Holy Bible

Aionian Edition®

Finnish Bible 1776

AionianBible.org

Ensimmäinen Pyhä Raamattu maailmassa, jota ei ole käännetty

100% vapaasti kopioida ja tulostaa

tunnetaan myös " Purppura Raamattu "

Holy Bible Aionian Edition ®
Finnish Bible 1776

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Unbound.Biola.edu
Source version: 2/7/2021
Source copyright: Public Domain
Evangelical Lutheran Church of Finland, 1776

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Esipuhe

Suomen Kieli at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Suomen Kieli at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Sisällysluettelo

VANHA TESTAMENTTI

1 Mooseksen 11
2 Mooseksen 49
3 Mooseksen 80
4 Mooseksen 103
5 Mooseksen 134
Joosuan 161
Tuomarien 179
Ruutin 197
1 Samuelin 200
2 Samuelin 224
1 Kuninkaiden 244
2 Kuninkaiden 268
1 Aikakirja 290
2 Aikakirja 310
Esran 336
Nehemian 344
Esterin 355
Jobin 361
Psalmien 380
Sananlaskujen 424
Saarnaajan 439
Laulujen laulu 445
Jesajan 448
Jeremian 484
Valitusvirret 526
Hesekielin 530
Danielin 568
Hoosean 580
Joelin 586
Aamoksen 588
Obadjan 593
Joonan 594
Miikan 596
Nahumin 600
Habakukin 602
Sefanjan 604
Haggain 606
Sakarjan 608
Malakian 615

UUSI TESTAMENTTI

Matteuksen 619
Markuksen 643
Luukkaan 658
Johanneksen 684
Teot 704
Roomalaisille 729
1 Korinttilaisille 740
2 Korinttilaisille 750
Galatalaisille 757
Efesolaisille 761
Filippiläisille 765
Kolossalaisille 768
1 Tessalonikalaisille 771
2 Tessalonikalaisille 774
1 Timoteukselle 776
2 Timoteukselle 779
Tituksselle 781
Filemonille 783
Heprealaisille 784
Jaakobin 792
1 Pietarin 795
2 Pietarin 798
1 Johanneksen 800
2 Johanneksen 803
3 Johanneksen 804
Juudaksen 805
Ilmestys 806

LIITE

Lukijan Opas
Sanakirja
Kartat
Kohtalo
Kuvat, Doré

VANHA TESTAMENTTI

Ja ajoi Adamin ulos, ja pani idän puolelle Edenin Paradisia Kerubimin paljaalla,
lyöväisellä miekalla elämän puun tietä vartioitsemaan.
1 Mooseksen 3:24

1 Mooseksen

1 Alussa loi Jumala taivaan ja maan. **2** Ja maa oli autio
ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan Henki
liikkui vetten päällä. **3** Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeus,
ja valkeus tuli. **4** Ja Jumala näki valkeuden hyväksi. Niin
Jumala eroitti valkeuden pimeydestä: **5** Ja Jumala kutsui
valkeuden päiväksi, ja pimeyden kutsui hän yöksi. Ja tuli
ehtoosta ja aamusta ensimäinen päivä. **6** Ja Jumala sanoi:
tulkoon vahvuus vetten vaiheelle, eroittamaan vesiä vesistä.
7 Ja Jumala teki vahvuuden, ja eroitti vedet, jotka ovat
vahvuuden alla, niistä vesistä, jotka ovat vahvuuden päällä:
ja tapahtui niin. **8** Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja
tuli ehtoosta ja aamusta toinen päivä. **9** Ja Jumala sanoi:
kokoontukoon vedet taivaan alla erinomaiseen paikkaan, niin
että kuiva näkyy. Ja tapahtui niin. **10** Ja Jumala kutsui kuivan
maaksi, ja vetten kokoukset hän kutsui mereksi. Ja Jumala
näki sen hyväksi. **11** Ja Jumala sanoi: vihoittakoon maa, ja
kasvakoon ruohon, jossa siemen on, ja hedelmälliset puut,
jotka hedelmän kantavat lajinsa jälkeen, jossa sen siemen
on maan päällä. Ja tapahtui niin. **12** Ja maa vihoitti ja kasvoi
ruohon, jossa siemen oli lajinsa jälkeen, ja hedelmälliset
puut, joiden siemen oli itsessänsä lajinsa jälkeen. Ja Jumala
näki sen hyväksi. **13** Ja tuli ehtoosta ja aamusta kolmas
päivä. **14** Ja Jumala sanoi: tulkoon valkeudet taivaan
vahvuuteen, eroittamaan päivää ja yötä: ja olkoon merkeiksi,
ja ajoiksi, ja päiviksi ja vuosiksi. **15** Ja olkoon valkeudeksi
taivaan vahvuudessa, paistamaan maan päälle. Ja tapahtui
niin. **16** Ja Jumala teki kaksi suurta valkeutta: suuremman
valkeuden päivää hallitsemaan, ja vähemmän valkeuden
yötä hallitsemaan, ja tähdet. **17** Ja Jumala pani ne taivaan
vahvuuteen, paistamaan maan päälle. **18** Ja hallitsemaan
päivää ja yötä, ja eroittamaan valkeutta ja pimeyttä. Ja
Jumala näki sen hyväksi. **19** Ja tuli ehtoosta ja aamusta
naljäs päivä. **20** Ja Jumala sanoi: kuohuttakoon vedet
yltäkyllä liikkuvaisia eläimiä, ja linnut lentäköön maan päällä
taivaan avaruudessa. **21** Ja Jumala loi suuret valaskalat,
ja kaikkinaiset liikkuvaiset eläimet, jotka vedet kuohuttivat
yltäkyllä kunkin lajinsa jälkeen, ja kaikkinaiset siivilliset linnut,
lajinsa jälkeen. Ja Jumala näki sen hyväksi. **22** Ja Jumala
siunasi heitä, ja sanoi: olkaat hedelmälliset ja lisääntykäät, ja
täyttäkäät meren vedet, ja linnut lisääntyköön veden päällä.
23 Ja tuli ehtoosta ja aamusta viides päivä. **24** Ja Jumala
sanoi: tuottakoon maa eläimet lajinsa jälkeen, karjan, madot
ja pedot maalle lajinsa jälkeen. Ja tapahtui niin. **25** Ja jumala
teki pedot maalle lajinsa jälkeen, ja karjan lajinsa jälkeen, ja
kaikkinaiset matelevaiset maalla lajinsa jälkeen. Ja Jumala
näki sen hyväksi. **26** Ja Jumala sanoi: tehkäämme ihminen
meidän kuvaksemme, meidän muotomme jälkeen: ja he
vallitkaan kalat meressä, ja taivaan linnut, ja karjan ja koko
maan, ja kaikki, jotka maalla matelevat. **27** Ja Jumala loi
ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän sen loi:
mieheksi ja vaimoksi loi hän heitä. **28** Ja Jumala siunasi
heitä, ja Jumala sanoi heille: kasvakaat ja lisääntykäät ja
täyttäkäät maata, ja tehkäät se teillenne alamaiseksi; ja
vallitkaat kalat meressä, ja taivaan linnut, ja kaikki eläimet,
jotka maalla liikkuvat. **29** Ja Jumala sanoi: katso, minä
annoin teille kaikkinaiset ruohot, joissa siemen on koko
maan päällä, ja kaikkinaiset hedelmälliset puut, ja puut,
joissa siemen on, teille ruaksi **30** Ja kaikille eläimille maan
päällä, ja kaikille taivaan linnuille, ja kaikille, jotka matelevat
maan päällä, joissa elävä henki on, kaikkinaiset viheriäiset
ruohot syötäväksi. Ja tapahtui niin. **31** Ja Jumala katsoi
kaikkia, kuin hän tehnyt oli, ja katso, ne olivat sangen hyvät.
Ja tuli ehtoosta ja aamusta se kuudes päivä.

2 Ja niin taivas ja maa päätettiin, ja kaikki heidän joukkonsa.
2 Ja Jumala oli päättänyt seitsemänteen päivään (asti)
työnsä, kuin hän tehnyt oli, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä
kaikista teoistansa, kuin hän tehnyt oli. **3** Ja Jumala siunasi
seitsemännen päivän ja pyhitti sen; että hän lepäsi hänessä
kaikista teoistansa, jotka Jumala loi ja (täydellisesti) teki. **4** Ja
näin on taivas ja maa tullut, koska he luotiin, sillä ajalla jolla
Herra Jumala teki maan ja taivaan. **5** Ja kaikkinaiset pensaat
kedolla, jotka ei ennen olleet maan päällä, ja kaikkinaiset
ruohot kedolla, jotka ei ennen kasvaneet. Sillä ei Herra
Jumala antanut vielä sataa maan päälle, eikä ollut ihmistä,
joka maata viljeli; **6** Vaan sumu nousi maasta, ja kasti kaiken
maan. **7** Ja Herra Jumala teki ihmisen, tomun maasta, ja
puhalsi hänen sieraimiinsa elävän hengen: ja tuli ihminen niin
eläväksi sieluksi. **8** Ja Herra Jumala istutti Paradisin Edenissä
itään päin, ja pani siihen ihmisen, jonka hän tehnyt oli. **9** Ja
Herra Jumala kasvatti maasta kaikkinaiset puut, ihanaiset
nähdä ja hyvät syödä, ja elämän puun keskelle Paradisia,
niin myös hyvän ja pahan tiedon puun. **10** Ja Edenistä kävi
virta kastamaan Paradisia, ja jakoi sieltä itsensä neljäksi
päävirraksi. **11** Ensimäinen kutsutaan Pison: se juoksee koko
Hevilan maan ympärinsä, ja siellä on kultaa. **12** Ja sen maan
kulta on kallis, ja siellä myös löytään Bedellion, ja kallis kivi
Oniks. **13** Toinen virta kutsutaan Gihon: se juoksee koko
Etiopian ympärinsä. **14** Kolmas virta kutsutaan Hiddekel, ja
juoksee Assyrian editse. Ja neljäs virta on Phrat. **15** Ja Herra
Jumala otti ihmisen, ja pani Edenissä Paradisiin, viljelemään
ja varjelemaan sitä. **16** Ja Herra Jumala käski ihmistä, ja

sanoi: syö vapaasti kaikkinaisista puista Paradisissa; 17
Mutta hyvän ja pahan tiedon puusta älä syö: sillä jona
päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.
18 Ja Herra Jumala sanoi: ei ole hyvä ihmisen yksinänsä
olla, minä teen hänelle avun, joka hänen tykönänsä oleman
pitää. 19 Koska Herra Jumala oli tehnyt maasta kaikkinaiset
eläimet kedolle, ja kaikkinaiset taivaan linnut, toi hän ne
Adamin eteen, että hän näkis, kuinka hän ne nimittäis: sillä
niinkuin Adam kaikkinaiset eläimet nimitti, niin ne kutsutaan.
20 Ja Adam antoi kullekin karjalle, ja taivaan linnuille, ja
eläimille maan päällä heidän nimensä. Mutta Adamille ei
löytty apua, joka hänen tykönänsä olisi. 21 Ja Herra jumala
pani raskaan unen Adamiin, ja kuin hän nukkui, otti hän
yhden hänen kylkiluistansa, ja täytti sen paikan lihalla. 22 Ja
Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän
Adamista otti, ja toi sen hänen eteensä. 23 Niin sanoi Adam:
tämä on nyt luu minun luistani, ja liha minun lihastani: se
pitää kutsuttaman miehiseksi, sillä hän on otettu miehestä. 24
Sentähden pitää miehen luopuman isästänsä ja äidistänsä,
ja vaimoonsa sidottu oleman, ja tulevat yhdeksi lihaksi. 25 Ja
he olivat molemmat alasti, Adam ja hänen emäntänsä, ja ei
hävenneet.

3 Ja kärme oli kavalin kaikkia eläimiä maan päällä, jotka
Herra Jumala tehnyt oli, ja se sanoi vaimolle: sanoiko
Jumala, älkäät syökö kaikkinaisista puista Paradisissa? 2
Niin vaimo sanoi kärmeelle: me syömme niiden puiden
hedelmistä, jotka ovat Paradisissa; 3 Mutta sen puun
hedelmästä, joka on keskellä Paradisia, on Jumala sanonut:
älkäät syökö siitä, ja älkäät ruvetko siihen, ettette kuolis. 4
Niin kärme sanoi vaimolle: ei suinkaan pidä teidän kuolemalla
kuoleman. 5 Vaan Jumala tietää, että jona päivänä te syötte
siitä, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niinkuin Jumala,
tietämään hyvän ja pahan. 6 Ja vaimo näki siitä puusta
olevan hyvän syödä, ja että se oli ihana nähdä ja suloinen
puu antamaan ymmärryksen: ja otti sen hedelmästä ja söi,
ja antoi miehellensä siitä, ja hän söi. 7 Silloin aukenivat
molempain heidän silmänsä, ja äkkäsivät, että he olivat
alasti; ja sitoivat yhteen fikunalehtiä, ja tekivät heillensä
peitteitä. 8 Ja he kuulivat Herran Jumalan äänen, joka
käyskenteli Paradisissa, kuin päivä viileäksi tuli. Ja Adam
lymyi emäntinensä Herran Jumalan kasvoin edestä puiden
sekaan Paradisissa. 9 Ja Herra Jumala kutsui Adamin, ja
sanoi hänelle: Kussas olet? 10 Ja hän sanoi: minä kuulin
sinun äänes Paradisissa, ja pelkäsin: sillä minä olen alasti,
ja sen tähden minä lymyin. 11 Ja hän sanoi: kuka sinulle
ilmoitti, että alasti olet? Etkös syönyt siitä puusta, josta
minä sinua haastoin syömästä? 12 Niin sanoi Adam: vaimo,
jonkas annoit minulle, antoi minulle siitä puusta, ja minä
söin. 13 Silloin sanoi Herra Jumala vaimolle: miksis sen teit?
Ja vaimo sanoi: kärme petti minut, ja minä söin. 14 Ja Herra
Jumala sanoi kärmeelle: ettäs tämän teit, kirottu ole sinä
kaikesta karjasta, ja kaikista eläimistä maalla: sinun pitää
käymän vatsallas, ja syömän maata kaiken elinaikas. 15 Ja
minä panen vainon sinun ja vaimon välille, ja sinun siemenes
ja hänen siemenensä välille; sen pitää rikki polkemaan
sinun pääs, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän. 16 Ja
vaimolle sanoi hän: Minä saatan sinulle paljon tuskaa, koskas
raskaaksi tulet: sinun pitää synnyttämän lapsia kivulla, ja
sinun tahtos pitää miehes alle annettu oleman, ja hänen
pitää vallitseman sinua. 17 Ja Adamille sanoi hän: ettäs
kuulit emäntäs ääntä, ja söit puusta, josta minä kielsin sinua
sanoen: ei sinun pidä siitä syömän: kirottu olkoon maa sinun
tähtes; surulla pitää sinun elättämän itses hänestä kaiken
elinaikas. 18 Orjantappuroita ja ohdakkeita pitää hänen
kasvaman, ja sinun pitää maan ruohoja syömän. 19 Sinun
otsas hiessä pitää sinun syömän leipää, siihen asti kuin
sinä maaksi jällensä tulet, ettäs siitä otettu olet: sillä sinä
olet maa, ja maaksi pitää sinun jällensä tuleman. 20 Ja
Adam kutsui emäntänsä nimen Heva, että hän on kaikkein
elävitten äiti. 21 Ja Herra Jumala teki Adamille ja hänen
emännällensä nahoista hameet, ja puetti heidän yllensä.
22 Ja Herra Jumala sanoi: katso, Adam on ollut niin kuin
yksi meistä, tietäen hyvän ja pahan; mutta nyt ettei hän
ojentaisi kättänsä, ja ottaisi myös elämän puusta, söisi ja
eläisi ijankaikkisesti: 23 Niin Herra Jumala johdatti hänen
ulos Edenin Paradisista maata viljelemään, josta hän otettu
oli. 24 Ja ajoi Adamin ulos, ja pani idän puolelle Edenin
Paradisia Kerubimin paljaalla, lyöväisellä miekalla elämän
puun tietä vartioitsemaan.

4 Ja Adam tunsi emäntänsä Hevan, ja hän tuli raskaaksi, ja
synnytti Kainin, ja sanoi: minulla on mies Herra. 2 Ja taas
hän synnytti hänen veljensä Habelin. Ja Habel tuli lampuriksi,
mutta Kain peltomieheksi. 3 Ja tapahtui muutamain päiväin
perästä, että Kain uhrasi Herralle lahjan maan hedelmistä.
4 Ja Habel myös uhrasi laumansa esikoisista, ja heidän
lihavuudestansa. Ja Herra katsoi (leppyisesti) Habelin ja
hänen uhrinsa puoleen. 5 Mutta Kainin ja hänen uhrinsa
puoleen ei hän (leppyisesti) katsonut: silloin Kain vihastui
sangen kovin, ja hänen hahmonsa muuttui. 6 Niin Herra sanoi
Kainille: miksis olet vihainen? Ja miksi hahmos muuttuu? 7
Eikö se niin ole? jos hyvin teet niin syntis anteeksi annetaan;
ja jolles hyvin tee, niin synti väijyy oven edessä, ja hänen

himonsa on sinun tykös, vaan hallitse sinä häntä. 8 Ja Kain
puhui veljensä Habelin kanssa. Ja tapahtui heidän kedolla
ollessansa, että Kain karkasi veljensä Habelin päälle, ja
tappoi hänen. 9 Niin Herra sanoi Kainille: kussa on Habel
sinun veljes? hän vastasi: en minä tiedä: olenko minä veljeni
vartia? 10 Ja hän sanoi: mitäs tehnyt olet? veljes veren
ääni huutaa minun tyköni maasta. 11 Ja nyt kirottu ole
sinä: (kirottu) maan päältä, joka avasi suunsa ottamaan
veljes verta sinun kädestäs. 12 Koskas maata viljelet, niin
ei pidä sen tästedes sinulle väkeänsä antaman; kulkian
ja pakenevaisen pitää sinun oleman maan päällä. 13 Ja
Kain sanoi Herralle: minun rangaistukseni on suurempi,
kuin että se on kannettava. 14 Katsos, sinä ajat minun pois
tänäpäivänä maalta, ja minun pitää sinun kasvois edestä
lymymän ja tulen kulkiaksi ja pakenevaiseksi maan päällä. Ja
niin minun käy, kuka ikänänsä minun löytää, se tappaa minun.
15 Mutta Herra sanoi hänelle: Sentähden, kuka ikänänsä
Kainin tappaa, se pitää seitsemän kertaisesti kostettaman.
Ja Herra pani merkin Kainiin, ettei kenkään häntä tappaisi,
joka hänen löytäisi. 16 Ja niin Kain läksi Herran kasvoin
edestä, ja asui Nodin maalla, itään päin Edenistä. 17 Ja Kain
tunsi emäntänsä, joka tuli raskaaksi, ja synnytti Hanokin. Ja
hän rakensi kaupungin, jonka hän kutsui poikansa nimellä
Hanok. 18 Mutta Hanok siitti Iradin. Irad siitti Mahujaelin.
Mahujael siitti Metusaelin. Metusael siitti Lamekin. 19 Mutta
Lamek otti kaksi emäntää, yhden nimi oli Ada, ja toisen
nimi Zilla. 20 Ja Ada synnytti Jabalin, joka oli niiden isä,
jotka majoissa asuivat, ja karjaa kasvattivat. 21 Ja hänen
veljensä nimi oli Jubal, josta kantelein ja huiluin soittajat
tulivat. 22 Zilla myös synnytti TubalKainin, joka oli taitava
kaikkinaisissa vaski-ja rautatöissä, ja Tubalkainin sisar oli
Naema. 23 Ja Lamek sanoi emännillensä, Adalle ja Zillalle: te
Lamekin emännät, kuulkaat minun ääntäni, ja vaari ottakaat
siitä kuin minä sanon: minä olen miehen tappanut minulleni
haavaksi, ja nuorukaisen minulleni sinimarjaksi: 24 Kain
kostetaan seitsemän kertaisesti, mutta Lamek seitsemän
ja seitsemänkymmenen kertaisesti. 25 Ja Adam taas tunsi
emäntänsä, ja hän synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä
Set, sanoen: Jumala on minulle toisen siemenen antanut
Habelin edestä, jonka Kain tappoi. 26 Ja Set myös siitti
pojan, ja kutsui hänen Enos. Silloin ruvettiin saarnaamaan
Herran nimestä.

5 Tämä on ihmisen sukukunnan kirja, siihen aikaan, koska
Jumala loi ihmisen, ja teki hänen Jumalan muotoiseksi.
2 Mieheksi ja vaimoksi loi hän heidät ja siunasi heitä,
ja kutsui heidän nimensä ihminen, sinä päivänä jona
he luotiin. 3 Ja Adam oli sadan ja kolmenkymmenen
ajastajan vanha, ja siitti pojan, joka hänen kuvansa
kaltainen oli, ja kutsui hänen nimensä Set. 4 Ja eli sitte
kahdeksansataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 5 Ja
koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kolmekymmentä
ajastaikaa, ja kuoli. 6 Set oli sadan ja viiden ajastajan
vanha, ja siitti Enoksen. 7 Ja eli sitte kahdeksansataa ja
seitsemän ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 8 Ja koko
hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kaksitoistakymmentä
ajastaikaa, ja kuoli. 9 Enos oli yhdeksänkymmenen ajastajan
vanha, ja siitti Kenanin. 10 Ja eli sitte kahdeksansataa ja
viisitoistakymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 11 Ja
koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja viisi ajastaikaa, ja
kuoli. 12 Kenan oli seitsemänkymmenen ajastajan vanha,
ja siitti Mahalaleelin. 13 Ja eli sitte kahdeksansataa ja
neljäkymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 14
Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja kymmenen
ajastaikaa, ja kuoli. 15 Mahalaleel oli viiden ajastajan
seitsemättäkymmentä vanha, ja siitti Jaredin. 16 Ja eli sitte
kahdeksansataa ja kolmekymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia
ja tyttäriä. 17 Ja koko hänen ikänsä oli kahdeksansataa
yhdeksänkymmentä ja viisi ajastaikaa, ja kuoli. 18 Jared oli
sadan ja kahdenseitsemättäkymmentä ajastajan vanha, ja
siitti Henokin. 19 Ja eli sitte kahdeksansataa ajastaikaa, ja siitti
poikia ja tyttäriä. 20 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa
ja kaksiseitsemättäkymmentä ajastaikaa, ja kuoli. 21 Henok
oli viidenseitsemättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti
Metusalan. 22 Ja sitte kuin hän oli Metusalan siittänyt, pysyi
hän jumalisessa elämässä kolmesataa ajastaikaa, ja siitti
poikia ja tyttäriä. 23 Ja koko hänen ikänsä oli kolmesataa ja
viisiseitsemättäkymmentä ajastaikaa. 24 Ja hän eli jumalisesti:
ja ei enää ollut; sillä Jumala otti hänen pois. 25 Metusala
oli sadan ja seitsemän ajastajan yhdeksättäkymmentä
vanha, ja siitti Lamekin. 26 Ja eli sitte seitsemänsataa
ja kaksiyhdeksättäkymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja
tyttäriä. 27 Ja koko hänen ikänsä oli yhdeksänsataa ja
yhdeksänseitsemättäkymmentä ajastaikaa, ja kuoli. 28
Lamek oli sadan ja kahden ajastajan yhdeksättäkymmentä
vanha, ja siitti pojan. 29 Ja kutsui hänen nimensä Noa,
sanoen: tämä on lohduttava meitä meidän vaivassamme ja
töissämme maan päällä, jonka Herra kironnut on. 30 Sitte eli
hän viisisataa yhdeksänkymmentä ja viisi ajastaikaa, ja siitti
poikia ja tyttäriä. 31 Ja koko hänen ikänsä oli seitsemänsataa
ja seitsemänkahdeksattakymmentä ajastaikaa, ja kuoli. 32
Noa oli viidensadan ajastajan vanha, ja siitti Semin, Hamin
ja Japhetin.

6 Ja tapahtui, koska ihmiset rupesivat lisääntymään maan
päällä, ja siittivät tyttäriä; 2 Niin Jumalan pojat näkivät
ihmisten tyttäret kauniiksi, ja ottivat emänniksensä kaikesta
kuin he valitsivat. 3 Silloin sanoi Herra: ei minun henkeni pidä
nuhteleman ihmistä (sanan kautta) ijankaikkisesti, sillä hän on
liha; sentähden olkoon hänellä aikaa, sata ja kaksikymmentä
ajastaikaa. 4 Siihen aikaan olivat sankarit maan päällä: ja
myös sitte, kuin Jumalan pojat makasivat ihmisten tytärten
kanssa, ja he olivat siittäneet heille (lapsia): nämä olivat
valtiaat, ne muinen kuuluisat miehet. 5 Mutta Herra näki
ihmisen pahuuden suureksi maan päällä; ja kaikki hänen
sydämensä aivoitus ja ajatus oli ainoastansa paha joka aika.
6 Ja Herra katui ihmisen tehneensä maan päälle, ja tuli
murheelliseksi sydämessänsä. 7 Ja Herra sanoi: Minä tahdon
ihmisen, jonka minä loin, hukuttaa maan päältä, hamasta
ihmisestä niin karjaan asti, matoihin ja ja taivaan lintuihin asti;
sillä minä kadun, että minä niitä tehnyt olen. 8 Mutta Noa
löysi armon Herran edessä. 9 Tämä on Noan sukukunta:
Noa oli hurskas ja vakaa mies ajallansa, ja eli jumalisesti: 10
Ja siitti kolme poikaa, Semin, Hamin ja Japhetin. 11 Mutta
maa oli turmeltu Jumalan kasvoin edessä, ja täynnänsä
väkivaltaa. 12 Silloin katsahti Jumala maan päälle, ja katso,
se oli turmeltu: sillä kaikki liha oli turmellut tiensä maan
päällä. 13 Ja Jumala sanoi Noalle: kaiken lihan loppu on
minun eteeni tullut: sillä maa on heistä täynnänsä väkivaltaa,
ja katso, minä hukutan heitä ynnä maan kanssa. 14 Tee
sinulles arkki hongasta, ja tee sisälle olinsijat, ja tervaa se
sisältä ja ulkoa. 15 Ja tee häntä näin: Kolmesataa kyynärää
pitää oleman arkin pituuden, viisikymmentä kyynärää hänen
leveytensä ja kolmekymmentä kyynärää korkeutensa. 16
Arkin akkunan sinun pitää tekemän, ja kyynärällä päättämän
sen ylhäältä: Ja arkin oven pitää sinun paneman sivuun.
Ja hänellä pitää oleman kolme pohjaa, yksi alinna, toinen
keskellä ja kolmas ylinnä. 17 Ja minä, katso, minä annan tulla
vedenpaisumuksen maan päälle hukuttamaan kaikkea lihaa,
jossa elävä henki on taivaan alla, ja kaikki, mitä maan päällä
on, pitää hukkuman. 18 Mutta sinun kanssas minä minun
liittoni teen, ja sinun pitää arkkiin sisälle menemän, sinun ja
sinun poikas, ja sinun emäntäs, ja poikais emännät sinun
kanssas. 19 Ja sinun pitää saattaman arkkiin kaikkinaiset
eläimet kaikesta lihasta kaksittain, koiraksen ja naaraksen,
jäämään elämään kanssas. 20 Linnuista lajistansa, karjasta
lajistansa, kaikkinaisista madoista maan päällä lajistansa.
Kaikista näistä pitää kaksittain sinun tykös käymän, jäämän
elämään. 21 Ja sinun pitää ottaman tykös kaikkinaista
ruokaa, jota syödään, ja kokooman sinun tykös, sinulle ja
heille elatukseksi. 22 Ja Noa teki sen: kaikki mitä Jumala
hänen käski, niin hän teki.

7 Ja Herra sanoi Noalle: mene sinä ja koko sinun huonees
arkkiin: sillä sinun minä olen nähnyt hurskaaksi minun
edessäni tällä ajalla. 2 Kaikista puhtaista eläimistä ota
tykös seitsemän ja seitsemän, koiras ja naaras, mutta
saastaisista eläimistä kaksin, koiras ja naaras. 3 Niin myös
taivaan linnuista seitsemän ja seitsemän, koiras ja naaras,
että siemen jäis elämään koko maan päällä. 4 Sillä vielä
seitsemän päivän perästä annan minä sataa maan päälle
neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, ja hukutan
maan päältä kaikki elävät luontokappaleet, jotka minä tehnyt
olen. 5 Ja Noa teki kaiken sen jälkeen kuin Herra hänelle
käski. 6 Ja Noa oli kuudensadan ajastajan vanha, koska
vedenpaisumus tuli maan päälle. 7 Ja Noa meni arkkiin
poikinensa, emäntinensä, ja hänen poikainsa emännät hänen
kanssansa, vedenpaisumisen edestä. 8 Puhtaista eläimistä
ja saastaisista, ja linnuista ja kaikista, kuin matelevat maan
päällä, 9 Menivät Noan tykö arkkiin kaksittain, koiras ja
naaras, niinkuin Herra Noalle käskenyt oli. 10 Ja tapahtui,
koska seitsemän päivää kuluneet olivat, tuli vedenpaisumus
maan päälle. 11 Kuudennella sadalla ajastajalla Noan ijästä,
toisella kuukaudella, seitsemäntenätoista kymmenentenä
päivänä kuusta, sinä päivänä kuohuivat kaikki syvyyden
lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat. 12 Ja maan päälle
satoi neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä. 13 Juuri
sinä päivänä meni Noa ja Sem, ja Ham, ja Japhet, Noan
pojat, ja Noan emäntä, ja kolme hänen poikainsa emäntää
hänen kanssansa arkkiin. 14 He ja kaikki pedot lajistansa, ja
kaikki matelevaiset, jotka matelevat maan päällä, lajistansa,
ja kaikki linnut lajistansa, kaikki lentäväiset, joilla siivet olivat.
15 Ja menivät Noan tykö arkkiin kaksittain kaikesta lihasta,
jossa elävä henki oli. 16 Je ne olivat koirakset ja naarakset
kaikkinaisesta lihasta, ja menivät sisälle niinkuin Jumala
hänelle käskenyt oli. Ja Herra sulki hänen jälkeensä. 17
Silloin tuli vedenpaisumus neljäkymmentä päivää maan
päälle, ja vedet paisuivat, ja nostivat arkin ylös, ja veivät
korkialle maasta. 18 Niin vedet saivat vallan, ja paisuivat
sangen suuresti maan päälle, niin että arkki oli vesiajolla.
19 Ja vedet saivat sangen suuren vallan, ja enänivät niin
suuresti maan päälle, että kaikki korkiat vuoret koko taivaan
alla peitettiin. 20 Viisitoistakymmentä kyynärää korkialla
olivat vedet vuorten päällä, jotka he peittivät. 21 Silloin
hukkui kaikki liha, joka maan päällä matelee, linnut, karja,
pedot, ja kaikki, jotka maan päällä liikkuvat, ja kaikki ihmiset.
22 Ja kaikki, joilla elävä henki oli kuivan maan päällä, ne

kuolivat. 23 Niin hukutettiin kaikki ne, kuin maan päällä
olivat, ihmisestä niin karjaan asti, ja matoihin, ja taivaan
lintuihin asti, kaikki hukutettiin maan päältä, ainoastansa
Noa jäi, ja ne jotka hänen kanssansa olivat arkissa. 24 Ja
vedet seisoivat valtiasna maan päällä sata ja viisikymmentä
päivää.

8 Silloin Jumala muisti Noaa ja kaikkia eläviä, ja kaikkea
karjaa, kuin hänen kanssansa olivat arkissa, ja Jumala
nosti tuulen maan päälle, ja vedet seisahtivat. 2 Ja syvyyden
lähteet tukittiin, ja taivaan akkunat, ja sateet taivaasta
asetettiin. 3 Ja vedet maan päältä enemmin ja enemmin
juoksivat pois, ja vähenivät sadan ja viidenkymmenen
päivän perästä. 4 Ja seitsemäntenätoistakymmenentenä
päivänä, seitsemännessä kuukaudessa jäi arkki Araratin
vuorelle. 5 Mutta vedet juoksivat pois, ja vähenivät hamaan
kymmenenteen kuukauteen asti. Ensimäisnä päivänä
kymmenentenä kuukautena näkyivät vuorten kukkulat. 6
Neljänkymmenen päivän perästä avasi Noa arkin akkunan,
jonka hän tehnyt oli. 7 Ja antoi kaarneen lentää ulos, joka
lensi kahtiapäin, siihen asti kuin vedet maan päältä kuivuivat.
8 Sitte lähetti hän kyhkyisen tyköänsä, koettelemaan, jos
vedet olisivat juosseet pois maan päältä. 9 Koska ei
kyhkyinen löytänyt kussa hän sai jalkansa levätä, palasi
hän hänen tykönsä arkkiin: sillä vedet olivat vielä koko
maan päällä, niin hän ojensi kätensä, otti hänen ja toi
arkkiin. 10 Ja odotti vielä toiset seitsemän päivää, ja antoi
taas kyhkyisen lentää arkista. 11 Se palasi hänen tykönsä,
ehtoopuolella, ja katso, hän toi suussansa öljypuun lehden,
jonka hän murtanut oli. Niin Noa ymmärsi vedet maan päältä
juosseeksi pois. 12 Mutta hän odotti vielä seitsemän päivää,
ja antoi kyhkyisen lentää ulos, joka ei enää palannut. 13 Ja
kuudennella sadalla ja ensimäisellä ajastajalla (Noan ijästä)
ensimäisnä päivänä ensimäisessä kuukaudessa, kuivuivat
vedet maan päältä. Niin avasi Noa arkin katon, ja näki, ja
katso, maa oli kuivunut. 14 Niin maa tuli peräti kuivaksi
seitsemäntenäkolmattakymmenentenä päivänä toisessa
kuukaudessa. 15 Niin Jumala puhui Noalle sanoen: 16 Lähde
arkista, sinä ja sinun emäntäs, ja sinun poikas, ja sinun
poikais emännät sinun kanssas. 17 Kaikkinaiset eläimet,
jotka sinun tykönäs ovat, kaikkinaisesta lihasta, sekä linnuista
että karjasta, ja kaikista matelevaisista maan päällä, johdata
ne ulos kanssas: ja kävelköön ne maan päällä, ja olkoon
hedelmälliset ja lisääntyköön maan päällä. 18 Niin Noa
meni ulos poikinensa, ja emäntinensä, ja poikainsa emännät
hänen kanssansa. 19 Kaikkinaiset eläimet, kaikkinaiset
matelevaiset, kaikkinaiset linnnut, ja kaikki kuin maalla
matelevat: läksivät arkista, jokainen kaltaisensa tykö. 20 Ja
Noa rakensi Herralle alttarin: ja otti kaikkinaisesta puhtaasta
karjasta, ja kaikkinaisista puhtaista linnuista, ja uhrasi
polttouhria alttarilla. 21 Ja Herra haisti lepytyshajun, ja Herra
sanoi sydämessänsä: en minä silleen enää maata kiroo
ihmisen tähden: vaikka ihmisen sydämen aivoitus on paha
hamasta lapsuudesta: ja en minä silleen enää lyö kaikkia
kuin elävät, niinkuin minä tehnyt olen. 22 Niin kauvan kuin
maa seisoo, ei pidä kylväminen ja niittäminen, vilu ja helle,
suvi ja talvi, päivä ja yö lakkaaman.

9 Ja Jumala siunasi Noan ja hänen poikansa, ja sanoi
heille: olkaat hedelmälliset, lisääntykäät ja täyttäkäät
maata. 2 Ja teidän pelkonne ja hämmästyksenne olkoon
kaikissa eläimissä maan päällä, ja kaikissa linnuissa taivaan
alla; ja kaikissa, jotka maalla matelevat, ja kaikissa kaloissa
meressä: ne ovat teidän käsiinne annetut. 3 Kaikki, jotka
liikkuvat ja elävät, olkoon teille ruaksi: niinkuin viheriäisen
ruohon, olen minä kaikki teille antanut. 4 Ainoastansa älkäät
syökö lihaa, jossa vielä on veri itsessänsä: 5 Ja totisesti minä
tahdon vaatia teidän ruumiinne veren, kaikilta eläimiltä minä
sen tahdon vaatia: ja ihmisen kädestä, ja myös itsekunkin
hänen veljensä kädestä tahdon minä vaatia ihmisen hengen.
6 Se kuin ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä pitää
ihmisen kautta vuodatettaman: sillä Jumala on ihmisen
tehnyt kuvaksensa. 7 Olkaat siis hedelmälliset, lisääntykäät
ja enentäkäät teitänne maassa, ja tulkaat siinä moneksi. 8 Ja
Jumala puhui Noalle ja hänen pojillensa hänen kanssansa,
sanoen: 9 Ja minä, katso, minä teen teidän kanssanne
minun liittoni, ja teidän siemenenne kanssa teidän jälkeenne.
10 Ja jokaisen elävän hengen kanssa, jotka teidän tykönänne
ovat, sekä linnuissa että karjassa, ja kaikissa eläimissä maan
päällä, jotka teidän tykönänne ovat, kaikissa niissä, jotka
arkista läksivät, mikä ikänänsä eläin se maassa on. 11 Ja
teen minun liittoni teidän kanssanne: ettei tästedes enää pidä
kaikkea lihaa hukutettaman vedenpaisumisella: ja ei pidä
tästedes enää vedenpaisumus tuleman maata turmelemaan.
12 Ja Jumala sanoi: tämä on sen liiton merkki, jonka minä
annan minun ja teidän välillenne, ja joka elävän hengen
välille teidän tykönänne, tästedes ijankaikkiseen. 13 Minun
kaareni minä olen pannut pilviin: sen pitää oleman liiton
merkki, minun ja maan välillä. 14 Ja koska niin tapahtuu,
että minä tuotan pilven maan ylitse: niin pitää kaari pilvissä
nähtämän. 15 Ja niin minä muistan minun liittoni, minun
ja teidän välillänne, ja joka elävän hengen kaikkinaisessa
lihassa; ettei enää vedenpaisumus pidä tuleman kaikkea
lihaa hukuttamaan. 16 Sentäden pitää kaaren pilvissä

oleman, että minä katson sitä, ja muistan sen ijankaikkisen
liiton Jumalan välillä ja joka elävän hengen, kaikkinaisessa
lihassa, kuin maan päällä on. 17 Ja Jumala sanoi Noalle:
tämä on sen liiton merkki, jonka minä olen tehnyt minun
ja kaiken lihan välille maan päällä. 18 Ja Noan pojat, jotka
läksivät arkista, olivat Sem, Ham, ja Japhet. Ja Ham oli
Kanaanin Isä. 19 Nämä ovat kolme Noan poikaa, ja heistä
ovat ne, jotka hajoitetut ovat kaikkeen maahan. 20 Ja Noa
rupesi olemaan peltomiesnä, ja istutti viinamäen. 21 Ja hän
joi viinaa; ja juopui ja makasi peittämättä majassansa. 22
Koska Ham, Kanaanin Isä, näki hänen isänsä hävyn, sanoi
hän sen molemmille veljillensä, jotka ulkona olivat. 23 Niin
otti Sem ja Japhet vaatteen, ja panivat molempain heidän
hartioillensa, ja menivät seljittäin, ja peittivät isänsä hävyn.
Ja heidän kasvonsa olivat käännetyt pois, niin etteivät he
nähneet isänsä häpyä. 24 Koska Noa heräsi viinastansa,
ja sai tietää, mitä hänen nuorin poikansa hänelle tehnyt
oli: 25 Niin sanoi hän: kirottu olkoon Kanaan: olkoon hän
orjain orja, hänen veljeinsä seassa. 26 Ja vielä sanoi:
Kiitetty olkoon Herra Semin Jumala, ja Kanaan olkoon hänen
orjansa. 27 Jumala levittäköön Japhetin, ja hän asukoon
Semin majoissa, ja Kanaan olkoon hänen orjansa. 28 Ja Noa
eli, vedenpaisumisen jälkeen kolmesataa ja viisikymmentä
ajastaikaa. 29 Ja koko Noan ikä oli yhdeksänsataa ja
viisikymmentä ajastaikaa, ja kuoli.

10 Tämä on Noan lasten sukukunta: Semin, Hamin ja
Japhetin: ja heille syntyi lapsia vedenpaisumisen
jälkeen. 2 Japhetin lapset: Gomer, Magog, Madai, Javan ja
Tubal: Mesek ja Tiras. 3 Mutta Gomerin lapset: Askenas,
Riphad ja Togarma. 4 Javanin lapset: Elisa ja Tarsis: Kittim
ja Dodanim. 5 Näistä ovat hajoitetut pakanain luodot, heidän
maakunnissansa, itsekukin oman kielensä jälkeen: heidän
sukukuntainsa jälkeen, heidän kansoissansa. 6 Hamin
lapset: Kus, Misraim, Put ja Kanaan. 7 Kuksen lapset:
Seba, Hevila, Sabta, Naema ja Sabteka. Naeman lapset:
Skepa ja Dedan. 8 Mutta Kus siitti Nimrodin: hän rupesi
olemaan valtias maalla. 9 Ja hän oli jalo metsämies Herran
edessä. Siitä on sananlasku: se on jalo metsämies Herran
edessä, niinkuin Nimrod. 10 Ja hänen valtakuntansa alku
oli Babel, Erek, Akad ja Kalne, Sinearin maalla. 11 Siitä
maakunnasta tuli hän Assyriaan: ja rakensi Niniven, ja
Rehobotin kaupungin, ja Kalan. 12 Ja myös Ressen, Niniven
ja Kalan vaiheelle: joka on suuri kaupunki. 13 Misraim siitti
Ludimin, Anamimin, Leabimin, Naphtuhimin. 14 Patrusimin ja
Kasluhimin; joista tulleet ovat Philistim ja Kaphtorim. 15 Mutta
Kanaan siitti esikoisensa Sidonin ja Hetin. 16 Ja Jebusin,
Emorin, Girgosin. 17 Hivin, Arkin, Sinin, 18 Ja Arvadin,
Semarin ja Hamatin. Sitten ovat hajoitetut Kanaanealaisten
suvut. 19 Ja Kanaanealaisten rajat olivat Sidonista Gerarin
kautta hamaan Gatsaan: Sodomaan, ja Gomorraan, ja
Adamaan, Seboimiin päin, Lasaan asti. 20 Nämät ovat
Hamin lapset heidän sukukuntainsa ja kieltensä jälkeen:
heidän maakunnissansa ja kansoissansa. 21 Mutta myös
itse Semille syntyi lapsia: hän oli kaikkein Eberin lasten isä:
Japhetin sen vanhimman veli. 22 (Ja nämät ovat) Semin
lapset: Elam ja Assur: Arphaksad, Lud ja Aram. 23 Ja Aramin
lapset: Uts, Hul, Geter ja Mas. 24 Mutta Arphaksad siitti
Salan: Sala siitti Eberin. 25 Eberille syntyi kaksi poikaa:
yksi kutsuttiin Peleg, että hänen aikanansa maailma jaettiin:
hänen veljensä kutsuttiin Joktan. 26 Joktan siitti Almodadin
ja Salephin: Hasarmavetin ja Jaran. 27 Hadoramin, Usalin,
Dikelan. 28 Obalin, Abimaelin, Seban. 29 Ophirin, Hevilan
ja Jobabin. Kaikki nämä ovat Joktanin pojat. 30 Ja heidän
asumasiansa oli Mesasta: siihen asti kuin Sephariin tullaan,
vuoren tykö, itään päin. 31 Nämät ovat Semin lapset,
sukukuntainsa ja kieltensä jälkeen: heidän maakunnissansa,
kansainsa jälkeen. 32 Nämät ovat Noan lasten sukukunnat,
heidän heimokuntainsa jälkeen, heidän kansoissansa. Ja
näistä ovat kansat jaetut maan päälle vedenpaisumisen
jälkeen.

11 Ja koko maailmalla oli yhtäläinen kieli ja yhtäläinen
puheenparsi. 2 Ja koska he matkustivat idästä, löysivät
he kedon Sinearin maalla, ja asuivat siellä. 3 Ja sanoivat
keskenänsä: käykäämme tiilejä tekemään ja polttamaan. Ja
heillä olivat tiilit kivein siassa, ja maan pihka siteeksi. 4 Ja
sanoivat: käykäämme, rakentakaamme meillemme kaupunki
ja torni, joka taivaaseen ulottuisi, tehdäksemme meillemme
nimeä; ettei meitä hajoitettaisi kaikkiin maihin. 5 Silloin Herra
astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jota ihmisten lapset
rakensivat. 6 Ja Herra sanoi: katso, se on yhtäläinen kansa,
ja yhtäläinen kieli on kaikkein heidän seassansa, ja he ovat
ruvenneet tätä tekemään: ja nyt ei heitä taideta estettää
mistään, kuin he ovat aikoneet tehdä. 7 Käykäämme,
astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän kielensä;
niin ettei kenkään ymmärtäisi toisensa kieltä. 8 Ja niin Herra
hajoitti heidät sieltä kaikkiin maihin; ja he lakkasivat sitä
kaupunkia rakentamasta. 9 Ja sentähden kutsuttiin hänen
nimensä Babel: sillä siellä Herra sekoitti koko maan kielen:
ja Herra hajoitti heidät sieltä kaikkiin maihin. 10 Nämät ovat
Semin sukukunnat: Sem oli sadan ajastajan vanha, ja siitti
Arphaksadin, kaksi ajastaikaa vedenpaisumisen jälkeen. 11
Ja eli sitte viisisataa ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 12

Arphaksad oli viidenneljättäkymmentä ajastajan vanha, ja
siitti Salan. 13 Ja eli sitte neljäsataa ja kolme ajastaikaa,
ja siitti poikia ja tyttäriä. 14 Sala oli kolmenkymmenen
ajastajan vanha, ja siitti Eberin. 15 Ja eli sitte neljäsataa
ja kolme ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 16 Eber oli
neljänneljättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Pelegin.
17 Ja eli sitte neljäsataa ja kolmekymmentä ajastaikaa,
ja siitti poikia ja tyttäriä. 18 Peleg oli kolmenkymmenen
ajastajan vanha, ja siitti Regun. 19 Ja eli sitte kaksisataa ja
yhdeksän ajastaikaa, ja siitti poikia ja tyttäriä. 20 Regu oli
kahdenneljättäkymmentä ajastajan vanha, ja siitti Serugin. 21
Ja eli sitte kaksisataa ja seitsemän ajastaikaa, ja siitti poikia
ja tyttäriä. 22 Serug oli kolmenkymmenen ajastajan vanha ja
siitti Nahorin. 23 Ja eli sitte kaksisataa ajastaikaa, ja siitti
poikia ja tyttäriä. 24 Nahor oli yhdeksänkolmattakymmentä
ajastajan vanha, ja siitti Taran. 25 Ja eli sitte sata ja
yhdeksäntoistakymmentä ajastaikaa, ja siitti poikia ja
tyttäriä. 26 Tara oli seitsemänkymmenen ajastajan vanha,
ja siitti Abramin, Nahorin ja Haranin. 27 Nämät ovat Taran
sukukunnat: Tara siitti Abramin, Nahorin ja Haranin. Haran
siitti Lotin. 28 Ja Haran kuoli isänsä, Taran edessä, isänsä
maalla Kaldean Uurissa. 29 Silloin Abram ja Nahor ottivat
heillensä emännät: Abramin emännän nimi oli Sarai, ja
Nahorin emännän nimi oli Milka, Haranin tytär, joka oli Milkan
ja Jiskan isä. 30 Mutta Sarai oli hedelmätöin, eikä ollut
hänellä lasta. 31 Ja Tara otti poikansa Abramin ja Lotin
Haranin pojan, poikansa pojan, ja miniänsä Sarain, poikansa
Abramin emännän, ja he läksivät ulos ynnä Kaldean Uurista
menemään Kanaanin maalle, ja tulivat Haraniin, ja asuivat
siellä. 32 Ja Tara oli kahdensadan ja viiden ajastajan vanha
ja kuoli Haranissa.

12 Ja Herra oli sanonut Abramille: Lähde maaltas, ja
suvustas, ja isäs huoneesta: sille maalle, jonka minä
sinulle osoitan. 2 Ja minä teen sinun suureksi kansaksi,
ja siunaan sinun, ja teen sinulle suuren nimen, ja sinä olet
siunaus. 3 Minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja
kiroon niitä, jotka sinua kiroovat. Ja sinussa pitää kaikki
sukukunnat maan päällä siunatuiksi tuleman. 4 Niin Abram
läksi, niinkuin Herra hänelle sanonut oli, ja Lot meni hänen
kanssansa: Mutta Abram oli viidenkahdeksattakymmentä
ajastajan vanha Haranista lähteissänsä. 5 Niin otti Abram
emäntänsä Sarain, ja Lotin, veljensä pojan, tavaroinensa,
jotka he olivat panneet kokoon, ja sielut, jotka he olivat
saaneet Haranissa, ja läksivät matkustamaan Kanaanin
maalle; tulivat myös Kanaanin maalle. 6 Ja Abram vaelsi sen
maakunnan lävitse, hamaan Sikemin paikkakuntaan, Moren
lakeuteen asti. Ja siihen aikaan asuivat Kanaanealaiset
maalla. 7 Silloin näkyi Herra Abramille, ja sanoi: sinun
siemenelles annan minä tämän maan. Ja hän rakensi siinä
alttarin Herralle, joka hänelle näkynyt oli. 8 Sitte siirsi hän
itsensä edemmä vuoren tykö, BetElistä itään päin, ja pani
siihen majansa, niin että BetEl oli lännen puolella ja Ai
idän puolella, ja rakensi siinä alttarin Herralle, ja saarnasi
Herran nimestä. 9 Ja Abram läksi sieltä edemmä, ja vaelsi
etelään päin. 10 Niin tuli kova aika maalle, ja Abram meni
alas Egyptiin, olemaan muukalaisna siellä: sillä sangen
kova aika oli maalla. 11 Ja tapahtui, koska hän lähestyi
Egyptiä, puhui hän emännällensä Saraille: katso armaani,
minä tiedän sinun ihanaksi vaimoksi nähdä. 12 Koska
Egyptiläiset saavat sinun nähdä, niin he sanovat: tämä
on hänen emäntänsä, ja tappavat minun, ja antavat sinun
elää. 13 Sanos siis itses minun sisarekseni; että minulle
hyvin olis sinun tähtes, ja minä eläisin sinun vuokses. 14
Koska Abram tuli Egyptiin, näkivät Egyptiläiset vaimon
juuri ihanaksi. 15 Ja Pharaon ruhtinaat näkivät hänen, ja
ylistivät häntä Pharaon edessä: silloin vietiin vaimo Pharaon
huoneeseen. 16 Ja Abramille tehtiin hyvin hänen tähtensä.
Ja hänellä oli lampaita ja karjaa, ja aaseja, ja palvelioita,
ja piikoja, ja aasintammoja ja kameleja. 17 Mutta Herra
vitsasi Pharaota suurilla vitsauksilla, ja hänen huonettansa,
Sarain Abramin emännän tähden. 18 Silloin kutsui Pharao
Abramin tykönsä, ja sanoi: miksis tämän minulle teit? miksi
et ilmoittanut minulle häntä emännäkses? 19 Miksis sanoit,
hän on sisareni? että minä ottaisin hänen emännäkseni?
katso tässä on sinun emäntäs, ota häntä ja mene. 20 Ja
Pharao antoi käskyn hänestä miehillensä: ja he saattoivat
hänen ulos ja hänen emäntänsä, ja kaikki kuin hänellä oli.

13 Niin Abram vaelsi ylös Egyptistä emäntänsä ja kaiken
kalunsa kanssa, ja Lot hänen kanssansa, etelään päin.
2 Ja Abramilla oli sangen paljo karjaa, hopiaa ja kultaa. 3 Ja
hän matkusti edespäin etelästä BetEliin asti, hamaan siihen
paikkaan, jossa hänen majansa oli ennen ollut, BetElin ja Ain
vaiheella: 4 Juuri siihen paikkaan, johon hän ennen alttarin
oli rakentanut; ja Abram saarnasi siinä Herran nimestä.
5 Mutta Lotilla, joka Abramia seurasi, oli myös lampaita,
ja karjaa, ja majoja. 6 Ja ei heitä vetänyt maa yhdessä
asumaan; sillä heillä oli paljo tavaraa, eikä taitaneet yhdessä
asua. 7 Ja riita oli Abramin paimenien ja Lotin paimenien
välillä: Ja siihen aikaan asuivat myös Kanaanealaiset ja
Pheresiläiset maalla. 8 Niin Abram sanoi Lotille: älkään olko
riita minun ja sinun välilläs, ja minun ja sinun paimentes
välillä: sillä me olemme miehet veljekset. 9 Eikö koko maa

ole edessäs altis? eroita sinus minusta, jos sinä menet
vasemmalle puolelle, minä menen oikialle, eli jos sinä menet
oikialle, minä menen vasemmalle. 10 Niin Lot nosti silmänsä,
ja katseli kaiken Jordanin lakeuden; sillä se oli vedestä
viljainen: ennen kuin Herra Sodoman ja Gomorran hukutti, oli
se niinkuin Herran yrttitarha, niinkuin Egyptin maa, siihenasti
kuin Zoariin tullaan. 11 Ja Lot vallitsi itsellensä koko sen
lakeuden Jordanin tykönä, ja matkusti itään päin: ja niin
veljekset erkanivat toinen toisestansa: 12 Että Abram asui
Kanaanin maalla, ja Lot asui lakeuden kaupungeissa, ja
pani majansa Sodoman puoleen. 13 Mutta Sodoman kansa
oli paha, ja rikkoi kovin Herraa vastaan. 14 Ja Herra sanoi
Abramille, sitte kuin Lot oli eroittanut itsensä Abramista:
nosta nyt silmäs ja katso siitä, kussas asut, pohjan puoleen,
etelän puoleen, idän puoleen ja lännen puoleen. 15 Sillä
kaiken sen maan, minkä sinä näet, annan minä sinulle, ja
sinun siemenelles ijankaikkiseksi. 16 Ja teen sinun siemenes
niinkuin tomun maan päällä: että jos joku taita lukea tomun
maan päällä, niin hän myös taitaa sinun siemenes lukea.
17 Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin: sillä sinulle minä
sen annan. 18 Niin Abram siirsi majansa, ja tuli, ja asui
Mamren lakeudella, joka on Hebronissa: ja rakensi siinä
alttarin Herralle.

14 Ja tapahtui Amraphelin Sinearin kuninkaan, Ariokin
Elassarin kuninkaan, Kedorlaomerin Elamin kuninkaan,
ja Tidealin pakanoitten kuninkaan aikana: 2 Että
he sotivat Bereaa Sodoman kuningasta, ja Birsaa
Gomorran kuningasta, ja Sineabia Adaman kuningasta, ja
Semeberiä Zeboimin kuningasta, ja Belan, se on Zoarin,
kuningasta vastaan. 3 Nämät kaikki tulivat yhteen Siddimin
laaksossa; se on suolainen meri: 4 Sillä he olivat olleet
kaksitoistakymmentä ajastaikaa kuningas Kedorlaomerin
alla; mutta kolmantenatoistakymmenentenä ajastaikana olivat
he hänestä luopuneet. 5 Neljäntenätoistakymmenentenä
ajastaikana tuli Kedorlaomer, ja ne kuninkaat, kuin hänen
kanssansa olivat, ja löivät ne Kalevan pojat Karnaimin
Astarotissa, ja Susimin Hammissa; niin myös Emimin Sjaven
Kirjataimissa: 6 Ja Horilaiset Seirin vuorella; siihen lakiaan
paikkaan Pharaniin asti, korpea liki. 7 Ja he palasivat ja
tulivat Mispatin lähteen tykö, se on Kades, ja löivät koko
Amalekilaisten maan; niin myös Amorilaiset, jotka asuivat
Hasesonin Tamarissa. 8 Niin läksivät Sodoman kuningas,
ja Gomorran kuningas, ja Adaman kuningas, ja Zeboimin
kuningas, ja Belan, se on Zoarin kuningas: ja hankitsivat
sotaan heitä vastaan Siddimin laaksossa: 9 Kedorlaomeria
Elamin kuningasta, ja Tibealia pakanoitten kuningasta,
ja Amraphelia Sinearin kuningasta, ja Ariokia Elassarin
kuningasta vastaan: neljä kuningasta viittä vastaan. 10 Ja
Siddimin laaksossa oli monta maanpihkakuoppaa. Mutta
Sodoman ja Gomorran kuningas siinä pakoon ja maahan
lyötiin, ja jääneet pakenivat vuorille. 11 Ja he ottivat kaiken
Sodoman ja Gomorran tavaran, ja kaiken heidän elatuksensa,
ja menivät matkaansa. 12 Ja ottivat myös Lotin Abramin
veljen pojan kanssansa, ja hänen tavaransa, ja menivät
matkaansa, sillä hän asui Sodomassa. 13 Silloin tuli yksi joka
päässyt oli, ja ilmoitti sen Abramille Hebrealaiselle, joka asui
Mamren Amorilaisen lakeudella, joka Eskolin ja Anerin veli oli.
Nämät olivat liitossa Abramin kanssa. 14 Koska Abram kuuli
veljensä otetuksi kiini, varusti hän omaa kotona syntynyttä
palveliaansa kolmesataa ja kahdeksantoistakymmentä, ja
ajoi takaa heitä Daniin asti. 15 Jakoi itsensä ja karkasi heidän
päällensä yöllä palvelioinensa, ja löi heitä: ja ajoi takaa
hamaan Hobaan, joka on vasemmalla puolella Damaskua.
16 Ja toi jällensä kaiken tavaran: ja myös veljensä Lotin ja
hänen tavaransa toi hän jällensä, niin myös vaimot ja väen.
17 Silloin meni Sodoman kuningas häntä vastaan, koska hän
palasi lyömästä Kedorlaomeria, ja niitä kuninkaita hänen
kanssansa: Sjaven lakeudella, joka kuninkaan laaksoksi
kutsutaan. 18 Mutta Melkisedek Salemin kuningas toi leivän
ja viinan: ja hän oli ylimmäisen Jumalan pappi. 19 Ja
siunasi häntä, ja sanoi: siunattu ole sinä Abram sille kaikkein
korkeimmalle Jumalalle, jonka taivas ja maa oma on. 20 Ja
kiitetty olkoon kaikkein korkein Jumala, joka sinun vihollises
antoi sinun käsiis. Ja (Abram) antoi hänelle kymmenykset
kaikista. 21 Silloin Sodoman kuningas sanoi Abramille:
anna minulle väki, ja pidä itse tavara. 22 Ja Abram sanoi
Sodoman kuninkaalle: Minä nostan minun käteni Herran
kaikkein korkeimman Jumalan tykö, jonka taivas ja maa oma
on: 23 Etten minä ota kaikesta sinun omastas lankaakaan eli
kengän rihmaa, ettes sanoisi: minä olen Abramin äveriääksi
tehnyt: 24 Ei suinkaan, paitsi sitä kuin nämät nuoret miehet
syöneet ovat; ja niiden miesten osan, jotka minua seurasivat:
Aner, Eskol ja Mamre, he saakoon osansa.

15 Kuin nämä olivat niin tapahtuneet, tuli Herran sana
Abramin tykö näyssä, sanoen: älä pelkää Abram, minä
olen sinun kilpes, ja sangen suuri palkkas. 2 Mutta Abram
sanoi: Herra, Herra, mitäs minulle annat? minä lähden
lapsetoinna täältä, ja minun huoneeni haltia on tämä Eleasari
Damaskusta. 3 Ja Abram taas sanoi: mutta minulle et
sinä antanut siementä. Ja katsos, minun kotopalkolliseni
tulee minun perillisekseni. 4 Ja katso, Herran sana tuli
hänen tykönsä, sanoen: ei tämä sinua peri: vaan joka sinun

ruumiistas tulee, se tulee sinun perillisekses. 5 Niin hän vei
hänen ulos, ja sanoi: katso taivaaseen ja lue tähdet, jos
sinä ne taidat lukea. Ja sanoi hänelle: niin sinun siemenes
on oleva. 6 (Abram) uskoi Herran, ja hän luki hänelle sen
vanhurskaudeksi. 7 Ja sanoi hänelle: minä se Herra olen,
joka vein sinun ulos Kaldean Uurista, antaakseni sinulle
tämän maan omakses. 8 Ja hän sanoi: Herra, Herra, mistä
minä tietäisin sen omistavani? 9 Ja hän sanoi hänelle: ota
minulle kolmivuotinen hehkonen, ja kolmivuotinen vuohi, ja
kolmivuotinen oinas: niin myös mettinen, ja nuori kyhkyläinen.
10 Ja hän otti hänelle nämät kaikki, ja jakoi keskeltä kahtia,
ja pani itsekunkin osan toinen toisensa kohdalle; vaan lintuja
ei hän jakanut. 11 Niin linnut tulivat lihain päälle; ja Abram
karkotti ne. 12 Ja tapahtui auringon laskeissa, että raskas
uni lankesi Abramin päälle: ja katso, hämmästys ja synkkä
pimeys tuli hänen päällensä. 13 Niin hän sanoi Abramille:
sinun pitää totisesti tietämän, että sinun siemenes tulee
muukalaiseksi sille maalle, joka ei heidän omansa ole, ja
he saattavat heitä orjaksi, ja vaivaavat heitä neljäsataa
ajastaikaa. 14 Mutta sille kansalle, jonka orjana he ovat,
kostan minä: ja sitte he lähtevät ulos suurella tavaralla. 15 Ja
sinä menet isäis tykö rauhassa, ja haudataan hyvässä ijässä.
16 Vaan neljännessä miespolvessa he tänne palajavat:
sillä Amorilaisten pahuus ei ole vielä täytetty. 17 Ja koska
aurinko oli laskenut, ja pimeys joutunut: katso, pätsi suitsi,
ja liekki kävi kappaleitten keskeltä. 18 Sinä päivänä teki
Herra liiton Abramin kanssa, sanoen: sinun siemenelles
annan minä tämän maan, hamasta Egyptin virrasta, niin
suureen virtaan Phratiin asti. 19 Keniläiset, ja Kenitsiläiset, ja
Kadmonilaiset, 20 Ja Hetiläiset, ja Pheresiläiset, ja Kalevan
pojat, 21 Ja Amorilaiset, ja Kanaanealaiset, ja Gergesiläiset,
ja Jebusilaiset.

16 Ja Sarai Abramin emäntä ei synnyttänyt hänelle. Mutta
hänellä oli Egyptiläinen piika, jonka nimi oli Hagar. 2
Ja Sarai sanoi Abramille: katso nyt; Herra on minun sulkenut
synnyttämästä, menes siis minun piikani sivuun, jos minä
sittenkin saisin lapsia hänestä. Ja Abram otti Sarain sanan. 3
Ja Sarai Abramin emäntä otti Egyptiläisen piikansa Hagarin,
sitte kun Abram kymmenen ajastaikaa oli asunut Kanaanin
maalla: ja antoi sen miehellensä Abramille emännäksi. 4 Ja
hän makasi Hagarin tykönä, joka tuli raskaaksi. Koska hän
tunsi itsensä raskaaksi, tuli hänen emäntänsä halvaksi hänen
silmissänsä. 5 Niin sanoi Sarai Abramille: minulle tapahtunut
vääryys lankee sinun päälles; minä annoin minun piikani
sinun sivuus; ja että hän tunsi itsensä raskaaksi, halpenin
minä hänen edessänsä: Herra tuomitkoon minun ja sinun
välilläs. 6 Mutta Abram sanoi Saraille: katso, sinun piikas
on sinun käsissäs, tee hänen kanssansa mitäs tahdot: Niin
Sarai kuritti häntä, ja hän pakeni hänen tyköänsä. 7 Mutta
Herran enkeli löysi hänen vesilähteen tykönä korvessa:
lähteen tykönä Surrin tiellä. 8 Ja sanoi: Hagar, Sarain piika,
kustas tulet? ja kuhunkas menet? hän sanoi: minä pakenin
emäntääni Saraita. 9 Ja Herran enkeli sanoi hänelle: palaja
emäntäs tykö, ja nöyryytä itses hänen kätensä alle. 10
Ja Herran enkeli sanoi hänelle: minä lisään suuresti sinun
siemenes, niin ettei sitä taideta luettaa paljouden tähden.
11 Ja Herran enkeli sanoi (vielä) hänelle: katso, sinä olet
raskas, ja synnytät pojan: ja sinun pitää kutsuman hänen
nimensä Ismael: sillä Herra on kuullut sinun vaivas. 12 Hän
tulee tylyksi mieheksi, ja hänen kätensä jokaista vastaan,
ja jokaisen käsi häntä vastaan, ja hän on asuva kaikkein
veljeinsä edessä. 13 Ja hän kutsui Herran nimen, joka
häntä puhutteli, sinä Jumala, joka näet minun, sillä hän
sanoi: enkö minä ole katsonut hänen peräänsä, joka minun
näkee? 14 Sentähden nimitti hän sen kaivon, sen elävän
kaivoksi, joka minun näkee, joka on Kadeksen ja Baredin
välillä. 15 Ja Hagar synnytti Abramille pojan: ja Abram
kutsui poikansa nimen, jonka Hagar synnytti, Ismael. 16
Ja Abram oli kuudenyhdeksättäkymmentä ajastajan vanha,
koska Hagar synnytti Ismaelin Abramille.

17 Koska Abram oli yhdeksänkymmenen ja yhdeksän
ajastaikainen, näkyi Herra Abramille ja sanoi hänelle:
Minä olen Jumala kaikkivaltias: vaella minun edessäni, ja ole
vakaa. 2 Ja minä teen liittoni minun ja sinun välilles, ja lisään
sinun sangen suuresti. 3 Ja Abram lankesi kasvoillensa:
Ja Jumala puhui hänen kanssansa, sanoen: 4 Katso, Minä
olen, ja minun liittoni on sinun kanssas, ja sinä tulet paljon
kansan isäksi. 5 Sentähden ei sinua pidä enää kutsuttaman
Abram; mutta Abrahamin pitää oleman sinun nimes: sillä
minä olen tehnyt sinun paljon kansan isäksi. 6 Ja teen
sinun sangen suuresti hedelmälliseksi, ja asetan sinun
kansoiksi: ja kuninkaat tulevat sinusta. 7 Ja minä teen minun
liittoni minun vaiheelleni ja sinun, ja sinun siemenes sinun
jälkees, heidän suvuissansa ijankaikkiseksi liitoksi: että minä
olen sinun Jumalas, ja sinun siemenes sinun jälkees. 8
Ja annan sinulle ja sinun siemenelles sinun jälkees, sen
maan, jossa sinä muukalainen olet; koko Kanaanin maan
ijäiseksi omaisuudeksi: ja olen heidän Jumalansa. 9 Ja
Jumala sanoi Abrahamille: pidä siis minun liittoni, sinä ja
sinun siemenes sinun jälkees, heidän suvuissansa. 10 Ja
tämä on liitto, jonka teidän pitämän pitää, minun vaiheellani
ja teidän, ja sinun siemenes vaiheella sinun jälkees: kaikki

miehenpuoli pitää teidän seassanne ympärileikattaman.
11 Ja teidän pitää ympärileikkaaman teidän esinahkanne
lihan: sen pitää oleman liiton merkiksi minun ja teidän
vaiheellanne. 12 Kahdeksan päiväinen poikalapsi pitää
ympärileikattaman teidän seassanne, kaikki miehenpuoli
teidän suvuissanne: kotona syntynyt, eli kaikkinaiselta
muukalaiselta rahalla ostettu, joka ei ole sinun siemenestäs.
13 Kaiketi pitää ympärileikattaman sekä kotonas syntynyt,
että rahallas ostettu; ja niin minun liittoni on oleva teidän
lihassanne ijankaikkiseksi liitoksi. 14 Ja jonka esinahallisen
miehenpuolen esinahan liha ei ympärileikata, se sielu pitää
hukutettaman kansastansa: hän on minun liittoni rikkonut. 15
Ja Jumala sanoi Abrahamille: Saraita sinun emäntääs ei
pidä sinun enää kutsuman Sarai; vaan Saara pitää oleman
hänen nimensä: 16 Sillä minä siunaan häntä, ja annan myös
hänestä sinulle pojan; sillä minä siunaan hänen, ja hän
on tuleva kansoiksi, ja kansain kuninkaat tulevat hänestä.
17 Ja Abraham lankesi kasvoillensa ja naurahti, ja sanoi
sydämessänsä: syntyneekö sadanajastaikaiselle poika? ja
Saara yhdeksänkymmenen ajastaikainen synnyttäneekö? 18
Ja Abraham sanoi Jumalalle: josko Ismael sais elää sinun
edessäs! 19 Niin sanoi Jumala: Tosin Saara sinun emäntäs
synnyttää sinulle pojan ja sinun pitää hänen nimensä
kutsuman Isaak: ja minä teen minun liittoni hänen kanssansa
ijankaikkiseksi liitoksi, hänen siemenellensä hänen jälkeensä.
20 Ismaelista olen minä myös sinun rukoukses kuullut, katso,
minä olen siunannut häntä, ja teen hänen hedelmälliseksi,
ja lisään hänen sangen suuresti: kaksitoistakymmentä
ruhtinasta pitää hänen siittämän, ja minä teen hänen suureksi
kansaksi. 21 Mutta minun liittoni teen minä Isaakin kanssa;
jonka Saara on sinulle synnyttävä, tähän aikaan tulevana
vuonna. 22 Ja kuin puhe oli päätetty hänen kanssansa,
meni Jumala ylös Abrahamin tyköä. 23 Ja Abraham otti
poikansa Ismaelin, ja kaikki kotona syntyneet, ja kaikki
ostetut: kaiken miehenpuolen Abrahamin huoneessa: ja
ympärileikkasi heidän esinahkansa lihan, kohta sinä päivänä
kuin Jumala oli puhunut hänen kanssansa. 24 Ja Abraham oli
yhdeksän ja yhdeksänkymmenen ajastaikainen, koska hänen
esinahkansa liha ympärileikattiin. 25 Mutta Ismael hänen
poikansa oli kolmentoistakymmenen ajastaikainen, koska
hänen esinahkansa liha ympärileikattiin. 26 Yhtenä päivänä
ympärileikattiin Abraham, ja Ismael hänen poikansa. 27 Ja
kaikki miehenpuoli hänen huoneessansa, kotona syntyneet
ja muukalaisilta ostetut, ympärileikattiin hänen kanssansa.

18 Ja Herra näkyi hänelle Mamren lakeudella; jossa hän
istui majan ovella, koska päivä oli palavimmallansa.
2 Koska hän silmänsä nosti ja näki, katso kolme miestä
seisoivat hänen edessänsä: ja kuin hän näki heidät, juoksi
hän heitä vastaan majan ovelta, ja kumarsi itsensä maahan.
3 Ja sanoi: Herra, jos minä olen armon löytänyt sinun
edessäs, niin älä mene palvelias ohitse. 4 Ja sallikaat tuotaa
vähä vettä pestäksenne teidän jalkanne, ja levätkäät teitänne
puun alla. 5 Ja minä tuon teidän eteenne kappaleen leipää,
virvottaaksenne teidän sydäntänne, ja sitte menkäät: sillä
sentähden te poikkesitte teidän palvelianne tykö. Ja he
sanoivat: tee niin kuin sinä olet puhunut. 6 Niin Abraham
riensi majaan Saaran tykö, ja sanoi: riennä sinuas ja tuo
kolme mittaa sämpyläjauhoja, sotke ja leivo kaltiaisia. 7
Ja Abraham juoksi karjan tykö: ja toi nuoren ja kauniin
vasikan, ja antoi palveliallensa, joka riensi valmistamaan
sitä. 8 Ja hän toi voita ja maitoa, ja vasikasta, jota hän
valmistanut oli, ja pani heidän eteensä: ja hän seisoi heidän
edessänsä puun alla ja he söivät. 9 Niin sanoivat he
hänelle: kussa on Saara sinun emäntäs? hän vastasi: täällä
majassa. 10 Ja hän sanoi: tosin minä palajan sinun tykös,
liki tällä vuoden ajalla, ja katso, Saaralla emännälläs on
poika. Ja Saara kuuli sen majan ovelle, joka oli hänen
takanansa. 11 Mutta Abraham ja Saara olivat vanhat ja
ijälliseksi joutuneet; niin että Saaralta olivat lakanneet
vaimolliset menot. 12 Sentähden nauroi Saara itsellensä, ja
sanoi: nyt koska minä vanha olen, antanenko minä itseni
hekumaan? ja minun herrani on vanhentunut. 13 Ja Herra
sanoi Abrahamille: miksi Saara nauroi, sanoen: pitäneeköstä
todellakin minun synnyttämän, joka olen vanhaksi tullut?
14 Onko Herralle jotakin mahdotointa? Määrättyyn aikaan,
koska minä palajan sinun tykös, tällä vuoden ajalla, niin
Saaralla on poika. 15 Niin Saara kielsi, sanoen: en minä
nauranut: sillä hän hämmästyi. Mutta hän sanoi: ei ole
niin, sinä nauroit. 16 Silloin nousivat miehet sieltä, ja
käänsivät heitänsä Sodomaan päin: ja Abraham meni heidän
kanssansa, saattamaan heitä. 17 Ja Herra sanoi: kuinka
minä salaan Abrahamilta, jota minä teen? 18 Että Abraham
tulee suureksi ja väkeväksi kansaksi, ja kaikki kansat maan
päällä pitää hänessä siunatuksi tuleman. 19 Sillä minä tunnen
hänen, että hän käskee lapsiansa ja huonettansa hänen
jälkeensä Herran tietä pitämään, ja tekemään hurskautta
ja oikeutta: että Herra saattais Abrahamille kaikki, kuin
hän hänelle luvannut on. 20 Ja Herra sanoi: Sodomassa
ja Gomorrassa on suuri huuto, ja heidän syntinsä ovat
sangen raskaat. 21 Minä astun nyt alas ja katson, jos he
täydellisesti tehneet ovat huudon jälkeen, joka minun eteeni
tullut on; taikka jos ei niin ole, että minä sen tietäisin. 22 Ja
miehet käänsivät itsensä sieltä, ja menivät Sodomaan päin.

Mutta Abraham jäi seisomaan vielä Herran eteen. 23 Ja
Abraham astui hänen tykönsä, ja sanoi: hukutatkos myös
vanhurskaan jumalattoman kanssa? 24 Jos kaupungissa
olisi viisikymmentä vanhurskasta, hukuttaisitkos myös ne,
ja et säästäisi sitä siaa viidenkymmenen vanhurskaan
tähden, jotka siellä olisivat? 25 Pois se sinusta, että sen
tekisit, ja kuolettaisit vanhurskaan jumalattoman kanssa,
ja että vanhurskaalle kävis niinkuin jumalattomallekin.
Pois se sinusta: Eikö kaiken maailman tuomari oikein
tuomitsisi? 26 Herra sanoi: jos minä löydän viisikymmentä
vanhurskasta Sodoman kaupungissa; niin minä säästän
kaiken sen paikan heidän tähtensä. 27 Abraham vastasi ja
sanoi: katso, minä olen ruvennut puhumaan minun Herrani
kanssa; ehkä minä tomu ja tuhka olen. 28 Mitämaks, jos
oli vailla viisi niistä viidestäkymmenestä vanhurskaasta,
kadottaisitkos viiden tähden koko kaupungin? ja hän sanoi:
en kadota, jos minä löydän siellä viisiviidettäkymmentä.
29 Ja hän puhui vielä hänelle, ja sanoi: mitämaks, siinä
löyttäisiin neljäkymmentä? ja hän sanoi: en tee minä
neljänkymmenen tähden. 30 Abraham sanoi: älköön minun
Herrani vihastuko, että minä vielä puhun: mitämaks, löyttäisiin
siellä kolmekymmentä? ja hän sanoi: en minä tee, jos
minä löydän siellä kolmekymmentä. 31 Ja hän sanoi taas:
katso, minä olen ruvennut puhumaan minun Herrani kanssa:
mitämaks, löyttäisiin siellä kaksikymmentä? ja hän sanoi:
en kadota heitä kahdenkymmenen tähden. 32 Ja hän vielä
sanoi: älköön minun Herrani vihastuko, jos minä ainoastansa
tällä erällä puhu: mitämaks, siellä löyttäisiin kymmenen? ja
hän sanoi: en kadota heitä kymmenen tähden. 33 Ja Herra
meni pois sitte kuin hän oli Abrahamin kanssa puhunut: ja
Abraham palasi kotiansa.

19 Ja kaksi enkeliä tulivat ehtoona Sodomaan, ja Lot
istui Sodoman portissa: ja kuin hän näki heidät, nousi
hän heitä vastaan, ja kumarsi kasvoillensa maahan. 2 Ja
sanoi: katso, minun Herrani, poiketkaat teidän palvelianne
huoneeseen yöksi, ja antakaat pestä jalkanne, ja aamulla
varhain noustuanne menette matkaan. Ja he sanoivat:
ei suinkaan, vaan kadulla me yötä pidämme. 3 Ja hän
kovin vaati heitä, ja he poikkesivat hänen tykönsä, ja tulivat
hänen huoneeseensa. Ja hän valmisti heille aterian, ja
leipoi happamattomia leipiä, ja he söivät. 4 Ennenkuin he
levätä panivat, tulivat kaupungin miehet, Sodomalaiset,
nuoret ja vanhat: kaikki kansa joka kulmalta, ja piirittivät
huoneen. 5 Ja huusivat Lotin, ja sanoivat hänelle: kussa
ovat ne miehet, jotka sinun tykös yöllä tulivat? tuo heitä
meidän tykömme tutaksemme heitä. 6 Silloin Lot meni
ulos heidän tykönsä oven eteen, ja sulki oven jälkeensä.
7 Ja sanoi: älkäät te, rakkaat veljeni, tehkö niin pahoin.
8 Katso, minulla on kaksi tytärtä, jotka ei vielä miehestä
mitään tiedä: ne minä tuotan teille, tehkäät heille mitä te
tahdotte: ainoastansa näille miehille älkäät mitään pahaa
tehkö; sillä sentähden ovat he tulleet minun kattoni varjon
ala. 9 Mutta he sanoivat: tule tänne. Ja sanoivat: tuleeko
joku muukalaiseksi, ja kuitenkin tahtoo kokonansa hallita?
nyt, me teemme enemmän pahaa sinulle kuin heille: ja
he tekivät suurella väkivallalla miehelle Lotille ylläkön, ja
juoksivat ovea särkemään. 10 Niin miehet ojensivat kätensä
ulos, ja tempasivat Lotin tykönsä huoneesen, ja paiskasivat
oven kiinni. 11 Ja miehet, kuin huoneen oven edessä
olivat, löivät he sokeudella, pienet ja suuret, niin että he
väsyivät ovea etseissänsä. 12 Ja miehet sanoivat Lotille:
onko sinulla vielä tässä jouku? vävyjä, eli poikia taikka
tyttäriä, eli kaikkia mitä sinulla on tässä kaupungissa? vie ne
ulos tästä siasta. 13 Sillä me hukutamme tämän paikan:
että heidän huutonsa on suuri Herran edessä, niin Herra
lähetti meidät heitä hukuttamaan. 14 Niin Lot meni ulos ja
puhutteli vävyjänsä, jotka piti saaman hänen tyttärensä,
ja sanoi: nouskaat ja lähtekäät tästä siasta: sillä Herra
hukuttaa tämän kaupungin: mutta hän oli niinkuin leikkiä
tekevä hänen vävyinsä silmäin edessä. 15 Koska aamurusko
kävi ylös, kiiruhtivat enkelit Lotin joutumaan, ja sanoivat:
nouse, ota emäntäs, ja kaksi tytärtäs, jotka saapuvilla ovat,
ettet sinä myös hukkuisi tämän kaupungin pahuudessa. 16
Koska hän viipyi, tarttuivat miehet hänen käteensä, ja hänen
emäntänsä, ja hänen kahden tyttärensä käteen, sillä Herra
tahtoi säästää heitä: ja taluttivat hänen ulos ja jättivät hänen
ulkopuolelle kaupunkia. 17 Ja koska he johdattivat heitä ulos,
sanoivat he: pelasta sinun sielus, ja älä katsahda taakses, ja
älä myös seisahda koko tälle lakeudelle; vaan turvaa sinuas
vuorelle, ettes hukkuisi. 18 Ja Lot sanoi heille: Ei Herra. 19
Katso, sinun palvelias on löytänyt armon sinun edessäs,
sinä olet tehnyt sinun laupeutes suureksi, jonkas minulle
osotit, pelastaakses minun sieluani: en taida minä pelastaa
minuani vuorella, ettei minulle jotakuta pahaa tapahtuisi,
ja kuolisin. 20 Katsos, tuo kaupunki on läsnä, paeta sinne:
ja hän on vähä: salli minua siellä pelastettaa: eikö hän
ole vähäinen? että minun sieluni siellä elävänä pysyis. 21
Niin sanoi hän hänelle: katso, tässä asiassa olen minä
myös sinun rukoukses päälle katsonut: etten minä kukista
sitä kaupunkia, jostas puhuit. 22 Riennä, pelasta sinuas
siellä: sillä en minä taida tehdä mitään, siihenasti ettäs
sinne sisälle tulet. Sentähden kutsui hän sen kaupungin
Zoar. 23 Aurinko oli nousnut maan päälle, ja Lot tuli Zoariin

sisälle. 24 Ja Herra antoi sataa Sodoman ja Gomorran
päälle tulikiveä ja tulta: Herralta taivaasta. 25 Ja kukisti ne
kaupungit, ja kaiken sen lakeuden: niin myös kaikki niiden
kaupunkein asuvaiset, ja maan kasvon. 26 Ja Lotin emäntä
käänsi kasvonsa takaisin hänestä; ja muuttui suolapatsaaksi.
27 Mutta Abraham nousi varhain aamulla, ja meni siihen
paikkaan, kussa hän oli ennen seisonut Herran edessä. 28
Ja katsahti Sodomaa ja Gomorraa päin, ja kaiken sen maan
lakeuteen; ja näki että savu nousi maasta niinkuin pätsin
savu. 29 Ja tapahtui, koska Jumala kukisti sen lakeuden
kaupungit, muisti Jumala Abrahamin: ja johdatti Lotin ulos
hävityksen keskeltä, koska hän kukisti ne kaupungit, joissa
Lot asui. 30 Ja Lot läksi Zoarista, ja asui vuorella, ja
kaksi hänen tytärtänsä hänen kanssansa; sillä hän pelkäsi
asua Zoarissa: ja oli luolassa ja kaksi hänen tytärtänsä
hänen kanssansa. 31 Niin sanoi vanhempi nuoremmalle:
meidän isämme on vanha: eikä ole muuta miestä maan
päällä, makaamaan meidän kanssamme, koko maan tavan
jälkeen. 32 Käykäämme, juottakaamme meidän isämme
viinalla, ja maatkaamme hänen kanssansa, herättääksemme
isästämme siementä. 33 Niin he juottivat isänsä sinä yönä
viinalla. Ja vanhempi tuli ja makasi isänsä kanssa, ja ei
hän huomainnut koska hän levätä tuli, ja koska hän nousi.
34 Toisena päivänä sanoi vanhempi nuoremmalle: katso,
minä makasin menneenä yönä isäni kanssa: juottakaamme
häntä tänäkin yönä viinalla, ja mene sinä ja makaa hänen
kanssansa, herättääksemme isästämme siementä. 35 Niin
he juottivat myös sinä yönä isänsä viinalla: ja nuorempi meni
ja makasi hänen kanssansa, ja ei hän huomainnut koska
hän levätä tuli, ja koska hän nousi. 36 Ja niin molemmat
Lotin tyttäret tulivat isästänsä raskaaksi. 37 Ja vanhempi
synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä Moab: hänestä
ovat Moabilaiset tulleet, hamaan tähän päivään asti. 38 Ja
nuorempi myös synnytti pojan, ja kutsui hänen nimensä
BenAmmi: hänestä tulivat Ammonin lapset, hamaan tähän
päivään asti.

20 Niin Abraham vaelsi sieltä etelään päin, ja asui
Kadeksen ja Surrin vaiheella: ja oli muukalainen
Gerarissa. 2 Ja Abraham sanoi emännästänsä Saarasta:
hän on minun sisareni. Niin Abimelek Gerarin kuningas
lähetti ja antoi noutaa Saaran tykönsä. 3 Mutta Jumala tuli
Abimelekin tykö yöllä unessa: ja sanoi hänelle: katso, sinun
pitää kuoleman sen vaimon tähden, jonkas ottanut olet;
sillä hän on yhden miehen aviovaimo. 4 Mutta Abimelek
ei ollut ryhtynyt häneen, ja sanoi: Herra tahdotkos myös
surmata hurskaan kansan? 5 Eikö hän sanonut minulle: hän
on minun sisareni, ja hän myös itse sanoi: hän on minun
veljeni: yksivakaisella sydämellä ja viattomilla käsillä olen
minä sen tehnyt. 6 Ja Jumala sanoi hänelle unessa: minä
myös tiedän, että sydämes yksivakaisuudessa sen tehnyt
olet. Sentähden minä myös estin sinun, ettes rikkoisi minua
vastaan; jonka tähden en minä sallinut sinua ryhtymään
häneen. 7 Niin anna nyt miehelle hänen emäntänsä jälleen;
sillä hän on propheta: ja hän on rukoileva sinun edestäs,
että saat elää. Mutta jos et sinä anna häntä jälleen, niin
tiedä, että totisesti kuolet, ja kaikki mitä sinulla on. 8 Niin
Abimelek nousi varhain aamulla, ja kutsui kaikki palveliansa,
ja puhui kaikki nämät sanat heidän kuultensa: ja miehet
pelkäsivät suuresti. 9 Ja Abimelek kutsui Abrahamin, ja sanoi
hänelle: mitäs meille teit? ja mitä minä olen rikkonut sinua
vastaan, että saattaisit minulle ja minun valtakunnalleni niin
suuren rikoksen? sinä olet tehnyt minua vastaan niitä töitä
joita ei sovi tehdä. 10 Ja Abimelek sanoi vielä Abrahamille:
mitäs näit, että tämän teit? 11 Abraham sanoi: minä ajattelin:
kukaties ei tässä paikassa ole yhtään Jumalan pelkoa: ja he
surmaavat minun, emäntäni tähden. 12 Ja hän on tosin minun
sisareni: sillä hän on minun isäni tytär, vaan ei äitini tytär: ja
minä otin hänen emännäkseni. 13 Koska Jumala laski minun
kulkemaan isäni huoneesta, sanoin minä hänelle: tämä on
sinun lempes, jonka sinun minua kohtaan pitää tekemän:
kuhunka paikkaan ikänänsä me tulemme, sano minusta:
hän on minun veljeni. 14 Niin Abimelek otti lampaita, ja
karjaa, ja palvelioita, ja piikoja, ja antoi Abrahamille: ja antoi
hänelle jälleen Saaran hänen emäntänsä. 15 Ja Abimelek
sanoi: katso, minun maani on altis sinun edessäs: asu kussa
sinulle parhain kelpaa. 16 Ja sanoi Saaralle: katso, minä
olen antanut veljelles tuhannen hopiapenninkiä, katso, ne
pitää oleman sinulle silmäin peitteeksi, kaikkein edessä,
jotka sinun kanssas ovat, ja kaikkein muiden edessä. Ja niin
vahvistettiin (hänen nuhteettomuutensa). 17 Ja Abraham
rukoili Jumalaa: ja Jumala paransi Abimelekin, ja hänen
emäntänsä, ja hänen piikansa, ja ne siittivät. 18 Sillä Herra
oli peräti sulkenut kaikki kohdut Abimelekin huoneessa,
Saaran Abrahamin emännän tähden.

21 Ja Herra etsei Saaraa, niinkuin hän sanonut oli: ja
Herra teki Saaralle niinkuin hän puhunut oli. 2 Ja
Saara tuli raskaaksi, ja synnytti Abrahamille pojan hänen
vanhuudessansa; sillä ajalla kuin Jumala hänelle sanonut oli.
3 Ja Abraham kutsui poikansa nimen, joka hänelle syntynyt oli,
ja jonka Saara hänelle synnyttänyt oli, Isaak. 4 Ja Abraham
ympärileikkasi poikansa Isaakin kahdeksan päiväisenä:
niinkuin Jumala hänen käskenyt oli. 5 Ja Abraham oli sadan

ajastaikainen, koska Isaak hänen poikansa hänelle syntyi. 6
Ja Saara sanoi: Jumala on tehnyt minulle nauron: kuka ikänä
sen saa kuulla, hän nauraa minua. 7 Ja sanoi vielä: kuka
olis taitanut sanoa Abrahamille: Saara on lapsia imettävä;
sillä minä olen synnyttänyt pojan hänen vanhuudessansa.
8 Ja lapsi kasvoi ja vieroitettiin: ja Abraham teki suuren
pidon sinä päivänä, jona Isaak vieroitettiin. 9 Ja Saara näki
Egyptiläisen Hagarin pojan, jonka se Abrahamille synnyttänyt
oli, pilkkaajaksi. 10 Ja sanoi Abrahamille: aja ulos tämä
palkkavaimo poikinensa: sillä palkkavaimon pojan ei pidä
perimän minun poikani Isaakin kanssa. 11 Ja tämä sana oli
Abrahamin mielestä sangen karvas, hänen poikansa tähden.
12 Mutta Jumala sanoi Abrahamille: älä ota sitä pahakses
pojasta ja palkkapiiastas: kaikki mitä Saara sinulle sanoo, niin
kuule häntä: sillä Isaakissa pitää sinulle siemen kutsuttaman.
13 Minä teen myös piikas pojan (suureksi) kansaksi; että hän
sinun siemenes on. 14 Niin nousi Abraham aamulla varhain,
ja otti leipiä ja vesileilin; ja antoi Hagarille, ja pani hänen
selkäänsä, ja (antoi hänelle) pojan, ja laski hänen menemään.
Ja hän meni matkaansa, ja eksyi BerSaban korvessa. 15
Koska vesi oli loppunut leilistä, heitti hän pojan puun alle.
16 Ja meni pois, ja istui hänen kohdallensa taamma, liki
joutsen kantamalle; sillä hän sanoi: en minä voi nähdä pojan
kuolemaa. Ja hän istui hänen kohdallensa, korotti äänensä ja
itki. 17 Ja Jumala kuuli pojan äänen, ja Jumalan enkeli huusi
Hagaria taivaasta, ja sanoi hänelle: mikä sinun on, Hagar?
älä pelkää; sillä Jumala on kuullut pojan äänen, kussa hän
makaa. 18 Nouse, ota poika, ja tue häntä kädelläs: sillä
minä teen hänen suureksi kansaksi. 19 Ja Jumala avasi
hänen silmänsä, että hän näki vesikaivon; niin hän meni ja
täytti leilin vedellä, ja antoi pojan juoda. 20 Ja Jumala oli
pojan kanssa, ja hän kasvoi; ja asui korvessa, ja tuli tarkaksi
joutsimieheksi. 21 Ja asui Paranin korvessa; ja hänen äitinsä
otti hänelle emännän Egyptin maalta. 22 Sillä ajalla puhui
Abimelek ja hänen sotapäämiehensä Phikol Abrahamille,
sanoen: Jumala on sinun kanssas kaikissa mitä sinä teet.
23 Niin vanno nyt minulle tässä Jumalan kautta, ettes ole
minulle, ja minun pojalleni, ja poikanipojalle petollinen; vaan
sen laupiuden jälkeen, jonka minä tein sinun kanssas, tee
sinä myös minun kanssani, ja sen maan kanssa, jossa sinä
olet muukalainen. 24 Niin sanoi Abraham: minä vannon.
25 Ja Abraham nuhteli Abimelekiä, sen vesikaivon tähden,
kun Abimelekin palveliat olivat väkivallalla ottaneet. 26 Ja
Abimelek sanoi: en ole minä tietänyt kuka sen teki; etkä sinä
ilmoittanut minulle; enkä minä sitä ole ennen kuullut, kuin
tänä päivänä. 27 Niin otti Abraham lampaita ja karjaa, ja antoi
Abimelekille; ja he tekivät molemmat liiton keskenänsä. 28 Ja
Abraham asetti seitsemän karitsaa laumasta erinänsä. 29 Ja
Abimelek sanoi Abrahamille: mihinkä ne seitsemän karitsaa,
jotkas olet asettanut erinänsä? 30 Hän vastasi: nämät
seitsemän karitsaa pitää sinun ottaman minun kädestäni,
todistukseksi minulle, että minä olen tämän kaivon kaivanut.
31 Sentähden kutsui hän sen sian BerSaba: sillä siinä he
molemmat vannoivat keskenänsä. 32 Ja niin he tekivät
liiton BerSabassa. Ja Abimelek nousi ja Phikol hänen
sotapäämiehensä, ja palasivat Philistealaisten maalle. 33
Ja Abraham istutti puita BerSabassa; ja saarnasi siinä
Herran ijankaikkisen Jumalan nimestä. 34 Ja oli muukalainen
Philistealaisten maalla kauvan aikaa.

22 Ja koska se oli tapahtunut, koetteli Jumala Abrahamia,
ja sanoi hänelle: Abraham. Ja hän vastasi: Katso, tässä
minä olen. 2 Ja hän sanoi: ota nyt Isaak sinun ainoa poikas,
jotas rakastat, ja mene Morian maalle; ja uhraa häntä siellä
polttouhriksi yhdellä niistä vuorista, jonka minä sinulle sanova
olen. 3 Niin Abraham nousi varhain aamulla, ja valjasti
aasinsa, ja otti kaksi palveliaansa kanssansa, ja poikansa
Isaakin; ja halkoili puita polttouhriin, ja valmisti itsensä, ja
meni sille paikalle, minkä Jumala oli hänelle sanonut. 4
Kolmantena päivänä nosti Abraham silmänsä, ja näki sen
paikan taampana. 5 Silloin Abraham sanoi palvelioillensa:
olkaat te tässä itseksenne aasin tykönä; mutta minä ja poika
käymme tuonne. Ja koska me olemme rukoilleet, niin me
palajamme teidän tykönne. 6 Ja Abraham otti polttouhrin
halvot, ja sälytti poikansa Isaakin selkään, vaan itse hän otti
tulen ja veitsen käteensä; ja he kävivät molemmat ynnä. 7
Niin sanoi Isaak isällensä Abrahamille: minun isäni. Hän
vastasi: katso, tässä minä olen, poikani. Ja hän sanoi: katso,
tässä on tuli ja halvot; mutta kussa on lammas polttouhriksi?
8 Abraham vastasi: JUmala on edeskatsova itsellensä
lampaan polttouhriksi, poikani. Ja he kävivät molemmat ynnä.
9 Ja kuin he tulivat sille paikalle, josta Jumala oli hänelle
sanonut, teki Abraham siihen alttarin, ja pani halvot; ja sitoi
poikansa Isaakin, ja pani hänen alttarille halkoin päälle.
10 Ja ojensi kätensä, ja sivalsi veitsen, teurastaaksensa
poikaansa. 11 Niin Herran enkeli huusi häntä taivaasta,
sanoen: Abraham, Abraham. Hän vastasi: tässä minä olen.
12 Hän sanoi: älä satuta kättäs poikaan, älä myös hänelle
mitään tee: sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa,
ja et ole säästänyt ainokaista poikaas minun tähteni. 13
Niin Abraham nosti silmänsä, ja äkkäsi oinaan takananssa,
sarvista sekaantuneena tihkiään pensastoon. Niin Abraham
meni, ja otti oinaan ja uhrasi polttouhriksi poikansa edestä. 14
Ja Abraham nimitti sen paikan, Herra on edeskatsova: josta

vielä tänäpänä sanotaan, Herran vuorella edeskatsotaan. 15
Mutta Herran enkeli huusi Abrahamia toistamiseen taivaasta.
16 Ja sanoi: Minä olen vannonut itse kauttani, sanoo Herra:
ettäs tämän teit, ja et säästänyt sinun ainoaa poikaas; 17
Niin minä suuresti siunaan sinun, ja runsaasti lisään sinun
siemenes niinkuin taivaan tähdet, ja niinkuin sannan meren
reunalla. Ja sinun siemenes on perivä vihollistensa portit.
18 Ja sinun siemenessäs pitää kaikki kansat maan päällä
siunatuksi tuleman, ettäs minun äänelleni kuuliainen olit. 19
Sitte palasi Abraham palveliainsa tykö, ja he nousivat, ja
ynnä matkustivat BerSabaan. Ja Abraham asui BerSabassa.
20 Ja koska nämät olivat tapahtuneet, ilmoitettiin Abrahamille
sanoen: katso, Milka on myös synnyttänyt poikia sinun
veljelles Nahorille. 21 Esikoisensa Utsin, ja Butsin hänen
veljensä, ja Kemuelin Aramin isän. 22 Ja Kesedin ja Hasonin,
ja Pildaksen ja Jedlaphen, ja Betuelin. 23 Mutta Betuel
siitti Rebekan. Nämät kahdeksan synnytti Milka Nahorille
Abrahamin veljelle. 24 Mutta hänen jalkavaimonsa, Rehuma
nimeltä, synnytti Teban, Gahamin, Tehaksen ja Maakan.

23 Ja Saaran elinaika oli sata ja
seitsemänkolmattakymmentä ajastaikaa: ne olivat
Saaran ikävuodet. 2 Ja Saara kuoli Arban kaupungissa,
joka (on) Hebron Kanaanin maalla. Niin tuli Abraham
murehtimaan Saaraa ja itkemään häntä. 3 Sitte nousi
hän kuolleensa tykö; ja puhui Hetin lapsille sanoen: 4
Minä olen muukalainen ja kuitenkin asuvainen teidän
tykönänne, antakaat minulle perintöhauta teidän tykönänne,
haudatakseni minun kuolleeni, joka on minun edessäni. 5
Niin vastasivat Hetin lapset Abrahamia, sanoen hänelle: 6
Kuule meitä, rakas herra: sinä olet Jumalan ruhtinas meidän
seassamme, hautaa sinun kuollees meidän parhaisiin
hautoihimme: ei yksikään meistä sinua kiellä hautaamasta
kuolluttas hänen hautaansa. 7 Niin Abraham nousi ja kumarsi
itsensä maan kansan edessä, (nimittäin) Hetin lasten edessä.
8 Ja hän puhui heille, sanoen: jos teidän mielenne on, että
minä hautaan minun kuolleeni, joka minun edessäni on;
niin kuulkaat minua, ja rukoilkaat minun edestäni Ephronia
Zoarin poikaa. 9 Että hän antais minulle Makpelan luolan,
joka hänellä on, vainionsa perällä: täyden hinnan edestä
antakaan sen minulle teidän keskellänne perintöhaudaksi.
10 Sillä Ephron asui Hetin lasten seassa. Niin vastasi Ephron
Hetiläinen Abrahamia, Hetin poikain kuullen, kaikkein sisälle
ja ulos käyväisten hänen kaupunkinsa portista, sanoen: 11
Ei, minun herrani, vaan kuule minua; vainion minä annan
sinulle, ja luolan, joka siinä on, annan minä sinulle: minun
kansani lasten nähden annan minä sen sinulle; hautaa
kuollees. 12 Abraham kumarsi maan kansan edessä. 13 Ja
puhui Ephronille maan kansan kuullen, sanoen: jos sinä
minua kuulet: minä annan rahan vainion edestä, ota se
minulta, ja minä hautaan minun kuolleeni siihen. 14 Ephron
vastasi Abrahamia, sanoen hänelle: 15 Minun herrani, kuule
minua: maa maksaa neljäsataa sikliä hopiaa; vaan mitä
se on minun ja sinun välilläs? hautaa sinun kuollees. 16
Abraham kuuli Ephronia, ja punnitsi hänelle rahan, jonka
hän nimittänyt oli Hetin lasten kuullen: neljäsataa sikliä
hopiaa, käypää rahaa. 17 Ja niin vahvistettiin Ephronin
vainio, joka Makpelassa on Mamren kohdalla, sekä pelto
että luola joka siinä on, ja kaikki puut siinä vainiossa, jotka
ympäri kaikissa sen rajoissa ovat. 18 (Kaikki ne tulivat)
Abrahamille omaisuudeksi Hetin lasten nähden: kaikkein
(nähden), jotka sisällekävivät hänen kaupunkinsa portista. 19
Ja sitte hautasi Abraham emäntänsä Saaran siihen luolaan,
joka oli Makpelan vainiossa Mamren kohdalla; se on Hebron
Kanaanin maalla: 20 Niin vahvistettiin siis vainio ja luola,
joka siinä oli, Abrahamille perintöhaudaksi, Hetin lapsilta.

24 Ja Abraham oli vanha ja joutunut ijälliseksi: ja Herra
oli siunannut hänen kaikissa. 2 Niin sanoi Abraham
vanhimmalle huoneensa palvelialle, joka kaikki hallitsi,
mitä hänellä oli: laske nyt kätes minun kupeeni alle. 3
Ja minä vannotan sinua Herran taivaan ja maan Jumalan
kautta; ettes ota emäntää minun pojalleni Kanaanealaisten
tyttäristä, joiden seassa minä asun. 4 Vaan mene minun
isäni maalle ja minun sukuni tykö; ja ota minun pojalleni
Isaakille emäntä. 5 Ja palvelia sanoi: jos niin tapahtuis, ettei
vaimo tahtoisi seurata minua tähän maahan: pitääkö minun
kumminkin viemän jällensä sinun poikas sille maalle, jostas
lähtenyt olet? 6 Abraham sanoi hänelle: kavahda sinuas,
ettes vie minun poikaani sinne jällensä. 7 Herra taivaan
Jumala, joka minun otti isäni huoneesta ja syntymä-maaltani,
ja joka minun kanssani puhui, ja myös vannoi minulle,
sanoen: sinun siemenelles minä annan tämän maan: hän
lähettää enkelinsä sinun edelläs, ettäs ottaisit minun pojalleni
emännän sieltä. 8 Jos ei vaimo tahtoisi seurata sinua, niin
sinä olet vapaa tästä minun valastani; ainoastansa älä vie
minun poikaani sinne jälleen. 9 Niin laski palvelia kätensä
herransa Abrahamin kupeen alle; ja vannoi hänelle sen. 10
Niin otti palvelia kymmenen kamelia herransa kameleista,
ja läksi matkaan, ja otti myötänsä kaikkinaisesta herransa
tavarasta: ja vaelsi Mesopotamiaan Nahorin kaupunkiin. 11
Ja hän antoi kamelein laskea polvillensa ulkona kaupungista
vesikaivon tykönä; ehtoopuolella, jolla ajalla vaimoväen tapa
oli lähteä vettä ammuntamaan. 12 Ja sanoi: Herra, minun

herrani Abrahamin Jumala, anna minun kohdata tänäpänä
(herrani morsiamen); ja tee laupius minun herrani Abrahamin
kanssa. 13 Katso, minä seison tässä vesikaivon tykönä: ja
heidän tyttärensä, jotka asuvat tässä kaupungissa, tulevat
vettä ammuntamaan. 14 Jos joku piika tulee, jolle minä
sanon: kallista tänne vesiastias juodakseni, ja hän sanoo:
juo, minä juotan myös sinun kamelis: että hän on se, jonkas
olet edeskatsonut palvelialles Isaakille, ja siitä ymmärtäisin
tehnees laupiuden minun herrani kanssa. 15 Ja ennenkuin
hän lakkasi puhumasta, katso, Rebekka tuli, joka syntynyt
oli Betuelille, Milkan, Abrahamin veljen Nahorin emännän
pojalle. Ja hänellä vesiastiansa olallansa. 16 Ja piika oli
sangen ihana nähdä, ja vielä neitsy, ja ei yksikään mies ollut
häneen ryhtynyt: hän meni alas kaivon tykö, ja täytti astiansa,
ja tuli ylös. 17 Niin palvelia juoksi häntä vastaan, ja sanoi:
annas minun juoda vähä vettä astiastas. 18 Hän sanoi: juo
minun herrani: ja hän kiiruusti laski alas vesiastiansa kätensä
päälle, ja antoi hänen juoda. 19 Ja kuin hän oli antanut hänen
juoda, sanoi hän: minä myös ammunnan vettä kameleilles,
niinkauvan että he kaikki saavat juoda. 20 Ja hän kaasi
kohta veden astiastansa ruuheen, ja juoksi taas kaivolle
ammuntamaan: ja ammunsi kaikille hänen kameleillensa. 21
Mutta mies ihmetteli häntä: ja oli ääneti, ja tahtoi tietää, jos
Herra oli tehnyt hänen matkansa onnelliseksi, taikka ei. 22
Ja koska kaikki kamelit olivat juoneet, antoi mies hänelle
kulta-otsalehden, joka painoi puolen sikliä: niin myös kaksi
rannerengasta hänen käsiinsä, jotka painoivat kymmenen
sikliä kultaa. 23 Ja sanoi: kenenkäs tytär olet? sanos minulle
se: onko isäs huoneessa siaa meidän yötä ollaksemme? 24
Hän sanoi hänelle: minä olen Betuelin, Milkan pojan, tytär,
jonka hän synnytti Nahorille. 25 Ja hän vielä sanoi hänelle:
on myös olkia ja karjan ruokaa kyllä meillä: ja myös siaa
yötä olla. 26 Ja mies kumarsi maahan ja rukoili Herraa: 27
Ja sanoi: kiitetty olkoon Herra, minun herrani Abrahamin
Jumala, joka ei ottanut pois laupiuttansa ja totuuttansa minun
herraltani: minua on Herra johdattanut tällä tiellä, minun
herrani veljen huoneesen. 28 Niin piika juoksi ja ilmoitti
nämät asiat äitinsä huoneessa. 29 Oli myös Rebekallla veli,
jonka nimi oli Laban: ja Laban juoksi miehen tykö lähteelle.
30 Sillä koska hän näki otsalehden ja rannerenkaat sisarensa
käsissä, ja kuuli sisarensa Rebekan puheet, sanovan: näin
on mies puhunut minulle; tuli hän miehen tykö, ja katso, hän
seisoi kamelein tykönä lähteellä. 31 Ja sanoi: tule sisälle, sinä
Herran siunattu, mitäs seisot ulkona? minä olen huoneen
valmistanut, ja sian kameleille. 32 Niin meni mies huoneesen,
ja riisui kamelit: ja hän antoi olkia ja ruokaa kameleille, ja
vettä pestä hänen jalkojansa, ja miesten jalkoja, jotka hänen
kanssansa olivat. 33 Sitte pantiin ruokaa hänen eteensä:
mutta hän sanoi: en minä syö ennenkuin minä olen puhunut
minun asiani. He vastasivat: puhu. 34 Hän sanoi: minä olen
Abrahamin palvelia. 35 Ja Herra on runsaasti siunannut
minun herrani, ja hän on suureksi tullut, ja on antanut hänelle
lampaita ja karjaa, hopiaa ja kultaa, palvelioita ja piikoja,
kameleja ja aaseja. 36 Niin myös Saara minun herrani
emäntä on synnyttänyt minun herralleni pojan, vanhalla
ijällänsä: hänelle on hän antanut kaikki mitä hänellä on. 37 Ja
minun herrani vannotti minua, sanoen: ei sinun pidä ottaman
minun pojalleni emäntää Kanaanealaisten tyttäristä, joiden
maalla minä asun. 38 Vaan mene minun isäni huoneesen, ja
minun sukuni tykö; ja ota (sieltä) minun pojalleni emäntä.
39 Mutta minä sanoin minun herralleni: taitais tapahtua,
ettei vaimo seuraisi minua? 40 Niin hän sanoi minulle:
Herra, jonka edessä minä vaellan, lähettää enkelinsä sinun
kanssas, joka tekee sinun matkas onnelliseksi, ottamaan
minun pojalleni emäntä minun suvustani ja minun isäni
huoneesta. 41 Silloin sinä tulet vapaaksi minun valastani,
koskas tulet minun sukuni tykö: ja jos ei he anna sinulle,
niin sinä olet vapaa valasatani. 42 Niin tulin minä tänäpänä
lähteelle, ja sanoin: Herra, minun herrani Abrahamin Jumala,
jos sinä olet tehnyt minun matkani onnelliseksi, jota minä nyt
vaellan. 43 Katso, niin seison minä tässä vesilähteen tykönä:
koska yksi piika tulee vettä ammuntamaan, ja minä sanon
hänelle: annas minulle vähä vettä juoda astiastas: 44 Ja
hän sanoo minulle: juo sinä, minä ammunnan myös sinun
kameleilles: se on se vaimo, jonka Herra on edeskatsonut
minun herrani pojalle. 45 En minä vielä päässyt puhumasta
sydämessäni, katso, niin Rebekka tuli, ja hänen vesiastiansa
hänen olallansa, astui alas lähteelle ja ammunsi: ja minä
sanoin hänelle: annas minun juoda. 46 Ja hän riensi ja
laski vesiastian olaltansa alas, ja sanoi: juo, minä juotan
myös kamelis. Niin minä join, ja hän juotti myös kamelit. 47
Ja minä kysyin häneltä, ja sanoin: kenekä tytär sinä olet?
hän vastasi: minä olen Betuelin tytär, Nahorin pojan, jonka
Milka hänelle synnytti. Niin minä panin otsalehden hänen
otsaansa, ja rannerenkaat hänen käsiinsä: 48 Ja kumarsin
itseni maahan ja rukoilin Herraa: ja kiitin Herraa, minun
herrani Abrahamin Jumalaa, joka minun oli johdattanut oikiaa
tietä, ottamaan hänen pojallensa minun herrani veljen tytärtä.
49 Ja nyt, jos te olette ne, jotka osotatte minun herralleni
laupiuden ja totuuden, niin sanokaat minulle: ja jos ei, niin
sanokaat myös minulle, että minä kääntäisin itseni oikialle
taikka vasemmalle puolelle. 50 Niin vastasi Laban ja Betuel,
ja sanoivat: tämä asia on tullut Herralta; sentähden emme
taida sinua vastaan puhua, pahaa taikka hyvää. 51 Siinä

on Rebekka edessäs, ota häntä ja mene, ja olkaan sinun
herras pojan emäntä, niinkuin Herra on sanonut. 52 Ja
koska Abrahamin palvelia kuuli heidän sanansa; kumarsi hän
maahan Herran eteen. 53 Ja palvelia toi hopia- ja kultakalut,
ja vaatteet, ja antoi Rebekalle: vaan hänen veljellensä ja
äidillensä antoi hän (muita) kalleita kaluja. 54 Niin he söivät ja
joivat, hän ja miehet, jotka hänen kanssansa olivat, ja siellä
pitivät yötä: ja he nousivat aamulla varhain: ja hän sanoi:
päästäkäät minua herrani tykö. 55 Mutta hänen veljensä
ja äitinsä sanoivat: olkaan piika meidän tykönämme edes
kymmenenkin päivää: sitte sinä saat mennä. 56 Niin sanoi
hän heille: älkäät viivyttäkö minua: sillä Herra on tehnyt
minun matkani onnelliseksi: laskekaat minua menemään
minun herrani tykö. 57 Niin he sanoivat: kutsukaamme piika,
ja kysykäämme mitä hän sanoo. 58 Ja he kutsuivat Rebekan,
ja sanoivat hänelle: tahdotkos mennä tämän miehen kanssa?
hän vastasi: menen. 59 Niin he laskivat sisarensa Rebekan
menemään, ja hänen imettäjänsä, Abrahamin palvelian
kanssa; ja ne jotka hänen seurassansa olivat. 60 Ja he
siunasivat Rebekkaa ja sanoivat hänelle: sinä olet meidän
sisaremme, lisäänny tuhannen tuhanteen; ja sinun siemenes
omistakoon vihamiestensä portit. 61 Niin Rebekka nousi
piikoinensa, ja istuivat kamelein päälle, ja seurasivat sitä
miestä. Ja palvelia otti Rebekan, ja meni matkaansa. 62
Mutta Isaak palasi siltä kaivolta, joka kutsuttiin sen elävän,
joka minun näkee: sillä hän asui etelän maalla. 63 Ja oli
lähtenyt rukoilemaan kedolle ehtoopuolella: ja nosti silmänsä,
ja näki, ja katso, kamelit lähestyivät. 64 Ja Rebekka nosti
silmänsä ja näki Isaakin: ja pudotti itsensä maahan kamelin
päältä: 65 Ja sanoi palvelialle: mikä mies tämä on, joka
kedolla käy meitä vastaan? palvelia vastasi: se on minun
herrani: niin hän otti vaatteen ja peitti itsensä. 66 Ja palvelia
jutteli Isaakille kaiken asian, kuin hän oli toimittanut. 67 Ja
Isaak vei hänen äitinsä Saaran majaan: ja otti Rebekan
emännäksensä, ja rakasti häntä: ja niin Isaak lohdutettiin
äitinsä jälkeen.

25 Ja Abraham taas otti emännän nimeltä Ketura. 2
Hän synnytti hänelle Simran ja Joksan, ja Medan ja
Midian, ja Jesbakin ja Suan. 3 Mutta Joksan siitti Seban ja
Dedanin. Dedanin lapset olivat: Asserim, Letusin ja Luumim.
4 Midianin lapset olivat: Epha, Epher, Hanok, Abida, ja
Eldaa: nämät kaikki ovat Keturan pojat. 5 Ja Abraham antoi
kaikki mitä hänellä oli Iisakille. 6 Mutta niille lapsille, jotka
jalkavaimoista olivat, antoi hän lahjoja, ja lähetti heidät pois
poikansa Isaakin tyköä, vielä eläissänsä, idän puoleen,
itäiselle maalle. 7 Ja tämä on Abrahamin elinaika, kuin hän
eli: sata ja viisikahdeksattakymmentä ajastaikaa. 8 Ja hän tuli
riutuneeksi, ja kuoli levollisassa ijässä, vanhana ja elämästä
kyllänsä saanut: ja koottiin kansansa tykö. 9 Ja hänen
poikansa Isaak ja Ismael hautasivat hänen Makpelan luolaan:
Ephronin Hetiläisen Zoarin pojan vainiossa, Mamren kohdalle:
10 Sille kedolle, jonka Abraham oli ostanut Hetin lapsilta:
siihen on Abraham haudattu, ja Saara hänen emäntänsä.
11 Ja Abrahamin kuoleman jälkeen siunasi Jumala hänen
poikansa Isaakin: Ja Isaak asui sen elävän, joka minun
näkee, kaivon tykönä. 12 Mutta nämät ovat Ismaelin
Abrahamin pojan sukukunnat, jonka Hagar Egyptiläinen
Saaran piika synnytti. 13 Ja nämä ovat Ismaelin poikain
nimet, heidän nimeinsä ja sukukuntainsa jälkeen: Ismaelin
esikoinen oli Nebaot, Kedar, Abdeel, Mibsam, 14 Misma,
Duma, Masa, 15 Hadar, Tema, Jetur, Naphis ja Kedma.
16 Nämät ovat Ismaelin lapset, ja nämät heidän nimensä,
heidän kylissänsä ja kaupungeissansa: kaksitoistakymmentä
ruhtinasta heidän kansoissansa. 17 Ja tämä on Ismaelin
ikä: sata ja seitsemänneljättäkymmentä ajastaikaa: ja hän
tuli riutuneeksi, ja kuoli, ja koottiin kansansa tykö. 18 Mutta
he asuivat Hevilasta hamaan Surriin asti, joka on Egyptin
kohdalla Assyriaan mentäissä. Kaikkein hänen veljeinsä
kohdalle lankesi (hänen arpansa). 19 Ja nämät ovat Isaakin
Abrahamin pojan sukukunnat: Abraham siitti Isaakin. 20
Ja Isaak oli neljänkymmenen ajastaikainen, koska hän otti
Rebekan Betuelin Syrialaisen tyttären Mesopotamiasta,
Labanin syrialaisen sisaren, itsellensä emännäksi. 21 Ja Isaak
rukoili Herraa emäntänsä edestä; sillä hän oli hedelmätöin,
ja Herra kuuli häntä: niin Rebekka hänen emäntänsä tuli
raskaaksi. 22 Ja lapset sysäsivät toinen toistansa hänen
kohdussansa. Niin hän sanoi: jos näin piti käymän, miksi
minä olen (raskaaksi tullut?) ja meni kysymään Herralta. 23
Ja Herra sanoi hänelle: kaksi kansaa ovat sinun kohdussas,
ja kahtalainen väki erkanee sinun ruumiistas: mutta toinen
kansa voittaa toisen, ja suurempi palvelee vähempää. 24
Koska aika tuli synnyttää; katso, kaksoiset olivat hänen
kohdussansa. 25 Ensimäinen joka tuli ulos, oli ruskia ja
karvainen niinkuin vaate: sentähden kutsuivat he hänen
nimensä Esau. 26 Senjälkeen tuli ulos hänen veljensä,
joka piti kädellänsä Esaun kantapäästä, ja se kutsuivat
hänen nimensä Jakob. Kuudenkymmenen ajastaikainen oli
Isaak heidän syntyissänsä. 27 Ja poikaiset kasvoivat, ja
Esau tuli jaloksi metsä- ja peltomieheksi. Mutta Jakob oli
yksivakainen mies, ja asui majoissa. 28 Ja Isaak rakasti
Esauta; sillä hän söi mielellänsä hänen metsäsaalistansa.
Mutta Rebekka rakasti Jakobia. 29 Koska Jakob oli keittänyt
herkun, tuli Esau metsästä, ja oli väsyksissä. 30 Ja Esau

sanoi Jakobille: anna minun syödä tästä ruskiasta herkusta:
sillä minä olen väsyksissä. Sentähden kutsutaan hänen
nimensä Edom. 31 Mutta Jakob sanoi: myy minulle tänäpänä
sinun esikoisuutes. 32 Esau vastasi: katso, minä kuolen
kuitenkin; mitä minun esikoisuudesta on? 33 Ja Jakob sanoi:
niin vanno minulle tänäpänä: ja hän vannoi hänelle, ja myi
Jakobille esikoisuutensa. 34 Niin Jakob antoi Esaulle leivän,
ja sen ruskian herneherkun, ja hän söi ja joi, ja nousi ja meni
pois. Ja niin Esau katsoi esikoisuutensa ylön.

26 Niin kallis aika tuli maalle sen entisen jälkeen,
joka oli Abrahamin ajalla: ja Isaak meni Abimelekin
Philistealaisten kuninkaan tykö Gerariin. 2 Niin Herra ilmestyi
hänelle, ja sanoi: älä mene Egyptiin, vaan asu sillä maalla,
jonka minä sanon sinulle. 3 Ole muukalainen tällä maalla,
ja minä olen sinun kanssas, ja siunaan sinua: sillä sinulle
ja sinun siemenelles minä annan kaikki nämät maat, ja
vahvistan sen valan, jonka minä Abrahamille sinun isälles
vannonut olen. 4 Ja enennän sinun siemenes niinkuin
taivaan tähdet: ja annan sinun siemenelles kaikki nämät
maat: Ja sinun siemenes kautta pitää kaikki kansat maan
päällä siunatuksi tuleman: 5 Sillä Abraham oli kuuliainen
minun äänelleni, ja piti minun oikeuteni, käskyni, säätyni ja
lakini. 6 Niin Isaak asui Gerarissa. 7 Ja koska sen maan
kansa kysyi hänen emännästänsä, sanoi hän: hän on minun
sisareni; sillä hän pelkäsi sanoa: hän on minun emäntäni
(ajatellen), ettei he joskus löisi minua kuoliaksi Rebekan
tähden: sillä hän oli ihana kasvoilta. 8 Ja tapahtui, koska hän
siellä kappaleen aikaa viipyi, katsoi Abimelek Philistealaisten
kuningas akkunasta, ja näki Isaakin hyväilevän emäntäänsä.
9 Niin kutsui Abimelek Isaakin, ja sanoi: katso, totisesti hän on
sinun emäntäs: miksis olet sanonut: hän on minun sisareni?
Ja Isaak sanoi hänelle: minä ajattelin, etten minä tapettaisi
hänen tähtensä. 10 Abimelek sanoi: miksis tämän meille teit?
olis pikaisesti tapahtunut, että joku kansasta olis maannut
sinun emäntäs kanssa, ja niin sinä olisit saattanut meidän
päällemme rikoksen. 11 Niin Abimelek antoi käskyn kaikelle
kansalle, sanoen: joka ryhtyy tähän mieheen, tahi hänen
emäntäänsä, hänen pitää totisesti kuoleman. 12 Ja Isaak
kylvi sillä maalla, ja sai sinä vuonna satakertaisesti: sillä
Herra siunasi hänen. 13 Ja mies tuli voimalliseksi: ja menestyi
sangen suuresti siihen asti, että hän juuri suureksi joutui. 14
Ja hänellä oli paljo tavaraa lampaissa ja karjassa, oli myös
paljo perhettä: sentähden Philistealaiset kadehtivat häntä.
15 Ja he tukitsivat kaikki kaivot, jotka hänen isänsä palveliat
olivat kaivaneet, hänen isänsä Abrahamin aikana, ja täyttivät
ne mullalla. 16 Ja Abimelek sanoi Isaakille: mene pois
meidän tyköämme: sillä sinä olet tullut paljo väkevämmäksi
meitä. 17 Niin Isaak läksi sieltä: ja teki majansa Gerarin
laaksoon, ja asui siinä. 18 Ja Isaak antoi jällensä kaivaa ne
vesikaivot, jotka he olivat kaivaneet hänen isänsä Abrahamin
aikana, ja jotka Philistealaiset Abrahamin kuoleman jälkeen
olivat tukinneet: ja nimitti ne niillä nimillä, joilla hänen isänsä
ne kutsunut oli. 19 Niin kaivoivat myös Isaakin palveliat
siihen laaksoon: ja löysivät sieltä luontolähteen. 20 Mutta
Gerarin paimenet riitelivät Isaakin paimenten kanssa, ja
sanoivat: tämä on meidän vetemme. Niin hän kutsui sen
kaivon Esek, että he riitelivät hänen kanssansa. 21 Niin
kaivoivat he myös toisen kaivon, ja he riitelivät myös siitä:
niin hän nimitti sen Sitna. 22 Niin hän siirsi itsensä sieltä,
ja kaivoi toisen kaivon, josta ei he riidelleet. Sen tähden
nimitti hän sen Rehobot, ja sanoi: nyt Herra on antanut
meille laviamman sian, ja on antanut meidän kasvaa maan
päällä. 23 Sitte meni hän BerSabaan. 24 Niin Herra ilmestyi
hänelle sinä yönä ja sanoi: minä olen sinun isäs Abrahamin
Jumala: älä pelkää, sillä minä olen kanssas, ja siunaan
sinun, ja annan lisääntyä sinun siemenes, minun palveliani
Abrahamin tähden. 25 Ja hän rakensi siinä alttarin, ja
saarnasi Herran nimestä, ja teki siihen majansa: ja hänen
palveliansa kaivoivat siihen kaivon. 26 Niin Abimelek meni
hänen tykönsä Gerarista: ja Ahusat hänen ystävänsä, ja
Phikol hänen sotajoukkonsa päämies. 27 Mutta Isaak sanoi
heille: miksi te tulitte minun tyköni: ja te vainositte minua,
ja ajoitte minun pois teidän tyköänne. 28 He sanoivat:
me näimme ilmeissänsä, että Herra on sinun kanssas,
sentähden me sanoimme: olkoon nyt vala meidän molempain
vaiheellamme, meidän ja sinun välilläs, ja me teemme liiton
sinun kanssas. 29 Ettes tekisi meille mitään vahinkoa, niinkuin
emme mekään ole sinuun ryhtyneet, ja niinkuin emme
myös tehneet sinulle muuta kuin hyvää, ja laskimme sinun
rauhassa menemään. Sinä olet nyt Herran siunattu. 30 Ja
hän valmisti heille pidon, ja he söivät ja joivat. 31 Ja nousivat
aamulla varhain, ja vannoivat toinen toisellensa, ja Isaak laski
heidät menemään, ja menivät pois hänen tyköänsä rauhassa.
32 Sinä samana päivänä tulivat Isaakin palveliat, ja ilmoittivat
hänelle kaivosta, jonka he kaivaneet olivat, ja sanoivat
hänelle: me löysimme veden. 33 Ja hän kutsui hänen Saba:
siltä nimitetään kaupunki BerSaba, hamaan tähän päivään
asti. 34 Koska Esau oli neljänkymmenen ajastaikainen, otti
hän Juditin Hetiläisen Berin tyttären emännäksensä: Ja
Basmatin Hetiläisen Elonin tyttären: 35 Jotka olivat Isaakille
ja Rebekalle mielikarvaudeksi.

27 Ja tapahtui, koska Isaak tuli vanhaksi, ja hänen
silmänsä pimiäksi, ettei hän nähnyt, niin kutsui hän

Esaun vanhemman poikansa, ja sanoi hänelle: minun poikani:
hän vastasi häntä: tässä minä olen. 2 Ja hän sanoi: katso,
minä olen vanhennut: enkä tiedä minun kuolemanpäivääni.
3 Ota siis nyt sinun kalus, viines ja joutses; ja mene kedolle,
ja pyydä minulle metsän-otus. 4 Ja tee minulle himoruokaa,
senkaltaista jota minä rakastan, ja tuo syödäkseni: että
minun sieluni siunais sinua, ennenkuin minä kuolen. 5
Mutta Rebekka kuuli Isaakin näitä puhuvan poikansa Esaun
kanssa. Ja Esau meni metsään, pyytämään metsänotusta,
tuodaksensa. 6 Niin puhui Rebekka pojallensa Jakobille,
sanoen: katso, minä kuulin isäs puhuvan veljes Esaun
kanssa, ja sanovan: 7 Tuo minulle metsänotus, ja tee minulle
himoruokaa syödäkseni; että siunaisin sinua Herran edessä,
ennen kuin minä kuolen. 8 Niin kuule nyt poikani minun
ääneni, mitä minä sinulle käsken. 9 Mene laumaan, ota
sieltä minulle kaksi hyvää vohlaa; tehdäkseni isälles niistä
himoruokaa, niinkuin hän rakastaa. 10 Ja vie se isälles hänen
syödäksensä; että hän siunais sinua, ennen kuin hän kuolee.
11 Niin Jakob sanoi äidillensä Rebekalle: katso, veljeni
Esau on karvainen, mutta minä olen paljas. 12 Mitämaks,
isäni sivelee minua, ja luulee minun häntä pettävän: ja
minä saatan päälleni kirouksen, ja en siunausta. 13 Niin
hänen äitinsä sanoi hänelle: sinun kiroukses tulkoon minun
päälleni, minun poikani: ainoastansa ole minun äänelleni
kuuliainen, mene ja tuo se minulle. 14 Niin hän meni ja
otti ja toi äidillensä; ja hänen äitinsä valmisti himoruan,
jota hänen isänsä rakasti. 15 Ja Rebekka otti vanhemman
poikansa Esaun parhaat vaatteet, jotka huoneessa hänen
tykönänsä olivat: ja puetti nuoremman poikansa Jakobin
niihin. 16 Vaan vohlain nahat kääri hän hänen käsiinsä, ja
paljaaseen kaulaansa. 17 Ja antoi sen himoruan ja leivän,
kun hän valmistanut oli, poikansa Jakobin käteen. 18 Ja
hän tuli isänsä tykö, ja sanoi: minun isäni. Hän vastasi:
tässä minä olen. Kukas olet, minun poikani. 19 Jakob sanoi
isällensä: minä olen Esau sinun esikoises; minä olen niin
tehnyt kuin sinä minulle käskit: nouse siis, istu, ja syö minun
saalistani, että sinun sielus siunaisi minua. 20 Mutta Isaak
sanoi pojallensa: minun poikani, kuinkas olet niin nopiasti
löytänyt? ja hän vastasi: Herra sinun Jumalas antoi minun
sen kohdata. 21 Niin sanoi Isaak Jakobille: tules tänne minun
poikani sivelläkseni: jos olet minun poikani Esau taikka et.
22 Niin Jakob astui isäntä Isaakin tykö: ja kuin hän siveli
häntä, sanoi hän: ääni on Jakobin ääni, mutta kädet ovat
Esaun kädet. 23 Ja ei tuntenut häntä: sillä hänen kätensä
olivat niinkuin Esaun veljensä kädet, karvaiset: ja niin hän
siunasi häntä. 24 Ja sanoi hänelle: oletkos minun poikani
Esau? hän vastasi: olen. 25 Niin hän sanoi: tuo siis tänne
syödäkseni minun poikani saalista, että minun sieluni siunaisi
sinua: niin hän toi sen hänelle, ja hän söi, toi myös hänelle
viinaa, ja hän joi. 26 Ja Isaak hänen isänsä sanoi hänelle:
tules nyt liki, minun poikani, ja anna minun suuta. 27 Ja
hän astui liki, ja suuta antoi hänen. Niin hän tunsi hänen
vaatteensa hajun, ja siunasi häntä, ja sanoi: katso, minun
poikani haju, on niinkuin kedon haju, jonka Herra siunannut
on. 28 Jumala antakoon sinulle taivaan kasteesta, ja maan
lihavuudesta; yltäkyllä jyviä ja viinaa. 29 Kansat palvelkoon
sinua, ja sukukunnat kumartakoon sinua. Ole sinun veljeis
herra, ja sinun äitis lapset langetkoon sinun jalkais juureen:
kirottu olkoon se, joka sinua kiroo, ja siunattu olkoon se, joka
sinua siunaa. 30 Koska Isaak oli päättänyt siunauksensa
Jakobille, ja Jakob siitä siihen oli lähtenyt isänsä Isaakin
tyköä; niin Esau hänen veljensä tuli pyydyksiltänsä. 31
Ja hän myös valmisti himoruan, ja vei isällensä, ja sanoi
hänelle: nouskaan minun isäni, ja syökään poikansa saalista,
että sinun sielus siunaisi minua. 32 Niin vastasi Isaak hänen
isänsä häntä: kukas olet? hän sanoi: minä olen sinun poikas,
sinun esikoises Esau. 33 Niin Isaak vapisi hämmästyksestä
sangen kovin, ja sanoi: kuka? kussasta siis se metsämies
on, joka minulle sen toi? ja minä söin kaikista, ennen kuin
sinä tulit ja minä siunasin hänen: hänen pitää myös siunatun
oleman. 34 Koska Esau kuuli isänsä puheen, huusi hän
suurella äänellä, ja hänen mielensä tuli sangen karvaaksi: ja
hän sanoi isällensä: siunaa myös minuakin, minun isäni.
35 Niin hän sanoi: sinun veljes on tullut kavaluudella, ja
vienyt pois siunauksen sinulta. 36 Niin hän sanoi: eiköstä
hän myös oikein kutsuta Jakob? sillä hän jo kahdesti minun
on polkenut, minun esikoisuuteni hän sai, ja katso, nyt
hän vei pois minun siunaukseni minulta: ja hän sanoi:
etkös yhtäkään siunausta minun varakseni pitänyt? 37 Niin
vastasi Isaak, ja sanoi Esaulle: Katso, minä olen asettanut
hänen sinun herrakses, ja kaikki hänen veljensä olen minä
hänelle palveliaksi pannut, jyvillä ja viinalla olen minä hänen
varustanut: mitästä minä siis nyt sinulle teen, minun poikani?
38 Ja Esau sanoi isällensä: yksiköstä siunaus sinulla vaivoin
onkin, minun isäni? siunaa myös minuakin, minun isäni: ja
Esau korotti äänensä ja itki. 39 Niin vastasi Isaak, hänen
isänsä, ja sanoi hänelle: Katso, lihava asuinsia pitää sinulla
oleman maan päällä, ja kastetta taivaasta ylhäältä. 40 Sinun
miekallas pitää sinun elättämän itses, ja palveleman sinun
veljeäs. Ja tapahtuu, että sinä myös tulet herraksi, ja särjet
hänen ikeensä niskastas. 41 Ja Esau vihastui Jakobin päälle
siunauksen tähden, jolla hänen isänsä hänen siunannut oli;
ja sanoi sydämessänsä: minun isäni murhepäivät lähestyvät:
ja minä tapan veljeni Jakobin. 42 Mutta Rebekalle ilmoitettiin

Esaun hänen vanhemman poikansa sanat: joka lähetti ja
kutsui Jakobin nuoremman poikansa, ja sanoi hänelle: katso,
veljes Esau lohduttaa itsiänsä siitä, että hän sinun tappaa. 43
Nyt, minun poikani, ole minun äänelleni kuuliainen: valmista
sinus ja pakene kohta minun veljeni Labanin tykö Haraniin.
44 Ja ole hänen tykönänsä kappale aikaa: siihenasti että
veljes kiukku asettuu. 45 Ja siihenasti että hänen vihansa
lakkaa sinusta, ja hän onhottaa mitäs häntä vastaan tehnyt
olet. Niin minä lähetän ja tuotan sinun sieltä. Miksi teidän
molempain pitäis yhtenä päivänä minulta tuleman pois? 46
Ja Rebekka sanoi Isaakille: minä suutun minun elämääni,
Hetin tytärten tähden: jos Jakob ottaa vaimon Hetin tyttäristä,
jotka ovat niinkuin tämän maan tyttäret, mitä minun sitte
auttaa elämään?

28 Niin Isaak kutsui poikansa Jakobin ja siunasi häntä,
käski ja sanoi hänelle: älä ota emäntää Kanaanin
tyttäristä. 2 Vaan valmista ja mene Mesopotamiaan, Betuelin
sinun äitis isän huoneesen: ja ota sinulles sieltä emäntä,
Labanin sinun enos tyttäristä. 3 Ja Jumala kaikkivaltias
siunatkoon sinua, ja tehköön sinun hedelmälliseksi ja
enätköön sinun, ettäs tulisit (suureksi) kansain joukoksi. 4
Antakoon myös sinulle Abrahamin siunauksen, sinulle ja
sinun siemenelles sinun kanssas: periäkses sitä maata,
jossas muukalainen olet, jonka Jumala Abrahamille antanut
on. 5 Niin lähetti Isaak Jakobin tyköänsä menemään
Mesopotamiaan, Labanin, Betuelin Syrialaisen pojan tykö,
Rebekan, Jakobin ja Esaun äidin, veljen. 6 Koska Esau
näki, että Isaak oli siunannut Jakobin, ja lähettänyt hänen
Mesopotamiaan ottamaan sieltä itsellensä emäntää: ja että
hän, sittekuin hän hänen siunannut oli, käski häntä ja sanoi:
ei sinun pidä ottaman emäntää Kanaanin tyttäristä. 7 Ja
että Jakob oli isällensä ja äidillensä kuuliainen; ja meni
Mesopotamiaan. 8 Esau näki myös, ettei Isaak hänen isänsä
voinut nähdä Kanaanin tyttäriä; 9 Meni Esau Ismaelin tykö: ja
otti Mahalatin Ismaelin Abrahamin pojan tyttären, Nabojotin
sisaren, emännäksensä, paitsi entisiä. 10 Niin Jakob läksi
BerSabasta: ja meni Haraniin. 11 Ja joutui yhteen paikkaan,
ja oli siinä yötä: sillä aurinko oli laskenut, ja otti kiven siitä
paikasta, ja pani päänsä alaiseksi, ja makasi siinä paikassa.
12 Ja näki unta, ja katso, tikapuut seisoivat maan päällä,
joiden pää ulottui taivaasen: ja katso, Jumalan enkelit kävivät
ylös ja alas niitä myöten. 13 Ja katso, Herra seisoi niiden
päällä, ja sanoi: Minä olen Herra, Abrahamin sinun isäs
Jumala, ja Isaakin Jumala: tämän maan, jonka päällä sinä
makaat, annan minä sinulle ja sinun siemenelles. 14 Ja
sinun siemenes pitää oleman niinkuin maan tomu, ja sinun
pitää leviämän länteen ja itään, pohjaan ja etelään päin.
Ja sinussa pitää kaikki sukukunnat maan päällä siunatuksi
tuleman, ja sinun siemenessäs. 15 Ja katso, minä olen
sinun kanssas, ja varjelen sinua, kuhunkas ikänänsä joudut,
ja saatan sinun jällensä tälle maalle: sillä en minä hylkää
sinua siihenasti, että minä kaikki teen, mitä minä sinulle
puhunut olen. 16 Koska Jakob heräsi unestansa, niin hän
sanoi: totisesti on Herra tässä paikassa: ja en minä sitä
tietänyt. 17 Niin hän pelkäsi, ja sanoi: kuinka peljättävä
on tämä paikka! ei tässä muu ole kuin Jumalan huone ja
taivaan ovi. 18 Ja Jakob nousi varhain aamulla, ja otti kiven,
jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja pani sen pystyälle
muistopatsaaksi: ja vuodatti öljyä sen päälle. 19 Kutsui
siis sen paikan BetEl; vaan muinaisiin aikoin se kutsuttiin
Luts. 20 Niin Jakob teki lupauksen, sanoen: jos Jumala
on minun kanssani, ja varjelee minua tällä tiellä, jota minä
vaellan, antaa myös minulle leipää syödäkseni, ja vaatetta
verhokseni: 21 Ja tulen takaperin rauhassa kotia isäni tykö:
ja Herra on minun Jumalani. 22 Niin tämä kivi, jonka minä
panin pystyälle muistopaatsaaksi, pitää oleman Jumalan
huone: ja kaikista, jotkas minulle annat, annan minä tosin
sinulle kymmenykset.

29 Niin Jakob läksi matkaan: ja tuli itäiselle maalle. 2
Ja katseli ympärillensä, ja katso, kaivo oli kedolla. Ja
katso, siellä makasi myös kolme lammaslaumaa sen tykönä,
sillä siitä kaivosta juottivat he laumat: ja suuri kivi oli kaivon
suulla. 3 Sillä sinne koottiin kaikki laumat, ja vieritettiin kivi
kaivon suulta, ja he juottivat lampaita: ja vierittivät kiven
jälleen siallensa kaivon suulle. 4 Ja Jakob sanoi heille:
minun veljeni, kusta te olette? he vastasivat: Haranista me
olemme. 5 Hän sanoi heille: tunnetteko Labanin, Nahorin
pojan? he sanoivat: tunnemme kyllä. 6 Hän sanoi: onko
hän rauhassa? he vastasivat: rauhassa hän on. Ja katso,
Rakel hänen tyttärensä tulee lammasten kanssa. 7 Niin hän
sanoi: katso, vielä on paljo päivää, eikä vielä ole aika karjaa
koota: niin juottakaat siis lampaita, menkäät ja kaitkaat
heitä. 8 He sanoivat: emme saa siihenasti kuin kaikki laumat
kootaan, ja vieritämme kiven kaivon suulta, juottaaksemme
lampaat. 9 Vielä hänen puhuissansa heidän kanssansa, tuli
Rakel isänsä lammasten kanssa: sillä hän kaitsi lampaita.
10 Ja tapahtui, koska Jakob näki Rakelin enonsa Labanin
tyttären, ja enonsa Labanin lampaat: niin meni Jakob hänen
tykönsä, ja vieritti kiven kaivon suulta. Ja juotti enonsa
Labanin lampaat. 11 Ja Jakob suuta antoi Rakelin: ja korotti
äänensä ja itki. 12 Ja ilmoitti hänelle, että hän oli hänen
isänsä veli, Rebekan poika. Niin juoksi hän ja ilmoitti sen

isällensä. 13 Ja koska Laban kuuli sanoman Jakobista
sisarensa pojasta, juoksi hän häntä vastaan, ja otti hänen
syliinsä, ja suuta antoi hänen, ja vei hänen huoneesensa:
ja hän jutteli Labanille kaiken asian. 14 Niin sanoi Laban
hänelle: tosin sinä olet minun luuni ja lihani. Ja hän oli hänen
tykönänsä koko kuukauden. 15 Sitte sanoi Laban Jakobille:
vaikkas olet minun veljeni, palveletkos sentähden minua
ilman mitäkään? ilmoita minulle, mikä sinun palkkas olis. 16
Ja Labanilla oli kaksi tytärtä: vanhemman nimi oli Lea, ja
nuoremman nimi oli Rakel. 17 Mutta Lea oli pehmiä silmistä;
vaan Rakel oli kauniin muotoinen, ja ihana kasvoilta. 18
Ja Jakob rakasti Rakelia: ja sanoi: minä palvelen sinua
seitsemän ajastaikaa Rakelin, sinun nuoremman tyttäres
tähden. 19 Laban vastasi: parempi on, että minä hänen
annan sinulle, kuin jollekin toiselle: ole minun tykönäni. 20
Niin palveli Jakob Rakelin tähden seitsemän ajastaikaa:
ja ne olivat hänen silmissänsä niinkuin muutamat päivät,
rakastaissansa häntä. 21 Ja Jakob sanoi Labanille: anna
minun emäntäni minulle: sillä minun aikani on täytetty mennä
hänen tykönsä. 22 Niin Laban kutsui kokoon kaiken sen
paikkakunnan miehet, ja piti häät. 23 Mutta ehtoona otti hän
tyttärensä Lean, ja vei sen hänen tykönsä: ja hän makasi
sen tykönä. 24 Ja Laban antoi tyttärellensä Lealle piikansa
Silpan piiaksi. 25 Aamulla, katso, se oli Lea. Ja hän sanoi
Labanille: miksis tämän minulle teit? enkö minä Rakelin
tähden palvellut sinua? miksis minun petit? 26 Vastasi Laban:
ei niin ole meidän maan tapa, että nuorempi annetaan ennen
vanhempaa. 27 Täytä tämän viikko; niin se myös sinulle
annetaan, siitä palveluksesta kun sinä palvelet minua vielä
toiset seitsemän ajastaikaa. 28 Jakob teki niin, ja täytti
hänen viikkonsa: ja hän antoi hänelle tyttärensä Rakelin
emännäksi. 29 Ja Laban antoi tyttärellensä Rakelille piikansa
Bilhan, piiaksi. 30 Niin hän makasi myös Rakelin kanssa, ja
piti Rakelin rakkaampana kuin Lean; ja palveli häntä vielä
toiset seitsemän ajastaikaa. 31 Ja koska Herra näki Lean
katsottavan ylön, teki hän hänen hedelmälliseksi; mutta
Rakel oli hedelmätöin. 32 Niin Lea tuli raskaaksi, ja synnytti
pojan, ja kutsui hänen nimensä Ruben, ja sanoi: Herra on
katsonut minun ahdistukseni puoleen, nyt siis minun mieheni
rakastaa minua. 33 Ja hän taas tuli raskaaksi, ja synnytti
pojan, ja sanoi: Herra on kuullut minua katsottavan ylön, ja
on myös tämän minulle antanut: ja kutsui hänen nimensä
Simeon. 34 Ja hän jälleen tuli raskaaksi ja synnytti pojan,
ja sanoi: nyt taas minun mieheni pysyy minun tykönäni:
sillä minä synnytin hänelle kolme poikaa. Sentähden hän
kutsui hänen nimensä Levi. 35 Ja hän tuli vielä raskaaksi, ja
synnytti pojan, ja sanoi: nyt minä kiitän Herraa; sentähden
kutsui hän hänen nimensä Juuda: ja lakkasi synnyttämästä.

30 Koska Rakel näki, ettei hän synnyttänyt Jakobille,
kadehti hän sisartansa, ja sanoi Jakobille: anna minun
lapsia, eli minä kuolen. 2 Jakob vihastui kovin Rakelin
päälle, ja sanoi: olenko minä Jumalan siassa, joka on sinulta
kieltänyt kohdun hedelmän? 3 Ja hän sanoi: tässä on minun
piikani Bilha, makaa hänen kanssansa; että hän synnyttäis
minun helmaani, ja saisin sittenkin hänestä lapsia. 4 Niin hän
antoi hänelle piikansa Bilhan emännäksi: ja Jakob makasi
hänen kanssansa. 5 Niin Bilha tuli raskaaksi ja synnytti
Jakobille pojan. 6 Ja Rakel sanoi: Jumala ratkasi minun
asiani, ja kuuli myös minun ääneni, ja antoi minulle pojan;
sentähden kutsui hän hänen nimensä Dan. 7 Ja taas Bilha
Rakelin piika tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille toisen pojan.
8 Niin sanoi Rakel: minä olen jalosti kilvoitellut minun sisareni
kanssa, ja olen myös voittanut: ja hän kutsui hänen nimensä
Naphtali. 9 Koska Lea näki, että hän lakkasi synnyttämästä;
otti hän piikansa Silpan, ja antoi sen Jakobille emännäksi. 10
Niin synnytti Silpa, Lean piika, Jakobille pojan. 11 Ja Lea
sanoi: joukko tulee: ja kutsui hänen nimensä Gad. 12 Ja
Silpa, Lean piika, synnytti Jakobille toisen pojan. 13 Ja Lea
sanoi: autuasta minua, sillä tyttäret sanovat minua autuaaksi:
ja hän kutsui hänen nimensä Asser. 14 Ja Ruben meni ulos
nisun elonaikana, ja löysi dudaimia vainioilta, ja toi ne Lealle
äidillensä. Niin sanoi Rakel Lealle: anna minulle poikas
dudaimista. 15 Hän vastasi häntä: vähäkö sinun siinä on,
ettäs olet minulta miehen vienyt, mutta tahdot myös ottaa
poikani dudaimit? Ja Rakel sanoi: sentähden maatkaan
hän tänä yönä sinun kanssas poikas dudaimien tähden.
16 Koska Jakob ehtoona kedolta palasi, meni Lea häntä
vastaan, ja sanoi: minun kanssani pitää sinun makaaman:
sillä minä olen sinun kallisti ostanut poikani dudaimilla. Ja
hän makasi sen yön hänen kanssansa. 17 Ja Jumala kuuli
Lean, ja hän tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille viidennen
pojan. 18 Ja Lea sanoi: Jumala on maksanut sen minulle,
että minä annoin piikani miehelleni: ja kutsui hänen nimensä
Isaskar. 19 Ja Lea taas tuli raskaaksi, ja synnytti Jakobille
kuudennen pojan. 20 Ja Lea sanoi: Jumala on minun hyvästi
lahjoittanut, nyt taas asuu minun mieheni minun tykönäni:
sillä minä olen synnyttänyt hänelle kuusi poikaa. Ja kutsui
hänen nimensä Sebulon. 21 Sitte synnytti hän tyttären, ja
kutsui hänen nimensä Dina. 22 Mutta Jumala muisti myös
Rakelin, ja Jumala kuuli hänen, ja saatti hedelmälliseksi. 23
Niin hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan, ja sanoi: Jumala
on ottanut pois minun häväistykseni. 24 Ja kutsui hänen

nimensä Joseph, sanoen: Herra lisätköön minulle vielä toisen
pojan. 25 Ja tapahtui, koska Rakel oli synnyttänyt Josephin;
sanoi Jakob Labanille: päästä minua menemään kotiani ja
maalleni. 26 Anna minulle minun emäntäni ja lapseni, joiden
tähden minä olen sinua palvellut, että minä menisin pois:
sillä sinä tiedät minun palvelukseni, kuin minä olen sinua
palvellut. 27 Ja Laban sanoi hänelle: anna minun löytää armo
sinun edessäs, minä ymmärrän, että Herra on siunannut
minun sinun tähtes. 28 Ja sanoi (vielä): määrää siis sinun
palkkas minulle, ja minä annan. 29 Mutta hän sanoi hänelle:
sinä tiedät, kuinka minä olen palvellut sinua: ja kuinka paljo
sinun karjaas on minun haltuuni annettu. 30 Sinulla oli vähä
ennenkuin minä tulin, mutta nyt se on paljoksi kasvanut,
ja Herra on siunannut sinun, minun jalkajuonteni kautta.
Koska minä siis oman huoneeni parasta katson? 31 Ja
(Laban) sanoi: mitästä minä sinulle annan? Ja Jakob sanoi:
ei sinun pidä mitään antaman minulle. Mutta jos sinä tämän
minulle teet, niin minä vielä tästälähin kaitsen ja varjelen
sinun laumaas: 32 Minä käyn tänäpänä kaiken sinun laumas
lävitse, eroittaen sieltä kaikki pilkulliset ja kirjavat lampaat,
ja kaikki hallavat karitsain seassa, ja kirjavat ja pilkulliset
vuohten seassa, (mitä sitte kirjavaksi ja pilkulliseksi tulee)
se olkoon minun palkkani. 33 Niin minun vanhurskauteni
on todistava tästedes minusta, koska se siihen tulee, että
minun pitää palkkani sinun nähtes saaman: niin että kaikki,
jotka ei ole pilkulliset taikka kirjavat vohlista, eikä hallavat
karitsoista, se olkoon varkaus minun tykönäni. 34 Niin sanoi
Laban: katso, joska se olis sanas jälkeen. 35 Ja sinä päivänä
eroitti hän pilkulliset ja kirjavat kauriit ja kaikki pilkulliset ja
kirjavat vuohet, kaikki joissa jotakin valkeutta oli, ja kaikki
hallavat karitsat: ja antoi ne lastensa haltuun. 36 Ja asetti
kolmen päiväkunnan matkan, itsensä ja Jakobin vaiheelle: ja
Jakob kaitsi niitä, jotka Labanin laumasta jäivät. 37 Mutta
Jakob otti viherjäisiä haapaisia sauvoja, mandelpuisia ja
plataneapuisia; ja kuori niihin valkiat juonteet, valkian paikan
paljastamisella, joka sauvain päällä oli. 38 Ja pani ne sauvat,
jotka hän kuorinut oli, laumain eteen, vesiruuhiin, ja juoma-
astioihin, lauman eteen, joihin he tulivat juomaan, että he
juomalle tultuansa siittäisivät. 39 Ja niin laumat siittivät
niiden sauvain päällä, ja kantoivat pilkullisia, juonteisia ja
kirjavia. 40 Niin Jakob eroitti karitsat, ja asetti lauman kasvot,
siinä valkiassa laumassa, niitä pilkullisia ja hallavia päin:
ja teki itsellensä eri lauman, ja ei laskenut niitä Labanin
lauman sekaan. 41 Ja koska se varhain kantava lauma oli
sikoillansa, pani Jakob sauvat laumain silmäin eteen ruuhiin:
että he siittäisivät sauvain päällä. 42 Mutta koska ne hiljain
juoksivat, niin ei hän pannut niitä sisälle. Niin tulivat äpöiset
Labanille ja varhain kannetut Jakobille. 43 Siitä tuli mies
sangen äveriääksi, niin että hänellä oli paljo lampaita ja
piikoja ja palvelioita, ja kameleja ja aaseja.

31 Ja hänen eteensä tuli Labanin lasten puhe, että he
sanoivat: Jakob on saattanut itsellensä kaiken meidän
isämme tavaran: ja siitä meidän isämme hyvyydestä on hän
saattanut itsellensä kaiken tämän tavaran. 2 Ja Jakob näki
Labanin kasvon: ja katso, ei ollut se häntä kohtaan, niinkuin
eilen ja entispäivänä. 3 Ja Herra sanoi Jakobille: palaja sinun
isäis maalle, ja sukuis tykö: ja minä olen sinun kanssas. 4
Niin lähetti Jakob ja kutsui Rakelin ja Lean kedolle laumansa
tykö. 5 Ja sanoi heille: minä näen teidän isänne kasvon,
ettei hän ole minua kohtaan niinkuin eilen ja entispäivänä,
mutta minun isäni Jumala on ollut minun kanssani. 6 Ja te
itse tiedätte, että minä olen kaikella minun väelläni palvellut
teidän isäänne. 7 Mutta teidän isänne on vietellyt minua, ja
muuttanut minun palkkani jo kymmenen kertaa: ei kuitenkaan
sallinut Jumala hänen vahinkoa tehdä minulle. 8 Koska hän
sanoi: kirjavat pitää oleman sinun palkkas, niin kaikki lauma
kantoi kirjavia. Mutta jos hän sanoi: pilkulliset pitää oleman
sinun palkkas, niin kaikki lauma kantoi pilkullisia. 9 Niin on
Jumala ottanut teidän isänne hyvyyden ja antanut minulle.
10 Ja tapahtui lauman siittämisen ajalla, nostin minä silmäni
ja näin unessa: ja katso, kauriit, jotka nousivat laumain
päälle, olivat juonteiset, pilkulliset ja kirjavat. 11 Ja Jumalan
enkeli sanoi minulle unessa: Jakob; ja minä vastasin: tässä
minä olen. 12 Mutta hän sanoi: nosta silmäs, ja katso,
kaikki kauriit, jotka nousevat laumain päälle, ovat juonteiset,
pilkulliset ja kirjavat: sillä minä olen nähnyt kaikki, mitä Laban
sinulle tekee. 13 Minä olen Jumala BetElissä, jossa sinä
voitelit kiven, ja jossas teit minulle lupauksen: nouse siis nyt
ja lähde tältä maalta, ja palaja syntymä-maalles. 14 Niin
vastasivat Rakel ja Lea, ja sanoivat hänelle: onko meillä
enää osaa, eli perimistä meidän isämme huoneessa? 15
Eikö hän ole pitänyt meitä muukalaisina? Sillä hän on myynyt
meidät, ja peräti syönyt meidän hintamme. 16 Sentähden
kaikki hyvyys, jonka Jumala on ottanut meidän isältämme,
se tulee oikeudella meille ja meidän lapsillemme: Nyt siis
kaikki, mitä Jumala sinulle on käskenyt, se tee. 17 Niin nousi
Jakob; ja nosti lapsensa ja emäntänsä kamelein päälle. 18
Ja vei pois kaiken karjansa, ja kaiken tavaransa, minkä
hän oli pannut kokoon, sen oman karjansa, kun hän oli
saanut Mesopotamiassa: mennäksensä isänsä Isaakin tykö
Kanaanin maalle. 19 Mutta Laban oli mennyt keritsemään
laumaansa. Ja Rakel varasti isänsä epäjumalat. 20 Niin
varasti Jakob Labanin Syrialaisen sydämen, siinä ettei hän

ilmoittanut hänelle, että hän pakeni. 21 Niin hän pakeni, ja
kaikki, mitä hänellä oli, nousi ja meni virran ylitse; ja meni
Gileadin vuorta kohden. 22 Kolmantena päivänä ilmoitettiin
Labanille, että Jakob oli paennut. 23 Niin hän otti veljensä
kanssansa, ja ajoi häntä takaa seitsemän päiväkunnan
matkan: ja saavutti hänen Gileadin vuorella. 24 Mutta Jumala
oli tullut Labanin Syrialaisen tykö yöllä unessa ja sanonut
hänelle: kavahda sinuas, ettes puhu Jakobille hyvää eli
pahaa. 25 Ja Laban lähestyi Jakobia. Mutta Jakob oli
majansa tehnyt vuorelle. Ja Laban teki veljinensä myös
majansa Gileadin vuorelle. 26 Niin sanoi Laban Jakobille:
mitäs olet tehnyt, ettäs varastit minun sydämeni ja olet
vienyt pois minun tyttäreni niinkuin miekalla otetut? 27 Ja
miksis salaa pakenit ja varastit sinus minulta, ja et ilmoittanut
minulle? että minä olisin sinua saattanut ilolla, ja lauluilla,
ja trumpuilla, ja kanteleilla. 28 Ja et sallinut minun suuta
antaa minun pojilleni ja tyttärilleni: tämän sinä olet tyhmästi
tehnyt. 29 Ja minulla olis kyllä voimaa tehdä teille pahaa,
mutta teidän isänne Jumala sanoi menneenä yönä minulle:
kavahda itses puhumasta Jakobille hyvää eli pahaa. 30 Ja
nyt ettäs kumminkin menit pois, ja niin suuresti ikävoitsit isäs
huoneeseen: miksis varastit minun jumalani. 31 Ja Jakob
vastasi, ja sanoi Labanille: minä pekäsin ja luulin sinun
väkivallalla ottavan pois minulta sinun tyttäres. 32 Mutta
kenenkä tyköä sinä löydät jumalas, ei sen pidä elämän.
Tunnustele meidän veljeimme läsnä ollessa, mitä omaas on
minun tykönäni, ja ota pois se. Mutta ei Jakob tietänyt Rakelin
niitä varastaneen. 33 Niin Laban meni Jakobin majaan, ja
Lean majaan, ja heidän molempain piikainsa majaan, ja
ei löytänyt. Ja läksi Lean majasta, ja tuli Rakelin majaan.
34 Mutta Rakel oli ottanut epäjumalat ja pannut kamelein
satulan ala, ja istui siihen päälle; mutta Laban etsi kaiken
majan ja ei löytänyt. 35 Ja hän sanoi isällensä: älköön minun
herrani vihastuko, etten minä saa nousta sinun edessäs:
sillä minulle tapahtuu vaimoin menon jälkeen: Ja hän etsi,
ja ei löytänyt epäjumaliansa. 36 Ja Jakob vihastui ja riiteli
Labanin kanssa; vastasi ja sanoi hänelle: mitä minä olen
rikkonut, ja mikä minun pahatekoni on, ettäs minua olet niin
vihaisesti ajanut takaa? 37 Sinä olet etsiskellyt kaikki minun
taloni kalut, mitäs olet löytänyt kaikista sinun talois kaluista?
Tuo tähän minun ja sinun veljeis eteen, ratkaista meidän
kahden vaiheellamme. 38 Minä olen ollut sinun tykönäs jo
kaksikymmentä ajastaikaa, ja sinun lampaas ja vuohes ei
ole hedelmättömät olleet: ja en ole minä syönyt oinaita sinun
laumastas. 39 Enkä ole tuonut sinulle pedolta haaskattua,
mutta minun piti sen maksaman, sen olet sinä minun
kädestäni vaatinut: niin myös mitä ikänänsä sinulta päivällä
eli yöllä varastettu oli. 40 Päivällä on minun helle väsyttänyt,
ja yöllä vilu: ja uni on paennut minun silmistäni. 41 Minä
olen jo kaksikymmentä ajastaikaa ollut sinun huoneessas,
neljätoistakymmentä ajastaikaa palvelin minä sinua kahden
tyttäres tähden, ja kuusi ajastaikaa sinun laumas tähden:
ja sinä olet muuttanut minun palkkani kymmenen kertaa.
42 Jollei minun isäni Jumala, Abrahamin Jumala ja Isaakin
pelko olisi ollut minun puolellani; niin sinä peräti tyhjänä olisit
minun päästänyt. Mutta Jumala on nähnyt minun vaivani ja
kätteni työt, ja nuhteli menneenä yönä sinua. 43 Vastasi
Laban, ja sanoi Jakobille: tyttäret ovat minun tyttäreni, ja
pojat ovat minun poikani, ja laumat ovat minun laumani, ja
kaikki mitä sinä näet ovat minun: mitä minä teen tänäpänä
minun tyttärilleni taikka heidän lapsillensa, jotka he ovat
synnyttäneet? 44 Tule siis nyt ja tehkäämme liitto, minä ja
sinä; joka pitää oleman todistus minun ja sinun vaiheellas.
45 Niin otti Jakob kiven, ja pani pystyälle muistopatsaaksi.
46 Ja Jakob sanoi veljillensä: kootkaat kiviä. Ja he toivat
kiviä, ja tekivät roukkion; ja atrioitsivat siinä sen roukkion
päällä. 47 Ja Laban kutsui hänen Jegar Sahabuta: mutta
Jakob kutsui hänen Gilead. 48 Niin Laban sanoi: tämä
roukkio olkoon todistus tänäpänä minun ja sinun vaiheellas;
sentähden kutsui hän hänen nimensä Gilead. 49 Ja Mitspa;
sillä hän sanoi: Herra olkoon peräänkatsoja sinun ja minun
vaiheellani, koska me erkanemme toinen toisestamme: 50
Jos sinä vaivaat minun tyttäriäni, taikka otat muita emäntiä,
paitsi minun tyttäriäni. Ei ole yhtään ihmistä (joka todistais)
meidän kanssamme, mutta katso, Jumala on todistaja minun
ja sinun vaiheellas. 51 Ja Laban sanoi (vielä) Jakobille:
katso, tämä on roukkio, ja tämä on muistopatsas, jonka minä
panen minun ja sinun vaiheelles. 52 Tämä roukkio olkoon
todistus, ja tämä patsas olkoon myös todistus, etten minä
käy ylitse tämän roukkion sinun tykös, etkä sinä käy ylitse
tämän roukkion ja tämän patsaan minun tyköni, vahinkoa
tekemään. 53 Abrahamin Jumala ja Nahorin Jumala ja
heidän isäinsä Jumala, ratkaiskoon meidän välillämme. Ja
Jakob vannoi isänsä Isaakin pelvon kautta. 54 Ja Jakob
uhrasi vuorella, ja kutsui veljensä syömään leipää. Ja kuin
he olivat syöneet, olivat he yötä vuorella. 55 Mutta aamulla
varhain nousi Laban, ja suuta antoi poikainsa ja tytärtensä,
ja siunasi heitä, ja meni matkaansa, ja palasi kotiansa.

32 Mutta Jakob meni tietänsä myöten, ja Jumalan enkelit
tulivat häntä vastaan. 2 Ja koska hän näki heidät,
sanoi hän: Nämä ovat Jumalan sotajoukko. Ja hän kutsui
sen paikan Mahanaim. 3 Niin Jakob lähetti sanansaattajat
edellänsä veljensä Esaun tykö, Seirin maakuntaan, Edomin

maalle. 4 Ja käski heitä, sanoen: sanokaat näin minun
herralleni Esaulle: näin sanoo sinun palvelias Jakob: minä
olen ollut muukalainen Labanin tykönä, ja viipynyt tähän
asti. 5 Ja minulla on karjaa ja aaseja, lampaita, palvelioita ja
piikoja: ja lähetin ilmoittamaan minun herralleni, löytääkseni
armoa sinun edessäs. 6 Sanansaattajat palasivat Jakobin
tykö, sanoen: me tulimme Esaun sinun veljes tykö; ja hän
tulee sinua vastaan, ja neljäsataa miestä hänen kanssansa.
7 Niin peljästyi Jakob kovin, ja ahdistus tuli hänen päällensä:
ja jakoi väen, joka oli hänen kanssansa, ja lampaat, ja
karjan ja kamelit kahteen joukkoon. 8 Ja sanoi: jos Esau
tulee yhden joukon päälle, ja lyö sen; niin jäänyt joukko
pääsee. 9 Ja Jakob sanoi: minun isäni Abrahamin Jumala,
ja minun isäni Isaakin Jumala, Herra joka sanoit minulle:
palaja maalles ja sukuis tykö, ja minä teen sinulle hyvää. 10
Minä olen mahdotoin kaikkeen siihen armoon, ja kaikkeen
siihen totuuteen, jonka sinä teit palvelialles. Sillä koska
minä tämän Jordanin ylitse menin, ei minulla muuta ollut
kuin minun sauvani; mutta nyt minulla on kaksi joukkoa.
11 Pelasta siis nyt minua minun veljeni Esaun käsistä:
sillä minä pekään hänen tulevan ja lyövän minun, ja äidin
lapsinensa. 12 Sinä olet kumminkin sanonut: minä teen
kaiketi sinulle hyvää; ja lisään sinun siemenes niinkuin
sannan meressä, joka paljouden tähden ei luettaa taideta.
13 Ja hän yötyi sinne, ja otti niistä, kuin olivat käsillä,
lahjoja lähettääksensä veljellensä Esaulle: 14 Kaksisataa
vuohta, ja kaksikymmentä kaurista: kaksisataa lammasta ja
kaksikymmentä jäärää: 15 Imettäviä kameleja varsoinensa
kolmekymmentä: neljäkymmentä lehmää ja kymmenen
härkää, kaksikymmentä aasia ja kymmenen varsaa. 16 Ja
antoi ne palvelioittensa käsiin, itsekunkin lauman erinänsä;
ja sanoi palvelioillensa: menkäät minun edelläni, ja pitäkäät
väli jokaisen lauman vaiheella. 17 Ja käski ensimäiselle,
sanoen: Koska minun veljeni Esau kohtaa sinun, ja kysyy
sinulta, kenenkäs olet, ja kuhunkas menet? ja kenenkä
nämät ovat, joitas ajat edelläs? 18 Niin sano: nämät ovat
sinun palvelias Jakobin lahjat, lähetetyt minun herralleni
Esaulle: ja katso, hän tulee myös itse meidän jälissämme. 19
Niin käski hän myös toiselle ja kolmannelle, ja kaikille niille,
jotka kävivät lauman jälissä, sanoen: tämän minun sanani
jälkeen puhukaat Esaulle, koska te hänen löydätte. 20 Ja
sanokaat myös: katso, sinun palvelias Jakob on myös meidän
jälissämme; sillä hän ajatteli: minä lepytän hänen lahjoilla,
jotka minun edelläni menevät; sitte tahdon minä nähdä hänen
kasvonsa, mitämaks, hän ottaa vastaan minun ystävällisesti.
21 Niin lahjat menivät hänen edellänsä; mutta hän oli itse
siinä yötä joukkoinensa. 22 Ja nousi yöllä ja otti kaksi
emäntäänsä, ja ne kaksi piikaansa, ja yksitoistakymmentä
lastansa: ja meni ylitse Jabbokin luotuspaikkaan. 23 Ja
otti ne ja vei heidät virran ylitse: ja vei myös ylitse kaikki,
mitä hänellä oli. 24 Mutta Jakob jäi sille puolelle yksinänsä.
Silloin paineli yksi mies hänen kanssansa, siihenasti kuin
aamurusko nousi. 25 Ja kuin hän näki, ettei hän voittanut
häntä, rupesi hän hänen reiteensä, niin että Jakobin reisiluu
horjahtui painellessa hänen kanssansa. 26 Ja hän sanoi:
päästä minua, sillä aamurusko nousee. Mutta hän vastasi:
en minä päästä sinua, jolles siunaa minua. 27 Ja hän sanoi
hänelle: mikä sinun nimes on? hän vastasi: Jakob. 28 Ja
hän sanoi: ei sinua sillen pidä kutsuttaman Jakob, vaan
IsraEl: sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa, ja
olet voittanut. 29 Ja Jakob kysyi häneltä, ja sanoi: sanos
nyt sinun nimes. Mutta hän sanoi: miksis minun nimeäni
kysyt? Ja hän siunasi häntä siinä paikassa. 30 Ja Jakob
kutsui sen paikan Pniel: sillä minä olen nähnyt Jumalan
kasvosta kasvoon, ja minun sieluni on vapahdettu. 31 Ja
aurinko nousi, koska hän Pnielin ohitse kävi, ja hän ontui
reidestänsä. 32 Sentähden ei syö Israelin lapset reisisuonta
tähän päivään asti, että Jakobin reisiluu horjahtui.

33 Ja Jakob nosti silmänsä ja näki, ja katso, Esau tuli, ja
neljäsataa miestä hänen kanssansa: ja hän jakoi lapset
Lealle ja Rakelille, ja molemmille piioille. 2 Ja asetti piiat
lapsinensa ensimmäiseksi; sitälähin Lean hänen lastensa
kanssa, ja Rakelin Josephin kanssa jälimmäiseksi. 3 Mutta
itse hän kävi heidän edellänsä: ja kumarsi maahan seitsemän
kertaa, siihenasti kuin hän veljeänsä lähestyi. 4 Ja Esau
juoksi häntä vastaan, ja syliinsä otti hänen, ja halasi häntä
kaulasta, ja suuta antoi hänen: ja he itkivät. 5 Ja hän nosti
silmänsä, ja näki vaimot ja lapset, ja sanoi: kutka nämät
kanssas ovat? Hän vastasi: ne ovat lapset, jotka Jumala
on lahjoittanut sinun palvelialles. 6 Niin piiat lähestyivät
lapsinensa ja kumarsivat hänen edessänsä. 7 Ja lähestyi
myös Lea lapsinensa, ja kumarsivat hänen edessänsä.
Sitte tuli Joseph ja Rakel, jotka myös kumarsivat hänen
edessänsä. 8 Ja hän sanoi: mitäs tahdot kaiken sen joukon
kanssa, kuin minä kohdannut olen? Hän vastasi: löytääkseni
armoa minun herrani edessä. 9 Ja Esau sanoi: minulla on
kyllä, minun veljeni, pidä omas. 10 Niin Jakob vastasi: ei
niin, mutta jos minä olen löytänyt armon sinun edessäs, niin
ota minun lahjani minun kädestäni: sillä minä näin sinun
kasvos, niinkuin minä olisin nähnyt Jumalan kasvot; ettäs
olet minut hyväksi ottanut. 11 Ota siis se siunaus, jonka minä
olen tuonut sinulle: sillä Jumala on sen minulle antanut, ja
minulla on kyllä kaikkinaista. Niin hän vaati häntä ottamaan.

12 Ja (Esau) sanoi: lähtekäämme jo matkustamaan, minä
vaellan sinun kanssas. 13 Niin hän sanoi hänelle: minun
herrani tietää minulla olevan pieniä lapsia, ja imettäväisiä
lampaita ja karjaa: jos ne yhtenä päivänä äkisti ajettaisiin,
niin kuolis lauma. 14 Niin menkään minun herrani palveliansa
edellä: mutta minä seuraan hiljaksensa senjälkeen kuin karja
ja lapset käydä voivat, siihenasti kuin minä tulen minun
herrani tykö Seiriin. 15 Ja Esau sanoi: minä jätän kuitenkin
sinun tykös jotakin siitä väestä, kuin minun kanssani on. Hän
vastasi: mihinkä se? Anna minun ainoastansa löytää armo
minun herrani edessä. 16 Niin Esau palasi sinä päivänä
tietänsä myöten Seiriin. 17 Mutta Jakob matkusti Sukkotiin,
ja rakensi itsellensä huoneen, ja teki majat karjallensa.
Sentähden kutsui hän sen paikan Sukkot. 18 Sitte tuli Jakob
rauhoitettuna siihen kaupunkiin Sikem, joka on Kanaanin
maalla, sitte kuin hän oli tullut Mesopotamiasta; ja sioitti
itsensä kaupungin kohdalle. 19 Ja osti murun peltoa, johonka
hän teki majansa, Hemorin, Sikemin isän lapsilta, sadan
penningin edestä. 20 Ja rakensi siinä alttarin: ja rukoili
väkevää Israelin Jumalan nimeä.

34 Ja Dina, Lean tytär, jonka hän Jakobille synnyttänyt oli,
meni katselemaan sen maakunnan tyttäriä. 2 Koska
Sikem, Hemorin Heviläisen, sen maakunnan ruhtinaan poika
näki hänen, otti hän hänen ja makasi hänen, ja häpäisi hänen.
3 Ja hänen sydämensä paloi Dinan Jakobin tyttären perään;
ja rakasti piikaa, ja puhutteli häntä suloisilla sanoilla. 4 Ja
Sikem puhui isällensä Hemorille, sanoen: ota minulle tämä
piika emännäksi. 5 Ja Jakob kuuli, että he hänen tyttärensä
Dinan olivat häväisseet, ja hänen poikansa olivat lauman
kanssa kedolla. Ja Jakob vaikeni siihenasti kuin he tulivat. 6
Ja Hemor Sikemin isä meni Jakobin tykö puhuttelemaan
häntä. 7 Silloin tulivat Jakobin pojat kedolta: ja koska he sen
kuulivat, tulivat miehet surulliseksi, ja vihastuivat sangen
kovin; että hän oli tehnyt tyhmyyden Israelissa, maaten
Jakobin tyttären: sillä ei ollut se oikein tehty. 8 Niin puhui
Hemor heidän kanssansa, sanoen: minun poikani Sikemin
sydän halajaa teidän tyttärenne jälkeen; antakaat siis se
hänelle emännäksi. 9 Naittakaat teitänne yhteen meidän
kanssamme: antakaat teidän tyttärenne meille, ja ottakaat
jällensä meidän tyttäremme teille. 10 Ja asukaat meidän
kanssamme: maan pitää oleman teillä alttiina, asukaat,
myykäät ja ostakaat siinä, ja omistakaat maa. 11 Ja Sikem
sanoi hänen isällensä ja veljillensä: antakaat minun löytää
armo teidän edessänne: ja mitä te sanotte minulle, sen
minä annan. 12 Anokaat minulta rohkiasti huomenlahja ja
antimia, ja minä annan, mitä te anotte: antakaat minulle
vaivoin se piika emännäksi. 13 Niin vastasivat Jakobin
pojat Sikemille, ja hänen isällensä Hemorille, ja puhuivat
petoksella; että hän oli heidän sisarensa Dinan häväissyt.
14 Ja sanoivat heille: emme taida sitä tehdä, että me
annamme meidän sisaremme ympärileikkaamattomalle
miehelle: sillä se olis meille häpiäksi. 15 Mutta kuitenkin siinä
me suostumme teihin; jos te tulette meidän kaltaiseksemme,
että kaikki miehenpuoli teidän seassanne ympärileikattaisiin,
16 Niin me annamme meidän tyttäremme teille, ja otamme
teidän tyttärenne meille, ja asumme teidän kanssanne ja
tulemme yhdeksi kansaksi. 17 Mutta jollette kuule meitä,
ja anna teitänne ympärileikata; niin me otamme meidän
tyttäremme, ja menemme matkaamme. 18 Ja heidän
puheensa kelpasi Hemorille, ja Sikemille Hemorin pojalle.
19 Ja se nuori mies ei viivytellyt sitä tehdäksensä: sillä
hän rakasti suuresti Jakobin tytärtä, ja hän oli kunniassa
pidettävä kaikkein ylitse isänsä huoneessa. 20 Niin tuli
Hemor ja hänen poikansa Sikem kaupunkinsa porttiin, ja
puhuivat kaupunkinsa miehille, sanoen: 21 Nämät miehet
ovat rauhalliset meidän kanssamme, ja tahtovat asua ja
elää tällä maalla, ja katso, maa on kyllä avara heidän
edessänsä: ottakaamme heidän tyttärensä meille emännäksi,
ja antakaamme meidän tyttäremme heille. 22 Mutta siihen
ne miehet antavat meille suosionsa, asuaksensa meidän
kanssamme ja tullaksensa yhdeksi kansaksi: jos meistä
ympärileikataan kaikki miehenpuoli, niin kuin he myös
ympärileikatut ovat. 23 Heidän karjansa ja hyvyytensä, ja
kaikki heidän eläimensä, eikö ne ole meidän omamme?
Jos me muutoin olemme heidän tahtonsa jälkeen, niin että
he asuvat meidän kanssamme. 24 Ja he olivat Hemorille
kuuliaiset, ja Sikemille hänen pojallensa, kaikki jotka hänen
kaupunkinsa portista kävivät ulos: ja ympärileikkasivat
itsensä, jokainen miehenpuoli, jotka hänen kaupunkinsa
portista kävivät ulos. 25 Ja tapahtui kolmantena päivänä,
koska he kipiämmällänsä olivat, ottivat kaksi Jakobin poikaa
Simeon ja Levi, Dinan veljet, kumpikin miekkansa, ja menivät
rohkiasti kaupunkiin: ja tappoivat jokaisen miehenpuolen.
26 Ja tappoivat myös Hemorin, ja hänen poikansa Sikemin
miekan terällä: ja ottivat Dinan Sikemin huoneesta, ja
menivät pois. 27 Niin tulivat Jakobin pojat tapettuiden päälle,
ja ryöstivät kaupungin; että he olivat häväisseet heidän
sisarensa. 28 Ja veivät pois heidän lampaansa, karjansa,
aasinsa, ja mitä sekä kaupungissa että kedolla oli. 29 Ja
kaikki heidän hyvyytensä, lapsensa ja heidän vaimonsa he
ottivat vangiksi, ja ryöstivät; niin myös kaikki, mitä huoneissa
oli. 30 Ja Jakob sanoi Simeonille ja Leville: te olette minulle
mielikarvauden tehneet, saattaen minun haisevaiseksi tämän

maakunnan asuvaisille, Kanaanealaisille ja Pheresiläisille: ja
minä olen vähä joukko, koska he heitänsä kokoovat minun
päälleni, niin he tappavat minun, ja minä hukutetaan, ja
minun huoneeni. 31 Mutta he vastasivat: pitiköstä heidän
tekemän meidän sisaremme kanssa, niinkuin jonkun porton
kanssa?

35 Ja Jumala sanoi Jakobille: nouse ja mene ylös BetEliin,
ja asu siellä: ja tee siihen alttari Jumalalle, joka sinulle
ilmestyi, koska sinä pakenit veljes Esaun edestä. 2 Niin
sanoi Jakob perheellensä, ja kaikille, jotka hänen kanssansa
olivat: eroittakaat teistänne vieraat Jumalat, jotka teidän
seassanne ovat, ja puhdistakaat teitänne, ja muuttakaat
teidän vaatteenne. 3 Ja nouskaamme ja menkäämme ylös
BetEliin; että minä tekisin siihen alttarin Jumalalle, joka minua
kuuli minun hätäaikanani, ja on ollut minun kanssani tiellä,
jota minä matkustin. 4 Niin he antoivat Jakobille kaikki vieraat
Jumalat, jotka heidän käsissänsä olivat, ja korvarenkaansa,
jotka heidän korvissansa olivat. Ja Jakob kaivoi ne sen
tammen alle, joka oli Sikemin tykönä. 5 Ja he matkustivat.
Ja Jumalan pelko tuli niille kaupungeille, jotka olivat heidän
ympärillänsä, ettei he ajaneet Jakobin poikia takaa. 6 Niin
tuli Jakob Lutsiin Kanaanin maalle, se on BetEl, kaiken
sen väen kanssa kuin hänen kanssansa oli. 7 Ja rakensi
siihen alttarin, ja kutsui sen paikan ElBetEl; sillä Jumala
ilmestyi siinä hänelle, paetessansa veljensä edestä. 8 Niin
kuoli Debora Rebekan imettäjä, ja haudattiin alemmaiselle
puolelle BetEliä, tamme alle: ja se kutsuttiin itkutammeksi. 9
Ja Jumala ilmestyi taas Jakobille, sitte kuin hän oli tullut
Mesopotamiasta ja siunasi häntä. 10 Ja Jumala sanoi hänelle:
sinun nimes on Jakob: mutta ei silleen pidä sinun nimes
kutsuttaman Jakob, vaan IsraEl pitää sinun nimes oleman.
Ja niin kutsuttiin hänen nimensä IsraEl. 11 Ja Jumala sanoi
hänelle: Minä olen kaikkivaltias Jumala, ole hedelmällinen ja
enäne, kansa ja kansain joukko pitää sinusta tuleman: ja
kuninkaat pitää tuleman sinun kupeistas. 12 Ja sen maan,
jonka minä olen antanut Abrahamille ja Isaakille, annan minä
sinulle: ja sinun siemenelles sinun jälkees, annan minä sen
maan. 13 Ja niin meni Jumala ylös hänen tyköänsä, siinä
paikassa, kuin hän hänen kanssansa puhunut oli. 14 Mutta
Jakob asetti muistopatsaan siihen paikkaan, jossa hän hänen
kanssansa puhunut oli, (nimittäin) kivisen patsaan: ja uhrasi
juomauhria, ja kaasi öljyä sen päälle. 15 Ja Jakob kutsui sen
paikan, jossa Jumala hänen kanssansa puhunut oli, BetEl.
16 Ja he matkustivat BetElistä, ja kuin vielä vähä matkaa oli
Ephratiin, niin synnytti Rakel, ja synnyttäminen oli hänelle
sangen raskas. 17 Ja koska synnyttäminen oli hänelle
raskaimmallansa; sanoi lastenämmä hänelle: älä pelkää,
sillä tämä poika on sinulla myös oleva. 18 Mutta hänen
henkensä lähteissä, koska hänen piti kuoleman, kutsui hän
hänen nimensä BenOni: mutta hänen isänsä kutsui hänen
nimensä BenJamin. 19 Niin kuoli Rakel: ja hän haudattiin
Ephratiin tien viereen, se on BetLehem. 20 Ja Jakob pani
patsaan hänen hautansa päälle: tämä on Rakelin haudan
patsas hamaan tähän päivään asti. 21 Ja IsraEl matkusti
edespäin, ja teki majansa tuolle puolelle Ederin tornia 22
Ja se tapahtui, koska IsraEl asui siinä maakunnassa, meni
Ruben ja makasi Bilhan isänsä jalkavaimon kanssa. Ja IsraEl
sai sen kuulla. Ja Jakobilla oli kaksitoistakymmentä poikaa.
23 Lean pojat olivat nämät: Jakobin esikoinen Ruben; niin
Simeon, ja Levi, ja Juuda, ja Isaskar ja Zebulon. 24 Rakelin
pojat olivat: Joseph ja BenJamin. 25 Bilhan Rakelin piian
pojat olivat: Dan ja Naphtali. 26 Silpan Lean piian pojat
olivat: Gad ja Asser. Nämät ovat Jakobin pojat, jotka hänelle
syntyneet olivat Mesopotamiassa. 27 Ja Jakob tuli isänsä
Isaakin tykö Mamreen, Arban kaupunkiin, joka on Hebron,
jossa Abraham ja Isaak olivat muukalaiset olleet. 28 Ja Isaak
oli sadan ja kahdeksankymmenen ajastaikainen: 29 Ja tuli
riutuneeksi, ja kuoli, ja koottiin kansansa tykö, vanhana ja
suuttununna elämästä. Ja hänen poikansa Esau ja Jakob
hautasivat hänen.

36 Tämä on Esaun sukukunta, joka on Edom. 2 Esau otti
emännät Kanaanin tyttäristä: Adan, Hetiläisen Elonin
tyttären, ja Oholibaman, Anan Heviläisen Zibeonin pojan
tyttären. 3 Ja Basmatin, Ismaelin tyttären, Nebajotin sisaren.
4 Ada synnytti Esaulle Eliphan. Ja Basmat synnytti Reguelin.
5 Oholibama synnytti Jeun, Jaelamin ja Koran. Nämät ovat
Esaun lapset, jotka hänelle syntyivät Kanaanin maalla. 6
Ja Esau otti emäntänsä, poikansa ja tyttärensä ja kaiki
huoneensa sielut, ja karjansa ja kaikki juhtansa, ja kaiken sen
tavaransa, kuin hän oli pannut kokoon Kanaanin maalla: ja
meni (toiselle) maalle, veljensä Jakobin tyköä. 7 Sillä heidän
tavaransa oli niin suuri, ettei he taitaneet asua ynnä: ja se
maa, jossa he muukalaiset olivat, ei vetänyt heitä heidän
karjansa (paljouden) tähden. 8 Niin asui Esau Seirin vuorella,
ja tämä Esau on Edom. 9 Nämät ovat Esaun sukukunnat
Edomilaisten isän Seirin vuorella. 10 Nämät ovat Esaun
poikain nimet: Eliphas, Adan Esaun emännän poika: Reguel
Basmatin Esaun emännän poika. 11 Ja Eliphan pojat olivat:
Teman, Omar, Zepho, ja Gaetam ja Kenas. 12 Mutta Timna
oli Eliphan Esaun pojan jalkavaimo, joka synnytti hänelle
Amalekin. Ne ovat Adan Esaun emännän lapset. 13 Mutta
Reguelin lapset ovat nämät: Nahat, ja Zera, Samma, Missa.

Ne ovat Basmatin Esaun emännän lapset. **14** Mutta nämät
olivat Oholibaman Esaun emännän pojat, Anan tyttären
Zibeonin pojan tyttären lapset; jotka hän synnytti Esaulle:
Jeus ja Jaelam ja Kora. **15** Nämät ovat ruhtinaat Esaun
lapsista: Eliphan Esaun esikoisen lapset ovat nämät: se
ruhtinas Teman, se ruhtinas Omar, se ruhtinas Zepho, se
ruhtinas Kenas. **16** Se ruhtinas Kora, se ruhtinas Gaetam, se
ruhtinas Amalek. Nämät ovat ruhtinaat Eliphasta Edomin
maalla, ja ovat Adan lapset. **17** Ja nämät ovat Reguelin
Esaun pojan lapset: se ruhtinasa Nahat, se ruhtinas Sera,
se ruhtinas Samma, se ruhtinas Missa. Nämät ovat ruhtinaat
Reguelista Edomilaisten maalla ja ovat Basmatin Esaun
emännän lapset. **18** Mutta nämät ovat Oholibaman Esaun
emännän lapset: se ruhtinas Jeus, se ruhtinas Jaelam, se
ruhtinas Kora. Nämät ovat ruhtinaat Oholibamasta, Anan
tyttärestä, Esaun emännästä. **19** Nämät ovat Esaun lapset,
ja heidän ruhtinaansa. Hän on Edom. **20** Mutta nämät ovat
Seirin Horilaisen lapset, jotka sillä maalla asuivat: Lotan,
Sobal, Sibeon, Ana. **21** Dison, Etser ja Disan. Nämät ovat
Horilaisten ruhtinaat, Seirin lapset Edomin maalla. **22** Mutta
Lotanin lapset ovat: Hori ja Heman: ja Lotanin sisar Timna.
23 Sobalin lapset olivat nämät: Alvan, Manahat, Ebal, Sepho
ja Onam. **24** Nämät olivat Sibeonin lapset: Aja ja Ana. Tämä
on se Ana, joka korvessa löi Jeminiläiset, kaitessansa isänsä
Sibeonin aaseja. **25** Mutta Ananin lapset olivat: Dison ja
Oholibama Ananin tytär. **26** Disonin lapset olivat: Hemdan,
ja Esban, Jetran ja Karan. **27** Etserin lapset olivat: Bilhan,
ja Savan ja Akan. **28** Disanin lapset olivat: Uts ja Aran.
29 Nämät ovat Horilaisten ruhtinaat: se ruhtinas Lotan, se
ruhtinas Sobal, se ruhtinas Zibeon, se ruhtinas Ana. **30** Se
ruhtinas Dison, se ruhtinas Etser, se ruhtinas Disan. Nämät
ovat Horilaisten ruhtinaat, heidän ruhtinastensa seassa
Seirin maalla. **31** Mutta kuninkaat kuin Edomin maalla
hallitsivat, ennenkuin joku kuningas hallitsi Israelin lapsia,
ovat nämät: **32** Niin hallitsi Edomissa Bela Beorin poika:
ja hänen kaupunkinsa nimi on Dinhaba. **33** Ja koska Bela
kuoli, tuli Jobab Seran poika Bosrasta kuninkaaksi hänen
siaansa. **34** Kuin Jobab kuoli, tuli Husam Temanilaisten
maalta kuninkaaksi hänen siaansa. **35** Koska Husam kuoli,
tuli Hadad Bedadin poika kuninkaaksi hänen siaansa, joka
löi Midianilaiset Moabilaisten kedolla, ja hänen kaupunkinsa
nimi oli Avit. **36** Koska Hadad kuoli, hallitsi Samla Masrekasta
hänen siassansa. **37** Koska Samla kuoli, tuli Saul kuninkaaksi
hänen siaansa, Rehobotin virran tyköä. **38** Koska Saul kuoli,
tuli Baalhanan Akborin poika kuninkaaksi hänen siaansa. **39**
Koska Baalhanan Akborin poika kuoli, tuli Hadar kuninkaaksi
hänen siaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Pagu: ja
hänen emäntänsä nimi oli Mehetabeel, Matredin tytär, joka
Mesahabin tytär oli. **40** Ja nämät ovat Esaun ruhtinasten
nimet heidän suvuissansa, paikoissansa ja nimissänsä: se
ruhtinas Timna, se ruhtinas Alva, se ruhtinas Jetet. **41** Se
ruhtinas Oholibama, se ruhtinas Ela, se ruhtinas Pinon. **42**
Se ruhtinas Kenas, se ruhtinas Teman, se ruhtinas Mibtsar.
43 Se ruhtinas Magdiel, se ruhtinas Iram. Nämät ovat Edomin
ruhtinaat, niin kuin he asuneet ovat perintö-maallansa, ja
Esau on Edomilaisten isä.

37 Ja Jakob asui sillä maalla, jossa hänen isänsä
muukalainen oli ollut: (nimittäin) Kanaanin maalla.
2 Ja nämät ovat Jakobin sukukunnat: Joseph oli
seitsemäntoistakymmenen ajastaikainen, koska hän kaitsi
karjaa veljeinsä kanssa, ja hän oli nuorella ijällänsä Bilhan ja
Silpan, isänsä emäntäin lasten kanssa: ja Joseph ilmoitti
isällensä, mikä paha sanoma heistä kuului. **3** Mutta Israel
rakasti Josephia enemmin kuin kaikkia muita lapsiansa, että
hän oli syntynyt hänelle vanhalla ijällänsä: ja teki hänelle
kirjavan hameen. **4** Kuin hänen veljensä näkivät, että hänen
isänsä rakasti häntä enemmin kuin kaikkia hänen veljiänsä,
vihasivat he häntä; ja ei voineet puhutella häntä ystävällisesti.
5 Niin Joseph näki unen, ja ilmoitti sen veljillensä, josta he
rupesivat häntä enemmin vihaamaan. **6** Sillä hän oli sanonut
heille, kuulkaas tätä unta, jonka minä näin. **7** Katso, me
olimme sitovanamme jalallisia vainiolla ja minun jalalliseni
nousi ja seisoi; ja katso, teidän jalallisenne seisoivat ympärillä,
ja kumarsivat minun jalallistani. **8** Niin sanoivat hänen
veljensä hänelle: sinäkö tulet meidän kuninkaaksemme,
kokonansa hallitsemaan meitä? Ja vihasivat häntä vielä
enemmin, hänen unensa ja puheensa tähden. **9** Ja hän taas
näki toisen unen, ja jutteli sen veljillensä, ja sanoi: katso,
minä näin vielä unta: ja katso, aurinko, kuu ja yksitoista
tähteä kumarsivat minua. **10** Ja kuin hän sitä saneli isällensä
ja veljillensä, nuhteli hänen isänsä häntä ja sanoi hänelle:
mikä uni se on, kuin sinä olet nähnyt? Pitääkö minun ja
sinun äitis ja veljes tuleman ja kumartaman meitämme sinun
edessäs maahan? **11** Ja hänen veljensä kadehtivat häntä;
mutta hänen isänsä piti nämät sanat mielessänsä. **12** Koska
hänen veljensä menivät kaitsemaan karjaa Sikemiin, **13**
Sanoi Israel Josephille: eikö veljes kaitse karjaa Sikemissä?
Tule, minä lähetän sinun heidän tykönsä; hän vastasi: tässä
minä olen. **14** Hän sanoi: mene ja katso, ovatko veljes ja
karja rauhassa, ja palaja minulle sitä sanomaan. Ja hän
lähetti hänen Hebronin laaksosta; ja hän tuli Sikemiin. **15**
Niin yksi mies kohtasi hänen eksyksissä kedolla; ja kysyi
häneltä sanoen: mitäs etsit? **16** Hän vastasi: minä etsin
veljiäni: sanos minulle, kussa he kaitsevat karjaa. **17** Ja

mies sanoi: he läksivät täältä; sillä minä kuulin heidän
sanovan: käykäämme Dotaniin. Niin Joseph meni veljeinsä
perään, ja löysi heidät Dotanista. 18 Kuin he kaukana
näkivät hänen, ja ennenkuin hän heitä lähestyi, pitivät he
neuvoa häntä vastaan, tappaaksensa häntä. 19 Ja sanoivat
toinen toisellensa: katso, tuo unennäkiä tulee. 20 Tulkaat
siis, tappakaamme häntä, ja heittäkäämme häntä yhteen
kuoppaan, ja sanokaamme: paha peto on hänen syönyt:
niin saadaan nähdä, mihinkä hänen unensa joutuvat. 21
Koska Ruben sen kuuli, tahtoi hän häntä pelastaa heidän
käsistänsä, ja sanoi: älkäämme hänen henkeänsä ottako.
22 Ja Ruben vielä sanoi heille: älkäät vuodattako verta,
vaan heittäkäät häntä tähän kuoppaan, joka on korvessa, ja
älkäät satuttako kättänne häneen; sillä hän tahtoi pelastaa
häntä heidän käsistänsä, saattaaksensa häntä jälleen isänsä
tykö. 23 Ja tapahtui, koska Joseph tuli veljeinsä tykö,
riisuivat he häneltä hameen, (nimittäin) sen kirjavan hameen,
joka hänen yllänsä oli; 24 Ja ottivat hänen ja heittivät
kuoppaan: ja kuoppa oli tyhjä, ja ei ollut siinä vettä. 25 Sitte
istuivat he syömään leipää: ja kuin he nostivat silmänsä ja
katselivat, niin katso, Ismaelilaisten joukko tuli Gileadista;
ja heidän kameleinsa kannatus oli styraks, mastiks ja
ladanum, ja vaelsivat viemään niitä alas Egyptiin. 26 Niin
sanoi Juuda veljillensä: mitä me siitä hyödymme, että me
murhaamme meidän veljemme ja salaamme hänen verensä?
27 Tulkaat ja myykäämme häntä Ismaelilaisille, ja älkäämme
satuttako käsiämme häneen: sillä hän on meidän veljemme
ja lihamme; ja he kuulivat häntä. 28 Koska Midianilaisten
kauppamiehet siitä menivät ohitse, vetivät he Josephin
ja ottivat ylös kuopasta, ja myivät hänen Ismaelilaisille,
kahteenkymmeneen hopiapenninkiin; jotka veivät Josephin
pois Egyptiin. 29 Koska Ruben palasi kuopalle, niin katso,
ei ollut Joseph kuopassa: ja hän repäisi vaatteensa 30 Ja
palasi veljeinsä tykö, ja sanoi: ei ole nuorukainen siellä, voi
minua! kuhunka minä menen? 31 Niin he ottivat Josephin
hameen ja tappoivat kauriin, ja tahrasivat hameen vereen
32 Ja lähettivät sen kirjavan hameen, ja antoivat kantaa
isällensä, ja sanoivat: tämän me löysimme: tunnustele, jos
tämä on poikas hame taikka ei? 33 Ja hän tunsi sen, ja
sanoi: tämä on minun poikani hame, paha peto on hänen
syönyt: raadellen on Joseph revelty. 34 Ja Jakob repäisi
vaatteensa, ja kääri säkin kupeisiinsa; ja murehti poikaansa
monta päivää. 35 Ja kaikki hänen poikansa ja tyttärensä
nousivat häntä lohduttamaan; vaan ei hän tahtonut antaa
itsiänsä lohdutettaa, mutta sanoi: minä menen murehtien
alas poikani tykö hautaan. Ja hänen isänsä itki häntä.
(Sheol h7585) 36 Mutta Midianilaiset myivät hänen Egyptiin
Potipharille, Pharaon kamaripalvelialle ja huovinhaltialle.

38 Se tapahtui siihen aikaan, että Juuda meni alas veljeinsä
tykö, ja poikkesi yhden miehen tykö Odollamiin, jonka
nimi oli Hira. 2 Ja Juuda näki siellä Kanaanin miehen
tyttären, hänen nimensä oli Sua: ja otti hänen, ja meni
hänen tykönsä. 3 Ja hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan;
ja kutsui hänen nimensä Ger. 4 Ja hän taas tuli raskaaksi
ja synnytti pojan; ja kutsui hänen nimensä Onan. 5 Ja
hän synnytti vielä pojan, ja kutsui hänen nimensä Sela. Ja
Juuda oli Kesibissä, koska hän sen synnytti. 6 Ja Juuda
otti esikoisellensa Gerille emännän, jonka nimi oli Tamar.
7 Mutta Ger, Juudan esikoinen, oli paha Herran edessä:
ja Herra kuoletti hänen. 8 Niin sanoi Juuda (pojallensa)
Onanille: mene veljes emännän tykö, ja ota häntä aviokses,
herättääkses veljelles siementä. 9 Mutta Onan tiesi, ettei
siemen olisi tullut hänen omaksensa: koska hän siis makasi
veljensä emännän kanssa, antoi hän sen pudota maahan, ja
turmeli sen, ettei hän olisi antanut veljellensä siementä. 10
Ja se paha, kuin hän teki, ei kelvannut Herralle, joka kuoletti
myös hänen. 11 Niin sanoi Juuda miniällensä Tamarille:
ole leskenä isäs huoneessa siihenasti kuin minun poikani
Sela kasvaa. Sillä hän ajatteli: tohtii tapahtua, että hän
myös kuolee, niinkuin hänen veljensäkin. Niin Tamar meni
pois, ja oli isänsä huoneessa. 12 Koska monta päivää oli
kulunut, kuoli Suan tytär, Juudan emäntä. Ja kuin Juuda
oli itsensä lohduttanut, meni hän Timnatiin, lammastensa
keritsiäin tykö ystävänsä Hiran kanssa Odollamista. 13
Niin ilmoitettiin Tamarille, sanoen: katso, appes menee ylös
Timnatiin keritsemään lampaitansa. 14 Niin riisui hän yltänsä
leskivaatteensa, ja verhoitti itsensä liinalla ja peitti itsensä,
ja istui kahden lähteen veräjälle, joka on tiellä Timnatiin;
sillä hän näki, että Sela oli kasvanut, ja ei häntä annettu
sille emännäksi. 15 Koska Juuda näki hänen, luuli hän sen
portoksi; sillä hän oli peittänyt kasvonsa. 16 Ja hän poikkesi
tien oheen hänen tykönsä, ja sanoi: annas minun maata
kanssas; sillä ei hän tietänyt sitä miniäksensä. Hän vastasi:
mitäs minun annat, jos sinä makaisit minun kanssani? 17
Hän sanoi: minä lähetän kauriin laumastani. Hän vastasi:
anna siis minulle pantti niin kauvaksi kuin sinä sen lähetät.
18 Hän sanoi: mitästä minä sinulle pantiksi annan? Hän
vastasi: sinettis, sitees, ja sauvas, joka kädessäs on. Niin
hän antoi ne hänelle, ja makasi hänen kanssansa, ja hän
tuli raskaaksi hänestä. 19 Ja hän nousi ja meni, ja pani
pois peitteen, ja puki jälleen leskivaatteet yllensä. 20 Mutta
Juuda lähetti kauriin ystävänsä kanssa Odollamista, että hän

vaimolta ottais pantin jälleen: ja ei hän löytänyt häntä. 21 Niin
hän kyseli sen paikan miehiltä, sanoen: kussa on se portto,
kuin istui näillä kahdella lähteellä tien ohessa? He vastasivat:
ei yksikään portto ole tässä ollut. 22 Mutta hän palasi Juudan
tykö, ja sanoi: en minä löytänyt häntä; sanoivat myös sen
paikan miehet, ettei tässä ole yhtäkään porttoa ollut. 23
Juuda sanoi: pitäkään ne, ettemme mitämaks häpiään tulisi;
katso, minä lähetin kauriin, ja et sinä löytänyt häntä. 24
Liki kolmen kuukauden jälkeen ilmoitettiin Juudalle: sinun
miniäs Tamar on salavuoteessa ollut, ja katso, salavuoteesta
on hän myös raskaaksi tullut. Juuda sanoi: viekäät häntä
poltettaa. 25 Mutta koska hän tuotiin edes, lähetti hän
appensa tykö, sanoen: siitä miehestä, jonka nämät ovat, olen
minä raskas. Ja sanoi: tunnetkos, kenenkä on tämä sinetti,
side ja sauva. 26 Ja Juuda tunsi ne, ja sanoi: hän on minua
hurskaampi: etten minä hänelle poikaani Selaa antanut.
Kuitenkin ei hän enempää maannut häntä. 27 Ja tapahtui
hänen synnyttämisensä ajalla, ja katso, kaksoiset olivat
hänen kohdussansa. 28 Ja tapahtui hänen synnyttäissänsä,
pisti toinen ulos kätensä, johonka lastenämmä tarttui, ja
sitoi siihen punaisen langan, sanoen: tämä tulee ensisti
ulos. 29 Mutta koska hän kätensä takaperin veti, tuli ulos
hänen veljensä, ja hän sanoi: miksis olet reväissyt? Tämä
rikkirepäisemys on sinun tähtes: ja hänen nimensä kutsuttiin
Perets. 30 Sitte tuli ulos hänen veljensä, jonka kädessä oli
se punainen lanka; ja hänen nimensä kutsuttiin Sera.

39 Ja Josef vietiin alas Egyptiin: ja Potiphar Egyptiläinen
Pharaon kamaripalvelia ja huovinhaltia osti hänen
Ismaelilaisilta, jotka hänen sinne alas vieneet olivat. 2 Ja
Herra oli Josephin kanssa, ja hän oli onnellinen mies, ja oli
isäntänsä Egyptiläisen huoneessa. 3 Ja hänen isäntänsä
näki, että Herra oli hänen kanssansa; sillä kaikki, mitä hän
teki, antoi Herra menestyä hänen kädessänsä. 4 Niin että hän
löysi armon hänen edessänsä, ja tuli hänen palveliaksensa:
ja hän asetti hänen huoneensa ylitse, ja kaikki mitä hänellä
oli, antoi hän hänen käteensä. 5 Ja siitä ajasta kuin hän
oli hänen pannut huoneensa ja kaiken tavaransa päälle,
siunasi Herra sen Egyptiläisen huoneen Josephin tähden,
ja Herran siunaus oli kaikissa niissä, jotka hänellä kotona
ja kedolla olivat. 6 Sentähden antoi hän kaikki Josephin
haltuun, mitä hänellä oli, ja ei tiedustellut mitään häneltä,
paitsi sitä ruokaa, jonka hän söi. Ja Joseph oli kauniin
luontoinen, ja ihana kasvoilta. 7 Ja tapahtui tämän jälkeen,
että hänen isäntänsä emännän silmät paloivat Josephin
päälle, ja sanoi: makaa minun kanssani. 8 Mutta hän kielsi, ja
sanoi isäntänsä emännälle: katso, minun isäntäni ei tiedusta
minulta, mitä huoneessa on, ja kaikki mitä hänellä on, antoi
hän minun käteeni. 9 Ei pidä hän itseänsä tässä huoneessa
suurempana minua, ei myös ole hän kieltänyt minulta mitään,
paitsi sinun, siinä kuin sinä olet hänen emäntänsä: kuinka siis
minä niin paljon pahaa tekisin ja rikkoisin Jumalaa vastaan?
10 Mutta hän piti jokapäivä senkaltaiset puheet Josephin
kanssa; mutta ei hän totellut maata hänen kanssansa, eli
olla hänen kanssansa. 11 Ja tapahtui yhtenä päivänä, että
Joseph meni huoneesen askaroitsemaan; ja ei ollut yksikään
perheestä läsnä. 12 Ja hän tarttui hänen hameesensa,
sanoen: makaa minun kanssani. Mutta hän jätti hameensa
hänen käteensä, ja pakeni, ja meni ulos. 13 Koska hän näki,
että hän jätti hameensa hänen käteensä, ja pakeni ulos: 14
Huusi hän perhettänsä, ja sanoi heille: katsokaat, hän on
tuonut meille yhden Hebrealaisen miehen, saattamaan meitä
häpiään: hän tuli minun tyköni makaamaan minun kanssani;
mutta minä huusin korkialla äänellä. 15 Ja koska hän kuuli,
että minä riahdin ja huusin, jätti hän minulle hameensa,
pakeni ja meni ulos. 16 Niin hän piti hänen hameensa
tykönänsä, siihenasti kuin hänen isäntänsä kotia tuli, 17
Ja puhui hänelle ne sanat, sanoen: Hebrealainen palvelia,
jonkas olet meille tuonut, tuli minun tyköni, saattamaan
minua häpiään. 18 Mutta koska minä riahdin ja huusin, jätti
hän minulle hameensa ja pakeni ulos. 19 Koska hänen
isäntänsä kuuli emäntänsä sanat, kuin hän puhui hänelle,
sanoen: niin on sinun palvelias tehnyt minulle, vihastui hän
sangen kovin. 20 Ja hänen isäntänsä otti Josephin, ja pani
vankihuoneesen, jossa kuninkaan vangit olivat: ja niin hän oli
siellä vankihuoneessa. 21 Mutta Herra oli Josephin kanssa,
ja käänsi laupiutensa hänen tykönsä; ja antoi hänen löytää
armon vankihuoneen haltian edessä. 22 Niin että hän antoi
kaikki vangit vankihuoneessa Josephin käden alle, että
kaikki mitä siellä tehtiin, se tehtiin hänen kauttansa. 23 Ja
vankihuoneen haltia ei pitänyt mistään murhetta niistä, jotka
hänen kädessänsä olivat; sillä Herra oli Josephin kanssa, ja
mitä hän teki, antoi Herra menestyä.

40 Ja sitte tapahtui, että Egyptin kuninkaan ylimmäinen
juomanlaskia ja leipoja rikkoivat herraansa Egyptin
kuninkasta vastaan: 2 Niin Pharao vihastui molempain
palveliainsa, ylimmäisen juomanlaskian ja ylimmäisen
leipojan päälle. 3 Ja heitti heidät vankiuteen huovinhaltian
huoneesen, vankihuoneesen siihen paikkaan, jossa Joseph
oli vankina. 4 Ja huovinhaltia pani Josephin heidän kanssansa
palvelemaan heitä. Ja he olivat vankiudessa kappaleen
aikaa. 5 Ja molemmat näkivät unta, kumpikin unensa yhtenä
yönä, kukin unensa selityksen jälkeen, Egyptin kuninkaan

juomanlaskia ja leipoja, jotka olivat sidottuna vankihuoneessa.
6 Koska Joseph tuli aamulla heidän tykönsä, ja näki heidän
murheelliseksi. 7 Kysyi hän niiltä Pharaon palvelioilta, jotka
hänen kanssansa herransa vankihuoneessa olivat, ja sanoi:
miksi te olette tänäpänä surulliset? 8 He vastasivat häntä:
me olemme nähneet unta, ja ei ole, joka sen selittää. Niin
sanoi Joseph heille: Jumalan on selitys, kuitenkin jutelkaat
se minulle. 9 Niin ylimmäinen juomanlaskia jutteli unensa
Josephille, ja sanoi hänelle: minä näin unta ja katso, viinapuu
oli minun edessäni. 10 Ja sillä viinapuulla oli kolme haaraa ja
se oli niinkuin viheriöitsemällänsä, sen kukoistus kävi ylös,
ja sen rypäleet tuleentuivat viinamarjoiksi. 11 Ja Pharaon
juoma-astia oli minun kädessäni: niin minä otin viinamarjat,
ja pusersin ne Pharaon juoma-astiaan, ja annoin sen juoma-
astian Pharaon käteen. 12 Ja Joseph sanoi hänelle: tämä on
sen selitys: Kolme haaraa ovat kolme päivää. 13 Kolmen
päivän sisällä korottaa Pharao sinun pääs, ja asettaa sinun
jällensä entiseen virkaas: ja sinä annat Pharaon käteen
juoma-astian niinkuin ennenkin, koska olit hänen juomansa
laskia. 14 Mutta muista minua tykönäs, koska sinun hyvin
käy, ja tee sitte laupius minun kanssani, ettäs ilmoittaisit
minun Pharaolle, ja antaisit minun ottaa täältä ulos. 15 Sillä
minä olen salaisesti varastettu Hebrealaisten maalta; enkä
ole tässä mitään tehnyt, että he minun tähän vankiuteen
panivat. 16 Koska ylimmäinen leipoja näki, että selitys
oli hyvä; sanoi hän Josephille: minä myös uneksuin, ja
katso, kolme palmikoittua koria oli minun pääni päällä. 17
Ja ylimmäisessä korissa oli kaikkinaisia leivotuita ruokia
Pharaon tarpeeksi: ja linnut söivät niitä korista minun pääni
päältä. 18 Joseph vastasi, ja sanoi: tämä on sen selitys: kolme
koria ovat kolme päivää. 19 Ja kolmen päivän sisällä ylentää
Pharao sinun pääs, ja ripustaa sinun hirsipuuhun: ja linnut
syövät sinun lihas sinun päältäs. 20 Ja tapahtui kolmantena
päivänä, koska Pharao piti syntymäpäiväänsä, teki hän pidon
kaikille palvelioillensa, ja ylensi ylimmäisen juomanlaskian
pään, ja ylimmäisen leipojan pään palvelioittensa seassa.
21 Ja asetti ylimmäisen juomanlaskian jälleen (entiseen)
virkaansa, antamaan Pharaon käteen juoma-astiaa. 22
Mutta ylimmäisen leipojan antoi hän hirttää; niinkuin Joseph
oli heille selittänyt. 23 Mutta ylimmäinen juomanlaskia ei
muistanut Josephia, vaan unhotti hänen.

41 Ja tapahtui kahden ajastajan perästä, että Pharao
näki unen, niinkuin hän olis seisonut virran tykönä. 2
Ja katso, virrasta astui ylös seitsemän kaunista ja lihavaa
lehmää, jotka kävivät laitumella ruohostossa. 3 Sitte näki
hän toiset seitsemän lehmää tulevan virrasta ylös, rumaa ja
laihaa; ja seisoivat niiden (toisten) lehmäin tykönä virran
reunalla. 4 Ja ne rumat ja laihat lehmät söivät ne seitsemän
lihavaa ja kaunista lehmää. Niin Pharao heräsi. 5 Ja hän
nukkui jällensä, ja näki toisen kerran unta: ja katso, seitsemän
täysinäistä ja paksua tähkäpäätä kasvoivat yhdessä oljessa.
6 Ja katso, seitsemän pientä ja itätuulelta surkastunutta
tähkäpäätä kasvoivat niiden jälkeen. 7 Ja ne seitsemän
laihaa tähkää nielivät ne seitsemän paksua ja täysinäistä
tähkäpäätä. Niin Pharao heräsi ja näki, että se oli uni.
8 Ja aamulla oli hänen henkensä murheellinen, lähetti
ja antoi kutsua kokoon kaikki Egyptin noidat ja tietäjät,
ja Pharao jutteli heille unensa. Mutta ei ollut, joka sen
taisi selittää Pharaon edessä. 9 Niin puhui ylimmäinen
juomanlaskia Pharaolle, sanoen: minä muistan tänäpänä
minun rikokseni. 10 Koska Pharao vihastui palveliainsa
päälle, ja pani minun ja ylimmäisen leipojan vankiuteen,
huovinhaltian huoneesen; 11 Niin me molemmat näimme
yhtenä yönä unta, kumpikin unensa selityksen jälkeen
me uneksuimme. 12 Ja siellä oli meidän kanssamme
Hebrealainen nuorukainen, huovinhaltian palvelia, ja me
juttelimme hänelle, ja hän selitti meille meidän unemme:
kummallekin unensa jälkeen selitti hän sen. 13 Ja niinkuin
hän meille selitti, niin se tapahtui: sillä minä asetettiin minun
virkaani ja hän hirtettiin. 14 Niin lähetti Pharao, ja antoi
kutsua Josephin, ja he hopusti ottivat hänen vankiudesta
ulos. Ja hän antoi itsensä keritä, ja muutti vaattensa ja
tuli Pharaon tykö. 15 Niin sanoi Pharao Josephille: minä
olen unta nähnyt, ja ei ole sen selittäjää; mutta minä olen
kuullut sinusta sanottavan: koskas unen kuulet, niin sinä
taidat sen selittää. 16 Joseph vastasi Pharaota, sanoen: ei
se ole minulla; mutta Jumala aavistaa kuitenkin Pharaolle
hyvää. 17 Niin puhui Pharao Josephille: unessa olin minä
seisovana virran reunalla. 18 Ja katso, virrasta tuli ylös
seitsemän lihavaa ja kaunista lehmää, jotka kävivät laitumella
ruohostossa. 19 Ja katso, heidän jälkeensä tulivat ylös toiset
seitsemän pientä ja juuri rumaa ja laihaa lehmää: en ole
minä koko Egyptin maalla nähnyt niin rumia. 20 Ja ne laihat
ja rumat lehmät söivät ne ensimäiset seitsemän lihavaa
lehmää. 21 Ja koska he olivat syöneet, ei heidän päällänsä
mitään tuntunut, että he olivat syöneet; vaan olivat niin rumat
nähdä kuin ennenkin. Niin minä heräsin. 22 Ja taas näin
minä unessani seitsemän tähkäpäätä kasvaneen yhdessä
oljessa, täysinäistä ja kaunista. 23 Sitte kävi ylös seitsemän
kuivaa, pientä ja itätuulelta surkastunutta tähkäpäätä. 24
Ja ne pienet tähkäpäät nielivät ne seitsemän kaunista
tähkäpäätä. Ja minä olen sen sanonut tietäjille, mutta ei
ole joka sen minulle ilmoittais. 25 Joseph sanoi Pharaolle:

Pharaon uni on yhtäläinen: Jumala ilmoittaa Pharaolle, mitä
hän tekevä on. 26 Ne seitsemän kaunista lehmää ovat
seitsemän vuotta, ja ne seitsemän täysinäistä tähkäpäätä
ovat myös seitsemän vuotta: se on yhtäläinen uni. 27 Mutta
ne seitsemän laihaa ja rumaa lehmää, jotka astuivat ylös
heidän jälkeensä, ovat seitsemän vuotta, ja ne seitsemän
laihaa ja itätuulelta surkastunutta tähkäpäätä ovat seitsemän
nälkävuotta. 28 Se on nyt se, kuin minä Pharaolle sanonut
olen: että Jumala ilmoitti Pharaolle, mitä hän tekevä on.
29 Katso, seitsemän viljaista vuotta tulevat koko Egyptin
maalle. 30 Ja niiden jälkeen tulevat seitsemän nälkävuotta,
niin että kaikki senkaltainen viljan kyllyys unhotetaan Egyptin
maalla, ja se kallis aika hävittää maakunnan. 31 Ja ei enämpi
tiedetä siitä viljan kyllyydestä maakunnassa, sen kalliin ajan
tähden, joka tulee; sillä se tulee sangen raskaaksi. 32 Mutta
että uni on kerrottu Pharaolle, se (aavistaa) että asia on
Jumalalta päätetty, ja Jumala on pian sen tekevä. 33 Nyt siis
Pharao etsikään toimellista ja taitavaa miestä, asettaaksensa
Egyptin maan päälle. 34 Toimittakaan Pharao ja asettakaan
ottomiehiä maakuntaan, ja ottakaan viidennen osan Egyptin
maalta niinä seitsemänä viljavuonna. 35 Ja he kootkaan
kaikkinaista ravintoa niinä hyvinä vuosina, jotka tulevat, ja
antakaan tulla jyviä Pharaon haltuun, varaksi kaupungeissa,
ja tallella pitäkään. 36 Että ruokaa olis tähteelle pantu
maakunnalle, niinä seitsemänä nälkävuonna, jotka tulevat
Egyptin maalle, ettei maa hävitettäisi näljän tähden. 37 Ja
se puhe kelpasi Pharaolle, ja kaikille hänen palvelioillensa.
38 Ja Pharao sanoi palvelioillensa: taidammeko me löytää
tainkaltaisen miehen, jossa Jumalan henki on? 39 Ja Pharao
sanoi Josephille: että Jumala on tämän kaiken sinulle
ilmoittanut, niin ei ole yhtään niin taitavaa ja ymmärtäväistä
kuin sinä olet. 40 Ole sinä minun huoneeni päällä, ja sinun
sanalles pitää kaiken minun kansani kuuliaisen oleman;
ainoastansa kuninkaallisessa istuimessa tahdon minä olla
korkiampi sinua. 41 Ja Pharao sanoi Josephille: katso, minä
olen asettanut sinun koko Egyptin päälle. 42 Ja Pharao otti
sormuksen kädestänsä, ja pani sen Josephin käteen: ja puetti
hänen kalleisiin liinavaatteisiin, ja ripusti kultakäädyt hänen
kaulaansa. 43 Ja antoi hänen ajaa toisessa vaunussansa, ja
antoi huutaa hänen edellänsä: Abrek: ja asetti hänen koko
Egyptin maan päälle. 44 Ja Pharao sanoi Josephille: minä
olen Pharao; ja ilman sinun tahdotas ei pidä yhdenkään
ylentämän kättänsä taikka jalkaansa koko Egyptin maalla.
45 Ja Pharao kutsui Josephin nimen Salaisuutten selittäjäksi:
ja antoi hänelle Asnatin, Potipheran Onin papin tyttären,
emännäksi. Niin Joseph meni ympärinsä Egyptin maan. 46
Ja Joseph oli kolmenkymmenen ajastaikainen, koska hän
seisoi Pharaon, Egyptin kuninkaan edessä. Ja Joseph lähksi
Pharaon tyköä, ja vaelsi ympärinsä kaiken Egyptin maan.
47 Ja maa kasvoi pivottaisin niinä seitsemänä viljavuosina.
48 Ja hän kokosi niinä seitsemänä vuonna kaikkinaisen
elatuksen, joka oli Egyptin maalla, ja pani sen tähteelle
kaupunkeihin: mitä elatusta maa kasvoi ympärinsä kunkin
kaupungin, sen hän siihen tähteelle pani. 49 Ja Joseph kokosi
sangen paljon jyviä, niinkuin santaa meressä, siihenasti
että hän lakkasi lukemasta, sillä ne olivat epälukuiset. 50
Ja Jopsephille syntyi kaksi poikaa, ennenkuin kallis aika
tuli, jotka hänelle synnytti Asnat, Potipheran Onin papin
tytär. 51 Ja kutsui esikoisensa nimen Manasse; sillä (sanoi
hän) Jumala on antanut minun unhottaa kaiken minun
vaivani, ja kaiken minun isäni huoneen. 52 Mutta toisen
nimen hän jutsui Ephraim; sillä (sanoi hän) Jumala on
tehnyt minun hedelmälliseksi minun raadollisuuteni maassa.
53 Koska ne seitsemän viljavuotta olivat kuluneet Egyptin
maalla, 54 Rupesivat ne seitsemän nälkävuotta tulemaan,
niinkuin Joseph oli (edellä) sanonut: ja nälkä tuli kaikkiin
maakuntiin; mutta koko Egyptin maalla oli leipää. 55 Kuin
Egyptin maa myös kärsi nälkää, huusi kansa Pharaon tykö
leivän tähden. Mutta Pharao sanoi kaikille Egyptiläisille:
menkäät Josephin tykö; mitä hän sanoo teille, se tehkäät.
56 Koska nälkä tuli koko maakuntaan, avasi Joseph kaikki
jyväaitat jokapaikassa, ja myi Egyptiläisille; sillä nälkä tuli
aina raskaammaksi Egyptin maalla. 57 Ja kaikki maakunnat
tulivat Egyptiin ostamaan Josephilta; sillä suuri nälkä oli
kaikissa maakunnissa.

42 Mutta koska Jakob näki olevan jyviä myydä Egyptissä,
sanoi hän pojillensa: mitä te katselette toinen toisenne
päälle? 2 Ja sanoi: katso, minä kuulen Egyptissä olevan
jyviä; menkäät alas sinne, ja ostakaat meille sieltä, että
me eläisimme, ja emme kuolisi. 3 Niin menivät kymmenen
Josephin veljeä alas, ostamaan jyviä Egyptistä. 4 Mutta
BenJaminia, Josephin veljeä, ei lähettänyt Jakob veljiensä
kanssa; sillä hän sanoi: ettei hänelle vahinkoa tapahtuisi. 5
Niin läksivät Israelin lapset matkaan (jyviä) ostamaan muiden
seurassa; sillä nälkä oli Kanaanin maalla. 6 Mutta Joseph oli
hallitsia maakunnassa, hän antoi myydä jyviä kaikelle maan
kansalle. Niin tulivat Josephin veljet, ja kumarsivat maahan
kasvoillensa hänen eteensä. 7 Ja Joseph näki veljensä, ja
tunsi heidät, ja teeskeli hänensä oudoksi heitä vastaan, ja
puhui kovasti heidän kanssansa, ja sanoi heille: kusta te
tulette? He vastasivat: Kanaanin maalta, ostamaan syötävää.
8 Ja Joseph tunsi veljensä, vaan ei he häntä tunteneet. 9
Niin Joseph muisti unensa, jotka hän oli nähnyt heistä; ja
sanoi heille: te olette vakojat, ja olette tulleet katsomaan,

kusta maa avojoin olis. **10** He vastasivat häntä: ei minun
herrani: mutta sinun palvelias ovat tulleet ostamaan jyviä. **11**
Me olemme kaikki yhden miehen pojat: me olemme vaat,
eikä sinun palvelias ole ikänänsä olleet vakojat. **12** Hän
sanoi heille: ei suinkaan, mutta te olette tulleet katsomaan,
kusta maa avojoin olis. **13** He sanoivat: me sinun palvelias
olimme kaksitoistakymmentä veljestä, yhden miehen pojat
Kanaanin maalla; ja katso, nuorin on nyt meidän isämme
tykönä, mutta yksi ei ole sillen eleillä. **14** Joseph sanoi heille:
sepä se on, kuin minä olen teille puhunut, sanoen: vakojat
te olette. **15** Siinä teitä pitää koeteltaman. Niin totta kuin
Pharao elää, ei teidän pidä täältä pääsemän, jollei teidän
nuorin veljenne tule tänne. **16** Lähettäkäät yksi teistänne,
joka tuo teidän veljenne tänne: mutta teidän pitää vankina
oleman, niin teidän puheenne koetellaan, jos teissä totuus
on; mutta jollei, niin totta kuin Pharao elää, te olette vakojat.
17 Niin hän pani heidät kiinni kolmeksi päiväksi. **18** Ja
kolmantena päivänä sanoi Joseph heille: jos te tahdotte
elää, niin tehkäät näin; sillä minä pelkään Jumalaa. **19**
Jos te olette vaat, niin antakaat yksi teidän veljistänne olla
sidottuna teidän vankihuoneessanne; mutta menkäät te
ja viekäät kotia, mitä te ostaneet olette nälkää vastaan
kotonanne. **20** Ja tuokaat teidän nuorin veljenne minun
tyköni, että teidän sananne todeksi löyttäisiin, ettette kuolisi;
ja he tekivät niin. **21** Mutta he sanoivat toinen toisellensa:
me olemme totisesti vianalaiset meidän veljemme tähden;
sillä me näimme hänen sielunsa ahdistuksen, koska hän
meiltä armoa rukoili, ja emme kuulleet häntä; sentähden on
tämä ahdistus meidän päällemme tullut. **22** Ruben vastasi
heitä, sanoen: enkö minä puhunut teille, sanoen: älkäät
tehkä vääryyttä nuorukaiselle, ja ette tahtoneet kuulla? Ja
nyt hänen verensä meiltä vaaditaan. **23** Vaan ei he tietäneet
Josephin sitä ymmärtävän; sillä hän puhui heille tulkin kautta.
24 Ja hän käänsi itsensä heistä, ja itki. Koska hän jällensä
käänsi heidän puoleensa ja puhutteli heitä, otti hän Simeonin
heiltä, ja sitoi hänen heidän nähtensä. **25** Ja Joseph käski
heidän säkkinsä täytettää jyvillä, ja annettaa heidän rahansa
jälleen itsekunkin omaan säkkiinsä, ja annettaa heille evästä
matkalle; ja heille tehtiin niin. **26** Ja he panivat kalunsa
aaseinsa päälle, ja läksivät sieltä. **27** Koska yksi heistä avasi
säkkinsä, antaaksensa ruokaa aasillensa, ja äkkäsi rahansa
säkkinsä suussa, **28** Ja sanoi veljillensä: minulle on annettu
minun rahani jällensä, katso, se on minun säkissäni. Niin
heidän sydämensä vavahtui, ja hämmästyivät keskenänsä,
sanoen: miksi on Jumala meille näin tehnyt? **29** Koska he
tulivat isänsä Jakobin tykö Kanaanin maalle, ilmoittivat he
hänelle kaikki, mitä heille tapahtunut oli, sanoen: **30** Se
mies, sen maan herra, puhui kovasti meille, ja piti meitä
maan vakojina. **31** Ja me vastasimme häntä: me olemme
vaat, emme ole ikänänsä oleet vakojat. **32** Me olimme
kaksitoistakymmentä veljestä meidän isämme poikaa: yksi ei
ole silleen eleissä, ja nuorin on nyt isämme tytkönä Kanaanin
maalla. **33** Sanoi se mies, sen maan herra meille: siitä minä
tunnen, jos te olette vaat: yksi teidän veljistänne jättäkäät
minun tyköni, ja ottakaat teidän taloinne tarve, ja menkäät
pois. **34** Ja tuokaat teidän nuorin veljenne minun tyköni,
niin minä ymmärrän, ett'ette ole vakojat, vaan vaat; niin
annan minä myös teidän veljenne jälleen, ja saatte tehdä
kauppaa tässä maakunnassa. **35** Ja tapahtui, koska he
tyhjensivät säkkejänsä, katso, oli itsekunkin rahakäärö hänen
säkissänsä: ja kuin he näkivät rahakäärönsä, hämmästyivät
he isänsä kanssa. **36** Niin sanoi Jakob heidän isänsä heille:
te olette saattaneet minun lapsettomaksi: Joseph ei ole
elävissä, eikä Simeon, Ja Benjaminin tahdotte te vielä viedä
pois; minun kohtaani nämät kaikki tapahtuvat. **37** Ruben
vastasi isällensä, sanoen: tapa molemmat minun poikani,
jollen minä häntä jälleen sinulle (kotia) tuo, ainoastansa anna
häntä minun haltuuni, minä hänen sinulle jälleen (kotia) tuon.
38 Hän sanoi: ei minun poikani pidä menemän alas teidän
kanssanne: sillä hänen veljensä on kuollut, ja hän on jäänyt
yksin, ja jos hänelle tapahtuis jotakin pahaa tiellä, jota te
vaellatte, niin te saatatte minun harmaat karvani murheella
hautaan. **(Sheol h7585)**

43 Mutta kallis aika ahdisti maata. **2** Ja koska he loppivat
syödä ne jyvät kuin he Egyptistä tuoneet olivat, sanoi
heidän isänsä heille: menkäät jällensä sinne, ja ostakaat
meille jotakin elatusta. **3** Niin vastasi häntä Juuda, sanoen:
se mies haastoi meitä sangen kovin, ja sanoi: ei pidä teidän
näkemän minun kasvojani, jollei teidän veljenne ole teidän
kanssanne. **4** Jos siis sinä nyt lähetät meidän veljemme
meidän kanssamme, niin me menemme alas ja osatmme
sinulle elatusta. **5** Vaan jolles häntä lähetä, niin emme
mekään mene; sillä se mies sanoi meille: ei teidän pidä
näkemän minun kasvojani, jollei teidän veljenne ole teidän
kanssanne. **6** Israel sanoi: miksi te teitte minua vastaan niin
pahoin, että te sanoitte sille miehelle teillänne vielä olevan
veljen. **7** He vastasivat: se mies kysyi meistä niin visusti, ja
meidän suvustamme, sanoen: vieläkö teidän isänne elää?
Onko teillä vielä veljeä? Niin me vastasimme häntä kuin
hän kysyi. Taitaisimmeko me ratki tietää hänen sanovan:
tuokaat veljenne tänne. **8** Niin sanoi Juuda isällensä Israelille:
lähetä nuorukainen minun kanssani, niin me valmistamme ja
lähdemme matkaan: että me eläisimme ja emme kuolisi,

sekä me että sinä ja meidän lapsemme. 9 Minä takaan hänen
edestänsä, kaipaa häntä minun käsistäni; jollen minä tuo
häntä jälleen sinun tykös, ja pane häntä sinun etees, niin minä
olen vikapää sinun edessäs kaikkena minun elinaikanani. 10
Sillä jollei meillä olisi ollut viivytystä, totisesti me olisimme jo
toisen kerran tulleet jällensä. 11 Niin sanoi Israel heidän
isänsä heille: jos nyt kumminkin niin pitää oleman, tehkäät siis
näin: ottakaat maan parhaista hedelmistä teidän astioihinne,
ja viekäät sille miehelle lahjoja: jotakin mastiksia ja hunajaa,
ja styraksia, ja ladanumia, ja dadelia ja mandelia. 12 Ottakaat
myös toinen raha teidän myötänne, ja se raha, jonka te
toitte jällensä säkkein suussa, viekäät myötänne; taitaa olla,
että se on epähuomiosta tapahtunut. 13 Ottakaat myös
teidän veljenne; ja valmistakaat, ja menkäät jälleen sen
miehen tykö. 14 Jumala kaikkivaltias antakoon teidän löytää
laupiuden sen miehen edessä, että hän päästäis jälleen teille
toisen teidän veljenne, ja (tämän) BenJaminin. Mutta minä,
niinkuin minä olen lapsettomaksi joutunut, olen lapsetonna.
15 Niin ottivat miehet nämät lahjat, ja ottivat kaksi sen
vertaa rahaa myötänsä, ja BenJaminin: valmistivat itsensä
ja menivät Egyptiin, ja seisoivat Josephin edessä. 16 Ja
kun Joseph näki BenJaminin heidän kanssansa, sanoi hän
huoneensa haltialle: vie nämät miehet huoneesen, ja tee
ja teurasta ja valmista; sillä heidän pitää minun kanssani
päivällistä syömän. 17 Ja se mies teki niinkuin Joseph
oli hänelle käskenyt, ja vei miehet Josephin huoneesen.
18 Ja he pelkäsivät, että he vietiin Josephin huoneesen,
ja sanoivat: me viedään tänne sen rahan tähden jonka
me tätä ennen löysimme meidän säkeistämme: että hän
soimais meitä, ja saattais meitä oikeuden alle, ja ottais meitä
orjiksensa, ja meidän aasimme. 19 Sentähden he menivät
Josephin huoneenhaltian tykö, ja puhuttelivat häntä huoneen
oven edessä, 20 Ja sanoivat: ah, minun herrani, me olimme
ennen tänne tulleet ostamaan jyviä. 21 Ja koska me tulimme
yösialle, ja avasimme meidän säkkimme, katso, niin oli
itsekunkin raha säkkinsä suussa täydellä painolla: sentähden
olemme me ne jällensä myötämme tuoneet. 22 Olemme myös
toisen rahan myötämme tuoneet ostaaksemme jyviä; emme
sitä tiedä, kuka on pannut jällensä meidän rahamme meidän
säkkiimme. 23 Mutta hän sanoi: olkaat hyvässä turvassa,
älkäät peljätkö: teidän Jumalanne ja teidän isänne Jumala
on teille tavaran antanut teidän säkkiinne: teidän rahanne
olen minä saanut. Ja hän toi Simeonin heidän tykönsä. 24 Ja
se mies vei heidät Josephin huoneesen, antoi heille vettä
pestä heidän jalkojansa, ja antoi ruokaa heidän aaseillensa.
25 Mutta he valmistivat lahjojansa, siihen asti kuin Joseph
tuli päivälliselle; sillä he olivat kuulleet, että heidän piti
siellä syömän. 26 Koska Joseph tuli huoneesen, kantoivat
he lahjoja huoneesen hänelle käsissänsä, ja kumarsivat
maahan hänen eteensä. 27 Ja hän tervehti heitä rakkaasti, ja
sanoi: onko teidän vanha isänne rauhassa, josta te minulle
sanoitte? Vieläkö hän elää? 28 He vastasivat: sinun palvelias
meidän isämme on rauhassa, ja elää vielä; ja he kumarsivat
ja maahan lankesivat hänen edessänsä. 29 Niin hän nosti
silmänsä ja näki veljensä BenJaminin, äitinsä pojan, ja sanoi:
onko tämä teidän nuorin veljenne, josta te sanoitte minlle?
Ja sanoi vielä: Jumala olkoon sinulle armollinen, minun
poikani. 30 Ja Joseph kiiruhti itsensä; sillä hänen sydämensä
paloi veljeänsä kohtaan, ja etsi siaa itkeäksensä; ja meni
kamariinsa, ja itki siellä. 31 Ja kuin hän oli pessyt kasvona,
tuli hän ulos; ja pidätti itsensä, ja sanoi: tuokaat leipää. 32
Ja pantiin erinänsä hänelle ja erinänsä heille, niin myös
Egyptiläisille, jotka hänen kanssansa atrioitsivat, erinänsä;
sillä Egyptiläiset ei saa syödä Hebrealaisten kanssa, sillä
se on Egyptiläisille kauhistus. 33 Ja he istutettiin hänen
kohdallensa, esikoinen esikoisuutensa jälkeen, ja nuorin
nuoruutensa jälkeen: sitä miehet ihmettelivät keskenänsä.
34 Ja heille kannettiin ruokaa hänen pöydältänsä, mutta
BenJaminille viisi kertaa enemmän kuin muille. Ja he joivat
ja juopuivat hänen kanssansa.

44 Ja Joseph käski huoneensa haltiaa, sanoen: täytä
miesten säkit jyvillä, niin paljo kuin he voivat kannattaa,
ja pane itsekunkin raha säkkinsä suuhun. 2 Ja minun
maljani, se hopiamalja pane nuorimman säkin suuhun, ynnä
jyväinsä hinnan kanssa. Ja hän teki niinkuin Joseph hänelle
käski. 3 Mutta aamulla päivän valjetessa, päästettiin miehet
menemään aaseinensa. 4 Ja koska he olivat lähteneet
kaupungista, eikä vielä kauvas joutuneet, sanoi Joseph
huoneensa haltialle: nouse ja aja takaa miehiä, ja koska
heidän saat takaa, niin sano heille: miksi te olette hyvän
pahalla maksaneet? 5 Eikö se ole, josta minun herrani juo?
Ja josta hän kyllä hyvin taitaa arvata teistä? Te olette pahoin
tehneet. 6 Ja kuin hän käsitti heidät, puhui hän nämät sanat
heille. 7 He vastasivat häntä: miksi minun herrani senkaltaista
puhuu? Pois se, että sinun palvelias niin tekisivät. 8 Katso,
rahan, jonka me löysimme säkkeimme suusta, olemme me
jälleen sinulle tuoneet Kanaanin maalta: kuinkasta siis me
varastimme hopiaa eli kultaa sinun herras huoneesta? 9
Jonka työkä sinun palvelioiltas se löydetään, hän kuolkaan:
niin tahdomme me myös olla orjat minun herralleni. 10 Hän
sanoi: olkaan nyt teidän sananne jälkeen: jonka työkä se
löydetään, hän olkaan minun orjani; mutta te olette vapaat. 11
Ja he laskivat kiiruusti itsekukin säkkinsä maahan, ja jokainen

avasi säkkinsä. 12 Ja hän etsei, ruveten vanhimmasta niin
nuorimpaan asti; ja hopiamalja löydettiin BenJaminin säkistä.
13 Niin repäisivät vaatteensa, ja itsekukin pani kuormansa
aasin päälle, ja palasivat kaupunkiin. 14 Ja Juuda meni
veljinensä Josephin huoneesen (sillä hän oli vielä silloin
siellä); ja he lankesivat maahan hänen eteensä. 15 Joseph
sanoi heille: mikä työ se on, kuin te tehneet olette? Ettekö
te tietäneet, että senkaltainen mies kuin minä olen taitaa
kyllä hyvin arvata. 16 Ja Juuda sanoi: mitä me vastaamme
minun herralleni? Taikka mitä me puhumme? Taikka millä
me taidamme itsemme puhdistaa? Jumala on löytänyt sinun
palveliais vääryyden: katso, me olemme meidän herramme
orjat, sekä me, että se, jolta malja löydettiin. 17 Mutta hän
sanoi: pois se, että minä niin tekisin; sen miehen, jolta malja
on löydetty, pitää oleman minun orjani; mutta menkäät te
rauhassa isänne tykö. 18 Niin Juuda astui hänen tykönsä, ja
sanoi: ah minun herrani, suo nyt palvelias puhua yksi sana
minun herrani korvissa, ja älkään julmistuko sinun vihas
sinun palvelias päälle, sillä sinä olet niinkuin Pharao. 19
Minun herrani kysyi hänen palvelioiltansa, sanoen: onko
teillä isää taikka veljeä? 20 Niin me vastasimme meidän
herraamme: meillä on vanha isä, ja nuorukainen syntynyt
hänen vanhalla ijällänsä, jonka veli on kuollut, ja hän on
yksinänsä jäänyt äidistänsä, ja hänen isänsä pitää hänen
rakkaana. 21 Niin sinä sanoit palvelioilles: tuokaat häntä
tänne minun tyköni, että minä saan nähdä hänen. 22 Mutta
me vastasimme minun herralleni: ei taida nuorukainen jättää
isäänsä; sillä jos hän jättäis isänsä, niin hän kuolis. 23 Niin
sinä sanoit palvelioilles. jollei teidän nuorin veljenne tule
teidän kanssanne, niin ei teidän pidä enää minun kasvojani
näkemän. 24 Ja koska me menimme sinun palvelias minun
isäni tykö, ja ilmoitimme hänelle minun herrani sanat, 25 Niin
sanoi meidän isämme: menkäät jälleen pois, ja ostakaat
meille jotakin elatusta. 26 Mutta me sanoimme: emme tohdi
sinne mennä; vaan jos meidän nuorin veljemme on meidän
kanssamme, niin me menemme; sillä emme saa nähdä sen
miehen kasvoja, jollei meidän nuorin veljemme ole meidän
kanssamme. 27 Niin sinun palvelias minun isäni sanoi meille:
te tiedätte, että minun emäntäni synnytti minulle kaksi, 28
Ja toinen läksi minun tykööni, josta sanottiin, että hän on
kuoliaaksi revelty, ja en ole minä häntä vielä sitte nähnyt. 29
Jos te tämän myös minulta viette pois, ja hänelle tapahtuis
jotakin pahaa, niin te saattaisitte minun harmaat karvani
murheella hautaan. (Sheol h7585) 30 Jos minä nyt tulisin sinun
palvelias minun isäni tykö, ja ei olisi nuorukainen meidän
kanssamme: sillä hänen henkensä riippuu tämän hengestä.
31 Niin tapahtuis, koska hän näkis, ettei nuorukainen kanssa
olisi, että hän kuolis; niin me sinun palvelias saattaisimme
sinun palvelias meidän isämme harmaat karvat murheella
hautaan. (Sheol h7585) 32 Sillä sinun palvelias on taannut
nuorukaisen minun isäni edessä, sanoen: jollen minä häntä
tuo jällensä sinun tykös, niin minä sen edestä kaiken minun
elinaikani olen vikapää kärsimään. 33 Ja nyt siis jääkään
sinun palvelias nuorukaisen edestä minun herralleni orjaksi:
vaan nuorukainen menkään veljeinsä kanssa. 34 Sillä kuinka
minä taidan mennä minun isäni tykö, jollei nuorukainen olisi
minun kanssani? Etten minä näkisi sitä surkeutta, johon
minun isäni joutuu.

45 Niin ei Joseph voinut itseänsä silleen pidättää kaikkein
niiden edessä, jotka hänen tykönänsä seisoivat, ja hän
huusi: menkäät ulos kaikki minun tykööni; ja ei yksikään
seisonut hänen tykönänsä, koska Joseph itsensä ilmoitti
veljillensä. 2 Ja itki korkealla äänellä, niin että Egyptiläiset ja
Pharaon perhe sen kuulivat. 3 Ja Joseph sanoi veljillensä:
minä olen Joseph. Vieläkö minun isäni elää? Mutta ei
hänen veljensä taitaneet häntä vastata; sillä he olivat niin
hämmästyneet hänen kasvoinsa edessä. 4 Niin sanoi Joseph
veljillensä: tulkaat siis minun tyköni. Ja he tulivat. Ja hän
sanoi: minä olen Joseph teidän veljenne, jonka te myitte
Egyptiin. 5 Ja nyt, älkäät surulliset olko, ja älkäät niin
kovin hämmästykö, että te olette minua tänne myyneet;
sillä teidän henkenne elatuksen tähden on Jumala minun
teidän edellänne tänne lähettänyt. 6 Kaksi nälkävuotta on jo
ollut maassa, ja vielä nyt on viisi vuotta, niin ettei kynnetä
eikä niitetä. 7 Mutta Jumala on minun lähettänyt teidän
edellänne, tallella pitämään teitä maan päällä, ja elättämään
teitä suuren pelastuksen kautta. 8 Ja nyt ette ole minua
tänne lähettäneet, vaan Jumala, joka myös minun asetti
isäksi Pharaolle, ja herraksi kaiken hänen huoneensa päälle,
ja koko Egyptin maan esimieheksi. 9 Rientäkäät ja menkäät
minun isäni tykö, ja sanokaat hänelle: näin sanoo sinun
poikas Joseph: Jumala on minun asettanut koko Egyptin
maan herraksi, tule alas minun tyköni, ja älä viivyttele. 10 Ja
sinä olet asuva Gosenin maassa, ja olet oleva juuri läsnä
minua, sinä ja sinun lapses ja sinun lastes lapset, sinun
karjas, pienet ja suuret, ja kaikki mitä sinulla on. 11 Siellä
minä elätän sinua, vielä on viisi nälkävuotta, ettet sinä ja
sinun huonees, ja kaikki kuin sinulla on, hukkuisi. 12 Ja katso,
teidän silmänne näkevät, ja minun veljeni BenJaminin silmät,
että minä puhun teidän kanssanne suusta suuhun. 13 Ja
ilmoittakaat minun isälleni kaikki minun kunniani Egyptissä, ja
kaikki mitä te nähneet olette. Rientäkäät siis ja tuokaat minun
isäni tänne. 14 Ja hän halasi veljeänsä BenJaminia kaulasta

ja itki, ja BenJamin myös itki hänen kaulassansa. 15 Ja hän
antoi suuta kaikille veljillensä, ja itki heidän ylitsensä; ja sitte
puhuivat hänen veljensä hänen kanssansa. 16 Koska se
sanoma kuului Pharaon huoneesen, nimittäin, että Josephin
veljet tulleet olivat, oli se hyvä Pharaon mielestä, ja kaikkein
hänen palveliainsa. 17 Ja Pharao sanoi Josephille: sano
veljilles, tehkäät näin: sälyttäkäät teidän juhtainne päälle, ja
menkäät matkaanne; ja kuin te tulette Kanaanin maalle, 18
Niin ottakaat teidän isänne, ja teidän perheenne ja tulkaat
minun tyköni: minä annan teille Egyptin maan hyvyyden,
ja te syötte maan ytimen. 19 Ja käske heitä: tehkäät niin,
ottakaat teillenne vaunut Egyptin maalta teidän lapsillenne,
ja emännillenne, ja tuokaat teidän isänne ja tulkaat. 20 Älkäät
myös totelko teidän talonne kappaleita: sillä kaikki Egyptin
maan hyvyys pitää teidän oleman. 21 Ja Israelin lapset
tekivät niin, ja Joseph antoi heille vaunut Pharaon käskyn
jälkeen, ja antoi myös heille evään matkalle. 22 Ja antoi heille
kaikille itsekullekin muutinvaatteet, mutta BenJaminille antoi
hän kolmesataa hopiapenninkiä, ja viidet muutinvaatteet.
23 Mutta isällensä lähetti hän kymmenen aasia sälyettyä
Egyptin hyvyydellä, ja kymmenen aasintammaa, kannattaen
jyviä ja leipää ja evästä isällensä matkalle. 24 Niin hän lähetti
veljensä matkaan, ja sanoi heille: älkäät riidelkö tiellä. 25
Niin he läksivät Egyptistä, ja tulivat Kanaanin maalle isänsä
Jakobin tykö. 26 Ja ilmoittivat hänelle, sanoen: vielä Joseph
elää, ja on koko Egyptin maan herra; ja hänen sydämensä
hämmästyi, sillä ei hän uskonut heitä. 27 Niin he sanoivat
hänelle kaikki Josephin sanat, kuin hän heille puhunut oli.
Ja kuin hän näki vaunut, jotka Joseph oli lähettänyt häntä
tuomaan, niin Jakobin, heidän isänsä henki virkosi. 28 Ja
Israel sanoi: nyt minulla kyllä on, että minun poikani Joseph
vielä elää: minä menen häntä katsomaan ennekuin minä
kuolen.

46 Niin läksi Israel kaiken sen kanssa kuin hänellä oli,
ja koska hän tuli BerSabaan, uhrasi hän uhria isänsä
Isaakin Jumalalle. 2 Ja Jumala puhui yöllä näyssä Israelille,
sanoen: Jakob, Jakob. Hän vastasi: tässä minä olen. 3
Ja hän sanoi: Minä olen Jumala, sinun isäs Jumala: älä
pelkää mennä Egyptiin: sillä minä teen sinun siellä suureksi
kansaksi. 4 Minä menen Egyptiin sinun kanssas, ja minä
jällensä sinun sieltä johdatan. Ja Joseph laskee kätensä
sinun silmäis päälle. 5 Ja Jakob läksi BerSabasta: ja
Israelin lapset veivät isänsä Jakobin ynnä lastensa ja
emäntäinsä kanssa, vaunuissa, jotka Pharao oli häntä
tuomaan lähettänyt. 6 Ja he ottivat karjansa ja tavaransa,
jotka he olivat koonneet Kanaanin maalla, ja tulivat Egyptiin,
Jakob ja kaikki hänen siemenensä hänen kanssansa. 7
Hänen poikansa ja hänen poikainsa pojat hänen kanssansa,
hänen tyttärensä ja hänen lastensa tyttäret, ja kaikki hänen
siemenensä, vei hän kanssansa Egyptiin. 8 Ja nämät ovat
Israelin lasten nimet, jotka tulivat Egyptiin: Jakob ja hänen
poikansa. Jakobin esikoinen Ruben. 9 Ja Rubenin lapset:
Hanok, Pallu, Hetsron ja Karmi. 10 Simeonin lapset: Jemuel,
Jamin, Ohad, Jakin, Zohar: niin myös Saul, Kananean
vaimon poika. 11 Levin lapset: Gerson, Kahat ja Merari. 12
Juudan lapset: Ger, Onan, Sela, Perets ja Sera. Mutta Ger
ja Onan kuolivat Kanaanin maalla. Ja Peretsin pojat olivat:
Hetsron ja Hamul. 13 Ja Isaskarin lapset: Tola, Phua, Job
ja Simron. 14 Ja Sebulonin lapset: Sered, Elon ja Jahleel.
15 Nämät ovat Lean lapset, jotka hän synnytti Jakobille
Mesopotamiassa, ja Dinan hänen tyttärensä. Kaikki hänen
poikansa ja tyttärensä olivat kolmeneljättäkymmentä henkeä.
16 Gadin lapset: Ziphion, Haggi, Suni, Etsbon, Eri, Arodi ja
Areli. 17 Asserin lapset: Jemna, Jesua, Jesui, Bria ja Sera
heidän sisarensa. Mutta Brian lapset: Heber ja Malkiel. 18
Nämät ovat Silpan lapset, jonka Laban antoi tyttärellensä
Lealle, ja hän synnytti Jakobille nämät kuusitoistakymmentä
henkeä. 19 Rakelin Jakobin emännän lapset: Joseph ja
BenJamin. 20 Ja Josephille olivat syntyneet Egyptin maalla,
jotka hänelle synnytti Asnat, Potipheran Onin papin tytär:
nimittäin Manasse ja Ephraim. 21 BenJaminin lapset: Bela,
Beker, Asbel, Gera, Naaman, Ehi ja Ros; Mupim, Hupim,
ja Ard. 22 Nämät ovat Rakelin lapset, jotka ovat Jakobille
syntyneet, kaikki yhteen, neljätoistakymmentä henkeä. 23
Danin lapset: Husim. 24 Naphtalin lapset: Jahseel, Guni,
Jetser ja Sillem. 25 Nämät ovat Bilhan lapset, jonka Laban
antoi tyttärellensä Rakelille, ja hän synnytti nämät Jakobille,
kaikki yhteen, seitsemän henkeä. 26 Kaiki henget, kuin
tulivat Jakobin kanssa Egyptiin, jotka olivat tulleet hänen
kupeistansa, paitsi Jakobin poikain emäntiä, ovat kaikki
yhteen, kuusiseitsemättäkymmentä henkeä. 27 Ja Josephin
pojat, jotka hänelle olivat syntyneet Egyptissä, olivat kaksi
henkeä. Niin että kaikki henget Jakobin huoneesta, jotka
tulivat Egyptiin olivat seitsemänkymmentä. 28 Ja hän lähetti
edellänsä Juudan Josephin tykö, osoittamaan hänelle tietä
Goseniin, ja he tulivat Gosenin maalle. 29 Niin valmisti
Joseph vaununsa ja meni isäänsä Israelia vastaan Goseniin.
Ja koska hän sai nähdä hänen, halasi hän häntä kaulasta ja
itki hetken aikaa hänen kaulassansa. 30 Niin sanoi Israel
Josephille: nyt minä mielelläni kuolen, että minä näin sinun
kasvos, ja ettäs vielä elät. 31 Ja Joseph sanoi veljillensä,
ja isänsä huoneelle: minä menen ja ilmoitan Pharaolle, ja
sanon hänelle: minun veljeni ja isäni huone, jotka olivat

Kanaanin maalla, ovat tulleet minun tyköni. 32 Ja he ovat
paimenet, sillä he ovat tottuneet karjaa kaitsemaan: niin
myös suuret ja pienet karjansa, ja kaikki, mitä heillä oli,
ovat tuoneet myötänsä. 33 Koska siis Pharao kutsuu teitä ja
sanoo: mikä teidän virkanne on? 34 Niin sanokaat: sinun
palvelias ovat totuuneet karjaa kaitsemaan, hamasta meidän
nuoruudestamme niin tähänasti, sekä me että meidän
isämme: että te saisitte asua Gosenin maalla, sillä kaikki
paimenet ovat kauhistus Egyptiläisille.

47 Niin Joseph tuli ja ilmoitti Pharaolle, ja sanoi: minun
isäni ja minun veljeni, heidän karjansa, pienet ja suuret,
ja kaikki, mitä heillä on, ovat tulleet Kanaanin maalta; ja
katso, he ovat Gosenin maalla. 2 Ja hän otti viisi nuorimmista
veljistänsä, ja asetti Pharaon eteen. 3 Niin Pharao sanoi
hänen veljillensä: mikä teidän virkanne on? He vastasivat:
sinun palvelias ovat paimenet, sekä me että meidän isämme.
4 Ja sanoivat vielä Pharaolle: me olemme tulleet asumaan
teidän kanssanne tälle maalle; sillä sinun palvelioillas ei ole
laidunta karjallensa, niin kova nälkä on Kanaanin maalla.
Niin suo sinun palvelias asua Gosenin maalla. 5 Niin Pharao
puhui Josephille, sanoen: sinun isäs ja veljes ovat tulleet
sinun tykös. 6 Egyptin maa on altis sinun edessäs; aseta
isäs asumaan ja veljes kaikkein parhaasen paikkaan tässä
maassa: asukaan Gosenin maalla. Ja jos sinä ymmärrät,
että heidän seassansa on kelvollisia miehiä, niin aseta
heitä minun karjani päälle. 7 Ja Joseph toi isänsä, Jakobin,
sisälle, ja asetti hänen Pharaon eteen. Ja Jakob siunasi
Pharaota. 8 Niin Pharao sanoi Jakobille: kuinka vanha sinä
olet? 9 Jakob sanoi Pharaolle: minun kulkemiseni aika on
sata ja kolmekymmentä ajastaikaa: vähä ja paha on minun
elämäni aika ja ei ulotu minun isäini kulkemisen aikaan. 10
Ja Jakob siunasi Pharaota, ja läksi hänen tyköänsä. 11 Niin
Joseph toimitti isänsä ja veljensä asumaan, ja antoi heille
omaisuuden Egyptin maalla, parhaassa maan paikassa;
nimittäin Rameseksen maalla, niinkuin Pharao oli käskenyt.
12 Ja Joseph elätti isänsä, veljensä ja koko isänsä huoneen,
sen jälkeen kuin heillä lapsia oli. 13 Ja ei ollut leipää kaikessa
maassa; sillä sangen raskas nälkä oli, niin että Egyptin
ja Kanaanin maa nääntyi näljän tähden. 14 Ja Joseph
kokosi kaiken rahan kuin löytiin Egyptin ja Kanaanin maalla,
jyväin edestä kuin he ostivat. Ja Joseph vei rahan Pharaon
huoneesen. 15 Koska raha oli kulunut Egyptin ja Kanaanin
maalta, niin tulivat kaikki Egyptiläiset Josephin tykö, sanoen:
anna meille leipää, miksi meidän pitää kuoleman edessäs,
että raha on puuttunut? 16 Joseph sanoi: tuokaat teidän
karjanne, ja minä annan teille karjanne edestä, jos raha on
puuttunut? 17 Ja he toivat karjansa Josephille, ja Joseph
antoi heille leipää hevosten, ja lammasten, ja karjan ja aasein
edestä. Niin hän ruokki heitä leivällä sen vuoden, kaiken
heidän karjansa edestä. 18 Koska se vuosi oli kulunut, tulivat
he hänen tykönsä toisna vuonna, ja sanoivat hänelle: emme
taida salata meidän herraltamme, ettei ainoastansa raha ole
kulunut, mutta myös kaikki karja on meidän herrallamme, ja
ei ole mitään jäänyt meidän herramme edessä, paitsi meidän
ruumistamme ja meidän peltoamme. 19 Miksi meidän pitää
kuoleman edessäs ja meidän peltomme tulee kylmille? Osta
meitä ja meidän maamme leivän edestä, niin me ja meidän
maamme tulemme Pharaon oamksi. Anna siemeniä, että
me eläisimme ja emme kuolisi, ja ei maa tulisi kylmille.
20 Niin Joseph osti koko Egyptin maan Pharaolle; sillä
Egyptiläiset myivät itsekukin peltonsa, että nälkä heitä niin
kovin ahdisti: ja maa tuli Pharaon omaksi. 21 Ja hän siirsi
kansan kaupunkeihin yhdestä Egyptin äärestä niin toiseen.
22 Paitsi pappein peltoa, jota ei hän ostanut: sillä se oli
säätty Pharaolta, että papit söisivät sen nimitetyn osan, kuin
Pharao heille antoi: sentähden ei he myyneet maatansa.
23 Niin Joseph sanoi kansalle: katso, minä olen ostanut
tänäpänä teidän ja teidän maanne Pharaolle: katso, tässä on
teille siemenet, kylväkäät teidän maanne. 24 Ja teidän pitää
antaman tulosta viidennen osan Pharaolle; mutta neljä osaa
pitää oleman teille pellon siemeneksi, ja teille ravinnoksi,
ja niille, jotka ovat teidän huoneessanne, ja ruaksi teidän
lapsillenne. 25 Niin he sanoivat: sinä olet meitä elämässä
pitänyt: anna ainoastansa meidän löytää armo sinun meidän
herramme edessä, ja me tahdomme olla Pharaon orjat. 26
Ja Joseph teki sen määrän koko Egyptin maalle, hamaan
tähän päivään asti, että Pharaolle piti annettaman viides osa;
paitsi pappein maata, se ei tullut Pharaon oamksi. 27 Niin
Israel asui Egyptissä Gosenin maalla; ja he omistivat sen, ja
kasvoivat ja suuresti lisääntyivät. 28 Ja Jakob eli Egyptin
maalla, seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa, ja koko hänen
ikänsä oli sata ja seitsemänviidettäkymmentä ajastaikaa. 29
Ja koska Israelin päivät joutuivat kuolla, kutsui hän poikansa
Josephin, ja sanoi hänelle: jos minä olen löytänyt armon
sinun edessäs, niin laske nyt kätes minun kupeeni alle, ettäs
tekisit laupiuden ja totuuden minun kanssani, ettes hautaisi
minua Egyptiin. 30 Mutta minä tahdon maata minun isäini
tykönä, ja sinun pitää viemän minua Egyptistä, ja hautaaman
minua heidän hautaansa. Ja hän sanoi: minä teen sinun
sanas jälkeen. 31 Hän sanoi: vanno minulle. Ja hän vannoi
hänelle. Ja Israel kallisti itsensä päänalaiselle.

48 Sitte sanottiin Josephille: katso, sinun isäs sairastaa.
Ja hän otti molemmat poikansa kanssansa, Manassen

ja Ephraimin. 2 Niin Jakobille ilmoitettiin, sanoen: katso,
sinun poikas Joseph tulee sinun tykös. Ja Israel vahvisti
itsensä ja istui vuoteessa. 3 Ja Jakob sanoi Josephille:
Jumala kaikkivaltias näkyi minulle Lutsissa Kanaanin maalla;
ja siunasi minua. 4 Ja sanoi minulle: katso, minä annan
sinun olla hedelmällisen ja lisääntyä, ja teen sinun paljoksi
kansaksi; ja annan myös tämän maan sinun siemenelles
sinun jälkees, ijankaikkiseksi perimiseksi. 5 Nyt siis ne
kaksi sinun poikaas, jotka sinulle ovat syntyneet Egyptissä,
ennenkuin minä tulin tänne sinun tykös, pitää oleman minun;
nimittäin Ephraim ja Manasse, niinkuin Ruben ja Simeon ovat
minun. 6 Mutta sinun lapses, jotkas siität niiden jälkeen, pitää
oleman sinun, ja pitää nimitettämän veljeinsä nimellä, heidän
perimisestänsä. 7 Ja koska minä tulin Mesopotamiasta,
kuoli minulta Rakel Kanaanin maalla, tiellä, koska vielä
kappale matkaa oli Ephrataan; ja minä hautasin hänen siellä
Ephratan tiellä, se on Betlehem. 8 Ja Israel näki Josephin
pojat, ja sanoi: kutka nämät ovat? 9 Ja Joseph vastasi
isäänsä: ne ovat minun poikani, jotka Jumala on minulle täällä
antanut. Ja hän sanoi: tuos heitä minun tyköni siunatakseni
heitä. 10 Sillä Israelin silmät olivat pimiät vanhuudesta, eikä
taitanut hyvin nähdä. Ja hän vei heidät hänen tykönsä. Ja
hän antoi suuta heidän, ja otti heitä syliinsä. 11 Ja Israel
sanoi Josephille: en minä ajatellut nähdä sinun kasvojas,
ja katso, Jumala on antanut minun myös nähdä sinun
siemenes. 12 Ja Joseph otti heidät pois hänen sylistänsä, ja
kumarsi itsiänsä maahan hänen kasvoinsa eteen. 13 Niin
Joseph otti heidät molemmat, Ephraimin oikiaan käteensä,
jonka hän asetti Israelin vasemmalle kädelle, ja Manassen
vasempaan käteensä, Israelin oikialle kädelle, ja vei heidät
hänen tykönsä. 14 Niin Israel ojensi oikian kätensä, ja laski
Ephraimin pään päälle, joka oli nuorempi, mutta vasemman
kätensä Manassen pään päälle, ja muutti tiettävästi kätensä;
sillä Manasse oli esikoinen. 15 Ja hän siunasi Josephia, ja
sanoi: Jumala, jonka kasvoin edessä minun isäni Abraham
ja Isaak vaeltaneet ovat, Jumala, joka minun kainnut on
minun elinaikanani tähän päivään asti. 16 Enkeli, joka
minun pelastanut on kaikesta pahasta, siunatkoon näitä
nuorukaisia, että he nimitettäisiin minun ja minun isäini,
Abrahamin, ja Isaakin nimellä, ja kasvaisivat aivan paljoksi
maan päällä. 17 Mutta koska Joseph näki isänsä laskevan
oikian kätensä Ephraimin pään päälle, otti hän sen pahaksi,
ja rupesi isänsä käteen, siirtääksensä Ephraimin pään päältä
Manassen pään päälle. 18 Ja sanoi Joseph isällensä: ei niin
minun isäni; tämä on esikoinen, laske oikia kätes hänen
päänsä päälle. 19 Mutta hänen isänsä kielsi sen, ja sanoi:
minä tiedän kyllä, minun poikani, minä tiedän: tämä myös
tulee suureksi kansaksi; mutta kuitenkin hänen nuorempi
veljensä tulee suuremmaksi kuin hän, ja hänen siemenensä
tulee suureksi kansain paljoudeksi. 20 Niin hän siunasi heitä
sinä päivänä, sanoen: joka tahtoo jonkun siunata Israelissa,
niin sanokaan näin: Jumala tehköön sinun niinkuin Ephraimin
ja Manassen. Ja niin asetti hän Ephraimin Manassen edelle.
21 Ja Israel sanoi Josephille: katsot minä kuolen; ja Jumala
on teidän kanssanne, ja vie teitä jällensä teidän isäinne
maalle. 22 Minä olen myös antanut sinulle osan maata,
päälle sinun veljeis osan, jonka minä miekallani ja joutsellani
Amorilaisten käsistä ottanut olen.

49 Niin kutsui Jakob poikansa, ja sanoi: kootkaat teitänne,
ja minä ilmoitan teille, mitä teille tapahtuu tulevaisilla
ajoilla. 2 Tulkaat kokoon ja kuulkaat, te Jakobin lapset,
kuulkaat teidän isäänne Israelia. 3 Ruben, sinä olet minun
esikoiseni, minun voimani, ja väkevyyteni alku, ylimmäinen
kunniassa, ja ylimmäinen vallassa. 4 Hempiä niinkuin vesi, ei
sinun pidä ylimmäisen oleman; sillä sinä astuit isäs vuoteesen:
silloin sinä saastutit sen. Hän nousi minun vuoteelleni. 5
Simeon ja Levi ovat veljekset, heidän miekkansa ovat murha-
aseet. 6 Ei minun sieluni pidä tuleman heidän neuvoonsa, ja
minun kunniani ei pidä yhdistymän heidän seurakuntansa
kanssa; sillä kiukussansa ovat he miehen murhanneet, ja
ylpeydessänsä turmelleet härjän. 7 Kirottu olkoon heidän
kiukkunsa, että se niin tuima on, ja heidän julmuutensa,
että se niin paatunut on. Minä eroitan heitä Jakobissa, ja
hajotan heitä Israelissa. 8 Juuda, sinä olet; sinua pitää
sinun veljes kiittämän, sinun kätes pitää oleman sinun
vihollistes niskalle, sinun isäs lapset pitää sinua kumartaman.
9 Juuda on nuori jalopeura, saaliilta olet sinä astunut, minun
poikani: hän on itsensä kumartanut maahan, ja levännyt
niinkuin jalopeura, ja niinkuin suuri jalopeura; kuka tohtii
hänen herättää? 10 Ei valtikka oteta pois Juudalta, eikä
Lain opettaja hänen jalvoistansa, siihenasti kuin Sankari
tulee, ja hänessä kansat rippuvat kiinni. 11 Hän sitoo
varsansa viinapuuhun, ja aasintammansa varsan parhaasen
viinapuuhun; Hän pesee vaatteensa viinassa, ja hameensa
viinamarjan veressä. 12 Hänen silmänsä ovat punaisemmat
viinaa ja hampaansa valkeammat rieskaa. 13 Zebulon on
asuva meren sataman ja haahtein satamain vieressä, ja on
ulottuva hamaan Sidoniin. 14 Isaskar on luja aasi, ja sioittaa
itsensä rajain välille. 15 Hän näki levon hyväksi, ja maan
ihanaksi; ja kumarsi hartiansa kantamaan, ja on veronalainen
palvelia. 16 Dan on tuomitseva kansaansa, niinkuin joku
Israelin sukukunnista. 17 Dan on oleva kärmeenä tiellä, ja
kyykärmeenä polulla; ja puree hevosta vuokoiseen, niin

että sen ajaja seliällensä lankee. 18 Herra, minä odotan
sinun autuuttas. 19 Gad hän on; hänelle tekee joukko
väkirynnäkön; mutta hän itse on tekevä väkirynnäkön vihdoin
heille. 20 Asserista tulee hänen lihava leipänsä, ja hän
antaa kuninkaalle herkut. 21 Naphtali on nopia peura, ja
antaa suloiset puheet. 22 Joseph on hedelmällisen puun
oksa, hedelmällisen puun oksa lähteen tykönä: tyttäret
kävelivät muurin päällä. 23 Ja vaikka ampujat saattivat
hänen mielensä karvaaksi, riitelivät hänen kanssansa ja
vihasivat häntä, 24 On kuitenkin hänen joutsensa vahvana
pysynyt, ja hänen käsivartensa miehustunut, sen väkevän
kätten kautta Jakobissa; hänestä on paimen ja kivi Israelissa.
25 Sinun isäs Jumalalta on hän sinulle avun tuottava, ja
ynnä kaikkivaltiaan kanssa on hän sinua siunaava taivaan
siunauksella ylhäältä, ja syvyyden siunauksella alhaalta, niin
myös nisäin ja kohtuin siunauksella. 26 Sinun isäs siunaukset
minun isäini siunausten sivussa, ulottuvat voimallisesti niihin
kalliimpihin asti maailman kukkuloilla; jotka tulevat Josephin
pään päälle, ja Natsirein pään laelle, hänen veljeinsä
keskellä. 27 BenJamin on raatelevainen susi, aamulla hän
syö saaliin, ja ehtoona saaliin jakaa. 28 Nämät kaikki ovat
kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. Ja tämä on se kuin
heidän isänsä heille puhui siunatessansa heitä: itsekutakin,
niinkuin kunkin siunaus oli, siunasi hän heitä. 29 Ja hän
käski heitä, ja sanoi heille: minä kootaan minun kansani tykö:
haudatkaat minua minun isäni tykö, siihen luolaan, joka on
Hetiläisen Ephronin vainiossa. 30 Siihen luolaan Makpelan
vainiossa, joka on Mamren kohdalla Kanaanin maalla, jonka
Abraham osti hautaamisen perimiseksi vainion kanssa,
siltä Hetiläiseltä Ephronilta. 31 Sinne ovat he haudanneet
Abrahamin ja hänen emäntänsä Saaran, sinne ovat he myös
haudanneet Isaakin ja Rebekan hänen emäntänsä. Sinne
olen minä myös haudannut Lean. 32 Siihen vainioon ja
siihen luolaan, kuin on ostettu Hetin lapsilta. 33 Ja koska
Jakob lopetti käskyn lastensa tykö, pani hän jalkansa kokoon
vuoteessa; ja loppui, ja koottiin kansansa tykö.

50 Niin Joseph lankesi isänsä kasvoille, itki hänen
ylitsensä, ja antoi suuta hänen. 2 Ja Joseph käski
palvelioitansa lääkäreitä voidella isäänsä; ja lääkärit voitelivat
Israelia. 3 Ja he täyttivät hänelle neljäkymmentä päivää; sillä
niin monta oli voiteluspäivää. Ja Egyptiläiset itkivät häntä
seitsemänkymmentä päivää. 4 Koska hänen murhepäivänsä
olivat kuluneet, puhui Joseph Pharaon palvelioille, sanoen:
jos minä olen armon löytänyt teidän edessänne, niin puhukaat
Pharaolle, ja sanokaat: 5 Minun isäni vannotti minua, sanoen:
katso, minä kuolen, hautaa minua minun hautaani, jonka
minä olen kaivanut minulle Kanaanin maalla: niin tahtoisin
minä nyt siis mennä, ja haudata minun isäni, ja palata tänne
jällensä. 6 Pharao sanoi hänelle: mene ja hautaa sinun
isäs, niinkuin hän sinua vannottanut on. 7 Niin Joseph meni
hautaamaan isäänsä; ja hänen kanssansa menivät kaikki
Pharaon palveliat, hänen huoneensa vanhimmat, ja kaikki
Egyptin maan vanhimmat. 8 Kaiki myös Josephin väki, ja
hänen veljensä, ja hänen isänsä väki. Ainoastaan lapsensa,
ja lampaansa, ja karjansa jättivät he Gosenin maalle. 9
Menivät myös hänen kanssansa vaunut ja ratsasmiehet.
Ja se oli sangen suuri joukko. 10 Ja koska he tulivat
Atadin riihen tykö, joka on sillä puolen Jordania, niin he
pitivät siinä suuren ja katkeran valituksen; ja hän murehti
isäänsä seitsemän päivää. 11 Ja koska Kanaanin maan
asuvaiset näkivät heidän murheensa Atadin riihen tykönä,
sanoivat he: Egyptiläiset murehtivat siellä sangen kovin.
Siitä se paikka kutsutaan: Egyptiläisten valitus, joka on sillä
puolella Jordania. 12 Niin hänen lapsensa tekivät hänelle
niinkuin hän oli käskenyt. 13 Ja veivät hänen Kanaanin
maalle, ja hautasivat hänen Makpelan vainion luolaan,
jonka Abraham vainion kanssa ostanut oli perintöhaudaksi,
Ephronilta Hetiläiseltä, Mamren kohdalla. 14 Niin palasi
Joseph Egyptiin, hän ja hänen veljensä, ja kaikki jotka hänen
kanssansa olivat menneet hautaamaan hänen isäänsä, sitte
kuin hän isänsä haudannut oli. 15 Mutta koska Josephin
veljet näkivät isänsä kuolleeksi, sanoivat he: mitämaks,
Joseph on vihaava meitä, ja kaiketi kostaa meille kaiken
sen pahan, kuin me häntä vastaan tehneet olemme. 16
Sentähden käskivät he sanoa Josephille: sinun isäs käski
ennenkuin hän kuoli, sanoen: 17 Niin sanokaat Josephille:
minä rukoilen, anna nyt veljilles anteeksi heidän rikoksensa ja
pahatekonsa, että he niin pahoin ovat tehneet sinua vastaan.
Anna nyt anteeksi, sinun isäs Jumalan palveliain pahateko.
Mutta Joseph itki heidän näitä puhuissansa. 18 Ja hänen
veljensä myös tulivat ja lankesivat maahan hänen eteensä
ja sanoivat: katso, me olemme sinun palvelias. 19 Joseph
sanoi heille: älkäät peljätkö; sillä minä olen Jumalan käden
alla. 20 Te ajattelitte minua vastaan pahaa; mutta Jumala on
ajatellut sen hyväksi, että hän tekis, niinkuin nyt nähtävä on,
pelastaaksensa paljo kansaa. 21 Älkäät siis nyt peljätkö,
minä ravitsen teitä ja teidän lapsianne; ja hän rohkaisi heitä
ja puheli ystävällisesti heidän kanssansa. 22 Ja niin asui
Joseph Egyptissä, hän ja hänen isänsä huone; ja Joseph eli
sata ja kymmenen ajastaikaa, 23 Ja näki Ephraimin lapset
kolmanteen polveen, niin myös Makirin Manassen pojan
lapset, kasvatetut Josephin polven juuressa. 24 Joseph
sanoi veljillensä: minä kuolen, ja Jumala on totisesti etsivä

teitä, ja vie teidän tältä maalta siihen maahan, jonka hän
on itse vannonut Abrahamille, Isaakille ja Jakobille. **25** Niin
vannotti Joseph Israelin lapsia, sanoen: Jumala on totisesti
teitä etsivä, viekäät pois minun luuni täältä. **26** Ja niin Joseph
kuoli sadan ja kymmenen ajastaikaisena, ja he voitelivat
hänen, ja panivat arkkuun Egyptissä.

2 Mooseksen

1 Nämät ovat Israelin lasten nimet, jotka Jakobin kanssa
tulivat Egyptiin, itsekukin huoneinensa he sinne tulivat, **2**
Ruben, Simeon, Levi ja Juuda. **3** Isaskar, Zebulon ja Benjamin.
4 Dan, Naphtali, Gad ja Asser. **5** Ja kaikki henget, jotka
Jakobin kupeista olivat tulleet, olivat seitsemänkymmentä
henkeä. Mutta Joseph oli (ennen) Egyptissä. **6** Ja Joseph oli
kuollut, ja kaikki hänen veljensä, ja kaikki sen aikaiset. **7** Ja
Israelin lapset olivat hedelmälliset ja suuresti enenivät ja
lisääntyivät, ja sangen voimallisesti vahvistuivat, niin että
maa täytettiin heistä. **8** Niin uusi kuningas tuli Egyptiin, joka
ei Josephista mitään tietänyt. **9** Hän sanoi kansallensa:
katso, Israelin lasten joukko on suurempi ja väkevämpi
meitä. **10** Tulkaat, käykäämme kavalasti heidän kimppuunsa,
ettei heitä tulisi niin paljo. Sillä jos joku sota nousis, tohtisivat
he mennä meidän vihamiestemme puolelle, ja sotia meitä
vastaan, ja lähteä maalta pois. **11** Niin asetettiin heidän
päällensä veron päämiehet, vaivaamaan heitä orjuudella;
sillä Pharaolle rakennettiin verokaupungit, Pitom ja Raamses.
12 Mutta jota enemmin he rasittivat kansaa, sitä enemmin se
lisääntyi ja kasvoi. Ja he tulivat suutuksiin Israelin lasten
tähden. **13** Ja Egyptiläiset vaivasivat Israelin lapsia orjuudella
armaitsemata. **14** Ja saattivat heidän elämänsä katkeraksi
raskaalla saven ja tiilein työllä, ja kaikkinaisella rasituksella
kedolla, ja kaikkinaisella työllä, kuin he taisivat heidän
päällensä panna, armaitsemata. **15** Ja Egyptin kuningas
puhui Heprealaisille lastenämmille, joista yhden nimi oli
Siphra, ja toisen nimi Pua. **16** Ja hän sanoi: Koska te
autatte Hebreailaisia vaimoja heidän synnyttäissänsä, ja
näette istuimella, jos on poika, niin surmatkaat häntä; mutta
jos se tytär on, niin se eläköön. **17** Mutta lastenämmät
pelkäsivät Jumalaa, ja ei tehneet niinkuin Egyptin kuningas
oli heille sanonut; mutta antoivat poikaiset elää. **18** Niin
Egyptin kuningas kutsui lastenämmät, ja sanoi heille: miksi
te tämän teitte, että te annoitte poikaisten elää? **19** Niin
lastenämmät vastasivat Pharaota: Heprealaiset vaimot ei ole
niinkuin Egyptiläiset; sillä he ovat vahvemmat luonnostansa,
ja ennenkuin lastenämmä tulee heidän tykönsä, ovat he
synnyttäneet. **20** Sentähden teki Jumala lastenämmille
hyvin, ja kansa lisääntyi ja vahvistui sangen suuresti. **21** Ja
että lastenämmät pelkäsivät Jumalaa, rakensi hän heille
huoneita. **22** Niin käski Pharao kaikelle kansallensa, sanoen:
kaikki pojat kuin syntyvät pitää teidän heittämän virtaan,
mutta kaikki tyttäret antakaat elää.

2 Niin mies Leevin huoneesta meni ja nai Levin tyttären.
2 Ja se vaimo tuli raskaaksi, ja synnytti pojan. Ja koska
hän näki, että se oli ihana lapsi, salasi hän sen kolme
kuukautta. **3** Ja kuin ei hän taitanut häntä enää salata, otti
hän kaisilaisen arkun, ja sivui sen savella ja pijellä, ja pani
lapsen siihen ja laski sen kaisilistoon, virran partaalle. **4**
Ja hänen sisarensa seisoi taampana, että hän näkis, mitä
hänelle tapahtuis. **5** Niin Pharaon tytär meni alas pesemään
itseänsä virtaan, ja hänen piikansa käyskentelivät virran
partaalla; ja kuin hän näki arkun kaisilistossa, lähetti hän
piikansa ja antoi hänen ottaa ylös. **6** Ja kuin hän avasi, näki
hän lapsen, ja katso, lapsi itki; niin hän armahti sen päälle, ja
sanoi: tämä on Heprealaisten lapsia. **7** Niin sanoi hänen
sisarensa Pharaon tyttärelle: tahdotkos että minä menen
kutsumaan sinulle imettäväisen Heprealaisen vaimon, joka
sinulle sen lapsen imettäis. **8** Pharaon tytär sanoi hänelle:
mene. Niin piika meni ja kutsui lapsen äidin. **9** Ja Pharaon
tytär sanoi hänelle: ota tämä lapsi, ja imetä häntä minulle, ja
minä annan palkan sinulle. Niin vaimo otti lapsen, ja imetti
sen. **10** Mutta koska lapsi oli kasvanut, toi hän sen Pharaon
tyttärelle, ja hän otti sen pojaksensa, ja kutsui hänen Moses;
sillä hän sanoi: vedestä olen minä hänen ottanut. **11** Siihen
aikaan koska Moses oli suureksi tullut, meni hän veljeinsä
tykö ja näki heidän orjuutensa, ja äkkäsi Egyptiläisen lyövän
Hebrealaista miestä hänen veljistänsä. **12** Ja hän katseli
ympärillensä sinne ja tänne, ja kuin hän näki, ettei yhtään
läsnä ollut, tappoi hän sen Egyptiläisen ja kätki santaan. **13**
Ja hän meni toisna päivänä ulos, ja katso, kaksi Heprealaista
miestä tappelivat keskenänsä, ja hän sanoi väärintekiälle:
miksis lyöt lähimmäistäs. **14** Hän vastasi: kuka sinun on
asettanut päämieheksemme ja tuomariksemme? Tahdotkos
minunkin tappaa, niinkuin sinä tapoit Egyptiläisen? Niin
Moses pelkäsi, ja sanoi: tosin on tämä ilmi tullut. **15** Ja se
tuli Pharaon eteen, ja hän etsi Mosesta tappaaksensa. Mutta
Moses pakeni Pharaon edestä, ja seisahtui Midianin maalla,
ja istui kaivon tykönä. **16** Mutta Midianin papilla oli seitsemän
tytärtä; ne tulivat vettä ammuntamaan ja täyttivät ruuhet,
juottaaksensa isänsä lampaita. **17** niin tulivat muutamat
paimenet ja ajoivat heidät pois. Mutta Moses nousi ja autti
heitä, ja juotti heidän lampaansa. **18** Ja kuin he tulivat
isänsä Reguelin tykö, sanoi hän: miksi te tänäpänä niin pian
jouduitte? **19** He sanoivat: Egyptin mies autti meitä paimenien
käsistä, ja myös viriästi ammunsi meille, ja juotti lampaat. **20**
Ja hän sanoi tyttärillensä: kussa hän on? Miksi te niin jätitte
miehen? Kutsukaat häntä syömään meidän kanssamme. **21**
Ja Moses mielistyi asumaan sen miehen tykönä, ja hän antoi
Mosekselle tyttärensä Ziporan emännäksi. **22** Se synnytti

pojan ja hän kutsui hänen nimensä Gersom; sillä hän sanoi:
minä olen muukalainen vieraalla maalla. 23 Ja pitkän ajan
perästä kuoli Egyptin kuningas. Ja Israelin lapset huokasivat
orjuuden tähden ja huusivat, ja heidän huutonsa astui ylös
Jumalan tykö heidän orjuutensa tähden. 24 Ja Jumala kuuli
heidän huokauksensa: ja muisti liittonsa Abrahamin, Isaakin
ja Jakobin kanssa. 25 Ja Jumala katsahti Israelin lasten
puoleen, ja Jumala piti heistä murheen.

3 Ja Moses kaitsi appensa Jetron Midianin papin lampaita:
ja hän ajoi lampaat taamma korpeen, ja tuli Jumalan
vuoren Horebin tykö. 2 Ja Herran enkeli näkyi hänelle
pensaasta, tulen liekissä: ja hän näki, ja katso, pensas paloi
tulesta, ja ei kuitenkaan kulunut. 3 Ja Moses sanoi: minä
käyn tuonne, ja katson tätä suurta näkyä, miksi ei pensas
pala ylös? 4 Koska Herra näki hänen menevän katsomaan,
huusi Jumala häntä pensaasta, ja sanoi: Moses, Moses.
Hän vastasi: tässä minä olen. 5 Hän sanoi: älä lähesty
tänne; riisu kenkäs jalvoistas; sillä paikka, jossas seisot,
on pyhä maa. 6 Ja hän vielä sanoi: Minä olen sinun isäs
Jumala, Abrahamin Jumala, Isaakin Jumala, ja Jakobin
Jumala. Ja Moses peitti kasvonsa; sillä hän pelkäsi katsoa
Jumalan päälle. 7 Ja Herra sanoi: Minä olen hyvin kyllä
nähnyt minun kansani ahdistuksen, joka on Egyptissä, ja
minä olen kuullut heidän huutonsa, niiden tähden, jotka heitä
ahdistavat; sillä minä tiedän heidän tuskansa. 8 Ja olen
astunut alas heitä vapahtamaan Egyptiläisten käsistä, ja
viemään heitä tältä maalta hyvään ja laviaan maahan, siihen
maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, sille paikalle,
jossa Kanaanealaiset, Hetiläiset, Amorilaiset, Pheresiläiset,
Heviläiset ja Jebusilaiset asuvat. 9 Ja katso, Israelin lasten
huuto on tullut minun eteeni, ja minä myös olen nähnyt
heidän ahdistuksensa, jolla Egyptiläiset heitä ahdistavat. 10
Ja nyt mene, ja minä tahdon lähettää sinun Pharaon tykö, ja
sinun pitää johdattaman minun kansaani Israelin lapsia ulos
Egyptistä. 11 Ja Moses sanoi Jumalalle: mikä minä olen
menemään Pharaon tykö, ja viemään Israelin lapset ulos
Egyptistä? 12 Hän sanoi: totisesti olen sinun kanssas; ja
tämä olkoon sinulle merkiksi, että minä olen sinun lähettänyt.
Koska olet johdattanut minun kansani Egyptistä, niin teidän
pitää palveleman Jumalaa tällä vuorella. 13 Moses sanoi
Jumalalle: katso, koska minä tulen Israelin lasten tykö, ja
sanon heille: teidän isäinne Jumala on minun lähettänyt
teidän tykönne, ja he sanovat minulle: mikä hänen nimensä
on? Mitä minun pitää heille sanoman? 14 Sanoi Jumala
Mosekselle: Minä olen se kuin minä olen. Ja sanoi: niin
pitää sinun sanoman Israelin lapsille: Minä olen lähetti minun
teidän tykönne. 15 Ja Jumala sanoi vielä Mosekselle: niin
pitää sinun sanoman Israelin lapsille: Herra teidän isäinne
Jumala, Abrahamin Jumala, Isaakin Jumala, ja Jakobin
Jumala lähetti minun teidän tykönne; tämä on minun nimeni
ijankaikkisesti, ja tämä on minun muistoni suvusta niin
sukuun. 16 Mene ja kokoo Israelin vanhemmat, ja sano heille:
Herra teidän isäinne Jumala on näkynyt minulle, Abrahamin,
Isaakin, ja Jakobin Jumala, sanoen: minä olen etsein etsinyt
teitä, ja nähnyt, mitä teille on tapahtunut Egyptissä. 17
Ja olen sanonut: minä tahdon johdattaa teitä ulos Egyptin
ahdistuksesta, Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amorilaisten,
Pheresiläisten ja Jebusilaisten maalle, jossa rieskaa ja
hunajaa vuotaa. 18 Ja heidän pitää kuuleman sinun äänes;
ja sinun ja vanhimmat Israelista pitää menemän Egyptin
kuninkaan tykö, ja sanoman hänelle: Herra Hebrealaisten
Jumala on kohdannut meitä. Anna siis nyt meidän mennä
kolmen päivän matka korpeen, uhraamaan Herralle meidän
Jumalallemme. 19 Mutta minä tiedän, ettei Egyptin kuningas
laske teitä menemään; vaan väkevän käden kautta. 20 Silloin
minä ojennan käteni, ja lyön Egyptin kaikkinaisilla minun
ihmeilläni, joita minä tekevä olen heidän keskellänsä, ja sitte
pitää hänen teidät päästämän. 21 Ja minä annan armon
tälle kansalle Egyptiläisten edessä, että koska te lähdette, ei
teidän pidä tyhjin käsin lähtemän. 22 Vaan jokaisen vaimon
pitää anoman kylänsä vaimolta, ja huonekuntalaiseltansa
hopia- ja kulta-astiat ja vaatteet, ja paneman ne teidän
poikainne ja tytärtenne päälle, ja paljastaman Egyptiläiset.

4 Moses vastasi, ja sanoi: katso, ei he usko minua, eikä
ole kuuliaiset minun äänelleni; vaan sanovat: ei ole Herra
näkynyt sinulle. 2 Herra sanoi hänelle: mikä se on sinun
kädessäs? Hän sanoi: sauva. 3 Ja hän sanoi: heitä se
maahan, ja hän heitti sen maahan, ja se muuttui kärmeeksi.
Ja Moses pakeni häntä. 4 Mutta Herra sanoi Mosekselle:
ojenna kätes, ja rupee hänen pyrstöönsä. Niin hän ojensi
kätensä ja rupesi häneen, ja se muuttui sauvaksi hänen
kädessänsä. 5 Sentähden pitää heidän uskoman, että
Herra on näkynyt sinulle, heidän isäinsä Jumala, Abrahamin
Jumala, Isaakin Jumala ja Jakobin Jumala. 6 Ja Herra
sanoi vielä hänelle: pistä nyt kätes povees. Ja hän pisti
sen poveensa. Ja koska hän veti sen ulos, katso, hänen
kätensä oli spitalinen niinkuin lumi. 7 Ja hän sanoi: pistä
kätes jällensä povees, ja hän pisti kätensä jälleen poveensa,
ja veti jällensä sen ulos povestansa, ja katso, se tuli niinkuin
hänen ihonsa. 8 Ja on tapahtuva, jollei he sinua usko, eikä
ole kuuliaiset sinun äänelles yhden ihmeen tähden, niin he
uskovat sinun äänes toisen ihmeen tähden. 9 Jollei he usko

niitä kahta ihmettä, eikä ole kuuliaiset sinun äänelles, niin
ota vettä virrasta, ja kaada kuivalle maalle, niin se vesi,
jonkas olet ottanut virrasta, tulee vereksi kuivalla maalla.
10 Niin sanoi Moses Herralle: Ah Herra, en ole minä tähän
asti puhelias mies ollut, enkä myös sitte kuin sinä palvelias
kanssa puhunut olet; sillä minulla on hidas puhe ja kankia
kieli. 11 Ja Herra sanoi hänelle: kuka on luonut ihmisen
suun? Eli kuka on tehnyt mykän taikka kuuron, eli näkevän
taikka sokian? Enkö minä Herra (ole niitä tehnyt)? 12 Mene
siis nyt, minä olen sinun suussas, ja opetan sinua, mitä sinun
puhuman pitää. 13 Moses sanoi: Ah Herra, lähetä, jonkas
tahdot lähettää. 14 Niin Herra vihastui suuresti Moseksen
päälle, ja sanoi: enkö minä tunne Aaronia sinun veljeäs,
Levin suvusta, että hän on puhelias? Ja katso, hän tulee
sinua vastaan, ja koska hän näkee sinun, niin hän iloitsee
sydämestänsä. 15 Sinun pitää puhuman hänelle, ja paneman
sanat hänen suuhunsa; ja minä olen sinun ja hänen suunsa
kanssa, ja opetan teitä, mitä teidän pitää tekemän. 16 Ja
hänen pitää puhuman sinun puolestas kansalle. Hänen
pitää oleman sinun suunas, ja sinun pitää oleman hänelle
Jumalana. 17 Ja ota tämä sauva kätees, jolla sinun pitää
tekemän ihmeitä. 18 Niin Moses läksi sieltä, ja tuli jällensä
appensa Jetron tykö, ja sanoi hänelle: annas minun mennä,
että minä palajaisin veljeini tykö, jotka ovat Egyptissä, ja
näkisin heitä, jos he vielä elävät. Ja Jetro sanoi Mosekselle:
mene rauhassa. 19 Ja Herra sanoi Mosekselle Midianissa:
mene ja palaja Egyptiin; sillä ne kaikki ovat kuolleet, jotka
sinun henkes perään seisoivat. 20 Ja Moses otti emäntänsä
ja poikansa, ja pani ne aasin päälle, ja palasi Egyptiin; ja otti
Jumalan sauvan käteensä. 21 Ja Herra sanoi Mosekselle:
katso, koskas tulet Egyptiin jällensä, ettäs teet kaikki ne
ihmeet Pharaon edessä, jotka minä olen antanut sinun
kätees. Ja minä paadutan hänen sydämensä, ja ei hän
päästä kansaa. 22 Ja sinun pitää sanoman Pharaolle: näin
sanoo Herra: Israel on minun poikani, minun esikoiseni. 23
Ja minä käsken sinulle: päästä minun poikani palvelemaan
minua, ja jos et sinä tahdo häntä päästää, katso, minä tapan
sinun poikas, sinun esikoises. 24 Ja koska hän oli tiellä
majassa, tuli Herra häntä vastaan, ja tahtoi hänen tappaa. 25
Niin Zippora otti kiven, ja ympärileikkasi poikansa esinahan,
ja rupesi hänen jalkoihinsa, ja sanoi: sinä olet minulle
veriylkä. 26 Niin hän luopui hänestä. Mutta sanoi: veriylkä
ympärileikkauksen tähden. 27 Ja Herra sanoi Aaronille: mene
Mosesta vastaan korpeen. Ja hän meni, ja tuli häntä vastaan
Jumalan vuorella, ja antoi hänen suuta. 28 Ja Moses ilmoitti
Aaronille kaikki Herran sanat, jotka hänen lähetti, ja kaikki
ihmeet, jotka hän hänet käskenyt oli. 29 Niin meni Moses ja
Aaron, ja kokosivat kaikki Israelin lasten vanhimmat. 30 Ja
Aaron puhui kaikki ne sanat, jotka Herra Mosekselle puhunut
oli, ja teki ihmeitä kansan edessä. 31 Ja kansa uskoi. Ja kuin
he kuulivat, että Herra oli etsinyt Israelin lapsia, nähnyt myös
heidän ahdistuksensa, lankesivat he maahan ja rukoilivat.

5 Sitte menivät Moses ja Aaron Pharaon tykö, ja sanoivat:
näin sanoo Herra Israelin Jumala: päästä minun kansani
pitämään minulle juhlaa korvessa. 2 Pharao vastasi: kuka on
Herra, jonka ääntä minun pitäis kuuleman, ja päästämän
Israelin? En minä siitä Herrasta mitään tiedä, enkä päästä
Israelia. 3 Ja he sanoivat: Heprealaisten Jumala on kohdannut
meitä; anna siis nyt meidän mennä kolmen päivän matka
korpeen uhraamaan Herralle meidän Jumalallemme, ettei
hän rutolla miekalla meidän päällemme tulis. 4 Niin Egyptin
kuningas sanoi heille: miksi te, Moses ja Aaron, pidätte
kansan heidän työstänsä? Menkäät teidän työhönne. 5
Pharao sanoi vielä: katso, ilmankin on kansaa paljo maalla, ja
te vielä nyt tahdotte heitä joutilaaksi saattaa heidän töistänsä.
6 Sentähden käski Pharao sinä päivänä kansan teettäjille
ja heidän haltioillensa, sanoen: 7 Ei teidän pidä tästälähin
olkia antaman kansalle tiilejä tehdä niinkuin ennen; menkään
he itse ja kootkaan itsellensä olkia. 8 Kuitenkin se tiililuku,
jonka he tekivät tähän asti, laskekaat heidän päällensä, ja
älkäät siitä vähentäkö; sillä he ovat joutilaisna, sentähden
he huutavat, sanoen: me tahdomme mennä uhraamaan
meidän Jumalallemme. 9 Rasitettakoon kansa työllä, että
heillä olis kyllä tekemistä, eikä luottaisi valhepuheisiin. 10
Niin kansan teettäjät ja heidän haltiansa menivät ja puhuivat
kansalle, sanoen: näin sanoo Pharao: en minä tahdo teille
olkia antaa. 11 Menkäät itse kokoomaan teillenne olkia
kusta ikänänsä te löydätte; mutta teidän työstänne ei pidä
mitään vähennettämän. 12 Niin kansa hajotti itsensä koko
Egyptin maan ympärinsä hakemaan heillensä sänkiä, että
heillä olkia olisi. 13 Ja teettäjät vaativat heitä, sanoen:
täyttäkäät teidän päivätyönne, niinkuin silloinkin, koska teillä
olkia oli. 14 Ja Israelin lasten haltiat, jotka Pharaon teettäjät
heidän päällensä asettaneet olivat, piestiin ja sanottiin heille:
miksi ette eilen eikä tänäpänä täyttäneet teidän määrättyä
päivätyötänne tiilein tekemisessä, niinkuin ennenkin. 15 Niin
Israelin lasten haltiat menivät ja huusivat Pharaon tykö,
sanoen: miksis näin teet palvelioilles? 16 Ei anneta sinun
palvelioilles olkia, ja he sanovat meille: tehkäät tiilit, ja katso,
sinun palvelias piestään, ja sinun kansalles nuhde on. 17 Ja
hän sanoi: te olette joutilaat, joutilaat te olette, sentähden
te sanotte: menkäämme ja uhratkaamme Herralle. 18 Niin
menkäät nyt, ja tehkäät työtä. Olkia ei pidä teille annettaman;

mutta tililuvun pitää teidän kuitenkin antaman. 19 Niin
Israelin lasten haltiat näkivät itsensä olevan ahdistuksessa,
sillä (heille) sanottiin: ei teidän pidä vähentämän teidän
tiileistänne, kunkin päivän määrästä. 20 Ja he kohtasivat
Moseksen ja Aaronin, jotka seisoivat heitä vastassa, kuin
he läksivät Pharaon tyköä. 21 Joille he sanoivat: Herra
nähköön teitä ja tuomitkoon; sillä te olette tehneet meidän
haisevaiseksi Pharaon edessä, ja hänen palveliainsa edessä,
että te olette miekan antaneet heidän käteensä, surmata
meitä. 22 Moses palasi Herran tykö, ja sanoi: Herra miksis
niin pahasti teet tätä kansaa vastaan? Miksis olet minut
tänne lähettänyt? 23 Sillä sitte kuin minä menin Pharaon
tykö, puhuttelemaan häntä sinun nimees, on hän pahoin
tehnyt tälle kansalle; ja et sinä ollenkaan ole pelastanut
sinun kansaas.

6 Niin sanoi myös Herra Mosekselle: nyt pitää sinun
näkemän, mitä minä Pharaolle teen; sillä hänen pitää
heitä päästämän väkevän käden kautta, ja hänen myös
pitää väkevän käden kautta heitä ajaman ulos maaltansa. 2
Ja Jumala puhui Mosekselle, ja sanoi hänelle: Minä (olen)
Herra, 3 Ja olen näkynyt Abrahamille, Isaakille ja Jakobille
kaikkivaltiasna Jumalana. Mutta minun nimessäni HERRA,
en ole minä tuttu heiltä. 4 Ja minä tein myös minun liittoni
heidän kanssansa, antaakseni heille Kanaanin maan, heidän
vaelluksensa maan, jossa he ovat muukalaiset olleet. 5
Ja minä olen myös kuullut Israelin lasten huokauksen,
joita Egyptiläiset orjuudella vaivaavat, ja olen minun liittoni
muistanut. 6 Sentähden sano Israelin lapsille: minä olen
Herra, ja minä johdatan teitä Egyptin kuorman alta, ja pelastan
teitä orjuudestanne, ja vapahdan teitä ojetulla käsivarrella ja
suurella oikeudella. 7 Ja otan teitä minun kansakseni, ja olen
teidän Jumalanne, että te tietäisitte, että minä olen teidän
Jumalanne, joka teitä johdatan ulos Egyptin orjuudesta. 8 Ja
vien teitä sille maalle, jonka ylitse minä nostin minun käteni
antaakseni sen Abrahamille, Isaakille ja Jakobille; sen minä
tahdon antaa teille omaksi: minä Herra. 9 Näin puhui Moses
Israelin lapsille; vaan ei he kuulleet Mosesta henkensä
ahdistuksen ja raskaan orjuutensa tähden. 10 Silloin puhui
Herra Mosekselle, sanoen: 11 Mene ja puhu Pharaolle
Egyptin kuninkaalle, että hän päästäis Israelin lapset hänen
maaltansa. 12 Mutta Moses puhui Herran edessä, sanoen:
katso Israelin lapset ei kuulleet minua, kuinkasta Pharao
kuulis minua, ja minulla on myös ympärileikkaamattomat
huulet? 13 Niin puhui Herra Mosekselle ja Aaronille, ja
käski heitä Israelin lasten ja Pharaon Egyptin kuninkaan
tykö, johdattamaan Israelin lapsia ulos Egyptin maalta. 14
Nämät olivat heidän isäinsä huonetten päät. Rubenin Israelin
esikoisen lapset: Hanok ja Pallu, Hetsron ja Karmi: nämät
ovat Rubenin sukukunnat. 15 Ja Simeonin lapset: Jemuel,
Jamin, Ohad, Jakin, Zoar ja Saul, sen Kanaanean vaimon
poika: nämät ovat Simeonin sukukunnat. 16 Ja nämät
ovat Levin lasten nimet heidän sukukunnissansa: Gerson,
Kahat ja Merari: Mutta Levin elämän vuodet olivat sata ja
seitsemänneljättäkymmentä ajastaikaa. 17 Gersonin lapset:
Libni ja Simei heidän sukukunnissansa. 18 Kahatin lapset:
Amram, Jesear, Hebro ja Usiel. Mutta Kahatin elämän vuodet
olivat sata ja kolmeneljättäkymmentä ajastaikaa. 19 Ja
Merarin pojat: Maheli ja Musi: nämät ovat Levin sukukunnat
heidän polvisuvussansa. 20 Ja Amram otti isänsä sisaren
Jokebetin emännäksensä, joka synnytti hänelle Aaronin
ja Moseksen. Ja Amramin elämän vuodet olivat sata ja
seitsemänneljättäkymmentä ajastaikaa. 21 Ja Jetsearin
lapset: Kora, Nepheg ja Sikri. 22 Ja Usielin lapset: Misael,
Eltsaphan ja Sitri. 23 Aaron otti itsellensä emännän Elitseban,
Aminadabin tyttären, Nahassonin sisaren, joka hänelle
synnytti Nadabin, Abihun, Eleatsarin ja Itamarin. 24 Ja Koran
lapset: Assir, Elkana ja Abiasaph: nämät ovat Koralaisten
sukukunnat. 25 Mutta Eleatsar Aaronin poika otti itsellensä
Putielin tyttäristä emännän, joka synnytti hänelle Pinehaan.
Nämät ovat Leviläisten isäin päät heidän sukukunnissansa.
26 Nämät ovat Aaron ja Moses, joille Herra sanoi: johdattakaat
ulos Israelin lapset Egyptin maalta joukkoinensa. 27 Nämät
ovat ne, jotka puhuivat Pharaon Egyptin kuninkaan kanssa,
että heidän piti johdattaman ulos Israelin lapset Egyptistä:
nämät ovat Moses ja Aaron. 28 Ja sinä päivänä puhui Herra
Moseksen kanssa Egyptin maalla, 29 Ja sanoi hänelle: Minä
olen Herra: puhu Pharaolle Egyptin kuninkaalle kaikki, mitä
minä sinulle puhun. 30 Niin vastasi Moses Herralle: katso,
minä olen ympärileikkaamatoin huulilta, kuinkasta Pharao
minua kuulee?

7 Ja Herra sanoi Mosekselle: katso, minä olen asettanut
sinun Pharaon Jumalaksi. Ja veljes Aaron pitää oleman
sinun prophetas. 2 Sinun pitää puhuman kaikki, mitä minä
käsken sinulle, vaan Aaron sinun veljes pitää sen puhuman
Pharaolle: että hän päästäis Israelin lapset maaltansa. 3
Mutta minä tahdon paaduttaa Pharaon sydämen, ja tehdä
monta minun ihmettäni ja tunnustähteäni Egyptin maalla.
4 Ja ei Pharao kuule teitä; ja minä tahdon osoittaa minun
käteni Egyptissä, ja johdatan ulos minun joukkoni, minun
kansani Israelin lapset Egyptin maalta suurella oikeudella.
5 Ja Egyptiläisten pitää tietämän, että minä olen Herra,
ojetessani kättäni Egyptin ylitse, ja johdattaissani ulos

Israelin lapset heidän keskeltänsä. 6 Moses ja Aaron
tekivät niinkuin Herra oli heille käskenyt. 7 Ja Moses
oli kahdeksankymmenen ajastaikainen, ja Aaron kolmen
ajastaikainen yhdeksättäkymmentä, koska he puhuivat
Pharaon kanssa. 8 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille,
sanoen: 9 Koska Pharao puhuu teille, sanoen: osoittakaat
teidän ihmeenne. Niin sinun pitää sanoman Aaronille: ota
sauvas, ja heitä Pharaon eteen, ja se tulee kärmeeksi. 10
Niin Moses ja Aaron menivät Pharaon tykö, ja tekivät niinkuin
Herra oli käskenyt. Ja Aaron heitti sauvansa Pharaon ja
hänen palveliainsa eteen, ja se tuli kärmeeksi. 11 Niin
Pharao myös kutsui tietäjät ja noidat, ja Egyptin noidat
tekivät myös niin noitumisillansa. 12 Ja itsekukin heistä heitti
sauvansa maahan, ja ne tulivat kärmeiksi. Mutta Aaronin
sauva nieli heidän sauvansa. 13 Niin Pharaon sydän paatui,
eikä myös kuullut heitä: niinkuin Herra oli sanonut. 14 Ja
Herra sanoi Mosekselle: Pharaon sydän on kovettunut, ja
ei tahdo päästää kansaa. 15 Mene Pharaon tykö varhain
aamulla, katso, hän kävelee vetten tykönä, ja seiso häntä
vastassa virran reunalla, ja se sauva, joka oli kärmeeksi
muuttunut, ota sinun kätees. 16 Ja sano hänelle: Herra
Hebrealaisten Jumala on minun lähettänyt sinun tykös,
sanoen: laske minun kansani palvelemaan minua korvessa;
ja katso, et ole sinä kuullut tähän asti. 17 Sentähden sanoo
Herra näin: tästä pitää sinun tunteman minun olevan Herran:
katso, minä lyön tällä sauvalla, joka on minun kädessäni,
veteen, joka virrassa on, ja sen pitää muuttuman vereksi,
18 Niin että kalat, jotka virrassa ovat, pitää kuoleman, ja
virran pitää haiseman, ja Egyptiläiset pitää kyylymän, koska
he juovat vettä virrasta. 19 Ja Herra sanoi Mosekselle:
sano Aaronille: ota sauvas, ja ojenna kätes Egyptin vetten
ylitse, ja heidän virtainsa ylitse, ja heidän jokeinsa ylitse, ja
heidän järveinsä ylitse, ja kaikkein heidän vesilammikkoinsa
ylitse, ja ne pitää tuleman vereksi, ja pitää oleman veri koko
Egyptin maassa, sekä puuastioissa että myös kiviastioissa.
20 Niin Mose ja Aaron tekivät niinkuin Herra oli käskenyt, ja
hän nosti sauvan ja löi veteen, joka virrassa oli, Pharaon
ja hänen palveliainsa edessä: ja kaikki vedet, jotka olivat
virrassa, muuttuivat vereksi. 21 Ja kala, jotka olivat virrassa,
kuolivat, ja virta haisi, niin ettei Egyptiläiset saaneet juoda
vettä virrasta. Ja veri oli koko Egyptin maalla. 22 Egyptin
noidat tekivät myös niin noituuksillansa. Mutta Pharaon
sydän paatui, ja ei kuullut heitä: niinkuin Herra sanonut oli.
23 Ja Pharao käänsi itsensä ja palasi kotiansa, ja ei pannut
sitäkään sydämeensä. 24 Mutta kaikki Egyptiläiset kaivoivat
virran ympärillä vettä juodaksensa; sillä ei he saaneet juoda
virran vesistä. 25 Ja se oli täyttä seitsemän päivää, sittenkuin
Herra oli lyönyt virran.

8 Ja Herra sanoi Mosekselle: mene Pharaon tykö, ja
sano hänelle: näin sanoo Herra: päästä minun kansani
palvelemaan minua. 2 Vaan jos et sinä tahdo päästää; katso,
niin minä rankaisen kaikki sinun maas ääret sammakoilla.
3 Niin että virran pitää kuohuman sammakoista, ja ne
pitää astuman ylös, ja tuleman sinun huoneesees, ja
sinun lepokammioos, ja sinun vuoteesees, niin myös sinun
palveliais huoneesen, ja sinun kansas sekaan, ja sinun
pätsiis, sinun taikina-astioihis; 4 Ja sinun päälles, ja sinun
kansas ja kaikkein sinun palveliais päälle, pitää sammakot
hyppelemän. 5 Ja Herra sanoi Mosekselle: sanos Aaronille:
ojenna kätes sauvoinensa virtain, jokein ja järvein ylitse,
ja anna sammakot nousta ylitse koko Egyptin maan. 6 Ja
Aaron ojensi kätensä Egyptin vetten ylitse; ja sammakot
tulivat sieltä ylös, ja peittivät koko Egyptin maan. 7 Tekivät
myös noidat niin noituuksillansa: ja antoivat sammakot tulla
Egyptin maan ylitse. 8 Niin Pharao kutsui Moseksen ja
Aaronin, ja sanoi: rukoilkaat Herraa, että hän ottais pois
sammakot minulta ja minun kansaltani; niin minä päästän
kansan uhraamaan Herralle. 9 Moses sanoi: pidä sinä
se kunnia, (ettäs määräät) koska minun pitää rukoileman
edestäs, ja palveliais ja kansas edestä, että sammakot
pitäis hukutettaman sinulta, ja sinun huoneistas, ainoastansa
virtaan jäämän. 10 Hän sanoi: huomenna. Hän vastasi:
olkoon sanas jälkeen, ettäs tietäisit, ettei yksikään ole
niinkuin Herra, meidän Jumalamme. 11 Silloin sammakot
pitää otettaman pois sinulta, ja sinun huoneistas, ja sinun
palvelioiltas, ja sinun kansaltas, ainoastansa virtaan jäämän.
12 Niin Moses ja Aaron läksivät Pharaon tyköä: ja Moses
huusi Herran tykö sammakkoin tähden, jotka hän Pharaon
päälle pannut oli. 13 Ja Herra teki Moseksen sanan jälkeen:
ja sammakot kuolivat huoneista, kylistä ja kedoilta. 14 Ja he
heittivät ne suuriin roukkioihin, ja maa haisi siitä. 15 Kun
Pharao näki levon saaneensa, paadutti hän sydämensä, ja
ei kuullut heitä: niinkuin Herra sanonut oli. 16 Ja Herra sanoi
Mosekselle: sano Aaronille: ojenna sauvas, ja lyö maan
tomuun, että se tulis täiksi koko Egyptin maassa. 17 Ja
he tekivät niin: ja Aaron ojensi kätensä sauvoinensa, ja löi
maan tomua, ja täit tulivat ihmisiin ja eläimiin: ja kaikki maan
tomu muuttui täiksi koko Egyptin maassa. 18 Tekivät myös
noidat noituuksillansa niin, täitä matkaan saattaaksensa;
vaan ei he taitaneet. Ja täit olivat ihmisissä ja eläimissä.
19 Niin sanoivat noidat Pharaolle: tämä on Jumalan sormi.
Mutta Pharaon sydän paatui, ja ei kuullut heitä: niinkuin

Herra sanonut oli. 20 Ja Herra sanoi Mosekselle: nouse
huomenna varhain, ja seiso Pharaon edessä; katso, hän
menee vetten tykö, ja sano hänelle: näin sanoo Herra:
päästä minun kansani palvelemaan minua. 21 Sillä jos
et sinä päästä minun kansaani; katso, niin minä tahdon
lähettää sinulle, ja sinun palvelioilles, ja sinun kansalles, ja
sinun huoneisiis kaikkinaiset turilaat, niin että kaikki huoneet
Egyptissä täytetään turilaista, niin myös se maa jonka päällä
he ovat. 22 Ja minä tahdon eroittaa sinä päivänä Gosenin
maan, jossa minun kansani asuu, ettei siinä yhtään turilasta
pidä oleman: ettäs tietäisit minun olevan Herran koko maan
keskellä. 23 Ja minä panen lunastuksen minun ja sinun
kansas välille. Huomenna pitää tämän ihmeen tapahtuman.
24 Ja Herra teki niin. Ja tuli paljo turilaita Pharaon huoneesen,
ja hänen palveliainsa huoneisiin, ja koko Egyptin maalle; ja
maa turmeltiin turilailta. 25 Niin kutsui Pharao Moseksen ja
Aaronin, ja sanoi: menkäät ja uhratkaat teidän Jumalallenne
tällä maalla. 26 Moses sanoi: ei sovi niin tehdä; sillä me
uhraisimme Herralle meidän Jumalallemme Egyptiläisten
kauhistuksen: katso, jos me Egyptin maan kauhistukset
uhraisimme heidän edessänsä, eikö he meitä kivittäisi? 27
Kolmen päiväkunnan matkan menemme me korpeen, ja
uhraamme Herralle meidän Jumalallemme, niinkuin hän
on meille sanonut. 28 Pharao sanoi: minä päästän teidät,
että te uhraisitte Herralle teidän Jumalallenne korvessa,
ainoastansa ettétte kauvas menisi; rukoilkaat minun edestäni.
29 Moses sanoi: Katso, kuin minä menen sinun tyköäs, niin
minä rukoilen Herraa, että turilaat otettaisiin pois Pharaolta,
ja hänen palvelioiltansa, ja hänen kansaltansa huomenna:
ainoastansa älä minua enää viettele, niin ettes päästä
kansaa uhraamaan Herralle. 30 Ja Mose läksi Pharaon
tyköä, ja rukoili Herraa. 31 Ja Herra teki niinkuin Moses
sanonut oli: ja otti turilaat Pharaolta ja hänen palvelioiltansa,
ja hänen kansaltansa pois, niin ettei yhtäkään jäänyt. 32
Mutta Pharao paadutti sydämensä vielä nyt tälläkin haavaa
ja ei päästänyt kansaa.

9 Niin Herra sanoi Mosekselle mene Pharaon tykö, ja
sano hänelle: näin sanoo Herra Hebrealaisten Jumala:
päästä minun kansani palvelemaan minua. 2 Vaan jolles
päästä, mutta vielä pidätät heitä: 3 Katso, Herran käsi on
sinun karjas päällä, jotka ovat kedolla, hevosten päällä,
aasein päällä, kamelein päällä, härkäin päällä, lammasten
päällä, sangen raskaan ruttotaudin kanssa. 4 Ja Herra on
eroittava Israelin karjan Egyptin karjasta, niin ettei mitään
kuole kaikesta kuin Israelin lapsilla on. 5 Ja Herra määräsi
ajan, sanoen: tämän Herra tekee huomenna maassa. 6
Ja Herra teki niin toisna päivänä, ja kaikki Egyptin karja
kuoli: vaan Israelin lasten karjasta ei yhtäkään kuollut. 7
Niin Pharao lähetti (tiedustelemaan) ja katso, ei ollut Israelin
karjasta yhtäkään kuollut. Mutta Pharaon sydän paatui, ja ei
päästänyt kansaa. 8 Ja Herra sanoi Mosekselle ja Aaronille:
ottakaat kätenne täyteen toton nokea, ja Moses paiskatkaan
sen taivaasen päin Pharaon edessä. 9 Ja pitää tuleman
tomuksi koko Egyptin maan päälle, ja pitää oleman ihmisten
ja karjan päällä märkäpäistä punottavaiset paisumat koko
Egyptin maalla. 10 Ja he ottivat nokea totosta, ja seisoivat
Pharaon edessä, ja Moses paiskasi sen taivaasen päin:
niin tulivat märkäpäistä punottavaiset paisumat ihmisiin ja
karjaan. 11 Niin ettei noidatkaan saaneet seisoa Moseksen
edessä paisumain tähden: sillä paisumat olivat niin noitain
päällä, kuin kaikkien Egyptiläisten. 12 Mutta Herra paadutti
Pharaon sydämen, ja ei hän kuullut heitä: niinkuin Herra
Mosekselle sanonut oli. 13 Niin sanoi Herra Mosekselle:
nouse huomenna varhain, ja seiso Pharaon edessä, ja sano
hänelle: Näin sanoo Herra Hebrealaisten Jumala: päästä
minun kansani palvelemaan minua. 14 Muutoin minä tällä
haavaa lähetän kaikki minun rangaistukseni sinun sydämees,
ja sinun palveliais, ja sinun kansas päälle, tietääkses, ettei
kaikessa maassa ole minun vertaani; 15 Sillä minä olisin
nyt jo ojentanut käteni, ja lyönyt sinun ja sinun kansas
ruttotaudilla: että sinun olis täytynyt hukkua maan päältä. 16
Mutta tosin sentähden olen minä sinun antanut seisoa, että
minä osoittaisin sinulle minun voimani, ja että minun nimeni
julistettaisiin kaikessa maassa. 17 Ja vieläkös nyt ylennät
itses minun kansani päälle, etkä päästä heitä: 18 Katso,
huomenna tällä ajalla annan minä sangen suuria rakeita
sataa, jonka kaltaisia ei ole ollut Egyptissä, hamasta siitä
päivästä kuin se perustettu on, niin tähän asti. 19 Lähetä siis
nyt ja korjaa sinun karjas ja kaikki mitä sinulla on kedolla;
sillä kaikki ihmiset ja karja kuin kedolla löydetään, ja ei ole
korjatut huoneesen, niiden päälle lankeevat rakeet ja heidän
pitää kuoleman. 20 Joka Pharaon palvelioista pelkäsi Herran
sanaa, se palveliansa ja karjansa huoneesen korjasi, 21
Vaan jonka sydän ei totellut Herran sanaa, se jätti kedolle
palveliansa ja karjansa. 22 Niin sanoi Herra Mosekselle:
ojenna kätes taivaasen päin, että rakeita satais koko Egyptin
maan päälle: ihmisten päälle, karjan päälle, ja kaikkein
päälle, mitä kedolla vihottaa Egyptin maalla. 23 Niin ojensi
Moses sauvansa taivaasen päin, että Herra antais jylistä ja
rakeita sataa, ja että pitkäisen tuli leimahtelis maan päälle;
ja Herra antoi sataa rakeita Egyptin maan päälle, 24 Että
rakeet ja tuli sekaisin maahan lankesivat, niin raskaasti, ettei
ikänänsä senkaltaista kaikessa Egyptin maassa tapahtunut

ollut, siitä ajasta kuin kansa siinä asumaan rupesi. 25 Ja
rakeet löivät koko Egyptin maalla kaikki kuin kedolla olivat,
sekä ihmiset että karjan: niin myös koko maan vihannan
löivät rakeet kaikki, myös puut kedolla särkivät rikki. 26
Ainoasti Gosenin maakunnassa, jossa Israelin lapset olivat,
ei rakeita ollut. 27 Niin lähetti Pharao ja kutsui Moseksen
ja Aaronin, ja sanoi heille: minä olen tällä haavalla pahoin
tehnyt; Herra on vanhurskas, vaan minä ja minun kansani
olemme jumalattomat. 28 Sentähden rukoilkaat Herraa, että
jo kyllä olis, ja että Jumalan jylinä ja rakeet lakkaisivat: niin
minä päästän teidät, eikä teidän pidä enempi täällä viipymän.
29 Ja Moses sanoi hänelle: koska minä lähden kaupungista,
niin minä ojennan käteni Herran tykö: niin jylinä lakkaa ja
rakeita ei pidä enempi oleman, ettäs tietäisit maan olevan
Herran. 30 Mutta et sinä ja sinun palvelias, minä kyllä tiedän,
vielä nytkään pelkää Herraa Jumalaa. 31 Niin pellavat ja
ohrat maahan lyötiin; sillä ohra oli tähkäpäällä ja pellava oli
kulkulla. 32 Mutta nisu ja kaura (a) ei turmeltuneet, sillä ne
olivat hiljakylvöt. (a) Spelta eli Turkin kaura. 33 Niin Moses
meni ulos kaupungista Pharaon tykö, ja ojensi kätensä
Herran tykö: ja jylinä ja rakeet lakkasivat, ja sade ei enempi
vuodatettu maan päälle. 34 Koska Pharao näki, että sade, ja
rakeet, ja jylinät lakkasivat, teki hän vielä enemmin pahaa, ja
paadutti sydämensä, sekä hän että hänen palveliansa. 35
Niin paatui Pharaon sydän, ja ei päästänyt Israelin lapsia:
niinkuin Herra Moseksen kautta sanonut oli.

10 Ja Herra sanoi Mosekselle: mene Pharaon tykö; sillä
minä paadutin hänen ja hänen palveliainsa sydämet,
tehdäkseni nämät minun ihmeeni heidän seassansa. 2
Ja että sinä ilmoittaisit sinun lastes, ja sinun lastes lasten
korviin, mitä minä tehnyt olen Egyptissä, ja minun ihmeeni,
jotka minä tein heidän seassansa, että te tietäisitte, että
minä olen Herra. 3 Niin menivät Moses ja Aaron Pharaon
tykö, ja sanoivat hänelle: näin sanoo Herra Hebrealaisten
Jumala: kuinka kauan et sinä tahdo nöyryyttää itsiäs minun
edessäni? Päästä minun kansani palvelemaan minua; 4
Sillä jos sinä estelet päästää minun kansani; katso, niin minä
huomenna tuotan heinäsirkat kaikkiin sinun maas ääriin,
5 Niin että heidän pitää peittämän maan, niin ettei maa
pidä näkymän; ja heidän pitää syömän tähteet, mitkä teille
on jääneet rakeilta, ja pitää syömän kaikki vihottavaiset
puut teidän kedollanne, 6 Ja täyttämän sinun huonees, ja
kaikkein sinun palveliais huoneet, ja koko Egyptin huoneet;
jonka kaltaisia sinun isäs ja isäisisät ei nähneet ole, siitä
päivästä kuin he maan päällä olleet ovat tähän päivään asti.
Ja hän käänsi itsensä ja meni ulos Pharaon tykö. 7 Niin
sanoivat Pharaon palveliat hänelle: kuinka kauvan pitää
hänen oleman meille paulaksi? Päästä kansa palvelemaan
Herraa Jumalaansa: etkös vielä tiedä Egyptiä hävitetyksi?
8 Niin Moses ja Aaron palautettiin jällensä Pharaon tykö,
joka sanoi heille: menkäät ja palvelkaat Herraa teidän
Jumalaanne; vaan kutka ne ovat jotka menevät? 9 Ja Moses
sanoi: me menemme meidän nuorten ja vanhain kanssa,
poikinemme ja tyttärinemme, lammastemme ja karjamme
kanssa; sillä meillä on Herran juhla. 10 Ja hän sanoi heille:
ikään niin, olkoon Herra teidän kanssanne. Pitäiskö minun
päästämän teidät ja teidän lapsenne? Katsokaat, jollei
teillä jotakin pahaa sydämessänne ole? 11 Ei niin, mutta
menkäät te miehet ja palvelkaat Herraa; sillä sitä te olette
pyytäneetkin. Ja he ajoivat heidät pois Pharaon edestä. 12
Niin sanoi Herra Mosekselle: ojenna kätes Egyptin maan
ylitse heinäsirkkain tähden, että he tulisivat Egyptin maan
päälle, ja söisivät kaiken maan vihannon, kaikki mitä rakeilta
jäänyt on. 13 Moses ojensi sauvansa Egyptin maan ylitse, ja
Herra antoi tulla itätuulen sille maalle kaiken sen päivän ja
kaiken sen yön; ja aamulla nosti itätuuli heinäsirkat. 14 Ja
tulivat heinäsirkat koko Egyptin maan päälle, laskivat itsensä
joka paikkaan Egyptin maalle, niin epälukuiset, ettei heidän
kaltaisiansa heinäsirkkoja ennen ollut, eikä tästedes tule. 15
Ja he peittivät kaiken maan, ja maa tuli mustaksi. Ja söivät
kaikki maan vihannon, ja kaikki puiden hedelmät kuin jääneet
olivat rakeilta, ja ei jäänyt ensinkään viheriäistä puihin ja
kedon ruohoihin koko Egyptin malla. 16 Niin kutsui Pharao
kiiruusti Moseksen ja Aaronin, ja sanoi: minä olen pahaa
tehnyt Herraa teidän Jumalaanne, ja teitä vastaan. 17 Niin
anna nyt minulle anteeksi minun rikokseni vielä tällä erällä,
ja rukoilkaat Herraa teidän Jumalaanne, että hän ottais
minulta pois vielä tämän kuoleman. 18 Ja hän meni pois
Pharaon tykö, ja rukoili Herraa. 19 Niin Herra käänsi tuulen
aivan tuimaksi länsituuleksi, ja nostatti heinäsirkat ja heitti
heidät Punaiseen mereen, niin ettei yhtäkään heinäsirkkaa
jäänyt koko Egyptin maan ääriin. 20 Mutta Herra paadutti
Pharaon sydämen, ja ei hän päästänyt Israelin lapsia. 21
Ja Herra sanoi Mosekselle: ojenna kätes taivaaseen päin,
että pimeys tulis Egyptin maan päälle, niin että pimeyteen
ruveta taidettaisiin. 22 Ja Moses ojensi kätensä taivaaseen
päin, niin tuli synkiä pimeys koko Egyptin maan päälle
kolmeksi päiväksi. 23 Niin ettei toinen toistansa nähnyt, eikä
myös noussut paikastansa kolmena päivänä. Mutta kaikilla
Israelin lapsilla oli valkeus heidän asuinsioissansa. 24 Niin
kutsui Pharao Moseksen, ja sanoi: menkäät ja palvelkaat
Herraa; ainoastansa teidän lampaanne ja karjanne jääkään
tänne: teidän lapsenne menkään myös teidän kanssanne. 25

Moses sanoi: sinun pitää myös salliman minun käsiini uhrini,
ja polttouhrin, jota meidän pitää tekemän Herralle meidän
Jumalallemme. 26 Meidän karjamme pitää myös menemän
meidän kanssamme, ja ei yhtäkään sorkkaa jäämän; sillä
siitä meidän pitää ottaman ja tekemän palveluksen Herralle
meidän Jumalallemme: ja emme tiedä, millä me palvelemme
Herraa, siihenasti kuin me sinne tulemme. 27 Mutta Herra
paadutti Pharaon sydämen, ja ei hän tahtonut päästää heitä.
28 Ja Pharao sanoi hänelle: mene pois minun tykööni, ja
karta ettes enempi silleen tule minun kasvoini eteen; sillä
jona päivänä sinä tulet minun eteeni, pitää sinun kuoleman.
29 Moses vastasi: niinkuin sinä sanonut olet, en tule minä
enempi sinun kasvois eteen.

11 Ja Herra oli sanonut Mosekselle: vielä minä annan
tulla yhden rangaistuksen Pharaolle ja Egyptiin, sitte
hän päästää teidät täältä, ja koska hän teidät kokonansa
päästää, niin hän ajain ajaa teidät täältä ulos. 2 Niin sano
siis nyt kansalle: että joka mies anois lähimmäiseltänsä, ja
jokainen vaimo lähimmäiseltänsä, hopia- ja kulta-astioita. 3
Sillä Herra oli antanut armon kansalle Egyptiläisten edessä.
Ja Moses oli sangen kuuluisa mies Egyptin maalla, Pharaon
palveliain ja kansan edessä. 4 Ja Moses sanoi: näin sanoo
Herra: puoliyön aikaan minä vaellan Egyptin maan lävitse,
5 Ja jokainen esikoinen Egyptin maalla pitää kuoleman,
Pharaon esikoisesta, joka hänen istuimellansa piti istuman,
piian esikoiseen asti, joka myllyssä on, niin myös kaikkein
eläinten esikoiset. 6 Ja suuren parun pitää oleman koko
Egyptin maalla, jonkakaltaista ei ole ollut, eikä tuleman pidä.
7 Mutta kaikkein Israelin lasten seassa ei koirakaan kieltänsä
värväyttämän pidä ihmisiä taikka eläimiä vastaan: että te
tietäisitte, kuinka Herra eroittaa Egyptin ja Israelin. 8 Silloin
kaikki nämät sinun palvelias pitää tuleman minun tyköni,
ja kumartaman minua, sanoen: lähde ulos, sinä ja kaikki
kansa, jotka sinun allas ovat, ja sitte minä lähden. Ja hän
läksi Pharaon tyköä sangen vihoissansa. 9 Mutta Herra oli
sanonut Mosekselle: ei Pharao kuule teitä, että paljo minun
ihmeitäni tapahtuis Egyptin maalla. 10 Ja Moses ja Aaron
tekivät kaikki nämä ihmeet Pharaon edessä, vaan Herra
paadutti hänen sydämensä, ja ei hän päästänyt Israelin
lapsia maaltansa.

12 Herra oli puhunut Mosekselle ja Aaronille Egyptin
maalla, sanoen: 2 Tämä kuukausi pitää oleman
teidän tykönänne ensimäinen kuu; hänestä pitää teidän
alkaman ajastajan kuukaudet. 3 Puhukaat koko Israelin
seurakunnalle, sanoen: kymmenentenä päivänä tällä kuulla
ottakaan itsekukin itsellensä karitsan, se joka perheen isäntä
on, karitsan joka huoneelle; 4 Vaan jos yksi huone vähä on
karitsaa syömään, niin ottakaan kylänsä miehen kanssansa,
joka likin hänen huonettansa on, että niin monta tulis, kuin
voisivat karitsan syödä. 5 Ja sen karitsan pitää teille oleman
virheettömän ajastaikaisen oinaan. Karitsoista eli vohlista
pitää teidän sen ottaman. 6 Ja sen teidän pitää tallella
pitämän neljänteentoistakymmenenteen päivään asti tätä
kuuta, ja koko Israelin kansan kokous pitää sen teurastaman
kahden ehtoon välillä. 7 Ja heidän pitää ottaman verestä, ja
sivuman molemmat pihtipielet ja huonetten ovenpäällisen,
joissa he sitä syövät. 8 Ja heidän pitää sinä yönä syömän
lihaa tulella paistettua ja happamatointa leipää; katkerain
ruohoin kanssa pitää heidän sen syömän. 9 Ei teidän pidä
sitä syömän uutena eikä vedellä keitettynä, mutta tulella
paistettuna, pään, jalkain ja sisällysten kanssa. 10 Eikä
teidän pidä jättämän mitään huomeneksi; ja jos jotakin jää
huomeneksi, se tulella poltettakaan. 11 Mutta näin pitää
teidän syömän sitä: teidän pitää oleman vyötetyt kupeista, ja
kengät jalassanne, ja sauva kädessänne, ja pitää sen syömän
niinkuin matkaan kiiruhtavaiset: se on Herran pääsiäinen.
12 Sillä minä käyn sinä yönä Egyptin maan lävitse, ja lyön
kaikki esikoiset Egyptin maalla, ihmisistä karjaan asti, ja
annan tulla minun rangaistukseni kaikkein Egyptiläisten
epäjumalain päälle: Minä Herra. 13 Ja veren pitää oleman
teille merkiksi huoneissanne, kussa te olette, että koska minä
veren näen, niin minä menen teidän ohitsenne: ja ei pidä
teille tuleman se rangaistus kadottamaan teitä, koska minä
lyön Egyptin maata. 14 Ja tämä päivä pitää oleman teille
muistoksi, ja teidän pitää sen pyhittämän juhlaksi Herralle:
ijankaikkiseksi säädyksi teidän sukukunnissanne teidän sen
pyhittämän pitää. 15 Seitsemän päivää pitää teidän syömän
happamatointa leipää, nimittäin ensimäisenä päivänä pitää
teidän paneman pois happaman leivän teidän huoneissanne:
sillä jokainen kuin hapointa leipää syö ensimäisestä päivästä
niin seitsemänteen päivään asti, hänen sielunsa pitää
hukutettaman Israelista. 16 Ensimäisenä päivänä on teillä
pyhä kokous, ja myös seitsemäntenä päivänä on teillä pyhä
kokous. Ei yhtäkään työtä pidä tehtämän niinä päivinä,
mutta vaivoin mitä ruaksi tarvitaan jokaiselle hengelle,
se ainoastansa tehkäät. 17 Ja pitäkäät happamatoin
leipä; sillä sinä päivänä olen minä teidän joukkonne
johdattanut Egyptin maalta: ja teidän pitää pitämän tämän
päivän teidän sukukunnissanne ijankaikkiseksi säädyksi. 18
Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä ensimäisestä kuusta
ehtoona pitää teidän syödä happamatointa leipää, hamaan
ensimäiseen päivään asti kolmattakymmentä siitä kuusta,
ehtoona. 19 Niin ettei seitsemänä päivänä löydetä hapointa

leipää teidän huoneissanne; sillä jokainen joka hapointa
leipää syö, hänen sielunsa pitää hukutettaman Israelin
joukosta, joko hän muukalainen on eli omainen. 20 Sentähden
älkäät ensinkään syökö hapointa leipää; vaan happamatointa
leipää syökäät kaikissa teidän asuinsioissanne. 21 Ja Moses
kutsui kaikki Israelin vanhimmat, ja sanoi heille: menkäät ja
ottakaat teillenne lampaita kukin perhekuntansa jälkeen,
ja teurastakaat pääsiäiseksi 22 Ja ottakaat side isoppia, ja
kastakaat vereen, joka on maljassa, ja sivukaat sillä oven
päällinen, ja molemmat pihtipielet: ja ei yksikään ihminen
pidä menemän ulos huoneensa ovesta huomeniseen asti.
23 Sillä Herra tahtoo käydä ohitse lyömään Egyptiläisiä: ja
koska hän saa nähdä veren ovenpäällisessä ja molemmissa
pihtipielissä, menee Herra sen oven ohitse, ja ei salli
hukuttajan tulla teidän huoneisiinne rankaisemaan. 24
Sentähden pidä tämä sääty sinulle ja sinun lapsilles
ijankaikkisesti. 25 Ja koska te tulette siihen maahan, jonka
Herra teille antava on, niinkuin hän sanonut on, niin pitäkäät
tämä palvelus. 26 Ja koska teidän lapsenne sanovat teille:
mikä palvelus tämä teillä on? 27 Niin teidän pitää sanoman:
tämä on Herran pääsiäisuhri, joka ohitse meni Israelin
lasten huoneet Egyptissä, koska hän rankaisi Egyptiläisiä, ja
meidän huoneemme vapahti: niin kansa maahan kumartain
rukoili. 28 Ja Israelin lapset menivät ja tekivät niinkuin
Herra Mosekselle ja Aaronille käskenyt oli. 29 Ja tapahtui
puoliyön aikana, että Herra löi kaikki esikoiset Egyptin maalla,
Pharaon esikoisesta, joka hänen istuimellansa istuman piti,
niin vangin esikoiseen asti, joka oli vankihuoneessa, ja kaikki
eläinten esikoiset. 30 Sinä yönä nousi Pharao ja kaikki
hänen palveliansa, ja kaikki Egyptiläiset, ja suuri parku oli
Egyptissä; sillä ei siellä ollut huonetta, jossa ei kuollutta
ollut. 31 Ja hän kutsui Moseksen ja Aaronin yöllä, ja sanoi:
nouskaat ja menkäät pois minun kansastani, sekä te että
Israelin lapset: ja menkäät matkaanne ja palvelkaat Herraa,
niinkuin te sanoneet olette. 32 Ottakaat myös myötänne
teidän lampaanne ja teidän karjanne, niinkuin te sanoneet
olette, menkäät matkaanne; ja siunatkaat myös minua. 33
Ja Egyptiläiset vaativat kansaa, ja hoputtaen ajoivat heitä
pois maalta; sillä he sanoivat: me kuolemme jokainen. 34 Ja
kansa kantoi taikinansa, ennenkuin se happani, nimittäin
tähteensä, sidottuna vaatteisiin olallansa. 35 Ja Israelin
lapset olivat tehneet Moseksen sanan jälkeen, ja olivat
anoneet Egyptiläisiltä hopia- ja kulta-astioita ja vaatteita. 36
Ja Herra oli antanut kansalle armon Egyptiläisten edessä,
että he lainasivat, ja niin he paljastivat Egyptiläiset. 37 Niin
matkustivat Israelin lapset Rameksesta Sukkotiin, lähes
kuusisataa tuhatta jalkamiestä, paitsi lapsia. 38 Ja paljo
kaikkinaista kansaa meni heidän kanssansa, ja lampaita,
ja karjaa, ja sangen paljon eläimiä. 39 Ja he leipoivat
siitä uudesta taikinasta, jonka he olivat tuoneet Egyptistä,
happamattomia leipiä; sillä ei se ollut hapannut, sentähden
että he ajettiin Egyptistä pois, eikä myös saaneet viipyä, ja
ei semminkään saaneet heillensä evästä valmistaa. 40 Se
aika kuin Israelin lapset asuivat Egyptissä, oli neljäsataa ja
kolmekymmentä ajastaikaa. 41 Ja koska ne olivat kuluneet,
läksi koko Herran joukko yhtenä päivänä Egyptin maalta. 42
Sentähden tämä yö pidetään Herralle, että hän vei heidät ulos
Egyptin maalta: tämä on se yö, joka pidettämän pitää Herralle
kaikilta Israelin lapsilta heidän sukukunnissansa. 43 Ja Herra
sanoi Mosekselle ja Aaronille: tämä on sääty pitää pääsiäistä:
ei yksikään muukalainen pidä siitä syömän. 44 Jokainen
ostettu orja pitää ympärileikattaman, ja sitten syökään siitä. 45
Muukalainen ja päivämiehen ei pidä syömän sitä. 46 Yhdessä
huoneessa pitää se syötämän. Ei teidän pidä huoneesta
viemän ulos sitä lihaa, eikä teidän pidä luuta rikkoman siitä.
47 Koko Israelin seurakunta pitää näin tekemän. 48 Jos joku
muukalainen asuu sinun tykönäs, ja tahtoo pitää Herralle
pääsiäistä, niin ympärileikattakaan kaikki miehenpuolet,
ja sitten käykään sitä tekemään, ja olkaan niinkuin maan
omainen; sillä ei yhdenkään ympärileikkaamattoman pidä
sitä syömän. 49 Yksi sääty pitää oleman omaisella ja
muukalaisella, joka asuu teidän seassanne. 50 Ja kaikki
Israelin lapset tekivät niinkuin Herra oli Mosekselle ja
Aaronille käskenyt. 51 Niin Herra yhtenä päivänä johdatti
Israelin lapset ulos Egyptin maalta, heidän joukoissansa.

13 Ja Herra puhui Mosekselle ja sanoi: 2 Pyhitä minulle
jokainen esikoinen, kuka ikänänsä äitinsä kohdun avaa
Israelin lasten seassa, sekä ihmisistä että eläimistä: ne
ovat minun. 3 Niin sanoi Moses kansalle: muistakaat tämä
päivä, jona te olette lähteneet Egyptistä, orjuuden huoneesta,
että Herra on teidät täältä johdattanut väkevällä kädellä.
Sentähden ei pidä syötämän hapointa. 4 Tänäpänä olette
lähteneet, sillä kuulla Abib. 5 Ja on tapahtuva, koska Herra
sinun tulla antaa Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amorilaisten,
Heviläisten ja Jebusilaisten maalle, jonka hän sinun isilles
on vannonut antaaksensa sinulle: sen maan, jossa rieskaa
ja hunajaa vuotaa, niin sinun pitää tämän palveluksen
tekemän tällä kuulla: 6 Seitsemän päivää pitää sinun
syömän happamatointa leipää, ja seitsemäntenä päivänä
on Herran juhla. 7 Sentähden pitää seitsemän päivää
syötämän happamatointa leipää, ja ei pidä sinun tykönäs
yhtään hapointa taikinaa nähtämän; eikä hapointa leipää
pidä nähtämän kaikissa sinun maas äärissä. 8 Ja sinun pitää
ilmoittaman sinun pojalles sinä päivänä, sanoen: (tämän

minä pidän) sentähden että Herra teki näin minun kanssani,
koska minä läksin Egyptistä. 9 Sentähden pitää tämä oleman
sinulle merkiksi sinun kädessäs, ja muistoksi sinun edessäs,
että Herran käsky pitää oleman sinun suussas; sillä Herra on
väkevällä kädellä sinun johdattanut Egyptistä. 10 Sentähden
pidä tämä sääty ajallansa vuosi vuodelta. 11 Ja koska
Herra on sinun vienyt Kanaanealaisten maalle, niinkuin hän
sinulle ja sinun isilles vannonut on, ja antanut sen sinulle,
12 Niin pitää sinun eroittaman Herralle jokaisen kuin avaa
äitinsä kohdun, ja jokaisen esikoisen eläinten seassa, kuin
sinulla on: kaikki miehenpuoli on Herran. 13 Mutta kaikki
aasin esikoiset pitää sinun lunastaman karitsalla; jollet sinä
lunasta sitä, niin väännä niskat rikki. Mutta jokaisen esikoisen
ihmisistä sinun lastes seassa pitää sinun lunastaman. 14 Ja
koska sinun poikas kysyy sinulta tästedes: mikä tämä on?
pitää sinun sanoman hänelle: Herra on johdattanut meitä
väkevällä kädellä Egyptistä, orjuuden huoneesta. 15 Sillä se
tapahtui, koska Pharao kovuutti itsensä ja ei tahtonut meitä
päästää, että Herra löi kuoliaaksi jokaisen esikoisen Egyptin
maalla, ihmisen esikoisesta niin eläinten esikoiseen asti:
sentähden uhraan minä Herralle jokaisen kuin äitinsä kohdun
avaa, joka miehenpuoli on, ja jokaisen, esikoisen minun
lapsistani lunastan minä. 16 Ja tämän pitää oleman merkiksi
sinun kädessäs, ja muistoksi sinun edessäs: että Herra
on johdattanut meidät väkevällä kädellä Egyptistä. 17 Ja
tapahtui, koska Pharao oli päästänyt kansan, niin ei Jumala
johdattanut heitä tietä Philistealaisten maan lävitse, joka
tärkin oli; sillä Jumala sanoi, ettei kansa joskus katuisi, koska
he näkisivät sodan heitänsä vastaan, ja palajaisi Egyptiin. 18
Sentähden hän johdatti kansan ympärinsä, korven lävitse
Punaista merta kohden. Ja Israelin lapset läksivät viisin
joukoin Egyptin maalta. 19 Ja Moses otti myötänsä Josephin
luut: sillä hän oli kovasti vannottanut Israelin lapset, sanoen:
Jumala on tosin teitä etsivä, niin viekäät minun luuni
täältä myötänne. 20 Niin he läksivät Sukkotista, ja sioittivat
heitänsä Etamiin, joka on korven ääressä. 21 Ja Herra kävi
heidän edellänsä päivällä pilven patsaassa, johdattaaksensa
heitä tiellä, ja yöllä tulen patsaassa, valistaaksensa heitä
vaeltamaan, sekä yöllä että päivällä. 22 Pilven patsas ei
erinnyt päivällä, eikä tulen patsas yöllä kansan edestä.

14 Ja Herra puhui Mosekselle sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, että he palajaisivat ja sioittaisivat heitänsä
Hiirotin laakson kohdalle, Migdolin ja meren vaiheelle,
BaalZephonin eteen ja sen kohdalle sioittaen heitänsä
meren tykö. 3 Ja Pharao sanoo Israelin lapsista: he käyvät
eksyksissä maalla, korpi on heidät sulkenut. 4 Ja minä
paadutan Pharaon sydämen, ja hän ajaa heitä takaa; ja minä
voitan kunnian Pharaosta ja kaikesta hänen sotaväestänsä.
Ja Egyptiläisten pitää tietämän, että minä olen Herra. Ja he
tekivät niin. 5 Ja kuin sanottiin Egyptin kuninkaalle, että kansa
pakeni, tuli hänen ja hänen palveliainsa sydän käännetyksi
kansaa vastaan, ja he sanoivat: miksi me olemme niin
tehneet, että me päästimme Israelin palvelemasta meitä?
6 Ja hän valmisti vaununsa, ja otti väkensä myötänsä. 7
Ja otti kuusisataa parasta vaunua, niin myös kaikki muut
Egyptin vaunut, ja päämiehet niiden kaikkein päälle. 8 Ja
Herra paadutti Pharaon Egyptin kuninkaan sydämen, ja
hän ajoi takaa Israelin lapsia, jotka kuitenkin olivat korkian
käden kautta lähteneet. 9 Niin Egyptiläiset ajoivat heitä
takaa, ja saavuttivat heidät meren tykönä, kussa he itsensä
sioittaneet olivat, kaikki Pharaon vaunuhevoset, hänen
ratsasmiehensä, ja hänen sotajoukkonsa: Hiirotin laaksossa,
BaalZephonin kohdalla. 10 Ja kuin Pharao lähestyi heitä,
nostivat Israelin lapset silmänsä, ja katso, Egyptiläiset tulivat
heidän perässänsä; ja Israelin lapset pejästyivät sangen
suuresti, ja huusivat Herran tykö. 11 Ja sanoivat Mosekselle:
Eikö hautoja ollut Egyptissä, ettäs rupesit meitä johdattamaan
korpeen kuolemaan? Miksis meille niin olet tehnyt: ettäs
meitä johdatit Egyptistä? 12 Eikö tämä se ole, kuin me
puhuimme Egyptissä, sanoen: anna meidän olla, että me
palvelisimme Egyptiläisiä; sillä meidän olis parempi palvella
Egyptiläisiä, kuin kuolla korvessa. 13 Moses sanoi kansalle:
älkäät peljätkö, seisokaat ja katsokaat minkä autuuden
Herra tänäpänä tekee teille; sillä näitä Egyptiläisiä, jotka te
tänäpänä näette, ei teidän pidä ikänänsä enempi näkemän
ijankaikkisesti, 14 Herra sotii teidän puolestanne, ja teidän
pitää alallanne oleman. 15 Ja Herra sanoi Mosekselle:
mitäs huudat minun tyköni? Sano Israelin lapsille, että he
vaeltaisivat. 16 Mutta nosta sinä sauvas, ja ojenna kätes
meren ylitse, ja eroita se yhdestä, että Israelin lapset kävisivät
kesketä merta kuivaa myöten. 17 Ja katso, minä paadutan
Egyptiläisten sydämet, ja he seuraavat teidän jälissänne;
niin minä voitan kunnian Pharaosta ja kaikesta hänen
sotajoukostansa, hänen vaunuistansa ja ratsasmiehistänsä.
18 Ja Egyptiläisten pitää tietämän, että minä olen Herra,
koska minä olen kunnian voittanut Pharaosta, ja hänen
vaunuistansa ja ratsasmiehistänsä. 19 Niin Jumalan enkeli
nousi, joka Israelin joukon edellä kävi, ja meni heidän
takansa: ja pilven patsas siirsi itsensä heidän kasvoinsa
edestä, ja seisoi heidän takanansa, 20 Ja tuli Egyptiläisten
ja Israelin joukkoin vaiheelle, ja oli pimiä pilvi, ja valaisi
(näille) yön: niin ettei he koko yönä toinen toistansa taitaneet
lähestyä. 21 Koska Moses ojensi kätensä meren ylitse, antoi

Herra vedet juosta pois vahvalla itätuulella koko sen yön; ja
teki meren kuiville, ja vedet erkanivat. 22 Ja Israelin lapset
kävivät keskeltä merta kuivaa myöten, ja vedet olivat heille
niinkuin muuri heidän oikialla ja vasemmalla puolellansa.
23 Ja Egyptiläiset ajoivat heitä takaa ja seurasivat heidän
perässänsä, ja kaikki Pharaon hevoset, hänen vaununsa ja
ratsasmiehensä keskelle merta. 24 Koska aamuvartio tuli,
katsahti Herra Egyptiläisten joukon päälle tulen patsaasta
ja pilvestä hukuttaaksensa Egyptiläisten joukon, 25 Ja hän
syöksi pyörät erinänsä heidän vaunuistansa, niin että he
työläästi vetivät niitä. Niin sanoivat Egyptiläiset: paetkaamme
Israelia, sillä Herra sotii heidän puolestansa Egyptiläisiä
vastaan. 26 Mutta Herra sanoi Mosekselle: ojenna kätes
meren ylitse, että vedet juoksisivat Egyptiläisten ylitse,
heidän vaunuinsa ja ratsasmiestensä ylitse. 27 Niin ojensi
Moses kätensä meren ylitse, ja meri palasi ennen huomenta
voimaansa. Ja koska Egyptiläiset pakenivat, kohtasi heitä
vesi, ja Herra syöksi heidät keskelle merta. 28 Ja vedet
palasivat ja kävivät vaunuin, ja ratsasmiesten, ja koko
Pharaon sotajoukon ylitse, jotka heitä olivat seuranneet
mereen: niin ettei yksikään heistä päässyt. 29 Mutta Israelin
lapset kävivät kuivaa myöten keskeltä merta, ja vedet
olivat heille niinkuin muuri heidän oikialla ja vasemmalla
puolellansa. 30 Ja niin Herra vapahti Israelin sinä päivänä
Egyptiläisten kädestä: ja Israel näki Egyptiläiset kuolleina
meren reunalla. 31 Ja Israel näki myös sen suuren voiman,
jonka Herra oli osottanut Egyptiläisten päälle. Ja kansa
pelkäsi Herraa, ja he uskoivat Herran ja hänen palveliansa
Moseksen.

15 Silloin veisasi Moses ja Israelin lapset Herralle tämän
virren, ja sanoivat: Minä veisaan Herralle, sillä hän on
sangen jalon työn tehnyt, hevosen ja miehen hän mereen
syöksi. 2 Herra on minun väkevyyteni ja kiitosvirteni, ja on
minun autuuteni. Hän on minun Jumalani, ja minä rakennan
hänelle majan, hän on minun Isäni Jumala, ja minä ylistän
häntä. 3 Herra on äsken sotamies: Herra on hänen nimensä.
4 Pharaon vaunut ja hänen sotaväkensä syöksi hän mereen.
Hänen valitut päämiehensä ovat upotetut Punaiseen mereen.
5 Syvyys on heitä peittänyt, ja vajosivat pohjaan, niinkuin
kivi. 6 Herra, sinun oikia kätes osotti hänensä voimalliseksi
väkevyydessä: Herra, sinun oikia kätes on lyönyt vihollisen.
7 Ja sinun suurella kunniallas olet sinä sinun vihollises
kukistanut, sillä koska sinä lähetit hirmuisuutes, kulutti se
heidät niinkuin korren. 8 Ja sinun vihas puhalluksen kautta
kokoontuivat vedet; ja virrat seisoivat niinkuin roukkioissa,
syvyydet niinkuin hyytyivät keskelle merta. 9 Vihollinen
sanoi: minä ajan takaa ja saavutan heitä, ja saalista jaan, ja
heihin minun mieleni jäähdytän: minä vedän ulos miekkani, ja
minun käteni pitää heitä hukuttaman. 10 Silloin sinun tuules
puhalsi, ja meri peitti heidät, ja he pohjaan vajosivat, niinkuin
lyijy, väkevissä vesissä. 11 Herra, kuka on sinun vertas
jumalten seassa? Kuka on sinun kaltaises, joka olet niin
korkia ja pyhä, hirmullinen, kiitettävä ja ihmetten tekiä? 12
Koskas oikian kätes ojensit, niin maa heidät nieli. 13 Sinä olet
johdattanut laupiudessas tämän kansan, jonkas pelastit, ja
olet vienyt heidän väkevyydessäs sinun pyhään asumisees.
14 Koska kansat sen kuulevat, vapisevat he: ahdistus käsittää
Philistealaiset. 15 Silloin hämmästyvät Edomin ruhtinaat,
ja vapistus tarttuu Moabin sankareihin: kaikki kanaanin
maan asuvaiset raukeavat. 16 Tulkoon hämmästys heidän
päällensä, ja pelko sinun väkevän käsivartes kautta, he
vaijetkoon niinkuin kivi, siihenasti että sinun kansas, Herra,
lävitse käy, jonka sinä saanut olet. 17 Johdata heitä ja
istuta heitä sinun perimises vuorelle, jonka sinä Herra
asumisekses tehnyt olet: sinun pyhyytes tykö, Herra, jonka
sinun kätes vahvistaneet ovat. 18 Herra hallitsee alati ja
ijankaikkisesti. 19 Sillä Pharaon hevoset menivät mereen,
vaunuinensa ja ratsasmiehinensä, ja Herra palautti meren
vedet heidän päällensä. Mutta Israelin lapset kävivät kuivaa
myöten keskeltä merta. 20 Ja MirJam prophetissa, Aaronin
sisar, otti kanteleen käteensä, ja kaikki vaimot seurasivat
häntä kanteleilla ja hypyllä. 21 Ja MirJam vastasi heitä:
Veisatkaat Herralle: sillä hän on sangen jalon työn tehnyt,
hevosen ja miehen hän mereen syöksi. 22 Niin Moses antoi
Israelin lasten vaeltaa Punaisen meren tyköä, ja he menivät
Suurin korpeen: ja matkustivat kolme päivää korvessa, ja
ei löytäneet vettä. 23 Niin he tulivat Maraan, vaan eivät
saaneet juoda sitä vettä Marassa, sillä se oli ylen karvas;
josta se paikka kutsutaan Mara. 24 Siinä napisi kansa
Mosesta vastaan, sanoen: mitä me juomme? 25 Mutta
hän huusi Herran tykö, ja Herra osotti hänelle puun, jonka
hän heitti veteen, ja vedet tulivat makiaksi. Siinä pani hän
heidän eteensä käskyn ja oikeuden, ja kiusasi siinä heitä.
26 Ja sanoi: jos sinä kuulet sinun Herras Jumalas äänen,
ja teet mikä oikeus on hänen edessänsä, ja panet hänen
käskynsä sinun korviis, ja pidät kaikki hänen säätynsä:
niin en minä pane sinun päälles yhtäkään vitsausta niistä,
jotka minä Egyptiläisten päälle pannut olen; sillä minä olen
Herra sinun parantajas. 27 Ja he tulivat Elimiin, siellä
on kaksitoistakymmentä lähdettä, ja seitsemänkymmentä
palmupuuta: siellä he sioittivat itsensä vetten tykö.

16 Niin he matkustivat Elimistä, ja koko Israelin lasten
joukko tuli Sinnin korpeen, joka on Elimin ja Sinain
välillä: viidentenätoistakymmenentenä päivänä toisella kuulla
sittenkuin he Egyptin maalta lähteneet olivat. **2** Ja koko
Israelin lasten joukko napisi Mosesta ja Aaronia vastaan
korvessa. **3** Ja Israelin lapset sanoivat heille: joska me
olisimme Egyptin maalla Herran käden kautta kuolleet, koska
me istuimme lihapatain tykönä, ja oli leipää yltäkyllä syödä;
sillä te olette sentähden meidän johdattaneet tähän korpeen
kuolettaaksenne näljällä kaikkea tätä joukkoa. **4** Niin sanoi
Herra Mosekselle: katso, minä annan sataa teille leipää
taivaasta: ja kansan pitää menemän ulos ja kokooman
joka päivä niin paljo kuin he tarvitsevat, koetellakseni heitä,
jos he vaeltavat minun käskyssäni elikkä ei. **5** Ja pitää
tapahtuman, että he kuudentena päivänä valmistavat sen
kuin he tuovat (kotia) ja kaksikertaisesti sen suhteen, minkä
he muutoin joka päivä kokoovat. **6** Moses ja Aaron sanoivat
kaikille Israelin lapsille: ehtoona pitää teidän tietämän Herran
johdattaneen teidät Egyptin maalta. **7** Ja huomenna pitää
teidän näkemän Herran kunnian; sillä hän on kuullut teidän
napistuksenne Herraa vastaan. Ja mitkä me olemme, että te
napisette meitä vastaan? **8** Vielä sanoi Moses: Herra antaa
teille ehtoona lihaa syödäksenne, ja huomenna leipää teidän
ravinnoksenne, että Herra on kuullut teidän napistuksenne,
jolla te olette napisseet häntä vastaan. Sillä mitkä me
olemme? Teidän napistuksenne ei ole meitä, vaan Herraa
vastaan. **9** Ja Moses sanoi Aaronille: sano koko Israelin
lasten joukolle: tulkaat Herran eteen, sillä hän on kuullut
teidän napistuksenne. **10** Ja tapahtui, kun Aaron näitä
puhunut oli kaikelle Israelin lasten joukolle, käänsivät he
itsensä korpeen päin, ja katso, Herran kunnia näkyi pilvessä.
11 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **12** Minä olen kuullut
Israelin lasten napistuksen, puhu heille sanoen: kahden
ehtoon välillä pitää teillä oleman lihaa syödäksenne, ja
aamulla pitää teidän ravituksi tuleman leivästä: ja teidän
pitää tietämän, että minä olen Herra teidän Jumalanne. **13**
Ja tapahtui ehtoona, että peltokanat tulivat ja peittivät leirin,
ja aamulla oli kaste leirin ympärinsä. **14** Ja kuin kaste nousi,
katso, niin oli korvessa jotakin ymmyrjäistä ja pientä, niin
kuin härmää maan päällä. **15** Ja kuin Israelin lapset sen
näkivät, sanoivat he toinen toisellensa: Man tämä on; sillä he
ei tietäneet mitä se oli. Mutta Moses sanoi heille: tämä on se
leipä, jonka Herra teille on antanut syödäksenne. **16** Tämä
on se, josta Herra käskenyt on. Jokainen kootkaan sitä niin
paljo kuin hän itse syö, ja ottakaan gomor joka pääluvulle,
henkiluvun jälkeen joka on hänen majassansa. **17** Ja
Israelin lapset tekivät niin, ja kokosivat muutamat enemmän
ja muutamat vähemmän. **18** Ja kuin he mittasivat sen
gomorilla, niin ei sillä mitään liiaksi ollut, joka paljo koonnut
oli, eikä siltä mitään puuttunut, joka vähemmän kokosi,
mutta jokainen oli koonnut niin paljo kuin he syödäksensä
tarvitsivat. **19** Ja Moses sanoi heille: ei kenenkään pidä
siitä huomeneksi mitään jättämän. **20** Mutta ei he kuulleet
Mosesta, monikahdat jättivät siitä jotakin huomeneksi. Niin
madot kasvoivat siihen, ja tuli haisemaan. Ja Moses vihastui
heidän päällensä. **21** Niin he kokosivat siitä joka aamu,
niin paljon kuin jokainen syödäksensä tarvitsi. Mutta koska
päivä tuli palavaksi, niin se suli. **22** Ja tapahtui kuudentena
päivänä, että he kokosivat kaksikertaisesti sitä leipää, kaksi
gomoria kullekin. Ja kaikki päämiehet kansan seasta tulivat
ja ilmoittivat sen Mosekselle. **23** Ja hän sanoi heille: tämä on
se minkä Herra sanonut on: huomenna on sabbati, pyhä lepo
Herralle: mitä te leivotte, se leipokaat, ja mitä te keitätte, se
keittäkäät; mutta mitä liiaksi on, jättäkäät se tähteelle pantaa
huomeneksi. **24** Ja he jättivät sitä huomeneksi, niinkuin
Moses käskenyt oli: ja ei tullut se haisemaan, eikä matoa
tullut siihen. **25** Niin sanoi Moses: syökäät se tänäpänä,
sillä tätäpänä on Herran sabbati: tänäpänä ette sitä löydä
kedolta. **26** Kuusi päivää pitää teidän kokooman; mutta
seitsemäntenä päivänä on sabbati, ja ei löydetä sitä. **27**
Ja tapahtui, että seitsemäntenä päivänä läksivät muutamat
kansan seasta kokoomaan, ja ei he löytäneet mitään. **28**
Niin Herra sanoi Mosekselle: kuinka kauvan ette tahdo
pitää minun käskyjäni ja lakiani? **29** Katsokaat, Herra on
teille antanut sabbatin, ja sen tähden on hän antanut teille
kuudentena päivänä kahden päivän leivän: niin olkaan siis
jokainen kotonansa, ja älkään yksikään lähtekö siastansa
seitsemäntenä päivänä. **30** Niin lepäsi kansa seitsemäntenä
päivänä. **31** Ja Israelin huone kutsui hänen nimensä man: ja
se oli niinkuin korianderin siemen, valkia, ja maisti niinkuin
sämpylä hunajan kanssa. **32** Ja Moses sanoi: tämä on se
minkä Herra käskenyt on: täytä gomor siitä, kätkettää teidän
jälkeentulevaisillenne: että he näkisivät sen leivän, jolla minä
olen teitä ruokkinut korvessa, koska minä johdatin teitä ulos
Egyptin maalta. **33** Ja Moses sanoi Aaronille: ota astia,
ja pane siihen gomorin täysi mannaa: ja pane se Herran
eteen, tallella pidettää teidän jälkeen tulevaisillenne. **34**
Niinkuin Herra käskenyt oli Mosekselle, niin Aaron pani sen
todistuksen eteen tallella pidettäväksi. **35** Ja Israelin lapset
söivät mannaa neljäkymmentä ajastaikaa, siihenasti kuin he
tulivat sille maalle jossa heidän asuman piti: siihenasti kuin
he tulivat Kanaanin maan rajoille, söivät he mannaa. **36** Ja
gomor on kymmenes osa ephaa.

17 Ja koko Israelin lasten joukko matkusti Sinnin korvesta,
vaelluksissansa Herran käskyn jälkeen, ja sioittivat
itsensä Raphidimiin, ja ei ollut vettä kansalle juoda. **2** Ja
kansa riiteli Moseksen kanssa, ja sanoi: antakaat meille vettä
juodaksemme. Moses sanoi heille: mitä te riitelette minun
kanssani? Miksi kiusaatte Herraa? **3** Ja kansa janosi juoda
siellä vettä, ja he napisivat Mosesta vastaan, ja sanoivat:
mitä vasten sinä olet meidät johdattanut Egyptistä tänne
kuolettaakses minua ja minun lapsiani, ja minun eläimiäni
janolla? **4** Niin Moses huusi Herran tykö, sanoen: mitä minä
teen tälle kansalle? Vähä puuttuu, ettei he kivitä minua.
5 Ja Herra sanoi Mosekselle: mene kansan edellä, ja ota
kanssas muutamia Israelin vanhimmista, ja sinun sauvas,
jolla sinä löit virtaa, ota sinun kätees ja mene. **6** Katso,
minä seison siellä sinun edessäs kalliolla Horebissa: ja
sinun pitää lyömän kalliota, ja siinä pitää vedet juokseman,
niin että kansa siitä juoda saa. Ja Moses teki niin Israelin
vanhimpain edessä. **7** Ja kutsui sen paikan nimen Massa ja
Meriba, Israelin lasten riidan tähden, ja että he kiusasivat
Herraa, sanoen: olleeko Herra meidän seassamme elikkä
ei? **8** Niin Amalek tuli: ja soti Israelia vastaan Raphidimissa.
9 Ja Moses sanoi Josualle: valitse meille miehiä, mene
ja sodi Amalekia vastaan: huomenna minä seison mäen
kukkulalla, ja pidän Jumalan sauvan kädessäni. **10** Ja Josua
teki niinkuin Moses sanoi hänelle, ja soti Amalekia vastaan.
Mutta Moses, Aaron ja Hur astuivat mäen kukkulalle. **11** Ja
tapahtui, että koska Moses piti kätensä ylhäällä, voitti Israel;
mutta koska hän kätensä laski alas, voitti Amalek. **12** Mutta
Moseksen kädet olivat raskaat, sentähden ottivat he kiven ja
asettivat hänen alansa ja hän istui sen päällä; vaan Aaron ja
Hur pitivät ylhäällä hänen käsiinsä kumpikin puoleltansa,
niin pysyi hänen kätensä juuri vahvana auringon laskemaan
asti. **13** Ja Josua heikonsi Amalekin ja hänen kansansa
miekan terällä. **14** Ja Herra sanoi Mosekselle: kirjoita tämä
muistoksi kirjaan, ja muistuta Josuan korvissa; sillä minä
pyyhin kokonansa pois Amalekin muiston taivaan alta. **15** Ja
Moses rakensi alttarin, ja kutsui sen nimen: Herra on minun
lippuni. **16** Ja hän sanoi: koska käsi oli Herran istuinta päin,
oli Herralla sota Amalekia vastaan: (niin se on tästäkin lähin)
suvusta sukuun.

18 Ja Jetro Midianin pappi, Moseksen appi kuuli kaikki,
mitä Jumala Mosekselle ja Israelin kansalle oli tehnyt:
että Herra oli johdattanut Israelin pois Egyptistä. **2** Ja Jetro
Moseksen appi otti Ziporan Moseksen emännän, jonka hän
oli takaperin lähettänyt, **3** Ja kaksi hänen poikaansa, joista
yhden nimi oli Gersom, sillä hän sanoi: minä olin muukalainen
vieraalla maalla. **4** Ja toisen nimi oli Elieser, sillä (hän sanoi)
minun isäni Jumala on ollut minun apuni, ja on pelastanut
minun Pharaon miekasta. **5** Niin Jetro Moseksen appi, ja
hänen poikansa, ja hänen emäntänsä tulivat Moseksen tykö
siihen korpeen, kussa hän itsensä sioittanut oli Jumalan
vuorella. **6** Ja antoi sanoa Mosekselle: minä Jetro sinun
appes olen tullut sinun tykös, ja sinun emäntäs, ja molemmat
hänen poikansa hänen kanssansa. **7** Niin meni Moses
appeansa vastaan, kumarsi itsensä, ja suuta antoi hänen; ja
koska he olivat tervehtineet toinen toistansa, menivät he
majaan. **8** Niin jutteli Moses apellensa kaikki, mitä Herra
tehnyt oli Pharaolle, ja Egyptiläisille Israelin tähden, ja kaiken
sen vaivan joka heillä tiellä oli ollut, ja että Herra oli auttanut
heitä. **9** Ja Jetro riemuitsi kaiken sen hyvyyden ylitse,
jonka Herra oli tehnyt Israelille, että hän oli pelastanut heitä
Egyptiläisten kädestä. **10** Ja Jetro sanoi: kiitetty olkoon Herra,
joka teidät pelastanut on Egyptiläisten ja Pharaon kädestä:
joka on vapahtanut kansansa Egyptiläisten käden alta. **11**
Nyt minä tiedän, että Herra on suurempi kuin kaikki Jumalat;
sillä siinä asiassa, jossa ylpeilivät, oli hän heidän ylitsensä
(valtias). **12** Ja Jetro Moseksen appi otti polttouhria ja muuta
uhria Jumalalle. Niin tuli Aaron ja kaikki vanhimmat Israelista
syömään leipää Moseksen apen kanssa Jumalan edessä.
13 Ja tapahtui toisena päivänä, että Moses istui oikeutta
tekemään kansalle; ja kansa seisoi Moseksen ympärillä
aamusta niin ehtooseen asti. **14** Koska Moseksen appi näki
kaikki, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: mikä tämä on kuin
sinä teet kansalle? Miksis sinä istut yksinäs, ja kaikki kansa
seisoo sinun edessäs, hamasta aamusta niin ehtooseen? **15**
Moses vastasi appeansa: sillä kansa tulee minun tyköni, ja
kysyy Jumalalta neuvoa. **16** Koska heillä on jotakin asiaa,
tulevat he minun tyköni, että minun pitää oikeutta tekemän
jokaisen välillä ja hänen lähimmäisensä välillä, ja osottaman
heille Jumalan oikeudet ja käskyt. **17** Ja Moseksen appi
sanoi hänelle: ei se ole hyvä kuin sinä teet. **18** Sinä väsytät
peräti sekä itses että tämän kansan joka sinun kanssas
on; sillä tämä asia on sinulle ylen raskas, et taida sinä sitä
yksinäs toimittaa. **19** Nyt kuule minun ääneni, minä neuvon
sinua, ja Jumala on sinun kanssas. Ole sinä kansan puolesta
Jumalan edessä, ja tuota heidän asiansa Jumalan eteen. **20**
Ja muistuta heille oikeudet ja käskyt: osota heille tie, jota
heidän vaeltaman pitää, ja ne työt mitkä heidän tekemän
pitää. **21** Niin etsi sinä kaiken kansan seasta vaat miehet,
Jumalaa pelkääväiset, totuuden miehet, ne jotka ahneutta
vihaavat: ja aseta ne heille päämiehiksi, tuhanten päälle,
sadan päälle, viidenkymmenen päälle, ja kymmenen päälle,
22 Että ne aina kansalle oikeuden tekisivät: mutta kuin joku

raskas asia tulee, että he sen tuovat sinun eteesi mutta
kaikki pienet asiat he itse ratkaiskaan: niin huojenna jotakin
itseltäs, ja he kantavat kuormaa sinun kanssas. 23 Jos
sinä sen teet, ja Jumala sen sinulle käskee, niin sinä taidat
voimassa pysyä, niin myös kaikki tämä kansa saa mennä
kotiansa rauhassa. 24 Ja Moses kuuli appensa äänen, ja
teki kaikki mitä hän sanoi. 25 Ja valitsi vaat miehet kaikesta
Israelista, ja asetti heidät kansan päämiehiksi, tuhanten
päälle, sadan päälle, viidenkymmenen päälle, ja kymmenen
päälle, 26 Jotka tekivät kansalle oikeuden joka aika. Mutta
jotka raskaat asiat olivat, lykkäsivät he Moseksen alle; vaan
kaikki pienet asiat he itse ratkasivat. 27 Niin Moses antoi
appensa mennä ja hän meni omalle maallensa.

19 Kolmantena kuukautena Israelin lasten lähtemisestä
Egyptin maalta, tulivat he sinä päivänä Sinain korpeen.
2 Sillä he olivat lähteneet Raphidimista, ja tulivat Sinain
korpeen, ja sioittivat itsensä korpeen: ja Israel sioitti itsensä
siihen, vuoren kohdalle. 3 Ja Moses astui ylös Jumalan tykö.
Ja Herra huusi häntä vuorelta, ja sanoi: näin sinun pitää
sanoman Jakobin huoneelle, ja Israelin lapsille ilmoittaman.
4 Te olette nähneet, mitä minä Egyptiläisille tehnyt olen:
ja kuinka minä olen teitä kantanut kotkan siivillä, ja olen
saattanut teidät minun tyköni. 5 Jos te siis minun ääneni
ahkerasti kuulette, ja pidätte minun liittoni, niin teidän pitää
oleman minulle kallis omaisuus kaikista kansoista, vaikka
muutoin koko maa on minun. 6 Ja teidän pitää oleman
minulle papillinen valtakunta ja pyhä kansa. Nämä ovat ne
sanat, jotka sinun pitää Israelin lapsille, sanoman. 7 Niin
Moses tuli ja kutsui kokoon vanhimmat kansan seasta, ja
jutteli heille kaikki sanat, jotka Herra hänen käskenyt oli. 8 Ja
kaikki kansa vastasi yhtä haavaa, ja sanoi: kaikki mitä Herra
puhunut on, me tahdomme tehdä. Ja Moses sanoi jällensä
kansan sanat Herralle. 9 Niin Herra sanoi Mosekselle:
katso, minä tulen sinun tykös paksussa pilvessä, että kansa
kuulee minun puhuvan sinun kanssas, ja uskoo sinua
ijankaikkisesti. Ja Moses ilmoitti Herralle kansan puheen. 10
Ja Herra sanoi Mosekselle: mene kansan tykö, ja pyhitä
heitä tänäpänä ja huomenna: että he vaatteensa pesisivät.
11 Ja olisivat kolmantena päivänä valmiit; sillä kolmantena
päivänä Herra on astuva alas kaiken kansan eteen Sinain
vuorelle. 12 Ja sinun pitää paneman rajan kansan ympärille,
sanoen: karttakaat teitänne, ettette vuorelle astu taikka tartu
sen rajaan: joka siihen vuoreen sattuu, sen pitää totisesti
kuoleman. 13 Ei yksikään käsi pidä häneen rupeeman,
vaan hän pitää täydellisesti kivitettämän, eli kohdastansa
ammuttaman lävitse, joko se eläin taikka ihminen olis, ei
pidä sen elämän. Koska ääni rupee pitkään kajahtamaan,
silloin he vuorelle astukaan. 14 Moses astui vuorelta kansan
tykö, ja pyhitti heitä: ja he pesivät vaatteensa. 15 Ja hän
sanoi heille: olkaat kolmanteen päivään valmiit, ja älkäät
lähestykö vaimoja. 16 Kuin kolmas päivä tuli, ja aamu oli,
niin tuli pitkäisen jylinä ja leimaus, ja paksu pilvi vuoren
päälle, ja sangen väkevä basunan ääni: niin kaikki kansa,
jotka leirissä olivat, pelvosta vapisivat. 17 Ja Moses johdatti
kansan leiristä Jumalaa vastaan, ja he seisahtivat vuoren
alle. 18 Mutta koko Sinain vuori suitsi, siitä että Herra astui
alas sen päälle tulessa, ja sen savu kävi ylös niinkuin pätsin
savu, niin että koko vuori sangen kovaan vapisi. 19 Ja
sen basunan helinä enemmin ja enemmin eneni. Moses
puhui ja Jumala vastasi häntä kuultavasti. 20 Kuin nyt Herra
oli tullut alas Sinain vuoren kukkulalle, niin Herra kutsui
Moseksen vuoren kukkulalle. Ja Moses astui sinne ylös. 21
Niin sanoi Herra hänelle: astu alas ja varoita kansaa, ettei
he kävisi rajan ylitse Herran tykö, häntä näkemään, ja monta
heistä lankeaisi. 22 Niin myös papit, jotka Herraa lähestyvät,
pitää heitänsä pyhittämän, ettei Herra heitä hukuttaisi. 23
Ja Moses sanoi Herralle: eipä kansa saa astua ylös Sinain
vuorelle; sillä sinä olet meille todistanut ja sanonut: pane rajat
vuoren ympärille, ja pyhitä se. 24 Ja Herra sanoi hänelle:
mene ja astu alas, ja astu ylös (jällensä) sinä ja Aaron sinun
kanssas; mutta papit ja kansa älkään lähestykö astumaan
ylös Herran tykö, ettei hän heitä hukuttaisi. 25 Ja Moses
astui alas kansan tykö ja sanoi nämät heille.

20 Ja Jumala puhui kaikki nämät sanat, sanoen: 2 Minä
(olen) Herra sinun Jumalas; joka sinun Egyptin maalta
orjuuden huoneesta ulos vienyt olen. 3 Ei sinun pidä muita
jumalia pitämän minun edessäni. 4 Ei sinun pidä tekemän
sinulles kuvaa eikä jonkun muotoa, niiden jotka ylhäällä
taivaassa ovat, eli niiden, jotka alhaalla ovat maan päällä,
eikä niiden, jotka vesissä maan alla ovat. 5 Ei sinun pidä
kumartaman niitä, eikä myös palveleman niitä: Sillä minä,
Herra sinun Jumalas, olen kiivas Jumala, joka etsiskelen
isäin pahat teot lasten päälle, kolmanteen ja neljänteen
polveen, jotka minua vihaavat; 6 Ja teen laupiuden monelle
tuhannelle, jotka minua rakastavat, ja pitävät minun käskyni.
7 Ei sinun pidä turhaan lausuman sinun Herras Jumalas
nimeä; sillä ei Herra pidä sitä rankaisemata, joka hänen
nimensä turhaan lausuu. 8 Muista sabbatin päivää, ettäs sen
pyhittäisit. 9 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän ja kaikki
askarees toimittaman. 10 Mutta seitsemäntenä päivänä on
Herra sinun Jumalas sabbati: silloin ei sinun pidä yhtään
työtä tekemän, eikä sinun, eikä sinun poikas, eikä sinun

tyttäres, eikä sinun palvelias, eikä sinun piikas, eikä sinun
juhtas, eikä sinun muukalaises, joka sinun portissas on. 11
Sillä kuutena päivänä on Herra, taivaan ja maan ja meren
tehnyt, ja kaikki mitä niissä ovat, ja lepäsi seitsemäntenä
päivänä. Sentähden siunasi Herra sabbatin päivän, ja pyhitti
sen. 12 Sinun pitää kunnioittaman isääs ja äitiäs, ettäs
kauvan eläisit maan päällä, jonka Herra sinun Jumalas antaa
sinulle. 13 Ei sinun pidä tappaman. 14 Ei sinun pidä huorin
tekemän. 15 Ei sinun pidä varastaman. 16 Ei sinun pidä
väärää todistusta sanoman sinun lähimmäistäs vastaan. 17
Ei sinun pidä pyytämän sinun lähimmäises huonetta. Ei sinun
pidä himoitseman sinun lähimmäises emäntää, eikä hänen
palveliaansa, eikä piikaansa, eikä hänen härkäänsä, eikä
mitään mikä sinun lähimmäises on. 18 Ja kaikki kansa näki
pitkäisen jylinän, ja tulen leimaukset, ja basunan helinän, ja
vuoren suitsevan: ja koska he sen näkivät, niin he pakenivat
ja seisahtuivat taamma. 19 Niin he sanoivat Mosekselle: puhu
sinä meidän kanssamme, ja me kuulemme: ja älkään Jumala
meidän kanssamme puhuko, ettemme kuolisi. 20 Ja Moses
sanoi kansalle: älkäät peljätkö; sillä Jumala on tullut teitä
koettelemaan, ja että hänen pelkonsa olis teidän edessänne,
ettette syntiä tekisi. 21 Ja kansa seisahtui taamma; mutta
Moses meni sen pimeyden tykö, jossa Jumala oli. 22 Ja
Herra sanoi Mosekselle: niin sinun pitää Israelin lapsille
sanoman: te olette nähneet, että minä olen taivaasta teidän
kanssanne puhunut. 23 Ei teidän pidä tekemän epäjumalia
minun sivuuni: hopiaisia jumalia, ja kultaisia jumalia ei teidän
pidä teillenne tekemän. 24 Tee alttari maasta minulle, jonka
päälle sinun pitää polttouhris ja kiitosuhris, sinun lampaas ja
karjas uhraaman: mihinkä paikkaan ikänänsä minä säädän
minun nimeni muiston, sinne minä tulen sinun tykös, ja
siunaan sinua. 25 Ja jos sinä teet minulle kivisen alttarin, niin
älä tee sitä vuoltuista kivistä: jos sinä siihen veitses satutat,
niin sinä sen saastutat. 26 Ei myös sinun pidä astumilla
minun alttarilleni astuman, ettei sinun häpiäs sen päällä
paljastettaisi.

21 Nämät ovat ne oikeudet, jotka sinun pitää paneman
heidän eteensä: 2 Jos sinä ostat Hebrealaisen
orjan, hänen pitää sinua palveleman kuusi vuotta; vaan
seitsemäntenä pitää hänen lähtemän vapaana lunastamatta;
3 Jos hän naimatoinna on ollut, naimatoinna pitää hänen
myös lähtemän; vaan jos hän nainunna tuli, lähtekään
emäntinensä. 4 Jos hänen isäntänsä antoi hänelle emännän,
jos se on synnyttänyt hänelle poikia tai tyttäriä, niin hänen
emäntänsä ja lapsensa pitää oleman hänen isäntänsä omat,
vaan itse hänen pitää lähtemän yksinänsä. 5 Mutta jos orja
julkisesti sanoo: minä rakastan minun isäntääni, vaimoani
ja lapsiani: en tahdo tulla minä vapaaksi, 6 Niin hänen
isäntänsä viekään hänen tuomarien tykö, ja seisauttakaan
hänet oveen, taikka pihtipieleen, ja lävistäkään isäntä hänen
korvansa naskalilla, ja olkaan ijäti hänen orjansa. 7 Jos joku
myy tyttärensä orjaksi, ei hänen pidä lähtemän niinkuin orjat
lähtevät. 8 Jollei hän kelpaa isännällensä, joka ei tahdo
häntä kihlata, niin hänen pitää antaman hänen lunastettaa;
mutta muukalaiselle kansalle ei pidä oleman hänelle voimaa
häntä myydä, tehden petollisesti hänen kanssansa. 9
Mutta jos hän sen kihlaa pojallensa, niin antakaan hänen
nautita tytärten oikeutta. 10 Jos hän pojallensa ottaa toisen,
niin ei hänen pidä kieltämän häneltä hänen ravintoansa,
vaatteitansa, ja asunto-oikeuttansa. 11 Jollei hän tee hänelle
näitä kolmea, niin sen pitää vapaana lähtemän lunastamatta.
12 Joka lyö ihmisen niin että hän kuolee, hänen pitää totisesti
kuoleman. 13 Vaan jollei hän ole häntä väijynyt, mutta
Jumala on antanut hänen langeta hänen käsiinsä, niin
minä määrään sinulle paikan, johonka hänen pakeneman
pitää. 14 Mutta jos joku ylpeydestä tappaa lähimmäisensä
kavaluudella; sen sinun pitää ottaman minun alttariltanikin
pois, kuolettaa. 15 Joka lyö isäänsä taikka äitiänsä, sen pitää
totisesti kuoleman. 16 Joka varastaa ihmisen ja myy hänen,
eli löydetään hänen tykönänsä, sen pitää totisesti kuoleman.
17 Ja joka kiroilee isäänsä ja äitiänsä, sen pitää totisesti
kuoleman. 18 Koska miehet keskenänsä riitelevät, ja toinen
lyö toistansa kivellä eli rusikalla, ja hän ei kuole vaan makaa
vuoteessansa: 19 Jos hän paranee, niin että hän käy ulos
sauvansa nojalla, niin sen pitää syyttömän oleman joka löi:
ainoastaan maksakaan hänen työnsä vahingon, josta hän
on estetyksi tullut, ja hänen pitää kaiketi hänen terveeksi
laittaman. 20 Kun joku lyö palveliaansa eli palkkapiikaansa
sauvalla, niin että hän kuolee hänen käsiinsä: hän pitää
kaiketi kostettaman. 21 Vaan jos hän päivän taikka kaksi
elää, ei pidä häntä kostettaman, sillä se on hänen rahansa.
22 Jos miehet tappelevat keskenänsä, ja loukkaavat raskaan
vaimon, niin että hänen täytyy hedelmänsä kesken synnyttää;
ja ei kuoleman vahinko tapahdu: niin hän pitää rahalla
rangaistaman, sen jälkeen kuin vaimon mies häneltä anoo,
ja se pitää annettaman arviomiesten ehdosta; 23 Mutta
jos kuoleman vahinko tulee, niin pitää hänen antaman
hengen hengestä. 24 Silmän silmästä, hampaan hampaasta,
käden kädestä, jalan jalasta. 25 Polton poltosta, haavan
haavasta, sinimarjan sinimarjasta. 26 Joka lyö palveliansa
eli palkkapiikansa silmän, ja turmeles sen, hänen pitää
päästämän sen vapaaksi silmän tähden. 27 Niin myös jos
hän lyö palvelialtansa taikka palkkapiialtansa hampaan

suusta, niin pitää hänen päästämän sen vapaaksi hampaan
tähden. 28 Jos härkä kuokaisee miehen eli vaimon, niin että
hän kuolee: se härkä pitää kaiketi kivitettämän, ja ei pidä
hänen lihaansa syötämän; ja niin on härjän isäntä viatoin.
29 Mutta jos härkä ennen oli harjaantunut kuokkimaan, ja
sen isännälle oli todistusten kanssa ilmoitettu, ja ei hän
korjannut häntä; jos hän sitte tappaa miehen eli vaimon, niin
pitää härkä kivitettämän, ja hänen isäntänsä kuoleman. 30
Mutta jos hän rahalla pääsee, niin pitää hänen antaman
henkensä lunastukseksi niin paljo kuin määrätään. 31 Jos
hän pojan eli tyttären kuokaisee, niin pitää yhdellä tavalla
hänen kanssansa tehtämän. 32 Jos joku härkä kuokaisee
palvelian eli palkkapiian, niin pitää hänen antaman heidän
isännällensä kolmekymmentä hopiasikliä, ja härkä pitää
kivitettämän. 33 Jos joku avaa kuopan, taikka kaivaa kuopan,
jos ei hän sitä peitä, ja härkä eli aasi siihen putoo: 34 Niin
pitää sen kuopan isäntä maksaman rahalla sen isännälle;
mutta sen kuolleen pitää hänen oleman. 35 Jos jonkun
härkä kuokkii toisen miehen härjän, että se kuolee, niin pitää
heidän myymän sen elävän härjän, ja jakaman rahan, niin
myös sen kuolleen härjän pitää heidän jakaman. 36 Elikkä
jos se oli tiettävä, että härkä on ennen tottunut kuokkimaan,
ja hänen isäntänsä ei korjannut häntä, niin hänen pitää
antaman härjän härjästä, ja se kuollut pitää hänen oleman.

22 Jos joku varastaa härjän taikka lampaan ja teurastaa
eli myy sen; hänen pitää antaman viisi härkää yhdestä
härjästä, ja neljä lammasta yhdestä lampaasta. 2 Jos varas
käsitetään, koska hän itsensä sisälle kangottaa, ja hän
lyödään kuoliaaksi, niin ei pidä tappajan vereen vikapään
oleman. 3 Vaan jos aurinko on noussut hänen ylitsensä,
niin pitää tappajan kuolemaan vikapään oleman: kaiketi
pitää hänen jällensä maksaman; jollei hänellä ole varaa, niin
myytäkään hän varkautensa tähden. 4 Jos varkaan kappale
löydetään täydellisesti hänen tyköänsä, härkä, aasi, eli
lammas; niin pitää hänen jällensä kaksikertaisesti maksaman.
5 Jos joku syöttää toisen pellon eli viinamäen, niin että
hän päästää sisälle karjansa, ja syöttää toisen pellossa,
hänen pitää siitä parhaasta, kuin hänen omassa pellossansa
eli viinamäessänsä löydetään maksaman. 6 Jos valkia
vallallensa pääsee, ja orjantappuroihin syttyy, niin että kykäät
eli laiho, eli pelto poltetaan, niin sen pitää maksaman, kuin
valkian päästi. 7 Jos joku antaa lähimmäisellensä rahaa, eli
muuta kalua kätköön, ja se varastetaan hänen huoneestansa:
jos se varas löydetään, niin hänen pitää sen kaksikertaisesti
maksaman. 8 Ja jos ei varas löydetä, niin pitää huoneen
isäntä tuotaman tuomarien eteen vannotettaa, jos ei hän
ole käsiänsä satuttanut lähimmäisensä kaluun. 9 Kaiken
väärän asian tähden härjästä eli aasista, taikka lampaasta,
eli vaatteesta ja kaiken sen tähden kuin pois tullut on, josta
joku sanoo: tämä se on, niin pitää heidän molempain asiansa
tuleman tuomarien eteen; jonka tuomarit vikapääksi löytävät,
sen pitää lähimmäisellensä kaksikertaisesti maksaman.
10 Jos joku antaa lähimmäisellensä aasin, eli härjän, eli
lampaan, taikka mikä eläin se olis, tähteelle, ja se kuolee,
taikka saa muutoin vamman, taikka ajetaan pois, ettei
yksikään sitä näe: 11 Niin pitää valan heidän molempain
välillänsä käymän Herran kautta, ettei hän ole satuttanut
kättänsä lähimmäisensä kaluun; ja sen jonka kalu oma oli,
pitää siihen tyytymän, ja toisen ei pidä sitä maksaman. 12 Jos
varas sen varastaa häneltä, niin pitää hänen sen maksaman
sen isännälle. 13 Mutta jos se raadeltu on, niin pitää hänen
todistajat tuoman, ja ei mitään jälleen antaman. 14 Jos joku
ottaa lainaksi lähimmäiseltänsä, ja se tulee rivinomaksi eli
kuolee, niin ettei sen isäntä ole läsnä, niin hänen pitää sen
kokonansa maksaman. 15 Mutta jos sen isäntä on siihen
tykönä, niin ei hänen pidä sitä maksaman; jos se palkalla oli,
niin saakoon palkkansa. 16 Jos joku viettelee neitseen, joka
ei vielä ole kihlattu, ja makaa hänen, sen pitää kaiketi hänelle
antaman huomenlahjan, ja ottaman hänen emännäksensä.
17 Jos hänen isänsä ei tahdo häntä antaa hänelle, niin hänen
pitää antaman rahaa, niin paljo kuin neitseen huomenlahja
on. 18 Velhonaista ei sinun pidä salliman elää. 19 Joka
järjettömäin luontokappalten kanssa yhteyntyy, sen pitää
totisesti kuoleman. 20 Se joka uhraa jumalille, ja ei ainoalle
Herralle, hänen pitää kirottu oleman. 21 Muukalaisia ei sinun
pidä ahdistaman, eikä myös polkuna pitämän: sillä te olette
myös olleet muukalaisna Egyptin maalla. 22 Ei teidän pidä
yhtään leskeä eli orpolasta murheelliseksi saattaman. 23
Koska sinä jonkun heistä murheelliseksi saatat: jos hän
hartaasti huutaa minun tyköni, niin minä tahdon totisesti
kuulla hänen huutonsa. 24 Ja minun vihani julmistuu, niin
että minä tapan heidät miekalla; ja teidän emäntänne pitää
tuleman leskiksi, ja teidän lapsenne orvoiksi. 25 Koska sinä
lainaat minun kansalleni rahaa, köyhälle kuin sinun tykönäs
on, ei sinun pidä oleman häntä vastaan niinkuin kasvon
ottaja, eli korkoa hänen päällensä paneman. 26 Koska
sinä lähimmäiseltäs vaatteet otat pantiksi, niin sinun pitää
antaman sen hänelle jällensä, ennen kuin aurinko laskee. 27
Sillä se on hänen ainoa verhonsa, ja vaate hänen ihollansa:
missästä hän makais? Ja tapahtuu, että hän huutaa minun
tyköni, niin minä kuulen häntä; sillä minä olen laupias. 28
Tuomareita ei sinun pidä kiroileman, ja ylimmäistä sinun
kansassas ei sinun pidä sadatteleman. 29 Sinun uutistas ja

pisarias ei sinun pidä viivyttelemän. Esikoisen sinun pojistas
pitää sinun antaman minulle. 30 Niin pitää myös sinun
tekemän härkäis ja lammastes kanssa. Seitsemän päivää
anna heidän olla emäinsä tykönä, kahdeksantena päivänä
pitää sinun sen antaman minulle. 31 Teidän pitää oleman
pyhä kansa minulle. Sentähden ei teidän pidä syömän lihaa,
joka metsän pedoilta raadeltu on, mutta heittämän sen
koirille.

23 Ei sinun pidä uskoman valheita; ettäs auttaisit
jumalatointa, ja tulisit vääräksi todistajaksi. 2 Ei sinun
pidä joukkoa seuraaman pahuuteen, eikä myös vastaaman
oikeuden edessä niin että sinä poikkeat joukon jälkeen pois
oikeutta vääntämään. 3 Ei sinun pidä kaunisteleman köyhää,
hänen asiassansa. 4 Koska sinä kohtaat vihollises härjän eli
aasin eksyksissä niin sinun pitää johdattaman sen hänelle
jällensä. 5 Koskas näet vihollises aasin makaavan kuorman
alla, kavahda, ettes häntä jättäisi; vaan sinun pitää kaiketi
auttaman häntä. 6 Ei sinun pidä kääntelemän sinun köyhäs
oikeutta hänen asiassansa. 7 Ja ole kaukana vääristä
asioista. Viatointa ja hurskasta ei sinun pidä tappaman; sillä
en minä pidä jumalatointa hurskaana. 8 Ei sinun pidä lahjoja
ottaman; sillä lahjat sokaisevat näkeväiset, ja kääntävät
hurskasten asiat. 9 Ei teidän pidä solvaiseman muukalaisia;
sillä te tiedätte muukalaisen sydämen, että te myös itse
olette olleet muukalaiset Egyptin maalla. 10 Kuusi vuotta
pitää sinun kylvämän sinun maas, ja kokooman sen tulon. 11
Vaan seitsemäntenä vuonna pitää sinun sen levolle jättämän,
että köyhät sinun kansastas siitä syödä saisivat. Ja mitä jää,
sen metsän pedot syökään. Niin pitää myös sinun tekemän
viinamäkes ja öljymäkes kanssa. 12 Kuusi päivää pitää sinun
työtäs tekemän, mutta seitsemäntenä päivänä pitää sinun
lepäämän: että sinun härkäs ja aasis saisivat levätä, ja sinun
piikas poika ja muukalainen sais itsensä virvottaa. 13 Kaikki
ne mitkä minä olen teille sanonut, pitää teidän pitämän. Ja
vierasten jumalain nimeä ei pidä teidän muistaman, ja sinun
suustas ei pidä ne kuuluman. 14 Kolmasti vuodessa pitää
sinun minulle juhlaa pitämän. 15 Happamattoman leivän
juhlan pitää sinun pitämän, niin että sinä seitsemän päivää
syöt happamatointa leipää, niinkuin minä sinulle käskenyt
olen, määrättynä aikana sillä kuulla Abib. Sillä että sillä
ajalla olet sinä lähtenyt Egyptistä; mutta älä tule tyhjin käsin
minun eteeni. 16 Ja sen juhlan, koskas ensin rupeet pellolta
korjaamaan, mitäs siihen kylvänyt olet. Ja korjaamisen juhlan,
vuoden lopussa, koska sinä työs kedolta korjannut olet. 17
Kolmasti vuodessa pitää kaikki sinun miesväkes tuleman
Herran Jumalan eteen. 18 Ei sinun pidä uhraaman minun
uhrini verta happaman taikinan kanssa; ja minun juhlani
lihavuus ei pidä ylitse yön jäämän huomeneksi. 19 Uutista
ensimäisestä sinun maas hedelmästä pitää sinun tuoman
sinun Herras Jumalas huoneesen. Ei sinun pidä keittämän
vohlaa emänsä rieskassa. 20 Katso, minä lähetän enkelin
sinun edelles varjelemaan sinua tiellä, ja johdattamaan sinun
siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut. 21 Pidä vaari
itsestäs hänen kasvoinsa edessä ja kuule hänen äänensä,
älä hänen mieltänsä pahoita; sillä ei hän jätä rankaisemata
teidän ylitsekäymistänne: sillä minun nimeni on hänessä. 22
Vaan jos sinä ahkerasti kuulet hänen äänensä, ja teet kaikki
mitä minä sinulle käsken, niin minä olen sinun vihollistes
vihollinen, ja sinun vainoojais vainooja. 23 Sillä minun
enkelini käy sinun edelläs, ja johdattaa sinun Amorilaisten,
Hetiläisten, Pheresiläisten, Kanaanealaisten, Heviläisten,
ja Jebusilaisten tykö, ja minä hävitän heitä. 24 Niin ei
sinun pidä kumartaman heidän jumaliansa, eikä myös heitä
palveleman, eikä heidän tekoinsa jälkeen tekemän; mutta
sinun pitää heidän epäjumalansa heittämän pois, ja lyömän
heidän kuvansa rikki. 25 Mutta Herraa teidän Jumalaanne
pitää teidän palveleman, niin hän siunaa sinun leipäs ja
sinun vetes: ja minä otan sinulta pois kaikki sairaudet. 26
Ei yksikään kesken synnyttäväinen eikä hedelmätöin pidä
oleman sinun maassas; ja minä tahdon täyttää sinun päiväs
luvun. 27 Minä lähetän minun pelkoni sinun edelles, ja
hukutan kaiken kansan, jonka tykö sinä menet: ja saatan
kaikki sinun vihollises pakoon sinun edestäs. 28 Minä lähetän
hörhöläiset sinun edelles, jotka pitää ajaman pois sinun
edestäs Heviläiset, Kanaanealaiset ja Hetiläiset. 29 En minä
heitä aja ulos yhtenä vuonna sinun edestäs, ettei maa
autiaksi tulisi, eikä metsän pedot enenisi sinua vastaan.
30 Vähittäin minä heitä ajan ulos sinun edestäs, siihenasti
ettäs kasvat ja omistat maan. 31 Ja minä panen sinun maas
rajat Punaisesta merestä niin Philistealaisten mereen asti, ja
korvesta niin virtaan asti: sillä minä annan maan asuvaiset
sinun kätees, ajaakses heitä ulos edestäs. 32 Ei sinun pidä
liittoa tekemän heidän kanssansa, eikä heidän jumalainsa
kanssa. 33 Ei heidän pidä asuman sinun maassas, ettei he
kehoittaisi sinua syntiä tekemään minua vastaan, niin ettäs
palvelet heidän jumaliansa, sillä se on sinulle paulaksi.

24 Ja hän sanoi Mosekselle: astu Herran tykö, sinä
ja Aaron, Nadab ja Abihu, ja seitsemänkymmentä
vanhinta Israelista: ja kumartakaat itsenne taampana.
2 Mutta Moses lähestyköön yksinänsä Herran tykö, ja
älköät muut lähestykö: älköön myös kansa astuko ylös
hänen kanssansa. 3 Ja Moses tuli ja jutteli kansalle kaikki

Herran sanat, ja oikeudet. Niin vastasi kaikki kansa yhdellä
äänellä, ja sanoi: kaikki ne sanat, mitkä Herra puhunut
on, tahdomme me tehdä. 4 Niin kirjoitti Moses kaikki
Herran sanat, ja nousi varhain aamulla, ja rakensi alttarin
vuoren palttaan, kahdentoistakymmenen patsaan kanssa,
kahdentoistakymmenen Israelin sukukunnan jälkeen. 5 Ja
lähetti sinne nuoria miehiä Israelin lapsista, jotka uhrasivat
polttouhria, ja kiitosuhria Herralle, mulleista. 6 Ja Moses otti
puolen verestä ja pani maljoihin; mutta toisen puolen verestä
priiskotti hän alttarille. 7 Ja otti liitonkirjan, ja luki sen kansan
korvain kuullen, ja he sanoivat: kaikki mitä Herra puhunut on
tahdomme me tehdä ja olla hänelle kuuliaiset. 8 Niin Moses
otti veren ja priiskotti kansan päälle, ja sanoi: katso, tämä
on liiton veri, jonka Herra teki teidän kanssanne kaikkein
näiden sanain päälle. 9 Niin astui Moses ja Aaron, Nadab ja
Abihu ylös, ja seitsemänkymmentä Israelin vanhinta. 10 Ja
näkivät Israelin Jumalan: hänen jalkainsa alla oli niinkuin
teko saphirin kivestä, ja kuin itse taivas, koska seijes on; 11
Eikä ojentanut kättänsä Israelin lasten päämiesten tykö: ja
kuin he olivat nähneet Jumalan, niin he söivät ja joivat. 12 Ja
Herra sanoi Mosekselle: astu ylös minun tyköni vuorelle,
ja ole siellä: ja minä annan sinulle kiviset taulut, ja lain, ja
käskyt, jotka minä kirjoittanut olen, jotka sinun pitää heille
opettaman. 13 Silloin nousi Moses ja hänen palveliansa
Josua: ja Moses astui ylös Jumalan vuorelle. 14 Ja sanoi
vanhimmille: olkaat tässä siihen asti, kuin me palajamme
teidän tykönne: katso, Aaron ja Hur ovat teidän tykönänne:
jolla joku asia on, se tulkaan heidän eteensä. 15 Koska
Moses tuli vuorelle, niin pilvi peitti vuoren, 16 Ja Herran
kunnia asui Sinain vuorella, ja pilvi peitti sen kuusi päivää: ja
hän kutsui Moseksen pilven keskeltä seitsemäntenä päivänä.
17 Ja Herran kunnia oli nähdä niinkuin kuluttavainen tuli,
vuoren kukkulalla, Israelin lasten edessä. 18 Ja Moses meni
keskelle pilveä, ja astui ylös vuorelle: ja Moses oli vuorella
neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.

25 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, että he tuovat minulle ylennysuhrin: joka
mieheltä, jonka sydän hyvästä tahdosta sen antaa, pitää
teidän minun ylennysuhrini ottaman. 3 Ja tämä on ylennysuhri,
jonka teidän pitää ottaman heiltä: kultaa ja hopiaa ja
vaskea. 4 Sinisiä villoja, purpuraa, ja tulipunaisia villoja,
niin myös kallista liinaa ja vuohen karvoja. 5 Punaisia
oinaan nahkoja, tekasjim-nahkoja, ja sittimipuita, 6 Öljyä
lamppuihin, yrttejä voide-öljyksi, ja hyvän hajullisia kaluja
savuttamiseksi. 7 Onikinkiviä, ja sisälle sovitettuja kiviä
päällisvaatteeseen ja kilpeen. 8 Ja heidän pitää tekemän
minulle pyhän, että minä asuisin heidän seassansa. 9
Kaiken sen jälkeen kuin minä osotan sinulle Tabernaklin
muodon, ja kaikkein sen astiain muodon: niin pitää teidän
sen tekemän. 10 Tehkäät arkki sittimipuusta, jonka pituus
pitää oleman puolikolmatta kyynärää, ja leveys puolitoista
kyynärää, ja korkeus puolitoista kyynärää. 11 Ja sinun pitää
sen silaaman puhtaalla kullalla, sisältä ja ulkoa pitää sinun
sen silaaman; ja sinun pitää tekemän kultaisen vanteen sen
ympäri. 12 Ja pitää myös valaman neljä kultaista rengasta,
jotka sinun pitää paneman neljään kulmaan, niin että kaksi
rengasta ovat hänen yhdellä puolellansa, ja toiset kaksi
rengasta toisella puolellansa. 13 Ja sinun pitää tekemän
korennot sittimipuusta, ja silaaman ne kullalla. 14 Ja pitää
pistämän korennot renkaisiin, arkin sivulle; että niillä arkki
kannettaisiin. 15 Sen arkin renkaissa pitää oleman korennot;
ja ei pidä niistä vedettämän ulos. 16 Ja sinun pitää paneman
arkkiin sen todistuksen, jonka minä sinulle annan. 17 Sinun
pitää myös tekemän armoistuimen, puhtaasta kullasta,
puolikolmatta kyynärää pitkän, ja puolitoista kyynärää leviän.
18 Ja sinun pitää tekemän kaksi Kerubimiä kullasta: valetusta
kullasta pitää sinun ne tekemän, molempiin päihin armo-
istuinta. 19 Ja tee yksi Kerubimi tähän päähän ja toinen
toiseen päähän: molempiin päihin armoistuinta pitää teidän
Kerubimit tekemän. 20 Ja ne Kerubimit pitää hajottaman
siipensä sen ylitse, niin että he peittävät armo-istuimen
siivillänsä, ja heidän kasvonsa pitää oleman toinen toisensa
puoleen: ja Kerubimin kasvot pitää oleman armo-istuinta
päin. 21 Ja sinun pitää asettaman armo-istuimen arkin
päälle, ja paneman arkkiin sen todistuksen, jonka minä
sinulle annan. 22 Ja siinä minä sinulle olen saapuvilla, ja
puhuttelen sinua armo-istuimelta, kahden Kerubimin väliltä,
jotka ovat todistuksen arkin päällä, kaikista mitä minä sinun
käsken sanoa Israelin lapsille. 23 Ja sinun pitää tekemän
pöydän sittimipuusta: kaksi kyynärää pitää oleman hänen
pituutensa, ja kyynärä hänen leveytensä, ja puolitoista
kyynärää hänen korkeutensa. 24 Ja sinun pitää silaaman sen
puhtaalla kullalla, ja tekemän ympärinsä sen päälle kultaisen
vanteen. 25 Ja sinun pitää tekemän vanteen sen ympäri
kämmentä korkian, ja tekemän kultaisen palteen vanteen
ympäri. 26 Ja sinun pitää siihen tekemän neljä kultaista
rengasta, ja paneman renkaat neljään kulmaan, jotka ovat
neljän jalan päällä. 27 Juuri vanteen kohdalla pitää ne
renkaat oleman, että niihin taidettaisiin pistää korennot, joilla
pöytä kannettaisiin. 28 Ja sinun pitää tekemän ne korennot
sittimipuusta ja silaaman kullalla: ja pöytä niillä kannettaman.
29 Ja sinun pitää siihen myös tekemän sen vadit, ja
lusikat, ja maljat ja pikarit, joilla ulos ja sisälle kaadetaan:

puhtaasta kullasta pitää sinun ne tekemän. 30 Ja sinun
pitää paneman aina pöydälle minun eteeni katumusleivät. 31
Sinun pitää myös tekemän kynttiläjalan puhtaasta kullasta:
valetusta kullasta pitää se kynttiläjalka tehtämän, jonka varsi
haarainsa, maljainsa, nuppeinsa ja kukkaistensa kanssa
pitää siitä samasta oleman. 32 Kuusi haaraa pitää käymän
ulos hänen kyljistänsä: kolme kynttiläjalan haaraa hänen
yhdestä kyljestänsä, ja kolme kynttiläjalan haaraa hänen
toisesta kyljestänsä. 33 Ja pitää oleman kolme maljaa
niinkuin mandelpähkinät, yhdessä haarassa, niin myös
nuppi ja kukkainen, ja kolme mandelpähkinän muotoista
maljaa toisessa haarassa, ja nuppi ja kukkainen: niin pitää
oleman niissä kuudessa haarassa, jotka kynttiläjalasta ulos
käyvät. 34 Mutta kynttiläjalassa pitää oleman neljä maljaa
mandelin muotoista, ja siihen nupit ja kukkaiset. 35 Nimittäin
yksi nuppi kahden haaran alla, ja taas yksi nuppi toisen
haaran alla, ja vielä yksi nuppi kahden (jälkimäisen) haaran
alla: niissä kuudessa haarassa, jotka kynttiläjalasta ulos
käyvät. 36 Niiden nupit ja niiden haarat pitää siitä oleman:
ja kaikki tyyni pitää oleman valetusta kullasta. 37 Ja sinun
pitää tekemän seitsemän lamppua sen päälle, jotka lamput
pitää sytytettämän, niin että ne valistaisivat toinen toisensa
kohdalla. 38 Ja kynttilän niistimet ja sammutuskalut puhtaasta
kullasta. 39 Yhdestä leiviskästä puhdasta kultaa pitää sinun
sen tekemän, kaikkein näiden astiain kanssa. 40 Niin katso,
ja tee sen muodon jälkeen, kuin sinä näit vuorella.

26 Ja Tabernaklin pitää sinun tekemän kymmenestä
vaatteesta: kalliista kerratuista liinalangoista, sinisistä,
purpuraisista, ja tulipunaisista villoista. Gerubimin sinun pitää
tekemän taitavasti sen päälle. 2 Kunkin vaatten pituus pitää
oleman kahdeksan kyynärää kolmattakymmentä, ja leveys
pitää oleman neljä kyynärää: ja niillä kaikilla vaatteilla pitää
yksi mitta oleman. 3 Viisi vaatetta pitää yhdistettämän toinen
toiseensa, ja taas viisi yhdistettämän toinen toiseensa. 4 Sinun
pitää myös tekemän silmukset sinisistä villoista ensimäisen
vaatteen reunaan, äärimäiset kulmat yhteen sidottaa: ja
niin sinun pitää tekemän äärimäisen vaatteen reunaan,
sen kulmat yhteenpantaa toistamiseen. 5 Sinun pitää
tekemän viisikymmentä silmusta ensimäiseen vaatteesen,
niin myös viisikymmentä silmusta äärelle vaatetta, joka
toisessa yhdistyksessä on; ja silmukset pitää oleman toinen
toisensa kohdalla. 6 Ja sinun pitää tekemän viisikymmentä
kultaista koukkua, ja ne vaatteet yhdistämän toinen toiseensa
niillä koukuilla, niin että se tulis yhdeksi Tabernakliksi.
7 Ja sinun pitää tekemän yksitoistakymmentä vaatetta
vuohen karvoista, peitteeksi Tabernaklin päälle. 8 Jokaisen
vaatteen pituuden pitää oleman kolmekymmentä kyynärää,
ja leveyden neljä kyynärää, ja leveyden neljä kyynärää. Ja
kaikki yksitoistakymmentä pitää oleman yhdensuuruiset.
9 Viisi vaatetta pitää sinun toinen toiseensa yhdistämän
erinänsä, ja myös kuusi vaatetta erinänsä; niin ettäs teet
sen kuudennen vaatteen kaksikertaiseksi etiseltä puolen
Tabernaklia. 10 Ja sinun pitää tekemän viisikymmentä
silmusta ensimäisen vaatteen reunaan, äärelle, josta se
yhdistetään ja myös viisikymmentä silmusta siihen vaatteen
reunaan, josta se toinen kerta yhdistetään. 11 Niin myös pitää
sinun tekemän viisikymmentä vaskikoukkua, ja paneman
koukut silmuksiin ja yhdistämän majan, että se olis yksi
maja. 12 Vaan se liika joka ylitse jää Tabernaklin vaatteesta:
nimittäin puolen siitä liiaksi jääneestä vaatteesta, pitää sinun
antaman riippua ylitse Tabernaklin, perän puolella. 13 Ja yksi
kyynärä pitää oleman yhdellä ja yksi kyynärä toisella puolen,
sen ylitse jääneen majan vaatteen pituudesta: sen pitää
riippuman Tabernaklin sivuilla siellä ja täällä, sitä peittämässä.
14 Mutta tämän ensimäisen peitteen päälle sinun pitää
tekemän toisen peitteen punaisista oinaan nahoista, ja vielä
sitten ylimmäisen peitteen tekasjim-nahoista. 15 Sinun pitää
myös tekemän Tabernaklin laudat sittimipuusta, pystyällä
olemaan. 16 Jokaisen laudan pituus pitää oleman kymmenen
kyynärää, vaan leveys puolitoista kyynärää. 17 Kaksi vaarnaa
pitää jokaisessa laudassa oleman, niin että he taittaisiin
yhdistettää toinen toiseensa. Näin pitää sinun tekemän kaikki
Tabernaklin laudat. 18 Ja sinun pitää tekemän Tabernaklin
laudat, niin että kaksikymmentä lautaa pitää oleman etelän
puolella. 19 Ja neljäkymmentä hopiajalkaa pitää sinun
tekemän kahdenkymmenen laudan alle, niin että jokaisen
laudan alla pitää oleman kaksi jalkaa, kahden vaarnansa
päällä. 20 Niin myös majan toisella sivulla pohjan puolella
pitää oleman kaksikymmentä lautaa. 21 Ja neljäkymmentä
hopiajalkaa: aina kaksi jalkaa kunkin laudan alla. 22 Mutta
perällä Tabernaklia länteen päin pitää sinun tekemän kuusi
lautaa. 23 Ja kaksi lautaa pitää sinun tekemän Tabernaklin
perälle, niihin kahteen kulmaan. 24 Niin että kumpikin niistä
taittaisiin yhdistettää silmuksella sekä alhaalta että ylhäältä:
yhdellä tavalla pitää he molemmista kulmista yhdistettämän
kulmakiskoilla, 25 Niin että yhteen olis kahdeksan lautaa,
ja heidän hopiajalkansa kuusitoistakymmentä: aina kaksi
jalkaa kunkin laudan alla. 26 Sinun pitää myös tekemän
korennot sittimipuusta: viisi niihin lautoihin, jotka yhdellä
Tabernaklin sivulla ovat; 27 Ja viisi korentoa niihin lautoihin,
kuin toisella Tabernaklin sivulla ovat: ja viisi korentoa myös
niihin lautoihin, jotka perällä Tabernaklia ovat, länteen päin.
28 Ja keskimäinen korento pitää kesketä lautoja käymän

yhdestä kulmasta niin toiseen. 29 Ja sinun pitää laudat kullalla
silaaman, ja kullasta renkaat niihin tekemän, joihinka korennot
pistetään, ja sinun pitää myös korennot kullalla silaaman.
30 Ja niin pitää sinun Tabernaklin pystyälle paneman, sen
muodon jälkeen, kuin sinä näit vuorella. 31 Esiripun pitää
myös sinun tekemän sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista
villoista, niin myös kalliista kerratuista liinalangoista, ja
tekemään Kerubimit sen päälle taitavasti. 32 Ja sinun pitää
ripustaman sen neljän sittimipuisen, kullalla silatun patsaan
päälle, ja niiden kultaiset koukut, neljän hopiajalan päälle. 33
Ja sinun pitää ripustaman esiripun koukuille, ja paneman
todistusarkin sisälliselle puolen esirippua, niin että esirippu
olis teille erotus pyhän ja kaikkein pyhimmän vaiheella. 34
Armo-istuimen pitää sinun myös paneman todistusarkin
päälle, kaikkein pyhimpään. 35 Ja paneman pöydän ulkoiselle
puolen esirippua, ja kynttiläjalan pöydän kohdalle, päivän
puolelle Tabernaklia, niin että pöytä seisoo pohjaan päin. 36
Ja sinun pitää tekemän peittovaatteen Tabernaklin oveen,
sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista, niin myös
kalliista kerratusta liinalangasta, taitavasti ommellun. 37
Tätä peittovaatetta varten pitää sinun tekemän viisi patsasta
sittimipuusta ja ne kullalla silaaman, ja koukut pitää oleman
kullasta: ja sinun pitää valaman niille viisi vaskista jalkaa.

27 Ja sinun pitää tekemän myös alttarin sittimipuusta:
viisi kyynärää pitää oleman pituuden, ja viisi kyynärää
leveyden: neljäkulmaisen pitää sen alttarin oleman, ja
kolme kyynärää hänen korkeutensa. 2 Sarvet sinun pitää
myös tekemän hänen neljään kulmaansa: siitä pitää hänen
sarvensa oleman; ja sinun pitää sen vaskella silaaman. 3 Tee
myös hänen patansa, joihin tuhka korjataan, ja lapionsa, ja
maljansa, ja tadikkonsa ja hiilikattilansa: kaikki hänen kalunsa
pitää sinun vaskesta tekemän. 4 Ja sinun pitää myös tekemän
hänelle häkin, niinkuin verkon vaskesta, ja tekemän sen
verkon päälle neljä vaskirengasta hänen neljään kulmaansa.
5 Sinun pitää sen paneman alhaalta alttarin ympäri, niin että
se häkki ulottuu keskelle alttaria. 6 Ja sinun pitää tekemän
sittimipuiset korennot alttarille, ja silaaman ne vaskella; 7 Ja
pitää pistämän korennot renkaisiin, niin että korennot ovat
kahden puolen alttaria, joilla se kannettaisiin. 8 Ja laudoista
pitää sinun sen tekemän, niin että se on tyhjä sisältä: niinkuin
sinulle osoitettiin vuorella, niin se tehtämän pitää. 9 Sinun
pitää myös tekemän Tabernaklin pihan meren puolelle; ja
pihan vaatteet pitää oleman kalliista kerratusta liinasta, sata
kyynärää pitää oleman yhden sivun pituus. 10 Ja hänen
patsaitansa pitää oleman kaksikymmentä, kahdenkymmenen
vaskijalan päällä, ja patsasten koukut ja heidän vyönsä
hopiasta. 11 Niin myös pohjan puoleen, pituudelle pitää
oleman esivaatteet sata kyynärää pitkät, ja kaksikymmentä
sen patsasta kahdenkymmenen vaskijalan päällä, patsasten
koukut voinensä hopiasta. 12 Mutta pihan laveudelle lännen
puoleen pitää oleman vaatteet, viisikymmentä kyynärää
pitkät, ja kymmenen patsasta kymmenen jalan päällä. 13
Ja itään päin, pihan laveuden pitää oleman viisikymmentä
kyynärää. 14 Niin että vaatteella yhdellä puolella on
viisitoistakymmentä kyynärää: ja kolme patsasta kolmen
jalan päällä. 15 Ja viisitoistakymmentä kyynärää toisella
puolella, siihen myös kolme patsasta kolmen jalan päällä.
16 Mutta pihan läpikäytävässä pitää oleman yksi vaate
kaksikymmentä kyynärää leviä, sinisistä, purpuraisista ja
tulipunaisista villoista, ja kalliista liinalangasta taitavasti
ommellun: siihen myös neljä patsasta ja neljän jalan päällä. 17
Kaikilla patsailla ympärinsä pihan pitää oleman hopiavanteet,
hopiakoukut, ja vaskiset jalat. 18 Ja pihan pituus pitää oleman
sata kyynärää, ja leveys kaikelta kohtaa viisikymmentä,
ja korkeus viisi kyynärää, kalliista kerratusta liinasta: ja
heidän jalkansa vaskesta. 19 Kaikki Tabernaklin astiat, jotka
kaikkinaiseen palvelukseen tarvitaan, kaikki hänen vaarnansa
ja kaikki pihan vaarnat pitää oleman vaskesta. 20 Ja käske
Israelin lapsille, että he toisivat sinulle kaikkein selkiämpää
öljypuun öljyä puserrettua, valkeudeksi: että lamppu aina
palais. 21 Seurakunnan majassa ulkoisella puolella esirippua,
joka on todistuksen edessä, pitää Aaron poikinensa sen
toimittaman, (valistamaan) ehtoosta niin aamuun asti, Herran
edessä. Se pitää teille oleman ijankaikkinen sääty heidän
sukukunnissansa, Israelin lasten seassa.

28 Ja sinun pitää ottaman tykös sinun veljes Aaronin
poikinensa Israelin lasten seasta, että hän olis minun
pappini: Aaron ja hänen poikansa Nadab, Abihu, Eleatsar
ja Itamar. 2 Ja sinun pitää tekemän veljelles Aaronille
pyhät vaatteet, kunniaksi ja kaunistukseksi. 3 Ja sinun
pitää myös puhuman kaikkein niiden kanssa, joilla taitava
sydän on, jotka minä taidon hengellä täyttänyt olen, että he
tekevät vaatteita Aaronille hänen pyhittämiseksensä, että
hän olis minun pappini. 4 Ja nämät ovat vaatteet, jotka
heidän tekemän pitää: kilpi, päällisvaate, hame, ahdashame,
hiippa ja vyö. Ja näin pitää heidän tekemän sinun veljelles
Aaronille ja hänen pojillensa pyhät vaatteet, että hän
minun pappini olis. 5 Siihen pitää heidän ottaman kultaa,
sinisiä, purpuraisia ja tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa. 6
Päällisvaatteen pitää heidän tekemän kullasta, ja sinisistä,
purpuraisista ja tulipunaisista villoista, ja kalliisti kerratusta
liinasta, taitavasti. 7 Että se yhdistettäisiin molempain olkain

päältä ja sidottaisiin yhteen molemmilta puolilta. 8 Ja hänen
päällisvaatteensa vyö, kuin sen päällä on, pitää oleman
yhdellä tavalla tehty, kullasta, sinivilloista, purpurasta ja
tulipunaisista villoista, ja kalliista kerratusta liinalangasta.
9 Ja sinun pitää ottaman kaksi onikin kiveä, ja kaivaman
niihin Israelin poikain nimet. 10 Heidän kuusi nimeänsä
yhteen kiveen, ja toiset kuusi nimeä toiseen kiveen, sen
jälkeen kuin he syntyneet ovat. 11 Niinkuin kivenvuolia
sinetin kaivaa, pitää sinun taitavasti kaivaman niihin kahteen
kiveen Israelin lasten nimet, ja ne kultaan sisälle sulkeman.
12 Ja sinun pitää ne molemmat kivet paneman hartioille
päällisvaatteeseen, että ne ovat muistokivet Israelin lapsille:
ja Aaronin pitää kantaman heidän nimensä Herran edessä
molemmilla olillansa muistoksi. 13 Ja sinun pitää tekemän
kultaiset nastat. 14 Ja kahdet vitjat puhtaasta kullasta,
joilla päät ovat, pitää sinun tekemän, taitavasti väätyt:
ne väätyt vitjat pitää sinun yhdistämän nastoihin. 15
Virankilven pitää sinun myös tekemän taitavasti, niinkuin
päällisvaatteenkin pitää sinun sen tekemän: kullasta, sinisistä
ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista, ja kerratusta kalliin
liinan langasta sinun sen tekemän pitää. 16 Neljäkulmaisen
pitää sen oleman ja kaksinkertaisen, kämmenen leveys
hänen pituutensa, ja kämmenen leveytensä. 17 Ja sinun
pitää täyttämän sen täyttymys kivillä, neljällä kivirivillä.
Ensimäinen rivi pitää oleman sardius, topats, smaragdi. 18
Toinen rivi: rubiin, saphiir, demanti. 19 Kolmas rivi: linkurius,
akat ja ametisti. 20 Neljäs rivi: turkos, oniks ja jaspis:
kultaan pitää ne istutettaman kaikilta riveiltä. 21 Ja ne
kivet pitää oleman kahdentoistakymmenen Israelin lasten
nimen jälkeen, kaivetut kivenvuolialta jokainen nimeltänsä,
kahdentoistakymmenen sukukunnan jälkeen. 22 Ja sinun
pitää tekemän vitjat kilpeen, yhden pituiset, taitavasti väätyt,
puhtaasta kullasta. 23 Ja sinun pitää tekemän kilpeen
kaksi kultarengasta, ja paneman ne molemmat renkaat
kahteen kilven kulmaan. 24 Ja pistämään ne kaksi kultavitjaa
kahteen renkaaseen kilven kulmiin. 25 Mutta ne kaksi
päätä niistä kahdesta vitjasta pitää sinun antaman tulla
kahteen nastaan, ja paneman päällisvaatteeseen hartioille,
toinen toisensa kohdalle. 26 Ja sinun pitää tekemän kaksi
kultaista rengasta, ja paneman ne molempiin kilven kulmiin:
sen reunaan sisälliselle puolelle päällisvaatetta. 27 Ja
sinun pitää tekemän kaksi kultarengasta, ja paneman
ne päällisvaatteen molemmille olkapäille toinen toisensa
kohdalle, alaspäin, sen saumaa vasten, vaatteen vyön
päälle. 28 Ja rintavaate pitää yhdistettämän renkaillansa
sinisellä siteellä päällisvaatteen renkaisiin, niin että se olis
päällisvaatetta liki, ettei rintavaate eriäis päällisvaatteesta.
29 Ja niin pitää Aaronin kantaman Israelin lasten nimet
virankilvessä sydämensä päällä, koska hän pyhään sisälle
menee, muistoksi Herran edessä alinomaisesti. 30 Ja sinun
pitää paneman virankilpeen valkeudet ja täydellisyydet,
jotka pitää oleman Aaronin sydämen päällä, koska hän
menee Herran eteen. Ja niin pitää Aaronin kantaman Israelin
lasten oikeuden sydämensä päällä aina Herran edessä. 31
Sinun pitää myös tekemän päällisvaatteen alle hameen,
kaiken sinisistä villoista. 32 Ja ylinnä siinä pitää keskellä
oleman pään läpi, ja sepalus sen läven ympärillä, pallistettu
yhteen niinkuin pantsarin läpi, ettei se kehkiäisi. 33 Ja
alhaalle hänen liepeisiinsä pitää sinun tekemän niinkuin
granatin omenat sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista
villoista ympärinsä: ja niiden keskelle kultaiset kulkuiset
ympärinsä. 34 Niin että siinä on kultainen kulkuinen, ja
sitälikin granatin omena: ja taas kultainen kulkuinen granatin
omenan kanssa, ympärinsä hameen liepeitä. 35 Ja Aaron
pitää sen päällensä pitämän, koska hän palveluksen tekee,
niin että siitä kuullaan kulina, koska hän menee pyhään,
Herran eteen, ja hän käy ulos, ettei hän kuolisi. 36 Sinun pitää
myös tekemän otsalehden puhtaasta kullasta, ja kaivaman
siihen, niinkuin sinetti kaivetaan, HERRAN PYHYYS. 37 Ja
sinun pitää sen sitoman sinisellä langalla, niin että se on
hiipan päällä: etisellä puolella hiippaa sen pitää oleman. 38
Ja sen pitää oleman Aaronin otsalla, niin että Aaron kantaa
pyhäin vääryyden, kuin Israelin lapset pyhittivät, kaikissa
heidän pyhyytensä lahjoissa. Ja se pitää alinomati oleman
hänen otsassansa, heille mielisuosioksi Herran edessä. 39
Sinun pitää myös tekemän ahtaan hameen kalliista liinasta,
ja hiipan kalliista liinasta: ja taitavasti ommellun vyön pitää
myös tekemän. 40 Ja Aaronin pojille pitää sinun tekemän
hameita, vöitä ja hiippoja, kunniaksi ja kaunistukseksi. 41 Ja
sinun pitää ne puettaman veljes Aaronin ja hänen poikainsa
ylle, ja pitää voiteleman heitä, ja täyttämän heidän kätensä,
ja pyhittämän heitä, että he olisivat minun pappini. 42 Ja
pitää tekemän heille liinaiset alusvaatteet, peittääksensä
häpylihansa: kupeista niin reisiin asti pitää ne oleman. 43
Ja Aaron poikinensa pitää ne yllänsä pitämän, koska he
menevät seurakunnan majaan, eli koska he lähestyvät
alttaria palvelusta tekemään pyhässä, ettei heille kostettaisi
heidän vääryyttänsä, ja he kuolisi. Se pitää oleman hänelle ja
hänen siemenellensä hänen jälkeensä ijankaikkinen sääty.

29 Ja tämä on se kuin sinun pitää tekemän heille,
pyhittääkses heitä, että he olisivat minun pappini:
ota yksi nuori mulli, ja kaksi virheetöintä oinasta. 2 Ja
happamattomia leipiä ja happamattomia kyrsiä sekoitettuja

öljyllä, ja happamattomia ohuita kyrsiä voidelluita öljyllä:
nisuisista jauhoista pitää sinun ne tekemän. 3 Ja sinun
pitää paneman ne koriin, ja korissa ne kantaman edes, niin
myös mullin ja ne kaksi oinasta. 4 Ja sinun pitää tuoman
Aaronin poikinensa seurakunnan majan oven eteen, ja
pesemän heitä vedellä. 5 Ja sinun pitää ottaman vaatteet ja
puettaman Aaronin ylle, ahtaan hameen, ja päällisvaate-
hameen, ja vyöttämän hänen päällisvaatteen vyöllä. 6 Sinun
pitää myös paneman hiipan hänen päähänsä, ja laskeman
pyhän kruunun hiipan päälle; 7 Ja ottaman voidellusöljyn, ja
vuodattaman hänen päänsä päälle, ja voiteleman häntä. 8
Ja hänen poikainsa anna tulla edes, ja pueta heidän yllensä
ahtaat hameet. 9 Ja sinun pitää vyöttämän heidän vyöllä,
sekä Aaronin että hänen poikansa, ja paneman hiipat heidän
päähänsä, että heillä olis pappeus ijankaikkiseksi säädyksi:
ja sinun pitää täyttämän Aaronin käden ja hänen poikainsa
käden. 10 Ja sinun pitää tuoman mullin seurakunnan majan
eteen: ja Aaronin poikinensa pitää paneman kätensä mullin
päälle. 11 Niin sinun pitää teurastaman mullin Herran
edessä, seurakunnan majan oven tykönä. 12 Ja sinun pitää
ottaman mullin verestä, ja sivuman sormellas alttarin sarviin;
mutta kaikki sen muu veri vuodata alttarin pohjaan. 13
Ja sinun pitää ottaman kaiken lihavuuden kuin sisällykset
peittää, ja maksan kalvon, ja molemmat munaskuut, ja
lihavuuden, joka on niiden päällä, ja polttaman alttarilla.
14 Mutta mullin lihan ja hänen vuotansa ja rapansa pitää
sinun polttaman tulella ulkona leiristä; sillä se on rikosuhri.
15 Yhden oinaan pitää sinun myös ottaman: ja Aaronin
poikinensa pitää paneman kätensä sen oinaan pään päälle.
16 Ja sinun pitää teurastaman oinaan, ja ottaman hänen
verensä, ja priiskottaman alttarille ympärinsä. 17 Mutta
oinaan pitää sinun leikkaaman kappaleiksi, ja pesemän
hänen sisällyksensä ja jalkansa, ja paneman sen hänen
kappaltensa ja päänsä päälle. 18 Ja polttaman koko oinaan
alttarilla; sillä se on polttouhri Herralle: makia haju ja tuli
Herralle. 19 Toisen oinaan pitää sinun myös ottaman, ja
Aaron poikinensa pitää paneman kätensä oinaan pään
päälle. 20 Ja sinun pitää teurastaman oinaan ja ottaman
hänen verestänsä, ja sivuman Aaronin ja hänen poikainsa
oikian korvan lehteen, ja oikian käden peukaloon, ja heidän
oikian jalkansa isoon varpaaseen: ja priiskottaman veren
alttarille ympärinsä. 21 Ja sinun pitää ottaman verestä, kuin
alttarilla on, ja voidellusöljystä, ja priiskottaman Aaronin ja
hänen vaatettensa päälle, ja hänen poikainsa ja heidän
vaatettensa päälle: niin hän tulee pyhäksi itse vaatteinensa,
ja hänen poikansa vaatteinensa. 22 Sitte pitää sinun
ottaman oinaasta lihavuuden, ja saparon, ja sen lihavuuden
kuin sisällykset peittää, ja maksan kalvon, ja molemmat
munaskuut, niin myös sen lihavuuden kuin niiden päällä on,
ja oikian lavan; sillä se on täyttämisen oinas. 23 Ja yhden
kyrsän leipää, ja yhden öljykyrsän, ja ohuen kyrsän korista,
jossa happamattomat leivät ovat Herran edessä. 24 Ja sinun
pitää paneman kaikki nämät Aaronin ja hänen poikainsa
kätten päälle, ja häälyttämän ne häälytykseksi Herralle.
25 Ja niin pitää sinun ne ottaman heidän käsistänsä, ja
polttaman alttarilla polttouhriksi ja makiaksi hajuksi Herralle;
sillä se on Herran tuli. 26 Ja sinun pitää ottaman rinnan
Aaronin täyttämisen oinaasta, ja pitää sen häälyttämän
häälytysuhriksi Herran eteen: ja se pitää oleman sinun
osas. 27 Ja sinun pitää pyhittämän häälytysrinnan ja
ylennyslavan, joka häälytetty on ja ylennetty on, Aaronin
ja hänen poikainsa täyttämisen oinaasta. 28 Ja sen pitää
oleman Aaronille ja hänen pojillensa ijankaikkiseksi säädyksi
Israelin lapsilta; sillä se on ylennysuhri: ja ylennysuhrin pitää
oleman Herran oman Israelin lapsilta, heidän kiitosuhrissansa
ja ylennysuhrissansa. 29 Mutta Aaronin pyhät vaatteet pitää
oleman hänen pojillansa hänen jälkeensä, että heidät pitää
niissä voideltaman, ja heidän kätensä täytettämän. 30 Joka
hänen pojistansa tulee papiksi hänen siaansa, sen pitää
pukeman ne yllensä seitsemän päivää; jonka pitää käymän
seurakunnan majaan palvelemaan pyhässä. 31 Sinun pitää
myös ottaman täyttämisen oinaan, ja keittämän sen lihan
pyhässä siassa. 32 Ja Aaronin poikinensa pitää syömän
sen oinaan lihan, ja leivän, joka on korissa, seurakunnan
majan oven edessä. 33 Ja niiden pitää ne syömän, jotka
niiden kautta sovitetut ovat, täytettää heidän käsiänsä, ja
pyhitettää heitä. Ei muukalaisen pidä sitä syömän; sillä se
on pyhä. 34 Jos jotakin tähteeksi jää täyttymisen lihasta ja
leivästä aamuun asti, sen pitää sinun polttaman tulessa:
ei sitä pidä syötämän, sillä se on pyhä. 35 Ja näin pitää
sinun tekemän Aaronille ja hänen pojillensa, kaiken sen
jälkeen kuin minä sinulle käskenyt olen: seitsemän päivää
pitää sinun heidän kätensä täyttämän; 36 Ja joka päivä
teurastaman mullin rikosuhrin sovinnoksi. Ja sinun pitää
puhdistaman alttarin, koskas sovintoa uhraat sen päällä,
ja voiteleman sen, ettäs sen pyhittäisit. 37 Ja seitsemän
päivää pitää sinun puhdistaman alttarin, ja pyhittämän sen;
ja se alttari pitää oleman kaikkein pyhin. Mitä ikänänsä
siihen alttariin tarttuu, se on pyhitetty. 38 Ja tämä on se kuin
sinun pitää tekemän alttarilla: kaksi vuosikuntaista karitsaa
pitää sinun uhraaman joka päivä sen päällä. 39 Yhden
karitsan aamulla, ja toisen karitsan pitää sinun uhraaman
kahden ehtoon välillä. 40 Ja kymmenennen osan jauhoja,
sekoitettu neljännekseen hinniä puserretun öljyn kanssa; ja

neljänneksen hinniä viinaa juomauhriksi, yhdelle karitsalle.
41 Ja toisen karitsan pitää sinun uhraaman kahden ehtoon
välillä: niinkuin aamullisenkin ruokauhrin ja juomauhrin pitää
sinun sen uhraaman Herralle makiaksi hajuksi ja tuleksi.
42 Tämä on alinomainen polttouhri teidän sukukunnillenne
seurakunnan majan oven tykönä Herran edessä, kussa minä
olen saapuvilla teille, ja puhun sinulle. 43 Siellä minä Israelin
lapsille olen saapuvilla: ja se pyhitetään minun kunniassani.
44 Ja minä pyhitän todistuksen majan alttareinensa, ja pyhitän
Aaronin poikinensa minulle papiksi. 45 Ja asun Israelin
lasten seassa, ja olen heidän Jumalansa. 46 Ja heidän
pitää tietämän, että minä olen Herra heidän Jumalansa, joka
heidät johdatin Egyptin maalta, että minä asuisin heidän
seassansa. Minä olen Herra heidän Jumalansa.

30 Sinun pitää myös tekemän suitsutusalttarin suitsutettaa:
sittimipuusta sinun sen tekemän pitää. 2 Kyynärä
pitää oleman hänen pituutensa ja kyynärä leveytensä:
nelikulmaisen pitää sen oleman, ja kaksi kyynärää hänen
korkeutensa; siitä myös pitää oleman hänen sarvensa.
3 Ja sinun pitää silaaman sen puhtaalla kullalla, hänen
lakensa ja seinänsä ympärinsä, ja sen sarvet. Ja sinun
pitää tekemän kultaisen vanteen sen ympärinsä. 4 Ja kaksi
kultaista rengasta pitää sinun tekemän, molemmille tahoille
kahteen hänen kulmaansa vanteen alle, että korennot niihin
pistettäisiin, joilla se kannettaisiin. 5 Sinun pitää myös
tekemän korennot sittimipuusta, ja silaaman ne kullalla. 6 Ja
asettaman se esiripun eteen, joka on todistusarkin edessä;
armo-istuimen edessä, joka on todistuksen päällä, siellä minä
tulen sinun tykös. 7 Ja Aaronin pitää sen päällä polttaman
hyvänhajullista suitsutusta: joka aamu koska hän valmistaa
kynttilät, pitää hänen sen suitsuttaman. 8 Niin myös koska
Aaron sytyttää kynttilät kahden ehtoon välillä, pitää hänen
sen suitsuttaman: sen suitsutuksen pitää oleman alinomaisen
Herran edessä, teidän sukukunnissanne. 9 Ei teidän pidä
yhtään muukalaista suitsutusta tekemän sen päällä, eli
polttouhria, eli ruokauhria, eikä myös juomauhria uhraaman
sen päällä. 10 Ja Aaron pitää sen sarvein päällä sovittaman
kerran vuodessa: rikosuhrin verestä pitää hänen sen päällä
kerran vuodessa sovittaman teidän sukukunnissanne: se
on kaikkein pyhin Herralle. 11 Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: 12 Koska Israelin lapset luettelet, niin heidän pitää
itsekunkin sielunsa edestä antaman sovinnon Herralle,
koska he luetellaan: ettei heidän päällensä joku rangaistus
tulisi, koska he luetellaan. 13 Ja pitää jokaisen, joka
luvussa on, antaman puolen sikliä, pyhän siklin jälkeen: sikli
maksaa kaksikymmentä geraa: puoli sikliä pitää oleman
Herran ylennysuhri. 14 Joka kahdenkymmenen vuotisen
luvussa löydetään ja sen ylitse: sen pitää antaman Herralle
ylennysuhrin. 15 Varallisen ei pidä siihen lisäämän, ja köyhän
ei pidä vähentämän puolesta siklistä, koska he antavat
Herralle ylennysuhrin teidän sieluinne sovinnoksi. 16 Ja
sinun pitää sovintorahan ottaman Israelin lapsilta, ja antaman
sen seurakunnan majan palvelukseksi: ja sen pitää Israelin
lapsille muistoksi oleman Herran edessä, että teidän sielunne
sovitettaisiin. 17 Niin Herra taas puhui Mosekselle, sanoen:
18 Sinun pitää myös tekemän vaskisen pesoastian, vaskijalan
kanssa, pesemistä varten: ja sen pitää sinun asettaman
seurakunnan majan ja alttarin vaiheelle, ja paneman siihen
vettä. 19 Että Aaron ja hänen poikansa pesisivät siitä kätensä
ja jalkansa. 20 Koska he menevät seurakunnan majaan,
pitää heidän itsensä pesemän vedellä, ettei he kuolisi, taikka
koska he lähestyvät alttarin tykö palvelemaan Herraa savu-
uhrilla. 21 Ja heidän pitää pesemän kätensä ja jalkansa, ettei
he kuolisi ja se pitää heille oleman ijankaikkiseksi säädyksi,
hänelle ja hänen siemenellensä heidän sukukunnissansa. 22
Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 23 Ota sinulles parhaista
kaluista: kaikkein kalliimmasta mirhamista viisisataa sikliä,
ja puoli sen vertaa kanelia, kaksisataa ja viisikymmentä,
ja myös kalmusta kaksisataa ja viisikymmentä. 24 Mutta
kasiaa viisisataa pyhän siklin jälkeen, ja öljyä öljypuusta yksi
hin, 25 Ja sinun pitää siitä tekemän pyhän voidellusöljyn,
parhaan voiteen apotekarin tavalla: sen pitää pyhän voiteen-
öljyn oleman. 26 Sillä sinun pitää voiteleman seurakunnan
majan, niin myös todistusarkin. 27 Ja pöydän ja kaikki
hänen astiansa, ja kynttiläjalan ja sen astiat, niin myös
suitsutusalttarin, 28 Polttouhrin alttarin ja kaikki sen astiat,
niin myös pesoastian jalkoinensa. 29 Ja sinun pitää ne
pyhittämän, ja ne pitää kaikkein pyhimmät oleman: mitä
ikänänsä niihin tarttuu, se pitää pyhitetty oleman. 30 Aaronin
ja hänen poikansa pitää sinun myös voiteleman ja pyhittämän
heitä minulle papiksi. 31 Sinun pitää myös puhuman Israelin
lapsille, sanoen: tämä öljy pitää oleman minulle pyhä
voidellus teidän sukukunnissanne. 32 Ihmisen ruumiin päälle
ei pidä se voidellus vuodatettaman, ja ei teidän pidä myös
senkaltaista tekemän; sillä se on pyhä, sentähden pitää myös
se teiltä pyhitettämän. 33 Se joka tekee senkaltaista voidetta,
eli joka panee sitä muukalaisen päälle, se pitää hävitettämän
kansoistansa. 34 Ja Herra sanoi Mosekselle: ota sinulle
hyvänhajullisia kaluja, staktea ja galbania (a); näistä hajavista
kaluista, puhtaan pyhän savun (b) kanssa, pitää yhden
verran oleman. (a) Bdellium. (b) Ollibanum purum. 35 Sinun
pitää siitä tekemän suitsutuksen, apotekarin tavalla: suolatun,
puhtaan ja pyhän. 36 Ja sinun pitää sen pieneksi survoman,

ja paneman siitä todistuksen eteen seurakunnan majaan,
kussa minä olen sinua läsnä: sen pitää teille oleman kaikkein
pyhimmän. 37 Ja senkaltaista suitsutusta ei teidän pidä
itsellenne tekemän; mutta tämä pitää oleman sinulle pyhä,
Herran edessä. 38 Joka senkaltaista tekee suitsuttaaksensa,
se pitää hävitettämän kansoistansa.

31 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Katso, minä
kutsuin nimeltänsä Betsaleelin Urin pojan, Hurin
pojanpojan, Juudan suvusta. 3 Ja täytin hänen Jumalan
hengellä: viisaudella ja kaikkinaisella taidolla: 4 Taitoja
ylösajattelemaan, ja tekemään kullasta, ja hopiasta, ja
vaskesta, 5 Taitavasti leikkaamaan ja sisälle panemaan kivet,
ja taitavasti tekemään puusta kaikkinaista työtä. 6 Ja katso,
minä annoin myös hänelle avuksi Oholiabin Ahisamakin
pojan, Danin suvusta, ja itsekunkin taitavan sydämeen
annoin minä taidon tekemään kaikkia, mitä minä olen sinulle
käskenyt: 7 Seurakunnan majan ja liiton arkin, ja armo-
istuimen, joka sen päällä on, ja kaikki majan astiat, 8 Pöydän
ja sen astiat, ja puhtaan kynttilänjalan, ja kaikki sen kalut, ja
myös savu-alttarin. 9 Polttouhri-alttarin ja kaikki sen kalut, ja
myös pesoastian jalkoinensa, 10 Ja virkavaatteet, ja papin
Aaronin pyhät vaatteet, ja hänen poikainsa vaatteet, papin
virkaan, 11 Voidellusöljyn ja suitsutuksen hajavista kaluista,
pyhään: kaiken sen jälkeen, kuin minä olen sinulle käskenyt,
pitää heidän tekemän. 12 Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: 13 Puhu Israelin lapsille, sanoen: teidän pitää
kaiketi pitämän minun sabbatini; sillä se on merkki minun
välilläni ja teidän, teidän suvuissanne, että te tietäisitte minun
olevan Herran, joka teitä pyhitän. 14 Sentähden pitäkäät
sabbati; sillä se on teillä pyhä. Joka sen rikkoo, hänen
pitää totisesti kuoleman; sillä kuka ikänänsä silloin työtä
tekee, sen sielu pitää hävitettämän kansansa seasta. 15
Kuusi päivää pitää työtä tehtämän, mutta seitsemäntenä
päivänä on sabbatin lepo, pyhä Herralle: kuka ikänänsä työtä
tekee sabbatin päivänä, hänen pitää totisesti kuoleman. 16
Sentähden pitäkään Israelin lapset sabbatin, että he sen
pyhittäisivät, sukukunnissansa ijankaikkiseksi liitoksi. 17
Minun ja Israelin lasten välillä on se ijankaikkinen merkki;
sillä kuutena päivänä teki Herra taivaan ja maan, mutta
seitsemäntenä päivänä hän lepäsi, ja virvoitti itsensä. 18 Ja
sitte kuin Herra oli lopettanut puheensa Moseksen kanssa
Sinain vuorella, antoi hän hänelle kaksi todistuksen taulua,
jotka olivat kivestä, Jumalan sormella kirjoitetut.

32 Mutta koska kansa näki, että Moses viipyi tulemasta
alas vuorelta, niin he kokoontuivat Aaronia vastaan, ja
sanoivat hänelle: nouse, tee meille jumalia, jotka meidän
edellämme kävisivät; sillä emme tiedä, mitä tälle miehelle
Mosekselle tapahtunut on, joka meidät Egyptin maalta
johdatti. 2 Niin sanoi Aaron heille: reväiskäät kultaiset
korvarenkaat, jotka ovat emäntienne korvissa, ja teidän
poikainne, ja teidän tyttärenne: ja tuokaat minun tyköni. 3 Niin
kaikki kansa repäisi ne kultaiset korvarenkaat, jotka olivat
heidän korvissansa: ja toivat Aaronin tykö. 4 Jonka hän otti
heidän kädestänsä, ja kuvasi sen kaivinraudalla, ja teki siitä
valetun vasikan; ja he sanoivat: nämät ovat sinun jumalas,
Israel, jotka sinun Egyptin maalta johdattivat ulos. 5 Ja
koska Aaron sen näki, rakensi hän alttarin heidän eteensä;
ja Aaron huusi ja sanoi: huomenna on Herran juhlapäivä.
6 Ja he varhain aamulla nousivat toisena päivänä, ja he
uhrasivat polttouhria, ja kantoivat edes kiitosuhria. Ja kansa
istui syömään ja juomaan, ja nousivat mässäämään. 7 Mutta
Herra puhui Mosekselle: mene, astu alas; sillä sinun kansas,
jonka sinä Egyptin maalta johdatit ulos, turmeli itsensä. 8 He
äkisti poikkesivat pois siltä tieltä, jonka minä heille käskin.
He tekivät itsellensä valetun vasikan, ja kumarsivat sitä,
ja uhrasivat sille, ja sanoivat: nämät ovat sinun jumalas,
Israel, jotka sinun Egyptin maalta johdattivat ulos. 9 Ja
Herra sanoi Mosekselle: minä näin tämän kansan; ja katso,
se on niskurikansa. 10 Sentähden salli nyt minun vihani
julmistua heidän päällensä, että minä hukutan heidät: niin
minä teen sinun suureksi kansaksi. 11 Mutta Moses rukoili
hartaasti Herran Jumalansa edessä, ja sanoi: Herra, miksi
sinun vihas julmistuu sinun kansan päälle, jonka Egyptin
maalta johdatit ulos, suurella voimalla ja väkevällä kädellä?
12 Miksi Egyptiläiset pitäis puhuman ja sanoman: heidän
vahingoksensa hän heitä johdatti ulos, tappaaksensa heitä
vuorella, ja hävittääksensä heitä maan päältä? Käänny pois
sinun vihas hirmuisuudesta, ja kadu sitä pahaa sinun kansaas
vastaan. 13 Muista sinun palvelioitas Abrahamia, Isaakia
ja Israelia, joille sinä itse kauttas vannoit, ja sanoit heille:
minä enennän teidän siemenenne niinkuin taivaan tähdet:
ja kaiken tämän maan, josta minä sanoin, annan teidän
siemenellenne, ja heidän pitää sen perimän ijankaikkisesti.
14 Niin Herra katui sitä pahaa, jonka hän uhkasi tehdä
kansallensa. 15 Ja Moses käänsi itsensä, ja astui alas
vuorelta, ja hänen kädessänsä oli kaksi todistuksen taulua:
ja taulut olivat kirjoitetut molemmilta puolilta. 16 Ja taulut
olivat Jumalan teko: ja kirjoitus oli myös Jumalan kirjoitus,
kaivettu tauluihin. 17 Koska Josua kuuli kansan huudon,
sanoi hän Mosekselle: sodan ääni leirissä. 18 Hän vastasi:
ei se ole voittajain, eikä voitettuiden huuto: minä kuulen
veisaajain äänen. 19 Ja koska hän lähestyi leiriä, näki hän
vasikan ja hypyn. Ja Moseksen viha julmistui, ja heitti pois

käsistänsä taulut, ja löi ne rikki vuoren alla. 20 Hän otti myös
vasikan, jonka he tehneet olivat, ja poltti tulella, ja musersi
sen tuhaksi; sitte hajoitti hän sen veteen, ja antoi sen Israelin
lasten juoda. 21 Ja Moses sanoi Aaronille: mitä tämä kansa
on sinulle tehnyt, ettäs niin suuren rikoksen saatit heidän
päällensä? 22 Ja Aaron sanoi: älköön minun herrani viha
julmistuko: sinä tiedät, että tämä kansa on pahuudessa.
23 He sanoivat minulle: tee meille jumalia, jotka meidän
edellemme kävisivät; sillä emme tiedä, mitä tälle miehelle
Mosekselle tapahtunut on, joka meidän Egyptin maalta
johdatti. 24 Joille minä sanoin: jolla on kultaa, reväiskään sen
pois; ja he antoivat sen minulle, ja minä heitin sen tuleen, ja
siitä tuli tämä vasikka. 25 Kun Moses näki, että kansa oli
paljastettu; sillä Aaron oli heidän paljastanut häväistykseksi
heidän vihollisillensa, 26 Niin Moses seisoi leirin portissa
ja sanoi: joka on Herran oma, se tulkaan minun tyköni;
niin kokoontuivat hänen tykönsä kaikki Levin pojat, 27
Joille hän sanoi: näin sanoo Herra Israelin Jumala: jokainen
sitokaan miekan kupeillensa: vaeltakaat lävitse, ja palaitkaat
portista niin porttiin leirissä, ja tappakaat itsekukin veljensä,
ja kukin ystävänsä, ja kukin lähimmäisensä. 28 Niin Levin
pojat tekivät Moseksen käskyn jälkeen: ja sinä päivänä
lankesi kansasta liki kolmetuhatta miestä. 29 Moses sanoi:
pyhittäkäät tänäpänä teidän kätenne Herralle, itsekukin
pojassansa ja veljessänsä, että hän tänäpänä antais teille
siunauksen. 30 Toisna päivänä sanoi Moses kansalle: te
olette tehneet suuren synnin; ja nyt minä astun ylös Herran
tykö, jos minä mitämaks taidan sovittaa teidän rikoksenne.
31 Niin Moses palasi Herran tykö, ja sanoi: minä rukoilen;
tämä kansa teki suuren synnin, ja he tekivät itsellensä
kultaisia jumalia. 32 Nyt siis anna heidän rikoksensa anteeksi;
mutta jollei, niin pyyhi minut nyt pois sinun kirjastas, jonkas
kirjoittanut olet. 33 Ja Herra sanoi Mosekselle: joka minua
vastaan syntiä tekee, sen minä pyyhin minun kirjastani.
34 Niin mene sinä nyt, ja johdata kansa sille sialle, josta
minä olen sinulle puhunut: Katsos, minun enkelini käy sinun
edelläs. Mutta minun etsikkopäivänäni kostan minä heidän
rikoksensa. 35 Ja niin löi Herra kansaa; että he olivat tehneet
vasikan, jonka Aaron teki.

33 Ja Herra puhui Mosekselle: mene täältä, sinä ja
kansa, jonkas johdatit Egyptin maalta, sille maalle, kuin
minä vannoin Abrahamille, Isaakille ja Jakobille, sanoen:
sinun siemenelles minä sen annan, 2 Ja lähetän sinun
edelläs enkelin, ja ajan pois Kanaanealaiset, Amorilaiset,
ja Hetiläiset, ja Pheresiläiset, Heviläiset, ja Jebusilaiset, 3
Sille maalle, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa; sillä en minä
mene sinun kanssas, sillä sinä olet niskuri kansa, etten minä
sinua joskus tieltä hukuttaisi. 4 Koska kansa kuuli tämän
pahan puheen, tulivat he surulliseksi, ja ei yksikään pukenut
kaunistusta yllensä. 5 Ja Herra sanoi Mosekselle: sano
Israelin lapsille: te olette niskurikansa, minä tulen äkisti sinun
päälles, ja hukutan sinun; riisu siis nyt kaunistukses sinultas,
että minä tietäisin, mitä minä sinulle tekisin. 6 Niin riisuivat
Israelin lapset kaunistuksensa Horebin vuoren tykönä. 7
Moses myös otti majan ja pani sen ylös kauvas leiristä, ja
kutsui sen seurakunnan majaksi: ja kuka ikänänsä tahtoi
kysyä Herralta, hänen piti menemän seurakunnan majan
tykö, joka oli ulkona leiristä. 8 Ja tapahtui, koska Moses
meni majan tykö, niin nousi kaikki kansa, ja itsekukin seisoi
majansa ovella, ja he katselivat Moseksen jälkeen siihen
asti, että hän tuli majaan. 9 Ja tapahtui, koska Moses tuli
majaan, tuli pilven patsas alas, ja seisoi majan ovella: ja
puhutteli Mosesta. 10 Ja koska kaikki kansa näki pilven
patsaan seisovan majan oven edessä, niin kaikki kansa
nousi ja itsekukin kumarsi itsensä majan ovella. 11 Ja
Herra puhutteli Mosesta kasvosta niin kasvoon, niinkuin
joku ystävätänsä puhuttelee. Ja koska hän palasi leiriin,
niin hänen palveliansa Josua Nunin poika, nuorukainen ei
lähtenyt majasta. 12 Ja Moses sanoi Herralle: katso, sinä
sanot minulle: johdata tämä kansa, ja et sinä ilmoittanut,
kenenkä sinä lähetät minun kanssani; ja kuitenkin sinä sanoit
minulle: minä tunnen sinun nimeltäs, ja sinä olet myös armon
löytänyt minun edessäni. 13 Nyt siis, jos minä muutoin olen
armon löytänyt sinun edessäs, niin osota nyt minulle sinun
ties, että minä sinut tuntisin ja löytäisin armon sinun edessäs:
ja katso kuitenkin, että tämä väki on sinun kansas. 14 Ja
hän sanoi: minun kasvoni käy sinun edelläs, ja minä annan
sinulle levon. 15 Ja hän sanoi hänelle: jollei sinun kasvos
käy edellä, niin älä vie meitä tästä pois. 16 Ja mistä se
tässä tietää saadaan, että minä ja sinun kansas olemme
löytäneet armon sinun edessäs? Eikö, koskas vaellat meidän
kanssamme? että me eroitettaisiin, minä ja sinun kansas,
kaikista kansoista, jotka ovat maan piirin päällä. 17 Ja Herra
sanoi Mosekselle: Ja minä myös tämän teen, niinkuin sinä
sanoit; sillä sinä olet löytänyt armon minun edessäni, ja minä
tunnen sinun nimeltäs. 18 Mutta hän sanoi: osota siis minulle
sinun kunnias. 19 Ja hän vastasi: minä annan kaikki minun
hyvyyteni käydä sinun kasvois edellä, ja tahdon saarnata
Herran nimeä sinun edessäs. Ja minä armaitsen, ja olen
laupias, jolle minä laupias olen. 20 Ja sanoi taas: et sinä
taida nähdä minun kasvojani; sillä ei yksikään ihminen, joka
minun näkee, taida elää. 21 Vielä sanoi Herra: katsos, sia
on minun tykönäni: siellä pitää sinun seisoman kalliolla. 22

Ja pitää tapahtuman, koska minun kunniani vaeltaa ohitse,
niin minä panen sinun kallion rotkoon, ja minä peitän sinun
minun kädelläni niinkauvan kuin minä vaellan ohitse. 23 Sitte
koska minä otan pois minun käteni, saat sinä nähdä minun
takaa; vaan minun kasvojani ei taideta nähdä.

34 Ja Herra sanoi Mosekselle: vuole sinulles kaksi kivistä
taulua entisten kaltaista: ja minä kirjoitan niihin tauluihin
ne sanat, jotka ensimäisissä tauluissa olivat, jotkas löit rikki.
2 Ole siis huomenna valmis, ja astu varhain Sinain vuorelle, ja
seiso siellä minun edessäni vuoren kukkulalla. 3 Vaan älkään
yksikään astuko ylös sinun kanssas, älkään myös yksikään
koko sillä vuorella näkykö; ja eikä lampaita eikä karjaa pidä
kaittaman sen vuoren kohdalla. 4 Ja Moses teki kaksi kivistä
taulua entisten kaltaista, ja nousi aamulla varhain, ja astui
ylös Sinain vuorelle, niinkuin Herra hänen käskenyt oli,
ja otti ne kaksi kivistä taulua käteensä. 5 Ja Herra astui
alas pilvessä, ja seisoi hänen kanssansa siellä, ja saarnasi
Herran nimestä. 6 Ja Herra vaelsi hänen kasvoinsa edessä,
ja huusi: Herra, Herra Jumala (on) laupias ja armollinen,
ja pitkämielinen, suuresta armosta ja totuudesta; 7 Joka
pitää laupiuden tuhanteen polveen, ja ottaa pois vääryyden,
ylitsekäymisen ja synnin: jonka edessä ei yksikään ole
viatoin, joka etsii isäin vääryyden ja lasten ja lastenlasten
päälle, hamaan kolmanteen ja neljänteen polveen. 8 Ja
Moses kiiruusti kumarsi itsensä maahan ja rukoili. 9 Ja sanoi:
Herra, jos minä olen löytänyt armon sinun edessäs, niin
käykään siis Herra meidän kanssamme: sillä tämä on niskuri
kansa; että olisit meidän vääryydellemme ja synnillemme
armollinen, ja omistaisit meitä sinulles perimiseksi. 10 Ja
hän sanoi: katso, minä teen liiton kaiken sinun kansas
edessä, ja minä myös teen ihmeellisiä tekoja, joidenka
kaltaisia ei ikänänsä ennen tehty ole jossakussa maassa,
eikä yhdenkään kansan seassa: ja kaiken kansan, joiden
seassa sinä olet, pitää näkemän Herran teot; sillä se pitää
oleman peljättävä, minkä minä sinun kanssas teen. 11 Pidä
se, kuin minä sinulle tänäpänä käsken: katso, minä ajan
ulos sinun edestäs Amorilaisen, Kanaanealaisen, Hetiläisen,
Pheresiläisen, Heviläisen ja Jebusilaisen. 12 Kavahda sinuas,
ettet sinä tee liittoa sen maan asuvaisten kanssa, johonkas
tulet: ettei se olisi sinulle paulaksi teidän keskellänne. 13
Vaan heidän alttarinsa pitää teidän kukistaman, ja heidän
kuvansa rikkoman: ja heidän metsistönsä maahan lyömän.
14 Sillä ei sinun pidä rukoileman muita jumalia: sillä Herran
nimi on kiivoittelia, että hän on kiivas Jumala. 15 Ei sinun
pidä joskus tekemän liittoa sen maan asuvaisten kanssa:
sillä koska he hauristelevat jumalainsa kanssa, ja uhraavat
jumalillensa, ja kutsuvat sinun, ettäs söisit heidän uhristansa,
16 Ja ottaisit heidän tyttäristänsä sinun pojilles emäntiä; jotka
hauristelevat jumalainsa kanssa, ja saattavat sinun poikas
myös heidän jumalainsa kanssa hauristelemaan. 17 Ei sinun
pidä valetuita jumalia tekemän sinulles. 18 Happamattoman
leivän juhlan sinun pitää pitämän. Seitsemän päivää pitää
sinun happamatointa leipää syömän, niinkuin minä sinulle
käskenyt olen, määrätyllä ajalla Abibin kuulla; sillä sinä olet
lähtenyt Egyptistä Abibin kuulla. 19 Kaikki, jotka ensin avaavat
äitinsä kohdun, ovat minun: kaikki härkyiset karjasta, ja oinaat
lampaista, jotka esikoiset ovat. 20 Mutta aasin esikoisen pitää
sinun lunastaman lampaalla; jos et sinä lunasta, niin väännä
hänen niskansa poikki. Jokaisen esikoisen sinun pojistas
pitää sinun lunastaman, ja ei yksikään pidä tyhjin käsin
minun eteeni tuleman. 21 Kuusi päivää pitää sinun työtä
tekemän, ja seitsemäntenä päivänä pitää sinun lepäämän:
sekä pellon kyntämisestä että niittämisestä pitää sinun
lepäämän. 22 Viikkojuhlan sinun pitää pitämän, ensimäisestä
nisun elon uutisesta: ja korjaamisen juhlan, vuoden lopulla.
23 Kolmasti vuodessa pitää kaikki miehen puoles näkymän
kaikkivaltiaan Herran Israelin Jumalan edessä. 24 Sillä minä
ajan ulos pakanat sinun edestäs ja levitän sinun maas ääret;
ja ei pidä yhdenkään himoitseman sinun maatas, koska
sinä menet ylös näyttämään itses Herralle sinun Jumalalles,
kolmasti vuodessa. 25 Ei sinun pidä uhraaman minun
uhrini verta happaman leivän ohessa. Ja pääsiäisjuhlan
uhrista ei pidä mitään jäämän yön yli huomeneksi. 26
Ensimäisestä sinun maas kasvon uutisesta pitää sinun
tuoman sinun Herras Jumalas huoneesen. Ei sinun pidä
keittämän vohlaa hänen emäntänsä rieskassa. 27 Ja Herra
sanoi Mosekselle: kirjoita sinulles nämät sanat: sillä näiden
sanain jälkeen olen minä liiton tehnyt sinun ja Israelin kanssa.
28 Ja hän oli siellä Herran tykönä neljäkymmentä päivää ja
neljäkymmentä yötä, ja ei syönyt leipää, eikä juonut vettä: ja
hän kirjoitti tauluihin liiton sanat, ne kymmenet sanat. 29
Koska Moses astui Sinain vuorelta alas, oli hänellä kaksi
todistustaulua kädessänsä, astuissansa alas vuorelta: ja
ei Moses tietänyt, että hänen kasvonsa nahka paisti siitä,
että Herra oli puhutellut häntä. 30 Ja koska Aaron ja kaikki
Israelin lapset näkivät hänen kasvonsa nahan paistavan,
pelkäsivät he häntä lähestyä. 31 Niin kutsui Moses heitänsä
hänen puoleensa, sekä Aaron että kaikki ylimmäiset kansan
seasta, ja Moses puhutteli heitä. 32 Sitte lähestyivät kaikki
Israelin lapset häntä, ja hän käski heille kaikki ne, mitkä
Herra puhui hänen kanssansa Sinain vuorella. 33 Ja että
Moses olis tainnut päättää puheensa heidän kanssansa,
pani hän peitteen kasvoinsa eteen. 34 Mutta koska hän

meni sisälle Herran eteen puhuttelemaan häntä, pani hän
peitteen pois, niin kauvaksi kuin hän läksi jällensä ulos.
Ja koska hän läksi ulos, puhui hän Israelin lapsille, mitä
hänelle käsketty oli. 35 Niin katsoivat Israelin lapset hänen
kasvoihinsa, kuinka hänen kasvoinsa nahka paisti: niin veti
jällensä peitteen kasvoinsa päälle, niinkauvaksi kuin hän
jällensä meni puhuttelemaan häntä.

35 Ja Moses kokosi kaiken Israelin seurakunnan, ja
sanoi heille: nämät ovat ne, mitä Herra käskenyt on
teidän tehdä. 2 Kuusi päivää pitää työtä tehtämän, mutta
seitsemännen päivän pitää teille pyhä oleman, sabbatin
lepo Herralle: kuka ikänänsä silloin työtä tekee, sen pitää
kuoleman. 3 Ei teidän pidä tulta sytyttämän kaikissa teidän
asuinsioissanne sabbatin päivänä. 4 Ja Moses sanoi kaikille
Israelin lasten seurakunnalle: tämä on se, jota Herra käskenyt
on, sanoen: 5 Ottakaat teidän seastanne ylennysuhria
Herralle: jokainen, jolla hyväntahtoinen sydän on, tuokaan
ylennysuhrin Herralle: kultaa, hopiaa ja vaskea. 6 Sinisiä,
purpuraisia ja tulipunaisia villoja, kallista liinaa ja vuohen
karvoja, 7 Punalla painetuita, oinaan nahkoja, ja tekasjim-
nahkoja, sittimipuita, 8 Öljyä lamppuihin, ja hyvänhajuisia
kaluja voidellusöljyyn ja hyvään suitsutukseen, 9 Onikin kiviä
ja sisälle suljetuita kiviä päällisvaatteesen ja rintavaatteesen.
10 Ja jokainen taitava teidän seassanne tulkaan ja tehkään
kaikki mitä Herra käskenyt on: 11 Majan vaatteinensa,
peitteinensä, renkainensa, lautoinensa, korentoinensa,
patsainensa ja jalkoinensa; 12 Arkin korentoinensa, armo-
istuimen ja esiripun; 13 Pöydän korentoinensa ja kaikki sen
kalut, niin myös katsomusleivän; 14 Kynttiläjalan kaluinensa
valistamaan, ja hänen lamppunsa ja öljyä valkeudeksi. 15 Ja
savu-alttarin korentoinensa, voidellusöljyn ja hyvänhajavia
kaluja suitsutukseen, ja vaatteen majan oven eteen. 16
Polttouhrin alttarin vaskihäkin kanssa, korennot ja kaikki sen
astiat: pesoastian jalkoinensa. 17 Pihan vaatteet patsainensa
ja jalkoinensa, niin myös vaatteen pihan oven eteen;
18 Majan ja pihan vaarnat köysinensä; 19 Virkavaatteet
pyhän palvelukseen: pyhät vaatteet papille Aaronille, hänen
poikainsa vaatteen kanssa, papin virkaan. 20 Silloin meni
koko Israelin lasten seurakunta ulos Moseksen kasvoin
edestä. 21 Ja tuli jokainen, jonka sydän kehoitettiin, ja jolla
oli hyvänsuopainen henki, ja toivat ylennysuhrin Herralle,
seurakunnan majan tarpeeksi, ja kaikkeen sen palvelukseen,
ja pyhiin vaatteisiin. 22 Ja tulivat sekä miehet että vaimot,
kaikki, joilla oli hyvänsuopainen sydän, ja toivat rannerenkaita,
korvarenkaita, sormuksia ja solkia, ja kaikkinaisia kultaisia
astioita; toi myös joka mies kultaa häälytysuhriksi Herralle. 23
Ja jokainen toi, joka tyköänsä löysi sinisiä, ja purpuraisia, ja
tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa, ja vuohenkarvoja, punalla
painetuita oinaan nahkoja, ja tekasjim-nahkoja. 24 Jokainen
joka hopiaa ja vaskea ylensi, hän sen toi ylennysuhriksi
Herralle. Ja jokainen, joka tyköänsä löysi sittimipuita, hän
toi niitä kaikkinaiseksi Jumalan palveluksen tarpeeksi. 25
Ja kaikki taitavat vaimot kehräsivät käsillänsä, ja toivat
kehräyksensä sinisistä, ja purpuraisista ja tulipunaisista
villoista, ja kalliista liinasta. 26 Ja ne vaimot, jotka senkaltaisia
töitä taisivat ja siihen olivat hyväntahtoiset, kehräsivät
vuohen karvoja. 27 Mutta päämiehet toivat onikin kiviä, ja
kiinnitettyjä kiviä, päällisvaatteesen ja rintavaatteesen. 28 Ja
hyvänhajullisia yrttejä, ja öljyä valkeudeksi, ja voidellusöljyksi,
ja yrttein suitsutukseksi. 29 Ja niin Israelin lapset toivat hyvällä
mielellä, sekä miehet että vaimot kaikkinaiseen tarpeesen,
niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli että tehtämän piti.
30 Ja Moses sanoi Israelin lapsille: katsokaat, Herra on
kutsunut Betsaleelin nimeltä, Urin pojan, Hurin pojanpojan,
Juudan suvusta, 31 Ja täyttänyt hänen Jumalan hengellä:
taidolla, ymmärryksellä ja tiedolla kaikkinaiseen työhön, 32 Ja
taitavasti ylösajattelemaan sitä, mitä tehdä taidetaan kullasta,
hopiasta ja vaskesta, 33 Taitavasti kaivamaan ja sisälle
kiinnittämään kalliita kiviä, veistämään puita, ja tekemään
taitavasti kaikkinaista visua työtä; 34 Ja on antanut taidon
hänen sydämeensä opettaa: ynnä Oholiabin Ahisamakin
pojan kanssa Danin suvusta. 35 Ja on täyttänyt heidän
sydämensä taidolla, tekemään kaikkinaista visua työtä,
kaivamaan, kutomaan ja neulomaan sinisiä, ja purpuraisia ja
tulipunaisia villoja, ja kallista liinaa, niin että he tekevät ja
ylösajattelevat kaikkinaisia, taitavasti.

36 Niin Betsaleel ja Oholiab tekivät työtä, ja jokainen taitava
mies, joille Herra oli antanut taidon ja ymmärryksen,
tietämään tehdä kaikkea pyhän palveluksen työtä: kaiken
sen jälkeen kuin Herra käskenyt oli. 2 Ja Moses kutsui
Betsaleelin ja Oholiabin, ja kaikki taitavat miehet, joiden
sydämiin Herra oli taidon antanut: kaikki ne, jotka mielellänsä
itsensä taritsivat ja menivät sitä työtä tekemään; 3 Ja he
ottivat Mosekselta kaikkinaiset ylennykset, jotka Israelin
lapset toivat pyhän palveluksen tarpeeksi, että sen piti
tehdyksi tuleman: ja he toivat joka aamu hyvämielisen
lahjansa hänelle. 4 Niin he tulivat kaikki taitavat miehet,
jotka kaikkea työtä tekivät pyhän rakennuksessa, itsekukin
työstänsä kuin hän teki. 5 Ja he puhuivat Mosekselle, sanoen:
kansa tuo ylen paljon: enemmän kuin tämän palveluksen
rakennukseen tarvitaan, jonka Herra on käskenyt tehdä. 6
Niin Moses käski kaikille kuuluttaa leirissä, sanoen: älkään

yksikään mies elikkä vaimo enempi tuoko ylennykseksi.
Ja niin kansa estettiin tuomasta. 7 Sillä jo oli kalua kyllä
kaikkinaiseen tarpeesen kuin tehtämän piti, ja vielä sittekin
liiaksi. 8 Ja niin kaikki taitavat miehet, jotka siinä työssä
olivat, tekivät majan kymmenen vaatetta: kalliista kerratusta
liinasta, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista;
ynnä Kerubimein kanssa tekivät he ne, taitavasti. 9 Ja
kunkin vaatteen pituus oli kahdeksankolmattakymmentä
kyynärää, ja joka vaatteen leveys neljä kyynärää: yksi mitta
oli kaikilla vaatteilla. 10 Ja hän yhdisti viisi vaatetta toinen
toiseensa, ja taas viisi vaatetta toinen toiseensa. 11 Ja teki
myös silmukset sinisistä villoista sen ensimäisen vaatteen
palteesen sauman kohdalle: ja niin hän myös teki sen
äärimäisen vaatteen reunaan toisen sauman kohdalle. 12
Viisikymmentä silmusta hän teki ensimäiseen vaatteesen, ja
viisikymmentä silmusta toisen vaatteen reunaan, joilla ne
toinen toisiinsa yhdistettiin: ja silmukset olivat toinen toisensa
kohdalla. 13 Ja hän teki myös viisikymmentä kultaista
koukkua, joilla hän vaatteet toinen toiseensa yhdisti, niin
että se tuli yhdeksi majaksi. 14 Ja hän teki vaatteet vuohen
karvoista, peitteeksi majan päälle: yksitoistakymmentä
vaatetta hän niistä teki. 15 Ja jokaisen vaatteen pituus oli
kolmekymmentä kyynärää, ja leveys neljä kyynärää: yksi
mitta oli kaikilla yhdellätoistakymmenellä vaatteella. 16 Ja
yhdisti viisi vaatetta erinänsä, ja kuusi vaatetta erinänsä. 17
Ja teki viisikymmentä silmusta äärimäisen vaatteen reunalle,
sauman kohdalle, ja teki myös viisikymmentä silmusta
toisen vaatteen reunaan, sauman kohdalle. 18 Ja hän teki
viisikymmentä vaskikoukkua, joilla maja yhdistettiin, että se
yksi olis. 19 Ja teki peitteen majan päälle, punalla painetuista
oinaan nahoista, ja vielä peitteen sen päälle tekasjim-
nahoista. 20 Ja teki majan laudat sittimipuista, pystyälle
olemaan. 21 Jokaisen laudan pituus oli kymmenen kyynärää,
ja leveys puolitoista kyynärää. 22 Jokaiseen lautaan teki
hän kaksi vaarnaa, joilla ne toinen toiseensa liitettiin: niin
teki hän kaikki majan laudat. 23 Ja hän teki ne majan
laudat, niin että kaksikymmentä lautaa seisoi etelään päin.
24 Ja teki neljäkymmentä hopiajalkaa kahdenkymmenen
laudan alle: joka laudan alle kaksi jalkaa, aina kahden
vaarnan kanssa. 25 Hän teki myös toiselle sivulle majaa,
pohjan puolelle, kaksikymmentä lautaa, 26 Neljänkymmenen
hopiajalan kanssa: aina kaksi jalkaa kunkin laudan alle. 27
Mutta perälle majaa, länteen päin, teki hän kuusi lautaa,
28 Ja teki kaksi muuta lautaa majan kulmille, molemmille
sivuille. 29 Niin että kumpikin niistä tuli yhteen alhaalta; niin
myös ylhäältä yhdistettiin ne yhdellä renkaalla: niin hän teki
niille molemmille kulmille. 30 Ja oli kahdeksan lautaa, ja
kuusitoistakymmentä hopiajalkaa: aina kaksi jalkaa yhden
laudan alla. 31 Niin teki hän myös korennot sittimipuusta:
viisi niihin lautoihin, jotka olivat yhdellä puolella majaa. 32 Ja
viisi korentoa niihin lautoihin, jotka olivat toisella puolella
majaa, ja taas viisi korentoa niihin lautoihin, jotka olivat
kahden puolen majaa länteen päin. 33 Ja teki keskimäisen
korennon, niin että se piti lautain keskeltä sisälle sysättämän,
yhdestä kulmasta toiseen. 34 Ja silasi laudat päältä kullalla,
mutta heidän renkaansa teki hän kullasta, joihinka korennot
pistettiin: ja silasi myös korennot kullalla. 35 Hän teki myös
esiripun, sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista ja
kalliista kerratusta liinasta: hän teki myös Kerubimin sen
päälle taitavasti. 36 Ja teki siihen neljä patsasta sittimipuusta,
ja silasi ne kullalla, ja niiden koukut kullasta, ja valoi niille
neljä hopiajalkaa. 37 Ja teki vaatteen majan oven eteen,
sinisistä, ja purpuraissista, ja tulipunaisista villoista, ja
valkiasta kerratusta liinasta: taitavasti neulotun. 38 Ja viisi
patsasta heidän koukkuinsa kanssa, ja silasi niiden päät, ja
heidän vanteensa kullalla: ja niiden viisi vaskijalkaa.

37 Ja Betsaleel teki arkin sittimipuusta: puolikolmatta
kyynärää pitkän, puolitoista kyynärää leviän, ja
puolitoista kyynärää korkian. 2 Ja silasi sen puhtaalla
kullalla, sekä sisältä että ulkoa, ja teki sen ympärille kultaisen
vanteen. 3 Ja valoi neljä kultarengasta hänen neljään
kulmaansa: kaksi rengasta yhdelle puolelle, ja myös kaksi
rengasta toiselle puolelle. 4 Ja teki korennot sittimipuusta,
ja silasi ne kullalla. 5 Ja pisti ne korennot renkaisiin arkin
sivulle, niin että arkki taidettiin kannettaa. 6 Ja hän teki armo-
istuimen puhtaasta kullasta, puolikolmatta kyynärää pitkän
ja puolitoista kyynärää leviän. 7 Ja teki kaksi Kerubimia
kullasta: vahvaa tekoa, molempiin päihin armo-istuinta. 8
Yhden Kerubimin tähän päähän, ja toisen Kerubimin toiseen
päähän: molempiin päihin armo-istuinta hän teki Kerubimit.
9 Ja Kerubimit levittivät siipensä sen ylitse, ja peittivät armo-
istuimen siivillänsä, ja heidän kasvonsa olivat toinen toisensa
puoleen: armo-istuimeen päin olivat Kerubimien kasvot. 10
Hän teki myös pöydän sittimipuusta, kaksi kyynärää pitkäksi,
kyynärää leviäksi, ja puolitoista kyynärää korkiaksi. 11 Ja
silasi sen puhtaalla kullalla, ja teki kultaisen vanteen sen
ympärille. 12 Ja teki partaan sen ympärille kämmentä leviän:
teki myös kultaisen vanteen partaan ympärille. 13 Ja valoi
siihen neljä kultaista rengasta, ja pani ne renkaat neljälle
kulmalle heidän neljän jalkansa päälle. 14 Juuri partaan
kohdalla olivat renkaat, joissa korennot olivat sisällä, joilla
pöytä kannettiin. 15 Ja hän teki myös korennot sittimipuusta,
ja silasi ne kullalla, että pöytä niillä kannettaa taidettiin.

16 Hän teki myös pöytäastiat, vadit, lusikat, ja maljat, ja
pikarit, joilla ulos ja sisälle kaadettiin, puhtaasta kullasta.
17 Hän teki myös kynttiläjalan puhtaasta kullasta: vahvan
tekoiseksi hän kynttiläjalan teki ja hänen vartensa, haaransa,
maljansa, nuppinsa ja kukkaisensa olivat siitä samasta.
18 Kuusi haaraa kävi hänen kyljestänsä: kolme haaraa
kynttiläjalan yhdeltä sivulta, ja myös kolme haaraa sen
toiselta sivulta. 19 Kolme mandelin-muotoista maljaa oli sen
yhdessä haarassa, ja yksi nuppi ja kukkainen, niin myös
kolme mandelin-kaltaista maljaa toisessa haarassa, yksi
nuppi ja kukkainen: niin oli niissä kuudessa haarassa, jotka
kynttiläjalasta uloskävivät. 20 Mutta kynttiläjalassa oli neljä
mandelin-muotoista maljaa toisessa haarassa, nuppeinsa ja
kukkaistensa kanssa, 21 Niin että nuppi oli siinä kahden
haaran alla, ja taas nuppi (toisen) kahden haaran alla,
ja vielä nuppi kahden jälkimmäisen haaran alla: nimittäin
niissä kuudessa haarassa, jotka siitä uloskävivät, 22 Ja
hänen nuppinsa ja haaransa sen päällä, ja se kaikki oli
puhtaasta lujasta kullasta. 23 Ja hän teki myös seitsemän
lamppua: ja heidän niistimensä ja sammutuskalunsa olivat
puhtaasta kullasta. 24 Ja hän teki sen, kaikkein astiainsa
kanssa, yhdestä leiviskästä puhdasta kultaa. 25 Hän teki
myös suitsutusalttarin sittimipuusta: yhtä kyynärää pitkän ja
yhtä kyynärää leviän, juuri nelikulmaiseksi, ja kaksi kyynärää
korkian; siitä uloskävivät hänen sarvensa. 26 Ja silasi sen
puhtaalla kullalla, sen katon ja seinät ympärinsä, ja sen
sarvet: ja teki sen ympärille vanteen kullasta, 27 Ja kaksi
kultaista rengasta vanteen alle molemmin puolin, niin että
korennot siihen sysättiin, kannettaa niillä. 28 Ja korennot
hän teki sittimipuusta, ja silasi ne kullalla. 29 Ja teki pyhän
voidellusöljyn ja puhtaan suitsutuksen, hyvänhajullisista
yrteistä, apotekarin tavan jälkeen.

38 Ja teki myös polttouhrin alttarin sittimipuusta, viisi
kyynärää pitkän ja viisi kyynärää leviän, juuri
nelikulmaiseksi, ja kolme kyynärää korkiaksi. 2 Ja teki neljä
sarvea sen neljän kulman päälle: siitä olivat hänen sarvensa;
ja silasi sen vaskella. 3 Ja teki kaikkinaiset alttarin astiat,
tuhka-astiat, lapiot, maljat, hangot, hiiliastiat: kaikki astiat teki
hän vaskesta. 4 Ja teki alttarin ympärille vaskihäkin niinkuin
verkon, maasta niin puolialttariin. 5 Ja valoi neljä rengasta
neljään vaskihäkin kulmiin, että korennot niihin pistettiin. 6
Ja teki korennot sittimipuusta, ja silasi ne vaskella, 7 Ja pani
renkaisiin alttarin sivulle, joilla se kannettiin. Ja teki laudoista,
avojammaksi sisältä. 8 Ja hän teki pesoastian vaskesta,
ja sen jalan myös vaskesta, niiden vaimoin peileistä, jotka
palvelivat seurakunnan majan oven edessä. 9 Ja hän teki
pihan etelään päin, ja pihan vaatteet valkiasta kerratusta
liinasta, sata kyynärää pitkäksi, 10 Hänen kahdenkymmenen
patsastensa ja kahdenkymmenen jalkainsa kanssa vaskesta,
mutta heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta. 11 Niin myös
pohjaa päin sata kyynärää, kahdenkymmenen patsaan ja
kahdenkymmenen jalan kanssa vaskesta, mutta heidän
koukkunsa ja vyönsä hopiasta. 12 Mutta lännen puolella olivat
vaatteet viisikymmentä kyynärää, kymmenen patsaansa ja
kymmenen jalkansa kanssa, mutta heidän koukkunsa ja
vyönsä hopiasta; 13 Mutta itää päin viisikymmentä kyynärää:
14 Vaatteet viisitoistakymmentä kyynärää sivulla: kolmen
patsaan ja kolmen jalan kanssa. 15 Ja toisella sivulla
molemmin puolin, pihan läpikäytävän tykönä, olivat vaatteet
viisitoistakymmentä kyynärää: heidän kolmen patsaansa
ja jalkansa kanssa. 16 Ja kaikki pihan vaatteet ympärinsä
olivat valkiasta kerratusta liinasta, 17 Ja patsasten jalat
vaskesta, ja heidän koukkunsa ja vyönsä hopiasta, niin että
heidän nuppinsa olivat silatut hopialla: ja kaikki myös ne
pihan patsaat olivat vyötetyt hopiavyöllä. 18 Ja peitevaatteet
pihan sisällekäytävään teki hän sinisistä ja purpuraisista
ja tulipunaisista villoista, ja valkiasta kerratusta liinasta,
taitavasti neulotut, kaksikymmentä kyynärää pitkäksi, ja viisi
kyynärää korkiaksi leveydessä pihan vaatteen kohdalla,
19 Niin myös niiden neljä patsasta ja niiden neljä jalkaa
vaskesta, ja heidän koukkunsa hopiasta, ja heidän päänsä
silatut ja vyötetyt hopiavöillä. 20 Ja kaikki vaarnat majassa,
ja koko piha ympärinsä, olivat vaskesta. 21 Tämä on kaluin
luku joka todistuksen majaan tarvittiin, jotka ovat luetut
Moseksen käskyn jälkeen: Leviläisten palveluksen kautta,
Itamarin papin Aaronin pojan käden alla. 22 Ja Betsaleel
Urin poika, Hurin pojanpoika Juudan suvusta, teki kaikki
kuin Herra Mosekselle oli käskenyt, 23 Ja hänen kanssansa
Oholiab Ahisamakin poika Danin suvusta; sillä hän oli
taitava ja ymmärtäväinen neulomaan sinisillä, ja purpuraisilla,
ja tulipunaisilla villoilla, ja valkialla liinalla. 24 Kaikki se
kulta mikä tehtiin kaiken tämän pyhän tarpeeksi, se kuin
annettu oli ylennykseksi, oli yhdeksänkolmattakymmentä
leiviskää, seitsemänsataa ja kolmekymmentä sikliä, pyhän
siklin jälkeen. 25 Mutta hopia, joka siihen yhteiseltä kansalta
annettiin, oli sata leiviskää, tuhannen seitsemänsataa
viisikahdeksattakymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: 26
Niin monta puolta sikliä, kuin monta henkeä, pyhän siklin
jälkeen: kaikilta niiltä, jotka luetut olivat kahdestakymmenestä
ajastajasta ja sen ylitse, kuusisataa tuhatta, kolmetuhatta,
viisisataa ja viisikymmentä. 27 Sadasta leiviskästä hopiaa
valettiin pyhät jalat, ja esiripun jalat: sata jalkaa sadasta
leiviskästä, leiviskä kullekin jalalle. 28 Mutta tuhannesta

seitsemästäsadasta ja viidestäkahdeksattakymmenestä
siklistä tehtiin koukut patsaisiin: ja heidän päänsä silattiin, ja
vyöllä vyötettiin. 29 Mutta vaski, joka annettiin ylennysuhriksi,
oli seitsemänkymmentä leiviskää, kaksituhatta ja neljäsataa
sikliä. 30 Siitä tehtiin jalat seurakunnan majan oveen, ja
vaski-alttari ja vaskihäkki kuin siinä oli, ja myös kaikki alttarin
astiat, 31 Niin myös jalat ympärinsä pihaa, ja jalat pihan
sisällekäytävään, ja kaikki majan vaarnat, ja kaikki pihan
vaarnat ympärinsä.

39 Mutta sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista
tekivät he virkavaatteita palvelukseen pyhässä: ja
he tekivät pyhiä vaatteita Aaronille, niinkuin Herra oli
käskenyt Mosekselle. 2 Ja hän teki päällisvaatteen kullasta,
sinisistä, ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista ja valkiasta
kerratusta liinasta. 3 Ja he takoivat kullan kiskoksi, jonka hän
leikkasi langaksi, että se taittiin taitavasti kudottaa sinisten,
purpuraisten ja tulipunaisten villain ja valkian liinan seassa.
4 He tekivät hänelle olkavaatteet, yhteensidotut: kahdelta
kulmalta se yhdistettiin. 5 Ja vyö sen päällä oli myös tehty
sillä tavalla taitavasti kullasta, sinisistä, purpuraisista, ja
tulipunaisista villoista ja valkiasta kerratusta liinasta: niinkuin
Herra oli käskenyt Mosekselle. 6 Ja he tekivät onikin kivet,
kiinnitetyt kultaan: kaivetut sinetin tavalla Israelin lasten
nimein jälkeen. 7 Ja istuttivat ne olkapäille päällisvaatteesen,
että ne kivet piti oleman Israelin lapsille muistoksi: niinkuin
Herra oli käskenyt Mosekselle. 8 Ja he tekivät rintavaatteen
sillä tavalla taitavasti, kuin päällisvaatekin oli tehty: kullasta,
sinisistä, ja purpuraisista villoista, ja kalliista kerratusta
liinasta, 9 Niin että se oli nelitahkoinen ja kaksikertainen:
vaaksa pituudelta ja vaaksa leveydeltä, aina kaksikertaisesti.
10 Ja täytti sen neljällä kivirivillä: ensimäinen rivi oli sardius,
topatsius ja smaragdi; 11 Toinen rivi: rubin, saphiir ja
demanti; 12 Kolmas rivi: lynkurius, akat ja ametisti; 13
Ja neljäs rivi: turkos, oniks ja jaspis: kiinnitetyt ympäriltä
kullalla joka riviltä. 14 Ja nämät kivet olivat Israelin lasten
nimein jälkeen kaksitoistakymmentä, kaivetut sinetin tavalla,
itsekukin nimeltänsä, kahdentoistakymmentä sukukunnan
jälkeen. 15 He tekivät myös rintavaatteen päälle vitjat kahden
pään kanssa, vääten puhtaasta kullasta. 16 Ja he tekivät
kaksi kultanastaa, ja kaksi kultarengasta, ja yhdistivät ne
kaksi rengasta kahteen rintavaatteen palteesen. 17 Ja pistivät
ne kaksi kultavitjaa niihin kahteen renkaasen, rintavaatteen
kulmiin. 18 Mutta ne kaksi päätä vitjoista panivat he ylös
niihin kahteen nastaan, ja yhdistivät ne päällisvaatteen
kulmilta, juuri toinen toisensa kohdalle. 19 Niin he tekivät
kaksi muuta kultarengasta, ja yhdistivät ne niihin toisiin
kahteen rintavaatteen kulmaan, sen palteesen joka on
päällisvaatteen sivussa sisällisellä puolella. 20 Ja he tekivät
kaksi muuta kultarengasta: ne panivat he kahteen kulmaan
alhaallepäin päällisvaatteesen, toinen toisensa kohdalle,
sitä saumaa kohden, päällisvaatteen vyön ylimmäiselle
puolelle, 21 Niin että rintavaate yhdistettiin renkainensa niihin
renkaisiin, kuin oli päällisvaatteessa, sinisellä nuoralla, niin
että se olis liki päällisvaatetta, ja ei eriäis päällisvaatteesta:
niinkuin Herra käski Mosekselle. 22 Hän teki myös hameen
päällisvaatteen alle, kokonansa kudotun sinisistä villoista.
23 Ja päänläven keskelle, niinkuin pantsarin päänläven;
sepaluksen päänläven ympärille pallistetun, ettei se kehkiäisi.
24 Ja he tekivät granaatin omenat alhaalle hameen liepeisiin
sinisistä, ja purpuraisista ja tulipunaisista villoista, jotka
kerratut olivat. 25 Ja tekivät kulkuiset puhtaasta kullasta,
ja panivat ne kulkuiset granaatin omenain välille ympärille,
hameen liepeisiin. 26 Niin että kulkuinen ja granaatin
omena oli vuoroin ympärinsä hameen liepeitä: palvelemaan
sillä, niinkuin Herra käskenyt oli Mosekselle. 27 Ja he
tekivät myös ahtaat hameet, kudotut valkiasta kalliista
liinasta, Aaronille ja hänen pojillensa, 28 Ja hiipan valkiasta
kalliista liinasta, ja kauniit lakit valkiasta kalliista liinasta, ja
alusvaatteet valkiasta kerratusta liinasta, 29 Ja taitavasti
neulotun vyön valkiasta kerratusta kalliista liinasta, sinisistä,
ja purpuraisista, ja tulipunaisista villoista: niinkuin Herra
käskenyt oli Mosekselle: 30 He tekivät myös otsalehden,
pyhän kruunun päälle, puhtaasta kullasta, ja kaivoivat
kirjoituksen siihen, niinkuin sinetti kaivetaan: HERRAN
PYHYYS. 31 Ja sitoivat sen päälle sinisen nuoran, että sen
piti yhdistämän hiipan ylhäältä: niinkuin Herra oli käskenyt
Mosekselle. 32 Ja niin kaikki seurakunnan majan rakennus
päätettiin. Ja Israelin lapset tekivät kaikki sen jälkeen, kuin
Herra oli käskenyt Mosekselle; niin he tekivät. 33 Ja he
kantoivat majan Moseksen tykö kaluinensa: sen koukut,
laudat, korennot, patsaat ja jalat. 34 Ja peitteen punalla
painetuista oinaan nahoista, peitteen tekasjim-nahoista:
ja peitteen esiripun, 35 Todistusarkin korentoinensa, ja
myös armo-istuimen, 36 Pöydän kaikkein astiainsa kanssa,
ja katsomusleivät, 37 Puhtaan kynttiläjalan valmistetun
lamppuinensa, kaiken sen kanssa kuin siihen tarvittiin,
ja öljyä valkeudeksi, 38 Kulta-alttarin ja voidellusöljyn, ja
yrttein suitsutuksen, ja majan ovivaatteen, 39 Vaskisen
alttarin ja vaskisen häkin korentoinensa, ja kaikkein kaluinsa
kanssa, ja pesoastian jalkoinensa, 40 Pihan vaatteet
patsainensa ja jalkoinensa, vaatteen pihan sisällekäytävän
eteen, köysinensä ja vaajoinensa, ja kaikki seurakunnan
majan palveluksen astiat, 41 Virkavaatteet palveltaa pyhässä,
papin Aaronin pyhät vaatteet, ja hänen poikainsa vaatteet,

joilla heidän piti tekemän papin viran palveluksen: 42 Kaikkein
niiden jälkeen mitkä Herra oli käskenyt Mosekselle: niin
tekivät Israelin lapset kaiken sen työn. 43 Ja Moses näki
kaiken tämän rakennuksen, että he olivat tehneet sen,
niinkuin Herra oli käskenyt; ja Moses siunasi heitä.

40 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Ensimäisenä
päivänä ensimäisestä kuusta pitää sinun paneman
ylös seurakunnan majan. 3 Ja sinun pitää siihen paneman
sisälle todistuksen arkin, ja sinun pitää peittämän arkin
esiripulla. 4 Ja sinun pitää myös sinne sisälle tuoman pöydän,
ja valmistaman sen, ja asettaman siihen kynttiläjalan, ja
paneman lamput sen päälle. 5 Ja sinun pitää asettaman
kultaisen savualttarin todistusarkin eteen, ja ripustaman
vaatteen majan eteen. 6 Mutta polttouhrin alttarin pitää sinun
asettaman seurakunnan majan oven eteen, 7 Ja paneman
pesoastian seurakunnan majan ja alttarin välille, ja paneman
siihen vettä, 8 Ja tekemän pihan sen ympärille, ja ripustaman
vaatteen pihan portin eteen, 9 Ja ottaman voidellusöljyn, ja
voiteleman majan ja kaikki ne mitkä siinä ovat, ja pyhittämän
sen kaluinensa, että ne olisivat pyhät, 10 Ja voiteleman
polttouhrin alttarin kaluinensa, ja pyhittämän alttarin: ja se
alttari pitää oleman kaikkein pyhin. 11 Sinun pitää myös
voiteleman pesinastian jalkoinensa, ja sen pyhittämän. 12 Ja
sinun pitää tuoman Aaronin poikinensa seurakunnan majan
oven eteen, ja pesemän heidät vedellä, 13 Ja puettaman
Aaronin pyhiin vaatteisiin, ja voiteleman ja pyhittämän hänen,
minun papikseni. 14 Ja sinun pitää myös tuoman hänen
poikansa ja puettaman heidän yllensä ahtaat hameet, 15
Ja voiteleman heidät, niinkuin sinä heidän isänsä voitelit,
minun papikseni. Ja tämän voidelluksen pitää oleman heille
ijankaikkiseksi pappeudeksi, heidän sukukunnissansa. 16 Ja
Moses teki kaikki kuin Herra oli hänelle käskenyt. 17 Niin
tapahtui toisena vuonna, ensimäisenä päivänä ensimäisestä
kuusta, että maja pantiin ylös. 18 Ja koska Moses pani ylös
majan, niin hän asetti jalat ja laudat ja korennot, ja nosti
patsaat pystyälle, 19 Ja levitti peitteen majan ylitse, ja pani
katon sen päälle: niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 20
Ja otti todistuksen ja pani arkkiin, ja asetti korennot arkin
päälle, ja pani myös armoistuimen arkin päälle. 21 Ja toi arkin
majaan, ja ripusti esiripun todistusarkin eteen: niinkuin Herra
oli käskenyt Mosekselle. 22 Niin asetti hän myös pöydän
seurakunnan majaan, pohjan puoliselle sivulle, ulkoiselle
puolelle esirippua. 23 Ja asetti leivät sen päälle järjestykseen,
Herran eteen: niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 24
Niin pani hän myös kynttiläjalan seurakunnan majaan, juuri
pöydän kohdalle, etelän sivulle majaa. 25 Ja pani lamput
niiden päälle Herran eteen: niinkuin Herra oli käskenyt
Mosekselle. 26 Ja pani myös kultaisen alttarin seurakunnan
majaan, esiripun eteen. 27 Ja suitsutti yrttein suitsutuksen
sen päällä: niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 28 Ja
ripusti vaatteen majan oven eteen. 29 Vaan polttouhrin alttarin
pani hän seurakunnnan majan oven eteen, ja uhrasi sen
päällä polttouhrin ja ruokauhrin: niinkuin Herra oli käskenyt
Mosekselle. 30 Ja pesoastian pani hän seurakunnan majan
ja alttarin välille, ja pani siihen vettä pestä heitänsä. 31
Ja Moses ja Aaron ja hänen poikansa pesivät kätensä ja
jalkansa siitä. 32 Sillä heidän piti pesemän itsensä, koska
he menivät seurakunnan majaan eli kävivät alttarin tykö;
niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 33 Ja hän pani pihan
ylös, majan ja alttarin ympärille, ja ripusti vaatteen pihan
sisällekäytävään. Ja niin Moses päätti sen työn. 34 Ja pilvi
peitti seurakunnan majan, ja Herran kunnia täytti majan. 35
Ja ei Moses taitanut käydä seurakunnan majaan; sillä pilvi
oli sen päällä, ja Herran kunnia täytti majan. 36 Ja koska
pilvi meni ylös majan päältä niin Israelin lapset vaelsivat,
kaikissa matkoissansa. 37 Vaan koska ei pilvi mennyt ylös,
silloin ei he vaeltaneet, siihen päivään asti, että se meni
ylös. 38 Sillä Herran pilvi oli päivällä majan ylitse, ja yöllä oli
tuli siinä, koko Israelin huoneen silmäin edessä, kaikissa
heidän vaelluksissansa.

3 Mooseksen

1 Ja Herra kutsui Moseksen, ja puhui hänelle seurakunnan
majasta, sanoen: **2** Puhu Israelin lapsille, ja sano
heille: joka teistä tahtoo uhrata Herralle, niin tehkäät
teidän uhrinne eläimistä, karjasta ja lampaista. **3** Jos hän
tahtoo Herralle polttouhria karjasta tehdä, niin uhratkaan
virheettömän härkyisen: seurakunnan majan oven edessä
hän sen uhratkaan, että se olis Herralle otollinen häneltä.
4 Ja pankaan kätensä sen polttouhrin pään päälle, niin
se on otollinen häntä sovittamaan. **5** Ja hänen pitää
teurastaman mullin Herran edessä; ja papit, Aaronin pojat,
pitää tuoman veren ja priiskottaman alttarille ympärinsä,
joka on seurakunnan majan oven edessä. **6** Ja vuota pitää
polttouhrista nyljettämän ja pitää kappaleiksi hakattaman.
7 Ja papin Aaronin pojat pitää tekemän tulen alttarille ja
halvot tulen päälle paneman. **8** Ja papit Aaronin pojat pitää
sovittaman kappaleet, pään ja lihavuuden, halkoin päälle,
jotka ovat alttarilla tulen päällä. **9** Mutta sisällykset ja jalat
pitää vedellä pestämän, ja papin pitää kaikki nämät polttaman
alttarilla: polttouhriksi, ja lepytyshajun tuleksi Herralle. **10** Ja
jos hän tahtoo tehdä polttouhria pienistä eläimistä, lampaista
eli vuohista, niin uhratkaan virheettömän oinaan eli kauriin.
11 Ja teurastakaan sen Herran edessä pohjan puolella
alttaria, ja papit, Aaronin pojat, pitää priiskottaman hänen
verensä alttarille ympärinsä. **12** Ja se pitää hakattaman
kappaleiksi, sekä pää että lihavuus, ja papin pitää ne
sovittaman halkoin päälle, jotka ovat alttarilla tulen päällä. **13**
Mutta sisällykset ja jalat pitää vedellä pestämän, ja papin
pitää sen kaiken uhraaman ja polttaman alttarillla: se on
polttouhri, tuliuhri ja lepytyshaju Herralle. **14** Jos hän tahtoo
taas tehdä polttouhria Herralle linnuista, niin tehkään sen
mettisistä, elikkä kyhkyläisten pojista. **15** Ja papin pitää sen
alttarille tuoman, ja niskan poikki vääntämän, ja alttarilla
polttaman, ja antaman veren vuotaa alttarin seinään. **16** Ja
ottakaan hänen kupunsa höyheninensä ulos, ja heittäkään
ne alttarin viereen itään päin, tuhka-ko'on päälle. **17** Ja pitää
sen siipinensä halkaiseman, mutta ei erinänsä repäisemän.
Ja niin papin pitää sillänsä sen polttaman halkoin päällä,
jotka ovat alttarilla tulen päällä: tämä on polttouhri, tuliuhri ja
lepytyshaju Herralle.

2 Ja jos joku henki tahtoo tehdä Herralle ruokauhria,
niin sen pitää oleman sämpyläjauhoista, ja hänen
pitää öljyä sen päälle vuodattaman ja pyhää savua sen
päälle paneman, **2** Ja sitte sen papeille Aaronin pojille
viemän: niin pitää papin ottaman pivonsa täyden niistä
sämpyläjauhoista, ja öljyä kaiken pyhän savun kanssa,
ja sen polttaman alttarilla muistoksi. Tämä on tuliuhri ja
lepytyshaju Herralle. **3** Se kuin jää ruokauhrista, pitää
oleman Aaronin ja hänen poikainsa oman: sen pitää
oleman kaikkein pyhimmän Herran tulista. **4** Mutta jos sinä
tahdot tehdä ruokauhria pätsissä kypsytetystä, niin ota
happamattomia kyrsiä sämpyläjauhoista öljyyn sekoitettuna,
ja happamattomia ohukaisia kyrsiä öljyllä voideltuita. **5**
Vaan jos sinun ruokauhris on pannussa kypsetystä, niin
sen pitää oleman happamattomista sämpyläjauhoista öljyyn
sekoitettuna. **6** Sen sinun pitää jakaman kappaleiksi, ja
vuodattaman öljyä sen päälle: niin se on ruokauhri. **7** Ja
jos sinun ruokauhris on halstarilla kypsetystä, niin sinun
pitää tekemän sen sämpyläjauhoista öljyn kanssa. **8** Ja sen
ruokauhrin, jonka sinä tahdot senkaltaisista tehdä Herralle,
pitää sinun tuoman papille, ja kantaman sen alttarin tykö.
9 Ja papin pitää ylentämän sen ruokauhrin muistoksi ja
polttaman alttarilla. Se on tuliuhri ja lepytyshaju Herralle.
10 Tähteet ruokauhrista tulee oleman Aaronin ja hänen
poikainsa omat: sen pitää oleman kaikkein pyhimmän Herran
tulista. **11** Kaiken ruokauhrin, kuin te uhraatte Herralle, pitää
teidän tekemän ilman hapatusta: sillä ei yhtään hapatusta eli
hunajaa pidä siinä poltettaman uhriksi Herralle. **12** Mutta
uutisten uhrissa pitää teidän ne uhraaman Herralle; vaan ei
ne pidä tuleman alttarille makiaksi hajuksi. **13** Kaiken sinun
ruokauhris pitää sinun suolaaman, ja sinun ruokauhris ei
pidä ikänänsä ilman sinun Jumalas liittosuolata oleman; sillä
kaikissa sinun uhreissas pitää sinun suolaa uhraaman. **14**
Mutta jos sinä tahdot tehdä uutisesta ruokauhrin Herralle,
niin sinun pitää kuivaaman viheriäiset tähkäpäät tulella, ja
survoman ne pieniksi, ja sitten uhraaman ruokauhrin sinun
uutisestas. **15** Ja sinun pitää paneman öljyä siihen ja pyhää
savua, niin on se ruokauhri. **16** Ja papin pitää ottaman
niistä survotuista jyvistä ja öljystä, ynnä kaiken pyhän savun
kanssa, ja polttaman sen muistoksi. Se on tuliuhri Herralle.

3 Ja jos hänen uhrinsa on kiitosuhri karjasta, niin pitää
hänen uhraaman härjän eli lehmän, ja virheettömän
uhrin tuoman Herran eteen. **2** Ja pitää laskeman kätensä
uhrinsa pään päälle, ja teurastaman seurakunnan majan
oven edessä: ja papit Aaronin pojat pitää priiskottaman veren
alttarille ympärinsä. **3** Ja pitää uhraaman siitä kiitosuhrista
polttouhrin Herralle: lihavuuden, kuin sisällykset peittää, ja
kaiken sisällysten lihavuuden, **4** Ja kaksi munaskuuta sen
lihavuuden kanssa, kuin niiden päällä on lanteissa, ja maksan
kalvon munaskuiden kanssa eroittaman. **5** Aaronin pojat
pitää polttaman sen alttarilla polttouhriksi puiden päällä, jotka

ovat tulessa, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi Herralle. 6 Mutta jos
hän tekee Herralle kiitosuhria pienistä eläimistä, oinaista eli
uuhista, niin sen pitää oleman ilman virheetä. 7 Jos hän uhraa
karitsan, niin hänen pitää sen tuoman Herran eteen, 8 Ja
pitää laskeman kätensä uhrinsa pään päälle, ja teurastaman
sen seurakunnan majan oven edessä. Ja Aaronin pojat pitää
priiskottaman sen veren alttarille ympärinsä, 9 Ja kiitosuhrista
uhraaman Herralle polttouhrin, sen lihavuuden: koko saparon
eroitetun selkäpiistä: lihavuuden, kuin sisällykset peittää,
ja kaiken sisällysten lihavuuden, 10 Ja kaksi munaskuuta
sen lihavuuden kanssa kuin lanteissa niiden päällä on, ja
eroittaman maksan kalvon munaskuiden kanssa. 11 Ja
papin pitää sen polttaman alttarilla, tulen ruaksi Herralle.
12 Jos hänen uhrinsa on vuohi ja hän tuo sen Herran
eteen, 13 Niin hänen pitää laskeman kätensä sen pään
päälle, ja teurastaman seurakunnan majan oven edessä. Ja
Aaronin pojat pitää priiskottaman hänen verensä alttarille
ympärinsä, 14 Ja pitää siitä uhraaman polttouhrin Herralle:
lihavuuden, kuin sisällykset peittää, ja kaiken sisällysten
lihavuuden. 15 Ja kaksi munaskuuta lihavuuden kanssa, joka
niiden päällä on lanteissa, ja maksan kalvon munaskuiden
kanssa eroittaman. 16 Ja papin pitää polttaman sen alttarilla,
tulen ruaksi, makiaksi hajuksi. Kaikki lihavuus on Herran
oma. 17 Sen pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän
sukukunnissanne, kaikissa tiedän asuinsioissanne: ettette
yhtään lihavuutta eli mitään verta söisi.

4 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, ja sano: jos joku sielu rikkoo tietämätä jotakuta
Herran käskyä vastaan, jota ei hänen pitäis tekemän,
niin että hän tekis yhtäkin vastaan niistä: 3 Jos pappi,
joka voideltu on, rikkoo kansan pahennukseksi, niin hänen
pitää rikoksensa edestä, kuin hän tehnyt on, tuoman
virheettömän nuoren mullin Herralle rikosuhriksi, 4 Ja
pitää tuoman mullin Herran eteen, seurakunnan majan
oven tykö, ja laskeman kätensä mullin pään päälle, ja
teurastaman mullin Herran edessä. 5 Ja pappi kuin voideltu
on, pitää ottaman mullin verestä, ja kantaman seurakunna
majaan. 6 Ja papin pitää kastaman sormensa vereen ja
priiskottaman sitä verta seitsemän kertaa Herran ja pyhän
esiripun edessä. 7 Ja papin pitää siitä verestä paneman
suitsutusalttarin sarvein päälle, joka on Herran edessä
seurakunnan majassa, ja kaiken muun veren kaataman
polttouhrin alttarin pohjalle, joka on seurakunnan majan oven
edessä. 8 Ja kaiken rikosuhrin mullin lihavuuden pitää hänen
ylentämän: nimittäin sen lihavuuden joka sisällykset peittää,
ja kaiken sisällysten lihavuuden, 9 Ja kaksi munaskuuta
sen lihavuuden kanssa, joka niiden päällä on lanteissa, ja
maksan kalvon munaskuiden kanssa eroittaman, 10 Niinkuin
ylennetään kiitosuhri härjästä: ja papin pitää sen polttaman
polttouhrialttarilla. 11 Mutta mullin vuodan, kaiken lihan, pään
ja jalkain kanssa, ja sisällykset ja ravan, 12 Niin myös koko
mullin pitää hänen leiristä viemän ulos puhtaaseen paikkaan,
johonka tuhkat heitetään, ja se pitää poltettaman puiden
päällä tulessa: juuri siinä paikassa, johon tuhka heitetään,
pitää se poltettaman. 13 Jos koko Israelin seurakunta eksyis,
ja se olis heidän silmäinsä edessä peitetty, niin että he
olisivat tehneet jotakuta Herran käskyä vastaan, jota ei
heidän tulisi tehdä, ja niin tulisivat vikapääksi, 14 Ja sitte
ymmärtäisivät rikoksensa, jonka he olivat tehneet, niin pitää
heidän tuoman nuoren mullin rikosuhriksi, ja asettaman sen
seurakunnan majan eteen. 15 Ja seurakunnan vanhimmat
pitää laskeman kätensä mullin pään päälle Herran edessä, ja
teurastaman mullin Herran edessä. 16 Ja pappi, joka voideltu
on, pitää kantaman mullin veren seurakunnan majaan. 17
Ja papin pitää kastaman sormensa vereen ja seitsemän
kertaa priiskottaman Herran eteen, esiripun edessä, 18
Ja pitää siitä verestä paneman altarin sarvein päälle, joka
on Herran edessä seurakunnan majassa, ja kaiken sen
muun veren kaataman polttouhrin alttarin pohjaan, joka on
seurakunnan majan edessä. 19 Kaiken hänen lihavuutensa
pitää hänen ylentämän ja polttaman alttarilla, 20 Ja pitää
tekemän tämän mullin kanssa niinkuin hän teki rikosuhrin
mullin kanssa: ja niin pitää papin heidät sovittaman, ja se
heille annetaan anteeksi. 21 Ja hänen pitää viemän mullin
leiristä ulos, ja polttaman hänen, niinkuin hän poltti sen
entisen mullin: sen pitää oleman rikosuhri seurakunnan
edestä. 22 Mutta jos päämies rikkoo ja tekee jotakuta
Herran Jumalansa käskyä vastaan, jota ei hänen tekemän
pitäisi, ja tulee tietämätä vikapääksi, 23 Ja osotetaan hänelle
sitte hänen rikoksensa, jolla hän on rikkonut: hänen pitää
tuoman uhriksi virheettömän kauriin. 24 Ja laskeman kätensä
kauriin pään päälle, ja teurastaman siinä paikassa, kussa
Herralle polttouhria teurastetaan: se pitää oleman hänen
rikosuhrinsa. 25 Sitte pitää papin ottaman rikosuhrin verta
sormellansa, ja paneman sen polttouhrin alttarin sarvein
päälle, ja sen muun veren kaataman polttouhrin alttarin
pohjalle. 26 Mutta kaiken hänen lihavuutensa pitää hänen
polttaman alttarilla, niinkuin sen lihavuuden kiitosuhrista. Ja
niin papin pitää sovittaman hänen rikoksensa, ja se hänelle
annetaan anteeksi. 27 Jos joku sielu yhteisestä kansasta
rikkoo tietämätä, niin että hän tekee jotakuta Herran käskyä
vastaan, jota ei hänen tekemän pitäis, ja tulee niin vikapääksi,
28 Ja sitte saatetaan ymmärtämään rikoksensa, jolla hän on

rikkonut: hänen pitää tuoman uhriksi virheettömän vuohen,
sen rikoksen edestä, jolla hän rikkonut on, 29 Ja pitää
laskeman kätensä rikosuhrin pään päälle ja teurastaman sen
rikosuhrin polttouhrin paikalla. 30 Ja papin pitää sormellansa
ottaman sen verta, ja paneman sen polttouhrin alttarin
sarvein päälle, ja kaiken veren kaataman altarin pohjaan.
31 Ja kaiken hänen lihavuutensa pitää hänen eroittaman,
niinkuin hän eroitti kiitosuhrin lihavuuden: ja papin pitää sen
polttaman alttarilla makiaksi hajuksi Herralle. Ja niin pitää
papin häntä sovittaman, ja se annetaan anteeksi hänelle.
32 Mutta jos hän tuo lampaansa rikosuhriksi, niin tuokaan
virheettömän uuhen. 33 Ja laskekaan kätensä rikosuhrin
pään päälle ja teurastakaan sen rikosuhriksi siinä paikassa,
missä polttouhri teurastetaan. 34 Ja papin pitää sormellansa
ottaman rikosuhrin verta, ja paneman polttouhrin alttarin
sarvein päälle, ja kaataman kaiken muun veren alttarin
pohjaan. 35 Mutta kaiken lihavuuden pitää hänen eroittaman
niinkuin kiitosuhrin lampaan lihavuus eroitettiin, ja papin
pitää polttaman sen alttarilla Herran tuleksi. Ja niin pitää
papin hänen rikoksensa sovittaman, jolla hän on rikkonut, ja
se hänelle annetaan anteeksi.

5 Jos joku sielu rikkoo, niin että hän kuulee jonkun kiroilevan,
ja hän on sen todistaja, eli on sen nähnyt taikka tietänyt,
ja ei ilmoita siitä, hän on vikapää vääryyteen. 2 Eli jos joku
sielu rupee johonkuhun saastaiseen kappaleeseen, taikka
saastaisen metsän eläimen raatoon, eli saastaisen karjan
raatoon eli saastaisen madon raatoon, ja se olis hänelle
tietämätöin: hän on saastainen ja vikapää. 3 Eli jos hän
rupee saastaiseen ihmiseen, millä ikänänsä saastaisuudella
ihminen taitaa saastaiseksi tulla, tietämätä, ja sen sitte
ymmärtää, se on vikapää. 4 Eli jos joku sielu vannoo, niin
että hänen suustansa käy ajattelemata pahoin eli hyvin
tehdä, kaikki kuin ihminen vannoo huomaitsemata, ja sen
sitte ymmärtää: hän on vikapää yhteen näistä. 5 Koska
hän on vikapää johonkuhun näistä, ja tunnustaa, että hän
siinä rikkonut on: 6 Niin pitää hänen tämän rikoksensa vian
edestä, kuin hän rikkonut on, tuoman laumasta Herralle
uuhen eli vuohen rikosuhriksi: niin pitää papin sovittaman
hänen rikoksensa. 7 Jollei hänellä ole lammasta, niin tuokaan
Herralle rikoksensa edestä, jolla hän rikkonut on, kaksi
mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa: yhden rikosuhriksi, ja
toisen polttouhriksi. 8 Ja viekään ne papille: hänen pitää sen
ensimäisen uhraaman rikosuhriksi ja vääntämän sen niskat
ja ei kuitenkaan päätä erinänsä repäisemän, 9 Ja pitää
priiskottaman alttarin seinän rikosuhrin verellä, ja antaman
sen veren, joka jää, vuotaa alttarin pohjaan. Se on rikosuhri.
10 Toisen pitää hänen uhraaman polttouhriksi tavan jälkeen.
Ja niin pitää papin sovittaman hänen rikoksensa, jolla hän
rikkonut on, ja se annetaan hänelle anteeksi. 11 Jollei
hänelle ole kahta mettistä eli kahta kyhkyläisen poikaa, niin
tuokaan uhrinsa, rikoksensa edestä, kymmenennen osan
ephaa sämpyläjauhoja rikosuhriksi. Mutta ei hänen pidä
öljyä sen päälle paneman, eikä pyhää savua; sillä se on
rikosuhri. 12 Ja hänen pitää sen viemän papille, ja papin
pitää siitä ottaman pivon täyden muistoksi, ja polttaman
sen alttarilla Herralle tuliuhriksi: tämä on rikosuhri. 13 Ja
papin pitää niin sovittaman hänelle hänen rikoksensa, jolla
hän rikkonut on, ja se annetaan anteeksi hänelle. Ja sen
pitää oleman papin oman niinkuin ruokauhrinkin. 14 Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: 15 Jos joku sielu kovasti rikkoo ja
erehdyksestä syntiä tekee jossakussa joka Herralle pyhitetty
on, hänen pitää Herralle tuoman vikauhrin, virheettömän
oinaan laumasta, sinun arvios jälkeen hopiapainoon, pyhän
siklin jälkee, vikauhriksi. 16 Siihen myös, mitä hän on rikkonut
pyhitetyssä, pitää hänen sen antaman jällensä, ja pitää sen
tykö antaman viidennen osan, ja antaman sen papille: ja
papin pitää sovittaman hänen vikauhrin oinaalla, niin se
hänelle annetaan anteeksi. 17 Ja jos joku sielu rikkoo ja
tekee vastoin jotakuta Herran käskyä, jota ei hänen pitänyt
tekemän, ja ei sitä tietänyt: hän on vikapää vääryyteen, 18
Ja pitää tuoman papille virheettömän oinaan laumasta, sinun
arvios jälkeen vikauhriksi: ja papin pitää sovittaman hänelle
hänen tietämättömyytensä, kun hän tehnyt on tietämätä, niin
se hänelle annetaan anteeksi. 19 Se on vikauhri: sillä vikaan
hän kaiketikin Herran edessä joutunut on.

6 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Jos joku sielu
tekee syntiä ja rikkoo kovasti Herraa vastaan, kieltäen
lähimmäiseltänsä sen, minkä hän hänen haltuunsa antanut
on, eli sen, jonka hän hänelle (muutoin) käteen antanut on,
taikka jonka hän väkivallalla ottanut on, eli vääryydellä on
saattanut allensa: 3 Eli sen joka kadotettu oli, löytänyt on,
ja kieltää sen väärällä valalla, eli mikä ikänänsä se olis,
jossa ihminen lähimmäistänsä vastaan rikkoo; 4 Koska hän
niin rikkoo ja tulee vikapääksi, niin pitää hänen antaman
jällensä, mitä hän väkivallalla ottanut on ja vääryydellä on
saattanut allensa eli sen mikä hänen haltuunsa annettu oli, eli
kadotetun kuin hän löytänyt on, 5 Eli jonka tähden hän väärän
valan tehnyt on, sen pitää hänen kaikki tyynni antaman
jällensä ja vielä sitte viidennen osan päälliseksi: sille, jonka
se oma oli, pitää hänen sen antaman vikauhrinsa päivänä. 6
Mutta vikauhrinsa pitää hänen tuoman Herralle: virheettömän
oinaan laumasta, sinun arvios jälkeen vikauhriksi, papin tykö.

7 Ja papin pitää sovittaman hänen Herran edessä, niin hänelle
annetaan anteeksi, mitä ikänänsä se olis, kaikista niistä mitä
hän tehnyt on, jossa hän itsensä vikapääksi saatti. 8 Ja
Herra puhui Mosekselle, sanoen: 9 Käske Aaronille ja hänen
pojillensa sanoen: tämä on polttouhrin sääty: polttouhrin
pitää palaman alttarilla kaiken yötä aamuun asti. Ja alttarilla
tulen pitää sen päällä palaman. 10 Ja papin pitää yllensä
pukeman liinahameen, ja vetämän liinaisen alusvaatteen
ihonsa päälle, ja korjaaman tuhan alttarilta, sitte kuin tuli
polttouhrin kuluttanut on, ja paneman sen alttarin viereen. 11
Ja sitte pitää riisuman vaatteensa, ja toisiin vaatteisiin itsensä
pukeman, ja sitte tuhan viemän ulos leiristä puhtaaseen
paikkaan. 12 Tuli pitää palaman alttarilla, ja ei koskaan
sammuman. Ja papin pitää halot sen päällä joka aamu
sytyttämän, ja hänen pitää asettaman polttouhrin sen päälle,
ja polttaman kiitosuhrin lihavuuden sen päällä. 13 Tuli pitää
alinomaa palaman alttarilla, ja ei koskaan sammutettaman. 14
Ja tämä on ruokauhrin sääty, jonka Aaronin pojat uhraaman
pitää alttarilla, Herran eteen: 15 Papin pitää ottaman pivon
täyden sämpyläjauhoja ruokauhrista, ja öljystä, ja kaiken
pyhän savun, joka ruokauhrin päällä on, ja sen polttaman
alttarilla lepytyshajuksi ja muistoksi Herralle. 16 Ja sen
tähteet pitää Aaronin poikinensa syömän: happamatoinna
pitää se syötämän, pyhässä siassa, seurakunnan majan
pihassa pitää heidän sen syömän. 17 Ja ei heidän pidä
leipoman sitä hapatuksen kanssa; sillä se on heidän osansa,
jonka minä heille minun tuliuhristani antanut olen: se pitää
oleman kaikkein pyhin, niinkuin rikosuhri ja niinkuin vikauhri.
18 Jokainen miehenpuoli Aaronin lapsista pitää sen syömän.
Se olkoon alinomainen sääty teidän sukukunnissanne
Herran tuliuhrista. Jokainen kuin niihin rupee, se pitää
pyhitetty oleman. 19 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen:
20 Tämän pitää oleman Aaronin ja hänen poikainsa uhri,
jonka heidän pitää uhraaman Herralle voidelluspäivänänsä:
kymmenennen osan ephaa sämpyläjauhoja alinomaiseksi
ruokauhriksi, puolen aamulla ja puolen ehtoolla. 21 Pannussa
sinun sen tekemän pitää öljyn kanssa, ja sen kypsettynä
tuoman: ja leivottuina kappaleina sinun sen uhraaman pitää,
lepytyshajuksi Herralle. 22 Ja papin, joka hänen pojistansa
hänen siaansa voideltu on, pitää sen tekemän. Tämä on
ijankaikkinen sääty Herralle, se pitää kaikki poltettaman. 23
Sillä kaikki papin ruokauhri pitää kokonansa poltettaman, ei
sitä pidä syötämän. 24 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen:
25 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa, ja sano: tämä on
rikosuhrin sääty: kussa paikassa polttouhri teurastetaan,
siinä pitää myös rikosuhri teurastettaman Herran edessä, ja
se on kaikkein pyhin. 26 Pappi, joka rikosuhria uhraa, pitää
sen syömän: pyhällä sialla sen syötämän pitää, seurakunnan
majan pihalla. 27 Kuka ikänänsä hänen lihaansa rupee,
se pitää pyhitetty oleman, ja vaatteen, jonka päälle se veri
priiskotetaan, pitää sinun pesemän pyhässä siassa. 28 Ja
se saviastia, jossa se keitetään, pitää rikottaman. Jos se
on vaskisessa padassa keitetty, niin se pitää hivutettaman,
ja vedellä virutettaman. 29 Kaikki miehenpuolet papeista
pitää syömän sen; sillä se on kaikkein pyhin. 30 Mutta
kaikki se rikosuhri, jonka veri viedään seurakunnan majaan,
sovinnoksi pyhään siaan, sitä ei pidä syötämän, vaan tulella
poltettaman.

7 Ja tämä on vikauhrin sääty: se on kaikkein pyhin. 2
Siinä paikassa, kussa polttouhri teurastetaan, pitää myös
teurastettaman vikauhri, ja sen veri pitää priiskotettaman
alttarille ympärinsä. 3 Ja kaikki sen lihavuus pitää uhrattaman,
sekä häntä että lihavuus, joka sisällykset peittää. 4 Ja
ne kaksi munaskuuta sen lihavuuden kanssa, joka niiden
päällä on lanteissa: ja maksan kalvon munaskuiden kanssa
pitää hänen eroittaman. 5 Niin pitää papin sen polttaman
alttarilla tuliuhriksi Herralle; se on vikauhri. 6 Jokainen
miehenpuoli papeista pitää syömän sen; pyhässä siassa
pitää se syötämän; sillä se on kaikkein pyhin. 7 Niinkuin
rikosuhri on, niin pitää myös vikauhrin oleman; sillä yhtäläinen
pitää heidän molempain säätynsä oleman: ja se pitää sen
papin oma oleman, joka sillä sovittaa. 8 Sen papin, joka
polttouhrin uhraa, pitää polttouhrin vuota oma oleman, jonka
hän uhrannut on. 9 Ja kaikkinainen ruokauhri, joka pätsissä
kypsetty on, ja kaikki kuin pannussa eli halstarilla valmistettu
on, sen pitää papin oman oleman, joka sen uhraa. 10 Ja
kaikkinainen ruokauhri, joka öljyllä sekoitettu, taikka kuiva
on, sen pitää kaikkein Aaronin lasten oman oleman, yhden
niinkuin toisenkin. 11 Ja tämä on kiitosuhrin sääty, joka
Herralle uhrataan: 12 Jos he tahtovat tehdä ylistysuhria, niin
heidän pitää uhraaman ylistysuhrin sivussa happamattomia
leipiä, sekoitettuja öljyllä, ja happamattomia ohukaisia kyrsiä,
voidelluita öljyllä, ja pannussa kypsetyitä sämpyläleipiä
sekoitettuja öljyllä. 13 Mutta senkaltaisia uhreja pitää heidän
tekemän hapanneen kyrsän päälle, heidän kiitosuhrinsa
ylistysuhriksi. 14 Ja yksi kaikista niistä pitää uhrattaman
Herralle ylennysuhriksi, ja sen pitää papin oman oleman, joka
priiskottaa kiitosuhrin vereen. 15 Ja ylistysuhrin liha hänen
kiitosuhrissansa pitää sinä päivänä syötämän, jona se uhrattu
on, ja ei mitään pidä tähteeksi jätettämän huomeneksi. 16
Mutta jos joku lupauksesta taikka hyvästä tahdosta uhraa,
niin se pitää sinä päivänä syötämän, jona se uhrattu on;
mutta jos jotakin tähteeksi jää uhrista toiseksi päiväksi, niin

pitää se myös syötämän. 17 Mutta se mikä tähteeksi jää siitä
uhrin lihasta, niin se kolmantena päivänä pitää poltettaman
tulessa. 18 Mutta jos joku syö kolmantena päivänä siitä
uhratusta lihasta, joka on hänen kiitosuhristansa, niin ei
ole hän otollinen, joka sen on uhrannut, eikä se hänelle
pidä luettaman, mutta se on kauhistus; ja jokainen sielu,
joka sitä syö, on vikapää pahaan tekoon. 19 Mutta se liha,
joka sattuu johonkuhun saastaisuuteen, ei pidä syötämän,
mutta tulessa poltettaman. Joka puhdas on, se pitää syömän
lihasta. 20 Ja se sielu, joka syö kiitosuhrin lihasta, siitä
mikä Hrran oma on, ja hänen saastaisuutensa on hänen
päällänsä, se sielu pitää hävitettämän kansoistansa. 21
Jos joku sielu rupee johonkuhun saastaisuuteen, olkoon
se saastainen ihminen eli saastainen eläin eli joku muu
saastainen kauhistus, ja syö kiitosuhrin lihasta siitä mikä
Herran oma on, se pitää hävitettämän kansoistansa. 22 Ja
Herra puhui Mosekselle, sanoen: 23 Puhu Israelin lapsille,
sanoen: ei teidän pidä mitään lihavuutta syömän härjistä,
lampaista ja vuohista. 24 Raadon eli haaskan lihavuus
pantakoon kaikkinaisiin tarpeisiin: mutta ei teidän pidä
sitä kaiketikaan syömän. 25 Sillä joka syö lihavuutta siitä
eläimestä, joka Herralle tuliuhriksi annettu on, se sielu pitää
hävitettämän kansoistansa. 26 Ei teidän pidä myös verta
syömän kaikissa teidän asumasioissanne, ei linnuista, eikä
eläimistä. 27 Jokainen sielu, joka syö jotain verta, se pitää
hävitettämän kansoistansa. 28 Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: 29 Puhu Israelin lapsille, sanoen: se joka Herralle
kiitosuhrinsa uhraa, hänen pitää tuoman, mikä Herralle
kiitosuhriksi tulee. 30 Mutta hänen pitää sen kantaman
kädessänsä Herran tuliuhriksi: rinnan lihavuuden pitää hänen
tuoman rinnan kanssa, että ne pitää oleman häälytysuhriksi
Herralle. 31 Mutta papin pitää polttaman lihavuuden alttarilla,
ja rinnan pitää Aaronin ja hänen poikainsa oleman. 32 Ja
oikian lavan pitää teidän antaman papille ylennysuhriksi,
teidän kiitosuhristanne. 33 Ja joka uhraa kiitosuhrin verta ja
lihavuutta Aaronin pojista, hänen pitää saaman oikian lavan
osaksensa. 34 Sillä häälytysrinnan ja ylennyslavan olen minä
ottanut Israelin lapsilta heidän kiitosuhristansa, ja olen sen
antanut papille Aaronille ja hänen pojillensa ijankaikkiseksi
säädyksi, Israelin lapsilta. 35 Tämä on Aaronin ja hänen
poikainsa voitelus Herran tuliuhrista, siitä päivästä, jona
he Herralle papiksi annettiin. 36 Jotka Herra käski sinä
päivänä, jona hän heidän voiteli, annettaa heille Israelin
lapsilta, ijankaikkiseksi säädyksi heidän sukukunnissansa.
37 Ja tämä on sääty polttouhrista, ruokauhrista, rikosuhrista,
vikauhrista, niin myös täytösuhrista ja kiitosuhrista. 38 Jonka
Herra Mosekselle käski Sinain vuorella; sinä päivänä, jona
hän käskyn antoi hänelle Israelin lasten tykö, että heidän
pitää uhraaman uhrinsa Herralle Sinain korvessa.

8 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Ota Aaron
poikinensa ja vaatteet, ja voidellusöljy: niin myös mulli
rikosuhriksi, ja kaiksi oinasta, ja myös kori happamattomia
leipiä. 3 Ja kokoo kaikki kansa, seurakunnan majan oven
eteen. 4 Moses teki niinkuin Herra hänelle käskenyt oli: ja
kokosi kansan seurakunnan majan oven eteen. 5 Ja Moses
sanoi kansalle: tämä on se minkä Herra on käskenyt tehdä.
6 Ja Moses otti Aaronin poikinensa, ja pesi heidät vedellä. 7
Ja puetti hänen yllensä hameen, ja vyötti hänen vyöllä ja
puetti hänen ylishameella, ja pani päällisvaatteen hänen
päällensä: niin myös vyötti hänen päällisvaatteen vyöllä, ja
vaatetti hänen sillä. 8 Ja pani hänen päällensä rintavaatteen:
ja pani rintavaatteen päälle valkeudet ja täydellisyydet.
9 Ja pani hiipan hänen päähänsä: ja pani hiipan päälle
hänen otsallensa kultaisen otsalehden, pyhän kruunun,
niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli. 10 Ja Moses otti
voidellusöljyn, ja voiteli majan ja kaikki mitä siinä oli: ja pyhitti
ne. 11 Ja priiskotti sitä seitsemän kertaa alttarille, ja voiteli
alttarin ja kaikki sen astiat, ja pesoastian jalkoinensa, ja
pyhitti ne. 12 Ja kaasi voidellusöljyä Aaronin pään päälle, ja
voiteli hänen ja pyhitti. 13 Ja Moses toi aaronin pojat, ja
puetti heidän yllensä hameet, vyötti heidät vyöllä, ja sitoi
lakit heidän päähänsä: niin kuin Herra hänelle käskenyt oli.
14 Ja antoi tuoda mullin rikosuhriksi ja Aaron poikinensa
pani kätensä rikosuhrin mullin pään päälle, 15 Ja teurasti
sen. Ja Moses otti verestä, ja pani sormellansa alttarin
sarviin ympärinsä, ja puhdisti alttarin, ja kaasi veren alttarin
pohjalle, ja pyhitti sen, sovittaaksensa (kansaa) sen päällä.
16 Ja otti kaiken sisällysten lihavuuden, ja maksan kalvon, ja
molemmat munaskuut, ynnä lihavuuden kanssa, ja Moses
suitsutti ne alttarilla. 17 Mutta mullin vuotinensa, lihoinensa
ja sontinensa poltti hän tulessa ulkona leiristä, niinkuin Herra
Mosekselle käskenyt oli. 18 Ja hän toi oinaan polttouhriksi, ja
Aaron poikinensa panivat kätensä oinaan pään päälle. 19 Ja
se teurastettiin, ja Moses priiskotti hänen verensä alttarille
ympäri. 20 Ja leikkasi oinaan kappaleiksi, ja Moses suitsutti
pään ja kappaleet ja lihavuuden, 21 Ja pesi sisällykset ja
jalat vedellä; ja Moses suitsutti koko oinaan alttarilla: se on
polttouhri makiaksi hajuksi, se on tuliuhri Herralle, niinkuin
Herra hänelle käskenyt oli. 22 Ja toi myös toisen oinaan,
täytösuhrin oinaan, ja Aaron poikinensa pani kätensä oinaan
pään päälle. 23 Ja Moses teurasti sen ja otti hänen vertansa,
ja sivui Aaronin oikian korvan lehteen, niin myös oikian
käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen. 24 Ja

Moses toi myös Aaronin pojat, ja sivui verellä heidän oikian
korvansa lehden, ja heidän oikian kätensä peukaloon, ja
heidän oikian jalkansa isoon varpaaseen, ja Moses priiskotti
veren alttarille ympäri. 25 Ja otti lihavuuden ja saparon ja
kaiken sisällysten lihavuuden, ja maksan kalvon ja molemmat
munaskuut heidän lihavuutensa kanssa, niin myös oikian
lavan. 26 Hän otti myös korista, jossa happamattomat leivät
olivat Herran edessä, yhden happamattoman kyrsän, ja
öljyllä voidellun kyrsän, ja ohukaisen kyrsän, ja pani ne
lihavuuden ja oikian lavan päälle, 27 Ja antoi kaikki nämät
Aaronin käsiin, ja hänen poikainsa käsiin, ja häälytti ne
häälytykseksi Herran edessä. 28 Ja sitte otti Moses ne
heidän käsistänsä ja poltti alttarilla polttouhrin päällä: se
on täytösuhri lepytyshajuksi, se on tuliuhri Herralle. 29
Ja Moses otti rinnan ja häälytti sen häälytykseksi Herran
edessä: täytösuhrin oinaasta sai Moses osan, niinkuin Herra
hänelle käskenyt oli. 30 Ja Moses otti voidellusöljyä ja verta,
joka oli alttarilla, ja priiskotti Aaronin ja hänen vaatettensa
päälle, niin myös hänen poikainsa ja heidän vaatettensa
päälle, ja pyhitti niin Aaronin ja hänen vaatteensa, niin myös
hänen poikansa ja heidän vaatteensa hänen kanssansa.
31 Ja Moses sanoi Aaronille ja hänen pojillensa: keittäkäät
lihaa seurakunnan majan oven edessä, ja syökäät se siinä
paikassa, niin myös leipää, joka täytösuhrin korissa on,
niinkuin minä käskin sanoen: Aaron poikinensa pitää ne
syömän. 32 Vaan mitä jää tähteeksi lihasta ja leivästä,
sen teidän pitää polttaman tulessa. 33 Ja ei teidän pidä
lähtemän seitsemänä päivänä seurakunnan majan ovesta,
siihenasti, koska tiedän täytösuhrinne päivät täytetään; sillä
seitsemänä päivänä teidän kätenne täytetään. 34 Niinkuin se
tänäpänä tapahtunut on, niin Herra on käskenyt tehtää, että
te sovitettaisiin. 35 Ja teidän pitää oleman seitsemän päivää
seurakunnan majan oven edessä, yli päivää ja yötä, ja teidän
pitää ottaman vaarin Herran vartioista, ettette kuolisi; sillä
niin on minulle käsketty. 36 Ja Aaron poikinensa teki kaiken
sen, kuin Herra Moseksen kautta käskenyt oli.

9 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että Moses kutsui
Aaronin ja hänen poikansa, niin myös vanhimmat
Israelista. 2 Ja sanoi Aaronille: ota sinulles nuori vasikka
rikosuhriksi, ja oinas polttouhriksi, molemmat virheettömät,
ja tuo Herran eteen. 3 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen:
ottakaat kauris rikosuhriksi, ja vasikka ja karitsa, molemmat
vuosikuntaiset ja virheettömät, polttouhriksi. 4 Ja myös härkä
ja oinas uhrattaa kiitosuhriksi Herran edessä, ja ruokauhri
sekoitettu öljyllä; sillä tänäpänä ilmestyy Herra teille. 5 Ja he
toivat ne kuin Moses käskenyt oli, seurakunnan majan oven
eteen: ja kaikki kansa kävi edes, ja seisoi Herran edessä.
6 Niin sanoi Moses: tämä on se, minkä Herra käskenyt
on teidän tehdä, ja Herran kunnia ilmestyy teille. 7 Ja
Moses sanoi Aaronille: astu alttarin tykö, ja tee rikosuhris, ja
poltouhris ja sovita sinuas ja kansaa, ja tee sitte kansan uhri
ja sovita heitä, niinkuin Herra käskenyt on. 8 Ja Aaron astui
alttarin tykö ja teurasti vasikan rikosuhriksensa. 9 Ja Aaronin
pojat kantoivat veren hänen tykönsä, ja hän kasti sormensa
vereen, ja sivui alttarin sarviin, ja veren kaasi hän alttarin
pohjalle. 10 Ja lihavuuden, ja munaskuut, ja maksan kalvon
rikosuhrista, poltti hän alttarilla, niinkuin Herra oli Mosekselle
käskenyt. 11 Mutta lihan ja nahan poltti hän tulessa ulkona
leiristä. 12 Sitte hän teurasti polttouhrin, ja Aaronin pojat
kantoivat veren hänen tykönsä, ja hän priiskotti sen alttarille
ympäri. 13 Ja he toivat myös polttouhrin hänelle, kappaleiksi
leikatun, ja pään, ja hän poltti ne alttarilla. 14 Ja hän pesi
sisällykset ja jalat, ja poltti ne polttouhrin päällä, alttarilla.
15 Sitte kantoi hän kansan uhrin edes, ja otti kauriin, joka
oli kansan rikosuhri, ja teurasti sen, ja teki siitä rikosuhrin,
niinkuin sen entisenkin. 16 Ja hän toi myös polttouhrin,
ja valmisti sen tavan jälkeen. 17 Ja toi ruokauhrin, ja otti
siitä pivonsa täyden, ja poltti ne alttarilla, paitsi aamullista
polttouhria. 18 Sitte teurasti hän härjän ja oinaan kansan
kiitosuhriksi, ja Aaronin pojat kantoivat veren hänelle, ja hän
priiskotti sen alttarin ympäri. 19 Mutta härjän lihavuuden, ja
oinaan saparon, ja sisällysten lihavuuden, ja munaskuut, ja
maksan kalvon: 20 Kaiken tämän lihavuuden panivat he
rintain päälle, ja polttivat lihavuuden alttarilla. 21 Mutta rinnat
ja oikian lavan häälytti Aaron häälytykseksi Herran edessä,
niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 22 Ja Aaron nosti
kätensä kansan puoleen, ja siunasi heitä: ja sittekuin hän
rikosuhrin, polttouhrin ja kiitosuhrin tehnyt oli, meni hän alas.
23 Niin Moses ja Aaron menivät seurakunnan majaan, ja
koska he jälleen sieltä läksivät, siunasivat he kansan. Niin
Herran kunnia ilmestyi kaiken kansan edessä: 24 Sillä tuli
tuli Herralta alas, ja kulutti polttouhrin, ja sen lihavuuden,
alttarilta: ja koska kaikki kansa sen näki, riemuitsivat he
sangen suuresti, ja lankesivat maahan kasvoillensa.

10 Ja Aaronin pojat Nadab ja Abihu ottivat kumpikin
suitsutusastiansa, ja panivat tulta niihin, ja panivat
suitsutusta sen päälle: ja kantoivat vierasta tulta Herran
eteen, jota ei hän heille ollut käskenyt. 2 Silloin läksi tuli
Herralta, ja kulutti heidät; niin että he kuolivat Herran edessä.
3 Niin sanoi Moses Aaronille: tämä on se kuin Herra puhunut
on, sanoen: Minä pyhitetään niissä, jotka minua lähestyvät,
ja kaiken kansan edessä minä kunnioitetaan. Ja Aaron

oli ääneti. 4 Mutta Moses kutsui Misaelin, ja Eltsaphanin,
Usielin, Aaronin sedän pojat ja sanoi heille, tulkaat ja
kantakaat teidän veljenne pyhän edestä: ulos leiristä. 5 Ja
he tulivat ja kantoivat heidät hameinensa leiristä, niinkuin
Moses oli sanonut. 6 Niin sanoi Moses Aaronille, ja hänen
pojillensa Eleatsarille ja Itamarille: ei teidän pidä paljastaman
teidän päätänne, eikä myös repimän teidän vaatteitanne,
ettette kuolisi, ja ettei viha tulisi kaiken kansan päälle: mutta
teidän veljenne koko Israelin huoneesta itkekään tätä paloa,
jonka Herra sytyttänyt on. 7 Vaa ei teidän pidä menemän
seurakunnan majan ovesta ulos, ettette kuolisi; sillä Herran
voidellusöljy on teidän päällänne. Ja he tekivät Moseksen
sanan jälkeen. 8 Ja Herra puhui Aaronille, sanoen: 9
Viinaa ja väkevää juomaa ei pidä sinun juoman, eikä sinun
poikas sinun kanssa, koska te menette seurakunnan majaan,
ettette kuolisi: se pitää oleman ijankaikkinen sääty teidän
sukukunnillenne, 10 Että te eroitatte mikä pyhä ja ei pyhä,
mikä saastainen ja puhdas on. 11 Ja että te opettaisitte
Israelin lapsille kaikki oikeudet, kuin Herra heille Moseksen
kautta puhunut on. 12 Ja Moses puhui Aaronille ja hänen
jääneille pojillensa Eleatsarille ja Itamarille: ottakaat se,
joka tähteeksi jäänyt on ruokauhrista, Herran tuliuhrista,
ja syökäät se happamattomana alttarin tykönä; sillä se on
kaikkein pyhin. 13 Ja teidän pitää sen syömän pyhällä
sialla: sillä se on sinun oikeutes ja sinun poikais oikeus
Herran tuliuhrista; sillä se on minulle niin käsketty. 14 Mutta
häälytysrinnan ja ylennyslavan pitää sinun ja sinun poikas ja
tyttäres sinun kanssas syömän puhtaalla paikalla; sillä tämä
oikeus on sinulle ja sinun pojilles annettu Israelin lasten
kiitosuhrista; 15 Sillä ylennyslapa ja häälytysrinta, lihavuus
tuliuhrein kanssa, pitää kannettaman sisälle häälytettää
häälytykseksi Herran edessä: sentähden pitää sen oleman
sinulle ja sinun lapsilles ijankaikkiseksi säädyksi, niinkuin
Herra käskenyt on. 16 Ja Moses etsi ahkerasti rikosuhrin
kaurista, ja katso, se oli poltettu: ja vihastui Eleatsarin ja
Itamarin Aaronin jääneiden poikain päälle, sanoen: 17 Miksi
ette ole syöneet rikosuhria pyhällä paikalla? sillä se on
kaikkein pyhin, ja hän on antanut teille sen, että teidän
pitää kantaman kansan rikokset, ja sovittaman heitä Herran
edessä. 18 Katso, hänen verensä ei ole tuotu pyhään:
teidän olis pitänyt kaiketi syömän sen pyhässä, niinkuin
minulle käsketty on. 19 Mutta Aaron sanoi Mosekselle: katso,
tänäpänä ovat he uhranneet rikosuhrinsa ja polttouhrinsa
Herran edessä. Ja minulle on senkaltainen asia tapahtunut:
ja pitäiskö minun tänäpänä syömän rikosuhrista, olisko se
Herralle otollinen? 20 Kun Moses sen kuuli, tyytyi hän siihen

11 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen heille: 2
Puhukaat Israelin lapsille, sanoen: nämät ovat eläimet,
joita te saatte syödä, kaikkein eläinten seassa maan
päällä. 3 Kaikista kaksisorkkaisista eläimistä, jotka sorkkansa
kokonansa hajoittavat ja märhettivät, saatte te syödä. 4
Kuitenkin tätä ette mahda syödä niistä, jotka märhettivät ja
ovat kaksisorkkaiset, nimittäin: kameli, joka kyllä märhettii,
vaan ei hajota sorkkiansa, se on teille saastainen; 5 Kaninit
märhettivät, mutta ei ole kaksisorkkaiset, sentähden ne ovat
teille saastaiset; 6 Ja jänis myös märhettii, vaan ei ole
kaksisorkkainen, sentähden se on teille saastainen; 7 Ja
sika on kaksisorkkainen, joka kokonansa hajottaa sorkkansa,
mutta ei märheti, sentähden se on teille saastainen. 8
Näiden lihaa ei teidän pidä syömän, eikä heidän raatoihinsa
tarttuman; sillä ne ovat teille saastaiset. 9 Näitä te saatte
syödä kaikista niistä jotka vesissä ovat: kaikki, joilla on
uimukset ja suomukset vesissä, meressä ja virroissa, niitä
teidän pitää syömän. 10 Mutta kaikki, joilla ei ole uimuksia ja
suomuksia meressä ja virroissa, kaikkein niiden seassa, jotka
liikkuvat ja elävät vesissä, ne pitää oleman teille kauhistus. 11
Ne ovat teitä kauhistavat: niiden lihaa ei teidän pidä syömän,
kauhistukaat heidän raatoansa. 12 Silä kaikki, joilla ei ole
uimuksia ja suomuksia vesissä, ne ovat teille kauhistus. 13
Näitä te kauhistukaat linnuista, eikä teidän niitä pidä syömän,
sillä ne ovat kauhistus: Kotka, ja luukotka ja kalakotka;
14 Kokkolintu, ja harakka lainensa, 15 Ja kaikki kaarneet
lainensa; 16 Strutsi, pääskyinen, louve ja haukka lainensa;
17 Huhkaja, merimetsäs ja hyypiä; 18 Yökkö, ruovonpäristäjä
ja storkki; 19 Haikara ja mäkihaukka lainensa, puputtaja
ja nahkasiipi. 20 Ja kaikki, jotka liikkuvat lintuin seassa
ja käyvät neljällä jalalla, pitää oleman teille kauhistus. 21
Kuitenkin näitä saatte te syödä linnuista, jotka liikkuvat ja
käyvät neljällä jalalla: joilla ovat sääret jalkain päällä, hypellä
maan päällä. 22 Ja näitä te saatte syödä heistä kuin on: arbe
lainensa, ja selaam lainensa, ja hargol lainensa, ja hagab
lainensa. 23 Vaan kaikki, jotka paitsi niitä ovat nelijalkaiset
lintuin seassa, ne ovat teille kauhistus. 24 Ja ne pitää
teidän saastaisena pitämän; ja jokainen kuin tarttuu heidän
raatoihinsa, sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti. 25
Ja jos joku heidän raatojansa kantaa, sen pitää pesemän
vaatteensa ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 26 Ja
jokainen eläin, joka on sorkallinen, vaan ei kaksisorkkainen,
eikä märheti, ne ovat teille saastaiset; ja jokainen, kuin niihin
tarttuu, pitää oleman saastainen. 27 Ja jokainen kuin käy
kämmenellänsä kaikkein petoin seassa, jotka käyvät neljällä
jalalla, ne ovat teille saastaiset; jokainen, kuin rupee heidän
raatoihinsa, sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti. 28

Ja joka kantaa heidän raatojansa, se peskään vaatteensa, ja
pitää oleman saastaisen ehtoosen asti; sillä kaikki nämät
ovat saastaiset teille. 29 Ja nämät pitää oleman myös teille
saastaiset niiden eläinten seassa, jotka matelevat maalla:
myyrä, hiiri, maakrokodili, jokainen lainensa. 30 Stellio,
kameleon, sisilisko, sinisisilisko ja salamandra. 31 Nämät
ovat teille saastaiset kaikkein niiden seassa, kuin matelevat;
ja jokainen kuin rupee heihin sittekuin he kuolleet ovat,
pitää oleman saastainen ehtoosen asti. 32 Ja kaikki, kuin
senkaltainen raato päälle putoo pitää oleman saastainen,
olis se kaikkinainen puuastia, eli vaate, eli nahka, eli säkki;
ja kaikkinainen ase, jolla jotakin tehdään, pitää pantaman
veteen, ja sen pitää oleman saastaisen ehtoosen asti, niin
se tulee puhtaaksi. 33 Ja kaikkinaiset savi-astiat, joihinka
senkaltainen raato putoo, ovat kaikki saastaiset, ja mitä
niissä on, ja pitää rikottaman. 34 Kaikki ruoka, jota syödään,
jos se vesi tulee sen päälle, se on saastainen, ja kaikki
juoma, jota juodaan senkaltaisista astioista, on saastainen.
35 Ja kaikki, kuin senkaltainen raato päälle putoo, se tulee
saastaiseksi, olis se pätsi eli kattila, se pitää rikottaman;
sillä se on saastainen, ja sen pitää oleman teille saastaisen.
36 Kuitenkin lähteet, kaivot ja lammikot ovat puhtaat; vaan
jokainen, joka tarttuu heidän raatoonsa, sen pitää oleman
saastaisen. 37 Ja jos senkaltainen raato lankee siemenen
päälle, joka kylvetty on, niin on se kuitenkin puhdas. 38 Ja jos
vettä kaadetaan siemenen päälle, ja lankee joku senkaltainen
raato niiden päälle, niin se tulee teille saastaiseksi. 39 Ja
jos joku eläin kuolee, jota teidän sopii syödä, se joka sen
raatoon tarttuu, se on saastainen ehtoosen asti. 40 Se joka
syö senkaltaista raatoa, hänen pitää pesemän vaatteensa ja
oleman saastaisen ehtoosen asti, niin myös se, joka kantaa
senkaltasia raatoja, pitää pesemän vaatteensa ja oleman
saastaisen ehtoosen asti. 41 Kaikki maalla matelevainen
pitää oleman teille kauhistava, ja ei pidä sitä syötämän. 42
Ja jokainen kuin vatsallansa käy, ja jotka käyvät neljällä
eli useammalla jalalla, kaikista, jotka matelevat maalla, ei
pidä teidän niitä syömän; sillä ne ovat kauhistus. 43 Älkäät
sielujanne kauhistavaiseksi tehkö kaikissa matelevaisissa,
ja älkäät saastuttako teitänne niissä, niin että te tulette
saastaiseksi. 44 Sillä minä olen Herra teidän Jumalanne,
sentähden teidän pitää pyhittämän teitänne, että te tulisitte
pyhäksi; sillä minäkin olen pyhä. Ei teidän pidä saastuttaman
teidän sielujanne jollakin matelevaisella eläimellä, joka
matelee maalla. 45 Sillä minä olen Herra, joka teidät johdatin
Egyptin maalta, että minä olisin teidän Jumalanne, sentähden
teidän pitää oleman pyhät; sillä minä olen pyhä. 46 Ja tämä
on sääty kaikista eläimistä ja linnuista, ja kaikista, jotka
vesissä liikkuvat, ja kaikkinaisista eläimistä, jotka maalla
matelevat, 47 Että tietäisitte eroittaa puhtaat saastaisista: ja
mitä eläimiä syödä saadaan, ja mitä eläimiä ei sovi syödä.

12 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, ja sano: koska vaimo siittää ja synnyttä
poikalapsen, niin hänen pitää seitsemän päivää oleman
saastaisen, niinkauvan kuin hän kärsii sairauttansa.
3 Ja kahdeksantena päivänä pitää ympärileikattaman
hänen esinahkansa liha. 4 Mutta hänen pitää oleman
kotona kolmeneljättäkymmentä päivää puhdistuksensa
veressä; ei hänen pidä rupeeman yhteekään, mikä pyhä
on, eikä hänen pidä pyhään tuleman, siihenasti kuin
hänen puhdistuspäivänsä täytetään. 5 Mutta jos hän
synnyttää piikalapsen, niin hänen pitää saastaisen oleman
kaksi viikkoa, niinkauvan kuin hän kärsii sairauttansa,
ja kuusiseitsemättäkymmentä päivää pitää hänen kotona
oleman puhdistuksensa veressä. 6 Mutta koska hänen
puhdistuspäivänsä pojan eli tyttären jälkeen ovat täytetyt, niin
tuokaan vuosikuntaisen karitsan polttouhriksi, ja kyhkyläisen
pojan eli mettisen rikosuhriksi, papille seurakunnan majan
oven eteen, 7 Jonka ne pitää uhraaman Herran edessä, ja
sovittaman hänen, niin hän puhdistuuu verensä juoksusta.
Tämä on sääty pojan eli tyttären synnyttämisestä. 8 Jos ei
hänellä ole varaa karitsaan, niin ottakaan kaksi mettistä,
eli kaksi kyhkyläisen poikaa, toisen polttouhriksi ja toisen
rikosuhriksi. Ja niin papin pitää sovittaman hänen, että hän
puhdistettaisiin.

13 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 2 Jos
ihmisen ihoon tulee ajos, eli rupi, eli syhelmä, niinkuin
spitalitauti tahtois tulla hänen ihoonsa, niin pitää hän vietämän
papin Aaronin tykö, eli yhden hänen pojistansa pappein
seasta. 3 Ja sitte kuin pappi näkee merkin ihossa, ja jos
karvat merkissä ovat muuttuneet valkiaksi, ja haavan paikka
on nähdä matalampi kuin muu iho hänen ruumiissansa,
niin se on spitalitauti, sentähden pitää papin katseleman
häntä ja tuomitseman hänen saastaiseksi. 4 Mutta jos hänen
ihossansa on valkea syhelmä, eikä kuitenkaan näy olevan
syvemmällä muuta ihoa, ja karvat ei ole muuttuneet valkiaksi,
niin pitää papin hänen sulkeman sisälle seitsemäksi päiväksi.
5 Ja seitsemäntenä päivänä katselkaan pappi häntä, jos
haavat näkyvät hänessä olevan niinkuin ennekin, ja ei ole
levinneet hänen ihossansa, niin papin pitää hänen jälleen
toiseksi seitsemäksi päiväksi sulkeman sisälle. 6 Ja koska
pappi taas katselee hänen toisena seitsemäntenä päivänä
ja löytää haavat rauvenneeksi, eikä levinneeksi hänen
ihossansa, niin pitää papin tuomitseman hänen puhtaaksi;

sillä se on syhelmä: ja pitää pesemän vaatteensa, ja niin
on hän puhdas. 7 Mutta jos rupi leviää hänen ihossansa,
sitte kuin hän on papilta katsottu ja puhtaaksi sanottu, niin
hän pitää katsottaman toisen kerran papilta. 8 Jos siis
pappi näkee, että ruvet ovat levinneet hänen ihossansa,
niin pitää papin tuomitseman hänen saastaiseksi: se on
spitali. 9 Mutta koska spitalin haava tulee ihmiseen, niin hän
pitää vietämän papin tykö. 10 Ja koska pappi näke valkian
ajoksen tulleeksi hänen ihoonsa, ja karvat vaalistuneeksi,
ja elevän lihan olevan ajoksessa. 11 Niin on vanha spitali
hänen ihossansa, ja sentähden pitää papin tuomitseman
häntä saastaiseksi, ja ei silleen sulkeman sisälle, sillä hän on
jo saastainen. 12 Ja jos spitali kovin leviää hänen ihossansa,
ja täyttää koko ihonsa, päästä niin jalkoihin, kaiken sen
jälkeen, mitä pappi näkee silmäinsä edessä. 13 Koska pappi
katsoo ja näkee spitalin peittäneeksi koko hänen ihona, niin
pitää hän tuomitseman hänen puhtaaksi, sentähden että
kaikki on hänessä muuttunut valkiaksi; sillä hän on puhdas.
14 Mutta jona päivänä elävä liha hänessä näkyy, niin hän
tuomitaan saastaiseksi, 15 Ja pappi nähtyänsä elävän lihan,
pitää hänen tuomitseman saastaiseksi; sillä elävä liha on
saastainen, ja se on spitali. 16 Mutta jos se elävä liha muuttuu
jälleen valkiaksi, niin pitää hänen tuleman papin tykö, 17 Ja
koska pappi näkee haavat muuttuneen valkiaksi, niin papin
pitää tuomitseman hänen puhtaaksi; sillä hän on puhdas. 18
Ja jos jonkun ihoon tulee paisuma, ja paranee jälleen, 19 Ja
sitte siihen siaan tulee jotakin valkiaa eli punaista rakkoa,
se pitää katsottaman papilta. 20 Koska pappi näkee sen
paikan matalammaksi muuta ihoa, ja karvat ovat muuttuneet
valkiaksi, niin papin pitää hänen tuomitseman saastaiseksi;
sillä siitä paisumasta on spitali tullut. 21 Mutta jos pappi
näkee, ettei karvat ole siinä muuttuneet valkiaksi, ja ei ole
matalampi kuin muukaan iho, ja se on kadonnut, niin papin
pitää sulkeman hänen sisälle seitsemäksi päiväksi. 22 Mutta
jos se paljo levenee hänen ihossansa, niin pitää papin
tuomitseman hänen saastaiseksi; sillä se on spitalin haava.
23 Mutta jos se syhelmä pysyy siallansa, ja ei levitä itseänsä,
niin se on paisuman arpi, ja papin pitää tuomitseman
hänen puhtaaksi. 24 Ja jos jonkun iho tulee rupiin tulen
poltteesta ja polton haavat ovat punaiset taikka valkiat, 25 Ja
pappi näkee sen karvat muuttuneeksi valkiaksi, siitä kuin
palanut on, ja matalammaksi muuta ihoa, niin on spitali
tullut siitä poltteesta: sentähden pitää papin tuomitseman
hänen saastaiseksi; sillä se on spitalin haava. 26 Mutta
jos pappi näkee, ettei karvat palaneessa ole muuttuneet
valkiaksi, eikä matalammaksi ole tullut muuta ihoa, ja on
siitä kadonnut, niin pitää papin sulkeman hänen sisälle
seitsemäksi päiväksi. 27 Ja seitsemäntenä päivänä pitää
papin katseleman häntä: jos se on paljo levinnyt hänessä,
niin papin pitää tuomitseman hänen saastaiseksi; sillä se on
spitali. 28 Mutta jos se on alallansa pysynyt palaneessa, eikä
ole levinnyt hänen ihossansa, mutta on kadonnut, niin se on
arpi palaneen jälkeen, ja papin pitää tuomitseman hänen
puhtaaksi; sillä se on arpi palaneen jälkeen. 29 Jos mieheen
eli vaimoon tulee syhelmä, päähän eli partaan, 30 Ja pappi
katsoo sen ruven ja näkee sen matalammaksi muuta ihoa,
ja karvat tulevat siitä paikasta keltaiseksi ja harvemmaksi,
niin papin pitää tuomitseman sen saastaiseksi; sillä se on
rupi, se on spitali päässä eli parrassa. 31 Mutta jos pappi
näkee, ettei se rupi ole matalampi muuta ihoa, ja karvat ei
ole hänessä mustat, niin pitää papin sulkeman hänen, jolla
rupihaava on, sisälle seitsemäksi päiväksi. 32 Ja koska pappi
seitsemäntenä päivänä näkee, ettei rupi ole levinnyt ihossa,
eikä ole keltaisia karvoja, ja ei ole rupi matalampi nähdä
muuta ihoa, 33 Pitää hänen ajeleman itsensä, kuitenkin
ettei hän ajele rupea ja papin pitää hänen, jolla rupi on,
sulkeman sisälle toiseksi seitsemäksi päiväksi; 34 Ja koska
pappi seitsemäntenä päivänä näkee ruven, ja löytää, ettei
rupi ole levinnyt ihossa, ja ei ole matalampi muuta ihoa,
niin papin pitää tuomitseman hänen puhtaaksi, ja hänen
pitää pesemän vaatteensa, ja niin puhdas oleman. 35 Mutta
jos rupi kovin levittää itsensä ihoon hänen puhdistuksensa
jälkeen, 36 Ja pappi näkee ruven levinneeksi ihossa, niin ei
pidä papin silleen kysymän, jos karvat ovat keltaiset; sillä
hän on saastainen. 37 Jos se on silmäin edessä nähdä, että
rupi on yhdellänsä ollut, ja siitä ovat mustat karvat käyneet
ulos, niin rupi on parantunut, ja hän on puhdas: sentähden
pitää papin hänen puhtaaksi sanoman. 38 Ja jos miehen eli
vaimon ihoon tulee valkia syhelmä, 39 Ja pappi näkee sen
rauvenneeksi, niin on valkia rupi tullut hänen ihoonsa, ja hän
on puhdas. 40 Jos miehen hiukset päästä lähtevät, niin että
hän tulee paljaspääksi, hän on puhdas. 41 Ja jos ne etiseltä
puolelta päätä lähtevät, niin hän on otsalta paljas, ja on
puhdas. 42 Mutta jos joku valkea taikka punainen haava tulee
paljaan päälle, niin on siihen spitali tullut paljaan pään eli
otsan päälle; 43 Sentähden pitää papin katsoman häntä, ja
koska hän näkee valkian eli punaisen haavan tulleen paljaan
pään eli otsan päälle, että se näkyy niinkuin muukin spitali
ihossa, 44 Niin hän on spitalinen ja saastainen mies, ja papin
pitää kaiketi tuomitseman hänen saastaiseksi, senkaltaisen
haavan tähden hänen päässänsä. 45 Joka spitalinen on,
hänen vaatteensa pitää revityt oleman, ja pää avoin, suu
peitetty, ja hänen pitää huutaman: saastainen! saastainen! 46
Niinkauvan kuin haava hänessä on, pitää hänen saastainen

oleman, yksinänsä asuman ja hänen asuinsiansa ulkona
leiristä oleman. 47 Jos jonkun vaatteeseen tulee tulee spitalin
haava, olkoon se lankainen eli liinainen, 48 Loimeen eli
kuteesen, olkoon se liinainen eli villainen, elikkä nahkaan,
elikkä kaikkinaiseen nahkavaatteeseen: 49 Ja jos se haava
kovin vihertyy, eli paljo punertuu vaatteessa, eli nahassa, eli
loimessa, eli kuteessa, eli jossakussa kappaleessa, joka
nahasta tehty on, se on spitalin haava; sentähden pitää papin
häntä katsoman. 50 Ja koska pappi senkaltaisen haavan
näkee, niin hänen pitää sen sulkeman sisälle seitsemäksi
päiväksi; 51 Ja jos hän seitsemäntenä päivänä näkee
että haava on levinnyt vaatteessa, loimessa eli kuteessa,
nahassa, eli jossakussa kappaleessa joka nahasta tehty on,
niin on se kuluttavainen spitali, ja se haava on saastainen.
52 Ja hänen pitää vaatteet polttaman, loimen ja kuteen, eli
mikä se olis, liinainen eli lankainen, eli kaikkinainen joka
nahasta tehty on, jossa senkaltainen haava on; sillä se on
kuluttavainen spitali, ja pitää tulessa poltettaman. 53 Ja jos
pappi näkee, ettei haava ole levinnyt vaatteessa, loimessa
eli kuteessa, eli kaikkinaisessa kappaleessa joka nahasta
on, 54 Niin pitää papin käskemän pestä sen, jossa haava on,
ja pitää hänen sulkeman sisälle jällensä toiseksi seitsemäksi
päiväksi. 55 Ja koska pappi näkee haavan, sittekuin se
pesty on, ettei haava ole muuttunut hänen silmäinsä edessä,
eikä myös ole levinnyt, niin se on saastainen, ja pitää
tulessa poltettaman; sillä se on syvälle itsensä laskenut,
ja on sen paljaaksi kuluttanut. 56 Jos pappi näkee, ette
haava kadonnut on sittekuin se pestiin, niin hänen pitää sen
repäisemän pois vaatteesta, nahasta, loimesta eli kuteesta.
57 Ja jos se vielä sitte näkyy vaatteessa, loimessa, kuteessa
eli kaikkinaisessa nahkavaatteessa, niin se on pisama, ja
se pitää poltettaman tulessa ynnä sen kanssa, jossa se
haava on. 58 Mutta vaate, loimi, kude, eli kaikkinainen
nahkakalu, kuin pesty on, joista haava kadonnut on; se pitää
vastuudesta pestämän ja puhdas oleman. 59 Tämä on sääty
spitalisesta ruvesta vaatteessa, liinaisessa, lankaisessa
loimessa eli kuteessa, ja kaikkinaisessa nahkavaatteessa:
niitä puhtaaksi eli saastaiseksi sanoa.

14 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Ja tämä
on spitalisen sääty: koska hän puhdistetaan, hän
pitää tuotaman papin tykö. 3 Ja papin pitää käymän ulos
leiristä, katselemaan häntä, jos spitalin haava on parantunut
spitalisesta. 4 Ja pappi käskekään sen, joka puhdistetaan,
ottaa kaksi elävää puhdasta lintua, ja sedripuuta, ja
tulipunaiseksi painettua villaa, ja isoppia. 5 Ja pappi
käskekään sen teurastaa yhden linnun saviastiassa, vuotavan
veden tykönä. 6 Ja ottakaan elävän linnun sedripuun kanssa,
tulipunalla painetun villan ja isopin, ja kastakaan tapetun
linnun vereen, vuotavan veden tykönä. 7 Ja priiskottakaan
spitalista puhdistettavan päälle seitsemän kertaa: ja niin
puhdistakaan hänen, ja antakaan elävän linnun lentää
kedolle. 8 Mutta puhdistettu peskään vaatteensa, ja ajelkaan
kaikki hiuksensa, ja peskään itsensä vedessä ja niin on
hän puhdas. Menkään sitte leiriin, kuitenkin asukaan ulkona
majastansa seitsemän päivää. 9 Ja seitsemäntenä päivänä
pitää hänen ajeleman kaikki hiukset päästänsä, ja partansa
ja karvat silmäkulmistansa, niin että kaikki karvat ovat ajellut,
ja pitää pesemän vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä,
niin on hän puhdas. 10 Ja kahdeksantena päivänä pitää
hänen ottaman kaksi virheetöintä karitsaa, ja virheettömän
vuosikuntaisen lampaan, niin myös kolme kymmenestä
sämpyläjauhoja ruokauhriksi, öljyllä sekoitettuja, ja yhden
login öljyä. 11 Niin pitää papin, joka puhdisti, asettaman
puhdistetun ja tämän kalun, Herran eteen seurakunnan
majan oven edessä. 12 Ja papin pitää ottaman yhden
karitsan, ja uhraaman vikauhriksi, öljylogin kanssa, ja
pitää ne häälyttämäm häälytykseksi Herran edessä. 13
Ja sitte teurastaman karitsan sillä paikalla, kussa rikosuhri
ja polttouhri teurastetaan, pyhässä siassa; sillä niinkuin
rikosuhri, niin myös vikauhrikin on papin oma; sillä se on
kaikkein pyhin. 14 Ja papin pitää ottaman vikauhrin verta
ja sivuman puhdistetun oikian korvan lehteen, niin myös
oikian käden peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen.
15 Ja papin pitää ottaman öljylogista ja vuodattaman papin
vasempaan käteen. 16 Ja papin pitää kastaman oikian
kätensä sormen öljyyn, joka hänen vasemmassa kädessänsä
on, ja priiskottaman öljyä sormellansa seitsemän kertaa
Herran edessä. 17 Vaan käteensä jääneestä öljystä pitää
papin paneman puhdistetun oikian korvan lehteen, ja oikiaan
peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen, vikauhrin veren
päälle. 18 Käteensä jääneen öljyn, pitää papin paneman
puhdistetun pään päälle, ja papin pitää sovittaman häntä
Herran edessä. 19 Ja papin pitää tekemän rikosuhrin, ja
sovittaman puhdistetun hänen saastaisuudestansa, ja sen
jälkeen teurastaman polttouhrin. 20 Ja papin pitää uhraaman
polttouhrin ja ruokauhrin alttarilla, ja papin pitää sovittaman
häntä, niin hän on puhdas. 21 Jos hän on köyhä eikä ole
hänellä varaa, niin ottakaan karitsan vikauhrinsa edestä
häälytykseksi, sovittaakseen häntä, ja yhden kymmeneksen
sämpyläjauhoja, sekoitetun öljyllä, ruokauhriksi, ja login
öljyä, 22 Ja kaksi mettistä eli kaksi kyyhkyläisen poikaa,
jotka hän voi saada: toinen olkoon rikosuhriksi, ja toinen
polttouhriksi. 23 Ja kantakaan sen papille kahdeksantena

päivänä puhdistukseksensa, seurakunnan majan oven eteen,
Herran edessä. 24 Niin pitää papin ottaman vikauhrin
karitsan, ja login öljyä, ja papin pitää ne häälyttämän
häälytykseksi Herran edessä, 25 Ja teurastaman vikauhrin
karitsan, ja papin pitää ottaman vikauhrin verta, ja sivuman
puhdistetun oikian korvan lehteen, niin myös oikian käden
peukaloon, ja oikian jalan isoon varpaaseen. 26 Ja papin
pitää vuodattaman öljyä papin vasempaan käteen. 27 Ja
papin pitää priiskottaman oikian käden sormella öljyä, joka on
hänen vasemmassa kädessänsä, seitsemän kertaa Herran
edessä. 28 Käteensä jääneestä öljystä pitää papin panenman
puhdistetun oikian korvan lehteen, ja oikian käden peukaloon,
ja oikian jalan isoon varpaaseen, vikauhrin veren päälle.
29 Ja käteensä jääneen öljyn pankaan papin puhdistetun
pään päälle, ja sovittakoon häntä Herran edessä. 30 Ja
valmistakaan mettisiä, taikka kyhkyläisen poikia, jotka hän
on voinut saada, 31 Nimittäin niitä, joita hän on voinut saada:
yhden rikosuhriksi ja toisen polttouhriksi, ynnä ruokauhrin
kanssa; ja niin pitää papin sovittaman puhdistetun Herran
edessä, 32 Tämä on sääty spitalisesta, joka ei voi saada
sitä, mikä hänen puhdistukseensa tarvitaan. 33 Ja Herra
puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 34 Koska te tulette
Kanaanin maalle, jonka minä annan teille omaisuudeksi, ja
minä sen maan huoneesen spitalin haavan annan, 35 Niin
pitää sen tuleman, jonka huone on, ja ilmoittaman papille,
sanoen: minun huoneessani näkyy niinkuin (spitalin) haava;
36 Niin pitää papin käskemän heidän lakaista huoneen,
ennenkuin pappi siihen menee katsomaan haavaa, ettei
kaikki, jotka huoneessa ovat, saastutettaisi: sitte pitää papin
menemän katselemaan huonetta. 37 Koska hän näkee
haavan, ja löytää, että huoneen seinissä viheriäiset ja
punahtavat onnet ovat, ja ovat nähdä matalammat muuta
seinää; 38 Niin lähtekään pappi huoneen ovesta, ja sulkekaan
huoneen kiinni seitsemäksi päiväksi. 39 Ja koska pappi
seitsemäntenä päivänä palajaa ja näkee haavan itsensä
levittäneeksi huoneen seiniin; 40 Niin pitää papin käskemän
heidän kangottaa ulos kiviä, joissa haava on, ja heittää niitä
kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan. 41 Ja huone pitää
sisältä kaikki ympärinsä puhtaaksi kaavittaman, ja kaavittu
savi heitettämän kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan.
42 Ja heidän pitää ottaman toiset kivet, ja paneman niiden
kivein siaan, ja ottaman toisen saven, ja sivuman huoneen.
43 Jos siis haava jällensä tulee, ja pakahtuu ulos huoneessa
sittekuin kivet ovat kangotetut ulos, ja huone vastuudesta
sivuttu; 44 Niin pitää papin menemän sen sisälle, ja koska hän
näkee haavan laskeneeksi itsensä leviämmälle huoneessa,
niin on tosin kuluttuvainen spitali siinä huoneessa, ja se
on saastainen. 45 Sentähden pitää se huone särjettämän,
sekä kivet että puut, ja kaikki savi huoneesta, ja vietävä
kaupungista ulos, saastaiseen paikkaan. 46 Ja se joka
käy huoneessa niinkauvan kuin se teljetty on, hänen pitää
oleman saastainen ehtoosen asti. 47 Ja sen joka siinä
huoneessa makaa, pitää vaatteensa pesemän, ja se joka
syö siinä huoneessa, pitää vaatteensa pesemän. 48 Jos
myös pappi menee ja näkee, ettei haava ole laskenut
itseänsä leviämmelle huoneessa, sittekuin se sivuttu on, niin
sanokaan sen puhtaaksi; sillä haava on parannut. 49 Ja pitää
ottaman huoneen puhdistamiseksi kaksi lintua, niin myös
sedripuuta, ja tulipunalla painetuita villoja, ja isoppia, 50
Ja teurastaman toisen linnun savisessa astiassa, vuotavan
veden tykönä. 51 Ja pitää ottaman sedripuun, ja isopin, ja
tulipunalla painetuita villoja, ja elävän linnun, ja kastaman ne
sen vereen, ja vuotavaan veteen, ja priiskottaman huoneen
seitsemän kertaa, 52 Ja puhdistaman huoneen linnun verellä,
ja vuotavalla vedellä, niin myös elävällä linnulla, sedripuulla,
isopilla ja tulipunalla painetulla villalla. 53 Ja sitte päästäkään
elävän linnun lentämään kaupungista kedolle, ja sovittakaan
huoneen, niin se on puhdas. 54 Tämä on kaikkinaisen
spitalin ja syhelmän haavain sääty: 55 Vaatteen ja huoneen
spitalin, 56 Paisumain, pisamain ja putkenpolttamien, 57
Että pitää tiedettämän, mikä puhdas eli saastainen kunakin
päivänä oleman pitää. Tämä on sääty spitalista.

15 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 2
Puhukaat Israelin lapsille, ja sanokaat heille: koska
miehellä on lihansa juoksu, on hän saastainen. 3 Ja silloin
on hän saastainen siitä juoksusta, koska hänen lihansa
juoksee taikka tulee tukituksi siitä vuotamisesta; niin se on
saastaisuus. 4 Jokainen vuode, jossa hän lepää, jolla on
juoksu, on saastainen, ja kaikki se, jonka päällä hän istuu,
saastutetaan. 5 Ja se, joka sattuu hänen vuoteesensa, pitää
pesemän vaatteensa, ja viruttaman hänensä vedellä, ja
pitää oleman saastaisen ehtoosen asti. 6 Se joka istuu sillä
istuimella millä hän on istunut, jolla juoksu on, hänen pitää
pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä, ja oelman
saastaisen ehtoosen asti. 7 Se joka sattuu hänen lihaansa,
hän peskään vaatteensa, ja viruttakaan hänensä vedellä, ja
olkaan saastainen ehtoosen asti. 8 Jos hän sylkee puhtaan
päälle, niin se pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman
hänensä vedellä, ja oleman saastainen ehtoosen asti. 9 Ja
koko se satula, jolla hän ajaa, pitää oleman saastainen. 10
Ja se joka sattuu johonkuhun siihen, joka hänen allansa on
ollut, pitää saastaisen oleman ehtoosen asti, ja joka niitä
kantaa, pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä

vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 11 Ja johonka
hän, jolla juoksu on, tarttuu, ennen kuin hän kätensä pesee
vedellä, sen pitää vaatteensa pesemän ja viruttaman itsensä
vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 12 Jos hän
tarttuu saviseen astiaan, se pitää rikottaman; mutta puu-
astia pitää vedellä virutettaman. 13 Ja tultuansa puhtaaksi
lihansa juoksusta, pitää hänen lukeman seitsemän päivää
puhdistuksestansa, ja pitää pesemän vaatteensa, niin myös
viruttaman itsensä juoksevalla vedellä, niin hän on puhdas.
14 Ja kahdeksantena päivänä pitää hänen ottaman parin
mettisiä, eli kaksi kyhkyläisen poikaa, ja pitää tuoman Herran
eteen seurakunnan majan ovella, ja antaman ne papille. 15
Ja papin pitää ne uhraaman, yhden rikosuhriksi, ja toisen
polttouhriksi, ja sovittaman hänen Herran edessä hänen
juoksustansa. 16 Koska miehestä siemen vuotaa unessa,
hänen pitää pesemän koko ruumiinsa vedellä, ja oleman
saastaisen ehtoosen asti. 17 Ja kaikki vaate, ja kaikki nahka,
joka senkaltaisella siemenellä tahrattu on, pitää pestämän
vedellä, ja oleman saastainen ehtoosen asti. 18 Ja vaimo,
jonka tykönä senkaltainen mies makaa, jolla on siemenen
juoksu, heidän pitää pesemän itsensä vedellä, ja oleman
saastaiset ehtoosen asti. 19 Koska vaimolla on lihansa veren
juoksu, pitää hänen erinänsä oleman seitsemän päivää, ja
joka häneen sattuu, sen pitää saastaisen oleman ehtoosen
asti. 20 Ja kaikki jonka päälllä hän lepää, niinkauvan kuin
hän erinänsä on, pitää oleman saastainen, ja kaikki, jonka
päällä hän istuu, pitää oleman saastainen. 21 Ja se, joka
hänen vuoteesensa sattuu, pitää pesemän vaatteensa, ja
viruttaman itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen
asti. 22 Ja joka tarttuu johonkuhun, jonka päällä hän on
istunut, hänen pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman
itsensä vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 23 Jos
jotakin osaa olla sen vuoteessa, eli istuimella, kussa hän
istuu, ja joku siihen tarttuu, hänen pitää oleman saastaisen
ehtoosen asti. 24 Ja jos joku mies leväten lepää hänen
tykönänsä, siihen aikaa kuin hänen aikansa tulee, hänen
pitää oleman saastaisen seitsemän päivää, ja koko hänen
vuoteensa, jossa hän levännyt on, pitää oleman saastaisen.
25 Jos jonkun vaimon veren juoksu vuotaa kauvan aikaa, ei
vaivoin niinkauvan kuin aika on, mutta myös ylitse sen ajan,
hänen pitää oleman saastaisen niinkauvan kuin se vuotaa,
niinkuin hänen oikialla vuotonsa ajalla. 26 Kaikki vuode,
kussa hän lepää, niinkauvan kuin hän vuotaa, pitää oleman
niinkuin oikian vuotonsa ajan vuode. Ja kaikki istuin, jonka
päällä hän istuu, pitää oleman saastainen, niinkuin se hänen
oikiana vuotamisensa aikana on saastainen. 27 Se joka
rupee johonkuhun niihin, hänen pitää oleman saastaisen, ja
pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman itsensä vedellä,
ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 28 Koska hän on
puhdas vuotamisesta, niin hänen pitää lukeman seitsemän
päivää, ja sitte hänen pitää oleman puhtaan. 29 Mutta
kahdeksantena päivänä pitää hänen ottaman parin mettisiä
eli kaksi kyhkyläisen poikaa, ja viemän papille, seurakunnan
majan oven edessä. 30 Ja papin pitää uhraaman yhden
rikosuhriksi, ja toisen polttouhriksi, ja sovittaman hänen
Herran edessä saastaisuutensa juoksusta. 31 Niin teidän
pitää eroittaman Israelin lapsia heidän saastaisuudestansa,
ettei he kuolisi saastaisuudessa, koska he minun majani
saastuttavat, joka heidän seassansa on. 32 Tämä on sääty
vuotamisesta, ja siitä, jolta (unessa) siemen vuotaa, niin että
hän siitä tulee saastaiseksi, 33 Ja siitä, jolla on veren juoksu,
ja siitä, jolla joku vuotaminen on, miehestä eli vaimosta: ja
koska mies lepää saastaisen tykönä.

16 Ja Herra puhui Mosekselle, sittekuin ne kaksi Aaronin
poikaa kuolleet olivat; sillä uhratessansa Herran edessä
kuolivat he. 2 Ja Herra sanoi Mosekselle: sano veljelles
Aaronille, ettei hän joka aika mene sisimäiseen pyhään,
sisälliselle puolelle esirippua armo-istuimen eteen, joka
arkin päällä on, ettei hän kuolisi; sillä minä näytän minun
pilvessä armo-istuimen päällä. 3 Mutta näiden kanssa
pitää Aaronin käymän pyhään sisälle: hänen pitää ottaman
nuoren mullin rikosuhriksi, ja oinaan polttouhriksi, 4 Ja
pitää pukeman pyhän liinahameen yllensä ja liinaisen
alusvaatteen ihonsa päälle, ja vyöttämään itsensä liinaisella
vyöllä, ja paneman liinahiipan päähänsä; sillä ne ovat pyhät
vaatteet, ja pitää viruttaman ihonsa vedellä, ja ne pukeman
päällensä. 5 Ja pitää ottaman Israelin lasten joukolta kaksi
kaurista rikosuhriksi ja yhden oinaan polttouhriksi. 6 Ja
Aaronin pitää tuoman mullin rikosuhriksensa ja sovittaman
itsensä huoneinensa, 7 Ja sitte ottaman ne kaksi kaurista
asettaaksensa Herran eteen, seurakunnan majan ovella. 8
Ja Aaronin pitää heittämän arvan kahdesta kauriista: toisen
arvan Herralle, ja toisen vapaalle kauriille. 9 Ja Aaronin pitää
uhraaman sen kauriin, jonka päälle Herran arpa lankesi,
ja valmistaman sen rikosuhriksi. 10 Mutta sen kauriin,
jonka päälle vapauden arpa lankesi, pitää hänen asettaman
elävänä Herran eteen, että hänen pitää sovittaman sen ja
päästämän sen vapaan kauriin korpeen. 11 Ja niin pitää
Aaronin tuoman rikosuhrinsa mullin, ja sovittaman itsensä ja
huoneensa, ja teurastaman sen rikosuhrin mullin edestänsä,
12 Ja ottaman astian täynnänsä tulisia hiiliä alttarilta, joka on
Herran edessä, ja pivonsa täyden survottua Pyhää savua ja
kantaman sisälliselle puolen esirippua, 13 Ja paneman sitä

tulen päälle Herran eteen, niin että pyhän savun suitsu armo-
istuimen peittäis, joka on todistuksen päällä, ettei hän kuolisi,
14 Ja ottaman mullin verta, priiskottaaksensa sormellansa
armo-istuimen puoleen, etiselle puolelle itään päin: seitsemän
kertaa pitää hänen näin sormellansa armo-istuimen edessä
verta priiskottaman. 15 Sitte pitää hänen teurastaman kansan
rikosuhrin kauriin ja kantaman hänen verestänsä esiripun
sisälliselle puolelle, ja pitää tekemän sen veren kanssa,
niinkuin hän teki mullin veren kanssa, ja priiskottaman sitä
armo-istuimen päälle, ja armo-istuimen edessä, 16 Ja niin
sovittaman pyhän, Israelin lasten riettaudesta ja heidän
vääryydestänsä, kaikissa heidän synneissänsä: niin pitää
myös hänen tekemän seurakunnan majalle, joka on heidän
tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttansa. 17 Ei pidä
yhdenkään ihmisen oleman seurakunnan majassa, koska hän
käy sovittamaan pyhässä, siihenasti että hän sieltä käy ulos:
ja pitää niin sovittaman itsensä, ja huoneensa, ja koko Israelin
kansan. 18 Ja koska hän menee ulos alttarin tykö, joka
on Herran edessä, pitää hänen sovittaman sen ja ottaman
mullin verta, ja kauriin verta, ja sivuman alttarin sarvein
päälle ympärinsä. 19 Ja priiskottaman sormellansa verta
seitsemän kertaa sen päälle ja puhdistaman ja pyhittämän
sen Israelin lasten saastaisuudesta. 20 Ja koska hän on
täyttänyt pyhän ja seurakunnan majan ja alttarin sovinnon,
niin pitää hänen tuoman elävän kauriin. 21 Ja Aaronin pitää
paneman molemmat kätensä elävän kauriin pään päälle, ja
tunnustaman sen päällä kaikki Israelin rikokset ja heidän
pahat tekonsa kaikissa heidän synneissänsä, ja ne paneman
kauriin pään päälle, ja lähettämän sen jonkun soveliaan
miehen kanssa korpeen: 22 Että kauriin pitää kantaman kaikki
heidän pahat tekonsa erämaahan, ja hänen pitää jättämän
kauriin korpeen. 23 Ja Aaronin pitää käymän seurakunnan
majaan, ja riisuman liinavaatteet yltänsä, jotka hän ennen
pukenut oli käydessänsä pyhään, ja jättämän ne sinne. 24 Ja
pitää pesemän ihonsa vedellä pyhässä siassa, ja pukeman
yllensä omat vaatteensa, ja menemän ulos, ja tekemän sekä
oman että kansan polttouhrin, ja niin sovittaman sekä itsensä
että kansan, 25 Ja polttaman rikosuhrin lihavuuden alttarilla.
26 Vaan se, joka vei sen vapaan kauriin ulos, pitää viruttaman
vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä, ja sitte tuleman
jällensä leiriin. 27 Ja rikosuhrin mullin ja rikosuhrin kauriin,
joidenka veri kannettiin sovinnoksi pyhään, pitää vietämäm
leiristä ulos, tulessa poltettaa, sekä heidän nahkansa, lihansa
ja rapansa. 28 Ja se joka niitä polttaa, pitää viruttaman
vaatteensa, ja pesemän ihonsa vedellä, ja sitte tuleman
leiriin. 29 Tämän pitää oleman teille ijankaikkisen säädyn:
kymmenentenä päivänä seitsemäntenä kuukautena pitää
teidän sielujanne vaivaaman, ja ei mitäkään työtä tekemän:
olkoon se omainen, eli vieras, joka teidän seassanne
muukalainen on. 30 Sillä sinä päivänä te sovitetaan, niin
että tulette puhtaaksi: kaikista teidän synneistänne Herran
edessä tulette te puhtaaksi. 31 Sentähden pitää sen oleman
teille suurimman sabbatin, ja teidän pitää vaivaaman teidän
sielujanne: se olkoon teille alinomainen sääty. 32 Mutta
sovinnon pitää papin tekemän, joka voideltu on, ja jonka
käsi täytetty on papin virkaan hänen isänsä siaan: ja pitää
pukeman yllensä liinaiset vaatteet, jotka ovat pyhät vaatteet.
33 Ja niin pitää hänen sovittaman kaikkein pyhimmän ja
seurakunnan majan ja alttarin, niin myös papit, ja kaiken
kansan pitää hänen sovittaman. 34 Tämän pitää oleman teille
alinomaisen säädyn, että sovitatte Israelin lapset kaikista
heidän synneistänsä, kerran vuodessa. Ja hän teki niinkuin
Herra oli käskenyt Mosekselle.

17 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Aaronille
ja hänen pojillensa, ja kaikille Israelin lapsille, ja sano
heille: tämä on se, minkä Herra käskenyt on, sanoen: 3
Kuka ikänänsä Israelin huoneesta teurastaa härjän, eli
karitsan, eli vuohen leirissä, taikka joka teurastaa ulkona
leiristä, 4 Ja ei kanna seurakunnan majan oven eteen sitä,
mikä Herralle uhriksi pitää tuotaman, Herran majan eteen,
hänen pitää vereen vikapää oleman, niinkuin se, jonka
veren vuodattanut on, ja se ihminen pitää hävitettämän
kansastansa. 5 Sentähden pitää Israelin lapset uhrinsa,
jonka he kedolla uhrata tahtovat, Herran eteen kantaman
seurakunnan majan ovella papille, ja siellä uhraaman
ne kiitosuhriksi Herralle. 6 Ja papin pitää priiskottaman
veren Herran alttarille seurakunnan majan oven edessä,
ja polttaman lihavuuden Herralle lepytyshajuksi, 7 Ja ei
millään muotoa enää uhriansa uhraaman ajattaroille, joiden
kanssa he huorin tehneet ovat. Se pitää oleman heille
heidän sukukunnissansa ijankaikkinen sääty. 8 Sentähden
pitää sinun sanoman heille: kuka ikänänsä ihminen Israelin
huoneesta, eli vieras, joka teidän seassanne on muukalainen,
teki uhrin eli polttouhrin, 9 Eikä sitä kanna seurakunnan
majan oven eteen, että hänen Herralle sen tekemän pitäis,
se ihminen pitää hävitettämän kansastansa. 10 Ja kuka
ikänänsä ihminen Israelin huoneesta, eli muukalaisista, jotka
teidän seassanne asuvat, syö jotakin verta, häntä vastoin
minä panen minun kasvoni, ja hävitän hänen kansastansa
11 Sillä lihan sielu on veressä, ja minä olen sen teille antanut
alttarille, että teidän sielunne pitäis sen kautta sovitettaman;
sillä veri on sielun sovinto. 12 Sentähden minä olen sanonut
Israelin lapsille: ei yksikään henki teidän seassanne pidä verta

syömän: eikä yksikään muukalainen, joka teidän seassanne
asuu, pidä verta syömän. 13 Ja kuka ikänä ihminen Israelin
lapsista, taikka muukalainen teidän seassanne, joka saa
metsän eläimen eli linnun pyydyksellä, jota syödään, hänen
pitää vuodattaman sen veren, ja peittämän sen multaan.
14 Sillä kaiken lihan henki on hänen verensä niinkauvan
kuin se elää. Ja minä olen sanonut Israelin lapsille: ei
teidän pidä yhdenkään lihan verta syömän; sillä kaiken lihan
henki on hänen verensä: kuka ikänänsä sen syö, se pitää
hukutettaman. 15 Ja kuka ikänä henki syö raatoa, taikka
sitä, joka revitty on, olkoon hän kotolainen eli muukalainen,
hänen pitää pesemän vaatteensa, ja viruttaman hänensä
vedellä, ja oleman saastaisen ehtoosen asti: niin hän tulee
puhtaaksi. 16 Jollei hän pese itsiänsä ja ihoansa viruta, niin
hänen pitää itse kantaman vääryytensä.

18 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, ja sano heille. Minä olen Herra teidän
Jumalanne. 3 Ei teidän pidä tekemän Egyptin maan työn
jälkeen, joss te asuitte, ei myös teidän pidä tekemän Kanaanin
maan työn jäkeen, johonka minä tiedän vien, ei teidän myös
pidä heidän säädyissänsä vaeltaman. 4 Vaan tehkäät minun
oikeuteni, ja pitäkäät minun säätyni, vaeltaaksenne niissä;
(sillä) minä olen Herra teidän Jumalanne. 5 Sentähden pitää
teidän minun säätyni pitämän ja minun oikeuteni: se ihminen,
joka niitä tekee, hän elää niissä; sillä minä olen Herra. 6 Ei
kenenkään pidä lähimmäistä lankoansa lähestymän, hänen
häpyänsä paljastaman; sillä minä olen Herra. 7 Sinun isäs
häpyä, ja äitis häpyä ei sinun pidä paljastaman. Se on sinun
äitis, älä siis hänen häpyänsä paljasta. 8 Ei sinun pidä
paljastaman isäs emännän häpyä; sillä se on isäs häpy. 9
Sinun sisares häpyä, isäs tyttären, eli äitis tyttären, kotona
taikka ulkona syntyneen, ei sinun pidä paljastaman heidän
häpyänsä. 10 Ei sinun pidä paljastaman poikas tyttären,
eli tyttäres tyttären häpyä; sillä se on sinun häpys. 11 Ei
sinun pidä paljastaman äitipuoles tyttären häpyä, joka isälles
syntynyt on; sillä se on sinun sisares. 12 Ei sinun pidä
paljastaman isäs sisaren häpyä; sillä se on isäs lähimmäinen.
13 Ei sinun pidä paljastaman äitis sisaren häpyä, sillä se on
sinun äitis lähimmäinen. 14 Ei sinun pidä paljastaman setäs
häpyä, niin ettäs lähestyt hänen emäntäänsä; sillä se on
sinun setäs emäntä. 15 Ei sinun pidä paljastaman miniäs
häpyä; sillä hän on poikas emäntä, sentähden ei sinun pidä
hänen häpyänsä paljastaman. 16 Ei sinun pidä paljastaman
veljes emännän häpyä; sillä se on sinun veljes häpy. 17
Ei sinun pidä sinun emäntäs ynnä hänen tyttärensä häpyä
paljastaman, eikä hänen poikansa tytärtä, eli tyttären tytärtä
ottaman, heidän häpyänsä paljastamaan; sillä ne ovat hänen
lähimmäisensä, ja se on kauhistus. 18 Ei sinun pidä myös
ottaman sinun emäntäs sisarta, häntä vaivaamaan, hänen
häpyänsä paljastamaan, veilä hänen eläissänsä. 19 Vaimon
tykö, niin kauvan kuin hän saastaisuutensa sairautta kärsii,
ei sinun pidä lähestymän, hänen häpynsä paljastamaan.
20 Ei sinun pidä myös makaaman lähimmäises emännän
tykönä, häneen ryhtymän, jolla itses häneen saastutat. 21 Ei
sinun pidä siemenestäs antaman Molekille poltettaa, ettes
häpäisisi sinun Jumalas nimeä; sillä minä olen Herra. 22
Ei sinun pidä miehenpuolen kanssa makaaman, niinkuin
vaimon kanssa; sillä se on kauhistus. 23 Ei sinun pidä
myös eläimen kanssa makaaman, ettes itsiäs sen kanssa
saastuttais. Ja ei yksikään vaimo pidä eläimeen ryhtymän,
yhdistymään sen kanssa; sillä se on kauhistus. 24 Ei teidän
pidä yhdessäkään näissä itsiänne saastuttaman; sillä näissä
kaikissa ovat pakanat heitänsä saastuttaneet, jotka minä
ajan pois teidän edestänne. 25 Ja maa on sillä saastutettu,
ja minä etsiskelen sen pahat teot, niin että sen maan
pitää asujansa oksentaman. 26 Sentähden pitäkäät minun
säätyni ja oikeuteni, ja älkäät näistä kauhistuksista yhtäkään
tehkö: ei omainen, eikä vieras, joka teidän seassanne
muukalainen on. 27 Sillä kaikkia näitä kauhistuksia ovat
tämän maan kansat tehneet, jotka teidän edellänne olivat,
ja ovat maan saastuttaneet, 28 Ettei se maa myös teitä
oksentaisi, jos te sitä saastutatte, niinkuin se on oksentanut
kansan, joka teidän edellänne oli. 29 Sillä kuka ikänänsä
näitä kauhistuksia tekee, sen sielu pitää hävitettämän
kansastansa. 30 Sentähden pitäkäät minun käskyni, ettette
tekisi kauhistavaisten tapain jälkeen, joita ne tekivät, jotka
teidän edellänne olivat: ettette itsiänne niillä saastutaisi; sillä
minä olen Herra teidän Jumalanne.

19 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu koko
Israelin lasten joukolle, ja sano heille: teidän pitää
oleman pyhät; sillä minä olen pyhä, Herra teidän Jumalanne.
3 Jokainen peljätkään äitiänsä ja isäänsä, ja pitäkäät minun
sabbatini; sillä minä olen Herra teidän Jumalanne. 4 Ei
teidän pidä teitänne kääntämän epäjumalain tykö, ja ei
pidä teidän tekemän teillenne valetuita jumalia; sillä minä
olen Herra teidän Jumalanne. 5 Ja koska te Herralle
teette kiitosuhria, niin teidän pitää uhraaman, että se teiltä
otollinen olis. 6 Ja se pitää syötämän sinä päivänä, jona
te uhraatte, ja toisena päivänä; mutta mitä tähteeksi jää
kolmanneksi päiväksi, pitää tulella poltettaman. 7 Jos joku
sitä kuitenkin syö kolmantena päivänä, niin on se kauhistus,
eikä ole otollinen. 8 Ja joka siitä syö, sen pitää kantaman

vääryytensä; sillä hän on Herran pyhän riivannut, ja se sielu
pitää hävitettämän kansastansa. 9 Koska te elon leikkaatte
maastanne, ei sinun pidä tyynni peltos kulmia leikkaaman,
ja ei elos päitä noukkiman. 10 Ei pidä sinun myös tyynni
korjaaman viinamäkiäs, eli noukkiman varisseita marjoja,
vaan jättämän ne vaivaisille ja muukalaisille; sillä minä olen
Herra teidän Jumalanne. 11 Ei teidän pidä varastaman, eli
valehteleman, eli pettämän toinen toistanne. 12 Ei teidän
pidä väärin vannoman minun nimeeni, ja häpäisemän sinun
Jumalas nimeä; sillä minä olen Herra. 13 Ei sinun pidä
tekemän lähimmäiselles vääryyttä, eli ryöväämän häntä.
Sinun päivämiehes palkka ei pidä oleman sinun tykönäs
huomiseen asti. 14 Ei sinun pidä kuuroja kirooman, ei sinun
pidä myös paneman sokian eteen jotakin, johonka hän
kompastuis. Vaan sinun pitää pelkäämän sinun Jumalaas;
sillä minä olen Herra. 15 Ei teidän pidä vääryyttä tekemän
tuomiossa, ei armaitseman köyhää, eikä kunnioitseman
voimallista, mutta tuomitseman lähimmäises oikein. 16 Ei
sinun pidä oleman panettelian sinun kansas seassa. Ei sinun
pidä myös asettaman sinuas lähimmäises verta vastaan;
sillä minä olen Herra. 17 Ei sinun pidä vihaaman veljeäs
sinun sydämessäs; vaan sinun pitää kaiketi nuhteleman
lähimmäistäs, ettes vikapääksi tulisi hänen tähtensä. 18 Ei
sinun pidä kostaman, eikä vihaaman kansas lapsia. Sinun
pitää rakastaman lähimmäistäs, niinkuin itse sinuas; sillä
minä olen Herra. 19 Minun säätyni pitää teidän pitämän.
Ei sinun pidä antaman karjas sekoittaa heitänsä muiden
eläinten laihin. Ja älä kylvä peltoas sekoitetulla siemenellä.
Ja ei yksikään vaate pidä tuleman sinun ylles, joka villaisesta
ja liinaisesta kudottu on. 20 Jos mies makaa vaimon tykönä
ja ryhtyy häneen, ja se on orja, ja jo on toiselta maattu,
kuitenkaan ei ole irrallensa eli vapaaksi laskettu, se pitää
suomittaman, vaan ei pidä heidän kuoleman, sillä ei hän
ollut vapaa. 21 Mutta miehen pitää tuoman Herralle vikansa
edestä oinaan vikauhriksi, seurakunnan majan oven eteen.
22 Ja papin pitää sovittaman hänen vikauhrinsa oinaalla
Herran edessä siitä rikoksesta, jolla hän on rikkonut; niin
hänelle (Jumalalta) armo tapahtuu hänen rikoksestansa, jolla
hän rikkonut on. 23 Koska te tulette siihen maahan ja istutatte
kaikkinaisia puita, joita syödään, pitää teidän leikkaaman
pois niiden hedelmän esinahan: kolme vuotta pitää teidän
pitämän heitä ympärileikkaamatoinna, niin ettette syö niistä;
24 Vaan neljäntenä vuonna pitää kaikki heidän hedelmänsä
pyhitettämän kiitokseksi Herralle. 25 Viidentenä vuonna pitää
teidän hedelmän syömän, ja kokooman sisälle tulon; sillä
minä olen Herra teidän Jumalanne. 26 Ei teidän pidä mitään
syömän veren kanssa. Ei teidän pidä totteleman aavistuksia
eli taikauksia. 27 Ei teidän pidä keritsemän paljaaksi päänne
lakea ympärinsä, ja ei tyynni ajeleman partaanne. 28 Ei teidän
pidä leikkaaman ihoanne kuolleen tähden, eli piirusteleman
kirjoituksia päällenne; sillä minä olen Herra. 29 Ei sinun pidä
salliman tytärtäs porttona olla, ettei maa tottuisi haureuteen ja
tulisi täyteen kauhistusta. 30 Pitäkäät minun pyhäpäiväni, ja
peljätkäät minun pyhääni; sillä minä olen Herra. 31 Ei teidän
pidä kääntämän teitänne tietäjäin tykö, ja älkäät kysykö
velhoilta, ettette saastuisi heistä; sillä minä olen Herra teidän
Jumalanne. 32 Harmaapään edessä pitää sinun nouseman,
ja kunnioittaman vanhaa, ja pelkäämän Jumalaas; sillä minä
olen Herra. 33 Jos joku muukalainen on sinun tykönäs teidän
maallanne asuva, ei teidän pidä sitä ryöstämän. 34 Hänen
pitää asuman teidän tykönänne, niinkuin omainen teidän
seassanne. Ja sinun pitää rakastaman häntä, niinkuin itse
sinuas; sillä te olitte myös muukalaiset Egyptin maalla. Minä
olen Herra teidän Jumalanne. 35 Ei pidä teidän vääryyttä
tekemän tuomiolla: kyynärällä, vaalla ja mitalla. 36 Oikia
vaaka, oikia leiviskä, oikia vakka, oikia kannu pitää oleman
teidän tykönänne; sillä minä olen Herra teidän Jumalanne,
joka teitä olen johdattanut Egyptin maalta: 37 Että teidän
pitää pitämän ja tekemän kaikki minun säätyni, ja kaikki
minun oikeuteni; sillä minä olen Herra.

20 Ja Herra puhui Mosekselle; sanoen: 2 Sano myös
Israelin lapsille: kuka ikänänsä Israelin lapsista,
eli muukalaisista, joka Israelin lasten seassa asuu,
siemenestänsä Molekille antaa, sen pitää totisesti kuoleman:
maan kansan pitää häntä kivittämän kuoliaaksi. 3 Ja minä
asetan minun kasvoni sitä ihmistä vastaan, ja hävitän hänen
kansastansa, että hän Molekille siemenestänsä antanut
ja minun pyhäni saastuttanut on, ja minun pyhää nimeäni
häväissyt. 4 Ja jos maan kansa sitä ihmistä säästää, joka
siemenestänsä Molekille antanut on, niin ettei he sitä surmaa,
5 Niin minä kuitenkin sitä ihmistä vastaan minun kasvoni
asetan, ja hänen sukuansa vastaan, ja hävitän sen ja kaikki
jotka hänen perässänsä Molekin kanssa huorin tehneet ovat,
heidän kansastansa. 6 Jos joku sielu hänensä noitain ja
tietäjäin tykö kääntää, huorin tekemään heidän kanssansa,
niin minä kasvoni asetan sitä sielua vastaan, ja hävitän sen
kansastansa. 7 Sentähden pyhittäkäät teitänne, ja olkaat
pyhät; sillä minä olen Herra teidän Jumalanne. 8 Ja pitäkäät
minun säätyni, ja tehkäät niitä; sillä minä olen Herra, joka
teitä pyhitän. 9 Kuka ikänänsä isäänsä ja äitiänsä kiroo,
sen pitää totisesti kuoleman, että hän isäänsä ja äitiänsä
kironnut on: hänen verensä olkoon hänen päällänsä. 10
Joka huorin tekee jonkun miehen aviopuolison kanssa, se

joka lähimmäisensä emännän kanssa huorin tekee, pitää
totisesti kuoletettaman, sekä huorintekiä, että huora. 11
Jos joku isänsä emännän tykönä makaa, niin että hän
isänsä hävyn paljastanut on, he molemmat pitää totisesti
kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällänsä. 12
Jos joku miniänsä tykönä makaa, niin he molemmat pitää
totisesti kuoleman; sillä he ovat kauhistuksen tehneet: heidän
verensä olkoon heidän päällänsä. 13 Jos joku miehenpuolen
kanssa makaa, niinkuin jonkun vaimon kanssa, he ovat
kauhistuksen tehneet, heidän pitää molemmat totisesti
kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällänsä. 14
Jos joku nai vaimon ja sen äidin, hän on kauhistuksen
tehnyt: se pitää tulella poltettaman, ja ne ynnä molemmat,
ettei yhtään kauhistusta olisi teidän seassanne. 15 Jos joku
eläimen kanssa makaa, sen pitää totisesti kuoleman, ja
se eläin pitää tapettaman. 16 Jos joku vaimo johonkuhun
eläimeen ryhtyy, makaamaan sen kanssa, niin sinun pitää
tappaman sekä vaimon, että eläimen; heidän pitää totisesti
kuoleman: heidän verensä olkoon heidän päällänsä. 17
Jos joku sisarensa nai, isänsä eli äitinsä tyttären, ja hänen
häpynsä näkee, ja se näkee hänen häpynsä, se on kauhistus:
ne pitää hävitettämän sukunsa kansan edessä: sillä hän
on sisarensa hävyn paljastanut, hänen pitää pahuutensa
kantaman. 18 Jos joku mies jonkun vaimon tykönä makaa
hänen sairautensa aikana, ja paljastaa hänen häpynsä, ja
avaa hänen lähteensä, ja vaimo paljastaa verensä lähteen:
ne molemmat pitää hävitettämän heidän kansastansa. 19
Sinun äitis sisaren häpyä ja sinun isäs sisaren häpyä ei sinun
pidä paljastaman; sillä se on lähimmäisensä paljastanut,
ja ne pitää pahuutensa kantaman. 20 Jos joku setänsä
emännän kanssa makaa, hän on setänsä hävyn paljastanut:
ne pitää rikoksensa kantaman. Lapsetonna heidän pitää
kuoleman. 21 Jos joku veljensä emännän ottaa, se on
häpiällinen työ: heidän pitää lapsetonna oleman, että hän
on veljensä hävyn paljastanut. 22 Niin pitäkäät nyt kaikki
minun säätyni, ja kaikki minun oikeuteni, ja tehkäät ne, ettei
maa teitä oksentaisi, johon minä teidät vien asumaan. 23
Ja älkäät vaeltako pakanain säädyissä, jotka minä teidän
edeltänne olen ajava ulos; sillä kaikkia näitä he ovat tehneet,
ja minä olen kauhistunut heitä. 24 Mutta teille sanon minä:
teidän pitää omistaman heidän maansa; sillä minä annan
teille sen perimiseksi, sen maan, jossa rieskaa ja hunajaa
vuotaa. Minä olen Herra teidän Jumalanne, joka olen teitä
eroittanut muista kansoista. 25 Että teidän pitää myös
eroittaman puhtaat eläimet saastaisista, ja saastaiset linnut
puhtaista, ja ei saastuttaman teidän sielujanne eläimissä,
linnuissa ja kaikissa, mitkä maalla matelevat, jotka minä teille
eroittanut olen, että ne ovat saastaiset. 26 Sentähden pitää
teidän oleman minulle pyhät, sillä minä Herra olen pyhä,
ja olen teitä eroittanut muista kansoista, että teidän pitäis
oleman minun omani. 27 Jos joku mies eli vaimo noidaksi eli
tietäjäksi löydetään, ne pitää totisesti kuoleman, heidän pitää
ne kivittämän, heidän verensä olkoon heidän päällänsä.

21 Ja Herra sanoi Mosekselle: puhu papeille Aaronin
pojille ja sano heille: papin ei pidä itsiänsä saastuttaman
yhdessäkään kuolleessa kansastansa; 2 Vaan hänen
suvussansa, joka on hänen lähimmäisensä: niinkuin hänen
äitinsä, isänsä, poikansa, tyttärensä ja veljensä, 3 Ja
sisarensa, joka neitsy on, joka hänen tykönänsä on, ja
ei yhdenkään miehen emäntänä ollut ole: niissä mhtaa
hän saastuttaa itsensä. 4 Ei hänen pidä saastuttaman
itsiänsä, että hän on esimies kansassansa, ettei hän itsiänsä
halventaisi. 5 Ei heidän pidä paljaaksi ajeleman päälakiansa,
eli keritsemään partansa vieriä, eikä ihoonsa merkkejä
leikkaaman. 6 Heidän pitää Jumalallensa pyhät oleman,
ja ei häpäisemän Jumalansa nimeä; sillä he uhraavat
Herran tuliuhria, Jumalansa leipää; sentähden pitää heidän
oleman pyhät. 7 Ei heidän pidä naiman porttoa, eli muilta
maattua, eli mieheltänsä hyljättyä ottaman; sillä hän on
pyhä Jumalallensa. 8 Sentähden pitää sinun pyhittämän
hänen, että hän uhraa sinun Jumalas leipää: hänen pitää
oleman sinulle pyhän; sillä minä Herra olen pyhä, joka
teidät pyhitän. 9 Jos papin tytär rupee salavuoteiseksi, se
pitää tulessa poltettaman; sillä hän on häväissyt isänsä. 10
Joka ylimmäinen pappi on veljeinsä seassa, jonka pään
päälle voidellusöljy vuodatettu, ja käsi täytetty on, että hän
vaatteesen puetetaan: ei pidä sen paljastaman päätänsä,
ja ei leikkaaman rikki vaatettansa. 11 Ja ei yhdenkään
kuolleen tykö tuleman, ja ei saastuttaman itsiänsä isässänsä
eli äidissänsä. 12 Ei hänen pidä lähtemän pyhästä, ettei
hän saastuttaisi Jumalansa pyhää; sillä hänen Jumalansa
voidellusöljyn kruunu on hänen päällänsä. Minä olen Herra.
13 Hänen pitää ottaman neitseen emännäksensä, 14 Ja
ei leskeä, eli hyljättyä, eli maattua, taikka porttoa pidä
hänen ottaman. Mutta neitosen omasta kansastansa pitää
hänen ottaman emännäksensä, 15 Ettei hän saastuttaisi
siementänsä kansansa seassa; sillä minä olen Herra, joka
hänen pyhitän. 16 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 17
Puhu Aaronille ja sano: jos joku virhe on jossakussa sinun
siemenessäs teidän suvussanne, ei pidä sen lähestymän
uhraamaan Jumalansa leipää. 18 Sillä ei kenenkään, jossa
joku virhe on, pidä käymän edes: jos hän on sokia, eli ontuva,
vajava eli liiallinen jäsenistä, 19 Eli virheellinen jalasta eli

kädestä, 20 Taikka ryhäselkä, eli pienukainen, eli karsoi, eli
pisamainen, taikka rupinen, eli rivinoma rauhaisista: 21 Jos
jossakin papin Aaronin siemenessä virhe on, ei sen pidä
lähestymän uhraamaan Herran tuliuhria; sillä hänellä on
virhe, sentähden ei pidä hänen lähestymän Jumalansa leipää
uhraamaan. 22 Kuitenkin pitää hänen syömän Jumalansa
leivästä, sekä siitä pyhästä, että kaikkein pyhimmästä. 23
Mutta ei hänen pidä kuitenkaan tuleman esiripun tykö,
eikä lähestymän alttaria, että hänessä on virhe, ettei hän
saastuttaisi minun pyhääni; sillä minä olen Herra, joka heidät
pyhitän. 24 Ja Moses sanoi (nämät) Aaronille, ja hänen
pojillensa, ja kaikille Israelin lapsille.

22 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Aaronille
ja hänen pojillensa, että he karttaisivat Israelin lasten
pyhitettyä, joita he pyhittävät minulle, ja ettei he häpäisisi
minun pyhää nimeäni; sillä minä olen Herra. 3 Sano siis heille
ja heidän suvuillensa: jokainen kuin teidän siemenestänne
menee pyhitetyn tykö, jonka Israelin lapset pyhittävät Herralle,
ja hänen saastaisuutensa on hänessä, hänen sielunsa pitää
hävitettämän minun kasvoini edestä; sillä minä olen Herra. 4
Kuka ikänä Aaronin siemenestä on spitalinen eli vuotavainen,
sen ei pidä syömän pyhitetyistä, ennen kuin hän puhdistetaan.
Ja jos joku rupee johonkuhun saastaiseen ruumiisen,
taikka siihen, joka siemenensä vuodattaa unessa, 5 Taikka
se, joka rupee johonkuhun matelevaiseen, joka hänelle
saastainen on, taikka ihmiseen, joka hänelle saastainen on,
ja kaikkinaiseen, joka hänen saastuttaa: 6 Se sielu joka
rupee johonkuhun niistä, pitää oleman saastainen ehtoosen
asti, ja ei pidä syömän pyhitetyistä, vaan hänen pitää ensin
viruttaman ruumiinsa vedellä. 7 Ja koska aurinko laskenut
on, ja hän on puhdistettu, niin syökään sitte pyhitetyistä; sillä
se on hänen ruokansa. 8 Raatoa ja mitä pedolta raadeltu
on, ei hänen pidä syömän, ettei hän siitä saastutettaisi; sillä
minä olen Herra. 9 Sentähden heidän pitää pitämän minun
säätyni, ettei heidän pitäisi syntiä saattaman päällensä, ja
kuoleman siitä, koska he saastuttavat itsensä; sillä minä olen
Herra, joka heitä pyhitän. 10 Mutta ei yksikään muukalainen
pidä syömän pyhitetyistä, eikä papin perhe, eikä myös
joku palkollinen pidä syömän pyhitettyä. 11 Vaan koska
pappi ostaa jonkun hengen rahallansa, se syökään siitä,
ja se joka hänen huoneessansa syntynyt on, se myös
syökään hänen leivästänsä. 12 Ja jos papin tytär tulee
jonkun muukalaisen emännäksi, niin ei hänen pidä syömän
pyhitetystä ylennyksestä. 13 Mutta jos papin tytär tulee
leskeksi, eli hyljätyksi ja ei hänellä ole siementä, ja hän tulee
jälleen kotia isänsä huoneeseen, niin hänen pitää syömän
isänsä leivästä, niinkuin silloinkin, koska hän neitsenä oli.
Mutta ei yksikään muukalainen pidä siitä syömän. 14 Ja
jos joku syö pyhitetyistä tietämätä, hänen pitää lisäämän
siihen viidennen osan, ja antaman papille pyhitetyn, 15
Ettei heidän pitäisi saastuttaman Israelin lasten pyhitettyjä,
joita he ylentävät Herralle, 16 Ettei he saattaisi rikosta ja
vikaa päällensä, syödessänsä heidän pyhitetyistänsä; sillä
minä olen Herra, joka heitä pyhitän. 17 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 18 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa,
ja kaikille Israelin lapsille, ja sano heille: kuka ikänä Israelin
huoneesta, eli muukalainen Israelissa, tahtoo uhrata, olkoon
se lupauksesta, taikka vapaasta ehdosta, jota he tahtovat
uhrata Herralle polttouhriksi, 19 Että se hänelle olis otollinen
teiltä, niin pitää sen oleman virheettömän härkyisen karjasta,
oinaan karitsoista, eli kauriin vuohista. 20 Mutta ei yhtäkään,
jossa virhe on, pidä teidän uhraaman; sillä ei se ole hänelle
otollinen teiltä. 21 Jos joku tahtoo uhrata Herralle kiitosuhria,
eli erinomaisesta lupauksesta, taikka vapaasta ehdosta,
karjasta eli lampaista, sen pitää oleman virheettömän, että
se olis otollinen: ei siinä pidä yhtään virhettä oleman. 22
Jos se on sokia, taikka raajarikko, taikka jäsenpuoli, taikka
kuivettu, taikka rupinen, taikka köhnäinen, niin ei pidä teidän
senkaltaisia Herralle uhraaman, ja ei pidä teidän tuliuhria
niistä antaman Herran alttarille. 23 Härjän eli lampaan,
liiallisen eli puuttuvaisen jäsenistä, saat sinä uhrata vapaasta
ehdostas; mutta ei se ole otollinen lupauksen edestä. 24 Eikä
myös sinun pidä sitä Herralle uhraaman, mikä muserrettu,
eli runneltu, eli revitty, eli haavoitettu on; ei teidän pidä
sitä teidän maassanne tekemän. 25 Ei myös teidän pidä
uhraaman jonkun muukalaisen kädestä teidän Jumalanne
leipää kaikista niistä; sillä ne ovat turmellut ja virheelliset: ei
ne ole otolliset teiltä. 26 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen:
27 Koska vasikka, eli karitsa, eli vohla pojittu on, niin olkaan
emänsä tykönä seitsemän päivää; mutta kahdeksantena
päivänä, ja sen jälkeen, on se otollinen tuliuhriksi Herralle. 28
Olkoon se nauta, eli lammas, niin ei pidä se teurastettaman
sikiöinensä yhtenä päivänä. 29 Koska te uhraatte Herralle
kiitosuhria, teidän pitää sen niin uhraaman, että se teiltä
otollinen olis. 30 Se pitää syötämän sinä päivänä, ja ei pidä
mitään tähteeksi huomeneksi jätettämän; sillä minä olen
Herra. 31 Sentähden pitäkäät minun käskyni ja tehkäät
ne, sillä minä olen Herra. 32 Ettette häpeäisi minun pyhää
nimeäni, ja että minä pyhitettäisiin Israelin lasten keskellä;
sillä minä olen Hera, joka teitä pyhitän, 33 Ja joka olen
teidät johdattanut Egyptin maalta, että minä olisin teidän
Jumalanne: minä Herra.

23 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **2** Puhu Israelin
lapsille ja sano heille: nämät ovat Herran juhlat, jotka
teidän pitää kutsuman pyhiksi kokouksiksi: ne ovat minun
juhlani. **3** Kuusi pävää pitää sinun työtä tekemän, vaan
seitsemäntenä päivänä on se suuri sabbati, pyhä kokous,
jona ei teidän pidä yhtään työtä tekemän; sillä se on Herran
sabbati kaikissa teidän asuinsioissanne. **4** Nämät ovat Herran
juhlapäivät, pyhät kokoukset, jotka teidän pitää pitämän
määrätyillä ajallansa: **5** Neljäntenätoistakymmenentenä
päivänä ensimmäisenä kuukautena, kahden ehtoon välillä,
on Herran pääsiäinen. **6** Ja viidentenätoistakymmenentenä
päivänä sinä kuukautena on Herran happamattoman leivän
juhla: silloin pitää teidän syömän happamatointa leipää
seitsemän päivää. **7** Ensimmäisenä päivänä olkoon teillä
pyhä kokous, eikä yhtään raskasta työtä pidä teidän silloin
tekemän. **8** Ja teidän pitää uhraaman Herralle tuliuhria
seitsemän päivää. Seitsemäntenä päivänä on pyhä kokous.
(Ja silloin myös) ei pidä teidän yhtäkään raskasta työtä
tekemän. **9** Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **10**
Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: koska te tulette sille
maalle, jonka minä annan teille, ja te leikkaatte sen elon,
niin teidän pitää viemän papille lyhteen teidän elostanne
uutiseksi. **11** Ja sen lyhteen pitää hänen häälyttämän
Herran edessä, että se olis otollinen teiltä: päivää jälkeen
sabbatin pitää papin sen häälyttämän. **12** Ja teidän pitää
sinä päivänä, jona teidän lyhteenne häälytetään, uhraaman
virheettömän vuosikuntaisen karitsan polttouhriksi Herralle.
13 Ja ruokauhriksi kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja,
sekoitetut öljyllä, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi Herralle, niin
myös juomauhriksi neljännes hinni viinaa. **14** Ja ei pidä teidän
syömän uudisleipää, kuivattua tähkäpäätä eli jyviä, siihen
päivään asti, jona te kannatte teidän Jumalallenne uhrin. Sen
pitää oleman ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnillenne
kaikissa teidän asuinsioissanne. **15** Sitte pitää teidän
lukeman toisesta sabbatin päivästä, koska te kannoitte
häälytyslyhteen edes: seitsemän täysinäistä viikkoa ne
pitää oleman, **16** Toiseen päivään asti, seitsemännen
viikon jälkeen, (se on) viisikymmentä päivää pitää teidän
lukeman, ja sitte uhraaman Herralle uutta ruokauhria.
17 Ja uhraaman kaikista teidän asumasioistanne kaksi
häälytysleipää, kahdesta kymmeneksestä sämpyläjauhoja,
hapatettuina pitää ne kypsettämän, Herranne uutiseksi.
18 Ja pitää tuoman teidän leipänne kanssa seitsemän
vuosikuntaista ja virheetöintä karitsaa, ja yhden nuoren
mullin, ja kaksi oinasta: sen pitää oleman Herran polttouhrin,
ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa, se on makian
hajun tuli Herralle. **19** Niin myös pitää teidän valmistaman
kauriin rikosuhriksi, niin myös kaksi vuosikuntaista karitsaa
kiitosuhriksi. **20** Ja papin pitää häälyttämän ne uudisleivän
kanssa häälytykseksi Herran edessä, kahden karitsan
kanssa. Ja pitää oleman Herralle pyhät, ja papin omat. **21** Ja
teidän pitää kuuluttaman tämän päivän: tämä pitää teille pyhä
kokous oleman. Ei teidän pidä (silloin) yhtäkään raskasta
työtä tekemän: ijankaikkisen säädyn pitää sen oleman
teidän sukukunnissanne, kaikissa teidän asuinsioissanne.
22 Koska te leikkaatte elon teidän maastanne, ei sinun
pidä ylen tyynni peltos kulmia leikkaaman, eikä elon päitä
noukkiman, vaan jättämän ne vaivaisille ja muukalaisille.
Minä olen Herra teidän Jumalanne. **23** Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: **24** Puhu Israelin lapsille, ja sano:
ensimäisenä päivänä seitsemäntenä kuukautena pitää teidän
pitämän sabbatin, soittamisen muistoksi: se on pyhä kokous.
25 Silloin ei pidä teidän yhtään raskasta työtä tekemän,
ja teidän pitää uhraaman tuliuhri Herralle. **26** Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: **27** Kymmenentenä päivänä tänä
seitsemäntenä kuuna on sovintopäivä, se pitää oleman
teille pyhä kokous: silloin vaivatkaat sielujanne, ja uhratkaat
Herralle tuliuhri. **28** Ja ei pidä teidän yhtään työtä tekemän
sinä päivänä; sillä se on sovintopäivä, että te sovitettaisiin
Herran teidän Jumalanne edessä. **29** Sillä jokainen sielu,
jota ei sinä päivänä vaivata, pitää hävitettämän kansastansa.
30 Ja jokainen sielu, joka sinä päivänä jotakin työtä tekee,
sen minä hukutan kansastansa. **31** Sentähden ei pidä
teidän (silloin) mitään työtä tekemän: sen pitää oleman
ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnillenne kaikissa teidän
asuinsioissanne. **32** Se on teidän suuri sabbatinne, ja teidän
pitää vaivaaman sielujanne: yhdeksäntenä päivänä kuusta
ehtoona pitää teidän pitämän tämän sabbatin, ehtoosta niin
ehtoosen. **33** Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **34** Puhu
Israelin lapsille, sanoen: viidentenätoistakymmenentenä
päivänä tänä seitsemäntenä kuukautena on lehtimajan
juhla, seitsemän päivää Herralle. **35** Ensimäisenä päivänä
pitää oleman pyhä kokous: ei teidän pidä yhtään raskasta
työtä (silloin) tekemän. **36** Seitsemän päivää pitää teidän
uhraaman tuliuhria Herralle, kahdeksantena päivänä pitää
teillä pyhä kokous oleman, ja teidän pitää tekemän tuliuhri
Herralle; sillä se on päätöspäivä: ei pidä teidän yhtään
raskasta työtä (silloin) tekemän. **37** Nämät ovat Herran
juhlapäivät, jotka teidän pitää kutsuman pyhäksi kokoukseksi,
ja uhraaman Herralle tuliuhria, polttouhria, ruokauhria,
juomauhria, ja muita uhreja, jokaisen päivänänsä. **38**
Ilman Herran sabbatia, ja ilman teidän lahjojanne ja
ilman kaikkia lupauksianne, ja ilman kaikkia mielellisiä
antimianne, joita teidän pitää antaman Herralle. **39** Niin

pitää nyt teidän viidentenätoistakymmenentenä päivänä
seitsemäntenä kuukautena, koottuanne vuoden tulon maalta,
juhlallisesti viettämän Herran riemujuhlaa, seitsemän päivää:
ensimäisenä päivänä on sabbati, ja kahdeksantena päivänä
on myös sabbati. 40 Ja teidän pitää ensimäisenä päivänä
ottaman teillenne hedelmiä ihanasta puusta, palmun versoja,
ja oksia paksu-oksaisista puista ja pajuja ojista, ja oleman
riemuiset seitsemän päivää, Herran teidän Jumalanne
edessä. 41 Ja pitää niin pitämän Herralle sitä riemujuhlaa
vuodessa seitsemän päivää: sen pitää oleman ijankaikkisen
säädyn teidän sukukunnissanne, että teidän niin pitää
pyhää riemujuhlaa pitämän seitsemäntenä kuukautena. 42
Seitsemän päivää pitää teidän asuman lehtimajoissa: joka
omainen on Israelissa, hänen pitää asuman lehtimajoissa,
43 Että teidän sukunne tietäisivät, kuinka minä olen antanut
Israelin lapset asua majoissa, koska minä johdatin heitä
Egyptin maalta: Minä Herra teidän Jumalanne. 44 Ja Moses
sanoi nämät Herran juhlapäivät Israelin lapsille.

24 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Käske
Israelin lasten tuoda sinulle selkiää öljypuun öljyä,
puserrettua ulos, valaistukseksi, joka aina pitää lampuissa
sytytettynä oleman. 3 Ulkoiselle puolelle todistuksen esirippua
seurakunnan majassa pitää Aaronin sen alati valmistaman,
ehtoosta niin aamuun asti Herran edessä. Sen pitää oleman
ijankaikkisen säädyn teidän sukukunnissanne. 4 Ja hänen
pitää valmistaman lamput puhtaasen kynttiläjalkaan, aina
Herran edessä. 5 Ja sinun pitää ottaman sämpyläjauhoja
ja leipoman niistä kaksitoistakymmentä kyrsää: kaksi
kymmenestä pitää oleman joka kyrsässä. 6 Ja sinun pitää
heidän paneman kahteen läjään, kuusi kumpaankin läjään,
puhtaalle pöydälle Herran eteen. 7 Ja sinun pitää paneman
niiden päälle puhdasta pyhää savua, että ne pitää oleman
muistoleivät: se on tuliuhri Herralle. 8 Joka sabbatin päivänä
pitää hänen aina valmistaman ne Herran edessä, Israelin
lapsilta ijankaikkiseksi liitoksi. 9 Ja ne pitää Aaronin ja
hänen poikainsa omat oleman, heidän pitää ne syömän
pyhässä siassa; sillä se on hänelle keikkein pyhin Herran
tuliuhreista ijankaikkiseksi säädyksi. 10 Ja yhden Israelilaisen
vaimon poika läksi ulos, joka Egyptiläisen miehen poika oli
Israelin lasten seassa, ja se Israelilaisen vaimon poika riiteli
toisen Israelilaisen kanssa leirissä, 11 Ja se Israelilaisen
vaimon poika pilkkasi nimeä ja kirosi. Niin toivat he hänen
Moseksen eteen, (ja hänen äitinsä nimi oli Selomit Dibrin
tytär, Danin sukukunnasta). 12 Ja panivat hänen vankeuteen
niinkauvaksi, että heille olis selkiä päätös annettu Herran
suusta. 13 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 14 Vie häntä
leiristä ulos, joka kiroillut on, ja anna kaikkein, jotka sen
kuulivat, laskea kätensä hänen päänsä päälle, ja kaikki kansa
kivittäkään häntä. 15 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen: kuka
ikänä Jumalaansa kiroilee, häneä pitää kantaman syntinsä.
16 Ja joka Herran nimeä pilkkaa, sen pitää totisesti kuoleman,
kaiken kansan pitää häntä kuoliaaksi kivittämän. Niinkuin
muukalaisen, niin pitää myös omaisen oleman: jos hän
pilkkaa sitä nimeä, niin hänen pitää kuoleman. 17 Jos joku lyö
jonkun ihmisen kuoliaaksi, hänen pitää totisesti kuoleman.
18 Vaan joka jonkun naudan lyö, hänen pitää maksaman
hengen hengestä. 19 Ja joka tekee jonkun lähimmäisensä
virheelliseksi, hänelle pitää niin tehtämän, kuin hänkin tehnyt
on: 20 Haava haavasta, silmä silmästä, hammas hampaasta;
niinkuin hän on jonkun ihmisen virheelliseksi tehnyt, niin
pitää myös hänelle jälleen tehtämän. 21 Niin että joka lyö
naudan, hänen pitää sen maksaman, vaan joka lyö ihmisen,
sen pitää kuoleman. 22 Yhden oikeuden pitää oleman teidän
seassanne, niin muukalaisella kuin omaisellakin; sillä minä
olen Herra teidän Jumalanne. 23 Koska Moses oli näitä
puhunut Israelin lapsille, niin veivät he sen leiristä ulos, joka
kiroillut oli, ja kivittivät hänen kuoliaaksi: ja Israelin lapset
tekivät niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli.

25 Ja Herra puhui Mosekselle Sinain vuorella, sanoen:
2 Puhu Israelin lapsille ja sano heille: koska te
tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maan
pitää pitämän Herralle lepoa. 3 Kuusi vuotta pitää sinun
peltos kylvämän, ja kuusi vuotta viinamäkes leikkaaman, ja
sen hedelmät kokooman; 4 Mutta seitsemäntenä vuonna
pitää maan pitämän Herralle suuren pyhän, jona ei sinun
pidä kylvämän sinun peltoas taikka leikkaaman sinun
viinamäkeäs. 5 Ja mitä itsestänsä kasvaa laihostas, ei sinun
pidä leikkaaman, ja viinamarjoja, jotka ilman sinun työtäs
ovat kasvaneet, ei sinun pidä noukkiman; sillä se on maan
lepovuosi. 6 Mutta maan lepoa sinun pitää sentähdn pitämän,
että sinun pitää siitä syömän, sinun palvelias ja piikas, niin
myös päivämiehes, huonekuntaises, ja muukalaiset sinun
tykönäs. 7 Ja sinun karjalles ja eläimilles sinun maallas kaikki,
mitä siinä kasvaa, pitää oleman ruaksi. 8 Ja sinun pitää
lukeman sinulles seitsemän lepovuotta, niin että seitsemän
vuotta pitää seitsemän kertaa luettaman: ja ne seitsemän
lepovuoden aikaa tekee yhdeksän vuotta viidettäkymmentä.
9 Niin sinun pitää antaman soittaa basunalla ylitse koko
teidän maakuntanne, kymmenentenä päivänä seitsemäntenä
kuukautena: juuri sovintopäivänä pitää teidän antaman
basunan käydä yli koko teidän maakuntanne. 10 Ja teidän
pitää sen viidennenkymmenennen vuoden pyhittämän, ja

pitää kuuluttaman vapauden maassa kaikille niille, jotka
siinä asuvat; sillä se on teidän riemuvuotenne: silloin pitää
itsekunkin pääsemän jälleen omaan saamaansa, itsekukin
omaan sukuunsa. 11 Sillä viideskymmenes vuosi on teidän
riemuvuotenne: ei teidän pidä kylvämän, eikä leikkaaman
itsestänsä kasvanutta, eikä myös hakeman niitä, mitkä
ilman työtä kasvaneet ovat. 12 Sillä se on riemuvuosi,
se pitää pyhitettämän teiltä. Mutta teidän pitää syömän
niitä kaikkia, mitä maa kantaa. 13 Tämä on riemuvuosi,
jona itsekunkin teistä pitää omaan saamaansa pääsemän
jällensä. 14 Jos sinä jotakin myyt lähimmäiselles, taikka ostat
jotakin häneltä, niin ei yhdenkään pidä pettämän veljeänsä.
15 Vaan riemuvuoden luvun jälkeen pitää sinun ostaman
lähimmäiseltäs, ja vuoden tulon jälkeen pitää hänen sinulle
myymän. 16 Sitä usiammat kuin vuodet ovat, pitää sinun
korottaman hinnan, ja sen harvemmat kuin vuodet ovat,
pitää sinun alentaman hinnan; sillä vuoden tulon luvun
jälkeen pitää hänen myymän sinulle. 17 Älkään kenkään
pettäkö lähimmäistänsä, mutta pelkää sinun Jumalaas; sillä
minä olen Herra teidän Jumalanne. 18 Sentähden tehkäät
minun säätyni ja pitäkäät minun oikeuteni, että te ne teette,
ja turvallisesti asutte maassa. 19 Ja maan pitää antaman
teille hedelmänsä, ja teillä pitää oleman kyllä syötävää,
ja asuman pelkäämätä siinä. 20 Ja jos te sanotte: mitä
meidän pitää syömän seitsemäntenä vuonna? katso, ei
meidän pidä kylvämän, eikä vuoden tuloa kokooman. 21 Niin
minä käsken minun siunaukseni tulla kuudentena vuotena
teidän ylitsenne, niin että sen pitää tekemän teille kolmen
vuoden tulon. 22 Ja teidän pitää kylvämän kahdeksantena
vuonna, ja vanhasta vuoden kasvusta syömän yhdeksänteen
vuoteen asti, niin että te syötte vanhasta uutiseen asti. 23
Sentähden ei teidän pidä maata peräti myymän; sillä maan
on minun, ja te olette muukalaiset ja vieraat minun edessäni.
24 Ja teidän pitää koko teidän omassa maassanne antaman
maan lunastettaa. 25 Jos sinun veljes köyhtyy, ja myy
sinulle omaisuudestansa, ja hänen lähimmäinen lankonsa
tulee hänen tykönsä, ja tahtoo lunastaa, niin pitää hänen
lunastaman sen, minkä hänen veljensä myynyt on. 26 Ja jos
joku on, jolla ei yhtään lunastajaa ole, ja taitaa niin paljo
matkaan saada, kuin sen lunastukseksi tarvitaan. 27 Niin
pitää luettaman vuosiluku sittenkuin hän myi, ja annettaman
hänelle, joka myi, mitä liiaksi on, että hän tulis omaisuuteensa
jälleen. 28 Mutta jos ei hän takaansa löydä niin paljo että hän
sais sen jälleen, niin pitää sen, minkä hän myynyt on, oleman
ostajan kädessä riemuvuoteen asti; niin hänen pitää oleman
vapaan ja saaman omansa jälleen. 29 Se joka myy asuttavan
huoneen kaupungin muurin sisältä, hänellä on vapaa ehto
ajastajassa, sitä lunastaa jällensä: ja sen pitää oleman ajan,
jolla hän lunastaa sen. 30 Ja jos ei hän lunasta sitä koko
ajastajassa, niin pitää ostajan sen huoneen kaupungin muurin
sisältä pitämän ijankaikkisesti ja hänen sukunsa, ja ei pidä
vapaaksi tuleman ilovuotena. 31 Mutta jos huone on maan
kylässä, kussa ei yhtään muuria ympärillä ole, niin se pitää
luettaman peltomaaksi: se lunastetaan ja tulee ilovuotena
vapaaksi. 32 Leviläisten kaupungit ja huoneet kaupungeissa,
joissa heidän tavaransa ovat, saavat he aina lunastaa.
33 Se joka jotakin lunastaa Leviläisiltä, hänen pitää siitä
luopuman ilovuonna, olkoon se ostettu huone eli omaisuus
kaupungissa, jossa hän asunut on; sillä huoneet Leviläisten
kaupungeissa ovat heidän omaisuutensa Israelin lasten
seassa. 34 Mutta maata heidän kaupunkeinsa ympäriltä ei
pidä myytämän; sillä se on heidän saamansa ijankaikkisesti.
35 Jos veljes köyhtyy ja tulee voimattomaksi tykönäs, niin
sinun pitää pitämän hänen ylös, niinkuin muukalaisen,
taikka huonekuntaisen, että hän eläis sinun kanssas. 36
Ja ei sinun pidä ottaman korkoa eli voittoa häneltä; vaan
pelkää sinun Jumalaas, että sinun veljes sais elää sinun
kanssas. 37 Ei sinun pidä antaman rahaas hänelle korolle,
eikä antaman viljaas kasvulle. 38 Sillä minä olen Herra teidän
Jumalanne, joka teidän johdatin Egyptin maalta, antaakseni
teille Kanaanin maan, ja ollakseni teidän Jumalanne. 39
Jos veljes köyhtyy sinun tykönäs, ja myy itsensä sinulle,
niin ei sinun pidä häntä pitämän niinkuin orjaa. 40 Mutta
hänen pitää oleman sinun tykönäs niinkuin päivämiehen,
eli huonekuntaisen, palvellen sinua riemuvuoteen asti. 41
Silloin pitää hänen käymän ulos vapaana sinun tyköäs
lapsinensa, ja pitää tuleman sukunsa tykö jälleen, ja isäinsä
saaman päälle. 42 Sillä he ovat minun palveliani, jotka minä
Egyptin maalta johdattanut olen: sentähden ei pidä heitä
orjan tavalla myytämän. 43 Ei sinun pidä ankarasti heitä
hallitseman, vaan pelkäämän sinun Jumalaas. 44 Jos tahdot
pitää orjaa ja piikaa, niin sinun pitää ostaman ne pakanoilta,
jotka teidän ympärillänne ovat. 45 Ja huonekuntalaisilta,
jotka muukalaiset ovat teidän seassanne, pitää teidän ne
ostaman, ja heidän suvuiltansa, jotka he teidän tykönänne
teidän maassanne synnyttäneet ovat: ja ne pitää teidän
omanne oleman. 46 Ja pitäkäät heitä omananne, ja teidän
lapsillenne teidän jälkeenne ijankaikkiseksi perimiseksi, ja
niiden pitää oleman teidän orjanne; mutta veljenne Israelin
lapset ei pidä toinen toistansa ankarasti hallitseman. 47 Jos
muukalainen eli huonekuntainen hyötyy sinun tykönäs, ja
sinun veljes köyhtyy hänen tykönänsä, niin että hän myy
itsensä muukalaiselle, joka huonekuntainen sinun tykönäs
on, eli jollekulle muukalaisen suvusta, 48 Niin pitää hänellä

oikeus oleman lunastettaa jälleen sittekuin hän myyty on,
että joku hänen veljistänsä pitäis hänen lunastaman jällensä;
49 Eli hänen setänsä eli setänsä poika lunastakaan hänen,
taikka joku hänen lähimmäisestä suvustansa, eli jos hän itse
taitaa niin paljo matkaan saada, niin pitää hänen lunastaman
itsensä. 50 Ja hänen pitää lukua laskeman ostajansa kanssa,
siitä vuodesta kuin hän myi itsensä ilovuoteen asti, ja raha
pitää luettaman vuoden luvun jälkeen, sittekuin hän myytiin,
ja kaiken sen ajan palkka pitää siihen luettaman: 51 Ja
jos vielä monta vuotta on ilovuoteen, niin hänen pitää sitä
enemmän antaman lunastuksestansa, senjälkeen kuin hän
ostettu on. 52 Mutta jos harvat vuodet ovat ilovuoteen, niin
laskekaan lukua hänen kanssansa ja hänen pitää vuotten
jälkeen antaman lunastuksensa. 53 Ja pitää hänen palkkansa
myös siihen luettaman vuosi vuodelta, ja ei hänen pidä
ankaruudella häntä hallitseman sinun edessäs. 54 Jos ei hän
näin lunasta itsiänsä, niin hänen pitää ilovuonna vapaana
käymän ulos lapsinensa. 55 Sillä Israelin lapset ovat minun
palveliani; he ovat minun palveliani, jotka minä olen Egyptin
maalta johdattanut ulos: Minä olen Herra teidän Jumalanne.

26 Ei teidän pidä tekemän teillenne epäjumalia, ei
kuvia, eikä myös patsaita pystyttämän teillenne, eikä
myös yhtään merkkikiveä paneman teidän maallanne,
kumartaaksenne niitä; sillä minä olen Herra teidän Jumalanne.
2 Pitäkäät minun sabbatini, ja peljätkäät minun pyhyyttäni:
Minä olen Herra. 3 Jos te säädyissäni vaellatte, ja minun
käskyni kätkette, ja teette ne, 4 Niin minä annan teille sateen
ajallansa, ja maa antaa kasvunsa, ja kedon puut antavat
hedelmänsä. 5 Ja riihen aika ulottuu viinan uutiseen asti, ja
viinan uutinen ulottuu toukoaikaan asti, ja teillä pitää oleman
leipää viljalta, ja saatte asua levollisesti teidän maassanne. 6
Ja minä annan rauhan teidän maallenne, ja te saatte levätä,
ja ei kenkään teitä peljätä, ja minä ajan pahat pedot teidän
maaltanne pois, ja miekan ei pidä käymän teidän maanne
lävitse. 7 Teidän pitää vihollisianne ajaman takaa, ja heidän
pitää kaatuman miekkaan teidän edessänne. 8 Viisi teistä
karkottaa sata, ja sata teistä karkottaa kymmenentuhatta,
ja teidän vihollisenne pitää kaatuman teidän edessänne
miekkaan. 9 Ja minä käännän minuni teidän puoleenne, ja
teen teidät hedelmälliseksi ja lisään teitä, ja vahvistan minun
liittoni teidän kanssanne. 10 Ja te saatte syödä sitä vanhaa,
joka vanhenee, ja vanhat te hylkäätte uuden tähden. 11 Ja
minä panen asumasiani teidän keskellenne, ja minun sieluni
ei hyljää teitä. 12 Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen
teidän Jumalanne, ja teidän pitää oleman minun kanssani.
13 Sillä minä olen Herra teidän Jumalanne, joka johdatin
teidät ulos Egyptin maalta, ettei teidän pitänyt oleman heidän
orjansa. Minä olen taittanut poikki ikeenne vehmerän, ja
olen antanut tiedän käydä pystyällä. 14 Mutta jos ette kuule
minua, ettekä tee kaikkia näitä käskyjä, 15 Vaan suututte
säätyihini, ja teidän sielunne hyljää minun oikeuteni, ettekä
tee kaikkia minun käskyjäni, ja rikotte minun liittoni, 16 Niin
minä teen teille nämät: minä rankaisen teitä vavistuksella,
kuivataudilla, ja poltetaudilla, josta kasvonne raukeevat ja
ruumiinne nääntyvät: ja teidän pitää siemenenne kylvämän
turhaan, ja teidän vihollistenne pitää syömän sen. 17 Ja minä
asetan kasvoni teitä vastaan, ja te lyödään vihamiehiltänne,
ja ne pitää hallitseman teitä, jotka teitä vihaavat, teidän pitää
myös pakeneman, koska ei kenkään teitä aja takaa. 18
Jollette vielä sittekään kuule minua, niin minä lisään sen
seitsemän kertaa, rangaistakseni teitä synteinne tähden. 19
Ja minä särjen teidän ylpeytenne uppiniskaisuuden, minä
teen teidän toivonne niinkuin raudan, ja teidän maanne
niinkuin vasken. 20 Ja teidän voimanne pitää hukkaan
kulutettaman, niin ettei teidän maanne kasvoansa anna,
eikä puut maalla hedelmäänsä anna. 21 Ja jos te vielä
minua vastaan vaellatte, ettekä tahdo kuulla minua, niin minä
vielä sitte lisään rangaistuksen teidän päällenne seitsemän
kertaa, teidän synteinne tähden. 22 Ja lähetän teidän
sekaanne metsän pedot syömään lapsianne, ja karjaanne
raatelemaan, ja vähentämään teitä, ja teidän tienne pitää
autioksi tuleman. 23 Jollette vielä niillä anna kuritettaa
teitänne, mutta käytte minua vastaan, 24 Niin minä myös
käyn teitä vastaan, ja lyön teitä vielä seitsemän kertaa
enemmin, teidän synteinne tähden. 25 Ja saatan päällenne
kostomiekan, joka minun liittoni pitää kostaman, että te
kokootte teitänne teidän kaupunkeihinne: sitte minä lähetän
teidän sekaanne ruttotaudin, ja annan teitä vihamiestenne
käteen. 26 Ja minä hukutan teiltä leivän aineen, niin että
yhdessä pätsissä kymmenen vaimoa leipänne kypsentävät,
ja punnitsevat leipänne vaalla: ja syötyänne ette tule ravituksi.
27 Ja jollette vielä sitte kuule minua, mutta vaellatte minua
vastaan, 28 Niin minä myös hirmuisuudessa vaellan teitä
vastaan, ja minä rankaisen teitä seitsemän kertaa enemmin,
teidän synteinne tähden, 29 Että teidän pitää syömän
poikainne ja tytärtenne lihaa, 30 Ja minä kukistan teidän
kukkulanne ja hävitän teidän kuvanne, ja panen teidän
raatonne epäjumalainne raatoin päälle, ja minun sieluni
kuoittaa teitä. 31 Ja teen kaupunkinne autioiksi ja kirkkonne
hävitän, enkä myös teidän lepytyshajuanne haista. 32 Ja
minä tahdon hävittää maan, niin että vihollisenne, jotka
siinä asuvat, pitää siitä hämmästymän. 33 Ja hajoitan teitä
pakanain sekaan, ja vedän ulos miekan teidän jälkeenne, ja

maanne pitää tuleman kylmille ja kaupunkinne kukistetuksi.
34 Silloin kelpaa maalle hänen leponsa, niinkauvan kuin hän
autiona on, ja te olette vihollisten maalla. Ja silloin vasta
maa lepää ja pyhää pitää. 35 Niinkauvan kuin se autiona on,
saa hän levätä, ettei hän saanut pyhää pitää, silloin koska
teidän piti hänen pyhäänsä antaman pitää, koska te asuitte
siellä. 36 Ja niille, jotka jäävät teistä, teen minä vapisevan
sydämen heidän vihollistensa maalla, niin että kapisevan
lehden ääni karkottaa heitä, ja pitää pakeneman sitä niinkuin
miekkaa, ja pitää kaatuman siinä, kussa ei kenkään heitä
aja takaa. 37 Ja heidän pitää lankeeman toinen toisensa
päälle, niinkuin miekan edestä, vaikka ei yksikään karkota
heitä, ja ette tohdi nousta vihamiehiänne vastaan. 38 Ja
teidän pitää hukkuman pakanain seassa, ja vihollisten maa
pitää teitä syömän. 39 Ne kuin jäävät teistä, pitää vaipuman
pahuudessansa, teidän vihollistenne maalla. Ja isäinsä
pahoissa teoissa pitää teidän vaipuman. 40 Silloin pitää
heidän tunnustaman pahat tekonsa ja isäinsä pahat teot,
joilla he ovat minun mieleni rikkoneet, ja vaeltaneet minua
vastaan. 41 Sentähden minä myös vaellan heitä vastaan
ja vien heitä vihollistensa maalle, että edes silloin heidän
ympärileikkaamatoin sydämensä nöyryyttäis itsensä; silloin
myös heidän pahan tekonsa rangaistus heille kelpaa. 42 Ja
minä muistan minun liittoni Jakobin kanssa, niin myös minun
liittoni Isaakin kanssa, ja myös minun liittoni Abrahamin
kanssa muistan minä, muistan myös maan, 43 Joka heiltä
jätetty on, ja sille kelpaa lepopäivänsä, niinkauvan kuin
se autiona on heiltä, ja heidän pahan tekonsa rangaistus
heille kelpaa, että he hylkäsivät minun oikeuteni, ja heidän
sielunsa on kuoittanut minun säätyjäni. 44 Ja vaikka he
vielä vihollistensa maalla ovat, en minä kuitenkaan ole heitä
hyljännyt, ja en heitä niin kurittanut, että minä olisin heidän
peräti hukuttanut, ja minun liittoni heidän kanssansa tyhjäksi
tehnyt; sillä minä olen Herra heidän Jumalansa. 45 Ja
minä muistan ensimäisen liittoni heistä, koska minä johdatin
heidät Egyptin maalta pakanain silmäin edestä, ollakseni
heidän Jumalansa: minä Herra. 46 Nämät ovat ne säädyt ja
oikeudet ja käskyt, jotka Herra antoi itsensä ja Israelin lasten
vaiheelle, Sinain vuorella, Moseksen käden kautta.

27 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu
Israelin lapsille ja sano heille: Jos joku tekee
jonkun erinomaisen lupauksen, niin pitää ne sinun arvios
jälkeen oleman Herran omat. 3 Niin pitää tämän oleman
sinun arvios: Kahdenkymmenen vuotisen miehenpuolen
kuuteenkymmeneen vuoteen asti, pitää sinun arvaaman
viiteenkymmeneen hopeasikliin, pyhän siklin jälkeen. 4 Mutta
vaimonpuolen pitää sinun arvaaman kolmeenkymmeneen
sikliin. 5 Mutta viiden vuotisesta kahdenkymmenen vuotiseen
asti, jos se on miehenpuoli, niin pitää sinun arvaaman
kahteenkymmeneen sikliin, vaan vaimonpuolen kymmeneen
sikliin. 6 Jos se on kuukautinen viidenteen vuoteen asti, ja on
miehenpuoli, pitää sinun sen arvaaman viiteen hopeasikliin,
mutta vaimonpuolen kolmeen hopeasikliin. 7 Mutta jos se on
kuudenkymmenen vuotinen eli sen päälle, ja miehenpuoli,
pitää sinun arvaaman hänen viiteentoistakymmeneen sikliin,
mutta vaimonpuolen kymmeneen sikliin. 8 Ja jos hän on ylen
köyhä senkaltaiseen arvioon, niin pitää hänen menemän
papin eteen, ja papin pitää arvaaman hänen. Sen jälkeen,
kuin se, joka lupauksen tehnyt on, voi matkaan saada, pitää
papin hänen arvaaman. 9 Jos se on karjasta, jota Herralle
uhrataan, kaikki mitä Herralle annetaan, se on pyhä. 10 Ei
pidä sitä vaihetettaman eli muutettaman hyvä pahaan, eli
paha hyvään. Jos joku kumminkin vaihettaa yhden eläimen
toiseen, niin pitää he molemmat oleman pyhät. 11 Jos se
eläin on saastainen, jota ei saada uhrata Herralle, niin pitää
se vietämän papin eteen, 12 Ja papin pitää arvaaman sen,
jos se on hyvä eli paha: sen pitää pysymän sinun arviossas,
joka pappi olet. 13 Jos joku kuitenkin tahtoo lunastaa sen,
hänen pitää antaman viidennen osan sinun arvios päälle.
14 Ja jos joku pyhittää huoneensa Herralle pyhäksi, niin
pitää papin arvaaman sen, jos se on hyvä eli paha: ja papin
arviossa pitää sen pysymän. 15 Mutta jos pyhittänyt tahtoo
lunastaa huoneensa, niin pitää hänen antaman viidennen
osan enemmän rahaa, kuin sinun arvios on, ja niin pitää se
hänen oleman. 16 Jos joku pyhittää Herralle kappaleen peltoa
perintömaastansa, niin pitää sinun se arvaaman sen jälkeen,
kuin siihen kylvetään; jos siihen kylvetään homer ohria, niin
pitää sen maksaman viisikymmentä hopeasikliä. 17 Vaan
jos hän pyhittää peltonsa ilovuodesta alkain, niin pitää sen
maksaman sinun arvios jälkeen. 18 Jos hän on pyhittänyt
peltonsa ilovuoden jälkeen, niin papin pitää lukeman hänelle
rahan vuoden luvun jälkeen, kuin takaperin on ilovuoteen
asti, ja se pitää sinun arviostas vähennettämän. 19 Jos
se joka pellon pyhittänyt on, tahtoo sen todella lunastaa
jälleen, niin pitää hänen antaman viidettä osaa enemmän
rahaa, kuin se sinulta arvattu on, ja niin pitää se hänen
oleman. 20 Jos ei hän tahdo lunastaa peltoa, mutta myy sen
toiselle, niin ei pidä sitä enää lunastettaman. 21 Vaan se
pelto, koska se ilovuonna tulee vapaaksi, pitää oleman pyhä
Herralle, niinkuin valallisella lupauksella eroitettu pelto, ja
pitää oleman papin perintösaama. 22 Jos joku sen pellon,
jonka hän ostanut on, joka ei ole hänen perintömaansa,
pyhittää Herralle, 23 Niin pitää papin laskeman hänen

edessänsä sen hinnan sinun arvios jälkeen, ilovuoteen
asti, ja hänen pitää sen samana päivänä antaman ulos,
sinun arvios jälkeen, että se Herralle pyhä olis; **24** Mutta
ilovuonna pitää sen tuleman hänen omaksensa jälleen, jolta
hän sen ostanut on, että se oli hänen perintösaamansa
maalla. **25** Kaikki sinun arvios pitää tapahtuman pyhän siklin
jälkeen; mutta sikli tekee kaksikymmentä geraa. **26** Mutta
eläinten esikoista, joka esikko-oikeuden jälkeen Herran oma
muutoinkin on, ei pidä kenenkään pyhittämän, olkoon härkä
eli lammas; sillä se on Herran. **27** Jos jotakin saastaista on
eläinten seassa, niin se pitää lunastettaman sinun arvios
jälkeen, ja siihen lisäksi annettaman viides osa; jos ei
sitä lunasteta, niin se myytäkään sinun arvios jälkeen. **28**
Kuitenkin kaikkea valallisella lupauksella eroitettua, jota joku
valallisesti lupaa Herralle kaikesta mitä hänellä on, joko se
olis ihminen, eläin eli perintöpelto, ei sitä pidä myytämän eli
lunastettaman; sillä kaikki valallisellla lupauksella eroitettu on
kaikkein pyhin Herralle. **29** Kaikkea kirottua, joka kiroukseen
annetaan ihmisistä, ei pidä lunastettaman, vaan hän pitää
totisesti kuoletettaman. **30** Kaikki maan kymmenykset, sekä
maan siemenestä että puiden hedelmistä, ovat Herran, ja
pitää oleman pyhät Herralle. **31** Jos joku tahtoo lunastaa
kymmenyksensä, hänen pitää antaman viidennen osan
lisäksi. **32** Ja kaikki kymmenykset karjasta, ja lampaista, ja
kaikista kuin vitsan alla käy, ne ovat pyhät kymmenykset
Herralle. **33** Ei pidä kysyttämän, jos se on hyvä eli paha,
eikä myös pidä sitä vaihetettaman. Jos joku vaihettaa sen,
niin pitää ne molemmat oleman pyhät, ja ei lunastettaman.
34 Nämät ovat ne käskyt, jotka Herra antoi Moseksen kautta
Israelin lapsille, Sinain vuorella.

4 Mooseksen

1 Ja Herra puhui Mosekselle Sinain korvessa, seurakunnan
majassa, ensimäisenä päivänä toisena kuukautena,
toisena vuonna jälkeen, sittekuin he olivat lähteneet Egyptin
maalta, ja sanoi: **2** Lukekaat koko Israelin lasten joukko,
heidän sukunsa, ja heidän isäinsä huonetten jälkeen, ja
heidän nimeinsä luvun jälkeen, kaikki miehenpuoli, mies
mieheltä, **3** Kahdenkymmenen vuotiset ja sen ylitse, kaikki
jotka kelpaavat lähtemään sotaan Israelissa: lukekaat heitä
heidän joukkonsa jälkeen, sinä ja Aaron. **4** Ja teidän
kanssanne pitää oleman yksi mies jokaisesta sukukunnasta,
joka on isänsä huoneen päämies. **5** Ja nämät ovat niiden
päämiesten nimet, jotka teidän kanssanne seisoman pitää:
Rubenista, Elitsur Zedeurin poika; **6** Simeonista, Selumiel
Suri-Saddain poika; **7** Juudasta, Nahesson Amminadabin
poika; **8** Isaskarista, Netaneel Suarin poika; **9** Sebulonista,
Eliab Helonin poika; **10** Josephin pojista: Ephraimista,
Elisama Ammihudin poika; Manassesta, Gamliel Pedatsurin
poika; **11** BenJaminista, Abidan Gideonin poika; **12** Danista,
Ahieser Ammi Saddain poika; **13** Asserista, Pagiel Okranin
poika; **14** Gadista, Eliasaph Deguelin poika; **15** Naphtalista,
Ahira Enan poika. **16** Nämät olivat kutsutut kansan seasta,
isäinsä sukuin esimiehet, jotka olivat Israelin tuhanten
päät. **17** Niin Moses ja Aaron ottivat miehet tykönsä, jotka
nimeltänsä nimitetyt olivat, **18** Ja he kokosivat kaiken
kansan, ensimäisenä päivänä toisella kuulla, jotka luettelivat
polvilukunsa, sukukuntainsa, ja isäinsä huonetten jälkeen:
nimenomattain, kahdenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse,
mies mieheltä. **19** Niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle,
niin luki hän heitä Sinain korvessa. **20** Rubenin Israelin
esikoisen lapset olivat heidän polviluvuissansa, sukunsa ja
isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain, mies mieheltä
kaikki miehenpuoli, kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse,
kaikki kelvolliset sotaan menemään, **21** Luetut Rubenin
sukukuntaan, kuusiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa. **22**
Simeonin lapset ja heidän polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä
huonetten jälkeen, luetut nimenomattain mies mieheltä,
kaikki miehenpuoli kahdenkymmenen vuotisista ja sen
ylitse, kaikki sotaan menemään kelvolliset, **23** Luetut
Simeonin sukukuntaan, yhdeksänkuudettakymmentä tuhatta
ja kolmesataa. **24** Gadin lapset ja heidän polvilukunsa,
sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain
kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan
menemään kelvolliset, **25** Luetut Gadin sukukuntaan,
viisiviidettäkymmentä tuhatta, kuusisataa ja viisikymmentä. **26**
Juudan lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten
jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja
sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelvolliset, **27** Luetut
Juudan sukukuntaan, neljäkahdeksattakymmentä tuhatta
ja kuusisataa. **28** Isaskarin lasten polviluku, heidän
sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain
kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki sotaan
menemään kelvolliset, **29** Luetut Isaskarin sukukuntaan,
neljäkuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa. **30** Sebulonin
lasten polviluku, heidän sukuinsa ja isäinsä huonetten
jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja
sen ylitse, kaikki sotaan menemään kelvolliset, **31**
Luetut Sebulonin sukukuntaan, seitsemänkuudettakymmentä
tuhatta ja neljäsataa. **32** Josephin lapset: Ephraimin
lapsista polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen,
nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse,
kaikki sotaan menemään kelvolliset, **33** Luetut Ephraimin
sukukuntaan olivat neljäkymmentätuhatta ja viisisataa. **34**
Manassen lapset polvilukunsa, sukunsa ja isäinsä huonetten
jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja
sen ylitse, kaikki jotka sotaan menemään kelpasivat, **35**
Luetut Manassen sukukuntaan, kaksineljättäkymmentä
tuhatta ja kaksisataa. **36** BenJaminin lasten polviluku,
heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain
kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka sotaan
menemään kelpasivat, **37** Luetut BenJaminin sukukuntaan,
viisineljättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa. **38** Danin lasten
polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen,
nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse,
kaikki ne jotka sotaan menemään kelpasivat, **39** Luetut
Danin sukukuntaan, kaksiseitsemättäkymmentä tuhatta
ja seitsemänsataa. **40** Asserin lasten polviluku, heidän
sukunsa ja isäinsä huonetten jälkeen, nimenomattain
kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, kaikki jotka
sotaan kelpasivat, **41** Luetut Asserin sukukuntaan,
yksiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa. **42** Naphtalin
lasten polviluku, heidän sukunsa ja isäinsä huonetten
jälkeen, nimenomattain kahdenkymmenen vuotisista ja
sen ylitse, kaikki jotka sotaan kelpasivat, **43** Luetut
Naphtalin sukukuntaan, kolmekuudettakymmentä tuhatta ja
neljäsataa. **44** Nämät ovat ne luetut, jotka Moses ja Aaron
ja kaksitoistakymmentä Israelin päämiestä lukivat, joista
aina yksi oli jokaisen heidän isänsä huoneen ylitse. **45** Ja
olivat kaikki yhteen luetut Israelin lapset, heidän isäinsä
huonetten jälkeen, kahdestakymmenestä vuodesta ja sen
ylitse, kaikki jotka olivat sotaan kelvolliset Israelissa, **46** Ja
olivat kaikki luetut, kuusi kertaa satatuhatta ja kolmetuhatta ja
viisisataa ja viisikymmentä. **47** Mutta Leviläiset heidän isäinsä

sukukunnan jälkeen ei olleet heidän lukuunsa luetut. 48 Ja
Herra puhui Mosekselle, sanoen: 49 Ei kuitenkaan pidä sinun
lukeman Levin sukukuntaa, eli ottaman heistä päälukua,
Israelin lasten seassa; 50 Mutta sinun pitää asettaman
Leviläiset todistuksen majan palvelukseen, ja kaikkein sen
astiain päälle, ja kaikkein mitkä sen omat ovat. Heidän
pitää kantaman majan, ja kaikki sen astiat, ja heidän pitää
ottaman vaarin siitä, ja sioittaman itsensä majan ympärille.
51 Ja kuin matkustetaan, silloin pitää Leviläisten ottaman
majan alas, ja koska joukko itsensä sioittaa, pitää heidän
paneman sen ylös. Jos joku muukalainen lähestyy sitä, sen
pitää kuoleman. 52 Israelin lapset pitää sioittaman itsensä
kukin leirinsä ja joukkonsa lipun tykö. 53 Mutta Leviläiset
pitää sioittaman itsensä todistuksen majan ympärille, ettei
viha tulisi Israelin lasten joukon päälle. Sentähden pitää
Leviläisten pitämän vaarin todistuksen majan vartiosta. 54
Ja Israelin lapset tekivät sen: kaikki mitä Herra Mosekselle
käskenyt oli, niin he tekivät.

2 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 2
Israelin lapset pitää itsensä sioittaman, jokainen lippunsa
ja merkkinsä alle, isäinsä huoneen jälkeen: sille kohdalle
ympäri seurakunnan majaa pitää heidän itsensä sioittaman.
3 Etiselle puolelle itään päin pitää Juudan lippunsa ja
joukkonsa kanssa itsensä sioittaman: heidän päämiehensä
Nahesson Amminadabin poika, 4 Ja hänen joukkonsa
luetut, neljäkahdeksattakymmentä tuhatta ja kuusisataa.
5 Hänen viereensä pitää Isaskarin sukukunnan itsensä
sioittaman: heidän päämiehensä Netaneel Zuarin poika,
6 Ja hänen joukkonsa luetut, neljäkuudettakymmentä
tuhatta ja neljäsataa. 7 Senjälkeen Sebulonin sukukunta
ja heidän päämiehensä Eliab Helonin poika, 8 Ja hänen
joukkonsa luetut, seitsemänkuudettakymmentä tuhatta ja
neljäsataa. 9 Kaikki Juudan leirissä luetut, satatuhatta
ja kuusiyhdeksättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa,
heidän joukoissansa: heidän pitää ensinnä vaeltaman.
10 Etelän puolelle pitää Rubenin itsensä sioittaman
lippunsa ja joukkonsa kanssa, heidän päämiehensä
Elitsur Sedeurin poika, 11 Ja hänen joukkonsa luetut,
kuusiviidettäkymmentä tuhatta ja viisisataa. 12 Hänen
viereensä pitää Simeonin sukukunnan itsensä sioittaman:
heidän päämiehensä Selumiel Suri Saddain poika, 13
Ja hänen joukkonsa luetut, yhdeksänkuudettakymmentä
tuhatta ja kolmesataa. 14 Sitälähin Gadin sukukunta,
heidän päämiehensä Eliasaph Reguelin poika, 15 Ja
heidän joukkonsa luetut, viisiviidettäkymmentä tuhatta,
kuusisataa ja viisikymmentä. 16 Kaikki Rubenin leirissä
luetut, satatuhatta, yksikuudettakymmentä tuhatta, neljäsataa
ja viisikymmentä heidän joukoissansa. Ja heidän pitää
toisena vaeltaman. 17 Sitte pitää seurakunnan majan
vaeltaman Leviläisten leirin kanssa keskileirissä, ja niinkuin
he teitänsä sioittavat, niin pitää myös heidän vaeltaman,
jokaisen paikassansa, lippuinsa alla. 18 Lännen puolelle pitää
Ephraimin itsensä sioittaman lippunsa ja joukkonsa kanssa,
heidän päämiehensä Elisama Ammihudin poika, 19 Ja hänen
joukkonsa luetut, neljäkymmentä tuhatta ja viisisataa. 20
Lähin häntä pitää Manassen sukukunnan itsensä sioittaman:
heidän päämiehensä Gamliel Pedatsurin poika, 21 Ja
hänen joukkonsa luetut, kaksineljättäkymmentä tuhatta ja
kaksisataa. 22 Senjälkeen BenJaminin sukukunta: heidän
päämiehensä Abidan Gideonin poika, 23 Ja hänen joukkonsa
luetut, viisineljättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa. 24 Kaikki
Ephraimin leirissä luetut, satatuhatta, ja kahdeksantuhatta,
ja sata, heidän joukoissansa. Ja heidän pitää kolmantena
vaeltaman. 25 Pohjan puolella pitää Danin sioituslippu
oleman heidän joukkoinsa jälkeen, ja Danin lasten päämies
Ahieser AmmiSaddain poika, 26 Ja hänen joukkonsa
luetut, kaksiseitsemättäkymmentä tuhatta ja seitsemänsataa.
27 Hänen viereensä pitää Asserin sukukunnan heitänsä
sioittaman, ja Asserin lasten päämies Pagiel Okranin poika,
28 Ja hänen joukkonsa luetut, yksiviidettäkymmentä tuhatta
ja viisisataa. 29 Sitälikin Naphtalin sukukunta, ja Naphtalin
lasten päämies Ahira Enanin poika, 30 Ja hänen joukkonsa
luetut, kolmekuudettakymmentä tuhatta ja neljäsataa. 31
Niin että kaikki Danin leirissä luetut ovat satatuhatta,
seitsemänkuudettakymmentä tuhatta ja kuusisataa. Ja
heidän pitää viimeisenä vaeltaman lippunsa alla. 32 Tämä on
Israelin lasten luku heidän isäinsä huonetten jälkeen, kaikkein
heidän leirinsä luettuin ja joukkoinsa kanssa: kuusisataa
tuhatta ja kolmetuhatta, viisisataa ja viisikymmentä. 33 Mutta
Leviläiset ei ole luetut Israelin lasten lukuun, niinkuin Herra
Mosekselle oli käskenyt. 34 Ja Israelin lapset tekivät sen:
kaiken sen jälkeen, kuin Herra oli Mosekselle käskenyt,
sioittivat he heitänsä lippuinsa alle ja matkustivat itsekukin
sukukunnassansa, isäinsä huoneen jälkeen.

3 Nämät ovat Aaronin ja Moseksen sukukunnat siihen
aikaan koska Herra puhui Mosekselle Sinain vuorella.
2 Ja nämät ovat Aaronin poikain nimet: Nadab esikoinen,
sitälikin Abihu, Eleatsar ja Itamar. 3 Nämät ovat Aaronin
poikain nimet, jotka olivat papiksi voidellut, ja heidän kätensä
täytetyt papin virkaan. 4 Mutta Nadab ja Abihu kuolivat
Herran edessä, koska he uhrasivat vierasta tulta Herran
edessä Sinain korvessa, ja ei ollut heillä poikia; mutta

Eleatsar ja Itamar tekivät papin virkaa isänsä Aaronin
edessä. 5 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 6 Tuo
edes Levin sukukunta ja aseta heitä papin Aaronin eteen,
palvelemaan häntä, 7 Ja pitämään vaarin hänen vartiostansa
ja koko seurakunnan vartiosta, seurakunnan majan edessä,
ja palvelemaan majan palveluksessa, 8 Ja tallella pitämään
kaikki seurakunnan majan astiat, ja ottamaan vaarin Israelin
lasten vartioitsemisesta, palvelemaan majan palveluksessa.
9 Ja sinun pitää antaman Aaronille ja hänen pojillensa
Leviläiset; he ovat niille lahjaksi annetut Israelin lapsista. 10
Mutta Aaronin poikinensa pitää sinun asettaman pitämään
vaaria pappeudestansa. Ja jos joku muukalainen siihen
lähestyy, sen pitää kuoleman. 11 Ja Herra puhui Mosekselle
sanoen: 12 Katso, minä otin Leviläiset Israelin lapsista
kaikkein esikoisten edestä, jotka ensisti äitinsä kohdun
avaavat Israelin lasten seassa, niin että Leviläisten pitää
oleman minun. 13 Sillä kaikki esikoiset ovat minun: sinä
päivänä, kuin minä löin kaikki esikoiset Egyptin maalla,
pyhitin minä itselleni kaikki esikoiset Israelissa, ihmisistä niin
karjaan asti, että ne olisivat minun: Minä Herra. 14 Ja Herra
puhui Mosekselle Sinain korvessa, sanoen: 15 Lue Levin
pojat heidän isäinsä huoneen ja sukukuntainsa jälkeen:
kaiken miehenpuolen, kuukauden vanhan ja sen ylitse,
pitää sinun lukeman. 16 Ja Moses luki heitä Herran sanan
jälkeen, niinkuin hänelle oli käsketty. 17 Ja nämät olivat
Levin pojat nimeinsä jälkeen: Gerson, Kahat ja Merari. 18
Mutta Gersonin poikain nimet heidän sukukunnissansa olivat
Libni ja Simei. 19 Kahatin pojat heidän sukukunnissansa:
Amram, Jetsehar, Hebron ja Usiel. 20 Merarin pojat
heidän sukukunnissansa: Maheli ja Musi. Nämät ovat Levin
sukukunnat heidän isäinsä huoneen jälkeen. 21 Nämät
ovat Gersonin sukukunnat: Libniläiset ja Simeiläiset. 22
Heidän lukunsa, kaikki miehenpuoli kuukauden vanha ja
sen ylitse, ne olivat seitsemäntuhatta ja viisisataa. 23
Ja Gersonilaisten sukukunnat pitää heitänsä sioittaman
takapuolelle majaa, länteen päin. 24 Heidän päämiehensä,
pitää oleman Eljasaph Laelin poika. 25 Ja Gersonin lasten
pitää vartioitseman seurakunnan majassa Tabernaklia, ja
majaa, peitteitä, ja seurakunnan majan oven vaatteita, 26 Ja
pihan vaatteita, ja pihan oven peitettä, joka on Tabernaklin
ja alttarin päällä ympäri, ja köysiä ja kaikkia, mitä sen
palvelukseen tarvitaan. 27 Nämät ovat Kahatin sukukunnat:
Amramilaiset, Jetseharilaiset, Hebronilaiset ja Usielilaiset:
28 Kaikki miehenpuoli kuukauden vanhasta ja sen ylitse,
lukuansa kahdeksantuhatta ja kuusisataa, joiden pitää
pitämän vaarin pyhän vartioitsemisesta, 29 Ja pitää heitänsä
sioittaman etelän puolelle, sivulle majaa. 30 Ja heidän
päämiehensä pitää oleman Elitsaphan Usielin poika. 31
Ja heidän pitää vartoitseman arkkia, pöytää, kynttiläjalkaa,
alttareita ja kaikkia pyhän astioita, joilla palvelusta tehdään,
ja peitteitä ja kaikkia, mitä palvelukseen tarvitaan. 32
Mutta kaikkein Levin päämiesten ylimmäinen pitää oleman
Eleatsarin papin Aaronin pojan, ylitse niiden, jotka pitävät
vaarin pyhän vartioitsemisesta. 33 Nämät ovat Merarin
sukukunnat: Mahelilaiset ja Musilaiset, 34 Joiden luku oli
kuusituhatta ja kaksisataa, kaikki miehenpuoli, kuukauden
vanha ja sen ylitse. 35 Heidän päämiehensä pitää oleman
Suriel Abihailin poika, ja pitää sioittaman heitänsä sivulle
majaa, pohjan puolelle. 36 Ja heidän virkansa pitää oleman,
vartioida majan lautoja, korennoita, patsaita ja majan jalkoja,
ja kaikkia astioita, jotka sen palvelukseen tarvitaan, 37 Niin
myös patsaita pihan ympärillä, ja sen jalkoja, ynnä paanuin
ja köytten kanssa. 38 Mutta seurakunnan majan etiselle
puolelle itään päin pitää Moses ja Aaron ja hänen poikansa
heitänsä sioittaman, ja vartioitseman pyhän vartioita Israelin
lasten puolesta. Jos joku muukalainen siihen lähestyy,
sen pitää kuoleman. 39 Kaikkein Leviläisten luku, jotka
Moses ja Aaron lukivat, heidän sukukunnissansa Herran
sanan jälkeen, kaikki miehenpuoli, kuukauden vanha ja sen
ylitse, oli kaksikolmattakymmentä tuhatta. 40 Ja Herra puhui
Mosekselle: lue kaikki esikoiset, jotka miehenpuolet ovat
Israelin lasten seassa, kuukauden vanhat ja sen ylitse, ja ota
heidän nimeinsä luku. 41 Ja sinun pitää ottaman Leviläiset
minulle, minä Herra, kaikkein Israelin lasten esikoisten
edestä, ja Leviläisten karjat, kaikkein Israelin lasten karjan
esikoisten edestä. 42 Ja Moses luki, niinkuin Herra hänelle
käskenyt oli, kaikki Israelin lasten esikoiset. 43 Ja olivat kaikki
miehiset esikoiset, heidän nimeinsä luvun jälkeen, kuukauden
vanhat ja sen ylitse luetut, kaksikolmattakymmentä tuhatta,
kaksisataa ja kolmekahdeksattakymmentä. 44 Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: 45 Ota Leviläiset kaikkein
Israelin lasten esikoisten edestä, ja Leviläisten karja heidän
karjansa edestä: ja Leviläisten pitää oleman minun, minä
olen Herra. 46 Mutta lunastuksen niiden kahdensadan ja
kolmenkahdeksattakymmenen edestä, jotka jäävät Israelin
lasten esikoisista Leviläisten luvun ylitse, 47 Pitää sinun
ottaman viisi sikliä joka hengeltä: pyhän siklin jälkeen
pitää sinun sen ottaman; sikli maksaa kaksikymmentä
geraa. 48 Ja sinun pitää antaman rahan Aaronille ja hänen
pojillensa, lunastettuin edestä, jotka ylitse olivat. 49 Niin otti
Moses lunastusrahan niiltä, jotka ylitse olivat Leviläisten
lunastetuista. 50 Israelin lasten esikoisilta otti hän rahan,
tuhannen kolmesataa ja viisiseitsemättäkymmentä sikliä:
pyhän siklin jälkeen. 51 Ja Moses antoi lunastusrahan

Aaronille ja hänen pojillensa Herran sanan jälkeen, niinkuin
Herra oli Mosekselle käskenyt.

4 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: **2** Lue
Kahatin lapset Levin poikain seasta, heidän sukukuntainsa
ja isäinsä huoneen jälkeen, **3** Kolmenkymmenen vuotisesta
ja sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti: kaikki ne jotka
kelvolliset ovat sotaan menemään, seurakunnan majassa
palvelusta tekemään. **4** Ja tämä pitää oleman Kahatin
poikain virka todistuksen majassa, joka kaikkein pyhin
on: **5** Koska leiriä siirretään, niin pitää Aaronin poikinensa
tuleman ja ottaman esiripun alas, ja käärimän todistuksen
arkin siihen, **6** Ja paneman peitteen sen päälle tekasjim-
nahoista, ja hajoittamaan kokonansa sinisen vaatteen sen
ylitse, ja paneman sen korennot siallensa. **7** Niin myös
pitää heidän hajoittaman näkypöydälle sinisen vaatteen,
ja paneman sen päälle vadit, lusikat, maljat ja kannut,
joilla ulos ja sisälle kaadetaan, ja ne alinomaiset leivät
pitää sen päällä oleman. **8** Ja heidän pitää hajoittaman
niiden päälle tulipunaisen vaatteen, ja peittämän tekasjim-
nahkaisella peitteellä, ja paneman sen korennot siallensa.
9 Ja heidän pitää ottaman sinisen vaatteen, ja käärimän
valkeuden kynttiläjalan sen sisälle, ja sen lamput, niistimet ja
sammutusastiat, ja kaikki öljyastiat, joilla palvelusta siinä
tehdään. **10** Ja tämän ja kaikkein näiden kaluin ympäri pitää
heidän paneman peitteen tekasjim-nahasta, ja paneman
ne korentoin päälle. **11** Niin myös pitää heidän hajoittaman
kultaisen alttarin päälle sinisen vaatteen, ja peittämän sen
tekasjim-nahkaisella peitteellä, ja paneman sen korennot
siallensa. **12** Kaikki astiat, joilla he palvelevat pyhässä, pitää
heidän ottaman ja levittämän niiden ylitse sinisen vaatteen,
ja peittämän sen tekasjim-nahkaisella peitteellä, ja paneman
ne korentoin päälle. **13** Heidän pitää myös käväisemän
tuhan alttarilta ja hajoittaman purppuraisen vaatteen sen
päälle, **14** Ja paneman sen päälle kaikki astiat, joilla he
siinä palvelevat, hiilipannut, hangot, lapiot ja maljat, ja kaikki
alttarin astiat; heidän pitää myös hajoittaman sen ylitse
tekasjim-nahkaisen peitteen, ja paneman korennot siallensa.
15 Koska Aaron ja hänen poikansa nämät toimittaneet ovat
ja peittäneet pyhän ja kaikki pyhät astiat, ja leiriä siirretään,
niin pitää sitte Kahatin lapset menemän ja kantaman niitä,
ja ei pidä rupeeman pyhään, ettei he kuolisi. Nämät pitää
oleman Kahatin lasten taakat seurakunnan majassa. **16**
Ja Eleatsarilla, papin Aaronin pojalla, pitää oleman tämä
virka: toimittaa öljyä valaistukseksi, ja yrttejä suitsutukseksi,
ja alinomaista ruokauhria, ja voidellusöljyä, niin että hän
toimittaa koko Tabernaklin ja kaikki, mitä siinä on, pyhän ja
hänen astiansa. **17** Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille
sanoen: **18** Ei teidän pidä Kahatilaisten sukukuntain sikiöitä
hävittämän Leviläisten seasta. **19** Vaan sen teidän pitää
heidän kanssansa tekemän, että he eläisivät ja ei kuolisi:
jos he lähestyvät sitä kaikkein pyhimpää, niin pitää Aaronin
poikinensa menemän sisälle ja asettaman itsekunkin heidän
virkaansa ja taakkaansa. **20** Vaan ei heidän pidä menemän
sinne sisälle, katsomaan pyhää, koska se peitetään, ettei
he kuolisi. **21** Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **22** Lue
Gersonin lapset, heidän isäinsä huoneen ja sukukuntainsa
jälkeen: **23** Kolmenkymmenen vuotisesta ja sen ylitse
viidenkymmenen vuotiseen asti, pitää sinun ne lukeman,
kaikki ne, jotka sotaan menemään kelvolliset ovat, että heillä
olis virka seurakunnan majassa. **24** Ja tämä pitää oleman
Gersonilaisten sukukunnan virka, jota heidän pitää tekemän
ja kantaman: **25** Ja heidän pitää kantaman Tabernaklin
vaatteet, ja seurakunnan majan, ja hänen peitteensä, ja
tekasjim-nahkaisen peitteen, joka on sen päällä, ja myös
seurakunnan majan ovivaatteen, **26** Ja pihan vaatteet,
ja läpikäytävän oven vaatteen pihassa, joka käy sekä
Tabernaklin että myös alttarin ympäri, ja hänen köytensä
ja kaikki virkansa astiat, ja kaikki mitä heidän virassansa
tarvitaan ja heidän tekemän pitää. **27** Aaronin ja hänen
poikainsa sanan jälkeen pitää kaikkein Gersonin poikain virka
tehtämän, kaikki mitä heidän kantaman ja korjaaman pitää;
ja teidän pitää katsoman, että he ottaisivat vaarin kaikista
kuormistansa. **28** Tämän pitää Gersonin lasten ja sukuin
virka oleman seurakunnan majassa: ja heidän vartionsa
pitää oleman Itamarin, papin Aaronin pojan käden alla. **29**
Merarin lapset, heidän sukukuntainsa ja isäinsä huoneen
jälkeen, pitää sinun myös lukeman: **30** Kolmenkymmenen
vuotisesta ja sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti,
pitää sinun ne lukeman, kaikki sotaan menemään kelvolliset,
palvelemaan seurakunnan majassa. **31** Tästä kuormasta pitää
heidän pitämän vaarin, kaiken virkansa jälkeen seurakunnan
majassa, kuin ovat majan laudat, ja korennot, ja patsaat,
ja jalat, **32** Niin myös patsaat pihan ympärillä, ja jalat,
ja naulat, ja köydet, kaikkein heidän astiainsa kanssa,
kaiken heidän virkansa perästä: jokaiselle pitää teidän
nimenomattain asettaman kuormat astioista, joista heidän
pitää pitämän vaarin. **33** Ja tämä pitää oleman Merarin lasten
sukuin virka kaikissa, joista heidän pitää ottaman vaarin
seurakunnan majassa, Itamarin papin Aaronin pojan käden
alla. **34** Ja Moses ja Aaron, ynnä kaiken kansan päämiesten
kanssa, lukivat Kahatilaisten lapset, heidän sukuinsa ja
isäinsä huoneen jälkeen, **35** Kolmenkymmenen vuotisesta
ja sen ylitse viidenkymmenen vuotiseen asti, kaikki sotaan

menemään kelvolliset, palvelusta tekemään seurakunnan
majassa. 36 Ja heidän lukunsa oli heidän sukuinsa jälkeen,
kaksituhatta, seitsemänsataa ja viisikymmentä. 37 Tämä on
Kahatilaisten sukukuntain luku, joilla kaikilla oli toimittamista
seurakunnan majassa, jotka Moses ja Aaron lukivat, Herran
sanan jälkeen, Moeksen kautta. 38 Niin luettiin myös
Gersonin lapset, sukukuntainsa ja isäinsä huoneen jälkeen,
39 Kolmenkymmenen vuotisista ja sen ylitse viidenkymmenen
vuotisiin asti, kaikki sotaan menemään kelvolliset, palvelusta
tekemään seurakunnan majassa. 40 Ja heidän lukunsa,
heidän sukuinsa ja isäinsä huoneen jälkeen, oli kaksituhatta
kuusisataa ja kolmekymmentä. 41 Tämä on Gersonin lasten
suvun luku, joilla kaikilla oli tekemistä seurakunnan majassa,
jotka Moses ja Aaron lukivat, Herran sanan jälkeen. 42
Luettiin myös Merarin lapset, sukuinsa ja isäinsä huoneen
jälkeen, 43 Kolmenkymmenen vuotisista ja sen ylitse
viidenkymmenen vuotisiin asti, kaikki sotaan menemään
kelvolliset, palvelusta tekemään seurakunnan majassa. 44
Ja heidän lukunsa oli, heidän sukuinsa jälkeen, kolmetuhatta
ja kaksisataa. 45 Tämä on Merarin lasten suvun luku, jotka
Moses ja Aaron lukivat, Herran sanan jälkeen Moeksen
kautta. 46 Kaikkein Leviläisten luku, kuin Moses ja Aaron
ynnä Israelin päämiesten kanssa lukivat, heidän sukuinsa ja
isäinsä huoneen jälkeen, 47 Kolmenkymmenen vuotisesta ja
sen ylitse, viidenkymmenen vuotiseen asti, kaikki ne jotka
menivät sisälle palvelusta tekemään virassansa, ja kuormaa
kantamaan seurakunnan majaan, 48 Heidän luettunsa olivat
kahdeksantuhatta, viisisataa ja kahdeksankymmentä. 49
Ja hän luki heidät Herran sanan jälkeen Moeksen kautta,
itsekunkin hänen virkaansa ja kuormaansa, ja ne, mitkä hän
luki, olivat niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli.

5 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Käske Israelin
lapset ajaa kaikki spitaliset leiristä ulos, ja kaikki, joiden
siemen vuotaa, ja kaikki ne, jotka ovat johonkuhun kuolleesen
itsensä saastuttaneet. 3 Sekä miehet että vaimot pitää
teidän ajaman ulos: leiristä ne pitää teidän ajaman ulos, ettei
he leiriänsä saastuttaisi, kussa minä heidän keskellänsä
asun. 4 Ja Israelin lapset tekivät niin, ja ajoivat ne leiristä
ulos: niinkuin Herra oli Mosekselle sanonut, niin he tekivät.
5 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 6 Puhu Israelin
lapsille: jos joku mies eli vaimo tekee jotakin syntiä ihmistä
vastaan, niin että hän raskaasti rikkoo Herraa vastaan, se
sielu on vianalaiseksi itsensä saattanut. 7 Heidän pitää
tunnustaman rikoksensa, jonka he tehneet ovat, ja pitää
päänänsä sovittaman vikansa, ja vielä lisäämän viidennen
osan, ja antaman sille, jota vastaan he rikkoneet ovat. 8 Jos
ei sillä ihmisellä ole sitä, jolla omaisen oikeus on, jolle se
rikos maksettaa taittaisiin, niin pitää se Herralle annettaman,
ja oleman papin oman, paitsi sovinto-oinasta, jolla hän
sovitetaan. 9 Niin pitää myös kaikki ylennys kaikista, minkä
Israelin lapset pyhittävät ja uhraavat papille, oleman hänen
omansa. 10 Jos joku jotain pyhittää, sen pitää oleman papin
omana, ja mitä joku antaa papille, sen pitää oleman myös
hänen omansa. 11 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 12
Puhu Israelin lapsille ja sano heille: jos jonkun miehen vaimo
tulee ynsiäksi ja rikkoo kovasti häntä vastaan; 13 Ja jos joku
makaa hänen, ja se on hänen miehensä silmäin edestä
salattu ja peitetty, että hän on itsensä saastuttanut, ja ei
ole todistusta häntä vastaan, eikä hän ole siinä löydetty,
14 Ja kiivaushenki kehoittaa hänen, että hän kiivoittelee
vaimostansa, että hän on saastuttanut itsensä, eli epäluulon
henki on tullut hänen päällensä, että hän on epäluulossa
vaimostansa, vaikka ei hän ole saastuttanut itsiänsä, 15
Niin pitää miehen viemän vaimonsa papin eteen, ja viemän
uhrin hänen edestänsä, kymmenennen osan ephaa ohraisia
jauhoja, ja ei sen päälle öljyä vuodattaman, eikä myös
pyhää savua sen päälle paneman; sillä se on kiivausuhri
ja muistouhri, joka pahan teon muistuttaa. 16 Niin pitää
papin tuoman hänen edes, ja asettaman Herran eteen. 17
Ja papin pitää ottaman pyhää vettä saviastiaan, ja tomua
Tabernaklin permannosta pitää papin myös ottaman ja
paneman veteen. 18 Ja papin pitää asettaman vaimon
Herran eteen, ja paljastaman vaimon pään, ja paneman
sen kätten päälle muistouhrin, joka on kiivausuhri, ja papin
kädessä pitää oleman ne katkerat kirousvedet. 19 Ja
papin pitää vannottaman vaimoa, ja sanoman hänelle: jos
ei yksikään mies ole maannut sinun kanssas, ja jos et
sinä ole poikennut sinun miehes tyköä, niin ettet sinä ole
itsiäs saastuttanut, niin sinun pitää vapaa oleman tästä
karvaasta vedestä. 20 Mutta jos sinä olet poikennut miehes
tyköä, niin että sinä olet saastuttanut itses, ja joku on
sinun maannut, paitsi sinun omaa miestäs, 21 Niin pitää
papin vannottaman vaimoa kirouksen valalla, ja sanoman
hänelle: Herra antakoon sinun kiroukseksi ja sadatukseksi
kansas keskelle, niin että Herra sallii lakastua lantees ja
vatsas ajettua. 22 Niin menkään nyt tämä kirousvesi sinun
sisällyksiis, niin että sinun vatsas ajettuu, ja sinun lantees
lakastuvat. Ja vaimon pitää sanoman: amen, amen! 23 Ja
niin pitää papin kirjoittaman nämä kiroukset kirjaan, ja pitää
taas pyyhkimän ne ulos siihen katkeraan veteen, 24 Ja pitää
antaman vaimon juoda siitä katkerasta kirousvedestä, ja se
kirousvesi pitää menemän hänen sisällensä katkeruudeksi.
25 Ja papin pitää ottaman kiivausuhrin vaimon kädestä, ja

ylentämän sen Herran eteen ruokauhriksi, ja uhraaman sen
alttarilla. 26 Ja papin pitää ottaman pivon täyden ruokauhrista
hänen muistouhriksensa, ja polttaman sen alttarilla, ja sitte
antaman sitä vettä vaimon juoda. 27 Ja koska hän on
juottanut hänen sillä vedellä, niin tapahtuu, jos hän on
itsensä saastuttanut ja kaiketikin rikkonut miestänsä vastaan,
että kirousvesi tulee hänen sisällänsä katkeraksi, ja hänen
vatsansa ajettuu ja hänen lanteensa lakastuvat: ja sen
vaimon pitää oleman kirotun kansansa seassa. 28 Vaan
jos se vaimo ei ole saastuttanut itsiänsä, vaan on puhdas,
niin ei pidä sen mitään hänelle vahinkoa tekemän, vaan
hänen pitää hedelmälliseksi tuleman. 29 Tämä on kiivauslaki:
koska joku vaimo poikkee pois miehensä tyköä ja saastuttaa
itsensä, 30 Eli koska epäluulon henki kehoittaa miehen
kiivoittelemaan vaimostansa, että hän asettaa hänen Herran
eteen, niin papin pitää tekemän hänelle kaiken tämän lain
jälkeen. 31 Ja miehen pitää oleman viattoman siitä pahasta
teosta, vaan vaimon pitää kantaman pahuutensa.

6 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille ja sano heille: jos mies eli vaimo lupaa erinomaisen
lupauksen, eroittaaksensa itsensä Herralle, 3 Hänen pitää
eroittaman itsensä viinasta ja väkevästä juomasta: viinan
etikkaa ja väkevän juoman etikkaa ei pidä hänen myös
juoman, eikä myös kaikkea sitä, mikä on viinamarjoista
vuotanut, pidä hänen juoman, eikä myös pidä hänen syömän
tuoreita eikä kuivia viinamarjoja. 4 Kaikella eroituksensa
ajalla ei pidä hänen mitään, kuin viinapuusta tehty on,
eikä viinamarjan tuumia eli kuoria syömän. 5 Kaikella
eroituksensa lupauksen ajalla ei pidä partaveitsen tuleman
hänen päänsä päälle: siihenasti kuin hänen päivänsä
täytetään, kuin hän oli Herralle itsensä eroittanut, pitää
hänen pyhän oleman, ja antaman päänsä hiukset vapaasti
kasvaa. 6 Kaikella ajalla, kuin hän Herralle itsensä eroittanut
on, ei pidä hänen menemän yhdenkään kuolleen ruumiin
tykö, 7 Eikä saastuttaman itsiänsä isänsä taikka äitinsä,
eikä veljensä eli sisarensa kuolleesen ruumiisen; sillä
hänen Jumalansa eroitus on hänen päänsä päällä. 8 Ja
kaikella eroituksensa ajalla pitää hänen Herralle pyhän
oleman. 9 Jos joku äkisti ja tapaturmaisesti kuolee
hänen tykönänsä, niin tulee hänen eroituksensa pää
saastutetuksi, ja hänen pitää ajeleman päänsä paljaaksi
puhdistuspäivänänsä, seitsemäntenä päivänä pitää hänen
sen ajeleman. 10 Ja kahdeksantena päivänä pitää hänen
tuoman kaksi mettistä eli kaksi kyhkyläisen poikaa papin tykö,
seurakunnan majan oven eteen. 11 Ja papin pitää uhraaman
yhden syntiuhriksi, ja toisen polttouhriksi, ja sovittaman
hänen, että hän saastutti itsensä kuolleen ruumiilla, ja
niin pitää hänen pyhittämän päänsä sinä päivänä. 12
Ja hänen pitää Herralle pitämän eroituksensa päivät, ja
tuoman vuosikuntaisen karitsan vikauhriksi. Ja niin pitää ne
entiset päivät tyhjään raukeeman, sentähden että hänen
eroituksensa tuli saastutetuksi. 13 Tämä on eroitetun laki,
koska hänen lupauksensa aika täyetty on: hän pitää tuotaman
seurakunnan majan oven eteen. 14 Ja hänen pitää tuoman
uhrinsa Herralle: vuosikuntaisen virheettömän karitsan
polttouhriksi, vuosikuntaisen virheettömän uuhen syntiuhriksi
ja vuosikuntaisen virheettömän oinaan kiitosuhriksi, 15 Ja
korin happamattomia kyrsiä sämpyläjauhoista, sekoitettuja
öljyyn, ja ohukaisia happamattomia kyrsiä, öljyllä voidelluita,
ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa: 16 Ja papin
pitää ne tuoman Herran eteen ja pitää uhraaman hänen
syntiuhriksensa ja polttouhriksensa. 17 Mutta oinaan hänen
pitää uhraaman Herralle kiitosuhriksi, ja happamattomat
leivät korissa; ja papin pitää myös hänen ruokauhrinsa ja
juomauhrinsa tekemän. 18 Ja se, joka luvannut on, pitää
lupauksensa pään ajeleman paljaaksi, seurakunnan majan
oven edessä, ja ottaman lupauksensa pään hiukset ja
heittämän ne tuleen, joka kiitosuhrin alla on. 19 Ja papin pitää
ottaman oinaan keitetyn lavan, ja yhden happamattoman
kyrsän korista, ja yhden ohukaisen happamattoman kyrsän,
ja paneman ne eroitetun käden päälle, sittekuin hän ajellut
on eroituksensa hiukset; 20 Ja papin pitää ne häälyttämän
häälytykseksi Herran edessä. Ja se on pyhä papille, ynnä
häälytysrinnan ja ylennyslavan kanssa, ja sitte eroitettu
juokaan viinaa. 21 Tämä on eroitetun laki, joka uhrinsa lupaa
Herralle eroituksensa puolesta, paitsi mitä hän muutoin taisi
matkaan saattaa: niinkuin hän on luvannut, niin pitää myös
hänen tekemän lupauslakinsa jälkeen. 22 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 23 Puhu Aaronille ja hänen pojillensa,
ja sano: näin pitää teidän siunaaman Israelin lapsia, ja
sanoman heille: 24 Herra siunatkoon sinua, ja varjelkoon
sinua. 25 Herra valistakoon kasvonsa sinun päälles, ja
olkoon sinulle armollinen. 26 Herra ylentäköön kasvonsa
sinun puolees, ja antakoon sinulle rauhan. 27 Ja heidän
pitää paneman minun nimeni Israelin lasten päälle, ja minä
tahdon siunata heitä.

7 Ja tapahtui sinä päivänä, koska Moses oli pannut
Tabernaklin ylös, voiteli hän sen ja pyhitti sen, ja kaikki
sen astiat, niin myös alttarin ja kaikki sen astiat: ja voiteli
ne, ja pyhitti ne. 2 Niin uhrasivat Israelin päämiehet, jotka
ylimmäiset olivat isäinsä huoneessa; sillä he olivat päämiehet
sukukuntain ylitse, ja seisoivat ylimmäisessä siassa heidän

seassansa, jotka luetut olivat, **3** Ja toivat uhrinsa Herran
eteen: kuusi peitettyä vaunua ja kaksitoistakymmentä härkää,
aina vaunun kahden päämiehen edestä; mutta härjän
itsekunkin edestä, ja toivat ne majan eteen. **4** Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: **5** Ota heiltä, että ne palvelisivat
seurakunnan majan palveluksessa ja anna ne Leviläisille,
itsekullekin virkansa jälkeen. **6** Niin otti Moses vaunut ja
härjät, ja antoi ne Leviläisille. **7** Kaksi vaunua ja neljä härkää
antoi hän Gersonin lapsille, heidän virkansa jälkeen. **8** Neljä
vaunua ja kahdeksan härkää antoi hän Merarin lapsille,
heidän virkansa jälkeen, Itamarin, papin Aaronin pojan käden
alla. **9** Mutta Kahatin lapsille ei hän mitään antanut; sillä
heillä oli pyhän virka, ja piti kantaman olallansa. **10** Ja
päämiehet uhrasivat alttarin vihkimiseksi, sinä päivänä koska
se voideltu oli, ja uhrasivat lahjansa alttarin eteen. **11** Ja Herra
sanoi Mosekselle: anna jokaisen päämiehen tuoda uhrinsa,
itsekunkin päivänänsä alttarin vihkimiseksi. **12** Ensimäisenä
päivänä uhrasi lahjansa Nahesson, Amminadabin poika,
Juudan sukukunnasta. **13** Ja hänen lahjansa oli yksi hopiavati,
joka painoi sata ja kolmekymmentä sikliä, yksi hopiamalja,
joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen:
ne molemmat täynnänsä öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja,
ruokauhriksi; **14** Siihen kultainen lusikka, jossa oli kymmenen
sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta, **15** Yksi nuori mulli, yksi
oinas, yksi vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi, **16** Yksi
kauris syntiuhriksi, **17** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä
on Nahessonin Amminadabin pojan lahja. **18** Toisena päivänä
uhrasi Netaneel, Suarin poika, Isaskarin päämies. **19** Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja,
sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi; **20** Siihen kultainen lusikka,
joka maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta,
21 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,
22 Kauris syntiuhriksi, **23** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä
on Netaneelin Suarin pojan lahja. **24** Kolmantena päivänä
Sebulonin lasten päämies, Eliab Helonin poika. **25** Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja,
sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi, **26** Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta, **27** Mulli
karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi, **28**
Kauris syntiuhriksi, **29** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä
on Eliabin Helonin pojan lahja. **30** Neljäntenä päivänä
Rubenin lasten päämies, Elisur Sedeurin poika. **31** Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja,
sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi, **32** Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa täynnänsä suitsutusta, **33**
Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,
34 Kauris syntiuhriksi, **35** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on
Elisurin Sedeurin pojan lahja. **36** Viidentenä päivänä Simeonin
lasten päämies, Selumiel SuriSaddain poika. **37** Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja,
sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi, **38** Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta, **39**
Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,
40 Kauris syntiuhriksi, **41** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on
Selumielin SuriSaddain pojan lahja. **42** Kuudentena päivänä
Gadin lasten päämies, Eliasaph Deguelin poika. **43** Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä sämpyläjauhoja,
sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi, **44** Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnänsä suitsutusta, **45**
Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,
46 Kauris syntiuhriksi, **47** Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi
oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä
on Eliasaphin Deguelin pojan lahja. **48** Seitsemäntenä
päivänä Ephraimin lasten päämies, Elisama Ammihudin
poika. **49** Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi
sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi
seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat
täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,
50 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa,
täynnänsä suitsutusta, **51** Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen
karitsa polttouhriksi, **52** Kauris syntiuhriksi, **53** Ja kiitosuhriksi
kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista
karitsaa. Tämä on Elisaman Ammihudin pojan lahja. **54**
Kahdeksantena päivänä Manassen lasten päämies, Gamliel
Pedatsurin poika. **55** Hänen lahjansa oli hopiavati, joka maksoi
sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka maksoi
seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen: molemmat
täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä, ruokauhriksi,
56 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen sikliä kultaa,

täynnä suitsutusta, 57 Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen
karitsa, polttouhriksi, 58 Kauris syntiuhriksi, 59 Ja kiitosuhriksi
kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista
karitsaa. Tämä on Gamlielin Pedatsurin pojan lahja. 60
Yhdeksäntenä päivänä BenJaminin lasten päämies, Abidan
Gideonin poika. 61 Hänen lahjansa oli hopiavati, joka
maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka
maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen:
molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä,
ruokauhriksi, 62 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen
sikliä kultaa, täynnä suitsutusta, 63 Mulli karjasta, oinas,
vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi, 64 Kauris syntiuhriksi,
65 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja
viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Abidan Gideonin pojan
lahja. 66 Kymmenentenä päivänä Danin lasten päämies,
AhiEser AmmiSaddain poika. 67 Hänen lahjansa oli hopiavati,
joka maksoi sata ja kolmekymmentä sikliä, hopiamalja, joka
maksoi seitsemänkymmentä sikliä, pyhän siklin jälkeen:
molemmat täynnä sämpyläjauhoja, sekoitetuita öljyllä,
ruokauhriksi, 68 Kultainen lusikka, joka maksoi kymmenen
sikliä kultaa, täynnä suitsutusta, 69 Mulli karjasta, oinas,
vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi, 70 Kauris syntiuhriksi, 71
Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi
vuosikuntaista karitsaa. Tämä on AhiEserin AmmiSaddain
pojan lahja. 72 Ensimäisenätoistakymmenentenä päivänä
Asserin lasten päämies, Pagiel Okranin poika. 73 Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja
sämpyläjauhoja, ruokauhriksi, 74 Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta, 75 Mulli
karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi, 76 Kauris
syntiuhriksi, 77 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää, viisi oinasta, viisi
kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa. Tämä on Pagielin
Okranin pojan lahja. 78 Toisenatoistakymmenentenä päivänä
Naphtalin lasten päämies, Ahira Enanin poika. 79 Hänen
lahjansa oli hopiavati, joka maksoi sata ja kolmekymmentä
sikliä, hopiamalja, joka maksoi seitsemänkymmentä sikliä,
pyhän siklin jälkeen: molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja
sämpyläjauhoja, ruokauhriksi, 80 Kultainen lusikka, joka
maksoi kymmenen sikliä kultaa, täynnä suitsutusta, 81
Mulli karjasta, oinas, vuosikuntainen karitsa, polttouhriksi,
82 Kauris syntiuhriksi, 83 Ja kiitosuhriksi kaksi härkää,
viisi oinasta, viisi kaurista, ja viisi vuosikuntaista karitsaa.
Tämä on Ahiran Enanin pojan lahja. 84 Tämä on alttarin
vihkimys sinä päivänä, jona se voideltiin, johonka Israelin
lasten ruhtinaat uhrasivat: kaksitoistakymmentä hopiavatia,
kaksitoistakymmentä hopiamaljaa, kaksitoistakymmentä
kultaista lusikkaa, 85 Niin että jokainen vati painoi
sata ja kolmekymmentä sikliä hopiaa, ja jokainen malja
seitsemänkymmentä sikliä, niin että kaikkein astiain hopian
luku juoksi kaksituhatta ja neljäsataa sikliä, pyhän siklin
jälkeen. 86 Ja ne kaksitoistakymmentä kultaista lusikkaa, jotka
suitsutusta täynnä olivat, jokainen painoi kymmenen sikliä,
pyhän siklin jälkeen, niin että luku lusikkain kullasta juoksi
sata ja kaksikymmentä sikliä. 87 Eläinten luku polttouhriksi,
kaksitoistakymmentä mullia, kaksitoistakymmentä oinasta,
kaksitoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, ja heidän
ruokauhrinsa, ja kaksitoistakymmentä kaurista syntiuhriksi.
88 Ja karjan luku kiitosuhriksi oli neljä härkää
kolmattakymmentä, kuusikymmentä oinasta, kuusikymmentä
kaurista, kuusikymmentä vuosikuntaista karitsaa. Tämä on
alttarin vihkimys koska se voideltiin. 89 Ja koska Moses meni
seurakunnan majaan, että häntä siellä puhuteltaisiin, niin
kuuli hän äänen puhuvan kanssansa armoistuimelta, joka
oli todistuksen arkin päällä, kahden Kerubimin vaiheella, ja
sieltä puhuteltiin häntä.

8 Ja Herra puhui Mosekselle sanoen: 2 Puhu Aaronille,
ja sano hänelle: koskas lamput panet ylös, niin pitää ne
seitsemän lamppua valaiseman juuri kynttiläjalan kohdalla. 3
Ja Aaron teki niin, ja asetti lamput kynttiläjalan kohdalle,
niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli. 4 Mutta kynttiläjalka
oli tehty lujasta kullasta, varresta niin kukkaisiin asti oli se
vahvaa tekoa: sen muodon jälkeen kuin Herra oli Mosekselle
näyttänyt, niin teki hän kynttiläjalan. 5 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 6 Ota Leviläiset Israelin lapsista ja
puhdista heitä. 7 Ja näin pitää sinun tekemän heille,
puhdistaakses heitä. Sinun pitää priiskottaman syntivettä
heidän päällensä: ja heidän pitää kaiken lihansa päältä
karvat ajeleman, ja vaatteensa pesemän, niin he ovat
puhtaat. 8 Ja sitte pitää heidän ottaman nuoren mullin,
ja sen ruokauhriksi öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, ja
toisen nuoren mullin pitää sinun ottaman syntiuhriksi. 9 Ja
sinun pitää tuoman Leviläiset seurakunnan majan eteen,
ja kaiken Israelin lasten kansan kokooman. 10 Ja tuoman
Leviläiset Herran eteen: ja Israelin lapset pitää paneman
kätensä Leviläisten päälle. 11 Ja Aaronin pitää häälyttämän
Leviläiset Israelin lapsilta Herran eteen, Herran palvelusta
palvelemaan. 12 Ja Leviläisten pitää laskeman kätensä mullin
päälle, ja toinen mulli pitää Herralle syntiuhriksi tehtämän, ja
toinen polttouhriksi, Leviläisiä sovittamaan. 13 Ja sinun pitää
asettaman Leviläiset Aaronin ja hänen poikainsa eteen, ja
häälyttämän heitä häälytykseksi Herralle. 14 Ja sinun pitää

eroittaman Leviläiset Israelin lapsista, niin että Leviläiset
pitää oleman minun. 15 Ja sitte pitää heidän käymän sisälle
palvelemaan seurakunnan majassa, ja pitää sinun heitä
puhdistaman, ja häälyttämän heitä häälytykseksi. 16 Sillä he
ovat minulle peräti annetut Israelin lasten seasta, ja minä
olen heidät ottanut minulleni kaikkein edestä, jotka ensisti
avaavat äitinsä kohdun, nimittäin, kaikkein esikoisten edestä
Israelin lapsista. 17 Sillä kaikki esikoiset Israelin lapsista
ovat minun, sekä ihmisistä että eläimistä: sinä päivänä, kuin
minä löin kaikki esikoiset Egyptin maalla, pyhitin minä ne
minulleni, 18 Ja otin minulleni Leviläiset, kaikkein esikoisten
edestä Israelin lapsista, 19 Ja annoin Leviläiset Aaronille ja
hänen pojillensa lahjaksi Israelin lapsista, että heidän pitää
seurakunnan majassa Israelin lasten virassa palveleman,
ja sovittaman Israelin lapset, ettei rangaistus tulisi Israelin
lasten päälle, jos he lähestyisivät pyhää. 20 Ja Moses
ynnä Aaronin kanssa, ja koko Israelin seurakunta tekivät
Leviläisille kaikki niinkuin Herra oli Mosekselle käskenyt;
niin tekivät Israelin lapset heille. 21 Ja Leviläiset puhdistivat
itsensä, ja pesivät vaatteensa, ja niin Aaron häälytti heidät
häälytykseksi Herran edessä, ja sovitti heitä niin että he
puhdistettiin. 22 Ja sitte Leviläiset menivät seurakunnan
majaan, virkaansa tekemään Aaronin ja hänen poikainsa
eteen: niinkuin Herra oli Mosekselle käskenyt Leviläisistä,
niin tekivät he heille. 23 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen:
24 Tämä on se minkä Leviläisten pitää pitämän: viidennestä
vuodesta kolmattakymmentä ja sen ylitse, ovat he kelvolliset
sotaan menemään ja palvelemaan seurakunnan majassa. 25
Mutta viidennestäkymmenestä vuodesta pitää heidän vapaat
oleman palveluksensa virasta, ja ei pidä enää palveleman.
26 Mutta heidän pitää veljeinsä palveluksesta seurakunnan
majassa ottaman vaarin; mutta viran töitä ei heidän pidä
tekemän. Näin sinun pitää tekemän Leviläisille heidän
vartiossansa.

9 Ja Herra puhui Mosekselle Sinain korvessa, toisena
vuonna sittekuin he olivat lähteneet Egyptin maalta,
ensimäisenä kuukautena, sanoen: 2 Israelin lasten
pitää pääsiäistä pitämän määrätyllä ajallansa: 3
Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä tällä kuulla kahden
ehtoon välillä, pitää heidän sen pitämän, ajallansa: kaikkein
säätyinsä ja kaikkein oikeuttensa jälkeen pitää teidän sen
tekemän. 4 Ja Moses puhui Israelin lapsille, että heidän piti
pääsiäistä pitämän. 5 Ja he pitivät pääsiäistä neljäntenä
päivänä toistakymmentä ensimäisellä kuulla, kahden ehtoon
välillä, Sinain korvessa: kaiken sen jälkeen minkä Herra oli
Mosekselle käskenyt, niin tekivät Israelin lapset. 6 Niin siellä
oli muutamia miehiä, jotka olivat saastaantuneet kuolleessa
ihmisessä, niin ettei he saaneet pitää pääsiäistä sinä päivänä,
ja he menivät sinä päivänä Moseksen ja Aaronin eteen. 7 Ja
ne miehet sanoivat hänelle: me olemme saastaantuneet
kuolleesta ihmisestä: miksi me niin ylönkatsottuna pidetään,
ettemme saa uhrata lahjojamme aikanansa Israelin lasten
seassa? 8 Ja Moses sanoi heille: seisokaat, minä tahdon
kuulla, mitä Herra käskee teille. 9 Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: 10 Puhu Israelin lapsille, sanoen: kuka ikänä
saastuttaa itsensä kuolleessa, elikkä on taampana kaukaisella
matkalla teistä, taikka teidän lankoinne seassa, hänen pitää
kuitenkin pitämän pääsiäistä Herralle. 11 Vaan toisella kuulla,
neljäntenä päivänä toistakymmentä, kahden ehtoon välillä,
pitää heidän sen tekemän, ja heidän pitää sen syömän
happamattoman leivän ja karvasten ruohoin kanssa. 12 Ei
pidä heidän siitä mitäkään tähteeksi jättämän huomeneksi,
eikä luuta siitä rikkoman: kaikkein pääsiäissäätyin jälkeen
pitää heidän sen tekemän. 13 Mutta joka puhdas on, ja ei ole
matkalla, ja unhottaa pitää pääsiäistä, hänen sielunsa pitää
hävitettämän kansoistansa. Sentähden ettei hän ole kantanut
uhrinansa Herralle määrätyllä ajallansa, sen pitää itse
syntinsä kantaman. 14 Ja jos joku muukalainen asuu teidän
seassanne, ja pitää myös Herralle pääsiäistä: pääsiäisen
säätyin ja oikeutten jälkeen hänen sen pitämän pitää. Tämä
sääty pitää teille yhtäläinen oleman, niin muukalaiselle kuin
omaisellekin maassa. 15 Ja sinä päivänä kuin Tabernakli
pantiin ylös, varjosi pilvi todistuksen majan, ja oli ehtoosta
niin aamuun asti majan päällä, niinkuin tuli. 16 Niin tapahtui
alati, että pilvi varjosi sen ja näkyi yöllä niinkuin tuli. 17
Ja kuin pilvi nousi majan päältä, niin vaelsivat Israelin
lapset, ja kuhunka paikkaan pilvi seisahti, siinä myös Israelin
lapset heitänsä sioittivat. 18 Herran sanan jälkeen vaelsivat
Israelin lapset, ja Herran sanan jälkeen he myös heitänsä
sioittivat: aina niinkauvan kuin pilvi pysyi majan päällä,
pysyivät he myös siallansa. 19 Ja koska pilvi usiammat
päivät pysyi majan päällä, niin ottivat Israelin lapset vaarin
Herran vartiosta, ja ei vaeltaneet. 20 Ja koska niin tapahtui,
että pilvi oli järjestänsä monikahdat päivät majan päällä, niin
he sioittivat heitänsä Herran sanan jälkeen, ja Herran sanan
jälkeen he myös vaelsivat. 21 Ja jos se niin tapahtui, että
pilvi aina ehtoosta niin huomeneen asti oli majan päällä, ja
sitte aamulla nousi, niin he vaelsivat, eli koska pilvi päivällä
taikka yöllä nousi, niin he myös vaelsivat. 22 Eli koska pilvi
kaksi päivää eli kuukauden taikka muutoin kauvan aikaa
pysyi majan päällä, niin Israelin lapset sioittivat heitänsä, ja
ei matkustaneet, ja koska se nousi, niin he matkustivat. 23
Herran käskyn jälkeen olivat he siallansa, ja Herran käskyn

jälkeen he matkustivat, ja ottivat vaarin Herran vartiosta,
Herran sanan jälkeen Moseksen kautta.

10 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **2** Tee sinulles
hopiasta kaksi torvea, vahvaksi sinun ne tekemän
pitää, niillä kutsuakses seurakuntaa kokoon, ja koska joukon
pitää matkustaman. **3** Koska niillä molemmilla hiljaksensa
soitetaan, silloin pitää koko seurakunnan kokoontuman
seurakunnan majan oven eteen. **4** Vaan koska ainoastaan
yhdellä hiljaksensa soitetaan, silloin pitää päämiehet ja
tuhanten esimiehet Israelissa tuleman kokoon. **5** Mutta
koska te vahvasti soitatte, silloin pitää ne leirit lähtemän
matkaan, jotka itään päin ovat. **6** Mutta koska te toisen
kerran vahvasti soitatte, silloin pitää ne leirit lähtemän
matkaan, jotka etelään päin ovat; sillä koska he lähtevät
matkaan, niin pitää teidän vahvasti soittaman. **7** Mutta
koska seurakunnan pitää kokoontuman, silloin teidän pitää
ainoastansa hiljaksensa, ja ei vahvasti soittaman. **8** Ja papit
Aaronin pojat pitää näillä torvilla soittaman: ja tämä pitää
teille ja teidän sukukunnillenne oleman ijankaikkinen sääty.
9 Ja koska te lähdette sotaan teidän maallanne vihollisianne
vastaan, jotka teitä vainoovat, silloin pitää teidän vahvasti
torvilla soittaman, että teitä muistettaisiin Herran teidän
Jumalanne edessä, ja te pelastettaisiin vihollisistanne. **10**
Niin myös teidän ilopäivinänne, ja teidän juhlapäivinänne, ja
teidän uusissa kuissanne, pitää teidän torvilla soittaman,
teidän polttouhrianne ja kiitosuhrianne uhratessanne, että ne
olisivat teille muistoksi teidän Jumalanne edessä. Minä Herra
teidän Jumalanne. **11** Ja tapahtui kahdentenakymmenentenä
päivänä, toisena kuukautena toisena vuonna, että pilvi
nostettiin todistuksen majan tyköä, **12** Ja Israelin lapset
läksivät matkaansa järjestyksessä Sinain korvesta, ja pilvi
seisahti Paranin korvessa. **13** Ja he läksivät ensimäisen
kerran Herran sanan jälkeen Moseksen kautta. **14** Nimittäin
Juudan lasten leirin lippu läksi ensin matkaan joukkoinensa,
ja heidän joukkonsa päällä oli Nahesson Amminadabin
poika. **15** Ja Isaskarin lasten suvun joukon päällä oli Netaneel
Suarin poika. **16** Ja Sebulonin lasten suvun joukon päällä
oli Eliab Helonin poika. **17** Silloin maja otettiin maahan: ja
Gersonin ja Merarin lapset läksivät matkaan ja kantoivat
majaa. **18** Sitälähin läksi Rubenin leirin lippu joukkoinensa,
ja hänen joukkonsa päällä oli Elisur Sedeurin poika. **19** Ja
Simeonin lasten suvun joukon päällä oli Selumiel SuriSaddain
poika. **20** Ja Gadin lasten suvun joukon päällä oli Eliasaph
Deguelin poika. **21** Niin matkustivat myös Kahatilaiset ja
kantoivat pyhää, ja toiset panivat majan ylös, siihenasti
että nämät tulivat. **22** Sitälikin läksi Ephraimin lasten leirin
lippu joukkoinensa, ja hänen joukkonsa päällä oli Elisama
Ammihudin poika. **23** Ja Manassen lasten sukukunnan
joukon päällä oli Gamliel Pedatsurin poika. **24** Ja BenJaminin
lasten sukukunnan joukon päällä oli Abidan Gideonin poika.
25 Sitälikin läksi Danin lasten leirin lippu joukkoinensa. Ja
niin kaikki leirit matkassansa olivat. Ja hänen joukkonsa
päällä oli AhiEser AmmiSaddain poika. **26** Ja Asserin lasten
sukukunnan joukon päällä oli Pagiel Okranin poika. **27**
Ja Naphtalin lasten sukukunnan joukon päällä oli Ahira
Enanin poika. **28** Nämät ovat Israelin lasten vaellukset
joukkoinensa, koska he matkustivat. **29** Ja Moses puhui
näälämiehellensä Hobabille Reguelin Midianilaisen pojalle:
me menemme siihen paikkaan, josta Herra sanonut on: minä
annan sen teille. Tule meidän kanssamme, me teemme
sinulle hyvää, sillä Herra on hyvää luvannut Israelille. **30**
Hän vastasi häntä: en minä tule teidän kanssanne, vaan
minä menen omalle maalleni sukuni tykö. **31** Hän sanoi: älä
meistä luovu, sillä sinä tiedät, kussa meidän pitää itsemme
sioittaman korvessa, ja sinä olet meidän silmämme. **32** Ja
jos sinä tulet meidän kanssamme, niin se hyvä, minkä Herra
meille tekee, sen me teemme sinulle. **33** Niin he matkustivat
kolme päiväkuntaa Herran vuoren tyköä, ja Herran liiton
arkki vaelsi heidän edellänsä kolme päiväkuntaa, katsomaan
heille, kussa heidän lepäämän piti. **34** Ja Herran pilvi oli
heidän päällänsä päivällä, koska he leiristä matkustivat. **35**
Ja koska arkki läksi matkaan, sanoi Moses: Herra nouse,
että vihollises hajotettaisiin, ja ne, jotka sinua vainoovat,
pakenisivat sinun edestäs. **36** Koska arkki lepäsi, sanoi
hän: Palaja, Herra, niiden monen kymmenen tuhannen tykö
Israelissa.

11 Ja tapahtui, koska kansa kärsimättömyydestä napisi,
oli se paha Herran korvissa, ja koska Herra sen
kuuli, julmistui hänen vihansa, ja Herran tuli syttyi heidän
seassansa, joka äärimäiset heidän leirissänsä poltti. **2** Silloin
huusi kansa Moseksen tykö, ja Moses rukoili Herraa, niin
tuli asettui. **3** Ja se paikka kutsuttiin Tabeera, että Herran
tuli oli syttynyt heidän keskellänsä. **4** Mutta sekalainen
kansa heidän seassansa oli syttynyt himoon, ja Israelin
lapset myös rupesivat taas itkemään ja sanoivat: kuka antaa
meille lihaa syödäksemme? **5** Me muistamme ne kalat,
joita me söimme ilman maksota Egyptissä, ja ne agurkit,
ja melonit, ja puurlaukat, ja sipulit, ja kynsilaukat. **6** Mutta
nyt on sielumme kuivettunut, ja ei ole ikänä mitään, paitsi
tämä manna on meidän silmäimme edessä. **7** Ja man oli
niinkuin korianderin siemen, ja nähdä niinkuin bedellion.
8 Ja kansa juoksi sinne ja tänne, ja kokosi sitä, ja jauhoi

myllyllä eli survoi rikki huhmaressa, ja keitti padassa, ja
teki itsellensä siitä paistinkakkuja, ja ne maistivat niinkuin
öljyleivät. 9 Ja koska kaste yöllä laskeusi leiriin, niin laskeusi
myös manna sen päälle. 10 Ja Moses kuuli kansan itkevän
sukukunnissansa, itsekunkin majansa ovella, ja Herran viha
julmistui suuresti, ja Moses myös pani sen pahaksi. 11 Ja
Moses sanoi Herralle: miksi sinä niin ahdistat palveliaas?
ja miksi en minä löydä armoa sinun edessäs, ettäs panet
kaiken tämän kansan kuorman minun päälleni? 12 Olenko
minä kaiken tämän kansan siittänyt? olenko minä synnyttänyt
hänen? ettäs niin sanoit minulle: kanna heitä helmassas,
niinkuin elatusisä kantaa imevän lapsen, siihen maahan,
jonka sinä heidän isillensä vannoit? 13 Mistä minä otan lihaa
kaikelle tälle kansalle antaakseni? sillä he itkevät minun
edessäni ja sanovat: anna meille lihaa syödäksemme. 14
En minä yksinäni voi kaikkea tätä kansaa kantaa; sillä se
on minulle ylen raskas. 15 Ja jos sinä niin teet minulle,
niin lyö minut kohta kuoliaaksi, jos minä muutoin olen
armon löytänyt sinun edessäs, ettei minun niin täytyisi
onnettomuuttani nähdä. 16 Ja Herra sanoi Mosekselle: kokoa
minulle seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimmista,
jotkas tiedät vanhimmiksi ja päämiehiksi kansan seassa,
ja tuo heitä seurakunnan majan oven eteen, ja seisokaat
siinä sinun kanssas. 17 Ja minä tulen alas, ja puhun siellä
sinun kanssas, ja otan siitä hengestä joka sinun ylitses on ja
annan heille, että he ynnä sinun kanssas kantaisivat kansan
kuorman, ettet sinä yksinäs sitä kantaisi. 18 Ja sano kansalle:
pyhittäkäät teitänne huomeneksi, että te lihaa söisitte; sillä
teidän itkunne on tullut Herran korviin ja te sanoitte: kuka
antaa meille lihaa syödäksemme? sillä hyvin me elimme
Egyptissä; ja Herra antaa teille lihaa syödäksenne. 19 Ei
vaivoin päiväksi, eikä kahdeksi syödäksenne, eikä viideksi,
eikä kymmeneksi, eikä kahdeksikymmeneksi päiväksi; 20
Mutta koko kuukaudeksi, siihen asti että se käy teidän
sieramistanne ulos, ja tulee teille kyylytykseksi; sillä te
olette Herran hyljänneet, joka on teidän seassanne, ja
itkitte hänen edessänsä, ja sanoitte: miksi me olemme
tänne lähteneet Egyptistä? 21 Ja Moses sanoi: tämä kansa
on kuusisataa tuhatta jalkamiestä, joidenka seassa minä
olen, ja sinä sanot: minä annan heille lihaa syödäksensä
koko kuukaudeksi. 22 Tapetaanko lampaat ja karja, että he
ravittaisiin? taikka kootaanko kaikki kalat merestä heille, että
he ravittaisiin? 23 Herra sanoi Mosekselle: onko Herran
käsi lyhennetty? Nyt sinun pitää näkemän, jos minun sanani
jälkeen tapahtuu sinulle elikkä ei. 24 Ja Moses meni ulos ja
sanoi kansalle Herran sanat, ja kokosi seitsemänkymmentä
miestä kansan vanhimmista ja asetti heidät ympäri majaa.
25 Niin tuli Herra alas pilvessä, ja puhui hänen kanssansa,
ja otti siitä hengestä, joka oli hänen päällänsä, ja antoi
seitsemällekymmenelle vanhimmalle miehelle. Ja tapahtui,
koska henki lepäsi heidän päällänsä, niin he ennustivat;
vaan ei sitte enää kertoneet. 26 Mutta kaksi miestä jäi vielä
leiriin, yhden nimi oli Eldad ja toisen nimi Medad, joiden
päällä myös henki lepäsi; sillä he olivat myös kirjoitetut, vaan
ei he vielä olleet käyneet ulos majan tykö, ja he ennustivat
leirissä. 27 Niin juoksi nuorukainen ja ilmoitti Mosekselle, ja
sanoi: Eldad ja Medad ennustavat leirissä. 28 Niin vastasi
Josua Nunin poika, Moseksen palvelia, jonka hän valinnut
oli, ja sanoi: minun herrani Moses! kiellä heitä. 29 Mutta
Moses sanoi hänelle: oletko sinä minun edessäni kiivas?
Jospa kaikki Herran kansa ennustaisi! Ja Herra antais
henkensä tulla heihin. 30 Ja niin Moses ja Israelin vanhimmat
palasivat leiriin. 31 Niin tuli tuuli Herralta ja ajoi peltokanat
merestä, ja hajoitti ne leiriin, täältäpäin päiväkunnan matkan,
ja sieltäpäin päiväkunnan matkan leirin ympärille, liki kahta
kyynärää korkialle maan päälle. 32 Niin nousi kansa koko
sinä päivänä, ja koko sinä yönä, ja koko toisena päivänä, ja
kokosi peltokanoja, ja se, joka vähimmän kokosi, hän kokosi
kymmenen homeria, ja he leivittivät ne kohta ympäri leiriä. 33
Koska liha oli vielä heidän hammastensa välillä, ja ennenkuin
se tuli kuluneeksi, julmistui Herran viha kansan päälle, ja
Herra löi heitä sangen suurella rangaistuksella, 34 Josta se
paikka kutsutaan Himohaudaksi; sillä siihen on haudattu
himoitseva kansa. 35 Ja kansa matkusti Himohaudoilta
Hatserotiin ja pysähtyi Hatserotissa.

12 Ja MirJam ja Aaron puhuivat Mosesta vastaan hänen
Etiopilaisen emäntänsä tähden, jonka hän nainut oli,
että hän Etiopilaisen nainut oli, 2 Ja sanoivat: puhuuko
Jumala ainoastaan Moseksen kautta? eikö hän myös puhu
meidän kauttamme? Ja Herra kuuli sen. 3 Mutta Moses oli
sangen siviä mies, enempi kuin kaikki muut ihmiset maan
päällä. 4 Ja Herra sanoi äkisti Mosekselle, Aaronille ja
MirJamille: menkäät te kolme seurakunnan majaan. Ja he
kaikki kolme menivät. 5 Niin Herra tuli alas pilven patsaassa,
ja seisoi majan ovella, ja kutsui Aaronin ja MirJamin, ja
he molemmat menivät ulos. 6 Ja hän sanoi: kuulkaat nyt
minun sanojani: jos joku on teidän seassanne propheta,
minä Herra ilmestyn hänelle näyssä, ja unessa puhuttelen
häntä. 7 Vaan ei niin palveliani Moses, joka koko minun
huoneessani uskollinen on. 8 Hänen kanssansa minä puhun
suusta suuhun ja näkyväisesti, ja ei tapauksilla, ja hän
näkee Herran muodon. Miksi ette te siis peljänneet puhua
palveliaani Mosesta vastaan? 9 Ja Herran viha julmistui
heidän päällensä, ja hän meni pois. 10 Niin myös pilvi meni

pois majan päältä. Ja katso, niin MirJam tuli kohta spitaliin
niinkuin lumi: niin Aaron käänsi itsensä MirJamia päin, ja
katso, hän oli spitalissa. 11 Sanoi siis Aaron Mosekselle:
Ah minun herrani! älä pane tätä syntiä meidän päällemme:
sillä me olemme tyhmästi tehneet, ja me olemme syntiä
tehneet. 12 Ettei tämä nyt tulisi niinkuin kuollut, jonka puoli
lihaa on kulunut lähteissänsä äitinsä kohdusta. 13 Niin
Moses huusi Herralle ja sanoi: Ah Jumala, paranna häntä!
14 Ja Herra sanoi Mosekselle: jos hänen isänsä olis hänen
kasvoillensa sylkenyt, eikö hänen olisi pitänyt häpeemän
seitsemän päivää? Anna sulkea hänen seitsemäksi päiväksi
leiristä ulos, ja sitte hän jälleen otettakaan sisälle. 15 Niin
MirJam suljettiin seitsemäksi päiväksi leiristä, ja ei kansa
matkustanut, ennenkuin MirJam otettiin takaisin. 16 Ja
sitte kansa matkusti Hatserotista ja sioitti itsensä Paranin
korpeen.

13 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Lähetä
miehet edelläs vakoomaan Kanaanin maata, jonka
minä Israelin lapsille annan: yksi mies itsekustakin
isänsä suvusta pitää lähetettämän, kukin päämies heidän
seassansa. 3 Ja Moses lähetti heidät Paranin korvesta
Herran sanan jälkeen: kaikki ne olivat Israelin lasten
päämiehet. 4 Ja nämät ovat heidän nimensä: Rubenin
sukukunnasta, Sammua Sakkurin poika, 5 Simeonin
sukukunnasta, Saphat Horin poika, 6 Juudan sukukunnasta,
Kaleb Jephunnen poika, 7 Isaskarin sukukunnasta, Igeal
Josephin poika, 8 Ephraimin sukukunnasta, Hosea Nunin
poika, 9 BenJaminin sukukunnasta, Palti Raphun poika,
10 Sebulonin sukukunnasta, Gaddiel Sodin poika, 11
Josephin sukukunnasta, Manassesta, Gaddi Susin poika,
12 Danin sukukunnasta, Ammiel Gemallin poika, 13
Asserin sukukunnasta, Setur Mikaelin poika, 14 Naphtalin
sukukunnasta, Nakbi Vopsin poika, 15 Gadin sukukunnasta,
Guel Makin poika. 16 Nämät ovat niiden miesten nimet,
jotka Moses lähetti vakoomaan maata, ja Hosean Nunin
pojan nimitti Moses Josuaksi. 17 Koska Moses lähetti heidät
vakoomaan Kanaanin maata, sanoi hän heille: menkäät
etelän puoleen, ja astukaat vuorelle, 18 Katselkaat maata,
millainen se on, ja kansaa, joka siinä asuu, onko se väkevä
eli heikko, vähä eli paljo. 19 Ja millainen maa se on, jossa he
asuvat, onko se hyvä eli paha, ja minkäkaltaiset kaupungit
ovat, joissa he asuvat, asuvatko he majoissa eli linnoissa,
20 Ja millainen maa on, lihava eli laiha, ja onko puita sillä
maalla, taikka ei. Olkaat vahvassa turvassa, ja ottakaat maan
hedelmää. Ja se oli siihen aikaan jona viinamarjat ensisti
kypsyneet olivat. 21 Ja he menivät ja vakoivat maan Zinin
korvesta Rehobiin asti, jonka kautta Hamatiin mennään. 22
He menivät myös etelään päin ja tulivat Hebroniin: siellä
oli Abkiman, Sesai ja Talmai, Enakin lapset. Ja Hebron oli
rakennettu seitsemän ajastaikaa ennen kuin Zoan Egyptissä.
23 Ja tulivat hamaan Eskolin ojan tykö, ja leikkasivat sieltä
viinapuun oksan viinamarjarypäleen kanssa, ja kaksi kantoi
sitä korennolla, niin myös granatin omenia ja fikunia. 24 Ja
se paikka kutsuttiin Eskolin virraksi, sen viinamarjarypäleen
tähden, jonka Israelin lapset sieltä leikkasivat. 25 Ja
he palasivat maata vakoomasta neljänkymmenen päivän
perästä. 26 Ja he kävivät, ja tulivat Moseksen ja Aaronin
tykö, ja kaiken Israelin lasten seurakunnan tykö, Paranin
korpeen Kadeksessa, ja ilmoittivat heille asian ja koko
joukolle, millainen se oli, ja osoittivat heille maan hedelmät.
27 Ja he juttelivat hänelle, ja sanoivat: me tulimme sille
maalle, johonka sinä meitä lähetit, jossa myös rieskaa ja
hunajaa vuotaa, ja tämä on hänen hedelmänsä. 28 Paitsi
sitä, että siinä maakunnassa asuu väkevä kansa, ovat siellä
juuri vahvat ja suuret kaupungit, ja me näimme siellä myös
Enakin pojat. 29 Amalekilaiset asuvat etelän puolella maata,
Hetiläiset ja Jebusilaiset ja Amorilaiset asuvat vuorilla.
Kanaanealaiset asuvat meren tykönä ja Jordanin vierellä.
30 Mutta Kaleb vaikitti kansaa Moseksen edessä, ja sanoi:
käykäämme rohkiasti ja omistakaamme maa; sillä kyllä me
sen voitamme. 31 Mutta ne miehet, jotka hänen kanssansa
olivat menneet, sanoivat: emme taida mennä sitä kansaa
vastaan; sillä he ovat meitä väkevämmät. 32 Ja he saattivat
maan, jonka he katselleet olivat, pahaan huutoon Israelin
lasten seassa, sanoen: maa, jonka lävitse me kävimme
vakoomassa sitä, syö asujansa, ja kaikki kansa, jonka me
siellä näimme, ovat juuri pitkät ihmiset. 33 Me näimme
siellä myös hirmuiset Enakin pojat, jättiläisiä: ja me olimme
meidän silmäimme edessä (nähdä) niinkuin heinäsirkat, ja
niin olimme myös me heidän silmäinsä edessä.

14 Niin kaikki seurakunta nousi ja rupesi parkumaan, ja
kansa itki sen yön. 2 Ja kaikki Israelin lapset napisivat
Mosesta ja Aaronia vastaan, ja koko joukko sanoi heille:
jospa olisimme kuolleet Egyptin maalla! taikka jospa tässä
korvessa vielä kuolisimme! 3 Miksi Herra vie meitä tälle
maalle miekalla surmattaa! Meidän vaimomme ja lapsemme
tulevat saaliiksi! Eikö parempi ole, että palajamme Egyptiin?
4 Ja he sanoivat toinen toisellensa: asettakaamme päämies
ja palatkaamme Egyptiin. 5 Niin Moses ja Aaron lankesivat
kasvoillensa, koko Israelin lasten seurakunnan edessä. 6 Ja
Josua Nunin poika, ja Kaleb Jephunnen poika, jotka myös
maan olivat vaonneet, repäisivät vaatteensa. 7 Ja puhuivat

kaikelle Israelin kokoukselle, sanoen: maa, jonka lävitse me
vaeltaneet olemme vakoomassa sitä, on juuri hyvä maa. 8
Jos Herralla on hyvä suosio meihin, niin hän vie meidät sille
maalle, ja antaa sen meille: se on maa, jossa rieskaa ja
hunajaa vuotaa. 9 Ainoastansa älkäät olko Herraa vastaan
niskurit, ja älkäät te peljätkö tämän maan kansaa; sillä me
syömme heitä niinkuin leipää: heidän turvansa on erinnyt
heistä, ja Herra on meidän kanssamme: älkäät peljätkö heitä.
10 Niin sanoi koko kansan joukko, että he piti kivitettämän
kuoliaaksi, ja Herran kunnia näkyi seurakunnan majassa
kaikille Israelin lapsille. 11 Ja Herra sanoi Mosekselle: kuinka
kauvan tämä kansa pilkkaa minua? ja kuinka kauvan ei he
usko minun päälleni, kaikkein tunnustähtein kautta, jotka
minä heidän seassansa tehnyt olen? 12 Minä lyön heitä
ruttotaudilla, ja hävitän heitä, ja minä teen sinun suuremmaksi
ja väkevämmäksi kansaksi, kuin tämän. 13 Ja Moses sanoi
Herralle: jos Egyptiläiset saavat sen kuulla, joiden keskeltä
sinä olet johdattanut tämän kansan sinun voimallas, 14 Ja
ne sanovat tämän maan asuvaisille, jotka kuulleet ovat, että
sinä Herra olet tämän kansan seassa, ja että sinä Herra
nähdään kasvoista niin kasvoihin, ja sinun pilves seisoo
heidän päällänsä, ja sinä käyt heidän edellänsä, päivällä
pilven patsaassa ja yöllä tulen patsaassa; 15 Jos sinä tapat
tämän kansan, niinkuin yhden miehen, niin pakanat, jotka
sanoman sinusta kuulleet ovat, puhuvat ja sanovat: 16 Ei
Herra voinut johdattaa tätä kansaa siihen maahan, jonka hän
heille vannoi; sentähden on hän heidät surmannut korvessa.
17 Nyt siis enentäkään Herra voimansa, niinkuin sinä puhunut
olet, sanoen: 18 Herra on pitkämielinen ja sangen laupias, ja
antaa anteeksi vääryydet ja rikokset, ja ei yhtään viallista pidä
viatoinna, mutta kostaa isäin vääryydet lapsille kolmanteen
ja neljänteen polveen. 19 Niin ole armollinen tämän kansan
rikokselle, sinun suuresta laupiudestas, niinkuin sinä tälle
kansalle annoit anteeksi hamasta Egyptistä tähän asti. 20
Ja Herra sanoi: minä annoin sen heille anteeksi, sinun
sanas jälkeen. 21 Mutta niin totta kuin minä elän, niin koko
maailma täytetään Herran kunnialla. 22 Sillä kaikki miehet,
jotka näkivät minun kunniani ja ihmeeni, jotka minä tein
Egyptissä ja korvessa, ja nyt kymmenen kertaa ovat minua
kiusanneet, eikä kuulleet minun ääntäni: 23 Ei heidän pidä
näkemän sitä maata, jonka minä heidän isillensä vannoin,
eikä yksikään, joka minua pilkannut on, pidä näkemän
sitä. 24 Vaan palveliani Kalebin, että toinen henki on hänen
kanssansa ja hän uskollisesti seurasi minua, vien minä siihen
maahan, jossa hän ennen oli, ja hänen siemenensä pitää
sen perimän. 25 Nyt siis että Amalekilaiset ja Kanaanealaiset
väjyvät laaksoissa, niin palatkaat huomenna ja matkustakaat
korpeen, Punaisen meren tietä myöten. 26 Ja Herra puhui
Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 27 Kuinka kauvan tämä
paha joukko napisee minua vastaan? Sillä minä kuulin
Israelin lasten napinan, jolla he minua vastaan napisivat. 28
Sentähden sano heille: niin totta kuin minä elän, sanoo Herra,
minä teen teille, niinkuin te minun korvaini kuullen puhuitte:
29 Teidän ruumiinne pitää lankeeman tässä korvessa ja
kaikki teidän luettunne, jotka luettiin kahdenkymmenen
vuotisista ja sen ylitse, jotka napisitte minua vastaan. 30
Ei teidän pidä tuleman siihen maahan, jonka ylitse minä
käteni nostin, salliakseni teidän siellä asua, paitsi Kalebia
Jephunnen poikaa, ja Josuaa Nunin poikaa. 31 Vaan teidän
lapsenne, jotka te sanoitte tulevan saaliiksi, minä sinne
johdatan, että he tuntisivat sen maan, jonka te hylkäsitte.
32 Mutta te ja teidän ruumiinne pitää lankeeman tässä
korvessa; 33 Ja teidän lapsenne pitää oleman paimenina
tässä korvessa, neljäkymmentä ajastaikaa, kantaen teidän
huoruuttanne, siihenasti että ruumiinne kuluvat korvessa. 34
Niiden neljänkymmenen päiväluvun jälkeen, joina te maan
vaonneet olette, aina ajastaika päivästä pitää luettaman,
että teidän pitää kantaman pahat tekonne neljäkymmentä
ajastaikaa, että te ymmärtäisitte minun pois luopumiseni.
35 Minä Herra olen sen puhunut, sen minä myös teen
kaikelle tälle pahalle joukolle, joka on itsensä asettanut
minua vastaan: tässä korvessa pitää heidän kuluman ja
siinä kuoleman. 36 Ja ne miehet, jotka Moses lähetti maata
vakoomaan ja palasivat, saattaen kaiken kansan napisemaan
häntä vastaan, ja olivat tuottaneet pahan sanoman maasta,
37 Ne miehet kuolivat Herran rangaistuksesta, jotka toivat
pahan sanoman maasta, 38 Mutta Josua Nunin poika
ja Kaleb Jephunnen poika jäivät elämään kaikista niistä
miehistä, jotka menneet olivat maata vakoomaan. 39 Ja
Moses puhui kaikki nämät sanat kaikille Israelin lapsille:
silloin kansa murehti suuresti. 40 Ja he nousivat varhain
huomeneltain ja menivät vuoren kukkulalle, ja sanoivat:
katso, tässä me olemme, ja menemme siihen paikkaan,
josta Herra on puhunut; sillä me olemme syntiä tehneet.
41 Mutta Moses sanoi: miksi te niin rikotte Herran sanan?
ei se teille menesty. 42 Älkäät menkö, sillä ei ole Herra
teidän kanssanne, ettette lyötäisi teidän vihollisiltanne. 43
Sillä Amalekilaiset ja Kanaanealaiset ovat siellä teidän
edessänne, ja miekalla surmataan, että te itsenne käänsitte
pois Herrasta: ja ei ole Herra teidän kanssanne. 44 Mutta
he rohkaisivat itsensä menemään vuoren kukkulalle, vaan
Herran liitonarkki ja Moses ei menneet leiristä ulos. 45
Niin tulivat Amalekilaiset ja Kanaanealaiset, jotka vuorella

asuivat, ja löivät heidät ja runtelivat heitä hamaan Hormaan
asti.

15 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **2** Puhu Israelin
lapsille ja sano heille: koska te tulette siihen maahan,
jossa teidän asuman pitää, jonka minä teille annan, **3** Ja te
uhraatte Herralle tuliuhria, polttouhria, elikkä erinomaisen
lupauksen uhria, eli oman hyvän tahdon, eli teidän juhlanne
uhria, tehdäksenne Herralle makiaa hajua karjasta eli
lampaista: **4** Joka siis Herralle tahtoo mieluisesti uhrata
lahjansa, hänen pitää tekemän ruokauhriksi kymmeneksen
sämpyläjauhoja, sekoitettuja neljänneksellä hinniä öljyä. **5**
Ja viinaa juomauhriksi myös neljänneksen hinniä: sen pitää
sinun tekemän polttouhriksi eli muuksi uhriksi, koska karitsa
uhrataan. **6** Eli koska oinas uhrataan, niin pitää sinun tekemän
ruokauhriksi kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja, sekoitettuja
kolmanneksella hinniä öljyä. **7** Ja viinaa juomauhriksi myös
kolmas osa hinniä: sen sinun pitää uhraaman Herralle
lepytyshajuksi. **8** Mutta jos sinä teet mullin polttouhriksi
taikka teurasuhriksi tahi erinomaisen lupauksen uhriksi,
tahi kiitosuhriksi Herralle, **9** Niin sinun pitää mullin kanssa
tekemän ruokauhriksi kolme kymmenestä sämpyläjauhoja,
sekoitettuja puoleen hinniin öljyä, **10** Ja viinaa juomauhriksi
myös puoli hinniä: tämä on tuliuhri makiaksi hajuksi Herralle.
11 Niin sinun pitää tekemän kunkin mullin kanssa, oinaan,
lampaan, karitsan ja vohlan kanssa. **12** Sen luvun jälkeen
kuin te yhdelle teette, niin pitää teidän tekemän kullekin
heidän lukunsa jälkeen. **13** Jokainen omainen pitää tämän
näin tekemän, uhrataksensa ne Herralle lepytyshajun tuleksi.
14 Ja jos joku muukalainen asuu teidän tykönänne, eli on
teidän sukuinne seassa, ja tahtoo tehdä Herralle tuliuhria
makiaksi hajuksi, hän tehkään niinkuin teidän tekemän pitää.
15 Kaikella kansalla pitää oleman yksi sääty, sekä teillä että
muukalaisilla. Ijankaikkinen sääty pitää se oleman teidän
sukukunnillenne, niin että Herran edessä pitää muukalaisen
oleman niinkuin tekin. **16** Yksi laki ja yksi oikeus pitää
oleman teillä ja muukalaisilla, jotka asuvat teidän tykönänne.
17 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **18** Puhu Israelin
lapsille, ja sano heille: tultuanne siihen maahan, johon minä
teidät johdatan, **19** Ja syötyänne sen maan leipää, pitää
teidän antaman ylennysuhrin Herralle. **20** Taikinanne alkeista
pitää teidän antaman yhden kyrsän ylennykseksi: niinkuin te
annatte Herralle ylennyksen teidän riihestänne, niin pitää
teidän myös tämän ylennyksen tekemän. **21** Niin pitää teidän
myös antaman Herralle taikinanne alkeista ylennykseksi,
teidän sukukunnissanne. **22** Ja jos te tietämättä eksytte, ja ette
tee kaikkia näitä käskyjä, joita Herra Mosekselle käskenyt on,
23 Kaikki mitä Herra Moseksen kautta teille käskenyt on, siitä
päivästä, jona hän rupesi käskemään, niin teidän lapsiinne
asti: **24** Jos siis koko kansa jossakin tietämättömyydestä
erehtyy, niin pitää kaiken kansan tekemän polttouhriksi
nuoren mullin karjasta, makiaksi hajuksi Herralle heidän
ruokauhrinsa ja juomauhrinsa kanssa, kuin se tulee heidän
tehdäksensä, ja yhden kauriin syntiuhriksi. **25** Ja papin pitää
näin sovittaman koko joukon Israelin lapsista, ja se heille
annetaan anteeksi; sillä se on tietämättömyys. Ja heidän
pitää kantaman lahjansa tuliuhriksi Herralle, ja syntiuhrinsa
Herran eteen tietämättömyytensä tähden, **26** Niin se annetaan
anteeksi koko Israelin lasten joukolle, niin myös muukalaisille,
jotka asuvat heidän seassansa; sillä kaikki kansa on siinä
tietämättömyydessä. **27** Mutta kuin yksi sielu tietämätä
syntiä tekee, hänen pitää tuoman vuosikuntaisen vuohen
syntiuhriksi. **28** Ja papin pitää eksyneen sielun sovittaman,
koska hän tietämättömyydestä syntiä tekee Herran edessä,
niin että hän sovittaa hänen, ja se annetaan hänelle anteeksi.
29 Ja sekä omaisille Israelin lasten seassa että muukalaisille,
jotka heidän seassansa asuvat, pitää yhden lain oleman
kuin teidän pitää tekemän tietämättömyyden edestä. **30**
Mutta jos joku sielu ilkivaltaisuudesta jotakin tekee, olkoon
omainen eli muukalainen, se pilkkaa Herraa: ja se sielu
pitää hävitettämän kansastansa. **31** Sillä hän on Herran
sanan katsonut ylön, ja hänen käskynsä tyhjäksi tehnyt: se
sielu pitää peräti hävitettämän, ja olkoon oma nuhteensa.
32 Ja tapahtui, että Israelin lapset korvessa ollessansa
löysivät miehen puita hakemasta sabbatina. **33** Ja ne
jotka hänen olivat löytäneet puita hakemasta, veivät hänen
Moseksen ja Aaronin eteen, ja kaiken kansan eteen. **34** Ja
he panivat hänen kiinni; sillä ei se ollut vielä päätetty, mitä
hänelle piti tehtämän. **35** Mutta Herra sanoi Mosekselle: sen
miehen pitää totisesti kuoleman: kaiken kansan pitää häntä
kivittämän kuoliaaksi, ulkona leiristä. **36** Niin kaikki kansa vei
hänen leiristä ulos, ja kivitti hänen kuoliaaksi, niinkuin Herra
Mosekselle käskenyt oli. **37** Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: **38** Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: että heidän
pitää tekemän tilkoja vaatettensa liepeisiin, sukukunnillensa,
ja heidän pitää paneman sinisen langan niiden tilkain päälle,
jotka ovat heidän vaatettensa liepeissä, **39** Ja ne tilkat pitää
oleman teille merkiksi, ja katsoissanne niiden päälle pitää
teidän kaikki Herran käskyt muistaman ja tekemän ne, ettette
tekisi teidän sydämenne ajatuksen jälkeen, ettekä myös
huorin tekisi teidän silmäinne näyn jälkeen. **40** Sentähden
pitää teidän muistaman ja tekemän kaikki minun käskyni,
ja oleman pyhät teidän Jumalallenne. **41** Minä olen Herra

teidän Jumalanne, joka teidät Egyptin maalta ulos johdatin,
ollakseni teidän Jumalanne: Minä Herra teidän Jumalanne.

16 Ja Kora Jetseharin poika, joka oli Levin pojan Kahatin
poika, otti kanssansa Datanin ja Abiramin Eliabin pojat,
ja Onin Peletin pojan Rubenin pojista, **2** Ja he nousivat
Mosesta vastaan: niin myös Israelin lapsista kaksisataa
ja viisikymmentä miestä ylimmäisistä, kansalta kutsuttua,
kuuluisaa miestä, **3** Ja he kokoontuivat Mosesta ja Aaronia
vastaan, ja sanoivat heille: se on teille ylen paljo; sillä kansa
on kaikki pyhä, ja Herra on heidän kanssansa, ja miksi te
korotatte teitänne Herran kansan päälle? **4** Koska Moses
sen kuuli, lankesi hän kasvoillensa, **5** Ja puhui Koralle ja
koko hänen seurallensa sanoen: huomenna Herra ilmoittaa
kuka hänen omansa on, ja kuka pyhä on ja saa hänelle
uhrata: jonka hän valitsee, se uhratkaan hänelle. **6** Tehkäät
näin: ottakaat teillenne savuastiat, Kora ja kaikki hänen
seuransa, **7** Ja pankaat niihin tulta, ja heittäkäät niihin
suitsutusta Herran eteen huomenna, ja se mies, jonka Herra
valitsee, olkoon pyhä: se on teille paljo, Levin lapset. **8** Ja
Moses sanoi Koralle: kuulkaat nyt Levin lapset! **9** Vähäkö se
teille on, että Israelin Jumala on teidät eroittanut Israelin
kansasta ja antanut tulla tykönsä palvelusta tekemään
Herran Tabernaklin virassa, ja seisomaan seurakunnan
edessä, ja heitä palvelemaan? **10** Hän on ottanut sinun ja
kaikki sinun veljes Levin lapset tykönsä: ja te pyydätte myös
pappeutta? **11** Sinä ja kaikki sinun joukkos nostatte kapinan
Herraa vastaan. Mikä Aaron on, että te napisette häntä
vastaan? **12** Ja Moses lähetti kutsumaan Datania ja Abiramia
Eliabin poikia; mutta he sanoivat: emme sinne tule ylös. **13**
Vähäkö se on, että sinä olet meidät maalta tuonut ulos, jossa
rieskaa ja hunajaa vuotaa, tappaakses meitä korvessa, vaan
teet sinus vielä päämieheksi meidän ylitsemme, ja tahdot
myös hallita meitä? **14** Jalosti sinä olet meidät johdattanut
siihen maahan, jossa rieskaa ja hunajaa vuotaa, ja annoit
pellot ja viinamäet perinnöksi. Tahdotkos vielä näiltä miehiltä
silmät puhkaista? emme tule sinne. **15** Silloin vihastui Moses
sangen kovin, ja sanoi Herralle: älä käännä sinuas heidän
ruokauhrinsa puoleen! En minä heiltä ottanut aasiakaan,
ja en ole heidän yhdenkään pahaa tehnyt. **16** Ja Moses
sanoi Koralle: sinä ja koko sinun joukkos pitää huomenna
oleman Herran edessä, sinä ja he, ja Aaron, **17** Ja jokainen
ottakoon savuastiansa, ja pankaan suitsutusta siihen, ja
tuokaan Herran eteen, kukin savuastiansa, kaksisataa ja
viisikymmentä savuastiaa, niin myös sinä ja Aaron kukin
savuastianne. **18** Ja kukin otti savuastiansa, ja pani siihen
tulen, ja heittivät siihen suitsutusta, ja seisoivat seurakunnan
majan ovessa, Moses ja Aaron myös. **19** Ja Kora kokosi
heitä vastaan kaiken kansan, seurakunnan majan oven
eteen: silloin Herran kunnia näkyi kaikelle kansalle. **20** Ja
Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: **21** Eroittakaat
teitänne tästä joukosta, niin minä äkisti heidät hukutan.
22 Mutta he lankesivat kasvoillensa ja sanoivat: Jumala,
kaiken lihan henkein Jumala! jos yksi mies on syntiä tehnyt,
tahdotkos antaa vihas julmistua kaiken kansan päälle? **23**
Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: **24** Puhu kansalle ja
sano: paetkaat Koran, Datanin ja Abiramin majain ympäriltä.
25 Ja Moses nousi ja meni Datanin ja Abiramin tykö, ja
vanhimmat Israelista seurasivat häntä, **26** Ja puhui kansalle,
sanoen: paetkaat näiden jumalattomain ihmisten majain
ympäriltä, ja älkäät ruvetko mihinkään heidän omaansa,
ettette myös hukkuisi kaikissa heidän synneissänsä. **27** Ja
he pakenivat Koran, Datanin ja Abiramin majain ympäriltä;
mutta Datan ja Abiram kävivät ulos, ja seisoivat majainsa
ovella emäntinensä, poikinensa ja lapsinensa. **28** Ja Moses
sanoi: siitä teidän pitää tietämän Herran minua lähettäneeksi,
kaikkia näitä töitä tekemään, niin ettei se ole minun omasta
sydämestäni: **29** Jos he kuolevat niinkuin kaikki ihmiset
kuolevat, eli kostetaan, niinkuin kaikille ihmisille kostetaan,
niin ei Herra ole minua lähettänyt. **30** Mutta jos Herra tässä
jotakin uutta tekee, niin että maa avaa suunsa ja nielee
heidät kaikkein kanssa, mitä heillä on, niin että he elävinä
menevät helvettiin, niin teidän pitää tietämän, että nämät
miehet pilkkasivat Herraa. **(Sheol h7585)** **31** Ja tapahtui, koska
hän kaikki nämät sanat puhunut oli, halkesi maa heidän
altansa. **32** Ja maa avasi suunsa ja nieli heidät, ja heidän
huoneensa, ja kaikki ne ihmiset, jotka Koran tykönä olivat,
ja kaiken heidän tavaransa. **33** Ja he menivät elävänä
helvettiin, kaikkinensa kuin heillä oli, ja maa peitti heidät, ja
he hukkuivat kansan seasta. **(Sheol h7585)** **34** Ja koko Israel,
joka heidän ympärillänsä oli, pakeni heidän parkunsa tähden.
Sillä he sanoivat: ettei maa meitäkin nielisi. **35** Ja tuli läksi
Herralta, ja poltti ne kaksisataa ja viisikymmentä miestä,
jotka suitsutusta uhrasivat. **36** Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: **37** Sano Eleatsarille papin Aaronin pojalle, että hän
ottaa savuastiat tulipalosta, ja hajoittaa tulen sinne ja tänne;
sillä ne ovat pyhät. **38** Näiden savuastiat, jotka syntiä tekivät
sielujansa vastaan, ne takokaat leveiksi, ohukaisiksi kiskoiksi,
joilla alttari peitetään; sillä ne ovat Herran eteen uhratut
ja pyhitetyt. Ja ne pitää oleman merkiksi Israelin lapsille.
39 Ja Eleatsar pappi otti ne vaskiastiat, joissa palaneet
miehet olivat uhranneet, ja taotti ne leveiksi, ohukaisiksi
kiskoiksi, alttarin peitteeksi, **40** Israelin lapsille muistoksi,
ettei yksikään muukalainen, joka ei ole Aaronin siemenestä,

lähestyisi uhraamaan suitsutusta Herran eteen, ettei hänelle
tapahtuisi, niinkuin Koralle ja hänen joukollensa, niinkuin
Herra hänelle sanoi Moseksen kautta. 41 Toisena päivänä
taas napisivat koko Israelin lasten joukko Mosesta ja Aaronia
vastaan, ja sanoivat: te olette tappaneet Herran kansan.
42 Ja koska kansa kokoontui Mosesta ja Aaronia vastaan,
ja kuin he käänsivät heitänsä seurakunnan majaan päin,
katso, pilvi peitti sen ja Herran kunnia näkyi. 43 Ja Moses
ja Aaron menivät seurakunnan majan eteen. 44 Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: 45 Paetkaat tästä kansasta; sillä
minä surmaan äkisti heidät, ja he lankesivat kasvoillensa.
46 Ja Moses sanoi Aaronille: ota savuastia, ja pane tulta
siihen alttarilta, ja heitä suitsutusta siihen. Ja mene nopiasti
kansan tykö ja sovita heitä: sillä vihan julmuus on Herralta
käynyt ulos, ja rangaistus on jo alkanut. 47 Ja Aaron otti
niinkuin Moses hänelle sanoi, ja juoksi kansan keskelle,
ja katso, rangaistus oli jo ruvennut kansan seassa: ja hän
suitsutti savutusta, ja sovitti kansan. 48 Ja seisoi kuolleitten
ja elävitten välillä; niin rangaistus asettui. 49 Mutta ne kuin
rangaistuksesta kuolivat, oli neljätoistakymmentä tuhatta ja
seitsemänsataa; paitsi niitä, jotka Koran kapinassa hukkuivat.
50 Ja Aaron palasi Moseksen tykö, seurakunnan majan
oveen ja rangaistus asettui.

17 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Puhu Israelin
lapsille, ja ota heiltä itsekultakin sauva isänsä huoneen
jälkeen, kaikilta heidän päämiehiltänsä heidän isäinsä
huoneen jälkeen, kaksitoistakymmentä sauvaa: kirjoita
kunkin nimi hänen sauvaansa. 3 Mutta Aaronin nimi kirjoita
Levin sauvaan; sillä itsekullakin isänsä huoneen päämiehellä
olkoon sauva. 4 Ja pane ne seurakunnan majaan, todistuksen
eteen, jossa minä olen teillä saapuvilla. 5 Ja jonka minä
heistä valitsen, sen sauva pitää viheriöitsemän, että minä
asettaisin Israelin lasten moninaisen napinan minun päältäni,
jolla he teitä vastaan napisevat. 6 Niin Moses puhui Israelin
lapsille: ja kaikki heidän päämiehensä antoivat hänelle
kaksitoistakymmentä sauvaa, itsekukin päämies isänsä
huoneesta yhden sauvan: ja Aaronin sauva oli heidän
sauvainsa keskellä. 7 Ja Moses pani sauvat Herran eteen
todistuksen majaan. 8 Ja tapahtui toisena päivänä, että
Moses meni todistuksen majaan: ja katso, Aaronin sauva
levin huoneesta viheriöitsi: ja kukoistus puhkesi ja kukkainen
tuli täydelliseksi ja kasvoi kypsiä mandelia. 9 Ja Moses
kantoi kaikki sauvat ulos Herran edestä kaikkein Israelin
lasten eteen: ja he näkivät sen, ja itsekukin otti sauvansa. 10
Ja Herra sanoi Mosekselle: kanna Aaronin sauva jälleen
todistuksen eteen tallella pidettää, merkiksi niskurille lapsille;
että heidän napinansa minua vastaan lakkais, ettei he kuolisi.
11 Ja Moses teki sen; niinkuin Herra hänelle käskenyt oli, niin
hän teki. 12 Ja Israelin lapset puhuivat Mosekselle, sanoen:
katso, me olemme riutumallamme! me hukumme, kaikki me
hukumme! 13 Kuka ikänä lähestyy Herran majaa, se kuolee.
Hävitetäänkö meitä peräti?

18 Ja Herra sanoi Aaronille: sinä ja sinun poikas, ja sinun
isäs huone sinun kanssas, kantakaat pyhän viat: ja sinä
ja sinun poikas sinun kanssas, kantakaat pappeutenne viat.
2 Mutta veljes isäs Levin suvusta ota kanssas, heidän pitää
pysymän sinun tykönäs ja palveleman sinua: mutta sinä ja
poikas sinun kanssas, palvelkaat todistuksen majassa. 3 Ja
he ottakaan vaarin sinun vartioistas, ja koko majan vartiosta:
älköötkuitenkaan lähestykö pyhän astioita ja alttaria, ettei
sekä he ja te kuolisi. 4 Mutta heidän pitää pysymän sinun
tykönäs ottamassa vaarin seurakunnan majan vartioista
kaikessa majan palveluksessa, eikä yhdenkään muukalaisen
pidä teitä lähestymän. 5 Niin ottakaat siis vaari pyhän
vartiosta ja alttarin vartiosta, ettei enää vihan julmuus Israelin
lasten päälle tulisi. 6 Ja katso, minä otin teidän veljenne
Leviläiset Israelin lasten seasta, ja annoin teille lahjaksi, jotka
ovat Herran omat, ja pitää palveleman seurakunnan majan
palveluksessa. 7 Mutta sinä ja poikas sinun kanssas ottakaat
pappeudestanne vaari, ja palvelkaat kaikissa alttarin asioissa
ja sisällisellä puolella esirippua: sillä pappeutenne annan
minä teille viran lahjaksi. Jos joku muukalainen lähestyy
siihen, sen pitää kuoleman. 8 Ja Herra sanoi Aaronille: katso,
minä annoin sinun haltuus minun ylennysuhrini vartion:
kaikki mitä Israelin lapset pyhittävät, annoin minä sinulle ja
pojilles, lahjaksi, ijankaikkiseksi oikeudeksi. 9 Nämät sinä
saat siitä kaikkein pyhimmästä, tuliuhrista: kaikki heidän
lahjansa, ynnä kaiken heidän ruokauhrinsa, ja kaiken heidän
syntiuhrinsa, ja myös kaiken heidän vikauhrinsa kanssa,
mitkä he sinulle antavat, se on sinulle ja sinun pojilles kaikkein
pyhin. 10 Ja kaikkein pyhimmällä sialla pitää sinun sen
syömän. Kaikki miehenpuoli syökään sitä: sen pitää oleman
sinulle pyhä. 11 Minä annoin myös sinulle ja sinun pojilles
ja tyttärilles sinun kanssas heidän lahjansa ylennysuhrin,
kaikissa Israelin lasten häälytysuhreissa, ijankaikkiseksi
oikeudeksi. Jokainen puhdas sinun huoneessas syökään
sitä. 12 Kaikkein parhaan öljyn ja kaikkein parhaan vierteen,
ja jyvät ja niiden uutisen, jotka he antavat Herralle, annoin
minä sinulle. 13 Ensimäinen hedelmä kaikesta kuin heidän
maallansa kasvaa, jonka he antavat Herralle, pitää oleman
sinun. Jokainen puhdas sinun huoneessas syökään sitä.
14 Kaikki valallisella lupauksella eroitettu Israelissa olkaan

sinun. 15 Kaikki mikä äitinsä kohdun avaa, kaiken lihan
seassa, jotka he kantavat Herralle, olis se ihmisistä elikkä
eläimistä, pitää oleman sinun. Kuitenkin, ettäs ihmisten
esikoiset annat kaiketikin lunastettaa, ja myös saastaisten
eläinten esikoiset annat lunastettaa. 16 Ja kuukautisena pitää
heidän sen lunastaman, ja annettakaan lunastettaa sinun
arvios jälkeen rahalla, viidellä siklillä, pyhän siklin jälkeen,
joka maksaa kaksikymmentä geraa. 17 Mutta esikoisia
karjasta, taikka lampaista, taikka vuohista, ei sinun pidä
antaman lunastettaa; sillä ne ovat pyhät: heidän verensä
pitää sinun priiskottaman alttarille, ja lihavuutensa pitää
sinun polttaman makian hajun tuleksi Herralle. 18 Ja heidän
lihansa pitää oleman sinun, niinkuin häälytysrinta ja oikia
lapa sinun ovat. 19 Kaikki ylennysuhrit, jotka ovat pyhitetyt,
jotka Israelin lapset ylentävät Herralle, annoin minä sinulle ja
pojilles, ja tyttärilles sinun kanssas ijankaikkiseksi oikeudeksi.
Se on katoomatoin ijankaikkinen liitto Herran edessä sinulle
ja sinun siemenelles sinun kanssas. 20 Ja Herra sanoi
Aaronille: ei sinulle pidä perintöä oleman heidän maallansa
eikä osaa heidän seassansa; sillä minä olen sinun osas ja
sinun perintös Israelin lasten seassa. 21 Mutta Levin lapsille,
katso, minä annoin kaikki kymmenykset perinnöksi Israelissa,
heidän virkansa edestä, jolla he palvelusta seurakunnan
majassa tekevät. 22 Niin ettei tästälähin Israelin lasten
pidä lähestymän seurakunnan majaa, syntiä saattamaan
päällensä, ja kuolemaan; 23 Vaan Leviläisten pitää ottaman
vaarin seurakunnan majan palveluksesta, ja heidän pitää
kantaman syntinsä; se on ijankaikkinen oikeus teidän
sukukunnissanne, ja ei pidä heidän perimistä saaman Israelin
lasten seassa. 24 Sillä Israelin lasten kymmenykset, jotka
he antavat ylennykseksi Herralle, annoin minä Leviläisille
perinnöksi; sentähden sanoin minä heille: ettei heillä Israelin
lasten seassa pidä perintöä oleman. 25 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 26 Puhu Leviläisille ja sano heille: koska
te otatte kymmenykset Israelin lapsilta, jotka minä teille
annoin heiltä, teidän perinnöksenne, niin tehkäät Herralle siitä
ylennysuhriksi aina kymmenysten kymmenykset. 27 Ja teidän
ylennysuhrinne pitää luettaman teille, niinkuin te antasitte
jyviä riihestä ja nestettä kuurnasta. 28 Niin antakaat myös
Herralle ylennysuhriksi kaikista teidän kymmenyksistänne,
joita te Israelin lapsilta otatte, niin että te Herran ylennysuhrin
niistä annatte papille Aaronille. 29 Kaikista teille annetuista
antakaat Herralle kaikkinaiset ylennysuhrit, kaikista parhaista,
pyhitettävän osan. 30 Ja sano heille: koska te parhaan siitä
ylennätte, niin luettakaan se Leviläisille niinkuin tulo riihestä
ja viinakuurnasta. 31 Ja syökäät siitä kaikissa paikoissa, te
ja teidän huoneenne, sillä se on teidän palkkanne teidän
palveluksestanne seurakunnan majassa, 32 Niin ettette
synnillä raskauta teitänne, koska te sen parhaan ylennätte,
ja ettekä saastuta niitä, mitkä Israelin lapset pyhittäneet ovat,
ettette kuolisi.

19 Ja Herra puhui Mosekselle ja Aaronille, sanoen: 2
Tämä tapa olkoon teille säädyksi, jonka Herra käski,
sanoen: sanos Israelin lapsille, että he tuovat sinulle ruskian
terveen lehmän, jossa ei yhtään virhettä ole, ja joka ei vielä
ole ikeen alainen ollut. 3 Ja antakaat se papille Eleatsarille:
hänen pitää sen viemän leiristä ulos, siellä teurastettavaksi
edessänsä. 4 Ja papin Eleatsarin pitää ottaman sen verta
sormellansa ja priiskottaman juuri seurakunnan majaa
kohden sen verta seitsemän kertaa, 5 Ja antaman polttaa
lehmän edessänsä, sekä hänen vuotansa että lihansa
ja myös hänen verensä: ynnä sonnan kanssa se pitää
poltettaman. 6 Ja papin pitää ottaman sedripuun, ja isopin,
ja tulipunaisen villan, ja heittämän sen palaneen lehmän
päälle. 7 Ja papin pitää pesemän vaatteensa ja viruttaman
ruumiinsa vedellä, ja sitte tuleman leiriin: ja papin pitää
oleman saastaisen ehtoosen asti. 8 Ja se, joka sen poltti,
pitää myös pesemän vaatteensa ja viruttaman ruumiinsa
vedellä ja oleman saastaisen ehtoosen asti. 9 Ja puhdas mies
pitää kokooman tuhan lehmästä, ja paneman sen puhtaasen
paikkaan leiristä ulos, tallella pidettää, kaikelle kansalle
Israelin lapsista puhdistusvedeksi: se on syntiuhri. 10 Ja
se, joka lehmän tuhan kokosi, pitää pesemän vaatteensa
ja oleman saastainen ehtoosen asti. Tämä pitää oleman
ijankaikkinen sääty Israelin lapsille, ja muukalaisille, jotka
heidän seassansa asuvat. 11 Joka tarttuu johonkuhun
kuolleesen ihmiseen, sen pitää saastaisen oleman seitsemän
päivää. 12 Hänen pitää tällä puhdistaman itsensä kolmantena
ja seitsemäntenä päivänä, ja niin hän tulee puhtaaksi. Ja jollei
hän puhdista itsiänsä kolmantena ja seitsemäntenä päivänä,
niin ei ole hän puhdas. 13 Mutta jos joku tarttuu kuolleen
ihmisen ruumiisen, ja ei puhdista itsiänsä, se saastuttaa
Herran majan, ja se sielu pitää hävitettämän Israelista; ettei
puhdistusvesi ole priiskotettu hänen päällensä, niin on hän
saastainen: hänen saastaisuutensa on vielä hänen päällänsä.
14 Tämä on laki, koska joku ihminen majassa kuolee: se
joka siihen majaan menee, ja kaikki mitä majassa on, pitää
oleman saastainen seitsemän päivää. 15 Ja jokainen avoin
astia, joka on kannetoin ja peittämätä, se on saastainen.
16 Ja jos joku tarttuu kedolla johonkuhun miekalla lyötyyn,
elikkä muutoin kuolleesen, elikkä ihmisen luuhun, taikka
hautaan, se on saastainen seitsemän päivää. 17 Niin ottakaat
he saastaiselle, tätä poltetun syntiuhrin tuhkaa, ja pankaan

sen päälle juoksevaa vettä astiaan. 18 Ja puhdas mies
ottakaan isoppia, ja kastakaan veteen ja priiskottakaan
majan, ja kaikki astiat, ja kaikki sielut, jotka siellä ovat, niin
myös sen päälle, joka on tarttunut (kuolleen) luuhun, eli
tapettuun, taikka kuolleesen eli hautaan. 19 Niin puhdas
priiskottakaan saastaista kolmantena ja seitsemäntenä
päivänä, ja puhdistakaan hänen seitsemäntenä päivänä:
hän peskään vaatteensa ja viruttakaan itsensä vedellä, niin
hän ehtoona puhtaaksi tulee. 20 Mutta joka saastaiseksi
tulee, ja ei puhdista itsiänsä, se sielu pitää hävitettämän
seurakunnasta, että hän on saastuttanut Herran pyhän,
ja ei ole priiskotettu puhdistusvedellä, sentähden on hän
saastainen. 21 Ja tämä on heille ijankaikkinen sääty. Ja joka
puhdistusvedellä priiskotteli, se peskään myös vaatteensa.
Ja se joka tarttuu puhdistusveteen, pitää oleman saastainen
ehtoosen asti. 22 Ja kaikki, johonka saastainen rupee, pitää
oleman saastainen ehtoosen asti.

20 Ja Israelin lapset tulivat kaiken seurakunnan kanssa
Sinin korpeen, ensimäisellä kuulla, ja kansa viipyi
Kadeksessa. Ja MirJam kuoli siellä, ja myös haudattiin sinne.
2 Ja kansalla ei ollut vettä, ja he kokoontuivat Mosesta ja
Aaronia vastaan. 3 Ja kansa riiteli Moseksen kanssa, ja
sanoivat: jospa olisimme hukkuneet siellä, kussa meidän
veljemme hukkuivat Herran edessä. 4 Miksi olette vieneet
tämän Herran Herran kansan tähän korpeen, kuolemaan
täällä, sekä meitä että karjaamme. 5 Ja miksi olette
johdattaneet meidät Egyptistä, tuodaksenne meitä tähän
pahaan paikkaan, jossa emme taida kylvää, jossa ei myös
ole fikunia, taikka viinapuita, ei myös granatin omenia, eipä
ole vettäkään juodaksemme? 6 Niin Moses ja Aaron menivät
kansan tyköä seurakunnan majan ovelle ja lankesivat
kasvoillensa, ja Herran kunnia näkyi heille. 7 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 8 Ota sauva, ja kokoa kansa, sinä ja
veljes Aaron, ja puhukaat kalliolle heidän silmäinsä edessä,
ja se antaa vetensä. Ja näin sinun pitää saattaman heille
vettä kalliosta, ja juottaman kansan ja heidän karjansa. 9
Niin otti Moses sauvan Herran edestä, niinkuin hän käski
hänelle. 10 Ja Moses ja Aaron kokosivat kansan kallion
eteen, ja sanoivat heille: kuulkaat nyt te niskurit: pitääkö
meidän tästä kalliosta teille vettä saaman? 11 Ja Moses nosti
kätensä ja löi kahdesti sauvallansa kallioon, niin juoksi siitä
paljo vettä, ja kansa ja heidän karjansa saivat juoda. 12 Ja
Herra sanoi Mosekselle ja Aaronille: ettette uskoneet minun
päälleni, pyhittääksenne minua Israelin lasten edessä, ei
teidän pidä johdattaman tätä joukkoa siihen maahan, jonka
minä heille annan. 13 Tämä on se riitavesi, josta Israelin
lapset riitelivät Herran kanssa: ja hän pyhitettiin heidän
seassansa. 14 Ja Moses lähetti sanansaattajat Kadeksesta
Edomin kuninkaan tykö, (sanoen:) näin sanoo veljes Israel:
sinä tiedät kaiken vaivan, joka meille on tapahtunut, 15
Että meidän isämme menivät alas Egyptiin ja me asuimme
Egyptissä pitkän ajan, ja Egyptiläiset vaivasivat meitä ja
meidän isiämme, 16 Ja me huusimme Herran tykö, ja hän
kuuli äänemme, ja lähetti Enkelin, ja vei meidät Egyptistä
ulos. Ja katso, me olemme Kadeksessa, siinä kaupungissa,
joka on sinun äärimäisillä rajoillas. 17 Anna meidän vaeltaa
maas lävitse: emme poikkee peltoihin eli viinamäkiin, emme
myös juo vettä kaivoista; me vaellamme oikiaa maantietä,
ei poiketen oikialle eikä vasemmalle puolelle, siihenasti
kuin tulemme sinun rajas ylitse. 18 Edom sanoi hänelle: ei
sinun pidä minun kauttani vaeltaman, taikka minä kohtaan
sinua miekalla. 19 Ja Israelin lapset sanoivat hänelle: me
vaellamme yhteistä maantietä, ja jos me ja meidän karjamme
juovat sinun vettäs, niin me sen maksamme, emme ilman
mitään tahdo; ainoastansa jalkaisin vaellamme sen lävitse.
20 Mutta hän sanoi: ei sinun pidä vaeltaman tästä lävitse. Ja
Edomilaiset läksivät heitä vastaan paljolla väellä ja väkevällä
kädellä. 21 Ja näin estivät Edomilaiset Israelin vaeltamasta
maansa äären lävitse. Ja Israel käänsi itsensä heistä pois. 22
Ja Israelin lapset läksivät Kadeksesta ja tulivat kaiken joukon
kanssa Horin vuoren tykö. 23 Ja Herra puhui Mosekselle
ja Aaronille Horin vuorella, Edomin maan rajalla, ja sanoi:
24 Kokoontukaan Aaron kansansa tykö; sillä ei hänen pidä
tuleman siihen maahan, jonka minä Israelin lapsille antanut
olen, että te olitte minun suulleni kovakorvaiset riitaveden
tykönä. 25 Niin ota siis Aaron ja hänen poikansa Eleatsar, ja
vie heidät Horin vuorelle. 26 Ja riisu Aaronin yltä vaatteet,
puettaakses hänen poikansa Eleatsarin ylle: ja Aaron pitää
siellä koottaman ja kuoleman. 27 Ja Moses teki niinkuin Herra
hänen käski, ja he astuivat Horin vuorelle kaiken kansan
nähden. 28 Ja Moses riisui Aaronilta hänen vaatteensa, ja
puetti hänen poikansa Eleatsarin ylle. Ja Aaron kuoli siellä,
vuoren kukkulalla, mutta Moses ja Eleatsar astuivat vuorelta
alas. 29 Ja koska kaikki kansa näki Aaronin kuolleeksi, itki
koko Israelin huone häntä kolmekymmentä päivää.

21 Ja koska Arad Kanaanealaisten kuningas, joka asui
etelän puolessa, kuuli Israelin tulleeksi vakoojain tien
kautta, soti hän Israelia vastaan ja vei heistä monikahtoja
vangiksi. 2 Niin lupasi Israel Herralle lupauksen ja sanoi: jos
sinä annat tämän kansan minun käteni alle, niin minä kiroon
heidän kaupunkinsa. 3 Ja Herra kuuli Israelin rukouksen:
ja antoi heille Kanaanealaiset, ja he kirosivat heitä ja

heidän kaupungeitansa. Ja kutsui sen paikan Horma. 4
Sitte menivät he pois Horin vuoren tykköä, Punaisen meren
tietä, vaeltamaan Edomilaisten maata ympäri. Ja kansa
suuttui matkasta. 5 Ja kansa puhui Jumalaa ja Mosesta
vastaan: miksi sinä toit meitä Egyptistä korpeen kuolemaan?
Sillä ei tässä ole leipää eikä vettä, ja meidän sielumme
suuttuu tähän huonoon ruokaan. 6 Niin Herra lähetti kansan
sekaan tuliset kärmeet, jotka kansaa purivat, niin että paljo
kansaa Israelista kuoli. 7 Niin tuli kansa Moseksen tykö,
ja sanoivat: me teimme syntiä, puhuen Herraa ja sinua
vastaan. Rukoile Herraa nämät kärmeet meidän seastamme
ottamaan pois: ja Moses rukoili kansan edestä. 8 Niin
sanoi Herra Mosekselle: tee sinulles tulinen kärme, ja nosta
se merkiksi ylös: ja tapahtuu, että se joka purtu on, kuin
hän katsoo sen päälle, niin hän elää. 9 Ja Moses teki
vaskikärmeen, ja nosti sen merkiksi ylös: ja tapahtui, että
jos joku kärmeeltä purtiin, ja katsahti vaskikärmeen päälle,
niin hän jäi elämään. 10 Ja Israelin lapset läksivät, ja
sioittivat heitänsä Obotiin. 11 Ja läksivät Obotista, ja sioittivat
itsensä Abarimin mäen tykö, siihen korpeen, joka Moabin
kohdalla on, auringon nousemiseen päin. 12 Sieltä läksivät
he, ja sioittivat heitänsä Saredin ojan tykö. 13 Niin he sieltä
menivät ulos, ja sioittivat heitänsä tälle puolen Arnonia, joka
korvessa on, ja tulee Amorilaisten maan ääristä; sillä Arnon
on Moabin ja Amorin välillä. 14 Siitä sanotaan Herran sotain
kirjassa: Vaheb Suphassa, ja Arnonin ojat. 15 Ja sen ojan
juoksu, joka poikkee Arin asumiseen, ja ulottuu Moabin
rajaan. 16 Ja sieltä läksivät he Beraan, se on se kaivo, josta
Herra sanoi Mosekselle: kokoa kansa, ja minä annan heille
vettä. 17 Silloin veisasi Israel tämän virren: Nouse, kaivo,
veisatkaat hänestä toinen toisellenne. 18 Tämä on se kaivo,
jonka päämiehet kaivoivat, kansan johdattajat kaivoivat, lain
opettajan kautta sauvallansa. Tästä korvesta matkustivat he
Mattanaan. 19 Ja Mattanasta niin Nahalieliin, Ja Nahalielistä
niin Bamotiin, 20 Ja Bamotista siihen laaksoon, joka on
Moabin kedolla, Pisgan kukkulaa kohden, joka katsahtaa
korpeen päin. 21 Ja Israel lähetti sanansaattajat Sihonin
Amorilaisten kuninkaan tykö, ja käski sanoa hänelle: 22 Salli
minun vaeltaa maakuntas lävitse: emme poikkee peltoihin,
emmekä viinamäkiin, emmekä juo vettä kaivosta; maantietä
myöten me vaellamme, siihenasti kuin me tulemme sinun
maas ääristä ulos. 23 Mutta Sihon ei sallinut Israelin vaeltaa
maakuntansa lävitse, vaan Sihon kokosi kaiken väkensä,
ja meni Israelia vastaan korpeen, ja tuli Jaksaan, ja soti
Israelia vastaan. 24 Mutta Israel löi hänen miekan terällä,
ja omisti hänen maansa Arnonista Jabbokiin asti, ja vielä
Ammonin lapsiin saakka; sillä Ammonin maan ääret olivat
vahvat. 25 Ja näin Israel sai kaikki nämät kaupungit, ja
Israel asui kaikissa Amorilaisten kaupungeissa, Hesbonissa
ja kaikissa sen tyttärissä. 26 Sillä Hesbonin kaupunki oli
Sihonin Amorilaisten kuninkaan oma, ja hän soti ennen
Moabilaisten kuninkaan kanssa, ja otti häneltä kaiken hänen
maansa Arnoniin asti. 27 Siitä sananlaskussa sanotaan:
tulkaat Hesboniin: rakennettakoon ja valmistettakoon Sihonin
kaupunki; 28 Sillä tuli on käynyt Hesbonista ulos, ja liekki
Sihonin kaupungista: se on kuluttanut Moabin Arin, ja Arnonin
korkeuden asuvaiset. 29 Voi sinuas Moab! sinä Kamosin
kansa olet hukkunut! Hän saatti poikansa pakolaiseksi ja
hänen tyttärensä vangiksi, Sihonille Amorilaisten kuninkaalle.
30 Me olemme heitä ampuneet, Hesbon on kukistettu Diboniin
asti: me hävitimme heitä hamaan Nophaan, joka Medebaan
ulottuu. 31 Ja niin Israel asui Amorilaisten maakunnassa. 32
Sitte lähetti Moses vakoomaan Jaeseria, ja he voittivat sen
tyttärinensä, ja omistivat ne Amorilaiset, jotka siinä asuivat.
33 Ja he palasivat ja menivät ylöspäin tietä Basaniin. Niin Og,
Basanin kuningas, meni heitä vastaan, hän ja kaikki hänen
väkensä, sotimaan Edreissä. 34 Ja Herra sanoi Mosekselle:
älä pelkää häntä, sillä minä annoin hänen sinun käsiis,
sekä kaiken hänen väkensä, että hänen maansa: ja sinun
pitää tekemän hänelle niinkuin sinä Sihonille Amorilaisten
kuninkaalle teit, joka Hesbonissa asui. 35 Ja he löivät
hänen ja hänen poikansa ja hänen väkensä, siihenasti ettei
yksikään elämään jäänyt, ja he valloittivat hänen maansa.

22 Sitte menivät Israelin lapset sieltä, ja sioittivat heitänsä
Moabin kedoille, toiselle puolelle Jordania, Jerihon
kohdalla. 2 Ja koska Balak Zipporin poika näki kaikki,
mitä Israel teki Amorilaisille, 3 Ja että Moabilaiset sangen
suuresti pelkäsivät sitä kansaa heidän paljoutensa tähden,
ja että Moabilaiset kauhistuivat Israelin lapsia, 4 Niin
sanoivat he Midianilaisten vanhimmille: Tämä kansa syö
puhtaaksi kaikki, mitä ympäristöllämme on, niinkuin härkä
syö vihannon laitumelta. Ja Balak Zipporin poika oli siihen
aikaan Moabilaisten kuningas. 5 Ja hän lähetti sanan
Petoriin, Bileamille Beorin pojalle, joka asui virran tykönä,
kansansa lasten maalla, kutsumaan häntä, sanoen: katso,
kansa on lähtenyt Egyptistä, katso, se peittää maan piirin,
ja asettaa leirinsä minua vastaan. 6 Tule siis nyt ja kiroo
minulle tämä kansa; sillä se on minua väkevämpi, että
minä löisin häntä, ja hänen maaltani karkottaisin ulos; sillä
minä tiedän, ketä sinä siunaat, se on siunattu, ja jota sinä
kiroot, se on kirottu. 7 Ja Moabilaisten vanhimmat ynnä
Midianilaisten vanhimpain kanssa menivät sinne, ja heillä oli
noitumisen palkka kädessänsä. Ja koska he tulivat Bileamin

tykö, sanoivat he hänelle Balakin sanat. 8 Ja hän sanoi heille:
olkaat tässä yö, niin minä sanon teille vastauksen, mitä
Herra minulle sanova on. Niin olivat Moabilaisten päämiehet
Bileamin tykönä. 9 Ja Jumala tuli Bileamin tykö ja sanoi:
mitkä miehet ne sinun tykönäs ovat? 10 Ja Bileam sanoi
Jumalalle: Balak Zipporin poika, Moabilaisten kuningas,
lähetti minun tyköni: 11 Katso, kansa läksi Egyptistä ja peittää
maan piirin: tule siis ja kiroo heitä minulle, että minä voisin
sotia heitä vastaan ja karkottaisin heitä pois. 12 Mutta Jumala
sanoi Bileamille: älä mene heidän kanssansa, äläkä kiroo
kansaa, sillä se on siunattu. 13 Silloin Bileam nousi varhain
aamulla ja sanoi Balakin päämiehille: menkäät maallenne;
sillä ei Herra salli minun teidän kanssanne mennä. 14 Ja
Moabilaisten päämiehet nousivat ja tulivat Balakin tykö,
ja sanoivat: ei Bileam tahdo tulla meidän kanssamme. 15
Niin lähetti Balak päämiehet, vielä usiammat ja jalommat
entisiä, 16 Jotka tultuansa Bileamin tykö sanoivat hänelle:
Näin Balak Zipporin poika sanoo sinulle: älä estele tulemasta
minun tyköni; 17 Sillä minä teen sinulle suuren kunnian,
ja mitäs sanot minulle, sen minä myös teen: tule siis ja
kiroo minulle tämä kansa. 18 Niin vastasi Bileam, ja sanoi
Balakin palvelioille: jos Balak antais minulle huoneensa
täyden hopiaa ja kultaa, niin en minä sittenkään taida Herran
minun Jumalani sanaa käydä ylitse tekemään vähää elikkä
paljoa. 19 Vaan olkaat kuitenkin tekin tämä yö tässä, niin
minä tahdon tiedustaa, mitä Herra vielä minun kanssani
puhuva on. 20 Silloin Jumala tuli yöllä Bileamin tykö ja
sanoi hänelle: jos ne miehet ovat tulleet kutsumaan sinua,
niin nouse ja mene heidän kanssansa, vaan kuitenkin,
mitä minä sinulle sanon, sen pitää sinun tekemän. 21 Niin
Bileam nousi varhain aamulla, valjasti aasinsa ja seurasi
Moabilaisten päämiehiä. 22 Mutta Jumalan viha julmistui, että
hän sinne meni. Ja Herran enkeli seisoi tiellä häntä vastassa,
mutta hän ajoi aasillansa ja kaksi hänen palveliaansa oli
hänen kanssansa. 23 Ja aasi näki Herran enkelin seisovan
tiellä ja hänen miekkansa vedetyn ulos hänen kädessänsä,
niin aasi poikkesi tieltä ja meni kedolle: vaan Bileam löi
aasia ohjataksensa häntä tielle. 24 Niin Herran enkeli
astui ahtaasen tanhuaan, viinamäen vaiheelle, jossa aidat
molemmin puolin olivat. 25 Ja koska aasi näki Herran enkelin,
ahdisti hän itsensä aitaa vastaan, ja likisti Bileamin jalan
aitaa vastaan, ja sitte hän kovemmin löi häntä. 26 Niin Herran
enkeli meni edespäin ja seisoi ahtaassa paikassa, kussa ei
ollut varaa poiketa oikialle eli vasemmalle puolelle. 27 Ja kuin
aasi näki Herran enkelin, laski hän Bileamin alla polvillensa;
niin Bileam sangen suuresti vihastui ja löi aasia sauvallansa.
28 Silloin Herra avasi aasin suun, ja se sanoi Bileamille:
mitä minä olen rikkonut sinua vastaan, ettäs minua kolmasti
hosunut olet? 29 Bileam sanoi aasille: ettäs pilkkasit minua.
Jos minun kädessäni miekka olis, niin minä sinun tappaisin.
30 Sanoi aasi Bileamille: enkö minä ole sinun aasis, jolla sinä
tähän asti ajanut olet? olenko siis minä ikänä ennen niin
tehnyt sinua vastaan? Hän vastasi: et. 31 Silloin avasi Herra
Bileamin silmät, että hän näki Herran enkelin seisovan tiellä,
ja avoimen miekan hänen kädessänsä; ja hän kumarsi, ja
lankesi kasvoillensa. 32 Niin sanoi Herran enkeli hänelle:
miksi sinä jo kolmasti sinun aasias hosuit? katsos, minä
läksin sinua vastoin seisomaan; sillä tämä tie on nurja
minun edessäni. 33 Ja aasi näki minun, ja poikkesi jo kolme
erää minun edestäni; vaan jollei hän olisi minun edestäni
poikennut, niin minä nyt sinun tappaisin ja jättäisin aasin
elämään. 34 Niin Bileam sanoi Herran enkelille: minä olen
syntiä tehnyt; sillä en minä tietänyt, että sinä seisoit minun
vastassani tiellä. Nyt siis, jollei se sinulle kelpaa, niin minä
palajan takaperin. 35 Ja Herran enkeli sanoi Bileamille: mene
miesten kanssa, vaan ei sinun pidä puhuman muuta, kuin
minä sinulle sanon: ja Bileam seurasi Balakin päämiehiä. 36
Koska Balak kuuli Bileamin tulevan, läksi hän häntä vastaan
Moabilaisten kaupunkiin, joka Arnonin rajoissa on, juuri rajan
äärellä. 37 Ja balak sanoi Bileamille: enkö minä sanaa
lähettänyt sinun perääs, kutsumaan sinua? miksi siis et sinä
tullut minun tyköni? vai luulitkos, etten minä olisi sen edestä
sinua taitanut kunnioittaa? 38 Ja Bileam vastasi häntä:
katso, minä tulin nyt sinun tykös; vaan onko minulla voimaa
mitään puhua? Sen minkä Jumala minun suuhuni antaa,
sen minä puhun. 39 Ja niin Bileam meni Balakin kanssa,
ja he tulivat Kujakaupunkiin, 40 Ja Balak uhrasi karjaa ja
lampaita, ja lähetti Bileamin ja päämiesten perään, jotka
hänen kanssansa olivat. 41 Mutta huomeneltain tapahtui,
että Balak otti Bileamin, ja vei hänen Baalin kukkulalle,
näkemään sieltä kansan ääreen.

23 Ja Bileam sanoi Balakille: rakenna minulle tähän
seitsemän alttaria, ja valmista minulle tässä seitsemän
mullia, ja seitsemän oinasta. 2 Balak teki niinkuin Bileam
sanoi, ja Balak ja Bileam uhrasivat (kullakin) alttarilla mullin
ja oinaan. 3 Ja Bileam sanoi Balakille: seiso polttouhris
tykönä, ja minä menen tuonne. Kukaties Herra tulee minua
kohtaamaan, ja mitä hän minulle tietää antaa, sen minä
tahdon sinulle ilmoittaa. Ja hän meni pois korkialle paikalle.
4 Ja Jumala kohtasi Bileamin; mutta hän sanoi hänelle:
seitsemän alttaria minä valmistin, ja olen uhrannut mullin ja
oinaan (joka) alttarilla. 5 Ja Herra pani Bileamin suuhun sanat,
ja sanoi: palaja Balakin tykö ja puhu näin. 6 Ja koska hän tuli

jälleen hänen tykönsä, katso, niin hän seisoi polttouhrinsa
tykönä, kaikkein Moabin päämiesten kanssa. 7 Niin alkoi
hän puheensa ja sanoi: Syriasta on Balak Moabilaisten
kuningas minua tuottanut, idän puolisilta vuorilta: tule ja
kiroo minulle Jakob, tule sadattele Israelia. 8 Kuinka minun
pitää kirooman sitä, jota ei Jumalakaan kiroo? kuinka minä
sitä sadattelen, jota ei Herrakaan sadattele? 9 Sillä vuorten
kukkuloilta minä hänen näen, ja korkeuksista minä häntä
katselen. Katso, se kansa pitää asuman yksinänsä, ja ei
pidä pakanain sekaan luettaman. 10 Kuka lukee Jakobin
tomus, ja neljännen osan Israelin lapsista? Minun sieluni
kuolkoon vanhurskasten kuolemalla, ja minun loppuni olkoon
niinkuin heidän loppunsa. 11 Niin sanoi Balak Bileamille:
mitäs minun teet? Minä tuotin sinun kiroilemaan vihollisiani,
ja katso, sinä täydellisesti siunaat heitä. 12 Hän vastasi,
ja sanoi: eikö minun pidä sitä pitämän ja puhuman, mitä
Herra minun suuhuni antaa? 13 Balak sanoi hänelle: tule
siis minun kanssani toiseen paikkaan, jostas hänen saat
nähdä. Ainoastaan hänen äärimäisensä sinä taidat nähdä,
vaan et näe kaikkia: kiroo häntä minulle sieltä. 14 Ja hän
vei hänen Vartialakeudelle, Pisgan kukkulalle, ja rakensi
seitsemän alttaria, ja uhrasi (joka) alttarilla mullin ja oinaan.
15 Ja hän sanoi Balakille: seiso tässä polttouhris tykönä,
ja minä tahdon kohdata (häntä) tuolla. 16 Ja Herra tuli
Bileamia vastaan, ja antoi sanat hänen suuhunsa, ja sanoi:
mene jälleen Balakin tykö ja sano näin. 17 Ja kuin hän tuli
hänen tykönsä jälleen, katso, hän seisoi polttouhrinsa tykönä
Moabin päämiesten kanssa. Ja Balak sanoi hänelle: mitä
Herra sanoi? 18 Ja hän toi puheensa edes, ja sanoi: nouse,
Balak ja kuule, kuuntele minua, Zipporin poika: 19 Ei ole
Jumala ihminen, että hän valhettelis, taikka ihmisen lapsi,
että hän jotakin katuis. Pitäiskö hänen jotakin sanoman,
ja ei tekemän? Pitäiskö hänen jotakin puhuman, ja ei
täyttämän? 20 Katso, siunauksen olen minä saanut: hän
myös siunasi, ja en minä taida sitä muuttaa. 21 Ei nähdä
vääryyttä Jakobissa, eikä havaita pahuutta Israelissa. Herra
hänen Jumalansa on hänen tykönänsä, ja Kuninkaan basuna
on hänen seassansa. 22 Jumala on hänen johdattanut
Egyptistä: hänen väkevyytensä on niinkuin yksisarvisen
väkevyys. 23 Sillä ei yhtään velhoa ole Jakobissa eikä noitaa
Israelissa: ajallansa pitää sanottaman Jakobille ja Israelille,
mitä Jumala tehnyt on. 24 Katso sen kansan pitää nouseman
niinkuin syömäri jalopeura, ja karkaaman niinkuin tarkka
jalopeura, ja ei pidä hänen maata paneman siihenasti että
hän saaliin syö, ja juo niiden verta, jotka tapetut ovat. 25 Niin
sanoi Balak Bileamille: ellet ollenkaan tahdo kirota heitä, niin
älä suinkaan siunaakaan heitä. 26 Bileam vastasi, ja sanoi
Balakille: enkö minä puhunut sinulle, sanoen: kaikki mitä
Herra puhuva on, pitää minun tekemän? 27 Ja Balak sanoi
Bileamille: tule, minä vien sinun toiseen paikkaan: mitämaks
Jumalalle kelpaa, ettäs häntä sieltä kiroilisit minulle. 28 Ja
Balak vei Bileamin Peorin vuoren kukkulalle, joka korpeen
päin on. 29 Ja Bileam sanoi Balakille: rakenna tähän minulle
seitsemän alttaria, ja valmista minulle tässä seitsemän mullia
ja seitsemän oinasta. 30 Balak teki niinkuin Bileam sanoi, ja
uhrasi (kullakin) alttarilla mullin ja oinaan.

24 Koska Bileam näki kelpaavan Herralle, hän siunasi
Israelia, ei mennyt hän pois, niinkuin ennen, etsimään
ilmoitusta, vaan käänsi kasvonsa korpeen päin. 2 Ja
Bileam nosti silmänsä ja näki Israelin sioittaneen itsensä
sukukuntainsa jälkeen, ja Jumalan henki tuli hänen päällensä.
3 Ja hän toi edes puheensa, ja sanoi: näitä sanoo Bileam
Beorin poika, näitä sanoo se mies, jonka silmät avatut
ovat. 4 Näitä sanoo se, joka kuulee Jumalan puheet, se,
joka Kaikkivaltiaan ilmoitukset näkee, joka lankee maahan,
ja hänen silmänsä avataan. 5 Kuinka kauniit ovat sinun
majas, Jakob, ja sinun asumas, Israel? 6 Niinkuin ojat
levitetään, niinkuin yrttitarha virran vieressä, niinkuin aloes,
jonka Herra istuttaa, niinkuin sedripuu veden tykönä. 7
Veden pitää vuotaman hänen ämpäristänsä, ja hänen
siemenensä on paljoissa vesissä. Hänen kuninkaansa pitää
oleman korkiamman Agagia, ja hänen valtakuntansa pitää
korotettaman. 8 Jumala johdatti hänen Egyptistä, hänen
väkevyytensä on niinkuin yksisarvisen väkevyys: hänen pitää
nielemän pakanat vihollisensa, ja heidän luunsa murentaman,
ja nuolillansa ampuman lävitse. 9 Hän pani maata niinkuin
tarkka jalopeura, ja niinkuin syömäri jalopeura: kuka tohtii
herättää häntä? Siunattu olkoon se, joka sinua siunaa,
kirottu olkoon se, joka sinua kiroo. 10 Silloin Balakin viha
julmistui Bileamia vastaan, ja löi käsiänsä yhteen, ja sanoi
hänelle: minä kutsuin sinua kiroomaan vihollisiani, ja katso,
sinä jo kolmasti täydellisesti siunasit heitä. 11 Pakene kohta
sialles. Minä ajattelin kunnioittaa sinua suuresti, ja katso,
Herra on sen kunnian estänyt sinulta. 12 Ja Bileam puhui
Balakille: enkö minä puhunut sanansaattajilles, kuin sinä
lähetit minun tyköni, sanoen: 13 Jos Balak antais minulle
huoneensa täyden hopiaa ja kultaa, en minä taida senvuoksi
Herran sanaa käydä ylitse, tekemään hyvää eli pahaa minun
mieleni jälkeen; vaan mitä Herra sanoo, sen pitää myös
minun sanoman. 14 Ja nyt katso, koska minä menen kansani
tykö, niin tule, minä neuvon sinua, mitä tämä kansa sinun
kansalles tekevä on, viimeisellä ajalla. 15 Ja hän piti puheen,
ja sanoi: näin sanoo Bileam Beorin poika, näin sanoo se
mies, jonka silmät avatut ovat. 16 Sen sanoo se, joka kuulee

Jumalan puheen, ja se, jolla Ylimmäisen tieto on, joka näkee
Kaikkivaltiaan ilmestyksen, joka lankee maahan, ja hänen
silmänsä avataan: 17 Minä saan nähdä hänen, mutta en
nyt: minä katselen häntä, vaan en läheltä. Tähti nousee
Jakobista, ja valtikka tulee Israelista, ja musertaa Moabin
ruhtinaat, ja hävittää kaikki Setin lapset. 18 Hän omistaa
Edomin, ja Seir tulee vihollistensa vallan alle, vaan Israel
tekee voimallisia töitä. 19 Jakobista tulee hallitsia, ja hävittää
mitä tähteeksi jäänyt on kaupungeista. 20 Ja kuin hän näki
Amalekilaiset, piti hän puheen ja sanoi: Amalek ensimäinen
pakanain seassa, vaan viimeiseltä sinä peräti hävitetään. 21
Ja kuin hän näki Keniläiset, piti hän puheen, ja sanoi: sinun
asumises on vahva, ja sinä teit pesäs kallioon, 22 Vaan sinä
Kain poltetaan, siihenasti kuin Assur vie sinun vankina pois.
23 Vihdoin piti hän puheen, ja sanoi: voi! kuka elää silloin,
kuin väkevä Jumala näitä on tekevä? 24 Ja haahdet Kittimin
rannoilta kukistavat Assurin ja kukistavat Eberin, vaan hän
itse myös hukkuu. 25 Ja Bileam nousi ja meni matkaansa, ja
tuli jälleen siallensa, ja Balak myös meni tietänsä myöten.

25 Ja Israel asui Sittimissä, ja kansa rupesi tekemään
huorin Moabilaisten tytärten kanssa, 2 Jotka kutsuivat
kansan epäjumalainsa uhrille: ja kansa söi, ja kumarsi
heidän epäjumaliansa. 3 Ja Israel yhdisti itsensä BaalPeorin
kanssa: niin Herran viha julmistui Israelia vastaan. 4 Ja Herra
sanoi Mosekselle: ota kaikki kansan päämiehet, ja hirtä
heidät Herralle aurinkoa vastaan, että Herran vihan julmuus
käännettäisiin Israelista pois. 5 Ja Moses sanoi Israelin
tuomareille: jokainen tappakoon väkensä, jotka BaalPeorin
kanssa ovat itsensä yhdistäneet. 6 Ja katso, mies Israelin
lapsista tuli ja toi veljeinsä sekaan Midianilaisen vaimon,
Moseksen ja kaikkein Israelin lasten joukon nähden, jotka
itkivät seurakunnan majan ovessa. 7 Kuin Pinehas Eleatsarin
poika, papin Aaronin pojanpoika sen näki, nousi hän kansan
keskeltä ja otti keihään käteensä, 8 Ja meni Israelin miehen
jälkeen makausmajaan, ja pisti heidät molemmat sekä
Israelin miehen, että vaimon vatsasta lävitse: niin rangaistus
lakkasi jälleen Israelin lapsista. 9 Ja siinä rangaistuksessa
surmattiin neljäkolmattakymmentä tuhatta. 10 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 11 Pinehas Eleatsarin poika, papin
Aaronin pojanpoika, on kääntänyt julmuuteni pois Israelin
lasten päältä, siinä että hän oli kiivas minun kiivauteni tähden
heidän keskellänsä, etten minä kiivaudessani hukuttanut
Israelin lapsia. 12 Sentähden sano: katso, minä annan hänelle
minun rauhani liiton. 13 Ja hänellä ja hänen siemenellänsä
hänen jälkeensä pitää oleman ijankaikkisen pappeuden
liiton, että hän oli kiivas Jumalallensa ja sovitti Israelin
lapset. 14 Ja lyödyn Israelin miehen nimi, joka Midianilaisen
vaimon kanssa lyötiin, oli Simri Salun poika, isän Simeonin
huoneen päämies. 15 Mutta Midianilaisen vaimon nimi, joka
myös lyötiin, oli Kosbi, Zurin, Midianin kansan huoneen
päämiehen, tytär. 16 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 17
Ahdistakaat Midianilaisia, ja lyökäät heitä. 18 Sillä he ovat
teitä ahdistaneet kavaluuksillansa, joilla he teidät pettäneet
ovat Peorin kautta, ja sisarensa Kosbin kautta, Midianilaisten
päämiehen tyttären, joka lyötiin rangaistuksen päivänä,
Peorin tähden.

26 Ja tapahtui, rangaistuksen jälkeen, että Herra puhui
Mosekselle ja Eleatsarille, papin Aaronin pojalle,
sanoen: 2 Lue koko Israelin lasten joukko kahdenkymmenen
vuotiset ja sen ylitse, heidän isäinsä huoneen jälkeen, kaikki
jotka sotaan Israelissa kelpaavat. 3 Ja Moses ja pappi Eleatsar
puhuivat heidän kanssansa, Moabin kedoilla, Jordanin tykönä,
Jerihon kohdalla, sanoen: 4 Ne jotka ovat kahdenkymmenen
vuotiset ja sen ylitse, niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle
ja Israelin lapsille, jotka Egyptistä lähteneet olivat. 5
Ruben Israelin esikoinen: Rubenin lapset: Hanok, josta on
Hanokilaisten sukukunta: Pallu, siitä Pallulaisten sukukunta:
6 Hetsron, hänestä Hetsronilaisten sukukunta: Karmi, josta
Karmilaisten sukukunta: 7 Nämät ovat Rubenilaisten
sukukunnat. Ja heidän lukunsa oli kolmeviidettäkymmentä
tuhatta seitsemänsataa ja kolmekymmentä. 8 Mutta
Pallun poika oli Eliab. 9 Ja Eliabin pojat, Nemuel ja
Datan ja Abiram. Nämät ovat Datan ja Abiram, jotka
kutsuttiin kansasta, jotka asettivat heitänsä Mosesta ja
Aaronia vastaan Koran eriseurassa, koska he asettivat
heitänsä Herraa vastaan, 10 Ja maa avasi suunsa ja
nieli heidät ja Koran, koska se eriseura kuoli, ja koska
myös tuli söi viisikymmentä miestä kolmattasataa, ja
tulivat merkiksi. 11 Vaan Koran lapset ei kuolleet. 12
Simeonin lapset heidän sukukunnissansa: Nemuel, hänestä
Nemuelilaisten sukukunta: Jamin, hänestä Jaminilaisten
sukukunta: Jakin, hänestä Jakinilaisten sukukunta: 13 Sera,
hänestä Seralaisten sukukunta: Saul, hänestä Saulilaisten
sukukunta. 14 Nämät ovat Simeonilaisten sukukunnat,
kaksikolmattakymmentä tuhatta ja kaksisataa. 15 Gadin lapset
heidän sukukunnissansa: Sephon, hänestä Sephonilaisten
sukukunta: Haggi, hänestä Haggilaisten sukukunta: Suni,
hänestä Sunilaisten sukukunta: 16 Osni, hänestä Osnilaisten
sukukunta: Eri, hänestä Eriläisten sukukunta: 17 Arod,
hänestä Arodilaisten sukukunta: Ariel, hänestä Arielilaisten
sukukunta: 18 Nämät ovat Gadin lasten sukukunnat, heidän
lukunsa jälkeen: neljäkymmentä tuhatta ja viisisataa. 19

Juudan lapset, Ger ja Onan: ja Ger ja Onan kuolivat Kanaanin
maalla. 20 Ja Juudan lapset heidän sukukunnissansa
olivat: Sela, hänestä Selanilaisten sukukunta: Perets,
hänestä Peretsiläisten sukukunta: Sera, hänestä Seralaisten
sukukunta: 21 Mutta Peretsin lapset olivat, Hetsron, hänestä
Hetsronilaisten sukukunta: Hamul, hänestä Hamulilaisten
sukukunta. 22 Nämät ovat Juudan sukukunnat, heidän
lukunsa jälkeen: kuusikahdeksattakymmentä tuhatta ja
viisisataa. 23 Isaskarin lapset heidän sukukunnissansa:
Tola, hänestä Tolalaisten sukukunta: Phua, hänestä
Phualaisten sukukunta. 24 Jasub, hänestä Jasubilaisten
sukukunta: Simron, hänestä Simronilaisten sukukunta.
25 Nämät ovat Isaskarin sukukunnat, heidän lukunsa
jälkeen: neljäseitsemättäkymmentä tuhatta ja kolmesataa.
26 Sebulonin lapset heidän sukukunnissansa: Sered,
hänestä Serediläisten sukukunta: Elon, hänestä Elonilaisten
sukukunta: Jahlel, hänestä Jahlelilaisten sukukunta. 27 Nämät
ovat Sebulonin sukukunnat, lukunsa jälkeen: kuusikymmentä
tuhatta ja viisisataa. 28 Josephin lapset sukukunnissansa:
Manasse ja Ephraim. 29 Manassen lapset: Makir, hänestä
Makirilaisten sukukunta. Makir siitti Gileadin, hänestä
Gileadilaisten sukukunta. 30 Nämät ovat Gileadin lapset:
Jeser, hänestä Jeseriläisten sukukunta: Helek, hänestä
Helekiläisten sukukunta: 31 Asriel, hänestä Asrielilaisten
sukukunta: Sikem, hänestä Sikemiläisten sukukunta. 32
Semida, hänestä Semidalaisten sukukunta: Hepher, hänestä
Hepheriläisten sukukunta. 33 Mutta Zelophkad oli Hepherin
poika, ja ei hänellä ollut poikia, mutta ainoastaan tyttäriä, ja
Zelophkadin tytärten nimet: Makla, Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa.
34 Nämät ovat Manassen sukukunnat, heidän lukunsa oli
kaksikuudettakymmentä tuhatta ja seitsemänsataa. 35 Nämät
ovat Ephraimin lapset heidän sukukunnissansa: Suthelak,
hänestä Sutalkilaisten sukukunta: Beker, hänestä Bakrilaisten
sukukunta: Tahan, hänestä Tahanilaisten sukukunta. 36
Vaan Suthelakin lapset olivat Eran, hänestä Eranilaisten
sukukunta. 37 Nämät ovat Ephraimin lasten sukukunnat:
heidän lukunsa oli kaksineljättäkymmentä tuhatta ja viisisataa.
Nämät ovat Josephin lapset heidän sukukunnissansa.
38 BenJaminin lapset heidän sukukunnissansa: Bela,
hänestä Belalaisten sukukunta: Asbel hänestä Asbelilaisten
sukukunta: Ahiram, hänestä Ahiramilaisten sukukunta.
39 Sephupham, hänestä Sephuphamilaisten sukukunta:
Hupham, hänestä Huphamilaisten sukukunta. 40 Mutta
Belan lapset olivat Ard ja Naeman, näistä Ardilaisten ja
Naemanilaisten sukukunta. 41 Nämät ovat BenJaminin
lapset heidän sukukunnissansa: heidän lukunsa oli
viisiviidettäkymmentä tuhatta ja kuusisataa. 42 Nämät ovat
Danin lapset heidän sukukunnissansa: Suham, hänestä
Suhamilaisten sukukunta. Nämät ovat Danin lapset heidän
sukukunnissansa. 43 Ja olivat kaikki yhteen Suhamilaisten
sukukunta, neljäseitsemättäkymmentä tuhatta ja neljäsataa.
44 Asserin lapset heidän sukukunnissansa: Jemna, hänestä
Jemnalaisten sukukunta: Jesvi, hänestä Jesviläisten
sukukunta: Brija, hänestä Brijalaisten sukukunta. 45 Mutta
Brijan lapset olivat Heber, hänestä Hebriläisten sukukunta:
Melkiel, hänestä Melkieliläisten sukukunta. 46 Ja Asserin tytär
kutsuttiin Sara. 47 Nämät ovat Asserin lasten sukukunnat,
ja heidän lukunsa kolmekuudettakymmentä tuhatta ja
neljäsataa. 48 Naphtalin lapset heidän sukukunnissansa:
Jahtseel, hänestä Jahtseelilaisten sukukunta: Guni, hänestä
Gunilaisten sukukunta. 49 Jetser, hänestä Jetsriläisten
sukukunta: Sillem, hänestä Sillemiläisten sukukunta. 50
Nämät ovat Naphtalin sukukunnat, heidän heimokuntainsa
jälkeen: heidän lukunsa oli viisiviidettäkymmentä tuhatta
ja neljäsataa. 51 Tämä on Israelin lasten luku: kuusi
kertaa satatuhatta ja yksituhatta, seitsemänsataa ja
kolmekymmentä. 52 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 53
Näille sinun pitää jakaman maan perinnöksi, nimein lukuin
jälkeen. 54 Monelle pitää sinun paljo antaman perinnöksensä,
ja harvemmille antaman vähemmän perinnöksensä: jokaiselle
pitää annettaman perimys heidän lukunsa jälkeen. 55
Kuitenkin arvalla pitää maa jaettaman ja isäinsä sukukuntain
nimein jälkeen pitää heidän perimän. 56 Arvalla sinun
pitää jakaman heidän perimisensä, sen jälkeen kuin
heitä monta ja harvat ovat. 57 Ja tämä myös on
Leviläisten luku heidän sukukunnissansa: Gerson, hänestä
Gersonilaisten sukukunta: Kahat, hänestä Kahatilaisten
sukukunta; Merari, hänestä Merarilaisten sukukunta. 58
Nämät ovat Levin sukukunnat: Libniläisten sukukunnat,
Hebronilaisten sukukunnat, Maklilaisten sukukunnat,
Musilaisten sukukunnat, Koralaisten sukukunnat. Kahat
siitti Amramin, 59 Ja Amramin emännän nimi oli Jokebed
Levin tytär, joka Leville oli syntynyt Egyptissä: ja hän
synnytti Amramille Aaronin ja Moseksen, ja heidän sisarensa
MirJamin. 60 Mutta Aaronille oli syntynyt Nadab ja Abihu:
Eleatsar ja Itamar. 61 Ja Nadab ja Abihu kuolivat, koska he
uhrasivat vierasta tulta Herran edessä. 62 Ja heidän lukunsa
oli kolmekolmattakymmentä tuhatta, kaikki miehenpuoli,
kuukauden vanha ja sen ylitse, jotka ei olleet luetut Israelin
lasten sekaan; sillä ei heille annettu perimistä Israelin lasten
seassa. 63 Tämä on Israelin lasten luku, jotka Moses ja
pappi Eleatsar lukivat Moabin kedoilla, Jordanin tykönä,
Jerihon kohdalla, 64 Joiden luvussa ei yhtään ollut siitä
luvusta, kuin Moses ja pappi Aaron lukivat Israelin lapset

Sinain korvessa; 65 Sillä Herra oli sanonut heille, että heidän
piti totisesti kuoleman korvessa; ja ei yksikään jäänyt heistä
elämään, ainoastansa Kaleb Jephunnen poika ja Josua
Nunin poika.

27 Niin tulivat edes Zelophkadin tyttäret, Hephrin pojan,
Gileadin pojan, Makirin pojan, Manassen pojan,
Manassen Josephin pojan suvusta, ja nämät olivat hänen
tytärtensä nimet: Makla, Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa. 2 Ja
he astuivat Moseksen ja papin Eleatsarin, ja päämiesten,
ja kaiken kansan eteen, seurakunnan majan ovelle, ja
sanoivat: 3 Meidän isämme kuoli korvessa, eikä hän
ollut siinä joukossa, jotka metelin nostivat Herraa vastaan
Koran kapinassa, mutta on synnissänsä kuollut: ja ei ollut
hänellä poikia. 4 Miksi meidän isämme nimen pitää tuleman
suvustansa pois, sentähden ettei hänellä ollut yhtään poikaa?
antakaat meille osa isämme veljein seassa. 5 Ja Moses
tuotti heidän asiansa Herran eteen. 6 Ja Herra puhui
Mosekselle, sanoen: 7 Zelophkadin tyttäret ovat oikein
puhuneet: sinun pitää kaiketi antaman perintöosan heille
heidän isänsä veljein seassa, ja saattaman heidän isänsä
perimisen heille. 8 Ja puhu Israelin lapsille, sanoen: jos
joku kuolee ilman pojata, niin teidän pitää antaman hänen
perimisensä hänen tyttärellensä. 9 Jollei hänellä ole tytärtä,
niin teidän pitää sen perimisen hänen veljillensä antaman.
10 Ja jollei hänellä ole veljiä; niin teidän pitää sen antaman
hänen sedillensä. 11 Jollei hänellä ole setiä, niin teidän
pitää sen antaman hänen lähimmäiselle sukulaisellensa,
joka hänen lähimmäinen lankonsa on hänen suvustansa,
että hän sen omistaa. Tämä pitää oleman Israelin lapsille
sääty ja oikeus, niinkuin Herra on Mosekselle käskenyt. 12
Ja Herra sanoi Mosekselle: astu ylös tälle Abarimin vuorelle,
ja katsele sitä maata, jonka minä Israelin lapsille annan.
13 Ja kuin sen nähnyt olet, niin sinäkin kootaan kansas
tykö, niinkuin sinun veljes Aaron koottu on. 14 Sillä te
olitte minun sanalleni kovakorvaiset Sinin korvessa kansan
toruessa, kuin teidän piti minua pyhittämän veden kautta
heidän edessänsä. Se on se riitavesi Kadeksessa, Sinin
korvessa. 15 Ja Moses puhui Herralle, sanoen: 16 Herra,
kaiken lihan henkein Jumala asettakaan miehen kansan
päälle, 17 Joka heidän edessänsä kävis ulos ja sisälle, ja
veis heitä ulos ja sisälle, ettei Herran kansa olisi niinkuin
lampaat ilman paimenta. 18 Ja Herra sanoi Mosekselle: ota
Josua Nunin poika sinun tykös, joka on mies, jossa henki
on, ja pane sinun kätes hänen päällensä, 19 Ja aseta hänet
papin Eleatsarin ja kaiken kansan eteen, ja käske hänelle
heidän silmäinsä edessä. 20 Ja pane sinun kunniastas
hänen päällensä, että kaikki kansa Israelin lapsista olisivat
hänelle kuuliaiset. 21 Ja hänen pitää papin Eleatsarin eteen
astuman, hänen pitää kysymän neuvoa hänen edestänsä
valkeuden säädyllä Herran edessä, ja hänen suunsa jälkeen
pitää hänen käymän ulos ja sisälle, sekä hänen että Israelin
lasten hänen kanssansa, ja koko seurakunnan. 22 Ja Moses
teki niinkuin Herra hänelle käski, ja otti Josuan ja asetti
hänen papin Eleatsarin ja koko seurakunnan eteen, 23 Ja
laski kätensä hänen päällensä, ja käski hänelle, niinkuin
Herra oli Mosekselle puhunut.

28 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Käske Israelin
lapsille, ja sano heille: minun uhristani, joka minun
leipäni on, tuliuhriksi ja lepytyshajuksi minulle, pitää teidän
vaarinottaman, niin että te sen ajallansa minulle uhraatte.
3 Ja sano heille: tämä on tuliuhri, jonka teidän pitää
uhraaman Herralle: kaksi virheetöintä vuosikuntaista karitsaa
jokapäivä, alinomaiseksi polttouhriksi. 4 Yhden karitsan
pitää sinun valmistaman aamulla, ja toisen pitää sinun
valmistaman kahden ehtoon välillä. 5 Siihen kymmenesosa
ephaa sämpyläjauhoja ruokauhriksi, sekoitettuna puserretulla
öljyllä, neljännellä osalla hinniä. 6 Se on alinomainen
polttouhri, joka Sinain vuorella asetettu on makiaksi hajuksi:
se on tuliuhri Herralle. 7 Niin myös sen juomauhrin,
yhdelle karitsalle neljännen osan hinniä. Ja juomauhri pitää
uhrattaman pyhässä, väkevästä viinasta, Herralle. 8 Toisen
karitsan pitää sinun valmistaman kahden ehtoon välillä:
niinkuin aamullisen ruokauhrin ja juomauhrin pitää sinun
sen valmistaman, makian hajun tuleksi Herralle. 9 Mutta
sabbatin päivänä kaksi virheetöintä vuosikuntaista karitsaa,
ja kaksi kymmenestä sämpyläjauhoja, sekoitettuna öljyllä,
ruokauhriksi ja sen juomauhrin. 10 Tämä on joka sabbatin
polttouhri, paitsi alinomaista polttouhria juomauhrinensa.
11 Vaan ensimäisenä päivänä joka kuusta pitää teidän
uhraaman Herralle polttouhriksi: kaksi nuorta mullia, yhden
oinaan, seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöintä,
12 Ja kolme kymmenestä sämpyläjauhoja ruokauhriksi,
sekoitettuina öljyllä jokaiselle mullille, ja kaksi kymmenestä
sämpyläjauhoja ruokauhriksi, öljyllä sekoitettuina, jokaiselle
oinaalle, 13 Ja aina kymmenes sämpyläjauhoja ruokauhriksi,
öljyllä sekoitettuja, jokaiselle karitsalle: se on lepytyshajun tuli
Herralle. 14 Ja heidän juomauhrinsa pitää oleman puoli hinniä
viinaa mullille, kolmannes hinniä oinaalle, neljännes hinniä
karitsalle. Se on kuukautinen polttouhri, joka kuukaudella
ympäri ajastajan. 15 Ja yksi kauris syntiuhriksi Herralle:
paitsi alinomaista polttouhria, juomauhrinensa pitää se
valmistettaman. 16 Mutta neljäntenätoistakymmenentenä

päivänä ensimäisellä kuulla, on pääsiäinen Herralle. 17
Ja viidentenätoistakymmenenentenä päivänä sitä kuuta on
juhla. Seitsemän päivää pitää syötämän happamatointa
leipää. 18 Ensimäisenä päivänä on pyhä kokous: ei yhtään
orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän. 19 Ja teidän
pitää uhraaman tuliuhria Herralle polttouhriksi: kaksi nuorta
mullia, ja yhden oinaan, niin myös seitsemän vuosikuntaista
karitsaa: virheettömät ne pitää teillä oleman. 20 Ja heidän
ruokauhrinsa, öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja, kolme
kymmenestä mullille, ja kaksi kymmenestä oinaalle pitää
teidän tekemän, 21 Ja aina yhden kymmeneksen jokaiselle
niistä seitsemästä karitsasta, 22 Siihen myös yhden
kauriin syntiuhriksi, teitä sovittamaan. 23 Paitsi aamuista
polttouhria, joka alinomainen polttouhri on, pitää teidän ne
tekemän. 24 Tällä tavalla pitää teidän jokaisena seitsemänä
päivänä uhraaman leipää makian hajun tuleksi Herralle:
paitsi alinomaista polttouhria, pitää se valmistettaman
juomauhrinensa. 25 Ja seitsemäntenä päivänä pitää teillä
oleman pyhä kokous: ei yhtäkään orjan työtä pidä teidän
(silloin) tekemän. 26 Ja uutisten päivänä, kuin te uhraatte
uutta ruokauhria Herralle, kuin teidän viikkonne ovat kuluneet,
pitää teillä pyhä kokous oleman: ei yhtäkään orjan työtä
pidä teidän (silloin) tekemän. 27 Ja teidän pitää uhraaman
polttouhria, otolliseksi hajuksi Herralle: kaksi mullia, yhden
oinaan ja seitsemän vuosikuntaista karitsaa, 28 Ja heidän
ruokauhrinsa: sämpyläjauhoja sekoitettuja öljyllä, kolme
kymmenestä kummallekin mullille, kaksi kymmenestä yhdelle
oinaalle, 29 Ja aina kymmeneksen kullekin karitsalle, niistä
seitsemästä karitsasta, 30 Ja yhden kauriin, teitä sovittamaan.
31 Tämän pitää teidän tekemän, paitsi alinomaista polttouhria,
ruokauhrinensa: virheettömät pitää ne teillä oleman, niin
myös heidän juomauhrinsa.

29 Ensimäisenä päivänä seitsemännellä kuukaudella
pitää teillä pyhä kokous oleman: ei yhtään orjan työtä
pidä teidän (silloin) tekemän: se pitää oleman soittamisen
juhlapäivä. 2 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria makiaksi
hajuksi Herralle: yhden nuoren mullin, yhden oinaan,
seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä, 3 Niin myös
heidän ruokauhrinsa: öljyllä sekoitettuja sämpyläjauhoja,
kolme kymmenestä mullille, kaksi kymmenestä oinaalle,
4 Ja yhden kymmeneksen jokaiselle karitsalle, niistä
seitsemästä karitsasta, 5 Ja yhden kauriin syntiuhriksi,
teitä sovittamaan, 6 Paitsi saman kuukauden polttouhria ja
ruokauhria, ja paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa
ja juomauhrinensa, heidän säätynsä jälkeen makian
hajun tuleksi Herralle. 7 Kymmenentenä päivänä tällä
seitsemännellä kuukaudella pitää myös teillä pyhä kokous
oleman ja teidän pitää vaivaaman teidän sielujanne, ja
ei yhtään työtä (silloin) tekemän. 8 Vaan teidän pitää
uhraaman polttouhria makiaksi hajuksi Herralle: yhden
nuoren mullin, ja yhden oinaan, ja seitsemän vuosikuntaista
karitsaa: virheettömät ne pitää oleman teillä, 9 Ynnä heidän
ruokauhrinsa kanssa: sämpyläjauhoja, sekoitettuja öljyllä,
kolme kymmenestä mullille, kaksi kymmenestä oinaalle, 10
Ja aina kymmeneksen jokaiselle karitsalle, niistä seitsemästä
karitsasta, 11 Yhden kauriin syntiuhriksi, paitsi sovittamisen
syntiuhria ja alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja
juomauhrinensa. 12 Viidentenätoistakymmenentenä päivänä
seitsemännellä kuukaudella pitää teillä pyhä kokous oleman:
ei mitään orjan työtä pidä teidän (silloin) tekemän, ja
teidän pitää juhlaa pitämän Herralle ne seitsemän päivää.
13 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria ja tuliuhria,
makiaksi hajuksi Herralle: kolmetoistakymmentä nuorta
mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista
karitsaa: virheettömät ne pitää oleman, 14 Heidän
ruokauhrinsa kanssa, sämpyläjauhoja, sekoitettuja öljyllä,
kolme kymmenestä jokaiselle kolmestatoistakymmenestä
mullista, kaksi kymmenestä kumpaisellekin oinaalle. 15
Ja kymmeneksen itsekullekin neljästätoistakymmenestä
karitsasta, 16 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi
alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
17 Ja toisena päivänä kaksitoistakymmentä nuorta mullia,
kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa,
virheetöinnä, 18 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa
mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä
perästä. 19 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi
alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
20 Kolmantena päivänä yksitoistakymmentä mullia, kaksi
oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa,
virheetöinnä. 21 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa
mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä
jälkeen. 22 Siihen myös kauriin syntiuhriksi: paitsi
alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
23 Neljäntenä päivänä kymmenen mullia, kaksi oinasta,
neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä,
24 Heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille
ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen. 25
Siihen kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria,
ruokauhrinensa ja juomauhrinensa. 26 Ja viidentenä
päivänä yhdeksän mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä
vuosikuntaista karitsaa, ilman virhettä. 27 Ja heidän
ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille,
heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen. 28 Siihen myös kauriin

syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa
ja juomauhrinensa. 29 Ja kuudentena päivänä kahdeksan
mullia, kaksi oinasta, neljätoistakymmentä vuosikuntaista
karitsaa, virheetöinnä. 30 Ja heidän ruokauhrinsa ja
juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille, heidän lukunsa
ja säätynsä jälkeen. 31 Siihen myös kauriin syntiuhriksi; paitsi
alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja juomauhrinensa.
32 Ja seitsemäntenä päivänä seitsemän mullia, kaksi oinasta,
neljätoistakymmentä vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä.
33 Ja heidän ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille
ja karitsoille, heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen. 34 Siihen
myös kauriin syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria,
ruokauhrinensa ja juomauhrinensa. 35 Kahdeksas päivä pitää
oleman teille päätösjuhla: ei yhtään orjan työtä teidän pidä
(silloin) tekemän. 36 Ja teidän pitää uhraaman polttouhria
makian hajun tuleksi Herralle: yhden mullin, yhden oinaan ja
seitsemän vuosikuntaista karitsaa, virheetöinnä, 37 Heidän
ruokauhrinsa ja juomauhrinsa mulleille, oinaille ja karitsoille,
heidän lukunsa ja säätynsä jälkeen. 38 Siihen myös kauriin
syntiuhriksi; paitsi alinomaista polttouhria, ruokauhrinensa ja
juomauhrinensa. 39 Nämät pitää teidän tekemän Herralle
juhlapäivinänne, paitsi mitä te mielellänne lupaatte ja hyvällä
tahdollanne annatte polttouhriksenne, ruokauhriksenne,
juomauhriksenne ja kiitosuhriksenne. 40 Ja Moses sanoi
Israelin lapsille kaikki ne, mitä Herra hänelle käskenyt oli.

30 Ja Moses puhui Israelin sukukuntain päämiehille,
sanoen: tämä on se minkä Herra käski: 2 Jos mies
lupaa lupauksen Herralle eli vannoo valan, sitoen sillä
sielunsa, ei pidä hänen tekemän sanaansa turhaksi, vaan
kaiken sen täyttämän, mikä hänen suustansa lähtenyt on.
3 Ja jos vaimo lupaa lupauksen Herralle, sitoen itsensä,
ollessansa vielä isänsä huoneessa nuoruudessansa, 4 Ja
hänen isänsä kuulee hänen lupauksensa ja valasiteensä,
jolla hän on sielunsa sitonut, ja hänen isänsä on ääneti
siihen: niin kaikki hänen lupauksensa on vahva, niin myös
koko hänen valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, pitää
vahvan oleman. 5 Mutta jos hänen isänsä kieltää sen sinä
päivänä, jona hän sen kuulee, niin hänen lupauksensa ja
valasiteensä, jolla hän on sielunsa sitonut, ei pidä vahva
oleman, ja Herra on hänelle armollinen, että hänen isänsä
on sen häneltä kieltänyt. 6 Ja jos hänellä on mies, ja hän on
luvannut, taikka hänen suustansa lähtee jotakin, jolla hän on
sielunsa sitonut, 7 Ja hänen miehensä kuulee sen, ja on
ääneti siihen sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin pitää
hänen lupauksensa vahvan oleman; ja hänen valasiteensä,
jolla hän on sielunsa sitonut, pitää myös vahvan oleman. 8
Mutta jos hänen miehensä sen kieltää sinä päivänä, jona
hän sen kuulee, niin hän pääsee lupauksestansa, ja siitä
mikä hänen suustansa lähtenyt on, jolla hän sielunsa sitoi, ja
Herra on hänelle armollinen. 9 Lesken ja hyljätyn lupaus ja
kaikki, jolla hän on sielunsa sitonut, pitää häneltä vahvana
pidettämän. 10 Mutta jos hän lupaa miehensä huoneessa,
eli sielunsa sitoo valallansa, 11 Ja mies kuulee sen, ja
on ääneti siihen, ja ei kiellä sitä, niin pitää kaiken sen
lupauksen ja valasiteen, jolla hän on sielunsa sitonut, oleman
vahvan. 12 Jos hänen miehensä tekee sen kokonansa
tyhjäksi sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin kaikki
mikä hänen suustansa on lähtenyt, lupaamaan ja sitomaan
sieluansa, ei pidä oleman vahvan; sillä hänen miehensä on
sen tehnyt tyhjäksi, ja Herra on hänelle armollinen. 13 Ja
kaikki lupaukset ja valat, jotka sitovat vaivaamaan sielua,
pitää hänen miehensä taikka vahvistaman, taikka tekemän
tyhjäksi. 14 Mutta jos hänen miehensä on juuri ääneti
siihen, päivästä päivään, niin hän vahvistaa kaikki hänen
lupauksensa ja kaikki hänen valasiteensä: että hän on ääneti
ollut sinä päivänä, jona hän sen kuuli, niin hän vahvistaa ne.
15 Ja jos hän jälistä sen ottaa takaperin, sittekuin hän sen
kuuli, niin pitää hänen kantaman vääryytensä. 16 Nämät
ovat ne säädyt, jotka Herra on käskenyt Mosekselle miehen
ja vaimon välillä, isän ja tyttären välillä, kuin hän on vielä
nuorena isänsä huoneessa.

31 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Kosta täydellisesti
Midianilaisille Israelin lasten puolesta, sitte kootaan
sinä kansas tykö. 3 Niin Moses puhui kansalle sanoen:
hankitkaat teistänne miehet sotaan Midianilaisia vastaan, että
he kostaisivat Midianilaisia, Herran puolesta. 4 Jokaisesta
sukukunnasta pitää teidän lähettämän tuhannen sotaan,
kaikista Israelin sukukunnista. 5 Niin otettiin Israelin
sukukunnista joka sukukunnasta tuhannen, niin että he
varustivat sotaan kaksitoistakymmentä tuhatta. 6 Ja Moses
lähetti heidät sotaan, tuhannen jokaisesta sukukunnasta,
ynnä Pinehaan papin Eleatsarin pojan kanssa, ja pyhät
aseet, ja myös ilotorvet hänen kädessänsä. 7 Ja he sotivat
Midianilaisia vastaan, niinkuin Herra oli Mosekselle käskenyt,
ja löivät kuoliaaksi kaiken miehenpuolen. 8 Niin tappoivat
he myös Midianilaisten kuninkaat heidän lyötyjensä päälle;
Evin, Rekemin, Zurin, Hurin ja Reban, ne viisi Midianilaisten
kuningasta; Bileamin Beorin pojan löivät he myös miekalla.
9 Mutta Israelin lapset ottivat vangiksi Midianilaisten vaimot
ja heidän lapsensa, ja kaikki heidän eläimensä ja kaikki
heidän kalunsa ja kaiken heidän hyvyytensä ryöstivät he. 10
Ja kaikki heidän kaupunkinsa ja asumisensa ja kaikki heidän

linnansa he polttivat. 11 Ja ottivat kaiken saaliin ja kaikki
mikä otettava oli, sekä ihmiset että eläimet, 12 Ja veivät ne
Moseksen ja papin Eleatsarin eteen, ja kaiken Israelin lasten
seurakunnan eteen; vangit ja otetut eläimet, ja saaliin, leiriin
Moabin kedolle, joka on Jordanin tykönä Jerihon kohdalla. 13
Ja Moses ja pappi Eleatsar ja kaikki seurakunnan päämiehet
menivät heitä vastaan, ulos leiristä. 14 Ja Moses vihastui
sodan päämiesten päälle, jotka olivat päämiehet tuhannen ja
sadan päällä, kuin siitä sodan joukosta tulivat. 15 Ja Moses
sanoi heille: ettekö te ole kaikki vaimot jättäneet elämään?
16 Katso, eikö ne Bileamin neuvosta kääntäneet Israelin
lapsia syntiä tekemään Herraa vastaan Peorin asiassa, ja
rangaistus tuli Herran kansan päälle. 17 Niin lyökäät nyt
kuoliaaksi kaikki miehenpuoli lasten seassa, ja kaikki vaimot,
jotka miehen tunteneet ja miehen kanssa maanneet ovat,
lyökäät myös kuoliaaksi. 18 Mutta lapsista kaikki vaimonpuoli,
jotka ei ole miestä tunteneet eikä maanneet miehen tykönä,
sallikaat elää teidän edessänne. 19 Ja pysykäät ulkona leiristä
seitsemän päivää kaikki, jokainen, joka hengen tappanut on
eli tapettuun sattunut, että te puhdistatte teitänne kolmantena
ja seitsemäntenä päivänä, ynnä niiden kanssa, jotka te
vangiksi otitte. 20 Ja kaikki vaatteet, ja kaikki nahkakalut,
ja kaikki, mitkä vuohen karvoista tehdyt ovat, ja kaikki
puuastiat pitää teidän puhdistaman. 21 Ja pappi Eleatsar
sanoi sotajoukolle, jotka sodassa olleet olivat: tämä on lain
sääty, jonka Herra on käskenyt Mosekselle: 22 Ainoastansa
kullan, hopian, vasken, raudan, tinan ja lyijyn, 23 Ja kaikki
mikä tulen kärsii, pitää teidän tulessa käyttämän, ja ne
ovat puhtaat; kuitenkin pitää ne puhdistusvedellä puhtaaksi
tehtämän. Mutta kaikki se, mikä ei tulta kärsi, pitää teidän
vedessä käyttämän. 24 Ja teidän pitää pesemän vaatteenne
seitsemäntenä päivänä, niin te tulette puhtaaksi, sitte
teidän pitää tuleman leiriin. 25 Ja Herra puhui Mosekselle,
sanoen: 26 Lue vangittuin saalis sekä ihmiset että eläimet:
sinä ja pappi Eleatsar, ja ylimmäiset kansan isät. 27 Ja
anna puoli saalista niille, jotka sotaan menivät ja sotineet
ovat, ja toinen puoli kaikelle kansalle. 28 Ja sinun pitää
ylentämän Herralle sotamiehiltä, jotka sodassa olivat, aina
viidestäsadasta yhden sielun, ihmisistä, eläimistä, aaseista
ja lampaista. 29 Siitä puolesta osasta, joka heille tuli, pitää
sinun ottaman ja antaman papille Eleatsarille, ylennykseksi
Herralle. 30 Vaan siitä puolesta, joka Israelin lapsille tuli,
pitää sinun aina viidestäkymmenestä ottaman yhden niistä
otetuista, ihmisistä, karjasta, aaseista ja lampaista, ja kaikista
eläimistä, ja sinun pitää ne antaman Leviläisille, jotka
vartioitsevat Herran majaa. 31 Ja Moses ja pappi Eleatsar
tekivät niinkuin Herra oli käskenyt Mosekselle. 32 Ja se
saalisluku mikä jäänyt oli siitä minkä sotaväki ryöstänyt
oli, oli kuusisataa tuhatta, ja viisikahdeksattakymmentä
tuhatta lammasta. 33 Kaksikahdeksattakymmentä tuhatta
nautaa, 34 Yksiseitsemättäkymmentä tuhatta aasia, 35
Vaimoväkeä, jotka ei olleet miehen kanssa maanneet,
oli kaksineljättäkymmentä tuhatta sielua. 36 Ja se
puoli, joka heille tuli, jotka sodassa olleet olivat, oli
lukuansa kolmesataa tuhatta, seitsemänneljättäkymmentä
tuhatta ja viisisataa lammasta. 37 Siitä tuli Herralle
kuusisataa ja viisikahdeksattakymmentä lammasta, 38
Niin myös kuusineljättäkymmentä tuhatta nautaa, ja
siitä Herralle kaksikahdeksattakymmentä, 39 Niin myös
kolmekymmentä tuhatta ja viisisataa aasia, ja siitä
tuli Herralle yksiseitsemättäkymmentä, 40 Niin myös
ihmisten sieluja kuusitoistakymmentä tuhatta, ja niistä
tuli Herralle kaksineljättäkymmentä sielua. 41 Ja Moses
antoi Herran ylennysuhrin osan papille Eleatsarille, niinkuin
Herra oli hänelle käskenyt. 42 Mutta toisesta puolesta,
jonka Moses Israelin lapsille jakanut oli sotamiehiltä,
43 Se puoli, mikä kansalle tuli, oli kolmesataa tuhatta,
seitsemänneljättäkymmentä tuhatta ja viisisataa lammasta,
44 Kuusineljättäkymmentä tuhatta nautaa, 45 Kolmekymmentä
tuhatta ja viisisataa aasia, 46 Ja kuusitoistakymmentä tuhatta
ihmisten sielua. 47 Ja Moses otti siitä puolesta osasta,
joka Israelin lasten oli, aina yhden viidestäkymmenestä,
sekä ihmisistä että eläimistä, ja antoi sen Leviläisille, jotka
vartioitsivat Herran majaa, niinkuin Herra oli Mosekselle
käskenyt. 48 Ja ne, jotka asetetut olivat sotaväestä tuhanten
päälle, tuhanten ja satain päämiehet, ne menivät Moseksen
tykö, 49 Ja he sanoivat hänelle: sinun palvelias ovat lukeneet
sotajoukon, jotka meidän allamme olivat, ja ei siitä yhtäkään
puutu. 50 Ja me tuomme Herralle lahjoja, senjälkeen
kuin kukin löytänyt on, kultaisia kaluja, käsirenkaita,
rannerenkaita, sormuksia, korvarenkaita, seppeleitä, että
meidän sielumme sovitettaisiin Herran edessä. 51 Niin
Moses ja pappi Eleatsar ottivat heiltä kullan kaikkinaisissa
kappaleissa. 52 Ja kaikki ylennysuhrin kulta, jonka he Herralle
uhrasivat, oli kuusitoistakymmentä tuhatta seitsemänsataa ja
viisikymmentä sikliä, tuhanten ja satain päämiehiltä; 53 Sillä
sotaväki oli ryövännyt itsekukin edestänsä, 54 Ja Moses ja
pappi Eleatsar ottivat kullan tuhanten ja satain päämiehiltä, ja
he veivät sen seurakunnan majaan, Israelin lapsille muistoksi
Herran eteen.

32 Rubenin lapsilla oli sangen paljo karjaa, ja Gadin
lapsilla oli myös aivan suuri joukko karjaa, ja he näkivät
Jaeserin ja Gileadin maan, että se olis sovelias karjan laiduin.

2 Sentähden tulivat Gadin lapset ja Rubenin lapset ja puhuivat
Mosekselle, ja papille Eleatsarille, ja kansan päämiehille,
sanoen: 3 Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale,
Sebam, Nebo ja Beon, 4 Se maa, jonka Herra on lyönyt
Israelin kansan edessä, on sovelias maa karjalle, ja meillä
sinun palvelioillas on karjaa. 5 Ja he (vielä) sanoivat: jos me
olemme armon löytäneet sinun edessäs, niin anna sinun
palvelioilles tämä maa omaksi, ettes meidän antaisi mennä
Jordanin ylitse. 6 Moses sanoi Gadin ja Rubenin lapsille:
pitäiskö veljenne menemän sotaan ja teidän tänne jäämän?
7 Miksi käännätte Israelin lasten sydämet, ettei heidän pitäisi
menemän ylitse siihen maahan, jonka Herra heille antoi.
8 Niin tekivät teidän isännekin, koska minä lähetin heidät
KadesBarneasta katsomaan tätä maata, 9 Ja kuin he tulivat
Eskolin ojalle ja näkivät maan, käänsivät he Israelin lasten
sydämen, niin ettei he siihen maahan tahtoneet mennä,
jonka Herra heille tahtoi antaa. 10 Ja Herran viha julmistui
sinä päivänä ja hän vannoi, sanoen: 11 Tämä kansa, joka
Egyptistä lähtenyt on, kahdenkymmenen vuoden vanhasta
ja sen ylitse, ei suinkaan pidä näkemän sitä maata, jonka
minä Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannonut olen,
ettei he minua uskollisesti seuranneet, 12 Paitsi Kalebia
Jephunnen Kenisiläisen poikaa, ja Josuaa Nunin poikaa;
sillä he uskollisesti seurasivat Herraa. 13 Niin Herran viha
julmistui Israelissa, ja laski heidät menemään korpeen sinne
ja tänne neljäksikymmeneksi vuodeksi, siihenasti kuin kaikki
se sukukunta hukkui, joka Herran edessä pahaa tehnyt
oli. 14 Ja katso, te olette nousseet isäinne siaan, syntisten
joukko, lisäämään vielä Herran vihan julmuutta Israelia
vastaan; 15 Sillä jos te käännytte hänestä pois, niin hän
antaa teidän enemmän aikaa viipyä korvessa, ja niin te
turmelette kaiken tämän kansan. 16 Niin he kävivät edes
ja sanoivat: me rakennamme ainoastansa tähän pihatoita
karjallemme, ja kaupungeita lapsillemme. 17 Mutta me
tahdomme olla joudukkaat varustettuina käymään Israelin
lasten edellä, siihenasti että me johdatamme heitä sioillensa;
vaan lapsemme ovat näissä vahvoissa kaupungeissa maan
asuvaisten tähden. 18 Emme myös palaja huoneisiimme,
siihenasti että Israelin lapset itsekukin saavat perintönsä.
19 Sillä emme tahdo heidän kanssa periä toisella puolella
Jordania eli etempää; vaan meidän perintömme olkoon tällä
puolella Jordania itään päin. 20 Ja Moses sanoi heille: jos
tämän teette, että hankitsette teitänne sotaan Herran edessä,
21 Niin menkäät Herran edessä Jordanin ylitse, jokainen kuin
teistä hankittu on, siihenasti että hän ajaa kaikki vihollisensa
pois kasvoinsa edestä, 22 Ja maa tulee Herran edessä
alamaiseksi; sitte pitää teidän palajaman jällensä ja oleman
viattomat Herran ja Israelin edessä, ja niin tämä maa on
teidän omanne Herran edessä. 23 Mutta jos ette niin tee,
katso, niin te rikotte Herraa vastaan, ja teidän pitää tietämän
teidän rikoksenne, että se käsittää teidät. 24 Niin rakentakaat
siis kaupungeita lapsillenne, ja pihatoita karjallenne, ja
tehkäät niinkuin te sanoitte. 25 Gadin ja Rubenin lapset
sanoivat Mosekselle: sinun palvelias tekevät niinkuin minun
Herrani on käskenyt. 26 Meidän lapsemme, emäntämme,
tavaramme ja kaikki meidän karjamme pitää jäämän Gileadin
kaupunkeihin. 27 Mutta me sinun palvelias lähdemme kaikki
yhdessä joukossa hankittuina sotaan Herran edessä, niinkuin
minun Herrani sanonut on. 28 Niin Moses käski heidän
puolestansa pappia Eleatsaria, ja Josuaa Nunin poikaa, ja
Israelin lasten sukukuntain ylimmäisiä isiä, 29 Ja sanoi heille:
jos Gadin ja Rubenin lapset menevät teidän kanssanne
Jordanin ylitse, kaikki hankittuina sotaan Herran edessä, ja
te saatte kaikki maan allenne, niin antakaat heille Gileadin
maa omaksi. 30 Vaan jos ei he mene hankittuina teidän
kanssanne, niin pitää heidän perimän teidän kanssanne
Kanaanin maalla. 31 Gadin ja Rubenin lapset vastasivat,
ja sanoivat: niinkuin Herra on puhunut sinun palvelioilles,
niin me teemme: 32 Me menemme hankittuina Herran
eteen Kanaanin maalle, ja omistamme perintöosamme tällä
puolella Jordania. 33 Niin Moses antoi Gadin ja Rubenin
lapsille ja puolelle Manassen Josephin pojan sukukunnalle
Sihonin Amorilaisten kuninkaan valtakunnan ja Ogin Basanin
kuninkaan valtakunnan: maan kaupunkeinensa, jotka niissä
maan äärissä ympärillä olivat. 34 Ja Gadin lapset rakensivat
Dibonin, Atarotin, Aroerin, 35 Atarot-Sophanin, Jaeserin,
Jogbehanin, 36 Betnimran ja Betaranin, vahvat kaupungit ja
pihatot. 37 Rubenin lapset rakensivat Hesbonin, Elealen,
Kirjataimin, 38 Ja Nebon, BaalMeonin, MusabotSemin
ja Sibman, ja antoivat nimet niille kaupungeille, jotka he
rakensivat. 39 Ja Makirin Manassen pojan lapset menivät
Gileadiin ja voittivat sen, ja ajoivat ulos Amorilaiset, jotka
siellä asuivat. 40 Niin Moses antoi Makirille Manassen pojalle
Gileadin, ja hän asui siellä. 41 Mutta Jair Manassen poika
meni, ja voitti heidän maakylänsä, jotka hän kutsui Jairin
kyliksi, 42 Meni myös Noba, ja voitti Kenatin tyttärinensä, ja
hän kutsui sen Nobaksi nimestänsä.

33 Nämät ovat Israelin lasten matkustukset, kuin he
läksivät Egyptin maalta, joukkoinsa jälkeen, Moseksen
ja Aaronin kautta. 2 Ja Moses kirjoitti heidän matkustuksensa,
niinkuin he matkustivat Herran käskyn jälkeen. Ja nämät ovat
heidän matkustuksensa heidän lähdentönsä jälkeen: 3 Ja
he matkustivat Ramesesta viidentenätoistakymmenentenä

päivänä ensimäisenä kuukautena: toisena päivänä
pääsiäisestä, läksivät Israelin lapset ulos korkian käden
kautta, kaikkein Egyptiläisten nähden. 4 Ja Egyptiläiset
hautasivat kaikki esikoisensa, jotka Herra heidän seassansa
lyönyt oli, ja Herra oli myös antanut tuomion käydä heidän
jumalainsa ylitse. 5 Koska Israelin lapset olivat vaeltaneet
Ramesesta, niin he sioittivat itsensä Sukkotiin. 6 Ja
matkustivat Sukkotista, ja sioittivat itsensä Etamiin, joka on
korven äärellä. 7 Ja he matkustivat Etamista ja palasivat
PiiHahirotiin, joka on BaalZephoniin päin, ja sioittivat itsensä
Migdolin kohdalle. 8 Ja he matkustivat Hahirotin editse
ja kävivät keskeltä merta korpeen, ja matkustivat kolme
päiväkuntaa Etamin korvessa, ja sioittivat itsensä Maraan.
9 Ja he matkustivat Marasta ja tulivat Elimiin: ja Elimissä
oli kaksitoistakymmentä lähdettä, ja seitsemänkymmentä
palmupuuta, ja sioittivat itsensä siellä. 10 Ja he matkustivat
Elimistä, ja sioittivat itsensä Punaisen meren tykö. 11 Ja
matkustivat Punaisen meren tyköä, ja sioittivat itsensä Sinin
korpeen. 12 Ja he matkustivat Sinin korvesta, ja sioittivat
itsensä Dophkaan. 13 Ja he matkustivat Dophkasta, ja
sioittivat itsensä Alusiin. 14 Ja he matkustivat Alusista,
ja sioittivat itsensä Raphidimiin, ja siinä ei ollut kansalle
vettä juoda. 15 Ja he matkustivat Raphidimista, ja sioittivat
itsensä Sinain korpeen. 16 Ja he matkustivat Sinain korvesta,
ja sioittivat itsensä Himohaudoille. 17 Ja he matkustivat
Himohaudoilta, ja sioittivat itsensä Hatserotiin. 18 Ja he
matkustivat Hatserotista, ja sioittivat itsensä Ritmaan. 19
Ja he matkustivat Ritmasta, ja sioittivat itsensä Rimmon
Paretsiin. 20 Ja he matkustivat Rimmon Paretsista, ja
sioittivat itsensä Libnaan. 21 Ja he matkustivat Libnasta, ja
sioittivat itsensä Rissaan. 22 Ja he matkustivat Rissasta, ja
sioittivat itsensä Kehelaan. 23 Ja he matkustivat Kehelasta,
ja sioittivat itsensä Sapherin vuorelle. 24 Ja he matkustivat
Sapherin vuorelta, ja sioittivat itsensä Haradaan. 25 Ja he
matkustivat Haradasta ja sioittivat itsensä Makhelotiin. 26 Ja
he matkustivat Makhelotista, ja sioittivat itsensä Tahatiin. 27
Ja he matkustivat Tahatista, ja sioittivat itsensä Taraan. 28
Ja he matkustivat Tarasta, ja sioittivat itsensä Mitkaan. 29 Ja
he matkustivat Mitkasta, ja sioittivat itsensä Hasmonaan.
30 Ja he matkustivat Hasmonasta, ja sioittivat itsensä
Moserotiin. 31 Ja he matkustivat Moserotista, ja sioittivat
itsensä BeneJaekaniin. 32 Ja he matkustivat BeneJaekanista,
ja sioittivat itsensä Horgidgadiin. 33 Ja he matkustivat
Horgidgadista, ja sioittivat itsensä Jotbataan. 34 Ja he
matkustivat Jotbatasta, ja sioittivat itsensä Abronaan. 35 Ja he
matkustivat Abronasta, ja sioittivat itsensä Etseongeberiin. 36
Ja he matkustivat Etseongeberistä, ja sioittivat itsensä Sinin
korpeen, se on Kades. 37 Ja he matkustivat Kadeksesta, ja
sioittivat itsensä Horin vuorelle, joka on Edomin maan rajoilla.
38 Siinä meni pappi Aaron Horin vuorelle, Herran käskyn
jälkeen, ja kuoli siellä neljäntenäkymmenentenä vuotena,
sittekuin Israelin lapset olivat lähteneet Egyptin maalta,
ensimäisenä päivänä viidennestä kuusta. 39 Ja Aaron oli
sadan ja kolmenkolmattakymmentä vuotinen kuollessansa
Horin vuorella. 40 Silloin kuuli Arad Kanaanealaisten kuningas,
joka asui etelään päin Kanaanin maalla, että Israelin lapset
tulleet olivat. 41 Ja he matkustivat Horin vuorelta, ja sioittivat
itsensä Salmonaan. 42 Ja he matkustivat Salmonasta, ja
sioittivat itsensä Phunoniin. 43 Ja he matkustivat Phunonista,
ja sioittivat itsensä Obotiin. 44 Ja he matkustivat Obotista,
ja sioittivat itsensä Iije Abarimiin, Moabin rajoille. 45 Ja
he matkustivat Iijestä, ja sioittivat itsensä DibonGadiin.
46 Ja he matkustivat DibonGadista, ja sioittivat itsensä
AlmonDiblataimiin. 47 Ja he matkustivat AlmonDiblataimista,
ja sioittivat itsensä Abarimin vuorille Nebon kohdalle. 48
Ja he matkustivat Abarimin vuorilta, ja sioittivat itsensä
Moabin kedoille, Jordanin tykö, Jerihon kohdalle. 49 Ja he
sioittivat itsensä Jordanin tykö hamasta BetJesimotista, niin
AbelSittimiin Moabin kedoille. 50 Ja Herra puhui Mosekselle,
Moabin kedoilla, Jordanin tykönä Jerihon kohdalla, sanoen:
51 Puhu Israelin lapsille, ja sano heille: kuin te olette tulleet
Jordanin ylitse Kanaanin maalle, 52 Niin teidän pitää kaikki
sen maan asuvaiset teidän edestänne ajaman pois, ja kaikki
heidän maalauksensa ja valetut kuvansa hukuttaman, ja
kaikki heidän korkeutensa hävittämän, 53 Ja niin teidän pitää
maan omistaman ja asuman siinä; sillä teille olen minä maan
antanut omistaaksenne sen. 54 Ja teidän pitää maan jakaman
arvalla teidän sukukunnillenne. Joita usiampi on, niille pitää
teidän enempi antaman perinnöksensä, ja joita vähempi on,
niille vähemmän perinnöksensä; kuin arpa lankee kullekin,
niin pitää hänen sen ottaman: teidän isäinne sukukuntain
jälkeen pitää teidän perimän. 55 Mutta jollette maan asuvaisia
aja ulos teidän edestänne, niin pitää ne, jotka te heistä
jätätte, oleman teille niinkuin orjantappurat silmissänne, ja
keihäs kyljessänne; sillä heidän pitää ahdistaman teitä sillä
maalla, kussa te asutte. 56 Niin tapahtuu, että minä teen niin
teille, kuin minä aioin heille tehdä.

34 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 2 Käske Israelin
lapsille, ja sano heille: kuin te tulette Kanaanin maalle,
niin pitää se maa oleman se, joka teille perimiseksi lankee,
Kanaanin maa rajainsa jälkeen. 3 Etelän puoli pitää rupeeman
Sinin korvesta Edomin tyköä, niin että teidän rajanne etelään
päin pitää käymän Suolaisen meren äärestä, joka itään

päin on. 4 Ja se raja pitää teille käymän ympäri etelästä
Akrabimin palttaa myöten ja menemän Siniin, niin että sen
uloskäyminen eteläpuolelta on KadesBarneaan päin, että
se ulottuu Hatsar Adariin, ja menee Asmoniin. 5 Sitte pitää
rajan menemän ympäri Asmonista Egyptin virtaan asti, niin
että sen loppu on meressä. 6 Mutta raja länteen päin pitää
oleman teille suuri meri: se pitää oleman teidän maanne ääri
länteen päin. 7 Ja tämä pitää raja pohjaa päin oleman: teidän
pitää määräämän sen suuresta merestä hamaan Horin
vuoreen asti, 8 Ja Horin vuoresta määräämän siihenasti että
Hamatiin tullaan, niin että rajan loppu on Zedassa. 9 Ja raja
menköön Ziphroniin ja sen loppu olkoon HatsarEnanissa. Se
olkoon rajanne pohjoista päin. 10 Ja pitää myös määräämän
rajanne itään päin, Enanista niin Sephamiin. 11 Ja raja
menkään alas Sephamista Riblaan, Ainin itäpuolella; sitte
juoskaan alaspäin, ja menkään Kinneretin meren sivutse
idän puolella, 12 Ja tulkaan raja alas Jordaniin päin ja
sen loppu olkoon Suolainen meri. Sen pitää oleman teidän
maanne, rajoinensa joka taholta. 13 Ja Moses käski Israelin
lapsille ja sanoi: tämä on maa, jonka teidän pitää jakaman
keskenänne arvalla, jonka Herra käski antaa niille yhdeksälle
sukukunnalle, ja sille puolelle sukukunnalle; 14 Sillä Rubenin
lasten sukukunta, heidän isäinsä huoneen jälkeen, ja Gadin
lasten sukukunta heidän isäinsä huoneen jälkeen, ja puoli
Manassen sukukuntaa ovat jo ottaneet osansa. 15 Niin
ovat ne kaksi sukukuntaa, ja se puoli sukukuntaa saaneet
perintöosansa tällä puolella Jordania, Jerihon kohdalle
itää päin. 16 Ja Herra puhui Mosekselle, sanoen: 17
Nämät ovat miesten nimet, joiden pitää jakaman maan
teille: pappi Eleatsar ja Josua Nunin poika. 18 Siihen
pitää myös teidän ottaman yhden päämiehen jokaisesta
sukukunnasta, maata jakamaan. 19 Ja nämät ovat miesten
nimet: Juudan sukukunnasta, Kaleb Jephunnen poika; 20
Simeonin lasten sukukunnasta, Semuel Ammihudin poika;
21 BenJaminin sukukunnasta, Elidad Kislonin poika; 22
Danin lasten sukukunnan päämies, Bukki Joglin poika; 23
Josephin lapsista, Manassen sukukunnan päämies, Haniel
Ephodin poika; 24 Ephraimin lasten sukukunnan päämies,
Kemuel Siphtanin poika; 25 Sebulonin lasten sukukunnan
päämies, Elitsaphan Parnakin poika; 26 Isaskarin lasten
sukukunnan päämies, Patiel Assan poika; 27 Asserin lasten
sukukunnan päämies, Ahihud Selomin poika; 28 Naphtalin
lasten sukukunnan päämies, Pedahel Ammihudin poika.
29 Nämät ovat ne jotka Herra käskenyt on Israelin lasten
perintöosaa jakamaan Kanaanin maalla.

35 Ja Herra puhui Mosekselle, Moabin kedoilla, läsnä
Jordania Jerihon kohdalla, sanoen: 2 Käske Israelin
lasten perimisestänsä antaa Leviläisille kaupungeita
heidän asuaksensa, antakaat myös esikaupungit niiden
ympärille Leviläisille, 3 Että he asuisivat kaupungeissa,
ja pitäisivät karjansa, tavaransa ja kaikkinaiset eläimensä
esikaupungeissa. 4 Esikaupunkein laveus, jotka teidän
pitää antaman Leviläisille, pitää oleman tuhannen kyynärää
kaupungin muurista ulos, kaikki ympärinsä. 5 Niin teidän
pitää mittaaman ulkopuolelle kaupunkia idän puolelle
kaksituhatta kyynärää, ja etelän puolelle kaksituhatta
kyynärää, ja lännen puolelle kaksituhatta kyynärää, ja
pohjan puolelle kaksituhatta kyynärää, että kaupunki keskellä
olis: se pitää oleman heidän esikaupunkinsa. 6 Ja niiden
kaupunkein seassa, mitkä te annatte Leviläisille, pitää
teidän antaman kuusi vapaakaupunkia, että se joka jonkun
kuoliaaksi lyö, pakenis niihin. Vielä päälliseksi pitää teidän
antaman heille kaksiviidettäkymmentä kaupunkia, 7 Niin
että kaikkiansa kaupungeita, jotka annatte Leviläisille, tulee
kahdeksanviidettäkymmentä, esikaupunkeinensa. 8 Ja ne
kaupungit, jotka te annatte Israelin lasten omaisuudesta, pitää
heille annettaman enempi siltä, jolla paljo on, ja vähempi siltä,
jolla vähempi on: itsekukin perimisensä jälkeen, joka hänelle
jaettu on, pitää antaman Leviläisille kaupungeita. 9 Ja Herra
puhui Mosekselle, sanoen: 10 Puhu Israelin lapsille ja sano
heille: tultuanne Jordanin ylitse Kanaanin maalle 11 Pitää
teidän valitseman teillenne kaupungeita, jotka teille vapaat
kaupungit oleman pitää, joihin tappaja paetkaan, se kuin
tapaturmasta jonkun kuoliaaksi lyö. 12 Ja pitää senkaltaiset
vapaakaupungit oleman teidän seassanne, verenkostajan
tähden, ettei tappajan pidä kuoleman, siihenasti että hän
koko seurakunnan oikeuden edessä on seisonut. 13 Ja ne
kaupungit, jotka teidän antaman pitää, pitää oleman teille
kuusi vapaakaupunkia. 14 Kolme kaupunkia pitää teidän
antaman tällä puolella Jordania, ja kolme Kanaanin maalla:
ne pitää oleman vapauskaupungit. 15 Sekä Israelin lapsille,
että muukalaisille ja huonekuntalaisille heidän seassansa,
pitää ne kuusi kaupunkia oleman pakoa varten, että sinne
pakenis kuka ikänä jonkun sielun tapaturmaisesti lyö. 16
Joka jonkun lyö rautaisella aseella, niin että hän kuolee,
hän on miehentappaja: sen miestappajan pitää totisesti
kuoleman. 17 Jos hän paiskaa jonkun kivellä, joka hänen
kädessänsä on, josta kuolla taidetaan, ja se kuolee, niin
hän on miehentappaja, ja pitää totisesti kuoleman. 18
Jos hän lyö häntä jollakulla puuaseella, josta taidetaan
kuolla, ja se kuolee, hän on miehentappaja, ja pitää
totisesti kuoleman. 19 Verenkostajan pitää itse tappaman

miehentappajan: kohdatessansa häntä, pitää hänen sen
kuolettaman. 20 Jos hän syöksee hänen vihasta taikka
paiskaa häntä väijymisessä, niin että hän kuolee, 21 Taikka
vihasta lyö häntä kädellänsä, niin että hän kuolee, niin
pitää sen totisesti kuoleman, joka hänen löi; sillä hän on
miehentappaja. Veren lähimmäinen lanko pitää tappaman
hänen kohdatessansa häntä. 22 Mutta jos hän syöksee
hänen tapaturmasta ilman vihata, taikka heittää jotakin
hänen päällensä ilman väijymystä, 23 Taikka heittää häntä
kivellä, josta kuolla taidetaan, ja ei sitä nähnyt, niin että
hän kuolee, ja ei ole hänen vihamiehensä, ei myös hänelle
mitäkään pahaa aikonut: 24 Niin pitää kansan tuomitseman
lyöjän ja verenkostajan välillä, näiden oikeutten jälkeen. 25
Ja kansan pitää vapahtaman miehentappajan verenkostajan
käsistä, antaen hänen tulla vapaakaupunkiin jälleen, johon
hän pakeni; ja siellä pitää hänen oleman ylimmäisen papin
kuolemaan asti, joka pyhällä öljyllä voideltu on. 26 Mutta jos
miehentappaja rohkiasti menee vapaakaupunkinsa rajain
ylitse, johon hän paennut on, 27 Ja verenkostaja löytää
hänen ulkona vapaakaupunkinsa rajoista, ja lyö hänen
kuoliaaksi, niin ei pidä hänen sen vereen syypää oleman; 28
Sillä hänen piti vapaakaupungissansa oleman ylimmäisen
papin kuolemaan asti ja ylimmäisen papin kuoleman jälkeen
tuleman perintömaallensa jälleen. 29 Nämät pitää oleman
teille ja teidän lapsillenne oikeuden säädyksi, kaikissa
teidän asumasioissanne. 30 Joka lyö jonkun kuoliaaksi, se
miehentappaja pitää tapettaman todistajain suun jälkeen, ja
yksi todistaja ei pidä sielua vastaan täysi todistus oleman
kuolemaan. 31 Ja ei teidän pidä ottaman yhtäkään hintaa
miehentappajan hengen edestä, joka itse pahuudesta on
kuoleman matkaan saattanut; sillä hänen pitää totisesti
kuoleman. 32 Ja ei pidä teidän yhtäkään hintaa ottaman
siltä, joka vapaakaupunkiinsa paennut oli, niin että hän
tulis jälleen asumaan maalle ennen papin kuolemaa. 33
Ja älkäät saastuttako maata, jossa te asutte; sillä se joka
vereen vikapää on, hän saastuttaa maan, ja maa ei taida
puhdistettaa verestä, joka siihen vuodatettu on, muutoin kuin
sen veren kautta, joka sen vuodattanut on. 34 Älkäät te
saastuttako maata, jossa te asutte, jossa myös minä asun;
sillä minä olen Herra, joka asun Israelin lasten seassa.

36 Ja ylimmäiset isät, Gileadin lasten suvusta, Makirin
pojan, joka oli Manassen poika, Josephin lasten
suvusta, kävivät edes, ja puhuivat Moseksen ja Israelin lasten
ylimmäisten edessä, 2 Ja sanoivat: Herra käski minun Herrani
jakaa maan arvalla Israelin lapsille perittäväksi. Ja sinä
minun Herrani olet käskenyt Herran kautta, meidän veljemme
Zelophkadin perimyksen antaa hänen tyttärillensä: 3 Jos
joku Israelin suvusta ottaa heitä emännäksensä, niin tulee
heidän perintönsä vähemmäksi, meidän isäimme perinnöstä,
ja tulee sen suvun perimyksen tykö, kuhunka he tulevat,
ja niin tulee meidän perimyksemme arpa vähennetyksi.
4 Kuin Israelin lasten ilovuosi tulee, niin tulee heidän
perintöosansa sen suvun perimykseen, johonka he tulevat,
niin tulee meidän isäimme perimys vähennetyksi, heidän
perinnöksestänsä. 5 Niin käski Moses Israelin lapsille Herran
käskyn jälkeen, ja sanoi: Josephin lasten suku on oikein
puhunut. 6 Tämä on se minkä Herra käski Zelophkadin
tyttärille ja sanoi: huolkaan kellenkä tahtovat, kuitenkin
niin, että he huolevat isäinsä sukukunnan langoille, 7 Ettei
Israelin lasten perimys menisi yhdestä suvusta niin toiseen;
sillä jokainen Israelin lasten seassa pitää riippuman kiinni
isäinsä sukukunnan perimyksessä. 8 Ja kaikki tyttäret,
joilla perimys on Israelin lasten suvussa, pitää huoleman
jollekulle isänsä suvun langolle, että jokainen Israelin lasten
seassa pitäis isänsä perimyksen, 9 Ja ettei perintöosa menisi
yhdestä sukukunnasta toiseen; vaan jokainen riippukaan
omassa perimyksessänsä Israelin lasten sukuin seassa. 10
Niinkuin Herra käski Mosekselle, niin tekivät Zelophkadin
tyttäret: 11 Makla, Tirtsa, Hogla, Milka, Noa, Zelophkadin
tyttäret, huolivat setäinsä pojille. 12 Ja tulivat emänniksi
niille, jotka olivat Manassen Josephin pojan suvusta; niin
pysyi heidän perimyksensä sillänsä lankoudessansa, heidän
isänsä sukukunnassa. 13 Nämät ovat ne käskyt ja oikeudet,
joita Herra Moseksen kautta käski Israelin lapsille, Moabin
kedoilla, Jordanin tykönä, Jerihon kohdalla.

5 Mooseksen

1 Nämät ovat ne sanat, mitkä Moses puhui koko Israelille,
tällä puolella Jordania korvessa, sillä kedolla Punaisen
meren kohdalla, Paranin, ja Tophelin, ja Labanin, ja
Hatserotin ja Disahabin vaiheella, 2 Yksitoistakymmentä
päiväkuntaa Horebista, sitä tietä Seirin vuoren kautta niin
KadesBarneaan asti. 3 Ja tapahtui neljäntenäkymmenentenä
vuonna, ensimäisenä päivänä, ensimäisellä kuukaudella
toistakymmentä, että Moses puhui Israelin lapsille kaikki,
mitä Herra hänen käski heille puhua. 4 Sittekuin hän oli
lyönyt Sihonin Amorilaisten kuninkaan, joka Hesbonissa
asui, niin myös Ogin, Basanin kuninkaan, joka Astarotissa
Edreissä asui, 5 Tällä puolella Jordania, Moabin maalla,
rupesi Moses selittämään tätä lakia ja sanoi: 6 Herra
meidän Jumalamme puhui meille Horebissa, sanoen: te
olette jo kyllä kauvan olleet tällä vuorella; 7 Kääntäkäät
teitänne ja menkäät matkaan Amorilaisten vuorelle, ja
kaikkein heidän läsnä asuvaistensa tykö, kedoilla, vuorella
ja laaksossa, etelämaalle, ja meren satamissa, Kanaanin
maalle ja Libanoniin, hamaan suuren Phratin virran tykö. 8
Katso, minä annoin teille maan, joka on teidän edessänne:
menkäät ja omistakaat se maa, niinkuin Herra teidän isillenne
Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoi, antaaksensa sen
heille ja heidän siemenellensä heidän jälkeensä. 9 Ja minä
puhuin teille silloin, sanoen: en minä voi yksinäni kantaa teitä.
10 Sillä Herra teidän Jumalanne on lisännyt teitä, niin että te
tänäpänä olette niin monta, kuin tähdet taivaassa. 11 Herra
teidän isäinne Jumala lisätköön teitä vielä monta tuhatta
kertaa enempi, ja siunatkoon teitä, niinkuin hän teille sanonut
on. 12 Kuinka minä yksinäni voin kantaa senkaltaisen vaivan,
kuorman ja riidan teiltä? 13 Valitkaat teistänne toimelliset
ja ymmärtäväiset miehet, jotka teidän suvustanne tunnetut
ovat, ja minä asetan heitä teidän päämiehiksenne. 14 Niin
te vastasitte minua, sanoen: se on hyvä asia, josta puhut
tehdäkses. 15 Niin minä otin ylimmäiset teidän suvuistanne,
toimmelliset ja tunnetut miehet, ja asetin teille päämiehiksi,
tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päälle, ja
esimiehiksi sukukunnissanne. 16 Ja minä käskin tuomareille
silloin, sanoen: kuulkaat teiden veljiänne, ja tuomitkaat
oikein jokaisen miehen ja hänen veljensä vaiheella, ja
hänen muukalaisensa vaiheella. 17 Ei teidän pidä katsoman
kenenkään muotoa tuomiossa, vaan kuulkaat niin pientä, kuin
suurtakin: älkäät peljätkö kenenkään muotoa; sillä tuomio
on Jumalan: vaan se asia, mikä teille on raskas, antakaat
tulla minun eteeni, kuullakseni sitä. 18 Ja minä käskin teitä
siihen aikaan kaikista, mitä teidän tekemän piti. 19 Niin me
läksimme Horebista, ja vaelsimme kaiken sen suuren ja
hirmuisen korven lävitse, jonka te nähneet olette Amorilaisten
vuoren tiellä, niinkuin Herra meidän Jumalamme meille käski.
Ja tulimme KadesBarneaan. 20 Niin sanoin minä teille: te
olette tulleet Amorilaisten vuoreen asti, jonka Herra meidän
Jumalamme antaa meille. 21 Katso sitä maata sinun edessäs,
jonka Herra sinun Jumalas sinulle antanut on, mene, ja
omista se niinkuin Herra sinun isäis Jumala sinulle sanonut
on: älä pelkää, älä myös hämmästy. 22 Ja te tulitte kaikki
minun tyköni, ja sanoitte: lähettäkäämme miehet meidän
edellämme vakoomaan maata, ja meille asiaa ilmoittamaan,
ja tietä, jota meidän sinne menemän pitää, ja kaupungeita,
joihin meidän tuleman pitää. 23 Ja se asia kelpasi minulle:
niin otin minä kaksitoistakymmentä miestä teidän seastanne,
jokaisesta sukukunnasta yhden. 24 Ne menivät matkaansa,
ja astuivat vuorelle, ja tulivat Eskolin ojaan asti, ja vakosivat
sen. 25 Ja ottivat maan hedelmästä myötänsä ja toivat
meille, ja ilmoittivat meille asian, ja sanoivat: maa on hyvä,
jonka Herra meidän Jumalamme meille antaa. 26 Mutta ette
tahtoneet mennä sinne, vaan olitte vastahakoiset Herran
teidän Jumalanne sanalle, 27 Ja napisitte majoissanne ja
sanoitte: Herra on meille vihainen, ja on tuonut meitä ulos
Egyptin maalta, antaaksensa meitä Amorilaisten käsiin,
hukutettaa. 28 Kuhunka me menemme? Meidän veljemme
ovat peljättäneet meidän sydämemme, sanoen: se kansa
on suurempi ja pitempi meitä, ja ne kaupungit ovat suuret
ja varustetut taivaasen asti: olemme myös nähneet siellä
Enakin pojat. 29 Ja minä sanoin teille: älkäät hämmästykö,
älkäät myös peljästykö heitä; 30 Sillä Herra teidän Jumalanne
käy teidän edellänne, ja sotii teidän edestänne, niin kuin hän
myös tehnyt on Egyptissä teille teidän silmäinne edessä,
31 Ja korvessa, jossa sinä olet nähnyt, kuinka Herra sinun
Jumalas on sinun kantanut, niinkuin mies kantaa poikansa,
kaikella sillä tiellä, jota te vaeltaneet olette, siihenasti kuin
te tälle paikalle tulitte. 32 Vaan ette siitä lukua pitäneet,
uskoa Herran teidän Jumalanne päälle, 33 Joka kävi tiellä
teidän edellänne, tiedustamaan leirin paikkaa, yöllä tulessa,
osoittaen teille tietä jota te kävitte, ja päivällä pilvessä. 34
Koska Herra kuuli teidän huutonne, vihastui hän ja vannoi,
sanoen: 35 Ei yksikään tästä pahasta sukukunnasta pidä
näkemän sitä hyvää maata, jonka minä olen vannonut,
antaakseni teidän isillänne, 36 Paitsi Kalebia Jephunnen
poikaa, hän näkee sen, hänelle minä annan sen maan,
jonka päälle hän astunut on, ja myös hänen lapsillensa, että
hän uskollisesti seurasi Herraa. 37 Ja Herra vihastui myös
minulle teidän tähtenne, et sinäkään sinne tule; 38 Vaan
Josua Nunin poika, sinun palvelias, hän tulee sinne: vahvista

häntä; sillä hänen pitää asettaman Israelin perimykseensä.
39 Ja teidän lapsenne, jotka te sanoitte saaliiksi tulevan, ja
teidän poikanne, jotka ei tänäpänä tiedä hyvää eli pahaa,
he tulevat sinne, ja minä annan sen heille, ja heidän pitää
sen omistaman. 40 Vaan palatkaat te ja menkäät korpeen,
Punaisen meren tietä. 41 Niin te vastasitte ja sanoitte minulle:
me olemme rikkoneet Herraa vastaan: me menemme ja
sodimme, niinkuin Herra meidän Jumalamme meille käskenyt
on. Kuin te siis valmiit olitte, jokainen sota-aseinensa, ja
ynseydessä menitte vuorelle, 42 Sanoi Herra minulle: sano
heille: ei teidän pidä sinne menemän, eikä myös sotiman,
sillä en minä ole teidän kanssanne, ettette lyötäisi teidän
vihollistenne edessä. 43 Koska minä näin teille sanoin, niin
ette kuulleet minua, vaan olitte Herran sanalle vastahakoiset,
ja olitte röyhkeät menemään vuorelle. 44 Niin läksivät
Amorilaiset, jotka vuorella asuivat, teitä vastaan, ja ajoivat
teitä takaa niinkuin kimalaiset tekevät, ja löivät teitä maahan
Seirissä Hormaan asti. 45 Kuin te sieltä palasitte ja itkitte
Herran edessä, niin ei Herra tahtonut kuulla teidän ääntänne,
eikä korviinsa ottanut. 46 Niin olette te olleet Kadeksessa
kauvan aikaa, niiden päiväin luvun jälkeen, kuin te viivyitte
siellä (odottain vakoojia).

2 Silloin me palasimme ja matkustimme korpeen Punaisen
meren tietä, niinkuin Herra minulle sanonut oli, ja
vaelsimme Seirin vuorta ympäri kauvan aikaa. 2 Ja Herra
puhui minulle, sanoen: 3 Jo te olette kyllä vaeltaneet tätä
vuorta ympäri, palatkaat pohjoiseen päin. 4 Ja käski kansalle,
sanoen: teidän pitää vaeltaman teidän veljenne Esaun lasten
rajain ylitse, jotka Seirissä asuvat, ja he pelkäävät teitä;
mutta karttakaat teitänne sangen visusti. 5 Älkäät alkako
sotaa heitä vastaan; sillä en minä anna teille jalankaan
leveyttä heidän maastansa; sillä Esaun lapsille olen minä
antanut Seirin vuoren perimiseksi. 6 Rahalla pitää teidän
heiltä ruuan ostaman, jonka te syötte, niin myös veden
pitää teidän heiltä rahalla ostaman, jota te juotte: 7 Sillä
Herra sinun Jumalas on siunannut sinun, kaikissa sinun
kättes töissä, hän tietää sinun matkustukses tässä suuressa
korvessa. Jo neljäkymmentä ajastaikaa on Herra sinun
Jumalas ollut sinun kanssas, niin ettei sinulta mitäkään
ole puuttunut. 8 Kuin me veljemme Esaun lasten tyköä
vaeltaneet olimme, jotka Seirin vuorella asuivat, sitä kedon
tietä Elatista ja Etseongeberistä, niin palasimme me, ja
menimme Moabin korven tietä. 9 Ja Herra sanoi minulle:
älä vahingoitse Moabilaisia, älä myös sekoita itsiäs sotaan
heidän kanssansa; silä en minä anna sinulle mitäkään
hänen maastansa perimiseksi; sillä Lotin lapsille olen minä
antanut Arin perimiseksi. 10 Emiläiset ovat muinen sillä
paikalla asuneet, jotka olivat suuri, väkevä ja pitkä kansa,
niinkuin Enakilaiset; 11 He luultiin myös Refalaisiksi, niinkuin
Enakilaiset, ja Moabilaiset kutsuivat heitä Emiläisiksi. 12
Asuivat myös muinen Horilaiset Seirissä, ja Esaun lapset
ajoivat pois ja hukuttivat ne edestänsä, ja asuivat heidän
siassansa: niinkuin Israel teki perintömaassansa, jonka
Herra heille antoi. 13 Niin nouskaat nyt, ja matkustakaat
Saredin ojan ylitse. Ja me vaelsimme Saredin ojan ylitse. 14
Vaan aika, kuin me matkustimme KadesBarneasta, siihen
asti kuin me tulimme Saredin ojan ylitse, oli kahdeksan
vuotta neljättäkymmentä, siihenasti kuin kaikki sotamiehet
leirissä olivat hukkuneet, niinkuin Herra heille vannonut
oli. 15 Sillä Herran käsi oli heitä vastaan, hukuttamaan
heitä leirissä, siihenasti kuin hän peräti lopetti heidät. 16
Kuin kaikki sotamiehet olivat loppuneet ja kuolleet kansan
seasta, 17 Puhui Herra minulle, ja sanoi: 18 Tänäpänä pitää
sinun matkustaman Moabin rajain yli, lähellä Aria. 19 Ja
kuin lähestyt Ammonin lapsia, älä heitä vahingoitse, älä
myös sekoita itsiäs sotaan heidän kanssansa; sillä en minä
anna sinulle Ammonin lasten maata perimiseksi; vaan Lotin
lapsille olen minä sen antanut perimiseksi. 20 Se on myös
luettu Refalaisten maaksi; sillä Refalaiset ovat muinen siinä
asuneet. Ja Ammonilaiset kutsuvat heidät Samsumilaisiksi.
21 Sillä he olivat suuri, väkevä ja pitkä kansa, niinkuin
Enakilaiset. Ja Herra hävitti heitä heidän edestänsä, niin
että he ajoivat heidät ulos, ja asuivat heidän siassansa.
22 Niinkuin hän oli tehnyt Esaun lapsille Seirin vuorella
asuvaisille, hävittäissänsä Horilaiset heidän edestänsä, niin
että he ovat heidät ajaneet ulos, ja asuneet heidän siassansa
tähän päivään asti. 23 Availaiset asuivat maakylissä Gatsaan
asti; mutta Kaphtorilaiset läksivät Kaphtorista ja hävittivät
ne, ja asuivat heidän siassansa. 24 Nouskaat ja lähtekäät,
ja matkustakaat Arnonin ojan ylitse: katso, minä annoin
sinun käsiis Sihonin Amorilaisten kuninkaan Hesbonissa,
mainensa, rupee siis omistamaan, ja sotimaan häntä vastaan.
25 Tänäpänä minä alan tuottamaan kaiken kansan päälle
koko taivaan alla pelvon ja vapisemisen sinun edessäs,
niin että he, sanoman sinusta kuultuansa, pitää värisemän,
ja surulliset oleman sinun edessäs. 26 Niin minä lähetin
sanansaattajat Kedemotin korvesta Sihonille Hesbonin
kuninkaalle rauhallisilla sanoilla, sanoen: 27 Minä tahdon
vaeltaa sinun maakuntais lävitse, ja niinkuin tie antaa, niin
minä vaellan: en minä oikialle puolelle enkä vasemmalle
poikkee. 28 Ruokaa pitää sinun rahan edestä antaman
minulle syödä, ja vettä rahan edestä juoda: minä käyn
vaivoin joudukkaasti sen lävitse, 29 Niinkuin Esaun lapset,

jotka Seirissä asuvat, minulle tehneet ovat, ja Moabilaiset,
jotka Arissa asuvat, siihenasti että minä tulen Jordanin ylitse,
siihen maahan, jonka Herra meidän Jumalamme antaa
meille. 30 Vaan ei Sihon Hesbonin kuningas tahtonut meidän
antaa vaeltaa sen lävitse; sillä Herra sinun Jumalas kovetti
hänen mielensä ja paadutti hänen sydämensä, että Herra
tahtoi antaa hänen sinun käsiis, niinkuin tänäpäivänä on. 31
Ja Herra sanoi minulle: katso, minä olen ruvennut antamaan
Sihonin kuninkaan ja hänen maansa sinun etees: rupee
omistamaan ja perintönäs pitämään hänen maatansa. 32 Ja
Sihon läksi sotimaan meitä vastaan, hän ja kaikki hänen
väkensä Jaksassa. 33 Mutta Herra meidän Jumalamme
antoi hänen meidän eteemme, ja me löimme hänen ja hänen
lapsensa ja kaikki hänen väkensä. 34 Ja me otimme silloin
kaikki hänen kaupunkinsa, ja hukutimme kaikki kaupungit,
miehet ja vaimot ja lapset, niin ettemme yhtäkään jättäneet,
35 Paitsi eläimiä jotka me meillemme otimme, ja kaupunkein
saaliin, jotka me voitimme, 36 Hamasta Aroerista Arnonin
ojan reunalla, ja siitä kaupungista ojan vieressä, niin Gileadiin
asti. Ei yhtäkään kaupunkia ollut, joka taisi olla meitä
väkevämpi: Herra meidän Jumalamme antoi kaikki meidän
allemme. 37 Vaan Ammonin lasten maahan et sinä tullut,
etkä mihinkään, joka oli Jabbokin ojan tykönä, eikä niihin
kaupunkeihin vuorella, taikka johonkuhun muuhun, josta
Herra meidän Jumalamme meitä kieltänyt on.

3 Ja me palasimme ja menimme Basanin tietä: niin Og
Basanin kuningas läksi kaiken väkensä kanssa meitä
vastaan sotimaan Edrein tykönä. 2 Mutta Herra sanoi
minulle: älä pelkää häntä; sillä minä olen antanut hänen
sinun käsiis ja kaiken hänen väkensä ja hänen maansa,
ja sinun pitää tekemän hänelle, niinkuin sinä teit Sihonille
Amorilaisten kuninkaalle, joka Hesbonissa asui. 3 Ja niin
Herra meidän Jumalamme antoi kuningas Ogin Basanista
meidän käsiimme, ynnä kaiken hänen väkensä kanssa, ja
me löimme hänen siihenasti ettei hänelle yhtäkään jäänyt. 4
Ja silloin me otimme kaikki hänen kaupunkinsa, ja ei ollut
hänellä yhtään kaupunkia, jota emme häneltä ottaneet pois:
kuusikymmentä kaupunkia, ja koko Argobin maakunnan,
joka oli Ogin valtakunnassa Basanissa. 5 Ja kaikki nämät
kaupungit olivat vahvistetut korkeilla muureilla, porteilla ja
teljillä, paitsi monta muuta kaupunkia, jotka olivat erinäiset
maakylät, 6 Jotka me kaikki maahan kukistimme, niinkuin
me Sihonille Hesbonin kuninkaalle teimme: me hävitimme
kaiken kaupungin miehet, vaimot ja myös lapset; 7 Vaan
kaikki eläimet, ja kaiken saaliin kaupungeista, otimme
me meillemme. 8 Ja niin me otimme siihen aikaan sen
maan kahden Amorilaisten kuninkaan kädestä, sillä puolella
Jordania, Arnonin ojasta niin Hermonin vuoreen asti. 9
Sidonilaiset kutsuivat Hermonin Sirioniksi, mutta Amorilaiset
kutsuivat sen Seniriksi, 10 Ja kaikki kaupungit lakialla, ja
koko Gileadin, ja koko Basanin, Salkaan ja Edreiin asti,
Ogin valtakunnassa Basanin kaupungit. 11 Sillä ainoastansa
kuningas Og Basanissa oli jäänyt Refalaisista: katso, hänen
vuoteensa, rautainen vuode, eikö se ole Ammonin lasten
Rabbatissa? joka on yhdeksän kyynärää pitkä, ja neljä
kyynärää lavia, miehen kyynärpään pituudelta. 12 Ja niin me
siihen aikaan sen maan meillemme omistimme: Aroerista
Arnonin ojan tyköä, ja puolen Gileadin mäkeä, ja sen
kaupungit, annoin minä Rubenilaisille ja Gadilaisille. 13
Mutta mitä Gileadista jäi ja koko Basanin kanssa, joka
kutsutaan Refalaisten maaksi. 14 Jair Manassen poika sai
koko Argobin maakunnan Gessurin ja Makatin maan ääriin,
ja kutsui Basanin oman nimensä jälkeen Jairin kyliksi, tähän
päivään asti. 15 Mutta Makirille minä annoin Gileadin. 16 Ja
Rubenilaisille ja Gadilaisille annoin minä osan Gileadista,
Arnonin ojaan asti, keskelle ojaa, kussa raja on, niin Jabbokin
ojaan asti, jossa Ammonin lasten raja on, 17 Niin myös
Araban kedon ja Jordanin ja rajamaat Kinneretistä niin kedon
mereen asti, se on Suolainen meri, Pisgan vuoren alaisella
puolella itää kohden. 18 Ja minä käskin teitä sillä ajalla, ja
sanoin: Herra teidän Jumalanne on antanut teille tämän maan
omaksenne: menkäät aseinenne veljeinne Israelin lasten
edellä, kaikki te, jotka väkevät olette sotaan menemään.
19 Paitsi emäntiänne, lapsianne ja myös karjaanne, (sillä
minä tiedän teillä olevan paljo karjaa) antakaat niiden
olla kaupungeissanne, jotka minä teille antanut olen, 20
Siihenasti että Herra teidän veljennekin saattaa lepoon,
niinkuin teidätkin, että hekin omistaisivatsen maan, jonka
Herra teidän Jumalanne heille antava on tuolla puolella
Jordania: sitte te palajatte kukin omaisuuteenne, jonka minä
teille antanut olen. 21 Ja minä käskin Josualle sillä ajalla,
sanoen: sinun silmäs ovat nähneet kaikki, mitä Herra teidän
Jumalanne näille kahdelle kuninkaalle on tehnyt, niin hän on
myös tekevä kaikille valtakunnille, kuhunka sinä menet. 22
Älkäät heitä peljätkö; sillä Herra teidän Jumalanne itse sotii
teidän edestänne. 23 Ja minä rukoilin Herraa siihen aikaan,
sanoen: 24 Herra, Heraa, sinä olet ruvennut ilmoittamaan
palvelialles sinun kunnias ja sinun vahvan kätes; sillä kuka
on Jumala taivaassa eli maassa, joka taitaa sinun tekos ja
väkes perään tehdä? 25 Anna nyt minun mennä katsomaan
sitä hyvää maata tuolla puolella Jordania, hyviä vuoria ja
Libanonia. 26 Mutta Herra vihastui minun päälleni teidän
tähtenne, eikä kuullut minun rukoustani; mutta sanoi minulle:

sinulla on kyllä, älä minulle siitä asiasta enempää puhu. 27
Astu Pisgan kukkulalle, ja nosta silmäs länteen päin, pohjaan
päin, lounaan päin ja itään päin, ja katso silmilläs; sillä ei
sinun pidä menemän tämän Jordanin ylitse. 28 Mutta käske
Josualle ja vahvista häntä, ja rohkaise häntä; sillä hänen
pitää menemän ylitse, tämän kansan edellä, ja pitää heille
omistaman perinnöksi sen maan, jonka sinä näet. 29 Ja me
olimme siinä laaksossa, joka on BetPeorin kohdalla.

4 Ja kuule nyt, Israel, ne säädyt ja oikeudet, jotka minä
teille opetan tehdäksenne, että te eläisitte ja tulisitte ja
omistaisitte maan jonka Herra teidän isäinne Jumala teille
on antava. 2 Ei teidän pidä mitään lisäämän siihen sanaan
minkä minä teille käsken, eikä pidä myös teidän mitään
siitä ottamanpois, kätkeäksenne Herran teidän Jumalanne
käskyjä, jotka minä teille käsken. 3 Teidän silmänne ovat
nähneet, mitä Herra tehnyt on BaalPeorille; sillä kaikki, jotka
seurasivat BaalPeoria, on Herra sinun Jumalas hukuttanut
teidän seastanne. 4 Vaan te, jotka riiputte kiinni Herrassa
teidän Jumalassanne, te elätte kaikki tänäpänä. 5 Katso,
minä opetin teille käskyt ja oikeudet, niinkuin Herra minun
Jumalani minulle käskenyt on, niin tehdäksenne maalla,
johonka te tulette, omistamaan sitä. 6 Niin pitäkäät siis
ja tehkäät ne; sillä tämä on teidän ymmärryksenne ja
toimellisuutenne kaikkein kansain edessä, koska he kuulevat
nämät käskyt, niin he sanovat: tämä suuri kansa ainoastaan
on toimellinen ja kuluisa kansa. 7 Sillä mikä kansa on
niin suuri, jota Jumala niin lähestyy, niinkuin Herra meidän
Jumalamme, niin usein kuin me häntä rukoilemme? 8 Ja
mikä on niin ylistettävä kansa jolla niin hurskaat säädyt ja
käskyt ovat, niinkuin kaikki tämä laki on, jonka minä teille
tänäpänä annan? 9 Niin karta ja varjele sinun sielus sangen
visusti, ettet sinä unhottaisi niitä asioita, jotka sinun silmäs
ovat nähneet, ja ettei ne läksisi sinun sydämestäs kaikkena
sinun elinaikanas: ja sinun pitää niitä julistaman lapsilles ja
lastes lapsille. 10 Sitä päivää, jonas seisoit Herran sinun
Jumalas edessä Horebissa, kuin Herra sanoi minulle: kokoa
minulle kansa, antaakseni heidän kuulla minun sanojani, jotka
heidän pitää oppiman, että he pelkäisivät minua kaikkena
elinaikanansa maan päällä, ja opettaisivat lapsiansa. 11 Ja
te astuitte edes, ja seisoitte alhaalla vuoren tykönä, ja vuori
paloi taivaasen asti, ja siellä oli pimeys, pilvi ja synkeys. 12
Ja Herra puhui teille keskeltä tulta: puheen äänen te kuulitte,
mutta ette yhtäkään kuvaa nähneet, vaan äänen kuulitte. 13
Ja hän ilmoitti teille liittonsa, jonka hän teidän tehdä käski: ne
kymmenet sanat, ja kirjoitti ne kahteen kiviseen tauluun. 14
Ja Herra käski minun silloin opettaa teille säädyt ja oikeudet,
teidän niitä tehdäksenne siinä maassa, johon te menette
omistamaan sitä. 15 Varjelkaat siis sielujanne sangen visusti;
sillä ette ole yhtäkään kuvaa nähneet sinä päivänä, jona
Herra puhui teille, keskeltä tulta, Horebissa, 16 Ettette
turmelisi teitänne, ja tekisi teillenne kuvaa, jonkun muotoista,
miehen eli vaimon kaltaista, 17 Jonkun eläimen kaltaista, joka
on maan päällä, jonkun linnun kaltaista, joka lentää taivaan
alla; 18 Eli jonkun madon muotoa maan päällä, eli jonkun
kalan muotoa, joka on vedessä maan alla, 19 Ja ettet sinä
myös nostaisi silmiäs taivaasen päin, ja katselisi aurinkoa,
ja kuuta, ja tähtiä, ja kaikkea taivaan sotajoukkoa, ja tulisi
kehoitetuksi kumartamaan ja palvelemaan heitä, jotka Herra
sinun Jumalas jakanut on kaikille kansoille koko taivaan
alla. 20 Mutta teidät on Herra ottanut ja johdattanut ulos
rautapätsistä Egyptistä, että olisitte hänelle perintökansa,
niinkuin se myös on tänäpänä. 21 Ja Herra vihastui minun
päälleni teidän puheenne tähden, niin että hän vannoi, ettei
minun pitänyt menemän Jordanin ylitse, eli tuleman siihen
hyvään maahan, jonka Herra sinun Jumalas antaa sinulle
perinnöksi. 22 Vaan minun pitää kuoleman tässä maassa,
ja ei minun pidä käymän Jordanin ylitse; mutta te käytte
sen ylitse ja omistatte hyvän maan. 23 Niin kavahtakaat,
ettette Herran teidän Jumalanne liittoa unhottaisi, jonka hän
teidän kansanne on tehnyt: ja älkäät tehkö kuvaa jonkun
muotoista niinkuin Herra sinun Jumalas sinulta kieltänyt on.
24 Sillä Herra sinun Jumalas on kuluttavainen tuli, ja kiivas
Jumala. 25 Kuin sinä siität lapsia, ja lasten lapsia, ja te
vanhenette maassa ja turmelette itsenne, ja teette itsellenne
kuvia jonkun muotoisia, niin että te teette pahaa Herran
teidän Jumalanne edessä, ja vihoitatte hänen, 26 Niin minä
tänäpänä kutsun taivaat ja maan todistajaksi teitä vastaan,
että teidän pitää äkisti peräti hukkuman siitä maasta, johon
te menette Jordanin ylitse, omistamaan sitä. Ei teidän pidä
kauvan elämän siinä, vaan te pitää peräti hukutettaman.
27 Ja Herra hajoittaa teitä kansain sekaan, ja te tulette
vähäksi kansaksi, jätetyksi pakanain sekaan, kuhunka Herra
vie teidät. 28 Siellä pitää teidän palveleman epäjumalia,
jotka ihmisten käsialat ovat: puita ja kiviä, jotka ei näe, eikä
kuule, eikä syö, eikä haista. 29 Jos sinä silloin siellä etsit
Herraa sinun Jumalaas, niin sinä löydät hänen, koska sinä
etsit häntä kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sielustas. 30
Koskas ahdistetaan, ja nämät kaikki sinun päälles tulevat,
niin sinä viimeisinä päivinä palajat Herran sinun Jumalas
tykö ja kuulet hänen ääntänsä. 31 Sillä Herra sinun Jumalas
on armollinen Jumala: ei hän sinua hylkää, eikä kadota
sinua, ja ei hän unhota sinun isäis liittoa, jonka hän heille
vannonut on. 32 Kysele entisiä aikoja, jotka ovat olleet sinun

edelläs, siitä päivästä, jona Jumala loi ihmisen maan päälle,
ja yhdestä taivaan äärestä niin toiseen ääreen: jos ikänä niin
suuri asia tapahtunut on, eli senkaltaista on ikänä kuultu?
33 Onko joku kansa kuullut Jumalan äänen puhuvan tulen
keskeltä, niinkuin sinä kuullut olet, ja on elänyt? 34 Eli onko
Jumala koetellut mennäksensä ottamaan itsellensä kansaa
kansan seasta, kiusauksilla, ja tunnustähdeillä, ja ihmeillä,
ja sodalla, ja väkevällä kädellä, ja ojetulla käsivarrella ja
suurilla peljästyksillä, niinkuin Herra teidän Jumalanne kaikki
nämät tehnyt on teille Egyptistä sinun silmäis edessä. 35
Nämät olet sinä nähnyt, tietääkses, että Herra on ainoastaan
Jumala; ja paitsi häntä ei yksikään muu. 36 Taivaasta on
hän antanut sinun kuulla äänensä, opettaaksensa sinua, ja
maalla on hän antanut sinun nähdä suuren tulensa, ja tulen
keskeltä olet sinä kuullut hänen sanansa. 37 Että hän sinun
isiäs on rakastanut, ja heidän siemenensä on valinnut heidän
jälkeensä, ja vienyt ulos sinun Egyptin maasta kasvoillansa,
ja suurela voimallansa, 38 Ajamaan ulos sinun edestäs suuret
kansat, väkevämmät sinua, johdattaaksensa sinun siihen, ja
antaaksensa sinulle heidän maansa perinnöksi, niinkuin se
tänäpänä tapahtunut on. 39 Niin tiedä siis tänäpänä, ja pane
mielees, että Herra on Jumala ylhäällä taivaassa, ja alhaalla
maassa, ja ei yksikään muu, 40 Ettäs pidät hänen säätynsä
ja käskynsä, jotka minä tänäpänä sinulle käsken, että sinun
ja sinun lapsilles sinun jälkees hyvin kävis, ja ettäs olisit
pitkä-ijällinen maassa, jonka Herra sinun Jumalas sinulle
antaa ikäpäivikses. 41 Silloin eroitti Moses kolme kaupunkia,
sillä puolella Jordania auringon nousemisen puoleen, 42 Että
sinne pakenis, tietämätä lähimmäisensä kuoliaaksi löis ja ei
ennen ole ollut hänen vihamiehensä; että hän pakenis yhteen
niistä kaupungeista, ja eläis, 43 Kuin oli Betser korvessa,
lakialla maalla Rubenilaisten seassa, ja Ramot Gileadissa
Gadilaisten seassa, ja Goan Basanissa Manasselaisten
seassa. 44 Tämä on se laki, jonka Moses Israelin lasten
eteen pani. 45 Ja nämät ovat todistukset, säädyt ja oikeudet,
jotka Moses sanoi Israelin lapsille, lähdettyänsä Egyptistä, 46
Sillä puolella Jordania, laaksossa BetPeorin kohdalla, Sihorin
Amorilaisten kuninkaan maalla joka Hesbonissa asui, jonka
Moses ja Israelin lapset löivät lähdettyänsä Egyptistä, 47 Ja
omistivat hänen maansa, niin myös Ogin Basanin kuninkaan
maan, kahden Amorilaisten kuninkaan, jotka sillä puolella
Jordania asuivat, auringon ylenemistä päin, 48 Aroerista
Arnonin ojan reunalla, Sionin vuoreen asti, se on Hermon.
49 Ja kaiken lakian maan sillä puolella Jordania itään päin,
lakeuden mereen asti, Pisgan vuoren alaisella puolella.

5 Ja Moses kutsui koko Israelin, ja sanoi heille: kuule Israel
näitä säätyjä ja oikeuksia, jotka minä tänäpänä puhun
teidän korvainne kuullen, ja oppikaat ne, ja pitäkäät ne,
tehdäksenne niiden jälkeen. 2 Herra meidän Jumalamme teki
liiton meidän kanssamme Horebissa. 3 Ei tehnyt Herra tätä
liittoa meidän isäimme kanssa, vaan meidän kanssamme,
jotka nyt tässä olemme tänäpänä, ja kaikki elämme. 4 Herra
puhui kasvoista kasvoihin teidän kanssanne vuorella, tulen
keskeltä. 5 Silloin minä seisoin Herran ja teidän vaiheellanne,
ilmoittamassa teille Herran sanaa; sillä te pelkäsitte tulta,
ja ette nousseet vuorelle, ja hän sanoi: 6 Minä (olen)
Herra sinun Jumalas, joka sinun Egyptin maalta orjuuden
huoneesta ulos vienyt olen. 7 Ei sinun pidä pitämän muita
Jumalia minun edessäni. 8 Ei sinun pidä kuvaa tekemän
sinulles jonkun muotoiseksi, joka ylhäällä taivaassa on, eli
alhaalla maassa, elikkä vesissä maan alla. 9 Ei sinun pidä
niitä kumartaman, eikä palveleman niitä; sillä minä olen
Herra sinun Jumalas, kiivas Jumala, joka kostan lapsille
isäin rikokset, kolmanteen ja neljänteen polveen niille, jotka
minua vihaavat, 10 Ja teen laupiuden monelle tuhannelle,
jotka minua rakastavat, ja minun käskyni pitävät. 11 Ei
sinun pidä turhaan lausuman Herran sinun Jumalas nimeä;
sillä ei Herra pidä sitä rankaisemata, joka hänen nimensä
turhaan lausuu, 12 Sinun pitää lepopäivän pitämän, ettäs
sen pyhittäisit, niinkuin Herra sinun Jumalas sinun käski:
13 Kuusi päivää pitää sinun työtä tekemän, ja kaikki sinun
asias toimittaman; 14 Mutta seitsemäs päivä on Herran
sinun Jumalas lepopäivä: silloin ei sinun pidä mitään työtä
tekemän, eikä sinun poikas, eikä sinun tyttäres, eikä sinun
palvelias, eikä sinun piikas, eikä sinun härkäs, eikä aasis,
eikä yksikään sinun karjas, eikä sinun muukalaises, joka
sinun portteis sisällä on, että sinun palvelias ja piikas levossa
olisivat niinkuin sinäkin. 15 Ja muista, että sinäkin olit orja
Egyptin maalla, ja Herra sinun Jumalas johdatti sinun sieltä
väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella. Sentähden
Herra sinun Jumalas käski sinun pitää lepopäivän. 16
Sinun pitää kunnioittaman isääs ja äitiäs, niinkuin Herra
sinun Jumalas on sinun käskenyt, ettäs kauvan eläisit, ja
menestyisit siinä maassa, jonka Herra sinun Jumalas sinulle
antaa. 17 Ei sinun pidä tappaman. 18 Ei sinun pidä huorin
tekemän. 19 Ei sinun pidä varastaman. 20 Ei sinun pidä
väärää todistusta sanoman sinun lähimmäistäs vastaan. 21
Ei sinun pidä himoitseman sinun lähimmäises emäntää. Ei
sinun pidä himoitseman sinun lähimmäises huonetta, hänen
peltoansa, palveliaansa, piikaansa, härkäänsä, aasiansa, ja
mitä ikänä sinun lähimmäises on. 22 Nämät ovat ne sanat,
jotka Herra puhui kaikelle teidän seurakunnallenne vuorella,

tulesta, pilvestä ja synkeydestä suurella äänellä, ja ei siihen
enempää lisännyt, ja kirjoitti ne kahteen kiviseen tauluun,
ja antoi ne minulle. 23 Ja tapahtui, kuin te äänen kuulitte
pimeyden keskeltä, ja vuori paloi tulesta, niin te tulitte minun
tyköni, kaikki päämiehet ja vanhimmat teidän suvustanne, 24
Ja te sanoitte: katso, Herra meidän Jumalamme on osottanut
meille kunniansa ja suuruutensa, ja me kuulimme hänen
äänensä tulesta. Tänäpänä me näimme Jumalan puhuvan
ihmisille, ja heidän elämään jäävän. 25 Ja miksi meidän nyt
pitää kuoleman, että tämä suuri tuli pitää kuluttaman meidät?
Jos me useammin kuulemme Herran meidän Jumalamme
äänen, niin me kuolemme. 26 Sillä mikä on kaikki liha,
että se kuulis elävän Jumalan äänen tulesta puhuvan,
niinkuin me, ja jäis elämään? 27 Lähesty sinä ja kuule
kaikki, mitä Herra meidän Jumalamme sanoo, ja sano
sinä meille kaikki, mitä Herra meidän Jumalamme sinun
kanssas puhuu, niin me tahdomme kuulla ja tehdä niitä.
28 Ja Herra kuuli teidän sanainne äänen, kuin te puhuitte
minun kanssani, ja Herra sanoi minulle: minä kuulin tämän
kansan puheen äänen, kuin he puhuivat sinun kanssas:
se on kaikki hyvä, minkä he puhuivat. 29 Joska heille olis
senkaltainen sydän, pelkäämään minua ja kätkemään kaikki
minun käskyni kaikkena heidän elinaikanansa, että heille
menestyis ja heidän lapsillensa ijankaikkisesti! 30 Mene
siis ja sano heille: palatkaat kotianne teidän majoihinne.
31 Mutta sinun pitää seisoman tässä minun edessäni, että
minä puhun sinun kanssas kaikki käskyt, säädyt ja oikeudet,
jotka sinun pitää heille opettaman, että he tekisivät niiden
jälkeen, siinä maassa, jonka minä heille annan heidän
omistaaksensa. 32 Niin pitäkäät nämät ja tehkäät niinkuin
Herra teidän Jumalanne teidän käski, ja älkäät poiketko
oikialle eikä vasemmalle puolelle; 33 Vaan vaeltakaat kaikkia
niitä teitä, jotka Herra teidän Jumalanne teille käski, että
eläisitte, menestyisitte ja olisitte pitkä-ijälliset siinä maassa,
jonka te omistatte.

6 Nämät ovat ne käskyt, säädyt ja oikeudet, jotka Herra
teidän Jumalanne käski opettaa teille tehdäksenne siinä
maassa, kuhunka te menette omistamaan sitä. 2 Ettäs
pelkäisit Herraa sinun Jumalaas, ja pitäisit kaikki hänen
säätynsä ja käskynsä, jotka minä käsken sinulle, sinä ja sinun
lapses ja sinun lastes lapset, kaikkena sinun elinaikanas,
ettäs kauvan eläisit. 3 Israel, sinun pitää kuuleman ja
pitämän, niin että sinä myös teet sen jälkeen, että sinulle
hyvin kävis, ja te tulisitte paljon lisätyksi; niinkuin Herra
sinun isäis Jumala sinulle on luvannut maan, joka rieskaa ja
hunajaa vuotaa. 4 Kuule Israel, Herra meidän Jumalamme
on yksi (ainoa) Herra, 5 Ja sinun pitää rakastaman Herraa
sinun Jumalaas, kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sielustas
ja kaikesta voimastas. 6 Ja nämät sanat, jotka minä käsken
sinulle tänäpänä, pitää sinun paneman sydämees, 7 Ja
teroittaman ne sinun lapsilles, ja niistä puhuman, huoneessa
istuissas ja tiellä käydessäs, maata pannessas ja noustessas.
8 Ja sinun pitää sitoman ne merkiksi kätees, ja ne pitää
oleman sinulle muistoksi sinun silmäis edessä. 9 Ja sinun
pitää kirjoittaman ne huonees pihtipieliin ja portteihis, 10 Kuin
Herra sinun Jumalas johdattaa sinun sille maalle, jonka hän
sinun isilles, Abrahamille, Isaakille ja Jakobille on vannonut
sinulle antaaksensa, suuret ja jalot kaupungit, joita et sinä
rakentanut, 11 Ja huoneet täynnä kaikkea hyvyyttä, joita et
sinä itse täyttänyt, ja vuojonkiviset kaivot, joita et sinä itse
kaivanut, ja viinamäet ja öljymäet, joita et sinä itse istuttanut,
että sinä syöt ja ravitaan. 12 Niin ota vaari, ettet sinä unhota
Herraa, joka sinun Egyptin maalta, orjuuden huoneesta on
johdattanut ulos. 13 Mutta sinun pitää pelkäämän Herraa
sinun Jumalaas ja palveleman häntä, ja hänen nimensä
kautta pitää sinun vannoman. 14 Ei teidän pidä seuraaman
muukalaisia jumalia, niiden kansain jumalia, jotka teidän
ympärillänne ovat. 15 Sillä Herra sinun Jumalas on kiivas
Jumala teidän keskellänne, ettei Herran sinun Jumalas
viha julmistuisi sinun päälles, ja hukuttaisi sinua maasta.
16 Ei teidän pidä kiusaaman Herraa teidän Jumalaanne,
niinkuin te häntä kiusasitte Massassa; 17 Mutta pitämän
uskollisesti Herran teidän Jumalanne käskyt, niin myös
hänen todistuksensa ja hänen säätynsä, jotka hän sinulle
käskenyt on, 18 Ettäs teet sitä mikä oikia ja hyvä on Herran
edessä, että sinulle hyvin kävis, ja tulisit sisälle ja omistaisit
sen hyvän maan, josta Herra vannoi sinun isilles, 19 Että
hän karkottais kaikki viholliset sinun edestäs, niinkuin Herra
sanonut on. 20 Kuin poikas tästälähin kysyy sinulta, sanoen:
mitkä todistukset ja säädyt ja oikeudet nämät ovat, jotka
Herra meidän Jumalamme teille käskenyt on? 21 Niin sinun
pitää sanoman pojalles: me olimme Pharaon orjat Egyptissä;
mutta Herra johdatti meidät ulos Egyptistä väkevällä kädellä.
22 Ja Herra teki suuria ja pahoja tuunustähtejä, ja ilmeitä
Egyptille, Pharaolle, ja kaikelle hänen huoneellensa, meidän
silmäimme edessä. 23 Ja johdatti meidät sieltä, että hän veis
meitä, ja antais meille sen maan, josta hän vannoi meidän
isillemme. 24 Ja Herra käski meitä tekemään kaikkein näiden
säätyin jälkeen, peljäten Herraa meidän Jumalaamme,
että meille hyvin kävis kaikkena meidän elinaikanamme,
niinkuin myös tänäpänä käy. 25 Ja sen pitää oleman meille
vanhurskaudeksi, jos me pidämme ja teemme kaikki nämät

käskyt Herran meidän Jumalamme edessä, niinkuin hän
meille on käskenyt.

7 Kuin Herra sinun Jumalas vie sinun siihen maahan, johon
sinä tulet omistamaan sitä, ja ajaa paljon kansaa ulos sinun
edestäs: Hetiläiset, Girgasilaiset, Amorilaiset, Kanaanilaiset,
Pheresiläiset, Heviläisetja Jebusilaiset, seitsemän kansaa,
jotka sinua suuremmat ja väkevämmät ovat; **2** Ja kuin
Herra sinun Jumalas antaa heidät sinun etees, ja sinä lyöt
heitä, niin sinun pitää peräti hukuttaman heitä, niinkuin
kirotuita, ja ei tekemän yhtäkään liittoa heidän kanssansa,
eikä armahtaman heitä. **3** Ja ei sinun pidä heimolaisuuteen
antaman sinuas heidän kanssansa: sinun tyttäriäs ei sinun
pidä antaman heidän pojillensa, ja heidän tyttäriänsä ei
pidä sinun ottaman pojilles. **4** Sillä he viettelevät sinun
poikas minun tyköäni, palvelemaan muukalaisia jumalia; niin
julmistuu Herran viha teidän päällenne ja nopiasti hukuttaa
teidät. **5** Mutta näin pitää teidän tekemän heille: heidän
alttarinsa pitää teidän kukistaman ja heidän patsaansa
rikkoman, niin myös heidän metsistönsä hakkaaman, ja
heidän epäjumalansa kuvat tulella polttaman. **6** Sillä sinä olet
pyhä kansa Herralle sinun Jumalalles: sinun on Herra sinun
Jumalas valinnut omaksi kansaksensa kaikista kansoista,
jotka asuvat maan päällä. **7** Ei ole Herra mielistynyt teihin ja
valinnut teitä sentähden, että teidän lukunne on suurempi
kuin kaikkein muiden kansain; sillä sinä olet vähin kaikista
kansoista. **8** Mutta että Herra rakasti teitä ja pitää valansa,
jonka hän vannoi teidän isillenne, johdatti hän teidät ulos
väkevällä kädellä ja vapahti teidät orjuuden huoneesta,
Pharaon Egyptin kuninkaan kädestä. **9** Niin sinun pitää
tietämän, että Herra sinun Jumalas on Jumala, uskollinen
Jumala, pitäväinen liiton ja laupiuden niiden kanssa, jotka
häntä rakastavat ja pitävät hänen käskynsä, tuhanteen
polveen, **10** Ja kostaa niille, jotka häntä vihaavat, kasvoinsa
edessä, niin että hän hukuttaa heitä, ja ei viivy kostamasta
niille kasvoinsa edessä, jotka häntä vihaavat. **11** Niin pidä
ne käskyt, säädyt ja oikeudet, jotka minä sinulle käsken
tänäpänä tehdäkses niitä. **12** Ja kuin te nämät oikeudet
kuulette, ja pidätte, ja teette ne, niin myös Herra sinun
Jumalas pitää sinulle sen liiton ja laupiuden, jonka hän
vannoi sinun isilles, **13** Ja rakastaa sinua, ja siunaa sinun,
ja ennentää sinun, ja siunaa sinun ruumiis hedelmän, ja
sinun maas hedelmän, sinun jyväs, viinas ja öljys, sikiät
karjastas, ja laumat lampaistas, siinä maassa, jonka hän
sinun isilles vannoi sinulle antaaksensa. **14** Sinun pitää
oleman siunatun kaikista kansoista. Ei yksikään hedelmätöin
pidä sinun seassas oleman, eikä karjas seassa. **15** Ja Herra
ottaa sinulta pois kaikki sairaudet: ei hän yhtäkään Egyptin
pahaa tautia, jotka sinä tiedät, pane sinun päälles; mutta
heittää ne kaikkein niiden päälle, jotka sinua vihaavat. **16**
Sinun pitää nielemän kaikki ne kansat, jotka Herra sinun
Jumalas sinulle antava on: ei sinun silmäs pidä säästämän
heitä, eikä sinun pidä palveleman heidän jumaliansa; sillä se
tulis sinulle paulaksi. **17** Jos sinä sanot sydämessäs: nämät
kansat ovat usiammat kuin minä; kuinka taidan minä heidät
ajaa ulos? **18** Niin älä pelkää heitä: muista visusti, mitä
Herra sinun Jumalas teki Pharaolle ja kaikille Egyptiläisille,
19 Ja ne suuret kiusaukset, jotka silmät nähneet ovat, ja
tunnustähdet ja ihmeet, ja väkevä käsi, ja ojettu käsivarsi,
jolla Herra sinun Jumalas johdatti sinun. Niin Herra sinun
Jumalas tekee kaikille niille kansoille, joita sinä pelkäät. **20**
Niin myös Herra sinun Jumalas lähettää heidän sekaansa
hörhöläiset siihen asti että kaikki hukutetaan, jotka jääneet ja
heitänsä lymyttäneet ovat sinun edestäs. **21** Älä hämmästy
heidän edessänsä; sillä Herra sinun Jumalas on sinun
keskelläs, suuri ja peljättävä Jumala. **22** Ja Herra sinun
Jumalas karkottaa nämät kansat sinun edestäs, vähitellen
toisen toisensa jälkeen: et sinä saa äkisti hukuttaa heitä,
ettei metsän pedot lisääntyisi sinua vastaan maan päällä.
23 Ja Herra sinun Jumalas antaa heitä sinun etees, ja
häiritsee heitä suurella sekaseuraisuudella, siihenasti että
hän hukuttaa heidät. **24** Ja antaa heidän kuninkaansa sinun
käsiis, ja sinun pitää hukuttaman heidän nimensä taivaan
alta: ei pidä yhdenkään seisoman sinua vastaan siihenasti
ettäs heidät hukutat. **25** Heidän epäjumalainsa kuvat pitää
sinun tulella polttaman: ei sinun pidä himoitseman sitä
hopiaa ja kultaa, joka niiden päällä on ollut, taikka ottaman
siitä jotain sinulles, ettei se olisi sinulle paulaksi; sillä se on
Herralle sinun Jumalalles kauhistus. **26** Sentähden ei sinun
pidä sitä kauhistusta huoneeses viemän, ettei tulisi kirotuksi
niinkuin se, mutta sinun pitää ilvoituksella ilvoittaman ja
kauhistuksella kauhistuman sitä; sillä se on kirottu.

8 Kaikki käskyt, jotka minä käsken sinulle tänäpänä,
pitäkäät ja tehkäät, että eläisitte ja lisääntyisitte, tulisitte
ja omistaisitte maan, josta Herra vannoi teidän isillenne. **2** Ja
muista kaikkea sitä matkaa, jonka kautta Herra sinun Jumalas
johdatti sinun näinä neljänäkymmenenä vuotena korvessa,
vaivataksensa sinua ja koetellaksensa sinua, tietääksensä
mitä sinun sydämessäs oli, pitäisitkö hänen käskynsä, vai
etkö. **3** Ja hän vaivasi sinua ja antoi sinun isota, ja ravitsi
sinun mannalla, jota et sinä eikä sinun isäs tunteneet,
antaaksensa sinun tietää, ettei ihminen elä ainoastansa
leivästä; vaan kaikesta mikä Herran suusta lähtee, elää

ihminen. 4 Ei sinun vaattees vanhuudesta kuluneet yltäs
ja sinun jalkas ei kuulettuneet, näinä neljänäkymmenenä
vuotena. 5 Niin tiedä sydämessäs, että Herra sinun Jumalas
on kurittanut sinua, niinkuin mies kurittaa poikaansa. 6
Ja pidä Herran sinun Jumalas käskyt vaeltaakses hänen
tiellänsä ja peljätäkses häntä. 7 Sillä Herra sinun Jumalas
vie sinun hyvälle maalle: sille maalle, jossa vesiojat, lähteet
ja järvet ovat, jotka laaksoihin ja vuorten sivuille vuotavat, 8
Maalle, jossa nisu, ohra, viinapuut, fikunapuut ja granatin
omenat ovat; maalle, jossa on öljypuita ja hunajaa; 9 Maalle,
jossa ei sinun pidä vajavaisuudessa syömän leipää jossa ei
mitään puutu; maalle, jonka kivet ovat rautaa, jossa sinä
myös vasken vuorista lohkaiset. 10 Ja koska sinä syönyt
ja ravittu olet, ettäs silloin kiität Herraa sinun Jumalaas
hyvän maan edestä, jonka hän antoi sinulle, 11 Niin ota siis
vaari, ettet unhota Herraa sinun Jumalaas siinä, ettet sinä
pidä hänen käskyjänsä, oikeuksiansa ja säätyjänsä, jotka
minä tänäpänä sinulle käsken. 12 Koskas syönyt ja ravittu
olet, ja rakennat kauniit huoneet ja asut niissä, 13 Ja sinun
karjas ja lampaas, hopias ja kultas, ja kaikki mitä sinulla on,
lisääntyvät, 14 Ettei sinun sydämes silloin tulisi ylpiäksi, ja
unhottaisit Herran sinun Jumalas, joka sinun johdatti Egyptin
maalta, orjuuden huoneesta, 15 Ja on sinun johdattanut
suuren ja hirmuisen korven lävitse, jossa tuliset kärmeet,
ja skorpionit, ja kuivuus oli, ja ei ensinkään vettä ollut, ja
hän antoi veden vuotaa sinulle kovasta kalliosta. 16 Ja
ravitsi sinun mannalla korvessa, josta ei sinun isäs tietäneet,
vaivataksensa ja koetellaksensa sinua, ja viimeiseltä hyvää
tehdäksensä sinulle. 17 Muutoin sinä sanoisit sydämessäs:
minun voimani ja käteni väkevyys on minulle näin voimalliset
työt tehnyt. 18 Vaan muista Herraa Jumalaas; sillä hän
on se, joka sinulle voiman antaa, tekemään senkaltaisia
voimallisia tekoja, että hän vahvistais liittonsa, jonka hän
vannoi sinun isilles, niinkuin se tänäkin päivänä tapahtuu. 19
Mutta jos sinä niin unhotat Herran sinun Jumalas, ja noudatat
muita jumalia, palvelet ja kumarrat niitä, niin minä tänäpänä
todistan teille, että teidän pitää peräti hukkuman. 20 Juuri
niinkuin pakanat, jotka Herra hukuttaa teidän edestänne, niin
teidän pitää hukkuman, ettette ole Herran teidän Jumalanne
äänelle kuuliaiset.

9 Kuule Israel: tänäpänä sinä menet Jordanin yli, ettäs
tulet omistamaan sitä kansaa, joka on sinua suurempi
ja väkevämpi, suuria kaupungeita rakennetuita taivaaseen
asti, 2 Suurta ja pitkää kansaa, Enakin poikia, jotka sinä
tunnet, joista sinä myös kuullut olet sanottavan: kuka voi
seisoa Enakin poikia vastaan? 3 Niin sinun pitää tänäpänä
tietämän, että Herra sinun Jumalas käy sinun edelläs niinkuin
kuluttavainen tuli; hän hukuttaa heitä, ja hän alentaa heitä
sinun edessäs, ettäs ajat heitä ulos ja hukutat nopiasti,
niinkuin Herra sanoi sinulle. 4 Kuin Herra sinun Jumalas on
heidät ajanut sinun edestäs ulos, niin älä sano sydämessäs:
Herra on minun tähän tuonut omistamaan tätä maata minun
vanhurskauteni tähden; sillä Herra ajaa nämät pakanat
sinun edestäs ulos heidän jumalattomuutensa tähden. 5 Et
sinä tule omistamaan heidän maatansa vanhurskautes eli
sydämes vakuuden tähden; vaan Herra sinun Jumalas ajaa
pakanat ulos heidän jumalattomuutensa tähden, että Herra
vahvistais sanansa, jonka Herra sinun isilles Abrahamille,
Isaakille ja Jakobille vannoi. 6 Niin tiedä nyt, ettei Herra
sinun Jumalas anna sinulle tätä hyvää maata, omistaakses
sitä sinun vanhurskautes tähden; sillä sinä olet niskurikansa.
7 Muista ja älä unhota, kuinka sinä Herran sinun Jumalas
vihoitit korvessa: siitä päivästä kuin sinä läksit Egyptin
maalta, siihenasti kuin te tulleet olette tähän paikkaan, olette
te olleet Herralle vastahakoiset. 8 Sillä Horebissa te vihoititte
Herran, ja Herra vihastui teille, niin että hän tahtoi teidät
hukuttaa. 9 Kuin minä vuorelle astuin ottamaan kivisiä tauluja
vastaan, liiton tauluja, jonka Herra teki teidän kanssanne, ja
minä olin vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä
yötä, ja en syönyt leipää, enkä juonut vettä, 10 Ja Herra antoi
minulle kaksi kivistä taulua, kirjoitettu Jumalan sormella, ja
niissä olivat kaikki sanat, jotka Herra teille tulesta vuorella
puhui, kokouksen päivänä, 11 Ja tapahtui neljänkymmenen
päivän ja neljänkymmenen yön perästä, että Herra antoi
minulle kaksi kivistä liiton taulua, 12 Ja Herra sanoi minulle:
nouse ja mene nopiasti täältä alas; sillä sinun kansas, jonkas
Egyptistä olet johdattanut ulos, on turmellut itsensä, he ovat
pikaisesti tieltä menneet pois, jonka minä käskin heille, ja
ovat tehneet heillensä valetun kuvan. 13 Ja Herra puhui
minulle, sanoen: minä näin tämän kansan, ja katso, se on
niskurikansa. 14 Salli, että minä hukutan heidät, ja pyyhin
heidän nimensä taivaan alta: ja minä tahdon sinun tehdä
väkevämmäksi ja suuremmaksi kansaksi kuin tämä on. 15 Ja
kuin minä käännyin ja astuin vuorelta alas, joka tulesta paloi,
ja pidin kaksi liiton taulua molemmissa käsissäni; 16 Niin
näin minä, ja katso, te olitte tehneet syntiä Herraa teidän
Jumalaanne vastaan: te olitte tehneet teille valetun vasikan,
ja nopiasti menitte pois siltä tieltä, jonka Herra käski teille.
17 Niin otin minä ne molemmat taulut ja heitin molemmista
käsistäni, ja löin ne rikki teidän silmäinne edessä, 18 Ja
lankesin maahan Herran eteen, Niinkuin ennenkin, niinä
neljänäkymmenenä päivänä ja neljänäkymmenenä yönä, ja
en syönyt leipää, enkä juonut vettä, kaikkein teidän synteinne

tähden, jotka te tehneet olitte, että te teitte pahaa Herran
edessä ja vihoititte hänen. 19 Sillä minä pelkäsin sitä vihaa
ja hirmuisuutta, jolla Herra teidän päällenne vihastunut oli,
niin että hän tahtoi hukuttaa teidät: ja Herra kuuli minun
rukoukseni vielä silläkin erällä. 20 Herra oli myös suuresti
vihainen Aaronin päälle, niin että hän tahtoi hänen hukuttaa;
vaan minä rukoilin silloin Aaroninkin edestä. 21 Mutta teidän
syntinne, vasikan, jonka te tehneet olitte, otin minä ja
poltin tulessa, ja löin sen rikki ja survoin hyvästi, siihenasti
että se mureni tomuksi, ja heitin tomun ojaan, joka siitä
vuoresta vuosi. 22 Niin myös Tabeerassa, ja Massassa, ja
Himohaudoillas te vihoititte Herran. 23 Ja kuin Herra lähetti
teidät KadesBarneasta, ja sanoi: menkäät ja omistakaat
maa, jonka minä annoin teille, niin te olitte Herran teidän
Jumalanne suulle vastahakoiset, ja ette uskoneet häntä, ette
myös olleet kuuliaiset hänen äänellensä. 24 Te olette olleet
Herralle tottelemattomat, siitä päivästä kuin minä teidän
tuntenut olen. 25 Niin minä lankesin maahan Herran eteen,
neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, kuin minä
siinä makasin; sillä Herra sanoi, että hän tahtoi hukuttaa
teidät. 26 Ja minä rukoilin Herraa, sanoen: Herra, Herra,
älä hukuta kansaas ja perikuntaas, jonka suurella voimallas
pelastanut ja väkevällä kädelläs Egyptistä olet johdattanut
ulos, 27 Muista palvelioitas Abrahamia, Isaakia ja Jakobia:
älä katso tämän kansan kovuutta, jumalattomuutta ja syntiä,
28 Ettei sen maan asuvaiset, jostas meidät johdattanut olet,
sanoisi: sentähden, ettei Herra voinut heitä viedä siihen
maahan, jonka hän heille luvannut oli, ja että hän on vihannut
heitä, johdatti hän heidät ulos, tappaaksensa heitä korvessa.
29 Sillä he ovat sinun kansas ja perimykses, jonka suurella
voimallas ja ojennetulla käsivarrellas johdattanut olet.

10 Silloin sanoi Herra minulle: vuole sinulles kaksi kivistä
taulua entisten kaltaista, ja astu minun tyköni vuorelle,
ja tee sinulles puuarkki, 2 Niin minä kirjoitan niihin tauluihin
ne sanat, jotka ensimäisissä tauluissa olivat, jotka särkenyt
olet: ja pane ne arkkiin. 3 Niin minä tein arkin sittimipuusta, ja
vuolin kaksi kivistä taulua entisten kaltaista, ja astuin vuorelle,
pitäen kaksi taulua kädessäni. 4 Niin hän kirjoitti ensimäisen
kirjoituksen jälkeen, niihin tauluihin ne kymmenet sanat,
jotka Herra teille puhui vuorella tulesta, kokouksen päivänä:
ja Herra antoi ne minulle. 5 Niin minä käännyin ja astuin
vuorelta alas, ja panin taulut arkkiin, jonka minä tein, että
heidän piti siellä oleman, niinkuin Herra minulle käskenyt oli.
6 Ja Israelin lapset menivät BerotBeneJaakanista Moseraan:
siellä kuoli Aaron ja haudattiin, ja hänen poikansa Eleatsar
toimitti papin virkaa hänen siassansa. 7 Sieltä menivät he
Gudgodaan: Gudgodasta Jodbatiin, siihen maahan, jossa
vesi-ojat ovat. 8 Silloin eroitti Herra Levin suvun, kantamaan
Herran liitonarkkia, seisomaan Herran edessä, palvelemaan
häntä ja kiittämään hänen nimeänsä tähän päivään asti.
9 Sentähden ei ollut Leviläisillä yhtään osaa eli perimystä
veljeinsä kanssa; sillä Herra on heidän perimyksensä, niinkuin
Herra sinun Jumalas sanoi heille. 10 Ja minä seisoin vuorella
niinkuin ennenkin, neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä
yötä, ja vielä silloinkin kuuli Herra minun rukoukseni, eikä
Herra tahtonut hukuttaa sinua. 11 Vaan Herra sanoi minulle:
nouse, ja mene matkaas, niin ettäs kansan edellä vaellat,
että he tulisivat ja omistaisivat sen maan, jonka minä vannoin
heidän isillensä antaakseni heille. 12 Nyt siis Israel, mitä
Herra sinun Jumalas sinulta muuta anoo; vaan ettäs pelkäisit
Herraa sinun Jumalaas, ja vaeltaisit kaikissa hänen teissänsä
ja rakastaisit häntä, ja palvelisit Herraa sinun Jumalaas
kaikesta sinun sydämestäs ja kaikesta sinun sielustas: 13
Ettäs myös pitäisit Herran käskyt ja hänen säätynsä, jotka
minä käsken sinulle tänäpänä, että sinulle hyvin kävis. 14
Katso, taivaat ja taivasten taivaat ovat Herran sinun Jumalas,
ja maa ja kaikki, mitä hänessä on. 15 Kuitenkin Herralla on
ollut hyvä suosio sinun isäis tykö rakastaaksensa heitä, ja
on valinnut heidän siemenensä heidän jälkeensä, nimittäin
teidät kaikista kansoista, niinkuin tänäpäivänäkin on. 16
Niin ympärileikatkaat teidän sydämenne esinahka, ja älkäät
enää niskurit olko! 17 Sillä Herra teidän Jumalanne on
kaikkein jumalain Jumala, voimallinen ja peljättävä, joka ei
katso muotoa, eikä lahjoja ota, 18 Joka orvoille ja leskille
oikeuden tekee, ja rakastaa muukalaisia, niin että hän heille
leivän ja vaatteen antaa. 19 Sentähden pitää teidänkin
rakastaman muukalaista; sillä te myös olitte muukalaiset
Egyptin maalla. 20 Sinun pitää pelkäämän Herraa sinun
Jumalaas, häntä pitää sinun palveleman, hänessä pitää
sinun kiinni riippuman, ja hänen nimensä kautta vannoman.
21 Hän on sinun ylistykses ja sinun Jumalas, joka sinulle
teki suuria ja hirmuisia töitä, joita silmäs nähneet ovat. 22
Sinun isäs menivät alas Egyptiin seitsemänkymmenen sielun
kanssa; mutta nyt Herra sinun Jumalas on enentänyt sinun
niinkuin taivaan tähdet.

11 Niin rakasta nyt Herraa sinun Jumalaas, ja pidä hänen
lakinsa, säätynsä, oikeutensa ja käskynsä alinomaa.
2 Ja tuntekaat te tänäpänä; sillä en minä teidän lastenne
kanssa puhu, jotka ei tiedä, eikä ole nähneet Herran teidän
Jumalanne kuritusta, hänen jalouttansa, voimallista kättänsä
ja ojennettua käsivarttansa, 3 Ja hänen ihmeitänsä, ja
tekojansa jotka hän teki Egyptiläisten seassa, Pharaolle

Egyptin kuninkaalle, ja kaikelle hänen maakunnallensa, 4 Ja
mitä hän teki Egyptiläisten sotaväelle, heidän hevosillensa ja
vaunuillensa, kuin hän antoi Punaisen meren vedet juosta
heidän päällensä, kuin he teitä ajoivat takaa, ja Herra
hukutti heidät hamaan tähän päivään asti, 5 Ja mitä hän
teille korvessa tehnyt on, siihenasti kuin te tähän paikkaan
tulitte, 6 Ja mitä hän teki Datanille ja Abiramille Eliabin
Rubenin pojan pojille, koska maa avasi suunsa ja nieli
heidät, ja heidän perheensä ja majansa; niin myös kaikki
heidän tavaransa, joka oli heidän hallussansa koko Israelin
keskellä; 7 Sillä teidän silmänne ovat nähneet kaikki ne
suuret Herran teot, jotka hän tehnyt on. 8 Sentähden pitäkäät
kaikki ne käskyt, jotka minä teille tänäpänä käsken, että
te vahvistuisitte tulemaan ja omistamaan sitä maata, jota
te menette omistamaan. 9 Että te kauvan siinä maassa
eläisitte, jonka Herra sinun Jumalas vannoi teidän isillenne,
heille antaaksensa ja heidän siemenellensä: sen maan,
joka rieskaa ja hunajaa vuotaa. 10 Sillä se maa, johonkas
menet omistamaan sitä, ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te
lähteneet olette; jossa sinä siemenes kylvit, ja kastoit sen
jaloillas niinkuin kaalimaan. 11 Vaan se maa, johonka te
menette omistamaan sitä, on vuorinen ja laaksoinen maa,
jonka sade taivaasta kastaa; 12 Josta maasta Herra sinun
Jumalas pitää vaarin; ja Herran sinun Jumalas silmät aina
näkevät sen, vuoden alusta niin vuoden loppuun asti. 13
Ja pitää tapahtuman, jos te hyvin kuuliaiset olette minun
käskyilleni, jotka minä tänäpänä teille käsken; niin että te
rakastatte Herraa teidän Jumalaanne, ja palvelette häntä
kaikesta teidän sydämestänne ja kaikesta sielustanne, 14
Että minä annan teidän maallenne sateen ajallansa, varhain
ja hiljain; että sinä korjaat jyväs, viinas ja öljys. 15 Ja
minä annan sinun karjalles ruohoa sinun kedoillas; että
te syötte ja ravitaan. 16 Varokaat ettei teidän sydämenne
vieteltäisi, niin että poikkeette palvelemaan vieraita jumalia
ja kumartamaan heitä. 17 Ja Herran viha julmistuis teidän
päällenne, ja sulkis taivaan, ettei sadetta tulisi, ja maa ei
antaisi hedelmäänsä: ja te kiiruusti hukkuisitte siitä hyvästä
maasta, jonka Herra on teille antanut. 18 Niin pankaat
nyt nämät minun sanani teidän sydämeenne, ja teidän
mieleenne, ja sitokaat niitä merkiksi teidän käsiinne, että ne
olisivat muistoksi teidän silmäinne edessä, 19 Ja opettakaat
niitä teidän lapsillenne, niin että sinä puhut niistä, huoneessa
istuissas, tiellä käydessäs, levätä pannessas ja noustessas.
20 Ja kirjoita ne sinun huonees pihtipieliin, ja sinun portteihis.
21 Että sinä ja sinun lapses kauvan eläisitte maan päällä,
jonka Herra teidän isillenne vannoi antaaksensa heille,
niinkauvan kuin päivät taivaasta maan päällä ovat. 22 Sillä te
kaikki nämät käskyt pidätte, jotka minä teille käsken, että
te sen jälkeen teette; niin että te rakastatte Herraa teidän
Jumalaanne, ja vaellatte kaikissa hänen teissänsä, ja riiputte
hänessä kiinni; 23 Niin Herra ajaa kaikki nämät kansat pois
teidän kasvoinne edestä; niin että te omistatte suuremmat
ja voimallisemmat kansat, kuin te olette. 24 Kaikki paikat,
mihin teidän jalkanne astuu, pitää teidän oleman: korvesta ja
Libanonista ja Phrathin virrasta, ärimäiseen mereen asti,
pitää teidän rajanne oleman. 25 Ei yksikään voi olla teitä
vastaan: teidän pelkonne ja vavistuksenne antaa Herra tulla
kaikkein niiden maiden päälle, kussa te vaellatte; niinkuin
hän teille on sanonut. 26 Katso, minä asetan tänäpänä teidän
eteenne, sekä siunauksen että kirouksen. 27 Siunauksen, jos
te kuuliaiset olette Herran teidän Jumalanne käskylle, jonka
minä tänäpänä teille käsken. 28 Kirouksen, jos ette tottele
Herran teidän Jumalanne käskyjä, ja poikkeette siitä tiestä,
jonka minä teille tänäpänä käsken; niin että te vaellatte
muiden jumalain jälkeen, joita ette tunne. 29 Koska Herra
sinun Jumalas johdattaa sinun siihen maahan, johonkas
tulet omistamaan sitä; niin anna siunaus sanottaa Grisimin
vuorella, ja kirous Ebalin vuorella. 30 Eikö he ole tuolla
puolella Jordania tien perällä, auringon laskemiseen päin
Kanaanealaisten maalla, jotka asuvat lakeudella, Gilgalin
kohdalla, Moren tammiston tykönä? 31 Sillä teidän pitää
menemän Jordanin yli, tuleman ja omistaman maan, jonka
Herra teidän Jumalanne teille antaa, sen omistaaksenne, ja
asuaksenne siinä. 32 Niin pitäkäät ja tehkäät kaikki ne säädyt
ja oikeudet, jotka minä tänäpänä panen teidän eteenne.

12 Nämät ovat säädyt ja oikeudet, joita teidän pitämään
pitää, että te niiden jälkeen tekisitte, sillä maalla,
jonka Herra sinun isäis Jumala antoi sinulle omistaakses;
niinkauvan kuin te maan päällä elätte. 2 Teidän pitää
peräti hävittämän kaikki ne paikat, joissa pakanat, jotka te
omistatte, jumaliansa palvelleet ovat; joko se olis korkeilla
vuorilla, taikka mäillä, eli kaikkein viheriäisten puiden alla.
3 Ja kukistakaat heiden alttarinsa, ja särkekäät heidän
patsaansa, heidän metsistönsä tulella polttakaat, ja heidän
epäjumalansa kuvat rikki hakatkaat; ja hukuttakaat heidän
nimensä siitä paikasta. 4 Ei teidän pidä niin tekemän Herralle
teidän Jumalallenne: 5 Vaan siinä paikassa, minkä Herra
teidän Jumalanne valitsee kaikista teidän sukukunnistanne,
asettaaksensa siihen nimensä: siinä missä hän asuu, pitää
teidän etsimän häntä ja sinne pitää sinun tuleman. 6 Ja siellä
pitää teidän uhraaman polttouhrinne, ja muut uhrinne, ja
kymmenyksenne, ja kättenne ylennysuhrin; ja lupauksenne,
ja vapaaehtoiset uhrinne, niin myös esikoiset karjastanne
ja lampaistanne. 7 Ja siellä teidän pitää syömän Herran

teidän Jumalanne edessä, ja iloitseman kaikissa, mitä te ja
teidän huoneenne kannatte edes, joilla Herra sinun Jumalas
sinun on siunannut. 8 Ei teidän pidä tekemän kaikkein niiden
jälkeen, kuin me tässä tänäpänä teemme, jokainen niinkuin
hänelle itse näkyis oikiaksi. 9 Sillä ette vielä ole tähänasti
tulleet lepoon ja perimykseen, jonka Herra sinun Jumalas
sinulle antaa. 10 Vaan teidän pitää menemän Jordanin yli, ja
asuman siinä maassa, jonka Herra teidän Jumalanne antta
teidän periä: ja hän antaa teille levon kaikilta vihamiehiltänne
ympäriltänne, teidän pitää myös turvallisesti asuman. 11 Ja
siinä pitää oleman se paikka, jonka Herra sinun Jumalas
valitsee, että hänen nimensä siinä asuis; sinne pitää teidän
viemän kaikki ne mitkä minä teille käsken: polttouhrinne, ja
muut uhrinne, kymmenyksenne, kättenne ylennysuhrin, ja
kaikki vapaat lupauksenne, jotka te Herralle lupaatte. 12 Ja
teidän pitää iloitseman Herran teidän Jumalanne edessä,
sekä te että poikanne, ja tyttärenne, palvelijan ja piikanne;
ja myös Leviläiset, jotka teidän porteissanne ovat: sillä ei
heillä ole osaa eli perimystä teidän kanssanne. 13 Karta
uhraamasta polttouhrias joka paikassa, minkäs näet: 14
Vaan siinä paikassa, jonka Herra valitsee jossakussa sinun
sukukunnassas, siellä pitää sinun polttouhris uhraaman;
ja tekemän kaikki, mitä minä sinulle käsken. 15 Kuitenkin
teurasta ja syö lihaa kaiken sinun sielus himon jälkeen,
Herran sinun Jumalas siunauksen jälkeen, jonka hän sinulle
on antanut, kaikissa sinun porteissas: sekä saastainen
että puhdas siitä syökään, niinkuin metsävuohen ja peuran
lihaa. 16 Mutta ei teidän pidä verta syömän; vaan kaataman
sen maahan niinkuin veden. 17 Et sinä saa suinkaan
syödä porteissas jyväis, viinas, ja öljys kymmenyksiä, eikä
myös esikoisia karjastas ja lampaistas; taikka yhtäkään
lupausuhria, jonka sinä luvannut olet, taikka sinun vapaan
ehtos uhria, eli kättes ylennysuhria; 18 Vaan Herran sinun
Jumalas edessä, pitää sinun niitä syömän siinä paikassa,
jonka Herra sinun Jumalas valitsee, sinä ja poikas, ja tyttäres,
ja palvelias ja piikas, ja Leviläinen joka sinun porteissas
on, ja iloitse Herran sinun Jumalas edessä kaikissa, mitä
sinun kätes suo. 19 Ja ota vaari, ettes hyljää Leviläistä,
niin kauvan kuin sinä elät maan päällä, 20 Kuin Herra
sinun Jumalas, levittää sinun maas rajat, niinkuin hän sanoi
sinulle, ja sinä sanot: minä syön lihaa: että sinun sielus
himoitsee lihaa syödä; niin syö lihaa kaiken sinun sielus
himon jälkeen. 21 Jos se sia sinusta kaukana on, jonka Herra
sinun Jumalas valitsi, että hän siellä antaa nimensä asua,
niin teurasta karjastas ja lampaistas, jotka Herra sinulle
antanut on, niinkuin minä sinulle käskin, ja syö porteissas
kaiken sinun sielus himon jälkeen. 22 Kaiketikin niinkuin
metsävuohi ja peura syödään, niin pitää sinun sen syömän:
sekä saastainen että puhdas siitä syökään. 23 Vaan ainoasti
kavahda, ettes verta syö; sillä veri on henki, sentähden ei
sinun pidä syömän henkeä lihan kanssa. 24 Ei sinun pidä
sitä syömän, mutta kaataman maahan niinkuin veden. 25 Ei
pidä sinun syömän sitä, ettäs menestyisit, ja sinun lapses
sinun jälkees, ettäs oikein tehnyt olet Herran edessä. 26
Mutta jos sinä pyhität jotain joka sinun omas on, taikka
teet lupauksen, niin sinun pitää sen viemän, ja sinun pitää
tuleman siihen siaan, jonka Herra valinnut on, 27 Ja tee
siellä lihasta ja verestä polttouhris, Herran sinun Jumalas
alttarille, ja syö liha. 28 Ota vaari, ja kuule kaikki nämät
sanat, jotka minä käsken sinulle, ettäs menestyisit, ja sinun
lapses sinun jälkees ijankaikkisesti, ettäs olet oikein ja
kelvollisesti Herran sinun Jumalas edessä tehnyt. 29 Kuin
Herra sinun Jumalas hävittää pakanat edestäs, kuhunka
sinä tulet heitä omistamaan, ja olet heitä omistanut ja
asut heidän maallansa, 30 Niin ota vaari, ettes heidän
perässänsä paulaan lankee, sittekuin he ovat hukutetut
sinun edestäs, ja ettes etsisi heidän jumaliansa, sanoen:
niinkuin tämäkin kansa on palvellut epäjumaliansa, niin
tahdon myös minä tehdä. 31 Ei sinun pidä niin tekemän
Herralle sinun Jumalalles; sillä he ovat tehneet jumalillensa
kaikkia niitä, mitä Herralle kauhistus on, jota hän vihaa;
sillä he ovat poikansakin ja tyttärensä tulella polttaneet
jumalillensa. 32 Kaikki mitä minä käsken teille, pitää teidän
pitämän, tehdäksenne sen jälkeen: ei teidän pidä siihen
mitään lisäämän, eikä myös siitä mitään vähentämän.

13 Jos propheta eli unennäkiä nousee teidän seassanne,
ja antaa teille merkin eli ihmeen, 2 Ja se merkki
eli ihme tapahtuu niin, josta hän puhui sinulle, sanoen:
käykäämme ja noudattakaamme vieraita jumalia, joita et sinä
tunne, ja palvelkaamme heitä; 3 Niin ei sinun pidä kuuleman
sen prophetan eli unennäkiän sanoja, sillä Herra teidän
Jumalanne koettelee teitä, tietääksensä, rakastatteko Herraa
teidän Jumalaanne kaikesta sydämestänne ja kaikesta
sielustanne. 4 Herraa, teidän Jumalaanne pitää teidän
noudattaman ja häntä pelkäämän, ja hänen käskynsä
pitämän ja hänen ääntänsä kuuleman, häntä palveleman
ja hänessä kiinni riippuman. 5 Vaan sen prophetan eli
unennäkiän pitää kuoleman; sillä se opetti teitä luopumaan
Herrasta teidän Jumalastanne, joka teidät Egyptin maalta
johdatti ulos ja sinun orjuuden huoneesta pelasti, ja se
vietteli sinun siltä tieltä, jota Herra sinun Jumalas käski sinun
käymään: ja sinun pitää eroittaman pois pahan seastas.
6 Jos veljes, äitis poika, eli sinun poikas, eli tyttäres, eli
emäntäs, joka sinun sylissäs on, eli ystäväs, joka on kuin

oma sydämes, viettelis sinua salaa, ja sanois: käykäämme
ja palvelkaamme muita jumalia, joita et sinä tunne eikä sinun
isäskään, 7 Kansain jumalia teidän ympäristöllänne, joko he
läsnä eli kaukana ovat, yhdestä maan äärestä niin toiseen;
8 Niin älä siihen mielisty, älä myös ole hänelle kuuliainen, ja
ei sinun silmäs pidä säästämän häntä: ei ensinkään pidä
sinun armaitseman eli salaaman häntä. 9 Mutta sinun pitää
kaiketikin surmaaman hänen, sinun kätes pitää ensin hänen
päällensä oleman, että hän surmattaisiin, ja sen perästä
kaiken kansan käsi. 10 Hän pitää kivillä surmattaman, ja
hänen pitää kuoleman, sillä hän ahkeroitsi luovuttaa sinua
Herrasta sinun Jumalastas, joka sinun Egyptin maalta,
orjuuden huoneesta on johdattanut ulos, 11 Että koko Israel
sen kuulis ja pelkäis, eikä silleen sen muotoista pahuutta
teidän seassanne tekisi. 12 Jos saat kuulla jossakussa
kaupungissas, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa
asuakses, sanottavan: 13 Muutamat Belialin lapset ovat
lähteneet sinun seastas, ja kääntäneet kaupunkinsa asujat
pois, ja sanoneet: käykäämme ja palvelkaamme muita
jumalia, joita ette tunne, 14 Niin pitää sinun etsimän, tutkiman,
ja kyselemän visusti, ja jos todeksi löydetään, että se niin on
tosi, että se kauhistus teidän seassanne tapahtunut on; 15
Niin pitää sinun lyömän sen kaupungin asujat miekan terällä,
ja hukuttaman heitä, ja kaikki mitä ikänä siinä on, ja heidän
karjansa miekan terällä. 16 Ja kaikki hänen saaliinsa pitää
sinun kokooman keskelle sen katua, ja polttaman tulessa,
sekä kaupungin että kaikki hänen saaliinsa, Herralle sinun
Jumalalles, että se autiona pysyy ijankaikkisesti, ja ei ikänä
enään pidä rakettaman. 17 Ja älä mitään sinun käsiis jätä
siitä kirotusta, että Herra kääntyis vihansa julmuudesta,
ja antais sinulle laupiuden, ja armahtais sinun päälles, ja
enentäis sinun, niinkuin hän vannoi sinun isilles, 18 Että sinä
Herran sinun Jumalas äänelle kuuliainen ollut olet, ja pitänyt
kaikki hänen käskynsä, jotka minä sinulle tänäpänä käsken,
oikein tehdäkses Herran sinun Jumalas silmäin edessä.

14 Te olette Herran teidän Jumalanne lapset: älkäät
piirustelko itsiänne, ja älkäät keritkö itsiänne paljaaksi
otsaltanne, jonkun kuolleen tähden. 2 Sillä sinä olet pyhä
kansa Herralle sinun Jumalalles, ja Herra on sinun valinnut
erinomaiseksi kansaksi, kaikista kansoista, jotka maan päällä
ovat. 3 Ei sinun pidä mitäkään kauhistavaista syömän. 4
Mutta nämät ovat ne eläimet, joita saatte syödä: härkä,
lammas, ja vuohi, 5 Peura, metsävuohi, ruskia peura, akko,
dison, teo, mäkikauris. 6 Ja kaikkinainen eläin, jolla on
kaksihaarainen sorkka, hajoitettu kahtia, ja märehtii, niitä te
saatte syödä. 7 Ette kuitenkaan saa näitä syödä niistä, jotka
märehtivät, ja halaistun sorkkansa jakavat, kuin on: kameli,
jänis, kanini; sillä he märehtivät, mutta ei ole kuitenkaan
kokonansa kaksisorkkaiset: ne pitää oleman teille saastaiset.
8 Sika, vaikka hänellä on kaksihaaraiset sorkat, ei hän
kuitenkaan märehdi, se pitää teille oleman saastainen:
hänen lihaansa ei teidän pidä syömän, eikä sen raatoon
sattuman. 9 Nämät ovat ne, joita te saatte syödä kaikista
niistä jotka vedessä ovat: kaikkinainen, jolla uimus ja suomus
on, sitä te saatte syödä. 10 Mutta se, jolla ei ole uimuksia
eikä suomuksia, sitä ei teidän pidä syömän: se on teille
saastainen. 11 Kaikkia puhtaita lintuja syökäät: 12 Nämät
heistä ovat ne, joita ei teidän syömän pidä: kotka, luukotka
ja kalakotka, 13 Varis, harakka ja kokkolintu lainensa, 14 Ja
kaikki kaarneet lainensa, 15 Strutsi, pääskyinen, louve ja
haukka lainensa, 16 Huhkaja, hyypiö, ja yökkö, 17 Ruovon
päristäjä, storkki, merimetsäs, 18 Haikara, mäkihaukka
lainensa, puputtaja ja nahkasiipi. 19 Ja kaikki, jotka matelevat
ja lentävät, pitää oleman teille saastaiset: ei pidä niitä
syötämän. 20 Kaikkia puhtaita lintuja saatte te syödä. 21
Ei teidän pidä syömän yhtään raatoa: muukalaiselle, joka
sinun porteissas on, anna sa syödä, eli myy muukalaiselle:
sillä sinä olet pyhä kansa Herralle sinun Jumalalles. Ei
sinun pidä keittämän vohlaa emänsä rieskassa. 22 Sinun
pitää vilpittömästi eroittaman kymmenykset kaikesta sinun
jyvätulostas, joka pellostas tulee, vuosi vuodelta. 23 Ja
sinun pitää syömän Herran sinun Jumalas edessä, siinä
paikassa, jonka hän valitsee, että hänen nimensä siinä
asuis, sinun jyväis, viinas ja öljys kymmenykset, esikoiset
karjastas ja lampaistas, että sinä oppisit pelkäämään Herraa
sinun Jumalaas kaikkena elinaikanas. 24 Mutta jos tie on
sinulle ylen pitkä, niin ettet sinä taida sitä viedä sinne, että
se paikka on kaukana sinusta, jonka Herra sinun Jumalas
on valinnut, että hänen nimensä siellä asuis; koska Herra
sinun Jumalas on siunannut sinun, 25 Niin myy se rahaan, ja
ota raha kätees, ja mene siihen paikkaan, jonka Herra sinun
Jumalas on valinnut. 26 Ja osta sillä rahalla kaikkia, mitä
sinun sielus himoitsee, joko se on nauta eli lammas, viina,
väkevä juoma, taikka mitä ikänä sinun sielus himoitsee, ja
syö se Herran sinun Jumalas edessä, ja ole iloinen, sinä
ja sinun huonees. 27 Ja Leviläistä, joka sinun porteissas
on, ei sinun pidä hylkäämän, sillä ei hänellä ole osaa eli
perimystä sinun kanssas. 28 Joka kolmannen vuoden lopulla
pitää sinun eroittaman kaikki kymmenykset sinun vuotes
tulosta sinä vuonna, ja viemän sinun portteihis. 29 Niin pitää
Leviläisen tuleman, jolla ei yhtään osaa eli perimystä ole
sinun kanssas, ja muukalainen, ja orpo, ja leski, jotka sinun
porteissas ovat, ja heidän pitää syömän ja ravittaman, että

Herra sinun Jumalas sinua siunais kaikissa sinun kättes
töissä, jotka sinä teet.

15 Seitsemän vuoden perästä pitää sinun pitämän
vapaavuoden. **2** Ja näin pitää vapaavuosi pidettämän:
joka jotakin kädestänsä lähimmäisellensä lainannut on,
sen hänen pitää hänelle antaman anteeksi, ja ei velkoman
lähimmäistänsä ja veljeänsä; sillä se kutsutaan Herran
vapaavuodeksi. **3** Muukalaista mahdat sinä velkoa; mutta
veljelles pitää sinun sen antaman anteeksi. **4** Ja ei pidä
yksikään kerjääjä teidän seassanne oleman; sillä Herra on
siunaava sinua sillä maalla, jonka Herra sinun Jumalas
sinulle perimiseksi antaa, omistettavakses. **5** Jos vaan
sinä ahkerasti kuulet Herran sinun Jumalas äänen, ja pidät
ja teet kaikki nämät käskyt, jotka minä sinulle tänäpänä
käsken, **6** Niin Herra sinun Jumalas on siunaava sinua,
niinkuin hän sinulle on sanonut, niin että sinä lainaat
monelle kansalle, mutta ei sinun pidä lainaksi ottaman:
sinun pitää hallitseman paljo kansaa, mutta sinun ei pidä
kenenkään vallitseman. **7** Jos joku veljistäs on joutunut
köyhäksi jossakussa kaupungissa sinun maallas, jonka Herra
sinun Jumalas sinulle antaa, niin ei pidä sinun koventaman
sydäntäs eikä käsiäs köyhältä veljeltäs sulkeman; **8** Mutta
pitää kaiketi avaaman kätes hänelle ja mieluisesti lainaaman,
senjälkeen minkä hän puutteessansa tarvitsee. **9** Ota vaari,
ettei sinun sydämees tulisi Belialin ajatus, että sanoisit:
nyt tulee pian seitsemäs vuosi, joka on vapaavuosi, ja
sinä armottomasti katsot sinun köyhän veljes puoleen,
etkä mitäkään annan hänelle: niin hän huutaa sinun ylitses
Herran tykö, ja se tulee sinulle synniksi. **10** Sinun pitää
antaman hänelle hyvällä mielellä, ja sinun sydämes ei pidä
paheksuman, koskas hänelle annat; sillä sentähden on
Herra sinun Jumalas siunaava sinua kaikissa sinun töissäs,
ja sinun kättes teoissa. **11** Sillä ei köyhät pidä puuttuman
maalta, sentähden käsken minä sinua ja sanon: avaa aina
kätes veljelles, joka tarvitseva ja köyhä on sinun maallas.
12 Jos veljes, Hebrealainen mies eli vaimo, myy itsensä
sinulle, niin hänen pitää palveleman sinua kuusi vuotta;
mutta seitsemäntenä vuotena pitää sinun hänen vapaaksi
päästämän. **13** Ja kuin sinä hänen vapaaksi päästät, ei sinun
pidä antaman hänen mennä tyhjin käsin sinun tyköäs; **14**
Vaan sinun pitää hänelle mieluisesti lahjoittaman lampaistas
ja riihestäs ja viinakuurnastas, niin että sinä annat hänelle
sitä, jolla Herra sinun Jumalas sinunkin on siunannut. **15**
Ja muista, että sinäkin olit orja Egyptin maalla, ja Herra
sinun Jumalas pelasti sinun; sentähden minä näitä sinulle
tänäpänä käsken. **16** Jos hän sanoo sinulle: en minä lähde
sinun tyköäs; sillä hän rakastaa sinua ja sinun huonettas,
sillä hänen on hyvä olla sinun tykönäs; **17** Niin ota naskali ja
pistä hänen korvaansa niin myös oveen, ja anna hänen olla
sinun orjas ijäisesti: niin pitää myös sinun tekemän piikas
kanssa. **18** Ja älä työlääksi lue sitä sinulles, että hänen
tyköäs vapaaksi päästät; sillä hän on palvellut sinua, niinkuin
kaksinkertainen palkollinen, kuusi vuotta: niin Herra sinun
Jumalas siunaa sinua kaikissa niissä mitä sinä teet. **19**
Kaikki härkyiset karjan, ja oinaat lammasten esikoisista, pitää
sinun pyhittämän Herralle sinun Jumalalles: ei sinun pidä
työtä tekemän karjas esikoisella eikä pidä sinun keritsemän
lammastes esikoista. **20** Herra sinun Jumalas edessä pitää
sinun ne syömän vuosi vuodelta, siinä paikassa minkä Herra
valinnut on, sinä ja sinun huonees. **21** Jos sillä on joku virhe,
niin että hän ontuu taikka on sokia, taikka muutoin joku paha
virhe hänessä, niin ei sinun pidä uhraaman sitä Herralle sinun
Jumalalles. **22** Sinun porteissas pitää sinun sen syömän,
saastainen ja puhdas yhdessä, niinkuin metsävuohen ja
peuran. **23** Ainoasti ei sinun pidä syömän sen verta, mutta
vuodattaman maahan niinkuin veden.

16 Pidä vaari siitä kuusta Abib, ettäs pidät Herralle sinun
Jumalalles pääsiäistä: että sillä kuulla Abib on Herra
sinun Jumalas johdattanut sinun Egyptistä, yöllä. **2** Ja teurasta
Herralle sinun Jumalalles pääsiäislampaita ja karjaa, siinä
paikassa minkä Herra valitseva on nimensä asumasiaksi. **3**
Älä syö hapanta leipää sinä juhlana. Seitsemän päivää pitää
sinun syömän happamatointa murheen leipää; sillä sinä läksit
kiiruusti Egyptin maalta, ettäs sen päivän, jona läksit Egyptin
maalta, muistaisit kaikkena sinun elinaikanas. **4** Seitsemänä
päivänä ei pidä sinulla hapantunutta nähtämän kaikissa
sinun maas äärissä, ja lihasta joka ensimäisenä päivänä
ehtoona teurastetaan, ei pidä mitäkään jäämän yli yön
huomeneksi. **5** Et sinä saa teurastaa pääsiäiseksi missäkään
sinun portissas, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa; **6**
Vaan siinä paikassa, jonka Herran sinun Jumalas valitseva
on nimensä asumasiaksi, siinä teurasta pääsiäiseksi ehtoolla,
kun aurinko laskenut on, sillä ajalla, kuin sinä Egyptistä
läksit. **7** Ja kypsennä ja syö siinä paikassa, jonka Herra
sinun Jumalas valitseva on, ja sitte huomeneltain palaja
ja mene majaas. **8** Kuutena päivänä syö happamatointa;
mutta seitsemäntenä päivänä on Herran sinun Jumalas
päätösjuhla, älä silloin mitäkään työtä tee. **9** Lue sinulles
seitsemän viikkoa: siitä kuin sirppi eloon viedään, pitää
sinun rupeeman ne seitsemän viikkoa lukemaan. **10** Ja
pidä viikkojuhla Herralle sinun Jumalalles, ettäs annat sinun
hyväntahtoiset lahjas sinun kädestäs, senjälkeen kuin Herra

sinun Jumalas sinulle siunannut on. 11 Ja iloitse Herran sinun
Jumalas edessä, sinä ja poikas, tyttäres, palvelias, piikas, ja
Leviläinen, joka on sinun porteissas, ja muukalainen, ja orpo
ja leski, jotka ovat sinun seassas, siinä paikassa jonka Herra
sinun Jumalas valitseva on nimensä asumasiaksi. 12 Ja
muista, että sinä olet ollut orja Egyptissä, ettäs pidät ja teet
nämät säädyt. 13 Lehtimajan juhlaa pidä seitsemän päivää,
koskas olet sisälle koonnut riihestäs ja viinakuurnastas.
14 Ja iloitse juhlanas, sinä ja poikas ja tyttäres, palvelias,
piikas, Leviläinen, muukalainen, orpo ja leski, jotka ovat
porteissas. 15 Seitsemän päivää pidä juhlaa Herralle sinun
Jumalalles, siinä paikassa jonka Herra valitseva on; sillä
Herra sinun Jumalas siunaa sinua kaikissa, kuin sinä sisälle
kokoat, kaikessa sinun kättes työssä; sentähden iloitse. 16
Kolmasti vuodessa pitää näkymän kaikki sinun miehenpuoles
Herran sinun Jumalas edessä, siinä paikassa jonka hän
valitseva on, happamattoman leivän juhlana, viikkojuhlana,
ja lehtimajan juhlana: ei yhdenkään pidä näkymän tyhjin
käsin Herran edessä, 17 Itsekukin kätensä lahjan jälkeen,
Herran sinun Jumalas siunauksen jälkeen, jonka hän sinulle
antanut on. 18 Tuomarit ja käskyläiset aseta sinulles kaikkiin
sinun portteihis, jotka Herra sinun Jumalas sinulle antaa
sukukunnassas, tuomitsemaan kansaa oikialla tuomiolla. 19
Älä käännä oikeutta, älä muotoa katso, ja älä lahjoja ota; sillä
lahjat sokaisevat toimellisten silmät ja kääntävät hurskasten
asiat. 20 Etsi ahkerasti oikeutta, ettäs eläisit ja omistaisit
sen maan, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa. 21 Älä
istuta sinulles metsistöä, jonkun kaltaista puuta Herran sinun
Jumalas alttarin juureen, jonka sinä teet sinulles. 22 Älä
nosta sinulles patsasta, jota Herra sinun Jumalas vihaa.

17 Älä uhraa Herralle sinun Jumalalles mitään nautaa eli
lammasta, jossa joku virhe taikka puutos on: sillä se
on Herralle sinun Jumalalles kauhistus. 2 Jos löydetään
jossakussa sinun porteistas, jotka Herra sinun Jumalas
antaa sinulle, joku mies eli vaimo, joka pahaa tekee Herran
sinun Jumalas silmäin edessä, rikkoen hänen liittonsa, 3
Ja menee palvelemaan vieraita jumalia, ja kumartaa niitä,
aurinkoa, kuuta tahi jotakuta taivaan joukosta, jota en minä
käskenyt ole, 4 Ja se sanotaan sinulle, ja sinä kuulet sen,
niin tiedustele visusti, ja koskas löydät totiseksi todeksi,
että senkaltainen kauhistus Israelissa tehty on; 5 Niin vie
se mies tahi vaimo ulos joka senkaltaisen pahuuden on
tehnyt, sinun portteihis, ja kivitä hänet kuoliaaksi. 6 Kahden
eli kolmen suun todistuksesta pitää sen kuoleman, joka
kuoleman on ansainnut; mutta yhden suun todistuksesta
ei pidä hänen kuoleman. 7 Todistajain käsi pitää ensin
oleman hänen päällensä tappamaan häntä ja sitte kaiken
kansan käsi: sinun pitää eroittaman pahan sinun seastas. 8
Jos joku asia tuomiossa näkyy sinulle pimiäksi, veren ja
veren välillä, asian ja asian välillä, vahingon ja vahingon
välillä, ja kuin eripuraiset asiat ovat sinun porteissas, niin
nouse ja mene siihen paikkaan jonka Herra sinun Jumalas
valitseva on, 9 Ja tule pappein, Leviläisten ja tuomarin tykö,
jotka siihen aikaan ovat, ja kysy heiltä: he sanovat sinulle
tuomion sanan, 10 Ja tee sen sanan jälkeen, jonka he sinulle
julistavat, siinä paikassa minkä Herra valitseva on, ja ota
vaari, ettäs teet kaikki mitä he sinulle opettavat. 11 Sen lain
jälkeen jonka he opettavat sinulle, ja sen tuomion jälkeen
jonka he sanovat sinun etees, pitää sinun tekemän, niin ettes
siitä sanasta, kuin he sanovat sinulle, vilpistele et oikialle
etkä vasemmalle. 12 Ja jos joku olis ollut ylpiä, niin ettei
hän ole kuuliainen papille, joka siellä Herran sinun Jumalas
palvelusta tekemässä seisoo, eli tuomarille, hänen pitää
kuoleman: ja ota sinä paha Israelista pois, 13 Että kaikki
kansa sen kuulevat ja pelkäävät, ja ei enää ylpiästi tee.
14 Koska tulet siihen maahan, kuin Herra sinun Jumalas
sinulle antaa, omistaakses sitä ja asuakses siinä, ja sanot:
minä asetan kuninkaan minulleni, niinkuin kaikki kansat
jotka minun ympärilläni ovat; 15 Niin aseta se kuninkaaksi
sinulles, jonka Herra sinun Jumalas valitsee. Aseta veljistäs
kuningas sinulles: et sinä saa muukalaista asettaa sinulles,
joka ei sinun veljes ole, 16 Ainoastaan ettei hän pidä
monta hevosta, ja vie kansaa jälleen Egyptiin niiden monien
hevosten tähden, ja että Herra teille sanoi: ettette enää tätä
tietä tule. 17 Ei hänen myös pidä ottaman itsellensä monta
emäntää, ettei hänen sydämensä kääntyisi pois, ja ei hänen
pidä myös itsellensä aivan paljo hopiaa ja kultaa kokooman.
18 Ja kuin hän istuu valtakuntansa istuimella, niin ottakaan
tämän lain papeilta Leviläisiltä, ja antakaan kirjoittaa toisen
kappaleen siihen kirjaan. 19 Se olkoon hänen tykönänsä, ja
lukekaan sitä kaiken elinaikansa, että hän oppis pelkäämään
Herraa Jumalaansa, ja pitämään kaiken tämän lain sanat
ja nämät säädyt, ja että hän tekis niiden jälkeen. 20 Niin
ettei hän korottaisi sydäntänsä veljeinsä ylitse, eikä myös
käskyistä vilpistelisi, oikialle eikä vasemmalle puolelle, että
hän päivänsä pitentäisi valtakunnassansa, hän ja hänen
poikansa Israelissa.

18 Papilla, Leviläisillä ja kaikella Levin sukukunnalla ei
pidä osaa eli perintöä Israelissa oleman. Herran uhria
ja hänen perintöänsä pitää heidän syömän. 2 Sentähden ei
pidä hänellä perimistä oleman veljeinsä keskellä; sillä Herra
on hänen perimisensä, niinkuin hän on hänelle sanonut. 3

Ja tämä on pappein oikeus kansalta ja niiltä, jotka uhraavat
härjän tahi lampaan: Papille annettakaan lapa, leukaluut
ja sisällykset, 4 Ja uutisen jyvistäs, viinastas, öljystäs,
ja liemenet lampaistas pitää sinun antaman hänelle. 5
Sillä Herra sinun Jumalas on hänen valinnut kaikista sinun
sukukunnistas, seisomaan ja palvelemaan Herran nimeen,
hän ja hänen poikansa jokapäivä. 6 Koska Leviläinen tulee
jostakusta sinun portistas, koko Israelista, kussa hän vieras
on, ja hän tulee kaikesta sielunsa himosta siihen paikkaan,
jonka Herra valinnut on; 7 Niin palvelkaan hän Herran
Jumalansa nimeen, niinkuin kaikki muutkin Leviläiset hänen
veljensä, jotka siellä seisovat Herran edessä. 8 Ja heidän
pitää yhden verran osaa saaman syödäksensä, paitsi sitä
mitä hänellä on vanhempainsa myydestä hyvyydestä. 9
Koskas tulet siihen maahan, jonka Herra sinun Jumalas
sinulle antaa, niin älä opi tekemään sen kansan kauhistusten
jälkeen. 10 Ei yksikään pidä sinun seassas löyttämän, joka
poikansa eli tyttärensä käyttää tulessa, eli joka on ennustaja,
päivän valitsija, tietäjä, tahi velho, 11 Tahi lumooja, tahi noita,
tahi merkkein tulkitsija, tahi joka kuolleita kysyy. 12 Sillä joka
senkaltaisia tekee, on Herralle kauhistus, ja senkaltaisten
kauhistusten tähden ajaa Herra sinun Jumalas heidät ulos
sinun edestäs. 13 Sinun pitää oleman vakaa Herran sinun
Jumalas edessä. 14 Sillä nämät kansat, joiden maan sinä
omistat, kuulevat päivän valitsioita ja ennustajia: mutta
sinulle ei ole niin Herra sinun Jumalas sallinut. 15 Vaan
Prophetan sinun seastas, sinun veljistäs, minun kaltaiseni,
herättää sinulle Herra sinun Jumalas: häntä kuulkaat. 16
Kaiken se jälkeen kuin sinä anoit Herralta sinun Jumalaltas
Horebissa kokouksen päivänä, sanoen: en minä voi enää
kuulla Herran minun Jumalani ääntä, enkä silleen voi suurta
tulta nähdä, etten minä kuolisi, 17 Ja Herra sanoi minulle:
he ovat oikein puhuneet, 18 Minä herätän heille Prophetan
heidän veljistänsä niinkuin sinä olet, ja minä panen minun
sanani hänen suuhunsa: hän puhuu heille kaikkia mitä minä
hänelle käsken. 19 Ja tapahtuu, että joka ei minun sanaani
kuule, jonka hän minun nimeeni puhuu, häneltä minä sen
vaadin. 20 Mutta jos joku propheta ylpeydestä puhuu minun
nimeeni sitä mitä en minä hänen käskenyt puhua, ja se
joka puhuu muiden jumalain nimeen, sen prophetan pitä
kuoleman. 21 Jos sanot sydämessäs: kuinka me tiedämme,
mitä sanoja ei Herra ole puhunut? 22 Kuin propheta puhuu
Herran nimeen, ja ei siitä mitään ole, eikä niin tapahdu, niin
ne ovat ne sanat, joita ei Herra ole puhunut: se propheta on
sen puhunut ylpeydestänsä, älä pelkää häntä.

19 Kuin Herra sinun Jumalas on hävittänyt pakanat,
joiden maan Herra sinun Jumalas sinulle antaa,
niitä omistaakses ja asuakses heidän kaupungeissansa
ja huoneissansa, 2 Niin eroita sinulles kolme kaupunkia
sen maan keskellä, jonka Herra sinun Jumalas antaa sinun
omistaakses, 3 Ja valmista sinulles tie, ja jaa maas rajat,
jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa perinnöksi, kolmeen
osaan, sen paeta, joka miesvahinkoon tullut on. 4 Ja se
olkaan miehentappajan meno, joka sinne paeta ja elää saa:
joka tappaa lähimmäisensä tietämätä, ja ei ennen vihannut
häntä, 5 Vaan niinkuin joku menis metsään lähimmäisensä
kanssa puita hakkaamaan, ja nostais käsin kirveensä
hakkaamaan puuta maahan, ja kirves lähtis varresta, ja
osais loukata lähimmäisensä niin että hän siitä kuolis: sen
pitää yhteen näistä kaupungeista pakeneman ja saaman
elää, 6 Ettei verenkostaja ajaisi miehentappajaa niinkauvan
kuin hänen sydämensä on katkera, ja saavuttaisi häntä
että matka pitkä on, ja löis hänen kuoliaaksi, vaikka ei hän
kuoleman syytä ole tehnyt; sillä ei hän ennen vihannut häntä.
7 Sentähden käsken minä sinua, sanoen: eroita sinulles
kolme kaupunkia. 8 Ja jos Herra sinun Jumalas sinun maas
rajat levittää, niinkuin hän vannoi isilles, ja antaa sinulle
kaiken sen maan, jonka hän lupasi isilles antaa, 9 Jos
muutoin pidät kaikki nämät käskyt, ja teet sen jälkeen kuin
minä sinulle tänäpänä käsken, ettäs rakastat Herraa sinun
Jumalaas ja vaellat hänen teissänsä kaikkena elinaikanas:
niin lisää vielä kolme kaupunkia näihin kolmeen, 10 Ettei
viatointia verta vuodatettaisi sinun maassas, jonka Herra
sinun Jumalas sinulle antaa perinnöksi, ja veren vika tulisi
sinun päälles. 11 Mutta jos joku vihaa lähimmäistänsä ja
väijyy häntä ja karkaa hänen päällensä ja tappaa hänen, ja
se pakenee yhteen niistä kaupungeista; 12 Niin vanhimmat
hänen kaupungistansa lähettäkään sinne sanan, ja tuokaan
hänen sieltä, ja antakaan hänen verenkostajan käsiin, että
hän kuolis. 13 Ei sinun silmäs pidä armaitseman häntä, ja
sinun pitää ottaman pois viattoman veren Israelista, ettäs
menestyisit. 14 Ei sinun pidä siirtämän lähimmäises rajaa,
jonka entiset panneet ovat sinun perintöös, kuin sinä perit
siinä maassa, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa
omistaakses. 15 Ei pidä todistajan yksinänsä astuman edes
ketäkään vastaan, jostakusta pahasta teosta ja synnistä,
mikä ikänä paha teko se olis joka tehdään; mutta kahden eli
kolmen todistajan suussa ovat kaikki asiat vahvat. 16 Jos
väärä todistaja tulee ja todistaa jotakuta vastaan ja soimaa
hänelle jotain syntiä, 17 Niin molemmat ne miehet, jotka
riitelevät, seisokaan Herran edessä, pappein ja tuomarein
edessä, jotka siihen aikaan ovat, 18 Ja tuomarit visusti

tutkistelkaan sitä, ja katso, jos todistaja on väärä todistaja, ja
todistaa väärin veljeänsä vastaan; 19 Niin tehkäät hänelle
niinkuin hän aikoi tehdä veljellensä, ettäs erottaisit pahan
sinustas, 20 Ja muut sen kuulisivat ja pelkäisivät, ja ei tekisi
enää senkaltaista pahaa teidän seassanne. 21 Sinun silmäs
ei pidä säästämän häntä: henki hengestä, silmä silmästä,
hammas hampaasta, käsi kädestä, jalka jalasta.

20 Koskas menet sotaan vihollisias vastaan, ja näet
hevoset ja vaunut, ja kansan joka on suurempi sinua,
niin älä pelkää heitä; sillä Herra sinun Jumalas, joka
sinun johdatti ulos Egyptin maalta, on sinun kanssas. 2
Ja kuin te lähestytte sotaa, niin astukaan pappi edes ja
puhukaan kansalle, 3 Ja sanokaan heille: kuule Israel,
te menette tänäpänä sotaan vihollisianne vastaan: älkään
sydämenne pehmetkö, älkäät peljätkö, älkäät vavisko, älkäät
myös hämmästykö heidän edessänsä. 4 Sillä Herra teidän
Jumalanne käy kanssanne, sotimaan edestänne vihollisianne
vastaan, ja auttaa teitä. 5 Vaan sodan päämiehet puhutelkaan
kansaa ja sanokaan: joka uuden huoneen on rakentanut,
ja ei siinä vielä ruvennut asumaan, hän menkään pois ja
palatkaan kotiansa, ettei hän kuolisi sodassa, ja joku toinen
omistais sen. 6 Ja se joka istutti viinamäen, ja ei vielä sitä
tehnyt yhteiseksi, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa,
ettei hän kuolisi sodassa ja toinen tekis sen yhteiseksi. 7 Jos
joku on hänellensä vaimon kihlannut, ja ei ottanut häntä
tykönsä, hän menkään pois ja palatkaan kotiansa, ettei hän
kuolisi sodassa, ja toinen nais häntä. 8 Ja sodan päämiehet
vielä puhukaan kansalle ja sanokaan: joka pelkuri on ja
vapisevaisella sydämellä, hän menkään pois ja palatkaan
kotiansa, ettei hän saattaisi veljeinsä sydämiä pelkuriksi,
niinkuin hänen sydämensä on. 9 Ja sittekuin sodan päämiehet
lopettaneet ovat kansalle puheensa, niin he asettakaan
sotajoukon ylimmäiset ensimäiseksi kansan sekaan. 10
Kuin mene jonkun kaupungin eteen, sotimaan sitä vastaan,
niin taritse heille rauhaa. 11 Ja jos he sinua rauhallisesti
vastaavat ja avaavat etees, niin olkaan kaikki kansa joka
siinä on, sinulle verollinen ja palvelkaan sinua. 12 Vaan jos
ei he tee rauhaa sinun kanssas, vaan sotivat sinua vastaan,
niin ahdista heitä. 13 Ja kuin Herra sinun Jumalas antaa
heidät sinun käsiis, niin lyö kuoliaaksi kaikki miehenpuoli
miekan terällä. 14 Mutta vaimot, lapset ja eläimet, ja kaikki
ne jotka kaupungissa ovat, ja kaikki saalis ota itselles, ja syö
vihollistes saalista, kuin Herra sinun Jumalas antaa sinulle.
15 Ja tee niin jokaiselle kaupungille, joka sinusta aivan
kaukana on, ja ei ole näiden kansain kaupunkia. 16 Mutta
näiden kansain kaupungeissa, jotka Herra sinun Jumalas
sinulle perimiseksi antaa, älä jätä elämään yhtäkään henkeä;
17 Vaan hukuta ne peräti: nimittäin Hetiläiset, Amorilaiset,
Kanaanealaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset,
niinkuin Herran sinun Jumalas sinulle on käskenyt, 18 Ettei
he opettaisi teitä tekemään kaikkia niitä kauhistuksia, joita
he tekivät jumalillensa, ettette myös tekisi syntiä Herraa
teidän Jumalaanne vastaan. 19 Jos sinä kauvan olet jonkun
kaupungin edessä, jota vastaan sinä sodit omistaakses sitä,
niin älä hävitä sen puita, älä myös kirveellä raiskaa niitä; sillä
sinä saat niistä syödä, sentähden älä hakkaa niitä maahan;
sillä ihmisellä on metsäpuitakin, tulemaan varustukseksi
sinun etees. 20 Vaan ne puut, joista tiedät, ettei ne ole
syötäviä, hävitä ja hakkaa maahan, ja rakenna varustus
kaupunkia vastaan, jonka kanssa sinä sodit, siksi kuin sinä
voitat sen.

21 Jos joku tapettu löydetään siinä maassa, jonka Herra
sinun Jumalas sinun omakses antaa, ja se makaa
kedolla, ja tietämätöintä on, kuka hänen tappoi; 2 Niin
käykään ulos vanhimpas ja tuomaris, ja mitatkaan sen
tapetun tyköä kaupunkeihin, jotka tapetun ympärillä ovat. 3
Joka kaupunki tapettua lähin on, sen vahimmat ottakaan
nuoren lehmän karjasta, jolla ei ole työtä tehty ja joka ei
ikeen alla ole ollut, 4 Ja kaupungin vanhimmat taluttakaan
nuoren lehmän kovaan laaksoon, jota ei kynnetä eikä kylvetä,
ja leikatkaan lehmän kaulan siinä laaksossa. 5 Niin pitää
papit, Levin pojat käymän edes; sillä Herra sinun Jumalas
on heidät valinnut palvelemaan itseänsä, ja Herran nimeä
ylistämään: ja heidän suunsa jälkeen pitää kaikki riidat ja
kaikki vahingot selitettämän. 6 Ja kaikki vanhimmat siitä
kaupungista, joka tapettua lähinnä on, peskään kätensä
nuoren lehmän päällä, jonka kaula laaksossa leikattiin, 7 Ja
he vastatkaan ja sanokaan: ei meidän kätemme tätä verta
vuodattaneet, eikä meidän silmämme sitä nähneet. 8 Ole
armollinen kansalles Israelille, jonka sinä Herra pelastit, ja
älä tätä viatointa verta anna tulla kansas Israelin päälle; ja
niin he ovat sovitetut siitä verestä. 9 Ja niin sinä eroitat
tyköäs viattoman veren, ettäs teet sen mikä oikia on Herran
silmän edessä. 10 Kuin menet sotaan vihollisias vastaan,
ja Herra sinun Jumalas antaa heidät sinun käsiis, ja sinä
viet heitä vankina pois. 11 Ja näet vankein seassa kauniin
vaimon, ja himoitset häntä ottaa emännäkses: 12 Niin vie
häntä huoneeses ja anna hänen keritä hiuksensa ja leikata
kyntensä, 13 Ja riisua vaatteensa, joissa hän vangittiin, ja
anna hänen istua huoneessas, ja itkeä kuukauden isänsä ja
äitiänsä: mene sitte hänen tykönsä ja ole hänen miehensä,
ja hän olkoon sinun emäntäs. 14 Ja jos tapahtuu, ettei hän

sinulle kelpaa, niin anna hänen mennä kuhunka hän tahtoo,
ja älä suinkaan myy häntä rahaan: älä myös pyydä itselles
jotakin voittoa hänen kauttansa; sillä sinä alensit hänen.
15 Jos jollakin miehellä on kaksi emäntää, yksi, jota hän
rakastaa, ja toinen, jota hän vihaa, ja ne synnyttävät hänelle
lapsia, sekä se jota hän rakastaa, että se jota hän vihaa, niin
että esikoinen on sen, jota hän vihaa; 16 Ja aika tulee, että
hän lastensa välillä perimisen jakaa, niin ei hän taida tehdä
rakkaamman poikaa esikoiseksensa vihattavan esikoisen
edestä; 17 Vaan hänen pitää tunteman vihattavan pojan
esikoiseksensa, niin että hän antaa hänelle kaksinkertaisesti
kaikista niistä, mitä häneltä löydetään; sillä se on hänen
ensimäinen voimansa, ja hänelle tulee esikoisen oikeus. 18
Jos jollakin on itsevaltainen ja kovakorvainen poika, joka ei
kuule isänsä ja äitinsä ääntä, ja kuin he kurittavat häntä, ei
heitä tottele; 19 Niin pitää hänen isänsä ja äitinsä hänen
ottaman kiinni, ja viemän kaupunkinsa vanhimpain ja portin
eteen, 20 Ja sanokaan kaupunkinsa vanhimmille: tämä
meidän poikamme on itsevaltainen ja kovakorvainen, ei
tottele meidän ääntämme, ja on syömäri ja juomari; 21 Niin
pitää kaiken kaupungin kansan hänen kuoliaaksi kivittämän:
ja niin sinä eroitat pahan sinustas, että koko Israel sen
kuulis ja pelkäis. 22 Jos joku on tehnyt jonkun synnin,
joka kuoleman on ansainnut, ja hirsipuussa kuoletetaan,
23 Niin ei pidä hänen ruumiinsa yötä puussa pidettämän,
mutta haudatkaat häntä kohta sinä päivänä; sillä se on
kirottu Jumalalta, joka hirtetty on, ettet sinä saastuttaisi
sinun maatas, jonka Herra sinun Jumalas sinulle perimiseksi
antaa.

22 Kuin näet veljes härjän taikka lampaan eksyneen, niin
ei sinun pidä kääntämän itsiäs pois, vaan viemän se
kaiketikin jälleen sinun veljelles. 2 Jollei veljes ole sinua
läsnä etkä häntä tunne, niin ota se huoneeses, ja olkoon
se tykönäs, siihenasti kuin veljes etsii sitä, ja niin anna se
hänelle jällensä. 3 Niin tee myös hänen aasinsa kanssa,
hänen vaatteensa ja kaikkinaisen kadonneen kanssa, mikä
veljeltäs kadonnut on, ja sinä sen löysit: ei sinun pidä
itsiäs siitä pois kääntämän. 4 Jos näet veljes aasin eli
härjän langenneena tiellä, älä käänny pois niistä; vaan sinun
pitää joudukkaasti auttaman niitä ylös hänen kanssansa. 5
Vaimon ei pidä miehen asetta kantaman, eikä myös miehen
pukeman yllensä vaimon vaatteita; sillä jokainen, joka sen
tekee, on Herralle sinun Jumalalles kauhistus. 6 Ja jos
löydät linnun pesän tiellä puusta tahi maasta, jossa on
pojat tahi munat, ja emä istuu poikansa eli munain päällä,
niin älä ota emää poikinensa; 7 Mutta päästä kaiketikin
emä pois, ja ota pojat sinulles, ettäs menestyisit ja kauvan
eläisit. 8 Kuin rakennat uutta huonetta, niin tee käsipuut
kattos ympäri, ettes veren vikaa saattaisi huoneeses, jos
joku sieltä putois. 9 Älä kylvä viinamäkeäs moninaisilla
siemenillä, ettes saastuttaisi sekä siemenes kokousta, jonka
kylvänyt olet, ja myös viinamäen tuloa. 10 Älä ynnä härjällä
ja aasilla kynnä. 11 Älä pue sitä vaatetta ylles, joka villaisesta
ja liinaisesta yhdessä kudottu on. 12 Tee sinulles rihmoja
vaattees neljään kulmaan, jollas puetetaan. 13 Jos joku mies
on nainut emännän, ja on mennyt hänen tykönsä, ja rupee
vihaamaan häntä, 14 Ja soimaa häntä johonkuhun häpiään
vikapääksi, ja saattaa hänestä pahan sanoman, sanoen:
minä otin tämän emännäkseni, ja menin hänen tykönsä, ja
löysin, ettei hän ollut neitsy; 15 Niin ottakaan vaimon isä ja
äiti hänen, ja tuokaan vaimon neitsyyden merkit edes, ja
näyttäkään vanhimmille, jotka kaupungin portissa istuvat,
16 Ja vaimon isä sanokaan vanhimmille: minä annoin tälle
miehelle minun tyttäreni emännäksi, ja nyt hän vihaa häntä.
17 Ja katso, hän soimaa häntä häpiällisiin asioihin vikapääksi,
ja sanoo: en minä löytänyt sinun tytärtäs neitseeksi. Ja katso,
tämä on minun tyttäreni neitsyyden merkki. Ja heidän pitää
levittämän vaatteen kaupungin vanhimpain eteen; 18 Niin
kaupungin vanhimmat ottakaan sen miehen, ja rangaiskaan
häntä. 19 Ja sakoittakaan hänen sataan hopiasikliin ja
antakaan ne nuoren vaimon isälle, että hän häpäisi neitseen
Israelissa, ja hänen pitää pitämän hänen emäntänänsä,
eikä saa häntä hyljätä kaikkena elinaikanansa. 20 Ja jos se
tosi on, ettei vaimo löydetty neitseeksi; 21 Niin vietäkään
vaimo isänsä huoneen ovelle, ja kaupungin kansa kivittäkään
hänen kuoliaaksi, että hän teki tyhmyyden Israelissa, ja että
hän salavuoteudessa makasi isänsä huoneessa: ja niin sinä
otat pahan pois tyköäs. 22 Jos joku löydetään maanneeksi
vaimon tykönä, jolla aviomies on, niin pitää molempain
kuoleman, sekä miehen, että vaimon, jonka tykönä hän
makasi; ja niin pahuus otetaan pois Israelista. 23 Jos joku
piika on mieheltä kihlattu, ja joku häneen ryhtyy kaupungissa,
ja makaa hänen; 24 Niin pitää ne molemmat vietämän
kaupungin porttiin, ja molemmat kivitettämän kuoliaaksi,
piika, ettei hän huutanut, sillä hän oli kaupungissa, mies, että
hän lähimmäisensä vaimon häpäisi; ja niin sinä eroitat pahan
tyköäs. 25 Jos joku löytää kihlatun piian kedolla, ryövää ja
makaa hänen, niin mies pitää yksin tapettaman, joka makasi
hänen; 26 Vaan piialle ei sinun pidä mitään tekemän; sillä
ei piika yhtään kuoleman syntiä tehnyt, vaan niinkuin joku
karkais lähimmäistänsä vastaan, ja löis hänen kuoliaaksi,
niin on myös tämä asia. 27 Sillä hän löysi hänen kedolla: se
kihlattu piika huusi, mutta ei ollut hänellä auttajaa. 28 Jos

joku löytää neitseen, joka ei ole kihlattu, ja ottaa hänen kiinni,
ja makaa hänen, ja he löydetään; 29 Niin se joka hänen
makasi, antakaan piian isälle viisikymmentä hopiasikliä,
ja ottakaan piian emännäksensä, että hän on alentanut
hänen: ei hän saa hyljätä häntä kaikkena elinaikanansa.
30 Ei yhdenkään pidä ottaman isänsä emäntää, eikä myös
paljastaman isänsä peitettä.

23 Ei kuohitun ja raajarikon pidä tuleman Herran
seurakuntaan. 2 Eikä pidä myös äpärän tuleman
Herran seurakuntaan, eipä vielä kymmenenteen polveenkaan
asti pidä jonkun heistä Herran seurakuntaan tuleman.
3 Ammonilaiset ja Moabilaiset ei pidä tuleman Herran
seurakuntaan, ei kymmenenteenkään polveen asti, ja ei
ikänä tuleman Herran seurakuntaan, 4 Sentähden ettei he
kohdanneet teitä tiellä leivällä ja vedellä, kuin te läksitte
Egyptistä, ja että he palkkasivat teitä vastaan Bileamin
Beorin pojan Mesopotamian Petorista, kiroomaan sinua. 5
Mutta Herra sinun Jumalas ei kuullut Bileamia, vaan Herra
sinun Jumalas muutti sinulle kirouksen siunaukseksi; sillä
Herra sinun Jumalas rakasti sinua. 6 Älä toivota heille
rauhaa eli jotakin hyvää, kaikkena elinaikanas ijankaikkisesti.
7 Edomilaista älä kauhistu; sillä hän on sinun veljes. Älä
myös Egyptiläistä kauhistu; sillä sinä olit muukalainen hänen
maassansa. 8 Ne lapset, jotka heistä syntyvät kolmannessa
polvessa, tulkaan Herran seurakuntaan. 9 Kuin lähdet
leiristäs vihollisias vastaan, kavahda itsiäs kaikkinaisesta
pahuudesta. 10 Jos joku on teidän seassanne, joka ei ole
puhdas, että hänelle yöllä jotakin tapahtunut on; hänen pitää
menemän pois leiristä, ja ei leiriin sisälle tuleman. 11 Ja
hänen pitää ehtoona itsensä vedellä pesemän, ja sittekuin
aurinko laskenut on, palatkaan leiriin. 12 Ulkona leiristä
olkoon sinulla paikka, johonkas menet tarpeilles. 13 Ja
sinulla pitää oleman vähä kalikka vyölläs, ja kuin menet
tarpeilles, kaiva sillä, ja istuttuas, peitä saastaisuutes. 14 Sillä
Herra sinun Jumalas vaeltaa sinun leiris lävitse pelastamaan
sinua ja antamaan sinun vihollises sinun etees, sentähden
pitää sinun leiris pyhä oleman, ettei häpiää näkyisi sinun
seassas ja hän kääntäis itsensä sinusta pois. 15 Älä isännän
haltuun anna orjaa, joka häneltä sinun tykös karannut
on. 16 Hän olkaan sinun tykönäs, sinun keskelläs siinä
paikassa, joka hänelle kelpaa, jossakussa sinun portissas,
itsellensä hyväksi, älä sorra häntä. 17 Ei pidä yhtäkään
porttoa oleman Israelin lasten tytärten seassa, eikä yhtään
huorintekiää Israelin poikain seassa. 18 Älä kanna porton
palkkaa eikä koiran hintaa Herran sinun Jumalas huoneesen,
jonkun lupauksen edestä; sillä ne molemmat ovat Herralle
sinun Jumalalles kauhistus. 19 Älä korkoa ota veljeltäs
rahasta, syötävästä tahi muusta, josta korko otetaan. 20
Muukalaiselta ota korko, mutta älä veljeltäs, että Herra
sinun Jumalas siunais sinua kaikessa aivoituksessas siinä
maassa, johonkas tulet omistamaan sitä. 21 Kuin Herralle
sinun Jumalalles lupauksen lupaat, niin älä viivytä maksaa
sitä; sillä Herra sinun Jumalas on sen totisesti vaativa sinulta,
ja se on sinulle synti. 22 Vaan jollet sinä lupaa, niin ei ole
sinulla syntiä. 23 Pidä se, mikä sinun huulistas on käynyt
ulos, ja tee, niinkuin sinä Herralle sinun Jumalalles hyvällä
ehdolla luvannut olet sitä, minkä sinä suullas puhunut olet. 24
Kuin menet lähimmäises viinamäkeen, niin sinä saat syödä
viinamarjoja himos jälkeen, ettäs ravitaan; mutta älä pane
mitäkään astiaas. 25 Koskas menet lähimmäises laihoon,
niin sinä saat katkoa tähkäpäitä kädelläs, mutta älä sirpillä
lähimmäises laihoa niitä.

24 Jos joku ottaa vaimon avioksensa, ja tapahtuu, ettei
hän sitte löydä armoa hänen silmäinsä edessä, että on
löytänyt jonkun häpiän hänessä; niin kirjoittaa hän hänelle
erokirjan, ja antaa sen hänen käteensä, ja antaa hänen
mennä huoneestansa pois. 2 Kuin se hänen huoneestansa
lähtenyt on, menee pois ja tulee jonkun toisen miehen
emännäksi, 3 Ja taas toinen mies rupee häntä vihaamaan,
ja kirjoittaa hänelle erokirjan, ja antaa hänen käteensä
ja laskee hänen huoneestansa pois: eli jos toinen mies,
joka hänen emännäksensä otti, kuolee: 4 Niin hänen
ensimäinen miehensä, joka hänen antoi mennä pois, ei
pidä häntä ottaman jälleen emännäksensä, sittekuin hän
tuli saastaiseksi; sillä se on kauhistus Herran edessä, ettes
maata saastuttaisi, jonka Herra sinun Jumalas antaa sinulle
perimiseksi. 5 Jos joku on äsken emännän nainut, ei sen
pidä menemän sotaan, eikä pidä hänen päällensä mitään
rasitusta pantaman; vaan olkaan vapaana huoneessansa
ajastajan päivät, että hän sais iloita emäntänsä kanssa,
jonka hän nainut on. 6 Ei pidä molempia myllynkiviä, eli
päällyskiveäkään keltään pantiksi otettaman; sillä se olis ottaa
hengen pantiksi. 7 Jos joku löydetään, joka sielun varastaa
veljistänsä, Israelin lapsista, ja etsii sillä voittoa taikka myy
hänen, sen varkaan pitää kuoleman, ettäs eroittaisit pahan
sinustas. 8 Karta spitalitautia, ettäs visusti teet ja pidät
kaikki, mitä Leviläiset ja papit opettavat sinulle: niinkuin
minä heille käskin, ne pitäkäät ja niiden jälkeen tehkäät. 9
Muista, mitä Herra sinun Jumalas teki MirJamille, tiellä, kuin
te Egyptistä läksitte. 10 Ja kuin jotain lainaat lähimmäiselles,
älä mene hänen huoneesensa panttia ottamaan, 11 Vaan
seiso ulkona, ja se, jolle lainasit, kantakaan itse pantin sinulle

ulos. 12 Vaan jos hän köyhä on, älä mene levätä hänen
pantillansa, 13 Vaan anna hänen panttinsa kaiketikin jälleen
ennen auringon laskemata, että hän makais vaatteissansa ja
siunais sinua: ja se luetaan sinulle vanhurskaudeksi Herran
sinun Jumalas edessä. 14 Älä tee vääryyttä köyhälle ja
tarvitsevalle päivämiehelle, joko hän olis sinun veljistäs, eli
muukalaisista, joka on sinun maallas sinun porteissas. 15
Vaan maksa hänelle hänen palkkansa sinä päivänä, ennen
auringon laskemata; sillä hän on hätäytynyt ja siitä hän
elää, ettei hän huutaisi Herran tykö sinun tähtes, ja se
luettaisiin sinulle synniksi. 16 Ei pidä isäin kuoleman lasten
tähden, eikä myös lasten isäinsä tähden; mutta kunkin pitää
kuoleman oman syntinsä tähden. 17 Älä käännä muukalaisen
eli orvon oikeutta, älä myös leskeltä ota vaatteita pantiksi; 18
Vaan muista, että sinäkin olit orja Egyptissä, ja Herra sinun
Jumalas sieltä sinun johdatti; sentähden minä sinua käsken,
ettäs nämät tekisit. 19 Kuin pellostas elon leikkaat, ja lyhde
sinulta sinne unohtuu, älä palaja sitä ottamaan, vaan olkoon
se muukalaisen, orvon ja lesken oma, että Herra sinun
Jumalas siunaisi sinua kaikissa sinun kättes töissä. 20 Kuin
olet poiminut öljypuus hedelmät, niin älä vastuudesta sitä
varista; vaan sen pitää muukalaisen, orvon ja lesken oman
oleman. 21 Kuin viinamäkes korjannut olet, älä vastuudesta
jääneitä hae; vaan ne pitää muukalaisen, orvon ja lesken
omat oleman. 22 Ja muista, että sinä olet orja ollut Egyptin
maalla, sentähden käsken minä sinua näitä tekemään.

25 Jos riita on miesten välillä, niin tulkaan ne oikeuden
eteen, ja tuomittakaan niiden välillä: ja tuomittakaan
hurskas hurskaaksi, ja jumalatoin jumalattomaksi. 2 Ja jos
jumalatoin on ansainnut haavoja, niin käskekään tuomari
hänen langeta maahan, ja antakaan nähtensä lyödä häntä,
senjälkeen kuin hänen pahatekonsa on, luvun jälkeen. 3
Neljäkymmentä kertaa pitää häntä lyötämän, ja ei enempää,
ettei häntä ylönpalttisesti lyötäisi, ja sinun veljes tulis huonoksi
sinun silmäis edessä. 4 Ei sinun pidä riihtä tappavan härjän
suuta sitoman kiinni. 5 Koska veljekset asuvat ynnä, ja yksi
heistä kuolee pojatoinna, niin ei pidä kuolleen veljen vaimon
ottaman muukalaista miestä toisesta suvusta; mutta hänen
miehensä veli menkään hänen tykönsä, ja ottakaan veljensä
siassa häntä avioksensa. 6 Ja ensimäinen poika, jonka hän
synnyttää, pitää nimitettämän kuolleen veljen nimeltä, ettei
hänen nimensä peräti hävitettäisi Israelista. 7 Jos ei mies
tahdo ottaa veljensä vaimoa, niin menkään hänen veljensä
vaimo porttiin vanhimpain eteen, ja sanokaan: ei kytyni
tahdo herättää veljellensä nimeä Israelissa ja ei tahdo minua
kytylain jälkeen naida. 8 Niin kaupungin vanhimmat antakaan
hänen kutsuttaa edes, ja puhukaan hänen kanssansa. Ja
jos hän seisoo ja sanoo: en minä tahdo ottaa häntä; 9
Niin hänen natonsa astukaan hänen tykönsä vanhimpain
nähden, ja riisukaan kengän hänen jalastansa, ja sylkekään
hänen kasvoillensa, ja vastatkaan häntä sanoen: näin
jokaiselle pitää tehtämän, joka ei veljensä huonetta rakenna,
10 Ja hänen nimensä kutsuttakaan Israelissa paljasjalan
huoneeksi. 11 Jos kaksi miestä keskenänsä tappelevat ja
toisen vaimo tulee pelastamaan miestänsä sen kädestä joka
häntä lyö, ja kurottaa kätensä ja tarttuu hänen häpyynsä;
12 Niin hakkaa hänen kätensä poikki; sinun silmäs ei pidä
säästämän häntä. 13 Älä pidä kahtalaista vaakaa säkissäs,
suurempaa ja vähempää. 14 Eikä myös pidä huoneessas
oleman kahtalainen mitta, suurempi ja vähempi. 15 Mutta
sinulla pitää oleman täysi ja oikia vaaka, ja täysi ja oikia mitta,
ettäs olisit pitkäijällinen siinä maassa, jonka Herra sinun
Jumalas sinulle antaa. 16 Sillä jokainen, joka näitä tekee, on
Herralle sinun Jumalalles kauhistus: kaikki jotka vääryyttä
tekevät. 17 Muista mitä Amalekilaiset tekivät sinua vastaan
tiellä, kuin Egyptistä läksit: 18 Kuinka he kohtasivat sinua
tiellä, ja löivät sinun jälkimäises, kaikki ne jotka heikommat
olivat ja jälinnä kävivät, koskas väsyksissä ja hervotoin
olit, ja ei he Jumalaa peljänneet. 19 Ja pitää tapahtuman,
kuin Herra sinun Jumalas antaa sinun saada levon kaikilta
vihamiehiltäs, jotka ympärilläs ovat siinä maassa, jonka
Herra sinun Jumalas antaa perinnöksi sinulle, ettäs sen
omistat, ja sinun pitää peräti hävittämän Amalekilaisten
muiston taivaan alta. Älä sitä unohda.

26 Kuin tulet siihen maahan jonka Herra sinun Jumalas
sinulle perinnöksi antaa, ja sinä sen omistat, ja asut
siinä, 2 Niin ota kaikkinaisista sinun maas kasvuista
ensimäiset hedelmät, jotka maasta kasvavat, jotka Herra
sinun Jumalas sinulle antaa, pane ne koriin, ja mene
siihen siaan, jonka Herra sinun Jumalas valitsee nimensä
asumasiaksi, 3 Ja mene papin tykö, joka siihen aikaan on,
ja sano hänelle: minä tunnustan tänäpänä Herran sinun
Jumalas edessä, että minä olen tullut siihen maahan, jonka
Herra meidän isillemme vannoi, meille antaaksensa. 4 Ja
pappi ottakoon korin kädestäs ja laskekaan sen maahan,
Herran sinun Jumalas alttarin eteen. 5 Niin lausu sinä,
ja sano Herran sinun Jumalas edessä: minun raadollinen
isäni oli Syrialainen, ja meni Egyptiin vähällä joukolla, ja
oli siellä muukalainen, ja hän tuli siellä suureksi, väkeväksi
ja monilukuiseksi kansaksi. 6 Mutta Egyptiläiset ahdistivat
ja vaivasivat meitä, ja panivat kovan orjuuden meidän
päällemme. 7 Niin me huusimme Herran meidän isäimme
Jumalan tykö, ja Herra kuuli meidän äänemme, ja katsoi

meidän tuskaamme, työtämme ja ahdistustamme. 8 Ja
Herra vei meidät ulos Egyptistä voimallisella kädellä, ja
ojennetulla käsivarrella, suurella peljästyksellä, merkeillä ja
ihmeillä. 9 Ja johdatti meidät tähän paikkaan ja antoi meille
tämän maan, maan, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa. 10 Ja
nyt katso, minä kannan tässä maan ensimäisiä hedelmiä,
jonka sinä Herra minulle annoit. Ja niin pane ne Herran
sinun Jumalas eteen, ja kumarra Herran sinun Jumalas
edessä, 11 Ja ole iloinen kaikesta hyvyydestä, minkä Herra
sinun Jumalas sinulle antoi, ja sinun huoneelles: sinä ja
Leviläinen ja muukalainen, joka sinun keskelläs on. 12 Kuin
olet koonnut kaikki kymmenykset sinun vuotes kasvusta
kolmantena vuonna, joka on kymmenysten vuosi, niin anna
Leviläisille, muukalaisille, orvoille ja leskille, että he söisivät
sinun porteissas ja ravittaisiin, 13 Ja sano Herran sinun
Jumalas edessä: minä olen tuonut huoneestani sen, mikä
pyhitetty on, ja annoin Leviläisille, muukalaisille, orvoille
ja leskille, kaiken sinun käskys jälkeen jonka olet minulle
käskenyt: en minä harhaillut sinun käskyistäs, enkä niitä
unhottanut. 14 En minä siitä ole syönyt minun surussani, enkä
ottanut siitä saastaisuudesta, en myös niistä mitään antanut
kuolleille: minä olen ollut Herran minun Jumalani äänelle
kuuliainen, ja tehnyt kaiken sen jälkeen, minkä sinä minulle
käskenyt olet. 15 Katsahda tänne pyhästä asumasiastas
taivaasta, ja siunaa sinun kansaas Israelia ja maata, jonka
sinä meille antanut olet, niinkuin sinä vannoit isillemme,
maata, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa. 16 Tänäpänä Herra
sinun Jumalas käskee sinua tekemään näiden säätyin ja
oikeutten jälkeen, niin että pidät ne ja teet niiden jälkeen
kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas. 17 Herran edessä
olet sinä sen luvannut tänäpänä, että hän pitää oleman sinun
Jumalas, ja sinä tahdot vaeltaa hänen teissänsä, ja pitää
hänen säätynsä, käskynsä ja oikeutensa, ja olla kuuliainen
hänen äänellensä. 18 Ja Herra on sinulle tänäpänä luvannut,
että sinun pitää oleman hänen kansansa, niinkuin hän sinulle
on puhunut, että sinun pitää kaikki hänen käskynsä pitämän.
19 Ja hän korottaa sinua kaikkein kansain ylitse, minkä hän
tekee ylistykseksi, kiitokseksi ja kunniaksi, että olisit Herralle
sinun Jumalalles pyhä kansa, niinkuin hän sanonut on.

27 Sitte Moses ja Israelin vanhimmat käskivät kansalle ja
sanoivat: pitäkäät kaikki ne käskyt, jotka minä tänäpänä
teille käsken. 2 Ja sinä päivänä, jona te menette Jordanin yli
siihen maahan, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa,
pitää sinun pystyttämän suuret kivet ja sivuuman ne kalkilla.
3 Ja kirjoita niihin kaikki nämät lain sanat, kuin tulet ylitse,
että tulisit sille maalle, jonka Herra sinun Jumalas sinulle
antaa, sille maalle joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, niinkuin
Herra isäis Jumala sanoi sinulle. 4 Kuin te siis menette
Jordanin yli, niin pystyttäkäät ne kivet, joista minä tänäpänä
käsken, Ebalin vuorella, ja sivutkaat ne kalkilla, 5 Ja rakenna
siinä Herralle sinun Jumalalles alttari kivistä, joihin ei sinun
pidä rautaa satuttaman. 6 Rakenna siellä alttari Herralle
sinun Jumalalles kokonaisista kivistä, ja uhraa Herralle sinun
Jumalalles polttouhria sen päällä. 7 Uhraa myös kiitosuhria,
ja syö siellä, ja ole iloinen Herran sinun Jumalas edessä. 8
Ja kirjoita kaikki tämän lain sanat selkiästi ja ymmärtäväisesti
niihin kiviin. 9 Ja Moses ynnä pappein ja Leviläisten kanssa
puhui kaikelle Israelin kansalle, sanoen: ota vaari ja kuule
Israel. Tänäpänä sinä tuli Herran sinun Jumalas kansaksi, 10
Ettäs kuuliainen olisit Herran sinun Jumalas äänelle ja tekisit
hänen käskyinsä ja säätyinsä jälkeen, jotka minä tänäpänä
sinulle käsken. 11 Ja Moses käski kansalle sinä päivänä, ja
sanoi: 12 Nämät seisokaan Gerisimin vuorella, ja siunatkaan
kansaa, kuin olette käyneet Jordanin ylitse: Simeon, Levi,
Juuda, Isaskar, Joseph ja BenJamin. 13 Ja nämät seisokaan
Ebalin vuorella kiroomassa: Ruben, Gad, Asser, Sebulon,
Dan ja Naphtali. 14 Ja Leviläiset alkakaan ja sanokaan
jokaiselle Israelissa korkialla äänellä: 15 Kirottu olkoon,
joka tekee kaivetun tahi valetun epäjumalan kuvan Herralle
kauhistukseksi, virkamiesten käsialaisen, ja pitää sen salaa,
ja kaikki kansa vastatkaan ja sanokaan: amen. 16 Kirottu
olkoon, joka isänsä eli äitinsä ylönkatsoo, ja kaikki kansa
sanokaan: amen. 17 Kirottu olkoon, joka lähimmäisensä
rajan siirtää, ja kaikki kansa sanokaan: amen. 18 Kirottu
olkoon, joka laskee sokian eksymään tiellä, ja kaikki kansa
sanokaan: amen. 19 Kirottu olkoon, joka muukalaisen, orvon
ja lesken oikeuden vääntää, ja kaikki kansa sanokaan: amen.
20 Kirottu olkoon, joka isänsä emännän tykönä makaa, että
hän paljasti isänsä peitteen, ja kaikki kansa sanokaan: amen.
21 Kirottu olkoon, joka johonkuhun eläimeen ryhtyy, ja kaikki
kansa sanokaan: amen. 22 Kirottu olkoon, joka sisarensa
makaa, joka hänen isänsä eli äitinsä tytär on, ja kaikki kansa
sanokaan: amen. 23 Kirottu olkoon, joka anoppinsa makaa,
ja kaikki kansa sanokaan: amen. 24 Kirottu olkoon, joka
lähimmäisensä salaisesti lyö, ja kaikki kansa sanokaan:
amen. 25 Kirottu olkoon, joka lahjoja ottaa, lyödäksensä
viatointa verta, ja kaikki kansa sanokaan: amen. 26 Kirottu
olkoon, joka ei kaikkia näitä lain sanoja täytä, että hän niiden
jälkeen tekis, ja kaikki kansa sanokaan: amen.

28 Ja jos sinä olet Herran sinun Jumalas äänelle ahkerasti
kuuliainen, ettäs pidät ja teet kaikki hänen käskynsä,
jotka minä tänäpänä sinulle käsken, niin Herra sinun Jumalas

tekee sinun korkiammaksi kaikkia kansoja maan päällä. 2 Ja
kaikki nämät siunaukset tulevat sinun päälles, saavuttavat
sinun, että Herran sinun Jumalas äänelle kuuliainen olit. 3
Siunattu olet sinä kaupungissa, siunattu pellolla. 4 Siunattu
on ruumiis hedelmä, ja maas hedelmä, ja karjas hedelmä,
eläintes hedelmä, ja lammaslaumas hedelmät. 5 Siunattu on
koris ja tähtees. 6 Siunattu olet sinä käydessäs sisälle, ja
siunattu käydessäs ulos. 7 Ja Herra langettaa vihollises sinun
edessäs, jotka sinua vastaan nousevat; yhtä tietä he tulevat
sinua vastaan, ja seitsemää tietä pitää heidän pakeneman
sinun edestäs. 8 Herra käskee siunauksen olla sinun kanssas
sinun riihessäs ja kaikissa mitä sinä aiot, ja siunaa sinun
siinä maassa, jonka Herra sinun Jumalas sinulle antaa. 9
Herra asettaa sinun itsellensä pyhäksi kansaksi, niinkuin hän
vannoi sinulle, koskas pidät Herran sinun Jumalas käskyt ja
hänen teissänsä vaellat, 10 Että kaikki kansat maan päällä
näkevät sinun olevan Herran nimeen nimitetyn, ja pitää
sinua pelkäämän. 11 Ja Herra lahjoittaa sinun runsaasti
hyvyydellä, sekä kohtus hedelmällä, karjas hedelmällä, ja
maas hedelmällä, siinä maassa, jonka Herra vannoi sinun
isilles, sinulle antaaksensa, 12 Herra avaa sinulle hyvän
tavaransa, taivaan, antaaksensa maalles sateen ajallansa ja
siunataksensa kaikki sinun käsialas; ja sinä lainaat monelle
kansalle, mutta et sinä keneltäkään lainaksi ota. 13 Ja
Herra asettaa sinun pääksi, eikä hännäksi: sinä olet aina
ylimmäinen etkä alimmainen, koskas olet Herran sinun
Jumalas käskyille kuuliainen, jotka minä tänäpänä sinun
käsken pitää ja tehdä, 14 Ja et luovu niistä sanoista, jotka
minä tänäpänä teille käsken, ei oikialle eikä vasemmalle
puolelle, muiden jumalain jälkeen vaeltaakses ja heitä
palvellakses. 15 Mutta ellet sinä kuule Herran sinun Jumalas
ääntä, pitääkses ja tehdäkses kaikki hänen käskyjänsä ja
säätyjänsä, jotka minä tänäpänä sinulle käsken, niin kaikki
nämät kiroukset tulevat sinun päälles ja sattuvat sinuun.
16 Kirottu olet sinä kaupungissa, kirottu pellolla. 17 Kirottu
on koris ja tähtees. 18 Kirottu on ruumiis hedelmä, maas
hedelmä, karjas hedelmä, lammaslaumas hedelmä. 19
Kirottu olet sinä käydessäs sisälle, kirottu käydessäs ulos.
20 Herra lähettää sinun sekaas kirouksen, tyhmyyden ja
rangaistuksen kaikissa sinun aivoituksissas, siihenasti että
hukut ja pian katoat pahain tekois tähden, että minun
hylkäsit. 21 Herra antaa ruttotaudin riippua sinussa, siihenasti
että hän sinun hukuttais siitä maasta, jotas tulet omistamaan.
22 Herra lyö sinua kuivataudilla, lämpimällä taudilla, poltteella,
palavuudella, kuivuudella, kuumuudella ja keltataudilla, ja
vainoo sinua, siihenasti että hän sinun kadottaa. 23 Ja sinun
taivaas, joka sinun pääs päällä on, pitää niinkuin vasken
oleman, ja maan, joka sinun allas on, niinkuin raudan. 24
Herra antaa maalles tomun ja tuhan sateen edestä taivaasta
sinun päälles, siihenasti että hukutetaan. 25 Herra lyö sinun
vihollistes edessä. Yhtä tietä sinä menet heidän tykönsä,
mutta seitsemän tien kautta sinä heidän edellänsä pakenet,
ja sinä hajoitetaan kaikkein valtakuntain sekaan maan päällä.
26 Sinun ruumiis on ravinnoksi kaikille taivaan linnuille ja
kaikille maan pedoille, ja ei kenkään heitä karkota. 27
Herra lyö sinun Egyptin paisumilla, häpiällisillä veripahkoilla,
ruvilla ja syyhelmällä, niin ettes taida parantua. 28 Herra lyö
sinun houraukselle, sokeudella ja sydämen tyhmyydellä,
29 Ja sinä koperoitset puolipäivänä niinkuin sokia pimiässä
koperoitsee, ja et menesty teissäs, ja sinä kärsit väkivaltaa
ja vääryyttä, niinkauvan kuin elät, ja ei kenkään sinua auta.
30 Vaimon sinä kihlaat, mutta toinen sen makaa; huoneen
sinä rakennat, mutta et sinä saa hänessä asua; viinamäen
sinä istutat, mutta et sinä saa sitä yhteiseksi tehdä. 31
Sinun härkäs teurastetaan silmäis nähden, mutta et sinä saa
hänestä syödä. Aasis otetaan väkivallalla sinun nähtes, ja ei
sinulle anneta sitä jälleen. Lampaas annetaan vihollisilles, ja
ei kenkään sinua auta. 32 Sinun poikas ja tyttäres annetaan
toiselle kansalle, niin että sinun silmäs sen näkevät, ja
hiveltyvät heistä joka päivä, ja ei yhtään väkevyyttä pidä sinun
käsissäs oleman. 33 Sinun maas hedelmän ja kaikki sinun
työs se kansa syö, jota et tunne, ja sinun täytyy ainoastansa
vääryyttä kärsiä ja sorrettuna olla koko sinun elinaikanas. 34
Ja sinä tulet mielettömäksi niistä, mitä silmäs näkevät. 35
Herra lyö sinua pahoilla paisumilla polvissas ja pohkeissas,
niin ettes taida parantua jalkapöydästä niin pääs lakeen
asti. 36 Herra antaa sinun ja sinun kuninkaas, jonka itselles
asettanut olet, vaeltaa sen kansan tykö, jota et sinä tunne,
eikä sinun isäs, ja siellä sinä palvelet muukalaisia jumalia,
puita ja kiviä. 37 Ja sinun pitää tuleman kauhistukseksi,
sananlaskuksi ja jutuksi kaikkein kansain seassa, joihin
Herra ajaa sinun. 38 Sinä kylvät paljo siementä peltoon,
mutta tuot vähän sisälle; sillä heinäsirkat syövät sen. 39
Viinamäen sinä istutat ja ruokkoat, mutta et saa siitä juoda
viinaa, et myös koota; sillä madot sen syövät. 40 Öljypuita
on sinulla kaikissa sinun maas paikoissa, mutta ei sinun
pidä voiteleman sinuas öljyllä; sillä öljypuus revitään ylös. 41
Poikia ja tyttäriä sinä siität, ja et kuitenkaan niitä nautitse;
sillä ne viedään vangittuna pois. 42 Kaikki sinun puus ja
maas hedelmän omistavat sirkat. 43 Muukalainen, joka sinun
tykönäs on, ylennetään sinun ylitses, ja on alati ylinnä; mutta
sinä alennetaan ja alati alinna olet. 44 Hän lainaa sinulle,
mutta ei sinä voi hänelle lainata. Hän on pää, ja sinun pitää
hännän oleman. 45 Ja kaikki nämät kiroukset tulevat sinun

päälles ja sinua vainoovat, ja sinuun sattuvat, siihenasti ettäs
hukut; ettes Herran sinun Jumalas ääntä kuullut, pitääkses
hänen käskynsä ja säätynsä, jotka hän sinulle on käskenyt.
46 Sentähden ovat ne sinussa merkiksi ja ihmeiksi ja sinun
siemenessäs ijankaikkisesti, 47 Ettes palvellut Herraa sinun
Jumalaas iloisella ja riemuisella sydämellä, koska sinulla
kaikkinaista kyllä oli. 48 Ja sinun pitää palveleman vihollisias,
jotka Herra lähettää sinun päälles, nälässä ja janossa,
alastomuudessa ja kaikkinaisessa puutteessa. Ja hän panee
sinun kaulaas rautaisen ikeen, siihenasti että hän sinun
hukuttaa. 49 Herra lähettää kansan sinun päälles taampaa
maailman äärestä, niinkuin kotka lentäis, kansan, jonka
puhetta et sinä ymmärrä, 50 Häpeemättömän kansan, joka
ei karta vanhaa eikä armaitse nuorukaista, 51 Ja syö karjas
hedelmän ja maas hedelmän, siihenasti ettäs hukut, eikä
jätä sinulle mitäkään jyvistä, viinasta, öljystä, karjan eli
lammasten hedelmästä, siihenasti että hän sinun kadottaa,
52 Ja ahdistaa sinua kaikissa porteissas, siihenasti että
hän kukistaa maahan korkiat ja vahvat muuris, joihin sinä
luotat, kaikissa maakunnissas; ja sinä ahdistetaan kaikissa
porteissas, koko sinun maassas, jonka Herra sinun Jumalas
sinulle antanut on. 53 Sinun täytyy syödä ruumiis hedelmän,
poikais ja tytärtes lihan, jotka Herra sinun Jumalas sinulle
antanut on, siinä ahdistuksessa ja vaivassa, jolla sinun
vihollises sinua ahdistavat. 54 Se mies, joka ennen sangen
herkullisesti ja hekumassa teidän seassanne eli, ei pidä
suoman veljellensä ja vaimollensa, joka on hänen sylissänsä,
ja sille joka on vielä jäänyt hänen pojistansa, jääneitä
tähteitänsä, 55 Annettaa jonkun niistä hänen poikainsa
lihasta, jota hän syö; ettei hänellä mitäkään muuta ole
kaikesta hyvyydestänsä siinä ahdistuksessa ja vaivassa, jolla
vihollises ahdistaa sinua kaikissa porteissas. 56 Vaimo teidän
seassanne, joka ennen herkullisesti ja hekumassa elänyt
on, niin ettei hän malttanut jalkaansa laskea maan päälle
herkun ja hekuman tähden, ei pidä suoman miehellensä,
joka hänen sylissänsä lepää, ja pojallensa ja tyttärellensä 57
Jälkimmäisiä, jotka hänen kohdustansa lähteneet ovat, eikä
myös poikiansa joita hän synnyttää; sillä hän syö ne kaikkein
tarvetten puuttumisessa salaisesti, siinä ahdistuksessa ja
vaivassa, jolla vihollises ahdistavat sinua porteissas. 58
Elles pidä ja tee kaikkia näitä lain sanoja, jotka tässä
kirjassa ovat kirjoitetut, niin että pelkäät tätä kunniallista ja
peljättävää nimeä, Herraa sinun Jumalaas; 59 Niin Herra
ihmeelliseksi tekee sinun ja sinun siemenes rangaistukset,
suurilla ja pitkällisillä vitsauksilla, pahoilla ja pitkällisillä
taudeilla, 60 Ja kääntää sinun päälles kaikkinaiset Egyptin
taudit, joita pelkäsit, ja ne pitää sinuun tarttuman. 61
Siihen myös kaikki sairaudet ja kaikki rangaistukset, jotka
ei kirjoitetut ole tässä lakiraamatussa, laskee Herra sinun
päälles, siihenasti ettäs hukut. 62 Ja teistä, jotka ennen olitte
niinkuin tähdet taivaassa paljouden tähden, jää vähäinen
kansa, ettes kuullut Herran sinun Jumalas ääntä. 63 Ja
tapahtuu, että niinkuin Herra ennen iloitsi teistä, teille hyvää
tehdessänsä ja enentäissänsä teitä, niin Herra on iloitseva
teistä, hukuttaissansa ja kadottaissansa teitä; ja te syöstään
siitä maasta pois, jota te menette omistamaan. 64 Ja Herra
hajoittaa sinun kaikkein kansain sekaan, yhdestä maan
äärestä toiseen; ja siellä sinä palvelet muukalaisia jumalia,
joita et sinä tunne, eikä isäskään, kantoja ja kiviä. 65 Siihen
myös ei pidä sinulla sen kansan seassa yhtään vahvaa kotoa
oleman, eikä jalkais pöytä yhtään lepoa saaman; sillä Herra
antaa sinulle siellä vapisevaisen sydämen, hiveltyneet silmät
ja murheellisen mielen, 66 Niin että sinun elämäs riippuu
sinun edessäs: yöllä ja päivällä sinun pitää pelkäämän
ja elämästäs tietämätöin oleman. 67 Aamulla sinä sanot:
ah, jospa minä ehtoosen eläisin! ehtoona sinä sanot: ah,
jospa minä aamuun eläisin! sinun sydämes suuren pelvon
tähden, joka sinua peljättää, ja sen tähden, jota sinun silmäs
näkemän pitää. 68 Ja Herra vie sinua taas haaksilla Egyptiin
sitä tietä, josta minä sanoin sinulle: ei sinun pidä häntä
silleen näkemän. Ja te myytte itsenne siellä vihollisillenne
palvelioiksi ja piioiksi, ja ei yhtäkään ostajaa siellä oleman
pidä.

29 Nämät ovat liiton sanat, jonka Herra käski Moeksen
tehdä Israelin lasten kanssa Moabin maassa, paitsi
sitä liittoa, jonka hän heidän kanssansa teki Horebissa. 2 Ja
Moses kutsui koko Israelin ja sanoi heille: te näitte kaikki,
mitä Herra teidän silmäinne edessä teki Egyptissä Pharaolle,
kaikille hänen palvelioillensa ja koko hänen maallensa: 3 Ne
suuren kiusaukset, jotka sinun silmäsi näkivät, ja ne suuret
merkit ja ihmeelliset teot. 4 Ja ei Herra vielä nytkään tähän
päivään asti antanut teille sydäntä ymmärtämään ja silmiä
näkemään ja korvia kuulemaan. 5 Ja minä annoin teidän
vaeltaa korvessa neljäkymmentä vuotta; ei teidän vaatteenne
vanhenneet yltänne, eikä kenkäs kuluneet jaloissas, 6
Ette syöneet leipää, ettekä myös juoneet viinaa elikkä
väkevää juomaa, että te tietäisitte minun olevan Herran
teidän Jumalanne. 7 Ja kuin te tulitte tähän paikkaan, niin tuli
Sihon Hesbonin kuningas ja Og Basanin kuningas sotimaan
meitä vastaan, ja me löimme heidät, 8 Ja omistimme heidän
maansa, ja annoimme sen Rubenilaisille ja Gadilaisille,
niin myös puolelle Manassen sukukunnalle, perimiseksi.
9 Niin pitäkäät nyt nämät liiton sanat, ja tehkäät niiden

jälkeen, että toimellisesti tekisitte kaikki mitä te teette. 10 Te
seisotte kaikki tänäpänä Herran teidän Jumalanne edessä:
ylimmäiset teidän suvuistanne, teidän vanhimpanne, ja teidän
esimiehenne, joka mies Israelissa, 11 Teidän lapsenne,
teidän vaimonne, ja muukalaises joka sinun leirissäs on,
sinun puus hakkaajasta niin vetes ammuntajaan asti. 12
Että sinä käyt Herran sinun Jumalas liittoon ja siihen valaan,
minkä Herra sinun Jumalas teki sinun kanssas tänäpänä.
13 Että hän tänäpänä korottaa sinun itsellensä kansaksi,
ja hän on sinun Jumalas niinkuin hän sanoi sinulle, ja
niinkuin hän vannoi isilles, Abrahamille, Isaakille ja Jakobille.
14 Sillä en minä tee tätä liittoa ja tätä valaa ainoastaan
teidän kanssanne, 15 Mutta sekä teidän, jotka tässä läsnä
tänäpänä olette ja seisotte meidän kanssamme Herran
meidän Jumalamme edessä, että myös niiden kanssa, jotka
ei tässä tänäpänä meidän kanssamme ole. 16 Sillä te
tiedätte, kuinka me asuimme Egyptin maalla, ja kuinka me
vaelsimme pakanain lävitse, joiden kautta te vaelsitte, 17
Ja näitte heidän kauhistuksensa ja epäjumalansa, kannot
ja kivet, hopiat ja kullat, jotka heidän tykönänsä olivat. 18
Ettei joku olisi teidän seassanne mies eli vaimo, elikkä
perhe taikka sukukunta, jotka sydämensä tänäpänä kääntäis
pois Herrasta meidän Jumalastamme, mennäksensä pois
palvelemaan tämän kansan jumalia, ja tulis teille juureksi,
joka kasvaa sappea ja koiruohoa. 19 Ja tapahtuisi, kuin
hän kuulee nämät kirouksen sanat, että hän siunaa itsiänsä
sydämestänsä, ja sanoo: rauha on minulla oleva, ehkä
minä vaellan sydämeni ajatuksen jälkeen, sentähden että
juopuneet janoovain kanssa hukutetaan. 20 Ei Herra ole
hänelle armollinen, sillä silloin tulee suuri Herran viha ja
kiivaus sen miehen päälle, ja kaikki nämät kiroukset, jotka
tässä kirjassa ovat kirjoitetut, joutuvat hänen päällensä;
ja Herra pyyhkii pois hänen nimensä taivaan alta. 21 Ja
Herra eroittaa hänen pahuuteen kaikesta Israelin suvusta,
koko tämän liiton kirousten jälkeen, joka tässä lakikirjassa
on kirjoitettu. 22 Niin jälkeentulevaiset sanovat, teidän
lapsenne, jotka jälkeenne tulevat, ja vieraat, jotka kaukaiselta
maalta tulevat, kuin he näkevät tämän maan rangaistukset
ja sairaudet, joilla Herra lyö heitä siinä, 23 Että hän on
polttanut koko heidän maansa tulikivellä ja suolalla, niin
ettei sitä kylvetä eikä se vihota, eikä myös yhtäkään ruohoa
käy hänestä ylös, niinkuin Sodoma, Gomorra, Adama ja
Zeboim olivat kukistetut maahan, jotka Herra vihassansa
ja hirmuisuudessansa ylösalaisin kukisti; 24 Niin kaikki
kansat sanovat: miksi Herra niin teki tälle maakunnalle?
mikä on tämä suuri hänen julmuutensa viha? 25 Silloin
sanotaan: että he hylkäsivät Herran isäinsä Jumalan liiton,
jonka hän teki heidän kanssansa, kuin hän heidät johdatti
Egyptin maalta, 26 Ja ovat menneet ja muita jumalia
palvelleet, ja kumartaneet niitä, senkaltaisia jumalia, joita
ei he tunteneet, ja jotka ei heille mitään antaneet. 27
Sentähden on Herran viha julmistunut tämän maan päälle,
niin että hän antoi tulla heidän päällensä kaikki kiroukset,
jotka tässä kirjassa kirjoitetut ovat. 28 Ja Herra on heidät
hävittänyt heidän maastansa suuressa vihassa, julmuudessa
ja närkästyksessä, ja on heidät heittänyt vieraasen maahan,
niinkuin hän tänäpänä tehnyt on. 29 Niin salaiset asiat ovat
Herran meidän Jumalamme edessä; mutta ne ilmoitetut ovat
meillä ja meidän lapsillamme alati, että meidän kaikki nämät
lain sanat tekemän pitää.

30 Ja pitää tapahtuman, kuin kaikki nämät tulevat sinun
päälles, siunaus eli kirous, jotka minä panin sinun
etees, ja sinä rupeet ne panemaan sydämees, kaikkein
pakanain keskellä, kuhunka Herra sinun Jumalas sinun
on ajanut; 2 Ja sinä käännyt Herran sinun Jumalas tykö,
olemaan kuuliainen hänen äänellensä kaikissa niissä, mitkä
minä sinulle tänäpänä käsken, sinä ja sinun lapses, kaikesta
sydämestäs ja kaikesta sielustas; 3 Niin Herra sinun Jumalas
kääntää sinun vankiutes, ja armahtaa sinua, ja tuo jälleen ja
kokoo sinun kaikista kansoista, joihin Herra sinun Jumalas
sinun hajoittanut on. 4 Jos sinä olisit ajettu taivaan ääriin,
niin Herra sinun Jumalas kokoo sinun, ja tuo sinun sieltä,
5 Ja Herra sinun Jumalas johdattaa sinun siihen maahan,
jonka isäs omistaneet ovat, ja sinä se omistat; ja hän tekee
hyvää sinulle, ja enentää sinun enempi kuin sinun isäs. 6
Ja Herra sinun Jumalas ympärileikkaa sinun sydämes ja
siemens sydämen, rakastamaan Herraa sinun Jumalaas
kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas, ettäs eläisit. 7
Mutta kaikki nämät kiroukset antaa Herra sinun Jumalas
tulla sinun vihollistes päälle, ja kaikkein niiden päälle, jotka
sinua vihaavat ja vainoovat. 8 Ja sinä käännyt ja kuulet
Herran äänen, tehdäkses kaikki hänen käskynsä, jotka minä
sinulle tänäpänä käsken. 9 Ja Herra sinun Jumalas antaa
sinulle onnen kaikissa kättes töissä, kohtus hedelmässä,
karjas hedelmässä, ja maas hedelmässä, että ne sinulle
menestyisivät; sillä Herra kääntää itsensä riemuitsemaan
sinusta sinulle hyväksi, niinkuin hän isistäs iloitsi. 10 Ettäs
Herran sinun Jumalas äänelle kuuliainen olet, ja pidät
hänen käskynsä ja säätynsä, jotka ovat kirjoitetut tässä
lakikirjassa, koskas palajat Herran sinun Jumalas tykö
kaikesta sydämestäs ja kaikesta sielustas. 11 Sillä tämä
käsky, kuin minä sinulle tänäpänä käsken, ei ole sinulta
salattu, eikä myös kaukana, 12 Eikä myös taivaassa, ettäs

sanoisit: kuka astuu ylös taivaasen, ja tuo meille sen,
kuullaksemme sitä ja tehdäksemme sen jälkeen? 13 Eikä
myös ole tuolla puolella merta, ettäs sanoisit: kuka menis
meren ylitse noutamaan meille sen, kuullaksemme sitä, ja
tehdäksemme sen jälkeen? 14 Sillä se sana on sangen
läsnä sinun tykönäs, sinun suussas, ja sinun sydämessäs,
ettäs sen tekisit. 15 Katso, minä panin tänäpänä sinun
etees elämän ja hyvän, niin myös kuoleman ja pahan, 16
Siinä kuin minä tänäpänä käsken, ettäs rakastat Herraa
sinun Jumalaas, ja vaellat hänen teissänsä, ja pidät hänen
käskynsä, säätynsä ja oikeutensa; ettäs saisit elää ja
enettäisiin, ja Herra sinun Jumalas siunais sinua siinä
maassa, kuhunkas menet, sitä omistamaan. 17 Mutta jos sinä
käännät sydämes, ja et ole kuuliainen, vaan annat vietellä
sinus, niin ettäs kumarrat vieraita jumalia ja palvelet heitä;
18 Niin teen minä teille tänäpänä tiettäväksi, että teidän pitää
peräti hukkaantuman, ja ei kauvan pysymän siinä maassa,
johonkas menet Jordanin ylitse, sitä omistamaan. 19 Minä
otan tänäpänä taivaan ja maan todistajaksi teistä, että minä
panin teidän eteenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja
kirouksen; niin valitse elämä, että sinä ja sinun siemenes
eläisit, 20 Ettäs rakastaisit Herraa sinun Jumalaas ja kuulisit
hänen ääntänsä, ja riippuisit hänessä kiinni; sillä hän on
sinun elämäs ja sinun pitkä ikäs, että pysyisit siinä maassa,
jonka Herra isilles, Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoi,
heille antaaksensa.

31 Ja Moses meni ja puhui nämät sanat koko Israelin
kanssa, 2 Ja sanoi heille: minä olen tänäpänä sadan
ja kahdenkymmenen ajastaikainen, en minä voi enää käydä
ulos ja sisälle; siihen on Herra myös sanonut minulle: ei
sinun pidä menemän tämän Jordanin ylitse. 3 Herra sinun
Jumalas käy itse sinun edelläs, hän itse hukuttaa nämät
pakanat sinun edestäs, niin että sinä omistat heitä. Josua
käy sinun edelläs sen ylitse, niinkuin Herra on sanonut. 4
Ja Herra tekee heille, niinkuin hän teki Sihonille ja Ogille
Amorilaisten kuninkaille ja heidän maallensa, jotka hän on
hukuttanut. 5 Koska Herra antaa heidät teidän käteenne,
niin tehkäät heidän kanssansa kaikkein käskyin jälkeen,
jotka minä teille olen käskenyt. 6 Olkaat vahvat ja hyvässä
turvassa, älkäät peljästykö ja kauhistuko heidän edessänsä;
sillä Herra sinun Jumalas itse vaeltaa sinun kanssas; ei hän
jätä sinua, eikä hylkää sinua. 7 Ja Moses kutsui Josuan,
ja sanoi hänelle koko Israelin silmäin edessä: ole vahva ja
hyvässä turvassa, sillä sinä johdatat tämän kansan siihen
maahan, jonka Herra heidän isillensä vannonut on heille
antaaksensa, ja sinä jaat tämän heille perimiseksi heidän
keskellänsä. 8 Mutta Herra, joka itse käy sinun edelläs,
on sinun kanssas; ei hän jätä sinua, eikä myös hylkää
sinua: älä pelkää, älä myös hämmästy. 9 Ja Moses kirjoitti
tämän lain ja antoi sen papeille, Levin pojille, jotka kantoivat
Herran liitonarkkia, ja kaikille Israelin vanhimmille. 10 Ja
Moses käski heille ja sanoi: aina joka seitsemän vuoden
perästä, kun vapaa vuosi alkaa, lehtimajan juhlana, 11
Kuin koko Israel tulee osoittamaan itsensä Herran sinun
Jumalas eteen, siihen paikkaan, minkä hän valitsee, pitää
sinun kuuluttaman tämän lain koko Israelin edessä heidän
korvainsa kuullen. 12 Kokoo kansa sekä miehet että vaimot,
lapset ja muukalaiset, jotka sinun porteissas ovat, kuulemaan
ja oppimaan ja pelkäämään Herraa teidän Jumalaanne,
pitämään ja tekemään kaikki tämän lain sanat. 13 Ja että
heidän lapsensa, jotka ei sitä tiedä, kuulisivat myös ja
oppisivat pelkäämään Herraa teidän Jumalaanne kaikkena
teidän elinaikananne, kuin te elätte siinä maassa, johon
te menette Jordanin ylitse sitä omistamaan. 14 Ja Herra
sanoi Mosekselle: katso, sinun aikas, jona sinä kuolet, on
juuri läsnä; kutsu Josua, ja seisokaat seurakunnan majassa,
että minä antaisin hänelle käskyn. Ja Moses meni Josuan
kanssa, ja he seisoivat seurakunnan majassa. 15 Ja Herra
ilmestyi majassa, pilven patsaassa, ja pilven patsas seisoi
majan ovella. 16 Ja Herra sanoi Mosekselle: katso, sinun
pitää lepäämän isäis kanssa; ja tämä kansa nousee ja
juoksee huoruuteen maan epäjumalain jälkeen, kuhun he
menevät, hylkäävät minun, ja rikkovat sen liiton, jonka minä
tein heidän kanssansa. 17 Niin minun vihani silloin julmistuu
heidän päällensä, ja minä hylkään heitä ja peitän kasvoni
heidä edestänsä, että he hukutetaan, ja paljo pahuutta ja
ahdistusta käy heidän päällensä; ja he sanovat sinä päivänä:
eikö nämät pahuudet ole tapahtuneet minulle, ettei minun
Jumalani ole minun kanssani? 18 Mutta minä peräti peitän
kasvoni kasvoni sillä ajalla, kaiken sen pahuuden tähden,
jonka he tehneet ovat, että he ovat itsensä kääntäneet
muiden jumalain tykö. 19 Niin kirjoittakaat nyt teillenne
tämä virsi, ja opettakaat se Israelin lapsille, asettakaat se
heidän suuhunsa, että tämä virsi olis minulle todistajaksi
Israelin lapsia vastaan. 20 Sillä minä johdata heidät siihen
maahan, jonka minä vannoin heidän isillensä, joka rieskaa
ja hunajaa vuotaa. Ja kuin he syövät ja tulevat ravituiksi
ja lihavaksi, kääntävät he teitänsä muiden jumalain tykö,
ja palvelevat niitä, ja pilkkaavat minua ja rikkovat minun
liittoni. 21 Ja kuin suuri pahuus ja ahdistus käsittää heidät,
niin tämä virsi vastaa heitä todistukseksi, sillä ei sitä pidä
unhotettaman heidän siemenensä suussa; sillä minä tiedän
heidän ajatuksensa, joita he tänäpänä ajattelevat, ennen

kuin minä johdatan heitä siihen maahan, josta minä vannonut
olen. 22 Ja Moses kirjoitti tämän virren sinä päivänä, ja opetti
sen Israelin lapsille. 23 Ja käski Josualle Nunin pojalle, ja
sanoi: ole vahva ja urhoollinen, sillä sinä johdatat Israelin
lapset siihen maahan, josta minä vannoin heille: ja minä
olen sinun kanssas. 24 Kuin Moses oli nämät lain sanat
kirjoittanut kirjaan, ja ne lopettanut, 25 Käski hän Leviläisille,
jotka Herran liitonarkkia kantoivat, sanoen: 26 Ottakaat tämä
lakikirja ja laskekaat Herran teidän Jumalanne liitonarkin
sivulle, että se olis siinä todistukseksi sinua vastaan. 27 Sillä
minä tunnen sinun tottelemattomuutes ja niskuruutes: katso,
tänäpänä minun vielä eläissäni teidän kanssanne, olette te
tottelemattomat Herraa vastaan, kuinka paljo enemmin minun
kuolemani jälkeen? 28 Niin kootkaat minun eteeni kaikki
vanhimmat teidän sukukunnissanne ja teidän esimiehenne,
että minä puhuisin nämät sanat heidän korvainsa kuullen
ja ottaisin taivaan ja maan todistajaksi heitä vastaan. 29
Sillä minä tiedän, että te minun kuolemani jälkeen peräti
turmellaan, ja poikkeette siltä tieltä, jonka minä teille käskenyt
olen; niin teille tapahtuu onnettomuus viimeisillä ajoilla, että
teitte pahaa Herran silmäin edessä ja vihoititte hänen teidän
kättenne töiden kautta. 30 Niin Moses puhui koko Israelin
seurakunnan kuullen tämän veisun sanat hamaan loppuun
asti.

32 Kuulkaat te taivaat, minä puhun, ja maa kuulkaan
minun suuni sanoja. 2 Minun oppini tiukkukaan niinkuin
sade, minun puheeni vuotakaan niinkuin kaste, niinkuin sade
vihannon päälle ja niinkuin pisarat ruohon päälle. 3 Sillä minä
ylistän Herran nimeä: antakaat meidän Jumalallemme suuri
kunnia. 4 Hän on kallio, hänen työnsä ovat laittamattomat,
sillä kaikki hänen tiensä ovat oikiat; vakaa on Jumala,
ilman kaikkea vääryyttä, hän on vanhurskas ja oikia. 5
Onko hän hänen turmellut? Ei, vaan hänen lapsensa ovat
heidän häpiäpilkkunsa; se on nurja ja sekaseurainen suku. 6
Niinköstä te Herralle maksatte, hullu ja tyhmä kansa? Eikö
hän ole sinun Isäs ja sinun Lunastajas, joka sinun luonut
ja valmistanut on? 7 Muista muinaisia aikoja, ymmärrä
vuosikaudet suvusta sukuun; kysy isältäs, ja hän ilmoittaa
sinulle, ja vanhimmiltas, niin he sinulle sanovat. 8 Kuin
kaikkein korkein jakoi pakanat ja hajoitti ihmisten lapset,
silloin hän laski kansain maan rajat, Israelin lasten luvun
jälkeen. 9 Sillä Herran osa on hänen oma kansansa, Jakob
on hänen perimisensä nuora. 10 Hän löysi hänen erämaassa
ja hirmuisessa suuressa itkukorvessa. Hän vei hänen ympäri,
hän opetti hänen ymmärtämään ja varjeli häntä niinkuin
silmäteräänsä, 11 Niinkuin kotka kehoittelee pesäänsä ja
laukuilee poikainsa päällä, levittää siipensä, ottaa kunkin
heistä ja kantaa siipeinsä päällä, 12 Niin Herra yksinänsä
talutti häntä, ja ei ollut hänen kanssansa muuta Jumalaa. 13
Hän vei hänen hamaan maan korkeuteen, ja ruokki hänen
pellon hedelmällä, ja antoi hänen imeä hunajaa kalliosta ja
öljyä kovasta kivestä, 14 Voita lehmistä, ja rieskaa lampaista,
ynnä karitsain lihavuuden kanssa, ja Basanin oinaat, ja lihavat
kauriit, ja parhaan nisun, ja juotti hänen parhaalla viinamarjan
verellä. 15 Ja Israel lihoi, tuli vikuriksi, lihavaksi, paksuksi ja
väkeväksi, ja hylkäsi Jumalan, joka hänen teki, ja katsoi
autuutensa kallion ylön. 16 He yllyttivät hänen kiivauteen
muukalaisten kautta, kauhistusten kautta vihoittivat he hänen.
17 He uhrasivat perkeleille, eikä Jumalalle, jumalille, joita
ei he tunteneet, vasta-uutisille, jotka ei ennen olleet, joita
isänne ei peljänneet. 18 Kallion, joka sinun siitti, sinä hyljäsit,
ja unhotit Jumalan, joka sinun loi. 19 Ja Herra näki sen, ja
vihastui, poikainsa ja tyttäriensä kehoituksen tähden, 20
Ja sanoi: minä peitän kasvoni heidän edestänsä, ja katson
mitä heidän viimeiseltä tapahtuu; sillä se on nurja suku ja
senkaltaiset lapset, joissa ei ole uskoa. 21 He härsyttelivät
minua sen kautta, joka ei ole jumala, epäjumaluutensa
kautta ovat he minun vihoittaneet ja minä vihoitan heitä
jälleen sen kautta, joka ei ole kansa, tyhmällä kansalla minä
heitä vihoitan. 22 Sillä tuli on syttynyt minun vihassani, ja
polttaa hamaan alimaiseen helvettiin, ja kuluttaa maan, ynnä
hänen hedelmänsä kanssa, ja polttaa vuorten perustukset.
(Sheol h7585) 23 Minä kokoon kaiken onnettomuuden heidän
päällensä, minä ammun kaikki nuoleni heihin. 24 Nälästä
heidän pitää hiukahtuman ja poltetaudilla kulutettaman, ja
äkillisellä kuolemalla; minä lähetän metsän petoin hampaat
heidän keskellensä, ja kyykärmeen myrkyn. 25 Ulkona pitää
miekan heitä hävittämän ja sisällä huoneessa pelvon, sekä
nuorukaiset että neitseet, imeväiset ja harmaapäät. 26 Minä
sanoin: minä hävittäisin heitä, minä lakkauttaisin heidän
muistonsa ihmisistä, 27 Ellen minä vihollisteni vihaa karttaisi,
ettei heidän vainollisensa ylpeilisi, ja lähes sanoisi: meidän
oikia kätemme on kaikki nämät tehnyt, eikä Herra. 28 Sillä
se on kansa, jossa ei mitään neuvoa ole, eikä ymmärrystä.
29 Jospa he taitavaiset olisivat, niin he ymmärtäisivät ja
huomaitsisivat, mitä heille viimeiseltä tapahtuu. 30 Kuinka
yksi ajais tuhatta takaa ja kaksi karkottaisi kymmenentuhatta
heistä? Eikö sentähden, että heidän kallionsa on heidät
myynyt? ja Herra on heidät sulkenut? 31 Sillä ei ole meidän
kalliomme niinkuin heidän kallionsa, ja meidän vihollisemme
ovat meidän tuomarimme. 32 Sillä heidän viinapuunsa
on Sodoman viinapuusta ja Gomorran pelloista, heidän
viinamarjansa myrkylliset viinamarjat, heillä ovat karvahimmat

marjat. 33 Heidän viinansa on lohikärmeen kiukkuvahto, ja
kyykärmetten hirmullinen myrkky. 34 Eikö se liene kätketty
minun tykönäni? ja sinetillä lukittu minun tavaroissani? 35
Minun on kosto, minä kostan, heidän jalkansa pitää ajallansa
kompastuman; sillä heidän kadotuksensa aika on läsnä, ja
mikä heille tarjontelee, se rientää. 36 Sillä Herra tuomitsee
kansansa, ja armahtaa palveliaansa; sillä hän näkee, että
käsi on poissa, ja ei ole mitään tallella pidetty eikä jätetty. 37
Ja pitää sanottaman: kussa heidän Jumalansa ovat? heidän
kallionsa, johonka he uskalsivat? 38 Joiden lihavimmat uhrit
he söivät, ja joivat viinan heidän juomauhristansa, nouskaan
ne ja auttakaan teitä ja varjelkaan teitä. 39 Nähkäät nyt,
että minä itse olen, ja ei ole jumalia minun kanssani. Minä
kuoletan ja teen eläväksi, minä lyön ja minä parannan, ja ei
kenkään ole, joka minun käsistäni vapahtaa. 40 Sillä minä
nostan käteni taivaasen ja sanon: minä elän ijankaikkisesti.
41 Kuin minä hion miekkani niinkuin pitkäisen leimauksen, ja
minun käteni rupee rangaistukseen, niin minä koston maksan
minun vihollisilleni, ja niille palkitsen, jotka minua vihaavat. 42
Minä juotan nuoleni verellä, ja miekkani pitää lihaa syömän
tapettuiden verestä, ja vangittuiden ja vihollisten paljastetusta
päästä. 43 Riemuitkaat te kaikki, jotka olette hänen kansansa;
sillä hän kostaa palveliainsa veren. Ja kostaa vihollisillensa,
ja sovittaa maansa ja kansansa. 44 Ja Moses tuli ja puhui
kaikki nämät veisun sanat tämän kansan kuullen, hän ja
Josua Nunin poika. 45 Ja Moses päätti kaikki nämät sanat
koko Israelille, 46 Ja sanoi heille: pankaat sydämeenne kaikki
ne sanat, jotka minä teille tänäpänä todistin, että te käskisitte
teidän lapsianne, tekemään ja pitämään kaikki tämän lain
sanat. 47 Sillä ei siinä ole teille yhtään turhaa sanaa, vaan
se on teidän elämänne; ja ne sanat pitentävät teidän ikänne
maan päällä, johon te menette Jordanin ylitse, omistamaan
sitä. 48 Ja Herra puhui Mosekselle sinä päivänä, ja sanoi:
49 Mene tälle Abarimin vuorelle, Nebon vuorelle, joka on
Moabin maalla Jerihon kohdalla, ja katsele Kanaanin maata,
jonka minä Israelin lapsille omaksi annan. 50 Sinun pitää
kuoleman vuorella, johonkas menet, ja koottaman kansas
tykö, niinkuin veljeskin Aaron kuoli Horin vuorella, ja koottiin
kansan tykö, 51 Että te olette rikkoneet minua vastaan
Israelin lasten seassa, riitaveden tykönä Kadeksessa Sinin
korvessa: ettette minua pyhittäneet Israelin lasten seassa.
52 Sillä sinä näet maan kohdastansa; vaan ei sinun pidä
siihen maahan tuleman, jonka minä Israelin lapsille annan.

33 Ja tämä on siunaus, jolla Moses Jumalan mies siunasi
Israelin lapsia ennen kuolemaansa, 2 Ja sanoi: Herra
on tullut Sinaista, ja noussut heille Seiristä, ja ilmestynyt
Paranin vuorelta, ja on tullut kymmenentuhannen pyhän
kanssa, ja tulinen laki hänen oikiassa kädessänsä heidän
tykönsä. 3 Hän myös rakastaa kansoja; kaikki hänen pyhänsä
ovat sinun kädessäs, ja he asettavat itsensä sinun jalkais
juureen, ja ottavat opin sinun sanoistas. 4 Moses on meille
käskenyt lain, Jakobin sukukunnalle perimisen. 5 Ja hän
oli Kuningas oikeudessa; kansan päämiehet hän kokosi
yhteen, ynnä Israelin sukukuntain kanssa. 6 Ruben eläkään,
ja älkään kuolko, ja hänen kansansa olkoon luettava. 7
Tämä on Juudalle siunaus: ja hän sanoi: kuule Herra
Juudan ääntä, ja johdata häntä kansansa tykö; ja hänen
kätensä sotii puolestansa, sinä olet apu vastoin hänen
vihollisiansa. 8 Ja hän sanoi Leville: sinun täydellisyytes ja
sinun valkeutes olkoon sinun pyhän miehes tykönä, jota sinä
kiusasit Massassa, ja saatit hänen riitelemään riitaveden
tykönä. 9 Joka sanoo isällensä ja äidillensä: en minä nähnyt
heitä, ja ei tunne veljiänsä, eikä tiedä pojistansa; ne pitävät
sinun sanas, ja kätkevät sinun liittos. 10 He opettavat sinun
oikeuksias Jakobille ja Israelille sinun lakis, he kantavat
suitsutusta sinun nenäs eteen, ja kaikkinaiset uhrit uhraavat
sinun alttarillas. 11 Siunaa Herra hänen voimansa ja anna
hänen kättensä työ sinulle kelvata; riko heidän lanteensa,
jotka karkaavat häntä vastaan ja häntä vihaavat, niin ettei he
voisi ojentaa heitänsä. 12 Ja BenJaminille sanoi hän: Herran
rakkaat pitää asuman turvallisesti hänen tykönänsä; hän
suojelee heitä kaiken päivän, ja hän asuu heidän hartioidensa
välillä. 13 Ja hän sanoi Josephille: hänen maansa olkoon
siunattu Herralta, parhaista taivaan hedelmistä, kasteesta, ja
syvyydestä, joka makaa alla. 14 Siinä olkoon ihanimmat
hedelmät auringosta, ja ihanimmat kypsät hedelmät kuusta,
15 Ja itäisten vuorten kukkuloilta, ja ijäisiltä kukkuloilta
parhaat hedelmät, 16 Ja ne kalliimmat maan hedelmät,
ja mitä siinä on. Hänen suosionsa, joka asuu pensaassa,
tulkoon Josephin päähän, ja Natsirin päälaelle veljeinsä
keskellä. 17 Ja hänen kauneutensa olkoon niinkuin esikoisen
härjän, ja hänen sarvensa olkoon niinkuin yksisarvisen
sarvet, joilla hän kansaa kuokkii yhteen, hamaan maailman
ääriin asti; nämät ovat Ephraimin kymmenentuhatta, ja
nämät Manassen tuhannet. 18 Ja hän sanoi Sebulonille:
iloitse Sebulon uloskäymisessäs, mutta sinä Isaskar iloitse
majoissas. 19 Heidän pitää kutsuman kansaa vuorelle ja
siellä vanhurskauden uhria uhraaman; sillä he imevät meren
kyllyyden ja santaan kätketyt tavarat. 20 Ja hän sanoi Gadille:
siunattu olkoon se, joka levittää Gadin, hän asuu niinkuin
hotka jalopeura, ja ryöstää sekä käsivarren että päänlaen.
21 Ja hän katsoi itsellensä ensimäisen osan maasta, että
hän siinä lainopettajalta annetussa osassa olis surutoin;

kuitenkin tuli hän kansan päämiesten kanssa, ja teki Herran
vanhurskautta, ja hänen oikiutensa Israelin kanssa. 22 Ja
Danille sanoi hän: Dan niinkuin jalopeuran penikka, joka
karkaa Basanista. 23 Ja Naphtalille sanoi hän: Naphtalilla on
yltäkyllä, mitä hänen mielensä tekee, ja hän täytetään Herran
siunauksella, lännen ja etelän pitää hänen omistaman. 24
Ja Asserille sanoi hän: Asser olkoon siunattu pojissa, hän
olkoon veljillensä otollinen, ja kastakaan jalkansa öljyyn.
25 Rauta ja vaski olkoon sinun kenkäs; ja niinkuin sinun
ikäs, niin myös sinun väkevyytes lisääntyy. 26 Ei yhtään
ole niinkuin oikeuden Jumala, joka istuu taivaassa, hän
olkoon sinun auttajas, ja hänen kunniansa on pilvissä. 27
Jumalan asuinsia on alusta, ijankaikkisten käsivartten alla.
Ja hän ajaa ulos sinun vihollises sinun edestäs ja sanoo: ole
hukutettu. 28 Israel asuu levollisesti yksinänsä, ja Jakobin
silmä katsoo sen maan päälle, jossa jyviä ja viinaa on,
siihen myös taivaat kastetta vuodattavat. 29 Autuas olet sinä
Israel: kuka on sinun kaltaises? O sinä kansa, joka Herrassa
autuaaksi tulet, joka sinun apus kilpi ja sinun kunnias miekka
on. Vihollises valhettelevat sinulle, ja sinä astelet heidän
kukkulainsa päällä.

34 Ja Moses meni Moabin kedoilta ja astui Nebon vuorelle,
Pisgan kukkulalle, joka on Jerihon kohdalla; ja Herra
osoitti hänelle kaiken Gileadin maan Daniin asti, 2 Ja koko
Naphtalin ja Ephraimin ja Manassen maan, ja kaiken Juudan
maan viimeiseen mereen asti, 3 Ja etelämaan, ja aukian
kedon Palmukaupungin Jerihon tykönä, hamaan Zoariin
asti. 4 Ja Herra sanoi hänelle: tämä on se maa, jonka minä
Abrahamille, Isaakille ja Jakobille vannoin ja sanoin: minä
annan sen sinun siemenelles; sinä näit sen nyt silmilläs, vaan
et sinä sinne tule. 5 Ja Moses Herran palvelia kuoli siellä
Moabin maalla, Herran sanan jälkeen. 6 Ja hän hautasi hänen
laaksoon, Moabin maalla, Peorin huoneen kohdalla. Ja ei ole
yksikään saanut tietää hänen hautaansa tähän päivään asti.
7 Ja Moses oli sadan ja kahdenkymmenen ajastaikainen,
kuin hän kuoli; ei hänen silmänsä olleet pimenneet, ja hänen
elämänsä neste ei ollut lakastunut. 8 Ja Israelin lapset
itkivät Mosesta Moabin kedoilla kolmekymmentä päivää; ja
itku- ja valituspäivät Moseksesta täytettiin. 9 Mutta Josua
Nunin poika oli täytetty taidon hengellä, sillä Moses oli
kätensä laskenut hänen päällensä; ja Israelin lapset olivat
kuuliaiset hänelle ja tekivät niinkuin Herra oli Mosekselle
käskenyt. 10 Ja sitte ei yhtään prophetaa noussut Israelissa
niinkuin Moses, jonka Herra tunsi kasvoista niin kasvoihin,
11 Kaikkinaisissa tunnustähdeissa ja ihmeissä, joita Herra
hänen lähetti tekemään Egyptin maalla Pharaolle ja kaikille
hänen palvelioillensa, koko hänen maallensa, 12 Ja kaikessa
väkevässä kädessä, ja kaikissa suurissa peljättävissä töissä,
jotka Moses teki koko Israelin silmäin edessä.

Joosuan

1 Ja tapahtui Moseksen Herran palvelian kuoleman jälkeen,
että Herra puhui Josualle Nunin pojalle, Moseksen
palvelialle, sanoen: **2** Minun palveliani Moses on kuollut;
niin nouse nyt ja matkusta tämän Jordanin ylitse, sinä
ja kaikki tämä kansa, siihen maahan, kuin minä annan
Israelin lapsille. **3** Kaiken sian minä annan teille, kussa
teidän jalkanne käyvät, niinkuin minä Mosekselle sanonut
olen. **4** Korvesta ja tästä Libanonista suuren Phratin virtaan
asti, koko Hetiläisten maan, niin isoon mereen länteen
päin, pitää teidän maanne rajat oleman. **5** Ei kenkään voi
sinua vastaan seisoa koko elinaikanas: niinkuin minä olin
Moseksen kanssa, niin olen minä myös sinun kanssas;
en minä hylkää sinua enkä luovu sinusta. **6** Ole rohkia
ja vahvista sinuas, sillä sinun pitää tälle kansalle maan
jakaman, josta minä vannoin heidän isillensä, sen heille
antaakseni. **7** Ainoastaan ole rohkia ja vahvista sinuas juuri
hyvin, ettäs pitäisit kaiken lain ja tekisit sen jälkeen, kuin
Moses minun palveliani sinulle käski; älä siitä harhaile oikialle
eikä vasemmalle puolelle, ettäs toimellisesti tekisit kaikissa
missä sinä vaellat. **8** Ei pidä tämän lakiraamatun tuleman
sinun suustas pois, vaan ajattele sitä yötä ja päivää, ettäs
kaikki sen jälkeen pitäisit ja tekisit, kuin siinä on kirjoitettu;
sillä niin sinä menestyt kaikissa sinun teissäs ja kaikki
työs toimellisesti päätät. **9** Enkö minä käskenyt sinun olla
rohkian ja vahvistaa itses? Älä pelkää, älä myös hämmästy,
sillä Herra sinun Jumalas on sinun kanssas kaikissa sinun
aivoituksissas. **10** Silloin käski Josua kansan päämiehiä ja
sanoi: **11** Käykäät leirin lävitse ja käskekäät kansaa, sanoen:
valmistakaat teille evästä, sillä kolmannen päivän perästä
pitää teidän käymän tämän Jordanin ylitse, että te joutuisitte
maata omistamaan, jonka Herra teidän Jumalanne teille
antaa omistaaksenne sitä. **12** Ja Josua puhui Rubenilaisille,
Gadilaisille ja puolelle Manassen sukukunnalle, sanoen; **13**
Muistakaat se sana, jonka Moses Herran palvelia teille käski,
sanoen: Herra teidän Jumalanne saatti teidät lepoon ja
antoi teille tämän maan. **14** Teidän emäntänne, lapsenne, ja
karjanne jättäkäät siihen maahan, minkä Moses teille antoi,
tällä puolella Jordania. Vaan teidän pitää käymän veljeinne
edellä varustettuina, kaikki ne jotka vahvat miehet ovat, ja
auttaman heitä, **15** Siihenasti että Herra teidän veljillenne
antaa levon, niinkuin teillekin, että hekin omistaisivat sen
maan, jonka Herra teidän Jumalanne heille antaa; sitte pitää
teidän palajaman omalle maallenne ja omistaman sen, minkä
Moses Herran palvelia teille antoi, tällä puolella Jordania
auringon nousemiseen päin. **16** Ja he vastasivat Josualle ja
sanoivat: kaikki mitä meille käskenyt olet, sen me teemme,
ja kuhunkas ikänä lähetät meidät, sinne me menemme. **17**
Niinkuin me olemme olleet Mosekselle kaikissa kuuliaiset,
niin olemme sinullekin kuuliaiset; ainoastaan olkoon Herra
sinun Jumalas sinun kanssas, niinkuin hän oli Moseksen
kanssa. **18** Jokainen, joka asettaa itsensä sinun suutas
vastaan ja ei ole kuuliainen sinun sanoilles kaikissa mitä
käsket, hänen pitää kuoleman; ainoastansa ole rohkia ja
vahvista sinuas.

2 Ja Josua Nunin poika lähetti salaisesti kaksi vakoojaa
Sittimistä, sanoen: menkäät ja katselkaat maata ja Jerihoa.
Niin he läksivät matkaan ja tulivat porton huoneeseen, jonka
nimi oli Rahab, ja lepäsivät siellä. **2** Mutta se ilmoitettiin
Jerihon kuninkaalle, sanoen: katso, tänä yönä tulivat tänne
miehet Israelin lapsista, vakoomaan maata. **3** Niin lähetti
Jerihon kuningas Rahabin tykö, sanoen: tuo ne miehet
ulos, jotka sinun tykös, sinun huoneesees tulivat, sillä he
ovat tulleet vakoomaan kaikkea maata. **4** Mutta vaimo otti
molemmat miehet ja kätki heidät, ja sanoi näin: miehet tulivat
minun tyköni, vaan en minä tietänyt, kusta he olivat. **5** Ja
kuin portti pimeässä pantiin kiinni, niin ne miehet läksivät
ulos; enkä minä tiedä, kuhunka he menivät. Ajakaat nopiasti
heitä takaa, niin heidät saatte kiinni. **6** Mutta hän oli käskenyt
heidän astua katon päälle ja oli peittänyt heidät pellavain
varsilla, jotka hän oli hajoittanut katolle. **7** Ja miehet ajoivat
heitä takaa, Jordanin tietä hamaan luotuspaikkaan; ja portti
pantiin kiinni, sitte kohta kuin he läksivät, jotka heitä ajoivat
takaa. **8** Mutta ennen kuin miehet panivat levätä, meni hän
katolle heidän tykönsä, **9** Ja sanoi miehille: minä tiedän,
että Herra antaa teille tämän maan; sillä teidän pelkonne
on langennut meidän päällemme, ja koko maan asuvaiset
ovat hämmästyneet teidän kasvoinne edessä. **10** Sillä me
olemme kuulleet, kuinka Herra kuivasi Punaisen meren
vedet teidän edestänne lähteissänne Egyptistä, ja mitä te
olette tehneet nille kahdelle Amorilaisten kuninkaalle, jotka
olivat tuolla puolella Jordania, Sihonille ja Ogille, jotka te
tapoitte. **11** Kuin me sen kuulimme, niin meidän sydämemme
raukesi, ja ei ole yhdelläkään rohkeutta teidän edessänne;
sillä Herra teidän Jumalanne on Jumala ylhäällä taivaissa
ja alhaalla maassa. **12** Niin vannokaat nyt minulle Herran
kautta, sillä minä tein armon teidän kohtaanne, että te
myös teette armon minun isäni huoneelle ja annatte minulle
totuuden merkin, **13** Että te jätätte elämään minun isäni, ja
äitini, ja veljeni, ja sisareni, ja kaikki jotka heidän omansa
ovat ja vapahdatte meidän sielumme kuolemasta. **14** Ja
miehet sanoivat hänelle: meidän sielumme kuolkaan teidän
edestänne, jolles vaan petä tätä meidän asiaamme, jollemme

tee armoa ja totuutta sinua kohtaan, kuin Herra tämän maan
meille antaa. 15 Ja hän laski heidät köydellä akkunasta
alas; sillä hänen huoneensa oli kaupungin muurissa, ja
hän asui juuri muurissa. 16 Ja hän sanoi heille: menkäät
vuorelle, ettei ne teitä kohtaisi, jotka ajavat teitä takaa, ja
olkaat siellä lymyssä kolme päivää, niinkauvan että takaa-
ajajat palajavat, ja menkäät sitte tietänne. 17 Ja miehet
sanoivat hänelle: vapaat me olemme tästä valastas, jolla
meitä vannotit. 18 Katso, kuin maahan sisälle tulemme, niin
sinun pitää ripustaman tämän punaisen köyden akkunaan,
josta meidät laskit alas, ja sinun pitää kokooman tykös
huoneesees isäs ja äitis ja veljes ja koko isäs huoneen. 19
Mutta jos joku käy huonees ovesta ulos, hänen verensä
olkoon oman päänsä päällä, ja me olemme viattomat; ja joka
ikänä sinun kanssas huoneessa on, hänen verensä olkoon
meidän päämme päällä, jos jonkun käsi häneen sattuu.
20 Vaan jos sinä petät tämän meidän asiamme, niin me
olemme vapaat sinun valastas, jolla meitä vannottanut olet.
21 Hän vastasi: olkoon niinkuin te sanotte; ja päästi heidät
menemään, ja he menivät pois; ja hän ripusti punaisen
köyden akkunaan. 22 Ja he menivät pois, ja tulivat vuorelle
ja olivat siellä kolme päivää, niinkauvan että ne palasivat,
jotka heitä ajoivat takaa, jotka etsivät heitä kaikilla teillä, ja ei
löytäneet. 23 Niin ne molemmat miehet palasivat, sittekuin
he olivat astuneet vuorelta alas, menivät ylitse, ja tulivat
Josuan Nunin pojan tykö ja juttelivat hänelle kaikki, mitä
heille tapahtunut oli. 24 Ja he sanoivat Josualle: Herra on
antanut meidän käsiimme koko maan, sillä kaikki maan
asuvaiset ovat hämmästyneet meidän edessämme.

3 Ja Josua nousi aamulla varhain, ja he matkustivat
Sittimistä ja tulivat Jordaniin asti, hän ja kaikki Israelin
lapset ja he olivat siinä yötä ennenkuin he matkustivat
ylitse. 2 Ja tapahtui kolmen päivän perästä, että päämiehet
menivät leirin lävitse, 3 Ja käskivät kansalle, sanoen: kuin
te näette Herran teidän Jumalanne liitonarkin, ja papit
Leviläiset kantavat sitä, niin matkustakaat te myös siastanne
ja seuratkaat sitä, 4 Kuitenkin niin että teidän välillänne ja
hänen on liki kahdentuhannen kyynärän pituus siaa; eikä
teidän pidä tuleman häntä juuri lähes, että te tietäisitte
tien, jota teidän pitää matkustaman; sillä ette ennen ole
sitä tietä vaeltaneet: 5 Ja Josua sanoi kansalle: pyhittäkäät
teitänne, sillä huomenna tekee Herra ihmeellisen työn teidän
keskellänne. 6 Ja Josua puhui papeille, sanoen: ottakaat
liitonarkki ja menkäät kansan edellä; niin he ottivat liitonarkin
ja menivät kansan edellä. 7 Ja Herra sanoi Josualle:
tänäpänä rupeen minä tekemään sinun suureksi koko Israelin
edessä, että he tietäisivät, että niinkuin minä olin Moseksen
kanssa, niin minä olen myös sinun kanssas. 8 Ja käske
pappeja, jotka kantavat liitonarkkia, ja sano: kuin te tulette
Jordanin vetten ääreen, niin seisahtukaat Jordanissa. 9
Ja Josua sanoi Israelin lapsille: astukaat tänne ja kuulkaat
Herran teidän Jumalanne sanaa. 10 Ja Josua sanoi: siitä
tietäkäät elävän Jumalan olevan teidän seassanne, ja
että hän kaiketi ajaa pois teidän edestänne Kanaanilaiset,
Hetiläiset, Heviläiset, Pheresiläiset, Gergesiläiset, Amorilaiset
ja Jebusilaiset: 11 Katso, kaiken maailman hallitsian liitonarkki
menee Jordanissa teidän edellänne. 12 Niin ottakaat nyt
teille kaksitoistakymmentä miestä Israelin sukukunnista,
jokaisesta sukukunnasta yksi mies. 13 Ja pitää tapahtuman,
että kuin papit, jotka kantavat Herran, kaiken maailman
hallitsian arkkia, laskevat jalkansa Jordanin veteen, niin se
vesi, joka Jordanissa ylimmäiseltä puolelta juoksee, eroittaa
itsensä, niin että se seisoo yhdessä läjässä. 14 Ja koska
kansa läksi majoistansa menemään Jordanin yli, ja papit
kantoivat liitonarkkia kansan edellä, 15 Ja kuin arkin kantajat
tulivat Jordaniin, ja pappein, arkin kantajain jalat kastuivat
veden syrjään, (ja Jordan oli täynnä partaaseen saakka
kaiken elonajan). 16 Niin seisoi se vesi, joka ylimmäiseltä
puolelta juoksee, koottuna yhdessä läjässä, sangen kaukana
Adamin kaupungin puolessa, joka on Zartanin tykönä; mutta
se vesi, joka juoksi alas korven mereen, nimittäin Suolaiseen
mereen, väheni ja juoksi pois; niin meni kansa yli Jerihon
kohdalla. 17 Ja papit, jotka kantoivat Herran liitonarkkia,
seisoivat kuivan päällä, asetetut Jordanin keskellä ja koko
Israel kävi kuivan päällä sen lävitse, siihenasti että kaikki
kansa tuli Jordanin ylitse.

4 Ja kun kaikki kansa oli tullut Jordanin yli, puhui
Herra Josualle, sanoen: 2 Ottakaat teillenne kansasta
kaksitoistakymmentä miestä, jokaisesta sukukunnasta yksi
mies, 3 Ja käskekäät heitä, sanoen: ottakaat teille
kesketä tätä Jordania, siitä paikasta, jossa pappein jalat
seisovat alallansa, kaksitoistakymmentä kiveä, ja viekäät
ne kanssanne ylitse ja jättäkäät ne siihen majaan, jossa te
tätä yötä pidätte. 4 Niin kutsui Josua kaksitoistakymmentä
miestä, jotka hän oli valmistanut Israelin lapsista, jokaisesta
sukukunnasta yhden miehen. 5 Ja Josua sanoi heille:
menkäät Herran teidän Jumalanne arkin edellä keskelle
Jordania, ja jokainen nostakaan yhden kiven olallensa,
Israelin lasten sukukuntain luvun jälkeen, 6 Että ne olisivat
merkiksi teidän seassanne, kuin teidän lapsenne tästedes
kysyvät ja sanovat: mihinkä nämät kivet teille? 7 Että silloin
sanoisitte heille: Jordanin vesi jakausi Herran liitonarkin

edestä; sen mennessä Jordanin ylitse jakausi Jordanin vesi;
ja nämät kivet pitää oleman Israelin lapsille ijankaikkiseksi
muistoksi. 8 Niin Israelin lapset tekivät niinkuin Josua
heitä käski, ja kantoivat kaksitoistakymmentä kiveä keskeltä
Jordania, niinkuin Herra oli Josualle sanonut, Israelin lasten
sukukuntain luvun jälkeen, ja he veivät ne yli myötänsä
yösiaan asti ja panivat ne siihen. 9 Ja Josua pystytti myös
kaksitoistakymmentä kiveä keskellä Jordania, kussa pappein
jalat seisoneet olivat, jotka liitonarkkia kantoivat; ja ne ovat
siellä tähän päivään asti. 10 Ja papit, jotka arkkia kantoivat,
seisoivat keskellä Jordania, siihenasti kuin kaikki toimitettiin,
mitä Herra käski Josuan kansalle sanoa, kaiken sen jälkeen
minkä Moses Josualle käskenyt oli; ja kansa kiiruhti itsensä
ja kävi ylitse. 11 Kuin kaikki kansa oli käynyt ylitse, meni
myös Herran arkki ylitse, ja papit kansan eteen. 12 Ja
Rubenilaiset ja Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa
kävivät aseinensa Israelin lasten edellä, niinkuin Moses heille
sanonut oli. 13 Liki neljäkymmentä tuhatta sotaan hankittua
kävivät Herran edellä sotaan Jerihon kedolle. 14 Sinä päivänä
teki Herra Josuan suureksi koko Israelin edessä; ja he
pelkäsivät häntä, niinkuin he pelkäsivät Mosesta, kaikkena
hänen elinaikanansa. 15 Ja Herra puhui Josualle, sanoen:
16 Käske pappein, jotka kantavat todistuksen arkkia, astua
Jordanista ylös. 17 Niin käski Josua pappeja, ja sanoi:
astukaat ylös Jordanista. 18 Ja kuin papit, jotka Herran
liitonarkkia kantoivat, astuivat Jordanista ylös, ja pappein
jalat kävivät ylös kuivalle maalle, niin tulivat Jordanin vedet
siallensa ja juoksivat niinkuin ennenkin parrastensa yli. 19 Ja
se oli kymmenes päivä ensimäisessä kuussa, kuin kansa
astui Jordanista ylös, ja siottivat itsensä Gilgalissa idän
puolella Jerihoa. 20 Ja ne kaksitoistakymmentä kiveä, jotka
he ottivat Jordanista, pani Josua Gilgalissa pystyälle. 21 Ja
hän puhui Israelin lapsille, sanoen: kuin teidän lapsenne
tästedes kysyvät isiltänsä, ja sanovat: mihinkä nämät kivet?
22 Niin antakaat lastenne tietää, sanoen: Israel kävi kuivalla
tämän Jordanin yli. 23 Kuin Herra teidän Jumalanne kuivasi
Jordanin vedet teidän edestänne, niinkauvan kuin te kävitte
sen ylitse, niinkuin Herra teidän Jumalanne teki Punaisessa
meressä, jonka hän kuivasi meidän edestämme, siihenasti
että me kävimme sen ylitse; 24 Että kaikki kansat maan
päällä tuntisivat Herran käden, kuinka väkevä se on, että te
pelkäisitte aina Herraa teidän Jumalaanne.

5 Kuin kaikki Amorilaisten kuninkaat, jotka toisella puolella
Jordania länteen päin asuivat, ja kaikki Kanaanealaisten
kuninkaat meren tykönä kuulivat, että Herra kuivasi Jordanin
vedet Israelin lasten eteen, niinkauvan kuin he kävivät sen
ylitse, niin heidän sydämensä raukesi ja ei ollut heissä
enään yhtään miehuutta Israelin lasten edessä. 2 Siihen
aikaan sanoi Herra Josualle: tee sinulles kiviveitset ja
ympärileikkaa taas Israelin lapset toisen kerran. 3 Niin
teki Josua itsellensä kiviveitset ja ympärileikkasi Israelin
lapset Aralotin kukkulalla. 4 Ja tämä on syy, jonkatähden
Josua heidät siinä ympärileikkasi: kaikki se kansa joka läksi
ulos Egyptistä, miehenpuoli, kaikki sotamiehet kuolivat tiellä
korvessa, sitte kuin he läksivät Egyptistä. 5 Sillä kaikki
kansa, joka läksi ulos, oli ympärileikattu: mutta kaikki se
kansa, joka korvessa syntyi matkalla, sittekuin he läksivät
ulos Egyptistä, ei ollut ympärileikattu. 6 Sillä Israelin lapset
vaelsivat neljäkymmentä ajastaikaa korvessa, siihenasti että
kaikki kansa sotamiehiä, jotka Egyptistä lähteneet olivat,
loppuivat, jotka ei kuulleet Herran ääntä; niinkuin Herra heille
vannonut oli, ettei heidän pitänyt näkemän sitä maata, jonka
Herra heidän isillensä vannonut oli, antaaksensa meille
maan, rieskaa ja hunajaa vuotavan. 7 Heidän lapsensa,
jotka heidän siaansa tulivat, ympärileikkasi Josua; sillä
heillä oli esinahka, ja ei olleet ympärileikatut matkalla. 8 Ja
kuin kaikki kansa ympärileikattu oli, pysyivät he siallansa
leirissä siihenasti että he paranivat. 9 Ja Herra sanoi
Josualle: tänäpänä olen minä teiltä kääntänyt pois Egyptin
häväistyksen; ja se paikka kutsutaan Gilgal, tähän päivään
asti. 10 Ja kuin Israelin lapset niin sioittivat itsensä Gilgalissa,
pitivät he pääsiäistä neljäntenätoistakymmenentenä päivänä
sinä kuukautena, ehtoona, Jerihon kedolla, 11 Ja söivät sen
maan jyvistä toisena pääsiäispäivänä, happamattomia leipiä
ja paistetuita tähkäpäitä, juuri sinä päivänä. 12 Ja manna
lakkasi toisena päivänä, sittekuin he syöneet olivat maan
jyvistä, niin ettei Israelin lapsilla enää ollut mannaa, vaan he
söivät Kanaanin maan hedelmää sinä vuonna. 13 Ja tapahtui
kuin Josua oli lähellä Jerihoa, nosti hän silmänsä ja näki: ja
katso, mies seisoi siellä hänen edessänsä, ja oli avoin miekka
hänen kädessänsä; ja Josua meni hänen tykönsä ja sanoi
hänelle: oletko sinä meidän vai vihamiestemme puolella? 14
Hän sanoi: en, vaan minä olen Herran sotajoukon päämies,
ja olen nyt tullut; niin Josua lankesi maahan kasvoillensa
ja kumarsi häntä, ja sanoi hänelle: mitä Herrani sanoo
palveliallensa? 15 Ja Herran sotajoukon päämies sanoi
Josualle: riisu kengät jaloistas, sillä paikka, jossa seisot, on
pyhä; ja Josua teki niin.

6 Ja Jeriho oli suljettu ja visusti varustettu Israelin lasten
edestä, niin ettei yksikään taitanut tulla ulos eli sisälle.
2 Mutta Herra sanoi Josualle: katso, minä olen antanut
Jerihon, ja hänen kuninkaansa, väkevät sotajoukot, sinun

kätees. 3 Käykäät ympäri kaupunkia kaikki sotamiehet, ja
piirittäkäät kaupunki kerta ympäri; ja tee niin kuusi päivää.
4 Ja seitsemän pappia ottakaan seitsemän riemuvuoden
basunaa arkin eteen, ja seitsemäntenä päivänä käykäät
seitsemän kertaa kaupungin ympäri, ja papit soittakaan
basunilla. 5 Ja kuin he soittavat riemuvuoden basunaa
pitkään, ja te kuulette basunan äänen, niin nostakaan kaikki
kansa suuren äänen ja huutakaan; ja niin kaupungin muuri
hajoo itsestänsä, ja kansa astuu sinne sisälle itsekukin
kohdastansa. 6 Niin kutsui Josua Nunin poika papit ja sanoi
heille: kantakaat liitonarkki, ja seitsemän pappia kantakaan
seitsemän riemuvuoden basunaa Herran arkin edellä. 7
Mutta kansalle sanoi hän: menkäät matkaan ja käykäät
kaupungin ympäri, ja se, joka sota-aseilla varustettu on,
käykään Herran arkin edellä. 8 Ja kuin Josua nämät kansalle
sanonut oli, niin ottivat ne seitsemän pappia seitsemän
riemuvuoden basunaa, ja kävivät Herran arkin edellä, ja
soittivat basunilla, ja Herran liitonarkki seurasi heitä heidän
jälissänsä. 9 Ja ne, jotka sota-aseilla hankitut olivat, kävivät
pappein edellä ja soittivat basunilla; vaan yhteinen kansa
seurasi arkkia, ja soitettiin basunilla. 10 Mutta Josua käski
kansaa ja sanoi: ei teidän pidä huutaman eikä antaman
teidän ääntänne kuulla eli sanaa lausuman suustanne, siihen
päivään asti kuin minä sanon teille: huutakaat, niin antakaat
kuulla sodan ääni. 11 Niin kävi Herran arkki kaupungin
ympäri, piirittäen sen yhden kerran; ja he tulivat leiriin ja
pitivät yötä leirissä, 12 Ja Josua nousi huomeneltain varhain,
ja papit kantoivat Herran arkkia, 13 ne seitsemän pappia
kantoivat ne seitsemän riemuvuoden basunaa Herran arkin
edellä, ja käyden alati soittivat basunaa; ja jokainen, joka
sota-aseilla hankittu oli, kävi heidän edellänsä, vaan yhteinen
kansa kävi Herran arkin jälissä, basunain soidessa. 14
Kävivät he myös toisena päivänä kerran kaupungin ympäri
ja tulivat leiriin jälleen; ja sitä he tekivät kuusi päivää. 15 Ja
tapahtui seitsemäntenä päivänä, kuin huome rusko kävi ylös,
nousivat he varhain ja kävivät entisellä tavalla seitsemän
kertaa kaupungin ympäri; ja sinä päivänä ainoastaan kävivät
he seitsemän kertaa kaupungin ympäri. 16 Ja seitsemännellä
kerralla, kuin papit soittivat basunaa, sanoi Josua kansalle:
huutakaat, sillä Herra antoi teille kaupungin. 17 Mutta
kaupunki ja kaikki mitä siinä on, pitää oleman kirottu Herralle;
ainoastaan portto Rahab pitää elämään jäämän, hän ja
kaikki, jotka hänen kanssansa huoneessa ovat; sillä hän
kätki sanansaattajat, jotka me lähetimme. 18 Ainostaan
karttakaat kirottua, ettette itsiänne saattaisi kiroukseen, jos
jotakin kirotusta otatte, te saatatte Israelin leirin kirouksen
ja onnettomuuden alle. 19 Mutta kaikki hopia ja kulta,
vaski- ja rautakalu olkaan Herralle pyhitetyt ja tulkaan
Herran tavarahuoneeseen. 20 Ja kansa huusi ja soitettiin
basunaa; sillä kaikki kansa, jotka kuulivat basunan äänen,
huusivat suurella äänellä, ja muuri hajosi itsestänsä; ja
kaikki kansa itsekukin kohdastansa astui kaupunkiin, ja he
voittivat kaupungin. 21 Ja hukuttivat kaikki jotka kaupungissa
olivat miekan terällä, sekä miehet että vaimot, nuoret ja
vanhat, karjan, ja lampaat ja aasit. 22 Ja Josua sanoi niille
kahdelle miehelle, jotka maata vaonneet olivat: menkäät
porton huoneeseen ja johdattakaat vaimo sieltä ulos, ja
kaikki mitä hänellä on, niinkuin te olette hänelle vannoneet.
23 Niin nuoret miehet, jotka maata vaonneet olivat, menivät
sinne ja toivat Rahabin ulos, ja hänen isänsä, ja äitinsä, ja
veljensä, ja kaikki mitä hänellä oli; niin myös kaiken hänen
sukunsa toivat he ulos ja sioittivat heidät ulkoiselle puolelle
Israelin leiriä. 24 Mutta kaupungin he polttivat tulella ja
kaikki mitä siellä oli; ainoastaan hopian, kullan, vasken ja
rautakalun panivat he tavaraksi Herran huoneeseen. 25
Mutta porton Rahabin, ja hänen isänsä huoneen ja kaikki
mitä hänellä oli, antoi Josua elää; ja hän asui Israelin seassa
tähän päivään asti, että hän kätki sanansaattajat, jotka
Josua Jerihoa vakoomaan lähetti. 26 Silloin vannoi Josua ja
sanoi: kirottu olkoon se mies Herran edessä, joka nousee ja
rakentaa tämän Jerihon kaupungin; koska hän laskee siihen
perustuksen, niin kadottakoon esikoisensa, ja koska hän
rakentaa sen portit, niin kadottakoon nuorimman poikansa.
27 Ja Herra oli Josuan kanssa, ja hän tuli kuuluisaksi kaikissa
maakunnissa.

7 Mutta Israelin lapset horjahtivat kovin kirotussa kalussa;
sillä Akan Karmin poika, Saddin pojan, Seran pojan,
Juudan sukukunnasta, otti jotakin kirottua, niin julmistui
Herran viha Israelin lasten päälle. 2 Ja Josua lähetti miehiä
Jerihosta Aihin päin, joka on BetAvenin tykönä itäänpäin
Betelistä, ja puhui heille, sanoen: menkäät ja vaotkaat maata;
niin he menivät ja vakosivat Ain. 3 Sitte palasivat he jälleen
Josuan tykö ja sanoivat hänelle: älä anna kaikkea kansaa
sinne mennä, mutta vaivoin kaksi eli kolmetuhatta miestä
menkään ja lyökään Ain, ettei kaikkea kansaa hukkaan
sinne vaivattaisi; sillä he ovat harvat. 4 Niin meni sinne
kansasta liki kolmetuhatta miestä, ja he pakenivat Ain
kaupungin miesten edestä. 5 Ja ne miehet Aista löivät heistä
liki kuusineljättäkymmentä miestä, ja ajoivat heitä portista
takaa Sabarimiin asti, ja löivät heitä tiellä paetessa; niin
kansan sydän hämmästyi ja tuli niinkuin vesi. 6 Ja Josua
repäisi vaatteensa ja hän lankesi maahan kasvoillensa
Herran arkin eteen hamaan ehtooseen asti, hän ja Israelin
vanhimmat; ja he heittivät tomua päänsä päälle. 7 Ja

Josua sanoi: Ah Herra, Herra, miksis tämän kansan annoit
olleenkaan tulla Jordanin ylitse, antaakses meitä Amorilaisten
käsiin, hukuttaakses meitä? jospa me olisimme tyytyneet ja
pysähtyneet sille puolelle Jordania! 8 Voi minun Herrani,
mitä minun pitää sanoman, että Israel selkänsä kääntää
vihollistensa puoleen? 9 Kuin Kanaanealaiset ja kaikki maan
asuvaiset sen kuulevat, niin he piirittävät meidät ja hävittävät
meidän nimemme maan päältä; mitäs siis teet sinun suurella
nimelläs? 10 Niin sanoi Herra Josualle: nouse, miksi niin
makaat kasvoillas? 11 Israel on syntiä tehnyt ja rikkonut
minun liittoni, jonka minä käskin heille, ja ottivat kirottua, ja
varastivat, ja valhettelivat, ja panivat kaluinsa sekaan. 12
Ei Israelin lapset voi seisoa vihamiestensä edessä, vaan
kääntävät selkänsä vihollistensa puoleen; sillä he ovat
kirouksessa. En minä enää ole teidän kanssanne, jollette
hukuta kirottua teidän keskeltänne. 13 Nouse, ja pyhitä kansa
ja sano: pyhittäkäät teitänne huomeneen saakka; sillä näin
sanoo Herra Israelin Jumala: kirous on sinun keskelläs Israel,
sentähden et sinä ole seisovainen vihamiestes edessä,
siihenasti kuin te kirouksen siirrätte pois teidän seastanne.
14 Ja teidän pitää varhain huomeneltain käymän edes teidän
sukukuntainne jälkeen: ja jonka sukukunnan päälle Herran
arpa lankee, sen pitää käymän edes perhekuntainsa jälkeen:
ja jonka perhekunnan päälle Herran arpa lankee, sen pitää
käymän edes huonettensa jälkeen: ja jonka huoneen päälle
Herran arpa lankee, pitää käymän edes kukin perheenisäntä
toinen toisensa jälkeen. 15 Ja pitää tapahtuman, että joka
löydetään ryhtyneeksi johonkuhun kirottuun kaluun, se pitää
tulella poltettaman ja kaikki mitä hänellä on, että hän Herran
liiton on rikkonut ja tehnyt hulluuden Israelissa. 16 Niin
nousi Josua varhain huomeneltain ja toi Israelin edes,
yhden sukukunnan toisen jälkeen; ja arpa lankesi Juudan
sukukunnan päälle. 17 Ja kuin hän Juudan sukukunnan toi
edes, lankesi arpa Serahilaisten perhekunnalle, ja kuin hän
toi Serahilaisten perhekunnan edes, yhden perheenisännän
toisen jälkeen, lankesi arpa Saddille. 18 Ja kuin hän toi
edes hänen huoneensa miesluvun jälkeen, niin lankesi arpa
Akanille, Karmin pojalle, Saddin pojan, Seran pojan, Juudan
sukukunnasta. 19 Ja Josua sanoi Akanille: minun poikani,
anna Herralle Israelin Jumalalle kunnia ja anna hänelle
ylistys, ja ilmoita minulle mitäs teit, ja älä salaa sitä minulta.
20 Silloin vastasi Akan Josualle ja sanoi: totisesti olen minä
syntiä tehnyt Herraa Israelin Jumalaa vastaan: niin ja niin
minä tein. 21 Minä näin saaliissa yhden kalliin Babelin
hameen, ja kaksisataa sikliä hopiaa, ja kultaisen kielen,
joka painoi viisikymmentä sikliä, joita minun mieleni teki,
ja minä otin ne; ja katso, se on kaivettu maahan keskellä
minun majaani ja hopia sen alla. 22 Niin Josua lähetti sinne
sanansaattajat, ja ne juoksivat majaan; ja katso, se oli
kaivettu hänen majaansa ja hopia sen alla. 23 Ja he ottivat ne
majasta, ja veivät ne Josuan ja kaikkein Israelin lasten tykö,
ja panivat ne Herran eteen. 24 Niin otti Josua ja koko Israel
hänen kanssansa Akanin Seran pojan, ja hopian, ja hameen,
ja kultaisen kielen, hänen poikansa ja tyttärensä, hänen
härkänsä, aasinsa ja lampaansa, hänen majansa ja kaikki
mitä hänen omansa oli, ja veivät ne Akorin laaksoon. 25 Ja
Josua sanoi: miksis meitä murheelliseksi saatit? saattakoon
Herra sinun merheelliseksi tänäpäivänä. Ja koko Israel kivitti
heitä kuoliaaksi, ja polttivat heidät tulella sitte kuin he olivat
heidän kivittäneet. 26 Ja sitte tekivät he suuren kiviroukkion
heidän päällensä, joka vielä on tähän päivään asti. Niin
lakkasi Herran vihan julmuus. Siitä kutsutaan se paikka
Akorin laaksoksi tähän päivään asti.

8 Ja Herra sanoi Josualle: älä pelkää, älä myös vapise:
ota kanssas kaikki sotaväki, ja nouse ja mene ylös
Aihin; katso, minä annan Ain kuninkaan kansoinensa,
kaupunkinensa ja mainensa sinun kätees. 2 Ja sinun pitää
tekemän Aille ja sen kuninkaalle niinkuin sinä teit Jeriholle
ja sen kuninkaalle; ainoasti hänen saaliinsa ja karjansa
jakakaat keskenänne, ja pane väijyjät kaupungin taa. 3
Niin Josua nousi kaiken sotaväen kanssa menemään ylös
Aihin, ja Josua valitsi kolmekymmentä tuhatta väkevää
sotamiestä ja lähetti heidät yöllä ulos, 4 Ja käski heitä
ja sanoi: katsokaat te, jotka väijytte kaupunkia kaupungin
takana, ettette kauvas mene kaupungista, mutta olkaat kaikki
valmiit. 5 Ja minä ja kaikki kansa, joka minun kanssani
on, lähestymme kaupunkia. Ja kuin he tulevat ulos meitä
vastaan niinkuin ennenkin, niin me pakenemme heidän
edellänsä, 6 Että he tulisivat meidän jälkeemme niinkauvan,
että me saisimme heidät eroitetuksi kaupungista; sillä he
sanovat: he pakenevat meidän edellämme niinkuin ennenkin;
ja me pakenemme heidän edellänsä. 7 Silloin te nouskaat
väijymästä ja ottakaat kaupunki; sillä Herra teidän Jumalanne
antaa sen teidän käteenne. 8 Ja kuin te olette saaneet
kaupungin, sytyttäkäät siihen tuli ja tehkäät Herran sanan
jälkeen; katsokaat, minä olen sen käskenyt teille. 9 Niin
Josua lähetti heidät, ja he menivät sinne väijymään ja
pidättivät BetElin ja Ain välillä, lännen puolella Aista; mutta
Josua yötyi kansan keskellä. 10 Ja Josua nousi varhain ja
asetti kansan, ja hän meni ylös ja Israelin vanhimmat Aihin
kansan edellä. 11 Ja kaikki sotaväki, jotka hänen tykönänsä
olivat, menivät, kävivät edes ja tulivat kaupungin kohdalle ja
sioittivat itsensä pohjan puolelle Aista; ja laakso oli heidän

ja Ain välillä. 12 Mutta hän otti liki viisituhatta miestä ja
pani ne väijymään BetElin ja Ain välillä, lännen puolella
kaupunkia. 13 Ja he asettivat koko leirin kansan, joka pohjan
puolella kaupunkia oli, niin että ne viimeiset ulottuivat lännen
puolelta kaupunkiin; niin Josua meni sinä yönä keskelle
sitä laaksoa. 14 Kuin Ain kuningas sen näki, kiiruhti hän, ja
varhain huomeneltain valmisti itsensä ja kaupungin miehet
menivät ulos Israelia vastaan sotaan, kuningas itse kaiken
väkensä kanssa, määrätyllä ajalla, lakialle kedolle; mutta ei
hän tietänyt itsiänsä väijyttävän kaupungin takana. 15 Mutta
Josua ja kaikki Israel teeskelivät heidän edessänsä niinkuin
he olisivat lyödyt ja pakenivat tietä myöten korpeen päin.
16 Niin kaikki kansa, joka kaupungissa oli, huusi että heitä
piti ajettaman takaa, ja he myös ajoivat Josuaa takaa ja
eroitettiin kaupungista. 17 Niin ettei yhtäkään miestä jäänyt
Aihin ja BetEliin, joka ei mennyt ulos Israelin perässä: ja
he jättivät kaupungin avoin ja ajoivat Israelia takaa. 18 Niin
sanoi Herra Josualle: ojenna keihääs, joka on kädessäs Ain
puoleen, sillä minä annan sen sinun kätees. Ja Josua ojensi
keihäänsä, joka oli hänen kädessänsä, kaupungin puoleen.
19 Silloin väijyjät kiiruusti nousivat siastansa ja juoksivat,
sittekuin hän ojensi kätensä, ja tulivat kaupunkiin ja voittivat
sen; ja kiiruhtivat heitänsä ja sytyttivät kaupungin palamaan.
20 Ja Ain miehet kääntyivät ja katsoivat taaksensa, ja näkivät
savun nousevan kaupungista taivaaseen. Ja ei ollut heillä
siaa paeta ei sinne eikä tänne; ja se kansa, joka pakeni
korpeen päin, palasi niitä vastaan, jotka heitä takaa ajoivat.
21 Kuin Josua ja koko Israel näkivät, että väijyjät voittivat
kaupungin ja että savu nousi kaupungista, palasivat he ja
löivät Ain miehet. 22 Ja jotka kaupungissa olivat, menivät
ulos heitä vastaan, niin he tulivat keskelle Israelia molemmilta
puolilta; ja he löivät heitä siihenasti ettei yhtään heistä
elämään jäänyt, eikä myös päässyt pois. 23 Ja Ain kuninkaan
ottivat he elävänä kiinni ja veivät hänen Josuan tykö. 24 Ja
kuin Israel oli lyönyt kuoliaaksi kaikki Ain asujat kedolla ja
korvessa, johonka he heitä ajoivat takaa, ja he lankesivat
kaikki miekan terällä, siihenasti että he loppuivat; niin koko
Israel palasi Aihin ja löi kaiken sen miekan terällä. 25 Ja
kaikki ne, jotka lankesivat sinä päivänä sekä miehistä että
vaimoista, heitä oli kaksitoistakymmentä tuhatta, kaikki Ain
kansa. 26 Ja ei Josua kättänsä vetänyt puoleensa, jolla
hän oli ojentanut keihään, siihenasti kuin hän oli tappanut
kaikki Ain asuvaiset. 27 Mutta kaupungin karjan ja saaliin
jakoi Israel keskenänsä, Herran sanan jälkeen, niinkuin
hän oli käskenyt Josualle. 28 Ja Josua poltti Ain ja teki
siitä kiviraunion ijankaikkiseksi, joka vielä autiona on tähän
päivään asti. 29 Ja antoi hirttää Ain kuninkaan puuhun
ehtooseen asti; ja kuin päivä oli laskenut, käski hän ottaa
hänen ruumiinsa puusta pois, ja he heittivät sen kaupungin
portin eteen ja kokosivat suuren kiviraunion hänen päällensä,
joka siellä on vielä nyt tähän päivään asti. 30 Silloin rakensi
Josua Herralle Israelin Jumalalle alttarin Ebalin vuorella, 31
Niinkuin Moses Herran palvelia Israelin lapsille käskenyt
oli, niinkuin Moseksen lakikirjassa kirjoitettu on: alttarin
kokonaisista kivistä, joihinka ei ole rauta sattunut. Ja he
uhrasivat Herralle sen päällä polttouhria ja kiitosuhria. 32 Ja
hän kirjoitti siellä kiviin sen lain muodon, jonka Moses Israelin
lapsille kirjoittanut oli. 33 Ja koko Israel vanhimpainsa,
päämiestensä ja tuomareinsa kanssa seisoivat molemmilla
puolilla arkkia pappein Leviläisten edessä, jotka kantoivat
Herran liitonarkkia, niin muukalaiset kuin kotonakin syntyneet,
puoli heitä Grisimin vuoren kohdalla ja toinen puoli Ebalin
vuoren kohdalla, niinkuin Moses Herran palvelia käskenyt oli
ensisti siunaamaan Israelin kansaa. 34 Sitte kuulutti hän
kaikki lain sanat, siunauksen ja kirouksen, kaiken sen jälkeen
kuin kirjoitettu on lakikirjassa. 35 Ei ollut yhtäkään sanaa
kaikista mitä Moses käskenyt oli, jota ei Josua kuuluttanut
koko Israelin seurakunnan edessä, vaimoin ja lasten ja
muukalaisten, jotka olivat heidän seassansa.

9 Ja kuin kaikki kuninkaat sen kuulivat, jotka sillä puolella
Jordania olivat vuorilla ja laaksoissa ja kaikissa ison
meren satamissa, Libanonin vuoren kohdalla: Hetiläiset,
ja Amorilaiset, Kanaanilaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja
Jebusilaiset, 2 Kokoontuivat he yhteet, sotimaan Josuaa ja
Israelia vastaan yksimielisesti. 3 Kuin Gibeonin asuvaiset
kuulivat, mitä Josua teki Jeriholle ja Aille, 4 Niin ajattelivat
he petoksen, menivät ja teeskelivät itsensä sanansaatajiksi,
ja ottivat vanhat säkit aaseinsa päälle, ja vanhat kuluneet ja
ravistuneet viinaleilit, 5 Ja vanhat paikatut kengät jalkoihinsa
ja vanhat ja rikkinäiset vaatteet yllensä, ja kaikki leivät,
jotka he ottivat myötänsä, olivat kovat ja homehtuneet; 6 Ja
menivät leiriin Josuan tykö Gilgaliin ja sanoivat hänelle ja
kaikelle Israelille: me olemme kaukaiselta maalta tulleet,
tehkäät nyt liitto meidän kanssamme. 7 Niin sanoi koko Israel
Heviläisille, mitämaks sinä asut meidän seassamme, kuinka
me teemme liiton sinun kanssas? 8 He sanoivat Josualle:
me olemme sinun palvelias. Ja Josua sanoi heille: kutka te
olette ja kusta te tulette? 9 He sanoivat hänelle: palvelias
ovat sangen kaukaiselta maalta tulleet Herran sinun Jumalas
nimen tähden; sillä me olemme kuulleet hänen sanomansa
ja kaikki mitä hän Egyptissä on tehnyt, 10 Ja kaikki mitä hän
on tehnyt kahdelle Amorilaisten kuninkaalle, jotka olivat sillä
puolella Jordania: Sihonille Hesbonin kuninkaalle ja Ogille

Basanin kuninkaalle, joka asui Astarotissa; 11 Sentähden
sanoivat meille meidän vanhimmat ja kaikki meidän maan
asuvaiset: ottakaat evästä myötänne, ja menkäät heitä
vastaan ja sanokaat heille: me olemme teidän palvelianne,
tehkäät liitto kanssamme. 12 Tämä leipämme, jonka me
myötämme evääksi otimme kotoamme, oli vielä tuore, kuin
me läksimme tulemaan teidän tykönne, mutta katso, tämä on
nyt kova ja homehtunut. 13 Ja nämät viinaleilit me täytimme
uusina, ja katso, ne ovat kuluneet, ja nämät vaatteemme
ja kenkämme ovat vanhaksi tulleet, aivan pitkän matkan
tähden. 14 Niin ottivat päämiehet heidän eväästänsä ja
ei kysyneet Heran suuta. 15 Ja Josua teki rauhan heidän
kanssansa ja teki liiton heidän kanssansa, että he saisivat
elää; ja kansan päämiehet vannoivat heille. 16 Mutta kolmen
päivän jälkeen, sitte kuin he tekivät liiton heidän kanssansa,
kuulivat he, että he olivat läsnä heitä ja asuivat heidän
keskellänsä. 17 Kuin Israelin lapset matkustivat, tulivat he
kolmantena päivänä heidän kaupunkeihinsa, jotka kutsutaan
Gibeon, Kephira, Beerot ja KirjatJearim. 18 Ja ei Israelin
lapset lyöneet heitä; sillä kansan päämiehet olivat vannoneet
heille Herran Israelin Jumalan kautta. Ja kaikki kansa napisi
päämiehiä vastaan. 19 Niin sanoivat kaikki kansan päämiehet
kaikelle joukolle: me olemme vannoneet heille Herran Israelin
Jumalan kautta, ja sentähden emme heihin taida ruveta.
20 Mutta sen me teemme heille: antakaamme heidän elää,
ettei viha tulisi valan tähden meidän päällemme, jonka me
heille vannoneet olemme. 21 Ja päämiehet sanoivat heille:
antakaamme heidän elää, että he olisivat halkoin hakkaajat
ja veden kantajat kaikelle kansalle, niinkuin päämiehet heille
sanoneet ovat. 22 Niin Josua kutsui heitä ja puhui heille,
ja sanoi: miksi te olette pettäneet meidät ja sanoneet: me
asumme aivan kaukana teistä; ja kuitenkin te asutte meidän
seassamme? 23 Sentähden pitää teidän kirotut oleman, niin
ettei teiltä pidä orjat puuttuman, jotka halkoja hakkaaman
ja vettä kantaman pitää minun Jumalani huoneeseen. 24
He vastasivat Josuaa ja sanoivat: se on todella sanottu
sinun palvelioilles, että Herra sinun Jumalas on käskenyt
palveliansa Moseksen antaa teille kaiken tämän maan
ja hävittää teidän edestänne kaikki maan asuvaiset; niin
me suuresti pelkäsimme henkeämme teidän edessänne
ja teimme tämän. 25 Mutta katso, me olemme nyt sinun
kädessäs: mikä sinulle näkyy oikiaksi eli hyväksi meille
tehdäkses, se tee. 26 Ja hän teki heille niin ja vapahti heitä
Israelin lasten kädestä, ettei he lyöneet heitä kuoliaaksi.
27 Niin teki Josua heidät sinä päivänä halkoin hakkaajiksi
ja veden kantajiksi seurakunnalle ja Herran alttarille tähän
päivään asti, siihen paikkaan jonka hän valitsi.

10 Kuin Jerusalemin kuningas AdoniZedek kuuli Josuan
voittaneeksi Ain ja hävittäneeksi sen, ja niin tehneeksi
Aille ja hänen kuninkaallensa, kuin hän teki Jeriholle ja hänen
kuninkaallensa, ja että Gibeonin asuvaiset olivat tehneet
rauhan Israelin kanssa ja asuivat heidän seassansa, 2
Pelkäsivät he sangen suuresti; sillä Gibeon oli suuri kaupunki,
niinkuin joku kuninkaallinen kaupunki ja suurempi kuin Ai,
ja kaikki hänen asuvaisensa olivat vahvat sotamiehet. 3
Niin lähetti AdoniZedek Jerusalemin kuningas Hohamin
Hebronin kuninkaan tykö, ja Pireamin Jarmutin kuninkaan
tykö, ja Japhian Lakiksen kuninkaan tykö ja Deberin Eglonin
kuninkaan tykö, ja sanoi: 4 Tulkaat ylös minun tyköni ja
auttakaat minua ja lyökäämme Gibeon; sillä he tekivät rauhan
Josuan ja Israelin lasten kanssa. 5 Silloin kokoontuivat
ja menivät ylös viisi Amorilaisten kuningasta, Jerusalemin
kuningas, Hebronin kuningas, Jarmutin kuningas, Lakiksen
kuningas, Eglonin kuningas, he ja kaikki heidän leirinsä ja
piirittivät Gibeonin ja sotivat sitä vastaan. 6 Mutta Gibeonin
miehet lähettivät Josuan tykö leiriin Gilgaliin, sanoen: älä ota
kättäs pois palvelioiltas, tule nopiasti ylös meidän tykömme,
ja vapahda meitä ja auta meitä; sillä kaikki Amorilaisten
kuninkaat, jotka asuvat vuorilla, ovat kokoontuneet meitä
vastaan. 7 Ja Josua meni ylös Gilgalista, ja kaikki sotaväki
hänen kanssansa, ja kaikki vahvat sotamiehet. 8 Ja Herra
sanoi Josualle: älä heitä mitään pelkää; sillä minä annan
heidät sinun käsiis: ei yksikään heistä ole seisovainen sinun
edessäs. 9 Niin Josua tuli äkisti heidän päällensä; sillä hän
matkusti kaiken yötä Gilgalista. 10 Ja Herra peljätti heitä
Israelin edessä, ja löi heitä suurella lyömisellä Gibeonissa, ja
ajoi heitä takaa sitä tietä jota ylös BetHoroniin mennään, ja
löi heitä Asekaan ja Makkedaan asti. 11 Ja kuin he Israelin
edellä pakenivat alas BetHoronin tietä, antoi Herra taivaasta
tulla suuret kivet heidän päällensä Asekaan asti, niin että he
kuolivat; ja paljo enempi heistä kuoli raekivien kautta, kuin
Israelin lapset miekalla löivät. 12 Silloin puhui Josua Herralle
sinä päivänä, jona hän antoi Amorilaiset Israelin lasten
eteen, ja sanoi Israelin läsnä ollessa: aurinko, seiso alallas
Gibeonissa ja kuu Ajalonin laaksossa. 13 Ja aurinko ja kuu
seisahtivat, siihenasti kuin kansa kosti vihamiehensä. Eikö
tämä ole kirjoitettu hurskaan kirjassa? Niin seisoi aurinko
keskellä taivasta ilman laskemata koko päivän. 14 Ja ei ole
yksikään päivä ollut senkaltainen ei ennen eikä sitte, kuin
Herra miehen äänen kuuli; sillä Herra soti Israelin puolesta.
15 Ja Josua meni jälleen leiriin Gigaliin ja koko Israel hänen
kanssansa. 16 Mutta ne viisi kuningasta pakenivat ja lymyivät
luolaan Makkedassa. 17 Niin Josualle ilmoitettiin sanoen: ne
viisi kuningasta ovat löydetyt, kätketyt luolaan Makkedassa.

18 Ja Josua sanoi: vierittäkäät suuret kivet luolan suulle
ja asettakaat miehet heitä vartioitsemaan. 19 Mutta älkäät
te alallanne seisoko, vaan ajakaat teidän vihamiehiänne
takaa ja lyökäät heidän viimeisiänsä; älkäät salliko heitä tulla
kaupunkeihinsa, sillä Herra teidän Jumalanne on antanut
heidät teidän käsiinne. 20 Ja kuin Josua ja Israelin lapset
lopettivat sen ylen suuren tapon ja peräti olivat heidät
surmanneet, ja jääneet pääsivät heistä ja tulivat vahvoihin
kaupunkeihin, 21 Niin tuli kaikki kansa jälleen leiriin Josuan
tykö Makkedaan rauhassa, ja ei kenkään rohjennut Israelin
lasten edessä hiiskuakaan. 22 Mutta Josua sanoi: avatkaat
luolan suu ja tuokaat ne viisi kuningasta luolasta minun
tyköni. 23 He tekivät niin ja toivat ulos ne viisi kuningasta
hänen tykönsä luolasta: Jerusalemin kuninkaan, Hebronin
kuninkaan, Jarmutin kuninkaan, Lakiksen kuninkaan, Eglonin
kuninkaan. 24 Ja kuin nämät kuninkaat olivat tuodut Josuan
eteen, kutsui Josua kaikki Israelin miehet ja sanoi sotajoukon
päämiehille, jotka hänen kanssansa matkustivat: tulkaat
tänne ja tallatkaat näiden kuningasten kaulat; ja he tulivat, ja
tallasivat heidän kaulansa jaloillansa. 25 Ja Josua sanoi
heille: älkäät peljätkö, älkäät myös vavisko, vahvistakaat
itsenne ja olkaat rohkiat; sillä näin tekee Herra kaikille
vihamiehillenne, joita vastaan te soditte. 26 Ja Josua löi
heidät sitte, ja surmasi heidät, ja ripusti viiteen puuhun; ja he
riippuivat puissa hamaan ehtooseen asti. 27 Ja kuin aurinko
laski, käski Josua heitä, ja he ottivat heidät puista alas ja
heittivät luolaan, johonka he itsensä lymyttivät, ja panivat
suuret kivet luolan suulle, jotka siellä vielä tänäpänä ovat. 28
Sinä päivänä voitti myös Josua Makkedan, ja löi sen miekan
terällä, ja hänen kuninkaansa tappoi, ja kaikki ne sielut, jotka
hänessä olivat, eikä yhtäkään jättänyt, ja teki Makkedan
kuninkaalle niinkuin hän teki Jerihon kuninkaalle. 29 Niin
vaelsi Josua ja koko Israel hänen kanssansa Makkedasta
Libnaan ja soti Libnaa vastaan. 30 Ja Herra antoi myös
sen Israelin käsiin heidän kuninkaansa kanssa, ja hän löi
sen miekan terällä ja kaikki ne sielut, jotka siellä olivat,
eikä ketään elämään jättänyt, ja teki heidän kuninkaallensa
niinkuin hän teki Jerihon kuninkaalle. 31 Sitte matkusti Josua
ja koko Israel hänen kanssansa Libnasta Lakikseen, ja piiritti
sen ja soti sitä vastaan. 32 Ja Herra antoi myös Lakiksen
Israelin käsiin, niin että hän voitti sen toisena päivänä ja
löi sen miekan terällä ja kaikki ne sielut jotka siinä olivat,
juuri niinkuin hän oli Libnalle tehnyt. 33 Siihen aikaan meni
Horam Jeserin kuningas auttamaan Lakista; mutta Josua löi
hänen kaiken joukkonsa kanssa, siihenasti ettei yhtäkään
jäänyt. 34 Ja Josua meni Lakiksesta ja koko Israel hänen
kanssansa Egloniin, ja piirittivät sen ja sotivat sitä vastaan,
35 Ja voittivat sen sinä päivänä, ja löivät miekan terällä, ja
surmasivat kaikki sielut, jotka siellä olivat, sinä päivänä,
juuri niinkuin hän oli tehnyt Lakikselle. 36 Sitte meni Josua
ja koko Israel hänen kanssansa Eglonista ylös Hebroniin,
ja he sotivat sitä vastaan, 37 Ja voittivat sen ja löivät sen
miekanterällä, ja hänen kuninkaansa kaikkein kaupunkeinsa
kanssa ja kaikki sielut, jotka siellä olivat, eikä yhtäkään
jättänyt, juuri niinkuin hän oli tehnyt Eglonille; ja tappoi sen
ja kaikki sielut, jotka siellä olivat. 38 Silloin palasi Josua ja
koko Israel hänen kanssansa Debiriin ja soti sitä vastaan, 39
Ja voitti sen kuninkainensa ja kaikki hänen kaupunkinsa, ja
löi ne miekan terällä, ja tappoi kaikki sielut, jotka siellä olivat,
ja ei ketäkään jättänyt; niinkuin hän oli Hebronille tehnyt, niin
teki hän myös Debirille ja hänen kuninkaallensa, ja niinkuin
hän oli tehnyt Libnalle ja hänen kuninkaallensa. 40 Niin
Josua löi kaikki maan asuvaiset vuorilta, ja lounamaasta,
ja laaksoista, ja ojain tyköä, ja kaikki heidän kuninkaansa,
eikä yhtäkään jättänyt, vaan tappoi kaikki, joilla henki oli,
niinkuin Herra Israelin Jumala oli käskenyt. 41 Ja Josua
tappoi heidät, ruveten KadesBarneasta Gasaan asti, ja koko
Gosenin maakunnan Gibeoniin asti. 42 Ja Josua voitti kaikki
nämät kuninkaat maakuntinensa yhdellä rupeemisella; sillä
Herra Israelin Jumala soti Israelin puolesta. 43 Ja Josua
palasi leiriin Gilgaliin ja koko Israel hänen kanssansa.

11 Ja tapahtui, että kuin Jobin Hatsorin kuningas sen
kuuli, lähetti hän Jobabin Madonin kuninkaan tykö, ja
Simronin kuninkaan, ja Akasaphin kuninkaan tykö, 2 Ja niiden
kuningasten tykö, jotka asuivat pohjan puolella vuorella, ja
lakeudella, meren puolella Kinerotista, ja laaksoissa, ja Dorin
Naphotissa meren puolella, 3 Kanaanealaisten tykö idän ja
lännen puoleen, Amorilaisten, Hetiläisten, Pheresiläisten
ja Jebusilaisten tykö vuorelle, niin hyös Heviläisten tykö
alapuolella Hermonin vuorta Mitspan maakunnassa. 4
Ja nämät läksivät kaiken sotajoukkonsa kanssa, joka oli
sangen suuri kansan paljous, niinkuin santa meren rannalla
paljouden tähden, ja sangen monta hevosta ja vaunua. 5
Kaikki nämät kuninkaat kokoontuivat ja he tulivat ja sioittivat
heitänsä yhteen Meromin vetten tykönä, sotimaan Israelia
vastaan. 6 Ja Herra sanoi Josualle: älä heitä ensinkään
pelkää, sillä huomenna tällä ajalla minä annan heidät kaikki
lyötynä Israelin kansan eteen; heidän hevosensa pitää sinun
rivinomaksi tekemän ja heidän vaununsa tulella polttaman. 7
Ja Josua tuli ja kaikki sotajoukko hänen kanssansa äkisti
heidän päällensä, Meromin vetten tykönä, ja karkasivat
heidän päällensä. 8 Ja Herra antoi heidät israelin käsiin, ja
he löivät heitä, ja ajoivat heitä takaa isoon Zidoniin asti, ja

lämpimään veteen asti, ja Mitspan ketoon asti, itään päin, ja
löivät heitä siihenasti, ettei yksikään heistä jäänyt. 9 Niin teki
myös Josua heille, niinkuin Herra oli hänelle käskenyt, ja
teki rivinomaksi heidän hevosensa ja poltti heidän vaununsa
tulella. 10 Ja Josua palasi sillä ajalla ja voitti Hatsorin ja löi
hänen kuninkaansa miekalla; sillä Hatsor oli ennen kaikkein
näiden valtakuntain pääkaupunki. 11 Ja he löivät kaikki ne
sielut, jotka siellä olivat, miekan terällä, ja tappoivat, niin
ettei yhtäkään jäänyt, jolla henki oli, ja poltti Hatsorin tulella.
12 Ja kaikkein niiden kuningasten kaupungit voitti Josua,
kaikkein heidän kuningastensa kanssa, ja löi heitä miekan
terällä, ja tappoi heidät, niinkuin Moses Herran palvelia
käskenyt oli. 13 Mutta Israelin lapset ei polttaneet yhtäkään
kaupunkia, jotka seisoivat töyräillänsä, paitsi ainoaa Hatsoria,
jonka Josua poltti. 14 Ja kaiken saaliin ja eläimet, jotka he
näistä kaupungeista olivat ottaneet, jakoivat Israelin lapset
keskenänsä. Ainoasti kaikki ihmiset tappoivat he miekan
terällä, siihenasti että he hukuttivat heidät, niin ettei yhtäkään
elävää henkeä jäänyt, 15 Niinkuin Herra palveliallensa
Mosekselle käskenyt oli, ja Moses oli Josualle käskenyt. Ja
niin Josua teki, ettei niistä yhtäkään tekemätä jäänyt, mitä
Herra Mosekselle käskenyt oli. 16 Ja Josua otti kaiken tämän
maakunnan, vuorimaan, ja kaiken Etelämaan, ja kaiken
Gosenin maan ja kedot sekä myös laaksot, ja Israelin vuoret
laaksoinensa, 17 Siitä sileästä vuoresta, joka menee ylös
Seiriin päin BaalGadiin asti Libanonin laaksossa, Hermonin
vuoren alapuolella: kaikki heidän kuninkaansa voitti hän, löi
ja tappoi heidät. 18 Kauvan aikaa soti Josua kaikkein näiden
kuningasten kanssa. 19 Ei ollut yhtäkään kaupunkia, joka
rauhalla itsensä antoi Israelin lasten alle, paitsi Heviläisiä,
jotka asuivat Gibeonissa; mutta kaikki he ottivat sodalla. 20
Ja se tapahtui niin Herralta, että heidän sydämensä oli niin
paatunut, että he kohtasivat Israelin sodalla, että hän heidät
tappais, ja ei yhtäkään armoa heille tapahtuisi, vaan että hän
hukuttais heidät, niinkuin Herra Mosekselle käskenyt oli.
21 Siihen aikaan tuli Josua ja hävitti Enakilaiset vuorelta,
Hebronista, Debiristä, Anabista ja kaikilta Juudan vuorilta ja
kaikilta Israelin vuorilta, ja tappoi heidät kaupunkeinensa,
22 Ja ei antanut yhtäkään Enakilaista jäädä Israelin lasten
maalle, paitsi Gasassa, Gatissa ja Asdodissa, joihin he jäivät.
23 Ja niin Josua otti kaiken maakunnan, peräti niin kuin Herra
Mosekselle oli sanonut, ja antoi Israelille perinnöksi, kullekin
sukukunnalle osansa; ja maakunta lakkasi sotimasta.

12 Ja nämät ovat maan kuninkaat, jotka Israelin lapset
löivät, ja ottivat heidän maansa tuolla puolella Jordania,
auringon nousemista päin, Arnonin ojasta Hermonin vuoreen
asti, ja kaikki lakeudet itään päin: 2 Sihon Amorilaisten
kuningas, joka asui Hesbonissa ja hallitsi Aroerista, joka on
Arnonin ojan reunalla, ja keskellä ojaa, ja puolen Gileadia
Jabbokin ojaan asti, joka on Ammonin lasten raja, 3 Ja
lakeutta Kinneretin mereen asti itään päin, ja korven mereen,
Suolaiseen mereen itään päin, BetJesimotin tietä myöten, ja
lounaasta alaspäin lähelle Asdot Pisgaa; 4 Siihen myös Ogin
Basanin kuninkaan maan rajat, joka vielä jäänyt oli uljaista, ja
asui Astarotissa ja Edreissä, 5 Ja hallitsi Hermonin vuorella,
Salkassa ja koko Basanissa, Gessurin ja Maakatin maan
rajoihin, ja puolen Gileadia, joka Sihonin Hesbonin kuninkaan
maan raja oli. 6 Moses Herran palvelia ja Israelin lapset
löivät heitä; ja Moses Herran palvelia antoi sen Rubenilaisille,
Gadilaisille ja puolelle Manassen sukukunnalle omaisuudeksi.
7 Nämät ovat maan kuninkaat, jotka Josua löi ja Israelin lapset
tällä puolella Jordania länteen päin, BaalGadista Libanonin
vuorenlakeudella, sileään vuoreen, joka ulottuu Seiriin, jonka
Josua Israelin sukukunnille antoi omaisuudeksi itsekullekin
osansa jälkeen, 8 Vuorilla, laaksoissa, lakeudella, vetten
tykönä, korvessa, ja lounaan puolessa: Hetiläiset, Amorilaiset,
Kanaanealaiset, Pheresiläiset, Heviläiset ja Jebusilaiset; 9
Jerihon kuningas, yksi; Ain kuningas, joka BetElin sivussa
on, yksi; 10 Jerusalemin kuningas, yksi; Hebronin kuningas,
yksi; 11 Jarmutin kuningas, yksi; Lakiksen kuningas, yksi; 12
Eglonin kuningas, yksi; Geserin kuningas, yksi; 13 Debirin
kuningas, yksi; Gederin kuningas, yksi; 14 Horman kuningas,
yksi; Aradin kuningas, yksi; 15 Libnan kuningas, yksi;
Adullamin kuningas, yksi; 16 Makkedan kuningas, yksi;
BetElin kuningas, yksi; 17 Tapuan kuningas, yksi; Hepherin
kuningas, yksi; 18 Aphekin kuningas, yksi; Lassaronin
kuningas, yksi; 19 Madonin kuningas, yksi; Hatsorin kuningas,
yksi; 20 SimronMeronin kuningas, yksi; Aksaphin kuningas,
yksi; 21 Taanakin kuningas, yksi; Megiddon kuningas, yksi;
22 Kedeksen kuningas, yksi; Jokneamin kuningas Karmelin
tykönä, yksi; 23 DornaphatDorin kuningas, yksi, ja pakanain
kuningas Gilgalissa, yksi; 24 Tirtsan kuningas, yksi. Ne kaikki
ovat yksineljättäkymmentä kuningasta.

13 Kuin Josua vanheni ja ijälliseksi tuli, sanoi Herra hänelle:
sinä olet vanhentunut ja ijälliseksi tullut, ja maata on
vielä aivan paljo jäänyt omistamata. 2 Tämä on se jälellä
oleva maa: kaikki Philistealaisten maan ääret ja koko Gessuri,
3 Sihorista, joka juoksee Egyptin editse, Ekronin maan ääriin
asti, pohjan puoleen, jotka luetaan Kanaanealaisille; ne viisi
Philistealaisten päämiestä ovat: Gasilainen, Asdonilainen,
Asklonilainen, Gatilainen, Ekronilainen ja Avilainen. 4 Mutta
eteläänpäin ovat kaikki Kanaanealaisten maat ja Meara, joka

on Zidonilaisten, Aphekiin saakka ja hamaan Amorilaisten
maan ääriin asti, 5 Ja myös Gibiläisten maa, ja koko
Libanon auringon nousemiseen päin, BaalGadista Hermonin
vuoren alta, siihenasti kuin Hamatiin tullaan. 6 Kaikki jotka
vuorella asuvat, Libanonista lämpimään veteen asti, ja kaikki
Zidonilaiset: minä ajan ne Israelin lasten edestä pois; ainoasti
jaa ne Israelille perimiseksi, niinkuin minä olen sinulle
käskenyt. 7 Niin jaa nyt tämä maa yhdeksän sukukunnan
välillä perimiseksi, ja puolelle Manassen sukukunnalle. 8
Sillä Rubenilaiset ja Gadilaiset ovat toisen puolen Manassen
sukukunnan kanssa saaneet perimisensä, jonka Moses
heille oli antanut sillä puolella Jordania itään päin, niinkuin
Herran palvelia Moses heille sen antanut oli: 9 Aroerista,
joka on Arnonin ojan reunalla, ja siitä kaupungista, joka on
ojan keskellä, ja koko Medeban lakeuden Diboniin asti, 10
Ja kaikki Sihonin Amorilaisten kuninkaan kaupungit, joka
hallitsi Hesbonissa, Ammonin lasten maan rajoihin asti, 11
Ja Gileadin ja Gessurin ja Maakatin maan ääret, ja koko
Hermonin vuoren, ja koko Basanin Salkaan asti; 12 Koko Ogin
Basanin kuninkaan valtakunnan, joka hallitsi Astarotissa ja
Edreissä, joka vielä jäänyt oli uljaista, ja Moses löi heitä ja ajoi
heitä pois. 13 Mutta Israelin lapset ei ajaneet Gessurilaisia ja
Maakatilaisia ulos, vaan Gessurilainen ja Maakatilainen asuu
Israelin lasten seassa tähän päivään asti. 14 Mutta Leviläisten
sukukunnalle ei hän antanut yhtään perimistä; sillä Herran
Israelin Jumalan polttouhri on heidän perintönsä, niinkuin hän
heille sanonut oli. 15 Ja Moses antoi Rubenin lasten suvulle,
heidän sukukuntainsa jälkeen: 16 Että heidän rajansa oli
Aroerista, joka on Arnonin ojan reunalla, ja se kaupunki
ojan keskellä kaiken sen tasaisen kedon kanssa Medeban
tykönä; 17 Hesbonin kaupunkeinensa, jotka ovat tasaisella
kedolla: Dibonin, BamotBaalin ja BetBaalMeonin, 18 Jaksan,
Kedemotin, Mephaotin, 19 Kirjataimin, Sibman, Zeretin,
Saharin laakson, vuorilla, 20 Ja BetPeorin, ne ojat Pisgan
tykönä ja BetJesimotin, 21 Ja kaikki lakeuden kaupungit,
ja koko Sihonin, Amorilaisten kuninkaan valtakunnan, joka
hallitsi Hesbonissa, jonka Moses löi, niin myös Midianin
päämiehet: Evin, Rekemin, Zurin, Hurin ja Reban, Sihonin
päämiehet, jotka maassa asuivat. 22 Ja Bileaminkin Beorin
pojan, tietäjän, Israelin lapset miekalla kuoliaaksi löivät muita
tapettaessa. 23 Ja Rubenin lasten raja oli Jordani rajoinensa.
Tämä on Rubenin lasten perimys heidän sukukuntainsa,
kaupunkeinsa ja kyläinsä jälkeen. 24 Ja Moses antoi Gadin
lasten sukukunnalle heidän sukukuntainsa jälkeen, 25 Että
heidän rajansa oli Jaeser, ja kaikki Gileadin kaupungit, ja
puoli Ammonin lasten maata, Aroeriin asti, joka on Rabban
kohdalla, 26 Ja Hesbonista RamatMitspeen ja Betoniimiin
asti, ja Mahanaimista Debirin rajaan asti, 27 Ja laaksossa
Betaram ja BetNimra, Sukkot ja Zaphon, joka jäi Sihonin
Hesbonin kuninkaan valtakunnasta; joiden raja oli Jordani
Kinneretin meren ääreen asti, toisella puolella Jordania
itään päin. 28 Tämä on Gadin lasten perimys heidän
sukukunnissansa, kaupungeissansa ja kylissänsä. 29 Ja
Moses antoi puolelle Manassen lasten suvulle sen mikä
puolelle Manassen sukukunnalle tuli, heidän sukukuntainsa
jälkeen, 30 Että heidän rajansa oli Mahanaimista koko Basan,
koko Ogin Basanin kuninkaan valtakunta ja kaikki Jairin
kylät, jotka ovat Basanissa, kuusikymmentä kaupunkia, 31
Ja puolen Gileadia ja Astarotia, Edreiä Ogin valtakunnan
kaupungit Basanissa (antoi hän) Makirin Manassen pojan
lapsille, toiselle puolelle Makirin lapsia heidän sukukuntainsa
jälkeen. 32 Tämä on se minkä Moses antoi Moabin kedoilla,
sillä puolella Jordania, Jerihon kohdalla itään päin. 33 Mutta
Levin sukukunnalle ei antanut Moses yhtään perimystä;
Herra Israelin Jumala on heidän perimisensä, niinkuin hän
heille sanonut oli.

14 Ja nämät ovat ne mitkä Israelin lapset ovat perimiseksi
saaneet Kanaanin maalla, jonka heille perinnöksi jakoi
pappi Eleatsar ja Josua Nunin poika ja Israelin lasten
sukukuntain ylimmäiset isät. 2 Ja he jakoivat sen heillensä
arvalla, niinkuin Herra oli käskenyt Moseksen käden kautta,
yhdeksälle sukukunnalle ja puolelle sukukunnalle. 3 Sillä
Moses oli antanut puolelle kolmatta sukukunnalle perimisen
tuolla puolella Jordania. Mutta Leviläisille ei hän antanut
yhtään perimistä heidän seassansa. 4 Sillä Josephin lasten
oli kaksi sukukuntaa, Manasse ja Ephraim; sentähden
ei he Leviläisille yhtään osaa antaneet maakunnassa,
vaan kaupungit heidän asuaksensa, ja esikaupungit, joissa
heidän karjansa ja kalunsa oleman piti. 5 Niinkuin Herra oli
Mosekselle käskenyt, niin tekivät Israelin lapset, ja jakoivat
maakunnan. 6 Silloin menivät Juudan lapset Josuan tykö
Gilgalissa, ja Kaleb Jephunnen poika Kenisiläinen sanoi
hänelle: sinä tiedät, mitä Herra sanoi Jumalan miehelle
Mosekselle minun ja sinun puolestas KadesBarneassa.
7 Minä olin neljänkymmenen ajastaikainen, kuin Moses
Herran palvelia minun lähetti KadesBarneasta vakoomaan
maata, ja minä sanoin hänelle jälleen vastauksen sydämeni
jälkeen. 8 Mutta veljeni, jotka minun kanssani menneet
olivat, saattivat kansalle vapisevaisen sydämen; mutta minä
seurasin Herraa minun Jumalaani uskollisesti. 9 Ja Moses
vannoi sinä päivänä ja sanoi: se maa, jonka päälle sinä
jaloillas olet astunut, on sinun ja sinun lastes perittävä
ijankaikkisesti, ettäs Herraa minun Jumalaani uskollisesti

seurannut olet. 10 Ja nyt katso, Herra on antanut minun
elää, niinkuin hän sanonut oli. Tämä on viides ajastaika
viidettäkymmentä sittekuin Herra näitä sanoi Mosekselle,
kuin Israel vaelsi korvessa. Ja katso, minä olen tänäpäivänä
viiden ajastajan vanha yhdeksättäkymmentä, 11 Ja olen vielä
tänäpäivänä niin väkevä, kuin minä sinä päivänä olin, jona
Mosen minun lähetti; niinkuin väkevyyteni oli siihen aikaan,
niin on se vielä nyt vahva sotimaan, käymään ulos ja sisälle.
12 Niin anna nyt minulle tämä vuori, josta Herra sanoi sinä
päivänä, sillä sinä kuulit sen siihen aikaan. Ja Enakilaiset
asuvat siellä, ja siellä ovat suuret ja vahvat kaupungit; jos
Herra on minun kanssani, että minä ajaisin heidät pois,
niinkuin Herra on sanonut. 13 Ja Josua siunasi häntä ja antoi
Kalebille Jephunnen pojalle Hebronin perimiseksi. 14 Siitä
oli Hebron Kalebin Jephunnen pojan Kenisiläisen perimys
tähän päivään asti, että hän on uskollisesti seurannut Herraa
Israelin Jumalaa. 15 Mutta Hebron kutsuttiin muinaiseen
aikaan KirjatArba, joka oli suurin mies Enakilaisten seassa;
ja maakunta lakkasi sotimasta.

15 Juudan lasten suvun arpa heidän huonettensa jälkeen
oli Edomin maan rajaan, Sinin korven puoleen, joka
etelän puoleen on, lounaan maan äärestä asti; 2 Niin että
heidän lounainen maan rajansa oli Suolameren äärestä, se
on, siitä lahdesta, joka menee etelään päin, 3 Ja käy sieltä
ylöspäin Akrabiin, ja käy Sinin lävitse, ja menee ylöspäin
merestä KadesBarneaan, ja menee Hetsronin lävitse, ja
käy ylös Adariin päin, ja kääntyy ympäri Karkaan, 4 Ja
menee Atsmonin ohitse, ja tulee Egyptin ojaan, niin että sen
maan rajan ääri on meri. Tämä pitää oleman teille maan
raja lounaaseen päin. 5 Vaan raja itään päin on Suolainen
meri Jordanin suuhun asti; vaan raja pohjan puoleen on
siitä meren lahdesta, joka on Jordanin ääressä, 6 Ja menee
ylös BetHoglaan, ja vetäytyy pohjasta BetAraban puoleen, ja
menee ylös Rubenin pojan Bohenin kiven tykö. 7 Ja raja
käy ylös Debirin tykö Akorin laaksosta, ja pohjan puoleen
Gilgaliin päin, joka on Adumimin paltan kohdalla, joka etelän
puoleen on ojan vieressä; sitte se menee EnSemeksen
vedelle, ja menee Rogelin lähteelle. 8 Sitte menee raja
Hinnomin pojan laaksoon, Jebusilaisen ohitse lounaan päin,
se on Jerusalem; ja raja menee vuoren kukkulan ylitse,
joka on Hinnomin laakson edessä, meren tykö, joka on
Rephaimin laakson äärellä pohjaan päin. 9 Sitte käy se
siitä vuoren kukkulasta Nephtoan lähteen tykö, ja menee
Ephronin vuoren kaupunkein tykö, ja kääntyy Baalaan päin,
joka on KirjatJearim. 10 Ja menee Baalasta ympäri länteen
päin Seirin vuoren tykö, ja menee ulos pohjan puolesta Jearin
vuoren vieritse, se on Kessalon, ja tulee alas BetSemeksen
tykö, ja menee Timnaan, 11 Ja tulee ulos Ekronin vieritse
pohjan puolelle, ja vetää hänensä Sikroniin asti, ja menee
Baalan vuoren ylitse, ja tulee Jabneeliin, että hänen äärensä
loppu on meri. 12 Mutta raja länteen päin on suuri meri.
Tämä on Juudan lasten maan raja, joka taholta ympäri
heidän sukukunnissansa. 13 Mutta Kalebille Jephunnen
pojalle annettiin osa Juudan lasten keskellä, niinkuin Herra
oli käskenyt Josualle, nimittäin KirjatArba, Enakilaisten isän
kaupunki, se on Hebron. 14 Ja Kaleb ajoi sieltä pois kolme
Enakin poikaa, Sesain, Akimananin ja Talmain, Enakin sikiät,
15 Ja meni sieltä ylös Debirin asuvaisten tykö; vaan Debir
kutsuttiin muinen KirjatSepher. 16 Ja Kaleb sanoi: joka lyö
KirjatSepherin ja voittaa sen, hänelle annan minä tyttäreni
Aksan emännäksi. 17 Niin voitti sen Otniel, Kenaksen
Kalebin veljen poika; ja hän antoi tyttärensä Aksan hänelle
emännäksi. 18 Ja tapahtui, kuin hän tuli, että hän neuvoi
miestänsä anomaan peltoa isältänsä, ja hän astui aasin
päältä alas; niin sanoi Kaleb hänelle: mikä sinun on? 19
Ja hän sanoi: anna minulle siunaus, sillä sinä olet antanut
minulle kuivan maan, anna minulle myös vesilähteitä; niin
antoi hän hänelle lähteitä sekä ylhäältä että alhaalta. 20 Tämä
on Juudan lasten sukukunnan perimys, heidän sukuinsa
jälkeen. 21 Ja kaupungit Juudan lasten sukukunnan äärestä,
Edomin rajan tykönä, lounaaseen käsin olivat: Kabseel, Eder,
Jagur, 22 Kina, Dimona, Adada; 23 Kedes, Hatsor, Jitnan;
24 Siph, Telem, Bealot; 25 HatsorHadata, Kerijot, Hetsron,
se on Hatsor; 26 Amam, Sema, Molada; 27 HatsarGadda,
Hesmon, BetPalet; 28 HatsarSual, BeerSeba, BisJotja; 29
Baala, Ijim, Atsem; 30 Eltolad, Kesil, Horma; 31 Ziglag,
Madmanna, Sansanna; 32 Lebaot, Silhim, Ain, Rimmon;
yhdeksänkolmattakymmentä kaupunkia kylinensä. 33 Vaan
lakialla maalla oli Estaol, Zora, Asna; 34 Sanoa, EnGannim,
Tappua, Enam; 35 Jarmut, Adullam, Soko, Aseka; 36
Saaraim, Aditaim, Gedera, Gederotaim: neljätoistakymmentä
kaupunkia ja heidän kylänsä; 37 Zenan, Hadasa, Migdalgad;
38 Dilean, Mitspe, Jokteel; 39 Lakis, Botskat, Eglon; 40
Kabbon, Lakmas, Kitlis; 41 Gederot, BetDagon, Naama,
Makkeda: kuusitoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä;
42 Libna, Eter, Asan; 43 Jephta, Asna, Nesib; 44 Kegila,
Aksib, Maresa: yhdeksän kaupunkia ja heidän kylänsä; 45
Ekron tyttärinensä ja kylinensä; 46 Ekronista mereen asti,
kaikki mikä ulottuu Asdodiin, ja heidän kylänsä; 47 Asdod
tyttärinensä ja kylinensä; Gasa tyttärinensä ja kylinensä,
Egyptin veteen asti; ja se suuri meri on hänen rajansa. 48
Mutta vuorella oli: Samir, Jatir, Soko; 49 Danna, KirjatSanna,
se on Debir; 50 Anab, Estemo, Anim; 51 Gosen, Holon, Gilo:

yksitoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä; 52 Arab,
Duma, Esean; 53 Janum, BetTapua, Apheka; 54 Humta,
KirjatArba, se on Hebron, Zior: yhdeksän kaupunkia ja heidän
kylänsä; 55 Maon, Karmel, Siph, Juta; 56 Jisreel, Jokdeam,
Sanoa; 57 Kain, Kibea, Timna: kymmenen kaupunkia ja
heidän kylänsä; 58 Halhul, Betsur, Gedor; 59 Maarat, BetAnot,
Eltekon: kuusi kaupunkia ja heidän kylänsä; 60 KirjatBaal,
se on KirjatJearim, Harabba: kaksi kaupunkia ja heidän
kylänsä. 61 Mutta korvessa oli BetAraba, Middin, Sekaka;
62 Nibsan, ja Suolakaupunki, Engedi; kuusi kaupunkia ja
heidän kylänsä. 63 Mutta Jebusilaiset asuivat Jerusalemissa,
ja Juudan lapset ei voineet heitä ajaa ulos. Ja silloin jäivät
Jebusilaiset asumaan Juudan lasten kanssa Jerusalemissa
tähän päivään asti.

16 Josephin lasten arpa lankesi Jordanista Jerihoon
päin, Jerihon veden tykö, itään käsin, siihen korpeen,
joka menee Jerihosta ylös BetElin mäkeen, 2 Ja tulee
BetElistä Lusiin, ja menee ArkkiAtarotin rajan lävitse, 3
Ja antaa itsensä alas länteen päin Japhletin rajan tykö,
alimmaisen BetHoronin rajaan, ja Gaseriin asti; ja sen
ääri on meren tykönä. 4 Nämät saivat Josephin lapset,
Manasse ja Ephraim perinnöksi. 5 Ephraimin lasten raja
heidän suvuissansa ja heidän perimisissänsä itään päin oli
AtharotAddar, ylimmäiseen BetHoroniin asti, 6 Joka antaa
itsensä länteen päin Mikmethatiin, joka pohjoisessa on; sieltä
kääntyy se itään, TaenatSilon puoleen, ja menee idästä
Janoaan, 7 Ja tulee Janoasta Atarotiin ja Naarataan, ja antaa
itsensä Jerihoa vastaan ja menee Jordaniin. 8 Tapuasta
menee se länteen päin NahalKanaan, ja hänen äärensä on
meressä. Tämä on Ephraimin lasten sukukunnan perimys
heidän suvuissansa. 9 Ephraimin lasten sukukunnalle olivat
myös annetut kaikki kaupungit ja kylät keskellä Manassen
lasten perintöä. 10 Ja ei he ajaneet Kanaanealaisia pois, jotka
asuivat Geserissä. Niin pysyivät Kanaanealaiset Ephraimin
seassa tähän päivään asti ja tulivat verollisiksi.

17 Ja arpa lankesi Manassen sukukunnalle, sillä hän oli
Josephin esikoinen, ja se lankesi Makirille Manassen
esikoiselle, Gileadin isälle; sillä hän oli jalo sotamies,
sentähden sai hän Gileadin ja Basanin. 2 Muille Manassen
lapsille myös lankesi arpa heidän sukukuntainsa jälkeen:
Abieserin lapsille, Helekin lapsille, Asrielin lapsille, Sekemin
lapsille, Hepherin lapsille ja Semidan lapsille. Nämät ovat
Manassen Josephin pojan lapset, jotka olivat miehenpuolet
heidän suvuissansa. 3 Mutta Zelophkadilla Hepherin pojalla,
Gileadin pojan, Makirin pojan, Manassen pojan, ei ollut
yhtään poikaa, vaan tyttäriä; ja nämät ovat hänen tytärtensä
nimet: Makla ja Noa, Hogla, Milka ja Tirtsa. 4 Ja he menivät
papin Eleatsarin ja Josuan Nunin pojan ja ylimmäisten tykö,
ja sanoivat: Herra käski Moseksen antaa meille perinnön
meidän veljeimme sekaan; ja hän antoi myös heille perinnön
heidän isänsä veljein sekaan, Herran käskyn jälkeen. 5
Mutta Manasselle tuli kymmenen osaa, paitsi Gileadin ja
Basanin maata, jotka ovat tuolla puolella Jordania; 6 Sillä
Manassen tyttäret saivat perinnön hänen poikainsa seassa;
ja Gileadin maa oli annettu muille Manassen pojille. 7 Ja
Manassen raja oli Asserista Mihmetatiin asti, joka on Sikemin
edessä, ja menee ulos oikian käden puoleen niihin asti, kuin
asuivat EnTapuassa. 8 Tapuan maa tuli Manasselle, mutta
Tapua Manassen rajalla Ephraimin lapsille. 9 Sitte tulee se
alas NahalKanaan asti etelään päin velikaupungeita, jotka
Ephraimin omat ovat, Manassen kaupunkien seassa. Mutta
pohjan puolesta ovat Manassen rajat ojaan asti, ja niiden
ääret ovat meren tykönä, 10 Sillä Ephraimin maa on etelän
puolella ja Manassen pohjan puolella, niin että meri on
heidän rajansa, ja ulottuu Asseriin saakka pohjan puolesta, ja
Isaskariin asti idän puolesta. 11 Niin oli Manassella Isaskarin
ja Asserin seassa BetSean ja hänen tyttärensä, Jiblaam ja
hänen tyttärensä, ja Dorin asuvaiset tyttärinensä, ja EnDorin
asuvaiset tyttärinensä, ja Taanan asuvaiset tyttärinensä,
Megiddon asuvaiset tyttärinensä, ja kolmas osa Naphetista.
12 Ja Manassen lapset ei voineet ajaa niiden kaupunkien
asuvaisia ulos, vaan Kanaanealaiset rupesivat asumaan
siinä maassa. 13 Mutta kuin Israelin lapset vahvistuivat,
tekivät he Kanaanealaiset verollisiksi, ja ei ajaneet heitä
ollenkaan pois. 14 Silloin puhuivat Josephin lapset Josualle
ja sanoivat: miksi et minulle enempää antanut, kuin yhden
arvan ja osan, perinnöksi, ja minä olen kuitenkin suuri kansa,
niinkuin Herra on minun tähän asti siunannut? 15 Niin Josua
sanoi heille: ettäs olet suuri kansa, niin mene metsään
ja perkaa siellä sinulles siaa, Pheresiläisten ja uljasten
maalla, jos Ephraimin vuori on sinulle ahtaimmaksi. 16 Niin
sanoivat Josephin lapset: ei ne vuoret meille täydy, sillä
kaikilla Kanaanealaisilla, jotka asuvat maan laaksoissa, ovat
rautavaunut, ja BetSeanin asuvaisilla ja hänen tyttärillänsä,
ja Jisreelin laaksossa asuvaisilla. 17 Josua puhui Josephin
huoneelle, Ephraimille ja Manasselle, sanoen: sinä olet suuri
ja väkevä kansa, ei sinulla pidä oleman yksi arpa. 18 Sillä
vuori pitää myös sinun omas oleman, jossa metsää on,
siellä perkaa ympärilläs, ja sinulla pitää oleman sen ääret;
sillä sinä ajat Kanaanealaiset pois, vaikka heillä rautavaunut
ovat, ja vaikka he väkevät ovat.

18 Ja kaikki Israelin lasten kansa kokoontui Siloon
ja pani siellä ylös seurakunnan majan; ja maa oli
heille alamainen. 2 Ja oli vielä Israelin lapsista seitsemän
sukukuntaa, joiden perintö ei ollut jaettu. 3 Ja Josua
sanoi Israelin lapsille: kuinka kauvan te olette niin kähläät,
ettette mene ja omista maata, jonka Herra teidän isäinne
Jumala teille on antanut. 4 Ottakaat itsellenne jokaisesta
sukukunnasta kolme miestä, lähettääkseni heitä menemään
ja vaeltamaan maan lävitse, ja että he kirjoittaisivat sen
perimisensä jälkeen ja palajaisivat minun tyköni. 5 Ja he
jakakaan maan seitsemään osaan: Juudan pitää oleman
rajallansa etelän puolella, ja Josephin huoneen pitä oleman
rajallansa pohjan puolella. 6 Mutta teidän pitää kirjoittaman
ne seitsemän maan osaa ja tuoman tänne minun tyköni, niin
minä heitän teidän arpanne tässä Herran meidän Jumalamme
edessä. 7 Sillä Leviläisillä ei ole yhtäkään osaa teidän
seassanne, vaan Herran pappeus on heidän perimisensä.
Mutta Gad ja Ruben, ja puoli Manassen sukukuntaa ottivat
osansa tuolla puolella Jordania itäisellä puolella, jonka Moses
Herran palvelia antoi heille. 8 Niin miehet nousivat ja läksivät
matkaan, ja Josua käski heitä, kuin he tahtoivat mennä
kirjoittamaan maata, ja sanoi: vaeltakaat maan lävitse ja
kirjoittakaat se, ja tulkaat jälleen minun tyköni, ja minä heitän
tässä teidän arpanne Herran edessä Silossa. 9 Niin miehet
läksivät ja vaelsivat maan lävitse, ja kirjoittivat sen kirjaan,
seitsemään osaan, kaupunkein jälkeen, ja tulivat Siloon,
Josuan tykö leiriin. 10 Silloin heitti Josua Silossa arvan heille
Herran edessä, ja Josua jakoi siinä maan Israelin lapsille,
heidän osansa jälkeen. 11 Ja BenJaminin lasten sukukunnan
arpa lankesi heidän sukukuntainsa jälkeen, ja heidän arpansa
raja oli Juudan lasten ja Josephin lasten vaiheella. 12 Ja
heidän rajansa oli pohjan kulmalla Jordanista, ja se raja
menee ylöskäsin Jerihon viertä myöten pohjan puolesta, ja
nousee vuorelle länteen päin, ja loppuu Betavenin korpeen.
13 Ja se raja juoksee sieltä Lutsaan, Lutsan viertä myöten
lounaaseen päin, se on BetEl, ja laskee AtaraotAdariin,
mäen ohessa etelään päin alamaista BetHoronia. 14 Sitte
laskee raja ja kääntää itsensä ympäri lännen puoleen meren
kulmaan siitä mäestä, joka on BetHoronin edessä mereen
päin, ja loppuu KirjatBaalin tykönä, se on KirjatJearim,
Juudan lasten kaupunki. Tämä on lännenpuolinen kulma. 15
Mutta lounaanpuolinen kulma on KirjatJearimin äärestä, ja
loppuu raja lännen puoleen, ja tulee Nephtoan lähteen tykö,
16 Ja laskee mäen loppuun, joka on Hinnomin lasten laakson
edessä, joka on Rephaimin notkossa, pohjan puolella, ja
laskee Hinnomin laaksoon Jebusilaisten viereen etelään päin,
ja laskee Rogelin lähteelle, 17 Ja antaa itsensä pohjoisesta,
ja juoksee EnSemeksen tykö, ja juoksee Gelilotin tykö, jotka
ovat ylhäällä Adummin puolessa, ja laskee Bohanin, Rubenin
pojan kiven tykö, 18 Ja menee sen tasaisen kedon viertä
myöten, joka on pohjaan päin, ja laskee tasaiselle kedolle, 19
Ja menee sitä viertä myöten, BetHoglan ohesta pohjaan päin,
ja loppuu Suolaisen meren lahteen, pohjaan päin, lounaan
puolella Jordania. Tämä on lounaan puolinen raja. 20 Mutta
idänpuolinen kulma pitää Jordaniin loppuman. Tämä on
BenJaminin lasten perintö heidän rajainsa ympärillä, heidän
sukukuntainsa jälkeen. 21 Mutta nämät ovat BenJaminin
lasten sukukunnan kaupungit heidän heimokuntainsa jälkeen:
Jeriho, BetHogla, EmekKetsits; 22 BetAraba, Zemaraim,
BetEl; 23 Avvim, Para ja Ophra; 24 KapharAmmoni, Ophni,
ja Gaba: kaksitoistakymmentä kaupunkia kylinensä; 25
Gibeon, Rama ja Beerot; 26 Mitspe, Kaphira ja Mosa; 27
Rekem, Jirpeel ja Tarala; 28 Zela, Eleph, ja Jebusi, se on
Jerusalem, GibeatKirjat, neljätoistakymmentä kaupunkia
kylinensä. Tämä on BenJaminin lasten perimys heidän
sukukuntainsa jälkeen.

19 Senjälkeen lankesi toinen arpa Simeonin lasten
sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen, ja heidän
perintönsä oli keskellä Juudan lasten perimystä. 2 Ja
heidän perittäväksensä tuli BeerSeba, Seba ja Molada: 3
HatsarSual, Bala ja Atsem; 4 Eltolad, Betul ja Horma; 5
Ziglag, Bethammarkabot ja HatsarSusa: 6 BetLebaot ja
Saruhen: kolmetoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä;
7 Ain, Rimmon, Eter ja Asan: neljä kaupunkia kylinensä; 8
Siihen myös kaikki kylät, jotka ympäri näitä kaupungeita ovat,
BaalatBeeriin asti, ja Ramatiin, etelän puoleen. Tämä on
Simeonin lasten sukukunnan perimys heidän suvuissansa, 9
Sillä Simeonin lasten perimys on keskellä Juudan lasten
osaa; ja että Juudan lasten osa oli suurempi kuin he itse,
sentähden perivät Simeonin lapset osan keskellä heidän
perintöänsä. 10 Kolmas arpa lankesi Sebulonin lasten
sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen, ja heidän perintönsä
raja oli Saridiin asti. 11 Ja heidän rajansa astuu lännen
puoleen Maralaan, ja ulottuu Dabbasetiin ja siihen ojaan,
joka juoksee Jokneamin ohitse; 12 Ja kääntyy Saridista
itään päin auringon nousemisen puoleen, KislotTaborin rajan
tykö, ja menee Dabratiin, ja ulottuu Japhiaan; 13 Ja menee
sieltä itään päin lävitse Githan, Hepherin, Ittan, Katsin, ja
loppuu Rimmoniin, Mitoariin ja Neaan; 14 Ja juoksee ympäri
pohjan puoleen Hannatoniin päin, ja loppuu JephtaElin
laaksoon; 15 Kattat, Nahalal, Simron, Ideala ja Betlehem:
kaksitoistakymmentä kaupunkia ja heidän kylänsä. 16 Tämä
on Sebulonin lasten perimys heidän sukuinsa jälkeen, nämät

heidän kaupunkinsa ja kylänsä. 17 Neljäs arpa lankesi
Isaskarin lapsille heidän sukuinsa jälkeen. 18 Ja heidän
rajansa oli Jisreel, Kesullot ja Sunem; 19 Hapharaim, Sion ja
Anaharat; 20 Rabbit, Kisjon ja Abets; 21 Remet, EnGannim,
Enhadda ja BetPhatsets; 22 Ja ulottuu Taboriin, Sahatsimaan,
ja BetSemekseen, ja hänen loppunsa ovat Jordanin tykönä:
kuusitoistakymmentä kaupunkia kylinensä. 23 Tämä on
Isaskarin lasten sukukunnan perimys, kaupungit ja kylät
heidän sukuinsa jälkeen. 24 Viides arpa lankesi Asserin
lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen, 25 Ja heidän
rajansa oli Helkat, Hali, Beten ja Aksaph; 26 Allammelek,
Amead ja Miseal, ja ulottuu Karmeliin länteen päin, ja
SihorLibnatiin; 27 Ja kääntyy auringon nousemista käsin
BetDagonia vastaan, ja ulottuu Sebuloniin ja Jephtahelin
laaksoon pohjan puoleen, BetEmekiin ja Negieliin, ja loppuu
Kabulin tykönä vasemmalla puolella; 28 Ja Ebroniin, Rehobiin,
Hammoniin ja Kanaan, aina isoon Sidoniin asti. 29 Ja
kääntyy raja Raman puoleen, aina vahvaan kaupunkiin
Zoriin asti, ja palajaa Hosaan päin, ja loppuu meren tykönä
nuoraa myöten Aksibin tykö; 30 Umma, Aphek ja Rehob:
kaksikolmattakymmentä kaupunkia kylinensä. 31 Tämä
on Asserin lasten sukukunnan perimys heidän sukuinsa
jälkeen, ne kaupungit ja heidän kylänsä. 32 Kuudes arpa
lankesi Naphtalin lapsille heidän sukunsa jälkeen. 33 Ja
heidän rajansa oli Helephistä, Elon Zananimin lävitse, Adami,
Nekeb, JabneEl, Lakkumiin asti ja loppuu Jordaniin. 34 Ja
raja kääntyy lännen puoleen AsnotTaborin tykö, ja tulee sieltä
hamaan Hukkokiin, ja ulottuu etelästä Sebuloniin ja lännestä
Asseriin ja Juudaan asti Jordanin tykö auringon ylenemisen
puoleen. 35 Ja vahvat kaupungit ovat: Ziddim, Zer, Hammat,
Rakkat ja Kinneret, 36 Adama, Rama ja Hatsor, 37 Kedes,
Edrei ja Enhatsor, 38 Jireon, MigdalEl, Harem, BetAnat ja
BetSemes: yhdeksäntoistakymmentä kaupunkia kylinensä.
39 Tämä on Naphtalin lasten sukukunnan perimys heidän
suvuissansa, kaupungit ja kylät. 40 Seitsemäs arpa lankesi
Danin lasten sukukunnalle heidän sukuinsa jälkeen. 41 Ja
raja heidän perimisestänsä oli Sorea, Estaol ja Irsemes,
42 Saalabbin, Ajalon ja Jitla, 43 Elon, Timnata ja Ekron,
44 Elteke, Gibbeton ja Baalat, 45 Jehut, BeneBarak ja
GatRimmon, 46 Mehaijarkon ja Rakkon, sen rajan kanssa
Japhoa vastaan; 47 Ja siellä loppuu Danin lasten raja.
Ja Danin lapset nousivat ja sotivat Lesemiä vastaan, ja
voittivat sen ja löivät sen miekan terällä, omistivat sen ja
asuivat siinä, ja kutsuivat Lesemin Daniksi, isänsä Danin
nimeltä. 48 Tämä on Danin lasten sukukunnan perintö
heidän suvuissansa, nämät kaupungit ja niiden kylät. 49
Ja kuin he olivat lakanneet jakamasta maata rajoinensa,
antoivat Israelin lapset Josualle Nunin pojalle perinnön
heidän seassansa, 50 Ja antoivat hänelle Herran käskyn
jälkeen sen kaupungin, jota hän anoi, joka oli TimnatSera
Ephraimin vuorella; siellä hän rakensi kaupungin ja asui
siinä. 51 Nämät ovat ne perimiset, jotka pappi Eleatsar ja
Josua Nunin poika ja ylimmäiset Israelin lasten sukukuntain
isistä arvalla jakoivat Silossa Herran edessä, seurakunnan
majan oven tykönä; ja niin lopettivat maan jakamisen.

20 Ja Herra puhui Josualle ja sanoi: 2 Puhu Israelin lapsille,
sanoen: asettakaat teille muutamia vapaakaupungeita,
joista minä teille puhuin Moseksen kautta, 3 Että sinne
sais paeta miehentappaja, joka jonkun lyö tapaturmaisesti
ja tietämätä, että he teidän seassanne olisivat vapaat
verenkostajalta. 4 Ja joka pakenee johonkuhun niistä
kaupungeista, hänen pitää seisoman ulkona kaupungin
portin edessä ja jutteleman vanhinten edessä syynsä, niin
pitää heidän ottaman hänen kaupunkiin tykönsä ja antaman
hänelle siaa, asuaksensa heidän tykönänsä. 5 Ja kuin
verenkostaja ajaa häntä takaa, ei heidän pidä antaman
miehentappajaa hänen käsiinsä, että hän tietämätä löi
lähimmäisensä ja ei ollut ennen vainoa hänen välillänsä.
6 Niin asukaan hän siinä kaupungissa, siihenasti kuin
hän seisoo seurakunnan oikeuden edessä, ylimmäisen
papin kuolemaan asti, joka siihen aikaan on; sitte pitää
miehentappajan palaaman ja tuleman kaupunkiinsa ja
huoneeseensa, kaupunkiin, josta hän pakeni. 7 Niin he
pyhittivät Kedeksen Galileassa Naphtalin vuorella, ja Sikemin
Ephraimin vuorella, ja KirjatArban, se on Hebroni, Juudan
vuorella; 8 Ja tuolla puolella Jordania, Jerihon kohdalla itään
päin, antoivat he Betserin, korvessa lakialla kedolla, Rubenin
sukukunnasta, ja Ramotin Gileadissa Gadin sukukunnasta
ja Golanin Basanissa Manassen sukukunnasta. 9 Nämät
olivat ne kaupungit, jotka asetettiin kaikille Israelin lapsille ja
muukalaisille, jotka heidän seassansa asuivat, että sinne piti
pakeneman jokainen joka jonkun tapaturmaisesti löi, ettei
hän kuolisi verenkostajan käden kautta, siihenasti että hän
seisois seurakunnan edessä.

21 Niin menivät Leviläisten ylimmäiset isät papin
Eleatsarin ja Josuan Nunin pojan eteen, ja ylimmäisten
isäin eteen Israelin lasten sukukunnissa, 2 Ja puhuttelivat
heitä Silossa Kanaanin maalla ja sanoivat: Herra käski
Moseksen kautta antaa meille kaupungeita asuaksemme, ja
niiden esikaupungit meidän karjallemme. 3 Niin antoivat
Israelin lapset Leviläisille perinnöstänsä, Herran käskyn
jälkeen, nämät kaupungit esikaupunkeinensa: 4 Ja arpa
lankesi Kahatilaisten sukukunnille: ja papin Aaronin

lapset Leviläisistä saivat arvalla Juudan sukukunnalta,
Simeonin sukukunnalta ja BenJaminin sukukunnalta
kolmetoistakymmentä kaupunkia. 5 Vaan muille Kahatin
lapsille tuli arvalla Ephraimin sukukunnalta, Danin
sukukunnalta ja puolelta Manassen sukukunnalta
kymmenen kaupunkia. 6 Gersonin lapsille tuli arvalla
Isaskarin sukukunnalta, Asserin sukukunnalta, Naphtalin
sukukunnalta ja puolelta Manassen sukukunnalta Basanissa
kolmetoistakymmentä kaupunkia. 7 Merarin lapset sukuinsa
jälkeen saivat Rubenin sukukunnalta, Gadin sukukunnalta ja
Zebulonin sukukunnalta kaksitoistakymmentä kaupunkia.
8 Ja niin antoivat Israelin lapset Leviläisille arvalla nämät
kaupungit esikaupunkeinensa, niinkuin Herra Moseksen
kautta käskenyt oli. 9 Juudan lasten sukukunnalta ja
Simeonin lasten sukukunnalta annettiin nämät kaupungit,
jotka he nimittivät nimeltänsä, 10 Aaronin pojille Kahatilaisten
suvusta Levin pojista; sillä ensimäinen arpa oli heidän. 11
Niin antoivat he heille KirjatArban, (Arba oli Enakin isä), se
on Hebron, Juudan vuorella, ja esikaupungit ympäristöltä.
12 Mutta kaupungin pellon kylinensä antoivat he Kalebille
Jephunnen pojalle perinnöksi. 13 Niin antoivat he papin
Aaronin lapsille miehentappajain vapaakaupungin Hebronin
esikaupunkeinensa ja Libnan esikaupunkeinensa, 14 Jatirin
esikaupunkeinensa ja Estmoan esikaupunkeinensa, 15
Holonin esikaupunkeinensa ja Debirin esikaupunkeinensa,
16 Ain esikaupunkeinensa, Juttan esikaupunkeinensa ja
BetSemeksen esikaupunkeinensa: yhdeksän kaupunkia niiltä
kahdelta sukukunnalta; 17 BenJaminin sukukunnalta Gibeonin
esikaupunkeinensa ja Geban esikaupunkeinensa, 18
Anatotin esikaupunkeinensa ja Almonin esikaupunkeinensa:
neljä kaupunkia. 19 Kaikki pappein Aaronin poikain kaupungit
olivat kolmetoistakymmentä ja niiden esikaupungit. 20
Mutta muut Kahatin lasten sukukunnat, Leviläiset, Kahatin
sikiät saivat kaupunkia arvallansa Ephraimin sukukunnalta.
21 Ja he antoivat heille miehentappajan vapaakaupungin
Sikemin esikaupunkeinensa Ephraimin vuorella ja Getserin
esikaupunkeinensa, 22 Kibtsaimin esikaupunkeinensa
ja BetHoronin esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia; 23
Ja Danin sukukunnalta Elteken esikaupunkeinensa ja
Gibtonin esikaupunkeinensa, 24 Ajalonin esikaupunkeinensa,
GatRimmonin esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia;
25 Puolelta Manassen sukukunnalta Thaanakin
esikaupunkeinensa ja GatRimmonin esikaupunkeinensa:
kaksi kaupunkia. 26 Kaikki muiden Kahatin lasten
sukukuntain kaupungit olivat kymmenen ja niiden
esikaupungit. 27 Gersonin lapsille Leviläisten sukukunnasta
annettiin puolelta Manassen sukukunnalta miehentappajan
vapaakaupunki Golan Basanissa esikaupunkeinensa
ja Beestera esikaupunkeinensa: kaksi kaupunkia; 28
Isaskarin sukukunnalta Kision esikaupunkeinensa, Dabrat
esikaupunkeinensa, 29 Jarmut esikaupunkeinensa ja
EnGannim esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia; 30
Asserin sukukunnalta Miseal esikaupunkeinensa, Abdon
esikaupunkeinensa, 31 Helkat esikaupunkeinensa
ja Rehob esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia; 32
Naphtalin sukukunnalta miehentappajan vapaakaupunki
Gedes Galileassa esikaupunkeinensa ja HammotDor
esikaupunkeinensa, Kartan esikaupunkeinensa: kolme
kaupunkia. 33 Kaikki Gersonilaisten sukukuntain kaupungit
olivat kolmetoistakymmentä ja niiden esikaupungit. 34
Merarin lapsille, toisille Leviläisille, annettiin Sebulonin
sukukunnalta Jokneam esikaupunkeinensa ja Kartta
esikaupunkeinensa, 35 Dimna esikaupunkeinensa,
Nahalal esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia, 36 Rubenin
sukukunnalta Betser esikaupunkeinensa ja Jaksa
esikaupunkeinensa, 37 Kedemot esikaupunkeinensa
ja Mephaat esikaupunkeinensa: neljä kaupunkia; 38
Gadin sukukunnalta miehentappajan vapaakaupunki
Ramot Gileadissa esikaupunkeinensa ja Mahanaim
esikaupunkeinensa, 39 Hesbon esikaupunkeinensa ja
Jaeser esikaupunkeinensa: kaikki neljä kaupunkia. 40
Kaikki toisten Leviläisten Merarin lasten kaupungit, heidän
suvussansa arpansa jälkeen, olivat kaksitoistakymmentä. 41
Kaikki Leviläisten kaupungit Israelin lasten perinnön seassa
olivat kahdeksanviidettäkymmentä ja niiden esikaupungit.
42 Ja itsekullakin kaupungilla oli hänen esikaupunkinsa
ympäristöllänsä, niin oli niillä kaikilla kaupungeilla. 43 Ja niin
antoi Herra Israelin lapsille kaiken sen maan, jonka hän
vannoi heidän isillensä antaaksensa; ja he omistivat sen ja
asuivat siinä. 44 Ja Herra antoi heille levon kaikella heidän
ympäristöllänsä, niinkuin hän vannoi heidän isillensä; ja ei
yksikään heidän vihollisistansa seisonut heitä vastaan, vaan
kaikki heidän vihollisensa antoi Herra heidän käsiinsä. 45 Ja
ei puuttunut mitään kaikesta siitä hyvyydestä, mitä Herra oli
puhunut Israelin huoneelle, vaan kaikki tapahtui.

22 Silloin kutsui Josua tykönsä Rubenilaiset, Gadilaiset
ja puolen Manassen sukukuntaa: 2 Ja sanoi heille:
te piditte kaikki mitä Moses Herran palvelia teille käski, ja
olette kuulleet minun ääneni kaikissa mitä minä olen teille
käskenyt. 3 Ette hyljänneet teidän veljiänne isoon aikaan
tähän päivään asti, ja te piditte Herran teidän Jumalanne
käskyn. 4 Ja nyt on Herra teidän Jumalanne antanut
teidän veljillenne levon, niinkuin hän sanoi heille; palatkaat

siis nyt ja menkäät teidän majoillenne perintömaahanne,
jonka Moses Herran palvelia antoi teille tuolla puolella
Jordania. 5 Ainoastaan ottakaat visusti vaari, että te teette
sen käskyn ja lain jälkeen, jonka Moses Herran palvelia on
teille käskenyt, että te rakastatte Herraa teidän Jumalaanne,
ja vaellatte kaikissa hänen teissänsä, ja pidätte hänen
käskynsä, ja riiputte hänessä kiinni, ja palvelette häntä
kaikesta teidän sydämestänne ja kaikesta teidän sielustanne.
6 Niin Josua siunasi heitä ja antoi heidän mennä, ja he
menivät majoillensa. 7 Manassen puolelle sukukunnalle on
Moses antanut Basanissa ja toiselle puolelle antoi Josua
heidän veljeinsä keskellä tällä puolella Jordania länteen päin.
Ja kuin Josua antoi heidän käydä majoillensa ja siunasi
heitä, 8 Puhui hän heille, sanoen: te tulette kotia suurella
saaliilla teidän majoillenne ja sangen suurella karjalaumalla,
hopialla, kullalla, vaskella, raudalla ja aivan paljoilla vaatteilla;
niin jakakaat teidän vihamiestenne saalis teidän veljeinne
kanssa. 9 Ja niin palasivat Rubenilaiset ja Gadilaiset ja
puoli Manassen sukukuntaa, ja menivät pois Israelin lasten
tyköä Silosta, joka Kanaanin maalla on, menemään Gileadin
maahan, perintömaahansa, jonka he olivat perineet Herran
käskyn jälkeen Moseksen kautta. 10 Ja kuin he tulivat
Jordanin rajoille, jotka Kanaanin maassa ovat, rakensivat
Rubenilaiset, Gadilaiset ja puoli Manassen sukukuntaa siinä
lähes Jordania jalon suuren alttarin. 11 Ja kuin Israelin lapset
kuulivat sanottavan: katso, Rubenin lapset, Gadin lapset
ja puoli Manassen sukukuntaa ovat rakentaneet alttarin
Kanaanin maata vastaan, lähes Jordanin rajoja Israelin lasten
puolelle; 12 Ja Israelin lapset kuulivat sen, ja koko Israelin
lasten joukko kokoontui Silossa, menemään ylös sotimaan
heitä vastaan. 13 Ja Israelin lapset lähettivät Rubenilaisten,
Gadilaisten ja puolen Manassen sukukunnan tykö Gileadin
maahan Pinehaan, papin Eleatsarin pojan, 14 Ja kymmenen
ylimmäistä päämiestä hänen kanssansa, yhden päämiehen
kustakin isänsä huoneesta, kaikista Israelin sukukunnista,
joista kukin oli isäinsä huonetten päämies Israelin tuhanten
ylitse. 15 Ja he tulivat Rubenilaisten, Gadilaisten ja puolen
Manassen sukukunnan tykö Gileadin maahan ja puhuivat
heidän kanssansa, sanoen: 16 Näin kaikki Herran kansa käski
teille sanoa: mikä on se rikos, jolla te olette rikkoneet Israelin
Jumalaa vastaan, kääntääksenne itsenne tänäpäivänä
Herrasta pois, rakentaen itsellenne alttaria, asettaaksenne
teitänne tänäpäivänä Herraa vastaan. 17 Vähäkö meillä on
Peorin pahuudesta, josta emme puhtaat ole hamaan tähän
päivään asti? josta myös rangaistus tuli Herran kansan
päälle. 18 Ja te käännätte itsenne tänäpäivänä Herrasta
pois; niin tapahtuu, että panette itsenne tänäpänä Herraa
vastaan, niin pitää huomenna hänen vihansa palaman
koko Israelin kansan päälle. 19 Jos te luulette, että teidän
perintömaanne on saastainen, niin tulkaat tänne ylitse Herran
perintömaahan, jossa Herran maja on, ja ottakaat perintö
meidän seassamme ja älkäät asettako teitänne Herraa
vastaan ja meitä vastaan, rakentaen teillenne alttarin, paitsi
Herran meidän Jumalamme alttaria. 20 Eikö Akan Seran
poika tehnyt raskaasti syntiä kirotussa, ja viha tuli koko
Israelin ylitse ja ei hän yksin hukkunut pahuudessansa. 21
Niin vastasivat Rubenin ja Gadin lapset ja puoli Manassen
sukukuntaa ja sanoivat Israelin tuhanten päämiehille: 22
Herra väkevä Jumala, Herra väkevä Jumala tietää sen, ja
Israel myös mahtaa itse tietää; jos me olemme langenneet
pois ja syntiä tehneet Herraa vastaan, niin älkäät auttako
hän meitä tänäpäivänä. 23 Ja jos me olemme alttarin
rakentaneet, kääntääksemme meitämme Herrasta pois ja
uhrataksemme sen päällä polttouhria ja ruokauhria, taikka
tehdäksemme kiitosuhria sen päällä, niin etsiköön sitä Herra.
24 Ja jos emme paljo ennemmin ole sitä tehneet sen asian
pelvon tähden, sanoen: tästälähin mahtaa teidän lapsenne
sanoa meidän lapsillemme: mitä teidän on tekemistä Herran
Israelin Jumalan kanssa? 25 Herra on pannut Jordanin
rajamaaksi meidän ja teidän välillemme, te Rubenin ja
Gadin lapset; ei ole teillä yhtään osaa Herrassa: ja niin
teidän lapsenne saattavat pois meidän lapsemme Herraa
pelkäämästä. 26 Sentähden me sanoimme: tehkäämme se
meillemme, rakentakaamme alttari, ei uhriksi eli polttouhriksi,
27 Mutta todistukseksi meidän ja teidän vaiheellamme, ja
meidän sukumme meidän jälkeemme, tehdäksemme Herran
palvelusta hänen edessänsä meidän polttouhrillamme,
kiitosuhrillamme ja muilla uhreillamme; ja teidän lapsenne ei
pidä tästälähin sanoman meidän lapsillemme: ei ole teillä
yhtään osaa Herrassa. 28 Sillä me sanoimme: se olkoon, kuin
he niin sanovat meille, taikka meidän lapsillemme tästedes,
niin me taidamme sanoa: katsokaat vertausta Herran alttariin,
jonka meidän vanhempamme tehneet ovat, ei polttouhriksi
taikka teurasuhriksi vaan todistukseksi teidän ja meidän
vaiheellamme. 29 Pois se meistä, että me asetamme itsemme
Herraa vastaan, ja käännymme tänäpäivänä hänestä pois, ja
rakennamme alttarin polttouhriksi, ruokauhriksi ja muuksi
uhriksi, paitsi Herran meidän Jumalamme alttaria, joka on
hänen majansa edessä. 30 Kuin Pinehas pappi ja kansan
ylimmäiset ja Israelin tuhanten päämiehet, jotka olivat hänen
kanssansa, kuulivat nämät sanat, jotka Rubenin, Gadin ja
Manassen lapset sanoivat, kelpasi se heille sangen hyvin. 31
Ja Pinehas papin Eleatsarin poika sanoi Rubenin, Gadin ja
Manassen lapsille: tänäpänä ymmärsimme me Herran olevan

meidän kanssamme, ettette syntiä tehneet tällä rikoksella
Herraa vastaan: nyt te vapahditte Israelin lapset Herran
kädestä. 32 Niin meni Pinehas papin Eleatsarin poika, ja
ylimmäiset Gileadin maalta, Rubenin ja Gadin lasten tyköä
Kanaanin maahan jälleen Israelin lasten tykö ja sanoi sen
heille. 33 Niin se kelpasi hyvin Israelin lapsille, ja Israelin
lapset kunnioittivat Jumalaa ja ei enää sanoneet, että he
tahtoivat sinne mennä heitä vastaan sotaväen kanssa maata
hävittämään, jossa Rubenin ja Gadin lapset asuivat. 34 Ja
Rubenin ja Gadin lapset kutsuivat sen alttarin, että se olis
todistukseksi meidän välillämme, ja että Herra on Jumala.

23 Ja pitkän ajan perästä, kuin Herra oli antanut
Israelin tulla lepoon kaikilta vihollisiltansa, jotka heidän
ympärillänsä olivat, ja Josua jo oli vanha ja hyvään ikään
joutunut, 2 Kutsui Josua koko Israelin tykönsä, heidän
vanhimpansa, päämiehensä, tuomarinsa ja esimiehensä,
sanoen heille: minä olen jo vanha ja hyvään ikään tullut. 3
Ja te olette nähneet kaikki, jotka Herra teidän Jumalanne
on tehnyt kaikelle tälle kansalle teidän edessänne; sillä
Herra teidän Jumalanne itse sotii teidän edestänne. 4
Katsokaat, minä olen jakanut teille ne kansat arvalla, jotka
vielä jäljellä ovat, jokaiselle sukukunnalle oman perintönsä
jälkeen, hamasta Jordanista, ja kaiken sen kansan, jonka
minä hävitin, suureen mereen asti auringon laskemiseen
päin. 5 Ja Herra teidän Jumalanne syöksee ulos ne
teidän edestänne ja ajaa heidät ulos teidän kasvoinne
edestä, niin että te omistatte heidän maansa, niinkuin Herra
teidän Jumalanne teille sanonut oli. 6 Niin vahvistukaat
jalosti pitämään ja tekemään kaikki, mikä on kirjoitettu
Moseksen lakiraamatussa, niin ettette siitä poikkeisi oikialle
eli vasemmalle puolelle, 7 Niin ettette tulisi näiden teidän
keskellenne jääneiden kansain sekaan, ja ettette mieleenne
johdattaisi eli vannoisi heidän jumalainsa nimen kautta,
ettekä myös palvelisi heitä elikkä kumartaisi heitä. 8 Mutta
riippukaat Herrassa teidän Jumalassanne kiinni, niinkuin
te tähän päivään asti tehneet olette. 9 Ja niin Herra ajaa
teidän edestänne suuren ja väkevän kansan ulos, niinkuin
ei yksikään ole kestänyt teidän edessänne tähän päivään
asti. 10 Yksi teistä ajaa tuhatta takaa; sillä Herra teidän
Jumalanne itse sotii teidän edestänne, niinkuin hän teille
sanonut oli. 11 Sentähden ottakaat visusti vaari teidän
sielustanne, että rakastatte Herraa teidän Jumalaanne. 12
Mutta jos te käännätte teitänne pois ja pidätte teitänne
jääneiden kansain tykö, ja yhdistätte teitänne naimisessa
heidän kanssansa, niin että te tulette heidän ja he teidän
sekaanne, 13 Niin teidän pitää todella tietämän, ettei Herra
teidän Jumalanne enää tätä kansaa teidän edestänne aja
ulos; mutta he tulevat teille paulaksi ja pahennukseksi ja
ruoskaksi teidän kylkenne päälle, ja orjantappuraksi teidän
silmillenne, siihenasti että hän teitä hukuttaa siitä hyvästä
maasta, jonka Herra teidän Jumalanne teille antanut on.
14 Ja katso, minä vaellan tänäpänä kaiken maailman tien;
ja teidän pitää tietämän kaikessa teidän sydämessänne
ja kaikessa teidän sielussanne, ettei yhtään sanaa ole
jäänyt takaperin kaikesta siitä hyvästä, minkä Herra teidän
Jumalanne teille luvannut on, mutta kaikki on tapahtunut
teille, ja ei mitään jäänyt takaperin. 15 Ja pitää tapahtuman,
että niinkuin kaikki se hyvä on teille tullut, jonka Herra teidän
Jumalanne teille sanonut on, niin Herra myös antaa tulla
teidän ylitsenne kaikki pahat, siihenasti että hän kadottaa
teidät siitä hyvästä maasta, jonka Herra teidän Jumalanne
teille antanut on. 16 Jos te Herran teidän Jumalanne liiton
käytte ylitse, jonka hän teille käski, ja menette ja palvelette
vieraita jumalia, ja heitä rukoilette, niin Herran viha julmistuu
teidän päällenne, ja te hukutte äkisti siitä hyvästä maasta,
jonka hän teille antoi.

24 Ja Josua kokosi kaikki Israelin sukukunnat Sikemiin, ja
kutsui edes vanhimmat Israelissa, päämiehet, tuomarit
ja esimiehet; ja kuin he olivat seisatetut Jumalan eteen, 2
Sanoi Josua kaikelle kansalle: näin sanoo Herra Israelin
Jumala: teidän isänne asuivat entiseen aikaan sillä puolella
virtaa, Tara, Abrahamin ja Nahorin isä, ja palvelivat muita
jumalia. 3 Niin otin minä isänne Abrahamin tuolta puolelta
virtaa, ja annoin hänen vaeltaa koko Kanaanin maalla,
ja enensin hänen siemenensä, ja annoin hänelle Isaakin.
4 Ja Isaakille annoin minä Jakobin ja Esaun; ja annoin
Esaulle Seirin vuoren asuaksensa. Mutta Jakob ja hänen
lapsensa menivät alas Egyptin maalle. 5 Ja minä lähetin
Moseksen ja Aaronin, ja rankaisin Egyptin, niinkuin minä
heidän seassansa tehnyt olen; sitte vein minä teidät ulos.
6 Niin vein minä myös teidän isänne Egyptistä ulos, ja te
tulitte meren tykö; ja Egyptiläiset ajoivat teidän isänne takaa
vaunuin ja ratsasmiesten kanssa Punaiseen mereen saakka.
7 Niin huusivat he Herran tykö, ja hän pani pimeyden teidän
ja Egyptiläisten vaiheelle, ja saatti meren heidän päällensä,
ja peitti heidät. Ja teidän silmänne näkivät, mitä minä tein
Egyptissä; ja te asuitte korvessa kauvan aikaa. 8 Ja minä
toin teidät Amorilaisten maahan, jotka asuivat tuolla puolella
Jordania; ja kuin he sotivat teitä vastaan, annoin minä heidät
teidän käsiinne, että te omistaisitte heidän maansa; ja minä
hävitin heitä teidän edestänne. 9 Niin nousi Balak Zipporin
poika, Moabin kuningas, ja soti Israelia vastaan; ja hän

lähetti ja antoi kutsua Bileamin Beorin pojan kiroomaan teitä.
10 Mutta en minä tahtonut kuulla Bileamia; ja hän siunaten
siunasi teitä, ja minä vapahdin teitä hänen käsistänsä. 11 Ja
kuin te tulitte Jordanin ylitse ja jouduitte Jerihoon, sotivat
Jerihon asuvaiset teitä vastaan, Amorilaiset ja Pheresiläiset
ja Kanaanealaiset ja Hetiläiset ja Girgasilaiset ja Heviläiset ja
Jebusilaiset; mutta minä annoin heidät teidän käsiinne, 12 Ja
lähetin vapsaiset teidän edellänne, ja ne ajoivat heidät ulos
teidän edestänne, kaksi Amorilaisten kuningasta, ei sinun
miekkas kautta eikä sinun joutses kautta. 13 Ja annoin teille
maan, jossa ette mitään työtä tehneet, ja kaupungit, joita ette
rakentaneet, asuaksenne niissä ja syödäksennne viinapuista
ja öljypuista, joita ette istuttaneet. 14 Peljätkäät siis nyt Herraa
ja palvelkaat häntä täydellisesti ja uskollisesti, ja hyljätkäät
ne jumalat, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella virtaa
ja Egyptissä, ja palvelkaat Herraa. 15 Jollei teidän kelpaa
Herraa palvella, niin valitkaat teillenne tänäpäivänä ketä te
palvelette, niitä jumalia, joita teidän isänne palvelivat sillä
puolella virtaa, eli Amorilaisten jumalia, joiden maassa te
asutte. Mutta minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa.
16 Niin vastasi kansa ja sanoi: pois se meistä, että me
hylkäisimme Herran ja palvelisimme muita jumalia. 17 Sillä
Herra meidän Jumalamme on se, joka johdatti meitä ja
meidän isiämme Egyptin maalta orjuuden huoneesta, ja joka
teki meidän silmäimme edessä niitä suuria tunnusmerkkejä,
ja varjeli meitä kaikella matkalla, jota me vaelsimme, ja
kaikkein kansain seassa, joiden lävitse me kävimme. 18
Ja Herra ajoi meidän edestämme ulos kaiken kansan ja
Amorilaiset, jotka asuivat maassa: niin me myös palvelemme
Herraa, sillä hän on meidän Jumalamme. 19 Ja Josua sanoi
kansalle: ette taida palvella Herraa, sillä hän on pyhä Jumala
ja hän on kiivas Jumala, joka ei säästä teidän syntejänne. 20
Kuin te hylkäätte Herran ja palvelette muukalaisia jumalia,
niin hän kääntää hänensä, ja tekee teille pahaa, ja hukuttaa
teitä sen jälkeen, kuin hän teille hyvää teki. 21 Niin sanoi
kansa Josualle: ei suinkaan, vaan me palvelemme Herraa.
22 Ja Josua sanoi kansalle: te olette teillenne todistajat, että
te valitsitte teillenne Herran, palvellaksenne häntä. Ja he
sanoivat: me olemme todistajat. 23 Niin pankaat nyt teidän
tyköänne muukalaiset jumalat pois, jotka teidän seassanne
ovat, ja kumartakaat teidän sydämenne Herran Israelin
Jumalan tykö. 24 Ja kansa sanoi Josualle: me tahdomme
palvella Herraa meidän Jumalaamme, ja olemme hänen
äänellensä kuuliaiset. 25 Niin Josua teki sinä päivänä liiton
kansan kanssa, ja asetti säädyn ja oikeuden heidän eteensä
Sikemissä. 26 Ja Josua kirjoitti kaikki nämä sanat Jumalan
lakikirjaan, ja otti suuren kiven, ja pystytti sen siinä tammen
alla, joka oli Herran pyhässä. 27 Ja Josua sanoi kaikelle
kansalle: katso, tämä kivi pitää oleman todistus meidän
vaiheellamme; sillä hän on kuullut kaikki Herran puheet, jotka
hän meidän kanssamme puhunut on, ja pitää oleman teille
todistus, ettette teidän Jumalaanne kiellä. 28 Ja niin antoi
Josua kansan mennä, itsekunkin perintöönsä. 29 Ja sen
jälkeen tapahtui, että Josua Nunin poika, Herran palvelia,
kuoli, sadan ja kymmenen ajastaikaisena. 30 Ja he hautasivat
hänen oman perityn maansa rajoihin, Timnat Serakiin, joka
on Ephraimin vuorella, pohjan puolelle Gaasin vuorta. 31
Ja Israel palveli Herraa kaikkena Josuan elinaikana, niin
myös kaikkena vanhimpain elinaikana, jotka kauvan aikaa
josuan perästä elivät ja tiesivät kaikki Herran teot, jotka
hän Israelille tehnyt oli. 32 Ja Josephin luut, jotka Israelin
lapset olivat tuoneet Egyptistä, hautasivat he Sikemiin, siihen
pellon kappaleeseen, jonka Jakob osti Hemorin Sikemin
isän lapsilta sadalla penningillä. Ja se tuli Josephin lasten
perinnöksi. 33 Niin kuoli myös Eleatsar Aaronin poika, ja
he hautasivat hänen Gibeassa, joka oli hänen poikansa
Pinehaan oma, joka hänelle Ephraimin vuorella annettu oli.

Tuomarien

1 Ja tapahtui Josuan kuoleman jälkeen, että Israelin lapset
kysyivät Herralta, sanoen: kuka meistä ensisti menee
sotaan ylös Kanaanealaisia vastaan? **2** Ja Herra sanoi:
Juudan pitää menemän: katso, minä annoin maan hänen
käsiinsä. **3** Niin sanoi Juuda veljellensä Simeonille: käy minun
kanssani minun arpaani, sotimaan Kanaanealaisia vastaan,
niin minä myös menen sinun arpaas sinun kanssas; ja Simeon
meni hänen kanssansa. **4** Kuin Juuda meni sinne ylös,
antoi Herra hänelle Kanaanealaiset ja Pheresiläiset heidän
käsiinsä; ja he löivät Besekissä kymmenentuhatta miestä.
5 Ja he löysivät AdoniBesekin Besekistä, ja sotivat heitä
vastaan ja löivät Kanaanealaiset ja Pheresiläiset. **6** Mutta
AdoniBesek pakeni, ja he ajoivat häntä takaa, saivat hänen
kiinni ja leikkasivat häneltä peukalot käsistä ja isot varpaat
jaloista. **7** Niin sanoi AdoniBesek: seitsemänkymmentä
kuningasta, leikatuilla peukaloilla heidän käsistänsä ja
jaloistansa, hakivat minun pöytäni alla; niinkuin minä tein,
niin on Jumala minulle maksanut. Ja he veivät hänen
Jerusalemiin, ja siellä hän kuoli. **8** Mutta Juudan lapset
sotivat Jerusalemia vastaan, ja voittivat sen, ja löivät sen
miekan terällä, ja polttivat kaupungin. **9** Sitte matkustivat
Juudan lapset alas sotimaan Kanaanealaisia vastaan, jotka
vuorella asuivat etelään päin laaksoissa. **10** Meni myös
Juuda Kanaanealaisia vastaan, jotka Hebronissa asuivat
(mutta Hebron kutsuttiin muinen KirjatArba), ja löivät Sesain,
Ahimanin ja Talmain; **11** Ja meni sieltä Debirin asuvia vastaan
(mutta Debir kutsuttiin muinen KirjatSepher). **12** Ja Kaleb
sanoi: joka KirjatSepherin lyö ja sen voittaa, hänelle annan
minä tyttäreni Aksan emännäksi. **13** Niin voitti sen Otniel
Kenaksen, Kalebin nuoremman veljen poika, ja hän antoi
tyttärensä Aksan hänelle emännäksi. **14** Ja tapahtui, kuin
Aksa tuli, että hän neuvoi miestänsä anomaan peltoa isältä;
ja hän astui aasinsa päältä alas, niin sanoi Kaleb hänelle:
mikä sinun on? **15** Hän sanoi hänelle: anna minulle siunaus;
sillä sinä annoit minulle kuivan maan, anna myös minulle
vesinen maa. Niin antoi Kaleb hänelle vesiset maat ylhäältä
ja alhaalta. **16** Ja Moseksen apen Keniläisen lapset menivät
Palmukaupungista Juudan lasten kanssa Juudan korpeen,
etelään päin Aradia; ja he menivät ja asuivat kansan seassa.
17 Ja Juuda meni veljensä Simeonin kanssa, ja he löivät
Kanaanealaiset jotka Sephatissa asuivat, ja hävittivät sen, ja
kutsuivat kaupungin Horma. **18** Sitälikin voitti Juuda Gasan
rajoinensa, ja Askalonin rajoinensa, ja Ekronin rajoinensa.
19 Ja Herra oli Juudan kanssa, niin että hän omisti vuoret;
sillä ei hän voinut niitä ajaa ulos, jotka laaksoissa asuivat,
sillä heillä oli rautaiset vaunut. **20** Ja he antoivat Kalebille
Hebronin, niinkuin Moses sanonut oli, ja hän ajoi siitä
ulos kolme Enakin poikaa. **21** Mutta BenJaminin lapset ei
ajaneet Jebusilaisia pois, jotka asuivat Jerusalemissa; ja
Jebusilaiset asuivat BenJaminin lasten tykönä Jerusalemissa
tähän päivään asti. **22** Meni myös Josephin huone ylös
BetEliin, ja Herra oli heidän kanssansa. **23** Ja Josephin
huone vakosi BetEliä (joka muinen kutsuttiin Luts). **24** Ja
vartiat saivat nähdä miehen käyvän kaupungista, ja sanoivat
hänelle: osoita meille, kusta kaupungin sisälle mennään,
niin me teemme laupiuden sinun kanssas. **25** Ja hän osoitti
heille kaupungin sisällekäytävän, ja he löivät kaupungin
miekan terällä; mutta sen miehen ja kaiken hänen sukunsa
laskivat he menemään. **26** Niin meni se mies Hetiläisten
maakuntaan ja rakensi kaupungin, ja kutsui hänen Luts,
joka tähän päivään asti niin kutsutaan. **27** Ja ei Manasse
ajanut ulos Betseania tyttärinensä, eikä myös Taanakia
tyttärinensä, eikä Dorin asuvaisia tyttärinensä, eikä Jibleamin
asuvia tyttärinensä, eikä Megiddon asuvia tyttärinensä. Ja
Kanaanealaiset rupesivat asumaan siinä maassa. **28** Ja kuin
Israel voimalliseksi tuli, teki hän Kanaanealaiset verolliseksi
ja ei ajanut heitä ollenkaan ulos. **29** Eikä myös Ephraim
ajanut ulos Kanaanealaisia, jotka asuivat Gatserissa; mutta
Kanaanealaiset asuivat heidän seassansa Gatserissa. **30**
Eikä myös Zebulon ajanut Kitronin ja Nahalolin asuvaisia
ulos; vaan Kanaanealaiset asuivat heidän keskellänsä ja
olivat verolliset. **31** Eikä myös Asser ajanut niitä ulos,
jotka asuivat Akkossa, eikä niitä, jotka asuivat Zidonissa,
Akelabissa, Aksibissa, Helbassa, Aphikissa ja Rehobissa. **32**
Mutta Asserilaiset asuivat Kanaanealaisten seassa, jotka
siinä maassa asuivat: ettei he niitä ajaneet ulos. **33** Eikä
myös Naphtali ajanut niitä ulos, jotka asuivat BetSemessä
ja BetAnatissa, mutta asuivat Kanaanealaisten seassa,
jotka maan asuvaiset olivat; mutta ne, jotka BetSemessä ja
BetAnatissa olivat, tulivat heille verollisiksi. **34** Ja Amorilaiset
ahdistivat Danin lapsia vuorilla eikä sallineet heitä tulemaan
laaksoon. **35** Mutta Amorilaiset rupesivat asumaan vuorilla,
Hereessä, Ajalonissa ja Saalbimissa; niin tuli Josephin käsi
heille raskaaksi, ja he tulivat verollisiksi. **36** Ja Amorilaisten
rajat olivat siitä, kuin käydään ylös Akrabimiin, kalliosta ja
ylhäältä.

2 Ja Herran enkeli astui ylös Gilgalista Bokimiin ja sanoi:
minä johdatin teidät tänne Egyptistä ja toin teidät siihen
maahan, jonka minä vannoin teidän isillenne ja sanoin: en
minä tee liittoani teidän kanssanne tyhjäksi ijankaikkisesti,
2 Ja ei teidän pidä ikänä tekemän liittoa tämän maan

asuvaisten kanssa: teidän pitää maahan kukistaman heidän
alttarinsa; mutta ette totelleet minun ääntäni. Miksi te sen
olette tehneet? 3 Sanoin minä myös: en minä heitä teidän
edestänne aja pois, vaan heidän pitää oleman teille paulaksi,
ja heidän Jumalansa teille verkoksi. 4 Ja kuin Herran enkeli
nämät sanat puhunut oli kaikille Israelin lapsille, korotti
kansa äänensä ja itki; 5 Ja kutsuivat sen paikan Bokim, ja
uhrasivat siinä Herralle. 6 Ja kuin Josua oli päästänyt kansan
tyköänsä, ja Israelin lapset menneet itsekukin perintöönsä,
maata omistamaan, 7 Palveli kansa Jumalaa niinkauvan kuin
Josua eli, ja koko vanhimpain aikana, jotka Josuan perässä
kauvan elivät ja olivat nähneet kaikkia Herran suuria töitä,
jotka hän Israelille tehnyt oli. 8 Mutta kuin Josua Nunin poika
Herran palvelia kuoli, sadan ja kymmenen ajastaikaisena,
9 Ja he olivat haudanneet hänet perintömaansa rajoihin,
TimnatHerekseen, Ephraimin vuorelle pohjan puolelle Gaasin
vuorta; 10 Kuin myös kaikki se sukukunta oli koottu isäinsä
tykö, tuli toinen sukukunta heidän jälkeensä, jotka ei tunteneet
Herraa eikä niitä töitä, jotka hän Israelille tehnyt oli. 11 Ja
Israelin lapset tekivät pahaa Herran edessä ja palvelivat
Baalia, 12 Ja hylkäsivät Herran, isäinsä Jumalan, joka heidät
Egyptin maalta oli johdattanut ulos, ja seurasivat vieraita
jumalia niiden kansain jumalista, jotka heidän ympärillänsä
asuivat, ja kumarsivat niitä, ja vihoittivat Herran; 13 Ja
hylkäsivät Herran, ja palvelivat Baalia ja Astarotia. 14 Niin
julmistui Herran viha Israeliin, ja antoi heidät ryövärien
käsiin, jotka heitä ryöstivät, ja myi heitä vihollistensa käsiin
ympäristölle; ja ei he taitaneet enää seisoa vihollisiansa
vastaan, 15 Mutta kuhunka ikänä he itsensä käänsivät, oli
Herran käsi heitä vastaan onnettomuudeksi, niinkuin Herra
heille sanonut ja niinkuin Herra heille vannonut oli; ja he
aivan kovin ahdistettiin. 16 Ja Herra herätti tuomarit, jotka
heitä vapahtivat niiden käsistä, jotka heitä ryöstivät. 17
Niin ei he tuomareitansakaan totelleet, vaan huorin tekivät
vierasten jumalain kanssa, ja kumarsivat niitä; he harhailivat
nopiasti siltä tieltä, jota heidän isänsä olivat vaeltaneet,
kuullaksensa Herran käskyjä: ei he niin tehneet. 18 Kuin
Herra herätti heille tuomarit, niin oli Herra tuomarein kanssa
ja varjeli heitä heidän vihollistensa käsistä niinkauvan kuin
tuomari eli; sillä Herra armahti heidän huokauksensa päälle
niiden tähden, jotka heitä vaivasivat ja ahdistivat. 19 Mutta
kuin tuomari kuollut oli, palasivat he, ja turmelivat sen
enemmin kuin heidän isänsä, seuraten vieraita jumalia,
palvellen ja kumartain niitä; ei he luopuneet teoistansa
eikä kovasta tiestänsä. 20 Sentähden julmistui Herran viha
niin Israelin päälle, että hän sanoi: että tämä kansa rikkoi
minun liittoni, jonka minä käskin heidän isillensä, ja ei kuullut
minun ääntäni. 21 Niin en minäkään tästedes aja pois
heidän edestänsä yhtäkään niistä pakanoista, jotka Josua
jätti kuoltuansa; 22 Että minä koettelisin Israelia heidän
kauttansa, pysyvätkö he Herran teillä ja vaeltavat niissä,
niinkuin heidän isänsä ovat pysyneet, vai eikö. 23 Ja Herra
jätti nämät pakanat, ettei hän nopiasti heitä ajanut ulos, ja ei
antanut heitä Josuan käteen.

3 Ja nämät ovat ne pakanat, jotka Herra jätti Israelia
kiusaamaan, kaikkia niitä, jotka ei mitään tietäneet
kaikista Kanaanin sodista, 2 Ainoasti että Israelin lasten
sukukunta olisivat oppineet sotimaan, ne jotka ei ennen
sodasta mitään tietäneet; 3 Viisi Philistealaisten päämiestä
ja kaikki Kanaanealaiset, Zidonilaiset ja Heviläiset, jotka
asuivat Libanonin vuorella, BaalHermonin vuoresta Hamatiin
asti. 4 Ja he jäivät kiusaamaan Israelia, että tiedettäisiin,
tottelisivatko Herran käskyjä, jotka hän oli käskenyt
heidän isillensä Moseksen kautta. 5 Kuin Israelin lapset
asuivat keskellä Kanaanealaisia, Hetiläisiä, Amorilaisia,
Pheresiläisiä, Heviläisiä ja Jebusilaisia, 6 Ottivat he heidän
tyttäriänsä emännäksensä ja antoivat tyttäriänsä heidän
pojillensa, ja palvelivat heidän jumaliansa. 7 Ja Israelin
lapset tekivät pahaa Herran edessä, ja unhottivat Herran
Jumalansa, ja palvelivat Baalia ja metsistöitä. 8 Niin julmistui
Herran viha Israeliin, ja hän myi heidät KusanRisataimin,
Mesopotamian kuninkaan käteen; ja Israelin lapset palvelivat
KusanRisataimia kahdeksan ajastaikaa. 9 Ja Israelin lapset
huusivat Herran tykö, ja Herra herätti heille vapahtajan, joka
heitä vapahti, Otnielin, Kalebin nuorimman veljen Kenaksen
pojan. 10 Ja Herran henki tuli hänen päällensä, ja hän oli
tuomari Israelissa, joka myös läksi sotaan; ja Herra antoi
KusanRisataimin, Syrian kuninkaan tulla hänen käsiinsä,
että hänen kätensä tuli voimalliseksi KusanRisataimin
päälle. 11 Ja maa lepäsi neljäkymmentä ajastaikaa; ja
Otniel Kenaksen poika kuoli. 12 Mutta Israelin lapset
tekivät vielä pahaa Herran edessä; niin vahvisti Herra
Eglonin, Moabilaisten kuninkaan Israelia vastaan, että he
pahaa tekivät Herran edessä. 13 Ja hän kokosi tykönsä
Ammonin lapset ja Amalekilaiset, ja meni ja löi Israelin,
ja omisti Palmukaupungin. 14 Ja Israelin lapset palvelivat
Eglonia, Moabilaisten kuningasta kahdeksantoistakymmentä
ajastaikaa. 15 Niin huusivat Israelin lapset Herran tykö, ja
Herra herätti heille vapahtajan, Ehudin Geran pojan, Jeminin
pojan, joka oli kurittu; ja Israelin lapset lähettivät hänen
kanssansa lahjoja Eglonille, Moabilaisten kuninkaalle. 16 Ja
Ehud teki itsellensä kaksiteräisen miekan, kyynärää pitkän,
sitoi sen vaatteensa alle, oikean reitensä päälle, 17 Ja

kantoi lahjat Eglonille, Moabilaisten kuninkaalle; ja Eglon oli
sangen lihava mies. 18 Kuin hän oli lahjat antanut, päästi
hän kansan, jotka olivat lahjoja kantaneet. 19 Ja palasi
itse epäjumalista Gilgalissa ja sanoi: minulla on, kuningas,
jotakin salaista sinulle sanomista. Niin hän sanoi: vaiti! Ja
kaikki menivät ulos, jotka hänen ympärillänsä seisoivat. 20
Ja Ehud tuli hänen tykönsä, ja hän istui suvisalissa, joka
hänellä oli, yksinänsä. Ja Ehud sanoi: minulla on Jumalan
sana sinun tykös; niin nousi hän istuimeltansa. 21 Mutta
Ehud ojensi vasemman kätensä ja otti miekan oikialta
reideltänsä, ja pisti hänen vatsaansa, 22 Niin että kahva
meni sisälle terän kanssa, ja lihavuus peitti kahvan; sillä
ei hän vetänyt ulos miekkaa hänen vatsastansa; ja rapa
vuoti ulos hänestä. 23 Ja Ehud läksi ulos takaoven kautta,
ja sulki salin ovet jälkeensä ja lukitsi ne. 24 Kuin hän oli
tullut ulos, menivät kuninkaan palveliat sisälle, näkivät salin
ovet suljetuiksi ja sanoivat: taitaa olla, että hän peittää
jalkojansa suvisalin kammiossa; 25 Ja odottivat niin kauvan,
että he häpesivät: ja katso, ei heille kenkään salin ovia
avannut; niin ottivat he avaimen ja avasivat: ja katso, heidän
herransa makasi kuolleena maassa. 26 Mutta Ehud pakeni
heidän viipyissänsä, ja meni ohitse epäjumalain kuvia, ja
pääsi Seiratiin asti. 27 Ja kuin hän sinne tuli, puhalsi hän
torveen Ephraimin vuorella. Ja Israelin lapset menivät hänen
kanssansa alas vuorelta, ja hän heidän edellänsä. 28 Ja
hän sanoi heille: seuratkaat minua, sillä Herra on antanut
teidän vihamiehenne Moabilaiset teidän käsiinne. Ja he
seurasivat häntä, ja voittivat Jordanin luotuspaikat Moabiin
päin, ja ei sallineet yhdenkään mennä ylitse; 29 Ja tappoivat
Moabilaisia sillä ajalla lähes kymmenentuhatta miestä, kaikki
parhaat ja väkevät sotamiehet, niin ettei yhtäkään heistä
päässyt. 30 Ja niin tulivat Moabilaiset painetuksi sillä ajalla
Israelin lasten kätten alle; ja maa lepäsi kahdeksankymmentä
ajastaikaa. 31 Hänen jälkeensä tuli Samgar Anatin poika, ja
hän löi kuusisataa Philistealaista karjan kaareksella; ja hän
vapahti myös Israelin.

4 Ja Israelin lapset vielä tekivät pahaa Herran edessä,
kuin Ehud kuollut oli. 2 Ja Herra myi heidät Jabinin,
Kanaanealaisten kuninkaan käteen, joka hallitsi Hatsorissa;
ja hänen sotajoukkonsa päämies oli Sisera: ja hän asui
pakanain Harosetissa. 3 Ja Israelin lapset huusivat Herran
tykö; sillä hänellä oli yhdeksänsataa rautavaunua, ja hän
vaivasi tylysti Israelin lapsia kaksikymmentä ajastaikaa. 4
Ja naispropheta Debora, Lapidotin emäntä tuomitsi Israelia
siihen aikaan. 5 Ja hän asui Deboran palmupuun alla,
Raman ja BetElin välillä, Ephraimin vuorella; ja Israelin lapset
tulivat sinne hänen tykönsä oikeuden eteen. 6 Hän lähetti ja
kutsui Barakin Abinoamin pojan Naphtalin Kedeksestä, ja
sanoi hänelle: eikö Herra Israelin Jumala ole käskenyt: mene
Taborin vuorelle ja ota kymmenentuhatta miestä kanssas
Naphtalin ja Sebulonin lapsista. 7 Ja minä vedän sinun
tykös Siseran, Jabinin sodanpäämiehen, Kisonin ojan tykö,
vaunuinensa ja annan hänet sinun käsiis. 8 Niin Barak sanoi
hänelle: jos sinä menet kanssani, niin minäkin menen, mutta
jollet sinä mene minun kanssani, niin en minä mene. 9
Hän vastasi: minä kyllä menen sinun kanssas, mutta et
sinä kunniaa voita tällä tiellä, jotas menet; sillä Herra myy
Siseran vaimon käsiin. Niin Debora nousi ja meni Barakin
kanssa Kedekseen. 10 Niin Barak kutsui kokoon Kedekseen
Sebulonin ja Naphtalin ja rupesi jalkaisin matkustamaan
kymmenentuhannen miehen kanssa; ja Debora meni hänen
kanssansa. 11 Mutta Heber Keniläinen oli erinnyt Keniläisen
Hobabin, Moseksen apen, lasten seasta, ja pannut majansa
Zaanaimin tammen tykö, joka on Kedeksen tykönä. 12 Ja
Siseralle ilmoitettiin, että Barak Abinoamin poika oli mennyt
Taborin vuorelle. 13 Ja Sisera kokosi kaikki vaununsa yhteen,
yhdeksänsataa rautaista vaunua, ja kaiken sen joukon, joka
hänen kanssansa oli, pakanain Harosetissa Kisonin ojalle.
14 Ja Debora sanoi Barakille: nouse, sillä tämä on se päivä,
jona Herra on antanut Siseran sinun käsiis: eikö Herra
mennyt sinun edelläs? Niin Barak meni Taborin vuorelta alas
ja kymmenentuhatta miestä hänen perässänsä. 15 Ja Herra
kauhisti Siseran kaikkein hänen vaunuinsa ja sotajoukkonsa
kanssa Barakin miekan edessä, niin että Sisera hyppäsi
vaunuistansa ja pääsi jalkapakoon. 16 Mutta Barak ajoi
vaunuja ja sotajoukkoa takaa pakainain Harosetiin asti; ja
kaikki Siseran joukko kaatui miekan terän edessä, niin ettei
yksikään jäänyt. 17 Mutta Sisera pakeni jalkaisin Jaelin
majaan, joka oli Keniläisen Heberin emäntä; sillä Jabinin
Hatsorin kuninkaan ja Keniläisen Heberin huoneen välillä oli
rauha. 18 Niin Jael kävi Siseraa vastaan ja sanoi hänelle:
poikkee, minun herrani, poikkee minun tyköni, älä pelkää! Ja
hän poikkesi hänen tykönsä majaan, ja hän peitti hänen
vaatteella. 19 Ja hän sanoi hänelle: annas minun vähä vettä
juodakseni, sillä minä janoon. Ja hän avasi rieskaleilin ja
antoi hänen juoda, ja peitti hänen. 20 Ja hän sanoi hänelle:
seiso majan ovella, ja jos joku tulee ja kysyy sinulta ja sanoo:
onko täällä ketään? niin sano: ei ketään. 21 Ja Jael Heberin
vaimo otti naulan majasta ja vasaran käteensä, ja meni
hiljaksensa hänen tykönsä ja löi naulan hänen korvansa
juuresta läpi, niin että se meni maahan kiinni; sillä hän
makasi raskaasti ja oli hermotoin, ja hän kuoli. 22 Ja katso,
Barak ajoi Siseraa takaa; ja Jael kävi häntä vastaan ja sanoi

hänelle: tule, minä osoitan sinulle miehen, jota sinä etsit; ja
hän tuli hänen tykönsä, ja katso: Sisera makasi kuolleena
ja naula kiinni hänen korvansa juuressa. 23 Näin nöyryytti
Jumala sinä päivänä Jabinin Kanaanealaisten kuninkaan
Israelin lasten eteen. 24 Ja Israelin lasten kädet joutuivat ja
vahvistuivat Jabinia Kanaanealaisten kuningasta vastaan,
siihenasti että he hänen peräti hävittivät.

5 Niin veisasi Debora ja Barak Abinoamin poika sinä
päivänä, sanoen: 2 Että Israelin puolesta on täydellisesti
kostettu ja että kansa antoi itsensä mieluisesti siihen,
sentähden kiittäkäät Herraa. 3 Kuulkaat te kuninkaat ja
ottakaat vaari te päämiehet: minä, minä veisaan Herralle,
ja Herralle Israelin Jumalalle minä veisaan. 4 Herra,
kuin sinä läksit Seiristä ja kävit Edomin kedolta, silloin
maa vapisi, taivaat myös tiukkuivat, ja pilvet pisaroitsivat
vettä. 5 Vuoret vuosivat Herran edessä, itse Sinai Herran,
Israelin Jumalan edessä. 6 Samgarin Anatin pojan aikana
ja Jaelin aikana tiet katosivat, ja ne kuin kohdastansa
käymän piti, kävivät vääriä polkuja. 7 Talonpojat puuttuivat
Israelista, ne puuttuivat siihenasti kuin minä Debora tulin,
siihenasti kuin minä tulin äidiksi Israeliin. 8 Hän valitsi uusia
jumalia: silloin oli sota porteissa: ei siellä nähty kilpeä eikä
keihästä neljänkymmenen tuhannen seassa Israelissa. 9
Minun sydämelläni on ilo Israelin valtamiehistä: he ovat
hyväntahtoiset kansan seassa; kiittäkäät Herraa. 10 Te jotka
ajatte kaunisten aasein päällä, te jotka istutte oikeudessa,
te jotka käytte teitä myöten, puhukaat näistä. 11 Kussa
ampujat huusivat vedenkantajain seassa, siellä julistettakaan
Herran vanhurskautta ja hänen talonpoikainsa vanhurskautta
Israelissa; silloin meni Herran kansa porttein tykö. 12 Nouse,
nouse, Debora: nouse, nouse ja veisaa virsiä, valmista
itses, Barak, vangiksi ota sinun vangitsiat, sinä Abinoamin
poika. 13 Silloin rupesi se jäänyt vallitsemaan voimallista
kansaa: Herra on hallinnut väkeviä minun kauttani. 14
Ephraimista oli heidän juurensa Amalekia vastaan, ja sinun
jälkees BenJamin sinun kansoissas; Makirista ovat tulleet
hallitsiat ja Sebulonista kirjoittajat. 15 Isaskarin päämiehet
olivat myös Deboran kanssa, ja Isaskar oli niinkuin Barak
laaksoon lähetetty jalkaväkinensä; Rubenin eroituksessa
ovat suuret sydämen ajatukset. 16 Miksis istuit kahden
joukon välillä, kuullakses laumain määkynätä? Rubenin
eroituksessa ovat suuret sydämen ajatukset. 17 Gilead jäi
toiselle puolelle Jordania, ja miksi Dan asui haahtein seassa?
Asser istui meren satamissa ja asui langenneissa kylissänsä.
18 Sebulonin kansa antoi henkensä alttiiksi kuolemaan,
Naphtali myös, kedon korkeudella. 19 Kuninkaat tulivat
ja sotivat; silloin sotivat Kanaanin kuninkaat Taanakissa
Megiddon veden tykönä: ei he saaneet rahaa saaliiksensa.
20 Taivaasta sotivat tähdet juoksussansa, he sotivat Siseraa
vastaan. 21 Kisonin ojan kieritti heitä, Kedumin oja, Kisonin
oja; minun sieluni tallaa väkeviä. 22 Silloin sotkuivat hevosten
kaviot heitä, heidän väkeväinsä hätäisessä paossa. 23
Kirotkaat Merosta, sanoi Herran enkeli, kiroten kirotkaat
hänen asuvaisiansa, ettei he tulleet Herran avuksi, Herran
avuksi sankarien seassa. 24 Siunattu olkoon Jael vaimoin
seassa, Heberin Keniläisen emäntä, siunattu olkoon hän
majoissansa vaimoin seassa. 25 Kuin hän vettä anoi, niin
hän rieskaa antoi; hän kantoi voita kalliissa maljassa. 26 Hän
otti naulan käteensä ja sepän vasaran oikiaan käteensä, ja
löi Siseran ja runteli hänen päänsä, musersi ja lävisti hänen
korvainsa juuren. 27 Hänen jalkainsa juureen kumarsi hän
maahan, hän lankesi maahan ja pani maata: hänen jalkainsa
juureen kumarsi hän itsensä ja lankesi maahan, siinä kuin
hän kumarsi itsensä, siinä hän myös makasi hukutettuna.
28 Siseran äiti katsoi akkunasta ja itki huutain häkistä:
miksi viipyy hänen vaununsa tulemasta? miksi ovat hänen
vaununsa pyörät niin jääneet jälkeen? 29 Ne viisaimmat
hänen ylimmäisistä vaimoistansa vastasivat häntä, että hän
sanojansa kertoi. 30 Eikö he löydä ja jaa saalista, jokaiselle
miehelle piian taikka kaksi, ja Siseralle kirjavia ja ommeltuja
vaatteita, neulalla ommeltuja vaatteita, kirjavia molemmin
puolin kaulan ympäri, saaliiksi. 31 Kaikki sinun vihollises niin
hukkukoon, Herra! Mutta ne, kuin sinua rakastavat, olkoon
niinkuin ylöskäypä aurinko voimassansa. Ja maa oli levossa
neljäkymmentä ajastaikaa.

6 Ja Israelin lapset taas tekivät pahaa Herran edessä;
ja Herra antoi heidät Midianilaisten käteen seitsemäksi
ajastajaksi. 2 Koska Midianilaisten käsi oli ylen ankara
Israelin päällä, tekivät Israelin lapset heillensä Midianilaisten
tähden hautoja vuorille, ja luolia ja linnoja. 3 Ja kuin Israel
jotakin kylvi, tulivat Midianilaiset ja Amalekilaiset, ja ne
itäiseltä maalta heidän päällensä, 4 Ja asettivat leirinsä heitä
vastaan ja turmelivat kaiken maan kasvun Gasariin asti; ja
ei yhtäkään elatusta Israelille jättäneet ei lampaita, härkiä
eikä aaseja. 5 Sillä he tulivat laumoinensa ja majoinensa,
ja niinkuin suuri metsäsirkkain paljous, että sekä he ja
heidän kamelinsa olivat lukemattomat, ja tulivat hävittämään
maata. 6 Niin Israel peräti köyhtyi Midianilaisten tähden.
Silloin huusivat Israelin lapset Herran tykö. 7 Ja kuin Israelin
lapset huusivat Herran tykö Midianilaisten tähden, 8 Lähetti
Herra prophetan Israelin lasten tykö, joka sanoi heille: näin
sanoo Herra Israelin Jumala: minä johdatin teidät Egyptistä,

ja talutin teidät ulos orjuuden huoneesta, 9 Ja pelastin
teidät Egyptiläisten kädestä ja kaikkein kädestä, jotka teitä
vaivasivat, jotka minä ajoin teidän edestänne ulos, ja annoin
teille heidän maansa, 10 Ja minä sanoin teille: Minä olen
Herra teidän Jumalanne, älkäät peljätkö Amorilaisten jumalia,
joiden maassa te asutte; ja ette totelleet minun ääntäni.
11 Ja Herran enkeli tuli ja istui tammen alla Ophrassa,
joka Joaksen Abiesriläisen oma oli; ja hänen poikansa
Gideon tappoi nisuja viinakuurnan tykönä, saadaksensa ne
säilytetyksi Midianilaisilta. 12 Silloin ilmaantui Herran enkeli
hänelle ja sanoi: Herra olkoon sinun kanssas, sinä väkevä
sotamies! 13 Niin sanoi Gideon hänelle: minun Herrani, jos
Herra on meidän kanssamme, miksi meille siis kaikki nämät
tapahtuneet ovat? Kussa ovat kaikki hänen ihmeensä, jotka
meidän isämme ilmoittivat meille ja sanoivat: eikö Herra
meitä johdattanut Egyptistä? Mutta nyt on Herra meidät
hyljännyt ja antanut Midianilaisten käsiin. 14 Ja Herra käänsi
itsensä hänen tykönsä ja sanoi: mene tässä väkevyydessäs!
Sinä vapahdat Israelin Midianilaisten kädestä: enkö minä ole
sinua lähettänyt? 15 Hän sanoi hänelle: minun Herrani, millä
minä vapahdan Israelin? Katso, minun sukuni on kaikkein
köyhin Manassessa, ja minä olen kaikkein pienin minun
isäni huoneessa. 16 Ja Herra sanoi hänelle: totisesti minä
olen sinun kanssas, ja sinä lyöt Midianilaiset niinkuin yhden
miehen. 17 Mutta hän sanoi hänelle: jos minä olen nyt
löytänyt armon sinun tykönäs, niin anna minulle merkki, että
sinä se olet, joka minun kanssani puhut. 18 Älä kumminkaan
täältä lähde, siihenasti kuin minä tulen sinun tykös, ja kannan
minun ruokauhrini ja panen sinun etees. Hän sanoi: minä
olen siihenasti kuin sinä palajat. 19 Gideon tuli ja teurasti
vohlan, ja otti ephan happamattomia jauhoja, ja pani lihan
koriin ja lihan liemen pataan, ja vei hänen tykönsä tammen
alle ja pani eteen. 20 Ja Jumalan enkeli sanoi hänelle:
ota liha ja happamaton leipä, ja pane tämän kiven päälle,
ja kaada liemi ulos; ja hän teki niin. 21 Ja Herran enkeli
ojensi sauvansa pään, joka oli hänen kädessänsä, ja satutti
lihaan ja happamattomaan leipään, ja tuli nousi kivestä ja
kulutti lihan ja happamattoman leivän. Ja Herran enkeli
katosi hänen silmäinsä edestä. 22 Kun Gideon näki sen
olevan Herran enkelin, sanoi hän: Herra, Herra, olenko minä
niin nähnyt Herran enkelin kasvoista kasvoihin! 23 Mutta
Herra sanoi hänelle: rauha olkoon sinulle! älä pelkää, et sinä
kuole. 24 Ja Gideon rakensi Herralle alttarin siinä, jonka hän
kutsui rauhan Herraksi. Se on vielä tänäpänä Abiesriläisten
Ophrassa. 25 Ja sinä yönä sanoi Herra hänelle: ota mulli isäs
karjasta ja toinen mulli, joka on seitsemännellä vuodella, ja
kukista Baalin alttari, joka on sinun isälläs, ja hävitä metsistö,
joka siinä tykönä on, 26 Ja rakenna Herralle sinun Jumalalles
alttari tälle korkialle vuorelle, sopivaiselle paikalle, ja ota
toinen mulleista ja uhraa se polttouhriksi metsistön puilla
jonka sinä hakkaat. 27 Silloin otti Gideon kymmenen miestä
palvelioistansa ja teki niinkuin Herra hänelle sanonut oli.
Mutta hän pelkäsi ei saavansa sitä päivällä tehdä isänsä
huoneen ja kaupungin asuvaisten tähden, ja teki sen yöllä. 28
Kuin kaupungin kansa aamulla nousivat, katso, Baalin alttari
oli kukistettu ja metsistö maahan hakattu, joka sen tykönä
oli, ja toinen mulli pantu polttouhriksi alttarille, joka siihen
rakennettu oli. 29 Ja he sanoivat toinen toisellensa: kuka
on tämän tehnyt? Koska he visusti kyselivät ja tutkistelivat,
niin he sanoivat: Gideon Joaksen poika sen teki. 30 Niin
kaupungin asuvaiset puhuivat Joakselle, sanoen: anna
poikas tulla tänne! Hänen pitää kuoleman; sillä hän on
Baalin alttarin kukistanut ja metsistön hakannut, joka siinä
tykönä oli. 31 Niin Joas sanoi kaikille, jotka seisoivat häntä
vastaan: riitelettekö te Baalin puolesta? autatteko te häntä?
Joka riitelee hänen puolestansa, sen pitää kuoleman ennen
aamua: jos hän on jumala, niin kostakoon itse, että hänen
alttarinsa on kukistettu. 32 Ja siitä päivästä kutsui hän hänen
JerubBaal ja sanoi: Baal kostakoon itse, että hänen alttarinsa
kukistettu on. 33 Kuin kaikki Midianilaiset ja Amalekilaiset
ja ne itäiseltä maalta kokosivat itsensä yhteen, ja menivät
ja sioittivat heitänsä Jisreelin laaksoon, 34 Niin Herran
henki täytti Gideonin, ja hän puhalsi basunaan ja kutsui
Abieserin seuraamaan itsiänsä. 35 Ja hän lähetti sanan
koko Manasselle ja kutsui myös heitä seuraamaan. Hän
lähetti myös sanan Asserille, Sebulonille ja Naphtalille, ja
hekin tulivat heitä vastaan. 36 Ja Gideon sanoi Jumalalle:
jos sinä vapahdat Israelin minun käteni kautta, niinkuin
sinä sanonut olet; 37 Katso, minä panen villaisen nahan
pihalle: jos kaste tulee ainoastaan nahan päälle ja kaikki
muu maa on kuiva, niin minä ymmärrän, ettäs minun käteni
kautta Israelin vapahdat, niinkuin sinä sanonut olet. 38 Ja
se tapahtui niin: kuin hän toisena päivänä varhain nousi,
kääri hän nahan kokoon ja pusersi kasteen nahasta ja täytti
maljan vedestä. 39 Ja Gideon sanoi Jumalalle: älköön sinun
vihas syttykö minua vastaan, jos minä vielä kerran puhun:
minä koettelen vielä kerran sitä nahalla: anna ainoastaan
nahan kuivan olla ja kaikella muulla maalla kasteen. 40
Jumala teki myös niin sinä yönä: ja nahka ainoastaan jäi
kuivaksi, ja kaste tuli kaiken maan päälle.

7 Silloin nousi JerubBaal (se on Gideon) varhain aamulla
ja kaikki väki joka hänen kanssansa oli, ja sioittivat
heitänsä Harodin lähteen tykö, niin että Midianilaisten

leiri oli pohjaan päin, vartian kukkulan takana, laaksossa.
2 Ja Herra sanoi Gideonille: ylen paljo on väkeä sinun
kanssas: jos minä antaisin Midianin heidän käsiinsä, kerskais
Israel minua vastaan ja sanois: minun käteni vapahti
minua. 3 Niin anna nyt huutaa kansan korvissa ja sanoa:
joka pelkuri ja hämmästynyt on, palatkaan ja nopiasti
rientäkään Gileadin vuorelta. Silloin palasi kansaa takaperin
kaksikolmattakymmentä tuhatta, ja kymmenentuhatta jäi. 4 Ja
Herra sanoi Gideonille: vielä on paljo kansaa, vie heitä veden
tykö, siellä minä koettelen heitä sinulle: ja josta minä sanon
sinulle: tämä menköön sinun kanssas, hän myös menee
sinun kanssas: ja josta minä taas sanon sinulle: älköön hän
menkö sinun kanssas, ei hänen pidä menemän. 5 Ja hän
vei kansan veden tykö; ja Herra sanoi Gideonille: joka vettä
latkii kielellänsä niinkuin koira latkii, aseta häntä erinänsä
seisomaan, niin myös kaikki, jotka heitänsä polvillensa
kumartavat juodessansa. 6 Silloin oli niitä, jotka latkivat
kädestänsä suuhunsa, kolmesataa miestä; ja kaikki muu
kansa olivat kumartaneet polvillensa juomaan vettä. 7 Ja
Herra sanoi Gideonille: kolmensadan miehen kautta, jotka
latkivat, vapahdan minä teitä, ja annan Midianilaiset sinun
käsiis; mutta kaikki muu kansa menkään kukin siallensa. 8
Ja kansa otti evään myötänsä ja basunansa, mutta kaikki
muut Israelin miehet antoi hän mennä itsekunkin majaansa,
ja vahvisti itsensä ainoasti kolmellasadalla miehellä; ja
Midianilaisten leiri oli hänen edessänsä alhaalla laaksossa.
9 Ja Herra sanoi sinä yönä hänelle: nouse ja mene alas
leiriin, sillä minä olen antanut heidät sinut käsiis. 10 Jos
sinä pelkäät mennä sinne, niin anna palvelias Puran mennä
sinun kanssas leiriin, 11 Ettäs kuulisit, mitä he puhuvat; sitte
sinun kätes vahvistuvat ja sinä menet leiriin. Niin hän meni
palveliansa Puran kanssa leiriin, sille paikalle, kussa vartiat
olivat. 12 Mutta Midianilaiset ja Amalekilaiset ja kaikki ne
itäiseltä maalta, makasivat laaksossa niinkuin metsäsirkkain
paljous ja heidän kamelinsa olivat lukemattomat, niinkuin
santa meren rannalla paljouden tähden. 13 Koska Gideon
tuli, katso, niin jutteli yksi kumppanillensa unen ja sanoi:
katso, minä näin unta ja olin näkevinäni ohraisen porokakun
kierittävän itsensä Midianilaisten leiriin, ja tulevan majaan
asti, ja lyövän sen päälle, niin että se lankesi maahan,
ja kukistavan sen ylösalaisin, niin että maja maassa oli.
14 Jolle se toinen vastasi ja sanoi: ei se ole muuta, kuin
Gideonin Joaksen pojan Israelin miehen miekka: Jumala
on antanut Midianilaiset hänen käsiinsä kaiken heidän
sotajoukkonsa kanssa. 15 Kuin Gideon kuuli unen juteltavan
ja sen selityksen, niin hän kumartaen rukoili, ja palasi
Israelin leiriin ja sanoi: valmistakaat itsenne, sillä Herra on
antanut Midianilaisten sotajoukon teidän käsiinne. 16 Ja
hän jakoi ne kolmesataa miestä kolmeen joukkoon, ja antoi
basunat heidän jokaisen käteensä ja tyhjät savi-astiat, ja
lamput astiain sisälle, 17 Ja sanoi heille: katsokaat minua,
ja tehkäät te niin: katso, kuin minä tulen leirin ääreen,
niinkuin minä teen, niin myös te tehkäät. 18 Ja minä puhallan
basunaan ja kaikki jotka minun kanssani ovat, niin myös
teidän pitää puhaltaman basunaan kaiken leirin ympäri, ja
teidän pitää sanoman: (tässä) Herra ja Gideon. 19 Silloin tuli
Gideon leiriin, ja sata miestä jotka hänen kanssansa olivat,
ensimäisten vartiain tykö, jotka siellä asetetut olivat, herättivät
ainoasti vartiat, ja puhalsivat basuniin, ja rikkoivat saviastiat,
jotka olivat heidän käsissänsä. 20 Ja ne kolme joukkoa
puhalsivat basunaan, ja rikkoivat saviastiat, mutta lamput
he tempasivat vasempaan käteensä ja basunat oikiaan
käteensä, joihin he puhalsivat ja huusivat: (tässä) Herran
ja Gideonin miekka. 21 Ja jokainen seisoi siallansa leirin
ympärillä. Silloin rupesi kaikki leiri juoksemaan, huutamaan ja
pakenemaan. 22 Ja koska ne kolmesataa miestä puhalsivat
basuniin, sovitti Herra niin, että yhden miekka kääntyi toista
vastaan siinä sotajoukossa; ja sotaväki pakeni Bethsittan
ja Zeredataan, Abel Meholan rajan viereen, Tabatin tykö.
23 Ja Israelin miehet kokoontuivat Naphtalista, Asserista ja
kaikesta Manassesta, ja ajoivat Midianilaisia takaa. 24 Ja
Gideon lähetti sanansaattajat kaikelle Ephraimin vuorelle,
sanoen: tulkaat alas Midianilaisia vastaan ja ennättäkäät
heiltä vedet BetBaraan ja Jordaniin asti. Niin kokoontuivat
kaikki Ephraimin miehet ja ennättivät vedet BetBaraan ja
Jordaniin asti. 25 Ja he ottivat kaksi Midianilaisten päämiestä
kiinni, Orebin ja Zebin, ja tappoivat Orebin Orebin kalliolla,
ja Zebin he tappoivat Zebin viinakuurnassa, ja ajoivat
Midianilaisia takaa; mutta Orebin ja Zebin päät kantoivat he
Gideonille Jordanin ylitse.

8 Ja Ephraimin miehet sanoivat hänelle: miksis tämän
meille teit, ettes kutsunut meitä, kuin sinä menit sotimaan
Midianilaisia vastaan? ja he riitelivät kovin hänen kanssanssa.
2 Niin hän vastasi heitä: mitä minä olen nyt tehnyt niinkuin
te? Eikö Ephraimin viinapuun oksa parempi ole, kuin
Abieserin koko viinamarjan läjä? 3 Jumala antoi Midianilaisten
päämiehet Orebin ja Zebin teidän käsiinne: kuinka olisin
minä taitanut niin tehdä, kuin te teitte? Ja kuin hän sen
sanoi, asettui heidän vihansa. 4 Kuin Gideon tuli Jordanin
tykö, meni hän sen ylitse, ja ne kolmesataa miestä jotka
hänen kanssansa olivat, ja he olivat väsyneet ja ajoivat
takaa. 5 Ja hän sanoi Sukkotin asuvaisille: antakaat vähä
leipää väelle joka minun kanssani on; sillä he ovat väsyneet,

että minä saisin ajaa Midianilaisten kuninkaita Sebaa ja
Zalmunnaa takaa. 6 Mutta Sukkotin päämiehet sanoivat:
onko Seban ja Zalmunnan kämmen juuri jo sinun kädessäs,
että meidän pitää sinun sotaväelles leipää antaman? 7
Gideon sanoi: sentähden kuin Herra minun käsiini antaa
Seban ja Zalmunnan, niin minä muserran teidän lihanne
korven orjantappuroilla ja ohdakkeilla. 8 Ja hän meni sieltä
ylös Penueliin ja puhui heille myös niin. Ja Penuelin kansa
vastasi häntä niinkuin Sukkotinkin miehet. 9 Niin puhui hän
myös Penuelin kansalle, sanoen: kuin minä rauhassa palajan,
kukistan minä tämän tornin. 10 Mutta Seba ja Zalmunna olivat
Karkorissa ja heidän sotajoukkonsa heidän kanssansa lähes
viisitoistakymmentä tuhatta, kaikki jotka jäivät koko sotaväen
joukosta itäiseltä maalta; sillä sata ja kaksikymmentä tuhatta
miekan vetävää miestä oli siellä langennut. 11 Ja Gideon
meni ylös niiden tietä, jotka majoissa asuvat itäisellä puolella
Nobatia ja Jogbehaa, ja löi leirin, sillä he olivat suruttomat.
12 Ja Seba ja Zalmunna pakenivat, mutta hän ajoi heitä
takaa, ja sai ne kaksi Midianilaisten kuningasta Seban ja
Zalmunnan kiinni, ja peljätti kaiken heidän sotaväkensä. 13
Ja Gideon Joaksen poika palasi sodasta, ennenkuin aurinko
nousi, 14 Ja sai yhden palvelian kiinni, joka oli Sukkotista, ja
kysyi häneltä: ja se kirjoitti hänelle Sukkotin päämiehet ja
vanhimmat, seitsemänkahdeksattakymmentä miestä. 15 Ja
hän tuli Sukkotiin kansan tykö ja sanoi: tässä on Seba ja
Zalmunna, joilla te pilkkasitte minua, sanoen: onko Seban ja
Zalmunnan kämmen jo juuri sinun kädessäs, että meidän
pitäis sentähden sinun sotaväelles, joka väsynyt on, leipää
antaman? 16 Ja hän otti ne kaupungin vanhimmat ja korven
orjantappuroita ja ohdakkeita, ja antoi Sukkotin miehet piestä.
17 Ja kukisti Penuelin tornin, ja tappoi kaupungin kansan.
18 Ja hän sanoi Seballe ja Zalmunnalle: minkämuotoiset
miehet ne olivat, jotka te tapoitte Taborissa? He sanoivat:
ne olivat sinun muotoises, kauniit kuin kuninkaan pojat. 19
Ja hän sanoi: ne olivat minun veljeni, minun äitini pojat:
niin totta kuin Herra elää, jos te olisitte antaneet heidän
elää, niin en tappaisi minä teitä. 20 Ja hän sanoi Jeterille
esikoisellensa: nouse ja tapa heitä, mutta nuorukainen ei
vetänyt miekkaansa, sillä hän pelkäsi, että hän oli vielä
nuorukainen. 21 Mutta Seba ja Zalmunna sanoivat: nouse
sinä meitä lyömään, sillä niinkuin mies on, niin on myös
hänen voimansa. Niin Gideon nousi ja tappoi Seban ja
Zalmunnan, ja otti nastat, jotka heidän kameleinsa kaulassa
olivat. 22 Silloin sanoivat Israelin miehet Gideonille: hallitse
sinä meitä, sinä ja sinun poikas, ja sinun poikas poika;
sillä sinä vapahdit meidät Midianilaisten käsistä. 23 Mutta
Gideon sanoi heille: en minä tahdo hallita teitä, ei myös
minun poikani pidä teitä hallitseman, vaan Herra olkoon
teidän hallitsianne. 24 Ja Gideon sanoi heille: yhtä minä
anon teiltä: jokainen antakoon minulle korvarenkaat, kukin
saaliistansa; sillä he olivat Ismaelilaisia, ja heillä olivat
kultaiset korvarenkaat. 25 Ja he sanoivat: me annamme
mielellämme; ja levittivät vaatteen, jonka päälle itsekukin
heitti ne korvarenkaat, jotka he ryövänneet olivat. 26 Ja
ne kultaiset korvarenkaat, joita hän anonut oli, painoivat
tuhannen ja seitsemänsataa sikliä kultaa, ilman nastoja,
käädyjä ja purpuravaatteita, joita Midianilaisten kuninkaat
kantoivat, ja ilman heidän kameleinsa kultaisia kaulasiteitä.
27 Ja Gideon teki niistä päällisvaatteen ja pani sen omaan
kaupunkiinsa Ophraan; ja koko Israel teki huorin sen
jälkeen siinä, ja se tuli Gideonille ja hänen huoneellensa
paulaksi. 28 Ja niin Midianilaiset alennettiin Israelin lasten
edessä, ja ei enää nostaneet ylös päätänsä; ja maa oli
levossa neljäkymmentä ajastaikaa, niinkauvan kuin Gideon
eli. 29 Ja JerubBaal Joaksen poika meni ja asui omassa
huoneessansa. 30 Ja Gideonilla oli seitsemänkymmentä
poikaa, jotka hänen kupeistansa tulleet olivat; sillä hänellä oli
monta emäntää. 31 Ja hänen jalkavaimonsa, joka hänellä
Sikemissä oli, synnytti myös hänelle pojan, ja kutsui hänen
nimensä Abimelek. 32 Ja Gideon Joaksen poika kuoli hyvällä
ijällä ja haudattiin isänsä Joaksen hautaan Ophrassa, joka
Abiesriläisten oma oli. 33 Kuin Gideon kuollut oli, käänsi
Israelin kansa itsensä huorin tekemään Baalin jälkeen ja teki
BaalBeritin itsellensä jumalaksi. 34 Ja Israelin lapset ei enää
muistaneet Herraa Jumalaansa, joka heidät vapahti kaikilta
heidän vihollisiltansa, ympäristöllä. 35 Ja ei he tehneet
yhtään laupiutta JerubBaalin Gideonin huoneelle kaikesta
hyvästä, minkä hän Israelille teki.

9 Mutta Abimelek, JerubBaalin poika, meni Sikemiin
äitinsä veljein tykö, puhui heille ja koko äitinsä isän
huoneen sukukunnalle ja sanoi: 2 Puhukaat nyt kaikkein
päämiesten korvissa Sikemissä: mikä teille on parempi,
että seitsemänkymmentä miestä, kaikki JerubBaalin pojat,
hallitsevat teitä, eli jos yksi mies hallitsee teitä? Ja muistakaat,
että minä olen teidän luunne ja lihanne. 3 Niin puhuivat hänen
äitinsä veljet kaikki nämät sanat hänestä kaikkein Sikemin
päämiesten korvissa; ja heidän sydämensä käännettiin
AbiMelekin jälkeen, sillä he sanoivat: hän on meidän
veljemme. 4 Ja he antoivat hänelle seitsemänkymmentä
hopiapenninkiä BaalBeritin huoneesta, joilla AbiMelek
palkkasi itsellensä valtojamia ja joutilaita miehiä, jotka häntä
seurasivat, 5 Ja hän tuli isänsä huoneesen Ophraan,
ja murhasi seitsemänkymmentä veljeänsä, JerubBaalin

poikaa, yhden kiven päällä. Mutta Jotam, nuorin JerubBaalin
pojista jäi; sillä hän kätki itsensä. 6 Ja kaikki päämiehet
Sikemistä ja koko Millon huone kokoontuivat, ja menivät ja
asettivat Abimelekin kuninkaaksi korkian tammen tykönä, joka
Sikemissä on. 7 Kuin tämä sanottiin Jotamille, meni hän pois
ja seisoi Gerisimin vuoren kukkulalla, korotti äänensä ja huusi
ja sanoi heille: kuulkaat minua, te Sikemin päämiehet, että
Jumala myös kuulis teitä: 8 Puut menivät kerran yksimielisesti
voitelemaan itsellensä kuningasta ja sanoivat öljypuulle: ole
meidän kuninkaamme. 9 Mutta öljypuu vastasi heitä: pitääkö
minun luopuman lihavuudestani, jolla sekä jumalia ja myös
ihmisiä minussa kunnioitetaan, ja menemän ja korottaman
itseni puiden ylitse? 10 Niin puut sanoivat fikunapuulle:
tule sinä ja ole meidän kuninkaamme. 11 Mutta fikunapuu
sanoi heille: pitääkö minun luopuman makeudestani ja
parhaasta hedelmästäni, ja menemän ja korottaman itseni
puiden ylitse? 12 Niin sanoivat puut viinapuulle: tule sinä ja
ole meidän kuninkaamme. 13 Mutta viinapuu sanoi heille:
pitääkö minun luopuman viinastani, joka sekä jumalat että
ihmiset ilahuttaa, ja menemän ja korottaman itseni puiden
ylitse? 14 Niin sanoivat kaikki puut orjantappuralle: tule
sinä ja ole meidän kuninkaamme. 15 Ja orjantappura sanoi
puille: onko se tosi, että tahdotte minua voidella teillenne
kuninkaaksi, niin tulkaat ja levätkäät minun varjoni alla. Mutta
jos ei, niin lähtekään tuli orjantappurapensaasta ja polttakaan
sedripuut Libanonissa. 16 Oletteko te siis nyt oikein ja
toimellisesti tehneet, kuin AbiMelekin kuninkaaksi teitte, ja
oletteko te oikein tehneet JerubBaalia ja hänen huonettansa
vastaan? Ja oletteko niin tehneet häntä vastaan kuin hän
ansaitsikin teiltä? 17 Että minun isäni on teidän edessänne
sotinut ja antanut henkensä alttiiksi, vapahtaaksensa teitä
Midianilaisten kädestä. 18 Ja te olette nousseet minun
isäni huonetta vastaan tänäpänä ja olette tappaneet hänen
poikansa, seitsemänkymmentä miestä yhden kiven päällä; ja
teitte teillenne AbiMelekin, hänen piikansa pojan, kuninkaaksi
Sikemin päämiesten ylitse, että hän teidän veljenne on. 19
Jos olette oikein ja toimellisesti tehneet JerubBaalia ja hänen
huonettansa vastaan tänäpänä, niin iloitkaat AbiMelekistä,
ja hän myös iloitkaan teistä. 20 Mutta jollei, niin lähteköön
tuli AbiMelekistä ja polttakoon Sikemin päämiehet ja Millon
huoneen; lähteköön myös tuli Sikemin päämiehistä ja Millon
huoneesta ja polttakoon AbiMelekin. 21 Ja Jotam pakeni ja
vältti, ja meni Beeraan ja asui siellä veljensä AbiMelekin
tähden. 22 Kuin AbiMelek jo kolme vuotta oli hallinnut
Israelia, 23 Lähetti Jumala pahan hengen AbiMelekin ja
Sikemin päämiesten välille: ja Sikemin päämiehet asettivat
itsensä AbiMelekiä vastaan; 24 Että se vääryys, jonka
hän teki seitsemällekymmenelle JerubBaalin pojalle, ja
heidän verensä tulis ja pantaisiin AbiMelekin heidän veljensä
päälle, joka heidät oli murhannut, ja Sikemin päämiesten
päälle, jotka olivat vahvistaneet hänen kätensä veljiänsä
murhaamaan. 25 Ja Sikemin päämiehet panivat väijyjiä
vuorten kukkoille häntä vastaan, ja he ryöväsivät tiellä kaikki,
jotka siitä matkustivat; ja se ilmoitettiin AbiMelekille. 26
Niin tuli Gaal Ebedin poika ja hänen veljensä, ja menivät
Sikemiin; ja Sikemin päämiehet uskalsivat hänen päällensä,
27 Ja menivät kedolle, ja poimivat viinamäkensä ja sotkuivat,
ja iloiten veisasivat, ja menivät jumalansa huoneeseen,
söivät ja joivat, ja kirosivat AbiMelekiä. 28 Ja Gaal Ebedin
poika sanoi: mikä on AbiMelek ja mikä on Sikem, että
me häntä palvelemme? eikö hän ole JerubBaalin poika, ja
Sebul hänen päämiehensä? Palvelkaat paremmin Hemorin
Sikemin isän miehiä: miksi meidän pitää häntä palveleman?
29 Jumala tekis että kansa olis minun käteni alla, että minä
ajaisin AbiMelekin ulos. Niin sanottiin AbiMelekille: enennä
sotajoukkos ja käy ulos. 30 Kuin Sebul, kaupungin päämies,
kuuli Gaalin, Ebedin pojan, sanan, vihastui hän sangen
suuresti. 31 Ja lähetti sanansaattajat AbiMelekille salaisesti,
sanoen: Katso, Gaal, Ebedin poika ja hänen veljensä tulivat
Sikemiin, tekemään kaupunkia sinulle vastahakoiseksi. 32
Niin nouse nyt yöllä, sinä ja sinun väkes, joka myötäs on, ja
väijy kedolla; 33 Ja aamulla, kuin aurinko nousee, ole varhain
ylhäällä ja karkaa kaupungin päälle. Ja kuin hän ja se kansa,
joka hänen myötänsä on, tulevat sinun tykös, niin tee hänen
kanssansa niinkuin sinun kätes löytää. 34 AbiMelek nousi
yöllä ja kaikki kansa, joka hänen seurassansa oli, ja asetti
vartian Sikemin eteen neljään joukkoon. 35 Ja Gaal, Ebedin
poika, kävi kaupungin portin eteen; mutta AbiMelek nousi
väijymisestänsä sen väen kanssa, joka hänen myötänsä oli.
36 Kuin Gaal näki kansan, sanoi hän Sebulille: katso, tuolta
tulee kansan joukko alas vuorten kukkoilta. Ja Sebul sanoi
hänelle: sinä näet vuorten varjon niinkuin ihmiset. 37 Gaal
puhui taas ja sanoi: katso, tuolta tulee kansan joukko alas
keskeltä maata ja yksi joukko tulee Noituustammen tieltä.
38 Niin sanoi Sebul hänelle: kussa on nyt sinun suus, joka
sanoi: kuka on AbiMelek, että meidän häntä palveleman
pitää? eikö tämä ole se kansa, jonkas olet katsonut ylön?
käy nyt ulos ja sodi häntä vastaan. 39 Ja Gaal meni Sikemin
päämiesten edellä ja soti AbiMelekiä vastaan. 40 Mutta
AbiMelek ajoi häntä takaa, ja hän pakeni hänen edestänsä;
ja monta lankesi lyötynä kaupungin porttiin saakka. 41 Ja
AbiMelek oli Arumassa; mutta Sebul ajoi Gaalin ja veljensä
ulos, niin ettei he saaneet olla Sikemissä. 42 Ja aamulla
läksi kansa kedolle; ja kuin AbiMelek sen sai tietää, 43 Otti

hän kansan ja jakoi kolmeen osaan, ja asetti väijytyksen
kedolle. Kuin hän siis näki, että kansa läksi kaupungista ulos,
lankesi hän heidän päällensä ja löi heidät. 44 Mutta AbiMelek
sen joukon kanssa, joka hänen seurassansa oli, lankesi
heidän päällensä, ja kävivät kaupungin porttiin saakka, ja ne
kaksi joukkoa lankesivat niiden päälle, jotka kedolla olivat,
ja löivät heidät. 45 Sitte soti AbiMelek kaupunkia vastaan
kaiken sen päivän, ja voitti kaupungin, ja tappoi kansan, joka
siellä oli, ja kukisti kaupungin, ja kylvi suolaa sen päälle. 46
Kuin kaikki päämiehet, jotka Sikemin tornissa asuivat, sen
kuulivat, menivät he linnaan jumalan Beritin huoneesen. 47
Ja AbiMelekille ilmoitettiin kaikki Sikemin tornin päämiehet
kokoontuneeksi. 48 Niin meni AbiMelek ylös Salmonin
vuorelle, hän ja kaikki kansa joka hänen seurassansa oli, ja
AbiMelek otti kirveen käteensä ja hakkasi oksan puusta,
pani olallensa ja kantoi sen, ja sanoi kansalle, joka hänen
seurassansa oli: mitä te näitte minun tekevän, se myös te
nopiasti tehkäät niinkuin minäkin. 49 Ja hakkasi myös kaikki
kansa itsekukin oksansa ja seurasi AbiMelekiä, ja heittivät ne
linnan päälle, ja polttivat niillä linnan tulessa; niin että myös
kaikki Sikemin tornin päämiehet kuolivat, lähes tuhannen
miestä ja vaimoa. 50 Niin AbiMelek meni Tebetseen, piiritti ja
voitti sen. 51 Mutta siinä oli vahva torni keskellä kaupunkia,
johonka kaikki pakenivat sekä miehet että vaimot ja kaikki
kaupungin päämiehet, ja sulkivat kiinni perässänsä, ja
kiipesivät tornin katon päälle. 52 Sitte tuli AbiMelek tornin
tykö, soti sitä vastaan, ja tuli tornin oven eteen, sitä tulella
polttamaan. 53 Mutta yksi vaimo heitti myllynkiven kappaleen
AbiMelekin päähän ja löi hänen pääkallonsa rikki. 54 Sitte
kutsui AbiMelek nopiasti palveliansa, joka kantoi hänen
aseitansa, ja sanoi hänelle: vedä miekkas ulos ja tapa
minua, ettei minusta sanottaisi: vaimo tappoi hänen; niin
pisti palvelia hänen lävitse, ja hän kuoli. 55 Ja kuin Israelin
miehet näkivät AbiMelekin kuolleeksi, menivät he itsekukin
paikallensa. 56 Ja näin maksoi Jumala AbiMelekille sen
pahuuden, minkä hän teki isäänsä vastaan, että hän tappoi
seitsemänkymmentä veljeänsä. 57 Niin myös kaiken sen
pahuuden, minkä Sikemin miehet tekivät, antoi Jumala tulla
heidän päänsä päälle; ja heidän päällensä tuli Jotamin
JerubBaalin pojan kirous.

10 AbiMelekin jälkeen nousi Isaskarilainen Tola, Dodan
pojan Puan poika, auttamaan Israelia. Ja hän
asui Samirissa, Ephraimin vuorella, 2 Ja tuomitsi
Israelia kolmekolmattakymmentä ajastaikaa, ja kuoli ja
haudattiin Samiriin. 3 Hänen jälkeensä nousi Jair
Gileadilainen ja tuomitsi Israelia kaksikolmattakymmentä
ajastaikaa. 4 Ja hänellä oli kolmekymmentä poikaa, jotka
ajoivat kolmellakymmenellä aasin varsalla, ja heillä oli
kolmekymmentä kaupunkia, jotka kutsuttiin Jairin kyliksi
tähän päivään asti ja ovat Gileadin maalla. 5 Ja Jair kuoli ja
haudattiin Kamoniin. 6 Mutta Israelin lapset tekivät vielä
pahaa Herran edessä, ja palvelivat Baalia ja Astarotia,
ja Syrian jumalia, ja Zidonin jumalia, ja Moabin jumalia,
ja Ammonin lasten jumalia, ja Philistealaisten jumalia, ja
luopuivat Herrasta ja ei palvelleet häntä. 7 Niin julmistui
Herran viha Israelin ylitse, ja hän myi heidät Philistealaisten
ja Ammonin lasten käteen. 8 Ja he vaativat ja vaivasivat siitä
vuodesta kaikkia Israelin lapsia kahdeksantoistakymmentä
ajastaikaa, kaikkia Israelin lapsia, jotka olivat tällä puolella
Jordania, Amorilaisten maalla, joka on Gileadissa. 9 Ja
Ammonin lapset matkustivat Jordanin ylitse ja sotivat Juudaa,
BenJaminia ja Ephraimin huonetta vastaan, ja Israel suuresti
ahdistettiin. 10 Niin huusivat Israelin lapset Herran tykö,
sanoen: me olemme syntiä tehneet sinua vastaan; sillä me
olemme hyljänneet meidän Jumalamme ja palvelleet Baalia.
11 Mutta Herra sanoi Israelin lapsille: Eikö Egyptiläiset,
Amorilaiset, Ammonilaiset, Philistealaiset, 12 Ja Zidonilaiset,
Amalekilaiset ja Maonilaiset ole teitä vaivanneet? ja minä
autin teitä heidän käsistänsä, kuin te minun tyköni huusitte.
13 Niin te hylkäsitte minun, ja olette palvelleet muita jumalia:
sentähden en minä teitä tahdo auttaa. 14 Menkäät ja
rukoilkaat niitä jumalia, jotka te valinneet olette, antakaat
niiden auttaa teitänne ahdistuksenne aikana. 15 Mutta Israelin
lapset vastasivat Herralle: me olemme syntiä tehneet, tee
meidän kanssamme niinkuin sinulle otollinen on, kuitenkin
auta meitä tällä ajalla. 16 Ja he panivat tyköänsä vieraat
jumalat pois, ja palvelivat Herraa; ja hänen sielunsa suuresti
armahti Israelin vaivaa. 17 Ja Ammonin lapset kokoontuivat ja
sioittivat itsensä Gileadiin; mutta Israelin lapset kokoontuivat
ja sioittivat itsensä Mitspaan. 18 Ja kansa ja ylimmäiset
Gileadista sanoivat toinen toisellensa: kuka rupee ensisti
sotimaan Ammonin lapsia vastaan, hänen pitää oleman
kaikkein Gileadin asuvaisten pääruhtinaan.

11 Ja Jephta Gileadista oli väkevä sotamies, vaan hän
oli äpärä; ja Gilead oli siittänyt Jephtan. 2 Mutta kuin
Gileadin emäntä synnytti hänelle lapsia, ja vaimon lapset
tulivat isoiksi, ajoivat he Jephtan ulos, ja sanoivat hänelle: ei
sinun pidä perimän meidän isämme huoneessa, sillä sinä olet
vieraan vaimon poika. 3 Niin pakeni Jephta veljeinsä edestä
ja asui Tobin maalla; ja Jephtan tykö kokoontuivat joutilaat
miehet ja menivät hänen kanssanssa. 4 Ja kappaleen ajan
perästä sotivat Ammonin lapset Israelia vastaan. 5 Kuin

Ammonin lapset sotivat Israelia vastaan, menivät Gileadin
vanhimmat tuomaan Jephtaa Tobin maalta jällensä, 6 Ja
sanoivat hänelle: tule ja ole meidän päämiehemme, sotimaan
Ammonin lapsia vastaan. 7 Vaan Jephta sanoi Gileadin
vanhimmille: ettekö te minua vihanneet ja ajaneet minua isäni
huoneesta ulos? ja nyt te tulette minun tyköni, kuin teillä tuska
on? 8 Gileadin vanhimmat sanoivat Jephtalle: sentähden
me nyt tulemme jälleen sinun tykös, ettäs kävisit meidän
kanssamme, ja sotisit Ammonin lapsia vastaan, ja olisit
meidän päämiehemme ja kaikkein jotka Gileadissa asuvat.
9 Jephta sanoi Gileadin vanhimmille: jos te viette minun
sotimaan Ammonin lapsia vastaan, ja Herra antaa heidät
minun eteeni, pitääkö minun oleman teidän päämiehenne?
10 Gileadin vanhimmat sanoivat Jephtalle: Herra olkoon
kuulia meidän välillämme, jos emme sitä tee, mitä sinä
sanonut olet. 11 Ja Jephta meni Gileadin vanhimpain kanssa,
ja kansa asetti hänen itsellensä päämieheksi ja johdattajaksi.
Ja Jephta puhui Herran edessä kaikki sanansa Mitspassa.
12 Silloin lähetti Jephta sanansaattajat Ammonin lasten
kuninkaan tykö, sanoen: mitä sinun on minun kanssani, ettäs
tulet sotimaan minua ja minun maakuntaani vastaan? 13
Ammonin lasten kuningas vastasi Jephtan sanansaattajia:
että Israel otti minun maani, silloin kuin hän läksi Egyptistä,
Arnonista Jabbokiin ja Jordaniin asti, anna siis ne jällensä
hyvällä sovinnolla. 14 Jephta lähetti taas sanansaattajat
Ammonin lasten kuninkaan tykö, 15 Jotka sanoivat hänelle:
näin sanoo Jephta: ei Israel ottanut maakuntaa Moabilaisilta
eikä Ammonin lapsilta: 16 Sillä kuin he läksivät Egyptistä,
matkusti Israel korven lävitse Punaiseen mereen asti, ja tuli
Kadekseen. 17 Ja Israel lähetti sanansaattajat Edomilaisten
kuninkaan tykö, sanoen: anna minun käydä sinun maas
lävitse. Mutta Edomilaisten kuningas ei kuullut heitä. Ja
hän lähetti myös Moabilaisten kuninkaan tykö, joka ei
myöskään tahtonut. Niin oli Israel Kadeksessa, 18 Ja
vaelsi korvessa, ja kävi Edomilaisten ja Moabilaisten maita
ympäri, ja tuli auringon nousemisen puolelta Moabilaisten
maahan, ja sioitti itsensä tuolla puolella Arnonia; ja ei tulleet
Moabilaisten rajan sisälle, sillä Arnon on Moabilaisten raja.
19 Ja Israel lähetti sanansaattajat Sihonin Amorilaisten
kuninkaan, Hesbonin kuninkaan tykö, ja sanoi hänelle:
salli meidän käydä sinun maas lävitse omaan paikkaani
asti. 20 Mutta ei Sihon uskonut Israelia käymään rajansa
ohitse, vaan kokosi kaiken väkensä, ja sioittivat itsensä
Jaksassa, ja soti Israelia vastaan. 21 Mutta Herra Israelin
Jumala antoi Sihonin kaiken väkensä kanssa Israelin käsiin,
että he löivät heidät: ja niin omisti Israel kaiken maan
Amorilaisilta, jotka siinä maassa asuivat, 22 Ja omistivat
myös kaikki Amorilaisten rajat, ruveten Arnonista Jabbokiin
asti ja korvesta Jordaniin asti. 23 Näin on Herra Israelin
Jumala ajanut Amorilaiset kansansa Israelin edestä pois:
ja sinä nyt sen omistaisit. 24 Jos sinun jumalas Kamos on
jonkun ajanut pois, omista se, ja anna meidän omistaa kaikki
ne, jotka Herra meidän Jumalamme meidän edestämme on
ajanut pois. 25 Vai luuletkos sinun paljoa paremmaksi kuin
Balak Zipporin poika Moabilaisten kuningas oli? eikö hän
riidellyt ja sotinut kappaletta aikaa Israelia vastaan? 26 Kuin
Israel asui Hesbonissa ja hänen tyttärissänsä, Aroerissa ja
hänen tyttärissänsä, ja kaikissa kaupungeissa, jotka ovat
läsnä Arnonia, kolmesataa ajastaikaa; miksi ette ottaneet
sitä silloin pois. 27 Ja en minä mitään rikkonut sinua vastaan,
ja sinä teet niin pahoin minun kanssani, ettäs sodit minua
vastaan: Herra joka on tuomari, tuomitkoon tänäpänä Israelin
lasten ja Ammonin lasten välillä. 28 Mutta Ammonin lasten
kuningas ei pitänyt lukua Jephtan sanoista, jotka hän oli
hänen tykönsä lähettänyt. 29 Silloin tuli Herran henki Jephtan
päälle, ja hän kävi Gileadin ja Manassen lävitse, ja Mitspan
lävitse, joka on Gileadissa, ja Mitspasta Gileadissa kävi
hän Ammonin lasten ylitse. 30 Ja Jephta lupasi Herralle
lupauksen ja sanoi: jos sinä kokonansa annat Ammonin
lapset minun käsiini: 31 Mitä ikänä minun huoneeni ovesta
kohtaa minua, kuin minä rauhassa palajan Ammonin lapsilta,
se pitää oleman Herran, ja minä uhraan sen polttouhriksi.
32 Niin Jephta meni sotimaan Ammonin lapsia vastaan, ja
Herra antoi heidät hänen käsiinsä. 33 Ja hän löi heidät,
Aroerista Minnitiin asti, kaksikymmenstä kaupunkia, ja Abelin
viinamäkeen asti sangen suurella tapolla. Ja niin Ammonin
lapset alennettiin Israelin lasten edestä. 34 Kuin Jephta
tuli huoneesensa Mitspaan, katso, niin hänen tyttärensä
kävi häntä vastaan kanteleilla ja hypyillä; ja se oli ainoa
lapsi, eikä hänellä ollut yhtäkään muuta poikaa eli tytärtä. 35
Ja kuin hän näki hänen, repäisi hän vaatteensa ja sanoi:
ah, minun tyttäreni, sinä painat alas ja sangen surulliseksi
saatat minun; sillä minä avasin suuni Herralle, ja en saa sitä
ottaa takaperin. 36 Mutta hän vastasi: isäni, jos avasit suus
Herralle, niin tee minun kanssani niinkuin sinun suustas on
lähtenyt, että Herra on kostanut sinun vihollisilles, Ammonin
lapsille. 37 Ja sanoi isällensä: tee se ainoastansa minulle,
ettäs soisit minun kaksi kuukautta mennä vuorelle ja itkeä
minun neitsyyttäni tuttavain piikain kanssa. 38 Hän sanoi:
mene, ja laski hänen menemään kahdeksi kuukaudeksi;
niin meni hän tuttavain piikain kanssa, ja itki neitsyyttänsä
vuorilla. 39 Ja kahden kuukauden perästä tuli hän isänsä
tykö, ja hän täytti lupauksensa hänestä niin kuin hän luvannut
oli; ja ei hän tuntenut miestä: ja se oli tapa Israelissa. 40

Ja Israelin tyttäret menivät itkemään joka vuosi Jephtan
Gileadilaisen tytärtä neljä päivää ajastajassa.

12 Ja Ephraimin miehet tulivat kokoon ja menivät
pohjoiseen päin ja sanoivat Jephtalle: miksis menit
sotaan Ammonin lapsia vastaan, ja et meitä kutsunut
menemään kanssas? Me poltamme sinun ja sinun huonees.
2 Jephta sanoi heille: minulla ja minun kansallani oli suuri
riita Ammonin lasten kanssa, ja minä kutsuin teitä, ja
ette auttaneet minua heidän käsistänsä. **3** Koska minä
näin, ettette tahtoneet vapahtaa minua, panin minä sieluni
minun käteeni ja menin Ammonin lapsia vastaan, ja Herra
antoi heidän minun käteeni: miksi te tulitte minun tyköni
tänäpänä sotimaan minua vastaan? **4** Ja Jephta kokosi
kaikki Gileadin miehet ja soti Ephraimia vastaan, ja Gileadin
miehet löivät Ephraimin, että he sanoivat: oletteko te
Gileadilaiset Ephraimin ja Manassen seassa, te Ephraimin
karkurit. **5** Ja Gileadilaiset ennättivät Jordanin luotuspaikat
Ephraimin edestä. Koska ne paenneet Ephraimista sanoivat:
anna minun käydä ylitse, niin sanoivat Gileadin miehet
hänelle: oletkos Ephraimilainen? Ja hän vastasi: en. **6**
Niin he käskivät hänen sanoa: Sjibbolet, niin hän sanoi
Sibbolet, ja ei taitanut sitä niin sanoa; niin ottivat he hänen
kiinni ja tappoivat hänen Jordanin luotuspaikalla, niin että
silloin lankesi Ephraimista kaksiviidettäkymmentä tuhatta.
7 Ja Jephta tuomitsi Israelia kuusi ajastaikaa; ja Jephta
Gileadilainen kuoli ja haudattiin Gileadin kaupunkeihin. **8**
Tämän jälkeen tuomitsi Ibtsan Betlehemistä Israelia. **9** Hänellä
oli kolmekymmentä poikaa, ja kolmekymmentä tytärtä hän
naitti ulos, ja kolmekymmentä tytärtä otti hän muukalaisista
pojillensa; ja tuomitsi Israelia seitsemän ajastaikaa. **10**
Ja Ibtsan kuoli ja haudattiin Betlehemissä. **11** Tämän
jälkeen tuomitsi Israelia Elon Sebulonilainen, ja hän tuomitsi
Israelia kymmenen ajastaikaa. **12** Ja Elon Sebulonilainen
kuoli ja haudattiin Ajalonissa, Sebulonin maalla. **13** Tämän
jälkeen tuomitsi Israelia Abdon Hillelin poika, Pirtagonilainen.
14 Hänellä oli neljäkymmentä poikaa ja kolmekymmentä
pojanpoikaa, jotka ajoivat seitsemälläkymmenellä aasin
varsalla; hän tuomitsi Israelia kahdeksan ajastaikaa. **15**
Ja Abdon Hillelin poika, Pirtagonilainen, kuoli ja haudattiin
Pirtagoniin Ephraimin maalla, Amalekilaisten vuorella.

13 Ja Israelin lapset tekivät vielä pahaa Herran
edessä, ja Herra antoi heidät Philistealaisten käsiin
neljäksikymmeneksi ajastajaksi. **2** Mutta yksi mies oli Zorasta
Danin sukukunnasta, Manoak nimeltä, ja hänen emäntänsä
oli hedelmätöin ja ei synnyttänyt. **3** Ja Herran enkeli ilmestyi
vaimolle ja sanoi hänelle: katso, sinä olet nyt hedelmätöin ja
et synnyttänyt; mutta sinun pitää siittämän ja synnyttämän
pojan. **4** Niin karta nyt, ettes juo viinaa eli väkevää juomaa
ja ettes mitään saastaista syö. **5** Sillä katso, sinä tulet
raskaaksi ja synnytät pojan, jonka pään päälle ei pidä
yksikään partaveitsi tuleman; sillä se lapsi pitää oleman
Jumalan natsir äitinsä kohdusta, ja hän rupee vapahtamaan
Israelia Philistealaisten kädestä. **6** Niin tuli vaimo ja ilmoitti
sen miehellensä ja sanoi: Jumalan mies tuli minun tyköni, ja
hän oli näkyänsä niinkuin Jumalan enkeli sangen peljättävä,
ja en minä häntä kysynyt, kusta hän oli, eikä hänkään
nimeänsä ilmoittanut minulle. **7** Mutta hän sanoi minulle:
katso, sinä tulet hedelmälliseksi ja synnytät pojan: älä siis
nyt juo viinaa taikka väkevää juomaa, älä myös syö mitään
saastaista; sillä se lapsi pitää oleman Jumalan natsir äitinsä
kohdusta niin kuolemaansa asti. **8** Ja Manoak rukoili Herraa
ja sanoi: ah minun Herrani! anna sen Jumalan miehen,
jonkas lähetit, tulla meidän tykömme jälleen, että hän meitä
opettais, mitä meidän tekemän pitää lapselle, joka syntyvä
on. **9** Ja Jumala kuuli Manoakin äänen: ja Jumalan enkeli tuli
jälleen vaimon tykö, ja hän istui kedolla ja hänen miehensä
Manoak ei ollut hänen kanssansa. **10** Niin hän kiiruusti juoksi
ja tiettäväksi teki sen miehellensä, ja sanoi hänelle: katso,
se mies, joka ennen tuli minun tyköni, on minulle ilmestynyt.
11 Manoak nousi ja seurasi emäntäänsä ja tuli miehen tykö
ja sanoi hänelle: oletkos se mies, joka puhuttelit vaimoa?
Hän sanoi: olen. **12** Ja Manoak sanoi: kuin nyt tapahtuu,
mitä sanonut olet: minkäkaltaiset pitää lapsen tavat ja hänen
työnsä oleman? **13** Herran enkeli sanoi Manoakille: vaimon
pitää karttaman kaikkia niitä, mitä hänelle sanonut olen. **14**
Ei hänen pidä syömän siitä, mikä viinapuusta tullut on, ja
ei hänen pidä viinaa taikka väkevää juomaa juoman eikä
mitään saastaista syömän: kaikki kuin minä hänelle käskin,
pitää hänen pitämän. **15** Manoak sanoi Herran enkelille:
Jospa tahtoisit viipyä, me valmistamme sinulle vohlan. **16**
Mutta Herran enkeli vastasi Manoakille: Vaikkas saisitkin
minun viipymään, en minä kuitenkaan söisi sinun leipääs,
mutta jos tahdot uhrata polttouhria, niin uhraa se Herralle;
sillä ei Manoak tietänyt sitä Herran enkeliksi. **17** Ja Manoak
sanoi Herran enkelille: mikä sinun nimes on, että me sinua
ylistäisimme, kuin se tapahtuu, minkä sanonut olet? **18**
Herran enkeli sanoi hänelle: miksis kysyt minun nimeäni,
joka ihmeellinen on? **19** Niin otti Manoak vohlan ja ruokauhrin
ja uhrasi sen kallion päällä Herralle, ja hän teki ihmeen;
mutta Manoak emäntinensä näki sen. **20** Ja tapahtui, kuin
liekki nousi alttarilta taivaaseen päin, meni Herran enkeli
myös ylös alttarin liekissä. Ja Manoak emäntinensä näki
sen, ja lankesivat kasvoillensa maahan. **21** Ja ei Herran

enkeli enää näkynyt Manoakille ja hänen emännällensä.
Niin ymmärsi Manoak sen Herran enkeliksi. 22 Ja Manoak
sanoi emännällensä: totisesti me kuolemme, että näimme
Jumalan. 23 Mutta hänen emäntänsä vastasi häntä: jos
Herra olis tahtonut meidät tappaa, niin ei hän olisi ottanut
polttouhria ja ruokauhria vastaan meidän kädestämme,
eikä olisi osoittanut meille kaikkia näitä, eikä myös antanut
meidän näitä kuulla, niinkuin tapahtunut on. 24 Ja vaimo
synnyti pojan ja kutsui hänen Simson; ja lapsi kasvoi, ja
Herra siunasi häntä. 25 Ja Herran henki rupesi vaikuttamaan
hänessä Danin leirissä, Zoran ja Estaolin välillä.

14 Ja Simson meni alas Timnatiin, ja hän näki vaimon
Timnatissa Philistealaisten tytärten seassa. 2 Ja kuin
hän tuli sieltä, sanoi hän isällensä ja äidillensä: minä näin
vaimon Timnatissa Philistealaisten tyttäristä: ottakaat se
minulle emännäksi. 3 Ja hänen isänsä ja äitinsä sanoivat
hänelle: eikö yhtään vaimoa ole veljeis tytärten seassa ja
kaikessa minun kansassani, ettäs menet ottamaan emäntää
Philistealaisista, jotka ovat ympärileikkaamattomat? Ja
Simson sanoi isällensä: salli minulle tämä, sillä hän kelpaa
minun silmilleni. 4 Mutta hänen isänsä ja äitinsä ei tietäneet
sen olevan Herralta; sillä hän etsi tilaa Philistealaisia vastaan,
ja Philistealaiset hallitsivat silloin Israelia. 5 Niin Simson meni
isänsä ja äitinsä kanssa alas Timnatiin, ja he tulivat Timnatin
viinamäkein tykö, ja katso, nuori jalopeura tuli kiljuin häntä
vastaan. 6 Ja Herran henki tuli voimalliseksi hänessä, ja hän
repäisi sen kappaleiksi, niinkuin hän olis vohlan reväissyt, ja
ei ollut mitään hänen kädessänsä; ja ei hän sanonut mitään
isällensä eikä äidillensä, mitä hän tehnyt oli. 7 Kuin hän sinne
alas tuli, puhutteli hän vaimoa, ja hän kelpasi Simsonille. 8 Ja
muutamain päiväin perästä tuli hän jälleen ottamaan häntä,
ja poikkesi tieltä katsomaan jalopeuran raatoa, ja katso,
kimalaispesä oli jalopeuran raadossa ja hunajaa. 9 Ja hän otti
sen käteensä tiellä käydessänsä syödäksensä, meni isänsä
ja äitinsä tykö ja antoi heidän myös sitä syödä; mutta ei hän
ilmoittanut hunajaa ottaneensa jalopeuran raadosta. 10 Ja
kuin hänen isänsä tuli alas vaimon tykö, valmisti Simson siellä
häät, niinkuin nuoren väen tapa oli. 11 Ja kuin he näkivät
hänen, antoivat he hänelle kolmekymmentä kansalaista,
hänen tykönänsä olemaan. 12 Mutta Simson sanoi heille:
minä panen teidän eteenne arvoituksen, jos sen minulle
seitsemänä hääpäivänä oikein selitätte ja arvaatte, niin
minä annan teille kolmekymmentä paitaa ja kolmekymmentä
vaatekertaa. 13 Mutta jollette taida sitä selittää minulle, niin
teidän pitää antaman minulle kolmekymmentä paitaa ja
kolmekymmentä vaatekertaa. Ja he sanoivat hänelle: annas
meidän kuulla arvoitukses. 14 Ja hän sanoi heille: ruoka
läksi syömäristä ja makeus väkevästä. Ja ei he taitaneet
kolmena päivänä arvoitusta selittää. 15 Ja seitsemäntenä
päivänä puhuivat he Simsonin emännälle: houkuttele miestäs
ilmoittamaan meille arvoitusta, taikka me poltamme sinun ja
sinun isäs huoneen tulella. Sentähdenkö me olemme tänne
kutsutut, että hän meidän hyvyytemme omistais, elikkä ei?
16 Niin Simsonin emäntä itki hänen edessänsä ja sanoi:
sinä olet minulle vihainen ja et minua rakasta: sinä panit
minun kansani lapsille arvoituksen, ja et minulle sitä sanonut.
Hän sanoi hänelle: katso, isälleni ja äidilleni en minä sitä
ilmoittanut, pitäiskö minun sen sinulle sanoman? 17 Ja
hän itki hänen edessänsä kaikki ne seitsemän hääpäivää,
ja seitsemäntenä päivänä ilmoitti hän sen hänelle; sillä
hän suuresti vaati häntä. Ja hän sanoi kansansa lapsille
arvoituksen. 18 Mutta seitsemäntenä päivänä ennen kuin
aurinko laski, sanoivat kaupungin miehet hänelle: mikä on
hunajaa makiampi, ja mikä jalopeuraa väkevämpi? Hän
sanoi heille: jollette olisi kyntäneet minun vasikallani, ette
olisi saaneet tietää arvoitustani. 19 Ja Herran henki tuli
voimalliseksi hänessä ja hän meni Askaloniin ja löi siellä
kolmekymmentä miestä, joiden vaatteet hän otti, ja antoi
vaatekerrat niille, jotka arvoituksen selittäneet olivat. Ja hän
kovin julmistui vihassansa ja meni ylös isänsä huoneeseen.
20 Mutta Simsonin emäntä huoli yhdelle kansalaisistansa,
joka oli Simsonin kumppani.

15 Ja tapahtui muutamain päiväin perästä, kuin nisun
elonaika lähestyi, tuli Simson oppimaan emäntäänsä
ja toi hänelle vohlan, ja hän sanoi: minä menen emäntäni
tykö makaushuoneesen; ja hänen emäntänsä isä ei sallinut
hänen sinne mennä, 2 Mutta sanoi: minä luulin todella,
sinun kokonansa vihastuneen hänen päällensä, ja annoin
hänen sinun ystävälles. Mutta hänellä on toinen nuorempi
sisar, kauniimpi muotoansa kuin hän, olkoon se nyt sinulla
tämän edestä. 3 Ja Simson sanoi heille: nyt on minulla oikia
syy Philistealaisia vastaan: minä teen heille vahinkoa. 4 Ja
Simson meni ja otti kolmesataa kettua kiinni, ja otti kekäleet,
ja käänsi hännät yhteen, ja sitoi aina yhden kekäleen keskelle
kahden hännän välille, 5 Ja sytytti tulen kekäleihin, ja päästi
ne Philistealaisten eloon; ja ne polttivat heidän kykäänsä ja
kuhilaansa, niin myös viinapuut ja öljypuut. 6 Niin sanoivat
Philistealaiset: kuka on tämän tehnyt? Niin sanottiin: Simson,
Timnalaisen vävy, että hän otti häneltä emännän pois ja antoi
sen hänen ystävällensä. Niin Philistealaiset menivät ylös ja
polttivat sekä vaimon että hänen isänsä. 7 Mutta Simson
sanoi heille: ja vaikka te tämän teitte, kuitenkin minä teille

kostan ja sitte lakkaan. 8 Ja hän löi heitä sangen kovasti
sekä hartioihin että kupeisiin, ja meni sieltä alas asumaan
Etamin mäen rotkoon. 9 Niin Philistealaiset menivät ylös ja
sioittivat itsensä Juudan maalle ja levittivät heitänsä Lehiin.
10 Ja Juudan miehet sanoivat: miksi olette tänne tulleet meitä
vastaan? He vastasivat: me olemme tänne tulleet sitomaan
Simsonia ja tekemään hänelle, niinkuin hän meille teki. 11 Niin
meni kolmetuhatta miestä Juudasta Etamin mäen rotkoon, ja
sanoivat Simsonille: etkös tiedä Philistealaisten hallitsevan
meitä? kuinka sinä olet tämän tehnyt meitä vastaan? Ja
hän sanoi heille: niinkuin he tekivät minulle, niin minä tein
heille. 12 Ja he sanoivat hänelle: me olemme tulleet sinua
sitomaan ja antamaan Philistealaisten käsiin. Simson sanoi
heille: vannokaat siis minulle, ettette karkaa minun päälleni.
13 Ja he sanoivat hänelle: emme karkaa sinun päälles, mutta
ainoasti sidomme sinun tukevasti ja annamme sinun heidän
käsiinsä, ja emme sinua kuoliaaksi lyö. Ja he sitoivat hänen
kahdella uudella nuoralla ja veivät hänen kukkulalta pois.
14 Ja kuin hän tuli Lehiin, ilakoitsivat Philistealaiset häntä
vastaan; mutta Herran henki tuli voimalliseksi hänessä, ja
nuorat hänen käsivarsissansa tulivat niinkuin poltettu lanka,
ja niin raukesivat siteet hänen käsistänsä. 15 Ja hän löysi
tuoreen aasin leukaluun, ja hän ojensi kätensä, otti sen ja löi
sillä tuhannen miestä. 16 Ja Simson sanoi: katso, siinä he
koossa makaavat, yhdellä leukaluulla löin minä tuhannen
miestä. 17 Ja kuin hän sen sanonut oli, heitti hän leukaluun
kädestänsä pois, ja kutsui sen paikan RamatLehi. 18 Ja kuin
hän kovin janosi, huusi hän Herran tykö ja sanoi: sinä annoit
tämän suuren pelastuksen palvelias käden kautta, ja nyt minä
janoon kuolen ja lankeen ympärileikkaamattomain käsiin. 19
Niin Jumala avasi syömähampaan leukaluussa, ja siitä vuosi
vesi, ja kuin hän oli juonut, sai hän henkensä takaisin ja
virkosi; sentähden kutsutaan myös se paikka vielä tähän
päivään asti Huutajan lähteeksi, joka oli leukaluussa. 20 Ja
hän tuomitsi Israelia Philistealaisten aikana kaksikymmentä
ajastaikaa.

16 Ja Simson meni Gasaan, ja hän näki siellä porton,
ja meni hänen tykönsä. 2 Ja sanottiin Gasalaisille,
että Simson oli sinne tullut; niin he kohta piirittivät hänen
ja väijyivät häntä koko yön kaupungin portissa, ja olivat
hiljaksensa kaiken yötä, ja sanoivat: aamulla päivän tullessa
me tapamme hänen. 3 Vaan Simson makasi puoliyöhön
asti, ja nousi puoliyöstä, ja tarttui kaupungin portin oviin
ja molempiin pihtipieliin, ja nosti ne telkein kanssa, pani
olallensa ja kantoi mäen kukkulalle, joka on Hebronin
edessä. 4 Sitte rupesi hän jälleen rakastamaan yhtä vaimoa
Sorekin ojan tykönä, jonka nimi oli Delila. 5 Ja hänen
tykönsä tulivat Philistealaisten päämiehet, jotka sanoivat
hänelle: viettele häntä sanoilla, että saisit tietää, missä hänen
suuri väkevyytensä on, ja kuinka me hänen voittaisimme,
että me saisimme hänen sitoa ja vaivata: ja me jokainen
annamme sinulle tuhannen ja sata hopiapenninkiä. 6
Delila sanoi Simsonille: sanos minulle, missä sinun suuri
väkevyytes on, ja millä sinä sidottaisiin ja vaivattaisiin. 7
Simson sanoi hänelle: jos joku sitoo minun seitsemällä
viheriäisellä köydellä, jotka ei vielä ole kuivuneet, niin minä
tulen heikoksi ja olen niinkuin muutkin ihmiset. 8 Silloin veivät
Philistealaisten päämiehet hänelle seitsemän viheriäistä
köyttä, jotka ei vielä olleet kuivuneet; ja hän sitoi hänen
niillä. 9 Ja he vartioitsivat häntä salaisesti kammiossa, ja
hän sanoi hänelle: Philistealaiset sinun päälles, Simson! niin
hän katkaisi köydet, niinkuin rohtiminen lanka katkaistaan,
joka liekissä poltettu on. Ja ei saatu tietää, missä hänen
väkevyytensä oli. 10 Taas sanoi Delila Simsonille: katso,
sinä viettelit minua ja väärin puhuit minun edessäni: sano
siis nyt minulle, millä sinä sidottaisiin. 11 Ja hän sanoi
hänelle: jos minä sidottaisiin uusilla nuorilla, joilla ei vielä
ole mitään tehty, niin minä tulisin heikoksi niinkuin muutkin
ihmiset. 12 Niin Delila otti uudet nuorat ja sitoi hänen niillä,
sanoen hänelle: Philistealaiset sinun päälles, Simson! Ja
he vartioitsivat häntä salaisesti kammiossa; ja hän katkaisi
ne käsivarsistansa niinkuin langan. 13 Taas Delila sanoi
Simsonille: sinä viettelit vielä nyt minua ja väärin puhuit
minun edessäni: ilmoita minulle, millä sinä sidottaisiin. Hän
vastasi häntä: jos sinä palmikoitset seitsemän suortua hiuksia
minun päästäni yhteen päärihmaan. 14 Ja kuin hän oli
kiinnittänyt ne naulaan, sanoi hän hänelle: Philistealaiset
sinun päälles, Simson! Niin hän heräsi unestansa ja veti
ulos palmikkonauhan ja päärihman. 15 Hän sanoi hänelle
jällensä: kuinka sinä sanot rakastavas minua, koska sinun
sydämes ei ole minun kanssani? Kolmasti sinä jo vääristelit
minun edessäni ja et ilmoittanut minulle, missä sinun suuri
väkevyytes on. 16 Kuin hän päivä päivältä vaati häntä
sanoillansa ja vaivasi häntä, että hänen sielunsa väsyi
kuolemaan asti, 17 Ilmoitti hän hänelle kaiken sydämensä,
sanoen hänelle: minun päähäni ei ole ikänä partaveitsi tullut,
sillä minä olen Jumalan natsir hamasta äitini kohdusta. Jos
hiukset ajellaan minun päästäni, niin minun väkevyyteni
menee minusta pois, ja tulen heikoksi niinkuin kaikki muutkin
ihmiset. 18 Ja Delila näki, että hän ilmoitti hänelle kaiken
sydämensä, lähetti ja kutsui Philistealaisten päämiehet,
sanoen: tulkaat vielä erä, sillä hän ilmoitti minulle kaiken
sydämensä. Ja Philistealaisten päämiehet tulivat hänen

tykönsä ja toivat rahan käsissänsä. 19 Niin hän antoi hänen
maata polveinsa päällä, kutsui yhden, joka ajeli seitsemän
hiussuortua hänen päästänsä, ja rupesi häntä vaatimaan,
ja hänen väkensä meni hänestä pois. 20 Ja hän sanoi:
Philistealaiset sinun päälles, Simson! Kuin hän unestansa
heräsi, ajatteli hän itseksensä: minä menen ulos niinkuin
usein ennenkin ja kirvotan itseni; ja ei hän tietänyt Herran
menneen hänen tyköänsä pois. 21 Vaan Philistealaiset
ottivat hänen kiinni, ja puhkasivat hänen silmänsä, ja
veivät hänen alas Gasaan, ja sitoivat hänen kaksilla
vaskikahleilla, jauhamaan vankihuoneessa. 22 Ja hänen
hiuksensa rupesivat taas kasvamaan, sittekuin hän paljaaksi
ajettiin. 23 Ja Philistealaisten päämiehet kokoontuivat suurta
uhria tekemään jumalallensa Dagonille ja iloitsemaan, ja
sanoivat: meidän jumalamme on antanut meille vihollisemme
Simsonin käsiimme. 24 Ja kuin kansa näki hänen, kiittivät he
jumalaansa, sanoen: meidän jumalamme on antanut meille
vihollisemme käsiimme, joka meidän maakuntamme hävitti ja
sangen monta meistä tappoi. 25 Kuin he juuri sydämestänsä
iloitsivat, sanoivat he: kutsukaat Simson soittamaan meidän
eteemme. Ja he kutsuivat Simsonin vankihuoneesta, ja
hän soitti heidän edessänsä, ja he asettivat hänen pilarien
välille. 26 Mutta Simson puhui palveliallensa, joka häntä
kädestä talutti: anna minun tarttua pilareihin, joiden päälle
huone on vahvistettu, nojatakseni niihin. 27 Ja huone oli
täynnä miehiä ja vaimoja, ja Philistealaisten päämiehet olivat
kaikki siinä; ja oli myös katon päällä liki kolmetuhatta miestä
ja vaimoa, jotka katselivat Simsonin soittamista. 28 Mutta
Simson huusi Herran tykö, sanoen: Herra, Herra, muista
minua, ja vahvista minua Jumala ainoasti tällä haavalla, että
minä kahden minun silmäni tähden kostaisin yhden kerran
Philistealaisille. 29 Ja Simson tarttui kahteen keskimäiseen
pilariin, joiden päälle huone oli vahvistettu, ja nojasi niiden
päälle, otti yhden oikiaan ja toisen vasempaan käteensä. 30
Ja Simson sanoi: minun sieluni kuolkoon Philistealaisten
kanssa. Ja hän nojasi vahvasti niiden päälle; ja huone kaatui
päämiesten ja kaiken kansan päälle joka siinä oli, että ne,
jotka hän tappoi kuollessansa, olivat usiammat kuin ne, jotka
hän eläissänsä tappoi. 31 Niin tulivat hänen veljensä alas ja
kaikki hänen isänsä huone, ottivat hänen ja menivät ylös, ja
hautasivat hänen Zoran ja Estaolin välille isänsä Manoakin
hautaan. Ja hän tuomitsi Israelia kaksikymmentä ajastaikaa.

17 Ja yksi mies oli Ephraimin vuorelta, nimeltä Miika. 2 Hän
sanoi äidillensä: ne tuhannen ja sata hopiapenninkiä,
jotka sinulta otettiin, joiden tähden sinä kirosit ja puhuit minun
korvaini kuullen: katso, ne ovat minun tykönäni, minä ne otin.
Silloin sanoi hänen äitinsä: siunattu olet sinä, minun poikani,
Herralle. 3 Niin antoi hän äidillensä ne tuhannen ja sata
hopiapenninkiä jälleen. Ja hänen äitinsä sanoi: minä pyhitin
kokonansa sen rahan Herralle minun kädestäni poikani
edestä, tehdä kaivettua ja valettua kuvaa; ja nyt annan minä
sinulle sen jällensä. 4 Mutta hän antoi sen rahan äidillensä
jälleen. Ja hänen äitinsä otti kaksisataa hopiapenninkiä ja
antoi ne hopiasepälle; hän teki kaivetun ja valetun kuvan,
joka sitte oli Miikan huoneessa. 5 Ja Miikalla oli Jumalan
huone, ja hän teki päällisvaatteen ja epäjumalan kuvat, ja
täytti yhden poikansa kädet, ja hän oli hänen pappinsa.
6 Silloin ei ollut kuningasta Israelissa, ja itsekukin teki
niinkuin heille näkyi hyväksi. 7 Mutta nuorukainen oli Juudan
Betlehemistä, Juudan sukukunnasta, ja se oli Leviläinen, joka
oli siellä muukalaisena. 8 Hän meni Betlehemistä Juudan
kaupungista vaeltamaan, kuhunka hän joutuis. Ja kuin hän
tuli Ephraimin vuorelle Miikan huoneesen, vaeltaen, 9 Kysyi
Miika häneltä: kustas tulet? Leviläinen vastasi: minä olen
Leviläinen Betlehemistä Juudan maalta, ja vaellan, kuhunka
minä parhain taidan. 10 Miika sanoi hänelle: olen minun
tykönäni. Sinun pitää oleman minun isäni ja pappini, ja minä
annan sinulle vuosi vuodelta kymmenen hopiapenninkiä ja
määrätyt vaatteet ja elatukses; ja Leviläinen meni hänen
kanssansa. 11 Ja Leviläinen rupesi olemaan sen miehen
tykönä, ja hän piti sen nuorukaisen niinkuin yhden pojistansa.
12 Ja Miika täytti Leviläisen käden, että hän oli hänen
pappinsa, ja hän asui Miikan huoneessa. 13 Ja Miika sanoi:
nyt minä tiedän Herran minulle hyvää tekevän, että minulla
on Leviläinen pappina.

18 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja silloin
Danin sukukunta etsi itsellensä perintöä asuaksensa;
sillä siihen päivään asti ei ollut yhtään perintöarpaa hänelle
langennut Israelin sukukuntain seassa. 2 Ja Danin lapset
lähettivät sukukunnastansa ääristänsä viisi urhoollista
sotamiestä Zorasta ja Estaolista, vakoomaan maata ja
tutkistelemaan sitä, ja sanoivat heille: menkäät ja vaotkaat
maata. Ja he tulivat Ephraimin vuorelle Miikan huoneesen ja
yötyivät sinne. 3 Ja kuin he olivat Miikan perheen tykönä,
tunsivat he sen nuoren miehen Leviläisen äänen; ja he
menivät hänen tykönsä ja sanoivat hänelle: kuka sinun on
tänne tuonut? mitäs täällä teet? ja mitä sinun on täällä?
4 Hän vastasi heitä: niin ja niin on Miika minulle tehnyt,
ja hän on palkannut minun papiksensa. 5 He sanoivat
hänelle: kysy Jumalalta, että me saisimme tietää, onko
tiemme, jota me vaellamme, meille onnellinen. 6 Pappi
vastasi heitä: menkäät rauhassa: Herran edessä on teidän

tienne, jota te vaellatte. 7 Niin menivät ne viisi miestä
matkaansa ja tulivat Laikseen, ja näkivät kansan, joka siellä
oli, asuvan surutoinna Zidonilaisten tavan jälkeen, levollisesti
ja surutoinna: ja ei yksikään ollut, joka heitä vaivasi sillä
maalla, eikä myös heillä ollut yhtäkään isäntää; ja olivat
kaukana Zidonilaisista, ja ei heillä ollut mitäkään yhdenkään
ihmisen kanssa tekemistä. 8 Ja he tulivat veljeinsä tykö
Zoraan ja Estaoliin. Ja heidän veljensä sanoivat heille: kuinka
teidän asianne on? 9 He sanoivat: nouskaat, käykäämme
ylös heidän tykönsä; sillä me olemme katselleet maan, ja
katso, se on sangen hyvä: sentähden rientäkäät, älkäät
olko hitaat menemään ja omistamaan maata. 10 Kuin te
tulette, niin te löydätte suruttoman kansan, ja maa on
itsestänsä lavia: sillä Jumala on antanut sen teidän käsiinne,
sen paikan, jossa ei mitään puutu, mitä maan päällä on.
11 Niin meni Danin sukukunnasta, Zorasta ja Estaolista,
kuusisataa miestä hyvin varustettuina sota-aseilla, 12 Ja
menivät sinne ylös, ja sioittivat itsensä Juudan KirjatJearimiin:
siitä kutsutaan se paikka Danin leiriksi tähän päivään asti;
katso, se on KirjatJearimin takana. 13 Ja sieltä menivät
he Ephraimin vuorelle ja tulivat Miikan huoneen tykö. 14
Niin puhuivat ne viisi miestä, jotka läksivät Laikseen maata
vakoomaan, ja sanoivat veljillensä: ettekö te tiedä, että näissä
huoneissa on päällisvaate, pyhyys, kuvat ja epäjumalat?
Nyt ajatelkaat, mitä te teette. 15 Ja he poikkesivat sinne ja
tulivat nuoren miehen Leviläisen huoneesen, joka oli Miikan
huoneessa, ja tervehtivät häntä ystävällisesti. 16 Mutta
ne kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä, jotka olivat
Danin lapsista, seisoivat portilla. 17 Ja ne viisi miestä, jotka
olivat menneet vakoomaan maata, menivät ylös ja tulivat
sinne sisälle, ja ottivat kuvan, päällisvaatteen, pyhyyden
ja epäjumalan. Ja pappi seisoi portilla kuudensadan sota-
aseilla varustettuin miesten tykönä. 18 Kuin ne olivat tulleet
Miikan huoneesen ja ottivat kuvan, päällisvaatteen, pyhyyden
ja epäjumalat, sanoi pappi heille: mitä te teette? 19 He
vastasivat häntä: ole vaiti ja pidä suus kiinni, ja tule meidän
kanssamme, ja ole meidän isämme ja pappimme: onko se
parempi, että olet pappi yhden miehen huoneessa, kuin
koko sukukunnassa Israelissa? 20 Ja papin mieli oli hyvä,
ja otti sekä päällisvaatteen, pyhyyden ja kuvan, ja meni
kansan keskelle. 21 Ja kuin he käänsivät itsensä ja menivät
matkaansa, asettivat he pienet lapset ja karjan ja kaikkein
kalliimmat tavaransa, menemään edellänsä. 22 Kuin he
olivat taamma joutuneet Miikan huoneesta, kokoontuivat
ne miehet, jotka niissä huoneissa olivat, jotka olivat Miikan
huoneen tykönä, ja ajoivat Danin lapsia takaa, 23 Ja huusivat
Danin lapsille; ja he käänsivät kasvonsa ja sanoivat Miikalle:
mikä sinun on, että niin huudat? 24 Hän vastasi: te olette
ottaneet minun jumalani, jotka minä tehnyt olen, ja papin, ja
menneet matkaanne: ja mitä minulla nyt enää on? Ja te
sanotte vielä sitte minulle: mikä sinun on? 25 Mutta Danin
lapset sanoivat hänelle: älä anna ääntäs kuulua meidän
tykönämme, ettei vihaiset miehet lankeaisi teidän päällenne,
ja sinä hukutat sielus ja huonees sielut. 26 Niin Danin
lapset menivät matkaansa. Ja kuin Miika näki heidät häntä
väkevämmäksi, käänsi hän itsensä ja palasi huoneesensa.
27 Mutta he ottivat sen mitä Miika tehnyt oli ja papin, joka
hänellä oli, ja tulivat Laikseen, levollisen ja suruttoman
kansan päälle, ja löivät heitä miekan terällä, ja polttivat
kaupungin. 28 Ja ei yksikään ollut, joka heitä autti, sillä he
olivat kaukana Zidonista, ja ei ollut heillä kenenkään kanssa
tekemistä: ja he olivat siinä laaksossa, joka on BetRehobin
tykönä; niin rakensivat he kaupungin, ja asuivat siinä; 29 Ja
kutsuivat kaupungin nimen Dan, isänsä Danin nimeltä, joka
Israelista oli syntynyt, vaikka se kaupunki ennen muinen
kutsuttiin Lais. 30 Ja Danin lapset panivat heillensä sen
kuvan ylös, ja Jonatan Gersomin poika, Manassen pojan,
ja hänen poikansa olivat papit Danilaisten sukukunnassa,
siihenasti että he vietiin vankina maalta pois, 31 Ja he
panivat keskellensä Miikan kuvan, jonka hän tehnyt oli,
niinkauvan kuin Jumalan huone oli Silossa.

19 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja yksi
Leviläinen oli muukalaisena Ephraimin vuoren reunalla,
ja otti itsellensä jalkavaimon Juudan Betlehemistä. 2 Ja
hänen jalkavaimonsa teki huorin hänen tykönänsä, ja juoksi
hänen tyköänsä isänsä majaan Juudan Betlehemiin, ja
oli siellä neljä kuukautta. 3 Ja hänen miehensä matkusti
hänen peräänsä, puhuttelemaan häntä ystävällisesti ja
palauttamaan tykönsä. Ja hänellä oli palvelia ja kaksi aasia
myötänsä. Ja hän vei hänen isänsä huoneesen. Ja kuin
vaimon isä näki hänen, tuli hän iloiseksi ja meni häntä
vastaan. 4 Ja hänen appensa, vaimon isä, pidätti hänen, että
hän viipyi hänen tykönänsä kolme päivää; he söivät ja joivat,
ja olivat siinä yötä. 5 Neljäntenä päivänä olivat he varhain
ylhäällä, ja hän nousi ja tahtoi matkaan lähteä, niin sanoi
vaimon isä vävyllensä: vahvista sydämes leivän palalla, ja
menkäät sitte. 6 Ja he istuivat, söivät ja joivat toinen toisensa
kanssa. Niin sanoi vaimon isä hänelle: ole tässä yötä, ja
iloita sydämes. 7 Mutta hän nousi vaeltamaan, vaan hänen
appensa vaati häntä, että hän oli siinä sen yön. 8 Viidentenä
päivänä oli hän aamulla varhain ylhäällä vaeltamaan, ja
vaimon isä sanoi: virvoita sydämes, ja hän viivytti hänen
siihenasti että päivä kului, ja he söivät toinen toisensa

kanssa. 9 Ja mies nousi lähtemään matkaan jalkavaimonsa
ja palveliansa kanssa, mutta hänen appensa, vaimon isä,
sanoi hänelle: katsos, päivä on kulunut ja ehtoo on käsissä,
olkaat tässä yötä; katso, tässä on sinulla oltava vielä nyt tämä
päivä, ole tässä yö, että sydämes tulis iloiseksi. Nouskaat
aamulla varhain matkallenne ja matkustakaat majoillenne.
10 Mutta ei mies ollut yötä, vaan nousi ja meni matkaansa,
ja lähestyi Jebusta, se on Jerusalem, ja kaksi hänen
aasiansa kannattaen kuormaa, ja hänen jalkavaimonsa
hänen kanssansa. 11 Kuin he tulivat Jebukseen asti, oli päivä
paljo kulunut, ja palvelia sanoi isännällensä: poiketkaamme
Jebusilaisten kaupunkiin ja olkaamme yötä siinä. 12 Mutta
hänen isäntänsä sanoi hänelle: en minä mene outoon
kaupunkiin, jotka ei ole Israelin lapsia; vaan käykäämme
edespäin Gibeaan asti. 13 Ja sanoi palveliallensa: käy
vahvasti, että me johonkuhun paikkaan tulisimme yötä
pitämään, Gibeaan taikka Ramaan. 14 Ja he menivät ja
vaelsivat, ja aurinko joutui heiltä kovin alas läsnä Gibeaa,
joka on BenJaminissa. 15 Ja he menivät Gibeaan olemaan
yötä. Kuin hän sinne tuli, istui hän kaupungin kujalle; sillä ei
siellä ollut yksikään, joka heidät otti yöksi huoneesensa. 16
Ja katso, vanha mies tuli pellolta ehtoona töistänsä, joka
myös itse oli Ephraimin vuorelta ja oli Gibeassa muukalainen.
Mutta sen paikan kansa olivat BenJaminilaisia. 17 Ja kuin
hän nosti silmänsä, näki hän oudon miehen kaupungin
kujalla; ja sanoi vanha mies hänelle: kuhunka sinä tahdot?
ja kusta sinä tulet? 18 Hän vastasi häntä, sanoen: me
olemme tulleet Juudan Betlehemistä ja menemme Ephraimin
vuoren reunalle, josta minä olen kotoisin, ja vaelsin Juudan
Betlehemiin, vaan nyt minä menen Herran huoneesen: ja
ei yksikään minua huoneesen korjaa. 19 Meillä on olkia ja
heiniä aaseillemme, ja leipää ja viinaa minulle ja piialles, ja
palvelialle joka sinun palvelias kanssa on; niin ettei meiltä
mitään puutu. 20 Vanha mies sanoi: rauha olkoon sinulle!
kaikkea mitä sinulta puuttuu, on minulla; ainoasti älä ole
tässä kujalla yötä. 21 Ja hän vei hänen huoneesensa, ja
antoi aaseille heiniä; ja he pesivät jalkansa, söivät ja joivat.
22 Ja kuin he rupesivat sydämestä iloitsemaan, ja katso,
kaupungista tulivat ilkiät miehet, ja piirittivät huoneen, ja
löivät oven päälle, ja sanoivat sille vanhalle miehelle perheen
isännälle: anna se mies tänne ulos, joka sinun huoneeses
on tullut, että me hänen tuntisimme. 23 Mutta perheen
isäntä meni heidän tykönsä ja sanoi heille: ei niin, hyvät
veljeni, älkäät tehkö tätä pahaa tekoa, että tämä mies on
tullut minun huoneeseni, älkäät tehkö niin suurta tyhmyyttä.
24 Katso, minulla on tytär, joka vielä neitsy on, ja tällä on
yksi jalkavaimo, nämät minä tuon teille, vaivataksenne heitä
ja tehdäksenne heille, mitä te tahdotte; mutta tätä miestä
vastaan älkäät osoittako niin kauheaa pahaa tekoa. 25 Mutta
miehet ei tahtoneet häntä kuulla; niin otti mies jalkavaimonsa
ja talutti hänen ulos heidän tykönsä, jonka he tunsivat, ja
käyttivät itsensä häpiällisesti hänen kanssansa kaiken yötä
aina huomeneen asti; ja päivän koittaissa päästivät he hänen
menemään. 26 Silloin tuli vaimo vähää ennen auringon
nousemaa sen huoneen oven eteen, jossa hänen isäntänsä
makasi, lankesi maahan ja makasi siinä valkiaan päivään
asti. 27 Kuin hänen isäntänsä huomeneltain nousi, avasi hän
huoneen oven ja meni ulos lähtien matkallensa; ja katso,
hänen jalkavaimonsa oli kaatunut maahan oven eteen, ja
hänen kätensä oli kynnyksellä. 28 Ja hän sanoi hänelle:
nouse ja käykäämme; mutta ei hän mitään vastannut; niin
otti hän hänen aasinsa päälle, valmisti itsensä ja matkusti
kotiansa. 29 Kuin hän kotiansa tuli, otti hän veitsen ja
jakoi jalkavaimonsa kahteentoistakymmeneen kappaleeseen
kaikki lihoinensa ja luinensa, ja lähetti ne kaikkiin Israelin
maan rajoihin. 30 Ja kaikki jotka sen näkivät, sanoivat: ei
ole senkaltaista ikänä ennen tapahtunut eikä nähty, siitä
päivästä kuin Israelin lapset tulivat Egyptin maalta niin tähän
päivään asti. Ajatelkaat nyt itsellänne tästä asiasta visusti,
pitäkäät neuvoa ja puhukaat.

20 Ja kaikki Israelin lapset läksivät ulos ja kokosivat
heitänsä joukkoon niinkuin yksi mies, Danista
BerSebaan asti, ja Gileadin maasta niin Herran tykö Mitspaan.
2 Ja kaiken kansan päämiehet, kaikki Israelin sukukunnat
seisoivat Jumalan kansan seurakunnassa, neljäsataa tuhatta
miekan vetävää jalkamiestä. 3 Ja BenJaminin lapset
saivat kuulla Israelin lapset menneeksi ylös Mitspaan. Ja
Israelin lapset sanoivat: sanokaat, kuinka tämä pahateko on
tapahtunut? 4 Niin vastasi Leviläinen, tapetun vaimon mies,
ja sanoi: minä tulin Gibeaan, joka on BenJaminissa, ja minun
jalkavaimoni yöksi. 5 Ja Gibean asuvaiset nousivat minua
vastaan ja piirittivät minun yöllä huoneessa, jossa minä olin,
ja tahtoivat tappaa minun ja häpäisivät jalkavaimoni, että
hän kuoli. 6 Niin minä otin jalkavaimoni ja jaoin kappaleiksi,
ja lähetin ne kaikkiin Israelin maan rajoihin: että he tekivät
häpiällisen ja kauhian työn Israelissa. 7 Katso, te olette
kaikki Israelin lapset tässä, pitäkäät neuvoa ja tehkäät
jotain tähän asiaan. 8 Niin kaikki kansa nousi niinkuin yksi
mies ja sanoi: älkään meistä yksikään menkö majaansa
eikä kenkään poiketko huoneesensa; 9 Mutta sen me
nyt teemme Gibeaa vastaan, me heitämme arpaa häntä
vastaan, 10 Ja otamme kymmenen miestä sadasta ja sata
tuhannesta ja tuhannen kymmenestätuhannesta, kaikista

Israelin sukukunnista, ottamaan kansalle ravintoa, tulemaan
ja tekemään Gibealle, joka BenJaminissa on, kaiken sen
hulluuden jälkeen, kuin he ovat tehneet Israelissa. 11
Niin kokosivat heitänsä kaikki Israelin miehet kaupunkiin,
niinkuin yksi mies, ja tekivät liiton keskenänsä. 12 Ja
Israelin sukukunnat lähettivät miehiä kaikkein BenJaminin
sukukuntain tykö, ja käskivät heille sanoa: mikä pahateko
tämä on, joka teidän seassanne on tapahtunut? 13 Antakaat
siis nyt ne ilkiät miehet Gibeasta, meidän tappaaksemme ja
ottaaksemme pahuutta Israelista pois. Mutta BenJaminin
lapset ei tahtoneet kuulla veljeinsä Israelin lasten ääntä. 14
Vaan BenJaminin lapset kokosivat heitänsä kaupungeista
Gibeaan, menemään ulos sotaan Israelin lapsia vastaan. 15
Ja olivat sinä päivänä luetut BenJaminin lapset kaupungeista
kuusikolmattakymmentä tuhatta miestä, jotka miekkaa vetivät
ulos, ilman Gibean asuvaisia, joita oli seitsemänsataa valittua
miestä. 16 Ja kaiken sen kansan seassa oli seitsemänsataa
valittua miestä, jotka olivat vasenkätiset, ja taisivat kaikki
nämät lingolla osata hiuskarvaan, niin ettei he hairahtuneet.
17 Mutta Israelin miehiä, ilman BenJaminilaisia oli neljäsataa
tuhatta, jotka miekkaa vetivät ulos, ja olivat kaikki vahvat
sotamiehet. 18 Ja Israelin lapset nousivat ja menivät Jumalan
huoneesen, ja kysyivät Jumalalta, sanoen: kuka menee
meidän edellämme alkamaan sotaa BenJaminin lapsia
vastaan? Herra sanoi: Juudan pitää alkaman. 19 Ja Israelin
lapset nousivat aamulla ja sioittivat itsensä Gibean eteen.
20 Israelin miehet menivät sotaan BenJaminin kanssa, ja
Israelin miehet sääsivät sodan heitä vastaan Gibeassa.
21 Ja BenJaminin lapset läksivät Gibeasta ja löivät sinä
päivänä Israelista kaksikolmattakymmentä tuhatta miestä
ketoon. 22 Ja Israelin kansan miehet vahvistivat heitänsä
ja valmistivat itsensä taas sotimaan siinä paikassa, jossa
he olivat ensimmäisenäkin päivänä valmiit. 23 Ja Israelin
lapset menivät ylös ja itkivät Herran edessä ehtoosen asti, ja
kysyivät Herralta, sanoen: pitääkö meidän vielä menemän
sotimaan BenJaminin lasten, meidän veljeimme kanssa?
Herra sanoi: menkäät heitä vastaan. 24 Ja Israelin lapset
kävivät edes toisena päivänä BenJaminin lapsia vastaan; 25
Ja BenJaminilaiset läksivät Gibeasta toisena päivänä heitä
vastaan ja löivät vielä nyt kahdeksantoistakymmentä tuhatta
miestä Israelin lapsista maahan, jotka kaikki miekkaa vetivät
ulos. 26 Silloin menivät kaikki Israelin lapset ja kaikki kansa
ylös ja tulivat Jumalan huoneesen, itkivät ja oleskelivat siellä
Herran edessä, ja paastosivat sen päivän ehtoosen asti,
ja uhrasivat polttouhria ja kiitosuhria Herran edessä. 27 Ja
Israelin lapset kysyivät Herralta; ja Jumalan liitonarkki oli
siihen aikaan siellä. 28 Ja Pinehas Eleatsarin poika, Aaronin
pojan, seisoi hänen edessänsä sillä ajalla ja sanoi: pitääkö
meidän vielä menemän sotimaan BenJaminin lapsia meidän
veljiämme vastaan, taikka pitääkö meidän lakkaaman? Herra
sanoi: menkäät sinne, huomenna minä annan heidät teidän
käsiinne. 29 Ja Israelin lapset panivat väijytykset joka taholta
Gibean ympärille. 30 Ja Israelin lapset menivät kolmantena
päivänä BenJaminin lapsia vastaan ja asettivat heitänsä
Gibeaa vastaan, niinkuin he ennenkin kaksi kertaa tekivät.
31 Niin menivät BenJaminin lapset kansaa vastaan, ja
erkausivat kaupungista, rupesivat lyömään ja haavoittamaan
monikahtoja kansasta, niinkuin ennenkin niillä kahdella
erällä, kedolla kahden tien päällä, joista yksi menee BetEliin
ja toinen Gibeaan, liki kolmekymmentä miestä Israelista.
32 Niin BenJaminin lapset sanoivat: he ovat lyödyt meidän
edessämme niinkuin ennenkin. Vaan Israelin lapset sanoivat:
paetkaamme ja houkutelkaamme heitä kaupungista ulos
teiden päälle. 33 Niin nousivat kaikki miehet Israelista,
jokainen siastansa, ja asettivat heitänsä BaalTamariin; ja
Israelin väijyjät nousivat siastansa Gabaan luolasta. 34
Ja kymmenentuhatta valittua miestä kaikesta Israelista tuli
Gibeaa vastaan, ja sota tuli sangen raskaaksi; mutta ei ne
tietäneet onnettomuuden heitä lähestyvän. 35 Ja Herra löi
BenJaminin Israelin edestä, niin että Israelin lapset sinä
päivänä löivät viisikolmattakymmentä tuhatta ja sata miestä
BenJaminista, jotka kaikki miekkaa vetivät ulos. 36 Mutta kuin
BenJaminin lapset näkivät heitänsä lyödyksi, antoivat Israelin
miehet heille siaa; sillä he uskalsivat väijytyksensä päälle,
jotka he olivat asettaneet liki Gibeaa. 37 Ja väijyjät kiiruhtivat,
karkasivat Gibeaan, menivät ja löivät koko kaupungin
miekan terällä. 38 Ja Israelin miehillä oli määrätty aika
keskenään väijyjäin kanssa, lyödä heitä miekalla, koska
savu nousi kaupungista. 39 Kuin Israelin miehet käänsivät
itsensä sotaan, ja BenJaminilaiset rupesivat lyömään ja
haavoittamaan Israelia, liki kolmekymmentä miestä, niin he
sanoivat: tosin he ovat lyödyt meiltä, niinkuin entisessäkin
tappeluksessa. 40 Niin rupesi savu käymään kohdastansa
kaupungista ylös ja BenJaminilaiset palasivat takaperin, ja
katso, koko kaupungista savu kävi ylös taivasta kohden. 41
Ja Israelin miehet käänsivät itsensä, ja BenJaminin miehet
hämmästyivät; sillä he näkivät, että heitä onnettomuus
lähestyi. 42 Ja he käänsivät itsensä Israelin miesten edessä
korven tielle; mutta sota saavutti heidät: sitälikin niitä jotka
kaupungeista olivat, surmasivat he siellä. 43 Ja ne piirittivät
BenJaminin, ja ajoivat takaa Menuaan asti, ja tallasivat
niitä Gibean kohdalla, auringon ylenemistä päin. 44 Ja
BenJaminista lankesi kahdeksantoistakymmentä tuhatta
miestä, jotka kaikki olivat vahvat sotamiehet. 45 Niin käänsivät

he itsensä ja pakenivat korpeen päin Rimmonin vuorelle,
mutta sillä tiellä löivät he viisituhatta miestä, ja ajoivat heitä
takaa Gibeoniin asti, ja löivät heistä kaksituhatta miestä.
46 Ja kaikki jotka sinä päivänä BenJaminista lankesivat,
olivat viisikolmattakymmentä tuhatta miestä, jotka miekkaa
vetivät ulos, ja olivat kaikki vahvat sotamiehet. 47 Ainoasti
kuusisataa miestä käänsi itsensä ja pakeni jälleen korpeen
Rimmonin vuorelle, ja jäivät Rimmonin vuorelle neljäksi
kuukaudeksi. 48 Ja Israelin lapset tulivat jällensä BenJaminin
lasten tykö ja löivät ne kaupungista miekan terällä, sekä
kansan että eläimet, ja kaikki mitä he löysivät; ja kaikki
kaupungit jotka he löysivät, polttivat he tulella.

21 Ja Israelin miehet olivat vannoneet Mitspassa ja
sanoneet: ei yksikään meistä pidä tytärtänsä antaman
BenJaminilaisille emännäksi. 2 Ja kansa tuli Jumalan
huoneesen ja oli siellä Jumalan edessä ehtoosen asti; ja
he korottivat äänensä ja itkivät katkerasti, 3 Ja sanoivat:
O Herra Israelin Jumala, miksi tämä tapahtui Israelissa,
että tänäpänä on yksi sukukunta Israelista vähentynyt? 4
Ja toisena päivänä nousi kansa varhain ja rakensi siihen
alttarin, ja uhrasi polttouhria ja kiitosuhria. 5 Ja Israelin
lapset sanoivat: kuka on kaikista Israelin sukukunnista, joka
ei tänne ole tullut kansan kanssa Herran eteen? Sillä suuri
vala oli tehty, että se joka ei tullut Herran tykö Mitspaan,
hänen piti totisesti kuoleman. 6 Ja Israelin lapset katuivat
veljensä BenJaminin tähden ja sanoivat: tänäpänä on yksi
sukukunta Israelista hävitetty. 7 Ja kuinka me käytämme
itsemme heidän kanssansa, että jääneet saisivat emäntiä?
sillä me olemme vannoneet Herran kautta, ettemme anna
heille emäntiä meidän tyttäristämme. 8 Ja he sanoivat: kuka
on Israelin sukukunnassa, joka ei ole tänne tullut Herran
tykö Mitspaan? ja katso, ei ole yksikään ollut leirissä kansan
seassa Jabeksesta Gileadissa. 9 Ja kansa luettiin: ja katso,
ei ollut siellä yhtäkään Jabeksen asuvaa Gileadista. 10 Niin
he lähettivät sinne kansasta kaksitoistakymmentä tuhatta
sotamiestä ja käskivät heitä, sanoen: menkäät ja lyökäät
Jabeksen asuvaiset Gileadissa miekan terällä vaimoinensa
ja lapsinensa. 11 Mutta näin pitää teidän tekemän: kaiken
miehenpuolen ja kaikki vaimot, jotka miesten kanssa ovat
maanneet, pitää teidän tappaman. 12 Ja he löysivät Jabeksen
asuvaisista Gileadissa neljäsataa piikaa, jotka neitseet olivat
ja ei olleet yhdenkään miehen tykönä maanneet, ne he veivät
Silon leiriin, joka on Kanaanin maassa. 13 Niin koko kansa
lähetti matkaan ja käski sanoa BenJaminin lapsille, jotka
olivat Rimmonin kalliolla, ja kutsuivat heitä ystävällisesti. 14
Ja BenJaminin lapset tulivat silloin jälleen, ja he antoivat heille
emäntiä niistä jotka he olivat jättäneet elämään Jabeksen
vaimoista Gileadissa; ja ei niinkään heille täytynyt. 15 Niin
kansa katui BenJaminin tähden, että Herra oli loven tehnyt
Israelin sukukunnissa. 16 Ja kansan vanhimmat sanoivat:
kuinka me teemme, että jääneet saisivat myös emäntiä? sillä
vaimoväki BenJaminissa on hukutettu. 17 Ja sanoivat: niiden
pitää kuitenkin nautitseman perimisensä, jotka jääneet ovat
BenJaminista, ettei yksikään sukukunta Israelista hävitettäisi,
18 Ja emme taida antaa heille meidän tyttäriämme emänniksi;
sillä Israelin lapset ovat vannoneet ja sanoneet: kirottu olkoon
se, joka BenJaminilaisille emännän antaa. 19 Ja he sanoivat:
katso, Herran jokavuotinen juhlapäivä on Silossa, joka on
BetElistä pohjoiseen päin, auringon nousuun päin siitä tiestä,
joka menee BetElistä Sikemiin, ja länteen päin Lebonasta.
20 Ja he käskivät BenJaminin lapsille ja sanoivat: menkäät ja
väijykäät viinamäissä. 21 Ja kuin näette Silon tyttäret käyvän
ulos hyppyyn, niin juoskaat kiiruusti viinamäistä, ja ottakaat
jokainen teillenne Silon tyttäristä emännän, ja menkäät
BenJaminin maalle. 22 Kuin heidän isänsä taikka veljensä
tulevat valittamaan meidän eteemme, niin me sanomme
heille: olkaat heille armiaat, sillä emme ole ottaneet heille
emäntää sodalla; mutta ette tahtoneet heille antaa: tämä on
teidän syynne. 23 BenJaminin lapset tekivät niin ja ottivat
hypyistä lukunsa jälkeen vaimot ryövyydellä, ja menivät pois
ja asuivat perinnössänsä, rakensivat kaupungeita ja asuivat
niissä. 24 Israelin lapset menivät myös sieltä pois silloin,
itsekukin sukukuntansa ja lankoutensa tykö, ja menivät
sieltä itsekukin perimiseensä. 25 Silloin ei ollut kuningasta
Israelissa, vaan jokainen teki niinkuin hänelle näkyi oikein
olevan.

Ruutin

1 Ja tuomarien hallitessa oli kallis aika maalla, ja mies
Juudan Betlehemistä meni vaeltamaan Moabilaisten
maalle, hän ja hänen emäntänsä ja kaksi hänen poikaansa.
2 Hänen nimensä oli EliMelek, ja hänen emäntänsä nimi
Noomi, ja hänen kahden poikansa nimi Mahlon ja Kiljon, he
olivat Ephratilaisia Juudan Betlehemistä. Ja kuin he tulivat
Moabilaisten maalle, pysyivät he siellä. **3** Ja EliMelek Noomin
mies kuoli, ja hän jäi hänestä kahden poikansa kanssa. **4** He
naivat Moabilaisia vaimoja: yhden nimi oli Orpa ja toisen
nimi Ruut, ja asuivat siellä liki kymmenen ajastaikaa. **5** Ja
kuolivat nekin molemmat, sekä Mahlon että Kiljon, ja se
vaimo jäi jälkeen kahdesta pojastansa ja miehestänsä. **6** Ja
hän nousi miniöinensä ja palasi Moabilaisten maalta; sillä
hän oli Moabilaisten maalla ollessansa kuullut, että Herra oli
etsinyt kansaansa ja antanut heille leipää. **7** Ja hän läksi
pois siitä paikasta, jossa hän oli ollut, molempain miniöinsä
kanssa; ja kuin he matkustivat tiellä palataksensa Juudan
maalle, **8** Sanoi Noomi kahdelle miniällensä: menkäät ja
palatkaat kukin teidän äitinne huoneesen: tehköön Herra teille
laupiuden, niinkuin te olette niille kuolleille ja minulle tehneet!
9 Herra antakoon teidän kummankin löytää levon miehensä
huoneessa! Ja hän suuta antoi heidän, ja he korottivat
äänensä ja itkivät, **10** Ja sanoivat hänelle: sinun kanssas
me käymme kansas tykö. **11** Mutta Noomi sanoi: palatkaat,
tyttäreni: miksi te tahdotte minun kanssani käydä? kuinka
minä taidan lapsia saada minun kohdussani teille mieheksi?
12 Palatkaat, minun tyttäreni, ja menkäät, sillä minä olen
ylen vanha miestä ottamaan; ja vaikka minä sanoisin: se on
toivottava, että minä ottaisin tänä yönä itselleni miehen ja
synnyttäisin poikia, **13** Kuinka te odottaisitte niinkauvan kuin
ne suureksi tulisivat? Ja kuinka te taidatte viivyttää, ettette
ota miestä? Ei, minun tyttäreni: sillä minä suuresti murehdin
teidän tähtenne, ja Herran käsi on sattunut minuun. **14** Niin
he korottivat äänensä ja itkivät vielä hartaammasti; ja Orpa
antoi suuta anoppinsa, mutta Ruut riippui hänessä. **15** Mutta
hän sanoi hänelle: katsos, kälys on palannut omaistensa
tykö ja jumalainsa tykö: palaja sinäkin kälys kanssa! **16**
Ruut vastasi: älä minulle sitä puhu, että minä luovun sinusta
ja palajan pois tyköäs; sillä kuhunka sinä menet, sinne
myös minä menen, ja kussa sinä yödyt, siellä tahdon myös
minä yötä olla: sinun kansas on minun kansani, ja sinun
Jumalas on minun Jumalani. **17** Kussa sinä kuolet, siellä
minäkin tahdon kuolla ja itseni haudattaa antaa. Herra
tehköön minulle sen ja sen, jos ei ainoastaan kuolema
eroita meitä! **18** Kuin hän näki hänen täydellä mielellä häntä
seuraavan, lakkasi hän sitä puhumasta hänen kanssansa.
19 Ja he matkustivat kahden Betlehemiin asti. Ja kuin he
tulivat Betlehemiin, liikkui koko kaupunki heidän tähtensä,
ja sanoivat: onko tämä Noomi? **20** Mutta hän sanoi heille:
älkäät minua kutsuko Noomi, vaan kutsukaat minua Mara;
sillä Kaikkivaltias on minun suuresti surulliseksi tehnyt. **21**
Täysinäisenä minä täältä läksin, vaan Herra antoi minun
tyhjänä palata. Miksi te siis kutsutte minua Noomi? sillä Herra
on minun alentanut ja Kaikkivaltias on minua vaivannut. **22**
Ja niin palasi Noomi, ja Ruut Moabilainen hänen miniänsä
palasi hänen kanssansa Moabilaisten maalta; ja he tulivat
Betlehemiin ohran leikkaamisen alussa.

2 Oli myös Noomin miehen lanko, jalo, voimallinen mies,
EliMelekin suvusta; ja hänen nimensä oli Boas. **2** Ja
Ruut Moabilainen sanoi Noomille: salli minun mennä pellolle
päitä noukkimaan sen perässä, jonka edessä minä löydän
armon. Sanoi hän hänelle: mene, tyttäreni. **3** Ja hän meni
ja pääsi noukkimaan pellolla elonleikkaajain jälissä, ja se
pelto, johon hän osaantui, oli Boaksen perintöosa, joka oli
EliMelekin suvusta. **4** Ja katso, Boas tuli Betlehemistä ja
sanoi elonleikkaajille: Herra olkoon teidän kanssanne. Ja he
sanoivat hänelle: Herra siunatkoon sinua. **5** Ja Boas sanoi
palveliallensa, elonleikkaajain päämiehelle: kenenkä tämä
piika on? **6** Ja palvelia, elonleikkaajain päämies, vastasi
ja sanoi: se on Moabilainen piika, joka tuli Noomin kanssa
Moabilaisten maalta, **7** Ja hän sanoi: anna minun noukkia ja
koota lyhdetten välillä elonleikkaajain perässä. Ja hän on
tullut ja seisonut aamusta niin tähänasti, ja on vaan vähän
aikaa huoneessa ollut. **8** Ja Boas sanoi Ruutille: kuules
minua, tyttäreni! Älä mene muiden pellolle poimimaan, älä
myös tästä lähde, mutta ole tässä minun piikaini kanssa. **9**
Katso visusti, millä pellolla he eloa ottavat, ja seuraa heitä:
minä sanoin palvelioilleni, ettei yksikään sinua vahingoitse. Ja
jos sinä janoat, niin mene astiain tykö ja juo siitä, mitä minun
palveliani ovat ammuntaneet. **10** Ja hän lankesi kasvoillensa
ja kumarsi maahan, ja sanoi hänelle: minkätähden olen
minä löytänyt armon sinun kasvois edessä, että tunnet
minun, joka kuitenkin olen muukalainen? **11** Boas vastasi ja
sanoi hänelle: minulle ilmoitettiin kaikki, mitäs tehnyt olet
anopilles, sittekuin sinun miehes kuoli: ettäs jätit isäs ja
äitis, ja isäs maan, ja matkustit kansan tykö, jota et sinä
ennen tuntenut. **12** Herra maksakoon sinulle työs, ja sinun
palkkas olkoon täydellinen Herran Israelin Jumalan tykönä,
jonka tykö sinä olet tullut, turvaamaan hänen siipeinsä
alle! **13** Hän sanoi: anna minun löytää armo sinun kasvois
edessä, minun herrani; sillä sinä olet lohduttanut minua

ja olet puhutellut piikaas suloisesti, vaikka en minä ole
niinkuin joku sinun piioistas. 14 Boas sanoi jälleen hänelle:
koska ruan aika joutuu, niin tule tänne, syö leipää ja kasta
palas etikkaan. Niin hän istui elonleikkaajain viereen, ja
hän antoi hänelle kuivatuita tähkäpäitä, hän söi ja ravittiin,
ja jätti jotakin tähteeksi. 15 Kuin hän nousi poimimaan,
käski Boas palvelioitansa ja sanoi: sallikaat hänen poimia
lyhdetten keskellä ja älkäät häntä häväiskö. 16 Varistelkaat
myös sitomista läpimitten hänelle, ja jättäkäät siihen, että
hän ne poimis, ja älkään yksikään häntä nuhdelko! 17
Niin poimi hän pellolla ehtooseen asti, ja hän tappoi ne
poimitut; ja oli liki yksi epha ohria. 18 Ja hän kantoi ne ja vei
kaupunkiin, ja osoitti anopillensa, mitä hän oli poiminut. Toi
myös ne ruan tähteet, joista hän oli itsensä ravinnut ja antoi
hänelle. 19 Silloin sanoi hänen anoppinsa hänelle: kussas
olet poiminut tänäpänä, ja kussas olet työtä tehnyt? Siunattu
olkoon se, joka sinun tuntenut on! Ja hän ilmoitti anopillensa,
kenenkä tykönä hän työtä teki, sanoen: se mies, jonka
tykönä minä tänäpänä työtä tein, kutsutaan Boas. 20 Noomi
sanoi miniällensä: hän olkoon siunattu Herralta, joka ei ole
ollut armotoin enemmin eläviä kuin kuolleitakaan vastaan. Ja
Noomi sanoi hänelle: tämä mies on meidän lähimmäisemme
ja on meidän perillisemme. 21 Ja Ruut Moabilainen sanoi:
hän sanoi myös minulle: ole minun palvelioitteni kanssa,
siihenasti kuin he lopettavat kaiken minun eloni. 22 Noomi
sanoi Ruutille miniällensä: minun tyttäreni, hyvä on sinun
mennä hänen piikainsa kanssa, ettei joku olisi sinua vastoin
toisen pellolla. 23 Ja hän viipyi Boaksen piikain tykönä ja
poimi tähkäpäitä, siihenasti kuin ohrat ja nisut leikattiin; ja
tuli jälleen anoppinsa tykö.

3 Ja Noomi hänen anoppinsa sanoi hänelle: minun tyttäreni,
minä tahdon saattaa sinulle levon, että sinulle hyvin kävis.
2 Boas, meidän sukulaisemme, jonka piikain tykönä sinä
olet ollut, katso, hän viskaa tänä yönä ohria luvassansa.
3 Niin pese itses ja voitele sinus, ja vaateta itses ja mene
luvaan, ettei yksikään sinua tunne, siihenasti kuin syöty
ja juotu on. 4 Kuin hän maata panee, niin katso paikka,
kussa hän makaa: niin mene ja nosta vaate hänen jalkainsa
päältä ja pane siihen maata; niin hän kyllä sinulle sanoo,
mitä sinun tekemän pitää. 5 Hän sanoi hänelle: kaikki, mitä
sinä sanot minulle, teen minä. 6 Hän meni luvaan ja teki
kaikki mitä hänen anoppinsa hänelle käski. 7 Ja kuin Boas
oli syönyt ja juonut, tuli hänen sydämensä iloiseksi, ja hän
meni levätä yhden kuhilaan taa. Ja hän tuli salaisesti ja nosti
vaatteen hänen jalkainsa päältä, ja pani siihen levätä. 8
Puoliyön aikaan peljästyi mies ja käänsi itsensä: ja katso,
vaimo makasi hänen jalkainsa juuressa. 9 Ja hän sanoi:
kukas olet? Hän vastasi: minä olen Ruut, sinun palkollises:
levitä siipes piikas ylitse, sillä sinä olet perillinen. 10 Hän
sanoi: siunattu ole sinä Herrassa, minun tyttäreni: sinä olet
parantanut ensimäisen armotyön sillä viimeisellä, ettes ole
seurannut nuorukaisia, köyhiä eli rikkaita. 11 Ja nyt, tyttäreni,
älä pelkää: kaikki, mitäs sanot, teen minä sinulle; sillä koko
minun kansani kaupunki tietää, ettäs olet kunniallinen vaimo.
12 Se on tosi, että minä olen perillinen; mutta toinen on
läheisempi minua. 13 Ole tässä yö, ja jos hän huomenna
omistaa sinun, niin se on hyvä, vaan jollei hän tahdo omistaa
sinua, niin minä omistan sinun, niin totta kuin Herra elää:
lepää huomeneen asti. 14 Ja hän lepäsi huomeneen asti
hänen jalkainsa juuressa, ja nousi ennenkuin yksikään
toisensa tunsi, ja sanoi: ei pidä kenenkään tietämän vaimon
luvaan tulleeksi. 15 Ja hän sanoi: anna liinavaattees joka
yllös on, ja ota siihen; ja hän otti siihen. Ja hän mittasi
hänelle kuusi mittaa ohria ja pani ne hänen päällensä. Ja
hän itse tuli kaupunkiin. 16 Mutta vaimo meni anoppinsa
tykö, joka sanoi: kuinka sinulle menestyy, tyttäreni? Ja hän
jutteli hänelle kaikki, mitä mies oli tehnyt, 17 Ja sanoi: nämät
kuusi mittaa ohria antoi hän minulle; sillä hän sanoi: ei pidä
sinun tyhjin käsin menemän anoppis tykö. 18 Hän sanoi: ole
hiljakses, tyttäreni, niinkauvan että sinä saat nähdä, kuinka
tämä tapahtuu; sillä ei se mies lakkaa ennen kuin hän tämän
tänäpäivänä hyvin lopettaa.

4 Ja Boas meni porttiin ja istui siellä; ja katso, perillinen
kävi ohise, ja Boas puhutteli häntä, sanoen: palaja tänne
ja istu viereeni, ole kukas olet. Niin hän palasi ja istui.
2 Ja hän otti kymmenen miestä kaupungin vanhimmista,
sanoen heille: istukaat tähän; ja he istuivat. 3 Niin sanoi hän
perilliselle: sitä maan kappaletta, joka oli meidän veljellämme
EliMelekillä, kaupitsee Noomi, joka on tullut Moabilaisten
maalta. 4 Sentähden ajattelin minä sen sinulle ilmoittaa ja
sanoa: jos tahdot sen todella periä, niin lunasta se tässä
kaupungin asuvaisten ja kansani vanhimpain edessä; vaan
jollet sinä sitä tahdo periä, niin sano minulle, että minä sen
tietäisin; sillä ei ole yhtään muuta perillistä kuin sinä ja minä
sinun jälkees. Hän sanoi: minä perin. 5 Niin vastasi Boas:
jona päivänä sinä Noomin kädestä lunastat pellon, niin ota
Ruut Moabilainen, vainajan emäntä, herättääkses kuolleelle
nimeä hänen perinnössänsä. 6 Niin sanoi perillinen: en minä
taida periä sitä, etten minä hukuttaisi omaa perimistäni: peri
sinä se mitä minun tulisi periä; sillä en minä taida sitä periä.
7 Ja muinen oli Israelissa lunastamisessa ja perimisessä
vahvistukseksi kaikkiin asioihin, että mies riisui kenkänsä ja

antoi lähimmäisellensä: ja se oli todistus Israelissa. **8** Niin
perillinen sanoi Boakselle: lunasta sinä se; ja riisui kengän
jalastansa. **9** Boas anoi vanhimmille ja kaikelle kansalle:
te olette tänäpäivänä todistajani, että minä olen lunastanut
Noomilta kaikki mitä EliMelekin, Kiljonin ja Mahlonin oli,
10 Ja myös Ruutin Moabilaisen, Mahlonin lesken, olen
ottanut emännäkseni, herättääkseni kuolleelle nimeä hänen
perimisessänsä, ja ettei kuolleen nimi hukkuisi veljeinsä
seasta ja hänen siastansa portissa; sen päälle olette te
tänäpäivänä todistajat. **11** Niin kansa ja vanhimmat, jotka
portissa olivat, sanoivat: me olemme todistajat. Herra tehköön
vaimolle, joka sinun huoneeses tulee, niinkuin Rakelille ja
niinkuin Lealle, jotka molemmat Israelin huoneen rakensivat,
ja enentyköön voimas Ephratassa, ja tullos kuuluisaksi
Betlehemissä! **12** Ja sinun huonees olkoon niinkuin Peretsen
huone, jonka Tamar synnytti Juudalle, siitä siemenestä,
jonka Herra sinulle antaa tästä nuoresta vaimosta! **13** Niin
Boas otti Ruutin emännäksensä, ja hän meni hänen tykönsä;
ja Herra antoi hänen tulla hedelmälliseksi, ja hän synnytti
pojan. **14** Niin vaimot sanoivat Noomille: kiitetty olkoon
Herra, joka ei sallinut sinulta puuttua perillistä tähän aikaan,
että hänen nimensä pysyis Israelissa. **15** Hän on virvoittava
sinua ja holhoova sinun vanhuuttas; sillä sinun miniäs, joka
sinua rakastaa, on hänen synnyttänyt; hän itse on sinulle
parempi kuin seitsemän poikaa. **16** Ja Noomi otti lapsen,
pani helmaansa ja kasvatti sen. **17** Mutta hänen kylänsä
vaimot antoivat hänelle nimen ja sanoivat: Noomille on
poika syntynyt; ja kutsuivat hänen nimensä Obed: tämä
on Davidin isän Isain isä. **18** Tämä on Peretsin sukukunta:
Perets siitti Hetsronin. **19** Ja Hetsron siitti Raamin: Raam siitti
Amminadabin. **20** Amminadab siitti Nahessonin: Nahesson
siitti Salmon. **21** Salmo siitti Boaksen: Boas siitti Obedin. **22**
Obed siitti Isain, ja Isai siitti Davidin.

1 Samuelin

1 Yksi mies oli Ramataimin Zophimista Ephraimin vuorelta,
ja hänen nimensä oli Elkana Jerohamin poika, Elihun
pojan, Tohun pojan, Zuphin pojan, joka oli Ephratista. **2** Ja
hänellä oli kaksi vaimoa, yhden nimi oli Hanna ja toisen
nimi Peninna; ja Peninnalla oli lapsia, mutta Hannalla ei
ollut lasta. **3** Se mies meni vuosivuodelta kaupungistansa
Siloon rukoilemaan ja uhraamaan Herralle Zebaotille; ja
siellä oli kaksi Elin poikaa, Hophni ja Pinehas, Herran
papit. **4** Ja sinä päivänä, jona Elkana uhrasi, antoi hän
emännällensä Peninnalle ja kaikille hänen pojillensa ja
tyttärillensä osat. **5** Mutta Hannalle antoi hän yhden osan
murehtien, sillä hän rakasti Hannaa; mutta Herra oli sulkenut
hänen kohtunsa. **6** Ja hänen vainoojansa vaivasi häntä ja
soimasi hänelle, että Herra oli sulkenut hänen kohtunsa.
7 Ja niin hän teki joka vuosi, kuin he menivät Herran
huoneesen, ja saatti hänen murheelliseksi. Mutta hän itki
ja ei syönyt. **8** Ja Elkana hänen miehensä sanoi hänelle:
Hanna, mitäs itket? ja miksi et syö? ja minkätähden sinun
sydämes on murheellinen? enkö minä sinulle parempi ole
kuin kymmenen poikaa? **9** Niin nousi Hanna, sittekuin hän
oli syönyt ja juonut Silossa; ja pappi Eli istui istuimella
Herran templin pihtipielen tykönä, **10** Ja Hanna oli sangen
katkeralla sydämellä, ja rukoili Herraa, ja itki hartaasti, **11** Ja
lupasi lupauksen, sanoen: Herra Zebaot! jos sinä armossa
katsoisit piikas ahdistusta, muistaisit minua ja et unhottaisi
piikaas, mutta antaisit piialles pojan; niin minä annan hänen
Herralle kaikiksi hänen ikäpäiviksensä, ja partaveitsi ei pidä
hänen päähänsä tuleman. **12** Ja kuin hän kauvan rukoili
Herran edessä, otti Eli vaarin hänen suustansa. **13** Sillä
Hanna puhui sydämessänsä, ja ainoastaan hänen huulensa
liikkuivat, mutta hänen äänensä ei kuulunut; niin Eli luuli
hänen juovuksissa olevan. **14** Ja Eli sanoi hänelle: kuinka
kauvan sinä olet juovuksissa? anna viinan olla sinustas
pois. **15** Mutta Hanna vastasi ja sanoi: ei, herrani! minä olen
murheellinen vaimo: viinaa ja väkevää juomaa en ole minä
juonut, vaan olen vuodattanut sydämeni Herran edessä. **16**
Älä pidä piikaas irstaisena vaimona, sillä minä olen suuresta
murheestani ja vaivastani tähänasti puhunut. **17** Eli vastasi
ja sanoi: mene rauhaan, ja Israelin Jumala antakoon sinulle
rukoukses, jonka sinä olet häneltä rukoillut! **18** Hän sanoi:
anna sinun piikas löytää armo silmäis edessä. Niin vaimo
meni matkaansa ja söi, ja ei ollut silleen niin murheellinen.
19 Ja he nousivat varhain huomeneltain rukoilemaan Herraa;
sitte palasivat he ja tulivat kotiansa Ramaan. Ja Elkana
tunsi emäntänsä Hannan, ja Herra muisti häntä. **20** Ja kuin
muutamat päivät olivat kuluneet, tuli Hanna raskaaksi ja
synnytti pojan ja kutsui hänen nimensä Samuel: sillä minä
olen häntä rukoillut Herralta. **21** Ja Elkana meni ylös kaiken
huoneensa kanssa, uhraamaan Herralle vuosikautista uhria
ja lupaustansa. **22** Ja ei Hanna mennyt ylös, vaan sanoi
miehellensä: kuin lapsi vieroitetaan, niin minä otan hänen
kanssani näyttääkseni Herralle, ja sitte pitää hän siellä
aina oleman. **23** Elkana hänen miehensä sanoi hänelle:
tee niinkuin sinulle parhaaksi näkyy, ole niinkauvan ettäs
hänen vieroitat: Herra vahvistakoon sen minkä hän puhunut
on. Niin vaimo jäi kotia ja imetti poikaansa, siihenasti että
hän vieroitti hänen. **24** Ja hän toi hänen ylös kanssansa,
sittekuin hän hänen vieroittanut oli, kolmen mullin kanssa,
yhden ephan jauhoja ja leilin viinaa: ja toi hänen Herran
huoneesen Silossa, ja nuorukainen oli vielä sangen nuori. **25**
Ja he teurastivat mullin, ja toivat nuorukaisen Elin eteen.
26 Ja hän sanoi: Ah, herrani! niin totta kuin sinun sielus
elää, herrani, minä olen se vaimo, joka tässä tykönäs seisoi
ja rukoili Herraa. **27** Tätä nuorukaista minä anoin: nyt on
Herra minulle antanut minun rukoukseni, jonka minä häheltä
rukoilin. **28** Sentähden annan minä hänen Herralle jälleen
kaikeksi elinajaksensa, että hän Herralta rukoiltu on; ja hän
rukoili Herraa siinä paikassa.

2 Ja Hanna rukoili ja sanoi: minun sydämeni riemuitsee
Herrassa, minun sarveni on ylennetty Herrassa. Minun
suuni on leviältä auvennut minun vihollisteni ylitse; sillä
minä riemuitsen sinun autuudestas. **2** Ei kenkään niin
pyhä ole kuin Herra; sillä ei yksikään ole paitsi sinua, ja ei
yhtään kalliota ole niinkuin meidän Jumalamme. **3** Lakatkaat
suuresta kerskaamisestanne, pankaat pois teidän suustanne
se vanha; sillä Herra on kaikkitietävä Jumala, ja ei anna
senkaltaisia aivoituksia menestyä. **4** Väkeväin joutset ovat
särjetyt, ja heikot ovat väkevyydellä vyötetyt. **5** Jotka ennen
ravitut olivat, ne ovat itsensä myyneet leivän edestä, jotka
nälkää kärsivät, ei silleen isoa, siihen asti että hedelmätöin
seitsemän synnytti, ja jolla monta lasta oli, tuli heikoksi. **6**
Herra kuolettaa ja virvoittaa, vie suureen ahdistukseen ja
siitä ulos jälleen. **(Sheol h7585)** **7** Herra tekee köyhäksi ja
rikkaaksi, hän alentaa ja ylentää. **8** Hän nostaa tomusta
köyhän ja ylentää vaivaisen loasta, istuttaaksensa häntä
päämiesten sekaan ja antaaksensa hänen kunnian istuimen
periä; sillä maan perustukset ovat Herran, ja maan piirin on
hän asettanut niiden päälle. **9** Hän varjelee pyhäin jalat,
mutta jumalattomat pitää vaikenemaan pimeydessä; sillä
oma suuri voima ei mitään auta. **10** Ne, jotka riitelevät Herran
kanssa, pitää muserrettaman rikki, hän jylisee taivaassa

heidän ylitsensä. Herra tuomitsee maan ääret, ja antaa
kuninkaallensa väkevyyden, ja ylentää voideltunsa sarven.
11 Ja Elkana meni Ramaan huoneesensa; vaan nuorukainen
palveli Herraa papin Elin edessä. 12 Mutta Elin pojat olivat
ilkiät ja ei totelleet Herraa, 13 Eikä myös pappein oikeutta
kansan edessä: kuin joku uhrin uhrasi, tuli papin palvelia,
kuin liha keitettiin, ja oli kolmehaarainen hanko kädessä, 14
Ja pisti sen kattilaan, eli pataan, eli kruusiin, eli pannuun, ja
kaikki mitä hän veti ylös hangolla, sen pappi otti siitä; ja niin
tekivät he kaikelle Israelille, jotka tulivat sinne Siloon. 15 Niin
myös ennenkuin he polttivat lihavuuden, tuli papin palvelia
ja sanoi niille, jotka uhria kantoivat: anna lihaa paistettaa
papille, sillä ei hän ota keitettyä lihaa sinulta vaan uutta.
16 Kuin joku sanoi hänelle: polttakaat lihavuus tänäpänä
niinkuin pitää, ota sitte sinulles, mitä sydämes himoitsee.
Niin sanoi hän hänelle: nyt pitää sinun antaman, jolles anna,
niin minä otan väkisin. 17 Ja sentähden oli nuorukaisten
rikos sangen suuri Herran edessä; sillä kansa katsoi Herran
ruokauhrin ylön. 18 Mutta Samuel palveli Herran edessä, ja
nuorukainen oli vyötetty liinaisella päällisvaatteella. 19 Ja
hänen äitinsä oli tehnyt hänelle vähän hameen, ja vei sen
hänelle joka vuosi, kuin hän meni ylös miehensä kanssa
uhraamaan vuosiuhria. 20 Ja Eli siunasi Elkanan ja hänen
emäntänsä ja sanoi: Herra antakoon sinulle siemenen tästä
vaimosta sen rukouksen tähden, jonka hän on rukoillut
Herralta; ja he menivät siallensa. 21 Ja Herra oppi Hannaa,
ja hän tuli raskaaksi ja synnytti kolme poikaa ja kaksi tytärtä;
ja nuorukainen Samuel kasvoi Herran edessä. 22 Mutta
Eli oli juuri vanha, ja kuuli, mitä hänen poikansa tekivät
kaikelle Israelille ja että he makasivat vaimoin kanssa, jotka
palvelivat seurakunnan majan ovella, 23 Ja sanoi heille:
miksi te teette senkaltaisia? sillä minä kuulen teidän pahoja
tekojanne kaikelta tältä kansalta. 24 Ei niin, minun poikani! ei
ole se hyvä sanoma, jonka minä kuulen, että te saatatte
Herran kansan syntiä tekemään. 25 Jos joku rikkoo ihmistä
vastaan, niin tuomarit sen sovittavat; mutta jos joku rikkoo
Herraa vastaan, kuka sen edestä rukoilee? Ja ei he kuulleet
Isänsä ääntä, sentähden Herra tahtoi heidät tappaa. 26 Mutta
nuorukainen Samuel vaelsi ja kasvoi, ja oli otollinen sekä
Herran että ihmisten edessä. 27 Ja Jumalan mies tuli Elin
tykö ja sanoi hänelle: näin sanoo Herra: enkö minä ilmeisesti
ilmoittanut minuani sinun isäs huoneelle, kuin he vielä olivat
Egyptissä Pharaon huoneessa? 28 Ja minä valitsin hänen
minulle papiksi kaikista Israelin sukukunnista uhraamaan
minun alttarilleni, ja sytyttämään suitsutusta, ja kantamaan
päällisvaatetta minun edessäni: ja minä olen antanut sinun
isäs huoneelle kaikki Israelin lasten tulet. 29 Miksi siis te
potkitte minun uhriani vastaan ja ruokauhriani, jonka minä
olen käskenyt uhrata seurakunnan majassa, ja enemmän
kunnioitit poikias kuin minua, lihoittaaksenne teitänne kaikista
minun kansani Israelin ruokauhrein uutisista? 30 Sentähden
sanoo Herra Israelin Jumala: minä olen vakaisesti puhunut,
että sinun huonees ja sinun isäs huone pitää vaeltaman
minun edessäni ijankaikkisesti; mutta nyt sanoo Herra:
olkoon se kaukana minusta: sillä jotka minua kunnioittavat,
niitä minä tahdon kunnioittaa, vaan jotka minua katsovat ylön,
ne pitää katsottaman ylön. 31 Katso, se aika tulee, että minä
murran sinun käsivartes ja sinun isäs huoneen käsivarren,
ettei yksikään vanha pidä sinun huoneessas oleman. 32
Ja sinun pitää näkemän sinun vastaanseisojas majassa,
kaikessa hyvyydessä, mikä Israelille tapahtuu; ja ei yksikään
vanha pidä oleman sinun huoneessas ijankaikkisesti. 33 En
minä kuitenkaan hävitä kaikkia lapsias minun alttariltani,
että minä kulutan sinun silmäs, ja sinun sielus murheesen
saatan; mutta kaikki sinun huonees paljous pitää kuoleman,
kuin ne ovat mieheksi tulleet. 34 Ja tämä pitää oleman sinulle
merkiksi, mikä sinun poikais Hophnin ja Pinehaan päälle
pitää tuleman: yhtenä päivänä pitää molemmat kuoleman. 35
Ja minä herätän minulleni uskollisen papin: se tekee niinkuin
minun sydämessäni ja mielessäni on. Ja minä rakennan
hänelle vahvan huoneen, vaeltaaksensa minun voideltuni
edessä hänen elinaikanansa. 36 Ja tapahtuu, että se joka
jää jälkeen sinun huoneeses, pitää tuleman ja kumartaman
häntä hopiapenningin ja leivän kappaleen edestä, ja pitää
sanoman: päästä minua nyt yhden papin osaan, että minä
saisin syödä palan leipää.

3 Ja nuorukainen Samuel palveli Elin edessä Herraa; ja
Herran sana oli kallis siihen aikaan, ja ei ollut ilmoituksia.
2 Ja tapahtui siihen aikaan, että Eli makasi siallansa, ja hänen
silmänsä rupesivat pimentymään, niin ettei hän nähnyt. 3 Ja
Samuel makasi Herran templissä, siinä kuin Jumalan arkki
oli, ennenkuin Jumalan lamppu sammutettiin. 4 Ja Herra
kutsui Samuelia; hän vastasi: katso, tässä minä olen. 5 Ja
hän juoksi Elin tykö ja sanoi: katso, tässä minä olen, sinä
kutsuit minua. Hän sanoi: en minä kutsunut, mene jälleen ja
pane maata; ja hän meni ja pani maata. 6 Ja Herra kutsui
taas Samuelia, ja Samuel nousi ja meni Elin tykö, ja sanoi:
katso, tässä minä olen, sinä kutsuit minua. Hän sanoi: en
minä kutsunut sinua, minun poikani, mene jälleen ja pane
maata. 7 Mutta Samuel ei tuntenut silloin vielä Herraa; ja
Herran sana ei ollut vielä ilmoitettu hänelle. 8 Ja Herra
kutsui Samuelia vielä kolmannen kerran, ja hän nousi ja
meni Elin tykö, ja sanoi: katso, tässä minä olen, sinä kutsuit

minua. Niin ymmärsi Eli, että Herra kutsui nuorukaista. 9
Ja Eli sanoi Samuelille: mene ja pane maata, ja jos sinua
vielä kutsutaan, niin sano: puhu, Herra! sillä sinun palvelias
kuulee. Samuel meni ja pani maata siallensa. 10 Niin tuli
Herra ja seisoi siellä, ja kutsui niinkuin ennenkin: Samuel,
Samuel. Ja Samuel sanoi: puhu! sillä sinun palvelias kuulee.
11 Ja Herra sanoi Samuelille: katso, minä teen yhden asian
Israelissa, niin että sen molemmat korvat pitää soiman,
joka sen kuulee. 12 Sinä päivänä tuotan minä Elille kaikki
ne mitkä minä hänen huonettansa vastaan puhunut olen:
minä alan ja päätän sen. 13 Ja minä tahdon tehdä hänelle
tiettäväksi, että minä olen Tuomari hänen huoneellensa
ijankaikkisesti sen pahan työn tähden, että hän tiesi poikansa
häpiällisesti itsensä käyttäneen, ja ei kertaakaan vihaisesti
katsonut heidän päällensä. 14 Sentähden olen minä vannonut
Elin huoneelle, että tämä Elin huoneen pahateko ei pidä
lepytettämän uhrilla eikä ruokauhrilla ijankaikkisesti. 15 Ja
Samuel makasi huomeneen asti, ja avasi Herran huoneen
oven. Ja Samuel ei tohtinut ilmoittaa Elille sitä näkyä. 16 Niin
kutsui Eli hänen ja sanoi: Samuel poikani; hän vastasi: katso,
tässä minä olen. 17 Hän sanoi: mikä sana se on, joka sinulle
sanottiin? älä salaa sitä minulta. Jumala tehköön sinulle
sen ja sen, jos sinä jotain salaat mnulta siitä mikä sinulle
sanottu on. 18 Niin Samuel sanoi hänelle kaikki ja ei häneltä
mitään salannut. Vaan hän sanoi: hän on Herra, hän tehköön
niinkuin hänelle on kelvollinen. 19 Ja Samuel kasvoi, ja
Herra oli hänen kanssansa, ja ei langennut yhtäkään kaikista
hänen sanoistansa maahan. 20 Ja koko Israel, hamasta
Danista niin BerSabaan, tunsi Samuelin uskolliseksi Herran
prophetaksi. 21 Ja Herra taas ilmestyi hänelle Silossa;
sillä Herra oli ilmaantunut Samuelille Silossa Herran sanan
kautta.

4 Ja Samuel rupesi saarnaamaan koko Israelin edessä; ja
Israel meni sotaan Philistealaisia vastaan, ja he sioittivat
heitänsä EbenEtserin tykö, mutta Philistealaiset asettivat
leirinsä Aphekiin. 2 Ja Philistealaiset valmistivat itsensä
Israelia vastaan, ja sota levitti itsensä pitkälle, ja Israel lyötiin
Philistealaisilta; ja he löivät siinä tappeluksessa kedolla lähes
neljätuhatta miestä. 3 Kuin kansa tuli leiriin, sanoivat Israelin
vanhimmat: minkätähden Herra antoi meidän tänäpänä
lyötää Philistealaisilta? Ottakaamme Herran liitonarkki
Silosta tykömme ja antakaamme sen tulla keskellemme
vapahtamaan meitä vihollistemme kädestä. 4 Ja kansa
lähetti Siloon, ja he antoivat sieltä tuoda Herran Zebaotin
liitonarkin, joka istuu Kerubimin päällä. Ja siellä oli kaksi Elin
poikaa, Hophni ja Pinehas, Jumalan liitonarkin kanssa. 5 Ja
Herran liitonarkin tultua leiriin, huusi kaikki Israel suurella
ilohuudolla, niin että maa kajahti. 6 Kuin Philistealaiset
kuulivat ilohuudon, sanoivat he: mikä suuri ilohuuto on
Hebrealaisten leirissä? Ja kuin he ymmärsivät Herran arkin
tulleen leiriin, 7 Pelkäsivät Philistealaiset ja sanoivat: Jumala
on tullut leiriin. Ja vielä sitte sanoivat: voi meitä! sillä ei se
ole ennen niin ollut. 8 Voi meitä! kuka pelastaa meitä näiden
suurten jumalain käsistä? Nämät ovat ne jumalat, jotka
löivät Egyptin korvessa kaikkinaisilla rangaistuksilla. 9 Olkaat
siis rohkiat sydämestä ja olkaat miehet, Philistealaiset,
ettei teidän pitäisi palveleman Hebrealaisia, niinkuin he
ovat teitä palvelleet: olkaat miehet ja sotilaat! 10 Niin
Philistealaiset sotivat, ja Israel lyöttiin, ja jokainen pakeni
majaansa, ja se oli sangen suuri tappo, niin että Israelista
kaatui kolmekymmentä tuhatta jalkamiestä. 11 Ja Jumalan
arkki otettiin pois; ja kaksi Elin poikaa, Hophni ja Pinehas,
kuolivat. 12 Silloin juoksi sotajoukosta yksi BenJaminilainen
ja tuli sinä päivänä Siloon; ja hän oli reväissyt vaatteensa
ja viskonut multaa päänsä päälle. 13 Ja katso, kuin hän
sinne tuli, istui Eli istuimella, tielle katselemaan; sillä hänen
sydämensä oli peljästyksissä Jumalan arkin tähden. Ja kuin
mies tuli kaupunkiin, ilmoitti hän sen, ja koko kaupunki
parkui. 14 Ja kuin Eli kuuli korkian huudon äänen, kysyi
hän: mikä kapina tämä on? Niin tuli mies nopiasti ja ilmoitti
sen Elille. 15 Ja Eli oli yhdeksänkymmenen ja kahdeksan
ajastaikainen, ja hänen silmänsä olivat jo niin pimenneet,
ettei hän nähnyt. 16 Ja mies sanoi Elille: minä olen tullut ja
paennut tänäpänä sotajoukosta. Mutta hän sanoi: kuinka käy,
poikani? 17 Silloin vastasi sanansaattaja ja sanoi: Israel on
paennut Philistealaisten edellä, ja suuri tappo on kansassa
tapahtunut, ja molemmat sinun poikas, Hophni ja Pinehas,
ovat myös kuolleet, ja Jumalan arkki on otettu pois. 18
Ja kuin hän kuuli mainittavan Jumalan arkkia, lankesi hän
maahan taapäin istuimelta portin tykönä, ja mursi niskansa
ja kuoli; sillä hän oli vanha ja raskas mies. Ja hän tuomitsi
Israelia neljäkymmentä ajastaikaa. 19 Ja hänen miniänsä
Pinehaan emäntä oli viimeisellensä raskas; kuin hän sen
sanoman kuuli, että Jumalan arkki oli otettu pois ja hänen
appensa ja miehensä olivat kuolleet, kumarsi hän itsensä ja
synnytti; sillä hänen kipunsa kävi hänen päällensä. 20 Ja
kuin hän oli kuolemallansa, sanoivat vaimot, jotka seisoivat
hänen tykönänsä: älä pelkää, sillä sinulle on poika syntynyt.
Mutta ei hän mitään vastannut eikä sitä mieleensä pannut;
21 Ja kutsui sen lapsen Ikabod ja sanoi: kunnia on tullut
Israelista pois; sillä Jumalan arkki otettiin pois, ja hänen
appensa ja miehensä olivat kuolleet. 22 Ja hän taas sanoi:

Israelin kunnia on tullut pois, sillä Jumalan arkki on otettu
pois.

5 Ja Philistealaiset ottivat Jumalan arkin ja veivät sen
EbenEtseristä Asdodiin, 2 Ja veivät sen sisälle Dagonin
huoneesen ja asettivat sen Dagonin rinnalle. 3 Ja Asdodilaiset
nousivat toisena päivänä varhain, ja katso, Dagon makasi
suullansa maassa Herran arkin edessä; mutta he ottivat
Dagonin ja nostivat entiselle siallensa. 4 Ja he nousivat
toisena huomenna, ja katso, Dagon makasi suullansa maassa
Herran arkin edessä, mutta Dagonin pää ja molemmat hänen
kätensä olivat poikki hakattuina kynnyksellä, ja muu ruumis
vain oli jälellä. 5 Sentähden Dagonin papit ja kaikki jotka
Dagonin huoneesen menevät, ei astu Dagonin kynnykselle
Asdodissa tähän päivään asti. 6 Mutta Herran käsi oli raskas
Asdodilaisten päällä ja hävitti heidät, ja löi Asdodin ja kaiken
ympäristön ajoksilla. 7 Kuin Asdodin miehet näkivät niin
olevan, sanoivat he: älkäämme antako Israelin Jumalan arkin
olla meidän tykönämme; sillä hänen kätensä on juuri raskas
meitä ja jumalaamme Dagonia vastaan. 8 Ja he lähettivät ja
kutsuivat kaikki Philistealaisten päämiehet tykönsä kokoon,
ja sanoivat: mitä me teemme Israelin Jumalan arkille? He
vastasivat: antakaat kantaa Israelin Jumalan arkki Gatin
ympäri; ja he kantoivat Israelin Jumalan arkin ympäri. 9
Ja kuin he sen kantoivat, nousi suuri kapina kaupungissa
Herran käden kautta, ja hän löi kaupungin miehet sekä
pienet että suuret; ja he saivat salaiset kivut salaisiin
paikkoihinsa. 10 Niin he lähettivät Jumalan arkin Ekroniin.
Kuin Jumalan arkki tuli Ekroniin, huusivat Ekronilaiset ja
sanoivat: he ovat vetäneet Israelin Jumalan arkin minun
tyköni, surmataksensa minua ja minun kansaani. 11 Niin
lähettivät he ja kutsuivat kaikki Philistealaisten päämiehet
kokoon, ja sanoivat: lähettäkäät Israelin Jumalan arkki
siallensa jälleen, ettei hän surmaisi minua ja minun kansaani;
sillä kaikessa kaupungissa oli suuri kapina kuoleman tähden,
ja Jumalan käsi oli siellä sangen raskas. 12 Ja ihmiset, jotka
ei kuolleet, olivat lyödyt salaisissa paikoissansa, niin että
huuto meni kaupungista ylös taivaasen.

6 Ja Herran arkki oli seitsemän kuukautta Philistealaisetn
maalla. 2 Ja Philistealaiset kutsuivat pappinsa ja tietäjänsä
kokoon ja sanoivat: mitä meidän pitää Herran arkille tekemän?
Antakaat meidän tietää, millä meidän pitää lähettämän häntä
siallensa. 3 He vastasivat: jos te lähetätte Israelin Jumalan
arkin, niin älkäät häntä lähettäkö tyhjänä, vaan teidän pitää
maksaman hänelle vikauhrin, niin te tulette terveeksi ja
saatte tietää, minkätähden hänen kätensä ei teistä lakkaa. 4
Mutta he sanoivat: mikä on se vikauhri, jonka meidän hänelle
antaman pitää? He vastasivat: viisi kultaista ajosta ja viisi
kultaista hiirtä Philistealaisten päämiesten luvun jälkeen;
että kaikilla teidän päämiehillänne ja teillä oli yksi vitsaus. 5
Tehkäät siis teidän ajostenne kuvat ja teidän hiirtenne kuvat,
jotka teidän maanne hävittäneet ovat, kunnioittaksenne
Israelin Jumalaa: hänen kätensä tulee joskus huokiammaksi
teille, teidän jumalillenne ja teidän maallenne. 6 Miksi
te paadutatte sydämenne, niinkuin Egyptiläiset ja Pharao
paaduttivat sydämensä? Eikö se niin ole: sittekuin hän heidät
häpiään saatti, laskivat he heidän menemään, ja he menivät
matkaansa. 7 Niin ottakaat ja tehkäät uudet vaunut, ja
ottakaat kaksi nuorta imettävää lehmää, joiden päällä ei ole
yhtään ijestä vielä ollut, ja pankaat lehmät vaunuin eteen ja
salvatkaat heidän vasikkansa kotia heidän jälistänsä, 8 Ja
ottakaat Herran arkki ja pankaat se vaunuin päälle, ja ne
kultaiset kalut jotka te hänelle annoitte vikanne sovinnoksi,
pankaat arkkuun hänen sivullensa, ja lähettäkäät häntä
matkaan, ja antakaat hänen mennä; 9 Ja katsokaat, jos hän
menee kohdastansa rajainsa kautta ylös BetSemekseen
päin, niin hän on tehnyt meille kaiken tämän suuren pahan;
mutta jos ei, niin me tiedämme, ettei hänen kätensä ole
meitä liikuttanut, vaan se on meille muutoin tapaturmaisesti
tapahtunut. 10 Miehet tekivät niin, ja ottivat kaksi nuorta
imettävää lehmää ja panivat vaunuin eteen, ja salpasivat
heidän vasikkansa kotia, 11 Ja panivat Herran arkin vaunuin
päälle, niin myös arkun kultaisten hiirten ja ajosten kuvain
kanssa. 12 Ja lehmät menivät kohdastansa tietä myöten
BetSemekseen, ja kävivät aina yhtä tietä ja ammuivat,
ja ei poikenneet oikialle taikka vasemmalle puolelle; ja
Philistealaisten päämiehet seurasivat heitä BetSemeksen
maan ääriin. 13 Mutta BetSemiläiset leikkasivat nisueloansa
laaksossa, ja nostivat silmänsä ja näkivät arkin, ja olivat
iloiset, että saivat sen nähdä. 14 Mutta vaunut tulivat
Josuan BetSemiläisen pellolle, ja seisoivat siinä alallansa,
ja siellä oli suuri kivi; ja he halkasivat puita vaunuista, ja
uhrasivat lehmät Herralle polttouhriksi. 15 Ja Leviläiset
nostivat Herran arkin maahan ja arkun, joka sivussa oli,
jossa ne kultaiset kalut olivat, ja panivat suuren kiven päälle.
Ja BetSemiläiset uhrasivat sinä päivänä Herralle polttouhria
ja muita uhreja. 16 Kuin ne viisi Philistealaisen päämiestä
näkivät sen, palasivat he sinä päivänä Ekroniin. 17 Ja
nämät ovat ne kultaiset ajosten kuvat, jotka Philistealaiset
uhrasivat Herralle vikauhriksi: Asdod yhden, Gasa yhden,
Asklon yhden, Gat yhden ja Ekron yhden. 18 Ja kultaiset
hiiret kaikkein Philistealaisten kaupunkein luvun jälkeen,
viiden päämiehen edestä, sekä vahvoista kaupungeista
ja maakylistä, siihen suureen Abeliin asti, johonka he

panivat Herran arkin; joka on tähän päivään asti Josuan
BetSemiläisen pellolla. 19 Ja muutamat BetSemiläiset lyötiin,
että he katsoivat Herran arkkiin, ja hän löi siitä kansasta
viisikymmnetä tuhatta ja seitsemänkymmentä miestä; niin se
kansa murehti, että Herra niin suurella vitsauksella löi kansaa.
20 Ja BetSemiläiset sanoivat: kuka on seisovainen Herran
edessä, tainkaltaisen pyhän Jumalan? ja kenen tykö hän
menee meidän tykköämme; 21 Ja lähettivät sanansaattajat
KirjatJearimin asuvaisten tykö ja käskivät heille sanoa:
Philistealaiset ovat tuoneet Herran arkin jälleen, tulkaat
tänne alas ja viekäät häntä ylös teidän tykönne jälleen.

7 Niin tulivat KirjatJearimin miehet, ja toivat sinne Herran
arkin, ja veivät sen Amminadabin huoneesen Gibeaan, ja
vihkivät hänen poikansa Eleatsarin ottamaan Herran arkista
vaaria. 2 Ja siitä päivästä, jona arkki tuli KirjatJearimiin, kului
paljon aikaa, kaksikymmentä ajastaikaa; ja koko Israelin
huone itki Herran jälkeen. 3 Mutta Samuel puhui koko
Israelin huoneelle, sanoen: jos te käännätte teitänne kaikesta
sydämestänne Herran tykö, niin heittäkäät teiltänne vieraat
jumalat ja Astharot pois, ja valmistakaat teidän sydämenne
Herran tykö, ja palvelkaat häntä ainoaa, niin hän pelastaa
teidät Philistealaisten käsistä. 4 Niin heittivät Israelin lapset
heiltänsä Baalin ja Astharotin pois, ja palvelivat ainoaa
Herraa. 5 Ja Samuel sanoi: kootkaat kaikki Israel Mitspaan:
ja minä rukoilen teidän edestänne Herraa. 6 Ja he tulivat
Mitspaan kokoon, ammunsivat vettä ja kaasivat Herran
eteen, paastosivat sen päivän, ja sanoivat siinä paikassa:
me olemme syntiä tehneet Herraa vastaan! Ja Samuel
tuomitsi Israelin lapsia Mitspassa. 7 Kuin Philistealaiset
kuulivat Israelin lapset kokoontuneeksi Mitspaan, menivät
Philistealaisten päämiehet Israelia vastaan. Kuin Israelin
lapset sen kuulivat, pelkäsivät he Philistealaisia. 8 Ja Israelin
lapset sanoivat Samuelille: älä lakkaa huutamasta meidän
edestämme Herran meidän Jumalamme tykö, että hän
meidät pelastais Philistealaisten käsistä. 9 Niin Samuel otti
yhden imevän karitsan ja uhrasi sen kokonansa Herralle
polttouhriksi; ja Samuel huusi Herran tykö Israelin edestä,
ja Herra kuuli hänen rukouksensa. 10 Ja kuin Samuel
uhrasi polttouhrin, lähestyivät Philistealaiset sotimaan Israelia
vastaan; mutta Herra jylisti sinä päivänä suurella pauhinalla
Philistealaisten ylitse ja peljätti heidät, niin että he lyötiin
Israelin edessä. 11 Niin Israelin miehet menivät ulos
Mitspasta, ja ajoivat Philistealaisia takaa, ja löivät heidät aina
BetKarin alle. 12 Ja Samuel otti kiven ja pani Mitspan ja Senin
välille, ja kutsui sen nimen EbenEtser, ja sanoi: tähän asti on
Herra auttanut meitä. 13 Ja niin Philistealaiset poljettiin, eikä
enää tulleet Israelin rajoille. Ja Herran käsi oli Philistealaisia
vastaan niinkauvan kuin Samuel eli. 14 Niin Israelin lapset
saivat ne kaupungit jälleen, jotka Philistealaiset heiltä olivat
ottaneet pois, Ekronista Gatiin saakka, rajoinensa. Ne
vapahti Israel Philistealaisten käsistä; sillä Israelilla oli rauha
Amorilaisten kanssa. 15 Ja Samuel tuomitsi Israelia kaiken
elinaikansa, 16 Ja vaelsi joka vuosi ympäri BetElin ja Gilgalin
ja Mitspan. Ja kuin hän oli tuominnut Israelia kaikissa näissä
paikoissa, 17 Tuli hän Ramaan jälleen; sillä siellä oli hänen
huoneensa ja siellä hän tuomitsi Israelia, ja rakensi Herralle
siellä alttarin.

8 Ja tapahtui, kuin Samuel vanhentui, että hän pani
poikansa Israelin tuomariksi. 2 Hänen esikoisensa nimi
oli Joel ja toisen Abia, jotka tuomarit olivat BerSabassa. 3
Mutta hänen poikansa ei vaeltaneet hänen teissänsä, vaan
poikkesivat ahneuden perään, ja ottivat lahjoja, ja käänsivät
oikeuden. 4 Niin kaikki Israelin vanhimmat kokosivat itsensä
ja tulivat Samuelin tykö Ramaan, 5 Ja sanoivat hänelle: katso,
sinä olet vanhentunut, ja sinun poikas ei vaella sinun teissäs.
Niin aseta nyt meille kuningas, joka meitä tuomitsis, niinkuin
kaikilla pakanoillakin on. 6 Ja Samuel otti sen pahaksi, että
he sanoivat: anna meille kuningas, joka meitä tuomitsis; ja
Samuel rukoili Herraa. 7 Ja Herra sanoi Samuelille: kuule
kansan ääntä kaikissa niissä, mitä he sinulle sanovat; sillä ei
he ole sinua hyljänneet, vaan minun he ovat hyljänneet,
etten minä heitä hallitsisi; 8 Niinkuin he aina tehneet ovat
siitä päivästä kuin minä heidät vein Egyptistä tähän päivään
asti, ja ovat minun hyljänneet ja palvelleet vieraita jumalia:
niin tekevät he myös sinulle. 9 Kuule siis nyt heidän
äänensä: kuitenkin ettäs ahkerasti todistat heitä vastaan
ja ilmoitat heille kuninkaan oikeuden, joka heitä hallitseva
on. 10 Ja Samuel sanoi kaikki Herran sanat kansalle, joka
häneltä kuningasta anoi. 11 Ja sanoi: tämä pitää oleman
kuninkaan oikeus, joka teitä vallitseva on: teidän poikanne
ottaa hän ja panee vaunu- ja hevosmiehiksensä ja vaunuinsa
edelläjuoksioiksi, 12 Ja panee päämiehiksi tuhannen ja
viidenkymmenen päälle, ja kyntäjiksi, joiden hänen peltonsa
kyntämän pitää, ja elonleikkaajiksi eloonsa, ja sotakaluinsa
ja vaunukaluinsa tekiöiksi. 13 Ja teidän tyttärenne ottaa hän
voidetten tekiöiksi, keittäjiksi ja leipojiksi. 14 Hän ottaa myös
teidän parhaat peltonne, viinamäkenne ja öljypuunne, ja
antaa ne palvelioillensa; 15 Ja ottaa teiltä kymmenykset
teidän jyvistänne ja viinastanne, ja antaa huovillensa ja
palvelioillensa. 16 Hän ottaa myös palvelianne ja piikanne, ja
parhaat nuorukaisenne, ja aasinne, ja panee ne työhönsä. 17
Hän ottaa laumastanne kymmenykset: ja teidän pitää oleman

hänen orjansa. 18 Niin te silloin huudatte kuninkaanne
tähden, jonka te olette teillenne valinneet; vaan silloin ei
Herra kuule teitä. 19 Ja ei kansa totellut Samuelin ääntä,
vaan sanoi: ei millään muotoa, vaan kuningas pitää meillä
oleman, 20 Että me myös olisimme niinkuin kaikki muut
pakanat, ja että meidän kuninkaamme tuomitsis meitä ja
menis edellämme, kuin meidän pitää sotiman. 21 Ja niin
Samuel kuuli kaikkia niitä mitä kansa sanoi, ja puhui ne
Herran korvain edessä. 22 Niin sanoi Herra Samuelille: kuule
heidän äänensä ja aseta heille kuningas. Ja Samuel sanoi
Israelin miehille: menkäät matkaanne kukin kaupunkiinsa.

9 Niin oli yksi mies BenJaminista, nimeltä Kis, Abielin poika,
Serorin pojan, Bekoratin pojan, Aphiaan pojan, Isjeminin
pojan; voimallinen mies. 2 Hänellä oli poika nimeltä Saul,
hän oli kaunis nuori mies, ja ei ollut yksikään häntä kauniimpi
Israelin lasten seassa, päätä pitempi kaikkea muuta kansaa.
3 Ja Kis Saulin isä oli kadottanut aasintammansa, ja Kis
sanoi pojallensa Saulille: ota palvelioista kanssas ja nouse;
mene matkaas ja etsi aasintammat. 4 Ja hän kävi Ephraimin
vuoren yli ja Salisan maan lävitse, ja ei he löytäneet; niin
he kävivät Salimin maan lävitse, ja ei ne olleet siellä, ja he
kävivät Jeminin maan lävitse, ja ei löytäneet. 5 Kuin he
tulivat Zuphin maalle, sanoi Saul palveliallensa, joka hänen
kanssansa oli: tule, käykäämme kotia jällensä, ettei minun
isäni unhottaisi aasintammoja ja murehtisi meitä. 6 Mutta
se sanoi hänelle: katso, tässä kaupungissa on kuuluisa
Jumalan mies: kaikki mitä hän sanoo, se kaiketi tapahtuu.
Käykäämme nyt sinne: kuka tietää, hän sanoo meille meidän
retkemme, jota vaellamme. 7 Saul sanoi palveliallensa:
katso, siis me menemme sinne; mutta mitä me viemme
miehelle? sillä leipä on kaikki loppunut säkistämme: ei ole
meillä yhtään lahjaa vietävää sille Jumalan miehelle: mitä
meillä on myötämme? 8 Palvelia vastasi edespäin Saulille
ja sanoi: katso, minulla on neljäs osa hopiasikliä tykönäni;
antakaamme se sille Jumalan miehelle, että hän sanois
meille meidän retkemme. 9 Muinaiseen aikaan Israelissa,
kuin käytiin Jumalaa etsimään, sanottiin: tulkaat, käykäämme
näkiän tykö; sillä se joka nyt on propheta, kutsuttiin muinen
näkiäksi. 10 Saul sanoi palveliallensa: puhees on hyvä: tule,
käykäämme. Ja he menivät kaupunkiin, jossa Jumalan mies
oli. 11 Ja tultuansa kaupungin paltalle, löysivät he piikoja,
jotka läksivät vettä ammuntamaan; niille he sanoivat: onko
näkiä täällä? 12 He vastasivat heitä ja sanoivat: on, katso,
siellä sinun edessäs: riennä nyt, sillä tänäpänä hän on tullut
kaupunkiin, että tänäpänä on kansalla uhri korkeudella. 13
Kuin tulette kaupunkiin, niin te löydätte hänen, ennenkuin
hän menee korkeudelle atrioitsemaan; sillä ei kansa ennen
syö, kuin hän siunaa uhrin, sitte ne syövät jotka kutsutut
ovat: menkäät siis sinne, sillä juuri nyt te hänen löydätte. 14
Ja he menivät ylös kaupunkiin, ja kuin he tulivat keskelle
kaupunkia, katso, Samuel kohtasi heidät mennessänsä
korkeudelle. 15 Mutta Herra oli ilmoittanut Samuelille päivää
ennen kuin Saul tuli, sanoen: 16 Huomenna tällä ajalla
lähetän minä sinun tykös miehen BenJaminin maasta, voitele
se minun kansani Israelin päämieheksi: ja hän on vapahtava
heitä Philistealaisten käsistä, sillä minä olen katsonut minun
kansani puoleen, ja heidän huutonsa on tullut minun tyköni.
17 Kuin Samuel näki Saulin, vastasi Herra ja sanoi: katso,
tämä on se mies, josta minä sinulle sanonut olen: tämä
on hallitseva minun kansaani. 18 Saul meni Samuelin tykö
porttiin ja sanoi: ilmoita minulle, kussa täällä on näkiän
huone. 19 Samuel vastasi Saulille ja sanoi: minä olen
näkiä, mene minun edelläni ylös korkeudelle: ja te syötte
tänäpänä minun kanssani, ja huomenna päästän minä sinun:
ja kaikki mitä sydämessäs on, ilmoitan minä sinulle. 20
Ja aasintammoja, jotka ovat olleet sinulta kolme päivää
poissa, älä silleen murehdi, sillä ne ovat löydetyt: ja kenen
kaikki himoittava Israelissa pitää oleman? Eikö ne sinulle
tule ja kaikelle isäs huoneelle? 21 Saul vastasi ja sanoi:
enkö minä ole Jeminin poika, kaikkein vähimmästä Israelin
suvusta, ja minun sukuni on vähin kaikkein sukukuntain
seassa BenJaminista? Miksis senkaltaista minulle puhut? 22
Mutta Samuel otti Saulin palvelioinensa ja vei heidät saliin,
ja istutti heidät ylimmäiseksi kaikista niistä, jotka kutsutut
olivat, joita oli liki kolmekymmentä miestä. 23 Ja Samuel
sanoi keittäjälle: tuo tänne se kappale, jonka minä sinulle
annoin ja käskin tykönäs pitää. 24 Niin keittäjä kantoi lavan
ja sen mikä siinä riippui kiinni, ja hän pani sen Saulin eteen.
Ja Samuel sanoi: katso, tämä jäi, laske etees ja syö; sillä se
on tähän hetkeen asti sinulle tallella pidetty, silloin kuin minä
kutsuin kansan. Niin Saul söi Samuelin kanssa sinä päivänä.
25 Ja kuin he menivät korkeudelta alas kaupunkiin, puhui
hän Saulin kanssa katon päällä. 26 Ja he nousivat varhain
aamulla. Niin Samuel kutsui Saulin aamuruskon noustessa
katon päälle ja sanoi: nouse, ja minä päästän sinun; ja Saul
nousi, ja he molemmat menivät ulos, hän ja Samuel. 27 Ja
kuin he tulivat kaupungin ääreen, sanoi Samuel Saulille:
sano palvelialle, että hän menis meidän edellämme (ja hän
meni edellä); mutta seiso sinä nyt tässä, ja minä ilmoitan
sinulle, mitä Jumala sanonut on.

10 Niin otti Samuel öljyastian ja kaasi hänen päänsä
päälle, ja antoi suuta hänen ja sanoi: näetkös, että

Herra on sinun voidellut päämieheksi perimisensä päälle? 2
Kuin sinä menet minun tykööni tänäpänä pois, niin sinä löydät
kaksi miestä Rakelin haudan tykönä Zelsassa, BenJaminin
rajassa: ne sanovat sinulle: aasintammat, joitas olet lähtenyt
etsimään, ovat löydetyt: ja katso, ei isäs pidä silleen lukua
aaseista, vaan murehtii teitä ja sanoo: mitä minun pitää
tekemän pojalleni? 3 Ja kuin edemmäksi siitä menet, niin
sinä tulet Taborin lakeudelle, siinä kohtaavat sinua kolme
miestä, jotka Jumalan tykö ylös BetEliin menevät: ensimäinen
kantaa kolme vohlaa, ja toinen kantaa kolme kappaletta
leipää, ja kolmas kantaa viinaleiliä. 4 Ja ne tervehtivät
sinua ystävällisesti, antavat sinulle kaksi leipää: ota ne
heidän kädestänsä. 5 Sitte tulet sinä Jumalan korkeudelle,
kussa Philistealaisten leirit ovat. Ja pitää tapahtuman, että
tultuas kaupunkiin, kohtaat prophetain joukon, jotka ovat
tulleet korkeudelta, ja heidän edellänsä kantele ja trumpu,
huilut ja harput, ja he propheteeraavat. 6 Ja Herran henki
tulee sinussa voimalliseksi, ettäs propheteeraat heidän
kanssansa ja tulet toiseksi mieheksi. 7 Ja kuin nämät merkit
tapahtuvat sinulle, niin tee kaikki, mitä etees tulee; sillä
Jumala on sinun kanssas. 8 Mutta sinun pitää menemän
minun edelläni alas Gilgaliin, ja katso, minä tulen sinne sinun
tykös uhraamaan polttouhria ja kiitosuhria: seitsemän päivää
pitää sinun odottaman, siihenasti kuin minä tulen sinun tykös
ja ilmoitan sinulle, mitä sinun pitää tekemän. 9 Ja tapahtui,
että kuin hän oli kääntänyt selkänsä Samuelin puoleen ja
meni hänen tyköänsä pois, antoi Jumala hänelle toisen
sydämen; ja kaikki nämät merkit tapahtuivat sinä päivänä.
10 Ja kuin he tulivat sinne korkeudelle, katso, prophetain
joukko kohtasi häntä, ja Jumalan henki tuli voimalliseksi
hänessä, että hän propheteerasi heidän keskellänsä. 11 Kuin
hänen kaikki näkivät jotka ennen hänen tunteneet olivat,
ja katso, hän propheteerasi prophetain kanssa, sanoivat
he toinen toisellensa: mitä Kisin pojalle tapahtunut on?
onko Saul myös prophetain seassa? 12 Ja yksi vastasi
siellä ja sanoi: kuka on heidän isänsä? Siitä on sananlasku
tullut onko Saul myös prophetain seassa? 13 Ja kuin hän
lakkasi propheteeraamasta, tuli hän korkeudelle. 14 Mutta
Saulin setä sanoi hänelle ja hänen palveliallensa: kussa te
kävitte? Ja hän sanoi: me etsimme aasintammoja, ja kuin me
näimme, ettemme löytäneet, tulimme me Samuelin tykö. 15
Niin sanoi Saulin setä: sano siis minulle, mitä Samuel sanoi
teille? 16 Saul vastasi sedällensä: hän sanoi yksivakaisesti
aasintammat jo löydetyksi; mutta kuninkaan valtakunnasta ei
hän mitään hänelle puhunut, mitä Samuel hänelle sanonut
oli. 17 Mutta Samuel antoi kutsua kansan kokoon Herran
tykö Mitspaan. 18 Ja sanoi Israelin lapsille: näin sanoo
Herra Israelin Jumala: minä johdatin Israelin Egyptistä, ja
vapahdin teidät Egyptiläisten käsistä ja kaikkein valtakuntain
käsistä, jotka teitä vaivasivat. 19 Ja te hylkäsitte tänäpänä
teidän Jumalanne, joka teidät kaikesta vastoinkäymisestänne
ja murheestanne auttanut on, ja sanoitte: pane meille
kuningas. Nyt siis käykäät Herran eteen sukuinne ja
päämiestenne jälkeen. 20 Kuin Samuel oli koonnut kaikki
Israelin sukukunnat, lankesi arpa BenJaminin sukuun. 21
Mutta kuin hän BenJaminin suvun kutsui lankoinensa edes,
lankesi arpa Matrin suvun päälle, ja lankesi Kisin pojan
Saulin päälle. Ja he etsivät häntä, mutta ei häntä löydetty.
22 Ja he kysyivät Herralta, oliko hän vielä sinne tuleva.
Herra vastasi: katso, hän on lymyttänyt itsensä astiain alle.
23 Niin he juoksivat ja toivat hänen sieltä. Ja hän seisoi
kansan keskellä, ja hän oli päätänsä pitempi kaikkea kansaa.
24 Ja Samuel sanoi kaikelle kansalle: näettekö, kenenkä
Herra on valinnut? sillä ei hänen vertaistansa ole yhtään
kaikessa kansassa. Niin huusi kaikki kansa ja sanoi: olkoon
kuninkaalle onneksi! 25 Ja Samuel sanoi kansalle kaikki
valtakunnan oikeuden, ja kirjoitti kirjaan, ja pani sen Herran
eteen. Ja Samuel päästi kaiken kansan, itsekunkin kotiansa.
26 Ja Saul meni myös kotia Gibeaan, ja yksi osa sotaväestä
meni hänen kanssansa, joiden sydämen Jumala käänsi. 27
Mutta monikahdat Belialin lapset sanoivat: mitä tämä auttaa
meitä? ja katsoivat hänen ylön ja ei tuoneet hänelle mitään
lahjaa. Mutta hän teeskenteli, niinkuin ei hän sitä kuullutkaan
olisi.

11 Niin Nahas Ammonilainen meni ja piiritti Jabesta
Gileadissa; niin kaikki Jabeksen miehet sanoivat
Nahakselle: tee liitto meidän kanssamme, niin me palvelemme
sinua. 2 Mutta Nahas Ammonilainen vastasi heitä: tällä tavalla
teen minä liiton teidän kanssanne, että minä jokaisen teidän
oikian silmännne puhkaisen, ja teen teidät häväistykseksi
kaikessa Israelissa. 3 Niin sanoivat hänelle Jabeksin
vanhimmat: anna meille seitsemän päivää aikaa, että me
lähettäisimme sanoman kaikille Israelin maan rajoille: ja jollei
yhtäkään ole, joka meidät vapahtaa, niin me tulemme sinun
tykös ulos. 4 Niin tulivat sanansaattajat Saulin tykö Gibeaan
ja puhuivat nämät kansan korvain kuullen; niin kaikki kansa
korotti äänensä ja itki. 5 Ja katso, Saul tuli kedolta käyden
härkäinsä jälessä ja sanoi: mikä kansan on, että he itkevät?
Niin he juttelivat hänelle Jabeksen miesten asian. 6 Ja
Jumalan henki tuli Saulissa voimalliseksi, kuin hän oli kuullut
nämät sanat, ja hänen vihansa sangen suuresti julmistui.
7 Niin otti hän parin härkiä ja leikkasi ne kappaleiksi, ja
lähetti kaikkiin Israelin rajoihin sanansaattajain kautta ja

käski sanoa: joka ei lähde Saulin ja Samuelin jälkeen, hänen
härjillensä pitää näin tehtämän. Niin Herran pelko lankesi
kansan päälle, että he läksivät ulos niinkuin yksi mies. 8 Ja
hän luki heitä Besekissä. Ja Israelin lapsia oli kolmesataa
tuhatta miestä, mutta Juudan lapsia kolmekymmentä tuhatta.
9 Ja he sanoivat sanansaattajille, jotka tulleet olivat: sanokaat
näin Jabeksen miehille Gileadissa: huomenna te saatte
avun, kuin päivä on palavimmillansa. Niin sanansaattajat
tulivat ja ilmoittivat sen Jabeksen miehille; ja he ihastuivat. 10
Ja Jabeksen miehet sanoivat: huomenna me käymme teidän
tykönne ulos, tehdäksenne meidän kanssamme, niinkuin
teille kelpaa. 11 Niin Saul jakoi toisena päivänä huomeneltain
kansan kolmeen joukkoon, ja he tulivat huomenvartiossa
sisälle keskelle leiriä ja löivät Ammonilaisia siihenasti kuin
päivä tuli palavimmaksi; ja ne jotka jäivät, hajoitettiin, niin ettei
kahta heistä yhteen jäänyt. 12 Niin kansa sanoi Samuelille:
kutka ne ovat jotka sanoivat: pitääkö Saul meitä hallitseman?
Antakaat niiden tulla edes tappaaksemme. 13 Niin sanoi
Saul: ei tänäpänä pidä yhdenkään kuoleman, sillä tänäpänä
on Herra tehnyt autuuden Israelissa. 14 Niin sanoi Samuel
kansalle: tulkaat, käykäämme Gilgaliin ja uudistakaamme
siellä kuninkaan valtakunta. 15 Niin kaikki kansa meni
Gilgaliin, ja Saul tehtiin siellä kuninkaaksi Herran edessä
Gilgalissa; ja he uhrasivat siellä kiitosuhria Herran edessä.
Niin Saul ja kaikki Israelin miehet iloitsivat sangen suuresti.

12 Ja Samuel sanoi kaikelle Israelille: katsos, minä
olen kuullut teidän äänenne kaikissa mitä te minulle
puhuneet olette, ja olen asettanut teille kuninkaan. 2 Ja
katso, nyt kuningas käy teidän edellänne, ja minä olen
vanhaksi ja harmaaksi tullut, ja minun poikani ovat teidän
tykönänne; ja minä olen käynyt teidän edellänne minun
nuoruudestani tähän päivään asti. 3 Katso, tässä minä olen;
vastatkaat minua Herran ja hänen voideltunsa edessä: jos
olen kenenkään härjän eli aasin ottanut, ja jos olen jollekulle
ylöllistä tehnyt eli jotakuta sortanut, jos jonkun kädestä olen
lahjoja ottanut ja antanut soaista silmäni: niin minä ne teille
annan jälleen. 4 He vastasivat: et sinä mitään ylöllistä etkä
vääryyttä ole meille tehnyt, etkä myös kenenkään kädestä
ole mitään ottanut. 5 Hän sanoi heille: Herra on todistaja teitä
vastaan, ja hänen voideltunsa on todistaja tänäpänä, ettette
ole mitään minun kädestäni löytäneet. He sanoivat: olkoon
todistaja. 6 Ja Samuel sanoi kansalle: Herra joka Moseksen
ja Aaronin teki, ja johdatti teidän isänne Egyptin maalta, 7 Niin
astukaat nyt edes, oikeudelle käydäkseni teidän kanssanne
Herran edessä kaikista Herran hyvistä töistä, jotka hän teille
ja teidän isillenne tehnyt on. 8 Kuin Jakob oli tullut Egyptiin,
huusivat teidän isänne Herran tykö, ja Herra lähetti Moseksen
ja Aaronin, ja he johdattivat teidän isänne ulos Egyptistä
ja asettivat heidän tähän paikkaan asumaan, 9 Mutta kuin
he unohtivat Herran Jumalansa, myi hän heidät Siseran,
Hasorin sodanpäämiehen vallan alle, ja Philistealaisten
vallan alle ja Moabin kuninkaan vallan alle, ja he sotivat
heitä vastaan. 10 Ja he huusivat Herran tykö ja sanoivat:
me olemme syntiä tehneet, että me hylkäsimme Herran ja
palvelimme Baalia ja Astharotia; mutta vapahda nyt meitä
meidän vihollistemme kädestä, niin me sinua palvelemme. 11
Ja Herra lähetti Jerubbaalin, Bedanin, Jephtan ja Samuelin,
ja pelasti teitä teidän vihamiestenne käsistä ympäriltänne, ja
antoi teidän asua rauhallisesti. 12 Kuin te näitte Nahaksen
Ammonin lasten kuninkaan tulevan teitä vastaan, sanoitte te
minulle: ei millään muotoa, vaan kuningas meitä vallitkoon;
vaikka Herra teidän Jumalanne oli teidän kuninkaanne. 13
Ja nyt katso, siinä on kuningas, jonka te olette valinneet ja
anoneet; sillä katso, Herra on asettanut teille kuninkaan.
14 Jos te pelkäätte Herraa ja palvelette häntä, kuulette
hänen äänensä ja ette ole Herran suulle tottelemattomat,
niin sekä te että teidän kuninkaanne, joka teitä hallitsee,
seuraa Herraa teidän Jumalaanne. 15 Mutta jollette Herran
ääntä kuule, vaan olette hänen suullensa tottelemattomat,
niin Herran käsi on sekä teitä että teidän isänne vastaan. 16
Niin käykäät siis tästä edes ja katsokaat tätä suurta asiaa,
jota Herra on tekevä teidän silmäinne edessä. 17 Eikö nyt
ole nisun elonaika? Vaan minä huudan Herran tykö, että hän
antaisi jylistä ja sataa, ymmärtääksenne ja nähdäksenne sen
suuren pahuuden, jonka te olette tehneet Herran edessä,
anoissanne teillenne kuningasta. 18 Ja kuin Samuel huusi
Herran tykö, antoi Herra sinä päivänä jylistä ja sataa. Niin
kaikki kansa suuresti pelkäsi Herraa ja Samuelia. 19 Ja
sanoivat kaikki Samuelille: rukoile sinun palveliais edestä
Herraa sinun Jumalaas, ettemme kuolisi; sillä me olemme
lisänneet kaikkein meidän synteimme tykö sen pahuuden,
että me anoimme meillemme kuningasta. 20 Ja Samuel
sanoi kansalle: älkäät peljätkö: te tosin olette tehneet kaiken
tämän pahuuden, mutta älkäät kuitenkaan luopuko Herrasta,
vaan palvelkaat Herraa kaikesta teidän sydämestänne. 21
Ja älkäät itsiänne kääntäkö turhan menon perään, ei se
mitään teitä hyödytä eikä auta, sillä se on turhuus. 22 Mutta
Herra ei hylkää kansaansa suuren nimensä tähden; sillä
Herra on tahtonut teitä tehdä itsellensä kansaksi. 23 Olkoon
myös kaukana minusta, että minä syntiä tekisin Herraa
vastaan, lakaten rukoilemasta Herraa teidän edestänne,
ja opettamasta teille hyvää ja oikiaa tietä. 24 Ainoastansa
peljätkäät Herraa ja palvelkaat häntä uskollisesti kaikesta

sydämestänne; sillä katsokaat, kuinka suuria tekoja hän
tekee teidän kanssanne. 25 Mutta jos te teette pahaa, niin
sekä te että teidän kuninkaanne hukkuu.

13 Kuin Saul oli vuoden ollut kuninkaana, ja hallinnut
Israelia kaksi ajastaikaa, 2 Valitsi hän itsellensä
kolmetuhatta miestä Israelista: kaksituhatta olivat Saulin
kanssa Mikmassa ja BetElin vuorella, mutta tuhannen
Jonatanin kanssa BenJaminin Gibeassa, mutta muun
joukon päästi hän menemään itsekunkin majoillensa. 3
Ja Jonatan löi Philistealaisia heidän leirissänsä, joka oli
Gibeassa; ja Philistealaiset saivat sen tietää. Ja Saul
antoi soittaa basunalla kaikessa maakunnassa ja sanoa:
antakaat Hebrealaisten sen kuulla. 4 Ja kaikki Israel kuuli
sanottavan: Saul on lyönyt Philistealaisten leirin; ja Israel
myös haisi Philistealaisten edessä, ja kansa kutsuttiin Saulin
tykö kokoon Gilgaliin. 5 Niin kokoontuivat Philistealaiset
sotimaan Israelia vastaan, kolmekymmentä tuhatta vaunua,
kuusituhatta ratsasmiestä ja paljo muuta kansaa, niinkuin
santaa meren rannalla; ja he matkustivat ylöspäin ja
asettivat leirinsä Mikmaan, itään päin BetAvenista. 6 Kuin
Israelin miehet näkivät heitänsä ahdistetuksi, sillä kansa
oli sangen hämmästyksissä, lymyttivät he heitänsä luoliin,
maan kuoppiin, mäen rotkoihin, linnoihin ja kaivoihin; 7
Ja Hebrealaiset vaelsivat Jordanin ylitse Gadin ja Gileadin
maakuntaan; vaan Saul oli vielä Gilgalissa, ja kaikki kansa,
jotka olivat hänen perässänsä, pelkäsivät. 8 Niin odotti
hän seitsemän päivää, siihen aikaan asti, kun Samuel
määrännyt oli. Vaan koska ei Samuel tullutkaan Gilgaliin,
rupesi kansa hajoomaan häneltä. 9 Silloin sanoi Saul:
tuokaat minulle polttouhria ja kiitosuhria; ja uhrasi polttouhria.
10 Kuin hän oli päättänyt polttouhrin, katso, Samuel tuli; niin
Saul meni häntä vastaan siunaamaan häntä. 11 Niin sanoi
Samuel: mitäs olet tehnyt? Saul vastasi: minä näin kansan
minultani hajoovan, et myös sinä tullut määrättyyn aikaan, ja
Philistealaiset olivat Mikmassa koossa, 12 Niin minä sanoin:
nyt tulevat Philistealaiset tänne minun tyköni Gilgaliin, ja en
minä rukoillut Herran kasvoin edessä; niin minä rohkaisin
itseni ja uhrasin polttouhrin. 13 Samuel sanoi Saulille: sinä
olet tyhmästi tehnyt, ja et pitänyt Herran sinun Jumalas
käskyä, jonka hän käski sinulle; sillä hän oli vahvistanut
sinun valtakuntas Israeliin ijankaikkisesti. 14 Vaan sinun
valtakuntas ei pidä enää oleman seisovainen: Herra on
yhden miehen oman sydämensä jälkeen etsinyt, sen on
Herra käskenyt olla kansansa päämiehen; sillä et sinä pitänyt
sitä, mitä Herra sinulle käski. 15 Niin Samuel nousi ja meni
Gilgalista pois BenJaminin Gibeaan; niin Saul luki väen, joka
hänen tykönänsä oli, liki kuusisataa miestä. 16 Ja Saul ja
Jonatan hänen poikansa, ja se väki joka heidän tykönänsä
oli, jäivät BenJaminin kukkulalle; vaan Philistealaiset asettivat
leirinsä Mikmaan. 17 Philistealaisten leiristä läksi kolme
joukkoa maata hävittämään: yksi käänsi itsensä Ophran tielle
Sualin maalle, 18 Toinen käänsi itsensä BetHoronin tielle ja
kolmas käänsi itsensä sille rajatielle, joka menee Seboimin
laakson korpeen. 19 Niin ei löydetty yhtään seppää kaikesta
Israelin maakunnasta; sillä Philistealaiset ajattelivat, ettei
Hebrealaiset tekisi miekkoja ja keihäitä. 20 Ja kaiken Israelin
täytyi mennä Philistealaisten tykö teroittamaan vannastansa,
rautalapioitansa, kirvestänsä ja vikahdintansa. 21 Mutta heillä
oli teroitusrauta vikahtimille, lapioille, hangoille ja kirveille,
niin myös ojettaa pistintä. 22 Kuin tappelupäivä joutui, niin
ei löytynyt miekkaa eikä keihästä kaiken kansan kädessä,
jotka Saulin ja Jonatanin kanssa olivat, vaan Saulilla ja
hänen pojallansa oli. 23 Ja Philistealaisten leiri läksi Mikman
taipaleelle.

14 Se tapahtui yhtenä päivänä, että Jonatan Saulin poika
sanoi palveliallensa, joka kantoi hänen asettansa: tule,
käykäämme Philistealaisten leiriin, jotka toisella puolella ovat;
ja ei hän sitä sanonut isällensä. 2 Vaan Saul viipyi Gibean
ääressä granatin puun alla, joka oli esikaupungissa, ja se
kansa, joka hänen tykönänsä oli, oli liki kuusisataa miestä. 3
Ja Ahia Ahitobin poika, Ikabodin veljen, Pinehaan pojan,
Elin pojan, oli Herran pappi Silossa, kantain päällisvaatetta;
mutta kansa ei tietänyt Jonatanin menneeksi pois. 4 Ja
tiellä, kussa Jonatan pyysi ylitse mennä Philistealaisten
leiriin, oli kaksi jyrkkää kalliota, yksi tällä puolella ja toinen
toisella puolella: yksi kutsuttiin Botsets, toinen Sene. 5
Yksi oli Mikmaan päin pohjasta ja toinen etelästä Gabaan
päin. 6 Ja Jonatan sanoi palvelialle, joka oli hänen aseensa
kantaja: tule, käykäämme näiden ympärileikkaamattomain
leiriin: taitaa tapahtua, Herra on jotakin toimittava meidän
kauttamme, sillä ei ole Herralle työläs auttaa monen kautta
elikkä harvain. 7 Niin hänen aseensa kantaja vastasi häntä:
tee kaikki, mitä sinun sydämessäs on: mene matkaan,
katso, minä olen sinun kanssas, niinkuin sinun sydämes
tahtoo. 8 Jonatan sanoi: katso, me menemme niiden miesten
tykö ja ilmoitamme itsemme heille. 9 Jos he näin meille
sanovat: siesokaat alallanne siihen asti että me tulemme
teidän tykönne, niin seisokaamme siassamme ja älkäämme
menkö heidän tykönsä. 10 Vaan jos he näin sanovat: tulkaat
tänne meidän tykömme, niin astukaamme heidän tykönsä;
sillä Herra on antanut heidät meidän käsiimme: se olkoon
meille merkiksi. 11 Kuin Philistealaisten leiri näki heidät

molemmat, sanoivat Philistealaiset: katso, Hebrealaiset ovat
lähteneet luolistansa, joihin he heitänsä lymyttäneet olivat.
12 Ja miehet leiristä vastasivat Jonatania ja hänen aseensa
kantajaa ja sanoivat: tulkaat tänne ylös meidän tykömme, me
kyllä opetamme teitä. Niin sanoi Jonatan aseensa kantajalle:
astu ylös minun jälkeeni, Herra on antanut heidät Israelin
käsiin. 13 Ja Jonatan kiipesi käsillänsä ja jaloillansa ylöspäin
ja hänen aseensa kantaja hänen jälissänsä; ja he lankesivat
maahan Jonatanin eteen ja hänen aseensa kantajan, joka
löi heitä kuoliaaksi hänen jäljissänsä; 14 Että ensimäinen
tappelus oli, jona Jonatan ja hänen aseensa kantaja löi liki
kaksikymmentä miestä, liki puolella vakomitalla peltoa, kuin
juhtapari kyntäis. 15 Ja pelko tuli leiriin, kedolle ja koko
kansan sekaan leirissä, ja hävittäjät myös peljätettiin, että
maa vapisi siitä; sillä se hämmästys oli Jumalalta. 16 Ja
Saulin vartiat BenJaminin Gibeassa saivat nähdä kansan
joukot hajoovan ja pakenevan, ja toinen toistansa sysivän, 17
Niin sanoi Saul kansalle, joka hänen kanssansa oli: lukekaat
nyt ja katsokaat, kuka meistä on mennyt pois; ja kuin he
lukivat, katso, niin ei ollut Jonatan ja hänen aseensa kantaja
siellä. 18 Ja Saul sanoi Ahialle: tuo tänne Jumalan arkki;
(sillä Jumalan arkki oli siihen aikaan Israelin lasten tykönä.)
19 Ja kuin Saul vielä puhui papin kanssa, eneni kapina
ja juoksu Philistealaisten leirissä. Ja Saul sanoi papille:
ota kätes pois. 20 Ja Saul kokoontui ja kaikki kansa joka
hänen kanssansa oli, ja tulivat sotaan. Ja katso, silloin kävi
itsekunkin miekka lähimmäistänsä vastaan, ja oli sangen
suuri kapina. 21 Ja ne Hebrealaiset, jotka ennen olivat olleet
Philistealaisten tykönä ja olivat käyneet heidän kanssansa
leirin ympäri, antoivat heitänsä Israelin sekaan, jotka olivat
Saulin ja Jonatanin kanssa. 22 Ja kaikki Israelin miehet, jotka
heitänsä kätkeneet olivat Ephraimin vuorelle, kuin he kuulivat
Philistealaisten paenneen, ajoivat he myös heitä takaa
sodassa. 23 Ja niin Herra autti silloin Israelia; ja sota seisoi
BetAveniin asti. 24 Ja kuin Israelin miehet olivat väsyneet
sinä päivänä, vannotti Saul kaiken kansan, ja sanoi: kirottu
olkoon jokainen, joka syö jotakin ehtooseen asti, että minä
kostaisin vihollisilleni. Ja koko kansa ei syönyt mitäkään. 25
Ja kaikki kansa tuli metsään, ja siellä oli hunajaa kedolla. 26
Kuin kansa tuli metsään, katso, silloin vuosi siellä hunajaa,
mutta ei yksikään ottanut sitä kädellänsä suuhunsa; sillä
kansa pelkäsi valaa. 27 Mutta Jonatan ei kuullut isänsä
vannottaneeksi kansaa, hän ojensi sauvansa joka hänen
kädessänsä oli, ja satutti pään hunajaläjään, ja pisti kätensä
suuhunsa, niin hänen silmänsä valpauntuivat. 28 Silloin
vastasi yksi kansasta ja sanoi: isäs vannotti kovasti kansaa,
ja sanoi: kirottu olkoon jokainen, joka jotakin syö tänäpänä.
Ja kansa oli väsyksissä. 29 Ja Jonatan sanoi: minun isäni on
turmellut maan: katsos, kuinka minun silmäni vilpauntuivat,
että minä tästä jotakin maistoin. 30 Jos kansa tänäpänä olis
syönyt vihollistensa saalista, kuin he löytäneet ovat, niin olis
tappelus ollut suurempi Philistealaisia vastaan. 31 Ja he
löivät sinä päivänä Philistealaisia Mikmasta Ajaloniin asti; ja
kansa väsyi sangen kovin. 32 Ja kansa jakoi saaliin, ja ottivat
lampaita, ja karjaa, ja vasikoita, ja teurastivat maan päällä, ja
söivät ne verinensä. 33 Niin Saulille ilmoitettiin sanoen: katso,
kansa on syntiä tehnyt Herraa vastaan ja syönyt verinensä.
Hän sanoi: te olette pahasti tehneet: vierittäkäät nyt minulle
tänne suuri kivi. 34 Ja Saul sanoi: menkäät ulos kansan
sekaan ja sanokaat heille: tuokaan itsekukin härkänsä ja
lampaansa minun tyköni ja teurastakaan tässä, että te
söisitte ja ette syntiä tekisi Herraa vastaan veren syömisellä;
niin kaikki kansa toivat kukin härkänsä kädessänsä yöllä ja
teurastivat ne siellä. 35 Ja Saul rakensi Herralle alttarin:
se on ensimäinen alttari, jonka hän rakensi Herralle. 36
Ja Saul sanoi: käykäämme alas Philistealaisten jälkeen
yöllä ja ryöstäkäämme heitä, siihenasti kuin päivä valkenee,
ettemme yhtäkään heistä jättäisi. He vastasivat: tee kaikki
mitä sinulle kelpaa. Ja pappi sanoi: käykäämme tänne
Jumalan tykö. 37 Ja Saul kysyi Jumalalta ja sanoi: astunko
minä Philistealaisten perään alas, ja annatkos heitä Israelin
käsiin? Mutta ei hän häntä silloin vastannut. 38 Niin sanoi
Saul: tulkaan väki tänne joka kulmalta, tiedustelkaat ja
katselkaat, kenessä tänäpänä synti lienee. 39 Sillä, niin
totta kuin Herra Israelin auttaja elää, vaikka se olis minun
pojassani Jonatanissa, niin hänen pitää totisesti kuoleman.
Ja ei yksikään vastannut häntä kaikesta kansasta. 40 Ja hän
sanoi koko Israelille: olkaat te sillä puolelle, minä ja Jonatan
minun poikani olemme tällä puolella. Kansa sanoi Saulille:
tee kuin sinulle kelpaa. 41 Ja Saul sanoi Herralle Israelin
Jumalalle: tee oikeus; niin se osasi Jonatanin ja Saulin, ja
kansa meni vapaana ulos. 42 Saul sanoi: heittäkäät minusta
ja minun pojastani Jonatanista; niin se lankesi Jonataniin. 43
Ja Saul sanoi Jonatanille: ilmoita minulle, mitäs olet tehnyt?
Jonatan ilmoitti hänelle ja sanoi: tosin minä maistoin vähän
hunajaa sauvani nenällä joka minun kädessäni oli, ja katso
minun pitää sentähden kuoleman? 44 Ja Saul sanoi: Jumala
tehköön minulle niin ja niin! Jonatan, sinun pitää totisesti
kuoleman! 45 Vaan kansa sanoi Saulille: pitääkö Jonatanin
kuoleman, joka tämän suuren autuuden teki Israelissa?
Pois se: niin totta kuin Herra elää, ei hiuskarvakaan pidä
hänen päästänsä putooman: sillä Jumala on sen tehnyt
tänäpänä hänen kauttansa. Ja näin kansa vapahti Jonatanin
kuolemasta. 46 Niin Saul meni Philistealaisten tyköä pois;

ja Philistealaiset menivät sioillensa. 47 Mutta kuin Saul oli
saanut Israelin valtakunnan, soti hän joka taholta kaikkia
vihollisiansa vastaan, Moabilaisia, Ammonilaisia, Edomilaisia,
Zoban kuninkaita ja Philistealaisia vastaan; ja kuhunka hän
ikänä hänensä käänsi, siellä hän rankaisi. 48 Ja hän teki
urhoollisia töitä ja löi Amalekilaiset ja vapahti Israelin niiden
käsistä, jotka häntä raatelivat. 49 Ja Saulilla oli poikia:
Jonatan, Isvi, Malkisua, ja hänen kahden tyttärensä nimet,
esikoisen nimi Merab ja nuoremman nimi Mikal, 50 Ja
Saulin emännän nimi oli Ahinoam, Ahimatsin tytär, ja hänen
sotajoukkonsa päämiehen nimi Abner, Nerin poika, Saulin
sedän; 51 Ja Kis Saulin isä, ja Ner Abnerin isä, oli Abielin
poika. 52 Ja suuri sota oli Philistealaisia vastaan niinkauvan
kuin Saul eli. Ja kussa ikinä Saul näki jalon ja väkevän
sotamiehen, otti hän sen tykönsä.

15 Mutta Samuel sanoi Saulille: Herra lähetti minun
voitelemaan sinua kansansa Israelin kuninkaaksi:
niin kuule siis nyt Herran sanain ääntä. 2 Näin sanoo
Herra Zebaot: Minä olen ajatellut etsiskellä mitä Amalek
teki Israelille, kuin hän pani hänensä tiellä häntä vastaan,
Egyptistä tullessa. 3 Mene siis nyt ja lyö Amalek, ja hukuta
kaikki, mitä hänellä on, ja älä säästä häntä, mutta tapa sekä
vaimo että mies, lapset ja imeväiset, karja ja lampaat, kamelit
ja aasit. 4 Saul ilmoitti tämän kansalle, ja luki heitä Telaimissa;
kaksisataa tuhatta jalkaväkeä, ja kymmenentuhatta miestä
Juudasta. 5 Ja kuin Saul tuli liki Amalekilaisten kaupunkia,
pani hän väijytyksen ojan tykö, 6 Ja antoi sanoa Keniläisille:
menkäät, paetkaat ja eroittakaat itsenne Amalekilaisista,
etten minä peräti hävittäisi teitä heidän kanssansa; sillä te
teitte laupeuden kaikille Israelin lapsille, kuin he vaelsivat
Egyptistä; ja niin luopuivat keniläiset Amalekilaisista. 7 Niin
löi Saul Amalekilaiset hamasta Hevilasta siihen asti kuin
Suriin tullaan, joka on Egyptin kohdalla, 8 Ja otti Agagin
Amalekilaisten kuninkaan elävänä kiinni, ja kaiken kansan
surmasi hän miekan terällä. 9 Niin Saul ja kansa säästi
Agagin, ja mitä parasta lampaista ja karjasta oli, lihavia
karitsoita ja syöttiläitä, ja kaikki mitä hyvä oli, ei he tahtoneet
hukuttaa niitä; mutta sen, mikä häijy oli ja ei kelvannut, he
hukuttivat. 10 Niin tapahtui Herran sana Samuelille, sanoen:
11 Minä kadun, että minä olen tehnyt Saulin kuninkaaksi, sillä
hän on luopunut minusta ja ei täyttänyt minun sanojani; ja
Samuel vihastui ja huusi Herran tykö kaiken sen yön. 12 Ja
Samuel nousi varhain huomeneltain kohtaamaan Saulia, ja
Samuelille oli sanottu Saulin tulleeksi Karmeliin, ja panneeksi
voiton merkin, ja vaeltaneeksi ympäri, ja tulleeksi Gilgaliin. 13
Kuin Samuel tuli Saulin tykö, sanoi Saul hänelle: siunattu ole
sinä Herralta; minä olen täyttänyt Herran sanan. 14 Samuel
vastasi: mikä siis on tämä lammasten määkynä minun
korvissani ja karjan ammuminen, jonka minä kuulen? 15 Saul
sanoi: Amalekilaisilta ovat he ne tuoneet; sillä kansa säästi
parhaita lampaista ja karjasta, Herran sinun Jumalas uhrin
tähden; ne muut olemme me hävittäneet. 16 Mutta Samuel
sanoi Saulille: salli, että minä sanon sinulle, mitä Herra on
puhunut minun kanssani tänä yönä. Hän sanoi hänelle:
puhu! 17 Samuel sanoi: eikö se näin ole? Kuin sinä olit
vähäinen sinun silmäis edessä, tulit sinä Israelin sukukuntain
pääksi, ja Herra voiteli sinun Israelin kuninkaaksi. 18 Ja
Herra lähetti sinun matkaan ja sanoi: mene ja tapa ne
syntiset Amalekilaiset ja sodi heitä vastaan, niinkauvan että
hukutat heidät. 19 Miksi et kuullut Herran ääntä? mutta
annoit itses saaliin puoleen ja teit pahoin Herran silmäin
edessä? 20 Niin sanoi Saul Samuelille: minä olen kuitenkin
kuullut Herran äänen ja olen vaeltanut sitä tietä, kuin Herra
minun lähetti: minä olen tuonut tänne Agagin Amalekilaisten
kuninkaan ja surmannut Amalekilaiset. 21 Mutta väki on
ottanut saaliista, lampaita ja karjaa: ne parhaat kirotuista,
uhrataksensa Gilgalissa Herralle sinun Jumalalles. 22 Mutta
Samuel sanoi: kelpaako Herralle paremmin polttouhri ja uhri,
kuin että sinä kuulisit Herran äänen? Katso, kuuliaisuus
on parempi kuin uhri, ja totella parempi kuin oinasten
lihavuus. 23 Sillä tottelemattomuus on noituuden synti, ja
vastahakoisuus on taikaus ja epäjumalan palvelus: ettäs siis
olet hyljännyt Herran sanan, on hän sinun myös hyljännyt,
ettei sinun silleen pidä kuningasna oleman. 24 Niin sanoi
Saul Samuelille: minä olen syntiä tehnyt rikkoissani Herran
käskyn ja sinun sanas; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuulin
heidän äänensä. 25 Anna siis nyt minulle tämä synti anteeksi,
ja palaja minun kanssani, että minä kumartaisin ja rukoilisin
Herraa. 26 Samuel sanoi Saulille: en minä palaja sinun
kanssas; sillä sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on
myös sinun hyljännyt, niin ettei sinun pidä oleman Israelin
kuninkaana. 27 Kuin Samuel käänsi itsensä menemään
pois, otti hän hänen hameensa liepeestä kiinni, ja se repesi.
28 Niin sanoi Samuel hänelle: Herra on tänäpänä repinyt
Israelin valtakunnan sinulta ja antanut sen lähimmäiselles,
joka parempi on sinua. 29 Ja Israelin sankari ei valehtele
eikä kadu; sillä ei hän ole ihminen, että hän katuis. 30
Mutta hän sanoi: minä olen syntiä tehnyt. Tee siis minulle
nyt kunnia minun kansani vanhimpain edessä ja Israelin
edessä ja palaja minun kanssani, että minä kumartaen
rukoilisin Herraa sinun Jumalaas. 31 Ja Samuel käänsi
itsensä ja seurasi Saulia; ja Saul rukoili Herraa. 32 Ja Samuel
sanoi: antakaat Agagin tulla minun tyköni, Amalekilaisten

kuninkaan. Ja Agag tuli rohkiasti hänen eteensä ja sanoi:
totisesti kuoleman katkeruus on paennut. 33 Samuel sanoi:
niinkuin sinun miekkas on tehnyt vaimot lapsettomaksi, niin
pitää myös sinun äitis vaimoin seassa lapsetoin oleman;
niin Samuel hakkasi Agagin kappeleiksi Herran edessä
Gilgalissa. 34 Ja Samuel meni Ramaan, mutta Saul meni
huoneeseensa Saulin Gibeaan. 35 Ja ei nähnyt Samuel enää
Saulia kuolemapäivään asti; sillä Samuel murehti Saulia, että
Herra oli katunut asettaneensa hänen Israelin kuninkaaksi.

16 Ja Herra sanoi Samuelille: kuinka kauvan sinä murehdit
Saulia, jonka minä hyljännyt olen hallitsemasta Israelia?
Täytä sinun sarves öljyllä ja mene: minä lähetän sinun
Isain Betlehemiläisen tykö, sillä hänen pojistansa olen
minä katsonut minulleni kuninkaan. 2 Niin Samuel sanoi:
kuinka minä sinne menen? Saul saa sen tietää ja lyö minun
kuoliaaksi. Ja Herra sanoi: ota sinulles vasikka karjasta
ja sano: minä tulin uhraamaan Herralle. 3 Ja sinun pitää
kutsuman Isain uhrille, niin minä osoitan sinulle, mitä sinun
pitää tekemän, ettäs sen voitelisit minulle, jonka minä sinulle
sanon. 4 Samuel teki niinkuin Herra sanonut oli ja tuli
Betlehemiin; niin hämmästyivät kaupungin vanhimmat, ja
menivät häntä vastaan, ja sanoivat: onko rauha, että sinä
tulet? 5 Hän sanoi: rauha. Minä tulin uhraamaan Herralle:
pyhittäkäät teitänne ja tulkaat minun kanssani uhrille. Ja hän
pyhitti Isain ja hänen poikansa ja kutsui heidät uhrille. 6
Ja kuin he tulivat sisälle, katsoi hän Eliabia ja ajatteli: tosin
tämä on Herran edessä hänen voideltunsa. 7 Mutta Herra
sanoi Samuelille: älä katso hänen muotoansa elikkä suurta
kokoansa, sillä minä olen hyljännyt hänen: sillä ei se ole
niinkuin ihminen näkee; sillä ihminen näkee sen mikä silmäin
edessä on, mutta Herra katsoo sydämeen. 8 Niin kutsui Isai
Abinadabin ja antoi hänen tulla Samuelin eteen; ja hän sanoi:
ei tätäkään ole Herra valinnut. 9 Niin antoi Isai Samman tulla
edes; mutta hän sanoi: ei tätäkään ole Herra valinnut. 10
Niin antoi Isai seitsemän poikaansa tulla Samuelin eteen;
mutta Samuel sanoi Isaille: ei ole Herra näitä valinnut. 11 Ja
Samuel sanoi Isaille: joko nyt täällä kaikki pojat ovat? Hän
sanoi: vielä nuorin jäljellä on, ja katso, hän kaitsee lampaita.
Niin sanoi Samuel Isaille: lähetä hänen peräänsä ja anna
noutaa tänne; sillä ei meidän pidä istuman ennen kuin hän
tulee. 12 Niin hän lähetti ja noudatti hänen; ja hän oli verevä
ja kaunis kasvoilta ja ihanan muotoinen. Ja Herra sanoi:
nouse ja voitele tämä, sillä tämä se on. 13 Niin otti Samuel
öljysarvensa ja voiteli hänen veljeinsä keskellä: ja Herran
henki tuli Davidiin siitä päivästä ja sen perään; niin Samuel
nousi ja meni Ramaan. 14 Ja Herran henki läksi Saulista, ja
paha henki vaivasi häntä Herralta. 15 Niin sanoivat Saulin
palveliat hänelle: katsos, paha henki vaivaa sinua Jumalalta.
16 Meidän Herramme sanokaan nyt palvelioillensa, jotka
hänen edessänsä seisovat, että he etsivät miestä, joka
taitais soittaa harppua: kuin paha henki tulee Jumalalta
sinuun, että hän soittais kädellänsä, niin sinä paranet. 17
Niin Saul sanoi palvelioillensa: katsokaat nyt minulle joku
mies, joka taitais hyvin soittaa, ja noutakaat häntä minun
tyköni. 18 Niin vastasi yksi hänen palvelioistansa ja sanoi:
katso, minä näin Isain Betlehemiläisen pojan, hän taitaa
soittaa, ja on urhollinen sotamies, ja toimellinen asioissa,
ja ihana mies, ja Herra on hänen kanssansa. 19 Niin Saul
lähetti sanansaattajat Isaille, sanoen: lähetä minun tyköni
sinun poikas David, joka on lampuri. 20 Niin otti Isai aasin
leipäin kanssa, ja leilin viinaa, ja yhden vohlan vuohista, ja
lähetti Saulille poikansa Davidin myötä. 21 Niin David tuli
Saulin tykö ja seisoi hänen edessänsä; ja hän tuli hänelle
juuri rakkaaksi, ja tuli hänen aseensa kantajaksi. 22 Ja
Saul lähetti Isain tykö, sanoen: anna Davidin olla minun
tykönäni, sillä hän on löytänyt armon minun edessäni. 23
Kuin Jumalan henki tuli Saulin päälle, otti David kanteleen ja
soitti kädellänsä; niin Saul virvoitettiin ja tuli paremmaksi, ja
paha henki läksi hänestä.

17 Niin Philistealaiset kokosivat sotaväkensä sotaan, ja
tulivat kokoon Sokoon, joka on Juudassa, ja asettivat
leirinsä Sokon ja Asekan välille Dammimin rajalle. 2
Mutta Saul ja Israelin miehet menivät kokoon, ja asettivat
leirinsä Tammilaaksoon, ja valmistivat itsensä sotimaan
Philistealaisia vastaan. 3 Ja Philistealaiset seisoivat vuorella
siellä, ja Israelilaiset seisoivat vuorella täällä, että laakso oli
heidän välillänsä. 4 Niin tuli Philistealaisten leiristä yksi mies
heidän keskellensä, Goljat nimeltä, Gatista, kuusi kyynärää
ja kämmenen leveyden pitkä. 5 Ja hänellä oli vaskilakki
päässänsä ja suomuksen kaltainen pantsari yllänsä, ja
hänen pantsarinsa painoi viisituhatta sikliä vaskea, 6 Ja
vaskiset saappaat jaloissansa ja vaskikilpi hartioillansa,
7 Ja hänen keihäänsä varsi oli niinkuin kankaan orsi, ja
hänen keihäänsä rauta painoi kuusisataa sikliä rautaa.
Ja hänen kilpensä kantaja kävi hänen edellänsä. 8 Ja
hän seisoi ja huusi Israelin joukolle, ja sanoi heille: miksi
te läksitte valmistamaan teitänne sotaan; enkö minä ole
Philistealainen, ja te olette Saulin palveliat? valitkaat yksi
teistänne, joka tulee tänne alas minun tyköni. 9 Jos hän voi
sotia minua vastaan ja lyö minun, niin me olemme teidän
palvelianne, mutta jos minä hänen voitan ja lyön hänen,
niin teidän pitää oleman meidän palveliamme ja teidän
pitää meitä palveleman. 10 Ja Philistealainen sanoi: minä

häpäisin tänäpänä Israelin sotajoukon; antakaat minulle
mies, me sodimme keskenämme. 11 Kuin Saul ja koko Israel
kuuli nämät Philistealaisten puheet, hämmästyivät he, ja
pelkäsivät suuresti. 12 Mutta David oli Ephratin miehen
poika Juudan Betlehemistä, joka kutsuttiin Isai, hänellä oli
kahdeksan poikaa, ja oli vanha mies Saulin aikaan ja ijällinen
miesten seassa. 13 Ja kolme Isain vanhimpaa poikaa olivat
lähteneet Saulin kanssa sotaan; hänen kolmen poikansa
nimet, jotka olivat menneet sotaan olivat Eliab esikoinen, ja
toinen Abinadab ja kolmas, Samma. 14 Ja David oli nuorin;
vaan ne kolme vanhinta menivät Saulin kanssa. 15 Mutta
David meni kotiansa jälleen Saulin tyköä, kaitsemaan isänsä
lampaita Betlehemiin. 16 Ja Philistealainen tuli varhain
aamulla ja ehtoona, ja sitä tekoa hän teki neljäkymmentä
päivää. 17 Ja Isai sanoi pojallensa Davidille: ota veljilles
tämä epha kuivatuita tähkäpäitä ja nämät kymmenen leipää,
ja vie ne leiriin veljeis tykö, 18 Ja kanna nämät kymmenen
tuoretta juustoa päämiehelle; ja etsi veljiäs, jos he rauhassa
ovat, ja pane mielees, mitä he sinulle käskevät. 19 Mutta
Saul ja he kaikki Israelin miehet olivat Tammilaaksossa ja
sotivat Philistealaisia vastaan. 20 Niin David nousi varhain
aamulla ja jätti lampaat paimenen haltuun, kantoi ja meni
matkaansa, niinkuin Isai häntä käskenyt oli, ja tuli leiriin, ja
sotaväki oli lähtenyt ulos sotaan, ja huusivat suurella äänellä
sotimaan. 21 Sillä Israel ja Philistealaiset olivat valmistaneet
itsensä sotimaan toinen toistansa vastaan. 22 Niin David
jätti kalut, jotka hän kantoi, kalunvartijalle, ja juoksi sodan
rintaan, ja tuli ja tervehti veljiänsä. 23 Kuin hän parhaallansa
heitä puhutteli, katso, se välimies, hänen nimensä oli Goljat,
Philistealainen Gatista, nousi Philistealaisten sotajoukosta,
ja puhui niikuin ennenkin; ja David kuuli sen. 24 Ja kutka
ikänä Israelin miehistä näkivät hänen, pakenivat he hänen
edestänsä ja pelkäsivät suuresti. 25 Ja kaikki Israelin miehet
sanoivat: ettekö te nähneet sitä miestä, joka on tullut? Hän
on tullut pilkkaamaan Israelia. Ja pitää tapahtuman, että joka
sen miehen lyö, sen kuningas tekee aivan rikkaaksi, ja antaa
myös tyttärensä hänelle, ja tekee hänen isänsä huoneen
vapaaksi Israelissa. 26 Niin David sanoi miehille, jotka hänen
tykönänsä seisoivat: mitä annetaan sille miehelle, joka tämän
Philistealaisen lyö ja ottaa häväistyksen pois Israelista?
sillä mikä tämä ympärileikkaamatoin Philistealainen on,
joka häpäisee elävän Jumalan sotajoukkoa? 27 Niin kansa
sanoi hänelle niinkuin ennenkin: niin sille miehelle tehdään,
joka hänen lyö. 28 Kuin hänen vanhin veljensä Eliab kuuli
hänen näitä puhuvan miesten kanssa, närkästyi hän suuresti
Davidin päälle ja sanoi: miksi sinä olet tänne tullut? ja miksis
olet jättänyt vähän lammaslauman metsän korpeen? Minä
tiedän sinun ylpeytes ja sydämes pahan sisun; sinä olet
tänne tullut sotaa katsomaan. 29 Niin David sanoi: mitä minä
olen tehnyt? eikö se ole minulle käsketty? 30 Ja käänsi
itsensä hänestä pois toisen puoleen ja sanoi niinkuin hän
ennenkin oli sanonut; niin kansa vastasi häntä niinkuin
ennenkin. 31 Ja kuin he kuulivat Davidin puhuvan ne sanat,
ilmoittivat he ne Saulille, ja hän noudatti hänen tykönsä. 32 Ja
David sanoi Saulille: älköön kenenkään sydän hämmästykö
hänen tähtensä: palveliais käy sotimaan Philistealaista
vastaan. 33 Saul sanoi Davidille: et sinä voi mennä ja sotia
tätä Philistealaista vastaan; sillä sinä olet nuorukainen,
vaan hän on sotamies hamasta nuoruudestansa. 34 Mutta
David sanoi Saulille: palvelias kaitsi isänsä lampaita, ja tuli
jalopeura ja karhu ja vei lampaan laumasta, 35 Niin minä
juoksin sen perästä ja löin sen ja tempasin sen ulos hänen
suustansa. Ja kuin hän karkasi minua vastaan, niin minä
tartuin hänen partaansa, löin hänen ja tapoin. 36 Niin on
sinun palvelias sekä jalopeuran että karhun lyönyt; niin pitää
tämän ympärileikkaamattoman Philistealaisen oleman, kuin
yksi niistä, sillä hän on pilkannut elävän Jumalan sotaväkeä.
37 Ja David sanoi: Herra, joka minun pelasti jalopeuran ja
karhun käsistä, hän pelastaa minun tämän Philistealaisen
käsistä. Ja Saul sanoi Davidille: mene, Herra olkoon sinun
kanssas. 38 Niin Saul puetti vaatteensa Davidin ylle ja pani
vaskilakin hänen päähänsä ja pantsarin hänen päällensä. 39
Ja David sitoi miekan vyöllensä vaatettensa päälle ja rupesi
käymään; vaan ei hän ollut siihen tottunut. Sanoi siis David
Saulille: en minä näillä taida käydä, sillä en minä ole tottunut.
Ja David pani ne pois yltänsä, 40 Ja otti sauvansa käteensä,
ja valitsi ojasta viisi sileää kiveä, pani ne paimenen kukkaroon
ja säkkiin, joka hänellä oli, ja linko hänen kädessänsä, ja
kävi Philistealaista vastaan. 41 Käveli myös Philistealainen ja
lähestyi Davidia, ja hänen kilpensä kantaja hänen edellänsä.
42 Kuin Philistealainen katsoi ja näki Davidin, katsoi hän
hänen ylön; sillä hän oli verevä ja kaunis nuorukainen. 43
Philistealainen sanoi Davidille: olenko minä koira, ettäs tulet
sauvoilla minun tyköni? Ja Philistealainen kiroili Davidia
jumalainsa kautta. 44 Ja Philistealainen sanoi Davidille: tule
tänne minun tyköni, minä annan lihas taivaan linnuille ja
kedon pedoille. 45 Niin David sanoi Philistealaiselle: sinä
tulet minun tyköni miekalla, keihäällä ja kilvellä, mutta minä
tulen sinun tykös Herran Zebaotin, Israelin sotaväen Jumalan
nimeen, jota sinä pilkannut olet. 46 Tänäpänä antaa Herra
sinun minun käsiini, että minä lyön sinun, ja otan sinun
pääs sinulta pois, ja annan Philistealaisten sotaväen ruumiit
tänäpänä taivaan linnuille ja kedon pedoille: että kaikkein
maan asuvaisten pitää tietämän Israelilla olevan Jumalan.

47 Ja koko tämän joukon pitää ymmärtämän, ettei Herra auta
miekan eli keihään kautta; sillä sota on Herran, ja hän antaa
teidät meidän käsiimme. 48 Kuin Philistealainen nousi ja kävi
ja lähestyi Davidia, niin David riensi ja juoksi sotajoukon
eteen Philistealaista vastaan, 49 Ja pisti kätensä kukkaroon,
otti sieltä kiven, ja linkosi ja paiskasi Philistealaista otsaan,
että kivi meni hänen otsansa sisälle, ja hän lankesi maahan
kasvoillensa. 50 Niin David voitti Philistealaisen lingolla ja
kivellä, löi Philistealaisen ja tappoi hänen. Ja ettei Davidilla
ollut miekkaa, 51 Juoksi hän ja seisahti Philistealaisen tykö,
ja otti hänen miekkansa ja veti tupesta ulos, ja tappoi hänen,
ja sillä hakkasi pois hänen päänsä. Kuin Philistealaiset
sen näkivät, että heidän väkevimpänsä kuollut oli, niin
he pakenivat. 52 Ja Israelin ja Juudan miehet nousivat,
huusivat ja ajoivat Philistealaisia takaa laaksoon ja Ekronin
porttiin asti; ja Philistealaiset lankesivat lyötynä Saarimin
tiellä, Gatiin ja Ekroniin asti. 53 Ja Israelin lapset palasivat
ajamasta Philistealaisia takaa ja ryöstivät heidän leirinsä. 54
Mutta David otti Philistealaisen pään ja vei Jerusalemiin:
vaan hänen aseensa pani hän majaansa. 55 Mutta kuin
Saul näki Davidin menevän Philistealaista vastaan, sanoi
hän Abnerille, sodan päämiehelle: Abner, kenen poika tuo
nuorukainen on? Abner sanoi: niin totta kuin sinun sielus
elää, kuningas, en minä tiedä. 56 Kuningas sanoi: kysy siis,
kenenkä poika se nuorukainen on? 57 Kuin David palasi
Philistealaista lyömästä, otti Abner hänen ja vei Saulin eteen;
ja hänen kädessänsä oli Philistealaisen pää. 58 Ja Saul
sanoi hänelle: kenenkäs poika olet, nuorukainen? David
sanoi: palvelias Isain Betlehemiläisen poika.

18 Ja kuin hän oli puheensa lopettanut Saulin kanssa,
mieltyi Jonatan ja David keskenänsä sydämestä; ja
Jonatan rakasti häntä niinkuin omaa sydäntänsä. 2 Ja
Saul otti hänen sinä päivänä eikä sallinut hänen enää
palata isänsä huoneesen. 3 Ja Jonatan ja David tekivät
liiton keskenänsä; sillä hän rakasti häntä niinkuin omaa
sydäntänsä. 4 Ja Jonatan riisui hameensa, jolla hän oli
puetettu ja antoi sen Davidille, niin myös vaatteensa,
miekkansa, joutsensa ja vyönsä. 5 Ja David meni, kuhunka
Saul lähetti hänen, ja käytti itsensä toimellisesti; ja Saul asetti
hänen sotamiestensä päälle, ja hän oli otollinen kaikelle
kansalle, niin myös Saulin palvelioille. 6 Mutta tapahtui, kuin
he tulivat ja David palasi lyömästä Philistealaista, että vaimot
kaikista Israelin kaupungeista kävivät virsillä ja hypyillä
kuningas Saulia vastaan, harpuilla, ilolla ja kanteleilla. 7
Ja vaimot lauloivat keskenänsä, soittaen ja sanoen: Saul
löi tuhannen, mutta David kymmenentuhatta. 8 Niin Saul
närkästyi sangen suuresti, ja se puhe ei hänelle kelvannut, ja
sanoi: he ovat antaneet Davidille kymmenentuhatta ja minulle
he antoivat tuhannen: vielä hän kuninkaankin valtakunnan
saa. 9 Ja Saul katsoi julmasti Davidin päälle siitä päivästä
ja aina sitte. 10 Toisena päivänä vaivasi taas Jumalan
paha henki Saulia, ja hän ennusti kotona huoneessansa.
Ja David soitti kädellänsä, niinkuin hänen jokapäiväinen
tapansa oli; ja Saulin kädessä oli keihäs, 11 Jonka hän
syöksi, ajatellen: minä syöksen Davidin seinää vastaan;
mutta David vältti hänen edestänsä kaksi kertaa. 12 Ja Saul
pelkäsi Davidia; sillä Herra oli hänen kanssansa ja oli mennyt
pois Saulin tyköä. 13 Niin pani Saul hänen pois tyköänsä
ja teki hänen tuhannen miehen päämieheksi; ja hän kävi
ulos ja sisälle kansan edessä. 14 Ja David oli toimellinen
kaikissa teissänsä, ja Herra oli hänen kanssansa. 15 Kuin
Saul näki hänen aivan toimellisesti tekevän, pelkäsi hän
häntä. 16 Mutta koko Israel ja Juuda rakasti Davidia; sillä
hän kävi ulos ja sisälle heidän edessänsä. 17 Ja Saul sanoi
Davidille: katso, minä annan vanhimman tyttäreni Merabin
sinulle emännäksi, ainoasti ole minulle miehullinen ja sodi
Herran sotaa; sillä Saul ajatteli: ei pidä minun käteni häneen
sattuman, vaan Philistealaisten käsi. 18 Mutta David vastasi
Saulia: mikä minä olen? eli mikä on elämäni ja minun isäni
sukukunta Israelissa, että minä tulisin kuninkaan vävyksi?
19 Ja tapahtui, kuin aika tuli, että Merab Saulin tytär piti
annettaman Davidille, annettiin se Adrielille Meholatilaiselle
emännäksi, 20 Mutta Mikal Saulin tytär rakasti Davidia. Kuin
se Saulille ilmoitettiin, niin se kelpasi hänelle. 21 Ja Saul
sanoi: minä annan hänen hänelle, että hän olis hänelle
paulaksi, ja Philistealaisten kädet tulisivat hänen päällensä.
Ja Saul sanoi Davidille: sinä tulet tänäpänä toisen kanssa
minun vävykseni. 22 Ja Saul käski palvelioillensa: puhukaat
Davidille salaisesti ja sanokaat: katso, kuningas mielistyy
sinuun, ja kaikki hänen palveliansa rakastavat sinua; niin
tule nyt kuninkaan vävyksi. 23 Ja Saulin palveliat puhuivat
ne sanat Davidin korvissa; mutta David sanoi: luuletteko
te sen vähäksi, tulla kuninkaan vävyksi? Ja minä olen
köyhä ja halpa mies. 24 Ja Saulin palveliat ilmoittivat sen
hänelle, sanoen; nämät sanat on David puhunut. 25 Saul
sanoi: sanokaat näin Davidille: ei kuningas ano yhtään
muuta huomenlahjaa, vaan sata Philistealaisten esinahkaa,
että kuninkaan vihamiehille kostettaisiin; sillä Saul ajatteli
hukuttaa Davidia Philistealaisten kätten kautta. 26 Niin hänen
palveliansa sanoivat Davidille nämät sanat, ja se kelpasi
hänelle, tulla niin kuninkaan vävyksi. Ja se aika ei ollut
vielä täytetty. 27 Ja David nousi ja läksi matkaan, hän ja
hänen miehensä, ja löi Philistealaisista kaksisataa miestä, ja

David toi heidän esinahkansa ja täytti kuninkaan luvun, että
hän olis kuninkaan vävy. Niin antoi Saul tyttärensä Mikalin
hänelle emännäksi. 28 Ja Saul näki ja ymmärsi Herran
olevan Davidin kanssa, ja Saulin tytär Mikal rakasti häntä. 29
Niin Saul vielä enemmin pelkäsi Davidia, ja Saul tuli Davidin
vihamieheksi kaikkena elinaikanansa. 30 Ja Philistealaisten
ruhtinaat läksivät ulos, ja heidän lähteissänsä ulos teki David
toimellisemmasti kuin kaikki Saulin palveliat, että hänen
nimensä tuli sangen kuuluisaksi.

19 Ja Saul puhui pojallensa Jonatanille ja kaikille
palvelioillensa, että he tappaisivat Davidin; mutta
Jonatan Saulin poika rakasti suuresti Davidia. 2 Ja Jonatan
ilmoitti Davidille ja sanoi: minun isäni Saul pyytää sinua
tappaa: varjele siis itses huomenna, mene lymyyn ja kätke
itses. 3 Ja minä menen ulos isäni kanssa ja seison hänen
ohessansa kedolla, jossa sinä olet, ja minä puhun sinusta
isäni kanssa: ja mitä minä näen, ne minä ilmoitan sinulle. 4
Ja Jonatan puhui parhain päin Davidista isällensä Saulille ja
sanoi hänelle: älköön kuningas syntiä tehkö palveliaansa
Davidia vastaan; sillä ei hän ole mitään rikkonut sinua
vastaan, hänen työnsä ovat sinulle juuri tarpeelliset. 5 Ja
hän on pannut henkensä käteensä ja löi Philistealaisen; ja
Herra teki suuren autuuden koko Israelille, sen sinä näit
ja ihastuit: miksis siis tahdot syntiä tehdä viatointa verta
vastaan, surmatakses Davidia ilman syytä? 6 Niin Saul kuuli
Jonatanin äänen ja vannoi: niin totta kuin Herra elää, ei
hänen pidä kuoleman. 7 Niin Jonatan kutsui Davidin ja sanoi
hänelle kaikki nämät sanat ja saatti hänen Saulin eteen, ja
hän oli hänen edessänsä niinkuin ennenkin. 8 Niin nousi
taas sota, ja David meni ja soti Philistealaisia vastaan, löi
heitä suurella surmalla; ja Philistealaiset pakenivat häntä.
9 Ja paha henki tuli Herralta Saulin päälle, ja hän istui
huoneessansa, ja hänen keihäänsä oli hänen kädessänsä,
ja David soitti kädellänsä. 10 Mutta Saul pyysi pistää Davidia
keihäällä seinää vasten, mutta hän vältti Saulia ja keihäs
kävi seinään; ja David pakeni ja pääsi sinä yönä pakoon.
11 Ja Saul lähetti sanansaattajat Davidin huoneesen, että
heidän piti ottaman hänestä vaarin ja tappaman hänen
huomeneltain. Mutta Mikal Davidin emäntä ilmoitti sen
hänelle ja sanoi: jollet tänä yönä pelasta henkeäs, niin sinä
huomenna tapetaan. 12 Niin Mikal laski Davidin alas akkunan
lävitse; ja hän meni, pakeni ja pääsi. 13 Ja Mikal otti kuvan ja
pani vuoteesen, ja pani vuohen nahan hänelle päänalaiseksi
ja peitti vaatteella. 14 Silloin lähetti Saul sanansaattajat
ottamaan kiinni Davidia; mutta hän sanoi: hän on sairas. 15
Niin lähetti Saul sanansaattajat katsomaan Davidia ja sanoi:
kantakaat häntä tänne minun tyköni vuoteinensa, surmattaa.
16 Kuin sanansaattajat tulivat, katso, kuva makasi vuoteessa
ja vuohen nahka pään alla. 17 Niin Saul sanoi Mikalille:
miksis olet minun niin pettänyt ja päästänyt viholliseni, että
hän vältti minun käteni? Mikal sanoi Saulille: hän sanoi
minulle: päästä minua taikka minä tapan sinun. 18 Ja David
pakeni ja pääsi, ja tuli Samuelin tykö, joka oli Ramassa,
ja ilmoitti hänelle kaikki, mitä Saul oli hänelle tehnyt; ja
hän meni Samuelin kanssa ja oleskeli Najotissa. 19 Ja
se ilmoitettiin Saulille, sanoen: katso, David on Raman
Najotissa. 20 Niin Saul lähetti sanansaattajat tuomaan
Davidia; ja he näkivät prophetain kokouksen propheteeraavan
ja Samuelin seisovan, asetetun heidän päällensä. Niin
Jumalan henki tuli Saulin sanansaattajain päälle, että ne
myös propheteerasivat. 21 Kuin se ilmoitettiin Saulille, lähetti
hän toiset sanansaattajat, ne myös propheteerasivat; ja
hän lähetti vielä kolmannet sanansaattajat, jotka myös
propheteerasivat. 22 Niin meni hän itse viimein Ramaan,
ja kuin hän tuli sen suuren kaivon tykö, joka on Sekossa,
kysyi hän ja sanoi: kussa on Samuel ja David? niin sanottiin
hänelle: katso, he ovat Raman Najotissa. 23 Ja hän meni
Raman Najotiin; ja Jumalan henki tuli hänenkin päällensä,
ja hän käyskenteli ja propheteerasi siihenasti kuin hän
tuli Raman Najotiin. 24 Niin hänkin riisui vaatteensa ja
proheteerasi Samuelin edessä, ja lankesi alasti maahan
koko sen päivän ja koko yön, sentähden sanotaan: onko
Saulkin prophetain seassa?

20 Ja David pakeni Raman Najotista, tuli ja sanoi
Jonatanille: mitä minä olen tehnyt? mikä on vääryyteni?
eli mikä on pahatekoni sinun isääs vastaan, että hän seisoo
minun henkeni perään? 2 Hän sanoi hänelle: pois se, ei
sinun pidä kuoleman: katso, isäni ei tee suurta eli pientä, jota
ei hän ilmoita minulle, kuinkas isäni salaa tämän minulta? Ei
se pidä niin tapahtuman. 3 Niin David vannoi vielä, sanoen:
totisesti sinun isäs tietää, että minä olen löytänyt armon
sinun kasvois edessä, sentähden hän ajattelee: ei Jonatanin
pidä tästä mitään tietämään, ettei hän tulisi murheelliseksi.
Totisesti, niin totta kuin Herra ja sinun sielus elää, että
askele on vaivoin minun ja kuoleman vaiheella. 4 Jonatan
sanoi Davidille: minä teen sinulle kaikki, mitä sinun sydämes
halajaa. 5 David sanoi hänelle: katso, huomenna on uusikuu,
ja minun pitäis istuman ja atrioitseman kuninkaan kanssa:
salli siis, että minä kätken minuni kedolle kolmannen päivän
ehtoosen asti. 6 Jos isäs minua kovasti kaipaa, niin sano:
David rukoili suuresti minulta juostaksensa kaupunkiinsa
Betlehemiin; sillä siellä pidetään ajastaikainen uhri koko
sukukunnalta. 7 Ja jos hän sanoo: se on hyvin, niin on rauha

palveliallas; mutta jos hän kovin vihastuu, niin sinä ymmärrät
hänen pahaa aikovan. 8 Tee siis laupius palvelialles; sillä
sinä olet ottanut palvelias Herran liittoon sinun kanssas.
Ja jos joku vääryys minussa on, niin tapa sinä minua:
miksis sallit minun tulla isäs eteen. 9 Jonatan sanoi: pois
se sinusta, sillä jos minä ymmärtäisin isäni aikovan sinulle
pahaa tehdä, tullaksensa sinun päälles, enkö minä näitä
sinulle ilmoittaisi? 10 David sanoi Jonatanille: kuka minulle
ilmoittaa, jos sinun isäs vastaa sinua jotakin kovasti? 11
Jonatan sanoi Davidille: tule, käykäämme kedolle; ja he
menivät molemmat kedolle. 12 Ja Jonatan sanoi Davidille:
Herra, Israelin Jumala! kuin minä kyselen isältäni huomenna
ja kolmantena päivänä, katso, jos hän suo Davidille hyvää,
ja en minä silloin lähetä sinun tykös, ja ilmoita sitä sinun
korviis, 13 Niin tehköön Herra sitä ja sitä Jonatanille; mutta
jos isäni taas ajattelee jotakin pahaa sinua vastaan, niin minä
sen myös ilmoitan sinun korviis, ja lasken sinun rauhaan
menemään: ja Herra olkoon sinun kanssas, niinkuin hän
isäni kanssa ollut on. 14 Etkös sinäkin, jos vielä elän: etkös
sinäkin ole tekevä Herran armoa minua kohtaani, niin ettei
minun pidä kuoleman? 15 Ja et sinä ota laupiuttas minun
huoneestani pois ijankaikkisesti, et vielä sittenkään, kuin
Herra hävittää Davidin vihamiehet, itsekunkin maaltansa. 16
Näin teki Jonatan liiton Davidin huoneen kanssa, että Herra
sen vaatisi Davidin vihamiesten kädestä. 17 Ja Jonatan
taas vannoi Davidille; sillä niin rakkaana piti hän hänen, että
hän rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa. 18 Ja Jonatan
sanoi hänelle: huomenna on uusikuu, jona sinua kysytään ja
kaivataan sinua sialtas. 19 Ja kuin olet viipynyt kolme päivää
poissa, niin tule kiiruusti alas ja mene siihen paikkaan, johon
sinä itses kätkit sinä päivänä kuin tämä asia tapahtui, ja
istu Aselin kiven viereen, 20 Niin minä ammun kolme nuolta
sen sivulle, niinkuin minä ampuisin maaliin. 21 Ja katso,
minä lähetän pojan (sanoen hänelle:) mene ja hae nuolet
jällensä! jos vielä sanon pojalle: katso, nuolet ovat takanas
tässä puolessa, ota ylös! niin tule; sillä rauha on sinulla ja ei
ole mitään hätää, niin totta kuin Herra elää. 22 Mutta jos
sanon pojalle: katso, nuolet ovat edempänä edessäs! niin
mene pois, sillä Herra on päästänyt sinun menemään. 23
Ja mitä sinä ja mitä minä keskenämme puhuneet olemme,
katso, Herra on minun ja sinun vaiheellas ijankaikkisesti. 24
Niin David kätki itsensä kedolle. Ja kuin uusikuu tuli, istui
kuningas pöydän tykö rualle. 25 Kuin kuningas oli istunut
siallensa, entisen tapansa jälkeen, seinän nojalle, nousi
Jonatan, ja Abner istui Saulin viereen; ja Davidia kaivattiin
siastansa. 26 Ja ei puhunut Saul sinä päivänä mitäkään;
sillä hän ajatteli: hänelle on jotakin tapahtunut, ettei hän ole
puhdas; ei suinkaan hän ole puhdas. 27 Ja toisena päivänä
uudesta kuusta, kuin Davidia kaivattiin siastansa, sanoi
Saul pojallensa Jonatanille: Miksi ei Isain poika ole tullut
pöydän tykö, ei eilen eikä myöskään tänäpänä? 28 Jonatan
vastasi Saulia: hän rukoili hartaasti minulta mennäkseen
Betlehemiin, 29 Ja sanoi: anna minun mennä, sillä meidän
sukukuntamme uhraa kaupungissa ja minun veljeni itse on
minua kutsunut: jos nyt olen löytänyt armon sinun silmäis
edessä, niin salli minun mennä katsomaan veljiäni; ja sen
tähden ei hän tullut kuninkaan pöydän tykö. 30 Ja Saul
vihastui sangen suuresti Jonatanin päälle ja sanoi hänelle:
sinä ilkiä ja tottelematoin poika! enkö minä tiedä, ettäs olet
valinnut Isain pojan sinulles ja äidilles häpiäksi? 31 Sillä
niinkauvan kuin Isain poika elää maan päällä, et sinä eikä
sinun kuninkaanvaltakuntas ole seisova: lähetä siis nyt ja
anna tuotaa häntä minun tyköni, sillä hänen pitää kuoleman.
32 Jonatan vastasi isällensä Saulille ja sanoi hänelle: miksi
hänen pitää kuoleman? mitä hän on tehnyt? 33 Silloin
paiskasi Saul keihään hänen perässänsä syöstäksensä
häntä; niin ymmärsi Jonatan isänsä aikovan Davidin tappaa.
34 Ja Jonatan nousi pöydän tyköä sangen vihoissansa
ja ei syönyt sinä toisena päivänä uudesta kuusta mitään
leipää; sillä hän murehti Davidia, että hänen isänsä oli
hänen niin häväissyt. 35 Ja Jonatan läksi aamulla kedolle,
siihen aikaan kuin hän oli määrännyt Davidille, ja vähä
poikainen hänen kanssansa. 36 Ja hän sanoi pojalle: juokse
noutamaan nuoleni, jotka minä ammun: pojan juostessa
laski hän nuolen hänen ylitsensä. 37 Ja kuin poika tuli sille
paikalle, johon Jonatan nuolen ampunut oli, huusi Jonatan
hänen perässänsä ja sanoi: eikö nuoli ole edemmä sinusta?
38 Ja huusi taas poikaa: joudu, kiiruhda sinuas nopiammin ja
älä seisahtele. Niin Jonatanin poika otti nuolet otti nuolet ja
kantoi herrallensa. 39 Eikä poika tietänyt asiasta mitään;
vaan Jonatan ja David ainoastaan asian tiesivät. 40 Niin
Jonatan antoi aseensa pojalle, joka hänen kanssansa oli, ja
sanoi: mene ja vie kaupunkiin. 41 Ja kuin poika oli mennyt,
nousi David siastansa meren puolelta ja lankesi maahan
kasvoillensa ja rukoili kolme kertaa; ja he antoivat toinen
toisellensa suuta ja itkivät toinen toisensa kanssa; vaan
David itki hartaammin. 42 Ja Jonatan sanoi Davidille: mene
rauhaan, (ja muista) mitä me olemme vannoneet yhteen
Herran nimeen ja sanoneet: Herra olkoon sinun ja minun
vaiheellani, minun ja sinun siemenes vaiheella ijankaikkisesti!
Ja hän nousi ja meni matkaansa; mutta Jonatan palasi
kaupunkiin.

21 Ja David tuli Nobeen papin Ahimelekin tykö, ja Ahimelek
hämmästyi, kuin hän tuli Davidia vastaan, ja sanoi
hänelle: kuinka sinä yksinäs olet, ja ei yhtään miestä ole
sinun kanssas? **2** David sanoi papille Ahimelekille: kuningas
on minun käskenyt asialle ja sanoi minulle: älä kenellekään
ilmoita, minkätähden minä olen sinun lähettänyt ja mitä minä
olen käskenyt sinulle; minä olen myös lähettänyt palveliani
sinne ja sinne. **3** Jos nyt on jotakin sinun kätes alla, anna
minulle viisikin leipää, taikka mitäs löydät. **4** Pappi vastasi
Davidia ja sanoi: ei ole ensinkään yhteisiä leipiä minun käteni
alla, paitsi pyhää leipää, jos vaan muutoin palveliat ovat
pitäneet heitänsä vaimoista pois. **5** David vastasi pappia
ja sanoi hänelle: vaimot ovat kolme päivää olleet eroitetut
meistä, kuin minä läksin, ja palveliaini astiat olivat pyhät;
mutta jos tämä tie on saastainen, niin se pitää tänäpänä
pyhitettämän astiain kautta. **6** Niin antoi pappi hänelle pyhää;
sillä ei siellä ollut muuta leipää kuin näkyleipiä, jotka olivat
korjatut Herran kasvoin edestä, että sinne pantaisiin toiset
vastauutiset leivät sinä päivänä, jona ne korjattiin. **7** Mutta
sinne on sinä päivänä yksi mies Saulin palvelioista jäänyt
Herran eteen, Doeg nimeltä Edomilainen, kaikkein voimallisin
Saulin paimenista. **8** Ja David sanoi Ahimelekille: eikö täällä
ole sinun kätes alla yhtäkään keihästä eli miekkaa? En
ottanut minä myötäni miekkaani taikka asettani käteeni, sillä
kuninkaan asia kiiruhti. **9** Mutta pappi vastasi: Philistealaisen
Goljatin miekka, jonkas löit Tammilaaksossa, on täällä
kääritty yhteen hameesen päällisvaatteen taa: jos tahdot
sitä, niin ota; sillä ei täällä ole yhtään muuta, paitsi sitä.
David sanoi: ei ole sen vertaa, anna se minulle. **10** Ja
David nousi ja pakeni sinä päivänä Saulin kasvoin edestä, ja
tuli Akiksen Gatin kuninkaan tykö. **11** Ja Akiksen palveliat
sanoivat hänelle: eikö tämä ole David, maan kuningas? eikö
he tästä veisanneet hypyssä, sanoen: Saul löi tuhannen,
ja David kymmenentuhatta? **12** Ja David pani ne sanat
sydämeensä ja pelkäsi suuresti Gatin kuningasta Akista, **13**
Ja muutteli menojansa heidän edessänsä ja hullutteli heidän
käsissänsä, ja piirusteli portin ovissa, ja valutti sylkeänsä
parrallensa. **14** Silloin sanoi Akis palvelioillensa: katso, te
näette tämän miehen olevan mielipuolen, miksi te toitte
hänen minun tyköni? **15** Puuttuneeko minulta mielipuolia,
että te tämän toitte hulluttelemaan minun eteeni? pitääkö
hänen tuleman minun huoneeseni?

22 Ja David läksi sieltä ja pakeni Adullamin luolaan; kuin
hänen veljensä ja kaikki isänsä huone sen kuulivat,
tulivat he myös sinne hänen tykönsä. **2** Ja kaikkinaiset
miehet, jotka olivat vaivassa, ja jokainen, joka velassa oli,
ja jokainen, jolla murheellinen sydän oli, kokosivat itsensä
hänen tykönsä, ja hän oli heidän päämiehensä: että liki
neljäsataa miestä oli hänen tykönänsä. **3** Ja David meni sieltä
Mitspaan Moabilaisten maakuntaan ja sanoi Moabilaisten
kuninkaalle: anna isäni ja äitini käydä ulos ja sisälle teidän
tykönänne, siihenasti että minä saan tietää, mitä Jumala
tekee minun kanssani. **4** Ja hän johdatti heidät Moabilaisten
kuninkaan eteen; ja he viipyivät hänen tykönänsä aina
niinkauvan kuin David oli linnassa. **5** Niin sanoi propheta
Gad Davidille: älä ole siinä linnassa, mutta mene ja kulje
Juudan maalle. Niin David meni ja tuli Haretin metsään. **6** Ja
Saul kuuli, että David ja ne miehet, jotka hänen tykönänsä
olivat, tulivat tiettäväksi. Ja Saul asui Gibeassa metsistössä
Ramassa, ja hänen keihäänsä oli hänen kädessänsä, ja
kaikki hänen palveliansa seisoivat hänen tykönänsä. **7** Niin
sanoi Saul palvelioillensa, jotka seisoivat hänen tykönänsä:
kuulkaat, te Jeminin lapset! antaako Isain poika teille kaikille
pellot ja viinamäet, ja tekeekö hän teitä kaikkia tuhanten
ja satain päämiehiksi? **8** Että te kaikki teitte liiton minua
vastaan, ja ei ole yhtään, joka ilmoitti sen minun korvilleni
että minun poikani on myös tehnyt liiton Isain pojan kanssa
ja ei ole yhtäkään teistä, joka sitä panee pahaksensa minun
tähteni, ja ei myös ilmoita sitä minun korvaini kuullen,
että minun poikani on yllyttänyt palveliani minua vastaan,
väijymään minua, niinkuin tänäpänä on nähtävä. **9** Niin
vastasi Doeg Edomilainen, joka seisoi Saulin palveliain
tykönä, ja sanoi: minä näin Isain pojan tulevan Nobeen,
Ahimelekin Akitobin pojan tykö. **10** Hän kysyi Herralta
neuvoa hänen tähtensä ja evästi hänen, ja antoi hänelle
Philistealaisen Goljatin miekan. **11** Niin kuningas lähetti
kutsumaan pappia Ahimelekia Akitobin poikaa ja kaikkea
hänen isänsä huonetta, pappeja, jotka olivat Nobessa; ja
he tulivat kaikki kuninkaan tykö. **12** Ja Saul sanoi: kuule
sinä Akitobin poika. Hän sanoi: tässä minä olen, herrani. **13**
Ja Saul sanoi hänelle: miksi te teitte liiton minua vastaan,
sinä ja Isain poika, ettäs annoit hänelle leipää ja miekan ja
kysyit Herralta neuvoa hänen tähtensä, yllyttääkses häntä
minua väijymään, niinkuin tänäpänä on nähtävä. **14** Ahimelek
vastasi kuningasta ja sanoi: kuka on kaikkein sinun palveliais
seassa niinkuin David? Hän on uskollinen ja kuninkaan
vävy, vaeltaa kuuliaisuudessas ja on kunniallinen sinun
huoneessas. **15** Olenko minä vasta tänäpänä ruvennut
kysymään Jumalalta neuvoa hänen tähtensä? Pois se
minusta, älkään kuningas luulko senkaltaista palveliastansa
ja kaikesta minun isäni huoneesta: sillä sinun palvelias ei
tietänyt mitään kaikista näistä, pienistä eli suuresta. **16**
Kuningas sanoi: Ahimelek, sinun pitää totisesti kuoleman,

sinun ja koko sinun isäs huoneen. 17 Ja kuningas sanoi
vartioillensa, jotka seisoivat hänen tykönänsä: kääntäkäät
itsenne ja tappakaat Herran papit; sillä heidän kätensä on
myös Davidin kanssa, ja koska he tiesivät hänen paenneen,
niin ei he ilmoittaneet sitä minulle. Mutta kuninkaan palveliat
ei tahtoneet satuttaa käsiänsä Herran pappeihin, lyödäksensä
heitä. 18 Niin sanoi kuningas Doegille: käännä sinä itses
ja lyö papit. Ja Doeg Edomilainen käänsi itsensä ja löi
pappeja, ja tappoi sinä päivänä viisiyhdeksättäkymmentä
miestä, jotka kantoivat liinaista päällisvaatetta. 19 Ja hän
löi Noben, pappein kaupungin, miekan terällä, sekä miehet
että vaimot, lapset ja imeväiset, niin myös härjät, aasit ja
lampaat, aina miekan terällä. 20 Ja yksi Ahimelekin Akitobin
pojan poika Abjatar nimeltä, pääsi, ja pakeni Davidin tykö.
21 Ja Abjatar ilmoitti Davidille, että Saul oli tappanut Herran
papit. 22 Ja David sanoi Abjatarille: minä sen sinä päivänä
kyllä tiesin, koska Doeg Edomilainen oli siellä, että hän sen
Saulille oli totisesti ilmoittava. Minä olen siis vikapää koko
isäs huoneen kuolemaan. 23 Pysy minun tykönäni ja älä
pelkää: joka seisoo minun henkeni perään, hän myös seisoo
sinun henkes perään; sillä sinä varjellaan minun tykönäni.

23 Ja Davidille ilmoitettiin, sanoen: katso, Philistealaiset
sotivat Kegilaa vastaan ja ryöstävät heidän riihensä. 2
Niin David kysyi Herralta ja sanoi: pitääkö minun menemän ja
lyömän näitä Philistealaisia? Ja Herra sanoi Davidille: mene,
lyö Philistealaiset ja vapahda Kegila. 3 Ja Davidin miehet
sanoivat hänelle: katso, me pelkäämme täällä Juudassa, ja
menemme vielä Kegilaan Philistealaisten sotajoukon tykö.
4 Niin David taas kysyi Herralta, ja Herra vastasi häntä
ja sanoi: nouse ja mene alas Kegilaan; sillä minä annan
Philistealaiset sinun käsiis. 5 Niin David meni ja hänen
miehensä Kegilaan, ja soti Philistealaisia vastaan, ja ajoi
heidän karjansa pois, ja tappoi heitä suurella tapolla; ja
niin David vapahti Kegilan asuvaiset. 6 Mutta kuin Abjatar
Ahimelekin poika pakeni Davidin tykö Kegilaan, vei hän
sinne myötänsä päällisvaatteen. 7 Niin sanottiin Saulille
Davidin tulleeksi Kegilaan; ja Saul sanoi: Jumala on antanut
hänen minun käsiini, että hän on salvattu, nyt hän on tullut
kaupunkiin, joka on varustettu porteilla ja teljillä. 8 Ja Saul
kuulutti kaiken kansan sotaan Kegilaan, piirittämään Davidia
miehinensä. 9 Kuin David ymmärsi Saulin aikovan pahaa
hänellensä, sanoi hän papille Abjatarille: ota päällisvaate. 10
Ja David sanoi: Herra Israelin Jumala! sinun palvelias on
tosin kuullut Saulin aikovan tulla Kegilaan, hävittämään minun
tähteni kaupunkia; 11 Antanevatko Kegilan asuvaiset minun
hänen käsiinsä? ja tulleeko Saul tänne niinkuin palvelias on
kuullut? Herra Israelin Jumala, ilmoita se palvelialles! Ja
Herra sanoi: hän tulee alas. 12 Ja David sanoi: antanevatko
Kegilan asuvaiset minun ja minun väkeni Saulin käsiin?
Herra sanoi: antavat. 13 Niin David nousi miehinensä, joita
oli liki kuusisataa miestä, ja läksivät Kegilasta ja vaelsivat
sinne mihinkä he vaaeltaa taisivat. Koska Saulille sanottiin
Davidin paenneen Kegilasta, lakkasi hän sinne menemästä.
14 Ja David pysyi korvessa linnoissa, viipyi myös Siphin
korven vuorella. Ja Saul etsi häntä joka aika, mutta ei Jumala
antanut häntä hänen käsiinsä. 15 Ja David näki Saulin
lähteneeksi etsimään hänen henkensä perään, vaan David
pysyi Siphin korvessa, yhdessä metsässä. 16 Niin Jonatan
Saulin poika nousi ja meni Davidin tykö metsään, ja vahvisti
hänen kätensä Jumalassa, 17 Ja sanoi hänelle: älä pelkää,
sillä ei minun isäni Saulin käsi löydä sinua, ja sinä tule
Israelin kuninkaaksi, ja minä olen likin sinua; ja sen myös
Saul minun isäni kyllä tietää. 18 Ja he molemmat tekivät
liiton keskenänsä Herran edessä; ja David pysyi metsässä,
mutta Jonatan palasi kotiansa. 19 Mutta Siphiläiset menivät
ylös Saulin tykö Gibeaan ja sanoivat: eikö David ole kätketty
meidän tykönämme linnoissa metsässä, Hakilan kukkulalla,
liki korpea oikialla puolella? 20 Niin tule nyt kuningas kiiruusti
alas kaiken sydämes himon jälkeen: ja me annamme hänen
kuninkaan käsiin. 21 Ja Saul sanoi: olkaat te siunatut
Herrassa, että te armahditte minun päälleni. 22 Menkäät
siis ja tutkikaat paremmin, että te saisitte tietää ja nähdä
sen paikan, jossa hänen jalkansa ovat, ja kuka hänen siellä
on nähnyt; sillä minulle on hän sanottu sangen kavalaksi.
23 Tutkistelkaat ja vaotkaat kaikki salaiset paikat, joihin
hän lymyttää itsensä, ja tulkaat jälleen minun tyköni, kuin
saatte vahvan tiedon; niin minä menen teidän kanssanne.
Jos hän tällä maalla on, niin minä hänen etsin kaikkein
tuhanten seasta Juudassa. 24 Ja he nousivat ja menivät
Siphiin Saulin edellä. Mutta David ja hänen miehensä
olivat Maonin korvessa, oikialla puolella korpea, kedolla. 25
Kuin Saul matkusti sinne väkinensä etsimään häntä, ja se
ilmoitettiin Davidille, meni hän kukkulalta alas, ja oli Maonin
korvessa. Ja kuin Saul sen kuuli, ajoi hän Davidia takaa
Maonin korvessa. 26 Ja Saul meni yhdeltä puolelta vuorta, ja
David väkinensä toiselta puolelta vuorta. Ja koska David
riensi pakenemaan Saulin edestä, piiritti Saul väkinensä
Davidin ja hänen väkensä, ottaaksensa heitä kiinni. 27 Mutta
sanansaattaja tuli Saulin tykö ja sanoi: kiiruhda sinuas ja
tule nopiasti; sillä Philistealaiset ovat maalle tulleet. 28 Nin
Saul palasi ajamasta Davidia takaa ja meni Philistealaisia
vastaan; sentähden kutsutaan se paikka SelaMahelkot. 29
Ja David meni sieltä ylös ja asui EnGedin linnoissa.

24 Kuin Saul palasi Philistealaisten tyköä, ilmoitettiin
hänelle, sanoen: David on EnGedin korvessa. **2** Ja
Saul otti kolmetuhatta valittua nuorta miestä koko Israelista,
ja meni etsimään Davidia ja hänen miehiänsä Metsävuohten
kallioille. **3** Ja kuin hän lähestyi lammasten huonetta tien
ohessa, oli siinä luola, ja Saul meni siihen peittämään
jalkojansa; mutta David ja hänen miehensä istuivat luolan
kulmilla. **4** Silloin sanoivat Davidin miehet hänelle: katso,
tämä on se päivä, josta Herra sinulle on sanonut: katso,
minä annan sinulle vihamiehes sinun käsiis, ettäs tekisit
hänen kanssansa niinkuin sinulle kelpaa. Ja David nousi ja
leikkasi salaa kappaleen Saulin vaatteen liepeestä. **5** Sen
jälkeen tykytti Davidin sydän, että hän oli leikannut tilkan
Saulin hameesta, **6** Ja sanoi miehillensä: Herra antakoon
sen kaukana olla minusta, että minä sen tekisin ja satuttaisin
käteni minun herraani, Herran voideltuun, sillä hän on
Herran voideltu. **7** Ja David asetti miehensä sanoilla eikä
sallinut karata Saulin päälle. Niin Saul nousi luolasta ja meni
matkaansa. **8** Senjälkeen nousi myös David ja läksi luolasta,
ja huusi Saulin jälkeen ja sanoi: herrani kuningas! Saul
katsahti taaksensa, ja David kallisti kasvonsa maahan ja
kumarsi. **9** Ja David sanoi Saulille: miksis uskot ihmisten
sanoja, jotka sanovat: katso, David etsii vahinkoas? **10**
Katso, tänäpänä näkivät sinun silmäs, että Herra oli antanut
sinun minun käsiini luolassa, ja sanottiin, että minä tappaisin
sinun, vaan minä armahdin sinua, sillä minä sanoin: en minä
satuta kättäni herraani, sillä hän on Herran voideltu. **11** Katso,
minun isäni, katso kuitenkin tätä tilkkaa sinun hameestas
minun kädessäni, etten minä tahtonut tappaa sinua, koska
minä sen tilkan leikkasin hameestas. Tunne ja katso, ettei
yhtään pahuutta eli vääryyttä ole minun kädessäni, en minä
myös ole syntiä tehnyt sinua vastaan, ja sinä seisot minun
henkeni perään, ottaakses sen pois. **12** Herra tuomitkoon
minun ja sinun välilläs, ja Herra kostakoon sinulle minun
puolestani; vaan minun käteni ei pidä sinuun sattuman.
13 Niinkuin vanha sananlasku on: jumalattomasta tulee
jumalattomuus; mutta minun käteni ei pidä sinuun sattuman.
14 Kenenkä jälkeen Israelin kuningas on lähtenyt? ketäs
ajat takaa? Kuollutta koiraa ja kirppua. **15** Herra olkoon
tuomari ja tuomitkoon minun välilläni ja sinun: nähköön
ja ratkaiskoon minun asiani, ja vapahtakoon minua sinun
käsistäs. **16** Sittekuin David lakkasi puhumasta Saulille, sanoi
Saul: eikö se ole sinun äänes, poikani David? Ja Saul korotti
äänensä ja itki, **17** Ja sanoi Davidille: sinä olet hurskaampi
minua, sillä sinä olet osoittanut minulle hyvää, mutta minä
sitä vastaan olen osoittanut sinulle pahaa. **18** Ja sinä olet
tänäpänä minulle ilmoittanut, kuinka hyvin sinä olet tehnyt
minua kohtaan: että Herra oli sulkenut minun sinun käsiis, ja
et sinä minua tappanut. **19** Kuinka joku löytäis vihollisensa ja
antais hänen mennä hyvää tietä? Herra maksakoon sinulle
sitä hyvää, jotas tänäpänä minulle olet tehnyt. **20** Nyt katso,
minä tiedän sinun tulevan kuninkaaksi, ja Israelin valtakunta
on sinun kädessäs; **21** Niin vanno siis nyt minulle Herran
kautta, ettet hävitä minun siementäni minun jälkeeni ja et
kadota minun nimeäni minun isäni huoneesta. **22** Ja David
vannoi Saulille. Ja Saul meni kotiansa; mutta David ja hänen
miehensä menivät linnaan.

25 Ja Samuel kuoli, ja koko Israel kokoontui murehtimaan
häntä ja hautasi hänen omaan huoneeseensa Ramaan.
Mutta David nousi ja meni alas Paranin korpeen. **2** Ja yksi
mies asui Maonissa, jolla myös oli tekemistä Karmelissa,
ja se mies oli sangen rikas, ja hänellä oli kolmetuhatta
lammasta ja tuhannen vuohta; ja hän keritsi lampaitansa
Karmelissa. **3** Ja miehen nimi oli Nabal, ja hänen emäntänsä
nimi Abigail; ja se oli toimellinen vaimo ja kaunis kasvoilta,
mutta mies oli sangen kova ja paha töissänsä, ja hän oli
Kalebin sukua. **4** Ja kuin David kuuli korvessa Nabalin
keritsevän lampaitansa, **5** Lähetti hän kymmenen nuorukaista
ja sanoi heille: menkäät Karmeliin, ja kuin te tulette Nabalin
tykö, niin tervehtikäät häntä minun puolestani ystävällisesti, **6**
Ja sanokaat: terve! rauha olkoon sinulle, ja rauha huoneelles,
ja kaikille mitä sinulle on, olkoon rauha! **7** Minä olen nyt
saanut kuulla, että sinulla on lammasten keritsiät: katso,
paimenet jotka sinulla on, olivat meidän tykönämme, ja emme
heitä häväisseet, ja ei heiltä mitään puuttunut niinkauvan
kuin he olivat Karmelissa. **8** Kysy palvelioiltas, he sanovat
sinulle. Niin anna siis nuorukaisten löytää armo sinun kasvois
edessä, sillä me olemme tulleet hyvään aikaan: anna siis
palvelioilles ja pojalles Davidille, mitä sinun kätes löytää! **9**
Kuin Davidin palveliat sinne tulivat ja puhuivat kaikki nämät
sanat Nabalille Davidin puolesta, niin he vaikenivat. **10**
Mutta Nabal vastasi Davidin palvelioita ja sanoi: kuka on
David? ja kuka on Isain poika? Nyt on monta palveliaa, jotka
jättävät isäntänsä. **11** Pitääkö minun ottaman leipäni, veteni
ja teuraani, jonka minä keritsiöilleni olen teurastanut, ja
antaman miehille, joita en minä tiedä, kusta he tulleet ovat?
12 Niin Davidin palveliat palasivat tiellensä, ja tultuansa taas
Davidin tykö sanoivat he hänelle kaikki nämät sanat. **13**
Niin sanoi David miehillensä: vyöttäkään kukin miekkansa
vyöllensä. Niin vyötti jokainen miekkansa vyöllensä, ja David
vyötti myös miekkansa vyöllensä; ja läksi Davidin kanssa
liki neljäsataa miestä, mutta kaksisataa jäi kaluin tykö. **14**
Mutta yksi palvelioista ilmoitti Abigailille, Nabalin emännälle,

sanoen: katso, David on lähettänyt sanansaattajat korvesta
siunaamaan isäntäämme, mutta hän tiuskui heitä. 15 Ja ne
miehet olivat meille aivan hyvät ja ei meitä pahoin puhutelleet,
ja ei meiltä mitään puuttunut niinkauvan kuin me vaelsimme
heidän työnänsä kedolla ollessamme. 16 Mutta he ovat
olleet meidän turvamme yötä ja päivää, niinkauvan kuin me
kaitsimme lampaitamme heidän työnänsä. 17 Niin ajattele
nyt ja katso mitäs teet; sillä pahuutta on totisesti tarjona
meidän isännällemme ja kaikelle hänen huoneellensa, vaan
hän on tyly mies, jota ei yksikään tohdi puhutella. 18 Niin
Abigail kiiruhti ja otti kaksisataa leipää, ja kaksi leiliä viinaa, ja
viisi keitettyä lammasta, ja viisi vakkaista tuletettuja jauhoja,
ja sata rusinarypälettä, ja kaksisataa rypälettä fikunia, ja
pani aasein päälle, 19 Ja sanoi palvelioillensa: menkäät
minun edelläni, katso, minä tulen perässänne. Ja ei hän
miehellensä Nabalille sitä ilmoittanut. 20 Ja kuin hän ajoi
aasilla ja tuli vuoren varjoon, katso, David ja hänen väkensä
tulivat vuorilta alas häntä vastaan; ja hän kohtasi heitä. 21
Mutta David oli sanonut: minä olen turhaan tallella pitänyt
kaikki, mitä hänellä oli korvessa, ja ei ole mitään puuttunut
kaikista mitä hänellä oli; ja hän kostaa minun hyvät työni
pahalla. 22 Jumala tehköön näitä Davidin vihamiehille ja vielä
suurempia, jos minä jätän hänelle huomeneksi kaikista, mitä
hänellä on, jonkun, joka vetensä seinään heittää. 23 Mutta
kuin Abigail näki Davidin, kiiruhti hän ja astui nopiasti alas
aasin päältä, lankesi kasvoillensa Davidin eteen ja kumarsi
itsensä maahan, 24 Ja lankesi hänen jalkainsa juureen ja
sanoi: Ah herrani, minun olkoon tämä paha teko! ja anna
piikas puhua korvais kuullen, ja kuule piikas sanaa: 25 Älkään
minun herrani asettako sydäntänsä tätä tylyä miestä Nabalia
vastaan; sillä niinkuin hänen nimensä kuuluu, niin on hän:
Nabal on hänen nimensä, tyhmyys on hänen kanssansa;
mutta minä sinun piikas en ole nähnyt herrani palvelioita,
jotka sinä olit lähettänyt. 26 Mutta nyt, herrani, niin totta kuin
Herra elää ja niin totta kuin sinun sielus elää, niin Herra
on sinun estänyt, ettet verta vuodattanut eikä sinun kätes
vapahtanut sinua. Mutta nyt olkoon sinun vihamiehes niin
kuin Nabal ja kaikki jotka herralleni pahaa suovat. 27 Tämä
on se siunaus, jonka sinun piikas minun herralleni tuonut on,
annettaa palvelioille, jotka herrani kanssa vaeltavat. 28 Anna
piialles tämä rikos anteeksi. Sillä Herra tosin tekee minun
herralleni vahvan huoneen; sillä koska minun herrani sotii
Herran sotia, niin ei yhtäkään pahuutta ole löydetty sinun
tyköös kaikkena sinun elinaikanas. 29 Jos joku ihminen
asettaa itsensä vainoomaan sinua ja väijyy sinun sielus
jälkeen, niin olkaan herrani sielu sidottu eläväin kimppuun
Herran sinun Jumalas tykönä; mutta sinun vihollistes sielu
pitää lingottaman lingolla. 30 Ja kuin Herra minun herralleni
kaikki nämät hyvät tekevä on, niinkuin hän sinulle sanonut
on, ja käskee sinun olla Israelin ruhtinaan; 31 Niin ei
pidä se oleman sinulle minun herralleni lankeemiseksi ja
mielen pahennukseksi, ettet vuodattanut verta ilman syytä
ja auttanut itse sinuas; ja Herra on hyvää tekevä minun
herralleni, ja sinä muistat piikaas. 32 Silloin sanoi David
Abigailille: kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala, joka sinun
tänäpänä on lähettänyt minua vastaan. 33 Ja siunattu olkoon
sinun toimellinen puhees, ja siunattu olet sinä, joka minun
tänäpänä estit verta vuodattamasta ja kostamasta omalla
kädelläni. 34 Totisesti, niin totta kuin Herra Israelin Jumala
elää, se joka minun on tänäpänä estänyt sinulle pahaa
tekemästä, jollet nopiasti olisi tullut minua vastaan, niin ei
olisi Nabalille jäänyt huomeneksi yhtäkään seinään vetensä
heittävää. 35 Niin otti David hänen kädestänsä, mitä hän
oli hänelle tuonut, ja sanoi hänelle: mene rauhassa sinun
huoneeses, ja katso, minä kuulin sinun äänes ja otin sinun
hyväksi. 36 Kuin Abigail tuli Nabalin tykö, katso, niin hänellä
oli huoneessansa pito, niinkuin kuninkaallinen pito, ja Nabalin
sydän oli iloinen, sillä hän oli juuri kovin juovuksissa; mutta
ei hän sanonut hänelle vähää eli paljoa huomeneen asti.
37 Mutta huomeneltain, kuin Nabal oli viinasta kaljennut,
sanoi hänen emäntänsä hänelle kaikki nämät; niin hänen
sydämensä kuoli hänessä, että hän tuli niinkuin kivi. 38 Ja
kymmenen päivän perästä löi Herra Nabalin, että hän kuoli.
39 Kuin David kuuli Nabalin kuolleeksi, sanoi hän: kiitetty
olkoon Herra, joka on kostanut häväistykseni Nabalille ja on
varjellut palveliansa pahasta, ja Herra on kääntänyt Nabalin
pahuuden hänen päänsä päälle. Ja David lähetti ja antoi
puhutella Abigailia, ottaaksensa häntä emännäksensä. 40
Ja kuin Davidin palveliat tulivat Abigailin tykö Karmeliin,
puhuttelivat he häntä ja sanoivat: David lähetti meitä sinun
tykös, että hän ottais sinun emännäksensä. 41 Hän nousi ja
lankesi maahan kasvoillensa, sanoen: katso, tässä on sinun
piikas palvelemaan ja pesemään herrani palveliain jalkoja.
42 Ja Abigail kiiruhti itsensä, ja valmisti hänensä, ja ajoi
aasilla, ja otti viisi piikaansa kanssansa, jotka kävivät hänen
jälissänsä; ja hän seurasi Davidin sanansaattajia ja tuli hänen
emännäksensä. 43 David otti myös Ahinoamin Jisreelistä;
ja olivat ne molemmat hänen emäntänsä. 44 Mutta Saul
antoi tyttärensä Mikalin, Davidin emännän, Phaltille Laiksen
pojalle Gallimista.

26 Ja Siphiläiset tulivat Saulin tykö Gibeaan ja sanoivat:
eikö David ole lymyssä Hakilan kukkulalla korven
kohdalla? 2 Niin nousi Saul ja meni Siphin korpeen, ja hänen

kanssansa kolmetuhatta valittua miestä Israelista, etsimään
Davidia Siphin korvesta. 3 Ja Saul sioitti itsensä Hakilan
kukkulalle korven kohdalle tien viereen, mutta David pysyi
korvessa ja näki Saulin tulevan perässänsä korpeen. 4 Niin
David lähetti vakoojat ja ymmärsi Saulin totisesti tulleen. 5
Ja David nousi ja tuli siihen paikkaan, johonka Saul itsensä
sioittanut oli; ja David näki paikan, kussa Saul ja hänen
sotapäämiehensä Abner Neerin poika oli; sillä Saul makasi
vaunuin piirissä, ja sotaväki sioitettuna hänen ympärillänsä.
6 Silloin vastasi David ja sanoi Ahimelekille, Hetiläiselle,
ja Abisaille ZeruJan pojalle Joabin veljelle: kuka menee
minun kanssani Saulin tykö leiriin? Abisai sanoi: minä menen
kanssas. 7 Niin tuli David ja Abisai kansan tykö yöllä, ja
katso, Saul makasi nukkuneena vaunuin piirissä, ja hänen
keihäänsä pistetty maahan hänen päänsä pohjaan; mutta
Abner ja kansa makasi hänen ympärillänsä. 8 Silloin sanoi
Abisai Davidille: Jumala on sulkenut tänäpänä vihamiehes
sinun kätees: nyt minä syöksen häntä keihäällä maata vasten
yhden kerran, niin etten minä enään tarvitse kertoa sitä. 9
Mutta David sanoi Abisaille: älä surmaa häntä; sillä kuka
satuttaa kätensä Herran voideltuun ja on viatoin? 10 Vielä
sanoi David: niin totta kuin Herra elää; jollei Herra lyö häntä,
elikkä tule hänen aikansa kuolla, eli mene sotaann ja huku,
11 Niin antakoon Herra kaukana olla minusta, että minä
satuttaisin käteni Herran voideltuun: ota nyt vaivoin keihäs
hänen päänsä pohjasta ja vesimalja, ja käykäämme. 12 Niin
otti David keihään ja vesimaljan Saulin pään pohjasta, ja he
menivät matkaansa; ja ei yhtään ollut, joka sen näki taikka
huomaitsi, eli heräsi, vaan he makasivat kaikki nukkuneena,
sillä Herralta oli tullut syvä uni heidän päällensä. 13 Kuin
David oli tullut ylitse toiselle puolelle, meni hän kauvas
vuoren kukkulalle, että iso väli oli heidän välillänsä. 14 Ja
David huusi kansalle ja Abnerille Neerin pojalle ja sanoi:
etkös vastaa, Abner? Abner vastasi ja sanoi: kukas olet,
ettäs niin huudat kuningasta? 15 Ja David sanoi Abnerille:
etkös ole mies? ja kuka on sinun vertaises Israelissa?
Miksi et varjellut herraas kuningasta? Sillä yksi kansasta
on mennyt tappamaan kuningasta sinun herraas. 16 Ei
se ole oikein minkä sinä tehnyt olet. Niin totta kuin Herra
elää, te olette kuoleman lapset, ettette varjelleet herraanne,
Herran voideltua. Ja nyt katso, kussa kuninkaan keihäs ja
vesimalja on, jotka hänen päänsä pohjassa olivat? 17 Niin
Saul tunsi Davidin äänen ja sanoi: eikö se ole sinun äänes,
minun poikani David? David sanoi: minun ääneni se on,
herrani kuningas. 18 Ja vielä sanoi: miksi minun herrani
vainoo palveliaansa? Sillä mitä minä olen tehnyt ja mitä
pahaa on minun kädessäni? 19 Niin kuulkaan siis nyt herrani
kuningas palveliansa sanan: Jos Herra on yllyttänyt sinun
minua vastaan, niin anna joku ruokauhri sytytettää, mutta jos
ihmiset sen tekevät, niin olkoon he kirotut Herran edessä,
että he tänäpänä ovat minun syösseet ulos, etten minä
pysyisi Herran perimisessä, ja sanovat: mene ja palvele
muukalaisia jumalia. 20 Niin älköön minun vereni langatko
maahan Herran eteen; sillä Israelin kuningas on lähtenyt
yhtä kirppua etsimään, niinkuin hän takaa ajelis peltokanaa
vuorilla. 21 Ja Saul sanoi: minä olen syntiä tehnyt. Tule jälleen
poikani David! sillä en minä sinulle enää tee pahaa, että
minun sieluni on tänäpänä ollut kallis sinun silmäis edessä:
katso, minä olen tehnyt tyhmästi ja sangen hullusti. 22 David
vastasi ja sanoi: katso, tässä on kuninkaan keihäs, tulkaan
yksi palvelioistas tänne ja ottakaan sen. 23 Herra maksaa
jokaiselle hänen vanhurskautensa ja uskonsa jälkeen; sillä
Herra on sinun tänäpänä antanut minun käteeni, vaan en
minä tahtonut satuttaa kättäni Herran voideltuun. 24 Ja
katso, niinkuin sinun sielus tänäpänä on paljo pidettävä ollut
minun silmäini edessä, niin olkoon myös minun sieluni paljo
pidettävä Herran silmäin edessä, ja vapahtakoon minua
kaikesta minun murheestani. 25 Saul sanoi Davidille: siunattu
ole sinä, poikani David: sinä teet ja toimitat, sinä taidat ja
voit. Niin David meni matkaansa, ja Saul palasi kotiansa.

27 Niin David ajatteli sydämessänsä: kuitenkin minä
yhtenä päivänä joudun Saulin käsiin: ei ole minun
parempaa, kuin että minä menen ojetinsa Philistealaisten
maalle, että Saul lakkais minua etsimästä kaikissa Israelin
rajoissa, ja minä pääsisin hänen käsistänsä. 2 Ja David nousi
ja läksi matkaan kuudensadan miehen kanssa, jotka hänen
myötänsä olivat, Akiksen Maokin pojan Gatin kuninkaan
tykö. 3 Niin David asui Akiksen tykönä Gatissa, hän ja
hänen miehensä itsekukin perheinensä: David ja kaksi hänen
emäntäänsä, Ahinoam Jisreelista ja Abigail Nabalin emäntä
Karmelista. 4 Kuin Saulille sanottiin Davidin paenneen Gatiin,
niin ei hän enää häntä etsinyt. 5 Niin David sanoi Akikselle:
jos minä olen löytänyt armon sinun edessäs, niin anna minulle
yhteen kaupunkiin sia maalle, asuakseni siellä; sillä miksi
pitäis sinun palvelias asuman kuninkaallisessa kaupungissa
sinun tykönäs? 6 Sinä päivänä antoi Akis hänelle Ziklagin.
Sentähden on Ziklag Juudan kuningasten vielä tänäpänä. 7
Vaan se aika, minkä David asui Philistealaisten maalla, oli
ajastaika ja neljä kuukautta. 8 Ja David nousi miehinensä
ja karkasi Gessurilaisten ja Girsiläisten ja Amalekilaisten
maalle; sillä nämät asuivat jo vanhuudesta siinä maassa,
kuin Suriin mennään, Egyptin maahan asti. 9 Ja kuin
David oli kaiken maan lyönyt, ei hän jättänyt yhtäkään

miestä eli vaimoa elämään; ja otti heidän lampaansa,
härkänsä, aasinsa, kamelinsa ja vaatteensa, palasi ja tuli
Akiksen tykö. 10 Ja Akis sanoi: kenenkä päälle te olette
karanneet tänäpänä? David vastasi: lounaan päin Juudaa,
lounaan päin Jerakmelilaisia ja lounaan päin Keniläisiä. 11
Ja ei David jättänyt eläväksi yhtäkään miestä eli vaimoa
viedäksensä Gatiin, ja ajatteli: ettei he puhuisi jotakin meitä
vastaan, sanoen: näin teki David, ja tämä oli hänen tapansa
niinkauvan kuin hän asui Philistealaisten maalla. 12 Niin Akis
uskoi Davidin ja ajatteli, hän on tehnyt itsensä kokonansa
kauhistuttavaksi kansallensa Israelille, sentähden olkaan
hän aina minun palveliani.

28 Ja Philistealaiset kokosivat siihen aikaan sotaväkensä
menemään sotaan Israelia vastaan. Ja Akis sanoi
Davidille: Sinun pitää kaiketi tietämän, että sinä ja sinun väkes
pitää menemän minun kanssani sotaan. 2 David vastasi
Akikselle: olkoon; sinä saat nähdä, mitä sinun palvelias on
tekevä. Akis sanoi Davidille: sentähden asetan minä sinun
pääni vartiaksi joka päivä. 3 Niin oli Samuel kuollut, ja koko
Israel oli häntä murehtinut ja haudannut hänen kaupunkiinsa
Raaman. Ja Saul oli ajanut maakunnasta noidat ja velhot
pois. 4 Kuin Philistealaiset kokosivat heitänsä, ja tulivat
ja sioittivat itsensä Sunemiin, kokosi myös Saul kaiken
Israelin, ja he sioittivat itsensä Gilboaan. 5 Kuin Saul näki
Philistealaisten sotajoukon, pelkäsi hän ja hänen sydämensä
oli suuresti hämmästynyt. 6 Ja Saul kysyi Herralta, ja ei
Herra mitään häntä vastannut, ei unen, eikä valkeuden,
eli prophetain kautta. 7 Silloin sanoi Saul palvelioillensa:
etsikäät minulle vaimo, jolla noidan henki on, mennäkseni
hänen tykönsä ja kysyäkseni häneltä. Hänen palveliansa
sanoivat hänelle: katso, Endorissa on vaimo, jolla on noidan
henki. 8 Ja Saul muutti vaatteensa ja otti toiset päällensä, ja
meni sinne, ja kaksi miestä hänen kanssansa; ja he tulivat
yöllä vaimon tykö, ja hän sanoi: noidu minulle noidan hengen
kautta ja nosta se ylös minulle, jonka sanon sinulle. 9 Vaimo
sanoi hänelle: katso, sinä tiedät kyllä, mitä Saul tehnyt on,
kuinka hän on hävittänyt noidat ja velhot maakunnasta: miksi
siis tahdot minun sieluani pauloihin, että minä kuoliaaksi
lyötäisiin? 10 Niin Saul vannoi hänelle Herran kautta ja
sanoi: niin totta kuin Herra elää, ei tämä lueta sinulle
pahuudeksi. 11 Niin vaimo sanoi: kenen minä nostan sinulle?
Hän sanoi: nosta minulle Samuel. 12 Kuin vaimo näki
Samuelin, huusi hän suurella äänellä, ja sanoi Saulille
sanoen: miksis olet minun pettänyt? sinä olet Saul. 13 Ja
kuningas sanoi hänelle: älä pelkää! mitäs näet? Vaimo sanoi
Saulille: minä näen jumalat astuvan maasta ylös. 14 Hän
sanoi hänelle: kuinka hän on muotoansa? ja hän sanoi:
vanha mies nousee ylös ja on vaatetettu hameella. Niin
ymmärsi Saul sen olevan Samuelin, ja kumarsi kasvoillensa
maahan ja rukoili. 15 Mutta Samuel sanoi Saulille: miksis
olet minua vaivannut nostaen minua? Saul sanoi: minä
olen suuressa ahdistuksessa: Philistealaiset sotivat minua
vastaan ja Jumala on minusta erinnyt, ja ei vastaa enää
minua prophetain eikä unen kautta; sentähden olen minä
antanut sinua kutsua, ilmoittamaan, mitä minun tekemän
pitää. 16 Samuel sanoi: mitäs kysyt minulta, että Herra
on sinusta erinnyt ja on sinun vihamiehekses tullut? 17
Herra on tekevä niinkuin hän minun kauttani puhunut on: ja
Herra repäisee valtakunnan sinun kädestäs pois ja antaa
lähimmäiselles Davidille, 18 Ettet kuullut Herran ääntä,
etkä täyttänyt hänen vihansa julmuutta Amalekia vastaan,
sentähden on Herra näitä sinulle tänäpänä tehnyt. 19 Ja
vielä sitte antaa Herra sinun kanssas Israelin Philistealaisten
käsiin: huomenna pitää sinun ja sinun poikas oleman minun
tykönäni: ja Herra antaa Israelin sotajoukon Philistealaisten
käsiin. 20 Niin Saul kaatui äkisti maahan niin pitkäksi kuin
hän oli, ja peljästyi suuresti Samuelin puheen tähden, niin
ettei hänessä mitään enämpi voimaa ollut, sillä ei hän ollut
mitään syönyt koko sinä päivänä ja yönä. 21 Ja vaimo meni
Saulin tykö ja näki hänen suuresti peljästyneeksi, ja sanoi
hänelle: katso, sinun piikas on kuullut sinun sanas, ja minä
olen pannut sieluni käteeni, niin että minä kuuliainen olin
sinun sanalles, jonkas puhuit minulle; 22 Niin kuule myös
nyt sinä piikas sana: minä panen etees palan leipää, ettäs
söisit ja tulisit väkees jällensä, ja menisit matkaas. 23 Hän
kielsi ja sanoi: en minä syö. Niin hänen palveliansa ja vaimo
vaativat häntä syömään, ja hän totteli heidän ääntänsä, ja
nousi maasta ja istui vuoteelle. 24 Ja vaimolla oli huoneessa
lihava vasikka, ja hän kiiruhti ja teurasti sen, ja otti jauhoja ja
sekoitti, ja leipoi sen happamattomiksi kyrsiksi. 25 Ja kantoi
Saulin ja hänen palveliainsa eteen. Ja kuin he olivat syöneet,
nousivat he ja matkustivat sinä yönä.

29 Mutta Philistealaiset kokosivat kaiken sotajoukkonsa
Aphekiin; ja Israel sioitti itsensä Ainiin Jisreelissä. 2 Ja
Philistealaisten päämiehet menivät sadoittain ja tuhansittain;
mutta David meni jälistä miehinensä, liki Akista. 3 Niin
sanoivat Philistealaisten päämiehet: mitä nämät Hebrealaiset
tahtovat? Akis sanoi Philistealaisten päämiehille: eikö tämä
ole David Saulin Israelin kuninkaan palvelia, joka on ollut
monta päivää eli vuoden minun tykönäni ja en minä ole
löytänyt mitäkään hänen kanssansa siitä ajasta, kuin hän
pakeni minun tyköni, tähän päivään asti. 4 Niin Philistealaisten

päämiehet vihastuivat hänen päällensä ja sanoivat hänelle:
anna sen miehen palata ja mennä jälleen siallensa, kuhunkas
hänen asettanut olet, ettei hän tulisi meidän kanssamme
sotaan ja olisi meidän vihamiehemme sodassa; sillä millä
taitais hän paremmin herrallensa mielinouteen tehdä, kuin
näiden miesten päillä? 5 Eikö tämä ole David? josta he
veisasivat hypyssä, sanoen: Saul löi tuhannen, mutta David
kymmenentuhatta. 6 Niin kutsui Akis Davidin ja sanoi hänelle:
niin totta kuin Herra elää, minä pidän sinun oikiana ja
hyvänä, ja sinun ulos ja sisälle käymises minun kanssani
sotaleiriin kelpaa minulle, sillä en ole minä löytänyt yhtään
pahuutta sinusta siitä ajasta, kuin sinä tulit minun tyköni,
niin tähän päivään asti; mutta et sinä kelpaa päämiehille.
7 Niin palaja nyt takaperin ja mene rauhaan, ettes pahaa
tekisi Philistealaisten päämiesten silmäin edessä. 8 David
sanoi Akikselle: mitä minä olen tehnyt? ja mitäs olet löytänyt
palvelialtas siitä ajasta, kuin minä olen ollut sinun tykönäs,
niin tähän päivään asti, etten minä saa tulla ja sotia
kuninkaan minun herrani vihamiehiä vastaan? 9 Akis vastasi
ja sanoi Davidille: minä tiedän sinun otolliseksi minun silmäini
edessä, niinkuin Jumalan enkelin, mutta Philistealaisten
päämiehet ovat sanoneet: älä anna hänen tulla meidän
kanssamme sotaan. 10 Niin nouse siis varhain aamulla,
ja sinun herras palveliat, jotka sinun kanssas tulleet ovat:
ja kuin te olette aamulla varhain nousseet ja päivä teille
valkenee, niin menkäät teidän tietänne. 11 Niin David oli
miehinensä aamulla varhain ylhäällä, matkustamaan ja
tulemaan Philistealaisten maalle jälleen; mutta Philistealaiset
menivät Jisreeliin päin.

30 Kuin David kolmantena päivänä tuli Ziglagiin
miehinensä, olivat Amalekilaiset tulleet etelän puolelta
Ziglagiin, lyöneet Ziglagin ja polttaneet sen tulella, 2 Ja
olivat vieneet vaimot, jotka siellä olivat, pienimmästä niin
suurimpaan; ei he yhtäkään surmanneet, mutta veivät pois ja
menivät tiehensä. 3 Kuin David tuli miehinensä kaupunkiin,
katso, se oli tulella poltettu, ja heidän emäntänsä ja poikansa
ja tyttärensä viedyt vangiksi; 4 Korotti David ja väki, joka
hänen kanssansa oli, äänensä ja itkivät siihenasti, ettei
heillä enää voimaa itkeä ollut. 5 Ja Davidin kaksi emäntää
olivat myös vankina viedyt pois: Ahinoam Jisreeliläinen ja
Abigail Nabalin emäntä Karmelista. 6 Ja David oli suuresti
ahdistettu, sillä kansa tahtoi hänen kivittää, että kaiken
kansan sielut olivat murheissa poikainsa ja tytärtensä tähden.
Mutta David vahvisti itsiänsä Herrassa Jumalassansa. 7
Ja David sanoi papille AbJatarille Ahimelekin pojalle: tuo
minulle päällisvaate. Ja AbJatar toi Davidille päällisvaatteen.
8 Niin kysyi David Herralta ja sanoi: pitääkö minun ajaman
sitä joukkoa takaa? saanenko minä heidät kiinni? Hän sanoi
hänelle: aja heitä takaa, ja sinä totisesti saavutat heidät ja
otat saaliin. 9 Niin meni David matkaan, hän ja kuusisataa
miestä, jotka hänen kanssansa olivat, ja tulivat Besorin ojan
tykö; ja muut seisahtivat siinä. 10 Mutta David ja neljäsataa
miestä ajoivat takaa; mutta kaksisataa miestä, jotka siihen
seisomaan jäivät, suuttuivat menemästä Besorin ojan ylitse.
11 Ja he löysivät yhden Egyptin miehen kedolta, sen he veivät
Davidin tykö, ja antoivat hänen leipää syödä ja vettä juoda,
12 Ja antoivat rypäleen fikunia ja kaksi rypälettä rusinoita; ja
sittenkuin hän oli syönyt, tuli hänen henkensä virvoitetuksi,
sillä ei hän ollut kolmena päivänä eikä kolmena yönä leipää
syönyt eikä vettä juonut. 13 Ja David sanoi hänelle: kenenkä
sinä olet ja kustas olet? Egyptin nuorukainen sanoi: minä
olen Amalekilaisen palvelia, ja minun herrani on hyljännyt
minun; sillä minä tulin sairaaksi jo kolme päivää sitte. 14
Me ryöstimme etelästä päin Kretin ja Juudan, etelästä
päin Kalebin, ja poltimme Ziglagin. 15 David sanoi hänelle:
vietkös minun sen sotaväen tykö? Hän sanoi: vannos minulle
Jumalan kautta, ettes minua tapa etkä anna minua minun
herrani käsiin, niin minä vien sinun sen sotaväen tykö. 16
Ja hän vei hänen; ja katso, he olivat hajoittaneet heitänsä
koko maahan, söivät, joivat ja hyppäsivät ilosta kaiken sen
suuren saaliin tähden, jonka he olivat saaneet Philistealaisten
ja Juudan maalta. 17 Ja David löi heitä aamuhämärästä
ruveten ehtooseen asti, liki toiseen päivään; niin ettei heistä
yhtäkään päässyt, paitsi neljäsataa nuorukaista, jotka istuivat
kamelein päälle ja pakenivat. 18 Niin David pelasti kaikki
mitä Amalekilaiset ottaneet olivat, ja David pelasti myös
kaksi emäntäänsä. 19 Ja ei puuttunut niistä mitään, pientä
eli suurta, pojista ja tyttäristä, eli saaliista kun he heillensä
ottaneet olivat: David toi ne kaikki takaperin jälleen. 20 Ja
David otti kaikki lampaat ja härjät ja antoi ajaa ne karjansa
edellä, ja he sanoivat: tämä on Davidin saalis. 21 Ja kuin
David tuli kahdensadan miehen tykö, jotka olivat suuttuneet
seuraamasta Davidia ja olivat jääneet Besorin ojan tykö,
menivät he Davidia vastaan ja sitä sotaväkeä joka hänen
kanssansa oli. Ja David meni sen väen tykö ja tervehti
heitä ystävällisesti. 22 Niin vastasivat kaikki ne, jotka pahat
ja tylyt miehet olivat niiden seasta, jotka Davidin kanssa
olivat matkustaneet, ja sanoivat: ettei he menneet meidän
kanssamme, ei pidä heille annettaman siitä saaliista jonka
me saaneet olemme; mutta itsekukin ottakaan emäntänsä
ja lapsensa ja menkään tiehensä. 23 Niin sanoi David: ei
teidän niin pidä tekemän, minun veljeni, sillä Herra on ne
meille antanut, ja on meidät varjellut ja antanut sen sotaväen

meidän käsiimme, joka tuli meitä vastaan. 24 Kuka teitä
pitää kuuleman tässä asiassa? Senkaltainen kuin niiden osa
on, jotka olivat sodassa meidän kanssamme, pitää myös
oleman heidän osansa jotka kaluin tykönä ovat olleet, ja
pitää yhdenkaltainen jako oleman. 25 Tämä on ollut siitä
ajasta ja aina sitte sääty ja oikeus Israelissa tähän päivään
asti. 26 Ja David tuli Ziglagiin ja lähetti saaliista ylimmäisille
Juudasta, jotka hänen ystävänsä olivat, ja sanoi: katso, tässä
on teille siunaus Herran vihollisten saaliista: 27 Niille jotka
olivat Betelissä, niille Ramotissa etelään päin, niille Jatirissa,
28 Niille Aroerissa, niille Siphmotissa, niille Estmoassa,
29 Ja niille kuin on Rakalissa, ja niille Jerakmelilaisten
kaupungeista, ja niille Keniläisten kaupungeista, 30 Niille
Hormassa, ja niille Korasanissa, ja niille Atakissa, 31 Niille
Hebronissa, ja kaikkiin paikkoihin, kussa David oli miehinensä
vaeltanut.

31 Niin Philistealaiset sotivat Israelia vastaan, ja Israelin
miehet pakenivat Philistealaisia ja lankesivat lyötynä
Gilboan vuorella. 2 Ja Philistealaiset ajoivat Saulia ja hänen
poikiansa takaa, ja Philistealaiset surmasivat Jonatanin,
Abinadabin ja Melkisuan, Saulin pojat. 3 Ja sota oli ankara
Saulia vastaan, ja joutsimiehet kävivät hänen päällensä
joutsilla, ja hän haavoitettiin pahoin joutsimiehiltä. 4 Niin
sanoi Saul aseensa kantajalle: vedä ulos miekkas ja pistä
sillä minua lävitse, ettei nämät ympärileikkaamattomat tulisi
ja pistäisi minua lävitse, ja pilkkaisi minua. Mutta hänen
aseensa kantaja ei tahtonut, sillä hän pelkäsi suuresti. Niin
otti Saul miekan ja lankesi siihen. 5 Kuin hänen aseensa
kantaja näki Saulin kuolleeksi, lankesi hän myös miekkaansa
ja kuoli hänen kanssansa. 6 Ja niin kuoli Saul ja kolme hänen
poikaansa, ja hänen aseensa kantaja, ja ynnä kaikki hänen
miehensä sinä päivänä. 7 Kuin Israelin miehet, jotka olivat
toisella puolella laaksoa ja toisella puolella Jordania, näkivät
Israelin miehet paenneeksi ja Saulin poikinensa kuolleeksi,
jättivät he kaupungit ja pakenivat. Niin tulivat Philistealaiset
ja asuivat niissä. 8 Ja toisena päivänä tulivat Philistealaiset
ryöstämään tapetuita ja löysivät Saulin ja kolme hänen
poikaansa makaavan Gilboan vuorella. 9 Ja hakkasivat
hänen päänsä pois, ja ottivat häneltä aseet, ja lähettivät
ympäri Philistealaisten maakuntaa, ilmoitettaa epäjumalainsa
huoneissa ja kansan seassa, 10 Ja panivat hänen aseensa
Astarotin huoneesen; mutta hänen ruumiinsa ripustivat
he Betsanin muurin päälle. 11 Kuin Jabeksen asuvaiset
Gileadissa kuulivat, mitä Philistealaiset Saulille tehneet
olivat, 12 Nousivat kaikki sotaan kelpaavaiset miehet, kävivät
kaiken sen yön ja ottivat Saulin ruumiin ja hänen poikainsa
ruumiit alas Betsanin muurin päältä, veivät Jabekseen ja
polttivat ne siellä, 13 Ja ottivat heidän luunsa ja hautasivat
puun alle Jabekseen, ja paastosivat seitsemän päivää.

2 Samuelin

1 Ja tapahtui Saulin kuoleman jälkeen, kuin David oli palannut Amalekilaisten taposta, oli David Ziklagissa kaksi päivää. **2** Katso, kolmantena päivänä tuli yksi mies Saulin leiristä reväistyillä vaatteilla ja multaa päänsä päällä. Ja kuin hän tuli Davidin tykö, lankesi hän maahan ja kumarsi. **3** David sanoi hänelle: kustas tulet? Ja hän sanoi hänelle: minä olen paennut Israelin leiristä. **4** David sanoi hänelle: sanos minulle, mitä siellä on tapahtunut? Hän vastasi: väki on paennut sodasta, ja paljo väkeä on langennut ja kuollut, ja myös Saul ja hänen poikansa Jonatan ovat kuolleet. **5** David sanoi nuorukaiselle, joka näitä ilmoitti: mistä sinä tiedät Saulin ja hänen poikansa Jonatanin kuolleeksi? **6** Nuorukainen, joka hänelle sitä ilmoitti, sanoi: minä tulin tapaturmasta Gilboan vuorelle, ja katso, Saul oli langennut omaan keihääseensä, ja katso, rattaat ja hevosmiehet ajoivat häntä takaa. **7** Ja sitte hän käänsi hänensä, ja näki minun ja kutsui tykönsä, ja minä sanoin: tässä minä olen. **8** Hän sanoi minulle: kuka sinä olet? Minä vastasin: minä olen Amalekilainen. **9** Ja hän sanoi minulle: tules minun tyköni ja tapa minua; sillä minä ahdistetaan kovin ja minun henkeni on vielä kokonainen minussa. **10** Niin minä menin hänen tykönsä ja tapoin hänen; sillä minä tiesin, ettei hän olisi kuitenkaan sen lankeemisen jälkeen elänyt. Ja minä otin kruunun hänen päästänsä ja käsirenkaat hänen kädestänsä ja toin ne tänne minun herralleni. **11** Silloin tarttui David vaatteisiinsa ja repäisi ne; niin myös joka mies, joka hänen kanssansa oli, **12** Ja valittivat ja itkivät, ja paastosivat ehtoosen asti, Saulin ja hänen poikansa Jonatanin tähden, ja Herran kansan tähden, ja Israelin huoneen tähden, että ne miekan kautta langenneet olivat. **13** Ja David sanoi nuorukaiselle, joka näitä hänelle ilmoitti: kusta sinä olet? Hän sanoi: minä olen muukalaisen Amalekilaisen poika. **14** David sanoi hänelle: miksi et peljännyt laskea kättäs tappamaan Herran voideltua? **15** Ja David kutsui yhden palvelioistansa ja sanoi: tule tänne ja lyö häntä. Ja hän löi hänen kuoliaaksi. **16** Niin sanoi David hänelle: sinun veres olkoon sinun pääs päällä; sillä sinun suus on todistanut itse sinuas vastaan ja sanonut: minä olen Herran voidellun tappanut. **17** Ja David valitti tämän valituksen Saulin ja Jonatanin hänen poikansa ylitse, **18** Ja käski opettaa Juudan lapsia Joutsivirren: katso, se on kirjoitettu Hurskasten kirjassa. **19** O Israelin kunnia! sinun kukkuloillas ovat surmatut: kuinka sankarit ovat langenneet? **20** Älkäät sanoko sitä Gatissa, älkäät myös ilmoittako Askalonin kaduilla, ettei Philistealaisten tyttäret iloitsisi eikä ympärileikkaamattomain tyttäret riemuitsisi. **21** Te Gilboan vuoret, älköön tulko kaste eikä sade teidän päällenne, älköön myös olko pellot, joista ylennysuhri tulee; sillä siellä on väkeväin kilpi lyöty maahan, Saulin kilpi, niinkuin ei hän olisikaan ollut öljyllä voideltu. **22** Jonatanin joutsi ei harhaillut tapettuin verestä ja voimallisten lihavuudesta, ja Saulin miekka ei palajanut tyhjänä. **23** Saul ja Jonatan, rakkaat ja suloiset eläissänsä, ei ole myös kuollessansa eroitetut: liukkaammat kuin kotka ja väkevämmät kuin jalopeurat. **24** Te Israelin tyttäret, itkekäät Saulia, joka teidän vaatetti tulipunaisilla koriasti ja kaunisti teidän vaatteenne kultaisella kaunistuksella. **25** Kuinka sankarit ovat langenneet sodassa? Jonatan on myös tapettu sinun kukkuloillas. **26** Minä suren suuresti sinun tähtes, minun veljeni Jonatan. Sinä olit minulle juuri rakas: sinun rakkautes oli suurempi minulle kuin vaimoin rakkaus. **27** Kuinka ovat sankarit langenneet, ja sota-aseet tulleet pois?

2 Sittenkuin nämä olivat tapahtuneet, kysyi David Herralta, sanoen: menenkö minä johonkuhun Juudan kaupungeista? Ja Herra sanoi hänelle: mene. David sanoi: kuhunka minun pitää menemän? Hän sanoi: Hebroniin. **2** Niin David meni sinne ja kaksi hänen emäntäänsä, Ahinoam Jisreeliläinen ja Abigail Nabalin emäntä Karmelista, **3** Niin myös miehet, jotka olivat hänen kanssansa, vei David myötänsä jokaisen huoneinensa. Ja he asuivat Hebronin kaupungeissa. **4** Ja Juudan miehet tulivat ja voitelivat siellä Davidin Juudan huoneen kuninkaaksi. Ja kuin Davidille ilmoitettiin Jabeksen miehet Gileadissa haudanneen Saulin, **5** Lähetti hän heille sanan ja antoi sanoa heille: siunatut olette te Herralta, että te tämän laupiuden teitte Saulille teidän herrallenne ja olette haudanneet hänen. **6** Niin tehköön Herra teille laupiuden ja totuuden, ja minä teen myös teille hyvää, että te tämän teitte. **7** Vahvistakaat siis nyt teidän kätenne ja olkaat väkevät; sillä teidän herranne Saul on kuollut, ja Juudan huone on myös minun voidellut hänellensä kuninkaaksi. **8** Mutta Abner, Nerin poika, Saulin sodanpäämies, otti Isbosetin Saulin pojan, ja vei hänen Mahanaimiin, **9** Ja asetti hänen Gileadin, Assurin, Jisreelin, Ephraimin, BenJaminin ja kaiken Israelin kuninkaaksi. **10** Ja Isboset Saulin poika oli neljänkymmenen ajastaikainen, kuin hän tuli Israelin kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa; ainoastaan Juudan huone piti Davidin kanssa. **11** Ja se aika, jonka David oli Hebronissa Juudan huoneen kuninkaana, oli seitsemän ajastaikaa ja kuusi kuukautta. **12** Ja Abner Nerin poika läksi ulos Isbosetin Saulin pojan palveliain kanssa Mahanaimista Gibeoniin. **13** Ja Joab, Zerujan poika, ja Davidin palveliat läksivät ulos, ja he kohtasivat toisensa Gibeonin

lammikon tykönä, ja seisoivat toinen toistansa vastaan,
nämät tällä puolella ja toiset toisella puolella lammikkoa.
14 Ja Abner sanoi Joabille: nouskaan nuorukaiset meidän
eteemme leikitsemään. Joab sanoi: tehkään niin. 15 Niin he
nousivat ja kävivät kaksitoistakymmentä BenJaminin luvusta
Isbosetin Saulin pojan puolelta, ja kaksitoistakymmentä
Davidin palvelioista edes. 16 Ja jokainen heistä otti toinen
toisensa kiinni kaulasta, ja pistivät miekkansa kylkiin, ja
lankesivat toinen toisensa kanssa maahan. Siitä kutsutaan
se paikka Helkat-Hatsurim, joka on Gibeonissa. 17 Ja
sangen kova sota nousi sinä päivänä; mutta Abner ja
Israelin miehet lyötiin Davidin palvelioilta takaperin. 18 Ja
kolme ZeruJan poikaa oli siellä: Joab, Abisai ja Asahel;
mutta Asahel oli nopia juoksemaan, niinkuin metsävuohi
kedolla. 19 Hän ajoi Abneria takaa, ja ei poikennut oikialle
eikä vasemmalle puolelle ajamasta Abneria takaa. 20 Niin
Abner katsoi taaksensa ja sanoi: etkö sinä ole Asahel?
Hän sanoi: olen. 21 Ja Abner sanoi: pakene minun tyköäni
oikialle eli vasemmalle puolelle, ja käsitä sinulles yksi noista
nuorukaisista, ja ota sen ase. Mutta Asahel ei tahtonut
luopua hänestä. 22 Niin Abner taas puhui Asahelille: pakene
minun takaani: miksis tahdot minua lyömään sinuas? ja
kuinka minä sitte tohdin nostaa kasvoni Joabin sinun veljes
edessä? 23 Mutta hän ei paennut; ja Abner pisti häntä
takamaisella puolella keihäästä hänen vatsaansa, niin että
keihäs kävi takaa ulos, ja hän lankesi siihen ja kuoli hänen
eteensä. Ja jokainen, joka siihen paikkaan tuli, kussa Asahel
kaatunut ja kuolleena oli, seisahti siihen. 24 Mutta Joab ja
Abisai ajoivat Abneria takaa siihen asti kuin päivä laski.
Ja kuin he tulivat Amman kukkulalle, joka on Gian tykönä,
Gibeonin korven tiellä, 25 Silloin tulivat BenJaminin lapset
Abnerin takaa kokoon ja kokosivat itsensä yhteen joukkoon,
ja seisahtivat mäen kukkulalle. 26 Ja Abner huusi Joabia ja
sanoi: pitääkö miekan syömän ilman lakkaamata? Etkös
tiedä, että siitä tulee enempi katkeruutta? Kuinka kauvan et
sinä tahdo sanoa kansalle, että he lakkaisivat vainoomasta
veljiänsä? 27 Joab vastasi: niin totta kuin Jumala elää, jos
sinä olisit (ennen) niin sanonut, niin olis kansa tänäpänä
jo varhain lakannut vainoomasta kukin veljeänsä! 28 Ja
Joab puhalsi torveen, ja kaikki kansa seisahti alallensa, ja ei
enää ajaneet Israelia takaa eikä myös enää sotineet. 29
Mutta Abner ja hänen miehensä kävivät kaiken yötä lakialla
kedolla ja menivät Jordanin ylitse, vaelsivat kaiken Bitronin
lävitse ja tulivat Mahanaimiin. 30 Ja Joab käänsi itsensä
Abnerista ja kokosi kaiken kansan; ja siinä kaivattiin Davidin
palvelioista yhdeksäntoistakymmentä miestä ja Asahel.
31 Mutta Davidin palveliat olivat lyöneet BenJaminilta ja
niistä miehistä, jotka olivat Abnerin kanssa, kolmesataa
ja kuusikymmentä miestä, jotka kuolivat. 32 Ja he ottivat
Asahelin ja hautasivat Betlehemiin, hänen isänsä hautaan; ja
Joab kävi miehinensä kaiken sen yön ja tuli päivän valjetessa
Hebroniin.

3 Ja pitkällinen sota oli Saulin huoneen ja Davidin huoneen
vaiheella; mutta David kasvoi ja menestyi, ja Saulin huone
hävisi ja väheni. 2 Ja Davidille syntyi lapsia Hebronissa;
hänen esikoisensa oli Amnon Ahinoamista Jisreeliläisestä.
3 Toinen Kileab Abigailista Nabalin emännästä, joka oli
Karmelista; kolmas Absalom Maakan poika kuninkaan
Talmain tyttären Gessurista; 4 Neljäs Adonia Haggitin poika;
viides Sephatja Abitalin poika; 5 Kuudes Jitream Eglasta
Davidin emännästä; nämä syntyivät Davidille Hebronissa. 6
Kuin sota oli Saulin huoneeen ja Davidin huoneen vaiheella,
vahvisti Abner itsensä Saulin huoneessa. 7 Ja Saulilla oli
ollut jalkavaimo, Ritspa nimeltä, Aijan tytär, ja (Isboset)
sanoi Abnerille: miksis olet mennyt isäni jalkavaimon tykö?
8 Niin Abner vihastui suuresti Isbosetin sanoista ja sanoi:
olenko minä koiran pää, joka Juudaa vastaan tein tänäpänä
laupiuden sinun isäs Saulin huoneelle, ja hänen veljillensä ja
ystävillensä, ja en ole antanut sinua Davidin käsiin! ja sinä
soimaat minua tänäpänä vaimon tähden pahantekiäksi? 9
Jumala tehköön Abnerin kanssa sen ja sen, jos minä en
tee, niinkuin Herra on vannonut Davidille: 10 Että minä otan
kuninkaan valtakunnan Saulin huoneesta pois, ja ylennän
Davidin istuimen Israelin ja Juudan ylitse, Danista Bersebaan
asti. 11 Ja ei hän taitanut Abneria enää vastata yhtään sanaa;
sillä hän pelkäsi häntä. 12 Ja Abner lähetti sanansaattajat
edellänsä Davidin tykö, sanoen: kenenkä maa oma on? ja
sanoi: tee liitto minun kanssani, ja katso, minun käteni on
sinun kanssas, kääntämään kaikkea Israelia sinun tykös. 13
Hän sanoi: oikein, minä teen liiton sinun kanssas; mutta yhtä
anon minä sinulta, sanoen: ei pidä sinun tuleman minun
näkyviini ennen kuin sinä tuot Mikalin Saulin tyttären minun
tyköni, tullessas katsomaan kasvojani. 14 Lähetti myös
David sanansaattajat Isbosetin Saulin pojan tykö ja antoi
hänelle sanoa: anna minulle minun emäntäni Mikal, jonka
minä kihlasin minulleni sadalla Philistealaisten esinahalla. 15
Isboset lähetti matkaan ja antoi ottaa hänen mieheltänsä
Paltielilta Laiksen pojalta pois. 16 Ja hänen miehensä
meni hänen kanssansa, hän kävi ja itki hänen jälissänsä
hamaan Bahurimiin asti. Niin sanoi Abner hänelle: palaja ja
mene matkaas. Ja hän palasi. 17 Ja Abner puhui Israelin
vanhimmille ja sanoi: te olette jo kauvan aikaa halunneet
Davidia kuninkaaksenne. 18 Niin tehkäät nyt se; sillä Herra

on sanonut Davidista; minä vapahdan minun kansani Israelin
palveliani Davidin käden kautta Philistealaisten kädestä
ja kaikkein heidän vihollistensa kädestä. 19 Puhui myös
Abner BenJaminin korvain kuullen, ja meni myös puhumaan
Davidin korville Hebroniin kaikkia mikä Israelille ja kaikelle
BenJaminin huoneelle kelpasi. 20 Kuin Abner tuli Davidin tykö
Hebroniin ja kaksikymmentä miestä hänen kanssansa, teki
David pidot Abnerille ja niille miehille, jotka hänen kanssansa
olivat. 21 Ja Abner sanoi Davidille: minä nousen ja menen
kokoomaan kaiken Israelin herrani kuninkaan tykö, että he
tekisivät liiton sinun kanssas, ja sinä olisit kuningas niinkuin
sinun sielus halajaa. Niin David päästi Abnerin menemään
rauhassa. 22 Ja katso, Davidin palveliat ja Joab tulivat
sotaväen tyköä ja toivat kanssansa suuren saaliin; mutta
Abner ei ollut silloin Davidin tykönä Hebronissa, sillä hän oli
päästänyt hänen menemään rauhassa. 23 Kuin Joab ja kaikki
sotajoukko olivat tulleet, sanottiin Joabille, sanoen: Abner
Nerin poika on tullut kuninkaan tykö, ja hän on päästänyt
hänet rauhassa menemään. 24 Niin meni Joab kuninkaan
tykö ja sanoi: mitäs olet tehnyt? Katso, Abner on tullut sinun
tykös: miksis olet hänen päästänyt vapaasti menemään?
25 Etkös tunne Abneria Nerin poikaa? Hän on tullut sinua
pettämään tiedustellaksensa ulos- ja sisällekäymistäs ja
koetellaksensa kaikkia, mitäs teet. 26 Ja kuin Joab läksi
Davidin tyköä, lähetti hän sanansaattajat Abnerin perään,
ja he toivat hänen Borhasirasta; ja ei David siitä mitään
tietänyt. 27 Kuin Abner tuli Hebroniin jälleen, vei Joab hänet
keskelle porttia puhutellaksensa häntä erinänsä, ja pisti siellä
häntä vatsaan, niin että hän kuoli, veljensä Asahelin veren
tähden. 28 Kuin David sai sen tietää, sanoi hän: minä olen
viatoin ja minun valtakuntani Herran edessä ijankaikkisesti
Abnerin Nerin pojan verestä. 29 Mutta tulkoon se Joabin
pään päälle ja kaiken hänen isänsä huoneen, ja älköön
puuttuko Joabin huoneessa se, jolla juoksu ja spitali on, ja
joka sauvalla käy ja miekalla kaatuu, ja jolta leipä puuttuu.
30 Ja näin tappoivat Joab ja hänen veljensä Abisai Abnerin,
että hän löi kuoliaaksi Asahelin heidän veljensä sodassa
Gibeonin tykönä. 31 Mutta David sanoi Joabille ja kaikelle
kansalle, jotka olivat hänen kanssansa: reväiskää vaatteenne
rikki, ja puettakaat teitänne säkeillä, ja valittakaat Abnerin
tähden. Ja kuningas David kävi paarien perässä. 32 Ja he
hautasivat Abnerin Hebronissa, ja kuningas koroitti äänensä
ja itki Abnerin haudan tykönä; itki myös kaikki kansa. 33
Ja kuningas valitti Abneria ja sanoi: onko Abner kuollut,
niinkuin tyhmä kuolee? 34 Sinun kätes ei olleet sidotut, sinun
jalkas ei olleet vaskikahleissa: sinä olet kaatunut, niinkuin
se, joka pahantekiäin edessä lankee. Ja kaikki kansa itki
vielä enemmin häntä. 35 Ja kaikki kansa tuli Davidin kanssa
rualle, kuin vielä valkia päivä oli; ja David vannoi ja sanoi:
Jumala tehköön minulle sen ja sen, jos minä leipää taikka
jotakin muuta maistan, ennenkuin aurinko laskee. 36 Ja
kaikki kansa ymmärsi sen, ja se kelpasi heille, ja kaikki
se hyvä minkä kuningas oli tehnyt kaiken kansan silmäin
edessä. 37 Ja kaikki kansa ja koko Israel ymmärsivät sinä
päivänä, ettei se ollut kuninkaalta, että Abner Nerin poika
oli tapettu. 38 Ja kuningas sanoi palvelioillensa: ettekö te
tiedä, että tänäpänä on yksi päämies, ja tosin suuri mies
kaatunut Israelissa? 39 Ja minä olen vielä heikko ja voideltu
kuningas, mutta ne miehet ZeruJan pojat ovat kovemmat
minua: Herra maksakoon sille, joka pahaa tekee, hänen
pahuutensa jälkeen!

4 Kuin Saulin poika kuuli Abnerin kuolleeksi Hebronissa,
väsyivät hänen kätensä, ja koko Israel hämmästyi. 2
Ja Saulin pojalla oli kaksi sotaväen päämiestä, toisen nimi
oli Baana ja toisen Rekab, Rimmonin Berotilaisen pojat,
BenJaminin lapsista; sillä Berot oli myös luettu BenJaminin
sukukuntaan. 3 Ja Berotilaiset olivat paenneet Gittaimiin, ja
olivat siellä muukalaisina tähän päivään asti. 4 Oli myös
Jonatanilla Saulin pojalla yksi poika, joka oli saattamatoin
jaloista, ja oli jo viiden ajastaikainen, kuin sanoma Saulista
ja Jonatanista tuli Jisreelistä; ja hänen imettäjänsä otti hänen
ja pakeni. Ja koska hän kiiruusti pakeni, lankesi hän ja tuli
saattamattomaksi, ja hänen nimensä oli MephiBoset. 5 Niin
menivät Berotilaisen Rimmonin pojat Rekab ja Baana, ja
tulivat Isbosetin huoneesen, kuin päivä oli palavimmallansa;
ja hän lepäsi vuoteessansa puolipäivän aikana. 6 Ja he
tulivat keskelle huonetta nisuja ottamaan ja pistivät häntä
vatsaan; ja Rekab ja Baana hänen veljensä pakenivat; 7
Sillä koska he huoneesen tulivat, lepäsi hän vuoteessansa,
makaushuoneessansa. Ja he pistivät hänen kuoliaaksi, ja
hakkasivat hänen päänsä pois, ja ottivat hänen päänsä
ja menivät pois lakian kedon tien kautta koko sen yön, 8
Ja toivat Isbosetin pään Davidille, joka oli Hebronissa, ja
sanoivat kuninkaalle: katso, tässä on Isbosetin Saulin pojan
pää, sinun vihollises, joka sinun sielus perään seisoi: ja
Herra on tänäpänä kostanut Saulille ja hänen siemenellensä
herrani kuninkaan puolesta. 9 Niin vastasi David Rekabia ja
Baanaa, hänen veljeänsä, Rimmnonin Berotilaisen poikia,
ja sanoi heille: niin totta kuin Herra elää, joka minun
sieluni on vapahtanut kaikesta surusta; 10 Sen joka minulle
ilmoitti ja sanoi: Saul on kuollut, ja luuli itsensä hyväksi
sanansaattajaksi, sen minä otin kiinni ja tapoin Ziklagissa,
jolle minun piti antaman sanansaattajan palkan; 11 Ja

nämät jumalattomat miehet ovat tappaneet hurskaan miehen
huoneessansa ja omassa vuoteessansa: eikö siis minun
pitäisi nyt vaatiman hänen vertansa teidän kädestänne
ja ottaman teitä pois maan päältä? 12 Ja David käski
nuorukaisiansa, ja he tappoivat heidät, ja hakkasivat kädet ja
jalat poikki, ja ripustivat heidät lammikon tykö Hebronissa.
Mutta Isbosetin pään he ottivat ja hautasivat Abnerin hautaan
Hebroniin.

5 Ja Israelin kaikki sukukunnat tulivat Davidin tykö Hebroniin,
ja puhuivat sanoen: katso, sinun luus ja lihas me olemme.
2 Ja aina ennen, kuin Saul oli meidän kuninkaamme, johdatit
sinä Israelin ulos ja sisälle, ja Herra on sinulle sanonut:
sinun pitää minun kansaani Israelia kaitseman ja Israelin
päämiehen oleman. 3 Ja kaikki kansan vanhimmat Israelista
tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas David teki
heidän kanssansa liiton Herran edessä Hebronissa; ja
he voitelivat Davidin Israelin kuninkaaksi. 4 Ja David oli
kolmenkymmenen ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi,
ja hän hallitsi neljäkymmentä ajastaikaa. 5 Hebronissa
hän hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta;
mutta Jerusalemissa hän hallitsi kaikkea Israelia ja Juudaa
kolmeneljättäkymmentä vuotta. 6 Ja kuningas meni ja
hänen miehensä Jerusalemiin Jebusilaisia vastaan, jotka
maalla asuivat. Ja he sanoivat Davidille: ei sinun pidä tänne
tuleman, vaan sokiat ja ontuvat pitää sinun täältä pois
ajaman; ja he ajattelivat, ettei Davidin pitänyt sinne tuleman.
7 Mutta David voitti Zionin linnan, se on Davidin kaupunki. 8
Ja sinä päivänä sanoi David: jos joku lyö Jebusilaiset, ja
tarttuu heidän rästäänsä alaisiin ja lyö sokiat ja ontuvat,
joita Davidin sielu vihaa (hänen pitää pään ja ylimmäisen
oleman); josta heillä on sananlasku: ei yhtään sokiaa ja
ontuvaa päästetä huoneesen. 9 Ja David asui linnassa ja
kutsui sen Davidin kaupungiksi; ja David rakensi sen ympäri
Millosta, niin myös sisällisen puolen. 10 Ja David menestyi ja
enentyi, ja Herra Jumala Zebaot oli hänen kanssansa. 11 Niin
Hiram, Tyron kuningas, lähetti sanansaattajat Davidin tykö,
ja sedripuita, ja puuseppiä, ja seinäkivien hakkaajia, jotka
rakensivat Davidin huoneen. 12 Ja David ymmärsi Herran
vahvistaneeksi hänen Israelin kuninkaaksi ja korottaneeksi
hänen valtakuntansa, kansansa Israelin tähden. 13 Niin
David otti Jerusalemista vielä usiampia jalkavaimoja ja
emäntiä, sittekuin hän tuli Hebronista. Ja Davidille syntyi vielä
poikia ja tyttäriä. 14 Ja nämät ovat heidän nimensä, jotka
hänelle Jerusalemissa syntyivät: Sammua, Sobab, Natan ja
Salomo, 15 Jibhar, Elisua, Nepheg ja Japhia, 16 Elisama,
Eliada ja Eliphalet. 17 Ja kuin Philistealaiset kuulivat Davidin
voidelluksi Israelin kuninkaaksi, nousivat kaikki Philistealaiset
etsimään Davidia. Ja kuin David sen kuuli, niin hän meni
linnaan. 18 Mutta Philistealaiset tulivat ja sioittivat itsensä
Rephaimin laaksoon. 19 Ja David kysyi Herralta, sanoen:
menenkö minä Philistealaisia vastaan? ja annatkos heitä
minun käteeni? Ja Herra sanoi Davidille: mene, sillä minä
annan tosin Philistealaiset sinun käsiis. 20 Ja David tuli
BaalPeratsimiin, ja David löi heidät siinä, ja sanoi: Herra
on minun viholliseni eroittanut minun edestäni, niinkuin
vesi erkanee toinen toisestansa; siitä kutsutaan se paikka
BaalPeratsim. 21 Ja he jättivät siihen epäjumalansa; mutta
David ja hänen väkensä ottivat ne pois. 22 Ja Philistealaiset
vielä nousivat ja sioittivat itsensä Rephaimin laaksoon. 23
Niin David kysyi Herralta, ja hän vastasi: ei sinun pidä
menemän alas, mutta tule takaa heidän ympärinsä, ettäs
tulet heitä vastaan fikunapuiden kohdalla. 24 Ja kuin sinä
kuulet fikunapuun latvat kahisevan, niin kulje; sillä Herra on
silloin lähtenyt ulos sinun etees, lyömään Phlistealaisten
sotajoukkoa. 25 David teki niinkuin Herra oli hänelle käskenyt,
ja löi Philistealaiset hamasta Gebasta siihenasti kuin Gaseriin
tullaan,

6 Ja David taas kokosi kaikki valitut miehet Israelista,
kolmekymmentä tuhatta, 2 Ja David nousi ja meni, ja kaikki
kansa kuin hänen tykönänsä oli Juudan asuvaisista, tuomaan
sieltä Jumalan arkkia, joka kutsutaan Herran Zebaotin nimi,
joka asuu Kerubimin päällä. 3 Ja he panivat Jumalan arkin
uuden vaunun päälle ja toivat sen AbiNadabin huoneesta,
joka asui Gibeassa. Mutta Ussa ja Ahjo, AbiNadabin pojat
ajoivat sitä uutta vaunua. 4 Niin he toivat sen AbiNadabin
huoneesta, joka oli Gibeassa, Jumalan arkin kanssa; ja
Ahjo kävi arkin edellä. 5 Niin David ja kaikki Israelin huone
soittivat Herran edessä kaikkinaisilla honkaisilla kanteleilla ja
harpuilla, psaltareilla, trumpuilla, kulkuisilla ja simpeleillä. 6
Ja kuin he tulivat Nahonin riihen tykö, otti Ussa Jumalan
arkin ja piteli sitä, sillä härjät menivät sivuin tietä. 7 Niin
Herran viha julmistui Ussan päälle, ja Jumala löi hänen siinä
maahan hänen tyhmyytensä tähden, niin että hän kuoli siinä
Jumalan arkin tykönä. 8 Silloin tuli David murheelliseksi, että
Herra niin repäisi Ussan, ja kutsui sen paikan PeretsUssa,
tähän päivään asti. 9 Ja David pelkäsi Herraa sinä päivänä
ja sanoi: kuinka Herran arkki tulisi minun tyköni? 10 Ja
ei tahtonut antaa tuoda sitä tykönsä Davidin kaupunkiin,
vaan salli kannettaa ObedEdomin Gatilaisen huoneesen.
11 Ja Herran arkki viipyi kolme kuukautta ObedEdomin
Gatilaisen huoneessa, ja Herra siunasi hänen ja kaiken
hänen huoneensa. 12 Ja se oli sanottu kuningas Davidille,

että Herra oli siunannut ObedEdomin huoneen ja kaiken
mitä hänellä oli, Jumalan arkin tähden. Niin meni David ja toi
Jumalan arkin ObedEdomin huoneesta Davidin kaupunkiin
ilolla. 13 Ja kuin ne, jotka Herran arkkia kantoivat, olivat
käyneet kuusi askelta, niin uhrattiin härkä ja lihava lammas.
14 Ja David hyppäsi kaikella voimalla Herran edessä ja hän
oli vaatetettu liinaisella päällisvaatteella. 15 Ja David ja
kaikki Israelin kansa toivat Herran arkin riemulla Ja basunan
helinällä. 16 Ja kuin Herran arkki joutui Davidin kaupunkiin,
katsoi Mikal, Saulin tytär akkunasta ja näki kuningas Davidin
hyppäävän kaikella voimallansa Herran edessä, ja hän katsoi
hänen ylön sydämessänsä. 17 Ja he toivat Herran arkin
sisälle ja panivat sen siallensa keskelle majaa, jonka David
oli sille rakentanut. Ja David uhrasi polttouhria ja kiitosuhria
Herran edessä. 18 Ja kuin David oli uhrannut polttouhria ja
kiitosuhria, siunasi hän kansan Herran Zebaotin nimeen, 19
Ja jakoi kaikelle kansalle ja kaikelle Israelin seurakunnalle,
miehille ja vaimoille, jokaiselle kyrsän leipää, ja kappaleen
lihaa, ja mitan (viinaa); sitte meni kaikki kansa matkaansa,
jokainen huoneesensa. 20 Ja kuin David palasi siunaamaan
huonettansa, meni Mikal, Saulin tytär ulos häntä vastaan ja
sanoi: kuinka jalo on ollut Israelin kuningas tänäpänä, joka
on itsensä paljastanut palveliainsa piikain edessä, niinkuin
irstaat ihmiset paljastavat itsensä! 21 Mutta David sanoi
Mikalille: Herran edessä joka minun valinnut on pikemmin
kuin sinun isäs ja kaiken hänen huoneensa, ja on käskenyt
minun olla Herran kansan Israelin päämiehenä: ja Herran
edessä minä tahdon iloita. 22 Ja minä tahdon vielä halvempi
olla ja nöyrä minun silmäini edessä: ja minä kunnioitetaan
niiden piikain kanssa, joistas puhunut olet. 23 Ja Mikalilla,
Saulin tyttärellä ei ollut yhtään lasta kuolemapäiväänsä asti.

7 Ja kuin kuningas istui huoneessansa, ja Herra oli hänelle
antanut levon kaikilta hänen vihollisiltansa, ympäristöllä,
2 Sanoi kuningas propheta Natanille: katso, minä asun
sedripuisessa huoneessa, ja Jumalan arkki asuu vaatetten
keskellä. 3 Natan sanoi kuninkaalle: mene ja tee kaikki
mitä sydämessäs on, sillä Herra on sinun kanssas. 4 Mutta
tapahtui sinä yönä, että Herran sana tuli Natan prophetan
tykö ja sanoi: 5 Mene ja sano palvelialleni Davidille: Näin
sanoo Herra: sinäkö minulle huoneen rakennat asuakseni?
6 Sillä en minä ole asunut yhdessäkään huoneessa siitä
päivästä, jona minä Israelin lapset johdatin Egyptistä,
tähän päivään asti; vaan minä olen vaeltanut majoissa
ja Tabernaklissa. 7 Kuhunka ikänä minä kaikkein Israelin
lasten kanssa vaelsin, olenko minä ikänä puhunut jonkun
kanssa Israelin suvusta, jolle minä olen käskenyt kaita
minun kansaani Israelia ja sanonut: miksi ette ole minulle
rakentaneet sedripuista huonetta? 8 Sano siis nyt palvelialleni
Davidille: Näin sanoo Herra Zebaot: minä olen ottanut sinun
lampurista kansani Israelin päämieheksi. 9 Ja minä olen
sinun kanssas ollut, kussa ikänä sinä olet käynyt, ja olen
hävittänyt kaikki vihollises sinun edestäs, ja olen sinulle
antanut suuren nimen niiden suurten nimien jälkeen kuin ovat
maan päällä. 10 Ja minä asetan Israelille minun kansalleni
sian ja istutan hänen siinä asumaan, ettei hän enää kulkiana
olisi; ja jumalattomat ei pidä häntä enää niinkuin ennen
vaivaaman. 11 Ja siitä päivästä, jona minä asetin tuomarit
Israelille minun kansalleni, annoin minä sinulle levon kaikilta
vihamiehiltäs; ja Herra ilmoittaa sinulle, että Herra sinulle
huoneen tehdä tahtoo. 12 Sittekuin sinun aikas on täytetty
ja sinä lepäät isäis kanssa, herätän minä sinun siemenes
sinun jälkees, joka sinun ruumiistas tuleva on: ja minä
vahvistan hänen valtakuntansa. 13 Ja hän rakentaa minun
nimelleni huoneen, ja minä vahvistan hänen valtakuntansa
istuimen ijankaikkisesti. 14 Minä olen hänen isänsä, ja
hän on minun poikani: kuin hän väärin tekee, rankaisen
minä häntä ihmisen vitsalla ja ihmisten lasten haavoilla. 15
Vaan minun laupiuteni ei pidä hänestä eriämän, niinkuin
minä sen Saulista eroitin, jonka minä otin sinun edestäs
pois. 16 Mutta sinun huonees ja valtakuntas on pysyvä
sinun edessäs ijankaikkisesti, ja sinun istuimes pitää vahva
oleman ijankaikkisesti. 17 Kaikkein näiden sanain jälkeen ja
kaiken tämän näyn jälkeen puhui Natan Davidille. 18 Niin tuli
kuningas David ja pysähtyi Herran eteen, ja sanoi: kuka
olen minä, Herra, Herra, ja mikä on minun huoneeni, ettäs
minun tähän asti saattanut olet; 19 Ja olet sen vielä vähäksi
lukenut, Herra, Herra, mutta olet myös puhunut palvelias
huoneelle kaukaisista asioista: ja tämä on sen ihmisen laki,
joka on Herra Jumala. 20 Ja mitä Davidin pitää enää sinun
kanssas puhuman? sillä sinä tunnet palvelias, Herra, Herra.
21 Sinun sanas tähden ja sydämes jälkeen olet sinä nämät
suuret asiat tehnyt, ilmoittaakses palvelialles. 22 Sentähden
olet sinä suuresti ylistetty, Herra Jumala! sillä ei yhtään
ole sinun vertaas, ja ei ole yhtään Jumalaa paitsi sinua,
kaiken sen jälkeen, kuin me olemme korvillamme kuulleet.
23 Ja kuka on niinkuin sinun kansas, niinkuin Israel, yksi
kansa maan päällä, jota Jumala on mennyt vapahtamaan
kansaksensa, ja toimittamaan itsellensä nimeä ja tekemään
senkaltaisia suuria ja hirmuisia asioita sinun maallas, kansas
edessä, jonka sinä sinulles vapahdit Egyptistä, pakanain
ja heidän jumalainsa seasta. 24 Ja sinä olet vahvistanut
sinulles Israelin sinun kansakses ijankaikkisesti, ja sinä
Herra olet heidän Jumalaksensa tullut. 25 Niin vahvista siis,

Herra Jumala, se sana ijankaikkisesti, jonkas palveliastas ja
hänen huoneestansa puhunut olet, ja tee niin kuin puhunut
olet. 26 Niin sinun nimes tulee suureksi iankaikkisesta, että
sanotaan: Herra Zebaot on Israelin Jumala, ja sinun palvelias
Davidin huone on pysyväinen sinun edessäs. 27 Sillä sinä
Herra Zebaot Israelin Jumala olet avannut palvelias korvat,
ja sanonut: minä rakennan sinulle huoneen; sentähden löysi
palvelias sydämessänsä, että hän tämän rukouksen sinun
tykönäs rukoilis. 28 Sentähden nyt Herra, Herra, sinä olet
Jumala, ja sinun sanas ovat totuus: sinä olet tämän hyvän
puhunut palvelialles. 29 Niin rupee nyt siunaamaan palvelias
huonetta, että se olis ijankaikkisesti sinun edessäs; sillä
sinä Herra, Herra, olet sen puhunut, niin siunattakoon sinun
siunauksellas palvelias huone ijankaikkisesti.

8 Ja sitte tapahtui, että David löi Philistealaiset ja alensi
heitä; ja David otti orjuuden suitset Philistealaisten
kädestä 2 Ja hän löi Moabilaiset, pani heidät maahan
makaamaan ja mittasi heitä nuoralla: ja hän mittasi kaksi
nuoraa tapettavaksi ja yhden nuoran elämään jätettäväksi, ja
Moabilaiset tulivat Davidin palveliaksi, ja he kantoivat hänelle
lahjoja. 3 David löi myös HadadEserin, Rehobin pojan
Zoban kuninkaan, hänen mennessä asettamaan kättänsä
Euphratin virran tykö. 4 Ja David otti heistä tuhannen ja
seitsemänsataa hevosmiestä ja kaksikymmentä tuhatta
jalkamiestä kiinni, ja raiskasi kaikki vaunuhevoset, ja sata
vaunua jätti heistä. 5 Niin tulivat Syrialaiset Damaskusta
auttamaan HadadEseriä, Zoban kuningasta; ja David löi
Syrialaisista kaksikolmattakymmentä tuhatta miestä. 6 Ja
David asetti vartiat Syrian Damaskuun. Näin tulivat Syrialaiset
Davidin palveliaksi ja kantoivat hänelle lahjoja; sillä Herra
autti Davidia, kuhunka ikänä hän meni. 7 Ja David otti
HadadEserin palveliain kultaiset kilvet ja vei ne Jerusalemiin.
8 Mutta Betasta ja Berotaista, HadadEserin kaupungeista,
otti kuningas David ylen paljon vaskea. 9 Kuin Toi, Hamatin
kuningas kuuli Davidin lyöneen kaikki HadadEserin sotaväen,
10 Lähetti hän poikansa Joramin kuningas Davidin tykö,
tervehtimään häntä ystävällisesti ja siunaamaan häntä,
että hän soti HadadEserin kanssa ja löi hänen; sillä Toi
soti HadadEserin kanssa; ja hänen kädessänsä olivat
hopiaiset, kultaiset ja vaskiset astiat. 11 Ne myös kuningas
David pyhitti Herralle, sen hopian ja kullan kanssa, jonka
hän pyhitti Herralle kaikilta pakanoilta, jotka hän vaatinut
oli allensa: 12 Syriasta ja Moabista, Ammonin lapsilta,
Philistealaisilta, Amalekilaisilta, niin myös HadadEserin,
Rehobin pojan, Zoban kuninkaan saaliista. 13 Ja David teki
itsensä kuuluisaksi, kuin hän palasi lyömästä Syrialaisia
Suolalaaksossa, kahdeksantoistakymmentä tuhatta. 14 Ja
hän asetti vartiat koko Edomiin, ja koko Edom oli Davidin
alla; sillä Herra autti Davidia, kuhunka ikänä hän meni. 15
Niin oli David kaiken Israelin kuningas, ja hän toimitti lain ja
oikeuden kaikelle kansallensa. 16 Ja Joab, ZeruJan poika
oli sotajoukon päällä, mutta Josaphat, Ahiludin poika oli
kansleri. 17 Zadok, Ahitobin poika ja Ahimelek, AbJatarin
poika olivat papit; Seraja oli kirjoittaja. 18 Benaja, Jojadan
poika oli Kretin ja Pletin päällä; ja Davidin pojat olivat papit.

9 Ja David sanoi: olleeko joku vielä jäänyt Saulin huoneesta,
tehdäkseni laupiuden Jonatanin tähden hänelle. 2 Niin oli
palvelia Saulin huoneesta Ziba nimeltä, sen kutsuivat Davidin
tykö. Ja kuningas sanoi hänelle: oletkos Ziba? Hän sanoi:
olen, sinun palvelias. 3 Kuningas sanoi: onko vielä joku
mies Saulin huoneesta, että minä Jumalan laupiuden tekisin
hänelle? Ziba sanoi kuninkaalle: vielä on siellä Jonatanin
poika, rampa jaloista. 4 Kuningas sanoi hänelle: kussa hän
on? Ziba sanoi kuninkaalle: katso, hän on Lodabarissa,
Makirin, Ammielin pojan huoneessa. 5 Niin kuningas David
lähetti ja antoi tuoda hänen Lodabarista, Makirin Ammielin
pojan huoneesta. 6 Kuin MephiBoset, Saulin pojan Jonatanin
poika tuli Davidin tykö, lankesi hän kasvoillensa ja kumarsi.
Ja David sanoi: MephiBoset! Hän vastasi: tässä olen, sinun
palvelias. 7 David sanoi hänelle: älä pelkää; sillä minä
totisesti teen laupiuden sinun kanssas Jonatanin sinun isäs
tähden, ja minä annan sinulle kaikki sinun isäs Saulin pellot
jälleen, ja sinä syöt jokapäivä leipää minun pöydältäni. 8
Hän kumarsi ja sanoi: kuka olen minä sinun palvelias, ettäs
käänsit sinus kuolleen koiran puoleen, niinkuin minä olen? 9
Niin kutsui kuningas Ziban, Saulin palvelian, ja sanoi hänelle:
minä olen antanut sinun herras pojalle kaiken sen mikä
Saulin oma on ollut ja koko hänen huoneensa oma. 10 Niin
pitää sinun, ja sinun lapses, ja palvelias viljelemän hänen
peltojansa ja korjaaman herras pojalle leiväksi ja ravinnoksi.
Mutta MephiBoset sinun herras poika syö jokapäivä leipää
minun pöydältäni. Ja Ziballa oli viisitoistakymmentä poikaa ja
kaksikymmentä palveliaa. 11 Ja Ziba sanoi kuninkaalle: kaikki
mitä minun herrani kuningas on palveliallensa käskenyt,
tekee palvelias; ja MephiBoset syököön minun pöydältäni,
niinkuin yksi kuninkaan lapsista. 12 Ja MephiBosetilla oli yksi
vähä poika nimeltä Miika; mutta kaikki, jotka Ziban huoneesta
olivat, olivat MephiBosetin palveliat. 13 Ja MephiBoset asui
Jerusalemissa; sillä hän söi jokapäivä kuninkaan pöydältä; ja
hän ontui molemmista jaloistansa.

10 Sitte tapahtui, että Ammonin lasten kuningas kuoli,
ja hänen poikansa Hanun hallitsi hänen siassansa. 2

Niin sanoi David: minä teen laupiuden Hanunin, Nahaksen
pojan kanssa, niinkuin hänen isänsä teki laupiuden minun
kanssani; ja lähetti palveliansa lohduttamaan häntä hänen
isänsä tähden. Kuin Davidin palvelijat tulivat Ammonin
lasten maahan, 3 Niin sanoivat Ammonin lasten ylimmäiset
herrallensa Hanunille: luuletkos Davidin kunnioittavan sinun
isääs sinun silmäis edessä, että hän on lähettänyt lohduttajat
sinun tykös? Etkös luule hänen lähettäneen palvelioitansa
kaupunkia tutkistelemaan ja vakoomaan ja hävittämään? 4
Silloin otti Hanun Davidin palveliat, ja ajeli puolen heidän
partaansa, ja leikkasi puolen heidän vaatteistansa liki
suolivyöhön asti, ja laski heidät menemään. 5 Kuin se
Davidille ilmoitettiin, lähetti hän heitä vastaan, sillä miehet
olivat suuresti pilkatut; ja kuningas antoi heille sanottaa:
olkaat Jerihossa siihen asti, kuin teidän partanne kasvaa,
ja sitte tulkaat jälleen. 6 Kuin Ammonin lapset näkivät
itsensä haisevan Davidin edessä, lähettivät he ja palkkasivat
Syrialaiset Rehobin huoneesta ja Zobasta, kaksikymmentä
tuhatta jalkmiestä, ja kuningas Maakalta tuhannen miestä, ja
Istobilta kaksitoista kymmentä tuhatta miestä. 7 Kuin David
sen kuuli, lähetti hän Joabin koko urhoollisen sotajoukon
kanssa. 8 Ja Ammonin lapset läksivät ja sääsivät sodan
kaupungin portin eteen. Mutta Syrialaiset Zobasta, Rehobista,
Istobista ja Maakasta olivat erinänsä kedolla. 9 Kuin Joab
näki sodan asetetuksi vastaansa edestä ja takaa, valitsi
hän kaikista Israelin parhaista miehistä, ja asetti itsensä
Syrialaisia vastaan, 10 Ja muun väen antoi hän veljensä
Abisain käden alle, joka asetti itsensä Ammonin lapsia
vastaan. 11 Ja hän sanoi: jos Syrialaiset tulevat minua
voimallisemmaksi, niin tule minun avukseni; jos Ammonin
lapset joutuvat sinua voimallisemmaksi, niin minä tulen sinun
apuus. 12 Ole miehuullinen, ja olkaamme vahvat meidän
kansamme edestä ja meidän Jumalamme kaupunkein
edestä; mutta Herra tehköön niinkuin hänelle kelvollinen on.
13 Ja Joab läksi matkaan ja se väki joka hänen kanssansa
oli, sotimaan Syrialaisia vastaan; ja he pakenivat hänen
edestänsä. 14 Ja kuin Ammonin lapset näkivät Syrialaiset
pakenevan, pakenivat he myös Abisain edestä ja menivät
kaupunkiin. Niin palasi Joab Ammonin lasten tyköä ja tuli
Jerusalemiin. 15 Ja kuin Syrialaiset näkivät itsensä Israelilta
lyödyksi, kokoontuivat he yhteen. 16 Ja HadadEser lähetti
ja tuotti Syrialaiset toiselle puolelle veden, ja he tulivat
Helamiin; ja Sobak, HadadEserin sodanpäämies meni heidän
edellänsä. 17 Kuin se Davidille ilmoitettiin, kokosi hän
kaiken Israelin, ja meni Jordanin ylitse, ja tuli Helamiin; ja
Syrialaiset asettivat itsensä Davidia vastaan sotimaan hänen
kanssansa. 18 Mutta Syrialaiset pakenivat Israelin edestä, ja
David löi heistä seitsemänsataa vaunua ja neljäkymmentä
tuhatta ratsasmiestä, löi myös Sobakin sodanpäämiehen,
että hän siinä kuoli. 19 Kuin kaikki ne kuninkaat, jotka olivat
HadadEserin alla, näkivät itsensä lyödyksi Israelilta, tekivät
he Israelin kanssa rauhan, ja olivat heille alamaiset; ja
Syrialaiset ei uskaltaneet Ammonin lapsia enää auttaa.

11 Ja kuin se aika joutui vuodesta, jolla kuningasten tapa
oli sotiin mennä, lähetti David Joabin ja palveliansa
hänen kanssansa ja kaiken Israelin, hukuttamaan Ammonin
lapsia, ja he piirittivät Rabban; mutta David jäi Jerusalemiin.
2 Ja tapahtui, että David ehtoopuolella nousi vuoteeltansa, ja
käyskenteli kuninkaan huoneen katon päällä, ja näki katon
päältä vaimon pesevän itsiänsä; ja vaimo oli sangen ihana
näkyänsä. 3 Ja David lähetti ja antoi kysyä vaimoa, ja
sanoi: eikö tämä ole BatSeba, Eliamin tytär, Hetiläisen Urian
emäntä. 4 Ja David lähetti sanansaattajat ja antoi tuoda
hänen. Ja kuin hän tuli hänen tykönsä, makasi hän hänen
kanssansa; mutta hän puhdisti itsensä saastaisuudestansa,
ja palasi huoneesensa. 5 Ja vaimo tuli raskaaksi, ja lähetti ja
ilmoitti sen Davidille, ja sanoi: minä olen raskaaksi tullut.
6 Niin lähetti David Joabin tykö, sanoen: lähetä minun
tyköni Uria Hetiläinen. Ja Joab lähetti Urian Davidin tykö. 7
Ja kuin Uria tuli hänen tykönsä, kysyi David: jos Joab ja
kansa rauhassa olisivat ja jos sota menestyis? 8 Ja David
sanoi Urialle: mene huoneeses ja pese jalkas. Ja kuin Uria
läksi kuninkaan huoneesta, seurasi häntä kohta kuninkaan
herkku. 9 Ja Uria pani levätä kuninkaan huoneen oven
eteen, kussa kaikki hänen herransa palveliat makasivat, ja ei
mennyt huoneesensa. 10 Kuin Davidille sanottiin: ei Uria
ole mennyt huoneesensa, sanoi David Urialle: etkös tullut
matkasta? miksi et mennyt huoneeses? 11 Mutta Uria sanoi
Davidille: arkki, ja Israel ja Juuda makaavat majoissa, herrani
Joab ja herrani palveliat makaavat kedolla, ja minä menisin
huoneesen syömään, juomaan ja makaamaan emäntäni
tykönä? Niin totta kuin sinä elät ja sinun sielus elää, en tee
minä sitä. 12 David sanoi Urialle: niin ole vielä tämä päivä
tässä, huomenna lasken minä sinun menemään. Niin Uria
oli sen päivän Jerusalemissa ja toisen päivän. 13 Ja David
kutsui hänen kanssansa syömään ja juomaan, ja juovutti
hänen. Ja ehtoona läksi hän ulos ja pani vuoteesensa levätä
herransa palveliain kanssa, ja ei mennyt huoneesensa. 14
Huomeneltain kirjoitti David Joabin tykö kirjan, ja lähetti sen
Urian myötä. 15 Ja hän kirjoitti kirjaan sanoen: pankaat
Uria kovimman sodan eteen, ja kääntykäät hänen tyköänsä
takaperin, että hän lyötäisiin ja kuolis. 16 Kuin Joab oli
kaupungin edessä, asetti hän Urian siihen paikkaan, kussa

hän väkevimmät sotamiehet tiesi olevan. 17 Ja kuin miehet
läksivät kaupungista ja sotivat Joabia vastaan, kaatuivat
muutamat Davidin palvelioista, ja Uria Hetiläinen myös kuoli.
18 Niin Joab lähetti ja antoi sanoa Davidille kaikki sodan
menot, 19 Ja käski sanansaattajalle sanoen: kuin sinä olet
puhunut kaikki sodan menot kuninkaalle: 20 Ja jos niin on,
että kuningas vihastuu ja sanoo sinulle: miksi te niin lähes
kaupunkia astuitte sodalla? Ettekö te tietäneet, että muurin
päältä paiskataan? 21 Kuka löi Abimelekin Jerubbesetin
pojan? Eikö vaimo paiskannut myllynkiven kappaletta
muurista hänen päällensä, että hän kuoli Tebetsessä? Miksi
te astuitte niin lähes muuria? Niin sano: sinun palvelias Uria
Hetiläinen on myös kuollut. 22 Sanansaattaja meni ja tuli
ja jutteli Davidille kaikki nämät, joiden tähden Joab hänen
lähettänyt oli. 23 Ja sanansaattaja sanoi Davidille: ne miehet
voittivat meidät ja tulivat ulos kedolle meidän tykömme;
mutta me löimme heidät takaperin kaupungin porttiin asti. 24
Ja ampujat ampuivat muurista sinun palvelloitas ja tappoivat
muutamia kuninkaan palvelioita, ja sinun palvelias Uria
Hetiläinen on myös kuollut. 25 David sanoi sanansaattajalle:
sano näin Joabille: älä sitä pahakses pane, sillä miekka
syö nyt yhden, nyt toisen, vahvista sota kaupunkia vastaan,
ettäs kukistaisit sen: ja vahvista sinä häntä. 26 Ja kuin
Urian emäntä kuuli miehensä Urian kuolleeksi, murehti
hän miestänsä. 27 Sittekuin hän oli murehtinut, lähetti
David ja antoi tuoda hänen huoneesensa, ja hän tuli hänen
emännäksensä ja synnytti hänelle pojan, mutta se työ, jonka
David teki, oli paha Herran edessä.

12 Ja Herra lähetti Natanin Davidin tykö. Kuin hän tuli
hänen tykönsä, sanoi hän hänelle: kaksi miestä oli
yhdessä kaupungissa, toinen rikas ja toinen köyhä. 2
Rikkaalla oli aivan paljo lampaita ja karjaa; 3 Mutta köyhällä
ei ollut mitään muuta kuin yksi vähä karitsa, jonka hän
ostanut oli, ja elättänyt, ja kasvattanut suureksi, ja ravitsi sen
tykönänsä lastensa kanssa; joka myös söi hänen leipänsä
palasta, ja joi hänen juoma-astiastansa, ja makasi hänen
sylissänsä, ja se oli hänelle niinkuin tytär. 4 Mutta kuin
rikkaalle miehelle tuli vieras, ei raskinut hän ottaa omista
lampaistansa ja karjastansa, valmistaaksensa vieraalle, joka
hänen tykönsä tullut oli; mutta otti köyhän miehen lampaan ja
valmisti vieraalle, joka hänen tykönsä tullut oli. 5 Niin Davidin
viha julmistui suuresti sitä miestä vastaan, ja hän sanoi
Natanille: niin totta kuin Herra elää, se mies on kuoleman
lapsi, joka sen teki, 6 Niin myös pitää hänen maksaman
neljäkertaisesti sen lampaan, että hän sen tehnyt on, ja ei
säästänyt sitä. 7 Niin sanoi Natan Davidille: sinä olet se mies.
Näin sanoo Herra Israelin Jumala: minä olen voidellut sinun
Israelin kuninkaaksi ja minä olen pelastanut sinun Saulin
kädestä, 8 Ja olen antanut sinulle sinun herras huoneen ja
hänen emäntänsä sinun syliis, ja olen antanut sinulle Israelin
ja Juudan huoneen; ja jos siinä vähä on, niin minä sen
lisään sinulle. 9 Miksis katsoit Herran sanan ylön, tehden
pahaa hänen silmäinsä edessä? Urian Hetiläisen olet sinä
lyönyt miekalla, ja hänen vaimonsa olet sinä ottanut sinulles
emännäksi; mutta hänen olet sinä tappanut Ammonin lasten
miekalla. 10 Niin ei pidä myös miekan lakkaaman sinun
huoneestas ijankaikkisesti; ettäs olet katsonut minun ylön,
ja Urian, Hetiläisen, emännän ottanut sinulles emännäksi.
11 Näin sanoo Herra: katso, minä herätän pahuuden sinua
vastaan omasta huoneestas, ja otan sinun emäntäs sinun
silmäis nähden, ja annan ne lähimmäiselles, ja hän makaa
sinun emäntäis sivussa valkiana päivänä. 12 Sillä sinä
olet sen tehnyt salaisesti; mutta minä teen tämän koko
Israelin edessä ja auringon edessä. 13 Niin sanoi David
Natanille: minä olen syntiä tehnyt Herraa vastaan. Natan
sanoi Davidille: niin on myös Herra sinun syntis ottanut pois,
ei sinun pidä kuoleman. 14 Mutta ettäs tämän työn kautta
saatit Herran viholliset pilkkaamaan, pitää sen pojan, joka
sinulle syntynyt on, totisesti kuoleman. 15 Sitte meni Natan
huoneesensa. Mutta Herra löi lapsen, jonka Urian emäntä
Davidille synnyttänyt oli, että se sairasti kuolemallansa. 16
Ja David etsi Jumalaa lapsen tähden: ja David paastosi
paljo, ja meni ja makasi yön maan päällä. 17 Niin nousivat
hänen huoneensa vanhimmat nostamaan häntä maasta;
mutta ei hän tahtonut, eikä syönyt leipää heidän kanssansa.
18 Seitsemäntenä päivänä kuoli lapsi; ja ei Davidin palveliat
tohtineet sanoa hänelle lasta kuolleeksi, sillä he ajattelivat:
katso, kuin lapsi vielä eli, puhuimme me hänen kanssansa,
ja ei hän kuullut meidän ääntämme, kuinka paljo enemmin
hän tulis murheelliseksi, jos me sanoisimme hänelle: lapsi on
kuollut? 19 Kuin David näki palveliainsa hiljaksensa puhuvan,
ymmärsi hän lapsen kuolleeksi, ja sanoi palvelioillensa:
kuoliko lapsi? He sanoivat: kuoli. 20 Ja David nousi maasta,
pesi itsensä ja voiteli, ja muutti toiset vaatteet yllensä,
ja meni Herran huoneesen ja rukoili, ja tuli kotiansa, ja
antoi panna ruokaa eteensä ja söi. 21 Niin sanoivat hänen
palveliansa hänelle: mikä se on minkä sinä teet? lapsen
eläissä paastosit sinä ja itkit, mutta lapsen kuoltua nouset
sinä ja syöt. 22 Hän sanoi: lapsen eläissä minä paastosin ja
itkin; sillä minä ajattelin: kuka tietää, jos Herra on minulle
armollinen, että lapsi eläis. 23 Mutta nyt on se kuollut:
mitä minun pitäis vielä paastoaman: taidanko minä hänen
enää jällensä tuoda? Minä menen hänen tykönsä, mutta ei
hän palaja minun tyköni. 24 Ja kuin David oli lohduttanut

emäntäänsä BatSebaa, meni hän hänen tykönsä ja lepäsi
hänen tykönänsä; ja hän synnytti pojan ja hän kutsui hänen
nimensä Salomo, ja Herra rakasti häntä. 25 Ja hän lähetti
hänen Natan prophetan käden alle, ja kutsui hänen Jedidjah,
Herran tähden. 26 Niin soti Joab Ammonin lasten Rabbaa
vastaan ja voitti sen kuninkaallisen kaupungin. 27 Ja Joab
lähetti sanansaattajat Davidille ja antoi sanoa hänelle: minä
olen sotinut Rabbaa vastaan ja olen voittanut vesikaupungin;
28 Niin kokoa nyt jäänyt kansa, ja piiritä kaupunki, ja voita
se, etten minä sitä voittaisi, ja minulle siitä nimi olisi. 29 Niin
David kokosi kaiken kansan, ja matkusti Rabbaan ja soti sitä
vastaan, ja voitti sen; 30 Ja otti heidän kuninkaansa kruunun
hänen päästänsä, joka painoi leiviskän kultaa, ja kalliita
kiviä, ja se pantiin Davidin päähän; ja hän vei paljo saalista
kaupungista ulos. 31 Ja kansan, joka siellä oli, johdatti
hän ulos ja pani sahaan, rautahaudoille ja kirvestöihin,
ja käytti heidän tiilihautoja myöten: niin hän teki kaikille
Ammonin lasten kaupungeille. Ja David ja kaikki kansa
palasi Jerusalemiin.

13 Ja tapahtui sitte, että Absalomilla Davidin pojalla oli
kaunis sisar, jonka nimi oli Tamar; ja Amnon Davidin
poika rakasti häntä. 2 Ja Amnon saatti itsensä tuskissansa
sairaaksi sisarensa Tamarin tähden; sillä hän oli neitsy.
Ja näkyi työlääksi Amnonin silmäin edessä hänelle jotakin
tehdä. 3 Mutta Amnonilla oli ystävä, joka kutsuttiin Jonadab,
Simean Davidin veljen poika; ja Jonadab oli sangen kavala
mies. 4 Hän sanoi hänelle: kuninkaan poika, miksis niin
laihaksi tulet päivä päivältä? Etkös minulle sitä sano?
Niin sanoi Amnon hänelle: minä rakastan Tamaria, veljeni
Absalomin sisarta. 5 Jonadab sanoi hänelle: laske sinus
vuoteeses ja teeskele itses sairaaksi: kuin siis sinun isäs
tulee katsomaan sinua, niin sano hänelle: tulkaan sisareni
Tamar ruokkimaan minua ja valmistamaan ruokaa minun
eteeni, että minä näkisin ja söisin hänen kädestänsä. 6
Niin Amnon pani levätä ja teeskeli itsensä sairaaksi. Kuin
kuningas tuli häntä katsomaan, sanoi Amnon kuninkaalle:
tulkaan minun sisareni Tamar valmistamaan minun eteeni
kaksikin herkkua, että minä söisin hänen kädestänsä. 7 Niin
lähetti David sanan Tamarille huoneesen ja antoi hänelle
sanoa: mene veljes Amnonin huoneesen ja valmista hänelle
ruokaa. 8 Tamar meni veljensä Amnonin huoneesen, ja hän
makasi vuoteessa; ja hän otti taikinan, sotkui ja valmisti sen
hänen silmäinsä edessä, ja kypsensi ne herkut. 9 Ja hän
otti pannun ja kaasi hänen eteensä, vaan ei hän tahtonut
syödä. Ja Amnon sanoi: antakaat kaikki mennä ulos minun
tyköäni; niin menivät kaikki ulos hänen tyköänsä. 10 Niin
sanoi Amnon Tamarille: kanna ruoka kamariin syödäkseni
kädestäs. Niin Tamar otti herkun, jonka hän valmistanut oli,
ja kantoi kamariin veljensä Amnonin tykö. 11 Ja kuin hän
taritsi hänelle syödä, tarttui hän häneen ja sanoi hänelle:
tule minun sisareni ja makaa minun kanssani. 12 Mutta hän
sanoi: ei, minun veljeni, älä minua häpäise! sillä ei niin pidä
tehtämän Israelissa. älä tee hulluutta. 13 Kuhunka minun
pitäis häpiäni sälyttämän? Ja sinä tulisit niinkuin tyhmä
Israelissa. Puhu paremmin kuninkaan kanssa, sillä ei hän
minua sinulta kiellä. 14 Mutta ei hän tahtonut kuulla häntä,
vaan voitti hänen, häpäisi ja makasi hänen. 15 Sitte vihasi
Amnon häntä sangen suurella vihalla, niin että viha, jolla hän
häntä vihasi oli suurempi, kuin rakkaus ennen oli, jolla hän
häntä rakasti. Ja Amnon sanoi hänelle: nouse ja mene. 16
Mutta hän sanoi: eikö tämä pahuus ole suurempi kuin se
toinen, jonka sinä olet tehnyt minun kanssani, ettäs minun
ajat ulos. Mutta ei hän tahtonut kuulla häntä; 17 Vaan kutsui
nuorukaisensa, joka häntä palveli ja sanoi: aja tämä ulos
minun tyköäni, ja sulje ovi kiinni hänen jälkeensä. 18 Ja
hänen yllänsä oli kirjava hame; sillä senkaltaisilla hameilla
olivat kuninkaan tyttäret vaatetetut, niinkauvan kuin he olivat
neitseet. Ja kuin hänen palveliansa oli hänen ajanut ulos
ja sulkenut oven hänen jälkeensä, 19 Heitti Tamar tuhkaa
päänsä päälle, ja repäisi sen kirjavan hameen rikki, joka
hänen yllänsä oli, ja pani kätensä päänsä päälle, ja huusi
mennessänsä. 20 Ja hänen veljensä Absalom sanoi hänelle:
onko sinun veljes Amnon ollut sinun kanssas? Ole ääneti
sisareni: se on sinun veljes, älä sitä niin pane sydämees. Niin
Tamar jäi yksinäiseksi veljensä Absalomin huoneesen. 21 Ja
kuin kuningas David kaikki nämät kuuli vihastui hän sangen
suuresti. 22 Mutta Absalom ei puhunut Amnonille pahaa eli
hyvää; vaan Absalom vihasi Amnonia että hän häpäisi hänen
sisarensa Tamarin. 23 Kahden vuoden perästä antoi Absalom
kerittää lampaitansa BaalHatsarissa, joka on Ephraimin
tykönä; ja Absalom kutsui kaikki kuninkaan lapset. 24 Ja
Absalom tuli myös kuninkaan tykö ja sanoi: katso, palveliallas
ovat nyt lammasten keritsiät: minä rukoilen, että kuningas
palvelioinensa tulis palveliansa tykö. 25 Mutta kuningas
sanoi Absalomille: ei niin, poikani, älkäämme kaikki menkö,
ettemme tekisi sinulle vaivaa. Ja vaikka hän suuresti rukoili
häntä, ei hän kuitenkaan tahtonut mennä, vaan siunasi häntä.
26 Absalom sanoi: jollet sinä tule, niin salli veljeni Amnonin
käydä meidän kanssamme. Kuningas sanoi hänelle: mitä
hän menee sinun kanssas? 27 Niin Absalom vaati häntä,
että hän antoi Amnonin ja kaikki kuninkaan lapset mennä
heidän kanssansa. 28 Ja Absalom käski palvelioillensa ja
sanoi: ottakaat vaari kuin Amnon tulee iloiseksi viinasta ja

minä sanon teille: lyökäät Amnon! niin tappakaat häntä,
älkäät peljätkö, sillä minä olen sen teille käskenyt, olkaat
rohkiat ja miehuulliset siihen. 29 Ja Absalomin palveliat
tekivät Amnonille niinkuin Absalom käskenyt oli. Niin kaikki
kuninkaan lapset nousivat, ja jokainen istui muulinsa päälle ja
pakeni. 30 Ja kuin he vielä tiellä olivat, tuli sanoma Davidille,
sanoen: Absalom on lyönyt kaikki kuninkaan lapset, niin ettei
yksikään heistä ole jäänyt. 31 Niin nousi kuningas ja repäisi
vaatteensa rikki, ja heitti itsensä maahan; ja kaikki palveliat,
jotka seisoivat hänen ympärillänsä, repäisivät vaatteensa
rikki. 32 Niin vastasi Jonadab Simean Davidin veljen poika ja
sanoi: älköön minun Herrani ajatelko, että kaikki nuorukaiset
kuninkaan lapsista ovat tapetut, vaan ainoastansa Amnon on
kuollut; sillä se on ollut Absalomin mielessä siitä päivästä,
kuin hän häpäisi hänen sisarensa Tamarin. 33 Niin älköön
herrani kuningas panko sydämellensä, ajatellen, että kaikki
kuninkaan lapset ovat kuolleet; sillä Amnon on ainoastansa
kuollut. 34 Ja Absalom pakeni; ja palvelia, joka vartiana oli,
nosti silmänsä ja näki, ja katso, suuri joukko kansaa tuli tiellä
toinen toisensa perästä, vuoren sivulta. 35 Niin Jonadab
sanoi kuninkaalle: katso, kuninkaan lapset tulevat; niinkuin
palvelias sanonut on, niin on myös tapahtunut. 36 Ja kuin
hän puhunut oli, katso, kuninkaan lapset tulivat, korottivat
äänensä ja itkivät. Kuningas ja kaikki hänen palveliansa
itkivät myös suurella itkulla. 37 Mutta Albsalom pakeni ja
meni Talmain Gessurin kuninkaan Ammihudin pojan tykö;
mutta hän murehti poikansa tähden ne päivät. 38 Mutta
sittekuin Absalom oli paennut ja matkustanut Gessuriin
oli hän siellä kolme ajastaikaa. 39 Ja sen jälkeen lakkasi
kuningas David menemästä Absalomia vastaan; sillä hän oli
jo lohdutettu Amnonin jälkeen, joka kuollut oli.

14 Ja kuin Joab ZeruJan poika ymmärsi kuninkaan
sydämen olevan Absalomia vastaan; 2 Niin Joab
lähetti Tekoaan ja antoi tuoda sieltä toimellisen vaimon,
ja sanoi hänelle: teeskele nyt sinus murheelliseksi, ja pue
murhevaatteet päälles, ja älä voitele sinuas öljyllä; vaan ole
niinkuin joku vaimo, joka jo kauvan aikaa on murehtinut
kuollutta; 3 Ja mene kuninkaan tykö ja puhu näin ja näin
hänen kanssansa. Ja Joab pani sanat hänen suuhunsa.
4 Ja kuin Tekoan vaimo tahtoi puhua kuninkaan kanssa,
lankesi hän maahan kasvoillensa, kumarsi ja sanoi: auta
minua! kuningas. 5 Kuningas sanoi hänelle: mikä sinun on?
Hän sanoi: minä olen tosin leskivaimo, ja minun mieheni
on kuollut, 6 Ja sinun piiallas oli kaksi poikaa: ne riitelivät
keskenänsä kedolla, ja ettei siellä ollut joka heidät eroitti, niin
löi toinen toisensa ja tappoi hänen. 7 Ja katso, nyt nousee
koko sukukunta piikaas vastaan ja sanoo: anna tänne se, joka
veljensä tappoi, tapettavaksi hänen veljensä sielun edestä,
jonka hän tappanut on, ja tehtäväksi perinnöttömäksi. Ja he
tahtovat sammuttaa minun kipinäni, joka vielä jäljellä on, ettei
minun miehelläni ensinkään nimeä pitäisi hänen jälkeensä
oleman maan päällä. 8 Kuningas sanoi vaimolle: mene
kotias, ja minä käsken sinun puolestas. 9 Ja Tekoan vaimo
sanoi kuninkaalle: minun herrani kuningas, se pahateko
olkoon minun päälläni ja minun isäni huoneen päällä; mutta
kuningas ja hänen istuimensa olkoon viatoin. 10 Kuningas
sanoi: joka sinua vastaan puhuu, tuo häntä minun tyköni:
ei hänen pidä enää rupeeman sinuun. 11 Hän sanoi:
ajatelkaan nyt kuningas Herransa Jumalansa päälle, ettei
verenkostajia ylen monta olisi kadottamaan, ja ettei minun
poikani surmattaisi. Hän sanoi: niin totta kuin Herra elää,
ei pidä hiuskarvakaan lankeeman pojastas maan päälle.
12 Ja vaimo sanoi: anna nyt sinun piikas sanoa jotakin
herralleni kuninkaalle! Hän sanoi: sano. 13 Vaimo sanoi: miksi
sinulla on senkaltainen ajatus Jumalan kansaa vastaan? että
kuningas senkaltaisia sanoja puhunut on, niinkuin hän tekis
itsensä vialliseksi, ettei kuningas anna tuoda kulkiaansa
jälleen: 14 Sillä me tosin kuolemme ja juoksemme niinkuin
vesi maahan, jota ei pidätetä: Ja ei Jumalakaan henkeä ota
pois, vaan ajattelee kaiketi, ettei kulkia häneltä syöstäisi
ulos. 15 Niin olen minä nyt tullut puhumaan senkaltaisia
herralleni kuninkaalle; sillä kansa on peljättänyt minua, ja
piikas ajatteli: minä puhun kuninkaan kanssa, kuka tietää,
että hän tekee piikansa sanan jälkeen. 16 Sillä kuningas
kuulee piikaansa ja auttaa niiden kädestä, jotka minua ja
minun poikaani yhtä haavaa Jumalan perimisestä eroittaa
tahtovat. 17 Ja piikas ajatteli: herrani kuninkaan sanat ovat
minulle lohdutukseksi; sillä herrani kuninkaani on niinkuin
Jumalan enkeli, ja kuultelee hyvän ja pahan; sentähden
myös Herra sinun Jumalas on sinun kanssas. 18 Kuningas
vastasi ja sanoi vaimolle: älä siis salaa minulta sitä, mitä minä
kysyn sinulta. Vaimo sanoi: herrani kuningas puhukaan. 19
Kuningas sanoi: eikö Joabin käsi ole sinun kanssas kaikissa
päissä? Vaimo vastasi ja sanoi: niin totta kuin sinun sielus
elää, minun herrani kuningas, ei ole yhtäkään oikialla eli
vasemmalla kädellä, paitsi sitä kuin minun herrani kuningas
sanonut on; sillä sinun palvelias Joab on minun käskenyt ja
on kaikki nämät sanat piikas suuhun pannut. 20 Että minä
niin kääntäisin tämän asian, sen on sinun palvelias Joab
tehnyt: mutta minun herrani on toimellinen niinkuin Jumalan
enkeli, ja ymmärtää kaikki kappaleet maan päällä. 21 Silloin
sanoi kuningas Joabille: katso, minä olen sen tehnyt: mene
ja tuo nuorukainen Absalom jälleen. 22 Silloin lankesi Joab

kasvoillensa maahan, kumarsi ja kiitti kuningasta, ja sanoi:
tänäpänä ymmärtää palvelias minun löytäneeksi armon
sinun edessäs, minun herrani kuningas; sillä kuningas tekee,
mitä hänen palveliansa sanoo. 23 Niin nousi Joab ja meni
Gessuriin, ja toi Absalomin Jerusalemiin. 24 Mutta kuningas
sanoi: anna hänen poiketa huoneesensa ja ei nähdä minun
kasvojani. Niin Absalom poikkesi huoneesensa ja ei nähnyt
kuninkaan kasvoja. 25 Ja koko Israelissa ei ollut yksikään
mies niin kaunis kuin Absalom, ja niin suuresti ylistettävä;
hamasta hänen kantapäästänsä niin päänlakeen asti ei ollut
yhtäkään virhettä hänessä. 26 Ja kuin hänen päänsä kerittiin
(se tapahtui vihdoin joka vuosi, sillä se oli hänelle ylen raskas,
niin että hänen piti sen keritsemän), niin painoivat hänen
hiuksensa kaksisataa sikliä kuninkaan painon jälkeen. 27 Ja
Absalomille syntyi kolme poikaa ja yksi tytär, se kutsuttiin
Tamar; ja hän oli kaunis vaimo näöstä. 28 Ja niin oli Absalom
kaksi ajastaikaa Jerusalemissa, ettei hän kuninkaan kasvoja
nähnyt. 29 Ja Absalom lähetti Joabin perään, lähettääksensä
häntä kuninkaan tykö: ja ei hän tahtonut tulla hänen tykönsä.
Hän lähetti toisen kerran, vaan ei hän tahtonut tulla. 30
Silloin sanoi hän palvelioillensa: katsokaat sitä Joabin pellon
kappaletta minun sarkani vieressä, ja hänellä on siinä ohraa:
menkäät ja pistäkäät tuli siihen; niin pistivät Absalomin
palveliat tulen siihen. 31 Silloin nousi Joab ja tuli Absalomin
huoneesen, ja sanoi hänelle: miksi palvelias ovat pistäneet
tulen minun sarkaani? 32 Absalom sanoi Joabille: katso,
minä lähetin sinun perääs ja annoin sanoa sinulle: tule minun
tyköni, lähettääkseni sinua kuninkaan tykö, ja antaakseni
sanoa: miksi minä tulin Gessurista? Se olis minulle parempi,
että minä vielä siellä olisin. Niin anna minun nähdä kuninkaan
kasvot: jos myös joku pahateko on minussa, niin tappakoon
minun. 33 Ja Joab meni kuninkaan tykö ja sanoi sen hänelle,
ja hän kutsui Absalomin kuninkaan tykö. Ja hän kumarsi
kuninkaan eteen maahan kasvoillensa, ja kuningas antoi
suuta Absalomille.

15 Ja tapahtui sitte, että Absalom antoi valmistaa itsellensä
vaunut ja hevoset, ja viisikymmentä miestä, jotka
olivat hänen edelläjuoksiansa. 2 Ja Absalom nousi varhain
huomeneltain ja seisoi porttitien vieressä, ja kuin jollakin oli
asiaa tulla kuninkaan tykö oikeuden eteen, kutsui Absalom
sen tykönsä ja sanoi: sinun palvelias on yhdestä Israelin
sukukunnista, 3 Niin Absalom sanoi hänelle: katso, sinun
asias on oikia ja selkiä; mutta ei ole yksikään siellä kuninkaalta
asetettu, joka sinua kuulis. 4 Ja Absalom sanoi: kuka
minun asettais tuomariksi maalla, että jokainen tulis minun
tyköni jolla jotain asiaa ja kaipaamista on, auttaakseni häntä
oikeuteen? 5 Ja kuin joku tuli hänen tykönsä kumartamaan
häntä, ojensi hän kätensä ja tarttui häneen, ja antoi hänen
suuta. 6 Niin teki Absalom kaikelle Israelille, kuin he tulivat
oikeuden eteen kuninkaan tykö; ja niin varasti Absalom
Israelin miesten sydämet. 7 Ja tapahtui neljänkymmenen
ajastajan perästä, että Absalom sanoi kuninkaalle: minä
menisin ja täyttäisin lupaukseni, jonka minä lupasin Herralle
Hebronissa. 8 Sillä silloin kuin minä asuin Gessurissa
Syriassa, lupasi sinun palvelias lupauksen ja sanoi: kuin
Herra tuo minun kerran Jerusalemiin jälleen, palvelen minä
Herraa. 9 Kuningas sanoi hänelle: mene rauhassa! Ja hän
nousi ja meni Hebroniin. 10 Mutta Absalom oli lähettänyt
vakoojat kaikkiin Israelin sukukuntiin, ja käski sanoa: kuin
saatte kuulla torven äänen, niin sanokaat: Absalom on
kuningas Hebronissa. 11 Mutta Absalomin kanssa meni
kaksisataa miestä Jerusalemista, jotka olivat kutsutut; mutta
ne menivät yksinkertaisuudessansa, eikä mitään asiasta
tietäneet. 12 Ja Absalom lähetti myös Ahitophelin Gilonilaisen,
Davidin neuvonantajan, perään hänen kaupungistansa
Gilosta, kuin hän uhria uhrasi; niin tehtiin juuri vahva liitto,
ja paljo kansaa lisääntyi ja eneni Absalomin tykö. 13 Ja
yksi tuli ja ilmoitti sen Davidille, ja sanoi: Israelin miesten
sydän on kääntynyt Absalomin jälkeen. 14 Ja David sanoi
kaikille palvelioillensa, jotka hänen kanssansa Jerusalemissa
olivat: nouskaamme ja paetkaamme, sillä muutoin ei pääse
yksikään meistä Absalomin edestä! rientäkäät menemään,
ettei hän äkisti karkaisi meidän päällemme, ja ottaisi meitä
kiinni, ja vahingoitsisi meitä ja löisi kaupunkia miekalla.
15 Kuninkaan palveliat sanoivat kuninkaalle: mitä meidän
herramme kuningas valitsee, katso tässä me palvelias
olemme. 16 Ja kuningas kävi jalkaisin ulos kaiken huoneensa
kanssa; mutta hän jätti kymmenen jalkavaimoa huoneita
vartioitsemaan. 17 Ja kuin kuningas ja kaikki kansa olivat
jalkaisin käyneet ulos, seisoivat he kaukana huoneista. 18 Ja
kaikki hänen palveliansa kävivät hänen tykönänsä, sitälikin
myös kaikki Kretit ja Pletit; ja kaikki Gatilaiset kuusisataa
miestä, jotka jalkaisin olivat tulleet Gatista, kävivät kuninkaan
edellä. 19 Ja kuningas sanoi Ittaille Gatilaiselle: miksi sinä
myös tulet meidän kanssamme? Palaja ja ole kuninkaan
tykönä; sillä sinä olet muukalainen, ja olet tänne tullut sinun
sialtas. 20 Sillä eilen sinä tulit, ja minun pitäis tänäpänä
antaman sinun käydä meidän kanssamme; mutta minä
menen, kuhunka minä menen: palaja sinä ja vie sinun veljes
myötäs. Sinun kanssas tapahtukoon armo ja vakuus! 21 Ittai
vastasi kuningasta ja sanoi: niin totta kuin Herra elää, ja niin
totta kuin minun herrani kuningas elää, kussa ikänä herrani
kuningas on, olisi se kuolemassa eli elämässä, siellä pitää

myös sinun palvelias oleman. 22 David sanoi Ittaille: tule ja
käy meidän kanssamme. Ja niin kävi Ittai Gatilainen, ja kaikki
hänen miehensä, ja kaikki lapset jotka hänen kanssansa
olivat. 23 Ja kaikki maakunta itki suurella äänellä, ja kaikki
väki meni kanssa. Ja kuningas kävi Kidronin ojan ylitse, ja
kaikki kansa kävi edellä korven tietä. 24 Ja katso, Zadok
myös oli siellä ja kaikki Leviläiset, jotka hänen kanssansa
olivat, ja he kantoivat Jumalan liitonarkin, ja panivat ylös
Jumalan arkin. Ja Abjatar meni ylös, siihenasti kuin kaikki
väki tuli kaupungista. 25 Niin sanoi kuningas Zadokille:
kanna Jumalan arkki kaupunkiin jälleen: jos minä löydän
armon Herran edessä, niin hän tuo minun jälleen ja antaa
minun nähdä hänen ja hänen majansa. 26 Mutta jos hän niin
sanoo: et sinä ole minulle otollinen! katso, tässä minä olen:
hän tehköön minulle, mitä hän tahtoo! 27 Ja kuningas sanoi
papille Zadokille: sinä näkiä, palaja rauhassa kaupunkiin,
ja molemmat teidän poikanne teidänkanssanne, Ahimaats
sinun poikas ja Jonatan AbJatarin poika. 28 Katso, minä
odotan tasaisella kedolla korvessa siihenasti kuin teiltä
sana tulee, tekemään minulle tiettäväksi. 29 Niin Zadok
ja AbJatar kantoivat Jumalan arkin Jerusalemiin, ja olivat
siellä. 30 Mutta David meni ylös öljymäen paltaa myöten
ja itki käydessänsä, ja hänen päänsä oli peitetty, ja kävi
kengittä; niin myös kaikki kansa, jotka hänen kanssansa
olivat, peittivät päänsä, ja käyden astuivat ylös ja itkivät.
31 Ja kuin Davidille ilmoitettiin Ahitophelin olevan liitossa
Absalomin kanssa, sanoi hän: Herra, tee Ahitophelin neuvo
tyhmyydeksi! 32 Ja kuin David tuli kukkulalle, kussa Jumalaa
rukoiltiin, katso, Husai Arkilainen kohtasi häntä reväistyllä
hameella, ja multaa hänen päänsä päällä. 33 Ja David sanoi:
jos seuraat minua, niin sinä olet minulle kuormaksi. 34 Mutta
jos palajat kaupunkiin ja sanot Absalomille: minä olen sinun
palvelias, kuningas, joka ennen isääs olen kauvan palvellut,
ja tahdon olla nyt sinun palvelias: ja näin sinä minulle
teet Ahitophelin neuvon tyhjäksi. 35 Eikö Zadok ja AbJatar
papit ole sinun kanssas? Ja kaikki, mitäs kuulet kuninkaan
huoneessa, ilmoita papeille Zadokille ja AbJatarille. 36
Katso, heidän kaksi poikaansa ovat siellä heidän kanssansa,
Ahimaats Zadokin poika ja Jonatan AbJatarin poika: niiden
kanssa te saatte lähettää minulle, mitä te kuulette. 37
Niin Husai Davidin ystävä meni kaupunkiin ja Absalom tuli
Jerusalemiin.

16 Ja kuin David oli vähä käynyt alas vuoren kukkulalta,
katso, kohtasi hänen Ziba MephiBosetin palvelia
kahdella satuloidulla aasilla, joiden päällä oli kaksisataa
leipää, ja sata rypälettä rusinoita, ja sata rypälettä fikunia
ja leili viinaa. 2 Niin sanoi kuningas Ziballe: mitäs näillä
tahdot tehdä? Ziba sanoi: aasit pitää oleman kuninkaan
perheelle, joilla he ajaisivat, leivät ja fikunat palvelioille,
joista he söisivät, ja viina heidän juodaksensa, kuin he
väsyvät korvessa. 3 Kuningas sanoi: kussa on herras
poika? Ziba sanoi kuninkaalle: katso, hän jäi Jerusalemiin,
sillä hän sanoi: tänäpänä pitää Israelin huoneen antaman
minulle minun isäni valtakunnan. 4 Kuningas sanoi Ziballe:
katso, kaikki mitä MephiBosetilla on, pitää sinun oleman.
Ziba sanoi: minä rukoilen nöyrästi, anna minun löytää
armo sinun edessäs, herrani kuningas. 5 Kuin kuningas
David tuli Bahurimiin, katso, sieltä tuli yksi mies Saulin
huoneen suvusta, Simei nimeltä, Geran poika, se läksi ulos
ja kiroili käydessänsä, 6 Ja paiskeli kiviä Davidin puoleen,
ja kaikkia kuningas Davidin palvelioita vastaan; sillä kaikki
kansa ja kaikki väkevät olivat hänen oikialla ja vasemmalla
puolellansa. 7 Ja Simei sanoi näin kiroillessansa häntä:
ulos, ulos tänne, sinä verikoira, sinä Belialin mies! 8 Herra
on maksanut sinulle kaiken Saulin huoneen veren, ettäs
olet tullut hänen siaansa kuninkaaksi. Ja Herra on antanut
valtakunnan pojalles Absalomille; ja katso, nyt sinä olet
sinun pahuudessas, sillä sinä olet verikoira. 9 Silloin Abisai
ZeruJan poika sanoi kuninkaalle: pitääkö tämän kuolleen
koiran kiroileman herraani kuningasta? Minä menen ja lyön
häneltä pään pois. 10 Kuningas sanoi: te ZeruJan pojat,
mitä minun on teidän kanssanne? Anna hänen kirota; sillä
Herra on hänelle sanonut: kiroile David. Kuka taitaa nyt
sanoa: miksis niin teet? 11 Ja David sanoi Abisaille ja kaikille
palvelioillensa: katso, minun poikani, joka minun kupeistani
tullut on, seisoo minun henkeni perään: miksi ei siis pidä
myös Jeminin pojan? Antakaat hänen kiroilla, sillä Herra
on hänelle sanonut. 12 Mahtaa tapahtua: Herra katsoo
minun viheliäisyyttäni, ja Herra maksaa minulle hyvällä,
sen kun hän minua tänäpänä kiroilee. 13 Ja David meni
väkinensä tietä myöten; mutta Simei kävi hänen kohdallansa
mäen viertä myöten, ja käyden kiroili, lasketti kiviä hänen
puoleensa ja viskeli multaa. 14 Ja kuningas vaelsi, ja kaikki
kansa joka oli hänen kanssansa oli väsyksissä; ja hän lepäsi
siinä. 15 Mutta Absalom ja kaikki kansa, Israelin miehet,
tulivat Jerusalemiin; ja Ahitophel hänen kanssansa. 16 Kuin
Husai Arkilainen Davidin ystävä tuli Absalomin tykö, sanoi
hän Absalomille: kuningas eläköön, kuningas eläköön! 17
Absalom sanoi Husaille: onko tämä sinun laupiutes ystäväs
kohtaan? Miksi et mennyt ystäväs kanssa? 18 Husai sanoi
Absalomille: ei niin; mutta jonka Herra valitsee, ja tämä
kansa, ja kaikki Israelin miehet, hänen minä olen ja hänen
kanssanssa minä pysyn. 19 Sitälikin, ketästä minun pitäis

palveleman? eikö hänen poikansa edessä? Niinkuin minä
olen palvellut isäis edessä, niin minä myös tahdon olla
sinun edessäs. 20 Ja Absalom sanoi Ahitophelille: pitäkäät
neuvoa, mitä meidän pitää tekemän? 21 Ahitophel sanoi
Absalomille: makaa isäs jalkavaimoin kanssa, jotka hän
on jättänyt huonetta vartioitsemaan; niin koko Israel saa
kuulla sinun tehneeksi isäs haisemaan, ja kaikkein kädet
vahvistetaan siitä, jotka sinun tykönäs ovat. 22 Niin tekivät
he Absalomille majan katon päälle; ja Absalom makasi
kaikkein isänsä jalkavaimoin kanssa, kaiken Israelin nähden.
23 Kuin Ahitophel neuvoa antoi sillä ajalla, oli se niinkuin
joku olis kysynyt Jumalalta jostakin asiasta: kaikki niin olivat
Ahitophelin neuvot niin Davidin kuin Absalominkin tykönä.

17 Ja Ahitophel sanoi Absalomille: minä valitsen nyt
kaksitoistakymmentä tuhatta miestä ja nousen tänä
yönä ajamaan Davidia takaa. 2 Ja minä karkaan hänen
päällensä, niinkauvan kuin hän on väsynyt ja heikko käsistä.
Kuin minä hänen peljätän, että kaikki kansa pakenee, joka
hänen tykönänsä on, niin lyön minä kuninkaan yksinänsä, 3
Ja palautan kaiken kansan sinun tykös. Kuin jokainen on
sinun tykös palautettu, niinkuin sinä anonut olet, niin kaikki
kansa on rauhassa. 4 Se näkyi oikia olevan Absalomille
ja kaikille vanhimmille Israelissa. 5 Mutta Absalom sanoi:
kutsuttakoon myös Husai Arkilainen, ja kuulkaamme, mitä
hän tästä asiasta sanoo. 6 Ja kuin Husai tuli Absalomin tykö,
puhui Absalom hänelle, sanoen: näitä Ahitophel on puhunut,
sano sinä, pitääkö meidän niin tekemän, taikka ei? 7 Niin
Husai sanoi Absalomille: ei ole se hyvä neuvo, kuin Ahitophel
tällä haavalla antanut on. 8 Ja Husai sanoi vielä: sinä tunnet
hyvin isäs ja hänen miehensä, että ne ovat väkevät ja vihaiset
sydämestä niinkuin karhu, jolta pojat ovat otetut kedolla pois:
on myös isäs sotamies, ja ei hän yöttele väkensä kanssa. 9
Katso: nyt hän on lymyttänyt itsensä johonkuhun luolaan eli
johonkuhun muuhun paikkaan: jos se nyt tapahtuis, että
he nyt alussa kaatuisivat, ja se kuin sen kohta kuulis, niin
hän sanois: siellä on tapahtunut suuri tappo sen kansan
seassa, jotka Absalomia seurasivat. 10 Niin rupeais todella
jokainen pelkäämään, joka muutoin on väkevä sotamies,
jonka sydän on kuin jalopeuran sydän; sillä kaikki Israel
tietää, että isäs on väkevä, ja ne ovat jalot sotamiehet, jotka
hänen kanssansa ovat. 11 Mutta sitä neuvoa minä annan,
että sinä kokoat tykös kaiken Israelin, hamasta Danista
BerSebaan asti, niin monta kuin santaa meren rannalla: ja
sinä itse menet heidän kanssansa heidän seassansa. 12 Niin
me karkaamme hänen päällensä, kussa paikassa me hänen
ikänä löydämme, ja karkaamme hänen päällensä, niinkuin
kaste lankee maan päälle, ettemme yhtäkään jätä jäljelle
kaikista hänen miehistänsä, jotka hänen kanssansa ovat. 13
Mutta jos hän kokoo itsensä johonkuhun kaupunkiin, niin
pitää koko Israelin siihen kaupunkiin heittämän köysiä; ja me
vedämme sen virtaan siihenasti, ettei siitä löydetä yhtäkään
kiveä. 14 Niin sanoi Absalom ja jokainen mies Israelista:
Husain Arkilaisen neuvo on parempi kuin Ahitophelin. Mutta
Herra asetti sen niin, että Ahitophelin hyvä neuvo estettiin,
että Herra saattais Absalomille onnettomuuden. 15 Ja Husai
sanoi papille Zadokille ja AbJatarille: niin ja niin on Ahitophel
Absalomia ja Israelin vanhempia neuvonut, mutta minä
olen niin ja niin neuvonut. 16 Niin lähettäkäät nyt kiiruusti
matkaan, ja ilmoittakaat Davidille ja sanokaat: älä ole yötä
kedolla korvessa, mutta riennä pois, ettei kuningas nieltäis
ja kaikki väki joka hänen kanssansa on. 17 Ja Jonatan ja
Ahimaats seisoivat Rogelin lähteen tykönä, ja yksi piika meni
ja sanoi sen heille, ja he menivät ja sanoivat sen kuningas
Davidille; sillä ei he uskaltaneet näyttää itsiänsä, että olivat
tulleet kaupunkiin. 18 Mutta yksi palvelia sai heidät nähdä
ja ilmoitti Absalomille. Ja he menivät nopiasti molemmin
matkaansa ja tulivat Bahurimissa yhden miehen huoneesen,
hänellä oli kaivo kartanossansa; ja he astuivat siihen sisälle.
19 Ja vaimo otti peitteen ja levitti kaivon päälle, ja hajoitti
survotuita herneitä sen päälle; niin ettei sitä tuntunut. 20 Kuin
Absalomin palveliat tulivat vaimon tykö huoneeseen, sanoivat
he: kussa on Ahimaats ja Jonatan? Vaimo sanoi heille: he
menivät tuon vähän ojan ylitse. Ja kuin he olivat etsineet ja
ei mitään löytäneet, menivät he Jerusalemiin jällensä. 21
Ja kuin he olivat menneet pois, nousivat he kaivosta ylös,
ja menivät matkaansa, ja ilmoittivat kuningas Davidille, ja
sanoivat Davidille: nouskaat ja menkäät kiiruusti veden ylitse;
sillä niin ja niin on Ahitophel pitänyt neuvoa teitä vastaan. 22
Silloin nousi David ja kaikki väki, joka hänen kanssansa oli, ja
meni ennen päivän koittamaa Jordanin ylitse, ja ei yksikään
puuttunut heistä, joka ei tullut Jordanin ylitse. 23 Kuin
Abitophel näki, ettei hänen neuvonsa jälkeen tehty, satuloitsi
hän aasinsa, nousi ja meni huoneesensa ja kaupunkiinsa, ja
toimitti huoneensa menot, ja hirtti itsensä; ja niin hän kuoli ja
haudattiin isänsä hautaan. 24 Ja David tuli Mahanaimiin; ja
Absalom meni Jordanin ylitse, hän ja kaikki Israelin miehet
hänen kanssansa. 25 Ja Absalom asetti Amasan Joabin siaan
sodanpäämieheksi. Ja Amasa oli Jetran sen Jisreeliläisen
poika, joka makasi Abigailin Nahaksen tyttären ZeruJan
sisaren, Joabin äidin. 26 Mutta Israel ja Absalom sioittivat
itsensä Gileadin maalle. 27 Kuin David oli tullut Mahanaimiin,
toi Sobi Nahaksen poika, Ammonin lasten Rabbatista, ja
Makir Amnielin poika Lodebarista ja Barsillai Gileadilainen

Rogelimista 28 Makausvaatteita, maljoja, saviastioita, nisuja,
ohria, jauhoja, kuivatuita tähkäpäitä, papuja, herneitä ja
tuletettuja herneitä, 29 Hunajaa, voita, lampaita ja lehmän
juustoja, ne kantoivat he Davidille ja väelle, joka hänen
kanssansa oli, ravinnoksi; sillä he ajattelivat: kansa rupee
isoomaan, väsymään ja janoomaan korvessa.

18 Ja David silmäili kansan, joka hänen tykönänsä oli, ja
pani päämiehiä tuhanten ja satain päälle, 2 Ja lähetti
kansasta kolmannen osan Joabin kanssa ja kolmannen osan
Abisain ZeruJan pojan Joabin veljen kanssa, ja kolmannen
osan Ittain sen Gatilaisen kanssa. Ja kuningas sanoi kansalle:
minä menen kohta myös teidän kanssanne. 3 Mutta kansa
sanoi: älä mene; sillä jos me joudumme pakenemaan, ei
he meistä tottele: jos puoli kuolee meistä, ei he siitä pidä
lukua; sillä sinä olet niinkuin kymmenentuhatta meistä. Se on
parempi, että tulet meille avuksi kaupungista. 4 Kuningas
sanoi heille: mitä te luulette teillenne olevan hyväksi, sen
minä teen. Ja kuningas seisoi portilla, ja kansa kävi sadoin
ja tuhansin ulos. 5 Ja kuningas käski Joabia, Abisaita ja
Ittaita, sanoen: menkäät siviästi nuorukaisen Absalomin
kanssa; ja kaikki kansa kuuli kuninkaan varoittavan jokaista
päämiestä Absalomista. 6 Ja kuin kansa tuli väljälle Israelia
vastaan, niin oli sota Ephraimin metsässä. 7 Ja Israelin
kansa lyötiin siellä Davidin palvelioilta, että sinä päivänä
tapahtui sangen suuri tappo: (ja kaatui) kaksikymmentä
tuhatta miestä. 8 Ja sota hajoitettiin siellä kaikkeen maahan;
ja metsä surmasi usiamman sinä päivänä kansasta, kuin
miekka. 9 Ja Absalom kohtasi Davidin palvelioita ja ajoi
muulilla. Ja kun muuli tuli oksaisen paksun tammen alle,
tarttui hänen päänsä tammeen, ja hän jäi riippumaan taivaan
ja maan välille, mutta muuli juoksi matkaansa hänen altansa.
10 Kuin yksi mies sen näki, ilmoitti hän Joabille, ja sanoi:
katso, minä näin Absalomin riippuvan tammessa. 11 Ja
Joab sanoi miehelle, joka sen hänelle ilmoitti: katso, näitkös
sen? Miksi et lyönyt häntä siitä maahan? Niin minä olisin
minun puolestani antanut sinulle kymmenen hopiapenninkiä
ja yhden vyön. 12 Mies sanoi Joabille: jos olisin saanut
punnittuna tuhannen hopiapenninkiä minun käteeni, en minä
vielä sittenkään olisi kättäni satuttanut kuninkaan poikaan;
sillä kuningas käski meidän kuullemme sinua ja Abisaita ja
Ittaita, sanoen: pitäkäät vaari nuorukaisesta Absalomista.
13 Eli jos minä vielä jotakin vääryyttä tehnyt olisin sieluni
vahingoksi (sillä ei kuninkaan edessä mitään salattu ole), niin
sinä olisit ollut minua vastaan. 14 Joab sanoi: en minä enää
sinun tykönäs viivy; ja otti kolme keihästä käteensä ja pisti
ne Absalomin sydämeen, kuin hän vielä tammessa eli; 15 Ja
kymmenen nuorukaista Joabin asetten kantajista piirittivät
hänen; he löivät ja tappoivat Absalomin. 16 Niin puhalsi
Joab basunaan, ja kansa palasi ajamasta Israelia takaa; sillä
Joab tahtoi armahtaa kansaa. 17 Ja he ottivat Absalomin,
ja heittivät metsässä suureen kuoppaan, ja panivat suuren
kiviroukkion hänen päällensä. Ja koko Israel pakeni kukin
majallensa. 18 Vaan Absalom oli eläissänsä pystyttänyt
itsellensä patsaan, se seisoo Kuninkaanlaaksossa; sillä hän
sanoi: ei minulla ole yhtään poikaa, olkoon tämä sentähden
minun nimeni muistoksi. Ja kutsui sen patsaan nimellänsä,
joka vielä tänäpänä kutsutaan Absalomin paikaksi. 19
Ahimaats Zadokin poika sanoi: minä juoksen nyt ja ilmoitan
kuninkaalle, Herran saattaneeksi hänelle oikeuden hänen
vihollistensa käsistä. 20 Joab sanoi hänelle: et sinä yhtään
hyvää sanomaa vie tänäpänä, vie toisena päivänä sanomia,
vaan ei sinun pidä tänäpänä sanomaa saattaman; sillä
kuninkaan poika on kuollut. 21 Mutta Joab sanoi Kuusille:
mene ja ilmoita kuninkaalle mitäs nähnyt olet. Ja Kuusi
kumarsi Joabia ja juoksi. 22 Mutta Ahimaats Zadokin poika
sanoi vielä kerran Joabille: vaikka mitä olis, minä juoksen
myös Kuusin perässä. Joab sanoi: miksi sinä juokset,
poikani? Et sinä vie yhtään hyvää sanomaa. 23 Hän vastasi:
vaikka mitä olis, minä juoksen. Hän sanoi hänelle: juokse.
Niin Ahimaats juoksi kohdastansa ja ennätti Kuusin. 24
Mutta David istui kahden portin vaiheella, ja vartia meni
portin kohdalle, muurin katon päälle, nosti silmänsä ja näki
miehen juoksevan yksinänsä, 25 Ja vartia huusi ja sanoi sen
kuninkaalle. Kuningas sanoi: jos hän on yksin, niin hän on
hyvä sanantuoja; Ja hän aina juoksi ja tuli lähemmä. 26 Niin
vartia näki toisen miehen juoksevan, ja huusi ovenvartialle ja
sanoi: katso, yksi mies juoksee yksinänsä. Kuningas sanoi:
se on myös hyvä sanantuoja. 27 Vartia sanoi: minulle näkyy
ensimäisen juoksu, niinkuin se olis Ahimaatsin Zadokin
pojan juoksu. Ja kuningas sanoi: se on hyvä mies ja tuo
hyvää sanomaa. 28 Ahimaats huusi ja sanoi kuninkaalle:
Rauha! ja kumarsi kuninkaan edessä maahan kasvoillensa
ja sanoi: kiitetty olkoon Herra sinun Jumalas, joka ne miehet
on antanut sinun kätees, jotka nostivat kätensä herraani
kuningasta vastaan! 29 Kuningas sanoi: onko nuorukainen
Absalom rauhassa? Ahimaats sanoi: minä näin suuren
metelin, kuin Joab kuninkaan palvelia lähetti minun sinun
palvelias tänne, ja en minä tiedä, mikä se oli. 30 Kuningas
sanoi: mene erinäs ja seiso siellä. Ja hän meni erinänsä ja
seisoi siellä. 31 Ja katso, Kuusi tuli ja sanoi: täällä ovat hyvät
sanomat, herrani kuningas: Herra on saattanut tänäpänä
sinulle oikeuden kaikkein kädestä, jotka nousivat sinua
vastaan. 32 Kuningas sanoi Kuusille: onko nuorukainen

Absalom rauhassa? Kuusi sanoi: tapahtukoon niin herrani
kuninkaan vihollisille, kuin nuorukaiselle on tapahtunut, ja
kaikille niille, jotka heitänsä asettavat sinua vastaan sinulle
vahingoksi! 33 Niin tuli kuningas murheelliseksi, ja meni
portin ylistupaan ja itki, ja sanoi mennessänsä näin: poikani
Absalom! poikani, poikani Absalom! O, jospa minä olisin
kuollut sinun siassas, oi, Absalom poikani, minun poikani!

19 Ja Joabille ilmoitettiin: katso, kuningas itkee ja suree
Absalomia. 2 Ja sinä päivänä oli voitosta itku kaiken
kansan seassa; sillä kansa oli kuullut sinä päivänä sanottavan
kuninkaan olevan murheellisen poikansa tähden. 3 Ja kansa
lymytti sinä päivänä itsensä ja ei tullut kaupunkiin; niinkuin
joku kansa varastaa itsensä, joka häpee paetessansa
sodassa. 4 Mutta kuningas peitti kasvonsa ja huusi suurella
äänellä: voi minun poikani Absalom! Absalom, minun poikani,
minun poikani! 5 Niin Joab tuli kuninkaan tykö huoneeseen
ja sanoi: sinä olet häväissyt tänäpänä kaikki sinun palvelias,
jotka ovat sinun, ja sinun poikais ja tytärtes, emäntäis ja
jalkavaimois hengen hädästä pelastaneet tänäpänä; 6 Ettäs
rakastat niitä, jotka sinua vihaavat, ja vihaat niitä, jotka
sinua rakastavat; sillä tänäpänä sinä ilmoitit sinus ei lukua
pitävän sodanpäämiehistä eli palvelioistas, ja siitä minä
tänäpänä ymmärrän, että jos Absalom ainoastansa eläis ja
me kaikki olisimme tänäpänä kuolleet, se sinulle kelpais. 7
Nouse siis nyt ja käy ulos, ja puhu suloisesti palvelioilles;
sillä minä vannon sinulle Herran kautta, että jolles sinä käy
ulos, niin ei ole yksikään mies sinun tykönäs tätä yötä; se
on sinulle pahempi, kuin kaikki se vastoinkäyminen, joka
sinulle hamasta nuoruudestas tähän asti on tapahtunut.
8 Niin nousi kuningas, ja istui portilla. Ja se ilmoitettiin
kaikelle kansalle, sanoen: katso, kuningas istuu portilla. Niin
kaikki kansa tuli kuninkaan eteen; vaan Israel oli paennut
itsekukin majoillensa. 9 Ja kaikki kansa Israelin sukukunnista
riiteli keskenänsä, sanoen: kuningas on meitä auttanut
meidän vihamiestemme käsistä, Ja hän on meitä pelastanut
Philistealaisilta: ja nyt täytyy hänen maakunnasta paeta
Absalomin tähden. 10 Mutta Absalom, jonka me voitelimme
meillemme, on kuollut sodassa, miksi te nyt olette niin
hiljaiset noutamaan kuningasta? 11 Mutta kuningas David
lähetti pappein Zadokin ja AbJatarin tykö, ja käski heille
sanoa: puhukaat vanhimmille Juudassa, sanoen: miksi te
olette viimeiset kuningasta kotiansa noutamaan? Sillä kaiken
Israelin puhe oli ilmoitettu kuninkaan huoneessa. 12 Te olette
minun veljeni, minun luuni ja minun lihani: miksi te olette
viimeiset noutamaan jälleen kuningasta? 13 Ja sanokaat
Amasalle: etkös ole minun luuni ja lihani? Jumala tehköön
minulle niin ja niin, jollei sinun pidä tuleman sotaherraksi
minun edessäni Joabin siaan sinun elinaikanas. 14 Ja hän
käänsi kaikkein Juudan miesten sydämet niinkuin yhden
miehen. Ja he lähettivät kuninkaalle sanan: palaja sinä
ja kaikki palvelias. 15 Niin kuningas tuli jälleen. Ja kuin
hän lähestyi Jordania, olivat kaikki Juudan miehet tulleet
Gilgaliin menemään kuningasta vastaan ja saattamaan
kuningasta Jordanin ylitse. 16 Ja Simei Geran poika, Jeminin
pojan Bahurimista, kiiruhti itsensä ja meni alas Juudan
miesten kanssa kuningas Davidia vastaan. 17 Ja hänen
kanssansa oli tuhannen miestä BenJaminista, oli myös Ziba
Saulin huoneen palvelia viidentoistakymmenen poikansa
kanssa ja kahdenkymmenen palvellansa kanssa; ja he
kiiruhtivat heitänsä Jordanin ylitse kuninkaan eteen. 18
He valmistivat alukset kuningasta ja hänen palvelioitansa
ylitse vietää, tehdäksensä sitä kuninkaalle mielen nouteeksi.
Mutta Simei Geran poika lankesi polvillensa kuninkaan eteen
hänen mennessä Jordanin ylitse, 19 Ja sanoi kuninkaalle:
minun herrani, älä lue minulle sitä pahaa tekoa, älä myös
muistele sinun palvelias rikosta, jolla hän sinun vihoitti,
herra kuningas, lähteissäs Jerusalemista: älköön kuningas
sitä sydämeensä panko. 20 Sillä sinun palvelias tuntee
syntiä tehneensä, ja katso, minä olen tänäpänä lähtenyt
ensimäisenä koko Josephin huoneesta herraani kuningasta
vastaan. 21 Mutta Abisai ZeruJan poika vastasi ja sanoi:
eikö Simein sen edessä pitäisi kuoleman, että hän kirosi
Herran voideltua? 22 Ja David vastasi: mitä minun on
teidän kanssanne, te ZeruJan pojat, että tahdotte tänäpänä
minulle tulla saatanaksi? Pitäiskö jonkun tänäpänä kuoleman
Israelista? Luuletteko, etten minä tiedä tänäpänä itseni
tulleeksi kuininkaaksi Israelissa? 23 Sanoi siis kuningas
Simeille: ei sinun pidä kuoleman; ja kuningas vannoi
hänelle. 24 Tuli myös MephiBoset Saulin poika kuningasta
vastaan, pesemättömillä jaloilla ja ajelemattomalla parralla;
ei hän ollut myös pessyt vaatteitansa siitä päivästä, kuin
kuningas läksi ja rauhassa jälleen palasi. 25 Kuin hän tuli
Jerusalemissa kuningasta vastaan, sanoi kuningas hänelle:
miksi et minun kanssani tullut, MephiBoset? 26 Ja hän sanoi:
herra kuningas, minun palveliani on pettänyt minun; sillä
palvelias ajatteli: minä satuloitsen aasin, ajan ja vaellan
sillä kuninkaan tykö; sillä palvelias on ontuva. 27 Ja vielä
päälliseksi on hän kantanut minun herrani kuninkaan edessä
palvelias päälle; vaan herrani kuningas on kuin Jumalan
enkeli, tee siis mitä sinulle on kelvollinen. 28 Sillä koko
minun isäni huone ei ole muu ollut kuin kuoleman kansa
herrani kuninkaan edessä, ja sinä olet palvelias istuttanut
niiden sekaan, jotka sinun pöydältäs syövät; mikä oikeus on

minulla enää huutaa kuninkaan tykö? 29 Kuningas sanoi
hänelle: mitäs tahdot enää puhua asiastas? Minä olen
sanonut: sinun ja Ziban pitää keskenänsä jakaman pellon.
30 Niin MephiBoset sanoi kuninkaalle: ottakaan hän sen
kokonansa, että herrani kuningas on rauhassa kotiansa
palannut. 31 Ja Barsillai Gileadilainen tuli Rogelimista
ja meni kuninkaan kanssa Jordanin ylitse, saattamaan
häntä Jordanin ylitse. 32 Ja Barsillai oli sangen ijällinen, jo
kahdeksankymmenen vuotinen; hän oli ravinnut kuningasta,
kuin hän Mahanaimissa oli; sillä hän oli sangen jalo mies. 33
Ja kuningas sanoi Barsillaille: seuraa minua, minä ravitsen
sinun minun kanssani Jerusalemissa. 34 Mutta Barsillai sanoi
kuninkaalle: kuinka monta vuotta minulla enää on elää, että
minä menisin kuninkaan kanssa Jerusalemiin? 35 Minä olen
jo tänäpänä kahdaksankymmenen ajastaikainen, tietäisinkö
minä, mikä hyvä eli paha olis? eli maistaisko palvelias, mitä
hän syö ja juo? taikka kuulisinko minä silleen veisaajain ja
laulajain ääntä? Miksi palvelias pitäis vaivaaman herraani
kuningasta? 36 Sinun palvelias menee vähä Jordanin ylitse
kuninkaan kanssa: minkätähden kuningas tahtoo minulle
näin kostaa? 37 Salli siis nyt palvelias palata jällensä,
että minä kuolisin minun kaupungissani ja haudattaisiin
isäni ja äitini hautaan: ja katso, tässä on sinun palvelias
Kimeham, hän menköön herrani kuninkaan kanssa: ja tee
hänelle, mitä sinulle on kelvollinen. 38 Kuningas vastasi:
Kimehamin pitää seuraaman minua ylitse, ja minä teen
hänelle, mikä sinulle on otollinen, ja kaikki mitäs minulta
anot, teen minä sinulle. 39 Kuin kaikki kansa ja kuningas
olivat menneet Jordinin ylitse, antoi kuningas Barsillain
suuta ja siunasi häntä, ja hän palasi kotiansa. 40 Niin
kuningas meni Gilgaliin ja Kimeham seurasi häntä; ja kaikki
Juudan väki oli saattanut kuningasta ylitse, niin myös puoli
Israelin kansasta. 41 Ja katso, silloin tulivat kaikki Israelin
miehet kuninkaan tykö ja sanoivat hänelle: miksi meidän
veljemme Juudan miehet ovat varastaneet sinun ja vieneet
kuninkaan perheinensä Jordanin ylitse, kaikki myös Davidin
miehet hänen kanssansa. 42 Niin vastasivat kaikki Juudan
miehet Israelin miehille: sillä kuningas on meitä läheisempi,
miksi te sentähden niin närkästytte? Vai luuletteko te, että
me jollakulla olemme kuninkaalta ravitut, taikka joitakin
lahjoja saaneet? 43 Niin Israelin miehet vastasivat Juudan
miehiä, sanoen: meillä on kymmenen osaa kuninkaassa,
enemmin myös David meille tulee kuin teille: kuinka siis sinä
olet minua niin halvaksi lukenut, ettei minun olisi sopinut
ensimäisenä olla kuningastani noutamassa? Mutta Juudan
miehet puhuivat tuimemmin kuin Israelin miehet.

20 Mutta siihen tuli yksi kuuluisa Belialin mies, jonka nimi
oli Seba Bikrin poika Jeministä; se soitti basunalla ja
sanoi: ei meillä ole yhtäkään osaa Davidissa eikä yhtäkään
perimistä Isain pojassa, itsekukin palatkaan majaansa,
o Israel! 2 Silloin jokainen Israelissa luopui Davidista,
ja seurasivat Sebaa Bikrin poikaa. Mutta Juudan miehet
riippuivat kuninkaassansa Jordanista Jerusalemiin asti. 3
Ja David tuli kotiansa Jerusalemiin, ja kuningas otti ne
kymmenen jalkavaimoa, jotka hän oli jättänyt huonetta
vartioitsemaan, ja antoi heidän kätkettää, ja elätti heitä ja ei
mennyt heidän tykönsä; ja he olivat salvatut kuolemaansa asti
leskeydessänsä. 4 Ja kuningas sanoi Amasalle: kokoa minun
tyköni Juudan miehet kolmena päivänä, ja sinun pitää myös
itse läsnä oleman. 5 Niin Amasa meni kokoomaan Juudan
miehiä, ja hän viipyi määrätyn ajan ylitse. 6 Niin David sanoi
Abisaille: nyt Seba Bikrin poika enempi meitä vahingoitsee
kuin Absalom: ota siis herras palveliat ja aja häntä takaa,
ettei hän löytäisi vahvoja kaupungeita ja pääsisi meidän
silmäimme edestä. 7 Silloin läksivät hänen kanssansa Joabin
miehet, ja Kretit ja Pletit, ja kaikki väkevät. Ja he läksivät
Jerusalemista ajamaan Sebaa Bikrin poikaa takaa. 8 Kuin
he joutuivat suuren vahan tykö Gibeoniin, tuli Amasa heidän
eteensä. Mutta Joab oli vyötetty päällisvaatteissansa, ja
sen päällä miekan vyö, joka riippui hänen kupeissansa
tupessa, ja koska hän kävi, taisi se pudota. 9 Ja Joab sanoi
Amasalle: oletkos rauhassa, minun veljeni? Ja Joab tarttui
oikialla kädellänsä Amasan partaan, suuta antaaksensa
hänen. 10 Mutta ei Amasa ottanut vaaria miekasta joka oli
Joabin kädessä: ja hän pisti sillä häntä vatsaan ja vuodatti
hänen sisällyksensä maalle, eikä häntä enää pistänyt, ja hän
kuoli. Mutta Joab ja hänen vejensä Abisai ajoivat Sebaa
Bikrin poikaa takaa. 11 Mutta yksi Joabin palvelioista seisoi
hänen tykönänsä ja sanoi: kuka tahtoo pitää Joabin ja
Davidin kanssa, hän seuratkaan Joabia! 12 Mutta Amasa
makasi tahrattuna veressä keskellä tietä. Kuin yksi näki
sen, että kaikki kansa seisahti, siirsi hän Amasan tieltä
kedolle ja heitti vaatteen hänen päällensä; sillä hän näki,
että jokainen joka hänen tykönsä tuli, seisahti siihen. 13 Kuin
hän oli tieltä siirretty, meni jokainen Joabin jälkeen, ajamaan
Sebaa Bikrin poikaa takaa. 14 Ja hän vaelsi kaikki Israelin
sukukunnat lävitse Abelaan ja BetMaakaan ja koko Berimiin,
ja ne kokoontuivat ja seurasivat myös häntä. 15 Mutta kuin
he tulivat, niin he piirittivät hänen Abelassa BetMaakan
tykönä, ja rakensivat vallin kaupungin ympärille, joka seisoi
muurin tasalla. Mutta kaikki kansa, joka Joabin myötä oli,
karkasi muuria kukistamaan. 16 Niin toimellinen vaimo huusi
kaupungista: kuulkaat, kuulkaat! sanokaat Joabille, että hän

tulee tänne lähes, minä puhuttelen häntä. 17 Kuin hän tuli
hänen tykönsä, sanoi vaimo: oletkos Joab? Hän vastasi:
olen. Vaimo sanoi hänelle: kuule piikas sanat! Hän vastasi:
minä kuulen. 18 Ja hän puhui, sanoen: muinoin sanottiin: joka
kysellä tahtoo, hän kysykään Abelassa, ja niin se menestyi.
19 Minä olen rauhallinen ja uskollinen (kaupunki) Israelissa,
ja sinä tahdot tappaa sen kaupungin ja äidin Israelissa:
miksis tahdot niellä Herran perimisen? 20 Silloin vastasi
Joab ja sanoi: pois se, pois se minusta, että minä nielisin ja
hävittäisin. 21 Ei asia niin ole; vaan yksi mies Ephraimin
vuorelta nimeltä Seba Bikrin poika on nostanut kapinan David
kuningasta vastaan: antakaat hän ainoastansa, ja minä
erkanen kaupungista. Ja vaimo sanoi Joabille: katso, hänen
päänsä pitää sinulle heitettämän muurin ylitse. 22 Ja vaimo
tuli kaiken kansan tykö toimellansa. Ja he hakkasivat Seban
Bikrin pojan pään pois ja heittivät Joabille. Ja hän soitti
basunalla, ja he hajosivat kaikki kaupungin tyköä itsekukin
majoihinsa; mutta Joab palasi Jerusalemiin kuninkaan tykö.
23 Ja Joab oli koko Israelin sotajoukon ylitse; vaan BenaJa
Jojadan poika oli Kretin ja Pletin ylitse; 24 Adoram oli
verorahan haltia; Josaphat Ahiludin poika oli kansleri; 25 Ja
Seja oli kirjoittaja; ja Zadok ja Abjatar olivat papit; 26 Niin
myös Ira Jairilainen oli Davidin ylimmäinen.

21 Ja Davidin aikana oli kallis aika kolme vuotta
järjestänsä: ja David etsi Herran kasvoja. Ja Herra
sanoi, Saulin tähden ja sen verihuoneen tähden, että
hän tappoi Gibeonilaiset. 2 Niin kuningas antoi kutsua
Gibeonilaiset ja sanoi heille. Mutta Gibeonilaiset ei olleet
Israelin lapsista, vaan jääneistä Amorilaisista: ja Israelin
lapset olivat vannoneet heille, ja Saul etsi heitä lyödäksensä
vihansa kiivaudessa Israelin ja Juudan lasten edessä. 3 Niin
sanoi David Gibeonilaisille, mitä minun pitää teille tekemän?
ja millä minun pitää sen sovittaman, että te siunaisitte Herran
perikuntaa? 4 Niin vastasivat häntä Gibeonilaiset, ei ole meillä
tekemistä hopiasta eli kullasta Saulin ja hänen huoneensa
kanssa, eikä myös että joku surmattaisiin Israelista. Hän
sanoi, mitä te tahdotte, että minä teille tekisin? 5 He
sanoivat kuninkaalle, sen miehen, joka meitä hukutti ja aikoi
semmoista meitä vastaan, että meidän piti tuleman niin
hävitetyksi, ettei meidän pitänyt seisovaiset oleman kaikissa
Israelin maan rajoissa. 6 Hänen huoneestansa annettakaan
meille seitsemän miestä hirttääksemme heitä Herran edessä
Saulin Gibeassa, Herran valitun. Kuningas sanoi, minä
annan heidät teille. 7 Mutta kuningas armahti MephiBosetia,
Jonatanin Saulin pojan poikaa, sen Herran valan tähden, joka
oli heidän välillänsä, Davidin ja Jonatanin Saulin pojan välillä.
8 Mutta kuningas otti ne kaksi Ritspan Aijan tyttären poikaa,
jotka hän Saulille synnyttänyt oli, Armonin ja MephiBosetin,
ja viisi Mikalin Saulin tyttären poikaa, jotka hän Hadrielille
Barsillain pojalle synnyttänyt oli, joka oli Meholatilainen. 9 Ja
hän antoi ne Gibeonilaisten käsiin, ja he hirttivät ne vuorella
Herran eteen. Ja ne seitsemän lankesivat yhdellä haavalla:
ja niin he surmattiin ensimäisinä päivinä elonajasta, ohran
leikkaamisen alussa. 10 Niin Ritspa Aijan tytär otti säkin
ja levitti sen kalliolle elon alusta, siihenasti että vesi olis
pisaroinnut taivaasta heidän päällensä, eikä sallinut taivaan
lintuja tulla heidän päällensä päivällä, eikä metsän petoja
yöllä. 11 Ja ilmoitettiin Davidille, mitä Ritspa, Aijan tytär,
Saulin jalkavaimo, tehnyt oli. 12 Ja David läksi matkaan
ja otti Saulin ja hänen poikansa Jonatanin luut Jabeksen
asuvilta Gileadissa, jotka he Betsanin kadulta varastaneet
olivat, jossa Philistealaiset heitä ripustaneet olivat siihen
aikaan, kuin he surmasivat Saulin Gilboassa; 13 Ja otti
sieltä Saulin luut ja hänen poikansa Jonatanin luut; ja he
kokosivat myös niiden luut, jotka ripustetut olivat; 14 Ja
he hautasivat Saulin ja hänen poikansa Jonatanin luut
BenJaminin maahan Zelaan, hänen isänsä Kisin hautaan,
ja he tekivät kaikki niinkuin kuningas heille käskenyt oli:
ja niin Jumala sovitettiin sitte maakunnalle. 15 Niin taas
nousi Philistealaisten sota Israelia vastaan. Ja David meni
sotimaan palvelioinensa Philistealaisia vastaan; ja David
väsyi. 16 Niin Jesbibenob, joka oli Raphan lapsia, jonka
keihään ota painoi kolmesataa sikliä vaskea, ja jolla oli
uudet sota-aseet, alkoi surmata Davidin. 17 Mutta Abisai
ZeruJan poika autti häntä, ja löi Philistealaisen, ja tappoi
hänen. Niin Davidin palveliat vannoivat hänelle ja sanoivat: ei
sinun pidä enää menemän meidän kanssamme sotaan, ettet
valkeutta Israelissa sammuttaisi. 18 Ja sen jälkeen tapahtui,
että sota taas nousi Gobissa Philistealaista vastaan; ja
Sibekai Husathilainen löi Saphan, joka myös oli Raphan
lapsia. 19 Niin sota vielä nousi Gobissa Philistealaisia
vastaan; ja Elhanan Jaere Oregiminin poika Betlehemiläinen
löi Gatilaisen Goljatin, jonka keihään varsi oli niinkuin joku
kangasorsi. 20 Sitälähin nousi vielä sota Gatissa; ja siellä oli
pitkä mies, jolla oli kuusi sormea käsissä ja kuusi varvasta
jaloissa, se on yhteen lukien neljäkolmattakymmentä; hän oli
myös syntynyt Raphalle. 21 Ja kuin hän pilkkasi Israelia, löi
hänen Jonatan Davidin veljen Simean poika. 22 Nämät neljä
olivat syntyneet Raphalle Gatissa; ja he lankesivat Davidin ja
hänen palveliainsa kätten kautta.

22 Ja David puhui Herralle nämät veisun sanat sinä
päivänä, jona Herra oli hänen vapahtanut kaikkein

vihollistensa käsistä ja Saulin käsistä, 2 Ja sanoi: Herra
on minun kallioni, ja minun linnani, ja minun vapahtajani;
3 Jumala on minun vahani, johon minä turvaan; minun
kilpeni, ja minun autuuteni sarvi, ja minun varjelukseni,
ja minun turvani; minun vapahtajani, joka minun pelastaa
vääryydestä. 4 Ylistettävää Herraa minä avukseni huudan; ja
minä vapahdetaan vihollisistani. 5 Sillä kuoleman aallot ovat
minun piirittäneet, ja Belialin ojat peljättivät minun. 6 Helvetin
siteet kietoivat minun, ja kuoleman paulat ennättivät minun.
(Sheol h7585) 7 Ahdistuksessani minä avukseni huudan Herraa,
ja minun Jumalani tykö minä huudan; niin hän kuulee minun
ääneni templissänsä, ja minun parkuni tulee hänen korviinsa.
8 Maa järisi ja vapisi, ja taivaan perustukset liikkuivat; he
värisivät, kuin hän vihastui. 9 Savu suitsi hänen sieramistansa
ja kuluttavainen tuli hänen suustansa, niin että hiilet siitä
syttyivät. 10 Hän notkisti taivaat ja astui alas; ja synkiä pimeys
oli hänen jalkainsa alla. 11 Ja hän astui Kerubimin päälle ja
lensi, ja näkyi tuulen sulkain päällä. 12 Hän pani pimeyden
majaksi ympärillensä, ja paksut ja vedestä mustat pilvet. 13
Siitä kirkkaudesta hänen edessänsä paloivat tuliset hiilet. 14
Herra jylisti taivaassa, Ylimmäinen antoi pauhinansa. 15
Hän ampui nuolia ja hajoitti heitä, hän iski leimaukset ja
peljätti heitä. 16 Ja niin ilmestyivät meren kuljut, ja maan
perustukset ilmaantuivat Herran kovasta nuhtelemisesta ja
hänen sieramiensa hengen puhalluksesta. 17 Hän lähetti
korkeudesta ja otti minun ja veti minun ulos suurista vesistä.
18 Hän vapahti minun väkevistä vihollisistani, vainollisiltani,
jotka olivat minua väkevämmät. 19 Ne ennättivät minun
tuskapäivänäni; mutta Herra tuli minun turvakseni. 20 Hän
vei minun ulos lakialle, ja pelasti minun; sillä hän mielistyi
minuun. 21 Herra maksoi minulle vanhurskauteni jälkeen,
hän antoi minulle kätteni puhtauden jälkeen. 22 Sillä minä
pidän Herran tiet ja en ole jumalatoin minun Jumalaani
vastaan. 23 Sillä kaikki hänen oikeutensa ovat silmäni
edessä, ja hänen käskyjänsä en minä tykööni hylkää, 24
Vaan olen vakaa hänen edessänsä, ja vältän vääryyttä: 25
Sentähden kostaa Herra minulle vanhurskauteni perästä,
puhtauteni jälkeen hänen silmäinsä edessä. 26 Pyhäin
kanssa sinä olet pyhä, ja toimellisten kanssa toimellinen.
27 Puhdasten kanssa sinä olet puhdas, ja nurjain kanssa
sinä olet nurja. 28 Sinä vapahdat ahdistetun kansan ja sinun
silmäs ovat korkeita vastaan, ja sinä nöyryytät ne. 29 Sillä
sinä Herra olet valkeuteni: Herra valaisee pimeyteni. 30 Sillä
sinun kauttas minä sotaväen lävitse juoksen, ja Jumalassani
karkaan muurin ylitse. 31 Jumalan tie on täydellinen, Herran
puhe tulella koeteltu: hän on kaikkein kilpi, jotka hänen
päällensä uskaltavat. 32 Sillä kuka on Jumala, paitsi Herraa?
ja kuka on kallio paitsi meidän Jumalaamme? 33 Jumala on
väkevyyteni ja voimani: hän avaa minun tieni täydellisesti.
34 Hän tekee jalkani peurain kaltaiseksi, ja asettaa minun
korkeuteni päälle. 35 Hän opettaa käteni sotimaan ja
käsivarteni vaskijoutsea jännittämään. 36 Ja sinä annoit
minulle sinun autuutes kilven: Ja kuin sinä nöyryytät minun,
teet sinä minun suureksi. 37 Sinä levitit minun askeleeni
minun allani, ja ei minun kantapääni livistyneet. 38 Minä ajan
vihollisiani takaa ja hävitän heitä, Ja en palaja ennenkuin
minä heidät hukutan. 39 Minä hukutan heidät ja runtelen,
ettei heidän pidä nouseman; heidän täytyy kaatua jalkaini
alle. 40 Sinä valmistat minun voimalla sotaan, sinä taivutat
minun alleni ne, jotka nousevat minua vastaan. 41 Ja sinä
annat minulle viholliseni kaulan; ja minä kadotan vainoojani.
42 He huutavat, vaan ei ole auttajaa: Herran tykö, mutta
ei hän vastaa heitä. 43 Minä survon heitä niinkuin maan
tomun, ja muserran heidän rikki ja hajoitan heidät niinkuin
loan kaduilta. 44 Sinä pelastat minua riitaisesta kansasta,
ja asetat minun pakanain pääksi: se kansa, jota en minä
tuntenut, palvelee minua. 45 Muukalaiset lapset viekastelevat
minua, korvan kuuloon he kuulevat minua. 46 Muukalaiset
lapset vaipuvat ja vapisevat siteistänsä. 47 Herra elää, ja
kiitetty olkoon minun kallioni, ja ylistetty olkoon Jumala,
minun autuuteni kallio! 48 Jumala, joka minulle koston antaa
ja vaatii kansat minun alleni, 49 Joka minua johdatat ulos
vihollisistani ja korotat minun niistä, jotka karkaavat minua
vastaan, sinä pelastat minua väkivaltaisesta miehestä. 50
Sentähden minä kiitän sinua Herra pakanain seassa, ja
sinun nimelles kiitoksen veisaan. 51 Joka kuninkaallensa
suuren autuuden osoittaa ja tekee laupiuden voidellullensa,
Davidille ja hänen siemenehensä ijankaikkisesti.

23 Ja nämät ovat Davidin viimeiset sanat. David, Isain
poika, sanoi, se mies sanoi, joka korotettu on, Jakobin
Jumalan voideltu, ja suloinen Israelin psalmein veisaaja: 2
Herran Henki on puhunut minun kauttani, ja hänen sanansa
on tapahtunut minun kieleni kautta. 3 Israelin Jumala
on sanonut minulle, Israelin turva on minulle puhunut,
ihmisten hallitsiasta, vanhurskaasta, joka hallitsee Jumalan
pelvossa. 4 Niinkuin valkeus on aamulla, kuin aurinko
koittaa, varhain ilman pilvetä, ja paisteesta sateen jälkeen
ruoho kasvaa maasta. 5 Eikö minun huoneeni ole niin
Jumalan tykönä? Sillä hän on tehnyt ijainkaikkisen liiton
minun kanssani, kaikella muodolla lujan ja vahvan; sillä se
on kaikki minun autuuteni ja haluni; eikö se ole kasvava? 6
Mutta ilkiät ihmiset kaikki hävitetään niinkuin orjantappurat,
joihin ei taideta käsin ruveta. 7 Mutta jos joku tahtoo

tarttua niihin, hänellä pitää täydellisesti oleman rauta ja
keihään varsi; ja ne pitää kokonansa poltettaman tulella
heidän sioissansa. 8 Nämät ovat Davidin sankarien nimet:
Josebbaselet Tahkemonilainen, ylimmäinen päämiehistä:
hän oli se AdoniEtsniläinen, joka nousi kahdeksaasataa
vastaan, jotka tapettiin yhdellä erällä. 9 Sitälähin oli Eleatsar
Dodon poika Ahohin pojan, niiden kolmen sankarien keskellä
Davidin kanssa, kuin he pilkkasivat Philistealaisia, jotka olivat
sinne kokoontuneet sotaan, ja Israelin miehet menivät ylös.
10 Se nousi ja löi Philistealaiset, siihenasti että hänen kätensä
väsyi ja puuntui miekasta. Ja Herra antoi suuren autuuden
siihen aikaan, niin että kansa palasi hänen jälkeensä
ainoasti ryöstämään. 11 Hänen jälkeensä oli Samma Agen
Hararilaisen poika: koska Philistealaiset kokosivat itsensä
yhteen kylään ja siellä oli yksi peltosarka täynnä herneitä, ja
kansa pakeni Philistealaisia; 12 Silloin seisoi hän keskellä
sarkaa ja varjeli sen, löi Philistealaiset, ja Herra antoi suuren
autuuden. 13 Ja nämät kolme ylimmäistä kolmenkymmenen
keskellä tulivat alas elonaikana Davidin tykö Adullamin
luolaan; ja Philistealaisten leiri oli Rephaimin laaksossa. 14
Mutta David oli siihen aikaan linnassa, ja Philistealaisten
kansa oli Betlehemissä. 15 Ja David himoitsi ja sanoi: kuka
tuo minulle juoda vettä Betlehemin kaivosta portin tykö ä.
16 Niin ne kolme sankaria menivät Philistealaisten leiriin
ja ammensivat vettä Betlehemin kaivosta, joka on portin
tykönä, kantoivat ja toivat Davidille; mutta ei hän tahtonut sitä
juoda, vaan kaasi Herran eteen, 17 Ja sanoi: Herra, olkoon
se minusta kaukana, että minä se tekisin: eikö tämä ole
niiden miesten veri, jotka itsensä antoivat hengenvaaraan ja
sinne mienivät? Ja ei tahtonut sitä juoda. Tämän tekivät
ne kolme sankaria. 18 Abisai Joabin veli ZeruJan poika oli
myös ylimmäinen kolmen keskellä, hän nosti keihäänsä ja
löi kolmesataa, ja oli myös ylistetty kolmen keskellä, 19 Ja
kaikkein jaloin kolmen keskellä ja oli heidän päämiehensä,
mutta ei hän tullut niiden kolmen tykö. 20 Ja Benaja Jojadan
poika, kuuluisan miehen poika suurista töistänsä Kabselista
löi kaksi Moabin väkevää niinkuin jalopeuraa, ja hän meni
alas ja löi yhden jalopeuran kaivon tykönä lumen aikana. 21
Ja hän löi hirmuisen Egyptin miehen, jolla oli keihäs kädessä,
mutta hän meni hänen tykönsä seipäällä, ja tempasi Egyptin
miehen kädestä keihään, ja löi hänen kuoliaaksi omalla
keihäällänsä. 22 Nämät teki Benaja Jojadan poika, ja oli
ylistetty kolmen sankarin keskellä, 23 Ja oli jalompi kuin
ne kolmekymmentä mutta ei hän tullut niiden kolmen tykö;
ja David asetti hänen salaiseksi neuvonantajaksensa. 24
Asahel, Joabin veli, kolmenkymmenen keskellä, Elhanan
Dodonin poika Betlehemistä; 25 Samma Harodilainen, Elika
Harodilainen; 26 Helets Paltilainen, Ira Ikeksen Tekoalaisen
poika; 27 Abieser Anatotilainen, Mebunai Husatilainen; 28
Salmon Ahohilainen, Maharai Netophatilainen; 29 Heleb
Baenan poika Netophatilainen, Ittai Ribain poika BenJaminin
lasten Gibeasta; 30 Benaja Pirtagonilainen, Hiddai Gasin
ojista; 31 Abialbon Arbatilainen, Asmavet Barhumilainen;
32 Eliaheba Saalbonilainen Jasennin Jonathanin pojan; 33
Samma Hararilainen, Ahiam Sararin poika Ararilainen; 34
Eliphelet Maakatin pojan Ahasbain poika, Eliam Ahitophelin
Gilonilaisen poika; 35 Hesrai Karmelilainen, Paerai Arbilainen;
36 Jigal Natanin poika Zobasta, Bani Gadilainen; 37 Zelek
Ammonilainen; Naharai Beerotilainen, Joabin ZeruJan pojan
sota-asetten kantaja, 38 Ira Jitriläinen, Gareb Jitriläinen; 39
Uria Hetiläinen. Kaikki yhteen seitsemänneljättäkymmentä.

24 Ja Herran viha taas julmistui Israelia vastaan ja
hän kehoitti Davidin heidän keskellensä, sanoen:
mene ja lue Israel ja Juuda. 2 Ja kuningas sanoi Joabille
sodanpäämiehellensä: mene nyt kaikkein Israelin sukukuntain
ympäri, ruveten Danista BerSebaan asti, ja lue kansa, että
minä tietäisin kansan paljouden. 3 Joab sanoi kuninkaalle:
Herra sinun Jumalas enetköön siihen kansaan sata kertaa
sen verran kuin siinä nyt on, että herrani kuninkaan silmät
sen näkisivät; mutta mitä iloa on herrallani kuninkaalla
siitä asiasta? 4 Mutta kuninkaan sana vahvistui Joabia ja
sodanpäämiehiä vastaan. Niin Joab ja sotajoukon päämiehet
menivät kuninkaan tykö ä lukemaan Israelin kansaa. 5 Ja
he menivät Jordanin ylitse ja sioittivat itsensä Aroeriin,
oikialle puolelle sitä paikkaa, joka on keskellä Gadin ojaa,
Jaeserin tykönä; 6 Ja tulivat Gileadiin ja alhaiseen maahan
Hadsiin, sitte tulivat he DanJaniin ja Zidonia ympärinsä; 7 Ja
tulivat vahvaan kaupunkiin Tyroon ja kaikkiin Heviläisten ja
Kanaanealaisten kaupunkeihin. Sitte he läksivät sieltä etelän
puolelle Juudaa BerSebaan asti; 8 Ja kävivät kaiken maan
ympäri, ja tulivat yhdeksän kuukauden ja kahdenkymmenen
päivän perästä Jerusalemiin jällensä. 9 Ja Joab antoi
kuninkaalle kansan luvun, ja Israelissa oli kahdeksansataa
tuhatta vahvaa miekan ulosvetävää sotamiestä; mutta
Juudassa oli viisisataa tuhatta miestä. 10 Ja Davidin sydän
tykytti sitte kuin kansa luettu oli, ja David sanoi Herralle:
minä olen sangen suuresti syntiä tehnyt, että minä sen tein.
Herra, käännä nyt palvelias pahateko pois; sillä minä olen
tehnyt sangen tyhmästi. 11 Ja kuin David huomeneltain
nousi, tuli Herran sana prophetan Gadin Davidin näkiän
tykö, sanoen: 12 Mene ja puhu Davidille: näin sanoo Herra:
kolme minä panen sinun etees; valitse itselles niistä yksi,
jonka minä sinulle teen. 13 Gad tuli Davidin tykö, ilmoitti

ja sanoi hänelle: tahdotkos että nälkä tulee seitsemäksi
ajastajaksi maakunnalles, taikka ettäs kolme kuukautta
pakenet vihamiestes edellä ja he ajavat sinua takaa, eli
että rutto on kolme päivää sinun maallas? Niin ota nyt
vaari, ja katso, mitä minä hänelle vastaan, joka minun
lähetti. **14** David sanoi Gadille: minulla on sangen suuri
ahdistus; mutta salli meidän langeta Herran käsiin, sillä
Herran armo on suuri. En minä tahdo langeta ihmisten käsiin.
15 Ja Herra antoi ruttotaudin tulla Israeliin, ruveten aamulla
niin määrättyyn aikaan asti; ja kansaa kuoli Danista niin
BerSebaan asti, seitsemänkymmentä tuhatta miestä. **16** Ja
kuin enkeli ojensi kätensä Jerusalemin ylitse, kadottaaksensa
häntä, niin Herra katui sitä pahaa ja sanoi enkelille, joka
kansaa hävitti: kyllä jo on; pidä nyt kätes alallansa. Ja
Herran enkeli oli Araunan Jebusilaisen riihen tykönä. **17**
Kuin David näki enkelin, joka kansaa löi, sanoi hän Herralle:
katso, minä olen syntiä tehnyt ja minä olen sen pahan
tehnyt: mitä nämät lampaat ovat tehneet? Anna siis kätes
olla minua vastaan ja minun isäni huonetta vastaan. **18** Ja
sinä päivänä tuli Gad Davidin tykö ja sanoi hänelle: mene
ja rakenna Herralle alttari Jebusilaisen Araunan riiheen.
19 Ja David meni kohta niinkuin Gad sanoi ja Herra oli
käskenyt. **20** Mutta kuin Arauna käänsi itsensä, näki hän
kuninkaan palvelioinensa tulevan tykönsä; niin Arauna läksi
ulos ja lankesi kasvoillensa maahan kuninkaan eteen, **21** Ja
sanoi: miksi herrani kuningas tulee palveliansa tykö? David
sanoi: riihtä ostamaan sinulta, rakentaakseni Herralle alttaria,
että vitsaus lakkais kansasta. **22** Arauna sanoi Davidille:
herrani kuningas ottakaan ja uhratkaan niinkuin hänelle
kelpaa. Katso, tässä on härkä polttouhriksi, reet ja kaikki
härkäin kalut haloiksi. **23** Nämät kaikki, kuningas, antaa
Arauna kuninkaalle. Ja Arauna sanoi kuninkaalle: Herra
sinun Jumalas leppyköön sinulle. **24** Mutta kuningas sanoi
Araunalle: ei suinkaan, vaan minä ostan sen täydellisesti
sinulta hinnalla; sillä en minä tee Herralle polttouhria siitä,
joka minulle lahjaksi on annettu. Niin osti David riihen ja
härjän viidelläkymmenellä hopiasiklillä, **25** Ja rakensi Herralle
siinä alttarin ja uhrasi polttouhreja ja kiitosuhreja; ja Herra
leppyi maakunnalle, ja vitsaus lakkasi Israelissa.

1 Kuninkaiden

1 Ja kuin kuningas David oli vanhentunut ja ijälliseksi
joutunut, ei hän voinut itsiänsä lämmittää, ehkä hän
vaatteilla peitettiin. 2 Niin sanoivat hänen palveliansa hänelle:
anna heidän etsiä herralleni kuninkaalle piika, joka neitsy on,
joka seisois kuninkaan edessä, ja korjaisi häntä ja makais
hänen sylissänsä, ja lämmittäis herraani, kuningasta. 3 Ja
he etsivät ihanan piian kaikista Israelin rajoista; ja he löysivät
Abisagin Sunemista, ja veivät hänet kuninkaan tykö. 4 Ja
se oli sangen ihanainen piika, ja hän korjasi kuningasta
ja palveli häntä, vaan ei kuningas tuntenut häntä. 5 Mutta
Adonia Haggitin poika korotti itsensä ja sanoi: minä tahdon
olla kuningas; ja rakensi itsellensä vaunut ja hevosmiehiä, ja
viisikymmentä miestä juoksemaan edellänsä. 6 Ja hänen
isänsä ei tahtonut tehdä häntä surulliseksi eläissänsä, että
hän olis sanonut: kuinkas niin teet? Ja hän oli myös sangen
ihanainen; ja oli hänen synnyttänyt Absalomin jälkeen. 7 Ja
hän puhui Joabin ZeruJan pojan kanssa ja papin Abjatarin
kanssa; ja he auttivat Adoniaa. 8 Mutta Zadok pappi, ja
BenaJa Jojadan poika, ja Natan propheta, ja Simei, ja Rei,
ja Davidin sankarit ei olleet Adonian kanssa. 9 Ja kuin
Adonia uhrasi lampaita ja härkiä ja myös syötettyä karjaa
Soheletin kiven tykönä, joka on läsnä Rogelin kaivoa, kutsui
hän kaikki veljensä, kuninkaan pojat, ja kaikki Juudan miehet
kuninkaan palveliat. 10 Mutta Natan prophetaa, ja Benajaa
ja sankareita, ja veljeänsä Salomoa hän ei kutsunut. 11
Niin puhui Natan BatSeballe Salomon äidille, sanoen: etkös
ole kuullut Adoniaa Haggitin poikaa tulleeksi kuninkaaksi?
ja herramme David ei siitä mitään tiedä; 12 Niin tule nyt,
minä annan sinulle neuvoa, että vapahtaisit sielus ja poikas
Salomon sielun. 13 Mene ja käy kuningas Davidin tykö,
ja sano hänelle: herrani kuningas, etkös ole vannonut ja
sanonut piialles: sinun poikas Salomo pitää oleman kuningas
minun jälkeeni ja istuman minun istuimellani? Miksi siis
Adonia on kuninkaaksi tullut? 14 Katso, sinun vielä siellä
puhuissas kuninkaan kanssa, tulen minä myös perässäs ja
täytän puhees. 15 Ja BatSeba meni kamariin kuninkaan
tykö, ja kuningas oli juuri vanha; ja Abisag Sunemista palveli
Kuningasta. 16 Ja BatSeba nöyryytti itsensä ja kumarsi
kuningasta. Kuningas sanoi: mitäs tahdot? 17 Hän sanoi
hänelle: herrani, sinä vannoit piialles Herran sinun Jumalas
kautta: sinun poikas Salomo pitää oleman kuningas minun
jälkeeni ja istuman minun istuimellani? 18 Mutta nyt, katso,
Adonia on tullut kuninkaaksi, ja herrani kuningas, et sinä
siitä mitään tiedä. 19 Hän on uhrannut härkiä ja syötettyä
karjaa, ja monta lammasta, ja on kutsunut kaikki kuninkaan
pojat, ja papin AbJatarin, ja Joabin sodanpäämiehen;
mutta palveliaas Salomoa ei hän kutsunut. 20 Mutta sinä,
Herrani kuningas, koko Israelin silmät katsovat sinun päälles,
ettäs ilmoittaisit heidän edessänsä, kuka on istuva herrani
kuninkaan istuimella hänen jälkeensä. 21 Muutoin tapahtuu,
kuin herrani kuningas isäinsä kanssa nukkunut on, niin
täytyy minun ja poikani Salomon vialliset olla. 22 Ja katso,
vielä hänen puhuissansa kuninkaan kanssa, tuli Natan
propheta. 23 Ja he ilmoittivat kuninkaalle sanoen: katso,
Natan propheta on täällä. Ja kuin hän tuli sisälle kuninkaan
eteen, lankesi hän maahan kasvoillensa kuninkaan eteen.
24 Ja Natan sanoi: herrani kuningas, sanoitkos: Adonia
pitää oleman kuningas minun jälkeeni ja istuman minun
istuimellani? 25 Sillä hän on tänäpänä mennyt ja uhrannut
härkiä, ja syötettyjä karjaa, ja monta lammasta, ja on kutsunut
kaikki kuninkaan pojat ja sodanpäämiehet, niin myös papin
AbJatarin, ja katso, he syövät ja juovat hänen edessänsä,
ja sanovat: onneksi kuninkaalle Adonialle! 26 Mutta minua
sinun palveliaas, ja pappia Zadokia, ja BenaJaa Jojadan
poikaa, ja palveliaas Salomoa ei ole hän kutsunut. 27 Onko
se niin herraltani kuninkaalta käsketty, ja et sinä ole sitä
asiata antanut tietää palvelialles, kuka herrani kuninkaan
istuimella hänen jälkeensä on istuva? 28 Kuningas David
vastasi ja sanoi: kutsukaat minulle BatSeba. Ja hän tuli
kuninkaan eteen ja seisoi kuninkaan edessä. 29 Ja kuningas
vannoi ja sanoi: niin totta kuin Herra elää, joka minun sieluni
on päästänyt kaikkinaisesta ahdistuksesta; 30 Niinkuin minä
sinulle Herran Israelin Jumalan edessä vannonut olen ja
sanonut: Salomo sinun poikas pitää oleman kuningas minun
jälkeeni, ja hän pitää istuman minun istuimellani minun
edestäni; niin minä teen tänäpänä. 31 Niin BatSeba lankesi
kasvoillensa maahan ja kumarsi kuningasta, sanoen: onneksi
herralleni kuningas Davidille ijankaikkisesti! 32 Ja kuningas
David sanoi: kutsukaat Zadok pappi, Natan propheta ja
BenaJa Jojadan poika. Ja he tulivat kuninkaan eteen. 33 Ja
kuningas sanoi heille: ottakaat kanssanne teidän herranne
palveliat, ja asettakaat poikani Salomo minun muulini päälle,
ja viekäät häntä Gihoniin, 34 Ja Zadok pappi ja Natan
propheta voidelkaan hänen Israelin kuninkaaksi. Ja soittakaat
basunalla ja sanokaat: onneksi kuninkaalle Salomolle! 35
Ja menkäät ylös hänen perässänsä, että hän tulis ja istuis
minun istuimellani, ja olis kuningas minun edestäni: ja minä
käsken hänen olla Israelin ja Juudan päämiehenä. 36 Niin
vastasi BenaJa Jojadan poika kuninkaalle ja sanoi: Amen!
Sanokaan myös niin Herra, herrani kuninkaan Jumala! 37
Niinkuin Herra on ollut herrani kuninkaan kanssa, niin olkoon
hän myös Salomon kanssa, ja tehköön hänen istuimensa

suuremmaksi herrani, kuningas Davidin, istuinta. 38 Ja
pappi Zadok, ja Natan propheta ja BenaJa Jojadan poika ja
Kreti ja Pleti menivät alas, ja asettivat Salomon kuningas
Davidin muulin päälle ja veivät hänen Gihoniin. 39 ja pappi
Zadok otti öljysarven majasta ja voiteli Salomon, ja he
soittivat basunalla, ja kaikki kansa sanoi: onneksi kuningas
Salomolle! 40 Ja kaikki kansa meni ylös hänen jälkeensä, ja
kansa soitti huilulla, ja he olivat sangen suuresti iloissansa,
että maa vapisi heidän äänestänsä. 41 Ja Adonia ja kaikki
kutsutut, jotka hänen kanssansa olivat, kuulivat sen, ja
he olivat jo atrioineet; ja kuin Joab kuuli basunan äänen,
sanoi hän: mitä se meteli ja töminä tietää kaupungissa?
42 Ja kuin hän vielä puhui, katso, niin tuli Jonatan papin
AbJatarin poika. Ja Adonia sanoi: tule, sillä sinä olet luja
mies ja tuot hyviä sanomia. 43 Jonatan vastasi ja sanoi
Adonialle: totisesti, herramme kuningas David on tehnyt
Salomon kuninkaaksi. 44 Ja kuningas on lähettänyt hänen
kanssansa papin Zadokin, ja prophetan Natanin, ja BenaJan
Jojadan pojan, ja Kretit ja Pletit: he ovat hänen istuttaneet
kuninkaan muulin päälle. 45 Ja Zadok pappi ja Natan
propheta ovat voidelleet hänen kuninkaaksi Gihonissa, ja he
ovat sieltä menneet ylös iloissansa, niin että kaupunki tömisi.
Se oli se meteli, kuin te kuulitte. 46 Vielä sitte istuu Salomo
valtakunnan istuimella. 47 Ja kuninkaan palveliat ovat myös
menneet siunaamaan herraamme kuningas Davidia, sanoen:
antakoon sinun Jumalas Salomolle paremman nimen kuin
sinun nimes on, ja tehköön hänen istuimensa suuremmaksi
kuin sinun istuimes on! Ja kuningas rukoili vuoteessansa.
48 On myös kuningas näin sanonut: kiitetty olkoon Herra
Israelin Jumala, joka tänäpänä on antanut vielä istuvan
minun istuimellani, että minun silmäni sen nähneet ovat! 49
Niin hämmästyivät ja nousivat kaikki jotka Adonia kutsunut
oli, ja menivät itsekukin tiellensä. 50 Vaan Adonia pelkäsi
Salomoa, nousi ja meni ja tarttui alttarin sarviin. 51 Ja
se ilmoitettiin Salomolle, sanoen: katso, Adonia pelkää
kuningas Salomoa, ja katso, hän tarttui alttarin sarviin ja
sanoi: vannokaan kuningas Salomo minulle tänäpänä, ettei
hän lyö palveliaansa kuoliaaksi miekalla. 52 Salomo sanoi:
jos hän tahtoo olla toimellinen mies, niin ei pidä yksikään
karva hänestä lankeeman maan päälle; mutta jos jotain
pahuutta hänessä löydetään, niin hänen pitää kuoleman. 53
Ja kuningas Salomo lähetti ja tuotti hänen alas alttarilta, ja
kuin hän tuli, rukoili hän kuningas Salomoa; mutta Salomo
sanoi hänelle: mene huoneeses.

2 Ja kuin Davidin aika lähestyi, että hänen piti kuoleman,
käski hän pojallensa Salomolle, sanoen: 2 Minä menen
kaiken maailman tietä: niin rohkaise nyt itses, ja ole mies!
3 Ja pidä mitä Herra sinun Jumalas on käskenyt, niin
ettäs vaellat hänen teissänsä ja pidät hänen säätynsä,
käskynsä, oikeutensa ja todistuksensa, niinkuin on kirjoitettu
Moseksen laissa: ettäs toimellisesti tekisit kaikki, mitä sinä
teet, ja kuhunka sinä sinus käännät, 4 Että Herra vahvistais
sanansa, jonka hän on minulle puhunut ja sanonut: jos sinun
poikas kätkevät tiensä, että he vaeltavat uskollisesti minun
edessäni kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa,
niin ei sinulta ikänä pidä puuttuman mies Israelin istuimelta.
5 Ja sinä myös tiedät, mitä Joab ZeruJan poika on tehnyt
minulle, mitä hän teki kahdelle sodanpäämiehelle Israelissa,
Abnerille Nerin pojalle ja Amasalle Jeterin pojalle, jotka
hän tappoi, ja vuodatti sodanveren rauhassa, ja antoi tulla
sodanveren vyönsä päälle, joka oli hänen suolillansa, ja
kenkäinsä päälle, jotka olivat hänen jaloissansa. 6 Tee
toimes jälkeen, niin ettes anna hänen harmaita karvojansa
rauhassa tulla hautaan. (Sheol h7585) 7 Ja tee Barsillain
Gileadilaisen lapsille laupius, että he syövät sinun pöydältäs,
sentähden että he pitivät itsensä minun tyköni, kun minä
pakenin veljes Absalomin edestä. 8 Ja katso, sinun tykönäs
on Simei Geran poika Jeminin pojan Bahurimista, joka minua
julmalla kirouksella kiroili mennessäni Mahanaimiin. Mutta
hän tuli minua vastaan Jordanin tykönä, silloin vannoin minä
Herran kautta ja sanoin: en minä tapa sinua miekalla. 9
Mutta älä sinä anna hänen viatoinna olla, sillä sinä olet
toimellinen mies ja tiedät, mitäs teet hänelle, ettäs lähetät
hänen harmaat karvansa verissä hautaan. (Sheol h7585) 10
Niin nukkui David isäinsä kanssa ja haudattiin Davidin
kaupunkiin. 11 Ja aika, jona David oli ollut Israelin kuningas,
oli neljäkymmentä ajastaikaa. Seitsemän ajastaikaa oli hän
kuningas Hebronissa, ja kolmeneljättäkymmentä ajastaikaa
Jerusalemissa. 12 Ja Salomo istui isänsä Davidin istuimella,
ja hänen valtakuntansa vahvistettiin suuresti. 13 Mutta Adonia
Haggitin poika tuli BatSeban Salomon äidin tykö, joka sanoi:
tuletkos rauhallisesti? Hän sanoi: rauhallisesti; 14 Ja sanoi:
minulla on jotakin puhumista sinun kanssas. BatSeba sanoi;
puhu! 15 Ja hän sanoi: sinä tiedät, että valtakunta oli minun,
ja kaikki Israel oli kääntänyt kasvonsa minun puoleeni, että
minä olisin kuningas; mutta nyt on valtakunta kääntynyt ja
on tullut veljeni omaksi: Herralta on se hänelle tullut. 16
Nyt rukoilen minä yhden rukouksen sinulta, ettes minulta
sitä kieltäis. Ja hän sanoi hänelle: puhu! 17 Hän sanoi:
puhu kuningas Salomolle, sillä ei hän sinulta kiellä: että hän
antais minulle Abisagin Sunemista emännäksi. 18 BatSeba
sanoi: oikein! minä puhun kuninkaalle sinun puolestas. 19
Ja BatSeba tuli kuningas Salomon tykö, puhumaan hänen

kanssansa Adonian puolesta; ja kuningas nousi ja meni
häntä vastaan, ja kumarsi häntä ja istui istuimellensa. Ja
kuninkaan äidin eteen pantiin istuin, ja hän istui siihen
hänen oikialle puolellensa. 20 Ja hän sanoi: minä rukoilen
vähän rukouksen sinulta, älä sitä minulta kiellä. Kuningas
sanoi hänelle: rukoile, äitini: en minä sinulta kiellä. 21 Hän
sanoi, annettakaan Abisag Sunemista veljelles Adonialle
emännäksi. 22 Niin vastasi kuningas Salomo ja sanoi
äidillensä: miksi rukoilet Abisagia Sunemista Adonialle?
Rukoile myös hänelle valtakuntaa: sillä hän on vanhin veljeni,
ja hänellä on pappi AbJatar ja Joab ZeruJan poika. 23 Ja
kuningas Salomo vannoi Herran kautta ja sanoi: Jumala
tehköön minulle sen ja sen, jollei Adonia ole puhunut tätä
sanaa henkeänsä vastaan! 24 Ja nyt, niin totta kuin Herra
elää, joka minun vahvistanut on ja antanut minun istua isäni
Davidin istuimella, joka minulle huoneen tehnyt on, niinkuin
hän sanonut on, niin pitää Adonian tänäpänä kuoleman. 25
Ja kuningas Salomo lähetti BenaJan Jojadan pojan; hän
löi häntä, niin että hän kuoli. 26 Ja kuningas sanoi papille
AbJatarille: mene Anatotiin pellolles, sillä sinä olet kuoleman
mies. Mutta en minä tapa sinua tänäpänä, sillä sinä olet
kantanut Herran Jumalan arkkia isäni Davidin edessä, ja
sinä olet kärsinyt, mitä ikänä isäni on kärsinyt. 27 Ja niin
Salomo ajoi AbJatarin pois, ettei hän olisi Herran pappi;
että Herran sana täyettäisiin, niinkuin hän Elin huoneesta
puhunut oli Silossa. 28 Ja tämä sanoma tuli Joabin eteen;
sillä Joab piti itsensä Adonian puoleen, vaikka ei hän ollut
Absalomin kanssa; niin pakeni Joab Herran majaan ja tarttui
alttarin sarviin. 29 Ja se ilmoitettiin kuningas Salomolle, että
Joab oli paennut Herran majaan, ja katso, hän seisoi alttarin
tykönä. Niin Salomo lähetti BenaJan Jojadan pojan ja sanoi:
mene ja lyö häntä. 30 Ja kuin BenaJa tuli Herran majaan,
sanoi hän hänelle: näin sanoo kuningas: mene tästä ulos.
Vaan hän sanoi: en suinkaan, tässä minä tahdon kuolla. Ja
BenaJa ilmoitti sen kuninkaalle jälleen ja sanoi: niin on Joab
sanonut ja niin hän on vastannut minua. 31 Kuningas sanoi
hänelle: tee niinkuin hän on sanonut, ja lyö häntä, ja hautaa
häntä; ettäs käännät minusta ja minun isäni huoneesta sen
viattoman veren pois, jonka Joab on vuodattanut. 32 Ja
Herra maksakoon hänen verensä hänen päänsä päälle,
että hän on lyönyt kaksi miestä, jotka hurskaammat ja
paremmat olivat kuin hän, ja murhannut ne miekalla, niin ettei
minun isäni David siitä mitään tietänyt: Abnerin Nerin pojan
Israelin sodanpäämiehen ja Amasan Jeterin pojan Juudan
sodanpäämiehen. 33 Ja heidän verensä tulkoon Joabin pään
päälle ja hänen siemenensä pään päälle ijankaikkisesti.
Mutta Davidille ja hänen siemenellensä, hänen huoneellensa
ja istuimellensa olkoon rauha Herralta ijankaikkiseen aikaan!
34 Ja BenaJa Jojadan poika karkasi hänen päällensä ja
tappoi hänen; ja hän haudattiin korpeen huoneesensa. 35
Ja kuningas asetti BenaJan Jojadan pojan hänen siaansa
sotajoukon päälle; ja Zadokin papin asetti kuningas AbJatarin
siaan. 36 Ja kuningas lähetti ja antoi kutsua Simein, ja
sanoi hänelle: rakenna sinulles huone Jerusalemiin ja asu
siellä, ja älä mene sieltä sinne eli tänne. 37 Jona päivänä
sinä sieltä lähdet ja menet Kidronin ojan ylitse, niin tiedä
totisesti, että sinun pitää totisesti kuoleman, ja sinun veres
tulee sinun pääs päälle. 38 Simei sanoi kuninkaalle: se on
hyvä puhe kuin minun herrani kuningas puhunut on; niin
on sinun palvelias tekevä. Niin Simei asui Jerusalemissa
kauvan aikaa. 39 Niin tapahtui kolmen ajastajan jälkeen,
että kaksi palveliaa karkasivat Simeiltä Akiksen Maekan
pojan Gatin kuninkaan tykö; Simeille sanottiin: katso, sinun
palvelias ovat Gatissa. 40 Niin Simei nousi ja satuloitsi
aasinsa, ja läksi Gatiin Akiksen tykö, etsimään palvelioitansa.
Ja Simei meni ja toi palveliansa Gatista. 41 Ja Salomolle
sanottiin Simein menneeksi Jerusalemista Gatiin ja tulleeksi
jälleen. 42 Niin lähetti kuningas ja antoi kutsua Simein, ja
sanoi hänelle: enkö minä vannonut sinulle Herran kautta,
todistanut ja sanonut: jona päivänä sinä lähdet ulos ja menet
sinne eli tänne, niin sinun pitää hyvin tietämän, että sinun
pitää totisesti kuoleman? Ja sinä sanoit minulle: minä olen
kuullut hyvän puheen. 43 Miksi et ole pitänyt Herran valaa
ja sitä käskyä, jonka minä sinulle käskin? 44 Ja kuningas
sanoi Simeille: sinä tiedät kaiken sen pahuuden, jonka
sinun sydämes tietää, kun sinä isälleni Davidille tehnyt olet,
ja Herra on kostanut sinun pahuutes sinun pääs päälle.
45 Ja kuningas Salomo on siunattu, ja Davidin istuin on
vahvistettu Herran edessä ijankaikkisesti. 46 Ja kuningas
käski BenaJaa Jojadan poikaa; hän meni ja löi hänen
kuoliaaksi. Ja valtakunta vahvistettiin Salomon käden kautta.

3 Ja Salomo tuli Pharaon Egyptin kuninkaan vävyksi, ja otti
Pharaon tyttären ja vei hänen Davidin kaupunkiin, siihen
asti kuin hän oli päättänyt rakentaa hänellensä huoneen
ja Herran huoneen, ja Jerusalemin ympärille muurin. 2
Mutta kansa uhrasi silloin vielä korkeuksissa; sillä ei ollut
vielä rakennettu huonetta Herran nimelle siihen aikaan
asti. 3 Ja Salomo rakasti Herraa ja vaelsi isänsä Davidin
säädyissä, paitsi että hän uhrasi ja suitsutti korkeuksissa.
4 Ja kuningas meni Gibeoniin uhraamaan, sillä siellä oli
jaloin korkeus, ja Salomo uhrasi tuhannen polttouhria sillä
alttarilla. 5 Ja Herra ilmaantui Salomolle Gibeonissa yöllä
unessa; ja Jumala sanoi: anos, mitä minä annan sinulle!

6 Salomo sanoi: sinä olet tehnyt minun isälleni Davidille
sinun palvelialles suuren laupiuden, niinkuin hän vaelsi
sinun edessäs totuudessa ja vanhurskaudessa, ja vakaalla
sydämellä sinun kanssas: ja sinä olet pitänyt hänelle suuren
laupiuden, ja olet antanut hänelle pojan, joka istuu hänen
istuimellansa, niinkuin tänäpänä tapahtuu. 7 Ja nyt, Herra
minun Jumalani, sinä olet tehnyt palvelias kuninkaaksi isäni
Davidin siaan; ja minä olen nuorukainen ja en tiedä käydä
ulos taikka sisälle; 8 Ja sinun palvelias on sinun kansas
keskellä, jonka sinä olet valinnut, suuren kansan, jota ei
kenkään lukea taikka kirjoittaa taida, paljouden tähden. 9
Anna sentähden palvelialles ymmärtäväinen sydän tuomita
kansaas ja erottaa pahaa ja hyvää; sillä kuka taitaa tätä
sinun suurta kansaas tuomita? 10 Ja tämä puhe kelpasi
Herralle, että Salomo tätä anoi. 11 Ja Herra sanoi hänelle:
ettäs tätä anoit, ja et anonut sinulles pitkää ikää, etkä anonut
sinulles rikkautta, ja et anonut vihamiestes sieluja, vaan
anoit sinulles tietoa ymmärtää oikeutta; 12 Katso, minä olen
tehnyt sinun sanais jälkeen: katso, minä olen antanut sinulle
tietäväisen ja ymmärtäväisen sydämen, niin ettei sinun
vertaistas ollut ole sinun edelläs eikä myös pidä tuleman
sinun jälkees. 13 Ja myös sitä mitä et sinä anonut, olen minä
antanut sinulle: rikkautta ja kunniaa, niin ettei yhdenkään
pidä sinun vertaises oleman kuningasten seassa kaikkena
sinun elinaikanas. 14 Ja jos sinä vaellat minun teissäni ja
pidät säätyni ja käskyni, niin kuin isäs David vaelsi, niin minä
teen ikäs pitkäksi. 15 Kuin Salomo heräsi, niin katso se
oli uni; ja hän tuli Jerusalemiin ja seisoi Herran liitonarkin
edessä, ja uhrasi polttouhria ja valmisti kiitosuhrin, ja teki
pidon kaikille palvelioillensa. 16 Silloin tuli kaksi porttonaista
kuninkaan tykö, ja seisoivat hänen edessänsä. 17 Ja toinen
vaimoista sanoi: herrani! minä ja tämä vaimo asuimme
yhdessä huoneessa, ja minä synnytin hänen tykönänsä siinä
huoneessa. 18 Ja tapahtui kolmantena päivänä sittekuin
minä synnytin, synnytti myös tämä vaimo: ja me olimme
ynnä, ja ei yksikään muukalainen ollut kanssamme siinä
huoneessa, paitsi meitä kahta. 19 Ja tämän vaimon lapsi
kuoli yöllä; sillä hän makasi hänen päällänsä. 20 Niin hän
nousi puoliyöstä ja otti minun lapseni sivustani: ja piikas
makasi, ja hän pani sen sivuunsa, ja kuolleen lapsensa
pani hän minun sivuuni. 21 Kuin minä aamulla heräsin
imettämään lastani, ja katso, se oli kuollut. Niin minä taas
katselin visusti päivän koittaissa lapsen, ja katso, ei se ollut
minun poikani, jonka minä olin synnyttänyt. 22 Niin toinen
vaimo sanoi: ei se niin ole kuin sinä sanot, mutta minun
lapseni elää ja sinun lapses on kuollut. Ja tämä sanoi: ei,
mutta sinun lapses on kuollut ja minun lapseni elää. Ja
näin he puhuivat kuninkaan edessä. 23 Ja kuningas sanoi:
tämä sanoo: tämä minun lapseni elää ja sinun lapses on
kuollut. Ja taas tämä toinen sanoo: ei niin, mutta sinun
lapses on kuollut ja minun lapseni elää. 24 Ja kuningas
sanoi: tuokaat minulle miekka. Ja miekka tuotiin kuninkaan
eteen. 25 Ja kuningas sanoi: jakakaat elävä lapsi kahtia, ja
antakaat toinen puoli toiselle ja toinen puoli toiselle. 26 Niin
sanoi se vaimo kuninkaalle, jonka elävä lapsi oli, sillä hänen
äidillinen sydämensä paloi lapseensa, ja hän sanoi: Ah
herrani! antakaat hänelle se elävä lapsi ja älkäät suinkaan
tappako sitä. Mutta toinen sanoi: ei minulle eikä sinulle pidä
annettaman, vaan jaettakaan kahdeksi. 27 Niin kuningas
vastasi ja sanoi: annettakaan hänelle tämä elävä lapsi, ja ei
sitä pidä suinkaan tapettaman, sillä tämä on hänen äitinsä.
28 Ja sen tuomion, jonka kuningas sanoi, kuuli kaikki Israel,
ja he pelkäsivät kuningasta; sillä he näkivät, että Jumalan
tieto oli hänessä, toimittaa tuomiota.

4 Niin oli Salomo koko Israelin kuningas. 2 Ja nämät
olivat hänen päämiehensä: AsarJa, papin Zadokin
poika. 3 Elihoreph ja Ahia, Sisan pojat, olivat kirjoittajat;
Josaphat Ahiludin poika kansleri. 4 BenaJa, Jojadan poika,
sodanpäämies; Zadok ja AbJatar olivat papit. 5 AsarJa
Natanin poika päämiesten haltia. Sabud pappi Natanin
poika kuninkaan neuvonantaja. 6 Ja Ahisar huoneenhaltia;
Adoniram Abdanin poika oli veron päällä. 7 Ja Salomolla
oli kaksitoistakymmentä valtamiestä koko Israelissa, jotka
murheen pitivät kuninkaasta ja hänen huoneestansa; ja kukin
heistä toimitti ruan kuukautenansa, vuosivuodelta. 8 Ja nämä
olivat heidän nimensä: Hurrin poika Ephraimin vuorella; 9
Dekerin poika Makassa, ja Saalbimissa ja BetSemeksessä,
ja Elonissa ja BetHananissa; 10 Hesedin poika Arubotissa;
hänellä oli Soko ja kaikki Hepherin maakunta; 11 Abinadabin
pojalla kaikki Dorin paikkakunta; jolla oli Taphat Salomon
tytär emäntänä; 12 Baena Ahiludin poika Taanakissa ja
Megiddossa, ja koko BetSeanissa, joka on liki Zartanaa
Jisreelin alla, BetSeanista Mahalonin ketoon asti, niin tällä
puolella Jokmeamia; 13 Geberin poika Ramotista Gileadissa,
jolla olivat Jairin kylät, Manassen pojan Gileadista, jolla oli
Argobin niitty, joka on Basaniin päin, kuusikymmentä suurta
muurattua kaupunkia vaskitelkinensä; 14 Ahinadab Iddon
poika oli Mahanaimissa; 15 Ahimaats Naphtalissa; ja hänkin
otti Basmatin Salomon tyttären emännäksensä; 16 Baena
Husain poika Asserissa ja Alotissa; 17 Josaphat Paruan
poika Isaskarissa; 18 Simei Elan poika BenJaminissa; 19
Geber Urin poika Gileadin maalla, Sihonin Amorilaisten
kuninkaan maalla, ja Ogin Basanin kuninkaan, joka myös

oli yksi niiden maakuntain valtamies. 20 Mutta Juudaa ja
Israelia oli paljo, niinkuin santaa meren tykönä paljouden
tähden; he söivät ja joivat ja iloitsivat. 21 Ja Salomo
hallitsi kaikissa valtakunnissa, hamasta Philistealaisten
maakunnan virrasta Egyptin rajaan asti, jotka toivat hänelle
lahjoja ja palvelivat Salomoa kaiken hänen elinaikansa. 22
Ja Salomolla oli jokapäiväiseksi ruaksi kolmekymmentä
koria sämpyläjauhoja, kuusikymmentä koria muita jauhoja,
23 Kymmenen lihavaa härkää, ja kaksikymmentä härkää
laitumelta, ja sata lammasta, ilman peuroja, ja metsävuohia,
ja valittua lihavaa karjaa ja lintuja. 24 Sillä hän hallitsi
koko maakunnassa, sillä puolella virtaa, hamasta Dipsasta
Gasaan asti, kaikkein kuningasten ylitse tällä puolella virtaa;
ja hänellä oli rauha kaikella ympäristöllänsä, 25 Niin että
Juuda ja Israel asuivat levollisesti, itsekukin viinapuunsa
ja fikunapuunsa alla, Danista BerSebaan asti, niinkauvan
kuin Salomo eli. 26 Ja Salomolla oli neljäkymmentä tuhatta
hinkaloa hevosille vaunuinsa eteen, ja kaksitoistakymmentä
tuhatta hevosmiestä. 27 Ja nämä valtamiehet toimittivat
kuningas Salomolle ruokaa ja kaikille jotka kuningas Salomon
pöytää lähestyivät; kukin kuukaudellansa, niin ettei siitä
mitään puuttunut. 28 He toivat myös ohria ja olkia hevosille
ja nopsille orhille, sinne kussa hän oli, kukin niinkuin hänelle
käsketty oli. 29 Ja Jumala antoi Salomolle viisauden ja
sangen suuren ymmärryksen, niin myös rohkian sydämen,
niinkuin sannan meren rannalla, 30 Niin että Salomon taito oli
suurempi kuin kaikkein itäisen maan lasten ja Egyptiläisten
taito. 31 Ja hän oli taitavampi kaikkia ihmisiä, ja taitavampi
kuin Etan Estrahilainen, ja Heman, ja Kalkol, ja Darda,
Makolin pojat, ja hänen nimensä oli kuuluisa ympäri kaikkein
pakanain, 32 Ja puhui kolmetuhatta sananlaskua; ja hänen
virsiänsä oli tuhannen ja viisi, 33 Ja puhui myös puista,
sedristä, joka on Libanonissa, hamaan isoppiin asti, joka
seinästä kasvaa. Niin puhui hän myös eläimistä, linnuista,
matelevaisista ja kaloista. 34 Ja kaikista kansoista tultiin
kuulemaan Salomon taitoa, ja kaikilta maan kuninkailta, jotka
olivat kuulleet hänen taidostansa.

5 Ja Hiram, Tyron kuningas, lähetti palveliansa Salomon
tykö; sillä hän oli kuullut, että he olivat hänen voidelleet
kuninkaaksi isänsä siaan; sillä Hiram rakasti Davidia
niinkauvan kuin hän eli. 2 Ja Salomo lähetti Hiramille,
ja käski hänelle sanoa: 3 Sinä tiedät, ettei isäni David
taitanut rakentaa Herran Jumalansa nimelle huonetta, sen
sodan tähden, joka oli hänen ympärillänsä, siihen asti kuin
Herra antoi heidät hänen jalkainsa alle. 4 Mutta nyt on
Herra minun Jumalani antanut levon ympäristölläni, niin
ettei vihollista eli pahaa estäjää ole. 5 Katso, minä aion
rakentaa huoneen Herran Jumalani nimelle, niinkuin Herra
on puhunut isälleni Davidille, sanoen: sinun poikas, jonka
minä sinun siaas asetan istuimelles, pitää rakentaman minun
nimelleni huoneen. 6 Niin käske nyt hakata minulle sedripuita
Libanonista, ja että minun palveliani olisivat sinun palveliais
kanssa: ja minä annan sinulle sinun palveliais palkan kaiken
sen jälkeen kuin sinä sanot; sillä sinä tiedät, ettei meillä ole
yhtään miestä, joka taitaa hakata puita niinkuin Zidonilaiset.
7 Mutta kuin Hiram kuuli Salomon puheen, iloitsi hän suuresti
ja sanoi: kiitetty olkoon Herra tänäpänä, joka on antanut
Davidille taitavan pojan tämän paljon kansan päälle! 8 Ja
Hiram lähetti Salomon tykö, sanoen: minä olen kuullut, mitä
minulle olet lähettänyt, ja minä teen myös kaiken sinun
tahtos jälkeen, sedripuissa ja hongissa, 9 Ja minun palveliani
pitää ne vetämän Libanonista mereen, ja minä annan ne
panna lauttoihin merellä, ja vien siihen paikkaan, kuhunka
sinä minun käsket, ja minä hajoittelen ne siellä, ja anna
sinä ne sieltä ottaa. Mutta tee sinä myös minun tahtoni,
ettäs annat minun perheelleni leivän ainetta. 10 Ja niin
antoi Hiram Salomolle sedripuita ja honkia, niin paljo kuin
hän tahtoi. 11 Ja Salomo antoi Hiramille kaksikymmentä
tuhatta koria nisuja, hänen perheellensä ravinnoksi, ja
kaksikymmentä koria survottua öljyä: niin antoi Salomo
Hiramille joka vuosi. 12 Ja Herra antoi Salomolle taidon,
niinkuin hän hänelle luvannut oli. Ja Salomon ja Hiramin
välillä oli rauha, ja he tekivät myös liiton keskenänsä. 13 Ja
Salomo antoi valita miesluvun koko Israelista, ja valittuin
luku oli kolmekymmentä tuhatta miestä. 14 Ja hän lähetti
heidät Libanoniin, kymmenentuhatta kuukaudeksi vuorottain,
niin että he olivat yhden kuukauden Libanonissa ja kaksi
kuukautta kotonansa; ja Adoniram oli sen miesluvun päällä.
15 ja Salomolla oli seitsemänkymmentä tuhatta, jotka kuormia
kantoivat, ja kahdeksankymmentä tuhatta, jotka vuorella
hakkasivat; 16 Ilman ylimmäisiä Salomon käskyläisiä, jotka
työn päälle asetetut olivat, kolmetuhatta ja kolmesataa,
jotka vallitsivat kansaa joka työtä teki. 17 Ja kuningas
käski heidän vetää suuria kiviä, kalliita kiviä, hakatuita kiviä
huoneen perustukseksi. 18 Ja Salomon rakentajat, ja Hiramin
rakentajat ja Giblimiläiset, vuolivat ja valmistivat puita ja kiviä
huoneen rakennukseksi.

6 Ja tapahtui neljännelläsadannella ja
kahdeksannellakymmenennellä ajastajalla Israelin
lasten lähtemisen jälkeen Egyptin maalta, neljännellä
ajastajalla sittekuin Salomo oli tullut Israelin kuninkaaksi,
Sivin kuukaudella, joka on se toinen kuukausi, että huone

rakennettiin Herralle. 2 Ja huone, jonka kuningas Salomo
rakensi Herralle, oli kuusikymmentä kyynärää pitkä,
kaksikymmentä kyynärää leviä ja kolmekymmentä kyynärää
korkia. 3 Ja esihuone templin edessä oli kaksikymmentä
kyynärää pitkä, huoneen leveyden jälkeen, ja kymmenen
kyynärää leviä, huoneen edessä. 4 Ja teki akkunan huoneen
päälle, sisältä avaraksi ja ahtaaksi ulkoa. 5 Ja hän rakensi
käytävän seinää myöten huoneen ympäri, niin että se kävi
kirkon ja kuorin ympäri, ja teki solat ulkonaiselle puolelle
yltympäri. 6 Se alimainen käytävä oli viisi kyynärää leviä, ja
keskimäinen kuusi kyynärää leviä, ja kolmas seitsemän
kyynärää leviä; sillä hän asetti malat ulkoa huonetta ympäri,
niin ettei ne olis sattuneet huoneen seinään. 7 Ja kuin
huone rakennettiin, rakennettiin se kokonaisista kivistä, jotka
tuodut olivat, niin ettei yhtään vasaraa, eikä kirvestä, eikä
yhtään rauta-asetta kuulunut siinä rakennuksessa. 8 Ja
ovi keskimäiseen solaan oli oikialla puolella huonetta, niin
että mentiin kieroja astuimia myöten ylös keskimäiseen
käytävään, ja keskimäisestä kolmanteen. 9 Ja niin rakensi
hän huoneen ja päätti sen, ja kattoi huoneen sedripuisilla
kaarimaloilla. 10 Hän rakensi myös käytävän koko huoneen
ympäri, viisi kyynärää korkian, jonka hän yhdisti huoneesen
sedripuilla. 11 Ja Herran sana tuli Salomolle, sanoen: 12
Tämä on huone, jonkas rakennat; jos sinä vaellat minun
säädyissäni, ja teet minun oikeuteni, ja pidät kaikki minun
käskyni, vaeltain niissä, niin minä vahvistan minun sanani
sinun kanssas, kuin minä isälles Davidille sanonut olen, 13
Ja minä asun Israelin lasten keskellä, ja en hylkää kansaani
Israelia. 14 Niin Salomo rakensi huoneen ja päätti sen, 15
Ja kaunisti huoneen seinät sisältä sedripuisilla laudoilla,
huoneen permannosta niin lakeen asti, ja kaunisti sisältä
puilla, ja teki huoneen permannon honkaisista laudoista.
16 Ja hän rakensi huoneen sivuilta sedripuisen seinän,
kaksikymmentä kyynärää pitkän, permannosta kattoon asti,
ja teki siihen sisälle kuorin kaikkein pyhimpään. 17 Ja huone
oli neljäkymmentä kynärää pitkä, se esipuoli templistä. 18
Koko huone oli sisältä aivan sedripuusta, kaivettu nuppien
ja kukkaisten muodolla: kaikki sedripuusta, ja ei yhtään
kiveä näkynyt. 19 Mutta kuorin hän valmisti huoneen sisälle,
Herran liitonarkkia pantaa siihen, 20 Ja kuorin edustan
kaksikymmentä kyynärää pitkän, kaksikymmentä kyynärää
leviän ja kaksikymmentä kyynärää korkian; ja hän silasi
sen selkiällä kullalla ja kaunisti alttarin sedripuulla. 21 Ja
Salomo silasi huoneen sisältä selkiällä kullalla, ja teki
kultaiset vitjat teljeksi kuorin eteen, jonka hän kullalla
silannut oli. 22 Ja hän silasi koko huoneen kullalla siihenasti
että koko huone valmiiksi tuli, niin myös koko alttarin, joka
kuorissa oli, silasi hän kullalla. 23 Hän teki myös kuoriin
kaksi Kerubimia öljypuista, kymmenen kyynärää korkiat.
24 Viisi kyynärää pitkä oli kummankin Kerubimin siipi, niin
että kymmenen kyynärää oli yhden siiven äärestä niin
toisen siiven ääreen. 25 Niin että sillä toisella Kerubimilla
oli myös kymmenen kyynärää, ja oli yhtäläinen mitta ja
sia molemmilla Kerubimilla. 26 Niin että yksi Kerubim oli
kymmenen kyynärää korkia; niin oli myös se toinen. 27
Ja hän pani ne Kerubimit keskelle sisimäistä huonetta, ja
Kerubimit levittivät siipensä, niin että yhden siipi sattui tähän
seinään ja toisen Kerubimin siipi sattui toiseen seinään;
mutta keskellä huonetta sattui siipi siipeen. 28 Ja hän
silasi Kerubimit kullalla. 29 Ja kaikkein huoneen seinäin
ympäri antoi hän tehdä pyörtyjä töitä, kaivetuita Kerubimeja,
palmuja ja avoimia kukkasia sisälle ja ulos. 30 Ja hän silasi
huoneen permannon kullalla sisältä ja ulkoa. 31 Ja kuorin
läpikäytävään teki hän kaksi ovea öljypuista, viisikulmaisilla
päällispuilla ja pihtipielillä; 32 Ja niihin molempiin oviin
antoi hän leikata pyörtyjä töitä, Kerubimeja, palmuja ja
avoimia kukkaisia, ja silasi ne kullalla, ja levitti kultaa
Kerubimein ja palmuin päälle. 33 Niin teki hän myös templin
läpikäytävään neljäkulmaiset pihtipielet öljypuista, 34 Ja
kaksi ovea hongasta, niin että kummassakin ovessa oli
kaksi osaa ja molemmat saranoillansa juoksevat. 35 Ja
hän kaivoi Kerubimeja, palmuja ja avoimia kukkaisia, ja
silasi ne kullalla, kohdastansa leikkauksen päälle. 36 Ja
sitte rakensi hän sisimäisen pihan kolmella rivillä hakatuista
kivistä ja yhdellä rivillä vuolluista sedripuista. 37 Neljännellä
ajastajalla perustettiin Herran huone Sivin kuulla. 38 Ja
ensimmäisellä ajastajalla toistakymmentä Buulin kuulla
(se on kahdeksas kuukausi) päätettiin huone kaluinensa,
kaiken sen jälkeen kuin sen oleman piti. Ja hän rakensi sen
seitsemänä ajastaikana.

7 Mutta Salomo rakensi huonettansa kolmetoistakymmentä
ajastaikaa, ennenkuin se täydellisesti valmiiksi tuli.
2 Ja hän rakensi Libanonin metsästä huoneen, sata
kyynärää pituudelle, viisikymmentä kyynärää leveydelle
ja kolmekymmentä kyynärää korkeudelle; neljällä taholla
olivat sedripuiset patsaat, ja vuollut sedripuiset kaaret
patsasten päällä. 3 Ja se oli peitetty sedripuisilla laudoilla
ylhäältä kaarten ylitse, jotka olivat patsasten päällä, joita oli
viisiviidettäkymmentä, viisitoistakymmentä kullakin taholla,
4 Ja kolme akkunariviä, kolmeen kertaan suutasuuksin. 5
Ja kaikki ovet ja pihtipielet olivat nelikulmaiset, ja akkunat
suutasuuksin kolmeen kertaan. 6 Hän rakensi myös
patsasten esihuoneen, viisikymmentä kyynärää pituudelle ja

kolmekymmentä kyynärää laveudelle; ja esihuone oli niiden
kohdalla, ja patsaat ja paksut kaaret niiden kohdalla. 7
Ja myös tuomio-istuimen esihuoneen tuomitaksensa siinä;
tuomio-istuimen hän teki ja peitti molemmat permannot
sedripuilla, 8 Niin myös omaan huoneesensa, jossa hän
itse asui, toisen pihan sisälliselle puolelle esihuonetta,
joka oli tehty niinkuin se toinenkin huone. Hän teki myös
huoneen Pharaon tyttärelle, jonka Salomo emännäksensä
ottanut oli, sen esihuoneen kaltaisen. 9 Nämät kaikki
olivat kalliista kivistä, mitan jälkeen vuolluista ja sahalla
leikatuista sisältä ja ulkoa, perustuksesta kattoon asti, ja
vielä ulkoiselta puolen isoon pihaan saakka. 10 Perustukset
olivat myös kallista kivistä ja suurista kivistä: kymmenen
kyynärän kivistä ja kahdeksan kyynärän kivistä. 11 Ja
niiden päällä oli muita kalliita kiviä mitan jälkeen vuoltuja
ja myös sedripuita. 12 Mutta sen suuren pihan ympäri oli
kolme riviä vuoltuja kiviä ja yksi rivi sedripuisia lautoja,
niin myös Herran huoneen sisäpuolella ja esihuoneen
sisällä. 13 Ja kuningas Salomo lähetti ja noudatti Hiramin
Tyrosta, 14 Joka oli lesken poika Naphtalin suvusta, ja
hänen isänsä oli myös ollut Tyrolainen, vaskiseppä; ja hän
oli taidolla, ymmärryksellä ja tiedolla lahjoitettu, kaikkinaisia
vaskitöitä tekemään. Koska hän tuli kuningas Salomon
tykö, niin hän teki kaikki hänen työnsä. 15 Ja hän valmisti
kaksi vaskipatsasta, kummankin kahdeksantoistakymmentä
kyynärää korkiaksi, ja yhden langan kahdentoistakymmenen
kyynärän pituiseksi, kumpaakin patsasta ympäriinsä. 16 Ja
teki kaksi valettua vaskista kruunua asettaaksensa patsasten
päihin; ja kumpikin kruunu oli viisi kyynärää korkia. 17
Verkot (teki hän) verkon tavalla, ja köydet niin kuin renkaat
kruunuihin, jotka olivat ylhäällä patsasten päässä, seitsemän
kumpaankin kruunuun. 18 Ja teki patsaat ja kaksi riviä
ympäri yhden verkon päälle, peittämään kruunuja, jotka
olivat granatin omenain päällä, ja niin hän myös teki toiselle
kruunulle. 19 Ja ne kruunut, jotka olivat patsasten päässä,
olivat tehdyt niinkuin kukkaiset esihuoneessa, neljä kyynärää
suuret, 20 Ja kruunut kahden patsaan päällä ylhäällä
keskipaikan kohdalla, jonka päällä verkko oli, ja kaksisataa
granatin omenaa rivittäin ympärinsä toisen kruunun päällä.
21 Ja hän nosti ne patsaat templin esihuoneen eteen, ja
sen patsaan, jonka hän oikialle puolelle asetti, kutsui hän
Jakin, ja sen patsaan, jonka hän asetti vasemmalle puolelle,
kutsui hän Boas. 22 Ja ne seisoivat patsasten päissä, tehdyt
niinkuin kukkaiset; ja niin päätettiin patsasten teko. 23 Ja
hän teki valetun järven kymmenen kyynärää leviän, yhdestä
partaasta niin toiseen ympyriäisen ja viisi kyynärää korkian,
ja nuora, kolmekymmentä kyynärää pitkä, kävi sen ympäri.
24 Ja nupit olivat järven partaan alla, jotka kävivät sen
ympäri, kymmenen jokaisella kyynärällä järveä ympäri; ja
nupit olivat kokonansa valetut kahteen riviin. 25 Ja se seisoi
kahdentoistakymmenen härjän päällä: kolme heistä käänsi
itsensä pohjoiseen, kolme länteen, kolme etelään, ja kolme
itään päin; ja se järvi oli ylhäällä heidän päällänsä, ja kaikki
heidän takaiset puolensa sisällekäsin. 26 Ja se oli kämmenen
paksuus, ja sen parras oli tekoansa niinkuin maljan parras
ja niinkuin ulospuhkeeva kukkainen; ja se veti kaksituhatta
batia. 27 Hän teki myös kymmenen vaskista istuinta; neljä
kyynärää oli itsekukin istuin pitkä ja neljä kyynärää leviä,
vaan kolmekyynärää korkia. 28 Ja ne istuimet olivat niin
tehdyt, että niissä olivat laidat; ja ne laidat olivat palletten
välillä. 29 Ja laidoissa palletten välillä olivat jalopeurat, härjät
ja Kerubimit, ja palletten päällä ylhäällä oli vahva virvanto;
mutta jalopeurain ja härkäin alla olivat venytetyt jatkokset. 30
Ja jokaisella istuimella oli neljä vaskista ratasta vaskisten
ijesten kanssa, ja niissä olivat neljällä kulmalla niskat, jotka
niskat olivat kattilaan alle valetut, kunkin jatkoksen kohdalle.
31 Ja sen koverrus oli seppeleen sisäpuolelta kyynärää
korkia, jonka keskus oli puolitoista kyynärää leviä: olivat
myös sen vierellä leikkaukset; mutta niiden laidat olivat
nelitahkoiset ja ei ympyriäiset. 32 Vaan ne neljä ratasta seisoi
juuri laitain alla, ja ratasten ikeet olivat istuinta liki; jokainen
ratas oli puolitoista kyynärää korkia. 33 Ja pyörät olivat
tehdyt niinkuin vaunuin pyörät, ja heidän napansa, kappansa,
kehrävartensa ja kierunsa olivat kaikki valetut. 34 Ja ne
neljä niskaa jokaisen istuimen neljässä kulmassa oli myös
istuimessa kiinni. 35 Ja istuimen päässä oli puolen kyynärän
korkeus, joka oli kokonansa ympyriäinen; oli myös kunkin
istuimen päässä heidän kahvansa, ja hänen laitansa olivat
itse hänestä. 36 Ja hän antoi kaivaa takaisiin paikkoihin,
kahvoihin ja laitoihin, Kerubimit, jalopeurat ja palmupuita,
toinen toisensa tykö ympäri. 37 Näin teki hän ne kymmenen
valettua istuinta: heillä kaikilla oli yksi muoto, yksi mitta,
yksi sia. 38 Ja hän teki kymmenen vaskikattilaa; niin että
kukin kattila veti neljäkymmentä batia, ja kukin kattila oli
neljä kyynärää suuri, yksi kattila oli yhden istuimen päällä,
ja niin kymmenellä istuimella. 39 Ja hän asetti viisi istuinta
huoneen oikialle sivulle ja toiset viisi sen vasemmalle sivulle;
mutta järven pani hän huoneen oikialle sivulle eteen, idän
puoleen, etelän kohdalle. 40 Ja Hiram teki myös patoja,
lapioita ja maljoja; ja niin Hiram päätti kaiken työn, minkä
hän teki kuningas Salomolle Herran huoneesen: 41 Ne kaksi
patsasta ja ne kaksi ympyriäistä kruunua, jotka kahden
patsaan päällä olivat, ja ne kaksi verkkoa, peittämään
kahta ympyriäistä kruunua, patsasten päässä; 42 Ja ne

neljäsataa granatin omenaa, kahden verkon päällä, ja kaksi
riviä granatin omenia, kunkin verkon päällä, peittämään
kahta ympyriäistä kruunua patsasten päässä; 43 Ja ne
kymmenen istuinta ja kymmenen kattilaa istuinten päällä;
44 Ja yhden järven ja kaksitoistakymmentä härkää järven
alle: 45 Ja padat, lapiot ja maljat, ja kaikki nämä astiat, jotka
Hiram teki kuningas Salomolle Herran huoneesen, selkiästä
vaskesta. 46 Jordanin kedolla antoi kuningas Salomo ne
valaa, savisessa töyrässä Sukkotin ja Zartanin välillä. 47 Ja
Salomo antoi kaikki nämä astiat olla (punnitsemata); sillä
vaskea oli ylen paljo: ei kysytty vasken painoa. 48 Ja Salomo
teki kaikki kalut, mitkä Herran huoneessa tarvittiin: kultaisen
alttarin ja kultaisen pöydän, jolla näkyleivät pidettiin, 49
Viisi kynttiläjalkaa oikialle ja viisi vasemmalle puolelle kuorin
eteen, puhtaasta kullasta, kultaisten kukkaisten, lamppuin ja
niistinten kanssa, 50 Niin myös maljoja, vateja, kuppeja,
lusikoita ja pannuja puhtaasta kullasta; ja olivat huoneen
saranat huoneen sisimäisissä ovissa, joka oli se kaikkein
pyhin, ja templin huoneen oven saranat aivan puhtaasta
kullasta. 51 Näin kaikki työ päätettiin, minkä kuningas Salomo
teki Herran huoneesen. Ja Salomo kantoi sinne kaikki mitä
hänen isänsä David pyhittänyt oli, hopiaa ja kultaa, ja astioita,
ja pani Herran huoneen tavaroihin.

8 Silloin kokosi Salomo Israelin vanhimmat, kaikki
sukukuntain ylimmäiset ja isäin päämiehet Israelin lasten
seasta kuningas Salomon tykö Jerusalemiin, viemään
Herran liitonarkkia Davidin kaupungista, se on Zion. 2
Ja kaikki Israelin miehet kokoontuivat kuningas Salomon
tykö Ethanimin kuukaudella, juhlapäivänä, se on seitsemäs
kuukausi. 3 Ja kuin kaikki Israelin vanhimmat tulivat
kokoon, nostivat papit arkin, 4 ja kantoivat Herran arkin ja
seurakunnan majan, ja kaikki pyhän kalut, jotka majassa
olivat: ne veivät papit ja Leviläiset ylös. 5 Ja kuningas
Salomo ja koko Israelin joukko, joka hänen tykönänsä
itsensä oli koonnut, menivät hänen kanssansa arkin edellä,
ja uhrasivat lampaita ja karjaa, joita ei arvattu eikä luettu
paljouden tähden. 6 Ja näin kantoivat papit Herran liitonarkin
siallensa templin kuoriin, kaikkein pyhimpään, Kerubimin
siipein alle; 7 Sillä Kerubimit hajoittivat siipensä arkin siaan,
ja Kerubimit varjosivat arkin ja korennot ylhäältä. 8 Ja
korennot vedettiin niin pitkälle ulos, että niiden päät näkyivät
pyhästä kuorin eteen; vaan ulkoapäin ne eivät näkyneet; ja
ne ovat siellä tähän päivään asti. 9 Arkissa ei ollut mitään,
paitsi Moseksen kahta kivistä taulua, jotka Moses sinne
pani Horebissa, kuin Herra liiton teki Israelin lasten kanssa,
heidän lähteissänsä Egyptistä. 10 Ja tapahtui, kun papit
menivät pyhästä ulos, niin täytti pilvi Herran huoneen: 11
Niin ettei papit saaneet seisoa ja tehdä virkaansa pilven
tähden; sillä Herran kunnia täytti Herran huoneen. 12 Silloin
sanoi Salomo: Herra on sanonut asuvansa pimeydessä. 13
Minä olen tosin rakentanut sinulle huoneen asumiseksi ja
istuimen, ettäs siellä asuisit ijankaikkisesti. 14 Ja kuningas
käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin joukon. Ja koko
Israelin joukko seisoi. 15 Ja hän sanoi: kiitetty olkoon Herra
Israelin Jumala, joka suullansa minun isälleni Davidille
puhunut on, ja on täyttänyt kädellänsä, ja sanonut: 16
Siitä päivästä, jona minä johdatin minun kansani Israelin
Egyptistä, en ole minä yhtään kaupunkia valinnut kaikesta
Israelin sukukunnasta, että minulle huone rakennettaisiin,
niin että minun nimeni olis siellä: mutta Davidin minä olen
valinnut minun kansani Israelin päälle. 17 Ja minun isäni
David aikoi rakentaa huoneen Herran Israelin Jumalan
nimelle. 18 Mutta Herra sanoi isälleni Davidille: ettäs aioit
rakentaa minun nimelleni huonetta, olet sinä sen hyvästi
tehnyt, ettäs sen aioit; 19 Kuitenkin ei sinun pidä sitä huonetta
rakentaman; vaan sinun poikas, joka sinun kupeistas tulee,
hän on rakentava minun nimelleni huoneen. 20 Ja Herra
on vahvistanut sanansa, jonka hän puhunut on; sillä minä
olen noussut minun isäni Davidin siaan, ja istun Israelin
istuimella, niinkuin Herra puhunut on, ja olen rakentanut
Herran Israelin Jumalan nimelle huoneen, 21 Ja olen siellä
valmistanut arkille sian, kussa Herran liitto on, jonka hän teki
meidän isillemme, johdattaissansa heitä Egyptin maalta.
22 Ja Salomo seisoi Herran alttarin edessä koko Israelin
joukon edessä, ja hajoitti kätensä ylös taivaasen päin, 23 Ja
sanoi: Herra Israelin Jumala! ei ole yhtään Jumalaa sinun
vertaistas, ylhäällä taivaasa taikka alhaalla maassa, joka
pidät liiton ja laupiuden palvelioilles, jotka sinun edessäs
kaikesta sydämestänsä vaeltavat, 24 Joka olet pitänyt sinun
palvelialles Davidille, minun isälleni, kaikki mitä sinä hänelle
puhunut olet; sinun suullas sinä olet puhunut sen, ja sinä
olet täyttänyt sen kädelläs, niinkuin se tänäpänä on. 25 Niin
siis, Herra, Israelin Jumala! pidä sinun palvelialles Davidille
minun isälleni se minkä sinä hänelle puhunut olet ja sanonut:
ei pidä sinulta miestä puuttuman minun edessäni, joka
istuu Israelin istuimella: ainoastaan jos sinun lapses pitävät
heidän tiensä, vaeltaaksensa minun edessäni, niinkuin sinä
olet vaeltanut minun edessäni. 26 Nyt, Israelin Jumala!
anna sanas olla totinen, jonka sinä palvelialles Davidille
minun isälleni puhunut olet: 27 Luuletkos Jumalan maan
päällä asuvan? Katso taivaat ja taivasten taivaat ei voi sinua
käsittää: kuinka siis tämä huone, jonka minä rakensin, sen
tekis? 28 Niin käännä siis sinuas palvelias rukoukseen ja

anomiseen, Herra minun Jumalani! että kuulisit minun
kiitokseni ja rukoukseni, jonka palvelias tänäpänä rukoilee
sinun edessäs; 29 Että sinun silmäs avoinna olis tämän
huoneen puoleen yöllä ja päivällä, ja siinä paikassa, jostas
sanonut olet: minun nimeni pitää oleman siellä; että kuulisit
sen rukouksen, jonka sinun palvelias rukoilee tässä paikassa,
30 Ja kuulisit sinun palvelias ja kansas Israelin hartaan
rukouksen, jonka he tässä paikassa rukoilevat: ja sinä kuulisit
sen siellä, kussas asut taivaissa, ja koskas sen kuulet, olisit
armollinen. 31 Koska joku rikkoo lähimmäistänsä vastaan,
ja ottaa valan päällensä, jolla hän hänensä velkapääksi
tekee, ja vala tulee sinun alttaris eteen tässä huoneessa: 32
Että kuulisit taivaissa, ja saattaisit palvelioilles oikeuden,
että tuomitsisit jumalattoman ja antaisit hänen tiensä tulla
hänen päänsä päälle, ja vanhurskaaksi tekisit viattoman,
ja tekisit hänelle hänen oikeutensa jälkeen. 33 Jos sinun
kansas Israel lyödään vihamiestensä edessä, että he ovat
syntiä tehneet sinua vastaan, ja he kääntävät itsensä sinun
tykös, ja tunnustavat sinun nimes, ja rukoilevat ja anteeksi
anovat sinulta tässä huoneessa: 34 Että kuulisit taivaissa, ja
sinun kansas Israelin synnille armollinen olisit, ja johdattaisit
heitä sille maalle jälleen, jonka heidän isillensä antanut
olet. 35 Jos taivaat suljetut ovat, niin ettei sada, että he
sinua vastaan rikkoneet ovat, ja rukoilevat tässä siassa, ja
tunnustavat sinun nimes, ja kääntävät itsensä synnistänsä,
että rankaiset heitä. 36 Että kuulisit heitä taivaissa, ja olisit
sinun palvelias ja kansas Israelin synnille armollinen, että
osoitat heille sen hyvän tien, jota heidän vaeltaman pitää; ja
annat sataa sinun maas päälle, jonka kansalles perimiseksi
antanut olet. 37 Jos kallis aika tulee maalle, eli rutto tulee,
taikka pouta, eli ruoste, taikka kaskat, eli jyvämadot maan
päälle tulevat, taikka vihamiehet piirittävät maakunnassa
heidän porttinsa, taikka kaikkinainen vitsaus, eli kaikkinainen
sairaus tulee; 38 Kaikki rukoukset, kaikki anteeksi anomiset
mitkä kaikki ihmiset, kaikki sinun kansas Israel tekevät,
koska he ymmärtävät vitsauksen itsekukin sydämessänsä, ja
hajoittavat kätensä tämän huoneen puoleen: 39 Että silloin
kuulisit taivaissa, siitä siasta, kussas asut, ja olisit armollinen
ja tekisit sen niin, että annat itsekullekin niinkuin hän
vaeltanut on, niin kuin sinä hänen sydämensä tunnet; sillä
sinä ainoastaan tunnet kaikkein ihmisten lasten sydämet.
40 Että he aina sinua pelkäisivät, niinkauvan kuin he maan
päällä elävät, jonkas meidän isillemme antanut olet. 41 Jos
myös joku muukalaisista, joka ei ole sinun kansaas Israelia,
tulee kaukaiselta maalta sinun nimes tähden; 42 Sillä he
saavat kuulla sinun suuresta nimestäs, ja voimallisesta
kädestäs, ja ojetusta käsivarrestas: ja joku tulee rukoilemaan
tähän huoneesen: 43 Että kuulisit taivaissa siitä siasta,
kussas asut, ja tekisit kaiken sen, minkä muukalainen
sinulta anoo: että kaikki kansa maan päällä tuntis sinun
nimes, että he myös pelkäisivät sinua niinkuin sinun kansas
Israel, ja tietäisivät, että sinun nimeäs avuksihuudetaan
tässä huoneessa, jonka minä rakentanut olen. 44 Jos sinun
kansas vaeltaa sotaan vihamiehiänsä vastaan sitä tietä,
jota heidän lähetät, ja he rukoilevat Herraa tiellä kaupungin
puoleen, jonka valinnut olet, ja huoneen puoleen, jonka
minä sinun nimelles rakentanut olen: 45 Että kuulisit heidän
rukouksensa ja anomisensa taivaissa, ja saattaisit heille
oikeuden. 46 Jos he syntiä tekevät sinua vastaan (sillä ei
ole yhtäkään ihmistä, joka ei syntiä tee) ja sinä vihastut
heidän päällensä, ja annat heidät vihamiehen käsiin, niin
että he vievät heitä vankina vihollisen maalle, taamma eli
lähemmä; 47 Ja he tekisivät sydämestänsä parannuksen
siinä maassa, jossa he vankina ovat, ja he palajaisivat sinua
rukoilemaan vankeutensa maalla, sanoen: me rikoimme
ja teimme pahoin, ja olimme jumalattomat; 48 Ja he niin
palajaisivat sinun tykös kaikesta sydämestänsä ja kaikesta
sielustansa vihamiestensä maalla, jotka heitä vangiksi
vieneet ovat pois; ja he rukoilevat sinua tiellä maansa
puoleen, jonka heidän isillensä antanut olet, sen kaupungin
puoleen, jonka minä sinun nimelles rakentanut olen: 49
Että kuulisit heidän rukouksensa ja anteeksi anomisensa
taivaissa, siitä siasta, kussa sinä asut, ja saattaisit heille
oikeuden, 50 Ja olisit sinun kansalles armollinen, jotka sinua
vastaan syntiä tehneet ovat, ja kaikille heidän rikoksillensa,
joilla he rikkoneet ovat sinua vastaan: ja antaisit heille armon
niiltä, jotka heitä vankina pitävät, ja he armahtaisivat heidän
päällensä. 51 Sillä he ovat sinun kansas ja sinun perimises,
jotka sinä Egyptistä johdatit rautaisesta pätsistä; 52 Että sinun
silmäs olisivat avoinna sinun palvelias anomiseen ja sinun
kansas Israelin rukoukseen; että heitä kaikissa kuulisit,
joiden tähden he sinun tykös huutavat. 53 Sillä sinä olet
heidät erottanut sinulles perimiseksi kaikista kansoista maan
päällä, niinkuin sinä sanonut olet sinun palvelialles Moseksen
kautta, kuin sinä meidän isämme johdatit Egyptistä, Herra,
Herra! 54 Ja koska Salomo oli kaiken tämän rukouksen
ja anomisen lopettanut Herran edessä, nousi hän Herran
alttarin edestä polviansa kumartamasta ja hajoittamasta
käsiänsä taivaasen päin, 55 Ja seisoi ja siunasi koko
Israelin joukon, korotetulla äänellä, ja sanoi: 56 Kiitetty
olkoon Herra, joka kansallensa Israelille levon antanut on,
kaiken sen jälkeen kuin hän puhunut on: ei yhtäkään ole
puuttunut hänen hyvistä sanoistansa, jotka hän palveliansa
Moseksen kautta puhunut on. 57 Herra meidän Jumalamme

olkoon meidän kanssamme, niinkuin hän on ollut meidän
isäimme kanssa: älköön meitä hyljätkö, eikä ylönantako
meitä, 58 Että hän kääntäis meidän sydämemme tykönsä,
että me vaeltaisimme kaikissa hänen teissänsä ja pitäisimme
hänen käskynsä, säätynsä ja oikeutensa, jotka hän meidän
isillemme käskenyt on; 59 Ja että nämät minun sanani,
jotka minä Herran edessä rukoillut olen, olisivat läsnä
Herran meidän Jumalamme tykönä päivällä ja yöllä; että hän
saattais palveliallensa ja Israelille kansallensa oikeuden,
itsekullakin ajallansa; 60 Että kaikki kansat maan päällä
tietäisivät, että Herra on itse Jumala, ja ei yksikään muu.
61 Ja teidän sydämenne olkoon vakaa Herran meidän
Jumalamme edessä, vaeltamaan hänen säädyissänsä ja
pitämään hänen käskynsä, niin kuin se tänäpänä on. 62 Ja
kuningas ja koko Israel hänen kanssansa uhrasivat uhria
Herran edessä. 63 Ja Salomo uhrasi kiitosuhria (jonka hän
Herralle uhrasi,) kaksikolmattakymmentä tuhatta härkää ja
sata ja kaksikymmentä tuhatta lammasta. Näin he vihkivät
Herran huoneen, kuningas ja kaikki Israelin lapset. 64 Sinä
päivänä pyhitti kuningas keskikartanon, joka oli Herran
huoneen edessä; sillä hän teki siellä polttouhrin, ruokauhrin
ja kiitosuhrin lihavuuden; sillä vaskialttari, joka Herran
edessä oli, oli vähäinen polttouhriin, ruokauhriin ja kiitosuhrin
lihavuuteen. 65 Ja Salomo piti siihen aikaan juhlaa, ja koko
Israel hänen kanssansa, suuressa kokouksessa, Hematin
rajasta Egyptin virtaan asti, Herran meidän Jumalamme
edessä, seitsemän päivää, ja taas seitsemän päivää: (se
on) neljätoistakymmentä päivää. 66 Ja kahdeksantena
päivänä päästi hän kansan menemään, ja he siunasivat
kuningasta, ja vaelsivat majoillensa, iloiten ja riemuiten
kaikesta siitä hyvyydestä, minkä Herra palveliallensa Davidille
ja kansallensa Israelille tehnyt oli.

9 Ja kuin Salomo oli rakentanut Herran huoneen ja
kuninkaan huoneen, ja kaikki mitä hänen sydämensä anoi
ja halusi tehdäksensä, 2 Ilmaantui Herra Salomolle toisen
kerran, niinkuin hän oli hänelle ilmaantunut Gibeonissa. 3 Ja
Herra sanoi hänelle: Minä olen kuullut sinun rukoukses ja
anomises, joita olet minun edessäni anonut, ja olen pyhittänyt
tämän huoneen, jonkas rakentanut olet, pannakseni siihen
minun nimeni ijankaikkisesti, ja minun silmäni ja sydämeni
ovat alati siinä. 4 Ja jos sinä vallat minun edessäni, niinkuin
sinun isäs David vaeltanut on, sydämen yksinkertaisuudessa
ja vakuudessa, niin ettäs teet kaikki, mitä minä sinulle
käskenyt olen, ja pidät minun säätyni ja oikeuteni; 5 Niin
minä vahvistan sinun valtakuntas istuimen Israelin ylitse
ijankaikkisesti, niinkuin minä sinun isäs Davidin kanssa
puhunut olen, sanoen: ei sinulta pidä otettaman pois mies
Israelin istuimelta. 6 Mutta jos te käännätte teitänne peräti
pois minusta, te ja teidän lapsenne, ja ette pidä minun
käskyjäni ja säätyjäni, jotka minä olen pannut teidän eteenne,
ja menette ja palvelette vieraita jumalia ja rukoilette niitä; 7
Niin minä hävitän Israelin siitä maasta, jonka minä heille
antanut olen: ja huoneen, jonka minä nimelleni pyhittänyt
olen, heitän minä minun kasvoni edestä pois. Ja Israel
pitää oleman sananlaskuksi ja jutuksi kaikissa kansoissa. 8
Ja vaikka tämä huone on kaikkein korkein, niin kuitenkin
kaikkein, jotka siitä käyvät ohitse, pitää hämmästymän ja
viheltämän, sanoen: miksi Herra näin teki tälle maalle ja tälle
huoneelle? 9 Silloin vastataan: että he Herran Jumalansa
hylkäsivät, joka heidän isänsä Egyptin maalta johdatti ulos,
ja seurasivat muita jumalia ja kumarsivat niitä ja palvelivat
niitä; sentähden on Herra kaiken tämän pahan antanut tulla
heidän päällensä. 10 Kuin kaksikymmentä ajastaikaa kulunut
oli, joina Salomo ne kaksi huonetta rakensi, Herran huoneen
ja kuninkaan huoneen, 11 Joihin Hiram Tyron kuningas antoi
Salomolle sedripuita, honkia ja kultaa, kaiken hänen tahtonsa
jälkeen; niin kuningas Salomo antoi Hiramille kaksikymmentä
kaupunkia Galilean maassa. 12 Ja Hiram matkusti Tyrosta
katsomaan kaupungeita, jotka Salomo hänelle antanut oli;
ja ei ne hänelle kelvanneet. 13 Ja sanoi: mitkä nämä
kaupungit ovat, minun veljeni, jotkas minulle antanut olet?
Ja hän kutsui ne Kabulin maaksi tähän päivään asti. 14
Ja Hiram oli lähettänyt kuninkaalle sata ja kaksikymmentä
sentneriä kultaa. 15 Ja tämä on luku verosta, jonka kuningas
Salomo kantoi rakentaaksensa Herran huonetta, ja omaa
huonettansa, ja Milloa, ja Jerusalemin muuria, ja Hatsoria,
ja Megiddoa ja Gaseria. 16 Sillä Pharao Egyptin kuningas
oli mennyt ja voittanut Gaserin, ja polttanut sen tulella,
ja lyönyt Kanaanealaiset kuoliaaksi, jotka kaupungissa
asuivat, ja oli antanut sen tyttärellensä Salomon emännälle
lahjaksi. 17 Niin Salomo rakensi Gaserin ja alamaisen
BetHoronin, 18 Ja Baalatin ja Tadmorin, korvessa maalla, 19
Ja kaikki tavarakaupungit, jotka Salomolla olivat, ja kaikki
vaunukaupungit, ja ratsasmiesten kaupungit, ja mitä Salomo
halusi ja tahtoi rakentaa Jerusalemissa ja Libanonissa,
ja koko maassa, joka hänen vallassansa oli. 20 Kaiken
jääneen kansan Amorealaisista, Hetiläisistä, Pheresiläisistä,
Heviläisistä ja Jebusilaisista, jotka ei olleet Israelin lapsia:
21 Heidän lapsensa, jotka he jättivät heistänsä maahan,
joita Israelin lapset ei taitaneet hävittää; ne teki Salomo
verolliseksi tähän päivään asti. 22 Mutta Israelin lapsista ei
Salomo tehnyt yhtään orjaksi; vaan ne olivat sotamiehet,
ja hänen palveliansa, ja päämiehensä, ja esimiehensä,

ja hänen vaunuinsa ja ratsasmiestensä päämiehet. 23 Ja
virkamiesten päämiehiä, jotka olivat Salomon työn päällä,
oli viisisataa ja viisikymmentä, jotka kansaa hallitsivat ja
työn toimittivat. 24 Mutta Pharaon tytär meni ylös Davidin
kaupungista omaan huoneesensa, jonka (Salomo) hänelle
rakentanut oli. Silloin rakensi hän myös Millon. 25 Ja Salomo
uhrasi kolmasti vuodessa polttouhria ja kiitosuhria alttarilla,
jonka hän Herralle rakentanut oli, ja suitsutti sen päällä
Herran edessä; ja niin huone päätettiin. 26 Ja kuningas
Salomo teki myös laivan EtseonGeberissä, joka liki Elotia
on, Punaisen meren reunan tykönä Edomilaisten maalla.
27 Ja Hiram lähetti palveliansa laivaan, jotka olivat jalot
haaksimiehet ja mereen hyvin harjaantuneet, Salomon
palveliain kanssa; 28 Ja he tulivat Ophiriin ja veivät sieltä
neljäsataa ja kaksikymmentä leiviskää kultaa; ja he veivät
sen kuningas Salomolle.

10 Ja rikkaan Arabian kuningatar oli kuullut Salomon
sanoman Herran nimestä, ja tuli koettelemaan häntä
tapauksilla. 2 Ja hän tuli Jerusalemiin sangen suuren joukon
kanssa, kamelein kanssa, jotka jaloja yrttejä kannattivat,
ja aivan paljon kultaa ja kalliita kiviä. Ja kuin hän tuli
kuningas Salomon tykö, puhui hän hänelle kaikki, mitä hän
sydämessänsä aikonut oli. 3 Ja Salomo ilmoitti hänelle kaikki
hänen sanansa: ei ollut mitään kuninkaalta salattu, jota ei hän
hänelle ilmoittanut. 4 Koska rikkaan Arabian kuningatar näki
kaiken Salomon taidon ja huoneen, jonka hän rakentanut
oli, 5 Ja ruat hänen pöydällänsä, ja hänen palveliainsa
asuinsiat, kunkin heidän virkansa, ja heidän vaatteensa, ja
hänen juomansa laskiat ja polttouhrinsa, jonka hän Herran
huoneessa uhrasi, tuli hän liki hengettömäksi. 6 Sitte sanoi
hän kuninkaalle: se on tosi, minkä minä sinusta kuullut
olen minun maalleni, ja sinun menostas, ja sinun taidostas.
7 Ja en minä uskonut sitä ennenkuin minä tulin itse, ja
minä olen sen nyt silmilläni nähnyt, ja katso, ei ole minulle
puoliakaan sanottu: sinulla on enempi taitoa ja hyvyyttä,
kuin sanoma on, jonka minä kuullut olen. 8 Autuaat ovat
sinun miehes ja sinun palvelias, jotka aina sinun edessäs
seisovat ja kuuntelevat sinun taitoas. 9 Kiitetty olkoon Herra
sinun Jumalas, joka sinuun on mielistynyt, sinun Israelin
istuimelle pannaksensa! Sentähden että Herra rakastaa
Israelia ijankaikkisesti, on hän pannut sinun kuninkaaksi
tuomiota ja oikeutta tekemään. 10 Ja hän antoi kuninkaalle
kaksikymmentä toistasataa sentneriä kultaa ja sangen paljon
jaloja yrttejä ja kalliita kiviä. Ei tullut sinne sitte niin paljo
kalliita yrttejä, kuin rikkaan Arabian kuningatar kuningas
Salomolle antoi; 11 Siihen myös Hiramin haahdet, jotka
kultaa toivat Ophirista, ja sangen paljo Hebenin puita ja
kalliita kiviä. 12 Ja kuningas antoi tehdä Hebenin puista
patsaita Herran huoneesen ja kuninkaan huoneesen, ja
kanteleet ja harput soittajille. Ei tullut sinne sitte niin paljo
Hebenin puita, eikä myös nähty ole tähän päivään asti. 13
Ja kuningas Salomo antoi rikkaan Arabian kuningattarelle
kaikki, mitä hän pyysi ja anoi häneltä, paitsi mitä hän hänelle
itse antoi. Ja hän palasi ja meni palvelioinensa omalle
maallensa. 14 Mutta kullan paino, jonka he joka vuosi
toivat Salomolle, oli kuusisataa ja kuusiseitsemättäkymmentä
sentneriä kultaa, 15 Ilman sitä mitä kauppamiehet ja yrttein
myyjät, niin myös kaikki Arabian kuninkaat ja voimalliset
maalta (toivat hänelle.) 16 Ja kuningas Salomo antoi myös
tehdä parhaasta kullasta kaksisataa keihästä, kuusisataa
kultapenninkiä antoi hän panna jokaiseen keihääseen; 17 Ja
kolmesataa kilpeä parhaasta kullasta, ja kolme leiviskää
kultaa jokaiseen kilpeen; ja kuningas pani ne Libanonin
metsähuoneesen. 18 Ja kuningas teki suuren istuimen
elephantin luista, ja kultasi sen selkiällä kullalla; 19 Ja
siinä istuimessa oli kuusi astuinlautaa, ja sen istuimen pää
oli ympyriäinen takaapäin, ja käsipuut olivat molemmilla
puolilla istuinta, ja kaksi jalopeuraa seisoi käsipuiden
tykönä; 20 Ja siellä seisoi kaksitoistakymmentä jalopeuraa
niiden kuuden astuinlaudan päällä molemmin puolin: ei
senkaltaista ole tehty missäkään valtakunnassa. 21 Kaikki
kuningas Salomon juoma-astiat olivat selkiästä kullasta,
ja jokainen astia Libanonin metsähuoneessa oli myös
selkiästä kullasta; sillä ei yksikään huolinut kuningas Salomon
aikana hopiasta. 22 Sillä kuninkaalla oli haaksi Tarsis
merellä Hiramin haahden kanssa; ja haaksi Tarsis tuli joka
kolmantena vuotena kerran ja toi kultaa, hopiaa, elephantin
hampaita, apinoita ja riikinkukkoja. 23 Ja näin kuningas
Salomo on tullut suuremmaksi kaikkia kuninkaita maan
päällä, rikkaudessa ja viisaudessa. 24 Kaikki maailma pyysi
nähdä Salomoa, kuullaksensa sitä taitoa, jonka Jumala oli
antanut hänen sydämeensä. 25 Ja he kukin toivat hänelle
lahjoja, hopia-astioita ja kultaisia kaluja, ja vaatteita, ja
haarniskoita, ja yrttejä, ja hevosia, ja muuleja, joka vuosi. 26
Ja Salomo kokosi vaunuja ja ratsasmiehiä, niin että hänellä
oli tuhannen ja neljäsataa vaunua ja kaksitoistakymmentä
tuhatta ratsasmiestä; ne hän pani vaunukaupunkeihin ja
kuninkaan tykö Jerusalemiin. 27 Ja kuningas teki niin, että
hopiaa oli niin paljo Jerusalemissa kuin kiviä, ja sedripuita
niin paljo kuin villifikunapuita laaksoissa. 28 Ja Salomolle
tuotiin hevosia Egyptistä, ja kudotuita kaluja, ja kuninkaan
kauppamiehet ostivat ne kalut, 29 Ja toivat Egyptistä jokaisen
vaunun kuudensadan hopiapenningin edestä, ja hevosen

sadan ja viidenkymmenen hopiapenningin edestä. Niin
veivät he niitä myös kättensä kautta kaikkein Hetiläisten
kuningasten ja Syrian kuningasten tykö.

11 Ja kunigas Salomo rakasti monta muukalaista
vaimoa, Pharaon tytärtä, ja Moabilaisia, Ammonilaisia,
Edomilaisia, Zidonilaisia ja Hetiläisiä, **2** Niistä kansoista,
joista Herra Israelin lapsille sanonut oli: älkäät menkö
heidän tykönsä, eikä hekään tulko teidän tykönne; sillä he
kääntävät totisesti teidän sydämenne jumalainsa perään.
Näihin suostui Salomo, rakastamaan heitä. **3** Ja hänellä
oli seitsemänsataa ruhtinaallista emäntää ja kolmesataa
jalkavaimoa; ja hänen vaimonsa käänsivät pois hänen
sydämensä. **4** Kuin Salomo vanheni, käänsivät hänen
emäntänsä hänen sydämensä vierasten jumalain perään, niin
ettei hänen sydämensä ollut täydellinen Herran Jumalansa
kanssa, niinkuin Davidin hänen isänsä sydän. **5** Ja niin vaelsi
Salomo Astarotin Zidonilaisten jumalan perään, ja Milkomin
Ammonilaisten kauheuden perään. **6** Ja Salomo teki pahaa
Herran edessä, ja ei seurannut Herraa täydellisesti, niinkuin
hänen isänsä David. **7** Silloin rakensi Salomo korkeuden
Kamokselle, Moabilaisten kauhistukselle, sille vuorelle,
joka on Jerusalemin edessä, ja Molokille Ammonilaisten
kauhistukselle. **8** Niin teki Salomo kaikille muukalaisille
emännillensä, jotka jumalillensa suitsuttivat ja uhrasivat. **9**
Ja Herra vihastui Salomon päälle, että hänen sydämensä
oli kääntynyt pois Herrasta Israelin Jumalasta, joka hänelle
kahdesti ilmaantunut oli. **10** Ja häntä näistä kieltänyt oli,
ettei hänen pitänyt vaeltaman vierasten jumalain perään; ja
ei kuitenkaan pitänyt, mitä Herra hänelle käskenyt oli. **11**
Sanoi siis Herra Salomolle: että se on tapahtunut sinulta,
ja et sinä pitänyt minun liittoani ja minun käskyjäni, jotka
minä sinulle käskin; niin minä totisesti repäisen valtakunnan
sinulta, ja annan sen palvelialles. **12** En minä kuitenkaan
sitä tee sinun ajallas, isäs Davidin tähden; mutta poikas
kädestä minä sen repäisen. **13** En minä kuitenkaan koko
valtakuntaa repäise: yhden sukukunnan minä annan pojalles,
Davidin minun palveliani tähden ja Jerusalemin tähden, jonka
minä olen valinnut. **14** Ja Herra nosti Salomolle vihollisen,
Hadadin Edomilaisen, kuninkaallisesta suvusta Edomissa.
15 Sillä kun David oli Edomissa, ja Joab sodanpäämies meni
hautaamaan tapetuita, ja löi kuoliaaksi kaiken miehenpuolen
Edomissa; **16** Sillä Joab ja koko Israel viipyi kuusi kuukautta
siellä, siihen asti että hän kaiken miehenpuolen Edomissa
hävitti; **17** Niin pakeni Hadad ja muutamat Edomin miehet
hänen kanssansa hänen isänsä palvelioista, ja menivät
Egyptiin; mutta Hadad oli vähä nuorukainen. **18** Ja he
nousivat Midianista ja tulivat Paraniin, ja ottivat kanssansa
miehiä Paranista, ja menivät Egyptiin, Pharaon Egyptin
kuninkaan tykö, joka antoi hänelle huoneen ja elatuksen,
ja maan hän myös antoi hänelle. **19** Ja Hadad löysi
suuren armon Pharaon edessä, niin että hän antoi hänelle
emäntänsä kuningatar Tapheneksen sisaren emännäksi. **20**
Ja Tapheneksen sisar synnytti hänelle Genubatin hänen
poikansa. Ja Taphenes kasvatti hänen Pharaon huoneessa,
niin että Genubat oli Pharaon huoneessa Pharaon lasten
seassa. **21** Kuin Hadad Egyptissä kuuli Davidin nukkuneeksi
isäinsä kanssa, ja että sodanpäämies Joab oli kuollut; sanoi
hän Pharaolle: päästä minua menemään minun maalleni, **22**
Pharao vastasi häntä: mitä sinulta puuttuu minun tykönäni,
ettäs tahdot mennä sinun maalles? Hän sanoi: ei mitään,
vaan salli minun kuitenkin mennä. **23** Ja Jumala nosti myös
hänelle vihamiehen Resonin ElJadan pojan, joka oli karannut
herraltansa HadadEseriltä Zoban kuninkaalta, **24** Ja kokosi
miehiä häntä vastaan, ja hän oli sotajoukon päämies silloin
kuin David surmasi heitä; ja he menivät Damaskuun ja
asuivat siellä, ja hallitsivat Damaskuussa. **25** Ja hän oli
Israelin vihollinen niinkauvan kuin Salomo eli, paitsi sitä
vahinkoa, jonka Hadad teki; hän kauhistui Israelia ja tuli
Syrian kuninkaaksi. **26** Niin myös Jerobeam Nebatin poika
Ephratilainen Zarebasta, Salomon palvelia; hänen äitinsä nimi
oli Zeruga, leskivaimo; hän nosti myös kätensä kuningasta
vastaan. **27** Ja tämä on syy, jonkatähden hän kätensä nosti
kuningasta vastaan: Kuin Salomo rakensi Milon, sulki hän
isänsä Davidin kaupungin raon. **28** Ja Jerobeam oli jalo
sotamies: ja koska Salomo näki nuorukaisen kelpaavaiseksi,
asetti hän hänen koko Josephin huoneen kuormain päälle.
29 Se tapahtui siihen aikaan, että Jerobeam meni ulos
Jerusalemista, ja propheta Ahia Silosta löysi hänen tiellä, ja
hänen yllänsä oli uusi hame, ja he olivat ainostansa kahden
kedolla. **30** Ja Ahia rupesi uuteen hameesen, joka hänen
yllänsä oli, ja repäisi kahdeksitoistakymmeneksi kappaleeksi,
31 Ja sanoi Jerobeamille: ota kymmenen kappaletta sinulle;
sillä näin sanoo Herra Israelin Jumala: katso, minä repäisen
valtakunnan Salomon kädestä, ja annan sinulle kymmenen
sukukuntaa: **32** Yksi sukukunta jää hänelle, Davidin minun
palveliani tähden ja Jerusalemin kaupungin tähden, jonka
minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista. **33** Että he
ovat minun hyljänneet ja kumartaneet Astarotia Zidonilaisten
jumalaa, Kamosta Moabilaisten jumalaa ja Milkomia Ammonin
lasten jumalaa, ja ei vaeltaneet minun tielläni eikä tehneet,
mitä minulle kelpasi, minun säätyjäni ja minun oikeuttani,
niinkuin David hänen isänsä. **34** En minä kuitenkaan ota
kaikea valtakuntaa hänen kädestänsä, vaan teen hänen

ruhtinaaksi hänen elinajaksensa, Davidin minun palveliani
tähden, jonka minä valitsin; sillä hän piti minun käskyni
ja säätyni. 35 Mutta hänen poikansa kädestä otan minä
valtakunnan, ja annan sinulle kymmenen sukukuntaa. 36
Mutta hänen pojallensa annan minä yhden sukukunnan,
että minun palveliallani Davidilla olis aina valkeus minun
edessäni Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä
olen valinnut minulleni, pannakseni nimeni sinne. 37 Niin
otan minä nyt sinun hallitsemaan kaikissa mitä sydämes
halajaa, ja sinun pitää oleman Israelin kuningas. 38 Jos sinä
kuulet kaikkia, mitä minä sinulle käsken, ja vaellat minun
tielläni, ja teet mitä minulle kelpaa, pitäen minun säätyni ja
käskyni, niin kuin David minun palveliani teki; niin minä olen
sinun kanssas, ja rakennan sinulle vahvan huoneen, niinkuin
minä Davidille rakensin, ja annan sinulle Israelin. 39 Ja näin
alennan minä sentähden Davidin siemenen, en kuitenkaan
ijankaikkisesti. 40 Mutta Salomo pyysi tappaa Jerobeamia.
Niin Jerobeam nousi ja pakeni Egyptiin, Sisakin, Egyptin
kuninkaan tykö, ja oli Egyptissä Salomon kuolemaan asti.
41 Mitä muuta Salomosta sanomista on, hänen tekonsa ja
taitonsa: eikö ne ole kirjoitetut Salomon aikakirjassa? 42
Mutta aika, kuin Salomo hallitsi Jerusalemissa kaiken Israelin
ylitse, oli neljäkymmentä ajastaikaa. 43 Ja Salomo nukkui
isäinsä kanssa ja haudattiin isänsä Davidin kaupunkiin. Ja
hänen poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

12 Ja Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli silloin
tullut Sikemiin, tekemään häntä kuninkaaksi. 2 Ja
Jerobeam Nebatin poika kuuli sen ollessansa Egyptissä,
johon hän kuningas Salomon edestä paennut oli: (ja
Jerobeam viipyi Egyptissä.) 3 Ja he olivat lähettäneet häntä
kutsumaan; ja Jerobeam tuli ja koko Israelin joukko, ja he
puhuivat Rehabeamille ja sanoivat: 4 Sinun isäs on meidän
ikeemme raskauttanut: niin huojenna nyt sinä isäs kova
palvelus ja raskas ijes, jonka hän meidän päällemme pannut
on, niin me palvelemme sinua. 5 Mutta hän sanoi heille:
menkäät pois kolmanteen päivään asti ja tulkaat jälleen
minun tyköni; ja kansa meni. 6 Niin kuningas Rehabeam piti
neuvoa vanhempain kanssa, jotka hänen isänsä Salomon
edessä seisoivat, kuin hän vielä eli, ja sanoi: kuinka te
neuvotte vastaamaan tätä kansaa? 7 He puhuivat hänelle
sanoen: jos sinä palvelet tänäpänä tätä kansaa ja noudat
heidän mielensä, ja vastaat heitä ja annat heille hyviä sanoja;
niin he ovat sinun palvelias kaiken sinun elinaikas. 8 Mutta
hän hylkäsi vanhimpain neuvon, jonka he hänelle antaneet
olivat, ja piti neuvoa nuorukaisten kanssa, jotka hänen
kanssansa kasvaneet olivat ja hänen edessänsä seisoivat. 9
Ja hän sanoi niille: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa,
joka minulle on puhunut sanoen: Huojenna se ijes, jonka
isäs meidän päällemme pannut on? 10 Ja nuorukaiset, jotka
hänen kanssansa kasvaneet olivat, puhuivat hänelle sanoen:
näin pitää sinun sanoman kansalle, joka sinulle sanoo:
sinun isäs on meidän ikeemme raskauttanut, huojenna se
meiltä! sille pitää sinun sanoman: minun pienin sormeni
on paksumpi kuin minun isäni kupeet. 11 Minun isäni on
teidän ikeenne raskauttanut, mutta minä lisään vielä nyt
teidän ikeesenne: minun isäni on kurittanut teitä ruoskilla,
vaan minä kuritan teitä skorpioneilla. 12 Niin Jerobeam ja
kaikki kansa tuli Rehabeamin tykö kolmantena päivänä,
niinkuin kuningas puhunut ja sanonut oli: tulkaat minun
tyköni jälleen kolmantena päivänä. 13 Ja kuningas vastasi
kovin kansaa, ja hylkäsi sen neuvon, jonka vanhimmat
olivat hänelle antaneet, 14 Ja puhui heille niinkuin nuoret
olivat neuvoneet, ja sanoi: minun isäni on teidän ikeenne
raskauttanut, mutta minä lisään teidän ikeesenne vielä:
minun isäni on teitä kurittanut ruoskilla, vaan minä kuritan
teitä skorpioneilla. 15 Ja ei kuningas kuullut kansaa; sillä
Herra oli sen niin kääntänyt, vahvistaaksensa sanansa
jonka Herra puhui Jerobeamille Nebatin pojalle Ahian kautta
Silosta. 16 Kuin koko Israel sen näki, ettei kuningas kuullut
heitä, vastasi kansa kuningasta ja sanoi: mikä osa meillä
on Davidissa? eli perimys Isain pojassa? Israel, mene
majoilles! katso siis sinä, David huonettas! Ja Israel meni
majoillensa, 17 Niin että Rehabeam ainoastansa vallitsi
ne Israelin lapset, jotka Juudan kaupungeissa asuivat. 18
Ja kuin kuningas Rehabeam lähetti Adoramin verorahan
haltian matkaan, niin koko Israel kivitti hänen, niin että hän
kuoli. Mutta kuningas Rehabeam astui nopiasti vaunuihin
ja pakeni Jerusalemiin. 19 Ja niin erkani Israel Davidin
huoneesta, hamaan tähän päivään asti. 20 Kuin koko Israel
kuuli Jerobeamin tulleeksi jälleen, lähettivät he ja käskivät
kutsua hänen kansan eteen, ja tekivät hänen kaiken Israelin
kuninkaaksi; ja ei yksikään seurannut Davidin huonetta,
vaan Juudan suku ainoastansa. 21 Ja kuin Rehabeam
tuli Jerusalemiin, kokosi hän koko Juudan huoneen ja
BenJaminin suvun, sata ja kahdeksankymmentä tuhatta
valittua sotamiestä, sotimaan Israelin huonetta vastaan ja
omistamaan valtakuntaa Rehabeamille Salomon pojalle
jälleen. 22 Mutta Jumalan sana tuli sen Jumalan miehen
Semajan tykö, sanoen: 23 Puhu Rehabeamille Salomon
pojalle Juudan kuninkaalle ja koko Juudan huoneelle, ja
BenJaminille ja jääneelle kansalle, ja sano: 24 Näin sanoo
Herra: älkäät menkö sotimaan teidän veljiänne Israelin
lapsia vastaan. Palatkaan jokainen kotiansa; sillä se on

minulta tapahtunut. Ja he kuulivat Herran sanan ja palasivat
menemään Herran sanan jälkeen. 25 Ja Jerobeam rakensi
Sikemin Ephraimin vuorelle ja asui siinä, ja läksi sieltä ja
rakensi Pnuelin. 26 Ja Jerobeam ajatteli sydämessänsä:
nyt valtakunta tulee Davidin huoneelle jälleen: 27 Jos tämä
kansa menee Jerusalemiin uhraamaan Herran huoneesen, ja
tämän kansan sydän kääntyy jälleen herransa Rehabeamin
Juudan kuninkaan puoleen; niin he tappavat minun ja
palajavat jälleen Rehabeamin Juudan kuninkaan tykö. 28 Ja
kuningas piti neuvon ja teki kaksi kultaista vasikkaa; ja hän
sanoi heille: teidän on työläs mennä Jerusalemiin, katso,
tässä on sinun Jumalas, Israel, joka sinun on johdattanut
Egyptin maalta. 29 Ja pani niistä yhden Beteliin, ja toisen
pani hän Daniin. 30 Ja se asia joutui synniksi; sillä kansa
meni sen yhden eteen hamaan Daniin. 31 Niin teki hän myös
huoneen kukkulalle ja teki papit halvimmista kansan seasta,
jotka ei Levin lapsia olleet. 32 Ja Jerobeam teki juhlan
viidentenätoistakymmenentenä päivänä, kahdeksantena
kuukautena, niin kuin Juudan juhlapäivän, ja uhrasi alttarilla.
Niin hän myös teki Betelissä, uhraten vasikoille, jotka hän
tehnyt oli. Ja hän toimitti Betelin papit kukkuloille, jotka hän
tehnyt oli. 33 Ja hän uhrasi alttarilla, (jonka hän Beteliin tehnyt
oli) viidentenätoistakymmenentenä päivänä kahdeksantena
kuukautena, jonka hän sydämessänsä ajatellut oli. Ja teki
Israelin lapsille juhlan, ja uhrasi alttarilla suitsutukseksi.

13 Ja katso, Jumalan mies tuli Juudasta Herran sanan
kanssa Beteliin; ja Jerobeam seisoi alttarin tykönä
suitsuttamassa. 2 Ja hän huusi alttaria vastaan Herran
sanan kautta ja sanoi: alttari, alttari! Näin sanoo Herra:
katso, Davidin huoneelle on syntyvä poika, Josia nimeltä:
hän on uhraava sinun päälläs korkeuden pappeja, jotka
sinun päälläs suitsuttavat, ja on polttava ihmisen luita sinun
päälläs. 3 Ja hän antoi sinä päivänä ihmeen ja sanoi: tämä
on se ihme, jonka Herra puhunut on: katso, alttarin pitää
halkeaman, ja tuhka, joka sen päällä on, pitää hajoitettaman.
4 Kuin kuningas kuuli sanan siltä Jumalan mieheltä, joka
alttaria vastaan Betelissä huutanut oli, ojensi Jerobeam
kätensä alttarin tyköä ja sanoi: ottakaat häntä kiinni. Ja
hänen kätensä kuivettui, jonka hän häntä vastaan ojensi,
ja ei hän taitanut sitä vetää jälleen puoleensa. 5 Ja alttari
halkesi, ja tuhka hajoitettiin alttarilta, sen ihmeen jälkeen,
jonka Jumalan mies Herran sanan kautta antanut oli. 6
Ja kuningas vastasi ja sanoi Jumalan miehelle: nöyryytä
nyt sinus rukouksella Herran Jumalas kasvoin edessä, ja
rukoile minun edestäni, että käteni taipuis minun tyköni.
Niin Jumalan mies rukoili nöyrästi Herraa, ja kuninkaan käsi
taipui jälleen hänen puoleensa ja tuli niinkuin se oli ennenkin
ollut. 7 Ja kuningas puhui Jumalan miehelle: tule kotia minun
kanssani ja virvoita itses: minä annan sinulle lahjan. 8 Mutta
Jumalan mies sanoi kuninkaalle: vaikkas antaisit minulle
puolen huonettas, en minä sittenkään tulisi sinun kanssas,
enkä syö tässä paikassa leipää enkä juo vettä. 9 Sillä niin
käski minua Herran sanansa kautta, sanoen: ei sinun pidä
leipää syömän eikä vettä juoman, eikä myös palajaman sitä
tietä, jota sinä mennyt olet. 10 Ja hän meni toista tietä ja
ei palannut sitä tietä, jota hän Beteliin tullut oli. 11 Mutta
Betelissä asui vanha propheta; hänen tykönsä tuli hänen
poikansa ja jutteli hänelle kaikki, mitä Jumalan mies teki sinä
päivänä Betelissä, ja sanat, jotka hän kuninkaalle sanonut
oli, he juttelivat isällensä. 12 Ja heidän isänsä sanoi heille,
mitä tietä hän meni? ja hänen poikansa osoittivat hänelle
tien, jota Juudasta tullut Jumalan mies vaeltanut oli. 13
Mutta hän sanoi pojillensa: satuloikaat minulle aasi. Ja kuin
he olivat satuloineet aasin, istui hän sen selkään. 14 Ja
meni sen Jumalan miehen perään, ja löysi hänen istumassa
tammen alla, ja sanoi hänelle, sinäkö se Jumalan mies olet,
joka Juudasta tullut olet? Hän sanoi: minä. 15 Hän sanoi
hänelle: tule minun kanssani kotia ja syö leipää. 16 Hän
sanoi: en minä taida palata sinun kanssas enkä tulla sinun
tykös: en minä syö leipää enkä juo vettä sinun kanssas tässä
paikassa. 17 Sillä minun kanssani on puhuttu Herran sanan
kautta: ei sinun pidä siellä leipää syömän eikä vettä juoman,
ei myös sinun pidä palajaman sitä tietä, jota sinä sinne
mennyt olet. 18 Hän sanoi hänelle: minä olen myös propheta
niinkuin sinäkin, ja enkeli on puhunut minun kanssani Herran
sanan kautta ja sanonut: vie häntä kanssas huoneeses
syömään leipää ja juomaan vettä. Mutta hän valehteli hänen
edessänsä. 19 Ja hän palasi hänen kanssansa, ja söi leipää
ja joi vettä hänen huoneessansa. 20 Ja tapahtui, kuin he
istuivat pöydän tykönä, että Herran sana tuli prophetan työ,
joka hänen palauttanut oli, 21 Ja hän huusi Jumalan miehelle,
joka Juudasta tullut oli, ja sanoi: näin sanoo Herra: ettäs
olet Herran käskylle tottelematoin ollut, ja et ole sitä käskyä
pitänyt, jonka Herra sinun Jumalas käskenyt on, 22 Ja olet
palannut syömään leipää ja juomaan vettä siinä paikassa,
josta sinulle sanottu oli: ei sinun pidä siellä leipää syömän
eikä vettä juoman: ei pidä sinun ruumiis tuleman sinun isäis
hautaan. 23 Ja kuin hän leipää syönyt ja vettä juonut oli,
satuloitsi hän aasin prophetalle, jonka hän palauttanut oli. 24
Ja koska hän meni pois, kohtasi hänen jalopeura tiellä ja
tappoi hänen. Ja hänen ruumiinsa makasi heitettynä tiellä, ja
aasi seisoi hänen sivussansa, ja jalopeura seisoi lähinnä
ruumista. 25 Ja katso, koska siitä kävi ihmisiä ohitse, näkivät

he ruumiin heitetyksi tielle ja jalopeuran seisovan ruumiin
tykönä; ja he tulivat ja sanoivat sen kaupungissa, jossa
vanha propheta asui. 26 Kuin propheta sen kuuli, joka hänen
tieltä palauttanut oli, sanoi hän: se on Jumalan mies, joka
Herran käskylle tottelematoin oli; sentähden on Herra hänen
antanut jalopeuralle, ja se on musertanut ja tappanut hänen
niiden sanain jälkeen, jotka Herra hänelle sanonut oli. 27 Ja
sanoi pojillensa: satuloikaat minulle aasi. Ja koska he olivat
satuloineet, 28 Meni hän sinne, ja löysi hänen ruumiinsa
heitetyksi tielle, ja aasin ja jalopeuran seisovan ruumiin
tykönä. Ei jalopeura ollut syönyt ruumista eikä reväissyt
aasia. 29 Niin otta propheta sen Jumalan miehen ruumiin ja
pani aasinsa päälle, ja vei sen takaperin; ja vanha propheta
tuli kaupunkiin itkemään ja hautaamaan häntä. 30 Ja hän
pani ruumiin omaan hautaansa, ja he itkivät häntä: oi minun
veljeni! 31 Ja kuin he olivat haudanneet hänen, puhui hän
pojillensa, sanoen: koska minä kuolen, niin haudatkaat
minua siihen hautaan, johon Jumalan mies haudattu on, ja
pankaat minun luuni hänen luidensa sivuun. 32 Sillä se on
tapahtuva, minkä hän alttaria ja Beteliä vastaan Herran sanan
kautta huutanut oli, ja kaikkia korkeuden huoneita vastaan,
jotka Samarian kaupungeissa ovat. 33 Mutta kuin nämät
tapahtuneet olivat, ei Jerobeam kääntänytkään itseänsä
pahalta tieltänsä pois, mutta meni ja teki taas korkeuden
pappeja halvimmista kansan seassa; kenenkä hän tahtoi,
sen käden hän täytti, ja se tuli korkeuden papiksi. 34 Ja
tämä asia tapahtui Jerobeamin huoneelle synniksi, ja että
hän piti hävitettämän ja hukutettaman maan päältä.

14 Siihen aikaan sairasti Abia Jerobemin poika. 2 Ja
Jerobeam sanoi emännällensä: nouse ja muuta itses,
niin ettei yksikään tuntisi sinua Jerobeamin emännäksi; ja
mene Siloon. Katso siellä on propheta Ahia, joka minulle
sanoi: että minä olen tuleva tämän kansan kuninkaaksi. 3 Ja
ota kätees kymmenen leipää ja kyrsää, ja astia hunajaa,
ja mene hänen tykönsä, että hän sanois sinulle, mitä
nuorukaiselle tapahtuu. 4 Ja Jerobeamin emäntä teki niin,
nousi ja meni Siloon, ja tuli Ahian huoneesen; mutta ei
Ahia taitanut nähdä, sillä hänen silmänsä olivat pimenneet
vanhuudesta. 5 Mutta Herra sanoi Ahialle: katso Jerobeamin
emäntä tulee kysymään sinulta yhtä asiaa pojastansa, sillä
hän on sairas; niin puhu sinä hänelle niin ja niin. Ja kuin
hän tuli sisälle, piti hän itsensä outona. 6 Kuin Ahia kuuli
ovessa hänen jalkainsa töminän, sanoi hän: tule sisälle, sinä
Jerobeamin emäntä: kuinkas itses niin outona pidät? Minä
olen lähtetty sinun tykös kovan sanoman kanssa. 7 Mene
ja sano Jerobeamille: näin sanoo Herra Israelin Jumala:
että minä olen korottanut sinun kansan seasta ja pannut
sinun minun kansani Israelin ruhtinaaksi, 8 Ja olen reväissyt
valtakunnan Davidin huoneelta pois, ja antanut sen sinulle:
mutta et sinä ole ollut niinkuin minun palveliani David, joka
piti minun käskyni ja vaelsi minun jälkeeni kaikella sydämellä,
ja teki ainoastaan mitä minulle kelvollinen oli; 9 Mutta sinä
olet tehnyt pahemmin kaikkia muita, jotka sinun edelläs
olleet ovat, ja sinä olet mennyt ja tehnyt itselles vieraita
jumalia ja valetuita kuvia kehoittaakses minua vihaan, ja
olet heittänyt minun selkäs taa; 10 Sentähden katso, minä
annan tulla pahaa Jerobeamin huoneen päälle, ja hukutan
Jerobeamista sen, joka vetensä seinään heittää, suljetun
ja hyljätyn Israelissa, ja käväisen Jerobeamin huoneen
sukukunnan, niinkuin tunkio käväistään, perikatoonsa asti.
11 Joka Jerobeamista kuolee kaupungissa, se pitää koirilta
syötämän, mutta joka kuolee kedolla, se pitää taivaan
linnuilta syötämän; sillä Herra on sen puhunut. 12 Niin nouse
sinä ja mene kotias, ja kuin jalkas astuu kaupunkiin, niin
pojan pitää kuoleman. 13 Ja koko Israel itkee häntä ja
hautaa hänen, sillä ainoastansa tämä tulee Jerobeamista
hautaan, että jotakin hyvää on löydetty hänen tykönänsä,
Herran Israelin Jumalan edessä, Jerobeamin huoneessa. 14
Ja Herra herättää itsellensä yhden Israelin kuninkaan, se on
hävittävä Jerobeamin huoneen sinä päivänä: ja mitä jo on
tapahtunut? 15 Ja Herra lyö Israelin niinkuin ruoko häälyy
vedessä, ja repii Israelin tästä hyvästä maasta, jonka hän
heidän isillensä antanut on, ja hajottaa heidät virran ylitse;
että he ovat itsellensä tehneet metsistöitä, vihoittaksensa
Herraa: 16 Ja hylkää Israelin, Jerobeamin synnin tähden,
joka syntiä teki ja saatti Israelin syntiä tekemään. 17 Ja
Jerobeamin emäntä nousi ja meni, ja tuli Tirtsaan; ja kuin
hän astui huoneen kynnykseen, kuoli nuorukainen. 18 Ja he
hautasivat hänen, ja koko Israel itki häntä, Herran sanan
jälkeen, jonka hän palveliansa propheta Ahian kautta sanonut
oli. 19 Mitä enempi Jerobeamista on sanomista, kuinka hän
soti ja kuinka hän hallitsi: katso se on kirjoitettu Israelin
kuningasten aikakirjassa. 20 Ja aika, jonka Jerobeam hallitsi,
oli kaksikolmattakymmentä ajastaikaa; ja hän nukkui isäinsä
kanssa; ja hänen poikansa Nadab tuli kuninkaaksi hänen
siaansa. 21 Niin oli Rehabeam, Salomon poika kuningas
Juudassa, ja oli yhdenviidettäkymmentä ajastaikainen
tultuansa kuninkaaksi, ja hallitsi seitsemäntoistakymmentä
ajastaikaa Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka Herra
valinnut on kaikista Israelin sukukunnista, pannaksensa siihen
nimensä; ja hänen äitinsä nimi oli Naema Ammonilainen.
22 Ja Juuda teki pahaa Herran edessä; ja he saattivat
hänen enempi kiivaaksi, kuin kaikki heidän esi-isänsä
olivat tehneet synneillänsä, joita he tekivät. 23 Sillä hekin

rakensivat itsellensä korkeuksia, patsaita ja metsistöitä
kaikille korkeille vuorille ja kaikkein viheriäisten puiden alle.
24 Ja maakunnassa oli huorintekijöitä; ja he tekivät kaikki
pakanain kauhistukset, jotka Herra Israelin lasten edestä oli
ajanut pois. 25 Ja tapahtui viidennellä kuningas Rehabeamin
ajastajalla, että Sisak Egyptin kuningas meni Jerusalemia
vastaan, 26 Ja otti Herran huoneen tavarat, ja kuninkaan
huoneen tavarat, ja kaiken mitä sieltä taidettiin ottaa, ja
otti kaikki kultaiset kilvet, jota Salomo oli antanut tehdä,
27 Joiden siaan kuningas Rehabeam antoi tehdä vaskisia
kilpiä, ja antoi ne ylimmäisten vartioittensa haltuun, jotka
kuninkaan huoneen ovea vartioitsivat. 28 Ja niin usein kuin
kuningas meni Herran huoneesen, kantoivat vartiat niitä, ja
veivät ne vartiakamariin jälleen. 29 Mitä enempi Rehabeamin
asioista on sanomista ja kaikista mitä hän tehnyt oli: eikö
se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? 30 Ja
Rehabeamin ja Jerobeamin välillä oli sota kaikkina heidän
päivinänsä. 31 Ja Rehabeam nukkui isäinsä kanssa ja
haudattiin isäinsä tykö Davidin kaupunkiin. Ja hänen äitinsä
nimi oli Naema Ammonilainen. Ja hänen poikansa Abiam tuli
kuninkaaksi hänen siaansa.

15 Niin oli kuningas Jerobeamin Nebatin pojan
kahdeksantena vuotena toistakymmentä Abiam
kuningas Juudassa, 2 Ja hallitsi kolme ajastaikaa
Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Maeka Abisalomin tytär.
3 Ja hän vaelsi kaikissa isänsä synneissä, jotka hän oli tehnyt
hänen edellänsä, ja ei ollut hänen sydämensä vakaa Herran
hänen Jumalansa edessä, niinkuin Davidin hänen isänsä
sydän oli. 4 Mutta Davidin täden antoi Herra hänen Jumalansa
hänelle valkeuden Jerusalemissa, herättääksensä hänelle
pojan hänen jälkeensä, ja asettaaksensa Jerusalemiin;
5 Sillä David oli tehnyt mitä oikein on Herran edessä,
ja ei poikennut kaikista, mitä hän hänelle käskenyt oli,
kaikkena elinaikanansa, paitsi Urian Hetiläisen asiaa. 6
Mutta Rehabeam ja Jerobeam sotivat keskenänsä kaiken
elinaikansa. 7 Mitä enempi on sanomista Abiamista ja kaikista
hänen töistänsä, eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten
aikakirjassa? Ja Abiam soti Jerobeamin kanssa. 8 Niin Abiam
nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin Davidin kaupunkiin;
ja Asa hänen poikansa hallitsi hänen perässänsä. 9 Ja
kahdentenakymmenentenä Jerobeamin Israelin kuninkaan
vuonna oli Asa kuningas Juudassa. 10 Ja hallitsi yhden
ajastajan viidettäkymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä
nimi oli Maeka Abisalomin tytär. 11 Ja Asa teki kelvollisesti
Herran edessä, niinkuin David hänen isänsä, 12 Ja karkoitti
huorintekijät maalta, ja ajoi pois kaikki epäjumalat, jotka
hänen isänsä tehneet olivat. 13 Ja vielä sitten pani hän
äitinsä Maekan viralta pois, että hän oli tehnyt Mipletsetin
metsistön; vaan Asa kukisti hänen Mipletsetinsä ja poltti sen
Kidronin ojan tykönä. 14 Mutta kukkuloita ei hän kukistanut;
kuitenkin Asan sydän oli vakaa Herran edessä kaiken
elinaikansa. 15 Ja hän vei sisälle mitä hänen isänsä oli
pyhittänyt, ja Herran huoneen pyhät kalut: hopian ja kullan ja
astiat. 16 Mutta Asan ja Baesan Israelin kuninkaan välillä
oli sota kaiken heidän elinaikansa. 17 Vaan Baesa Israelin
kuningas nousi Juudaa vastaan ja rakensi Raman, ettei
yksikään vaeltaisi ulos taikka sisälle Asan Juudan kuninkaan
puolelta. 18 Silloin otti Asa kaiken hopian ja kullan, jotka
Herran huoneen tavaroista ja kuninkaan huoneen tavaroista
jääneet olivat, ja antoi ne palveliansa käsiin, jotka kuningas
Asa lähetti Benhadadille Tabrimmonin Hesionin pojan pojalle
Syrian kuninkaalle, joka asui Damaskussa, ja käski sanoa
hänelle: 19 Minun ja sinun vaiheella, ja minun isäni ja sinun
isäs vaiheella on liitto: katso minä lähetin sinulle hopiaa ja
kultaa lahjaksi, ettäs rikkoisit sen liiton, minkä sinä Baesan
Israelin kuninkaan kanssa tehnyt olet, että hän erkanis
minusta. 20 Ja Benhadad oli kuuliainen kuningas Asalle, ja
lähetti sodanpäämiehet Israelin kaupunkeihin, ja löi Iionin ja
Danin ja Abelin Betmaekan, ja koko Kinerotin, ynnä kaiken
Naphtalin maakunnan kanssa. 21 Kuin Baesa sen kuuli,
lakkasi hän rakentamasta Ramaa, ja meni Tirtsaan. 22 Mutta
kuningas Asa lähetti sanoman kaiken Juudan ympäri: ei
tässä pidä yksikään nuhteetoin oleman. Ja he kukistivat kivet
ja puut Ramasta, joita Baesa oli rakentanut; ja kuningas
Asa rakensi niistä Geban BanJaminista ja Mitspan. 23 Mitä
muuta on kuningas Asasta puhumista, ja kaikesta hänen
vallastansa, ja kaikista hänen töistänsä, ja kaupungeista,
jotka hän rakentanut oli: eikö se ole kirjoitettu Juudan
kuningasten aikakirjassa? paitsi että hän oli vanhuudellansa
sairas jaloista. 24 Ja Asa nukkui isäinsä kanssa ja haudatiin
isäinsä kanssa isänsä Davidin kaupunkiin. Ja Josaphat
hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen peräänsä. 25 Ja
Nadab Jerobeamin poika oli Israelin kuningas toisena Asan
Juudan kuninkaan vuonna, ja hallitsi Israelissa kaksi vuotta,
26 Ja teki pahaa Herran edessä, ja vaelsi isänsä teillä
ja hänen synneissänsä, joilla hän saatti Israelin syntiä
tekemään. 27 Ja Baesa Ahian poika Isaskarin huoneesta
teki liiton häntä vastaan, ja Baesa löi hänen Philistealaisten
Gibetonissa; sillä Nadab ja koko Israel piirittivät Gibetonin.
28 Sitte tappoi Baesa hänen kolmantena Asan Juudan
kuninkaan vuonna, ja tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 29
Koska hän oli kuningas, löi hän kuoliaaksi kaiken Jerobeamin
huoneen, ja ei jättänyt yhtään ainoaa henkeä Jerobeamin

huoneesta, siihenasti että hän hävitti hänen, Herran sanan
jälkeen, joka oli sanottu hänen palvelialtansa Ahialta Silosta,
30 Jerobeamin syntein tähden, jotka hän teki, ja jolla hän
saatti Israelin syntiä tekemään, sillä vihoittamisella, jolla hän
vihaan kehoitti Herran Israelin Jumalan. 31 Mitä enempi
Nadabista on sanomista ja kaikista hänen töistänsä: eikö
se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 32
Mutta Asa ja Baesa Israelin kuningas sotivat keskenänsä
kaiken ikänsä. 33 Kolmantena Asan Juudan kuninkaan
vuonna oli Baesa Ahian poika koko Israelin kuningas
Tirtsassa, neljäkolmattakymmentä ajastaikaa. 34 Ja hän teki
pahaa Herran edessä, ja vaelsi Jerobeamin teillä ja hänen
synneissänsä, joilla hän saatti Israelin syntiä tekemään.

16 Niin tuli Herran sana Jehun Hananin pojan tykö Baesaa
vastaan, sanoen: 2 Että minä olen ylentänyt sinun
tomusta ja tehnyt sinun minun kansani Israelin ruhtinaaksi,
ja kuitenkin sinä olet vaeltanut Jerobeamin teillä ja saattanut
minun kansani Israelin syntiä tekemään, niin ettäs vihoitat
minun heidän synneillänsä; 3 Katso, minä hävitän Baesan
perilliset ja hänen huoneensa perilliset, ja annan sinun
huonees tulla niinkuin Jerobeamin Nebatin pojan huoneen:
4 Joka Baesan suvusta kuolee kaupungissa, se pitää koirilta
syötämän, ja joka kuolee kedolla se pitää taivaan linnuilta
syötämän. 5 Mitä enempi on puhumista Baesasta ja hänen
töistänsä ja voimastansa: eikö se ole kirjoitettu Israelin
kuningasten aikakirjassa? 6 Ja Baesa nukkui isäinsä kanssa
ja haudattiin Tirtsaan. Ja hänen poikansa Ella tuli kuninkaaksi
hänen siaansa. 7 Ja Herran sana tuli prophetan Jehun
Hananin pojan kautta Baesaa ja hänen huonettansa vastaan,
ja kaikkea pahuutta vastaan, minkä hän Herran edessä tehnyt
oli, vihoittaaksensa häntä kättensä töillä, että sen piti tuleman
niinkuin Jerobeamin huone, ja sentähden että hän hänen
tappanut oli. 8 Asan Juudan kuninkaan kuudentena vuonna
kolmattakymmentä oli Ella Baesan poika Israelin kuningas
Tirtsassa kaksi ajastaikaa. 9 Mutta hänen palveliansa Simri,
joka hallitsi puolet vaunuja, teki liiton häntä vastaan: kuin
hän tuli Tirtsaan, niin hän joi ja juopui Artsan tykönä, joka
oli Tirtsan kartanon haltia. 10 Ja Simri tuli ja löi hänen, ja
tappoi hänen Asan Juudan kuninkaan seitsemäntenä vuonna
kolmattakymmentä, ja tuli hänen siaansa kuninkaaksi. 11 Ja
kuin hän oli kuningas ja istui kuninkaallisella istuimellansa, löi
hän kaiken Baesan huoneen ja ei jättänyt yhtäkään seinään
vettänsä heittävää, eikä perillisiä eli lankoja. 12 Ja niin hävitti
Simri koko Baesan huoneen, Herran sanan jälkeen, joka
Baesalle oli puhuttu propheta Jehun kautta. 13 Kaikkein
Baesan ja hänen poikansa Ellan syntein tähden, joita he olivat
tehneet, ja olivat saattaneet Israelin syntiä tekemään, ja olivat
vihoittaneet Herran Israelin Jumalan turhuudellansa. 14 Mitä
enempi on sanomista Ellasta ja kaikista hänen menoistansa:
eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 15
Seitsemäntenä kolmattakymmentä Asan Juudan kuninkaan
vuonna oli Simri kuningas Tirtsassa seitsemän päivää;
sillä väki oli sioittanut itsensä Philistealaisten Gibetonissa.
16 Koska väki leirissä ollessansa kuuli sanottavan Simrin
tehneen liiton ja tappaneen kuninkaan, niin koko Israel
vahvisti sinä päivänä Omrin sodanpäämiehen Israelin
kuninkaaksi leirissä. 17 Ja Omri meni ylös ja koko Israel
hänen kanssansa Gibetonista, ja ahdistivat Tirtsan. 18 Koska
Simri näki kaupungin voitettavan, meni hän kuninkaallisen
huoneen saliin, ja poltti itsensä kuninkaallisen huoneen
kanssa ja kuoli. 19 Synteinsä tähden, jotka hän oli tehnyt: sillä
hän oli tehnyt pahaa Herran edessä ja vaeltanut Jerobeamin
teillä ja niissä synneissä, jotka hän oli tehnyt ja joilla hän oli
saattanut Israelinkin syntiä tekemään. 20 Mitä enempi on
sanomista Simristä, ja kuinka hän oli liiton tehnyt: eikö se ole
kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 21 Siihen aikaan
hajosi Israelin kansa kahteen joukkoon: yksi osa Tibnin
Ginatin pojan puolelle, ja vahvistivat hänen kuninkaaksensa
ja toinen Omrin puolelle. 22 Mutta se joukko, joka piti Omrin
puolta, oli väkevämpi kuin ne, jotka pitivät Tibnin Ginatin
pojan puolta. Ja Tibni kuoli, ja Omri tuli kuninkaaksi. 23 Asan
Juudan kuninkaan ensimmäisenä vuonna neljättäkymmentä
oli Omri Israelin kuningas kaksitoistakymmentä ajastaikaa,
ja hallitsi Tirtsassa kuusi ajastaikaa. 24 Hän osti Semeriltä
Samarian vuoren kahdella hopiasentnerillä, ja rakensi
vuorelle, ja kutsui kaupungin, jonka hän rakensi, Semerin
vuoren herran nimellä Samariaksi. 25 Ja Omri teki pahaa
Herran edessä, ja oli pahempi kaikkia, jotka hänen edellänsä
olleet olivat, 26 Ja vaelsi kaikissa Jerobeamin Nebatin pojan
teissä ja hänen synneissänsä, joilla hän Israelin saatti syntiä
tekemään, niin että he vihoittivat Herran Israelin Jumalan
turhuudellansa. 27 Mitä enempi on sanomista Omrista, ja
kaikista hänen töistänsä, ja hänen voimastansa teoissansa:
eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 28 Ja
Omri nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin Samariaan; ja Ahab
hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen peräänsä. 29 Asan
Juudan kuninkaan kahdeksantena vuonna neljättäkymmentä
oli Ahab Omrin poika kuningas Israelissa, ja hallitsi Israelia
Samariassa kaksi ajastaikaa kolmattakymmentä. 30 Ja Ahab
Omrin poika teki pahaa Herran edessä enemmän kuin
kaikki ne, jotka hänen edellänsä olivat. 31 Ja se oli hänelle
vähä, että hän vaelsi Jerobeamin Nebatin pojan synneissä,
hän otti myös Isebelin, Etbaalin Zidonin kuninkaan tyttären

emännäksensä, ja meni palvelemaan ja kumartamaan Baalia;
32 Ja asetti Baalille alttarin Baalin huoneessa, jonka hän
oli rakentanut Samariassa. 33 Ja Ahab teki metsistön; niin
että Ahab vihoitti Herran Israelin Jumalan kovemmin kuin
kaikki muut Israelin kuninkaat, jotka hänen edellänsä olivat.
34 Silloin rakensi Hiel Betelistä Jerihon: se maksoi hänen
esikoisensa Abiramin, koska hän perustuksen laski, ja hänen
nuorimman poikansa Segubin, koska hän sen portit pani,
Herran sanan jälkeen, jonka hän oli sanonut Josuan Nunin
pojan kautta.

17 Ja Elia Tisbiläinen Gileadin asuja sanoi Ahabille: niin
totta kuin Herra Israelin Jumala elää, jonka edessä
minä seison, ei pidä näillä vuorilla kastetta eikä sadetta
tuleman, muutoin kuin minun sanani jälkeen. 2 Ja Herran
sana tuli hänen tykönsä sanoen: 3 Mene tästä pois ja käännä
itses itään päin, ja lymytä sinus Keritin ojan tykö, joka on
Jordanin kohdalla. 4 Ja sinun pitää juoman ojasta: ja minä
olen käskenyt kaarnetten elättää sinua siellä. 5 Hän meni ja
teki Herran sanan jälkeen, ja meni istui Keritin ojan tykönä,
joka on Jordanin kohdalla. 6 Ja kaarneet veivät hänelle
leipää ja lihaa, huomeneltain ja ehtoona, ja hän joi ojasta.
7 Ja monikahtain päiväin perästä kuivui oja; sillä ei ollut
sadetta maakunnassa. 8 Niin tuli Herran sana hänen tykönsä,
sanoen: 9 Nouse ja mene Sarpatiin, joka Sidonin tykönä
on, ja pysy siellä: katso, minä olen käskenyt leskivaimon
sinua siellä elättää. 10 Ja hän nousi ja meni Sarpatiin; ja
kuin hän kaupungin porttiin tuli, katso, leskivaimo oli siellä ja
haki puita, ja hän puhui hänelle, sanoen: tuo minulle vähä
vettä astiassa juodakseni. 11 Kuin hän meni tuomaan, huusi
hän häntä ja sanoi: tuo myös minulle pala leipää kädessäs.
12 Hän sanoi: niin totta kuin Herra sinun Jumalas elää, ei
ole minulla leipää, mutta pivo jauhoja vakkaisessa ja vähä
öljyä astiassa: ja katso, minä kokoon kaksi puuta ja menen
valmistamaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme ja sitte
kuollaksemme. 13 Ja Elia sanoi hänelle: älä pelkää, mene
ja tee niinkuin sinä sanonut olet; kuitenkin leivo minulle
vähä kyrsäinen siitä ensin ja tuo minulle; mutta itselles ja
pojalles pitää myös sinun siitä sen jälkeen tekemän: 14 Sillä
näin sanoo Herra Israelin Jumala: Ei jauhot vakkaisesta
pidä loppuman ja öljy astiasta ei pidä puuttuman, siihen
päivään asti kuin Herra antaa sataa maan päälle. 15 Ja hän
meni ja teki niinkuin Elia puhunut oli. Ja hän söi ja myös
vaimo perheinensä kauvan aikaa. 16 Ei jauhot loppuneet
vakkaisesta eikä öljy astiasta, Herran sanan jälkeen, jonka
hän Elian kautta puhunut oli. 17 Sen jälkeen tapahtui, että
perheen emännän poika sairasti, ja hänen sairautensa oli
niin raskas, ettei henkeä hänessä silleen ollut. 18 Ja hän
sanoi Elialle: mitä minulla on sinun kanssas, sinä Jumalan
mies? Sinä olet tullut minun tyköni, että minun pahatekoni
muistettaisiin ja minun poikani kuolis. 19 Hän sanoi hänelle:
tuo minulle poikas. Ja hän otti hänet, hänen sylistänsä, ja vei
hänen ylistupaan, kussa hän asui, ja pani hänen omaan
vuoteesensa, 20 Ja huusi Herran tykö ja sanoi: Herra minun
Jumalani! oletkos niin pahoin tehnyt tätä leskeä vastaan,
jonka tykönä minä holhotaan, ettäs tapat hänen poikansa?
21 Ja hän ojensi itsensä kolmasti nuorukaisen päälle, ja
huusi Herran tykö ja sanoi: Herra minun Jumalani, anna
tämän nuorukaisen sielu tulla häneen jällensä! 22 Ja Herra
kuuli Elian äänen: ja hänen sielunsa tuli häneen jälleen, ja
hän virkosi. 23 Ja Elia otti pojan ja kantoi ylistuvasta alas
huoneesen, ja antoi äidillensä, ja sanoi: katso, sinun poikas
elää. 24 Ja vaimo sanoi Elialle: nyt minä ymmärrän, ettäs
olet Jumalan mies, Herran sana on tosi sinun suussas.

18 Ja monen päivän perästä tuli Herran sana Elian tykö
kolmantena vuonna, sanoen: mene ja osoita sinus
Ahabille, ja minä annan sataa maan päälle. 2 Ja Elia meni
näyttämään itsiänsä Ahabille; vaan sangen kallis aika oli
Samariassa. 3 Ja Ahab kutsui Obadian, joka oli hänen
huoneensa haltia: (Ja Obadia pelkäsi Herraa suuresti. 4
Sillä kun Isebel hukutti Herran prophetat, otti Obadia sata
prophetaa ja kätki ne, viisikymmentä kuhunkin luolaan, ja
elätti heidät leivällä ja vedellä.) 5 Niin sanoi Ahab Obadialle:
vaella maan lävitse kaikkein veislähdetten tykö ja kaikkein
ojain tykö, jos löydettäisiin ruohoja hevosille ja muuleille
elatukseksi, ettei kaikki eläimet hukkuisi. 6 Ja he jakoivat
itsensä vaeltamaan maata lävitse: Ahab vaelsi yksinänsä
yhtä tietä myöten ja Obadia toista tietä yksinänsä. 7 Kun
Obadia tiellä oli, katso, silloin kohtasi hänen Elia; ja kuin hän
tunsi hänen, lankesi hän kasvoillensa ja sanoi: etkös ole
herrani Elia? 8 Hän sanoi: olen; mene ja sano herralles:
katso, Elia on tässä. 9 Ja hän sanoi: mitä minä olen rikkonut,
ettäs annat palvelias Ahabin käsiin tappaa minua? 10 Niin
totta kuin Herra sinun Jumalas elää, ei ole yhtään kansaa eli
valtakuntaa, kuhunka minun herrani ei ole lähettänyt, sinua
etsimään. Ja koska he ovat sanoneet: ei hän ole tässä, on
hän vannottanut sitä valtakuntaa ja kansaa, ettet sinä ole
löydetty. 11 Ja nyt sinä sanot: mene ja sano herralles: katso,
Elia on tässä. 12 Ja taitais tapahtua, kuin minä menisin pois
sinun tyköäs, niin ottais Herran henki sinun pois, ja en minä
tietäisi kuhunka, ja minä sitte tulisin ja sanoisin sen Ahabille,
ja hän ei löytäisi sinua, niin hän tappais minun. Mutta minä
sinun palvelias pelkään Herraa hamasta nuoruudestani. 13

Eikö minun herralleni ole sanottu, mitä minä tehnyt olen, kuin
Isebel tappoi Herran prophetat? ja minä kätkin sata Herran
prophetaa luoliin, viisikymmentä tänne ja viisikymmentä
sinne, ja ruokin heidät leivällä ja vedellä. 14 Ja nyt sinä
sanot: mene ja sano herralles: katso, Elia on tässä: että
hän minun tappais. 15 Elia sanoi: niin totta kuin Herra
Zebaot elää, jonka edessä minä seison: tänäpänä minä
itseni hänelle ilmoitan. 16 Niin meni Obadia Ahabia vastaan
ja sanoi nämät hänelle, ja Ahab meni Eliaa vastaan. 17 Ja
kuin Ahab näki Elian, sanoi Ahab hänelle: etkö sinä ole se,
joka Israelin villitset? 18 Hän sanoi: en minä villitse Israelia,
mutta sinä ja sinun isäs huone, että te olette hyljänneet
Herran käskyt, ja sinä vaellat Baalin jälkeen. 19 Lähetä siis
nyt kokoamaan minun tyköni koko Israel Karmelin vuorelle,
ja neljäsataa ja viisikymmentä Baalin prophetaa ja neljäsataa
metsistöin prophetaa, jotka syövät Isebelin pöydältä. 20 Niin
lähetti Ahab kaikkein Israelin lasten tykö ja kokosi prophetat
Karmelin vuorelle. 21 Niin astui Elia kaiken kansan eteen ja
sanoi: kuinka kauvan te onnutte molemmille puolille? Jos
Herra on Jumala, niin vaeltakaat hänen jälkeensä, mutta jos
Baal, niin vaeltakaat hänen jälkeensä; ja ei kansa häntä
mitään vastannut. 22 Niin sanoi Elia kansalle: minä olen
ainoasti jäänyt Herran prophetaista; mutta Baalin prophetaita
on neljäsataa ja viisikymmentä miestä. 23 Niin antakaat nyt
meille kaksi mullia ja antakaat heidän valita toisen mullin ja
hakata kappaleiksi, ja pankaan puiden päälle, mutta älkään
siihen panko tulta: ja minä otan toisen mullin ja panen myös
puiden päälle, ja en pane siihen tulta. 24 Ja huutakaat te
teidän jumalainne nimeä, ja minä huudan Herran nimeä:
kumpi Jumala vastaa tulen kautta, hän olkoon Jumala. Ja
kaikki kansa vastasi ja sanoi: se on oikein. 25 Ja Elia sanoi
Baalin prophetaille: valitkaat teillenne toinen mulli, ja tehkäät
te ensin, sillä teitä on monta, ja huutakaat teidän jumalainne
nimeä, ja älkäät siihen tulta panko. 26 Ja he ottivat mullin,
jonka hän heille antoi, ja valmistivat ja huusivat Baalin nimeä
huomenesta puolipäivään asti, sanoen: Baal, kuule meitä!
mutta ei siinä ollut ääntä eli vastaajaa; ja he hyppelivät
alttarin ympärillä, jonka he tehneet olivat. 27 Kun jo puolipäivä
oli, pilkkasi heitä Elia ja sanoi: huutakaat vahvasti; sillä hän
on jumala, hän ajattelee jotakin, eli on jotakin toimittamista,
eli on matkalla, eli jos hän makaa, että hän heräis. 28 Ja he
huusivat suurella äänellä, ja viileskelivät itsiänsä veitsillä
ja naskaleilla tavallansa, niin että he verta tiukkuivat. 29
Kuin puolipäivä kulunut oli, propheterasivat he siihenasti,
että ruokauhri uhrattaman piti; ja ei ollut siinä ääntä eli
vastaajaa, elikkä joka vaaria otti. 30 Niin sanoi Elia kaikelle
kansalle: tulkaat minun tyköni; ja kuin kaikki kansa tuli hänen
tykönsä, paransi hän Herran alttarin, joka kukistunut oli. 31
Ja Elia otti kaksitoistakymmentä kiveä Jakobin lasten luvun
jälkeen (jonka tykö Herran sana tapahtunut oli, sanoen:
Israel pitää sinun nimes oleman), 32 Ja rakensi niistä kivistä
alttarin Herran nimeen, ja teki kuopan alttaria ympäri kahden
jyvämitän leveydeltä, 33 Ja latoi puut, ja hakkasi mullin
kappaleiksi, ja pani sen puiden päälle, 34 Ja sanoi: täyttäkäät
neljä kadia vedellä ja kaatakaat se polttouhrin ja puiden
päälle; ja hän sanoi: tehkäät se vielä toinen kerta; ja he
tekivät sen toisen kerran; ja hän sanoi: tehkäät se vielä
kolmas kerta; ja he tekivät sen kolmannen kerran. 35 Ja
vesi juoksi alttaria ympäri, että kuoppakin täytettiin vedestä.
36 Ja koska ruokauhri piti uhrattaman, astui propheta Elia
edes ja sanoi: Herra Abrahamin, Isaakin ja Israelin Jumala!
ilmoita tänäpänä, että sinä olet Israelin Jumala, ja minä
sinun palvelias, ja että minä nämä kaikki sinun sanas jälkeen
tehnyt olen. 37 Kuule minua Herra, kuule minua, että tämä
kansa tietäis sinun olevan Herran Jumalan; ettäs kääntäisit
heidän sydämensä takaisin. 38 Niin putosi Herran tuli ja poltti
polttouhrin, puut, kivet ja mullan, ja nuoli veden kuopasta. 39
Kuin kaikki kansa näki sen, heittäysivät he kasvoillensa ja
sanoivat: Herra on Jumala, Herra on Jumala. 40 Mutta Elia
sanoi heille: ottakaat Baalin prophetat kiinni, ettei yksikään
heistä pääsisi. Ja he ottivat heidät kiinni; ja Elia vei heidät
Kisonin ojan tykö ja tappoi heidät siellä. 41 Ja Elia sanoi
Ahabille: mene ylös, syö ja juo; sillä suuren sateen hyminä
kuuluu. 42 Ja kuin Ahab meni syömään ja juomaan, meni
Elia Karmelin kukkulalle, ja lankesi maahan, ja kumarsi
kasvoillensa, ja pani päänsä polviensa välille, 43 Ja sanoi
palveliallensa: mene nyt ylös ja katso meren puoleen. Hän
meni ylös, katsoi ja sanoi: ei siellä ole mitään. Hän sanoi:
mene vielä sinne seitsemän kertaa. 44 Ja seitsemännellä
kerralla sanoi hän: katso sieltä nousee vähä pilvi merestä,
niinkuin miehen kämmen. Hän sanoi: mene ja sano Ahabille:
valjasta ja mene, ettei sade sinua käsittäisi. 45 Ja sillä välillä
tuli taivas pilvistä mustaksi ja tuulesta, ja tuli sangen suuri
sade. Mutta Ahab matkusti ja tuli Jisreeliin. 46 Ja Herran
käsi oli Elian päällä, ja hän vyötti kupeensa ja juoksi Ahabin
edellä, siihenasti kuin hän tuli Jisreeliin.

19 Ja Ahab ilmoitti Isebelille kaikki mitä Elia tehnyt oli,
ja kuinka hän oli tappanut prophetat miekalla. 2 Niin
lähetti Isebel sanansaattajat Elialle, sanoen: jumalat minun
niin ja niin tehköön, jollen minä huomenna tällä aikaa tee
sinun sielulles, niinkuin yhdelle näiden sielulle. 3 Kuin hän
sen näki, nousi hän ja meni kuhunka hän tahtoi, ja tuli
Bersebaan, joka oli Juudassa, ja jätti sinne palveliansa. 4

Mutta itse hän meni korpeen päiväkunnan matkan; ja kuin
hän tuli sinne, istui hän katavan alla, rukoillen sieluansa
kuolemaan, ja sanoi: jo kyllä on, Herra, ota nyt sieluni; sillä
en minä ole parempi isiäni. 5 Ja hän pani maata ja nukkui
katavan alle; ja katso, enkeli tarttui häneen ja sanoi hänelle:
nouse ja syö! 6 Mutta kuin hän katsahti ympärillensä,
katso, niin oli hänen päänsä takana hiilillä kypsytetty leipä
ja astia vettä; ja koska hän syönyt ja juonut oli, niin hän
pani maata jälleen ja nukkui. 7 Ja Herran enkeli palasi
hänen tykönsä toisen kerran, tarttui häneen ja sanoi: nouse
ja syö! sillä sinulla on pitkä matka. 8 Ja hän nousi, söi ja
joi, ja matkusti sen ruan voimalla neljäkymmentä päivää
ja neljäkymmentä yötä Herran vuoreen Horebiin asti, 9 Ja
tuli siellä luolaan, ja oleskeli siellä yötä; ja katso, Herran
sana sanoi hänelle: mitäs tässä Elia teet? 10 Hän vastasi:
minä olen kiivauksella kiivannut Herran Jumalan Zebaotin
tähden; sillä Israelin lapset ovat hyljänneet sinun liittos,
ja sinun alttaris kukistaneet ja tappaneet sinun prophetas
miekalla, ja minä yksinäni jäin, ja he etsivät minun henkeäni,
ottaaksensa sitä pois. 11 Hän sanoi: mene tästä ulos ja
astu vuorelle Herran eteen. Ja katso, Herra meni ohitse, ja
suuri ja väkevä tuuli kävi, joka vuoret halkasi ja mäet särki
Herran edellä; mutta ei Herra ollut tuulessa; ja tuulen perästä
tuli maanjäristys, ja ei Herra ollut maanjäristyksessä; 12 Ja
maanjäristyksen perästä tuli tulta, ja ei Herra ollut tulessa;
tulen perästä tuli hieno tuulen hyminä. 13 Kuin Elia sen
kuuli peitti hän kasvonsa hameellansa, ja meni ulos ja seisoi
luolan ovella, ja katso, ääni sanoi hänelle: mitä sinulla tässä
on (tekemistä), Elia? 14 Hän vastasi: minä olen kiivauksella
kiivannut Herran Jumalan Zebaotin tähden; sillä Israelin
lapset ovat hyljänneet sinun liittos, kukistaneet sinun alttaris
ja tappaneet sinun prophetas miekalla, ja minä ainoasti jäin,
ja he etsivät minun henkeäni, ottaaksensa sitä pois. 15
Mutta Herra sanoi hänelle: palaja tietäs myöten Damaskun
korpeen: mene ja voitele Hasael Syrian kuninkaaksi. 16
Ja voitele Jehu Nimsin poika Israelin kuninkaaksi; ja Elisa
Saphatin poika, AbelMeholasta, voitele prophetaksi sinun
siaas. 17 Ja tapahtuu, että joka välttää Hasaelin miekan, se
tapetaan Jehulta, ja joka välttää Jehun miekan, se tapetaan
Elisalta. 18 Mutta minä jätän seitsemäntuhatta Israeliin:
kaikki polvet, jotka ei kumartaneet Baalia, ja kaikki suut, jotka
ei hänen suuta antaneet. 19 Ja hän läksi sieltä ja kohtasi
Elisan Saphatin pojan, joka kynti kahdellatoistakymmenellä
parilla härkiä, ja hän itse oli niiden kahdentoistakymmenen
seassa; ja Elia meni hänen tykönsä ja heitti hameensa hänen
päällensä. 20 Ja hän jätti härjät ja juoksi Elian perässä, ja
sanoi: anna minun suuta antaa minun isälleni ja äidilleni, niin
minä seuraan sinua; hän sanoi hänelle: mene ja tule jälleen;
sillä mitä minä sinulle tein? 21 Ja hän palasi hänen tykönsä,
ja otti parin härkiä ja uhrasi sen, ja keitti lihan härkäin kaluilla,
ja antoi kansalle syödä; ja hän nousi ja seurasi Eliaa, ja
palveli häntä.

20 Ja Behadad Syrian kuningas kokosi kaikki sotaväkensä
ja oli kaksineljättäkymmentä kuningasta hänen
kanssansa, ja hevoset ja vaunut; ja hän meni ja piiritti
Samarian, ja soti sitä vastaan, 2 Ja lähetti sanansaattajat
Ahabille Israelin kuninkaalle kaupunkiin, 3 Ja käski hänelle
sanottaa: näin sanoo Benhadad: sinun hopias ja kultas ovat
minun, ja sinun emäntäs ja ihanimmat lapses ovat myös
minun. 4 Israelin kuningas vastasi ja sanoi: herrani kuningas,
niinkuin sinä sanonut olet, minä olen sinun ja kaikki mitä
minulla on. 5 Ja sanansaattajat tulivat jälleen ja sanoivat:
näin sanoo Benhadad: minä olen lähettänyt sinun tykös
sanan, sanoen: sinun hopias ja kultas, emäntäs ja lapses
pitää sinun minulle antaman: 6 Niin minä huomenna tällä
aikaa lähetän palveliani sinun tykös tutkimaan sinun huonees
ja sinun palvelias huoneet: ja mitä sinulla rakkainta on, pitää
heidän ottaman ja tuoman tänne. 7 Niin Israelin kuningas
kutsui kaikki maan vanhimmat ja sanoi: tutkikaat ja katsokaat,
mitä pahuutta on hänen mielessänsä; sillä hän lähetti sanan
minun tyköni, minun emännistäni ja lapsistani, hopiastani ja
kullastani, ja en ole minä häneltä kieltänyt. 8 Niin sanoivat
hänelle kaikki vanhimmat ja kaikki kansa: ei sinun pidä
häntä kuuleman, eikä häneen suostuman. 9 Ja hän sanoi
Benhadadin sanansaattajille: sanokaat herralleni kuninkaalle:
kaikki minkä hän käski minulle palveliallensa ensin, teen
minä, mutta tätä en minä taida tehdä. Ja sanansaattajat
menivät takaperin ja sanoivat vastauksen hänelle. 10 Sitte
lähetti Benhadad hänen tykönsä ja käski hänelle sanoa:
jumalat tehköön minulle niin ja niin, jos multa Samariassa
piisaa, että kaikki minua seuraava kansa taitais siitä ottaa
pivonsa täyden. 11 Mutta Israelin kuningas vastasi ja sanoi:
sanokaat: joka vyöttää itsensä, älkään kerskatko, niinkuin
se joka riisuu. 12 Kuin hän sen kuuli, kuningasten kanssa
juodessansa majassa, sanoi hän palvelioillensa: valmistakaat
teitänne. Ja he valmistavat heitänsä kaupunkia vastaan.
13 Ja katso, yksi propheta astui Ahabin Israelin kuninkaan
tykö ja sanoi: näin sanoo Herra; etkös nähnyt kaikkea sitä
suurta joukkoa? Katso, minä annan heidät sinun käsiis
tänäpänä, että sinun pitää tietämän, että minä olen Herra. 14
Ahab sanoi: kenen kautta? Ja hän sanoi: näin sanoo Herra:
maan ruhtinasten palveliain kautta: Hän sanoi: kuka alkaa
sodan? Hän vastasi: sinä. 15 Niin hän luki maan ruhtinasten

palveliat, ja heitä oli kaksisataa ja kaksineljättäkymmentä. Ja
niiden jälkeen luki hän kaiken kansan jokaisesta Israelin
lapsista, seitsemäntuhatta miestä. 16 Ja he läksivät ulos
puolipäivästä; mutta Benhadad oli juopuneena majassa
kahdenneljättäkymmentä kuninkaan kanssa, jotka häntä
auttamaan tulivat. 17 Ja maan ruhtinasten palveliat läksivät
ulos ensin; mutta Benhadad lähetti, ja he ilmoittivat hänelle,
sanoen: miehet lähtevät ulos Samariasta. 18 Hän sanoi: joko
he ovat rauhan tähden uloslähteneet, niin käsittäkäät heitä
elävinä, eli jos he ovat lähteneet sotaan, niin ottakaat heitä
myös elävinä kiinni. 19 Niin maan ruhtinasten palveliat olivat
lähteneet kaupungista ja sotaväki heidän perässänsä. 20 Ja
niin löi mies miehensä ja Syrialaiset pakenivat, ja Israel ajoi
heitä takaa; ja Benhadad Syrian kuningas pääsi hevostensa
selkään hevosmiestensä kanssa. 21 Niin Israelin kuningas
läksi ulos ja löi hevosia ja vaunuja; ja hän tappoi sangen paljo
Syrialaisia. 22 Niin astui propheta Israelin kuninkaan tykö ja
sanoi hänelle: mene ja vahvista sinus, ymmärrä ja katso,
mitä sinun tekemän pitää; sillä Syrian kuningas on sinua
vastaan nouseva jälleen tämän vuoden perästä. 23 Ja Syrian
kuninkaan palveliat sanoivat hänelle; heidän jumalansa ovat
vuorten jumalat, sentähden voittivat he meidät: jos me vielä
heitä vastaan kedolla sodimme, mitämaks me voitamme
heidät. 24 Niin tee nyt tämä: ota kaikki kuninkaat pois heidän
sioistansa ja pane ruhtinaat heidän siaansa; 25 Ja aseta
sinulles sotajoukko, senkaltainen kuin tämä sotajoukko oli,
ja hevoset ja vaunut niinkuin ennenkin, ja me sodimme
heitä vastaan kedolla, mitämaks me voitamme heidät. Ja
hän kuuli heitä ja teki niin. 26 Kuin ajastaika kulunut oli,
asetti Benhadad Syrialaiset, ja meni ylös Aphekiin, sotimaan
Israelia vastaan. 27 Ja Israelin lapset nousivat myös ja
hankitsivat itsensä ja menivät heitä vastaan; ja Israelin
lapset sioittivat itsensä heidän kohdallensa, niinkuin kaksi
vähää vuohilaumaa; mutta maa oli täynnä Syrialaisia. 28
Ja Jumalan mies astui edes ja sanoi Israelin kuninkaalle:
näin sanoo Herra: että Syrialaiset ovat sanoneet: Herra on
vuorten Jumala ja ei laaksoin Jumala, niin minä tahdon
antaa kaiken tämän suuren joukon sinun kätees, että
tietäisitte minun olevan Herran. 29 Ja he asettivat leirinsä
toistensa kohdalle seitsemäksi päiväksi, mutta seitsemäntenä
päivänä he menivät sotimaan yhteen. Ja Israelin lapset
löivät Syrialaisia satatuhatta jalkamiestä yhtenä päivänä. 30
Mutta jääneet pakenivat Aphekin kaupunkiin. Ja muuri kaatui
seitsemänkolmattakymmenen tuhannen miehen päälle, jotka
jääneet olivat. Ja Benhadad pakeni myös kaupunkiin, yhdestä
majasta toiseen. 31 Niin sanoivat hänen palveliansa hänelle:
katso, me olemme kuulleet Israelin huoneen kuninkaat olevan
laupiaat kuninkaat: niin pankaamme säkit kupeisiimme
ja köydet päihimme ja menkäämme Israelin kuninkaan
tykö, kuka tiesi että hän sallii sinun sielus elää. 32 Ja
he panivat säkit kupeisiinsa ja köydet päihinsä ja tulivat
Israelin kuninkaan tykö, ja sanoivat: Benhadad palvelias
sanoo sinulle: minä rukoilen, salli minun sieluni elää. Ja
hän sanoi: vieläkö hän elää? hän on minun veljeni. 33
Niin ne miehet ottivat kiinni sen sanan häneltä nopiasti
ja käänsivät itsellensä hyväksi, ja sanoivat: sinun veljes
Benhadad: niin hän sanoi: menkäät ja johdattakaat häntä
tänne. Niin Benhadad meni hänen tykönsä, ja hän antoi
hänen istua vaunuun. 34 Ja hän sanoi hänelle: ne kaupungit,
jota minun isäni sinun isältäs ottanut on, annan minä jälleen,
ja tee kadut sinulles Damaskuun, niinkuin minun isäni teki
Samariassa: niin minä teen liiton sinun kanssas ja annan
sinun mennä. Ja hän teki liiton hänen kanssansa ja päästi
hänen menemään. 35 Silloin sanoi yksi mies prophetan
lapsista lähimmäisellensä Herran sanan kautta: lyö minua!
vaan hän kielsi, ettei hän häntä lyönyt. 36 Niin hän sanoi
hänelle jällensä: ettet sinä kuullut Herran ääntä, katso,
koskas lähdet minun tykööni, niin jalopeura lyö sinun. Ja
kuin hän läksi hänen tyköänsä, kohtasi hänen jalopeura ja löi
hänen. 37 Ja hän löysi toisen miehen ja sanoi: lyö minua! Ja
se mies löi häntä kovasti ja haavoitti hänen. 38 Niin propheta
meni pois ja seisoi tiellä kuningasta vastassa, ja muutti
kasvonsa tuhalla. 39 Ja kuin kuningas siitä kävi ohitse, huusi
hän kuningasta ja sanoi: palvelias meni keskelle sotaa, ja
katso mies pakeni ja johdatti miehen minun tyköni, ja sanoi:
kätke tämä mies! jos niin on, että hän kaiketikin tulee pois,
niin pitää sinun sielus oleman hänen sielunsa siassa, eli
sinun pitää punnitseman sen edestä leiviskän hopiaa. 40 Ja
koska sinun palveliallas siellä ja täällä tekemistä oli, niin ei
hän enää siellä ollut. Niin sanoi Israelin kuningas hänelle:
sinun tuomios on oikia, sinä olet itse sen sanonut. 41 Niin
hän otti kohta tuhan pois kasvoistansa; ja Israelin kuningas
tunsi hänen olevan prophetoita. 42 Ja hän sanoi hänelle: näin
sanoo Herra: ettäs päästit minulta kirotun miehen kädestäs,
pitää sinun sielus oleman hänen sielunsa edestä ja sinun
kansas pitää oleman hänen kansansa edestä. 43 Niin Israelin
kuningas meni vihaisena ja pahalla mielellä huoneesensa ja
tuli Samariaan.

21 Sitte tapahtui, että Nabotilla Jisreeliläisellä oli viinamäki
Jisreelissä, läsnä Ahabin Samarian kuninkaan huonetta.
2 Ja Ahab puhui Nabotille ja sanoi: anna minulle viinamäkes
kaalimaaksi, että se on niin läsnä huonettani, ja minä annan
sinulle sen edestä paremman viinamäen: eli jos sinun niin

kelpaa, niin minä annan sinulle hopiaa niin paljo kuin se
maksaa. 3 Mutta Nabot sanoi Ahabille: Herra varjelkoon
minua antamasta sinulle isäini perintöä! 4 Niin Ahab tuli
kotiansa pahalla mielellä ja vihoissansa, sen sanan tähden
minkä Nabot Jisreeliläinen hänelle puhunut oli, sanoen: en
minä anna sinulle isäini perintöä; ja hän heittäysi vuoteesen,
käänsi kasvonsa ja ei syönyt leipää. 5 Niin tuli Isebel hänen
emäntänsä hänen tykönsä ja sanoi hänelle: mikä se on, että
henkes on niin murheellinen, ja et syö leipää? 6 Niin hän
sanoi hänelle: minä olen puhutellut Nabotia Jisreeliläistä
ja sanonut: anna minulle viinamäkes rahan edestä, eli jos
tahdot, niin minä annan sinulle toisen viinamäen sen edestä.
Mutta hän sanoi: en minä anna sinulle viinamäkeäni. 7 Niin
Isebel hänen emäntänsä sanoi hänelle: sinä hallitset nyt
Israelin valtakunnan. Nouse ja syö leipää ja ole hyvällä
mielellä: minä saatan sinulle Nabotin Jisreeliläisen viinamäen.
8 Ja hän kirjoitti kirjan Ahabin nimellä, ja lukitsi sen hänen
sinetillänsä, ja lähetti sen kirjan vanhimpain ja ylimmäisten
tykö, jotka hänen kaupungissansa asuivat Nabotin kanssa.
9 Ja kirjoitti näin kirjaan, sanoen: kuuluttakaat paasto, ja
asettakaat Nabot istumaan ylimmäiseksi kansan sekaan,
10 Ja tuokaat kaksi pahanjuonista miestä häntä vastaan,
jotka tunnustavat ja sanovat: sinä olet kironnut Jumalaa
ja kuningasta: ja viekäät häntä ulos ja kivittäkäät häntä
kuoliaaksi. 11 Niin vanhimmat ja sen kaupungin ylimmäiset,
jotka hänen kaupungissansa asuivat, tekivät niinkuin Isebel
heidän käskenyt oli ja niinkuin kirjassa kirjoitettu oli, jonka
hän heidän tykönsä lähettänyt oli: 12 Kuuluttivat paaston, ja
antoivat Nabotin istua ylimmäiseksi kansan seassa. 13 Niin
tul kaksi pahanjuonista miestä ja istui hänen kohdallensa,
ja tunnustivat Nabotia vastaan kansan edessä ja sanoivat:
Nabot on kironnut Jumalaa ja kuningasta; niin veivät he
hänen kaupungista ulos ja kivittivät hänen juuri kuoliaaksi.
14 Ja he lähettivät Isebelin tykö, sanoen: Nabot on kivitetty ja
kuollut. 15 Kun isebel kuuli Nabotin kivitetyksi ja kuolleksi,
sanoi hän Ahabille: nouse ja omista Nabotin Jisreeliläisen
viinamäki, jonka hän sinulta on kieltänyt rahan edestä; sillä
ei Nabot elä, vaan on kuollut. 16 Kuin Ahab kuuli Nabotin
kuolleeksi, nousi hän menemään ja omistamaan Nabotin
Jisreeliläisen viinamäkeä. 17 Mutta Herran sana tuli Elialle
Tisbiläiselle ja sanoi: 18 Nouse ja mene Ahabia Israelin
kuningasta vastaan, joka on Samariassa, (katso, hän on
Nabotin viinamäessä, jota hän on mennyt omistamaan.) 19
Ja puhu hänelle ja sano: näin sanoo Herra: pitikö sinun
tappaman, ja vielä päälliseksi omistaman? Ja sinun pitää
puhuman hänelle ja sanoman: näin sanoo Herra: siinä
paikassa, jossa koirat nuoleskelivat Nabotin veren, pitää
koirain sinunkin vertas nuoleskeleman. 20 Ja Ahab saboi
Elialle: löysitkös nyt minun, sinä minun vihamieheni? Hän
sanoi: löysin, ettäs olet sinus myynyt pahaa tekemään
Herran silmäin edessä. 21 Katso, minä annan tulla pahuuden
sinun päälles, ja otan sinun sukukuntas pois, ja hävitän
Ahabilta sen, joka vettänsä seinään heittää, ja suljetun
ja hyljätyn Israelissa. 22 Ja teen sinun huonees niinkuin
Jerobeaminkin Nebatin pojan huoneen, ja niinkuin Baesan
Ahian pojan huoneen, sen vihoittamisen tähden, millä sinä
minua vihoittanut olet, ja saattanut Israelin syntiä tekemään.
23 Ja Herra puhui myös Isebelille ja sanoi: koirain pitää
syömän Isebelin Jisreelin muurin tykönä. 24 Joka Ahabista
kuolee kaupungissa, se pitää koirilta syötämän, ja jos joku
kuolee kedolla, se pitää taivaan linnuilta syötämän. 25 Tosin
ei yhtään ollut, joka niin oli itsensä myynyt pahaa tekemään
Herran edessä kuin Ahab; sillä hänen emäntänsä Isebel
vietteli hänen. 26 Ja teki aivan suuret kauhistukset, seuraten
epäjumalia, kaiken sen jälkeen kuin Amorilaiset tehneet
olivat, jotka Herra ajoi Israelin lasten edestä pois. 27 Koska
Ahab nämät sanat kuuli, repäisi hän vaatteensa, ja puki säkin
ihollensa ja paastosi, ja makasi säkissä ja kävi suruissansa.
28 Ja Herran sana tuli Elian Tisbiläisen tykö ja sanoi: 29 Etkös
nähnyt, kuinka Ahab nöyryytti itsensä minun edessäni? että
hän itsensä niin nöyryyttää minun edessäni, en minä saata
sitä pahaa hänen aikanansa; mutta hänen poikansa aikana
saatan minä pahan hänen huoneensa päälle.

22 Ja he olivat kolme ajastaikaa levossa, ettei ollut sotaa
Syrialaisten ja Israelin vaiheilla. 2 Mutta kolmantena
vuonna meni Josaphat Juudan kuningas Israelin kuninkaan
tykö, 3 Ja Israelin kuningas sanoi palvelioillensa: ettekö
te tiedä Gileadin Ramotia olevan meidän omamme? ja
me istumme ääneti ja emme ota sitä Syrian kuninkaan
kädestä? 4 Ja hän sanoi Josaphatille: tuletkos minun
kanssani sotimaan Gileadin Ramotia vastaan? Josaphat
sanoi Israelin kuninkaalle: minä olen niinkuin sinä, ja minun
kansani niinkuin sinun kansas, ja minun hevoseni niinkuin
sinun hevoses. 5 Ja Josaphat sanoi vielä Israelin kuninkaalle:
kysy siis tänäpänä Herran sanaa! 6 Niin Israelin kuningas
kokosi prophetaita liki neljäsataa miestä ja sanoi heille:
pitääkö minun menemän Gileadin Ramotiin sotaan, taikka
laakkaaman? He sanoivat: mene, ja Herra antaa sen
kuninkaan käsiin. 7 Mutta Josaphat sanoi: eikö tässä ole
vielä Herran prophetaa, kysyäksemme häneltä? 8 Ja Israelin
kuningas sanoi Josaphatille: vielä on yksi mies, Miika Jimlan
poika, jolta kysyttäköön Herraa, mutta minä vihaan häntä; sillä
ei hän minulle mitään hyvää ennusta, vaan pahaa. Josaphat

sanoi: älköön kuningas niin puhuko. 9 Niin Israelin kuningas
kutsui yhden palvelian ja sanoi: tuo Miika Jimlan poika
kiiruusti tänne! 10 Mutta Israelin kuningas ja Josaphat Juudan
kuningas istuivat molemmat kuninkaallisella istuimellansa,
vaatetettuina (kuninkaallisiin) vaatteisiin Samarian portin
raitilla; ja kaikki prophetat ennustivat heidän edessänsä. 11
Ja Zedekia Kenanan poika oli tehnyt itsellensä rautasarvet,
ja sanoi: näin sanoo Herra: puske näillä Syrialaisia siihenasti
kuin he kokonansa hävitetään. 12 Niin myös kaikki prophetat
ennustivat ja sanoivat: mene Gileadin Ramotiin, ja sinä
menestyt, Jumala antaa sen kuninkaan käsiin. 13 Mutta
sanansaattaja, joka oli mennyt Miikaa kutsumaan, puhui
hänelle, sanoen: katso, kaikki prophetat ennustavat yhdestä
suusta kuninkaalle hyvää: niin olkoon sinun sanas niinkuin
heidänkin sanansa, ja puhu hyvää. 14 Niin Miika sanoi:
niin totta kuin Herra elää, mitä Herra sanoo minulle, sitä
minä puhun. 15 Mutta kun Miika tuli kuninkaan tykö, sanoi
kuningas hänelle: Miika, menemmekö sotimaan Gileadin
Ramotiin, taikka lakkaammeko? Hän sanoi hänelle: mene, ja
sinä menestyt; sillä Herra antaa sen kuninkaan käsiin. 16 Ja
kuningas sanoi taas hänelle: kuinka usein minun pitää sinua
vannottaman, ettes minulle muuta sanoisi, kuin totuuden
Herran nimeen? 17 Hän sanoi: minä näin koko Israelin
hajoitetuksi vuorille niinkuin lampaat, joilla ei paimenta ole. Ja
Herra sanoi: ei näillä ole yhtään isäntää, palatkaan jokainen
kotiansa rauhassa. 18 Ja Israelin kuningas sanoi Josaphatille:
enkö minä sinulle sanonut, ettei hän ennusta minulle hyvää,
vaan pahaa? 19 Ja hän sanoi: kuule siis Herran sanaa:
minä näin Herran istuvan istuimellansa, ja koko taivaallisen
sotajoukon seisovan hänen tykönänsä, oikialla ja vasemmalla
puolella. 20 Ja Herra sanoi: kuka pettäis Ahabin, että hän
menis ja lankeis Gileadin Ramotissa? Yksi sanoi niin ja
toinen näin. 21 Silloin läksi henki, joka seisoi Herran edessä,
ja sanoi: minä petän hänen. Jolle Herra sanoi: missä? 22
Hän vastasi: minä menen ja olen valheen henki kaikkein
hänen prophetainsa suussa. Hän sanoi: petä häntä, ja sinä
taidat, mene ja tee niin. 23 Ja katso, nyt Herra antoi valheen
hengen kaikkein näiden sinun prophetais suuhun, ja Herra on
puhunut sinua vastaan pahaa. 24 Niin astui Zedekia Kenanan
poika edes, ja löi Miikaa poskelle, ja sanoi: onko Herran henki
paennut minusta sinua puhuttelemaan? 25 Miika vastasi:
katso, sinä olet sen näkevä sinä päivänä, jona käyt majasta
majaan lymytäkses. 26 Niin sanoi Israelin kuningas: ota
Miika ja vie häntä jälleen kaupungin päämiehen Amonin tykö
ja Joaksen kuninkaan pojan tykö, 27 Ja sano: näin sanoo
kuningas: pankaat tämä vankihuoneesen, ja ruokkikaat
häntä murheen leivällä ja murheen vedellä, siihen asti kuin
minä tulen rauhassa. 28 Miika sanoi: jos sinä toki palajat
rauhassa, niin ei Herra ole puhunut minun kauttani; ja sanoi:
kuulkaat, kaikki kansat! 29 Ja Israelin kuningas ja Josaphat,
Juudan kuningas, meni ylös Gileadin Ramotiin. 30 Ja Israelin
kuningas sanoi Josaphatille, koska hän muutti vaatteensa
sotaan lähtiessänsä: pue sinä itses omiin vaatteisiis. Ja
Israelin kuningas muutti vaatteensa ja meni sotaan. 31 Mutta
Syrian kuningas käski vaunuin päämiehille, joita hänellä oli
kaksineljättäkymmentä, sanoen: ei teidän pidä sotiman pientä
eli suurta vastaan, mutta ainoastansa Israelin kuningasta
vastaan. 32 Koska vaunuin päämiehet näkivät Josaphatin,
sanoivat he: tämä on tosin Israelin kuningas, ja poikkesivat
sotimaan häntä vastaan. Niin Josaphat huusi. 33 Koska
vaunuin päämiehet näkivät, ettei se ollut Israelin kuningas,
luopuivat he hänestä. 34 Mutta yksi mies jännitti joutsensa
yksinkertaisuudessa ja ampui Israelin kuningasta rautapaidan
jatkoon. Ja hän sanoi vaunumiehellensä: käännä kätes ja
vie minua pois leiristä; sillä minä olen haavoitettu. 35 Ja
sinä päivänä oli suuri sota, ja kuningas seisoi vaunuissansa
Syrialaisia vastaan, ja kuoli ehtoona, ja veri vuoti hänen
haavastansa vaunuin keskelle. 36 Ja auringon laskiessa
kuulutettiin leirissä sanoen: menkään jokainen kaupunkiinsa
ja maallensa! 37 Ja kuningas kuoli ja vietiin Samariaan,
ja he hautasivat kuninkaan Samariassa. 38 Mutta kuin
vaunut virutettiin Samarian kalalammikossa, nuolivat koirat
hänen vertansa, ja portot pesivät, Herran sanan jälkeen,
jonka hän puhui. 39 Mitä Ahabista enempi on sanomista, ja
kaikista hänen töistänsä, ja huoneesta, jonka hän elephantin
luista rakensi, ja kaikista kaupungeista, jotka hän rakensi:
eikö ne ole kirjoitetut Israelin kuningasten aikakirjassa? 40
Ja niin Ahab nukkui isäinsä kanssa, ja hänen poikansa
Ahasia tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 41 Mutta Josaphat
Asan poika Juudan kuninkaaksi neljäntenä Ahabin Israelin
kuninkaan vuonna. 42 Ja Josaphat oli viiden ajastajan
neljättäkymmentä vanha ruvetessansa hallitsemaan, ja
hallitsi viisikolmattakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja
hänen äitinsä nimi oli Ashuba Silhin tytär. 43 Ja hän vaelsi
kaikissa isänsä Asan teissä, eikä poikennut niistä, ja teki mitä
Herralle kelpasi. Mutta ei hän pannut pois korkeuksia, joissa
kansa vielä uhrasi ja suitsutti. 44 Ja Josaphat teki rauhan
Israelin kuninkaan kanssa. 45 Mutta muut Josaphatin sanat ja
hänen voimansa ja työnsä, ja sotansa: eikö ne ole kirjoitetut
Juudan kuningasten aikakirjassa? 46 Ja mitä huorintekijöistä
jäänyt oli hänen isänsä Asan aikana, ne ajoi hän pois maalta.
47 Ja silloin ei ollut kuningasta Edomissa, vaan yksi oli hänen
siassansa. 48 Josaphat oli antanut tehdä haaksia Tarsikseen,
jotka piti Ophririin purjehtiman, kultaa noutamaan; mutta ei

ne tulleet matkaan, vaan tulivat särjetyiksi EtseonGeberissä.
49 Silloin Ahaisa Ahabin poika sanoi Josaphatille: anna
minun palveliaini mennä sinun palveliais kanssa haaksiin;
mutta ei Josaphat tahtonut. **50** Ja Josaphat kuoli isäinsä
kanssa ja haudattiin isänsä Davidin kaupunkiin. Ja Joram
hallitsi hänen siassansa. **51** Ja Ahasia Ahabin poika tuli
Israelin kuninkaaksi Samariassa, Josaphatin kuninkaan
seitsemäntenä vuonna toistakymmentä, ja hallitsi Israelia
kaksi vuotta, **52** Ja teki pahaa Herran edessä, ja vaelsi
isänsä tiellä, ja äitinsä tiellä ja Jerobeamin Nebatin pojan
tiellä, joka Israelin saatti syntiä tekemään. **53** Ja hän palveli
Baalia ja kumartaen rukoili häntä, ja vihoitti Herran Israelin
Jumalan, kaiken sen jälkeen minkä hänen isänsä oli tehnyt.

2 Kuninkaiden

1 Ja Moabilaiset luopuivat Israelista Ahabin kuoleman
jälkeen. 2 Ja Ahasia putosi häkin lävitse
makaushuoneessansa Samariassa, sairasti ja lähetti
sanansaattajat, ja sanoi heille: menkäät ja kysykäät
Baalsebubilta, Ekronin jumalalta, jos minä paranen tästä
sairaudesta. 3 Mutta Herran enkeli sanoi Elialle Tisbiläiselle:
nouse ja mene Samarian kuninkaan sanansaattajia vastaan,
ja sano heille: sentähdenkö, ettei yhtään Jumalaa ole
Israelissa, te menette neuvoa kysymään Baalsebubilta,
Ekronin jumalalta? 4 Sentähden näin sanoo Herra: ei
sinun pidä siitä vuoteesta nouseman, jossa makaat, mutta
sinun pitää kaiketi kuoleman. Ja Elia meni pois. 5 Ja kuin
sanansaattajat palasivat hänen tykönsä, sanoi hän heille:
miksi te palasitte? 6 He sanoivat hänelle: yksi mies kohtasi
meitä ja sanoi meille: menkäät, palatkaat kuninkaan tykö,
joka teidät on lähettänyt, ja sanokaat hänelle: näin sanoo
Herra: sentähdenkö, ettei yhtään Jumalaa ole Israelissa, sinä
lähetät kysymään neuvoa Baalsebubilta, Ekronin jumalalta?
Sentähden ei sinun pidä siitä vuoteesta nouseman, johon
sinä maata pannut olet, mutta sinun pitää kaiketi kuoleman.
7 Ja hän sanoi heille: minkäkaltainen se mies oli, joka kohtasi
teitä ja näitä sanoja puhui teille? 8 He sanoivat hänelle: se
mies oli karvainen, ja vyötetty hihnaisella vyöllä. Hän sanoi:
se on Elia Tisbiläinen. 9 Ja hän lähetti hänen tykönsä yhden
viidenkymmenen päämiehen viidenkymmenensä kanssa;
ja kuin hän tuli hänen tykönsä, ja katso, hän istui vuoren
kukkulalla. Ja hän sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, kuningas
sanoo: tule alas! 10 Elia vastasi ja sanoi viidenkymmenen
päämiehelle: jos minä olen Jumalan mies, niin tulkaan tuli
taivaasta ja polttakoon sinun ja sinun viisikymmentäs. Niin tuli
lankesi taivaasta ja poltti hänen ja hänen viisikymmentänsä.
11 Ja hän lähetti taas toisen viidenkymmenen päämiehen
hänen tykönsä hänen viidenkymmenensä kanssa, ja hän
sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, näin sanoo kuningas:
tule kiiruusti alas! 12 Elia vastasi ja sanoi heille: jos minä
olen Jumalan mies, niin tulkaan tuli taivaasta ja polttakaan
sinun ja sinun viisikymmentäs. Niin Jumalan tuli putosi
taivaasta ja poltti hänen ja hänen viisikymmentänsä. 13 Niin
hän vielä lähetti kolmannen viidenkymmenen päämiehen
hänen viidenkymmenensä kanssa. Kuin hän tuli ylös hänen
tykönsä, kumarsi hän polvillensa Elian eteen, rukoili häntä
ja sanoi hänelle: sinä Jumalan mies, olkoon siis minun
sieluni ja näiden viidenkymmenen sinun palveliais sielut
kalliit sinun edessäs! 14 Katso, tuli on tullut taivaasta ja on
polttanut ne kaksi ensimäistä viidenkymmenen päämiestä
heidän viidenkymmenensä kanssa; mutta olkoon minun
sieluni kallis sinun edessäs! 15 Niin sanoi Herran enkeli
Elialle: mene alas hänen kanssansa ja älä mitään pelkää
häntä. Niin hän nousi ja meni hänen kanssansa kuninkaan
tykö. 16 Ja hän sanoi hänelle: näin sanoo Herra: ettäs
lähetit sanansaattajat ja annoit kysyä neuvoa Baalsebubilta,
Ekronin jumalalta, sentähdenkö, ettei yhtäkään Jumalaa
olis Israelissa, jonka sanaa kysyttäisiin? niin ei sinun pidä
siitä vuoteesta nouseman, johon sinä maata pannut olet,
mutta sinun pitää kaiketi kuoleman. 17 Ja niin hän kuoli
Herran sanan jälkeen, jonka Elia puhunut oli. Ja Joram tuli
kuninkaaksi hänen siaansa, toisena Joramin Josaphatin
pojan Juudan kuninkaan vuonna; sillä ei hänellä ollut poikaa.
18 Mitä enempi on sanomista Ahasiasta ja mitä hän tehnyt
on, eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa?

2 Niin tapahtui, kuin Herra tahtoi Elian tuulispäässä ottaa
ylös taivaasen, kävivät Elia ja Elisa Gilgalissa. 2 Ja Elia
sanoi Elisalle: istus tässä, sillä Herra on minun lähettänyt
Beteliin. Mutta Elisa sanoi: niin totta kuin Herra elää ja sinun
sielus elää, en minä luovu sinusta. Ja he tulivat alas Beteliin.
3 Silloin kävivät prophetain pojat, jotka Betelissä olivat, Elisan
tykö ja sanoivat hänelle: tiedätkös Herran tänäpänä ottavan
sinulta pois isäntäs sinun pääs päältä? Hän sanoi: minä
kyllä sen tiedän, olkaat ääneti! 4 Ja Elia sanoi hänelle:
Elisa, viivys tässä, sillä Herra on minun lähettänyt Jerihoon.
Hän sanoi: niin totta kuin Herra elää ja sinun sielus elää,
en minä luovu sinusta. Ja niin he tulivat Jerihoon. 5 Niin
tulivat prophetain pojat, jotka Jerihossa olivat, Elisan tykö ja
sanoivat hänelle: tiedätkös Herran tänäpänä ottavan sinulta
pois isäntäs sinun pääs päältä? Hän sanoi: minä kyllä sen
tiedän, olkaat ääneti! 6 Ja Elia sanoi hänelle: istus tässä, sillä
Herra on minun lähettänyt Jordaniin. Hän sanoi: niin totta
kuin Herra elää ja sinun sielus elää, en minä luovu sinusta.
Ja he kävivät molemmin. 7 Mutta viisikymmentä miestä
prophetain pojista meni pois ja jäivät kauvas seisomaan
heidän kohdallansa; vaan he seisoivat ynnä Jordanin tykönä.
8 Niin otti Elia hameensa ja kääri kokoon, ja löi veteen, ja vesi
hajosi molemmille puolille, niin että he molemmat kävivät
kuivina sen lävitse. 9 Ja kuin he tulivat ylitse, sanoi Elia
Elisalle: ano, mitä minun pitää sinulle tekemän, ennenkuin
minä otetaan pois sinulta. Elisa sanoi: että kaksi osaa
hengestäs olis minun kanssani. 10 Hän sanoi: sinä olet
anonut kovaa asiaa; mutta kuitenkin, jos näet minun kuin
minä sinulta otetaan pois, se tapahtuu niin sinulle, mutta
jos et näe, niin ei se tapahdu. 11 Ja tapahtui kuin he ynnä
kävivät ja puhuivat keskenänsä, katso, niin tulivat tuliset

vaunut tulisten hevosten kanssa ja eroittivat heidät toinen
toisestansa. Ja Elia meni ylös tuulispäässä taivaasen. 12
Mutta Elisa näki sen ja huusi: minun isäni, minun isäni,
Israelin vaunu ja hänen ratsasmiehensä! ja ei häntä enää
nähnyt. Ja hän tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne kahtia, 13 Ja
otti Elian hameen ylös, joka häneltä pudonnut oli, palasi
ja seisoi Jordanin rannalla; 14 Ja otti Elian hameen, joka
häneltä pudonnut oli, löi veteen ja sanoi: kussa on nyt Herra
Elian Jumala? ja löi veteen, niin vesi hajosi molemmille
puolille, ja Elisa kävi ylitse. 15 Kuin prophetain pojat, jotka
toisella puolella Jerihossa olivat, näkivät hänen, sanoivat he:
Elian henki lepää Elisan päällä, ja kävivät häntä vastaan ja
kumarsivat maahan asti, 16 Ja sanoivat hänelle: katso, sinun
palvelioissas on viisikymmentä vahvaa miestä, anna heidän
mennä etsimään isäntääsi, jos Herran henki on ottanut
hänen ja heittänyt jollekulle vuorelle, taikka johonkuhun
laaksoon. Hän sanoi: älkäät antako mennä! 17 Mutta he
vaativat häntä siihenasti, että hän häpesi, ja sanoi: antakaat
mennä! Ja he lähettivät matkaan viisikymmentä miestä,
ja he etsivät kolme päivää ja ei löytäneet häntä, 18 Ja
tulivat jälleen hänen tykönsä, ja hän asui Jerihossa; ja hän
sanoi heille: enkö minä sanonut teille, ettei teidän pitänyt
menemän? 19 Ja kaupungin miehet sanoivat Elisalle: katso,
tässä kaupungissa on hyvä asua, niinkuin meidän herramme
näkee; mutta vesi on paha ja maa hedelmätöin. 20 Hän
sanoi: tuokaat minulle uusi astia ja pankaat suolaa siihen! Ja
he toivat sen hänelle. 21 Niin hän meni ulos vesihuokoin tykö
ja heitti suolaa niihin, sanoen: näin sanoo Herra: minä olen
tämän veden parantanut, ei kuolema, taikka hedelmättömyys
pidä heistä tästedes tuleman. 22 Niin parani vesi tähän
päivään asti Elisan sanan jälkeen, jonka hän puhui. 23
Ja hän meni sieltä ylös Beteliin, ja hänen mennessänsä
tiellä, tulivat pienet pojat kaupungista ja pilkkasivat häntä,
sanoen hänelle: tule ylös paljaspää, tule ylös paljaspää!
24 Ja hän käänsi itsensä, ja kuin hän heidät näki, kirosi
hän heitä Herran nimeen. Niin tuli kaksi karhua metsästä
ja repeli heistä kaksi poikaa viidettäkymmentä kuoliaaksi.
25 Sieltä hän meni Karmelin vuorelle, ja palasi sieltä sitten
Samariaan.

3 Niin Joram Ahabin poika tuli Israelin kuninkaaksi
Samariassa kahdeksantenatoistakymmenentenä
Josaphatin Juudan kuninkaan vuonna, ja hallitsi
kaksitoistakymmentä vuotta. 2 Ja teki pahaa Herran edessä,
vaan ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä ja äitinsä; sillä hän
hävitti Baalin patsaan, jonka hänen isänsä tehnyt oli. 3 Mutta
kuitenkin hän pysyi Jerobeamin Nebatin pojan synneissä,
joka Israelin saatti syntiä tekemään; ei hän luopunut niistä. 4
Mutta Mesalla Moabilaisten kuninkaalla oli paljo lampaita, ja
hän antoi Israelin kuninkaalle veron, satatuhatta karitsaa
ja satatuhatta oinasta villoinensa. 5 Kuin Ahab oli kuollut,
luopui Moabilaisten kuningas Israelin kuninkaasta. 6 Siihen
aikaan läksi kuningas Joram Samariasta ja luki kaiken
Israelin, 7 Ja meni ja lähetti Josaphatille Juudan kuninkaalle
sanomaan: Moabilaisten kuningas on luopunut minusta,
tuletkos sotimaan minun kanssani Moabilaisia vastaan?
Hän sanoi: minä tulen, minä olen niinkuin sinä, ja minun
kansani niinkuin sinun kansas, ja minun hevoseni niinkuin
sinun hevoses. 8 Ja sanoi: mitä tietä meidän pitää sinne
vaeltaman? Hän vastasi: Edomin korven tietä. 9 Ja niin läksi
Israelin kuningas ja Juudan kuningas ja Edomin kuningas.
Ja koska he olivat vaeltaneet ympäri seitsemän päivän
matkan, ja ei ollut vettä sotaväellä ja juhdilla, jotka heitä
seurasivat, 10 Niin sanoi Israelin kuningas: voi! Herra
on kutsunut nämät kolme kuningasta antaaksensa heitä
Moabilaisten käsiin. 11 Mutta Josaphat sanoi: onko tässä
yhtään Herran prophetaa, kysyäksemme hänen kauttansa
neuvoa Herralta? Niin vastasi yksi Israelin kuninkaan
palvelioista ja sanoi: tässä on Elisa Saphatin poika, joka
kaasi vettä Elian kätten päälle. 12 Josaphat sanoi: hänen
tykönänsä on Herran sana. Ja Israelin kuningas, ja Josaphat
ja Edomin kuningas menivät hänen tykönsä. 13 Niin sanoi
Elisa Israelin kuninkaalle: mitä sinun on minun kanssani?
mene pois isäs prophetain tykö ja äitis prophetain tykö!
Israelin kuningas sanoi hänelle: ei, sillä Herra on kutsunut
nämät kolme kuningasta antaaksensa heitä Moabilaisten
käsiin. 14 Elisa sanoi: niin totta kuin Herra Zebaot elää,
jonka edessä minä seison, jollen minä katsoisi Josaphatia
Juudan kuningasta, en minä katsahtaisi sinun päälles enkä
tottelisi sinua. 15 Niin tuokaat nyt minulle kanteleensoittaja!
Ja kuin soittaja soitti, tuli Herran käsi hänen päällensä; 16
Ja hän sanoi: näin sanoo Herra: tehkäät kuoppia sinne
ja tänne tähän ojaan! 17 Sillä näin sanoo Herra: ei teidän
pidä tuulta eikä sadetta näkemän, ja kuitenkin pitää oja
vedellä täytettämän: ja teidän pitää juoman, ja teidän
karjanne ja teidän juhtanne. 18 Ja tämä on vähä Herran
edessä; sillä hän antaa myös Moabilaiset teidän käsiinne; 19
Niin että te lyötte kaikki vahvat kaupungit ja kaikki valitut
kaupungit, ja te kaadatte kaikki hyvät puut ja tukitsette kaikki
vesilähteet, ja te turmelette kaikki hyvät pellot kivillä. 20 Ja
tapahtui aamulla ruokauhrin ajalla, katso, silloin tuli vesi
Edomin tietä myöten, ja maa täytettiin vedellä. 21 Kuin
kaikki Moabilaiset kuulivat, että kuninkaat oli nousseet ylös
sotimaan heitä vastaan, kutsuivat he kokoon kaikki, jotka

itsensä ensin vyöllä vyöttivät, ja sitä vanhemmat, ja menivät
rajoille. 22 Mutta kuin he aamulla varhain nousivat, ja aurinko
nousi veden yli, niin näkivät Moabilaiset, että vesi oli heitä
vastaan punainen niinkuin veri, 23 Ja sanoivat: se on veri;
kuninkaat ovat tapelleet keskenänsä, ja yksi on lyönyt toisen
kuoliaaksi: nyt siis, Moab, mene saaliille! 24 Mutta kuin he
tulivat Israelin leiriin, niin nousi Israel ja löi Moabilaisia; ja ne
pakenivat heidän edellänsä; mutta he kiiruhtivat ja löivät
Moabin, 25 Ja kukistivat kaupungit, ja itsekukin heitti kivensä
kaikkiin hyviin peltoihin ja täyttivät ne, ja tukitsivat kaikki
vesilähteet, ja kaasivat kaikki hyvät puut, siihenasti että
he ainoasti Hasaretin muuriin kiviä jättivät; ja he piirittivät
sen lingoilla ja löivät sen. 26 Kuin Moabilaisten kuningas
näki sodan olevan ylen väkevän itsiänsä vastaan, otti hän
seitsemänsataa miestä tykönsä, jotka vetivät miekan ulos,
karataksensa Edomin kuninkaan päälle; vaan ei he voineet.
27 Niin otti hän ensimäisen poikansa, joka hänen siaansa
piti kuninkaaksi tuleman, ja uhrasi sen polttouhriksi muurin
päällä. Silloin tuli Israel sangen vihaiseksi, niin että he
menivät pois hänen tyköänsä ja palasivat omalle maallensa.

4 Ja yksi vaimo prophetain poikain emäntiä huusi Elisan
tykö ja sanoi: sinun palvelias minun mieheni kuoli: niin
sinä tiedät sen, että sinun palvelias pelkäsi Herraa: nyt tuli
velkamies, ja tahtoo ottaa kaksi minun poikaani orjaksensa.
2 Elisa sanoi hänelle: mitä minun pitää tekemän sinulle?
sano minulle, mitä sinun huoneessas on? Hän sanoi: sinun
piiallas ei ole muuta mitään kuin yksi öljyastia. 3 Hän sanoi:
mene ja ano koko kyläkunnaltas astioita, tyhjiä astioita niin
monta kuin saat, 4 Ja mene sisälle, ja sulje ovi sinun ja
sinun poikais perään, ja kaada jokaiseen niihin astioihin:
ja koskas olet ne täyttänyt, niin anna ne ottaa pois. 5 Hän
meni pois hänen tyköänsä, sulki oven jälkeensä ja poikainsa
jälkeen. He kantoivat astiat hänen eteensä, ja hän kaasi
niihin. 6 Ja kuin astiat olivat täytetyt, sanoi hän pojallensa:
tuo minulle vielä astia. Hän sanoi hänelle: ei ole täällä
enää astiaa; niin öljy seisahti. 7 Ja hän tuli ja ilmoitti sen
Jumalan miehelle. Hän sanoi: mene ja myy öljy, ja maksa
velkamiehes; mutta sinä ja sinun poikas eläkäät jääneestä.
8 Ja se tapahtui siihen aikaan, että Elisa meni Sunemiin,
ja siellä oli varallinen vaimo, joka vaati häntä syömään
tykönänsä. Ja niin usein kuin hän sen kautta vaelsi, poikkesi
hän sinne syömään leipää. 9 Ja hän sanoi miehellensä:
katso, minä ymmärrän tämän Jumalan miehen olevan pyhän,
joka tässä meidän kauttamme aina vaeltaa: 10 Tehkäämme
siis tähän ylistupa, ja pankaamme hänelle sinne vuode,
pöytä, istuin ja kynttiläjalka, että hän sinne menis, kuin hän
meidän tykömme tulee. 11 Niin tapahtui siihen aikaan, että
hän tuli sinne; ja hän meni ylistupaan ja makasi siellä. 12 Ja
hän sanoi palveliallensa Gehatsille: kutsu Sunemin vaimo
tänne. Ja kuin hän oli kutsunut hänen, astui hän hänen
eteensä. 13 Niin hän sanoi hänelle: sano hänelle: katso, sinä
olet tehnyt meille kaiken tämän palveluksen, mitä minun
pitää sinulle tekemän? Onko sinulla asiaa kuninkaan taikka
sodanpäämiehen tykö? Hän sanoi: minä asun keskellä
minun kansaani. 14 Hän sanoi hänelle: mitästä siis hänelle
pitäis tehtämän? Gehatsi sanoi: ei ole hänellä poikaa, ja
hänen miehensä on vanha. 15 Hän sanoi: kutsu häntä; ja
kuin hän meni häntä kutsumaan, niin hän tuli omissa. 16 Ja
hän sanoi: tähän määrättyyn aikaan vuoden perästä pitää
sinun syleilemän poikaa. Hän sanoi: ei, minun herrani, sinä
Jumalan mies, älä vääryttele piikas edessä! 17 Ja vaimo
tuli raskaaksi ja synnytti pojan määrättyyn aikaan vuoden
perästä, niinkuin Elisa oli hänelle sanonut. 18 Ja kuin lapsi
jo isoksi tuli, niin tapahtui, että hän meni ulos isänsä ja
elonleikkaajain tykö. 19 Ja hän sanoi isällensä: voi-minun
päätäni, minun päätäni! Ja hän sanoi palveliallensa: kanna
häntä äitinsä tykö! 20 Ja hän otti hänen ja vei äitinsä tykö;
ja hän istui hänen helmassansa puolipäivään asti, ja kuoli.
21 Ja hän nousi ja laski hänen Jumalan miehen vuoteelle,
läksi ulos ja sulki oven, 22 Ja kutsui miehensä ja sanoi:
lähetä minun tyköni yksi palvelioista ja yksi aaseista, sillä
minä menen Jumalan miehen tykö ja palajan. 23 Ja hän
sanoi: miksi sinä hänen tykönsä menet tänäpänä, sillä ei nyt
ole uusi kuu taikka sabbati? Hän sanoi: rauha. 24 Ja hän
satuloitsi aasin ja sanoi palveliallensa: aja vahvasti, älä viivytä
ajamasta, muutoin kuin minä sanon sinulle. 25 Ja niin hän
meni pois ja tuli Jumalan miehen tykö Karmelin vuorelle. Kuin
Jumalan mies näki hänen tulevan, sanoi hän palveliallensa
Gehatsille: katso, se on Sunemin vaimo. 26 Niin juokse
nyt häntä vastaan ja sano hänelle: oletkos rauhassa, ja
sinun miehes ja sinun poikas? Hän vastasi: rauhassa. 27
Mutta kuin hän tuli vuorelle Jumalan miehen tykö, tarttui hän
hänen jalkoihinsa. Ja Gehatsi meni sysäämään häntä pois.
Mutta Jumalan mies sanoi: anna hänen olla, sillä hänen
sielunsa on murheellinen, ja Herra on minulta sen salannut
ja ei ilmoittanut minulle. 28 Hän sanoi: anoinko minä poikaa
minun herraltani? Enkö minä sanonut: älä minua petä! 29
Ja hän sanoi Gehatsille: vyötä sinun kupees ja ota minun
sauvani kätees, ja mene matkaas: jos joku sinun kohtaa, niin
älä tervehdi häntä, ja jos joku sinua tervehtii, niin älä vastaa
häntä: ja laske minun sauvani pojan kasvoille. 30 Mutta pojan
äiti sanoi: niin totta kuin Herra elää ja sinun sielus elää, en
minä päästä sinua. Niin hän nousi ja seurasi häntä. 31 Mutta

Gehatsi meni pois heidän edellänsä, ja laski sauvansa pojan
kasvoille, vaan ei ollut ääntä eikä tuntoa. Niin hän palasi ja
kohtasi hänen, ilmoitti hänelle ja sanoi: ei poika herännyt. 32
Ja kuin Elisa tuli huoneesen, katso, poika makasi kuolleena
hänen vuoteellansa. 33 Ja hän meni sisälle ja sulki oven
molempain perään; ja hän rukoili Herraa, 34 Nousi ja laski
itsensä lapsen päälle, ja pani suunsa hänen suunsa päälle, ja
silmänsä hänen silmäinsä päälle, ja kätensä hänen kättensä
päälle, ja niin ojensi itsensä hänen päällensä, että lapsen
ruumis tuli lämpimäksi. 35 Ja hän nousi jälleen ja kävi kerran
sinne ja tänne huoneessa, nousi ja laski itsensä hänen
päällensä. Niin poika aivasti seitsemän kertaa, sitte avasi
poika silmänsä. 36 Ja hän kutsui Gehatsin ja sanoi: kutsu
Sunemin vaimo. Ja kuin hän oli hänen kutsunut, tuli hän
sisälle hänen tykönsä. Hän sanoi: ota poikas! 37 Niin hän tuli
ja lankesi hänen jalkainsa juureen, kumarsi itsensä maahan,
ja otti poikansa ja meni ulos. 38 Ja Elisa palasi Gilgaliin,
ja kallis aika oli maalla, ja prophetain pojat olivat hänen
edessänsä. Ja hän sanoi palveliallensa: ota suuri pata ja
keitä lientä prophetain pojille. 39 Niin yksi läksi kedolle
hakemaan ruohoja, ja löysi metsäviikunapuun, ja haki siitä
kolokinteja vaatteensa täyden. Ja kuin hän tuli, leikkasi
hän sen liemipataan; sillä ei he tunteneet sitä. 40 Ja kuin
he sen antoivat miesten eteen syödä, söivät he liemestä
ja huusivat, sanoen: Jumalan mies, kuolema on padassa!
Sillä ei he saaneet syödä. 41 Ja hän sanoi: tuokaat tänne
jauhoja, ja hän heitti pataan ja sanoi: antakaat kansalle
syödä, ja ei ollut mitään vahinkoa padassa. 42 Ja yksi mies
tuli Baalsalisasta ja kantoi Jumalan miehelle uutisleipiä,
kaksikymmentä ohraista leipää ja uutisjyviä vaatteissansa.
Mutta hän sanoi: anna kansalle, että he söisivät. 43 Hänen
palveliansa sanoi: mitä minä siitä annan sadalle miehelle?
Hän sanoi: anna kansalle syödä; sillä näin sanoo Herra:
he syövät ja vielä sittenkin jää. 44 Ja hän pani ne heidän
eteensä, ja he söivät; ja vielä oli liiaksi Herran sanan jälkeen.

5 Ja Naeman Syrian kuninkaan sodanpäämies oli kuuluisa
mies ja suurena pidetty herransa edessä; sillä hänen
kauttansa oli Herra antanut autuuden Syriaan; ja hän oli
voimallinen mies, vaan spitalinen. 2 Ja sotaväki oli Syriasta
mennyt ulos joukottaisin, ja olivat vieneet pois Israelin maalta
vähän piikaisen, joka palveli Naemanin emäntää. 3 Hän sanoi
emännällensä: o, jos minun herrani olis prophetan tykönä,
joka on Samariassa, niin hän parantais hänen spitalista. 4
Niin hän meni ja ilmoitti herrallensa, sanoen: näin ja näin on
puhunut Israelin maan piika. 5 Syrian kuningas sanoi: mene
sinne, ja minä lähetän kirjan Israelin kuninkaalle. Ja hän
meni sinne ja otti myötänsä kymmenen leiviskää hopiaa ja
kuusituhatta kultapenninkiä ja kymmenen vaatekertaa, 6
Ja vei kirjan Israelin kuninkaalle näin kirjoitetun: Kuin tämä
kirja tulee sinulle, katso, minä lähetin palveliani Naemanin
sinun tykös, ettäs hänen puhdistaisit spitalistansa. 7 Kuin
Israelin kuningas oli kirjansa lukenut, repäisi hän vaatteensa
ja sanoi: olenko minä Jumala, että minä kuolettaisin ja
eläväksi tekisin? Sillä hän lähettää minun tyköni, että minä
puhdistaisin miehen spitalista. Havaitkaat siis ja katsokaat,
kuinka hän etsii tilaa minua vastaan. 8 Kuin Jumalan mies
Elisa kuuli Israelin kuninkaan reväisseeksi vaatteensa, lähetti
hän kuninkaan tykö ja antoi sanoa hänelle: miksis olet
reväissyt vaattees? Tulkaan nyt minun tyköni, että hän tietäis
prophetan olevan Israelissa. 9 Niin tuli Naeman hevosillansa
ja vaunuillansa, ja seisahti Elisan huoneen oven eteen. 10 Ja
Elisa lähetti sanansaattajan hänen tykönsä, sanoen: mene
ja pese itses seitsemän kertaa Jordanissa, ja sinun lihas
pitää entisellensä ja puhtaaksi tuleman. 11 Niin Naeman
vihastui ja meni matkaansa, sanoen: katso, minä luulin
hänen kumminkin tulevan ulos minun tyköni, seisovan ja
huutavan avuksensa Herran Jumalansa nimeä, ja kädellänsä
pitelevän tätä paikkaa, ja niin parantavan spitalin. 12 Eikö
Abanan ja Pharpharan virrat Damaskussa ole kaikkia Israelin
vesiä paremmat, että minä itseni niissä pesisin ja tulisin
puhtaaksi? Ja hän palasi ja meni matkaansa vihoissansa. 13
Niin hänen palveliansa tulivat hänen tykönsä ja puhuttelivat
häntä, ja sanoivat: minun isäni! jos propheta olis sanonut
sinulle jotakin suurta asiaa, eikö sinun pitänyt sitä tekemän?
Mitä enemmin, että hän sanoi sinulle: pese sinus, ja sinä
tulet puhtaaksi. 14 Niin hän meni ja pesi itsensä Jordanissa
seitsemän kertaa, niinkuin Jumalan mies käskenyt oli, ja
hänen lihansa tuli entisellensä, niinkuin vähän nuorukaisen
liha, ja tuli puhtaaksi. 15 Ja hän palasi Jumalan miehen tykö
kaiken joukkonsa kanssa; ja kuin hän oli tullut sisälle, seisoi
hän hänen edessänsä ja sanoi: katso, nyt minä tiedän, ettei
yhtäkään Jumalaa ole kaikessa maassa, vaan Israelissa: ota
siis nyt tämä siunaus sinun palvelialtas. 16 Mutta hän sanoi:
niin totta kuin Herra elää, jonka edessä minä seison, en ota
minä sitä. Ja hän vaati häntä ottamaan, mutta hän kielsi.
17 Niin sanoi Naeman: eikö palvelialles annettaisi kuorma
multaa, niin paljo kuin kaksi muulia kantaa? Sillä palvelias
ei tahdo enää muukalaisille jumalille uhrata ja polttouhria
tehdä, vaan Herralle. 18 Tässä asiassa olkoon Herra armias
palvelialles! kuin herrani menee Rimmonin huoneesen
rukoilemaan, ja nojaa minun käteni päälle, ja minä rukoilen
Rimmonin huoneessa; niin olkoon Herra tässä asiassa
palvelialles armias mies, että minä Rimmonin huoneessa

rukoilen! 19 Ja hän sanoi hänelle: mene rauhaan. Ja kuin hän
oli mennyt kappaleen matkaa pois hänen tyköänsä kedolle,
20 Sanoi Gehatsi, Jumalan miehen Elisan palvelia: katso,
herrani on säästänyt Naemania, tätä Syrialaista, ettei hän
häneltä ottanut mitä hän toi; niin totta kuin Herra elää, minä
juoksen hänen perässänsä ja otan jotakin häneltä. 21 Niin
Gehatsi juoksi nopiasti Naemanin jälkeen. Ja kuin Naeman
näki hänen juoksevan perässänsä, astui hän vaunuista ulos
häntä vastaan ja sanoi: onko rauha? 22 Hän sanoi: Rauha.
Minun herrani lähetti minun, sanoen: katso, juuri nyt ovat
tulleet minun tyköni Ephraimin vuorelta kaksi nuorukaista
prophetain pojista, anna heille leiviskä hopiaa ja kahdet
juhlapäivän vaatteet. 23 Naeman sanoi: ota kaksi leiviskää
hopiaa; ja hän vaati hänen, ja sitoi kaksi leiviskää hopiaa
kahteen säkkiin, ja kahdet juhlapäivän vaatteet, ja antoi ne
kahdelle palveliallensa, ja he kantoivat hänen edellänsä. 24
Ja kuin hän tuli Opheliin, otti hän ne pois heidän käsistänsä,
ja kätki ne huoneesen, ja päästi miehet, ja he menivät pois.
25 Ja hän meni sisälle ja seisoi herransa edessä; niin Elisa
sanoi hänelle: kustas tulet, Gehatsi? Hän vastasi: ei palvelias
ole mennyt sinne eli tänne. 26 Mutta hän sanoi hänelle: eikö
minun sydämeni vaeltanut miehen palatessa vaunuistansa
sinua vastaan? Oliko nyt aika sinun mennä ottamaan hopiaa
ja ottamaan vaatteita, öljypuita, viinamäkiä, lampaita, härkiä,
palvelioita ja piikoja? 27 Sentähden pitää Naemanin spitali
tarttuman sinuun ja sinun siemenees ijankaikkisesti. Niin hän
meni pois hänen tyköänsä spitalisena niinkuin lumi.

6 Ja prophetain pojat sanoivat Elisalle: katso, se sia, jossa
me asumme sinun tykönäs, on meille ahdas; 2 Anna
meidän mennä Jordaniin asti, ja jokaisen tuoda sieltä yksi
hirsi, että me rakentaisimme sinne sian asuaksemme. Ja hän
sanoi: menkäät! 3 Ja yksi sanoi: tule palveliais kanssa! Ja
hän vastasi: minä tulen. 4 Ja hän meni heidän kanssansa.
Ja kuin he tulivat Jordanin tykö, hakkasivat he siinä puita. 5
Ja kuin yksi heistä oli puun maahan hakannut, putosi rauta
veteen, ja hän huusi ja sanoi: voi, herrani! senkin minä olen
lainaksi ottanut. 6 Mutta Jumalan mies sanoi: kuhunka se
putosi? Ja kuin hän osoitti hänelle paikan, leikkasi hän yhden
puun ja heitti sinne, ja saatti niin raudan uiskentelemaan.
7 Ja hän sanoi: ota se ylös! ja hän ojensi kätensä ja otti
sen. 8 Ja Syrian kuningas soti Israelia vastaan, ja piti
neuvoa palveliainsa kanssa ja sanoi: me tahdomme sioittaa
itsemme sinne ja sinne. 9 Mutta Jumalan mies lähetti Israelin
kuninkaan tykö, ja käski hänelle sanoa: karta, ettes menisi
siihen paikkaan; sillä Syrialaiset väijyvät siellä. 10 Niin lähetti
siis Israelin kuningas siihen paikkaan, josta Jumalan mies
oli sanonut hänelle, ja varoittanut häntä siitä, ja piti siinä
vartiat; ja ei tehnyt sitä ainoasti yhtä eli kahta kertaa. 11
Niin Syrian kuninkaan sydän tuli surulliseksi siitä, ja kutsui
palveliansa ja sanoi heille: ettekö te ilmoita minulle, kuka
meistä on paennut Israelin kuninkaan tykö? 12 Niin sanoi
yksi hänen palvelioistansa: ei niin, herrani kuningas; mutta
Elisa propheta, joka on Israelissa, sanoo Israelin kuninkaalle
nekin asiat, joitas puhut makaushuoneessas. 13 Hän sanoi:
niin menkäät matkaan ja katsokaat, kussa hän on, että minä
lähettäisin ja antaisin ottaa hänen kiinni. Ja he ilmoittivat
hänelle ja sanoivat: katso, hän on Dotanissa. 14 Niin hän
lähetti sinne hevoset ja vaunut ja suuren joukon; ja kuin he
sinne tulivat yöllä, piirittivät he kaupungin. 15 Ja Jumalan
miehen palvelia nousi varhain aamulla menemään ulos: ja
katso, suuri sotajoukko piiritti kaupungin hevosten ja vaunuin
kanssa. Niin hänen palveliansa sanoi hänelle: voi, herrani!
mitä me nyt teemme? 16 Ja hän sanoi: älä pelkää, sillä niitä
on enempi jotka meidän kanssamme ovat, kuin niitä, jotka
heidän kanssansa ovat. 17 Ja Elisa rukoili ja sanoi: Herra,
avaa nyt hänen silmänsä, että hän näkis! Niin avasi Herra
palvelian silmät, että hän näki, ja katso, vuori oli täynnä
tulisia hevosia ja vaunuja, Elisan ympärillä. 18 Ja kuin he
tulivat alas hänen tykönsä, rukoili Elisa Herraa ja sanoi: lyö
tätä kansaa sokeudella! Ja hän löi heidät sokeudella Elisan
sanan jälkeen. 19 Ja Elisa sanoi heille: ei tämä ole se tie ja
se kaupunki: seuratkaat minua, minä vien teidät sen miehen
tykö, jota etsitte; ja hän vei heidät Samariaan. 20 Kuin he
tulivat Samariaan, sanoi Elisa: Herra, avaa näiden silmät,
että he näkisivät! Ja Herra avasi heidän silmänsä, että he
näkivät, ja katso, niin he olivat keskellä Samariaa. 21 Ja
kuin Israelin kuningas näki heidät, sanoi hän Elisalle: isäni,
lyönkö minä heitä? 22 Ja hän sanoi: älä lyö! Pitääkö sinun
lyömän niitä, jotka sinä vangiksi saat miekallas ja joutsellas?
Anna heille leipää ja vettä, että he söisivät ja joisivat, ja anna
heidän mennä Herransa tykö. 23 Niin valmistettiin heille suuri
pito. Ja kuin he olivat syöneet ja juoneet, laski hän heidät
menemään, ja he menivät herransa tykö. Ja ei Syriasta enää
sotaparvia tullut Israelin maalle. 24 Vaan senjälkeen tapahtui,
että Benhadad Syrian kuningas kokosi kaikki sotaväkensä,
meni ja piiritti Samarian. 25 Ja suuri nälkä oli Samariassa, ja
he ahdistivat kaupunkia, siihenasti että aasin pää maksoi
kahdeksankymmentä hopiapenninkiä, ja neljäs osa kabia
kyhkyläisen sontaa maksoi viisi hopiapenninkiä. 26 Ja kuin
Israelin kuningas kävi muurin päällä, huusi yksi vaimo häntä
ja sanoi: auta minua, herrani kuningas! 27 Ja hän sanoi:
jollei Herra auta sinua, kusta minä sinua autan, luvastako
eli viinakuurnasta? 28 Ja kuningas sanoi hänelle: mikä

sinun on? Hän sanoi: tämä vaimo sanoi minulle: tuo tänne
poikas, että sen söisimme tänäpänä; syökäämme huomenna
minun poikani. 29 Ja me olemme keittäneet minun poikani ja
syöneet sen. Ja minä sanoin toisena päivänä hänelle: tuo
tänne sinun poikas, että me söisimme sen; mutta hän kätki
poikansa. 30 Kuin kuningas kuuli vaimon puheet, repäisi
hän vaatteensa; ja kuin hän kävi ohitse muurin päällä, niin
kansa näki, ja katso, hänen päällänsä oli säkki ihoa vasten.
31 Ja hän sanoi: Jumala tehköön minulle sen ja sen, jos
Elisan Zaphatin pojan pää tänäpänä pitää seisoman hänen
päällänsä. 32 Ja Elisa istui huoneessansa, ja vanhimmat
istuivat hänen tykönänsä; mutta hän lähetti miehen edellänsä,
mutta ennenkuin sanansaattaja tuli hänen tykönsä, sanoi
hän vanhimmille: oletteko nähneet, kuinka se murhamiehen
poika on lähettänyt ottamaan minun päätäni pois? Katsokaat,
koska sanansaattaja tulee, että te oven suljette ja ovella
hänen syöksette ulos: katso, hänen herransa jalkain töminä
seuraa häntä. 33 Kuin hän vielä heidän kanssansa puhui,
katso, niin sanansaattaja tuli hänen tykönsä ja sanoi: katso,
tämä paha tulee Herralta, mitä minä enään odotan Herraa?

7 Mutta Elisa sanoi: kuulkaat Herran sanaa: näin sanoo
Herra: huomenna tähän aikaan maksaa vakkainen pieniä
jauhoja siklin ja kaksi vakkaista ohria siklin, Samarian
portissa. 2 Niin vastasi päämies, jonka käden päälle kuningas
nojasi, Jumalan miestä ja sanoi: katso, jos Herra tekis
vielä akkunat taivaasen, kuinka se tapahtuis? Hän sanoi:
katso, silmilläs pitää sinun sen näkemän, mutta ei sinun
pidä siitä syömän. 3 Ja neljä spitalista miestä olivat portin
edessä, jotka sanoivat toinen toisellensa: mitä me tässä
olemme niinkauvan että me kuolemme? 4 Jos me sanomme:
käykäämme kaupunkiin, niin on nälkä kaupungissa, ja me
kuolemme siellä: jos taas olemme täällä, niin me kuolemme:
käykäämme siis ja antautukaamme Syrialaisten leiriin, jos he
antavat meidän elää, niin me elämme, taikka jos he meidät
tappavat, niin me olemme tapetut. 5 Ja he nousivat hämärissä
menemään Syrialaisten leiriin; ja kuin he tulivat ensimäisille
paikoille leiriä, katso, niin ei siellä ollut ketään. 6 Sillä Herra
oli antanut Syrialaisten sotajoukon kuulla vaunuin, hevosten
ja suuren sotaväen äänen, niin että he sanoivat toinen
toisellensa: katso, Israelin kuningas on palkannut meitä
vastaan Hetiläisten kuninkaat ja Egyptiläisten kuninkaat,
että he tulisivat meidän päällemme. 7 Ja he nousivat ja
pakenivat hämärissä, ja jättivät majansa, hevosensa ja
aasinsa leiriin, niinkuin ne seisoivat, ja pakenivat henkensä
tähden. 8 Kuin spitaliset tulivat leirin ääreen, menivät he
yhteen majaan, söivät ja joivat, ja ottivat hopiaa ja kultaa
ja vaatteita, ja menivät pois ja kätkivät ne, ja tulivat jälleen
ja menivät toiseen majaan, ja ottivat sieltä, menivät pois
ja kätkivät sen. 9 Sitte he sanoivat toinen toisellensa:
emme oikein tee: tämä on hyvän sanoman päivä, jos me
tämän salaamme ja viivytämme valkiaan aamuun asti, niin
meidän pahatekomme tulee tiettäväksi: käykäämme siis ja
tehkäämme tiettäväksi kuninkaan huoneelle. 10 Ja he tulivat,
huusivat kaupungin portin vartioille, ja tekivät tiettäväksi heille
ja sanoivat: me menimme Syrialaisten leiriin, ja katso, ei
siellä ole ketään, eikä ihmisen ääntä; vaan hevosia ja aaseja
sidottuna, ja majat niinkuin ne seisoivat. 11 Niin huudettiin
portin vartioille, ja he ilmoittivat sisälle kuninkaan huoneessa.
12 Ja kuningas nousi yöllä ja sanoi palvelioillensa: minä
sanon teille, kuinka Syrialaiset tekevät meidän kanssamme:
he tietävät meidän kärsivän nälkää, ja sentähden ovat he
menneet pois leiristä, ja ovat lymyttäneet itsensä kedolle: ja
ajattelevat: kuin he lähtevät kaupungista, otamme me heidät
kiinni elävänä, ja pääsemme kaupunkiin. 13 Niin vastasi yksi
hänen palvelioistansa ja sanoi: niin otettakaan nyt ne viisi
hevosta, jotka tähän jääneet ovat: katso, nämät ovat tähän
jääneet kaikesta Israelin paljoudesta, katso, ne muut Israelin
paljoudesta ovat loppuneet: lähettäkäämme nämät ulos
katsomaan. 14 Niin he toivat kaksi vaunuhevosta, ja kuningas
lähetti ne Syrialaisten leiriin ja sanoi: menkäät ja katsokaat!
15 Ja he menivät heidän jälkeensä hamaan Jordaniin asti, ja
katso, kaikki tie oli vaatteita ja kaluja täynnä, joita Syrialaiset
kiiruhtaissansa olivat heittäneet pois. Ja sanansaattajat
tulivat jälleen ja tiettäväksi tekivät sen kuninkaalle. 16 Niin
kansa meni ulos ja ryösti Syrialaisten leirin. Ja tapahtui,
että vakkainen sämpyläjauhoja maksoi siklin, niin myös
kaksi vakkaista ohria siklin, Herran sanan jälkeen. 17 Mutta
kuningas asetti päämiehen, jonka käden päälle hän itsensä
nojasi, porttiin, ja kansa tallasi hänen portin edessä, niin että
hän kuoli, niinkuin Jumalan mies sanonut oli, kuin kuningas
tuli alas hänen tykönsä. 18 Ja tapahtui niinkuin Jumalan
mies puhunut oli kuninkaalle, koska hän sanoi: huomenna
tällä aikaa maksaa kaksi vakkaista ohria siklin ja vakkainen
sämpyläjauhoja siklin, Samarian portissa. 19 Ja päämies
vastasi Jumalan miestä ja sanoi: katso, jos Herra tekee
vielä akkunat taivaasen, kuinka tämä sittekään tapahtuis?
Mutta hän sanoi: katso, sinun pitää silmilläs sen näkemän, ja
ei siitä syömän. 20 Ja se tapahtui hänelle niin; sillä kansa
tallasi hänen portissa kuoliaaksi.

8 Ja Elisa puhui vaimolle, jonka pojan hän oli herättänyt,
ja sanoi: nouse ja matkusta pois huoneines, ja ole
outona, kussas saat; sillä Herra on kutsuva nälän, joka on

tuleva maalle seitsemäksi vuodeksi. 2 Vaimo nousi ja teki
niinkuin Jumalan mies sanoi, ja matkusti huoneinensa, ja
oli outona Philistealaisten maalla seitsemän vuotta. 3 Ja
seitsemän vuoden perästä tuli vaimo Philistealaisten maalta
jälleen. Ja hän meni rukoilemaan kuninkaalta huonettansa
ja peltoansa. 4 Silloin puhui kuningas Gehatsin, Jumalan
miehen palvelian kanssa ja sanoi: juttele minulle kaikki ne
suuret teot, mitkä Elisa on tehnyt! 5 Ja kuin hän ilmoitti
kuninkaalle, kuinka hän oli kuolleen virvoittanut, ja katso,
vaimo, jonka pojan hän oli kuolleista herättänyt, huusi
kuninkaan tykö huoneensa ja peltonsa tähden. Niin sanoi
Gehatsi: herrani kuningas, tämä on vaimo, ja tämä on hänen
poikansa, jonka Elisa kuolleista herätti. 6 Ja kuningas kysyi
vaimolta, ja hän jutteli hänelle sen. Niin kuningas antoi
hänelle yhden palvelioistansa ja sanoi: anna hänen saada
kaikki, mitä hänen omansa on, ja kaikki tulot pelloista, siitä
päivästä, jona hän maan jätti, niin tähän asti. 7 Ja Elisa
tuli Damaskuun, ja Benhadad Syrian kuningas sairasti, ja
hänelle oli ilmoitettu ja sanottu, että Jumalan mies on tullut
tänne. 8 Niin kuningas sanoi Hasaelille: ota lahjoja myötäs ja
mene Jumalan miestä vastaan, ja kysy hänen kauttansa
neuvoa Herralta ja sano: parantunenko minä tästä taudista?
9 Ja Hasael meni häntä vastaan ja otti lahjoja myötänsä
ja kaikkinaista Damaskun hyvyyttä neljäkymmentä kamelin
kuormaa; ja kuin hän tuli, seisoi hän hänen edessänsä ja
sanoi: Benhadad, sinun poikas, Syrian kuningas, lähetti
minun sinun tykös ja käski sinulle sanoa: parantunenko minä
tästä taudista? 10 Elisa sanoi hänelle: mene ja sano hänelle:
kyllä sinä paranisit; mutta kuitenkin on Herra ilmoittanut
minulle, että hänen pitää totisesti kuoleman. 11 Ja (Jumalan
mies) katsoi terävästi hänen päällensä, siihenasti että hän
häpesi, sitte itki Jumalan mies. 12 Niin Hasael sanoi: miksi
herrani itkee? Ja hän sanoi: minä tiedän, mitä pahuutta sinun
pitää tekemän Israelin lapsille: sinun pitää polttaman heidän
väkevät kaupunkinsa tulella, ja heidän nuoret miehensä
tappaman miekalla, ja surmaaman heidän lapsensa, ja
heidän raskaat vaimonsa halkaiseman. 13 Hasael sanoi:
mikä on sinun palvelias tämä koira, että hän niin suuria
asioita tekisi? Elisa sanoi: Herra on minulle ilmoittanut sinun
tulevan Syrian kuninkaaksi. 14 Ja hän meni pois Elisan tykö
ja tuli herransa tykö, ja hän sanoi hänelle: mitä Elisa sanoi
sinulle? Hän vastasi: hän sanoi minulle sinun paranevan. 15
Mutta toisena päivänä otti hän yhden makausvaatteen ja
kasti veteen, ja levitti hänen kasvoinsa päälle, ja hän kuoli;
ja Hasael tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 16 Joramin Ahabin
pojan Israelin kuninkaan viidentenä vuonna, ja Josaphatin
Juudan kuninkaan (kuolemavuonna) tuli Joram Josaphatin
poika Juudan kuninkaaksi. 17 Ja hän oli kahden ajastajan
vanha neljättäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi
kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa, 18 Ja vaelsi Israelin
kuningasten teillä, niin kuin Ahabin huone teki: sillä Ahabin
tytär oli hänen emäntänsä, ja hän teki pahaa Herran edessä.
19 Mutta palveliansa Davidin tähden ei Herra tahtonut hävittää
Juudaa, niinkuin hän oli hänelle sanonut, että hän oli antava
hänelle yhden valkeuden ja hänen lapsillensa joka aika. 20
Hänen aikanansa luopuivat Edomilaiset Juudasta ja tekivät
itsellensä kuninkaan. 21 Sillä Joram oli matkustanut Zairiin
ja kaikki vaunut hänen kanssansa, ja nousi yöllä ja löi
Edomilaiset, jotka hänen ympärillänsä olivat, niin myös
vaunuin päämiehet, niin että kansa pakeni majoihinsa. 22
Sentähden luopuivat Edomilaiset Juudasta tähän päivään
asti; silloin myös Libna luopui siihen aikaan. 23 Mitä enempi
Joramista sanomista on ja kaikista niistä, mitä hän tehnyt
on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa?
24 Ja Joram nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä
kanssa Davidin kaupunkiin. Ja Ahasia hänen poikansa
tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 25 Joramin Ahabin pojan
Israelin kuninkaan toisena vuonna toistakymmentä tuli
Ahasia Joramin poika Juudan kuninkaaksi. 26 Ja Ahasia
oli kahdenkolmattakymmentä vuoden vanha, koska hän
tuli kuninkaaksi, ja hallitsi yhden vuoden Jerusalemissa;
hänen äitinsä nimi oli Atalia Omrin Israelin kuninkaan
tytär. 27 Ja hän vaelsi Ahabin huoneen teillä ja teki pahaa
Herran edessä, niinkuin Ahabin huone; sillä hän oli Ahabin
huoneen vävy. 28 Ja hän meni Joramin Ahabin pojan kanssa
sotimaan Hasaelia Syrian kuningasta vastaan, Gileadin
Ramotissa; mutta Syrialaiset löivät Joramin. 29 Silloin palasi
kuningas Joram antamaan parantaa itsensä Jisreelissä
niistä haavoista, jotka Syrialaiset löivät häneen Ramassa,
hänen soteissa Hasaelin Syrian kuninkaan kanssa; ja Ahasia
Joramin poika, Juudan kuningas, tuli katsomaan Joramia
Ahabin poikaa Jisreeliin; sillä hän sairasti.

9 Mutta Elisa propheta kutsui yhden prophetain poikia ja
sanoi hänelle: vyötä kupees ja ota tämä öljyastia kätees,
ja mene Gileadin Ramotiin. 2 Ja kuin tulet sinne, niin sinä
näet siellä Jehun Josaphatin pojan Nimsin pojan, mene
ja nosta häntä veljeinsä keskeltä, ja vie hänet sisäiseen
kamariin; 3 Ota öljyastia ja kaada se hänen päänsä päälle,
ja sano: näin sanoo Herra: minä olen voidellut sinun Israelin
kuninkaaksi; ja sinun pitää oven avaaman ja pakeneman,
eikä siekaileman. 4 Ja prophetan palvelia nuorukainen
läksi matkaan, Gileadin Ramotiin. 5 Ja kuin hän tuli sisälle,
katso, siellä istuivat sotaväen päämiehet, ja hän sanoi: sinä

päämies, minulla on jotakin sinulle sanomista. Jehu sanoi:
kenelle meistä kaikista? Hän sanoi: sinulle, päämies. 6 Niin
hän nousi ja meni sisälle huoneesen, ja hän vuodatti öljyä
hänen päänsä päälle, ja sanoi hänelle: näin sanoo Herra
Israelin Jumala: minä olen sinun voidellut Israelin, Herran
kansan kuninkaaksi. 7 Ja sinun pitää lyömän herras Ahabin
huoneen; sillä minä vaadin minun palveliaini prophetain veren
ja kaikkein Herran palveliain veren Isebelin kädestä; 8 Niin
että kaikki Ahabin huone pitää hukkuman: ja minä hävitän
Ahabista sen, joka vetensä seinään heittää, ja suljetun
ja hyljätyn Israelissa, 9 Ja teen Ahabin huoneen niinkuin
Jerobeaminkin Nebatin pojan huoneen, ja niinkuin Baesan
Ahian pojan huoneen. 10 Ja koirat pitää syömän Isebelin
Jisreelin pellolla, ja ei yksikään pidä häntä hautaaman.
Ja hän avasi oven ja pakeni. 11 Ja kuin Jehu läksi ulos
herransa palveliain tykö, sanoivat he hänelle: onko rauha?
minkätähden tämä mielipuoli on tullut sinun tykös? Hän
sanoi heille: te tunnette miehen hyvin, ja mitä hän puhuu. 12
He sanoivat: ei se ole totta; sano sinä se meille. Hän sanoi:
niin ja niin on hän puhunut minun kanssani ja sanonut: näin
sanoo Herra: minä olen voidellut sinun Israelin kuninkaaksi.
13 Niin he kiiruhtivat, ja jokainen otti vaatteensa, ja panivat
hänen allensa korkialle astuimelle, ja puhalsivat pasunalla, ja
sanoivat: Jehu on tullut kuinkaaksi. 14 Niin Jehu Josaphatin
poika Nimsin pojan teki liiton Joramia vastaan; mutta Joram
vartioitsi Ramotia Gileadissa kaiken Israelin kanssa Hasaelia
Syrian kuningasta vastaan. 15 Mutta kuningas Joram oli
palannut Jisreeliin parannettavaksi niistä haavoista, jotka
Syrialaiset häneen lyöneet olivat, kuin hän soti Hasaelin
Syrian kuinkaan kanssa. Ja Jehu sanoi: jos se teidän
mieleenne on, niin ei pidä yhdenkään pääsemän kaupungista
menemään ja ilmoittamaan Jisreeliin. 16 Ja Jehu matkusti
ratsain ja meni Jisreeliin; sillä Joram sairasti siellä, ja Ahasia
Juudan kuningas oli mennyt karsomaan Joramia. 17 Mutta
vartia, joka tornin päällä Jisreelissä seisoi, sai nähdä Jehun
joukon tulevan ja sanoi: minä näen yhden joukon. Niin
sanoi Joram: ota yksi ratsasmies ja lähetä heitä vastaan,
ja sano: onko rauha? 18 Ja ratsasmies ajoi häntä vastaan
ja sanoi: näin sanoo kuingas: onko rauha? Jehu sanoi:
mitä sinä rauhasta tahdot? käänny minun taakseni! Vartia
ilmoitti ja sanoi: sanansaattaja on tullut heidän tykönsä ja
ei palaja. 19 Niin lähetti hän toisen ratsasmiehen. Kuin se
tuli hänen tykönsä, sanoi hän: näin sanoo kuningas: onko
rauha? Jehu sanoi: mitä sinä rauhasta tahdot? käännä itses
minun taakseni! 20 Sen ilmoitti vartia ja sanoi: hän on tullut
heidän tykönsä ja ei palaja: ja sen ajo on niinkuin Jehun
Nimsin pojan ajo; sillä hän ajaa niinkuin hän olis hullu.
21 Niin sanoi Joram: valjastakaat! Ja he valjastivat hänen
vaununsa. Ja he menivät ulos, Joram Israelin kuningas
ja Ahasia Juudan kuningas, itsekukin vaunussansa, ja he
läksivät ulos kohtaamaan Jehua, ja löysivät hänen Nabotin
Jisreeliläisen pellolla. 22 Ja kuin Joram näki Jehun, sanoi
hän: Jehu, onko rauha? Hän sanoi: mikä rauha? Äitis Isebelin
huoruus ja noituus tulee aina suuremmaksi. 23 Niin Joram
kohta käänsi kätensä ympäri ja pakeni, ja sanoi Ahasialle:
tässä on petos, Ahasia. 24 Mutta Jehu sivui joutsen ja
ampui Joramia lapaluiden välille, niin että nuoli meni hänen
sydämensä lävitse, ja hän putosi maahan vaunuistansa. 25
Ja Jehu sanoi päämiehellensä Bidekarille: ota ja heitä häntä
Nabotin Jisreeliläisen pellolle; sillä muista, koska minä ja
sinä seurasimme hänen isäänsä Ahabia yhdessä ajaen, että
Herra nosti tämän kuorman hänen päällensä. 26 Mitämaks,
sanoi Herra, minä kostan sinulle tällä pellolla Nabotin ja
hänen poikansa veren, jonka minä eilen ehtoona näin; niin
ota nyt häntä ja heitä pellolle Herran sanan jälkeen. 27 Kuin
Ahasia Juudan kuningas sen näki, pakeni hän kryytimaan
huoneen tietä; mutta Jehu ajoi häntä takaa ja sanoi: lyökäät
myös häntä vaunuissansa Gurin vastamäessä, joka on
Jiblamin tykönä. Ja hän pakeni Megiddoon ja kuoli siellä.
28 Ja hänen palveliansa antoivat hänen viedä vaunulla
Jerusalemiin; ja he hautasivat hänen omaan hautaansa,
hänen isäinsä kanssa Davidin kaupunkiin. 29 Mutta Ahasia
hallitsi Juudassa Joramin Ahabin pojan ensimäisenä vuotena
toistakymmentä. 30 Ja kuin Jehu tuli Jisreeliin, ja Isebel sai
sen kuulla, voiteli hän kasvonsa ja kaunisti päänsä, ja katseli
akkunan lävitse. 31 Ja kuin Jehu tuli portista sisälle, sanoi
hän: kävikö Simrin hyvästi, joka tappoi herransa? 32 Ja hän
nosti kasvonsa ylös akkunaan ja sanoi: kuka on tässä minun
tykönäni? Niin käänsi itsensä hänen puoleensa kaksi eli
kolme palveliaa. 33 Hän sanoi: syöskäät hänet ulos! ja he
syöksivät hänen ulos, ja seinä ja hevoset priiskoitettiin hänen
verestänsä, ja hän tallattiin maahan. 34 Ja kuin hän oli tullut
sisälle, ja oli syönyt ja juonut, sanoi hän: korjatkaat kuitenkin
sitä kirottua ja haudatkaat häntä; sillä hän on kuninkaan
tytär. 35 Kuin he menivät pois häntä hautaamaan, niin ei
he löytäneet hänestä muuta mitään kuin pääkallon ja jalat
ja paljaat kämmenet. 36 Ja he tulivat jälleen ja sanoivat
hänelle sen; hän sanoi: tämä on nyt se minkä Herra puhui
palveliansa Elian Tisbiläisen kautta ja sanoi: Jisreelin pellolla
pitää koirain syömän Isebelin lihan. 37 Näin tuli Isebelin
raato niinkuin loka kedolla, Jisreelin pellolla, ettei sanoa
taidettu: tämä on Isebel.

10 Ja Ahabilla oli seitsemänkymmentä poikaa Samariassa.
Ja Jehu kirjoitti kirjan ja lähetti Samariaan Jisreelin
päämiesten tykö, ja vanhimpain ja Ahabin edustusmiesten
tykö, näin: **2** Kuin tämä kirje tulee teidän tykönne, joiden
tykönä teidän herranne pojat ovat, niin myös vaunut, hevoset,
vahvat kaupungit ja sota-aseet, **3** Niin valitkaat herranne
pojista paras ja kelvollisin, ja asettakaat häntä isänsä
istuimelle, ja sotikaat herranne huoneen puolesta. **4** Mutta
he pelkäsivät sangen suuresti ja sanoivat: katso, kaksi
kuningasta ei voineet seisoa hänen edessänsä: kuinka siis
me seisoisimme? **5** Ja ne huoneen ja kaupungin haltiat, ja
vanhimmat ja edustusmiehet lähettivät Jehun tykö, sanoen:
me olemme sinun palvelias, me teemme kaikki, mitäs meille
sanot: emme tee ketään kuninkaaksi: tee mitä sinulle kelpaa.
6 Silloin kirjoitti hän heidän tykönsä toisen kirjan näin: jos te
olette minun ja olette minulle kuuliaiset, niin ottakaat teidän
herranne poikain päät ja tulkaat huomenna tällä aikaa minun
tyköni Jisreeliin; ja oli niitä kuninkaan poikia, joita kaupungin
ylimmäiset kasvattivat, seitsemänkymmentä miestä. **7** Kuin
he saivat kirjan, ottivat he ne kuninkaan pojat ja tappoivat
seitsemänkymmentä miestä, ja panivat niiden päät astioihin
ja lähettivät ne hänen tykönsä Jisreeliin. **8** Ja sanoma
saatettiin hänelle, että he ovat tuoneet kuninkaan poikain
päät tänne. Hän vastasi: asettakaat ne kahteen roukkioon
aamuun asti, kaupungin portin eteen. **9** Kuin hän aamulla
meni ulos, seisoi hän ja sanoi kaikelle kansalle: te olette
oikiat: katso, minä olen liiton tehnyt herraani vastaan ja
tappanut hänen; mutta kuka siis nämät kaikki tappanut on?
10 Niin tietäkäät nyt, ettei yksikään Herran sana, jonka Herra
puhunut on Ahabin huoneesta, ole turhaksi tullut: ja Herra
teki niinkuin hän puhunut oli palveliansa Elian kautta. **11**
Niin hävitti Jehu kaikki ne jotka Ahabin huoneesta olivat
jääneet Jisreelissä: kaikki hänen ylimmäisensä, ja hänen
ystävänsä, ja hänen pappinsa, niin ettei hän yhtäkään heistä
jättänyt; **12** Ja nousi ja matkusti Samariaan, ja kuin hän tuli
paimenten majan tykö, joka oli hänen tiessänsä, **13** Löysi
Jehu siinä Ahasian Juudan kuninkaan veljet ja sanoi niille:
mitkä te olette? He vastasivat: me olemme Ahasian veljet ja
menemme tervehtimään kuninkaan ja kuningattaren poikia.
14 Ja hän sanoi: ottakaa heitä elävinä kiinni; ja he ottivat
heidät elävinä kiinni, ja tappoivat paimenten majan kaivon
tykönä kaksi miestä viidettäkymmentä, niin ettei hän heistä
yhtäkään jättänyt. **15** Ja kuin hän sieltä vaelsi, löysi hän
Jonadabin Rekabin pojan, joka häntä kohtasi, tervehti häntä
ja sanoi hänelle: onko sinun sydämes vilpitöin, niinkuin minun
sydämeni on sinun sydämes kanssa? Jonadab vastasi: on
niinkin. Jos niin on, (sanoi hän) niin ojenna kätes tänne; ja
hän ojensi kätensä ja hän asetti hänen istumaan sivuunsa
vaunuihin, **16** Ja sanoi: tule minun kanssani katsomaan
minun kiivauttani Herran tähden! Ja hän antoi hänen ajaa
vaunuissansa. **17** Kuin hän Samariaan tuli, löi hän kaikki
Ahabista jääneet Samariassa, siihenasti että hän hänen
hävitti, Herran sanan jälkeen, jonka hän puhunut oli Elialle.
18 Ja Jehu kokosi kaiken kansan ja antoi heille sanoa: jos
Ahab on vähän palvellut Baalia; Jehu tahtoo enemmän häntä
palvella. **19** Sentähden kutsukaat kaikki Baalin prophetat
kokoon, kaikki hänen palveliansa ja kaikki hänen pappinsa
minun tyköni, niin ettei yksikään heistä jää; sillä minä teen
suuren uhrin Baalille, ja joka ikänä jää pois, ei sen pidä
elämän. Mutta Jehu teki sen kavaluudella, että hän olis
saanut hävittää Baalin palveliat. **20** Ja Jehu sanoi: pyhittäkäät
Baalille juhlapäivä! Ja he kutsuivat kokoon. **21** Ja Jehu
lähetti kaikkeen Israeliin, ja kaikki Baalin palveliat tulivat, niin
ettei yksikään heistä jäänyt, joka ei tullut; ja he tulivat sisälle
Baalin huoneesen ja täyttivät Baalin huoneen joka loukkaan.
22 Silloin sanoi hän vaatehuoneen haltialle: kanna kaikki
Baalin palveliain vaatteet ulos; ja hän kantoi heille vaatteet
ulos. **23** Ja Jehu meni Jonadabin Rekabin pojan kanssa
Baalin huoneesen ja sanoi Baalin palvelioille: tutkistelkaat
ja katsokaat, ettei kukaan tässä teidän seassanne ole
Herran palvelia, vaan ainoastaan Baalin palveliat. **24** Kuin
he tulivat sisälle tekemään uhria ja polttouhria, asetti Jehu
kahdeksankymmentä miestä ulos ja sanoi: kuka teistä yhden
niistä, jotka minä teidän käteenne annan, päästää hengissä,
hänen sielunsa pitää oleman sen sielun edestä. **25** Kuin
he olivat uhranneet polttouhrin, sanoi Jehu vartioille ja
päämiehille: menkäät sisälle ja lyökäät ne, niin ettei yksikään
heistä pääse. Ja he löivät heidät miekan terällä, ja vartiat ja
päämiehet heittivät heidät pois ja menivät Baalin huoneen
kaupunkiin, **26** Ja kantoivat ulos Baalin huoneen patsaat
ja polttivat ne, **27** Ja kukistivat Baalin patsaat ja Baalin
huoneen ja tekivät niistä yhteiset huoneet hamaan tähän
päivään asti. **28** Näin hävitti Jehu Baalin Israelista. **29** Mutta
ei Jehu lakannut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka
oli saattanut Israelin syntiä tekemään, kultaisilla vasikoilla
Betelissä ja Danissa. **30** Ja Herra sanoi Jehulle: ettäs olet
ollut hyväntahtoinen tekemään sitä mikä minulle kelpasi,
ja sinä teit Ahabin huonetta vastaan kaiken sen, mikä
minun sydämessäni oli; niin pitää sinun poikas istuman
Israelin istuimella neljänteen polveen asti. **31** Mutta ei Jehu
kuitenkaan pysynyt, että hän Herran Israelin Jumalan laissa
kaikesta sydämestänsä vaeltanut olis; sillä ei hän lakannut
Jerobeamin synneistä, joka Israelin oli saattanut syntiä
tekemään. **32** Silloin rupesi Herra Israelista lohkaisemaan;

sillä Hasael löi heidät kaikissa Israelin rajoissa, 33 Hamasta
auringon ylenemisen puolelta Jordania, ja kaiken Gileadin,
Gadilaisten, Rubenilaisten ja Manasselaisten maan, hamasta
Aroerista, joka on Arnonin ojan tykönä, ja Gileadin ja
Basanin. 34 Mitä enempi Jehusta on sanottavaa, ja kaikista
hänen töistänsä, ja kaikesta hänen voimastansa: eikö se
ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 35 Ja Jehu
nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin Samariaan. Ja Joahas
hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 36 Ja
aika jonka Jehu Israelia hallitsi Samariassa, oli kahdeksan
ajastaikaa kolmattakymmentä.

11 Mutta kuin Atalia Ahasian äiti näki poikansa kuolleeksi,
nousi hän ja hukutti kaiken kuninkaallisen siemenen. 2
Mutta Joseba, kuningas Joramin tytär, Ahasian sisar, otti
Joaksen Ahasian pojan ja varasti hänen kuninkaan lasten
seasta, jotka tapetut olivat, hänen ja hänen imettäjänsä,
makaushuoneesta. Ja he kätkivät hänen Atalian edestä, niin
ettei hän tapettu: 3 Ja hän oli kätkettynä Herran huoneessa
hänen kanssansa kuusi ajastaikaa; mutta Atalia oli kuningatar
maalla. 4 Seitsemäntenä ajastaikana lähetti Jojada ja otti
sadanpäämiehet, esimiehet ja vartiat, ja noudatti heidät
tykönsä Herran huoneesen, ja teki liiton heidän kanssansa,
ja vannotti heitä Herran huoneessa, ja näytti heille kuninkaan
pojan, 5 Ja käski heitä ja sanoi: tämä on se, jonka teidän
tekemän pitää: kolmas osa teistä, jonka vuoro on sabbatina,
olkoon kuninkaan huoneen vartiana; 6 Ja kolmas osa olkoon
Surin portin tykönä, ja kolmas osa olkoon sen portin tykönä,
joka on vartiain takana, ja teidän pitää vartioitseman huoneen
päällekarkaamista, 7 Mutta kaksi osaa teistä kaikista,
jotka sabbatina pääsette, pitää vartioitseman kuningasta
Herran huoneessa. 8 Ja teidän pitää oleman kuninkaan
ympärillä, ja jokaisella aseensa hänen kädessänsä; ja joka
tulee järjestykseen, se pitää tapettaman, että te olisitte
kuninkaan tykönä hänen mennessänsä ulos ja sisälle. 9 Ja
sadanpäämiehet tekivät kaikki, mitä pappi Jojada käskenyt
oli, ja ottivat miehensä tykönsä, jotka sabbatina tulivat, niiden
kanssa, jotka sabbatina läksivät, ja tulivat papin Jojadan
tykö. 10 Ja pappi antoi päämiehille keihäät ja kilvet, jotka
olivat olleet kuningas Davidin, ja olivat Herran huoneessa. 11
Ja vartiat seisoivat kuninkaan ympärillä, jokaisella aseensa
kädessänsä, oikiasta huoneen loukkaasta niin vasempaan
loukkaasen, alttaria ja huonetta läsnä. 12 Ja hän toi kuninkaan
pojan edes ja pani kruunun hänen päähänsä, ja antoi hänelle
todistuksen, ja he tekivät hänen kuninkaaksi ja voitelivat
hänen, ja löivät käsiänsä yhteen ja sanoivat: menestyköön
kuningas! 13 Ja kuin Atalia kuuli kansan huudon, joka sinne
juoksi, meni hän sisälle kansan tykö Herran huoneesen, 14
Ja näki, katso, kuningas seisoi patsaan tykönä, niinkuin tapa
oli, ja päämiehet ja vaskitorvet kuninkaan tykönä, ja kaikki
maan kansa oli iloissansa ja soittivat vaskitorvilla. Niin Atalia
repäisi vaatteensa ja huusi: petos, petos! 15 Mutta pappi
Jojada käski sadanpäämiehiä, jotka olivat pannut joukon
päälle, ja sanoi heille: viekäät häntä ulos joukon lävitse, ja
jos joku seuraa häntä, se surmattakaan miekalla! Sillä pappi
oli sanonut, ettei hänen pitänyt kuoleman Herran huoneessa.
16 Ja he laskivat kätensä hänen päällensä, ja hän meni sitä
tietä myöten, jota hevoset kuninkaan huoneesen käyvät;
ja hän tapettiin siellä. 17 Niin teki Jojada liiton Herran ja
kuninkaan välillä, ja kansan välillä, että he ovat Herran
kansa, niin myös kuninkaan ja kansan välillä. 18 Sitte
meni kaikki maan kansa Baalin huoneesen, ja kukistivat
sen ja hänen alttarinsa, ja rikkoivat peräti kaikki hänen
kuvansa, ja Mattanin Baalin papin tappoivat he myös alttarin
edessä; mutta pappi asetti virat Herran huoneessa. 19 Ja
otti sadanpäämiehet ja esimiehet, ja vartiat ja kaiken maan
kansan, ja he johdattivat kuninkaan alas Herran huoneesta,
ja tulivat vartiain portin tietä kuninkaan huoneesen. Ja hän
istui kuninkaan istuimelle. 20 Ja kaikki maan kansa oli
iloissansa, ja kaupunki oli alallansa. Mutta Atalian olivat
tappaneet miekalla kuninkaan huoneessa. 21 Ja Joas oli
seitsemän ajastaikainen tullessansa kuninkaaksi.

12 Seitsemäntenä Jehun vuotena tuli Joas kuninkaaksi,
ja hallitsi neljäkymmentä ajastaikaa Jerusalemissa.
Hänen äitinsä nimi oli Ziba Bersabasta. 2 Ja Joas teki
sitä, mikä oikia oli ja Herralle hyvin kelpasi, niinkauvan
kuin pappi Jojada opetti häntä; 3 Paitsi ettei hän pannut
pois korkeuksia; sillä kansa uhrasi ja teki suitsutusta vielä
korkeuksilla. 4 Ja Joas sanoi papeille: kaikki pyhitetyt
rahat, jotka tuodaan Herran huoneesen, nimittäin raha
jokaiselta ohitsekäyvältä, raha minkä kukin antaa veroksi
hengeltänsä, ja kaikki raha, minkä itsekukin uhraa vapaasta
sydämestä, ne kannettakaan Herran huoneesen. 5 Ottakaan
papit sen itsellensä kukin tuttavaltansa; sillä pitää heidän
parantaman sen, mikä rauvennut on Herran huoneessa,
kussa ikänä he löytävät olevan rauvenneen. 6 Mutta
kolmaanteenkolmattakymmentä kuningas Joaksen vuoteen
ei olleet papit parantaneet sitä, mikä Herran huoneessa
rauvennut oli. 7 Niin kutsui kuningas Joas papin Jojadan
ja muut papit ja sanoi heille: miksi ette paranna sitä, mikä
huoneessa rauvennut on? Niin ei pidä nyt teidän ottaman
niitä rahoja tykönne kukin tuttavaltansa; mutta antakaat
siihen, mikä rauvennut on huoneessa. 8 Ja papit mielistyivät,

ettei heidän pitänyt ottaman rahaa kansalta eikä parantaman
sitä, mikä rauvennut oli huoneessa. 9 Niin pappi Jojada otti
arkun ja lävisti läven kanteen ja pani sen oikialle puolelle
alttaria, josta käydään Herran huoneesen sisälle. Ja papit,
jotka vartioitsivat ovea, panivat sinne kaikki ne rahat, jotka
tuotiin Herran huoneesen. 10 Kuin he näkivät paljon rahaa
olevan arkussa, tuli kuninkaan kirjoittaja ja ylimmäinen pappi
ylös, ja sitoivat rahan yhteen, joka Herran huoneesta löyttiin,
sitte kuin he olivat sen lukeneet. 11 Ja he antoivat valmiin
rahan teettäjille, jotka olivat asetetut Herran huoneesen; ja
he antoivat ne puusepille, jotka rakensivat ja työtä tekivät
Herran huoneessa, 12 Ja muuraajille, ja kivenhakkaajille, ja
niille, jotka hirsiä ja vuoltuja kiviä ostivat, parantaaksensa
mitä rauvennut oli Herran huoneessa ja kaikkiin, mitkä he
huoneessa löysivät parannusta tarvitsevan. 13 Ei kuitenkaan
tehty hopiamaljoja, psaltareita, viskaimia, torvia, taikka
jotakin kultaista eli hopiaista astiaa Herran huoneesen niistä
rahoista, jotka Herran huoneesen tuodut olivat. 14 Mutta
ne annettiin työväelle, että he niillä parantaisivat Herran
huoneen. 15 Ja ne miehet ei tarvinneet lukua tehdä, joiden
käsiin raha annettiin, työväelle annettaa; vaan he toimittivat
sen uskollisesti. 16 Mutta rikosuhrin ja syntiuhrin rahoja ei
tuotu Herran huoneesen; sillä ne olivat pappein. 17 Silloin
matkusti Hasael Syrian kuningas ja soti Gatia vastaan, ja voitti
sen. Ja Hasael käänsi itsensä menemään ylös Jerusalemiin.
18 Niin otti Joas Juudan kuningas kaikki pyhitetyt, jotka
hänen esivanhempansa Josaphat, Joram ja Ahasia Juudan
kuninkaat olivat pyhittäneet, ja ne mitkä hän itse pyhittänyt
oli, niin myös kaiken kullan, joka löyttiin Herran huoneen
tavaroista ja kuninkaan huoneesta, ja lähetti Hasaelille Syrian
kuninkaalle; sitte hän meni Jerusalemista pois. 19 Mitä
enempi on Joaksesta sanomista, ja kaikista, mitä hän tehnyt
on: eikö ne ole kirjoitetut Juudan kuningasten aikakirjassa?
20 Ja hänen palveliansa nousivat ja tekivät liiton, ja löivät
Joaksen kuoliaaksi Millon huoneessa, josta mennään alas
Sillaan: 21 Nimittäin Josabar Simeatin poika ja Josabad
Somerin poika, hänen palveliansa, löivät hänen kuoliaaksi.
Ja hän haudattiin isäinsä kanssa Davidin kaupunkiin. Ja
Amatsia hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

13 Joaksen Ahasian pojan Juudan kuninkaan kolmantena
vuotena kolmattakymmentä oli Joahas Jehun poika
Israelin kuningas Samarjassa seitsemäntoistakymmentä
ajastaikaa, 2 Ja teki pahaa Herran edessä, ja vaelsi
Jerobeamin Nebatin pojan synneissä, joka Israelin saatti
syntiä tekemään, ja ei lakannut siitä. 3 Ja Herran viha
julmistui Israelin päälle ja hän antoi heidät Hasaelin Syrian
kuninkaan ja Benhadadin Hasaelin pojan käsiin, niinkauvan
kuin he elivät. 4 Mutta Joahas rukoili Herran kasvoja, ja Herra
kuuli häntä; sillä hän näki Israelin ahdistuksen, kuinka Syrian
kuningas ahdisti heitä, 5 Ja Herra antoi Israelille pelastajan,
joka heidät johdatti ulos Syrialaisten käsistä, niin että Israelin
lapset asuivat majassansa niinkuin ennenkin. 6 Ei he
kuitenkaan luopuneet Jerobeamin huoneen synneistä, joka
Israelin saatti syntiä tekemään, vaan hekin vaelsivat niissä;
ja metsistö seisoi Samariassa. 7 Mutta Joahaksen kansasta
ei enempää jäänyt, kuin viisikymmentä hevosmiestä, ja
kymmenen vaunua, ja kymmenentuhatta jalkamiestä; sillä
Syrian kuningas oli heidät hukuttanut ja tehnyt niinkuin tomun,
riihtä tapettaissa. 8 Mitä enempi Joahaksesta sanomista
on, ja kaikista, mitä hän tehnyt on, ja hänen voimastansa:
eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa. 9
Ja Joahas nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen
Samariaan; ja hänen poikansa Joas tuli kuninkaaksi hänen
siaansa. 10 Joaksen Juudan kuninkaan seitsemäntenä
vuonna neljättäkymmentä oli Joas Joahaksen poika Israelin
kuningas Samariassa kuusitoistakymmentä ajastaikaa, 11 Ja
teki pahaa Herran edessä, ja ei luopunut kaikista Jerobeamin
Nebatin pojan synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään;
vaan vaelsi niissä. 12 Mitä enempi Joaksesta sanomista
on, ja mitä hän tehnyt on, ja hänen voimastansa, kuinka
hän Amatsian Juudan kuninkaan kanssa sotinut on: eikö se
ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 13 Ja Joas
nukkui isäinsä kanssa, ja Jerobeam istui hänen istuimellensa.
Mutta Joas haudattiin Samariaan Israelin kuningasten oheen.
14 Ja Elisa sairasti kuolintautiansa; ja Joas Israelin kuningas
tuli hänen tykönsä ja itki hänen edessänsä, ja sanoi: minun
isäni, minun isäni, Israelin vaunu ja hänen ratsasmiehensä!
15 Elisa sanoi hänelle: ota joutsi ja nuolet! Ja kuin hän
otti joutsen ja nuolet, 16 Sanoi hän Israelin kuninkaalle:
jännitä joutsi kädelläs; ja hän jännitti kädellänsä. Ja Elisa
laski kätensä kuninkaan kätten päälle, 17 Ja sanoi: avaa
akkuna, joka on itään päin; ja hän avasi sen. Ja Elisa sanoi:
ammu; ja hän ampui. Hän sanoi: pelastuksen nuoli Herralta,
pelastuksen nuoli Syrialaisia vastaan: ja sinun pitää lyömän
Syrialaiset Aphekissa, siihenasti että he lopetetut ovat. 18 Ja
hän sanoi: ota nuolet! ja kuin hän otti ne, sanoi hän Israelin
kuninkaalle: lyö maahan! ja hän löi kolmasti ja sitte lakkasi.
19 Niin Jumalan mies närkästyi hänen päällensä ja sanoi:
jos olisit lyönyt viidesti eli kuudesti, niin sinä olisit lyönyt
Syrialaiset, siihen asti että he olisivat lopetetut; mutta nyt
sinun pitää lyömän heitä kolmasti. 20 Kuin Elisa oli kuollut, ja
he olivat hänen haudanneet, tuli Moabilaisten sotajoukko
maakuntaan sinä vuonna. 21 Ja tapahtui, että he hautasivat

yhtä miestä, ja kuin he saivat nähdä sotajoukon, heittivät he
miehen Elisan hautaan; ja kuin hän sinne tuli ja sattui Elisan
luihin, tuli hän eläväksi ja nousi jaloillensa. 22 Ja Hasael
Syrian kuningas ahdisti Israelia, niinkauvan kuin Joahas eli.
23 Mutta Herra teki armon heidän kanssansa, ja armahti
heidän päällensä, ja käänsi itsensä heidän puoleensa,
liittonsa tähden Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa, ja ei
tahtonut kadottaa heitä, eikä heittänyt heitä pois kasvoinsa
edestä tähän asti. 24 Ja Hasael Syrian kuningas kuoli, ja
hänen poikansa Benhadad tuli kuninkaaksi hänen siaan.
25 Ja Joas Joahaksen poika palasi ja otti ne kaupungit
Benhadadilta Hasaelin pojalta jälleen, jotka hän hänen
isältänsä Joahakselta sodalla ottanut oli. Joas löi kolmasti
häntä, ja sai Israelin kaupungit jälleen.

14 Toisena Joaksen Joahaksen pojan Israelin kuninkaan
vuonna tuli Amatsia Joaksen Juudan kuninkaan
poika kuninkaaksi. 2 Hän oli viiden ajastajan vanha
kolmattakymmentä, kuin hän tuli kuninkaaksi, ja hallitsi
yhdeksän ajastaikaa kolmattakymmentä Jerusalemissa.
Hänen äitinsä nimi oli Joaddan Jerusalemista. 3 Ja hän teki
mitä Herralle hyvästi kelpasi, ei kuitenkaan niinkuin hänen
isänsä David, vaan kaiketi niinkuin hänen isänsä Joas oli
tehnyt, niin myös hän teki. 4 Sillä korkeudet ei olleet pannut
pois; mutta kansa uhrasi vielä ja suitsutti korkeuksilla. 5
Ja kuin valtakunta hänen kädessänsä vahvistui, löi hän
palveliansa, jotka kuninkaan hänen isänsä tappaneet olivat.
6 Mutta tappajain lapsia ei hän surmannut, niinkuin kirjoitettu
on Moseksen lakikirjassa, jossa Herra käskenyt oli ja
sanonut: Isät ei pidä kuoleman lasten tähden, ja lapset ei
pidä kuoleman isäinsä tähden, vaan jokainen pitää kuoleman
oman syntinsä tähden. 7 Hän löi myös kymmenentuhatta
Edomilaista Suolalaaksossa, ja voitti Selan (kaupungin)
sodalla, ja kutsui sen nimen Jokteel tähän päivään asti. 8
Silloin lähetti Amatsia sanansaattajat Joaksen Joahaksen
pojan Jehun pojan Israelin kuninkaan tykö, ja käski hänelle
sanoa: tule ja katselkaamme toinen toistamme! 9 Mutta
Joas Israelin kuningas lähetti Amatsian Juudan kuninkaan
tykö ja antoi hänelle sanoa: orjantappura, Libanonissa,
lähetti sedripuun tykö Libanonissa ja antoi hänelle sanoa:
anna tyttäres minun pojalleni emännäksi! Mutta metsän
eläimet kedolla Libanonissa juoksivat orjantappuran päälle
ja maahan tallasivat sen. 10 Sinä olet kokonansa lyönyt
Edomilaiset, siitä paisuu sinun sydämes: pidä se ylistys ja
ole kotonas! miksis etsit vahinkoa kaatuakses sekä itse että
Juuda sinun kanssas? 11 Mutta Amatsia ei totellut häntä.
Niin meni Joas Israelin kuningas ylös, ja he katselivat toinen
toistansa, hän ja Amatsia Juudan kuningas Betsemeksessä,
joka Juudassa on. 12 Mutta Juuda lyötiin Israelilta, niin että
jokainen pakeni majoillensa. 13 Ja Joas Israelin kuningas
otti Amatsian Juudan kuninkaan Joaksen pojan, Ahasian
pojan, Betsemeksessä kiinni, ja tuli Jerusalemiin, ja kukisti
Jerusalemin muurit Ephraimin portista Kulmaporttiin asti,
neljänsadan kyynärän pituudelta, 14 Ja otti kaiken kullan
ja hopian ja kaikki astiat, jotka löyttiin Herran huoneesta
ja kuninkaan huoneen tavaroista, ja vielä hänen lapsensa
pantiksi, ja palasi Samariaan. 15 Mitä enempi Joaksesta
sanomista on, mitä hän tehnyt on, ja hänen väkevyydestänsä,
ja kuinka hän Amatsian Juudan kuninkaan kanssa soti:
eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 16
Ja Joas nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin Samariassa,
Israelin kuningasten sekaan; ja hänen poikansa Jerobeam
tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 17 Mutta Amatsia, Joaksen
Juudan kuninkaan poika, eli Joaksen Joahaksen Israelin
kuninkaan pojan kuoleman jälkeen viisitoistakymmentä
ajastaikaa. 18 Mitä enempi Amatsiasta sanomista on: eikö
se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? 19 Ja he
tekivät liiton häntä vastaan Jerusalemissa; mutta hän pakeni
Lakikseen, ja he lähettivät hänen peräänsä Lakikseen,
ja tappoivat hänen siellä. 20 Ja he veivät hänen sieltä
hevosilla pois, ja hän haudattiin Jerusalemissa isäinsä oheen
Davidin kaupungissa. 21 Ja koko Juudan kansa ottivat
Asarian kuudentoistakymmenen ajastajan vanhana, ja tekivät
hänen kuninkaaksi isänsä Amatsian siaan. 22 Hän rakensi
Elatin ja saatti sen jälleen Juudan alle, sitte kuin kuningas
isäinsä kanssa nukkunut oli. 23 Amatsian Joaksen pojan
Juudan kuninkaan viidentenä vuonna toistakymmentä oli
Jerobeam Joaksen poika Israelin kuningas Samariassa
yhden ajastajan viidettäkymmentä, 24 Ja teki pahaa Herran
edessä, ja ei lakannut kaikista Jerobeamin Nebatin pojan
synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään. 25 Hän
otti Israelin maan rajat jälleen, Hematista hamaan kedon
mereen asti, Herran Israelin Jumalan sanan jälkeen, jonka
hän sanonut oli palveliansa, propheta Jonan, Amittain
pojan kautta, joka oli GatHepheristä. 26 Sillä Herra näki
Israelin suuren viheliäisyyden, niin ettei ollut suljettua, eikä
hylättyä, eikä auttajaa Israelissa. 27 Ja Herra ei ollut sanonut
tahtovansa pyyhkiä Israelin nimeä taivaan alta pois; mutta
autti heitä Jerobeamin Joaksen pojan kautta. 28 Mitä enempi
Jerobeamista sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on,
ja hänen väkevyydestänsä, kuinka hän sotinut on, ja kuinka
hän otti Damaskun jälleen ja Hematin Juudalle Israelissa:
eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa? 29

Ja Jerobeam nukkui isäinsä, Israelin kuningasten kanssa; ja
hänen poikansa Sakaria tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

15 Jerobeamin Israelin kuninkaan seitsemäntenä vuonna
kolmattakymmentä tuli Asaria Amatsian Juudan
kuninkaan poika kuninkaaksi. **2** Ja kuudentoistakymmenen
ajastaikainen oli hän tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
kaksi vuotta kuudettakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä
kutsuttiin Jekolja Jerusalemista. **3** Ja hän teki mitä Herralle
hyvästi kelpasi, kaiketi niinkuin hänen isänsä Amatsia tehnyt
oli, **4** Paitsi sitä ettei he luopuneet korkeuksista; sillä kansa
uhrasi ja suitsutti vielä korkeuksilla. **5** Ja Herra vaivasi
kuningasta, niin että hän oli spitalissa kuolemapäiväänsä asti,
ja asui erinäisessä huoneessa. Mutta Jotam kuninkaan poika
hallitsi huoneen ja tuomitsi kansaa maalla. **6** Mitä enempi
Asariasta sanomista on, ja kaikista, mitä hän tehnyt on: eikö
se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? **7** Ja Asaria
nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä tykö Davidin
kaupunkiin; ja hänen poikansa Jotam tuli kuninkaaksi hänen
siaansa. **8** Asarian Juudan kuninkaan kahdeksantena vuonna
neljättäkymmentä oli Sakaria Jerobeamin poika Israelin
kuningas kuusi kuukautta Samariassa, **9** Ja hän teki pahaa
Herran edessä, niinkuin hänen isänsäkin tehneet olivat, ja ei
luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka Israelin
saatti syntiä tekemään. **10** Ja Sallum Jabeksen poika teki
liiton häntä vastaan, ja löi hänen kansan edessä, ja tappoi
hänen, ja tuli kuninkaaksi hänen siaansa. **11** Mitä enempi
Sakariasta sanomista on: katso, se on kirjoitettu Israelin
kuningasten aikakirjassa. **12** Tämä on Herran sana, jonka
hän Jehulle puhunut oli, sanoen: sinun poikas pitää istuman
Israelin istuimella neljänteen polveen asti; ja se tapahtui
niin. **13** Ussian Juudan kuinkaan yhdeksäntenä vuonna
neljättäkymmentä tuli Sallum Jabeksen poika kuninkaaksi, ja
hallitsi kuukauden Samariassa. **14** Sillä Menahem Gadin
poika meni ylös Tirsasta ja tuli Samariaan, ja löi Sallumin
Jabeksen pojan Samariassa, tappoi hänen ja tuli kuninkaaksi
hänen siaansa. **15** Mitä enempi Sallumista sanomista on
ja hänen liitostansa, jonka hän teki: katso, se on kirjoitettu
Israelin kuningasten aikakirjassa. **16** Silloin löi Menahem
Tipsan ja kaikki jotka siellä olivat, ja löi heidän rajansa
Tirsasta, ettei he häntä tahtoneet päästää sisälle, ja kaikki
heidän raskaat vaimonsa repäisi hän rikki. **17** Asarian Juudan
kuninkaan yhdeksäntenä vuonna neljättäkymmentä tuli
Menahem Gadin poika Israelin kuninkaaksi ja oli kymmenen
vuotta Samariassa, **18** Ja teki pahaa Herran edessä,
ja ei luopunut elinaikanansa Jerobeamin Nebatin pojan
synneistä, joka Israelin saatti syntiä tekemään. **19** Ja Phul
Assyrian kuningas tuli maakuntaan, ja Menahem antoi
Phulille tuhannen leiviskää hopiaa, että hän olis pitänyt hänen
kanssansa ja vahvistanut häntä valtakuntaan. **20** Ja Menahem
pani hopiaveron voimallisten päälle Israelissa, että itsekukin
heistä antais viisikymmentä hopiasikliä Assyrian kuninkaalle.
Niin meni Assyrian kuningas kotia jälleen ja ei jäänyt maalle.
21 Mitä enempi Menahemista sanomista on, ja kaikista mitä
hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Israelin kuningasten
aikakirjassa? **22** Ja Menahem nukkui isäinsä kanssa; ja
Pekahja hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen siaansa.
23 Viidentenäkymmenentenä Asarian Juudan kuninkaan
vuonna tuli Pekahja Menahemin poika Israelin kuninkaaksi ja
oli kaksi vuotta Samariassa, **24** Ja teki pahaa Herran edessä;
ei hän luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka
Israelin saatti syntiä tekemään. **25** Ja Peka Remaljan poika
hänen päämiehensä, kapinoitsi häntä vastaan ja löi hänen
kuoliaaksi kuninkaan huoneen salissa, Samariassa, Argobin
ja Arjen kanssa, ja viisikymmentä miestä hänen kanssansa
Gileadin lapsista. Ja kuin hän oli hänen tappanut, tuli hän
kuninkaaksi hänen siaansa. **26** Mitä enempi Pekahjasta
sanomista on ja kaikista mitä hän tehnyt on: katso, se on
kirjoitettu Israelin kuningasten aikakirjassa. **27** Asarjan Juudan
kuninkaan toisena vuonna kuudettakymmentä tuli Peka
Remaljan poika Israelin kuninkaaksi, ja hallitsi Samariassa
kaksikymmentä vuotta, **28** Ja teki pahaa Herran edessä,
ei hän luopunut Jerobeamin Nebatin pojan synneistä, joka
saatti Israelin syntiä tekemään. **29** Pekan Israelin kuninkaan
aikana tuli Tiglat Pilesser Assyrian kuningas, ja otti Gijonin,
Abelbetmaekan, Janoan, Kedeksen, Hasorin, Gileadin,
Galilean ja kaiken Naphtalin maan, ja vei heidät Assyriaan.
30 Ja Hosea Elan poika nosti kapinan Pekaa Remaljan
poikaa vastaan ja löi hänen kuoliaaksi, ja tuli kuninkaaksi
hänen siaansa kahdentenakymmenentenä Jotamin Ussian
pojan vuonna. **31** Mitä enempi Pekasta sanomista on, ja
kaikista mitä hän tehnyt on: katso, se on kirjoitettu Israelin
kuningasten aikakirjassa. **32** Toisena Pekan Remaljan
pojan Israelin kuninkaan vuonna tuli Jotam, Ussian Juudan
kuninkaan poika, kuninkaaksi. **33** Ja viiden ajastaikainen
kolmattakymmentä oli hän tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi
kuusitoistakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa; hänen äitinsä
nimi oli Jerusa Zadokin tytär. **34** Ja hän teki mitä Herralle
hyvästi kelpasi, kaiken sen jälkeen, kuin hänen isänsä Ussia
tehnyt oli, **35** Paitsi ettei he luopuneet korkeuksista; sillä
kansa uhrasi ja suitsutti vielä korkeuksilla; hän rakensi
Herran huoneen ylimmäisen portin. **36** Mitä enempi Jotamista
sanomista on, ja kaikista mitä hän tehnyt on: eikö se ole
kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? **37** Silloin rupesi

Herra lähettämään Juudalle Retsinin Syyrian kuninkaan ja
Pekan Remaljan pojan. 38 Ja Jotam nukkui isäinsä kanssa
ja haudattiin isäinsä tykö, isänsä Davidin kaupunkiin; ja Ahas
hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

16 Pekan Remaljan pojan seitemäntenä vuonna
toistakummentä tuli Ahas, Jotamin Juudan kuninkaan
poika, kuninkaaksi. 2 Kahdenkymmenen ajastaikainen oli
Ahas tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä
ajastaikaa Jerusalemissa; ja ei tehnyt sitä, mikä oli kelvollinen
Herralle hänen Jumalallensa, niinkuin David hänen isänsä.
3 Sillä hän vaelsi Israelin kuningasten tiellä, ja hän käytti
poikansa tulen lävitse pakanain kauhistuksen jälkeen, jotka
Herra Israelin lasten edestä oli ajanut ulos. 4 Hän uhrasi ja
suitsutti korkeuksilla ja kukkuloilla, ja kaikkein viheriäisten
puiden alla. 5 Silloin matkusti Retsin Syrian kuningas ja Peka
Remaljan poika Israelin kuningas Jerusalemiin sotimaan; ja
he piirittivät Ahaksen, ja ei kuitenkaan voittaneet häntä. 6
Silloin myös Retsin Syrian kuningas sai Syrialaisille Elatin
jälleen ja ajoi Juudalaiset Elatista ulos; mutta Syrialaiset
tulivat Elatiin ja asuivat siinä tähän päivään asti. 7 Mutta Ahas
lähetti sanansaattajat Tiglat Pilesserin Assyrian kuninkaan
tykö ja käski hänelle sanoa: minä olen sinun palvelias ja
poikas: matkusta tänne ja vapahda minua Syrian kuninkaan
kädestä ja Israelin kuninkaan kädestä, jotka ovat nousseet
minua vastaan. 8 Ja Ahas otti kultaa ja hopiaa, mitä hän
löysi Herran huoneesta ja kuninkaan huoneen tavaroista, ja
lähetti Assyrian kuninkaalle lahjoja. 9 Assyrian kuningas
kuuli häntä ja meni ylös Damaskuun, ja voitti sen ja vei
heidät Kiriin; ja hän löi Retsinin kuoliaaksi. 10 Ja kuningas
Ahas matkusti Tiglat Pilesseriä Assyrian kuningasta vastaan
Damaskuun; ja kuin hän näki alttarin Damaskussa, lähetti
kuningas Ahas alttarin kuvan ja muodon papille Urialle, juuri
niinkuin se tehty oli. 11 Niin rakensi pappi Uria alttarin ja
teki kaiken sen jälkeen, minkä Ahas kuningas hänelle oli
lähettänyt Damaskusta: ja näin teki Uria pappi siihenasti kuin
Ahas kuningas tuli Damaskusta. 12 Ja kuin kuningas tuli ja
näki alttarin, astui hän alttarin tykö ja uhrasi sen päällä, 13
Ja sytytti sen päällä polttouhrinsa ja ruokauhrinsa, ja kaasi
sen päälle juomauhrinsa; ja kiitosuhrinsa veren, jonka hän
uhrasi, antoi hän pirskottaa alttarille. 14 Mutta vaskialttarin,
joka Herran edessä seisoi, siirsi hän pois huoneen edestä,
niin ettei se seisonut alttarin ja Herran huoneen välillä; vaan
pani sen alttarin sivulle pohjan puoleen. 15 Ja kuningas
Ahas käski Urialle papille, sanoen: suuremmalla alttarilla
pitää sinun uhraaman polttouhrin huomeneltain ja ruokauhrin
ehtoona, ja kuninkaan polttouhrin ja hänen ruokauhrinsa,
ja kaiken maan kansan polttouhrin, heidän ruokauhrinsa
ja juomauhrinsa ja kaiken polttouhrin veren, ja kaikkein
muiden uhrien veren pitää sinun priiskottaman sen päälle:
vaan vaskialttarista tahdon minä vielä ajatella. 16 Uria pappi
teki kaikki niinkuin Ahas kuningas hänelle käskenyt oli.
17 Ja kuningas Ahas särki istuimen sivut, ja siirsi kattilan
niiden päältä, ja hän otti meren pois vaskihärjistä, jotka
sen alla olivat, ja pani sen kivipermannolle, 18 Sitälikin
sabbatin peitteen, jonka he huoneesen rakentaneet olivat. Ja
kuninkaan huoneen ulkonaisen sisällekäytävän käänsi hän
Herran huoneen ympäri Assyrian kuninkaan tähden. 19 Mitä
enempi Ahaksesta sanomista on, ja mitä hän tehnyt on: eikö
se ole kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? 20 Ja
Ahas nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä tykö Davidin
kaupunkiin; ja Hiskia hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen
siaansa.

17 Ahaksen Juudan kuninkaan toisena vuonna
toistakymmentä hallitsi Hosea Elan poika Israelin
ylitse Samariassa yhdeksän ajastaikaa, 2 Ja teki pahaa
Herran edessä, mutta ei kuitenkaan niinkuin ne Israelin
kuninkaat, jotka hänen edellänsä olivat. 3 Häntä vastaan
soti Salmanassar Assyrian kuningas; ja Hosea tuli hänelle
alamaiseksi, niin että hän antoi hänelle lahjoja. 4 Mutta
kuin Assyrian kuningas sai tietää Hosean tehneen liiton
ja lähettäneen sanansaattajat Soon, Egyptin kuninkaan
tykö, ja ettei hän lähettänyt Assyrian kuninkaalle lahjoja
vuosi vuodelta; niin piiritti Assyrian kuningas hänen, ja
pani hänen vankihuoneesen. 5 Ja Assyrian kuningas meni
kaikkeen siihen maakuntaan ylös, ja tuli Samariaan, ja piiritti
sen kolmeksi ajastajaksi. 6 Mutta yhdeksännellä Hosean
ajastajalla voitti Assyrian kuningas Samarian, ja vei Israelin
Assyriaan, ja pani heidät Halaan ja Haboriin, Gosan virran
tykö, ja Mediläisten kaupunkeihin. 7 Ja tapahtui, kuin Israelin
lapset syntiä tekivät Herraa Jumalaansa vastaan, joka heidät
Egyptin maalta johdattanut oli, Pharaon Egyptin kuninkaan
käsistä; ja he pelkäsivät vieraita jumalia, 8 Ja vaelsivat
pakanain tapain jälkeen, jotka Herra oli ajanut Israelin lasten
edestä ulos; ja niinkuin myös Israelin kuninkaat tekivät, 9
Ja Israelin lapset peittelivät asiansa Herraa Jumalaansa
vastaan, jotka ei hyvät olleet, ja rakensivat itsellensä
korkeuksia, kaikissa kaupungeissansa, sekä linnoissa että
vahvoissa kaupungeissa, 10 Ja nostivat patsaita ja metsistöitä
kaikilla korkeilla vuorilla, ja kaikkein viheriäisten puiden alla.
11 Ja he suitsuttivat kaikissa korkeuksissa niinkuin pakanat,
jotka Herra heidän edestänsä oli ajanut pois, ja tekivät myös
hirmuisia töitä, joilla he vihoittivat Herran, 12 Ja palvelivat

epäjumalia, joista Herra heille oli sanonut: senkaltaisia ei
teidän pidä tekemän! 13 Ja kuin Herra todisti Israelia ja
Juudaa vastaan, kaikkein prophetain ja näkiäin kautta, ja
antoi heille sanoa: palatkaat teidän vääriltä teiltänne, ja
pitäkäät minun käskyni, ja säätyni, kaiken sen lain jälkeen,
jonka minä teidän isillenne käskenyt olen, ja minä myös
palveliaini prophetain kautta teille lähettänyt olen. 14 Ja ei he
totelleet; mutta olivat niskurit, niinkuin heidän esi-isänsäkin,
jotka ei uskoneet Herran Jumalansa päälle, 15 Ja he katsoivat
ylön hänen käskynsä ja hänen liittonsa, jonka hän heidän
isäinsä kanssa tehnyt oli, ja heidän todistuksensa, jonka hän
heidän seassansa todisti, ja vaelsivat turhissa menoissansa,
ja tekivät turhia, kuin pakanatkin heidän ympärillänsä, joista
Herra oli kieltänyt, ettei heidän pitäis tekemän niinkuin ne.
16 Mutta he pelkäsivät kaikki Herran Jumalansa käskyt, ja
tekivät heillensä kaksi valettua vasikkaa, ja tekivät metsistön,
ja kumarsivat koko taivaallista sotajoukkoa, ja palvelivat
Baalia, 17 Ja käyttivät poikansa ja tyttärensä tulen lävitse, ja
pitivät noituuksia ja velhouksia, ja myivät itsensä tekemään
sitä, mikä paha oli Herran edessä, häntä vihoittaaksensa. 18
Niin vihastui Herra suuresti Israelin päälle, ja heitti heidät
pois kasvoinsa edestä, niin ettei yhtään heistä jäänyt,
vaan Juudan sukukunta yksinänsä. 19 Ei myös Juuda
pitänyt Herran Jumalansa käskyjä, vaan he vaelsivat Israelin
säädyissä, joita he tekivät; 20 Sentähden hylkäsi Herra
kaiken Israelin siemenen, vaivasi heitä ja antoi ryövärein
käsiin, siihenasti että hän heidät kasvoinsa edestä heitti
pois. 21 Sillä Israel eroitti itsensä Davidin huoneesta, ja
tekivät itsellensä Jerobeamin Nebatin pojan kuninkaaksi.
Hän käänsi Israelin Herrasta pois, ja saatti heidät suuresti
syntiä tekemään. 22 Ja niin vaelsivat Israelin lapset kaikissa
Jerobeamin synneissä, joita hän tehnyt oli, ja ei lakanneet
siitä, 23 Siihenasti että Herra heitti Israelin kasvoinsa edestä
pois, niinkuin hän ennen sanonut oli kaikkein palveliainsa
prophetain kautta. Ja Israel vietiin pois omalta maaltansa
Assyriaan tähän päivään asti. 24 Ja Assyrian kuningas antoi
tulla (kansaa) Babelista ja Kutasta, ja Avvasta, ja Hematista,
ja Sepharvaimista, ja asetti heidät Samarian kaupunkeihin
Israelin lasten siaan, jotka omistivat Samarian, ja asuivat
niissä kaupungeissa. 25 Mutta kuin he niissä ensin rupesivat
asumaan, ja ei peljänneet Herraa, lähetti Herra jalopeurat
heidän sekaansa, jotka heidät surmasivat. 26 Ja he puhuivat
Assyrian kuninkaalle, sanoen: pakanat, jotka sinä tänne
annoit tulla ja panit Samarian kaupunkeihin asumaan, ei tiedä
mitään maakunnan Jumalan säädyistä: sentähden lähetti
hän jalopeurat heidän sekaansa, ja katso, ne surmaavat
heidät, sentähden ettei he mitään tiedä maakunnan Jumalan
säädyistä. 27 Mutta Assyrian kuningas käski ja sanoi: viekäät
sinne yksi papeista, jotka te sieltä vieneet olette pois; ja he
menkäät sinne, ja asukaat siellä: että hän opettais heille
maan Jumalan tavat. 28 Niin tuli yksi papeista, joka viety oli
Samariasta pois, ja asui Betelissä; ja hän opetti heitä, kuinka
heidän piti pelkäämän Herraa. 29 Mutta jokainen kansa teki
itsellensä erinomaiset jumalat, ja panivat ne korkeusten
huoneisiin, jotka Samarialaiset tehneet olivat: jokainen
kansasta omassa kaupungissansa, jossa he asuivat. 30
Mutta Babelin miehet tekivät SukkotBenotin; Kutan miehet
tekivät Nergalin; Hematin miehet tekivät Asiman; 31 Ja
Avvilaiset tekivät Nibhan ja Tartakin; Sepharvaimilaiset
polttivat poikansa Adramelekille ja Anamelekille Sepharvaimin
epäjumalille. 32 Mutta he pelkäsivät Herraa, ja tekivät
itsellensä pappeja korkeuksille alhaisimman kansan seasta
seassansa, jotka uhrasivat heidän korkeuttensa huoneissa.
33 He pelkäsivät Herraa ja palvelivat myös epäjumaliansa
pakanain tavan jälkeen, kusta he tulleet olivat. 34 Ja hamaan
tähän päivään asti tekivät he tätä vanhan tavan jälkeen,
niin ettei he pelkää Herraa, eikä myös pidä tapaansa ja
oikeuttansa, lain ja käskyn jälkeen, jonka Herra käski Jakobin
lapsille, jolle hän antoi Israelin nimen. 35 Ja Herra oli tehnyt
heidän kanssansa liiton, ja käskenyt heitä, sanoen: älkäät
peljätkö muita jumalia ja älkäät heitä kumartako, älkäät
heitä palvelko ja älkäät heille uhratko; 36 Mutta Herraa,
joka teidät Egyptin maalta toi ulos, suurella voimalla ja
ojennetulla käsivarrella, häntä peljätkäät, häntä rukoilkaat, ja
hänelle uhratkaat; 37 Ja pitäkäät ne tavat, oikeudet, laki
ja käskyt, jotka hän teille kirjoittanut on, että te kaikkena
elinaikananne teette sen jälkeen: ja älkäät peljätkö muita
jumalia. 38 Ja älkäät unhottako sitä liittoa, jonka minä
tein teidän kanssanne: ettette pelkäisi muita jumalia; 39
Mutta peljätkäät Herraa teidän Jumalaanne: ja hän auttaa
teitä kaikkein teidän vihamiestenne käsistä. 40 Mutta ei he
totelleet sitä, vaan tekivät vanhan tapansa jälkeen. 41 Ja
näin nämät pakanat pelkäsivät Herraa, ja palvelivat myös
epäjumaliansa; niin myös tekivät heidän lapsensa ja lastensa
lapset, kuin heidän isänsäkin tehneet olivat, hamaan tähän
päivään asti.

18 Ja tapahtui kolmantena Hosean Elan pojan
Israelin kuninkaan ajastaikana, että Hiskia
Ahaksen Juudan kuninkaan poika tuli kuninkaaksi.
2 Hän oli viidenkolmattakymmenen ajastaikainen
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yhdeksän ajastaikaa
kolmattakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli
Abi, Sakarian tytär. 3 Ja hän teki sitä mikä otollinen oli

Herran edessä, juuri niinkuin hänen isänsä David teki. 4 Hän
kukisti korkeudet, ja särki patsaat, ja hävitti metsistöt, ja löi
vaskikäärmeen rikki, jonka Moses tehnyt oli, sillä Israelin
lapset suitsuttivat sille aina siihen päivään asti; ja hän kutsui
sen Nehustan. 5 Hän turvasi Herraan Israelin Jumalaan; niin
ettei yksikään hänen kaltaisensa ollut hänen jälkeensä, ei
myös hänen edellänsä kaikkein Juudan kuningasten seassa.
6 Hän riippui Herrassa ja ei luopunut hänestä, ja piti hänen
käskynsä niinkuin Herra Mosekselle oli käskenyt. 7 Ja Herra
oli hänen kanssansa, ja kuhunkapäin hän meni, toimitti hän
taitavasti; hän luopui myös Assyrian kuninkaasta, ja ei
palvellut häntä. 8 Hän löi Philistealaiset Gasaan asti, ja
heidän rajansa, vartiain tornista vahvoihin kaupunkeihin
asti. 9 Ja tapahtui neljäntenä Hiskian kuninkaan vuonna,
(se oli seitsemäs Hosean Elan pojan Israelin kuninkaan
vuosi) että Salmanassar Assyrian kuningas meni Samariaa
vastaan ja piiritti sen. 10 Ja voitti kolmen vuoden perästä,
kuudentena Hiskian vuonna, se on yhdeksäs Hosean Israelin
kuninkaan vuosi: silloin voitettiin Samaria. 11 Ja Assyrian
kuningas vei Israelin Assyriaan, ja pani heitä Halaan ja
Haboriin, Gosarin virran tykö, Mediläisten kaupunkeihin,
12 Ettei he olleet kuuliaiset Herran Jumalansa äänelle, ja
rikkoivat hänen liittonsa ja kaikki, mitä Moses Herran palvelia
käskenyt oli: sitä ei he totelleet eikä tehneet. 13 Mutta
neljäntenätoistakymmenentenä Hiskian kuninkaan vuonna,
meni Sanherib Assyrian kuningas kaikkia Juudan vahvoja
kaupungeita vastaan ja voitti ne. 14 Niin lähetti Hiskia Juudan
kuningas Lakikseen Assyrian kuninkaan tykö ja antoi hänelle
sanoa: minä olen rikkonut, mene minun tykööni pois, mitäs
panet minun päälleni, sen minä kannan. Niin pani Assyrian
kuningas Hiskian Juudan kuninkaan päälle kolmesataa
leiviskää hopiaa ja kolmekymmentä leiviskää kultaa. 15 Niin
antoi Hiskia kaiken sen hopian, mikä Herran huoneessa
löyttiin ja kuninkaan huoneen tavaroissa. 16 Silloin särki
Hiskia Herran templin ovet ja kiskot, jotka Hiskia Juudan
kuningas oli antanut silata, ja antoi ne Assyrian kuninkaalle.
17 Ja Assyrian kuningas lähetti Tartanin, ja ylimmäisen
kamaripalvelian, ja Rabsaken Lakiksesta kuningas Hiskian
tykö, suuren väen kanssa Jerusalemiin; ja he nousivat ja
menivät Jerusalemiin. Ja noustuansa ja tultuansa sinne,
seisahtivat he ylimmäisen vesilammikon kanavan vieressä,
tiellä Vanuttajakedolle, 18 Ja kutsuivat kuninkaan; niin meni
Eliakim Hilkian poika huoneenhaltia heidän tykönsä ulos, ja
Sebna kirjoittaja, ja Joa Asaphin poika kansleri. 19 Niin
sanoi Rabsake heille: sanokaat nyt Hiskialle: näin sanoo
suuri kuningas, Assyrian kuningas: mikä on tämä turva,
johon sinä luotat? 20 Ajatteletkos (vaikka ne ovat tyhjät
puheet) neuvoa ja voimaa olevan sotiakses? mihinkä sinä
luotat, ettäs olet minusta luopunut? 21 Katso, sinä uskallat
tuon särjetyn ruokosauvan päälle Egyptistä! joka, jos joku
nojaa sen päälle, menee sisälle hänen käteensä ja pistää
sen lävitse: niin on Pharao Egyptin kuningas kaikille, jotka
luottavat hänen päällensä. 22 Mutta jos te sanoisitte minulle:
me uskallamme Herran Jumalamme päälle: eikö hän ole se,
jonka korkeudet ja alttarit Hiskia on kukistanut? ja sanoi
Juudalle ja Jerusalemille: tämän alttarin edessä, joka on
Jerusalemissa, pitää teidän kumartaman. 23 Lyö siis nyt veto
herrani Assyrian kuninkaan kanssa: minä annan sinulle
kaksituhatta hevosta, jos sinä taidat antaa niitä, jotka niillä
ratsastavat. 24 Kuinka siis sinä taidat ajaa takaperin yhden
päämiehen herrani vähimmistä palvelioista? Mutta sinä
luotat Egyptin päälle, vaunuin ja ratsasmiesten tähden. 25
Eli luuletkos, että minä ilman Herraa tähän paikkaan tullut
olen, hävittämään tätä? Herra on minulle sanonut: mene tätä
maata vastaan ja hukuta se. 26 Niin sanoi Eliakim Hilkian
poika, ja Sebna ja Joa Rabsakelle: puhu palveliais kanssa
Syrian kielellä, sillä me ymmärrämme sen, ja älä puhu
meidän kanssamme Juudan kielellä, kansan kuullen, jotka
muurin päällä ovat. 27 Mutta Rabsake sanoi heille: onko
herrani lähettänyt minun sinun herras tykö eli sinun tykös,
näitä sanoja puhumaan? eikö enemmin niiden miesten tykö,
jotka muurin päällä istuvat, että heidän pitää syömän omaa
lokaansa ja juoman omaa vettänsä teidän kanssanne?
28 Niin seisoi Rabsake ja huusi korkealla äänellä Juudan
kielellä, puhui ja sanoi: kuulkaat suuren kuninkaan, Assyrian
kuninkaan ääntä! 29 Näin sanoo kuningas: älkää antako
Hiskian pettää teitänne; sillä ei hän voi vapahtaa teitä hänen
käsistänsä. 30 Ja älkään antako Hiskia teidän turvata Herran
päälle, sanoen: Herra on totisesti pelastava meitä, ja ei tämä
kaupunki anneta Assyrian kuninkaan käsiin. 31 Älkäät kuulko
Hiskiaa; sillä näin sanoo Assyrian kuningas: sopikaat minun
kanssani, ja tulkaat minun tyköni, niin joka mies on syövä
viinapuustansa ja fikunapuustansa, ja juova kaivostansa,
32 Siihen asti minä tulen ja vien teitä siihen maahan, joka
teidän maanne kaltainen on, jossa jyviä, viinaa, leipää,
viinamäkiä, öljypuita, öljyä ja hunajaa on, niin te elätte ja ette
kuole. Älkäät kuulko Hiskiaa, sillä hän pettää teitä, kuin hän
sanoo: Herra pelastaa meitä. 33 Ovatko myös pakanain
jumalat pelastaneet kukin maansa Assyrian kuninkaan
käsistä? 34 Kussa ovat Hematin ja Arpadin jumalat? kussa
ovat Sepharvaimin, Henan ja Ivvan jumalat? ovatko he
Samarian pelastaneet minun käsistäni? 35 Kussa on joku
kaikkein niiden maakuntain jumalain seassa, joka maansa
on pelastanut minun kädestäni, että Herra nyt pelastaisi

Jerusalemin minun kädestäni? 36 Ja kansa vaikeni ja ei
häntä mitäkään vastannut: sillä kuningas oli käskenyt ja
sanonut: älkäät häntä vastatko. 37 Niin tuli Eliakim Hilkian
poika huoneenhaltia, ja Sebna kirjoittaja, ja Joa Asaphin
poika kansleri Hiskian tykö reväistyillä vaatteilla, ja ilmoittivat
hänelle Rabsaken sanat.

19 Kuin kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän vaatteensa
ja puki säkin yllensä ja meni Herran huoneesen. 2 Ja
hän lähetti Eliakimin huoneenhaltian ja Sebnan kirjoittajan
vanhimpain pappien kanssa, puetettuina säkeillä, prophetan
Jesaian Amotsin pojan tykö. 3 Ja he sanoivat hänelle:
näin sanoo Hiskia: tämä on vaivan, toran ja häväistyksen
päivä; sillä lapset ovat tulleet synnyttämiselle, mutta ei ole
voimaa synnyttää. 4 Jospa Herra sinun Jumalas kuulis
kaikki Rabsaken sanat, jonka hänen herransa Assyrian
kuningas on lähettänyt tänne pilkkaamaan elävää Jumalaa,
että hän nuhtelis häntä niiden sanain tähden, jotka Herra
sinun Jumalas kuullut on: niin korota sinun rukoukses niiden
edestä, jotka vielä jääneet ovat; 5 Kuin kuningas Hiskian
palveliat tulivat Jesaian tykö, 6 Sanoi Jesaia heille: näin
sanokaat teidän herrallenne: näin sanoo Herra: älä mitään
peljästy niiden sanain tähden, jotka sinä kuullut olet, joilla
Assyrian kuninkaan palveliat minua häväisseet ovat. 7
Katso, minä annan hänelle hengen, että hän saa kuulla
sanoman, ja palajaa omalle maallensa; ja minä annan
hänen kaatua miekalla omassa maakunnassansa. 8 Ja kuin
Rabsake palasi, löysi hän Assyrian kuninkaan sotimasta
Libnaa vastaan; sillä hän oli kuullut hänen menneeksi
Lakiksesta pois. 9 Ja kuin hän sai kuulla Tirhakasta Ethiopian
kuninkaasta sanottavan: katso, hän on mennyt sotimaan
sinua vastaan; niin hän palasi, ja lähetti sanan Hiskialle ja
antoi hänelle sanoa: 10 Puhukaat näin Hiskialle Juudan
kuninkaalle, sanoen: älä anna Jumalas, jonka päälle sinä
luotat, vietellä sinuas ja sanot: ei Jerusalem anneta Assyrian
kuninkaan käteen. 11 Katso, sinä olet kuullut, mitä Assyrian
kuninkaat tehneet ovat kaikille maakunnille, ja hukuttaneet
heitä: ja sinä pelastettaisiin? 12 Ovatko myös pakanain
jumalat pelastaneet heidät, jotka minun isäni hukuttaneet
ovat, Gosanin, Haranin, niin myös Resephin ja Edenin lapset,
jotka Telassarissa olivat? 13 Kussa on Hematin kuningas,
Arpadin kuningas, Sepharvaimin, Henan ja Ivvan kaupungin
kuningas? 14 Kuin Hiskia oli ottanut kirjan sanansaattajilta ja
lukenut sen, meni hän Herran huoneesen, ja Hiskia levitti
sen Herran eteen, 15 Ja rukoili Herran edessä ja sanoi:
Herra Israelin Jumala, joka istut Kerubimin päällä, sinä olet
ainoa Jumala kaikissa maan valtakunnissa, sinä olet tehnyt
taivaan ja maan. 16 Herra, kallista korvas ja kuule, avaa
Herra silmäs ja näe, ja kuule Sanheribin sanat, joka tänne
on lähettänyt pilkkaamaan elävää Jumalaa! 17 Se on tosi,
Herra, että Assyrian kuninkaat ovat hävittäneet pakanat ja
heidän maakuntansa, 18 Ja ovat heittäneet heidän jumalansa
tuleen; sillä ei ne olleet jumalia, mutta ihmisten kätten teot,
puut ja kivet, sentähden ovat he ne hävittäneet. 19 Mutta
nyt sinä, Herra meidän Jumalamme, auta meitä hänen
kädestänsä: että kaikki maan valtakunnat tietäisivät sinun,
Herra, olevan ainoan Jumalan. 20 Niin lähetti Jesaia Amotsin
poika Hiskian tykö ja antoi hänelle sanoa: näin sanoo Herra
Israelin Jumala: minä olen kuullut, mitäs minulta rukoillut
olet Sanheribin Assyrian kuninkaan tähden. 21 Nämät ovat
ne, mitkä Herra häntä vastaan puhunut on: neitsy Zionin
tytär katsoo sinun ylön ja pilkkaa sinua, Jerusalemin tytär
vääntelee päätänsä sinun jälkees. 22 Ketäs olet pilkannut ja
häväissyt? ketä vastaan sinä olet korottanut äänes? Sinä
olet nostanut silmäs pyhää vastaan Israelissa. 23 Sinä
olet sanansaattajais kautta häväissyt Herraa ja sanonut:
minä olen noussut vuoren kukkuloille vaunuini paljoudella,
Libanonin sivulle: minä tahdon hakata maahan hänen korkiat
sedripuunsa ja valitut honkansa, ja mennä hänen viimeiseen
majaansa, hänen ihanan vainionsa metsään. 24 Minä olen
kaivanut ja juonut muukalaiset vedet, ja olen kuivannut
kaikki piiritetyt ojat minun jalkapöydälläni. 25 Etkös ole
kaukaa kuullut minun näitä tehneeksi, ja jo aikaa ennen
näitä valmistaneeksi? Nyt olen minä sen antanut tapahtua,
että vahvat kaupungit pitäis kukistettaman hävinneeksi
kiviroukkioksi, 26 Ja ne, jotka siinä asuvat, pitäis tuleman
heikoksi, peljästymän, häpeemän ja tuleman niinkuin ruoho
kedolla, ja niinkuin viheriäinen ruohon korsi katon päällä, ja
niinkuin kuivettu oras ennen kuin se oljeksi tulee. 27 Minä
tiedän sinun asumasias, sinun ulos- ja sisällekäymises, ja
ettäs kiukuitset minua vastaan. 28 Ettäs kiukuitset minua
vastaan ja sinun ylpeytes on tullut minun korvilleni, panen
minä renkaani sinun sieraimiis ja suitseni suuhus, ja johdatan
sinun sitä tietä myöten takaperin, jotas tulitkin. 29 Ja tämä
pitää oleman sinulle merkiksi: syö tällä ajastajalla sitä, mikä
kasvanut on, toisella ajastajalla sitä, mikä itsestänsä kasvaa;
mutta kolmannella ajastajalla kylväkäät ja leikatkaat, ja
istuttakaat viinamäkiä, syökäät heidän hedelmänsä. 30 Ja
joka Juudan huoneesta päässyt ja jäänyt on, pitää vielä nyt
alta juurtuman ja ylhäältä hedelmöitsemän. 31 Sillä jääneet
pitää käymän Jerusalemista ulos, ja Zionin vuorelta ne,
jotka päässeet ovat. Herran Zebaotin kiivaus tekee näitä. 32
Sentähden sanoo Herra Assyrian kuninkaasta näin: ei hänen
pidä tuleman tähän kaupunkiin, eikä yhtään nuolta sinne

ampuman, ei myös yhtään kilpeä tuoman sen eteen, ja ei
yhtään vallia rakentaman sen ympärille; 33 Mutta hänen
pitää sitä tietä palajaman, jota hän tullut on, ja ei pidä
hänen tähän kaupunkiin tuleman, sanoo Herra. 34 Ja minä
varjelen tämän kaupungin ja pelastan sen minun tähteni
ja Davidin minun palveliani tähden. 35 Niin tapahtui sinä
yönä, että Herran enkeli meni ja tappoi Assyrian leirissä
sata kahdeksankymmentä ja viisituhatta miestä. Ja kuin
he silloin varhain huomeneltain nousivat, katso, ne kaikki
olivat kuolleitten ruumiit. 36 Ja Sanherib Assyrian kuningas
meni matkaansa, palasi ja oli Ninivessä. 37 Ja kuin hän
rukoili Nisrokin jumalansa huoneessa, niin hänen poikansa
Adramelek ja Saretser tappoivat hänen miekalla ja pakenivat
Araratin maakuntaan: ja hänen poikansa Assarhaddon tuli
kuninkaaksi hänen siaansa.

20 Silloin sairasti Hiskia kuolemallansa, ja propheta Jesaia
Amotsin poika tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: näin
sanoo Herra: toimita talos, sillä sinun pitää nyt kuoleman ja
ei elämän. 2 Mutta hän käänsi kasvonsa seinän puoleen,
rukoili Herraa ja sanoi: 3 Oi, Herra! muista että minä olen
uskollisesti ja vaalla sydämellä vaeltanut sinun edessäs ja
tehnyt, mikä sinulle otollinen ollut on! Ja Hiskia itki hartaasti.
4 Mutta kuin Jesaia ei ollut vielä puoli kaupunkiin käynyt ulos,
tuli Herran sana hänen tykönsä ja sanoi: 5 Palaja ja sano
Hiskialle, kansani päämiehelle: näin sanoo Herra sinun isäs
Davidin Jumala: minä olen kuullut sinun rukoukses ja nähnyt
sinun kyyneles: katso, minä parannan sinun: kolmantena
päivänä pitää sinun menemän ylös Herran huoneesen. 6 Ja
minä lisään sinun ikääs viisitoistakymmentä ajastaikaa, ja
vapahdan sinun ja tämän kaupungin Assyrian kuninkaan
kädestä, ja varjelen tämän kaupungin minun tähteni ja minun
palveliani Davidin tähden. 7 Ja Jesaia sanoi: tuokaat minulle
fikunarypäle. Ja he toivat ja panivat paisuman päälle, ja
hän tuli terveeksi. 8 Hiskia sanoi Jesaialle: mikä merkki
siihen on, että Herra minun parantaa, ja että minun pitää
menemän kolmantena päivänä Herran huoneesen? 9 Jesaia
sanoi: sinä saat tämän merkin Herralta, että Herra tekee mitä
hän sanonut on. Pitääkö varjon käymän kymmenen piirtoa
edeskäsin, taikka kymmenen piirtoa takaperin? 10 Ja Hiskia
sanoi: se on keviä, että varjo käy edeskäsin kymmenen
piirtoa: ei, mutta että hän kävis kymmenen piirtoa takaperin.
11 Niin rukoili Jesaia Herraa, ja hän veti varjon kymmenen
piirtoa takaperin, jotka hän oli käynyt edeskäsin Ahaksen
säjärissä. 12 Silloin lähetti Berodak Baladan Baladanin poika
Babelin kuningas kirjoituksen ja lahjoja Hiskialle; sillä hän oli
kuullut Hiskian sairastuneeksi. 13 Ja Hiskia kuuli heitä, ja
osoitti heille koko tavarahuoneensa, hopian, kullan, kalliit
yrtit, ja parhaan öljyn, ja koko asehuoneensa ja kaikki,
mitä hänen tavaroissansa oli. Ja ei mitään ollut hänen
huoneessansa ja kaikessa hänen vallassansa, jota ei Hiskia
heille osoittanut. 14 Niin tuli propheta Jesaia kuningas Hiskian
tykö ja sanoi hänelle: mitä nämät miehet ovat sanoneet,
ja kusta he ovat tulleet sinun tykös? Hiskia sanoi: he ovat
tulleet kaukaiselta maalta, Babelista. 15 Hän sanoi: mitä
he ovat nähneet sinun huoneessas? Hiskia sanoi: he ovat
nähneet kaikki, mitä minun huoneessani on, ja ei ole mitään
minun tavaroissani, jota en minä heille osoittanut ole. 16
Niin sanoi Jesaia Hiskialle: kuule Herran sanaa: 17 Katso,
aika tulee, että kaikki sinun huoneestas ja kaikki, mitä sinun
esi-isäs koonneet ovat tähän päivään asti, viedään pois
Babeliin, ja ei jätetä mitään, sanoo Herra. 18 Ja myös lapset,
jotka sinusta tulevat, jotkas siität, otetaan kamaripalvelioiksi
Babelin kuninkaan huoneesen. 19 Hiskia sanoi Jesaialle:
Herran sana on hyvä, jonkas puhunut olet; ja sanoi vielä:
eikö se niin ole? kuitenkin että rauha ja uskollisuus minun
aikanani olis. 20 Mitä enempi sanomista on Hiskiasta, ja
hänen voimastansa, ja mitä hän tehnyt on, ja vesilammikosta
ja kanavista, joilla hän vedet johdatti kaupunkiin: eikö se ole
kirjoitettu Juudan kuningasten aikakirjassa? 21 Ja Hiskia
nukkui isäinsä kanssa; ja Manasse hänen poikansa tuli
kuninkaaksi hänen siaansa.

21 Manasse oli kahdentoistakymmenen ajastaikainen
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi viisi ajastaikaa
kuudettakymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli
Hephtsiba. 2 Ja hän teki pahaa Herran edessä, pakanain
kauhistusten jälkeen, jotka Herra Israelin lasten edestä oli
ajanut pois. 3 Hän rakensi korkeudet jälleen, jotka hänen
isänsä Hiskia kukistanut oli, ja nosti Baalin alttarin, ja teki
metsistön, niinkuin Ahab Israelin kuningas tehnyt oli, ja
kumarsi koko taivaan sotajoukkoa, ja palveli niitä, 4 Ja
rakensi myös alttarit Herran huoneesen, josta Herra sanonut
oli: minä asetan minun nimeni Jerusalemiin. 5 Ja hän
rakensi koko taivaalliselle sotajoukolle alttarit molempiin
pihoihin Herran huoneesen, 6 Ja käytti poikansa tulessa,
ja otti vaarin lintuin lauluista ja merkeistä, ja piti noitia
ja merkkein sanojia, ja teki paljon pahaa Herran edessä,
jolla hän hänen vihoitti. 7 Hän pani myös metsistöjumalan,
jonka hän tehnyt oli, huoneesen, josta Herra Davidille ja
hänen pojallensa Salomolle sanonut oli: tähän huoneesen
ja Jerusalemiin, jonka minä valinnut olen kaikista Israelin
sukukunnista, panen minä nimeni ijankaikkisesti, 8 Ja en
liikuta enää Israelin jalkoja siitä maasta, jonka minä heidän

isillensä antanut olen, jos he ainoastaan pitävät ja tekevät
kaikki, mitä minä heille käskenyt olen, ja kaiken sen lain,
minkä minun palveliani Moses heille käskenyt oli. 9 Mutta ei
he totelleet sitä, vaan Manasse vietteli heitä, niin että he
tekivät pahemmin kuin pakanat, jotka Herra Israelin lasten
edestä hävittänyt oli. 10 Silloin puhui Herra palveliainsa
prophetain kautta ja sanoi: 11 Että Manasse Juudan kuningas
on nämät kauhistukset tehnyt, jotka pahemmat ovat kuin
kaikki ne kauhistukset, joita Amorilaiset tehneet ovat, jotka
hänen edellänsä olivat, ja on myös saattanut Juudan syntiä
tekemään epäjumalillansa; 12 Sentähden sanoo Herra
Israelin Jumala näin: katso, minä saatan vahingon Juudan
ja Jerusalemin päälle, että kuka ikänä sen kuulee, pitää
hänen molemmat korvansa soiman. 13 Ja minä vedän
Samarian mittanuoran Jerusalemin ylitse, ja Ahabin huoneen
painomitan, ja virutan Jerusalemin niinkuin astiat virutetaan:
ne virutetaan ja käännetään kumollensa. 14 Ja minä hylkään
jääneet minun perimisestäni ja annan heidät vihamiestensä
käsiin, että heidän pitää oleman kaikille vihollisillensa saaliiksi
ja ryöstöksi: 15 Että he tekivät sitä, mikä paha oli minun
silmäini edessä, ja ovat minun vihoittaneet siitä päivästä,
jona heidän isänsä läksivät Egyptistä, tähän päivään asti.
16 Ja Manasse vuodatti myös paljon viatointa verta, siihen
asti että Jerusalem sieltä ja täältä täynnä oli, ilman niitä
syntejä, joilla hän Juudan saatti syntiä tekemään, että he
tekivät pahaa Herran edessä. 17 Mitä enempi Manassesta
sanomista on ja kaikista, mitä hän tehnyt on, ja niistä
synneistä, jotka hän teki: eikö ne ole kirjoitetut Juudan
kuningasten aikakirjassa? 18 Ja Manasse nukkui isäinsä
kanssa ja haudattiin huoneensa yrttitarhaan, joka oli Ussan
yrttitarha; ja hänen poikansa Amon tuli kuninkaaksi hänen
siaansa. 19 Kahden ajastaikainen kolmattakymmentä oli
Amon tullessansa Juudan kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi
ajastakaa Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli Mesulemet
Hatsurin tytär Jotbasta. 20 Ja hän teki sitä, mikä Herralle ei
kelvannut, niinkuin hänen isänsä Manasse tehnyt oli. 21 Ja
hän vaelsi kaikkia niitä teitä, joita hänen isänsä vaeltanut
oli, ja palveli epäjumalia, joita hänen isänsä palvellut oli, ja
kumarsi niitä, 22 Ja luopui Herrasta isäinsä Jumalasta, ja ei
vaeltanut Herran tiellä. 23 Ja Amonin palveliat tekivät liiton
häntä vastaan ja tappoivat kuninkaan omassa huoneessansa.
24 Mutta maakunnan kansa löi kaikki ne kuoliaaksi, jotka
olivat liiton tehneet kuningas Amonia vastaan, ja kansa
teki Josian hänen poikansa kuninkaaksi hänen siaansa. 25
Mitä Amon enempi tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan
kuningasten aikakirjassa? 26 Ja hän haudattiin omaan
hautaansa Ussan yrttitarhassa, ja hänen poikansa Josia tuli
kuninkaaksi hänen siaansa.

22 Josia oli kahdeksan ajastaikainen tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi yhden ajastajan
neljättäkymmentä Jerusalemissa; hänen äitinsä nimi oli
Jedida Adajan tytär Botskatista. 2 Ja hän teki sitä, mikä
Herran edessä oli kelvollinen, ja vaelsi kaikella isänsä
Davidin tiellä, ja ei poikennut oikialle eli vasemmalle
puolelle. 3 Mutta kuningas Josian kahdeksantena vuonna
toistakymmentä, lähetti kuningas Saphanin Atsalian pojan
Mesullamin pojan, kirjoittajansa, Herran huoneesen, sanoen:
4 Mene ylimmäisen papin Hilkian tykö, ja anna hänen lukea
se raha, mikä Herran huoneesen tuotu on, jonka ovenvartiat
kansalta koonneet ovat, 5 Että ne annettaisiin teettäjille, jotka
Herran huoneesen asetetut ovat, ja he antaisivat työväelle,
jotka työtä tekevät Herran huoneessa ja parantavat mitä
Herran huoneessa rauvennut on, 6 Sepille, rakentajille,
muuraajille ja niille, jotka hirsiä ja vuoltuja kiviä ostaman
pitää, huoneen parannukseksi; 7 Vaan ei kuitenkaan yhtään
lukua pidä heiltä vaadittaman niistä rahoista, jotka heidän
käsiinsä ovat annetut; vaan heidän pitää uskollisesti niitä
toimittaman. 8 Ja ylimmäinen pappi Hilkia sanoi Saphanille
kirjoittajalle: minä löysin lakikirjan Herran huoneesta; ja
Hilkia antoi kirjan Saphanille, ja hän luki sen. 9 Ja Saphan
kirjoittaja tuli kuninkaan tykö, ja ilmoitti kuninkaalle asian ja
sanoi: sinun palvelias ovat koonneet ne rahat, jotka Herran
huoneessa löydetyt ovat, ja ovat ne jakaneet työväelle, jotka
asetetut ovat Herran huoneesen. 10 Ja Saphan kirjoittaja
ilmoitti kuninkaalle ja sanoi: Hilkia pappi antoi minulle kirjan;
ja Saphan luki sen kuninkaan edessä. 11 Kuin kuningas
kuuli lakikirjan sanat, repäisi hän vaatteensa. 12 Ja kuningas
käski pappi Hilkiaa, ja Ahikamia Saphanin poikaa, ja Aboria
Mikajan poijaa, ja Saphania kirjoittajaa, ja Asajaa kuninkaan
palveliaa, sanoen: 13 Menkäät ja kysykäät Herralta minun
puolestani, kansan ja koko Juudan puolesta, tämän kirjan
sanoista, joka löydetty on; sillä se on suuri Herran viha, joka
meidän päällemme syttynyt on, ettei meidän isämme ole
kuuliaiset olleet tämän kirjan sanoille, että he olisivat tehneet
niitä kaikkia, mitkä siinä meille kirjoitetut olivat. 14 Niin meni
pappi Hilkia, Ahikam, Akbor, Saphan ja Asaja naisprophetan
Huldan tykö, Sallumin Tikuan pojan emännän, Harhamin
pojan, vaatetten vartian (ja hän asui Jerusalemissa toisella
puolella); ja he puhuivat hänelle. 15 Mutta hän sanoi heille:
näin sanoo Herra Israelin Jumala: sanokaat sille miehelle,
joka teidät minun tyköni lähettänyt on: 16 Näin sanoo
Herra: katso, minä saatan onnettomuuden tähän siaan

ja hänen asuvaisillensa, kaikki lain sanat, jotka Juudan
kuningas lukenut on: 17 Että he ovat luopuneet minusta
ja suitsuttaneet vieraille jumalille, vihoittain minua kaikilla
kättensä töillä, sentähden syttyy minun vihani tätä siaa
vastaan, ja ei pidä sammutettaman. 18 Mutta Juudan
kuninkaalle, joka teidät lähettänyt on kysymään Herralta,
pitää teidän näin sanoman: näin sanoo Herra Israelin
Jumala niistä sanoista, joita sinä kuullut olet: 19 Että sinun
sydämes on pehminnyt ja olet sinus nöyryyttänyt Herran
edessä, koskas kuulit, mitä minä sanoin tätä siaa ja hänen
asuvaisiansa vastaan, että heidän pitää tuleman hävitetyksi
ja kiroukseksi, ja olet repinyt vaattees, ja olet itkenyt minun
edessäni: niin olen minä myös kuullut sen, sanoo Herra.
20 Sentähden, katso, kokoon minä sinua isäis tykö, ettäs
kootaan rauhassa hautaas, ettei sinun silmäs näkisi kaikkea
sitä onnettomuutta, jonka minä tälle sialle saatan. Ja he
sanoivat sen kuninkaalle jälleen.

23 Ja kuningas lähetti, ja kaikki vanhimmat Juudasta
ja Jerusalemista kokoontuivat hänen tykönsä. 2 Ja
kuningas meni ylös Herran huoneesen ja kaikki Juudan
miehet ja Jerusalemin asuvaiset hänen kanssansa, papit
ja prophetat, ja kaikki kansa, pienet ja suuret; ja luettiin
heidän korvainsa kuullen kaikki liittokirjan sanat, joka Herran
huoneesta löydetty oli. 3 Ja kuningas seisoi yhden patsaan
tykönä, ja teki liiton Herran edessä, että heidän piti vaeltaman
Herran jälkeen ja pitämän hänen käskynsä, todistuksensa ja
säätynsä, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa,
että heidän piti pitämän nämät liiton sanat, jotka kirjoitetut
olivat tässä kirjassa. Ja kaikki kansa mielistyi siihen liittoon.
4 Ja kuningas käski Hilkiaa ylimmäistä pappia, ja pappeja
toisesta vuorosta, ja ovenvartioita, ottaa Herran temppelistä
kaikkinaiset kalut, jotka Baalille, metsistölle ja kaikelle
taivaalliselle sotajoukolle tehdyt olivat; ja hän poltti ne ulkona
Jerusalemin edessä Kidronin laaksossa, ja niitten tuhka
kannettiin sieltä Beteliin. 5 Ja hän otti epäjumalain papit
pois, jotka Juudan kuninkaat asettaneet olivat suitsuttamaan
korkeuksissa Juudan kaupungeissa ja ympäri Jerusalemia, ja
ne jotka suitsuttivat Baalille, auringolle ja kuulle ja planeteille,
ja kaikelle taivaalliselle sotajoukolle, 6 Ja antoi viedä Astarotin
Herran huoneesta, ulos Jerusalemista, Kidronin ojan tykö, ja
poltti sen Kidronin ojan tykönä, ja musersi sen tuhaksi, ja
heitti sen tuhan kansan lasten hautoihin, 7 Ja kukisti huorain
huoneet, jotka olivat Herran huoneen tykönä, joissa vaimot
kutoivat huoneita metsistölle. 8 Ja hän kokosi kaikki papit
Juudan kaupungeista ja saastutti korkeudet, joissa papit
suitsuttivat, Gebasta Bersebaan asti. Ja hän kukisti porttein
korkeudet, jotka olivat Josuan kaupungin päämiehen portin
vajassa, joka oli vasemmalla puolella kaupungin porttia,
sisälle mennessä. 9 Ei kuitenkaan korkeutten papit uhranneet
koskaan Herran alttarilla Jerusalemissa, vaan söivät kaltiaista
leipää veljeinsä keskellä. 10 Hän saastutti myös Tophetin,
joka on Hinnomin lasten laaksossa, ettei yksikään käyttäisi
poikaansa ja tytärtänsä tulessa Molokille; 11 Ja otti pois
hevoset, jotka Juudan kuninkaat auringolle asettaneet
olivat Herran huoneen sisällekäymiseen, NetanMelekin
kamaripalvelian majan tykönä, joka oli esikaupungissa; ja
auringon rattaat poltti hän tulessa, 12 Niin myös alttarit, jotka
kattoin päällä Ahaksen salissa olivat, jotka Juudan kuninkaat
tehneet olivat. Ja ne alttarit, jotka Manasse tehnyt oli
kahdessa Herran huoneen pihassa, särki kuningas, ja pakeni
sieltä, ja heitti heidän tuhkansa Kidronin ojaan. 13 Ja ne
korkeudet, jotka Jerusalemin edessä olivat, oikialla puolella
Maskitin vuorta, jotka Salomo Israelin kuningas rakentanut
oli Astarotille Zidonin kauhistukselle, ja Kamokselle Moabin
kauhistukselle, ja Milkomille Ammonin lasten kauhistukselle,
ne saastutti myös kuningas. 14 Ja särki patsaat, ja hävitti
metsistöt, ja täytti heidän siansa ihmisten luilla, 15 Niin myös
Betelin alttarin, sen korkeuden, minkä Jerobeam Nebatin
poika tehnyt oli, joka Israelin saatti syntiä tekemään; hän
kukisti sen alttarin ja korkeuden, ja poltti myös metsistön.
16 Ja Josia käänsi itsensä ja näki ne haudat, jotka olivat
vuorella, lähetti ja antoi ottaa luut haudoista, ja poltti ne
alttarilla ja saastutti sen, Herran sanan jälkeen, jonka
Jumalan mies huutanut oli, joka nämät niin ennen puhunut
oli. 17 Ja hän sanoi: mikä haudan merkki tämä on, jonka
minä näen? Ja kaupungin kansa sanoi hänelle: se on
sen Jumalan miehen hauta, joka Juudasta tuli ja huusi
näitä, joita sinä tehnyt olet alttarille Betelissä. 18 Ja hän
sanoi: anna hänen maata, ja älkään yksikään liikuttako
hänen luitansa. Näin tulivat hänen luunsa vapahdetuksi
sen prophetan luiden kanssa, joka Samariasta tullut oli. 19
Ja Josia pani myös kaikki korkeutten huoneet Samarian
kaupungista pois, jotka Israelin kuninkaat tehneet olivat vihaa
kehoittaaksensa, ja teki heidän kanssansa peräti niinkuin
hän Betelissä tehnyt oli. 20 Ja hän tappoi kaikki korkeutten
papit, jotka siellä olivat alttareilla, ja poltti ihmisten luut
niiden päällä, ja palasi Jerusalemiin. 21 Ja kuningas käski
kaikkea kansaa ja sanoi: pitäkäät Herralle Jumalallenne
pääsiäistä, niinkuin kirjoitettu on tämän liiton kirjassa, 22
Sillä ei yhtään pääsiäistä ollut niin pidetty kuin tämä,
tuomarien ajasta, jotka olivat tuominneet Israelia, ja kaikkein
Israelin kuningasten ja Juudan kuningasten aikana. 23
Mutta kahdeksantenatoistakymmenentenä kuningas Josian

vuonna pidettiin tämä pääsiäinen Herralle Jerusalemissa.
24 Ja Josia perkasi kaikki noidat, merkkein tulkitsiat, kuvat
ja epäjumalat, ja kaikki kauhistukset, jotka nähtiin Juudan
maalla ja Jerusalemissa; että hän pitäis lain sanat, jotka
kirjassa kirjoitetut olivat, jonka pappi Hilkia löysi Herran
huoneesta. 25 Hänen vertaisensa ei ollut yksikään kuningas
ennen häntä, joka niin kaikesta sydämestänsä, kaikesta
sielustansa ja kaikesta voimastansa itsensä käänsi Herran
tykö, kaiken Moseksen lain jälkeen; ja hänen jälkeensä
ei tullut myöskään hänen kaltaistansa. 26 Ei kuitenkaan
kääntynyt Herra vihansa suuresta julmuudesta, jolla hän
Juudan päälle vihoitettu oli, kaikkein kehoitusten tähden,
joilla Manasse hänen kehoittanut oli. 27 Ja Herra sanoi: minä
heitän myös Juudan pois minun kasvoini edestä, niinkuin
minä Israelin heittänyt olen, ja hylkään tämän kaupungin,
jonka minä valinnut olen, Jerusalemin, ja sen huoneen,
josta minä puhunut olen: minun nimeni on oleva siellä.
28 Mitä enempi Josiasta sanomista on, ja kaikista mitä
hän tehnyt on: eikö se ole kirjoitettu Juudan kuningasten
aikakirjassa? 29 Hänen ajallansa matkusti Pharao Neko,
Egyptin kuningas, Assyrian kuningasta vastaan Phratin
virran tykö; mutta kuningas Josia meni häntä vastaan,
ja se tappoi hänen Megiddossa, sittekuin hän oli nähnyt
hänen. 30 Ja hänen palveliansa veivät hänen kuolleena
pois Megiddosta, ja veivät hänen Jerusalemiin ja hautasivat
hänen omaan hautaansa. Ja maan kansa otti Joahaksen
Josian pojan, voitelivat ja tekivät hänen kuninkaaksi isänsä
siaan. 31 Kolmen ajastajan vanha kolmattakymmentä oli
Joahas, kuin hän tuli kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta
Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Hamutal, Jeremian
tytär Libnasta. 32 Ja hän teki pahaa Herran edessä, niinkuin
hänen esi-isänsä tehneet olivat. 33 Mutta Pharao Neko
sitoi hänen kiinni Riblatissa Hamatin maalla, ettei hän
hallitsisi Jerusalemissa, ja pani sakkoveron maan päälle,
sata leiviskää hopiaa ja leiviskän kultaa. 34 Ja Pharao
Neko teki Eliakimin Josian pojan kuninkaaksi, hänen isänsä
Josian siaan, ja muutti hänen nimensä Jojakimiksi; mutta
Joahaksen hän otti ja vei Egyptiin, siellä hän kuoli. 35 Ja
Jojakim antoi Pharaolle hopian ja kullan; kuitenkin laski hän
maan verolliseksi, antamaan hopiaa Pharaon käskyn jälkeen:
itsekunkin maakunnan kansan teki hän verolliseksi voimansa
perästä hopiaan ja kultaan, Pharao Nekolle antaaksensa. 36
Viidenkolmattakymmenen ajastajan vanha oli Jojakim, kuin
hän kuninkaaksi tuli, ja hallitsi yksitoistakymmentä ajastaikaa
Jerusalemissa: hänen äitinsä nimi oli Zebuda, Pedajan tytär
Rumasta. 37 Ja hän teki pahaa Herran edessä, niinkuin
hänen isänsäkin tehneet olivat.

24 Hänen aikananssa nousi Nebukadnetsar Babelin
kuningas; ja Jojakim tuli hänelle alamaiseksi kolmeksi
vuodeksi; mutta hän käänsi itsensä ja erkani hänestä. 2
Ja Herra antoi tulla hänen päällensä sotaväen Kaldeasta,
Syriasta, Moabista ja Ammonin lapsista, ja antoi ne tulla
Juudeaan hukuttamaan häntä, Herran sanan jälkeen, niinkuin
hän oli puhunut palveliainsa prophetain kautta. 3 Mutta se
tapahtui Juudalle Herran sanan jälkeen, että hän heitä heittäis
pois kasvoinsa edestä Manassen syntein tähden, jotka hän
tehnyt oli. 4 Ja myös viattoman veren tähden, jonka hän
vuodatti, ja täytti Jerusalemin viattomalla verellä: sitä ei Herra
tahtonut antaa anteeksi. 5 Mitä enempi Jojakimista sanomista
on, ja kaikista hänen teoistansa: eikö se ole kirjoitettu Juudan
kuningasten aikakirjassa? 6 Ja Jojakim nukkui isäinsä kanssa
ja hänen poikansa Jojakin tuli kuninkaaksi hänen siaansa.
7 Ja Egyptin kuningas ei lähtenyt enään maaltansa; sillä
Babelin kuningas oli häneltä ottanut kaikki pois, mitä Egyptin
kuninkaan oma oli, Egyptin ojasta Phratin virtaan asti. 8
Kahdeksantoistakymmenen vuotinen oli Jojakin tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa; hänen
äitinsä nimi oli Nehusta Elnatanin tytär Jerusalemista. 9 Ja
hän teki pahaa Herran edessä, niinkuin hänen isänsäkin
tehnyt oli. 10 Silloin matkustivat Nebukadnetsarin Babelin
kuninkaan palveliat ylös Jerusalemiin; ja kaupunki piiritettiin.
11 Ja Nebukadnetsar, Babelin kuningas, tuli kaupungin
tykö, ja hänen palveliansa piirittivät sen. 12 Niin Jojakin
Juudan kuningas meni äitinensä Babelin kuninkaan tykö, ja
hänen palveliansa, ja ylimmäisensä, ja kamaripalveliansa. Ja
Babelin kuningas otti hänen valtakuntansa kahdeksantena
vuonna. 13 Ja hän otti kaiken tavaran Herran huoneesta ja
kuninkaan huoneesta, ja rikkoi kaikki kultaiset astiat, jotka
Salomo Israelin kuningas oli Herran templiin antanut tehdä
niinkuin Herra puhunut oli, 14 Ja vei koko Jerusalemin, kaikki
ylimmäiset, kaikki voimalliset sotamiehet, kymmenentuhatta
vankia, ja kaikki puusepät ja rautasepät pois, niin ettei
yhtäkään jäänyt, vaan köyhimmät kansasta maalle; 15 Ja vei
Jojakinin ja kuninkaan äidin, kuninkaan emännät ja hänen
kamaripalveliansa pois Babeliin. Ja ne voimalliset maalta
vei hän myös Jerusalemista vankina Babeliin. 16 Ja kaikki
väkevät miehet, seitsemäntuhatta, ja tuhannen puuseppää ja
rautaseppää, kaikki väkevät sotamiehet; ja Babelin kuningas
vei heidät vankina Babeliin. 17 Ja Babelin kuningas asetti
Mattanian hänen setänsä kuninkaaksi hänen siaansa ja
muutti hänen nimensä Zidkiaksi. 18 Yhden vuoden vanha
kolmattakymmentä oli Zidkia tullessansa kuninkaaksi, ja
hallitsi yksitoistakymmentä vuotta Jerusalemissa. Hänen
äitinsä nimi oli Hamutal, Jeremian tytär Libnasta. 19 Ja hän

teki pahaa Herran edessä, niinkuin Jojakin myös tehnyt oli.
20 Sillä se tapahtui niin Jerusalemin ja Juudan kanssa Herran
vihasta, siihen asti että hän heitti heidät pois kasvoinsa
edestä. Ja Zidkia erkani Babelin kuninkaasta.

25 Niin tapahtui yhdeksäntenä hänen valtakuntansa
vuonna, kymmenentenä päivänä kymmenennellä
kuulla, että Nebukadnetsar Babelin kuningas tuli kaiken
väkensä kanssa Jerusalemin eteen, ja he sioittuivat sen
eteen ja rakensivat saarron joka taholta sen ympärille. 2 Ja
niin oli se kaupunki piiritetty kuningas Zidkian ensimäiseen
vuoteen toistakymmentä. 3 Mutta yhdeksännellä kuukaudella
tuli sangen suuri nälkä kaupunkiin, niin ettei maakunnan
kansalla mitään syömistä ollut. 4 Niin kukistettiin kaupunki,
ja kaikki sotamiehet pakenivat yöllä ulos porttitietä, niiden
kahden muurin väliltä, joka menee kuninkaan yrttitarhaan
(vaan Kaldealaiset olivat ympäri kaupunkia), ja hän pakeni
sitä tietä myöten tasaiselle kedolle. 5 Mutta Kaldealaisten
sotaväki ajoi kuningasta takaa, ja he käsittivät hänen
Jerihon kedolla; ja kaikki sotamiehet, jotka hänen tykönänsä
olivat, olivat hänestä hajonneet. 6 Mutta kuninkaan he
ottivat kiinni ja veivät hänen Babelin kuninkaan tykö
Riblatiin; ja he tuomitsivat hänen, 7 Ja he tappoivat Zidkian
lapset hänen silmäinsä nähden, ja puhkasivat Zidkian
silmät, ja sitoivat hänen kaksilla vaskikahleilla ja veivät
Babeliin. 8 Seitsemäntenä päivänä viidennellä kuukaudella,
se on yhdeksästoistakymmenes Nebukadnetsarin Babelin
kuninkaan ajastaika, tuli Nebutsaradan huovin päämies,
Babelin kuninkaan palvelia, Jerusalemiin, 9 Ja poltti
Herran huoneen ja kuninkaan huoneen, ja kaikki huoneet
Jerusalemissa, niin myös kaikki suuret huoneet poltti hän
tulella. 10 Ja kaikki Kaldealaisten sotaväki, jotka huovin
päämiehen kanssa olivat, särkivät muurit, jotka Jerusalemin
ympärillä olivat. 11 Mutta muun kansan, joka jäänyt oli
kaupunkiin, ja ne jotka Babelin kuninkaan tykö paenneet
olivat, ja muun yhteisen kansan vei Nebutsaradan huovin
päämies pois. 12 Ja niitä halvimpia maakunnassa jätti huovin
päämies viinamäen miehiksi ja peltomiehiksi. 13 Mutta
Kaldealaiset särkivät vaskiset patsaat Herran huoneessa,
ja istuimet, ja vaskimeren, joka Herran huoneessa oli, ja
veivät niiden vasken Babeliin. 14 Ja padat, lapiot, veitset,
lusikat ja kaikki vaskiset astiat, joilla palveltiin, ottivat he pois.
15 Huovin päämies otti myös pannut ja maljat, jotka olivat
kokonansa kullasta ja hopiasta, 16 Kaksi patsasta, yhden
meren ja istuimet, jotka Salomo oli antanut rakentaa Herran
huoneesen; joita vaski-astioita ei taidettu kaikkia punnita. 17
Yksi patsas oli kahdeksantoistakymmentä kyynärää korkia,
ja sen kruunu oli myös vaskesta, joka kruunu oli kolme
kyynärää korkia, ja verkko ja granatin omenat ympäri kruunun
olivat kaikki vaskesta: tainkaltainen oli myös toinen patsas
verkkoinensa. 18 Ja huovin päämies otti papin Serajan
ensimäisestä vuorosta ja papin Zephanian toisesta vuorosta,
ja kolme ovenvartiaa, 19 Ja yhden kamarihaltian otti hän
kaupungista, joka oli sotaväen haltiaksi asetettu, ja viisi
miestä niistä, jotka seisoivat aina kuninkaan edessä, jotka
kaupungista löydettiin, ja Sopherin sodanpäämiehen, joka
maan kansan opetti sotimaan, niin myös kuusikymmentä
miestä maan väestä, jotka kaupungista löydettiin. 20 Nämät
otti Nebutsaradan huovin ylimmäinen ja vei Babelin tykö
Riblatiin. 21 Ja Babelin kuningas löi ja tappoi ne Riblatissa
Hematin maalla. Näin vietiin Juuda pois maaltansa. 22
Mutta sen väen päälle, joka Juudan maassa jälellä oli,
jonka Nebukadnetsar Babelin kuningas jättänyt oli, asetti
hän Gedalian Ahikamin pojan, Saphamin pojan. 23 Kuin
kaikki sotajoukkoin päämiehet ja muut kuulivat Babelin
kuninkaan korottaneen Gedalian, tulivat he Gedalian tykö
Mitspaan: Ismael Netanian poika, ja Johanan Karean
poika, ja Seraja Tanhumetin Netophatilaisen poika, ja
Jaasanja Maakatin poika, miehinensä. 24 Ja Gedalia
vannoi heille ja heidän miehillensä ja sanoi heille: älkäät
peljätkö olla Kaldealaisten alamaisina: pysykäät maassa
ja palvelkaat Babelin kuningasta, niin te menestytte. 25
Mutta seitsemännellä kuukaudella tuli Ismael Netanian poika,
Elisaman pojan kuninkaallisesta suvusta, ja kymmenen
miestä hänen kanssansa, ja tappoivat Gedalian ja ne
Juudalaiset ja Kaldealaiset, jotka hänen kanssansa olivat
Mitspassa. 26 Niin nousi kaikki kansa sekä suuret että
pienet, ja sotaväen päämiehet, ja tulivat Egyptiin; sillä
he pelkäsivät Kaldealaisia. 27 Seitsemäntenä ajastaikana
neljättäkymmentä, sittekuin Jojakin Juudan kuningas oli
viety pois, seitsemäntenä päivänä kolmattakymmentä,
toisella kuukaudella toistakymmentä otti Evilmerodak
Babelin kuningas ensimäisenä valtakuntansa vuonna
Jojakinin Juudan kuninkaan ylös vankihuoneesta, 28 Ja
puhui hänen kanssansa ystävällisesti, ja asetti hänen
istuimensa ylemmäksi niiden kuningasten istuimia, jotka
hänen tykönänsä olivat Babelissa, 29 Ja muutti hänen
vankeutensa vaatteet; ja hän söi aina hänen tykönänsä
kaiken elinaikansa; 30 Ja hän määräsi hänelle hänen osansa,
hänelle aina joka päivä kuninkaalta annettavaksi, kaikkena
hänen elinaikanansa.

1 Aikakirja

1 Adam, Set, Enos, **2** Kenan, Mahaleel, Jared, **3** Henok,
Metusala, Lamek, **4** Noa, Sem, Ham ja Japhet. **5** Japhetin
lapset: Gomer, Magog, Madai, Javan ja Tubal, Mesek ja
Tiras. **6** Gomerin lapset: Askenas, Riphatja, Togarma. **7** Niin
myös Javanin lapset: Elisa ja Tarsisa, Kittim ja Dodanim. **8**
Hamin lapset: Kus, Mitsraim, Put ja Kanaan. **9** Ja Kusin
lapset: Seba, Hevila, Sabta, Raema ja Sabteka; ja Raeman
lapset: Sjeba ja Dedan. **10** Kus siitti Nimrodin: tämä rupesi
olemaan voimallinen maalla. **11** Mistraim siitti Ludim, Anamim,
Lehabim, Naphutim, **12** Niin myös Patrusim ja Kaluhim, joista
Philistealaiset ovat tulleet ja Kaphtorim. **13** Kanaan siitti
Zidonin esikoisensa ja Hetin, **14** Niin myös Jebusin, Amorin ja
Gergosin, **15** Ja Hevin, Arkin ja Sinin, **16** Ja Arvadin, Zemarin
ja Hematin. **17** Semin lapset: Elam, Assur, Arphaksad, Lud
ja Aram, Uts, Hul, Geter ja Masek. **18** Arphaksad siitti Salan,
ja Sala siitti Eberin. **19** Eberille oli syntynyt kaksi poikaa:
yhden nimi oli Peleg, että hänen aikanansa oli maa jaettu, ja
hänen veljensä nimi oli Joktan. **20** Joktan siitti Almodadin ja
Salephin, Hatsarmavetin ja Jaran, **21** Hadoramin, Usalin ja
Diklan, **22** Ebalin, Abimaelin ja Sjeban, **23** Ophirin, Hevilan
ja Jobadin: nämät ovat kaikki Joktanin lapset. **24** Sem,
Arphaksad, Sala, **25** Eber, Peleg, Regu, **26** Serug, Nahor,
Tara, **27** Abram, se on Abraham. **28** Abrahamin lapset: Isaak
ja Ismael. **29** Nämät ovat heidän sukukuntansa: Ismaelin
esikoinen Nebajot, Kedar, Adbeel ja Mibsam, **30** Misma,
Duma, Masa, Hadad ja Tema, **31** Jetur, Naphis ja Kedma:
nämät ovat Ismaelin lapset. **32** Keturan Abrahamin toisen
emännän lapset, jotka hän synnytti: Simran, Joksan, Medan,
Midian, Jesbak ja Sua; ja Joksanin lapset: Sjeba ja Dedan.
33 Midianin lapset: Epha, Epher, Henok, Abida ja Eldaa.
Nämät ovat kaikki Keturan lapset. **34** Ja Abraham siitti
Isaakin. Isaakin lapset olivat Esau ja Israel. **35** Esaun lapset:
Eliphas, Reguel, Jeus, Jaelam ja Korah. **36** Eliphan lapset:
Teman, Omar, Zephi, Gaetan, Kenas, Timna ja Amalek. **37**
Reguelin lapset: Nahat, Sera, Samma ja Missa. **38** Seirin
lapset: Lotan, Sobal, Sibeon ja Ana, Dison, Etser ja Disan. **39**
Lotanin lapset: Hori ja Homam; mutta Lotanin sisar oli Timna.
40 Sobalin lapset: Aljan, Manahat, Ebal, Sephi ja Onam.
Sibeonin lapset ovat: Aija ja Ana. **41** Anan lapset: Dison.
Disonin lapset: Hamran, Esban, Jitran ja Karan. **42** Etserin
lapset: Bilhan, Saevan, Jaekan. Disanin lapset: Uts ja Aran.
43 Nämät ovat kuninkaat, jotka hallitsivat Edomin maalla,
ennenkuin yksikään kuningas hallitsi Israelin lasten seassa:
Bela Beorin poika, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Dinhaba.
44 Ja kuin Bela oli kuollut, tuli Jobab Seran poika Botsrasta
kuninkaaksi hänen siaansa. **45** Kuin Jobab oli kuollut, tuli
Husam kuninkaaksi hänen siaansa, Temanilaisten maalta.
46 Kuin Husam oli kuollut, tuli hänen siaansa kuninkaaksi
Hadad Bedadin poika, joka löi Midianilaiset Moabilaisten
kedolla; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit. **47** Kuin Hadad oli
kuollut, tuli hänen siaansa kuninkaaksi Samla Masrekasta.
48 Kuin Samla oli kuollut, tuli Saul Rehobotin virran tykö
kuninkaaksi hänen siaansa. **49** Kuin Saul oli kuollut, tuli
Baal Hanan Akborin poika kuninkaaksi hänen siaansa. **50**
Kuin Baal Hanan oli kuollut, hallitsi hänen siassansa Hadad;
ja hänen kaupunkinsa nimi oli Pagi. Ja hänen emäntänsä
nimi oli Mehetabeel, Matredin tytär, Mehasabin tyttären. **51**
Kuin Hadad oli kuollut, olivat ruhtinaat Edomissa: ruhtinas
Timna, ruhtinas Alja, ruhtinas Jetet, **52** Ruhtinas Oholibama,
ruhtinas Ela, ruhtinas Pinon, **53** Ruhtinas Kenas, ruhtinas
Teman, ruhtinas Mibtsar, **54** Ruhtinas Magdiel, ruhtinas Iram:
nämät ovat Edomin ruhtinaat.

2 Nämät ovat Israelin lapset: Ruben, Simeon, Levi ja Juuda,
Isaskar ja Sebulon, **2** Dan, Joseph ja Benjamin, Naphtali,
Gad ja Asser. **3** Juudan lapset: Ger, Onan, Sela, ne kolme
synnytti hänelle Suan tytär Kanaanealainen. Ja Ger Juudan
esikoinen oli paha Herran edessä, sentähden tappoi hän
hänen. **4** Ja Tamar hänen miniänsä synnytti hänelle Peretsen
ja Seran, niin että Juudan lapsia oli kaikkiansa viisi. **5**
Peretsen lapset: Hetsron ja Hamul. **6** Seran lapset: Simri,
Etan, Heman, Kalkol ja Dara: ja heitä kaikkiansa oli myös
viisi. **7** Karmin lapset: Akar, joka Israelin murheelliseksi
saatti, ryhtyissänsä kirottuun. **8** Etanin lapset, Asaria. **9**
Hetsronin lapset, jotka hänelle ovat syntyneet: Jerahmeel,
Ram ja Kalubai. **10** Ram siitti Amminadabin; Amminadab siitti
Nahessonin, Juudan lasten päämiehen. **11** Nahessson siitti
Salman; Salma siitti Boaksen. **12** Boas siitti Obedin; Obed
siitti Isain. **13** Isai siitti esikoisensa Eliabin, toisen Abinadabin,
kolmannen Simean, **14** Neljännen Netaneelin, viidennen
Raddain, **15** Kuudennen Otsemin ja seitsemännen Davidin.
16 Ja heidän sisarensa olivat Seruja ja Abigail. Serujan
lapset: Abisai, Joab ja Asael, ne kolme. **17** Ja Abigail synnytti
Amasan; ja Jeter Ismaelilainen oli Amasan isä. **18** Kaleb
Hetsronin poika siitti emäntäinsä Asuban ja Jerigodin kanssa,
nämät ovat hänen lapsensa: Jeser, Sobad ja Ardon. **19** Ja
kuin Asuba kuoli, otti Kaleb itsellensä Ephratin, joka synnytti
hänelle Hurin. **20** Hur siitti Urin ja Uri siitti Betsaleelin. **21** Sitte
meni Hetsron Makirin Gileadin isän tyttären tykö ja nai hänen,
kuin hän oli kuudenkymmenen ajastaikainen; ja hän synnytti
hänelle Segubin. **22** Ja Segub siitti Jairin; ja hänellä oli
kolmekolmattakymmentä kaupunkia Gileadin maakunnassa.

23 Mutta Gesur ja Aram saivat heiltä Jairin kylät, Kenatin ja
hänen tyttärensä, kuusikymmentä kaupunkia: kaikki nämät
ovat Makirin Gileadin isän lapset. 24 Kuin Hetsron oli kuollut
Kalebin Ephratassa, niin Hetsronin emäntä Abia synnytti
hänelle Assurin Tekoan isän. 25 Ja Jerahmeelilla Hetsronin
esikoisella olivat lapset: hänen esikoisensa Ram, ja Buna,
Oren, Otsem ja Ahia. 26 Ja Jerahmeelilla oli vielä toinen
emäntä, hänen nimensä oli Atara, hän on Onamin äiti. 27 Ja
Ramin Jerahmeelin esikoisen lapset: Maats, Jamin ja Eker.
28 Ja Onamilla olivat lapset: Samai ja Jada; Samain lapset:
Nadab ja Abisur. 29 Ja Abisurin emännän nimi oli Abihail,
ja hän synnytti hänelle Ahbanin ja Molidin. 30 Nadabin
lapset: Seled ja Appaim. Ja Seled kuoli lapsetonna. 31 Ja
Appaimin lapset: Jisei; ja Jisein lapset: Sesan; Sesanin
lapset: Ahlai. 32 Ja Jodan Sammain veljen lapset: Jeter
ja Jonatan. Ja Jeter kuoli lapsetonna. 33 Ja Jonatanin
lapset: Pelet ja Sasa: nämät ovat Jerahmeelin lapset. 34
Sesanilla ei ollut yhtään poikaa, vaan tyttäriä. Ja Sesanilla
oli Egyptiläinen palvelia, hänen nimensä oli Jarha. 35 Ja
Sesan antoi Jarhalle palveliallensa tyttärensä emännäksi,
hän synnytti hänelle Attain. 36 Attai siitti Natanin, Natan siitti
Sabadin. 37 Sabad siitti Ephlalin, Ephlal siitti Obedin. 38
Obed siitti Jehun, Jehu siitti Asarian. 39 Asaria siitti Haletsin,
ja Halets siitti Elasan. 40 Elasa siitti Sismain, ja Sismai
siitti Sallumin. 41 Sallum siitti Jekamian, ja Jekamia siitti
Elisaman. 42 Kalebin Jerahmeelin veljen lapset: Mesa hänen
esikoisensa; hän on Siphin isä: ja Maresan Hebronin isän
lapset. 43 Ja Hebronin lapset: Kora, Tappua, Rekem ja
Samma. 44 Samma siitti Rahamin Jorkamin isän; ja Rekem
siitti Sammain. 45 Ja Sammain poika Maon, ja Maon oli
Betsurin isä. 46 Ja Epha Kalebin vaimo synnytti Haranin,
Motsan ja Gaseksen; ja Haran siitti Gaseksen. 47 Ja Jahdain
lapset: Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Epha ja Saaph. 48
Maeka Kalebin vaimo synnytti Seberin ja Tirhenan. 49 Ja
hän synnytti myös Saaphin Madmannan isän ja Sjevan
Makbenan isän ja Gibean isän. Ja Aksa oli Kalebin tytär. 50
Nämät olivat Kalebin lapset Hurin pojan Ephratan esikoisen:
Sobal, Kirjatjearimin isä, 51 Salma Betlehemin isä, Hareph
Betgaderin isä. 52 Ja Sobalilla Kirjatjearimin isällä oli poikia:
Haroe, Hatsimenyhot. 53 Ja Kirjatjearimin sukukunnat:
Jetriläiset, Putilaiset, Sumatilaiset ja Misrailaiset. Heistä
ovat Zorgatilaiset ja Estaolilaiset tulleet. 54 Salman lapset,
Betlehem ja Netophatilaiset, Joabin huoneen kruunut; ja
puoli osaa Manatilaisista ovat Zorgilaiset. 55 Ja kirjoittajain
sukukunnat, jotka asuivat Jabeksessa, ovat Tirgatilaiset,
Simealaiset, Sukatilaiset. Nämät ovat Kiniläiset, jotka ovat
tulleet Hammatista Rekabin huoneen isästä.

3 Nämät olivat Davidin pojat, jotka hänelle syntyneet olivat
Hebronissa: Amnon esikoinen, joka syntyi Ahinoamista
Jisreeliläisestä, toinen Daniel Abigailista Karmelilaisesta. 2
Kolmas Absalom Maakan poika Talmain Gessurin kuninkaan
tyttären, neljäs Adonia Haggitin poika, 3 Viides Sephatia
Abitalista, kuudes Jitream, hänen emännästänsä Eglasta. 4
Nämät kuusi ovat hänelle syntyneet Hebronissa. Ja hän
hallitsi siellä seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta; mutta
Jerusalemissa hallitsi hän kolmeneljättäkymmentä ajastaikaa.
5 Ja nämät ovat hänelle syntyneet Jerusalemissa: Simea,
Sobab, Natan ja Salomo, ne neljä Batsuasta Ammeelin
tyttärestä. 6 Sitte Jibhar, Elisama ja Eliphalet, 7 Nogah,
Nepheg ja Japhia, 8 Elisama, Eljada, Eliphelet; ne yhdeksän.
9 Nämät ovat kaikki Davidin pojat; ilman muiden vaimoin
lapsia. Ja Tamar oli heidän sisarensa. 10 Rehabeam oli
Salomon poika, hänen poikansa Abia, hänen poikansa
Asa, hänen poikansa Josaphat, 11 Hänen poikansa Joram,
hänen poikansa Ahasia, hänen poikansa Joas, 12 Hänen
poikansa Amasia, hänen poikansa Asaria, hänen poikansa
Jotam, 13 Hänen poikansa Ahas, hänen poikansa Hiskia,
hänen poikansa Manasse, 14 Hänen poikansa Amon, hänen
poikansa Josia. 15 Mutta Josian pojat olivat: esikoinen
Johanan, toinen Jojakim, kolmas Zidkia, neljäs Sallum. 16
Mutta Jojakimin lapset: Jekonia hänen poikansa, Zidkia
hänen poikansa. 17 Mutta vangitun Jekonian lapset: hänen
poikansa Sealtiel, 18 (Hänen poikansa) Malkiram, Pedaja,
Senatsar, Jekamja, Hosama, Nedabja. 19 Pedajan pojat,
Zerubbabel ja Simi; Zerubbabelin pojat Mesullam ja Hanania,
ja heidän sisarensa Selomit, 20 Hasuba, Ohel, Berekia,
Hasadia, Jusabhesed; ne viisi. 21 Hananian pojat Pelatja
ja Jesaja; Rephajan pojat, Arnanin pojat, Obadian pojat,
Sekanian pojat. 22 Mutta Sekanian lapset: Semaja; ja
Semajan lapset: Hattus, Jigal, Baria, Nearia, Saphat; ne
kuusi. 23 Nearin lapset: Eljoenai, Hiskia, Asrikam; ne
kolme. 24 Eljoenain lapset: Hodajeva, Eljasib, Pelaja, Akkub,
Johanan, Delaja ja Anani; ne seitsemän.

4 Juudan lapset: Perets, Hetsron, Karmi, Hur ja Sobal.
2 Mutta Reaja Sobalin poika siitti Jahatin, Jahat siitti
Ahumain ja Lahadin: nämät ovat Zorgalaisten sukukunnat.
3 Ja nämät Etamin isän: Jisreel, Jisma, Jidbas, ja heidän
sisarensa nimi oli Hatslelponi. 4 Ja Penuel Gedorin isä,
ja Eser Husan isä: nämät ovat Hurin Betlehemin isän
Ephratan esikoisen lapset. 5 Mutta Ashurilla Tekoan isällä
oli kaksi emäntää, Helea ja Naera. 6 Ja Naera synnytti
hänelle Ahussamin, Hepherin, Temenin, Ahastarin: nämät
ovat Naeran lapset. 7 Mutta Helean lapset: Zeret, Jesohar

ja Etnan. 8 Mutta Kots siitti Anubin ja Hatsobeban, ja
Aharhelin Harumin pojan sukukunnat. 9 Mutta Jagbets oli
kuuluisampi veljiänsä; ja hänen äitinsä kutsui hänen Jagbets,
sillä hän sanoi: minä olen hänen synnyttänyt kivulla. 10 Ja
Jagbets rukoili Israelin Jumalaa ja sanoi: jos sinä minua
hyvin siunaisit ja levittäisit minun maani rajat, ja sinun kätes
olis minun kanssani, ja asettaisit sitä pahaa, ettei se minua
vaivaisi. Ja Jumala antoi tapahtua niinkuin hän rukoili. 11
Mutta Kelub Suan veli siitti Mehirin, se on Estonin isä. 12
Mutta Eston siitti Petraphan, Pasean, Tehinnan Irnahaksen
isän: nämät ovat Rekan miehet. 13 Kenaksen lapset: Otniel
ja Seraja; Otnielin lapset: Hatat. 14 Ja Meonatai siitti Ophran,
ja Seraja siitti Joabin seppäin laakson isän, sillä he olivat
puusepät. 15 Kalebin Jephunnen pojan lapset: Iru, Ela ja
Naam; Elan lapset: Kenas. 16 Jehaleelin lapset: Siph, Sipha,
Tiria ja Asareel. 17 Esran lapset: Jeter, Mered, Epher ja
Jalon; ja hän siitti Mirjamin, Sammain, Jisban, Estemoan
isän. 18 Ja hänen Juudalainen emäntänsä synnytti Jeredin
Gedorin isän, Heberin Sokon isän, Jekuthelin Sanoan isän:
nämät ovat Bitian Pharaon tyttären lapset, jonka Mered
otti. 19 Hodijan emännän Nahamin Kegilan isän sisaren
lapset: Garmi ja Estemoa, Maakatilainen. 20 Ja Simonin
lapset: Amnon ja Rinna, Benhanan ja Tilon. Jisin lapset:
Sohet ja Bensohet. 21 Selan Juudan pojan lapset: Erlekan
isä, Laeda Maresan isä, ja liinainkutojain suvut Asbean
huoneessa, 22 Niin myös Jokim, ja Koseban miehet, Joas ja
Saraph, jotka olivat herrat Moabissa ja Jasubilekemissä:
nämät ovat vanhat asiat. 23 He olivat savenvalajat ja asuivat
moisioissa ja umpiaidoissa, ja kuninkaan tykönä työnsä
tähden, siellä he asuivat. 24 Simeonin lapset: Nemuel ja
Jamin, Jarib, Sera, Saul, 25 Sallum hänen poikansa, Mibsam
hänen poikansa, Misma hänen poikansa. 26 Misman pojat
olivat: Hamuel hänen poikansa, Sakur hänen poikansa,
Simei hänen poikansa. 27 Simeillä oli kuusitoistakymmentä
poikaa ja kuusi tytärtä, mutta hänen veljillänsä ei ollut
monta lasta; sillä kaikki heidän sukukuntansa ei enentynyt
niinkuin Juudan lapset. 28 Ja he asuivat Bersebassa,
Moladassa ja Hatsarsuasissa, 29 Ja Bilhassa ja Etsemissä
ja Toladissa, 30 Ja Betuelissa ja Hormassa ja Siklagissa,
31 Ja Betmarkabotissa ja Hatsarsusimissa, BetBirissä ja
Saaraimissa. Nämät olivat heidän kaupunkinsa, Davidin
hallitukseen asti, 32 Ja heidän kylänsä, Etam, Ain, Rimmon,
Token ja Asan: viisi kaupunkia; 33 Ja kaikki ne kylät, jotka
olivat niiden kaupunkein ympäristöllä Baaliin asti. Tämä on
heidän asumasiansa ja sukukuntansa heidän keskenänsä.
34 Ja Mesobab, Jamlek ja Josat Amatsian poika, 35 Joel
ja Jehu Josibian poika, Serajan pojan, Asielin pojan, 36
Eljoenai, Jaekoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel ja Benaja,
37 Ja Sisa Siphin poika, Allonin pojan, Jedajan pojan, Simrin
pojan, Semajan pojan: 38 Nämät nimitettiin päämiehiksi
sukukuntainsa seassa; ja heidän isäinsä huone hajoitti
itsensä paljouden tähden. 39 Ja he menivät pois ja tulivat
hamaan Gedoriin asti itäiselle puolelle laaksoa, etsimään
laidunta lampaillensa. 40 Ja he löysivät lihavan ja hyvän
laitumen ja maan, joka oli avara ja lavia, rauhallinen ja
levollinen; sillä Hamin lapset olivat ennen siellä asuneet.
41 Ja jotka nimenomattain kirjoitetut olivat, tulivat Hiskian
Juudan kuninkaan aikaan, ja he löivät muiden majat ja
Meonilaiset jotka sieltä löydettiin, ja hävittivät heidät hamaan
tähän päivään asti, ja asuivat heidän siallansa; sillä siellä
olivat laitumet heidän lampaillensa. 42 Ja silloin meni heistä
liki viisisataa miestä, jotka olivat Simeonin lapsia, Seirin
vuorelle; ja Pelatia, Nearia, Rephaja ja Ussiel Jisein lapset
olivat heidän päämiehensä, 43 Ja tappoivat päässeet ja
jääneet Amalekilaisista, ja asuivat siinä tähän päivään asti.

5 Rubenin Israelin esikoisen lapset, sillä hän oli ensimäinen
poika; mutta että hän isänsä vuoteen saastutti, annettiin
hänen esikoisuutensa Josephin Israelin pojan lapsille, ja
ei hän ole polviluvussa luettu esikoiseksi: 2 Sillä Juuda oli
voimallinen veljeinsä seassa, ja pääruhtinaat ovat hänestä;
ja Josephilla on esikoisuus. 3 Niin ovat Rubenin Israelin
ensimäisen pojan lapset: Hanok, Pallu, Hetsron ja Karmi.
4 Ja Joelin lapset: Semaja hänen poikansa, Gog hänen
poikansa, Simei hänen poikansa, 5 Hänen poikansa Miika,
hänen poikansa Reaja, hänen poikansa Baal, 6 Hänen
poikansa Beera, jonka Tiglat Pilneser Assyrian kuningas
vei vangiksi; hän oli Rubenilaisten pääruhtinas. 7 Mutta
hänen veljensä heidän sukukuntainsa jälkeen, koska he
heidän sukukunnissansa polvilukuun luettiin, pitivät he
Jeielin ja Sakarian pääruhtinainansa, 8 Ja Bela Asaksen
poika, Seman pojan, Joelin pojan: hän asui Aroerissa
hamaan Neboon ja Baalmeoniin asti; 9 Ja asui itään päin
siihenasti kuin tullaan korpeen, Phratin virran tyköä; sillä
heidän karjansa oli paljo enentynyt Gileadin maalla. 10 Ja
Saulin ajalla sotivat he Hagarilaisia vastaan, niin että ne
lankesivat heidän kättensä kautta; ja he asuivat heidän
majoissansa, kaikessa itäisessä puolessa Gileadin maata.
11 Ja Gadin lapset asuivat juuri heidän kohdallansa Basanin
maassa Salkaan asti. 12 Joel ylimmäinen, Sapham toinen,
Jaenai ja Saphat Basanissa. 13 Ja heidän veljensä heidän
isäinsä huoneen jälkeen, Mikael, Mesullam, Seba, Jorai,
Jaekan, Sia ja Eber, seitsemän. 14 Nämät ovat Abihailin
lapset Hurin pojan, Jaroan pojan, Gileadin pojan, Mikaelin

pojan, Jesirain pojan, Jahdon pojan, Busin pojan. 15 Ahi
Abdielin poika, Gunin pojan, oli päämies heidän isäinsä
huoneessa. 16 Ja he asuivat Basanin Gileadissa ja hänen
kylissänsä ja kaikissa Saronin esikaupungeissa, hamaan
heidän rajoihinsa asti. 17 Nämät ovat kaikki luetut polvilukuun
Jotamin Juudan kuninkaan ja Jerobeamin Israelin kuninkaan
aikana. 18 Rubenin lapset, Gadilaiset ja puoli Manassen
sukukuntaa, jotka olivat urhoolliset miehet, jotka kilpeä ja
miekkaa kantoivat ja taisivat joutsen jännittää, ja olivat
oppineet sotimaan; joita oli neljäviidettäkymmentä tuhatta,
seitsemänsataa ja kuusikymmentä, jotka kelpasivat sotaan
menemään. 19 Ja kuin he läksivät sotaan Hagarilaisia,
Jeturia, Naphesta ja Nodabia vastaan, 20 Niin he autettiin
niitä vastaan, ja Hagarilaiset annettiin heidän käsiinsä,
ja kaikki jotka heidän kanssansa olivat; sillä he huusivat
Jumalan tykö sodassa, ja hän kuuli heidän rukouksensa, että
he turvasivat häneen. 21 Ja he veivät heidän karjansa pois,
viisikymmentä tuhatta kamelia, kaksisataa ja viisikymmentä
tuhatta lammasta, kaksituhatta aasia, niin myös satatuhatta
ihmistä. 22 Sillä siellä lankesi monta haavoitettuna, että
sota oli Jumalalta. Ja he asuivat niiden siassa vankeuteen
asti. 23 Ja puolen Manassen sukukunnan lapset asuivat
maassa, Basanissa hamaan Baal Hermoniin ja Seniriin, ja
Hermonin vuoreen asti; sillä heitä oli monta. 24 Ja nämät
olivat pääruhtinaat heidän isäinsä huoneessa: Epher, Jisei,
Eliel, Asriel, Jeremia, Hodavia, Jahdiel, väkevät ja voimalliset
miehet ja kuuluisat pääruhtinaat heidän isäinsä huoneessa.
25 Ja koska he syntiä tekivät isäinsä Jumalaa vastaan, ja
tekivät huoruutta niiden kansain epäjumalain kanssa siinä
maassa, jotka Jumala oli hävittänyt heidän edestänsä; 26
Herätti Israelin Jumala Phulin Assyrian kuninkaan hengen,
ja Tiglat Pilneserin Assyrian kuninkaan hengen, ja vei
Rubenilaiset, Gadilaiset ja puolen Manassen sukukuntaa
pois, ja vei heidät Halaan, Haboriin, ja Haraan, ja Gosanin
virran tykö, hamaan tähän päivään asti.

6 Levin lapset: Gerson, Kahat ja Merari. 2 Mutta Kahatin
lapset: Amram, Jitsehar, Hebron ja Usiel. 3 Amramin
lapset: Aaron, Moses ja Mirjam; Aaronin lapset: Nadab,
Abihu, Eleasar ja Itamar. 4 Eleasar siitti Pinehaan; Pinehas
siitti Abisuan. 5 Abisua siitti Bukkin; Bukki siitti Ussin. 6
Ussi siitti Serajan; Seraja siitti Merajotin. 7 Merajot siitti
Amarian; Amaria siitti Ahitobin. 8 Ahitob siitti Zadokin;
Zadok siitti Ahimaatsin. 9 Ahimaats siitti Asarian; Asaria
siitti Johananin. 10 Johanan siitti Asarian, joka oli pappi
siinä huoneessa, jonka Salomo rakensi Jerusalemissa. 11
Asaria siitti Amarian; Amaria siitti Ahitobin. 12 Ahitob siitti
Zadokin; Zadok siitti Sallumin. 13 Sallum siitti Hilkian; Hilkia
siitti Asarian. 14 Asaria siitti Serajan; Seraja siitti Jotsadakin.
15 Jotsadak myös meni pois, silloin kuin Herra antoi Juudan
ja Jerusalemin vietää vankina Nebukadnetsarin kautta.
16 Levin lapset: Gersom, Kahat ja Merari. 17 Ja nämät
olivat Gersomin lasten nimet: Libni ja Simei. 18 Kahatin
lapset: Amram, Jitsehar, Hebron ja Ussiel. 19 Merarin lapset:
Maheli ja Musi. Nämät ovat Leviläisten sukukunnat heidän
isäinsä seassa: 20 Gersomin poika oli Libni, hänen poikansa
Jahat, hänen poikansa Simma, 21 Hänen poikansa Joah,
hänen poikansa Iddo, hänen poikansa Sera, hänen poikansa
Jeatrai. 22 Kahatin lapset: hänen poikansa Amminadab,
hänen poikansa Kora, hänen poikansa Assir, 23 Hänen
poikansa Elkana, hänen poikansa Abiasaph, hänen poikansa
Assir, 24 Hänen poikansa Tahat, hänen poikansa Uriel,
hänen poikansa Ussia, hänen poikansa Saul. 25 Elkanan
lapset: Amasai ja Ahimot, 26 Elkana, hänen poikansa Elkana,
hänen poikansa Sophai, hänen poikansa Nahat, 27 Hänen
poikansa Eliab, hänen poikansa Jeroham, hänen poikansa
Elkana. 28 Samuelin lapset: hänen esikoisensa Vasni ja
Abia. 29 Merarin lapset: Maheli, hänen poikansa Libni,
hänen poikansa Simei, hänen poikansa Ussa, 30 Hänen
poikansa Simea, hänen poikansa Haggia, hänen poikansa
Asaja. 31 Ja nämät ovat ne, jotka David asetti veisaamaan
Herran huoneesen, kuin arkki lepäsi. 32 Ja he palvelivat
virsillä seurakunnan majan asuinsian edessä, siihenasti
että Salomo rakensi Herran huoneen Jerusalemissa; ja he
seisoivat virassansa asetuksensa jälkeen. 33 Ja nämät
ovat ne, jotka siellä seisoivat, ja heidän lapsensa: Kahatin
lapsista, Heman veisaaja, Joelin poika, Samuelin pojan,
34 Elkanan pojan, Jerohamin pojan, Elielin pojan, Toan
pojan, 35 Zuphin pojan, Elkanan pojan, Mahatin pojan,
Amasain pojan, 36 Elkanan pojan, Joelin pojan, Asarian
pojan, Zephanian pojan, 37 Tahatin pojan, Assirin pojan,
Abiasaphin pojan, Koran pojan, 38 Jitseharin pojan, Kahatin
pojan, Levin pojan, Israelin pojan. 39 Ja hänen veljensä
Assaph seisoi hänen oikialla puolellansa; ja Assaph oli
Berekian poika, Simejan pojan, 40 Mikaelin pojan, Baesejan
pojan, Malkian pojan, 41 Etnin pojan, Seran pojan, Adajan
pojan, 42 Etanin pojan, Simman pojan, Simein pojan, 43
Jahatin pojan, Gersomin pojan, Levin pojan. 44 Mutta heidän
veljensä, Merarin lapset, vasemmalla puolella: Etan Kisin
poika, Abdin pojan, Mallukin pojan, 45 Hasabian pojan,
Amasian pojan, Hilkian pojan, 46 Amsin pojan, Banin pojan,
Samerin pojan, 47 Mahelin pojan, Musin pojan, Merarin
pojan, Levin pojan. 48 Ja Leviläiset heidän veljensä olivat
annetut kaikkinaisiin virkoihin Jumalan huoneen asuinsiassa.

49 Ja Aaron ja hänen poikansa olivat sytyttäjät polttouhrin
alttarilla ja suitsutusalttarilla kaikkinaisissa töissä siinä
kaikkein pyhimmässä, sovittamassa Israelia, juuri niinkuin
Moses Jumalan palvelia käskenyt oli. 50 Nämät ovat Aaronin
lapset: Eleasar hänen poikansa, Pinehas hänen poikansa,
Abisua hänen poikansa, 51 Bukki hänen poikansa, Ussi
hänen poikansa, Seraja hänen poikansa, 52 Merajot hänen
poikansa, Amaria hänen poikansa, Ahitob hänen poikansa,
53 Zadok hänen poikansa, Ahimaats hänen poikansa.
54 Ja nämät ovat heidän asuinsiansa ja kylänsä heidän
rajoissansa: Aaronin lasten Kahatilaisten sukukunnasta: sillä
arpa lankesi heille. 55 Ja he antoivat heille Hebronin Juudan
maalta ja hänen esikaupunkinsa hänen ympäristöltänsä.
56 Mutta kaupungin pellot ja sen kylät antoivat he Kalebille
Jephunnen pojalle. 57 Niin antoivat he Aaronin lapsille
vapaat kaupungit, Hebronin ja Libnan esikaupunkeinensa,
Jaterin ja Estemoan esikaupunkeinensa, 58 Hilen
esikaupunkeinensa, ja Debirin esikaupunkeinensa, 59 Asanin
esikaupunkeinensa, ja Betsemeksen esikaupunkeinensa; 60
Ja BenJaminin sukukunnasta: Geban esikaupunkeinensa,
Alemetin esikaupunkeinensa ja Anatotin esikaupunkeinensa.
Ja kaikki kaupungit heidän sukukunnissansa olivat
kolmetoistakymmentä kaupunkia. 61 Mutta ne muut
Kahatin lapset heidän suvussansa, siitä puolesta
Manassen sukukunnasta, saivat kymmenen kaupunkia
arvalla. 62 Gersonin lapset heidän sukukuntainsa jälkeen
saivat Isaskarin sukukunnalta, Asserin sukukunnalta,
Naphtalin sukukunnalta ja Manassen sukukunnalta
Basanissa, kolmetoistakymmentä kaupunkia. 63 Ja
Merarin lapset heidän sukukuntainsa jälkeen saivat
arvalla Rubenin sukukunnalta, Gadin sukukunnalta ja
Sebulonin sukukunnalta, kaksitoistakymmentä kaupunkia.
64 Ja Israelin lapset antoivat myös Leviläisille kaupungit
esikaupunkeinensa, 65 Ja antoivat arvan jälkeen Juudan
lasten sukukunnasta, Simeonin lasten sukukunnasta,
BenJaminin lasten sukukunnasta, ne kaupungit, jotka
he nimittivät. 66 Mutta ne, jotka olivat Kahatin lasten
suvusta, saivat rajakaupunkinsa Ephraimin sukukunnasta.
67 Niin antoivat he heille nämät vapaat kaupungit:
Sikemin ja sen esikaupungit, Ephraimin vuorelta, niin
myös Geserin ja sen esikaupungit, 68 Jokmeamin ja sen
esikaupungit, ja Bethoronin esikaupunkeinensa, 69 Ajalonin
esikaupunkeinensa, ja Gatrimmonin esikaupunkeinensa;
70 Niin myös puolesta Manassen sukukunnasta, Anerin
esikaupunkeinensa, ja Bileamin esikaupunkeinensa, antoivat
he jääneiden Kahatin lasten sukukunnalle, 71 Mutta Gersonin
lapsille antoivat he puolesta Manassen sukukunnasta,
Golanin Basanissa esikaupunkeinensa, ja Astarotin
esikaupunkeinensa; 72 Isaskarin sukukunnasta, Kedeksen
esikaupunkeinensa, ja Dobratin esikaupunkeinensa, 73
Ramotin esikaupunkeinensa, ja Anemin esikaupunkeinensa;
74 Asserin sukukunnasta, Masalin esikaupunkeinensa ja
Abdonin esikaupunkeinensa, 75 Hukokin esikaupunkeinensa,
ja Rehobin esikaupunkeinensa; 76 Naphtalin sukukunnasta,
Kedeksen Galileassa esikaupunkeinensa, Hammonin
esikaupunkeinensa ja Kirjataimin esikaupunkeinensa.
77 Muille Merarin lapsille antoivat he Sebulonin
sukukunnasta, Rimmonin esikaupunkeinensa, ja Taborin
esikaupunkeinensa; 78 Ja tuolta puolen Jordania Jerihoon
päin, itään käsin Jordanin tyköä, Rubenin sukukunnasta,
Betserin korvessa esikaupunkeinensa, ja Jahsan
esikaupunkeinensa; 79 Kedemotin esikaupunkeinensa, ja
Mephaatin esikaupunkeinensa; 80 Gadin sukukunnasta,
Ramotin Gileadissa esikaupunkeinensa, Mahanaimin
esikaupunkeinensa, 81 Ja Hesbonin esikaupunkeinensa, ja
Jaeserin esikaupunkeinensa.

7 Isaskarin lapset: Tola, Pua, Jasub ja Simron, neljä. 2 Tolan
lapset: Ussi, Rephaja, Jeriel, Jahemai, Jibsam ja Samuel,
jotka olivat päämiehet heidän isäinsä huoneessa Tolasta, ja
väkevät miehet sukukunnissansa; heidän lukunsa oli Davidin
aikana kaksikolmattakymmentä tuhatta ja kuusisataa. 3 Ussin
lapset: Jisraja. Ja Jisrajan lapset: Mikael, Obadia, Joel ja
Jesia, viisi, ja olivat kaikki päämiehet. 4 Ja heidän kanssansa
heidän sukukunnissansa isäinsä huoneessa oli sotajoukko
kuusineljättäkymmentä tuhatta; sillä heillä oli monta emäntää
ja lasta. 5 Ja heidän veljensä, jalot miehet kaikesta Isaskarin
sukukunnasta, olivat seitsemänyhdeksättäkymmentä tuhatta,
nämät kaikki luettiin polvilukuun. 6 BenJaminin lapset: Bela,
Beker, Jediael, ne kolme. 7 Belan lapset: Etsbon, Ussi,
Ussiel, Jerimot ja Iri, ne viisi, päämiehet heidän isäinsä
huoneesta, väkevät miehet, ja heitä luettiin polvilukuun
kaksikolmattakymmentä tuhatta ja neljäneljättäkymmentä.
8 Bekerin lapset: Semira, Joas, Elieser, Eljoenai, Omri,
Jeremot, Abia, Anatot ja Alemeth: ne kaikki olivat Bekerin
lapset, 9 Ja olivat luetut polvilukuun heidän sukukunnastansa,
heidän isäinsä huoneen päämiehet, kaksikymmentä tuhatta
ja kaksisataa jaloa miestä. 10 Jediaelin lapset: Bilhan.
Bilhanin lapset: Jeus, Benjamin, Ehud, Kenaena, Setan,
Tarsis ja Ahisaar. 11 Ne olivat kaikki Jediaelin lapset,
heidän isäinsä sukukuntain päämiehet, ja väkevät miehet:
seitsemäntoistakymmentä tuhatta ja kaksisataa, jotka sotaan
läksivät. 12 Suppim ja Huppim olivat Irin lapset. Mutta
Husim Aherin lapset. 13 Naphtalin lapset: Jahsiel, Guni,

Jetser ja Sallum, Bilhan lapset. 14 Manassen lapset: Esriel,
jonka hänen emäntänsä synnytti; mutta hänen Syrialainen
jalkavaimonsa synnytti Makirin Gileadin isän. 15 Makir otti
Huppimin ja Suppimin tyköä emännän, joka oli molempain
sisar, Maeka nimeltä; hänen toisen poikansa nimi oli
Zelophkad. Ja Zelophkadilla oli tyttäriä. 16 Ja Maeka Makirin
emäntä synnytti pojan, jonka hän kutsui Peres, ja hänen
veljensä kutsuttiin Sares, ja hänen poikansa oli Ulam ja
Rakem. 17 Mutta Bedam oli Ulamin poika. Nämät ovat
Gileadin lapset, Makirin pojan Manassen pojan. 18 Ja
hänen sisarensa Moleeket synnytti Ishudin, Abieserin ja
Mahlan. 19 Ja Semidalla olivat nämät lapset: Ahjan, Sikem,
Likhi ja Aniam. 20 Nämät ovat Ephraimin lapset: Sutela,
ja Bered hänen poikansa, Tahat hänen poikansa, Elada
hänen poikansa, Tahat hänen poikansa, 21 Sabad hänen
poikansa, Sutela hänen poikansa, Eser ja Elad. Ja Gatin
miehet, siinä maassa syntyneet, löivät heidät kuoliaaksi; sillä
he olivat menneet ottamaan heidän karjaansa. 22 Ja heidän
isänsä Ephraim murehti kauvan aikaa; ja hänen veljensä
tulivat lohduttamaan häntä. 23 Ja hän meni emäntänsä
tykö, ja hän siitti ja synnytti pojan, jonka hän kutsui Beria,
että hän oli ollut ahdistuksessa huoneessansa. 24 Hänen
tyttärensä oli Seera, hän rakensi alimaisen ja ylimäisen
Bethoronin ja Ussen Seeran. 25 Hänen poikansa oli Repha ja
Reseph, ja Tela hänen poikansa, Tahan hänen poikansa, 26
Ladan hänen poikansa, Ammihud hänen poikansa, Elisama
hänen poikansa, 27 Nun hänen poikansa, Josua hänen
poikansa. 28 Ja heidän tavaransa ja asuinsiansa oli Betel,
kyläinsä kanssa, ja Naeran itään päin, ja Geser länteen päin
kyläinsä kanssa, Sekem kyläinsä kanssa, hamaan Assaan
asti kyläinsä kanssa; 29 Ja Manassen lasten poikain tyköä,
Betsean kylinensä, Taenak ja hänen kylänsä, Megiddo ja
hänen kylänsä. Näissä asuivat Josephin Israelin pojan lapset.
30 Asserin lapset: Jimna, Jisva, Jisvi, Beria ja Sera heidän
sisarensa. 31 Berian lapset olivat: Heber ja Makiel, se on
Bersavitin isä. 32 Ja Heber siitti Japhletin, Somerin, Hotamin,
ja Suan heidän sisarensa. 33 Japhletin lapset: Pasak, Bimhal
ja Asvat: ne olivat Japhletin lapset. 34 Somerin lapset: Ahi,
Rahga, Jehubba ja Aram. 35 Ja hänen veljensä Helemin
lapset: Zopha, Jimna, Seles ja Amal. 36 Zophan lapset: Sua,
Harnepher, Sual, Beri ja Jimra, 37 Betser, Hod, Samma,
Silsa, Jitran ja Beera. 38 Jeterin lapset: Jephunne, Phispa
ja Ara. 39 Ullan lapset: Arah, Hanniel ja Ritsja. 40 Nämät
olivat kaikki Asserin lapset, valitut päämiehet heidän isäinsä
huoneessa, väkevät miehet ja päämiesten pääruhtinaat,
ja luettiin polvittain sotajoukkoon, ja heidän lukunsa oli
kuusikolmattakymmentä tuhatta miestä.

8 Benjamin siitti Belan ensimäisen poikansa, Asbalin toisen,
Ahran kolmannen, 2 Noan neljännen, Raphan viidennen.
3 Ja Belalla oli lapsia, Addar, Gera, Abihud, 4 Abisua,
Naaman ja Ahoa, 5 Gera, Sephupham ja Huram. 6 Nämät
ovat Ehudin lapset, jotka olivat isäin päämiehet niiden
seassa, jotka asuivat Gebassa; ja hän vei heitä Manahatiin,
7 Naaman, Ahia ja Gera, hän vei heidät pois, ja siitti Ussan
ja Ahihudin. 8 Ja Saharaim siitti Moabin maalla, sittekuin
hän heidät tyköänsä laskenut oli, Husimista ja Baerasta
hänen emännistänsä. 9 Ja hän siitti emännästänsä Hodesta,
Jobabin, Zibian, Mesan ja Malkamin, 10 Jeusin, Sobjan ja
Mirman. Nämät ovat hänen lapsensa, isäin päämiehet. 11
Husimista siitti hän Abitobin ja Elpaalin. 12 Elpaalin lapset
olivat: Eber, Miseam ja Semer: se rakensi Onon ja Lodin, ja
hänen kylänsä. 13 Ja Beria ja Sama olivat isäin päämiehet,
niiden, jotka asuivat Ajalonissa: ne ajoivat niitä takaa, jotka
asuivat Gatissa. 14 Ja Ahio, Sasak ja Jeremot, 15 Sebadia,
Arad, Ader, 16 Mikael, Jispa ja Joha, Berian lapset. 17
Sebadia, Mesullam, Hiski, Heber, 18 Jismerai, Jislia ja
Jobab, Elpaanin lapset. 19 Jakim, Sikri ja Saddi, 20 Elienai,
Zilletai ja Eliel, 21 Adaja, Beraja ja Simrat, Simein lapset. 22
Jispan, Eber ja Eliel. 23 Abdon, Sikri ja Hanan, 24 Hananja,
Elam ja Antotia, 25 Jiphdeja ja Penuel, Sasakin lapset.
26 Samserai, Seharia ja Atalia, 27 Jaeresia, Elia ja Sikri,
Jerohamin lapset. 28 Nämät ovat isäin päämiehet heidän
sukukunnissansa; ja he asuivat Jerusalemissa. 29 Mutta
Gibeonissa asui Gibeonin isä; ja hänen emäntänsä nimi
oli Maeka. 30 Ja hänen ensimäinen poikansa oli Abdon,
sitte oli Zur, Kis, Baal ja Nadab, 31 Gedor, Ahio ja Seker. 32
Mutta Miklot siitti Simean; ja he asuivat myös Jerusalemissa
veljeinsä kohdalla heidän kanssansa. 33 Ner siitti Kisin; Kis
siitti Saulin; Saul siitti Jonatanin, Malkisuan, Abinadabin ja
Esbaalin. 34 Jonatanin poika oli Meribbaal; Meribbaal siitti
Miikan. 35 Miikan lapset olivat: Piton, Melek, Taerea ja Ahas.
36 Ahas siitti Joaddan; Joadda siitti Alemetin, Asmavetin
ja Simrin; Simri siitti Motsan. 37 Motsa siitti Binean; hänen
poikansa oli Rapha, hänen poikansa Elasa, hänen poikansa
Atsel. 38 Mutta Atselilla oli kuusi poikaa, joiden nimet olivat:
Esrikam, Bokru, Ismael, Searia, Obadia ja Hanan. Nämät
kaikki olivat Atselin pojat. 39 Esekin hänen veljensä lapset:
Ulam hänen ensimäinen poikansa, Jeus toinen, Eliphelet
kolmas. 40 Mutta Ulamin lapset olivat vahvat miehet ja jalot
joutsimiehet, ja heillä oli paljo poikia ja poikain poikia, sata ja
viisikymmentä. Nämät kaikki ovat Benjaminin lapsista.

9 Ja koko Israel luettiin polviluvun jälkeen, ja katso, he ovat
kirjoitetut Israelin kuningasten kirjaan; ja Juuda vietiin

Babeliin pahain tekoinsa tähden. 2 Mutta ne ensimäiset
asujamet, jotka tulivat perintöönsä ja kaupunkeihinsa, olivat
Israel, papit, Leviläiset ja Netinimit. 3 Ja silloin asuivat
Jerusalemissa Juudan lapsista, Benjaminin lapsista, ja
Ephraimin ja Manassen lapsista: 4 Utal Ammihudin poika,
Omrin pojan, Imrin pojan, Banin pojan, Peretsin Juudan
pojan lapsista. 5 Mutta Silonilaisista Asaja ensimäinen poika,
ja hänen poikansa. 6 Seran lapsista, Jeguel veljinensä;
kuusisataa ja yhdeksänkymmentä. 7 Benjaminin lapsista,
Sallu Mesullamin poika, Hodavian pojan, Hassenuan pojan, 8
Ja Jibneja Jerohamin poika, ja Ela Ussin poika, Mikrin pojan,
ja Mesullam Sephatian poika, Reguelin pojan, Jibnejan
pojan; 9 Niin myös heidän veljensä sukukuntainsa jälkeen
yhdeksänsataa ja kuusikuudettakymmentä: nämät kaikki
ovat olleet isäin päämiehet heidän isäinsä huoneessa. 10
Papeista: Jedaja, Jojarib ja Jakin, 11 Ja Asaria Hilkian poika,
Mesullamin pojan, Zadokin pojan, Merajotin pojan, Ahitobin
pojan, Jumalan huoneen päämies, 12 Ja Adaja Jerohamin
poika, Pashurin pojan, Malkian pojan, ja myös Maesai
Adielin poika, Jahseran pojan, Mesullamin pojan. Mesillemitin
pojan, Immerin pojan; 13 Niin myös heidän veljeinsä
päämiehet isäinsä huoneessa, tuhannen seitsemänsataa ja
kuusikymmentä väkevää miestä, toimittamaan viran menoja
Jumalan huoneessa. 14 Mutta Leviläisistä, jotka olivat Merarin
lapsia, Semaja Hassubin poika, Asrikamin pojan, Hasabian
pojan; 15 Ja Bakbakkar, Heres, ja Galal, ja Mattania Miikan
poika, Sikrin pojan, Asaphin pojan; 16 Ja Obadia Semajan
poika, Galalin pojan, Jedutunin pojan, ja Berekia Asan poika,
Elkanan pojan, joka asui Netophatilaisten kylissä. 17 Ja
ovenvartiat olivat Sallum, Akkub, Talmon, Ahiman ja heidän
veljensä: Sallum oli ylimmäinen. 18 Sillä he olivat tähän
saakka vartioineet itäisellä puolella kuninkaan porttia: ne
olivat ovenvartiat Levin poikain seassa. 19 Ja Sallum Koren
poika Ebjasaphin pojan, Koran pojan ja hänen veljensä hänen
isänsä huoneesta, ne Korhilaiset, heidän virkansa menoissa,
vartioitsemaan seurakunnan majan ovipieleen; ja heidän
isänsä pitää vartioitseman Herran leirissä sisällekäymistä.
20 Mutta Pinehas Eleasarin poika oli ennen ollut heidän
päämiehensä; sillä Herra oli hänen kanssansa. 21 Ja Sakaria
Meselemian poika oli vartia seurakunnan majan ovella. 22
Kaikki nämät olivat valitut ovea vartioitsemaan, kaksisataa ja
kaksitoistakymmentä, jotka olivat luetut polviluvun jälkeen
heidän kylissänsä. Ja David ja Samuel, näkiä, asettivat heitä
virkaan heidän uskollisuudessansa, 23 Niin että he ja heidän
lapsensa ottivat Herran huoneesta vaarin, seurakunnan
majan huoneesta, että he sitä vartioitsivat. 24 Ja ovenvartiat
olivat asetetut neljää ilmaa kohden: itään, länteen, pohjaan ja
etelään päin. 25 Mutta heidän veljensä olivat maakylissänsä,
niin kuitenkin, että heidän piti tuleman sisälle seitsemäntenä
päivänä, ja ajasta niin aikaan heidän tykönänsä oleman. 26
Sillä Leviläiset olivat uskotut olemaan neljäksi ylimmäiseksi
ovenvartiaksi; ja he olivat myös kätkyin ja Herran huoneen
tavarain päällä. 27 Ja he olivat yötä Jumalan huoneen
ympärillä; sillä heidän piti sitä vartioitseman, ja avajaman
joka aamu. 28 Ja muutamat olivat heistä viran asetten päällä;
sillä heidän piti ne kantaman ulos ja sisälle luvun jälkeen. 29
Ja muutamat heistä olivat asetetut astiain ja pyhäin kaluin
päälle, sämpyläjauhoin, viinan, öljyn, pyhän savun ja myös
yrttein päälle. 30 Mutta muutamat pappein lapsista tekivät
hyvin valmistettuja voiteita. 31 Ja Mattitjalle Leviläisistä,
Sallumin Korhilaisten ensimäiselle pojalle oli uskottu mitä
pannuissa valmistettiin. 32 Ja Kahatilaisista heidän veljistänsä
olivat asetetut katsomusleipäin yli, että he niitä valmistaisivat
joka sabbattina. 33 Nämät ovat veisaajat, Leviläisten isäin
päämiehet vapaat heidän kammioissansa; sillä he olivat siellä
askareissansa päivää ja yötä. 34 Nämät olivat ylimmäiset
Leviläisten isät, päämiehet sukukunnissansa; he asuivat
Jerusalemissa. 35 Jegil Gibeonin isä asui Gibeonissa; hänen
emäntänsä nimi oli Maeka, 36 Ja hänen ensimäinen poikansa
Abdon, Zur, Kis, Baal, Ner ja Nadab, 37 Gedor, Ahio, Sakaria
ja Miklot. 38 Mutta Miklot siitti Simeamin; jotka myös asuivat
veljeinsä kohdalla, veljinensä Jerusalemissa. 39 Ja Ner
siitti Kisin; Kis siitti Saulin; Saul siitti Jonatanin, Malkisuan,
Abinadabin, Esbaalin. 40 Ja Meribbaal oli Jonatanin poika; ja
Meribbaal siitti Miikan. 41 Miikan pojat olivat Piton, Melek ja
Tahrea. 42 Ahas siitti Jaeran; Jaera siitti Alemetin, Asmavetin
ja Simrin; Simri siitti Motsan. 43 Motsa siitti Binejan; ja
Rephaja oli hänen poikansa, Eleasa hänen poikansa, Atsel
hänen poikansa. 44 Ja Atselilla oli kuusi poikaa, ja nämät
olivat heidän nimensä: Asrikam, Bokru, Ismael, Searia,
Obadia ja Hanan: ne olivat Atselin pojat.

10 Mutta Philistealaiset sotivat Israelia vastaan; ja Israel
pakeni Philistealaisia, ja he lankesivat lyötynä Gilboan
vuorella. 2 Ja Philistealaiset kovin ajoivat Saulia ja hänen
poikiansa takaa, ja Philistealaiset löivät Jonatanin, Abinadabin
ja Malkisuan, Saulin pojat. 3 Ja sota oli ankara Saulia
vastaan, ja joutsimiehet tulivat hänen päällensä, ja hän
haavoitettiin ampujilta. 4 Niin sanoi Saul aseensa kantajalle:
vedä miekkas ulos ja pistä minut lävitse, ettei nämät
ympärileikkaamattomat tulisi ja tekisi häpiällisesti minulle.
Mutta hänen aseensa kantaja ei tahtonut; sillä hän pelkäsi
suuresti. Niin otti Saul miekan ja heittäysi siihen. 5 Kuin
hänen aseensa kantaja näki Saulin kuolleeksi, heittäysi

myös hän miekkaan ja kuoli. 6 Ja niin Saul kuoli, ja kolme
hänen poikaansa, ja koko hänen huoneensa kuoli yhtä
haavaa. 7 Kuin Israelin miehet, jotka laaksossa olivat, näkivät
heidän paenneeksi ja Saulin poikinensa kuolleeksi, jättivät he
kaupunkinsa ja pakenivat. Ja Philistealaiset tulivat ja asuivat
niissä. 8 Toisena päivänä tulivat Philistealaiset riisumaan
lyötyjä, ja he löysivät Saulin poikinensa makaavan Gilboan
vuorella. 9 Ja sittekuin he hänen riisuneet olivat, ottivat he
hänen päänsä ja aseensa, ja lähettivät Philistealaisten maan
ympäri, ja antoivat ilmoittaa epäjumalillensa ja kansalle,
10 Ja panivat hänen aseensa jumalansa huoneesen, ja
hänen päänsä löivät he kiinni Dagonin huoneen päälle.
11 Kuin kaikki Gileadin Jabeksessa kuulivat kaikki, mitä
Philistealaiset Saulille tehneet olivat, 12 Nousivat kaikki
väkevät miehet ja ottivat Saulin ja hänen poikansa ruumiit, ja
veivät ne Jabekseen, ja hautasivat heidän luunsa tammen
alle Jabeksessa, ja paastosivat seitsemän päivää. 13 Ja niin
kuoli Saul pahoissa teoissansa, joita hän Herraa vastaan
tehnyt oli, ettei hän pitänyt Herran sanaa, ja että hän myös
etsi velhovaimoa kysyäksensä häneltä, 14 Ja ei kysynyt
Herralta; sentähden tappoi hän hänen, ja käänsi valtakunnan
Davidille Isain pojalle.

11 Ja koko Israel kokoontui Davidin tykö Hebroniin ja
sanoi: katso, me olemme sinun luus ja lihas. 2 Ja aina
ennenkin, Saulin ollessa kuninkaana, johdatit sinä Israelin
ulos ja sisälle. Ja Herra sinun Jumalas on sanonut sinulle:
sinun pitää kaitseman kansaani Israelia ja sinun pitää oleman
kansani Israelin päämiehen. 3 Ja kaikki Israelin vanhimmat
tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja David teki liiton heidän
kanssansa Herran edessä Hebronissa. Ja he voitelivat
Davidin Israelin kuninkaaksi Herran sanan jälkeen Samuelin
kautta. 4 Sitten meni David ja koko Israel Jerusalemiin, se on
Jebus; sillä Jebusilaiset asuivat siinä maassa. 5 Ja Jebuksen
asuvaiset sanoivat Davidille: sinun ei pidä tuleman tänne;
mutta David voitti Zionin linnan, se on Davidin kaupunki. 6 Ja
David sanoi: joka Jebusilaiset ensin lyö, hänen pitää oleman
pään ja ylimmäisen. Niin Joab Zerujan poika astui ensin ylös
ja tuli päämieheksi. 7 Ja David asui linnassa; sentähden
kutsuivat he sen Davidin kaupungiksi. 8 Ja hän rakensi
kaupungin ympäri Millosta ja sitte kaiken ympäri. Ja Joab
jätti ne elämään, jotka jääneet olivat kaupunkiin. 9 Ja niin
David menestyi ja tuli väkeväksi, ja Herra Zebaot oli hänen
kanssansa. 10 Nämät ovat ylimmäiset Davidin väkevimpäin
seassa, jotka miehuullisesti hänen kanssansa pitivät hänen
valtakunnassansa koko Israelin tykönä, niin että hän tehtiin
kuninkaaksi Herran sanan jälkeen Israelin ylitse. 11 Ja
tämä on Davidin sankarien luku: Jasobeam Hakmonin poika
ylimmäinen päämiesten seassa. Hän nosti keihäänsä ja löi
kerralla kolmesataa. 12 Hänen jälkeensä oli Eleasar, Dodon
Ahohilaisen poika, hän oli kolmen sankarin seassa. 13 Tämä
oli Davidin kanssa Pasdammimissa, kuin Philistealaiset olivat
kokoontuneet sinne sotaan. Ja oli kappale peltoa ohraa
täynnä, ja kansa pakeni Philistealaisia. 14 Ja he astuivat
keskelle peltoa, ja varjelivat sen, ja löivät Philistealaiset.
Ja Herra antoi heille suuren autuuden. 15 Ja kolme niistä
kolmestakymmenestä ylimmäisestä tulivat kalliolle alas
Davidin tykö Adullamin luolaan. Mutta Philistealaisten leiri oli
Rephaimin laaksossa. 16 Ja David oli silloin linnassa; ja
Philistealaisten kansa oli silloin Betlehemissä. 17 Ja David
himoitsi ja sanoi: kuka antais minun juoda sitä vettä, joka
on kaivossa Betlehemin portin tykönä? 18 Niin ne kolme
juoksivat Philistealaisten leiriin, ja ammunsivat vettä kaivosta
Betlehemin portin tykö, ottivat ja kantoivat Davidille; mutta
ei David tahtonut sitä juoda, vaan kaasi sen Herran eteen,
19 Ja sanoi: Jumala antakoon sen kaukana olla minusta,
että minä tämän tekisin! pitäiskö minun juoman näiden
miesten verta heidän henkensä vaarassa? sillä he ovat sen
tuoneet henkensä vaaralla; sentähden ei hän tahtonut sitä
juoda. Sen tekivät ne kolme sankaria. 20 Abisai Joabin
veli, hän oli ylimmäinen kolmesta, ja hän nosti keihäänsä ja
löi kolmesataa, ja hän ylistettiin niiden kolmen seassa. 21
Ja hän oli kolmen seassa kuuluisampi kahta ja oli heidän
päämiehensä; mutta kolmen tykö ei hän tullut. 22 Benaja
Jojadan poika väkevän miehen poika, joka suuria töitä tehnyt
oli, Kabtseelista: hän löi kaksi Moabilaisten jalopeuraa;
ja hän meni alas ja löi jalopeuran keskellä kaivoa lumen
aikana. 23 Hän löi myös Egyptin miehen, joka oli viisi
kyynärää pitkä, ja Egyptiläisen kädessä oli keihäs niinkuin
kankaan puu, mutta hän meni alas hänen tykönsä sauvalla,
tempasi keihään Egyptiläisen kädestä ja tappoi hänen omalla
keihäällänsä. 24 Näitä teki Benaja Jojadan poika; ja hän
ylistettiin kolmen uljasten seassa, 25 Ja oli kuuluisampi niitä
kolmeakymmentä; mutta kolmen tykö ei hän tullut. Ja David
teki hänen salaiseksi neuvonantajaksensa. 26 Niin myös
sotasankarit: Asahel Joabin veli, Elhanan Dodonin poika
Betlehemistä, 27 Samot Harorilainen, Heles Pelonilainen,
28 Ira Ikeksen Tekoalaisen poika, Abieser Antotilainen.
29 Sibbekai Husatilainen, Ilai Ahohilainen, 30 Maherai
Netophatilainen, Heled Baenan Netophatilaisen poika, 31
Ittai Ribain poika Gibeasta, BenJaminin lapsista, Benaja
Pirtagonilainen, 32 Hurai Gasin pojista, Abiel Arbatilainen,
33 Asmavet Baharumilainen, Eliahba Saalbonilainen; 34
Hasemin Gisonilaisen lapset: Jonatan Sagen Hararilaisen

poika, 35 Ahiam Sakarin Hararilaisen poika, Eliphal
Urin poika, 36 Hepher Makeratilainen, Ahia Pelonilainen,
37 Hetsro Karmelilainen, Naerai Asbain poika, 38 Joel
Natanin veli, Mibhar Hagrin poika, 39 Zelek Ammonilainen,
Naherai Berotilainen, Joabin Zerujan pojan aseenkantaja,
40 Ira Jetriläinen, Gareb Jetriläinen, 41 Uria Hetiläinen,
Sabad Ahelain poika, 42 Adina Sisan Rubenilaisen poika,
Rubenilaisten päämies, ja kolmekymmentä oli hänen
kanssansa; 43 Hanan Maekan poika, Josaphat Mitniläinen,
44 Ussia Asteratilainen, Sama ja Jeiel Hotamin Aroerilaisen
pojat, 45 Jediael Simrin poika, Joha hänen veljensä,
Titsiläinen, 46 Eliel Maheavilainen, Jeribai ja Josavia
Elnaamin pojat, Itma Moabilainen, 47 Eliel, Obed ja Jaesiel
Mesobajasta.

12 Nämät tulivat Davidin tykö Ziklagiin, kuin hän vielä oli
suljettu Saulin Kisin pojan edestä; ja he olivat myös
sankarein seassa, jotka sotaan auttivat, 2 Ja olivat soveliaat
ampujat joutsella molemmin käsin, kivillä, nuolilla ja joutsilla:
Saulin veljistä, BenJaminista: 3 Ahieser päämies ja Joas,
Semajan Gibealaisen pojat, Jesiel ja Pelet Asmavetin pojat,
Baraka ja Jehu Antonilainen, 4 Jesmaja Gibeonilainen,
väkevä kolmenkymmenen seassa ja ylitse kolmenkymmenen,
Jeremia, Jahesiel, Johanan ja Josabad Gederalainen, 5
Elusai, Jerimot, Bealia, Semaria ja Saphatia Harophilainen,
6 Elkana, Jesija, Asareel, Joeser ja Jasobeam Korhilainen, 7
Joela ja Sedadia Jerohamin lapset Gedorista. 8 Gadilaisista
eroittivat heitänsä Davidin tykö linnaan korvessa väkevät
sankarit ja sotamiehet, jotka kilpeä ja keihästä kantoivat;
ja heidän kasvonsa olivat niinkuin jalopeuran kasvot, ja
nopiat niinkuin metsävuohet vuorilla: 9 Ensimäinen Eser,
toinen Obadia, kolmas Eliab, 10 Neljäs Mismanna, viides
Jeremia, 11 Kuudes Attai, seitsemäs Eliel, 12 Kahdeksas
Johanan, ykdeksäs Elsabad, 13 Kymmenes Jeremia,
yksitoistakymmenes Mahbanai. 14 Nämät olivat Gadin
lapsista sodan päämiehet: vähin sadan päälle ja suurin
tuhannen päälle. 15 Nämät ovat ne jotka menivät Jordanin
ylitse ensimäisenä kuuna, kuin se oli täysi kaikkiin reunoihinsa
asti; ja he ajoivat pakoon kaikki, jotka asuivat laaksossa,
itään ja länteen päin. 16 Ja sinne myös tulivat BenJaminin
lapsista ja Juudasta, Davidin tykö linnaan. 17 Ja David meni
ulos heidän tykönsä, ja vastasi ja sanoi heille: jos tulitte
rauhan kanssa minun tyköni auttamaan minua, niin olkoon
sydämeni teidän kanssanne: vaan jos tulitte pettämään
minua vihollisilleni, vaikka ei vääryyttä ole minussa, niin
meidän isäimme Jumala nähköön ja rangaiskoon; 18 Ja henki
vaikutti Amasain, päämiehen kolmenkymmenen seassa:
Sinun me olemme, David, ja pidämme sinun kanssas, Isain
poika, rauha, rauha olkoon sinulle, rauha olkoon sinun
auttajilles! sillä sinun Jumalas auttaa sinua. Niin otti David
heidät tykönsä ja asetti heidät sotaväen päämiehiksi. 19
Ja Manassesta tuli väkeä Davidin puolelle, kuin hän meni
Philistealaisten kanssa Saulia vastaan sotaan, vaikka ei
he auttaneet heitä; sillä Philistealaisten päämiehet antoivat
neuvonpiteestä hänen tyköänsä mennä pois, ja sanoivat: jos
hän lankee herransa Saulin tykö, niin se tulee henkemme
vaaraksi. 20 Kuin hän meni Ziklagiin, tulivat hänen tykönsä
Manassesta Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad,
Elihu ja Ziltai, tuhanten päämiehet Manassesta. 21 Ja
he auttivat Davidia sotajoukkoa vastaan; sillä he olivat
kaikki väkevät miehet ja olivat päämiehet sodassa. 22 Ja
joka päivä tuli muutamia Davidin tykö auttamaan häntä,
siihenasti että se tuli suureksi sotajoukoksi, niinkuin Jumalan
sotajoukoksi. 23 Ja tämä on sotaan hankittuin päämiesten
luku, jotka tulivat Davidin tykö Hebroniin, kääntämään
Saulin valtakuntaa hänen tykönsä, Herran sanan jälkeen:
24 Juudan lapsista, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä,
oli kuusituhatta ja kahdeksansataa sotaan hankittua; 25
Simeonin lapsista väkevät miehet sotimaan, seitsemäntuhatta
ja sata; 26 Levin lapsista neljätuhatta ja kuusisataa; 27
Ja Jojada niiden päämies, jotka olivat Aaronista, ja hänen
kanssansa oli kolmetuhatta ja seitsemänsataa; 28 Ja Zadok
väkevä nuorukainen, ja hänen isänsä huoneen kanssa
oli kaksikolmattakymmentä päämiestä; 29 Ja BenJaminin
lapsista Saulin veljistä kolmetuhatta; sillä siihenasti piti heistä
sangen monta vielä Saulin huoneen kanssa; 30 Ja Ephraimin
lapsista kaksikymmentä tuhatta ja kahdeksansataa, väkevät
ja ylistetyt miehet heidän isäinsä huoneessa; 31 Ja
puolesta Manassen sukukunnasta kahdeksantoistakymmentä
tuhatta, jotka olivat nimeltänsä nimitetyt tulemaan ja
tekemään Davidia kuninkaaksi; 32 Ja Isaskarin lapsista,
jotka olivat taitavat aikain tietäjät ymmärtämään, mitä
Israelin tekemän piti, kaksisataa heidän päämiestänsä, ja
kaikki heidän veljensä tekivät heidän käskynsä jälkeen;
33 Sebulonista, jotka menivät sotimaan, hankitut sotaan
kaikkinaisilla sota-aseilla, viisikymmentä tuhatta, asettamaan
itsensä yksimielisesti järjestykseen; 34 Naphtalista tuhannen
päämiestä, ja seitsemänneljättäkymmentä tuhatta heidän
kanssansa, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä; 35 Danista
hankitsivat sotaan kahdeksankolmattakymmentä tuhatta
ja kuusisataa; 36 Asserista, jotka menivät hankittuina
sotimaan, neljäkymmentä tuhatta; 37 Tuolta puolelta
Jordania: Rubenilaisista, Gadilaisista ja puolesta Manassen
sukukunnasta, kaikkinaisilla aseilla sotaan, sata ja

kaksikymmentä tuhatta. 38 Kaikki nämät sotamiehet sodan
toimittajat tulivat täydestä sydämestä Hebroniin, tekemään
Davidia koko Israelin kuninkaaksi: niin myös kaikilla muilla
Israelissa oli yksi mieli tehdä Davidia Israelin kuninkaaksi.
39 Ja he olivat siellä Davidin tykönä kolme päivää, söivät
ja joivat; sillä heidän veljensä olivat valmistaneet heidän
eteensä. 40 Ja ne myös, jotka likin olivat heidän ympärillänsä
Isaskariin, Sebuloniin ja Naphtaliin asti, he toivat leipiä
aaseilla, kameleilla, muuleilla ja härjillä, syötäviä jauhoja,
fikunoita, rusinoita, viinaa, öljyä, härkiä ja lampaita viljalta;
sillä ilo oli Israelissa.

13 Ja David piti neuvoa tuhanten ja satain pääruhtinain
ja kaikkein päämiesten kanssa. 2 Ja David sanoi
kaikelle Israelin joukoille: jos teille kelpaa, ja jos se on
Herralta meidän Jumalaltamme, niin toimittakaamme kaikella
muotoa menemään muiden meidän veljeimme tykö koko
Israelin maahan, ja pappein ja Leviläisten tykö kaupunkeihin,
joissa esikaupungit ovat, että he kokoontuisivat meidän
tykömme, 3 Ja noutakaamme Jumalamme arkki meidän
tykömme; sillä emme Saulin aikana siitä lukua pitäneet.
4 Niin kaikki joukko vastasi, että niin piti tehtämän; sillä
se kelpasi kaikelle kansalle. 5 Niin David kokosi kaiken
Israelin, Egyptin Siihorista aina Hamatiin asti, noutamaan
Jumalan arkkia Kirjatjearimista. 6 Ja David meni ja kaikki
Israel Baalatiin, Kirjatjearimiin, joka on Juudassa, noutamaan
sieltä Herran Jumalan arkkia, joka Kerubimin päällä istuu,
jonka nimeä rukoillaan. 7 Ja he panivat Jumalan arkin
uuteen vaunuun, veivät sen Abinadabin huoneesta, ja Ussa
ja Ahio ajoivat vaunua. 8 Mutta David ja kaikki Israel
iloitsivat Jumalan edessä kaikesta voimastansa, lauluilla,
kanteleilla, psaltareilla, trumpuilla, symbaleilla ja basunilla. 9
Ja he tulivat Kidonin lakeudelle, niin ojensi Ussa kätensä
arkkia pitelemään; sillä härjät poikkesivat sivulle. 10 Niin
Herran viha julmistui Ussan päälle ja löi häntä, että hän
ojensi kätensä arkkia pitämään, niin että hän siinä kuoli
Jumalan edessä. 11 Niin David tuli murheelliseksi, että
Herra Ussan repäisi rikki. Ja hän kutsui sen paikan Perets-
ussa tähän päivään asti, 12 Ja David pelkäsi Jumalaa
sinä päivänä ja sanoi: kuinka minun pitää viemän Jumalan
arkin minun tyköni? 13 Sentähden ei David antanut viedä
Jumalan arkkia tykönsä Davidin kaupunkiin, vaan antoi
poiketa Obededomin Gatilaisen huoneesen. 14 Ja Jumalan
arkki viipyi Obededomin tykönä hänen huoneessansa kolme
kuukautta. Ja Herra siunasi Obededomin huoneen ja kaikki
mitä hänellä oli.

14 Ja Hiram Tyron kuningas lähetti sanansaattajat
Davidin tykö, ja sedripuita, muuraajia ja puuseppiä,
rakentamaan hänelle huonetta. 2 Ja David ymmärsi, että
Herra oli hänen vahvistanut Israelin kuninkaaksi; sillä hänen
valtakuntansa korkeni hänen kansansa Israelin tähden.
3 Ja David otti vielä emäntiä Jerusalemissa, ja hän siitti
vielä poikia ja tyttäriä. 4 Ja niiden nimet, jotka hänelle
olivat syntyneet Jerusalemissa, olivat: Sammua, Sobab,
Natan ja Salomo, 5 Jibhar, Elisua ja Elpalet, 6 Noga,
Nepheg ja Japhia, 7 Elisama, Baeljada ja Eliphalet. 8
Ja kuin Philistealaiset kuulivat Davidin voidelluksi koko
Israelin kuninkaaksi, nousivat kaikki Philistealaiset Davidia
etsimään. Kun David sen kuuli, meni hän heitä vastaan. 9
Ja Philistealaiset tulivat ja levisivät Rephaimin laaksoon.
10 Mutta David kysyi neuvoa Jumalalta ja sanoi: pitääkö
minun menemän ylös Philistealaisia vastaan, ja tahdotkos
heitä antaa minun käsiini? Herra sanoi hänelle: mene,
ja minä tahdon antaa heidät sinun käsiis. 11 Ja kuin
he menivät ylös Baalperatsimiin päin, löi David heidät
siellä; ja David sanoi: Jumala on hajoittanut vihamieheni
minun käteni kautta, niinkuin vesi hajoitetaan; sentähden
kutsuivat he sen paikan nimen Baalperatsim. 12 Ja he
jättivät sinne jumalansa, ja Davidin käskyn jälkeen poltettiin
ne tulessa. 13 Mutta Philistealaiset kokoontuivat jälleen ja
asettivat itsensä alas laaksoon. 14 Ja David kysyi jälleen
neuvoa Jumalalta, ja Jumala sanoi hänelle: ei sinun pidä
menemän heidän jälkeensä; mutta poikkea heistä, ettäs
tulisit metsäfikunapuiden kohdalla heitä vastaan. 15 Ja
kuin kuulet metsäfikunapuiden latvat havisevan, niin mene
sotimaan; sillä Jumala on mennyt sinun edelläs lyömään
Philistealaisten sotajoukkoa. 16 Ja David teki niinkuin Jumala
hänelle oli käskenyt; ja he löivät Philistealaisten sotajoukot
Gibeonista niin Gaseriin asti. 17 Ja Davidin nimi kuului
kaikissa maissa; ja Herra antoi hänen pelkonsa tulla kaikkein
pakanain päälle.

15 Ja hän rakensi itsellensä huoneita Davidin kaupunkiin,
ja valmisti sian Jumalan arkille, ja valmisti sille
majan. 2 Silloin sanoi David: ei yhdenkään pidä kantaman
Jumalan arkkia, vaan Leviläiset; sillä Herra on heidät
valinnut kantamaan Jumalan arkkia ja palvelemaan häntä
ijankaikkisesti. 3 Sentähden kokosi David koko Israelin
Jerusalemiin, kantamaan Herran arkkia ylös siihen paikkaan,
jonka hän hänelle valmistanut oli. 4 Ja David antoi myös
tulla kokoon Aaronin lapset ja Leviläiset: 5 Kahatin lapsista
päämiehen Urielin, sadan ja kahdenkymmenen veljensä
kanssa; 6 Merarin lapsista päämiehen Asajan, kahdensadan

ja kahdenkymmenen veljensä kanssa; 7 Gersomin lapsista
päämiehen Joelin, sadan ja kolmenkymmenen veljensä
kanssa; 8 Elitsaphanin lapsista päämiehen Semajan,
kahdensadan veljensä kanssa; 9 Hebronin lapsista
päämiehen Elielin, kahdeksankymmenen veljensä kanssa;
10 Ussielin lapsista päämiehen Amminadabin, sadan ja
kahdeksantoistakymmenen veljensä kanssa. 11 Ja David
kutsui papit Zadokin ja Abjatarin, ja Leviläiset, Urielin, Asajan,
Joelin, Semajan, Elielin ja Amminadabin, 12 Ja sanoi heille:
te kuin olette isäin päämiehet Leviläisten seassa, pyhittäkäät
teitänne veljeinne kanssa kantamaan ylös Herran Israelin
Jumalan arkkia siihen siaan, jonka minä hänelle valmistanut
olen. 13 Sillä ennen kuin ette läsnä olleet, teki Herra meidän
Jumalamme raon meissä, ettemme häntä etsineet, niinkuin
meidän tekemän piti. 14 Niin papit ja Leviläiset pyhittivät
itsensä Herran Israelin Jumalan arkkia kantamaan. 15 Ja
Leviläisten pojat kantoivat Jumalan arkin, niinkuin Moses
Herran sanan jälkeen käskenyt oli, olallansa korennoilla,
jotka siinä olivat. 16 Ja David sanoi Leviläisten päämiehille,
että he asettaisivat veljistänsä veisaajia harpuilla, psaltareilla,
kanteleilla ja symbaleilla, niin että he olisivat kuultut veisaavan
korkialla äänellä ilon kanssa. 17 Niin Leviläiset asettivat
Hemanin Joelin pojan ja hänen veljistänsä Asaphin Berekian
pojan, ja Merarin pojista heidän veljistänsä Etanin Kusajan
pojan, 18 Ja heidän kanssansa heidän veljensä toisesta
vuorosta, Sakarian, Benin, Jaeselin, Semiramotin, Jehielin,
Unnin, Eliabin, Benajan, Maesejan, Mattitjan, Eliphelehun,
Miknejan, Obededomin ja Jeielin, ovenvartiat. 19 Sillä Heman,
Asaph ja Etan olivat veisaajat vaskisymbaleilla, helistäin
heliällä äänellä; 20 Mutta Sakaria, Ussiel, Semiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Maesia ja Benaja psaltarilla alamotin päällä;
21 Vaan Mattitja ja Eliphelehu ja Mikneja, ja Obededom,
Jeiel ja Ahasia veisasivat kahdeksan kielisillä kanteleilla
heidän edellänsä. 22 Mutta Kenania Leviläisten päämies,
veisumestari, piti neuvoman heitä ylhäisesti veisaamaan; sillä
hän oli sangen taitava. 23 Ja Berekia ja Elkana olivat arkin
ovenvartiat. 24 Mutta papit Sebania, Josaphat, Netaneel,
Amasai, Sakaria, Benaja ja Elieser soittivat basunilla Jumalan
arkin edessä; ja Obededom ja Jehija olivat arkin ovenvartiat.
25 Niin meni David ja Israelin vanhimmat ja tuhanten
päämiehet noutamaan Herran liitonarkkia Obededomin
huoneesta ilolla. 26 Ja koska Jumala autti Leviläisiä, jotka
kantoivat Herran liitonarkkia, uhrasivat he seitsemän mullia
ja seitsemän oinasta. 27 Ja David oli puettu liinavaatteella,
ja kaikki Leviläiset, jotka arkkia kantoivat, ja veisaajat, ja
Kenania veisumestari veisaajain kanssa; oli myös Davidin
yllä liinainen päällisvaate. 28 Niin saatti koko Israel Herran
liitonarkin ilolla, basunain, trometein, heliäin symbalein,
psaltarein ja kantelein kanssa. 29 Kuin Herran liitonarkki tuli
Davidin kaupunkiin, katsoi Mikal Saulin tytär akkunasta ja
näki Davidin hyppäävän ja soittavan, niin hän katsoi hänen
sydämessänsä ylön.

16 Kuin he Jumalan arkin olivat kantaneet sisälle, asettivat
he sen keskelle majaa, jonka David oli valmistanut,
ja uhrasivat polttouhria ja kiitosuhria Jumalan edessä. 2
Ja kuin David oli täyttänyt polttouhrit ja kiitosuhrit, siunasi
hän kansaa Herran nimeen, 3 Ja jakoi jokaiselle Israelissa
sekä miehille että vaimoille, jokaiselle leivän ja kappaleen
lihaa ja mitan viinaa. 4 Ja hän asetti Herran arkin eteen
muutamia Leviläisiä palveliaksi, ylistämään, kiittämään ja
kunnioittamaan Herraa Israelin Jumalaa. 5 Ne olivat: Asaph
ensimäinen, Sakaria toinen, Jeiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja,
Eliab, Benaja, Obededom ja Jeiel, psaltarein ja harppuin
kanssa; mutta Asaph kiliseväisten symbalein kanssa; 6 Ja
Benaja ja Jehasiel papit, vaskitorvilla, aina Jumalan liitonarkin
edessä. 7 Sinä päivänä asetti David ensisti kiittämään
Herraa, Asaphin ja hänen veljeinsä kautta. 8 Kiittäkäät
Herraa ja saarnatkaat hänen nimeänsä, julistakaat hänen
töitänsä kansain seassa; 9 Veisatkaat hänelle, soittakaat
hänelle, puhukaat kaikista hänen ihmeellisistä töistänsä! 10
Ylistäkäät hänen pyhää nimeänsä, niiden sydän iloitkaan,
jotka etsivät Herraa! 11 Etsikäät Herraa ja hänen voimaansa,
etsikäät hänen kasvojansa alati! 12 Muistakaat hänen
ihmeellisiä töitänsä, jotka hän tehnyt on, hänen ihmeitänsä ja
suunsa tuomioita, 13 Te Israelin hänen palveliansa siemen,
te Jakobin hänen valittunsa lapset! 14 Hänpä on Herra
meidän Jumalamme, hän tuomitsee kaikessa maailmassa.
15 Muistakaat ijankaikkisesti hänen liittoansa, mitä hän
on käskenyt tuhannelle sukukunnalle, 16 Jonka hän teki
Abrahamin kanssa ja hänen valaansa Isaakin kanssa; 17
Ja sääsi sen Jakobille säädyksi ja Israelille ijankaikkiseksi
liitoksi, 18 Ja sanoi: sinulle minä annan Kanaanin maan,
teidän perimisenne arvan; 19 Koska te vähät ja harvat olitte,
ja muukalaiset siinä. 20 Ja he vaelsivat kansasta kansaan, ja
yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan. 21 Eipä hän sallinut
kenenkään heitä vahingoittaa, vaan rankaisi kuninkaat heidän
tähtensä. 22 Älkäät ruvetko minun voideltuihini, ja älkäät
pahaa tehkö minun prophetailleni! 23 Veisatkaat Herralle
kaikki maa, julistakaat päivä päivältä hänen autuuttansa! 24
Luetelkaat pakanain seassa hänen kunniaansa, kaikkein
kansain seassa hänen ihmeitänsä! 25 Sillä Herra on suuri
ja sangen kiitettävä, peljättävä kaikkein jumalain seassa;
26 Sillä kaikki pakanain jumalat ovat epäjumalat; mutta

Herra on taivaat tehnyt. 27 Kaunistus ja kunnia on hänen
edessänsä, ja väkevyys ja ilo on hänen siassansa. 28
Te kansain sukukunnat, tuokaat Herralle, tuokaat Herralle
kunnia ja voima! 29 Tuokaat Herralle hänen nimensä kunnia,
tuokaat lahjoja ja tulkaat hänen eteensä. Kumartakaat Herraa
pyhässä kaunistuksessa! 30 Peljätkäät häntä kaikki maailma;
hän on maan vahvistanut, ettei se liiku. 31 Taivaat iloitkaan ja
maa riemuitkaan, sanottakaan pakanain seassa, että Herra
hallitsee! 32 Meri pauhatkaan ja mitä siinä on, kedot iloitkaan
ja kaikki, mitä sen päällä on. 33 Ja ihastukaan kaikki puut
metsissä Herran edessä; sillä hän tulee tuomitsemaan maata.
34 Kiittäkäät Herraa, sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa
on ijankaikkinen! 35 Ja sanokaat: auta meitä Jumala, meidän
vapahtajamme, ja kokoa meitä ja kehitä meitä pakanoista,
että me kiittäisimme sinun pyhää nimeäs ja kerskaisimme
sinun kiitoksessas. 36 Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala
ijankaikkisesta ijankaikkiseen; ja kaikki kansa sanokaan:
amen! ja kiittäkään Herraa! 37 Näin jätti hän Herran liitonarkin
eteen Asaphin ja hänen veljensä, palvelemaan alinomati
arkin edessä jokapäiväisessä työssä; 38 Mutta Obededomin
ja hänen kahdeksan veljeänsä seitsemättäkymmentä, ja
Obededomin Jeditunin pojan ja Hossan, ovenvartiaksi. 39
Ja papin Zadokin ja papit hänen veljensä pani hän Herran
majan eteen Gibeonin korkeudelle, 40 Tekemään päivä
päivältä Herralle polttouhria polttouhrin alttarilla aamulla
ja ehtoolla; kaiketi niinkuin kirjoitettu on Herran laissa, ja
hän Israelille käskenyt oli; 41 Ja Hemanin ja Jedutunin
heidän kanssansa, ja muut valitut, nimeltänsä nimitetyt,
kiittämään Herraa, että hänen laupiutensa on ijankaikkisesti;
42 Ja Hemanin ja Jedutunin heidän kanssansa, vaskitorvilla
ja symbaleilla soittamaan, ja Jumalan kanteleilla. Mutta
Jedutunin pojat pani hän ovenvartiaksi. 43 Ja näin matkusti
kaikki kansa kukin kotiansa; David myös palasi siunaamaan
huonettansa.

17 Ja tapahtui, kuin David asui huoneessansa, sanoi hän
propheta Natanille: katso, minä asun sedrihuoneessa,
ja Herran liitonarkki on vaatetten alla. 2 Natan sanoi
Davidille: kaikki mikä sinun sydämessäs on, tee, sillä
Herra on sinun kanssas. 3 Mutta sinä yönä tuli Jumalan
sana Natanin tykö ja sanoi: 4 Mene ja sano palvelialleni
Davidille: näin sanoo Herra: ei sinun pidä minulle rakentaman
huonetta asuakseni; 5 Sillä en minä ole asunut yhdessäkään
huoneessa siitä päivästä, kuin minä Israelin lapset johdatin
ulos, tähän päivään asti, vaan minä olen aina ollut majoissa ja
tabernaklissa. 6 Kuhunka ikänä minä vaelsin koko Israelissa,
olenko minä puhutellut jotakuta tuomaria Israelissa, jonka
minä olen käskenyt kaita minun kansaani, ja sanonut:
miksi ette ole minulle rakentaneet sedrihuonetta? 7 Niin
sano nyt näin palvelialleni Davidille: näin sanoo Herra
Zebaot: minä olen ottanut sinun kedolta, kussas lampaita
kaitsit, kansani Israelin päämieheksi, 8 Ja olen ollut sinun
kanssas, kuhunkas ikänä vaelsit, ja olen hävittänyt kaikki
vihamiehes edestäs, ja olen tehnyt sinulle nimen, niiden
suurten nimien jälkeen, jotka maan päällä ovat; 9 Mutta
minä panen kansalleni Israelille paikan ja istutan sen niin,
että se siinä asuu ja ei enään liikuteta, ja pahan kansan ei
pidä enää sitä vaivaaman niinkuin ennen. 10 Ja siitä ajasta,
jona minä asetin tuomarit kansalleni Israelille, painoin minä
kaikki sinun vihamiehes alas: ja minä ilmoitan sinulle Herran
rakentavan sinulle huoneen. 11 Ja pitää tapahtuman, kuin
sinun aikas on täytetty, että sinä menet isäis tykö, niin minä
herätän sinun siemenes sinun jälkees, joka pitää oleman
sinun pojistas, ja minä vahvistan hänen valtakuntansa. 12
Hän rakentaa minulle huoneen, ja minä vahvistan hänen
istuimensa ijankaikkisesti. 13 Minä olen hänen isänsä, ja hän
on minun poikani: ja en minä käännä laupiuttani häneltä
pois, niinkuin minä sen käänsin häneltä pois, joka sinun
edelläs oli; 14 Mutta minä asetan hänen minun huoneeseni
ja valtakuntaani ijankaikkisesti, niin että hänen istuimensa
on pysyväinen ijankaikkisesti. 15 Ja kuin Natan kaikkein
näiden sanain jälkeen ja kaiken tämän näyn jälkeen Davidin
kanssa puhunut oli, 16 Niin tuli kuningas David ja oli Herran
edessä, ja sanoi: kuka olen minä, Herra Jumala? ja mikä
on minun huoneeni, ettäs olet saattanut minun tähän asti?
17 Ja tämä on vähä ollut sinun silmäis edessä, Jumala,
mutta sinä olet myös puhunut sinun palvelias huoneelle
kaukaisista asioista, ja olet katsellut minun niinkuin ihmisen
hahmossa, joka on Herra Jumala korkeudessa. 18 Mitä
enempää David mahtaa anoa sinulta, ettäs kunnioittaisit
palvelias? sillä sinä tunnet palvelias. 19 Herra, palvelias
tähden ja sinun sydämes jälkeen olet sinä kaikki nämät
suuret asiat tehnyt, ilmoittaakses kaikki ne suuret työt. 20
Herra, ei ole sinun kaltaistas ja ei ole Jumalaa paitsi sinua,
kaiken senjälkeen, minkä me korvillamme kuulleet olemme.
21 Ja mikä kansa maan päällä on niinkuin kansas Israel,
jota Jumala mennyt on vapahtamaan itsellensä kansaksi, ja
tekemään itsellensä nimeä suurista ja hirmuisista töistä, ajain
pakanat ulos kansas edestä, jonkas Egyptistä vapahtanut
olet? 22 Ja olet tehnyt kansas Israelin itselles ijankaikkiseksi
kansaksi, ja sinä Herra olet heidän Jumalaksensa tullut.
23 Nyt Herra, se sana, jonkas puhunut olet palveliastas ja
hänen huoneestansa, vahvistukoon ijankaikkisesti! ja tee
niinkuin sinä puhunut olet. 24 Vahvistukoon ja suureksi

tulkoon sinun nimes ijankaikkisesti! että sanottaisiin: Herra
Zebaot, Israelin Jumala, on Jumala Israelissa, ja palvelias
Davidin huone olkoon pysyväinen sinun edessäs! 25 Sillä
sinä, Jumalani, olet ilmoittanut palvelias korvain kuullen,
ettäs rakennat hänelle huoneen, sentähden on palvelias
aikonut rukoilla sinun edessäs. 26 Nyt Herra, sinä olet
Jumala, ja sinä olet tätä hyvää puhunut palvelialles; 27 Niin
rupee nyt siunaamaan palvelias huonetta, että se pysyis
ijankaikkisesti sinun edessäs; sillä sinä Herra olet siunannut
sen, niin olkoon se siunattu ijankaikkisesti!

18 Sitte löi David Philistealaiset ja vaati allensa heidät,
ja hän otti Gatin kylinensä Philistealaisten kädestä.
2 Hän löi myös Moabilaiset, niin että he tulivat Davidille
alamaisiksi ja veivät hänelle lahjoja. 3 David löi myös
Hadareserin Zoban kuninkaan Hamatissa, silloin kuin hän
meni asettamaan sotajoukkoansa Phratin veden tykö. 4
Ja David voitti häneltä tuhannen vaunua, seitsemäntuhatta
hevosmiestä ja kaksikymmentätuhatta jalkamiestä. Ja David
raiskasi kaikki vaunut, ja piti heistä tallella sata vaunua. 5 Ja
Syrialaiset Damaskusta tulivat Hadareserin Zoban kuninkaan
apuun; mutta David löi Syrialaisista kaksikolmattakymmentä
tuhatta miestä. 6 Ja David asetti vartiat Syrian Damaskuun,
niin että Syrialaiset tulivat Davidin alamaisiksi ja veivät
hänelle lahjoja; sillä Herra autti Davidia, kuhunka ikänä
hän vaelsi. 7 Ja David otti ne kultaiset kilvet, jotka olivat
Hadareserin palvelioilla, ja vei ne Jerusalemiin. 8 Otti myös
David Hadareserin kaupungeista Tibehatista ja Kunista
juuri paljon vaskea, josta Salomo teki vaskimeren, patsaat
ja vaskiastioita. 9 Ja kuin Togu Hematin kuningas kuuli
Davidin lyöneen kaiken Hadareserin Zoban kuninkaan
sotajoukon, 10 Lähetti hän poikansa Hadoramin kuningas
Davidin tykö, tervehtimään häntä ystävällisesti ja siunaamaan
häntä, että hän Hadareserin kanssa sotinut ja hänen lyönyt
oli; sillä Togulla oli sota Hadareserin kanssa: niin myös
kaikellaisia kultaisia, hopiaisia ja vaskisia asioita (lähetti
hän). 11 Ja kuningas David pyhitti ne Herralle sen sen
hopian ja kullan kanssa, jonka hän oli ottanut kaikilta
pakanoilta, Edomilaisilta, Moabilaisilta, Ammonin lapsilta,
Philistealaisilta ja Amalekilaisilta. 12 Ja Abisai Zerujan poika
löi Suolalaaksossa Edomilaisista kahdeksantoistakymmentä
tuhatta, 13 Ja asetti vartiat Edomiin, niin että kaikki Edomilaiset
olivat Davidin alamaiset; sillä Herra autti Davidia, kuhunka
ikänä hän vaelsi. 14 Ja niin hallitsi David kaiken Israelin, ja
hän teki oikeuden ja hurskauden kaikelle kansallensa. 15
Joab Zerujan poika oli sotajoukon päällä, Josaphat Ahiludin
poika oli kansleri. 16 Zadok Ahitobin poika ja Abimelek
Abjatarin poika olivat papit, Sausa oli kirjoittaja. 17 Benaja
Jojadan poika oli Kretin ja Pletin päällä. Ja Davidin pojat
olivat ensimäiset kuninkaan käsillä.

19 Sen jälkeen tapahtui, että Nahas Ammonin lasten
kuningas kuoli, ja hänen poikansa tuli kuninkaaksi
hänen siaansa. 2 Niin David sanoi: minä osoitan laupiuden
Hanunille Nahaksen pojalle; sillä hänen isänsä on tehnyt
laupiuden minun kohtaani. Ja David lähetti sanansaattajat
lohduttamaan häntä hänen isänsä tähden. Ja Davidin palveliat
tulivat Ammonin lasten maalle Hanunin tykö, lohduttamaan
häntä. 3 Niin sanoivat Ammonin lasten ylimmäiset Hanunille:
luuletkos Davidin kunnioittavan isääs sinun silmäis edessä,
että hän lähetti lohduttajat sinun tykös? ja eikö hänen
palveliansa tulleet sinun tykös tutkistelemaan, kukistamaan ja
vakoomaan maata? 4 Silloin otti Hanun Davidin palveliat, ajeli
heidät ja leikkasi puolen heidän vaatteistansa liki kupeisiin
asti, ja päästi heidät menemään. 5 Ja he menivät, ja se
tehtiin Davidille tiettäväksi niistä mieheistä. Ja hän lähetti
heitä vastaan (sillä miehet olivat sangen suuresti häväistys),
ja kuningas sanoi: olkaat siihenasti Jerihossa kuin teidän
partanne kasvaa, tulkaat sitte jälleen. 6 Mutta kuin Ammonin
lapset näkivät haisevansa Davidin edessä, lähetti Hanun ja
Ammonin lapset tuhannen leiviskää hopiaa, palkataksensa
vaunuja ja hevosmiehiä Mesopotamiasta ja Syrian Maekasta
ja Sobasta. 7 Ja he palkkasivat kaksineljättäkymmentä
tuhatta vaunua, ja Maekan kuninkaan väkinensä. He tulivat
ja sioittivat itsensä Medban eteen. Ja Ammonin lapset
kokoontuivat myös kaupungeistansa ja tulivat sotaan. 8
Kuin David sen kuuli, lähetti hän Joabin ulos ja koko
sankarein sotajoukon. 9 Ja Ammonin lapset olivat lähteneet
ja hankitsivat heitänsä sotaan kaupungin portin edessä;
mutta kuninkaat, jotka tulleet olivat, olivat kedolla erinänsä.
10 Kuin Joab näki sodan sekä edessänsä että takanansa
nousevan häntä vastaan, valitsi hän kaikki parhaat miehet
Israelista ja asetti ne Syrialaisia vastaan. 11 Muun väen antoi
hän veljensä Abisain käden alle, ja he varustivat itsensä
Ammonin lapsia vastaan. 12 Ja hän sanoi: jos Syrialaiset
tulevat minua väkevämmäksi, niin tule minun avukseni;
ja jos Ammonin lapset tulevat sinua väkevämmäksi, niin
minä autan sinua. 13 Ole miehuullinen, ja olkaamme vahvat
kansamme edestä ja Jumalamme kaupunkein edestä: mutta
Herra tehköön niinkuin hänelle otollinen on! 14 Ja Joab
lähestyi sillä väellä, joka hänen kanssansa oli, sotimaan
Syrialaisia vastaan; ja ne pakenivat häntä. 15 Kuin Ammonin
lapset näkivät Syrialaisten pakenevan, pakenivat hekin
Abisaita hänen veljeänsä ja menivät kaupunkiin; ja Joab

meni Jerusalemiin. 16 Kuin Syrialaiset näkivät itsensä
Israelilta lyödyksi, lähettivät he sanansaattajat ja toivat
Syrialaiset tuolta puolelta virtaa. Ja Sophak Hadareserin
sodanpäämies meni heidän edellänsä. 17 Kuin se oli Davidille
sanottu, kokosi hän koko Israelin ja meni Jordanin ylitse.
Ja kuin hän tuli heidän tykönsä, asettui hän heitä vastaan;
ja David asetti itsensä Syrialaisia vastaan sotaan, ja ne
sotivat hänen kanssansa. 18 Mutta Syrialaiset pakenivat
Israelia. Ja David tappoi Syrialaisista seitsemäntuhatta
vaunua ja neljäkymmentä tuhatta jalkamiestä, hän tappoi
myös Sophakin sodanpäämiehen. 19 Ja koska Hadareserin
palveliat näkivät itsensä lyödyksi Israelilta, tekivät he rauhan
Davidin kanssa, ja olivat hänen palveliansa; ja Syrialaiset ei
tahtoneet enää auttaa Ammonin lapsia.

20 Ja kuin ajastaika kulunut oli siihen aikaan kuin
kuninkaat lähtevät ulos, johdatti Joab sotajoukon ja
hävitti Ammonin lasten maan, tuli ja piiritti Rabban; mutta
David oli Jerusalemissa. Ja Joab löi Rabban ja kukisti sen. 2
Ja David otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä
ja löysi sen painavan leiviskän kultaa, ja siinä oli kalliita kiviä,
ja se pantiin Davidin päähän. Hän toi myös sangen paljon
saalista kaupungista. 3 Mutta väen, joka siellä oli, toi hän
ulos ja siirsi heidät sahoihin ja rautahaudoille ja kirvestöihin.
Niin teki David kaikkein Ammonin lasten kaupunkein kanssa.
Ja David palasi sitte kaiken väen kanssa Jerusalemiin. 4 Sitte
nousi sota taas Gaserissa Philistealaisten kanssa. Silloin löi
Sibbekai Husatilainen Sippain, joka oli Raphan lapsia, ja he
lannistettiin. 5 Ja vielä nousi sota Philistealaisten kanssa.
Silloin löi Elhanan Jairin poika Lahemin Goljatin Gatilaisen
veljen, jonka keihään varsi oli niinkuin kankaan puu. 6 Ja taas
nousi sota Gatissa; siellä oli suuri mies, ja hänellä oli kuusi
sormea ja kuusi varvasta, se on neljäkolmattakymmentä. Ja
hän myös oli syntynyt Raphan pojista. 7 Ja hän pilkkasi
Israelia; mutta Jonatan Simean poika, Davidin veljen poika,
löi hänen. 8 Nämät olivat syntyneet Raphalle Gatissa; ja
he lankesivat Davidin käden ja hänen palveliainsa kätten
kautta.

21 Ja saatana seisoi Israelia vastaan ja kehoitti Davidin
lukemaan Israelia. 2 Ja David sanoi Joabille ja kansan
ylimmäisille: menkäät ja lukekaat Israel Bersebasta Daniin
saakka, ja tuokaat minulle, että minä tietäisin heidän lukunsa.
3 Joab sanoi: Herra enentäköön kansansa sata kertaa
suuremmaksi kuin se nyt on. Herrani kuningas, eikö nämät
kaikki ole herrani palveliat? miksi siis herrani kysyy sitä?
miksi se tulis synniksi Israelille? 4 Mutta kuninkaan sana
voitti Joabin. Ja Joab meni ja vaelsi koko Israelin ympäri, ja
tuli Jerusalemiin. 5 Ja Joab antoi Davidille luetun kansan
luvun: ja koko Israelissa oli yksitoistakymmentä kertaa
satatuhatta miestä, jotka miekkaa ulos vetivät. Ja Juudassa
neljäsataa tuhatta ja seitsemänkymmentä tuhatta miekan
vetävää miestä. 6 Mutta Leviä ja BenJaminia ei hän näiden
sekaan lukenut; sillä Joab kauhistui kuninkaan sanasta.
7 Mutta asia oli paha Jumalan silmäin edessä; ja hän löi
Israelin. 8 Ja David sanoi Jumalalle: minä olen raskaasti
syntiä tehnyt, että minä sen tehnyt olen: mutta ota palvelias
vääryys pois; sillä minä olen sangen tyhmästi tehnyt. 9 Ja
Herra puhui Gadille, Davidin näkiälle, sanoen: 10 Mene ja
puhu Davidille, sanoen: näin sanoo Herra: kolme minä panen
sinun etees: valitse yksi niistä, ja minä teen sen sinulle. 11
Ja kuin Gad tuli Davidin tykö, sanoi hän hänelle: näin sanoo
Herra: valitse sinulles: 12 Taikka kolme nälkävuotta, taikka
kolmen kuukauden pako vihollistes edessä ja vainollises
miekan edessä, että se on käsittävä sinun, eli kolmeksi
päiväksi Herran miekka ja ruttotauti maalle, niin että Herran
enkeli kadottaa kaikki Israelin rajoilla. Niin ajattele siis
nyt, mitä minun pitää häntä vastaamaan, joka minun on
lähettänyt. 13 David sanoi Gadille: minulla on suuri ahdistus;
kuitenkin tahdon minä langeta Herran käsiin, sillä hänen
laupiutensa on sangen suuri, en tahdo langeta ihmisten
käsiin. 14 Ja Herra antoi ruttotaudin tulla Israeliin, niin että
Israelista lankesi seitsemänkymmentä tuhatta miestä. 15
Ja Jumala lähetti enkelin Jerusalemiin hukuttamaan sitä;
ja hukuttaissa katsoi Herra siihen ja katui sitä pahaa, ja
sanoi enkelille, joka hukutti: nyt on kyllä, pidä kätes ylös!
Mutta Herran enkeli seisoi Ornanin Jebusilaisen riihen
tykönä. 16 Ja David nosti silmänsä ja sai nähdä Herran
enkelin seisovan maan ja taivaan välillä, ja ulosvedetyn
miekan hänen kädessänsä ojennetun Jerusalemin päälle.
Niin lankesi David ja vanhimmat kasvoillensa, puetetut
säkeillä. 17 Ja David sanoi Jumalalle: enkö minä se ole,
joka annoin lukea kansan? minä se olen, joka syntiä tein ja
aivan pahoin tein. Mitä nämät lampaat tehneet ovat? Herra
Jumalani, anna kätes olla minun ja minun isäni huoneen
päälle, ja ei sinun kansalles vaivaksi. 18 Ja Herran enkeli
sanoi Gadille että hän sanois Davidille, että David menis
ja rakentais Herralle alttarin Ornanin Jebusilaisen riiheen.
19 Ja David meni Gadin sanan jälkeen, jonka hän Herran
nimeen puhunut oli. 20 Vaan kuin Ornan käänsi itsensä ja
näki neljän poikansa kanssa enkelin, lymyttivät he heitänsä;
sillä Ornan tappoi nisuja. 21 Kuin David meni Ornanin tykö,
näki Ornan ja havaitsi Davidin, ja meni riihestä ulos ja lankesi
kasvoillensa Davidin eteen maahan. 22 Ja David sanoi
Ornanille: anna minulle sen riihen sia, rakentaakseni siihen

Herralle alttarin; anna se minulle täyden rahan edestä, että
vitsaus lakkais kansasta. 23 Ja Ornan sanoi Davidille: ota
sinulles ja tee, herrani kuningas, kuin sinulle kelpaa. Katso,
minä annan myös härkiä polttouhriksi ja aseita puiksi, ja
nisuja ruokauhriksi: kaikki minä annan. 24 Mutta kuningas
David sanoi Ornanille: ei niin, vaan minä tahdon peräti ostaa
sen täydellä rahalla; sillä en minä ota sitä, mikä sinun on,
Herralle ja tee polttouhria maksamata. 25 Niin David antoi
Ornanille sen sian edestä kuudensadan siklin painon kultaa.
26 Ja David rakensi siinä Herralle alttarin ja uhrasi polttouhria
ja kiitosuhria, ja rukoili Herraa; ja hän kuuli hänen tulella
taivaasta polttouhrin alttarilla. 27 Ja Herra sanoi enkelille, että
hän pistäis miekkansa tuppeensa. 28 Kuin David näki Herran
kuulleeksi häntä Ornanin Jebusilaisen riihessä, uhrasi hän
siellä. 29 Sillä Herran maja, jonka Moses oli tehnyt korvessa,
ja polttouhrin alttari olivat silloin Gibeonin korkeudella. 30 Ja
ei David taitanut mennä sen eteen kysymään Jumalaa; sillä
hän oli peljästynyt Herran enkelin miekkaa.

22 Ja David sanoi: tässä pitää oleman Herran huone,
ja tämä alttari Israelin polttouhria varten. 2 Ja David
käski koota muukalaiset, jotka Israelin maalla olivat: ne asetti
hän kivien vuoliaksi, vuolemaan kiviä Jumalan huoneen
rakennukseksi. 3 Ja David valmisti paljon rautaa porttein
ovien nauloiksi, ja mitä yhteen naulittaa tarvittiin, ja niin paljo
vaskea, ettei se punnittaa taidettu; 4 Ja sedripuita epäluvun;
sillä Sidonilaiset ja Tyrolaiset toivat paljon sedripuita Davidille.
5 Ja David ajatteli: minun poikani Salomo on nuori ja heikko,
mutta huone, joka pitää Herralle rakettaman, pitää niin suuri
oleman, että sen nimi ja kunnia korotetaan kaikissa maissa;
sentähden valmistan minä nyt hänelle varaksi. Näin valmisti
David paljon ennen kuolemaansa. 6 Ja hän kutsui poikansa
Salomon ja käski hänen rakentaa huoneen Herralle Israelin
Jumalalle. 7 Ja David sanoi Salomolle: poikani, minun
mieleni oli rakentaa Herralle minun Jumalalleni huonetta; 8
Mutta Herran sana tuli minun tyköni ja sanoi: sinä olet paljon
verta vuodattanut ja suurta sotaa pitänyt; sentähden ei sinun
pidä rakentaman minun nimelleni huonetta, ettäs niin paljon
verta olet vuodattanut maan päälle minun edessäni. 9 Katso,
poika, joka sinulle syntyy, on oleva levollinen mies; sillä
minä annan levon kaikilta vihollisiltansa hänen ympärillänsä:
sentähden pitää hänen nimensä oleman Salomo; sillä minä
annan rauhan ja levon Israelille hänen elinaikanansa. 10
Hänen pitää rakentaman minun nimelleni huoneen, hänen
pitää oleman minun poikani, ja minä olen hänen isänsä:
ja minä vahvistan hänen valtakuntansa istuimen Israelissa
ijankaikkisesti. 11 Niin on nyt, minun poikani, Herra sinun
kanssas: sinä menestyt ja rakennat Herralle sinun Jumalalles
huoneen, niinkuin hän sinusta puhunut on. 12 Kuitenkin
antakoon Herra sinulle ymmärryksen ja toimen, ja asettakoon
sinun Israelia hallitsemaan ja pitämään Herran sinun Jumalas
lain! 13 Silloin sinä menestyt, koskas ahkeroitset pitää
niitä säätyjä ja oikeuksia, jotka Herra Moseksen kautta
on käskenyt Israelille. Ole vahva ja hyvässä turvassa, älä
pelkää, älä myös vavahdu. 14 Katso, minä olen vaivassani
valmistanut Herran huoneesen satatuhatta leiviskää kultaa
ja tuhannen kertaa tuhannen leiviskää hopiaa, niin myös
vaskea ja rautaa määrättömästi (sillä niitä on ylen paljo):
minä olen myös toimittanut hirsiä ja kiviä, joihin vielä lisätä
taidat. 15 Niin on sinulla paljo työntekiöitä, kivenhakkaajia ja
puuseppiä, ja kaikkia taitavia kaikkinaisiin töihin. 16 Kullalla,
hopialla, vaskella ja raudalla ei ole lukua: nouse siis ja
tee se, Herra on sinun kanssas. 17 Ja David käski kaikkia
Israelin ylimmäisiä auttamaan poikaansa Salomoa. 18 Eikö
Herra teidän Jumalanne ole teidän kanssanne ja ole antanut
teille levon joka taholta? Sillä hän on antanut maan asujamet
minun käsiini, ja maa on voitettu Herran ja hänen kansansa
edessä. 19 Sentähden antakaat sydämenne ja sielunne
etsiä Herraa teidän Jumalaanne; nouskaat ja rakentakaat
Herralle Jumalalle pyhä, kannettaa siihen Herran liitonarkki
ja pyhät Jumalan astiat huoneesen, joka Herran nimeen
rakennetaan.

23 Kuin David oli vanha ja elämästä kyllänsä saanut,
asetti hän poikansa Salomon Israelin kuninkaaksi, 2
Ja kokosi kaikki ylimmäiset Israelissa, ja papit ja Leviläiset,
3 Että Leviläiset luettaisiin hamasta kolmestakymmenestä
ajastajasta ja sen ylitse. Ja heidän lukunsa oli päästä päähän,
väkeviä miehiä, kahdeksanneljättäkymmentä tuhatta, 4
Joista oli neljäkolmattakymmentä tuhatta teettäjää Herran
huoneessa, ja kuusituhatta virkamiestä ja tuomaria; 5 Ja
neljätuhatta ovenvartiaa ja neljätuhatta niitä, jotka Herralle
kiitosta veisasivat kanteleilla, jotka minä pannut olen kiitosta
veisaamaan. 6 Ja David teki järjestyksen Levin lapsille,
Gersonille, Kahatille ja Merarille. 7 Gersonilaisia olivat Laedan
ja Simei. 8 Laedanin lapset: ensimäinen Jehieli, Setam ja
Joel, kolme; 9 Simein lapset: Salomit, Hasiel ja Haran, kolme.
Nämät olivat Laedanin isäin ylimmäiset. 10 Olivat myös
nämät Simein lapset: Jahat, Sina, Jeus ja Beria. Nämät neljä
olivat Simein lapset. 11 Jahat oli ensimäinen, Sina toinen.
Mutta Jeuksella ja Berialla ei ollut monta lasta, sentähden
luettiin ne yhdeksi isän huoneeksi. 12 Kahatin lapset:
Amram, Jitshar, Hebron ja Ussiel, neljä. 13 Amramin lapset:
Aaron ja Moses. Mutta Aaron eroitettiin, koska oli pyhitetty

kaikkein pyhimmälle, hän ja hänen poikansa ijankaikkisesti,
kantamaan suitsutusta Herran edessä, ja palvelemaan
häntä, ja siunaamaan hänen nimeensä ijankaikkisesti. 14
Ja Moseksen Jumalan miehen lapset luettiin Leviläisten
sukukuntain sekaan. 15 Moseksen lapset olivat: Gersom
ja Elieser. 16 Gersomin lapset: ensimäinen oli Sebuel.
17 Elieserin lapset: ensimäinen oli Rehabia. Ja Elieserillä
ei ollut muita lapsia, vaan Rehabeamin lapsia oli paljon
enempi. 18 Jitsharin lapset: Selomit ensimäinen. 19 Hebronin
lapset: Jeria ensimäinen, Amaria toinen, Jahasiel kolmas
ja Jakneam neljäs. 20 Ussielin lapset: Miika ensimäinen ja
Jissia toinen. 21 Merarin lapset: Maheli ja Musi. Mahelin
lapset: Eleasar ja Kis. 22 Mutta Eleasar kuoli, ja ei ollut
hänellä poikia, vaan tyttäriä, jotka heidän veljensä Kisin
pojat naivat. 23 Musin lapset: Maheli, Eder ja Jeremot,
kolme. 24 Nämät ovat Levin lapset heidän isäinsä huoneen
jälkeen, isäin päämiehet, jotka nimien luvun jälkeen päästä
päähän luetut olivat, jotka tekivät viran töitä Herran huoneen
palveluksessa, kahdenkymmenen ajastaikaisista ja sen
ylitse. 25 Sillä David sanoi: Herra Israelin Jumala, joka on
asuva Jerusalemissa ijankaikkisesti, on antanut kansallensa
levon. 26 Ja ei Leviläiset tarvinneet kantaa majaa kaikkein
hänen kaluinsa kanssa palvelukseen. 27 Ja Levin lapset
luettiin Davidin viimeisten sanain jälkeen Leviläisten sekaan,
kahdenkymmenen vuotisista ja sen ylitse, 28 Että heidän
piti seisoman Aaronin lasten sivussa palvelemassa Herran
huoneessa, kartanoilla ja kammioissa, ja kaikkinaisissa
pyhitetyn puhdistuksissa, ja kaikissa viran töissä Herran
huoneessa; 29 Ja oleman näkyleipäin, sämpyläjauhoin,
ruokauhrein, happamattomain kyrsäin, pannuin, halstarien
ja kaikkein vaakain ja mittain päällä; 30 Ja seisoman joka
aamulla, kiittämässä ja ylistämässä Herraa, niin myös
ehtoolla, 31 Ja uhraamassa Herralle kaikkinaiset polttouhrit
sabbateina, uudelle kuulla ja juhlapäivinä, luvun ja tavan
jälkeen, alati Herran edessä, 32 Ja ottamassa vaarin
seurakunnan majasta ja pyhyyden vartiosta, ja Aaronin lasten
heidän veljeinsä vartiosta, Herran huoneen palveluksessa.

24 Mutta tämä oli Aaronin lasten järjestys: Aaronin pojat
oli: Nadab, Abihu, Eleasar ja Itamar. 2 Mutta Nadab
ja Abihu kuolivat isänsä edessä, ja ei heillä ollut lasta. Ja
Eleasar ja Itamar tulivat papeiksi. 3 Ja David määräsi heitä
näin: Zadokin Eleasarin lapsista ja Ahimelekin Itamarin
lapsista, heidän virkansa jälkeen heidän palveluksessansa.
4 Ja usiammat väkevät päämiehet löydettiin Eleasarin
kuin Itamarin lapsista, koska he heitä niin määräsivät:
Eleasarin lapsista oli siellä kuusitoistakymmentä ylimmäistä
heidän isäinsä huoneessa, ja kahdeksan Itamarin lapsista,
heidän isäinsä huoneessa. 5 Ja he määräsivät heitä
arvalla sekä näitä että niitä; sillä molemmat Eleasarin ja
Itamarin lapset olivat päämiehet pyhässä ja päämiehet
Jumalan edessä. 6 Ja Semaja kirjoittaja, Netaneelin
poika Leviläisistä, kirjoitti heidät kuninkaan edessä, ja
päämiesten ja papin Zadokin, ja Ahimelekin Abjatarin
pojan, ja pappein ja Leviläisten, ja ylimmäisten isäin
edessä: yksi isän huone otettiin Eleasarin edestä ja toinen
otettiin sitte Itamarin edestä. 7 Ja ensimäinen arpa lankesi
Jojaribin päälle, toinen Jedatjan, 8 Kolmas Harimin, neljäs
Seorimin, 9 Viides Malkian, kuudes Mijamin, 10 Seitsemäs
Hakkotsin, kahdeksas Abian, 11 Yhdeksäs Jesuan,
kymmenes Sekanian, 12 Yksitoistakymmenes Eliasibin,
kaksitoistakymmenes Jakimin, 13 Kolmastoistakymmenes
Huppan, neljästoistakymmenes Jesebabin, 14
Viidestoistakymmenes Bilgan, kuudestoistakymmenes
Immerin, 15 Seitsemästoistakymmenes Hesirin,
kahdeksastoistakymmenes Happitsetsin, 16
Yhdeksästoistakymmenes Petahian, kahdeskymmenes
Jeheskelin, 17 Ensimäinenkolmattakymmentä
Jakinin, toinenkolmattakymmentä Gamulin, 18
Kolmaskolmattakymmentä Delajan, neljäskolmattakymmentä
Maasian. 19 Tämä on heidän järjestyksensä heidän virkansa
jälkeen, menemään Herran huoneesen tapansa jälkeen,
isänsä Aaronin käden alla; niinkuin Herra Israelin Jumala
heidän oli käskenyt. 20 Muiden Levin lasten seassa oli
Amramin lapsista Subael, Subaelin lapsista Jehdeja. 21
Rehabian lapsista: Jissia oli heistä ensimäinen. 22 Mutta
Jitseharilaisista oli Selomot, Selomotin lapsista Jahat. 23
(Hebronin lapset) Jerija ensimäinen, Amaria toinen, Jahasiel
kolmas, Jekameam neljäs. 24 Ussielin lapset: Miika. Miikan
lapsista Samir. 25 Jesija oli Miikan veli; Jesijan lapsista
Sakaria. 26 Merarin lapset: Maheli ja Musi; Jaesijan hänen
poikansa lapset. 27 Merarin lapset Jaesijasta, hänen
poikansa oli Soham, Sakkur ja Ibri. 28 Mutta Mahelilla oli
Eleasar, ja hänellä ei ollut yhtään poikaa. 29 Kisistä, Kisin
lapset: Jerahmeel. 30 Musin lapset: Maheli, Eder ja Jeremot.
Ne ovat Leviläisten lapset heidän isäinsä huoneen jälkeen.
31 Ja nämät myös heittivät arpaa veljeinsä Aaronin lasten
kanssa kuningas Davidin edessä, ja Zadokin ja Ahimelekin,
ja ylimmäisten isäin edessä, pappein ja Leviläisten seassa;
ylimmäinen isäin seassa pienimmänkin veljensä kanssa.

25 Ja David sodanpäämiesten kanssa eroitti virkoihin
Asaphin, Hemanin ja Jedutunin lapset, jotka
propheterasivat harpuilla, psaltareilla ja symbaleilla. Ja

he luettiin töihin heidän virkansa jälkeen. 2 Asaphin
lapsista: Sakkur, Joseph, Netania, Asarela, Asaphin pojat,
Asaphin käden alla, jotka ennustivat kuninkaan tykönä.
3 Jedutunista, Jedutunin lapset: Gedalia, Zeri, Jesaja,
Hasabia ja Mattitia, kuusi isänsä Jedutunin johdon alla
harpuilla, jotka ennustivat, kiittivät ja ylistivät Herraa. 4
Hemanista: Hemanin lapset, Bukkia, Mattania, Ussiel,
Sebuel ja Jerimot, Hanania, Hanani, Eliata, Giddalti ja
Romamtieser, Josbekaja, Malloti, Hotir, Mahasiot; 5 Nämät
olivat kaikki Hemanin lapset, kuninkaan näkiän Jumalan
sanassa, ylentämään sarvea; sillä Jumala oli antanut
Hemanille neljätoistakymmentä poikaa ja kolme tytärtä. 6
Nämät kaikki olivat isänsä käden alla, veisaamassa Herran
huoneessa symbaleilla, psaltareilla ja harpuilla, Jumalan
huoneen virassa, kuninkaan, Asaphin, Jedutunin ja Hemanin
asetuksen jälkeen. 7 Ja heidän ja heidän veljeinsä luku
kaikki yhteen, jotka olivat oppineet ja ymmärtäväiset Herran
veisussa, oli kaksisataa ja kahdeksanyhdeksättäkymmentä.
8 Ja heittivät arpaa vartioistansa niin pieni kuin suuri, ja
oppinut niinkuin opetuslapsi. 9 Ja ensimäinen arpa lankesi
Asaphin Josephille, toinen Gedalialle ja hänen veljillensä
ja pojillensa: ja heitä oli kaksitoistakymmentä: 10 Kolmas
Sakkurin, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli
kaksitoistakymmentä; 11 Neljäs Jitsrin, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 12 Viides
Netanian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli
kaksitoistakymmentä; 13 Kuudes Bukkian, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 14
Seitsemäs Jesarelan, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja
heitä oli kaksitoistakymmentä; 15 Kahdeksas Jesaian, hänen
poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
16 Yhdeksäs Mattanian, hänen poikainsa ja veljeinsä päälle: ja
heitä oli kaksitoistakymmentä; 17 Kymmenes Simein, hänen
poikainsa ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
18 Ensimäinentoistakymmentä Asareelin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
19 Toinentoistakymmentä Hasabian, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
20 Kolmastoistakymmentä Subaelin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
21 Neljästoistakymmentä Mattitjan, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 22
Viidestoistakymmentä Jeremotin, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 23
Kuudestoistakymmentä Hananian, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 24
Seitsemästoistakymmentä Josbekasan, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
25 Kahdeksastoistakymmentä Hananin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
26 Yhdeksästoistakymmentä Mallotin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä;
27 Kahdeskymmenes Elijatan, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 28
Ensimäinenkolmattakymmentä Hotirin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 29
Toinenkolmattakymmentä Giddaltin, hänen poikainsa ja
veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 30
Kolmaskolmattakymmentä Mahesjotin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä; 31
Neljäskolmattakymmentä Romamtieserin, hänen poikainsa
ja veljeinsä päälle: ja heitä oli kaksitoistakymmentä.

26 Ovenvartiain järjestyksessä: Korhilaisista oli Meselemia,
Koren poika, Asaphin lapsista. 2 Meselemian lapset
olivat nämät: hänen esikoisensa Sakaria, toinen Jediael,
kolmas Sebadia, neljäs Jatniel, 3 Viides Elam, kuudes
Johanan, seitsemäs Eljoenai. 4 Mutta Obededomin lapset
olivat nämät: hänen esikoisensa Semaja, toinen Josabad,
kolmas Joa, neljäs Sakar, viides Netaneel, 5 Kuudes Ammiel,
seitsemäs Isaskar, kahdeksas Pegultai; sillä Jumala oli
siunannut hänen. 6 Ja hänen poikansa Semaja siitti myös
poikia, jotka isänsä huoneessa hallitsivat; sillä he olivat
väkevät sankarit. 7 Semajan lapset: Otni, Rephael, Obed
ja Elsabad, jonka veljet olivat väkevät miehet, Elihu ja
Semakia. 8 Nämät kaikki olivat Obededomin lapset, he ja
heidän lapsensa ja veljensä olivat väkevät miehet virassa:
kaksiseitsemättäkymmentä Obededomista. 9 Meselemialla
oli lapsia ja veljiä, väkeviä miehiä kahdeksantoistakymmentä.
10 Mutta Hosalla Merarin lapsista oli poikia: kaikkein
jaloin oli Simri, vaikka ei hän ollut esikoinen, kuitenkin
asetti hänen isänsä hänen päämieheksi; 11 Toinen Hilkia,
kolmas Tebalia, neljäs Sakaria: kaikki Hosan lapset ja
veljet kolmetoistakymmentä. 12 Tämä on ovenvartiain
järjestys väkeväin päämiesten seassa, vartioissa heidän
veljeinsä kohdalla, palvelemaan Herran huoneessa. 13
Ja arpa oli heitetty pienten niinkuin suurtenkin välillä,
heidän isäinsä huoneessa, jokaisen portin eteen. 14 Arpa
itään päin lankesi Selemian päälle; mutta hänen poikansa
Sakaria, joka toimellinen neuvossa oli, heitti arvan, ja
hänen arpansa lankesi pohjaan päin; 15 Mutta Obededomin
etelään päin, ja hänen poikainsa Asuppimin huoneen tykö.
16 Ja Suppim ja Hosa saivat lännen puolelle, Salleketin
portille, josta korkian ahteen päälle mennään, jossa vartiat

seisovat toinen toistansa vastaan. 17 Itään päin oli kuusi
Leviläistä, pohjaan päin neljä joka päivä, etelään päin
neljä joka päivä, mutta Asuppimin tykönä kaksi ja kaksi;
18 Parbarin tykönä länteen päin neljä joka haarassa, ja
kahdet Parbarin tykönä. 19 Tämä on ovenvartiain järjestys,
Korhilaisten ja Merarin lasten seassa. 20 Leviläisistä oli
Ahia Jumalan huoneen tavarain päällä ja pyhyyden tavarain
päällä; 21 Laedanin lapset, Gersonin lapset Laedanista:
Laedanin Gersonilaisen, isäin päämiehet Jehieliläiset; 22
Jehieliläisten lapset: Setam ja hänen veljensä Joel, Herran
huoneen tavarain päällä; 23 Amramilaisista, Jitseharilaisista,
Hebronilaisista ja Ussielilaisista 24 Oli Sebuel Gersomin
poika, Moseksen pojan poika, päämies tavarain päällä. 25
Mutta hänen veljellänsä Elieserillä oli poika Rehabia, ja hänen
poikansa Jesaja, hänen poikansa Joram, hänen poikansa
Sikri, ja hänen poikansa Selomit. 26 Selomit ja hänen veljensä
olivat kaikkein pyhäin tavarain päällä, jotka David kuningas
oli pyhittänyt, ja ylimmäiset isät, tuhanten ja satain päämiehet
sotajoukon päällä. 27 Sodasta ja saaliista ovat he pyhittäneet
Herran huoneen parannukseksi; 28 Kaikki myös mitä näkiä
Samuel, ja Saul Kisin poika, ja Abner Nerin poika, ja Joab
Zerujan poika olivat pyhittäneet, ja kaikki mitkä pyhitetyt
olivat, olivat Selomitin ja hänen veljeinsä käden alla. 29
Jitseharilaisista olivat Kenania poikinensa asetetut ulkonaisen
työn haltiaksi ja tuomariksi Israelissa; 30 Hebronilaisia
Hasabia ja hänen veljensä, väkevät miehet, tuhannen ja
seitsemänsataa, asetetut virkaan Israelissa, tuolla puolella
Jordania länteen päin, kaikkinaisiin Herran asioihin ja
kuninkaan palvelukseen. 31 Hebronilaisia oli myös Jerijah,
Hebronilaisten päämies, heidän sukukuntainsa ja isäinsä
seassa. Ja neljäntenäkymmenentenä kuningas Davidin
valtakunnan vuonna etsittiin ja löydettiin heidän seassansa
väkevät miehet Gileadin Jaeserissa. 32 Ja hänen veljensä
olivat väkevät miehet, kaksituhatta ja seitsemänsataa isäin
päämiehiä. Ja David kuningas asetti heitä Rubenilaisten,
Gadilaisten ja puolen Manassen sukukunnan päälle, kaikkiin
Jumalan ja kuninkaan asioihin.

27 Mutta Israelin lapset heidän lukunsa jälkeen olivat: isäin
päämiehet, tuhanten ja satain ruhtinaat, ja virkamiehet,
jotka ottivat kuninkaasta vaarin, heidän järjestyksensä
jälkeen, vaeltamaan sinne ja tänne jokainen kuukautenansa,
joka kuukautena ajastajassa; ja jokaisessa joukossa oli
neljäkolmattakymmentä tuhatta. 2 Ensimäisen joukon
päällä ensimäisenä kuukautena oli Jasobeam Saddielin
poika, ja hänen joukossansa neljäkolmattakymmentä
tuhatta. 3 Mutta Peretsin lapsista oli ylimmäinen kaikkein
sodanpäämiesten päällä, ensimäisenä kuukautena. 4 Toisen
kuukauden joukon päällä oli Dodai Ahohilainen, ja Miklot
päämies hänen joukkonsa päällä, ja hänen joukossansa
neljäkolmattakymmentä tuhatta. 5 Kolmannen joukon
päämies kolmantena kuukautena oli Benaja papin Jojadan
poika, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä
tuhatta. 6 Tämä on Benaja väkevä kolmenkymmenen
seassa ja kolmenkymmenen päällä, ja hänen joukkonsa
oli hänen poikansa Ammisabadin alla. 7 Neljäs,
neljäntenä kuukautena, oli Asahel Joabin veli, ja hänen
jälkeensä Sebadia hänen poikansa, ja hänen joukossansa
neljäkolmattakymmentä tuhatta. 8 Viides, viidentenä
kuukautena, oli päämies Samehut Jesrahilainen, ja hänen
joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta. 9 Kuudes,
kuudentena kuukautena, oli Ira Ikeksen Thekoalaisen
poika, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä
tuhatta. 10 Seitsemäs, seitsemäntenä kuukautena,
oli Heles Pelonilainen Ephraimin lapsia, ja hänen
joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta. 11
Kahdeksas, kahdeksantena kuukautena, oli Sibbekai
Hussatilainen Sarhilaisista, ja hänen joukossansa oli
neljäkolmattakymmentä tuhatta. 12 Yhdeksäs, yhdeksäntenä
kuukautena, oli Abieser Antotilainen Jeminin lapsista,
ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä
tuhatta. 13 Kymmenes, kymmenentenä kuukautena,
oli Maherai Netophatilainen Sarhilaisista, ja hänen
joukossansa oli neljäkolmattakymmentä tuhatta. 14
Ensimäinentoistakymmentä, ensimäisenä kuukautena
toistakymmentä, oli Benaja Pirtagonilainen Ephraimin
lapsista, ja hänen joukossansa oli neljäkolmattakymmentä
tuhatta. 15 Toinentoistakymmentä, toisena kuukautena
toistakymmentä, oli Heldai Netophatilainen Otnielista, ja
hänen joukossansa neljäkolmattakymmentä tuhatta. 16
Israelin sukukuntain päällä: Rubenilaisten päämies oli Elieser
Sikrin poika; Simeonilaisten seassa Sephatia Maekan poika;
17 Leviläisten seassa, Hasabia Kemuelin poika; Aronilaisten
seassa Zadok; 18 Juudan seassa, Elihu Davidin veljistä;
Isaskarin seassa, Omri Mikaelin poika; 19 Sebulonin seassa,
Jismaja Obadian poika; Naphtalin seassa, Jerimot Asrielin
poika; 20 Ephraimin lasten seassa, Hosea Asasian poika;
puolen Manassen sukukunnan seassa, Joel Pedajan poika;
21 Puolen Manassen sukukunnan seassa Gileadissa, Jiddo
Sakarian poika; BenJaminin seassa, Jaasiel Abnerin poika;
22 Danin seassa, Asareel Jerohamin poika. Nämät ovat
Israelin sukukuntain päämiehet. 23 Mutta David ei lukenut
niitä, jotka kahdenkymmenen vuotiset ja sitä nuoremmat
olivat; sillä Herra oli luvannut enentää Israelin niinkuin tähdet

taivaissa. 24 Mutta Joab Zerujan poika oli ruvennut lukemaan
ja ei sitä täyttänyt, ja viha tuli siitä Israelin päälle: ja ei
se luku tullut kuningas Davidin aikakirjaan. 25 Kuninkaan
tavarain päällä oli Asmavet Adielin poika, ja tavarain päällä,
jotka olivat maalla, kaupungeissa, kylissä ja linnoissa, oli
Jonatan Ussian poika. 26 Talonpoikain päällä, jotka maata
viljelivät, oli Esri Kelubin poika. 27 Viinamäkein päällä oli
Simei Ramalainen; viinakellarein ja viinatavarain päällä
Sabdi Siphmiläinen. 28 Öljypuiden ja metsäfikunapuiden
päällä, jotka olivat laaksossa, oli BaalHanan Gadarilainen;
öljytavarain päällä Joas. 29 Laidunhärkäin päällä Saronissa
oli Sitrai Saronilainen; mutta härkäin päällä laaksossa Saphat
Adlain poika; 30 Kamelein päällä Obil Ismaelilainen; aasein
päällä Jehedia Meronotilainen; 31 Lammasten päällä Jasis
Hagarilainen: nämät kaikki olivat päämiehet kuningas Davidin
omaisuuden päällä. 32 Mutta Davidin setä Jonatan oli
neuvonantaja, toimellinen mies ja hyvin oppinut. Jehiel
Hakmonin poika oli kuninkaan lasten tykönä. 33 Ahitophel
oli myös kuninkaan neuvonantaja; Husai Arkilainen oli
kuninkaan ystävä. 34 Ja Ahitophelin jälkeen oli Jojada
Benajan poika ja Ebjatar. Mutta Joab oli kuninkaan sodan
päämies.

28 Ja David kokosi kaikki Israelin päämiehet, sukukuntain
päämiehet ja niiden joukkoin päämiehet, jotka
kuningasta palvelivat, päämiehet tuhanten ja satain päällä,
kuninkaan ja hänen poikainsa omaisuuden ja tavaran
päämiehet kamaripalveliain kanssa, ja uljaat ja kaikki väkevät
sotamiehet Jerusalemiin. 2 Ja kuningas David nousi seisoalle
ja sanoi: veljeni ja kansani, kuulkaat minua: minä olen aikonut
rakentaa Herran liitonarkin lepohuoneen ja Jumalamme
jalkain astinlaudan, ja olen valmistanut rakennuksen varaa.
3 Mutta Jumala sanoi minulle: ei sinun pidä rakentaman
nimelleni huonetta; sillä sinä olet sotamies ja olet paljon
verta vuodattanut. 4 Herra Israelin Jumala on valinnut minun
koko isäni huoneesta Israelin kuninkaaksi ijankaikkisesti;
sillä hän on Juudan valinnut hallitsiaksi, ja Juudan huoneesta
minun isäni huoneen; ja minä olen ollut isäni lapsista
hänelle niin kelvollinen, että hän teki minun koko Israelin
kuninkaaksi. 5 Ja kaikkein poikaini seassa (sillä Herra on
antanut minulle monta poikaa) on hän valinnut poikani
Salomon istumaan Herran valtakunnan istuimella Israelin
ylitse, 6 Ja on puhunut minulle: poikas Salomo pitää
rakentaman minun huoneeni ja kartanoni; sillä minä olen
hänen valinnut pojakseni, ja minä olen hänen isänsä, 7
Ja vahvistan hänen valtakuntansa ijankaikkisesti, ja hän
vahvana pysyy, pitäen minun käskyni ja oikeuteni, niinkuin
tänäpänäkin; 8 Nyt siis, koko Herran kokouksen Israelin
silmäin edessä ja meidän Jumalamme korvissa, pitäkäät ja
tutkistelkaat kaikki Herran teidän Jumalanne käskyt, että
te omistaisitte tämän hyvän maan ja jättäisitte sen teidän
lapsillenne perinnöksi teidän jälkeenne ijankaikkisesti. 9
Ja sinä, poikani Salomo! tunne isäs Jumala ja palvele
häntä kaikesta sydämestä ja hyvällä mielellä; sillä Herra
tutkistelee kaikki sydämet ja ymmärtää kaikkein ajatusten
aikomiset; jos etsit häntä, niin sinä löydät hänen; jos hylkäät
hänen, niin hän sinun hylkää ijankaikkisesti. 10 Niin katso
nyt, koska Jumala on sinun valinnut rakentamaan huonetta
pyhäksi siaksi: ole vahva ja tee niin. 11 Ja David antoi
pojallensa Salomolle pihan muodon ja hänen huonettensa
ja tavarahuoneiden, salien ja sisimäisten kammioin, ja
armoistuimen huoneen muodon, 12 Ja vielä kaikkein niiden
muodon, jotka hänen mielessänsä olivat, Herran huoneen
kartanoista ja kaikista huoneista ympäri, Jumalan huoneen
tavaroista ja pyhitetyistä tavaroista, 13 Pappein ja Leviläisten
järjestyksen, ja kaikkein Herran huoneen virkain töiden, ja
kaikkein astiain muodon, Herran huoneen palveluksessa. 14
Kultaa hän antoi kullan painon jälkeen kaikkinaisiksi astioiksi
joka virassa, antoi myös hopiaa jokaiseen hopia-astiaan
painonsa, jokaisen virka-astian jälkeen; 15 Ja kultaa kultaisille
kynttiläjaloille ja kultaisille lampuille, jokaiselle kynttiläjalalle
ja hänen lampullensa hänen painonsa. Niin antoi hän myös
hopiaa hopiakynttiläjaloille ja heidän heidän lampuillensa,
jokaisen kynttiläjalan viran jälkeen; 16 Niin myös kultaa
näkyleipäin pöydiksi, jokaiselle pöydälle painonsa, ja myös
hopiaa hopiapöydiksi; 17 Ja puhdasta kultaa kolmihaaraisiksi
hangoiksi, maljoiksi ja kannuiksi: kultaa myös kultapikareiksi,
jokaiselle pikarille painonsa, hopiaa hopiapikareiksi, jokaiselle
pikarille painonsa: 18 Ja savu-alttariksi kaikkein puhtaimpaa
kultaa painonsa: ja kultaisten Kerubimein ratasten muodon,
jotka levittivät siipensä ja peittivät Herran liitonarkin. 19
Kaikki nämät kirjoitettuina Herran kädeltä, joka minun antoi
ymmärtää kaikkein töiden muodon. 20 Ja David sanoi
pojallensa Salomolle: ole vahva ja miehuullinen, ja tee
niin, älä pelkää, älä myös hämmästy; sillä Herra Jumala
minun Jumalani on sinun kanssas, ja ei ota kättänsä pois
sinulta, eikä hylkää sinua, siihenasti ettäs kaiken viran työt
Jumalan huoneessa päättänyt olet. 21 Ja katso, pappein
ja Leviläisten järjestykset pitää oleman kaikessa Jumalan
huoneen palveluksessa ja sinun kanssas on hyväntahtoisia
ja ymmärtäväisiä kaikkeen virkaan; niin myös päämiehet ja
kaikki kansa, kaikissa sinun asioissas.

29 Ja kuningas David sanoi koko joukolle: Salomon,
yhden minun pojistani, on Jumala valinnut, joka vielä
nuori ja heikko on, mutta työ on suuri; sillä ei se ole
ihmisen asumasia, vaan Herran Jumalan. **2** Ja minä olen
kaikesta voimastani valmistanut Jumalani huoneelle kultaa
kultakaluiksi, hopiaa hopiaisiksi, vaskea vaskisiksi, rautaa
rautaisiksi, puita puuaseiksi, ja onikin kiviä, kiinniliitetyitä
rubineja, monen-pilkullisia kiviä, ja kaikkinaisia kalliita kiviä,
ja marmorikiviä sangen paljon. **3** Ja olen vielä antanut
hyvästä tahdostani Jumalani huoneesen mitä minun omani
on, kultaa ja hopiaa, ylitse sen kaiken, minkä minä olen
valmistanut pyhän huoneesen: **4** Kolmetuhatta leiviskää
ophirin kultaa ja seitsemäntuhatta leiviskää puhdasta hopiaa,
silata huonetten seiniä, **5** Kultaa kultaisiin, ja hopiaa hopiaisiin
ja kaikkinaisiin töihin, tekiäin käden kautta. Ja kuka on
hyväntahtoinen täyttämään kättänsä tänäpänä Herralle?
6 Niin isäin päämiehet ja Israelin sukukuntain päämiehet,
niin myös tuhanten ja satain päämiehet, ja kuninkaan
töiden päämiehet olivat hyväntahtoiset, **7** Ja antoivat
Jumalan huoneen palvelukseen viisituhatta leiviskää kultaa,
ja kymmenentuhatta kultapenninkiä, ja kymmenentuhatta
leiviskää hopiaa, kahdeksantoistakymmentä tuhatta leiviskää
vaskea, ja satatuhatta leiviskää rautaa. **8** Ja joiden tyköä
kiviä löydettiin, ne he antoivat Herran huoneen tavaroihin,
Jehielin Gersonilaisen käden alle. **9** Ja kansa iloitsi, että
he niin hyvästä tahdosta antoivat; sillä he antoivat Herralle
vaasta sydämestä, vapaasta tahdostansa. Ja kuningas
David oli myös sangen suuresti iloissansa. **10** Ja David
kiitti Herraa kaiken kansan edestä ja sanoi: kiitetty ole
sinä Herra, Israelin meidän isämme Jumala ijankaikkisesta
ijankaikkiseen! **11** Sillä sinun, Herra, on suuruus, ja voima,
ja kunnia, ja voitto, ja kiitos; sillä kaikki, mitä taivaassa ja
maan päällä on, se on sinun. Sinun Herra on valtakunta, ja
sinä olet korotettu kaikkein päämiesten ylitse. **12** Rikkaus ja
kunnia ovat sinun edessäs, ja sinä hallitset kaikki kappaleet,
ja sinun kädessäs on väki ja voima: sinun kädessäs on kaikki
suureksi ja väkeväksi tehdä. **13** Ja nyt meidän Jumalamme!
me kiitämme sinua, ja ylistämme sinun kunnias nimeä. **14**
Sillä mikä minä olen, ja mikä on minun kansani, että me
olemme niin paljon voineet antaa hyvällä mielellä, niinkuin
se nyt tapahtuu? sillä se on kaikki sinulta tullut, ja sinun
kädestäs olemme me antaneet sinulle sen. **15** Sillä me
olemme muukalaiset ja oudot sinun edessäs, niinkuin kaikki
meidän isämmekin: meidän ikämme on maan päällä niinkuin
varjo, ja ei täällä ole yhtään viipymystä. **16** Herra meidän
Jumalamme! kaikki tämä kalun paljous, jonka me olemme
valmistaneet sinun pyhälle nimelles rakentaa huonetta, se
on kaikki tullut sinun kädestäs, ja ne ovat kaikki sinun. **17**
Minun Jumalani! minä tiedän, ettäs tutkistelet sydämen ja
tahdot vakuutta. Sentähden olen myös minä kaikki nämät
yksivakaisesta sydämestä antanut vapaalla mielellä. Ja minä
näin nyt ilolla tämän sinun kansas, joka tässä on, että se on
hyvällä mielellä sinulle antanut. **18** Herra meidän isäimme
Abrahamin, Isaakin ja Israelin Jumala! pidä ijankaikkisesti
tämänkaltainen mieli ja tahto kansas sydämessä, ja valmista
heidän sydämensä sinun tykös. **19** Ja pojalleni Salomolle
anna täydellinen sydän pitämään sinun käskys, todistukses
ja säätys, niin että hän ne kaikki tekis ja rakentais tämän
asuinsian, jonka minä olen valmistanut. **20** Ja David sanoi
kaikelle kansalle: kiittäkäät Herraa teidän Jumalaanne! ja
kaikki kansa kiitti Herraa isäinsä Jumalaa, kumarsivat ja
rukoilivat Herraa ja kuningasta, **21** Ja he uhrasivat Herralle
uhrin, ja toisena päivänä uhrasivat he polttouhrin Herralle,
tuhannen mullia, tuhannen oinasta, tuhannen karitsaa, ja
heidän juomauhrinsa, ja monta muuta uhria kaiken Israelin
edessä. **22** Ja he söivät ja joivat sinä päivänä sangen suurella
ilolla Herran edessä, ja tekivät Salomon Davidin pojan toisen
kerran kuninkaaksi ja voitelivat hänen Herralle hallitsiaksi ja
Zadokin papiksi. **23** Ja niin Salomo istui Herran istuimelle
kuninkaaksi isänsä Davidin siaan, ja oli onnellinen; ja koko
Israel oli hänelle kuuliainen. **24** Niin myös kaikki päämiehet ja
voimalliset, ja kaikki kuningas Davidin lapset antoivat itsensä
kuningas Salomon alle. **25** Ja Herra teki Salomon enemmin
ja enemmin suuremmaksi kaiken Israelin edessä, ja antoi
hänelle kuuluisan valtakunnan, jonkakaltaista ei yhdelläkään
kuninkaalla Israelissa hänen edellänsä ole ollut. **26** Ja niin
oli David, Isain poika, koko Israelin kuningas. **27** Mutta
aika, jonka hän oli Israelin kuninkaana, oli neljäkymmentä
ajastaikaa. Hebronissa hän hallitsi seitsemän ajastaikaa
ja Jerusalemissa kolmeneljättäkymmentä. **28** Ja hän kuoli
hyvällä ijällä, ravittuna elämästä, rikkaudesta ja kunniasta; ja
hänen poikansa Salomo tuli kuninkaaksi hänen siaansa. **29**
Mutta kuningas Davidin teot ensimäiset ja viimeiset, katso,
ne ovat kirjoitetut näkiän Samuelin teoissa, ja prophetan
Natanin teoissa, ja näkiän Gadin teoissa, **30** Kaiken hänen
valtakuntansa, väkevyytensä ja aikainsa kanssa, jotka hänen
ja Israelin, ja kaikkein maan valtakuntain aikana kuluneet
ovat.

2 Aikakirja

1 Ja Salomo Davidin poika vahvisti itsensä valtakuntaansa;
ja Herra hänen Jumalansa oli hänen kanssansa ja teki
hänen aina suuremmaksi. **2** Ja Salomo puhui koko Israelin
kanssa tuhanten ja satain päämiesten kanssa, tuomarein
ja kaikkien esimiesten kanssa Israelissa, ja ylimmäisten
isäin kanssa. **3** Ja he menivät, sekä Salomo että koko
joukko korkeudelle, joka oli Gibeonissa; sillä siellä oli
Jumalan seurakunnan maja, jonka Moses Herran palvelia
teki korvessa. **4** Mutta Jumalan arkin oli David vienyt
Kirjatjearimista sinne, johon David oli sille sian valmistanut;
sillä hän oli rakentanut sille majan Jerusalemissa. **5** Ja
vaskialttari, jonka Betsaleel Urin poika Hurin pojan poika
rakentanut oli, oli siellä Herran asuinsian edessä. Ja Salomo
ja koko joukko etsivät sitä. **6** Ja Salomo nousi sinne ylös
vaskialttarin tykö Herran eteen, joka siellä seurakunnan
majassa oli, ja uhrasi sen päällä tuhannen polttouhria. **7**
Sinä yönä ilmestyi Jumala Salomolle ja sanoi hänelle: ano,
mitä minä sinulle antaisin. **8** Ja Salomo sanoi Jumalalle:
sinä olet tehnyt suuren armon isälleni Davidille, ja olet
tehnyt minun hänen siaansa kuninkaaksi: **9** Olkoon nyt,
Herra Jumala, sanas totinen minun isälleni Davidille; sillä
sinä olet tehnyt minun niin paljon kansan kuninkaaksi,
kuin tomua on maan päällä; **10** Niin anna minulle nyt taito
ja ymmärrys, käydäkseni tämän kansan edessä ulos ja
sisälle; sillä kuka voi tuomita tätä suurta kansaas? **11** Niin
sanoi Jumala Salomolle: että se on sinun mielessäs, ja et
anonut rikkautta, tavaraa eli kunniaa, eli vihamiestes sieluja,
etkä anonut pitkää ikää, vaan anoit taitoa ja ymmärrystä,
tuomitakses minun kansaani, joiden kuninkaaksi minä olen
sinun pannut; **12** Niin olkoon sinulle taito ja ymmärrys
annettu: vielä sitte annan minä sinulle rikkautta, ja tavaraa
ja kunniaa, niin ettei sinun vertaistas kuningasten seassa
ennen sinua ole ollut, eikä myös sinun jälkees tule. **13** Ja
Salomo tuli korkeudelta, joka oli Gibeonissa, Jerusalemiin,
seurakunnan majasta, ja hallitsi Israelia. **14** Ja Salomo
kokosi itsellensä rattaita ja hevosmiehiä, niin että hänellä
oli neljäsataa toistatuhatta ratasta ja kaksitoistakymmentä
tuhatta hevosmiestä, ja antoi heidän olla rataskaupungeissa
ja kuninkaan tykönä Jerusalemissa. **15** Ja kuningas toimitti
niin että hopiaa ja kultaa oli Jerusalemissa niin paljo kuin
kiviäkin, ja sedripuita kuin metsäfikunapuitakin laaksoissa.
16 Ja Salomolle vietiin hevosia Egyptistä ja kudotuskaluja.
Ja kuninkaan kauppamiehet ostivat ne kudotuskalut. **17**
Ja he menivät ylös ja veivät ne Egyptistä, ja jokainen
ratas maksoi kuusisataa hopiapenninkiä, ja hevonen sata ja
viisikymmentä. Ja niin vietiin niitä myös kaikkein Hetiläisten
ja Syrian kuninkaiden tykö heidän kättensä kautta.

2 Ja Salomo aikoi rakentaa Herran nimelle huoneen ja
myös valtakunnallensa huonetta. **2** Ja Salomo luki
seitsemänkymmentä tuhatta miestä kuormain kantajiksi ja
kahdeksankymmentä tuhatta hirtten hakkaajiksi vuorille, ja
kolmetuhatta ja kuusisataa teettäjää heidän ylitsensä. **3** Ja
Salomo lähetti kuningas Hiramin tykö Tyroon ja käski hänelle
sanoa: niinkuin sinä minun isäni Davidin kanssa teit ja lähetit
hänelle sedripuita, rakentaaksensa itsellensä huonetta, jossa
hänen asuman piti: **4** Katso, minä rakennan Herran minun
Jumalani nimelle huoneen, että se hänelle pyhitettäisiin,
suitsutettaa hyvän hajun uhria hänen edessänsä, ja aina
valmistettaa näkyleipiä ja polttouhria, aamulla ja ehtoolla,
lepopäivinä ja uusilla kuilla, ja Herran meidän Jumalamme
juhlina: ijankaikkisesti pitää tämä oleman Israelin edessä.
5 Ja huone, jonka minä rakennan, pitää oleman suuri;
sillä meidän Jumalamme on suurempi kaikkia jumalia. **6**
Mutta kuka on niin voimallinen, että hän rakentaa hänelle
huoneen? sillä taivaat ja taivasten taivaat ei taida käsittää
häntä: mikä siis minä olen rakentamaan hänelle huonetta?
mutta ainoastaan suitsuttamaan hänen edessänsä. **7** Niin
lähetä nyt minulle taitava mies työtä tekemään kullasta,
hopiasta, vaskesta, raudasta, purpurasta, tulipunaisista ja
sinisistä villoista, ja joka taitaa kaivaa, taitavain kanssa, jotka
minun tykönäni ovat Juudassa ja Jerusalemissa, jotka minun
isäni David on valmistanut. **8** Ja lähetä minulle sedripuita
ja honkia, ja Heben puita Libanonista; sillä minä tiedän
sinun palvelias taitavan hakata puita Libanonissa. Ja katso,
minun palveliani pitää oleman sinun palveliais kanssa, **9**
Että he valmistaisivat minulle paljon puita; sillä huone, jonka
minä rakennan, pitää oleman suuri ja ihmeellinen. **10** Ja
katso, minä annan sinun palvelioilles, hirsimiehille, jotka puita
hakkaavat, kaksikymmentä tuhatta koria survottuja nisuja,
kaksikymmentä tuhatta koria ohria, ja kaksikymmentä tuhatta
batia viinaa, ja kaksikymmentä tuhatta batia öljyä. **11** Ja Hiram
Tyron kuningas vastasi kirjoituksella ja lähetti Salomolle:
koska Herra rakastaa kansaansa, on hän sinun tehnyt heidän
kuninkaaksensa. **12** Ja Hiram sanoi vielä: kiitetty olkoon
Herra Israelin Jumala, joka taivaan ja maan tehnyt on, että
hän on antanut kuningas Davidille viisaan, toimellisen ja
ymmärtäväisen pojan, joka Herralle huoneen rakentaa ja
valtakunnallensa huoneen! **13** Niin lähetän minä nyt taitavan
ja toimellisen miehen, jolla ymmärrys on, nimittäin Huramabin,
14 Joka on vaimon poika Danin tyttäristä, ja hänen isänsä on
ollut Tyrolainen; hän taitaa työtä tehdä kullasta, hopiasta,

vaskesta, raudasta, kivestä, puusta, purpurasta, sinisistä
villoista, kalliista liinasta, tulipunaisesta, ja kaikkinaisia
kaivaa, ja ajatella ylös kaikkinaisia taitavasti, mitä hänen
eteensä pannaan, sinun taitavais kanssa ja herrani kuningas
Davidin sinun isäs taitavain kanssa. 15 Niin lähettäkään nyt
herrani nisuja, ohria, öljyä ja viinaa palvelioillensa, niinkuin
hän on sanonut; 16 Niin me hakkaamme puita Libanonissa
kaiketi niin paljon kuin sinä tarvitset, ja viemme ne merelle
lautoilla Japhoon; anna sinä ne noutaa sieltä Jerusalemiin.
17 Ja Salomo luki kaikki muukalaiset Israelin maalla, sen
luvun jälkeen, kuin hänen isänsä David ne luki; ja siellä
löydettiin sata ja viisikymmentä tuhatta, kolmetuhatta ja
kuusisataa. 18 Ja hän asetti niistä seitsemänkymmentä
tuhatta vetäjiksi ja kahdeksankymmentä tuhatta hakkaajiksi
vuorella, ja kolmetuhatta ja kuusisataa teettäjiksi, joiden
kansaa piti teettämän.

3 Ja Salomo rupesi rakentamaan Herran huonetta
Jerusalemissa, Morian vuorelle, joka Davidille hänen
isällensä neuvottu oli, Davidin paikkaan, jonka hän oli
valmistanut Ornanin Jebusilaisen luvaan. 2 Ja hän
rupesi rakentamaan toisena kuukautena, toisena päivänä,
neljäntenä valtakuntansa vuonna. 3 Ja Salomo laski
perustuksen, Jumalan huonetta rakentaa, ensisti pituudelle
kuusikymmentä kyynärää, ja leveydelle kaksikymmentä
kyynärää; 4 Mutta esihuoneen pituudelta huoneen leveyden
jälkeen kaksikymmentä kyynärää, ja korkeus oli sata ja
kaksikymmentä kyynärää; ja hän silasi sen sisältä puhtaalla
kullalla. 5 Mutta suuren huoneen peitti hän hongalla ja
silasi sen päältä parhaalla kullalla, ja teki siihen päälle
palmuin ja käädyin kaltaiset työt, 6 Ja peitti huoneen
kalliilla kivillä kaunistukseksi; ja kulta oli Parvaimin kulta.
7 Ja hän silasi huoneen kaaret, pihtipielet, seinät ja ovet
kullalla, ja antoi leikata Kerubimeja seiniin. 8 Teki hän myös
kaikkein pyhimmän huoneen, jonka pituus oli kaksikymmentä
kyynärää, huoneen leveyden jälkeen, ja hänen leveytensä
oli kaksikymmentä kyynärää, ja silasi sen parhaalla kullalla,
kuudellasadalla leiviskällä. 9 Niin myös nauloihin antoi
hän viisikymmentä sikliä kultaa, painon jälkeen; ja silasi
salit kullalla. 10 Niin teki hän myös kaikkein pyhimpään
huoneeseen kaksi Kerubimia liikkeillä olevalla teolla; ja
he silasivat ne kullalla. 11 Ja pituus oli Kerubimein siivillä
kaksikymmentä kyynärää; niin että yksi siipi oli viisi kyynärää
ja ulottui huoneen seinään, ja toinen siipi oli myös viisi
kyynärää ja ulottui hamaan toisen Kerubimin siipeen. 12 Niin
myös oli toisen Kerubimin siipi viisi kyynärää pitkä ja ulottui
huoneen seinään, ja toinen siipi myös oli viisi kyynärää
pitkä ja riippui toisessa Kerubimin siivessä; 13 Niin että
nämät Kerubimein siivet olivat levitettyinä kaksikymmentä
kyynärää leveydelle; ja ne seisoivat jalkainsa päällä, ja heidän
kasvonsa olivat käännetyt huoneesen päin. 14 Hän teki
myös esiripun sinisistä, purpuraisista ja tulipunaisista villoista
ja kalliista liinasta, ja teki Kerubimit siihen päälle. 15 Ja hän
teki huoneen eteen kaksi patsasta, viisineljättäkymmentä
kyynärää korkiaksi, ja niiden päälle kruunun viisi kyynärää
korkian, 16 Ja käädyin kaltaiset työt kuoriin, ja sovitti ne
patsasten päälle, ja teki sata granatin omenaa, ja asetti ne
käädytekoin päälle. 17 Ja pystytti patsaat templin eteen,
yhden oikialle ja toisen vasemmalle puolelle, ja kutsui sen
nimen, joka oikialla puolella oli, Jakin, ja sen nimen, joka
vasemmalla puolella oli, Boas.

4 Ja hän teki myös vaskisen alttarin, kaksikymmentä
kyynärää pitkän ja kaksikymmentä kyynärää leviän,
ja kymmenen kyynärää korkian. 2 Ja hän teki valetun
meren, kymmenen kyynärää leviän toisesta reunasta niin
toiseen, ympyriäiseksi, viisi kyynärää korkian; ja juonne
kävi ympäri, kolmekymmentä kyynärää pitkä. 3 Ja härkäin
kuvat olivat sen alla, kiertäen sitä yltympäri; kymmenen
kyynärää, piiritti ne meren ympärinsä, kaksi riviä valettuja
härkiä oli siinä samaa valantoa kuin sekin. 4 Ja se seisoi
kahdentoistakymmenen härjän päällä, että kolme kääntyivät
heistä pohjoiseen päin, kolme länteen, kolme etelään ja
kolme itään päin, ja meri oli ylhäällä heidän päällänsä,
ja kaikki heidän takaiset puolensa olivat sisälle päin. 5
Ja se oli kämmenen leveyttä paksu, ja hänen reunansa
niinkuin maljan reuna ja kuin kukoistava kukkainen, ja se
veti kolmetuhatta batia. 6 Ja hän teki kymmenen kattilaa,
ja pani niistä viisi oikialle puolelle ja viisi vasemmalle, että
niissä pestäisiin kaikkia niitä, kuin polttouhriksi tarvittiin, ja
niihin heitettäisiin; mutta meren, pappein pestä itsensä. 7 Ja
hän teki myös kymmenen kultaista kynttilänjalkaa, niinkuin
ne oleman piti, ja pani templiin, viisi oikialle puolelle ja
viisi vasemmalle. 8 Ja hän teki kymmenen pöytää ja pani
templiin, viisi oikialle ja viisi vasemmalle puolelle; ja hän teki
sata kultaista maljaa. 9 Hän teki myös pappein esihuoneen
ja suuren esihuoneen, ja esihuoneen ovet, ja silasi ovet
vaskella, 10 Ja pani meren oikialle sivulle, itään ja etelään
päin. 11 Ja Huram teki patoja, lapioita ja maljoja. Ja niin
Huram lopetti sen työn, jonka hän teki kuningas Salomolle
Jumalan huoneesen: 12 Kaksi patsasta, ja kaksi ympyriäistä
kruunua kahden patsaan päällä, ja kaksi verkkoa peittämään
kahta ympyriäistä kruunua, jotka patsasten päässä olivat. 13
Ja neljäsataa granatin omenaa oli niiden kahden verkon

päällä, kaksi riviä granatin omenia kunkin verkon päällä,
peittämään kahta ympyriäistä kruunua, jotka olivat patsasten
päässä. 14 Ja hän teki istuimia, teki myös kattiloita istuinten
päälle, 15 Ja meren ja kaksitoistakymmentä härkää sen
alle; 16 Siihen myös patoja, lapioita ja hankoja; ja kaikki
heidän astiansa teki Huramabi kuningas Salomolle Herran
huoneeseen puhtaasta vaskesta. 17 Jordanin kedolla antoi
kuningas ne valaa savisessa töyrässä, Sukkotin ja Saredatan
vaiheella. 18 Ja Salomo teki kaikki nämät astiat suuressa
paljoudessa; sillä ei vasken painoa kysytty. 19 Ja Salomo teki
kaikki astiat Jumalan huoneesen, niin myös kultaisen alttarin
ja pöydät, näkyleipiä pidettää, 20 Kynttiläjalat lamppuinensa
puhtaasta kullasta, palamaan kuorin edessä soveliaasti, 21
Ja kukkaiset ja lamput, ja kynttilän niistimet olivat kullasta:
ne olivat kokonansa kullasta; 22 Ja veitset, maljat, lusikat
ja sammuttimet olivat puhtaasta kullasta, ja läpikäytävä, ja
hänen ovensa sisimäiseltä puolelta sitä kaikkein pyhintä, ja
ovet templin huoneesen olivat kullasta.

5 Ja kuin kaikki työ täytettiin minkä Salomo teki Herran
huoneesen, niin antoi Salomo sinne tuottaa kaikki,
mitä hänen isänsä David pyhittänyt oli: hopian, kullan,
ja kaikki astiat, ja pani ne Jumalan huoneen tavarain
sekaan. 2 Silloin kutsui Salomo kaikki vanhimmat Israelissa
kokoon, ja kaikki sukukuntain päämiehet, Israelin lasten
isäin esimiehet, Jerusalemiin, tuomaan Herran liitonarkkia
Davidin kaupungista, se on Zion. 3 Ja kaikki Israelin
miehet kokoontuivat kuninkaan tykö juhlapäivinä, joka oli
seitsemäntenä kuukautena. 4 Ja kaikki vanhimmat Israelista
tulivat; ja Leviläiset nostivat arkin ylös, 5 Ja kantoivat arkin
ylös ja seurakunnan majan, ja kaikki pyhät astiat, jotka
majassa olivat: ne kantoivat papit ja Leviläiset ylös. 6 Mutta
kuningas Salomo ja kaikki Israelin kokous, joka oli tullut
kokoon hänen tykönsä arkin eteen, uhrasivat lampaita ja
härkiä niin monta, ettei yksikään lukea eli laskea taitanut.
7 Ja papit kantoivat Herran liitonarkin siallensa huoneen
kuoriin, kaikkein pyhimpään, Kerubimein siipein alle. 8 Niin
että Kerubimit levittivät siipensä arkin paikan päälle. Ja
Kerubimit peittivät arkin korentoinensa ylhäältä päin. 9 Mutta
korennot olivat niin pitkät, että niiden päät näkyivät kuorin
eteen arkista, mutta ei heitä ulkoiselta puolelta näkynyt;
ja ne ovat siellä tähän päivään asti. 10 Ja arkissa ei ollut
muuta mitään, vaan kaksi taulua, jotka Moses oli sinne
pannut Horebissa, Herran tehdessä liittoa Israelin lasten
kanssa, kuin he Egyptistä läksivät. 11 Ja tapahtui, kuin papit
tulivat pyhästä ulos; (sillä kaikki papit, jotka silloin läsnä
olivat, pyhittivät itsensä, niin ettei heidän järjestyksestänsä
eroitusta pitänyt pidettämän. 12 Ja Leviläiset veisaajat
kaikki Asaphin, Hemanin, Jedutunin, ja heidän lapsensa
ja veljensä, olivat puetetut kalliilla liinavaatteella, soittivat
symbaleilla, psaltareilla, harpuilla, ja seisoivat itään päin
alttaria, ja heidän tykönänsä sata ja kaksikymmentä pappia,
jotka puhalsivat vaskitorviin). 13 Ja soittajain ja veisaajain
ääni kuului soveliaasti yhteen niinkuin yhden ääni, kiittäin ja
kunnioittain Herraa; ja kuin vaskitorven, symbalein ja muiden
harppuin ääni hänensä korotti, kiittäissä Herraa, että hän
on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy ijankaikkiseen, silloin
Herran huone täytettiin pilvellä, 14 Niin ettei papit saaneet
seisoa ja palvella pilven tähden; sillä Herran kunnia täytti
Jumalan huoneen.

6 Silloin sanoi Salomo: Herra on sanonut tahtovansa asua
pimeydessä. 2 Minä tosin rakensin sinulle asuinhuoneen ja
sian asuakses ijankaikkisesti. 3 Ja kuningas käänsi kasvonsa
ja siunasi koko Israelin joukkoa; ja kaikki Israelin joukko
seisoi. 4 Ja hän sanoi: kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala,
joka suullansa on puhunut isälleni Davidille, ja kädellänsä
täyttänyt, sanoen: 5 Siitä päivästä, jona minä kansani Egyptin
maalta johdatin, en ole minä yhtään kaupunkia valinnut
kaikista Israelin sukukunnista, rakentaakseni huonetta minun
nimeni asuinsiaksi, enkä ole yhtään miestä valinnut kansani
Israelin hallitsiaksi; 6 Vaan Jerusalemin olen minä valinnut
nimeni asuinsiaksi. Ja Davidin olen minä valinnut kansani
Israelin päälle. 7 Ja kuin isäni David aikoi rakentaa Herran
Israelin Jumalan nimelle huonetta, 8 Sanoi Herra isälleni
Davidille: sinä olet aikonut rakentaa minun nimelleni huonetta:
sinä olet hyvin tehnyt, ettäs sitä olet aikonut; 9 Ei kuitenkaan
pidä sinun rakentaman sitä huonetta, vaan poikas, joka
kupeistas tuleva on, rakentaa minun nimelleni huoneen. 10
Niin on Herra vahvistanut sanansa, jonka hän puhunut on;
sillä minä olen tullut isäni Davidin siaan, ja istun Israelin
istuimella, niinkuin Herra sanonut on, ja olen rakentanut
huoneen Herran Israelin Jumalan nimelle. 11 Ja minä olen
pannut sinne arkin, jossa Herran liitto on, jonka hän Israelin
lasten kanssa tehnyt oli. 12 Ja hän seisoi Herran alttarin
edessä, koko Israelin kokouksen läsnä ollessa, ja ojensi
kätensä. 13 Sillä Salomo oli tehnyt vaskikattilan ja pannut sen
keskelle esihuonetta, viisi kyynärää pitkäksi ja viisi kyynärää
leviäksi, ja kolme kyynärää korkiaksi. Sen tykönä seisoi hän
ja lankesi polvillensa kaiken Israelin kokouksen edessä, ja
ojensi kätensä taivaasen päin, 14 Ja sanoi: Herra Israelin
Jumala! ei ole yhtään jumalaa sinun vertaistas, taivaissa eli
maassa: sinä joka pidät liiton ja laupiuden palveliais kanssa,
jotka sinun edessäs vaeltavat kaikesta sydämestänsä. 15

Sinä olet pitänyt palvelialles Davidille minun isälleni, mitäs
hänelle puhunut olet: suullas olet sinä sen puhunut ja
kädelläs täyttänyt, niinkuin se tänäpäivänä tapahtunut on. 16
Nyt Herra Israelin Jumala, pidä palvelialles Davidille minun
isälleni, mitäs hänelle puhunut olet ja sanonut: ei sinusta
pidä puuttuman mies minun edessäni, joka Israelin istuimella
istuu: ainoastaan että sinun poikas kätkevät tiensä; että
he vaeltavat minun laissani, niinkuin sinä minun edessäni
vaeltanut olet. 17 Nyt Herra Israelin Jumala, anna sanas
tosi olla, jonka sinä palvelialles Davidille puhunut olet. 18
Sillä luuletko Jumalan asuvan ihmisten tykönä maassa?
katso, taivas ja taivasten taivaat ei käsitä sinua: kuinkasta
se huone sen tekis; jonka minä rakentanut olen? 19 Mutta
käännä sinuas, Herra minun Jumalani, sinun palvelias
rukoukseen ja hänen anomisensa puoleen, kuulemaan
sitä anomusta ja rukousta, jonka sinun palvelias rukoilee
sinun edessäs! 20 Ja että sinun silmäs olisivat avoinna
tämän huoneen puoleen yötä ja päivää, sitä paikkaa päin,
jostas sanonut olet, tahtovas asettaa sinun nimes sinne ja
kuulevas sen rukouksen, jonka sinun palvelias siinä paikassa
rukoileva on. 21 Niin kuule nyt palvelias ja kansas Israelin
rukous, jonka he tässä paikassa rukoilevat, ja kuule se sinun
asumises paikasta taivaista, ja koska sinä sen kuulet, niin ole
armollinen. 22 Jos joku rikkoo lähimmäistänsä vastaan, ja
vala pannaan hänen eteensä, jonka hänen vannoman pitää,
ja se vala tulee sinun alttaris eteen tässä huoneessa; 23
Että sinä kuulisit taivaissa ja saattaisit palvelioilles oikeuden,
kostaisit jumalattomalle ja antaisit hänen tiensä tulla hänen
päänsä päälle, julistaen vanhurskaan vanhurskaaksi ja
antaen hänelle hänen vanhurskautensa jälkeen. 24 Jos
kansas Israel vihollisiltansa lyödään, että he sinua vastaan
rikkoneet ovat, ja he kääntävät itsensä, tunnustaen sinun
nimes, rukoilevat ja anteeksi anovat sinun edessäs tässä
huoneessa; 25 Että sinä kuulisit taivaissa, ja olisit kansas
Israelin synneille armollinen, ja antaisit heidän tulla jälleen
siihen maahan, jonka heille ja heidän isillensä antanut olet.
26 Jos taivas suljettu on, niin ettei sada, että he sinua
vastaan rikkoneet ovat, ja he rukoilevat tässä paikassa ja
tunnustavat sinun nimes, kääntyen synneistänsä, sitte kuin
sinä heitä kurittanut olet; 27 Että kuulisit taivaissa, ja olisit
palveliais ja kansas Israelin rikokselle armollinen, koskas
heille olet osoittanut hyvän tien, jota heidän vaeltaman
pitää, ja antaisit sateen maalle, jonka kansalles antanut
olet perinnöksi. 28 Kuin kallis aika tulee maalle, eli rutto
tulee, eli kuivuus, ruoste, heinäsirkat eli jyvämadot tulevat;
taikka jos heidän vihollisensa piirittävät maakunnassa heidän
porttinsa, eli kaikkinainen vaiva taikka sairaus tulee: 29
Kaikki rukoukset, kaikki anomiset, jotka kaikki ihmiset, kaikki
sinun kansas Israel, pitävät, koska kukin rangaistuksensa
ja murheensa tuntee ja ojentaa kätensä tämän huoneen
puoleen; 30 Että kuulisit taivaista asumasias istuimelta,
ja olisit armollinen, antaen jokaiselle kaiken hänen tiensä
jälkeen, sen jälkeen kuin sinä tunnet hänen sydämensä; sillä
sinä ainoastaan tunnet ihmisten lasten sydämet; 31 Että he
pelkäisivät sinua, ja vaeltaisivat sinun teissäs joka päivä, niin
kauvan kuin he elävät sillä maalla, jonka meidän isillemme
antanut olet. 32 Ja jos myös joku muukalainen, joka ei
ole sinun kansastas Israelista, tulee vieraalta maalta sinun
suuren nimes ja voimallisen kätes, ja ojennetun käsivartes
tähden, ja tulee ja rukoilee tässä huoneessa; 33 Ettäs kuulisit
taivaista asumises istuimelta, ja tekisit kaiken sen, jota
muukalainen sinulta anoo; että kaikki kansat maan päällä
tuntisivat sinun nimes ja pelkäisivät sinua niinkuin kansas
Israel, ja tietäisivät, että sinun nimeäs avuksihuudetaan
tässä huoneessa, jonka minä rakentanut olen. 34 Jos
sinun kansas lähtee sotaan vihollistansa vastaan sitä tietä,
jotas heitä lähettävä olet, ja he rukoilevat sinua sillä tiellä,
sitä kaupunkia päin, jonkas valinnut olet, ja sen huoneen
puoleen, jonka minä sinun nimelles rakentanut olen; 35
Ettäs kuulisit heidän rukouksensa ja anomisensa taivaista, ja
auttaisit heitä heidän oikeuteensa. 36 Kuin he rikkovat sinua
vastaan (sillä ei yhtään ihmistä ole, joka ei syntiä tee), ja
sinä vihastut heidän päällensä, ja annat heitä vihamiestensä
alle, vietäviksi vankina johonkuhun maahan kauvas eli lähes;
37 Ja he tekevät sydämestänsä parannuksen siinä maassa,
jossa he vankina ovat, ja he kääntyvät, ja rukoilevat sinua
vankeutensa maalla ja sanovat: me olemme rikkoneet, väärin
tehneet ja olleet jumalattomat; 38 Ja kääntyvät sinun tykös
kaikesta sydämestänsä, ja kaikesta sielustansa vankeutensa
maalla, jossa heitä vankina pidetään, ja he rukoilevat sillä
tiellä maansa puoleen, jonka heidän isillensä antanut olet,
ja sitä kaupunkia päin, jonka valinnut olet, ja sen huoneen
puoleen, jonka minä nimelles rakentanut olen; 39 Ettäs
kuulisit heidän rukouksensa ja anteeksi anomisensa taivaista
asumasias istuimelta, ja auttaisit heitä oikeuteensa, ja olisit
kansalles armollinen, jotka sinua vastaan syntiä tehneet ovat.
40 Niin anna nyt, minun Jumalani, sinun silmäs avoinna olla,
ja sinun korvas ottakoon vaarin rukouksesta tässä paikassa.
41 Niin nouse nyt, Herra Jumala, sinun lepoos, sinä ja sinun
voimas arkki: anna pappis, Herra Jumala, olla puetettuna
autuudella, ja anna pyhäs iloita hyvyydessä. 42 Herra
Jumala! älä käännä pois sinun voideltus kasvoja: muista sen
armon päälle, jonka sinä Davidille sinun palvelialles lupasit!

7 Ja kuin Salomo oli päättänyt rukouksensa, lankesi tuli
taivaasta ja kulutti polttouhrit ja muut uhrit, ja Herran
kunnia täytti huoneen, 2 Niin ettei papit saaneet mennä
Herran huoneesen, sillä Herran kunnia täytti Herran huoneen.
3 Ja kaikki Israelin lapset näkivät tulen alas lankeevan,
ja Herran kunnian huoneen ylitse, ja kumarsivat kasvoilla
maahan permannolla, rukoilivat ja kiittivät Herraa, että hän
on hyvä ja hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 4 Ja
kuningas ja kaikki kansa uhrasivat uhria Herran edessä. 5
Ja kuningas Salomo uhrasi uhriksi kaksikolmattakymmentä
tuhatta härkää, sata ja kaksikymmentä tuhatta lammasta;
ja he vihkivät Jumalan huoneen, kuningas ja kaikki kansa.
6 Mutta papit seisoivat vartioissansa ja Leviläiset Herran
veisun kanteleissa, jotka kuningas David oli antanut tehdä
Herraa kiitettää, että hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti,
niinkuin David kiitti heidän kättensä kautta. Ja papit puhalsivat
vaskitorviin heidän kohdallansa, ja koko Israel seisoi. 7
Ja Salomo pyhitti keskikartanon, joka Herran huoneen
edessä oli, että hän oli siellä tehnyt polttouhrit ja kiitosuhrin
lihavuuden; sillä vaskialttari, jonka Salomo oli antanut tehdä,
ei vetänyt kaikkia polttouhria, ruokauhria ja lihavuutta. 8
Ja Salomo piti siihen aikaan juhlaa seitsemän päivää, ja
koko Israel hänen kanssansa, sangen suuri kansanpaljous,
Hematin rajasta Egyptin ojaan asti; 9 Ja piti kahdeksantena
päivänä päätösjuhlan, sillä he pitivät alttarin vihkimistä
seitsemän päivää ja juhlaa myös seitsemän päivää. 10 Mutta
kolmannella päivällä kolmattakymmentä seitsemännellä
kuukaudella laski hän kansan menemään heidän majoillensa,
iloiten ja hyvässä mielessä siitä hyvyydestä, jonka Herra
Davidille ja Salomolle ja kansallensa Israelille tehnyt oli.
11 Ja näin päätti Salomo Herran huoneen ja kuninkaan
huoneen, ja kaiken sen, mikä hänen mieleensä tullut oli,
tehdäksensä Herran huoneessa ja hänen huoneessansa:
sen hän onnellisesti teki. 12 Ja Herra ilmestyi Salomolle yöllä
ja sanoi hänelle: minä olen kuullut rukoukses, ja valinnut
itselleni tämän sian uhrihuoneeksi. 13 Katso, jos minä
suljen taivaan, niin ettei sada, ja katso, jos minä käsken
heinäsirkkain syödä maan, eli annan tulla ruton minun
kansani sekaan; 14 Ja minun kansani nöyryyttää itsensä,
joka minun nimeni jälkeen nimitetty on, ja he rukoilevat ja
etsivät minun kasvojani, ja kääntyvät pois pahoilta teiltänsä;
niin minä kuulen heitä taivaista, ja annan heidän syntinsä
anteeksi, ja parannan heidän maansa; 15 Niin minun silmäni
ovat auki, ja korvani ottavat heidän rukouksistansa vaarin
tässä paikassa. 16 Niin olen minä nyt valinnut ja pyhittänyt
tämän huoneen, että minun nimeni pitää oleman siinä
ijankaikkisesti, ja minun silmäni ja sydämeni pitää oleman
siellä ainiaan. 17 Ja jos sinä vaellat minun edessäni, niinkuin
sinun isäs David vaeltanut on, niin ettäs teet kaikki, mitä minä
sinulle käskenyt olen, ja pidät minun säätyni ja oikeuteni;
18 Niin minä vahvistan valtakuntas istuimen, niinkuin minä
isälles Davidille luvannut olen, sanoen: ei sinulta pidä pois
otettaman mies, joka on oleva Israelin hallitsia. 19 Mutta
jos te käännytte pois ja hylkäätte minun säätyni ja käskyni,
jotka minä teille antanut olen, menette myös ja palvelette
vieraita jumalia, ja kumarratte heitä; 20 Niin minä hävitän
heitä minun maaltani, jonka minä heille antanut olen; ja
tämän huoneen, jonka minä nimelleni pyhittänyt olen, heitän
minä pois kasvoini edestä, ja annan sen sananlaskuksi ja
jutuksi kaikkein kansain seassa. 21 Ja tätä huonetta, jota
kaikkein korkeimmaksi tullut on, pitää kaikkein, jotka käyvät
sen ohitse, hämmästymän ja sanoman: miksi Herra näin
teki tälle maalle ja tälle huoneelle? 22 Niin sanotaan: että
he hylkäsivät Herran isäinsä Jumalan, joka heidät Egyptin
maalta oli johdattanut ulos, ja olivat mielistyneet vieraisiin
jumaliin, ja rukoilleet ja palvelleet heitä; sentähden on hän
saattanut kaiken tämän pahan heidän päällensä.

8 Ja kahdenkymmenen vuoden perästä, sittekuin Salomo
rakensi Herran huoneen ja oman huoneensa, 2 Rakensi
hän myös ne kaupungit, jotka Hiram antoi Salomolle, ja antoi
Israelin lapset asua niissä. 3 Ja Salomo meni Hematsobaan,
ja sai sen allensa. 4 Rakensi hän myös Tadmorin korvessa ja
kaikki tavarakaupungit, jotka hän rakensi Hematissa. 5 Hän
rakensi myös ylimmäisen ja alimmaisen Bethoronin sangen
vahvoiksi kaupungeiksi, muureilla, porteilla ja salvoilla, 6 Ja
Baelatin ja kaikki tavarakaupungit, jotka Salomolla olivat, ja
kaikki vaunukaupungit ja ratsasmiesten kaupungit, ja kaikki
mitä ikänä Salomon mieli oli rakentaa sekä Jerusalemissa
että Libanonissa ja koko maassa, joka hänen vallassansa
oli. 7 Ja kaiken sen kansan, joka jäänyt oli Hetiläisistä,
Amorilaisista, Pheresiläisistä, Heviläisistä ja Jebusilaisista,
jotka ei Israelin lapsia olleet, 8 Ja heidän lapsensa, jotka
jäivät heistä maalle, joita Israelin lapset ei hävittäneet:
ne laski Salomo verollisiksi tähän päivään asti. 9 Mutta
Israelin lapsista ei tehnyt Salomo yhtään orjaksi työhönsä;
vaan he olivat sotamiehet, hänen huovinsa päämiehet,
hänen vaunuinsa ja hevosmiestensä päällä. 10 Ja kuningas
Salomon ylimmäiset virkamiesten päämiehet, jotka kansaa
hallitsivat, oli kaksisataa ja viisikymmentä. 11 Ja Salomo
antoi tuoda Pharaon tyttären ylös Davidin kaupungista siihen
huoneesen, jonka hän hänelle rakentanut oli; sillä hän sanoi:
emäntäni ei pidä Davidin Israelin kuninkaan huoneessa
asuman; sillä se on pyhä, että Herran arkki on siihen tullut.

12 Sitte uhrasi Salomo Herralle polttouhria Herran alttarilla,
jonka hän rakentanut oli esihuoneen eteen; 13 Kunkin uhrin
päivänänsä Moseksen käskyn jälkeen, sabbatina, uudella
kuulla ja juhlapäivinä, kolmasti vuodessa, makian leivän
juhlana, viikkojuhlana ja lehtimajan juhlana. 14 Ja hän
asetti papit heidän järjestyksissänsä heidän virkoihinsa,
niinkuin hänen isänsä David oli asettanut, ja Leviläiset heidän
vartioonsa, kiittämään ja palvelemaan pappein edessä,
senjälkeen kuin jokapäivä tarvittiin, ja portinvartiat heidän
järjestykseensä, kunkin hänen porttiinsa; sillä David Jumalan
mies oli niin käskenyt. 15 Ja ei yksikään heistä horjahtanut
kuninkaan käskyistä, jotka hän antoi papeille ja Leviläisille,
kaikissa asioissa ja tavaroissa. 16 Ja kaikki Salomon teot
tulivat valmiiksi siitä päivästä, jona Herran huone perustettu
oli, siihenasti kuin se oli täytetty; niin että Herran huone
täydellisesti valmis oli. 17 Silloin meni Salomo Etseongeberiin
ja Elotiin, meren rannalle, Edomin maalle. 18 Ja Hiram lähetti
hänelle haaksia palveliainsa kätten kautta, jotka taitavat
merimiehet olivat; ja he menivät Salomon palveliain kanssa
Ophiriin, ja toivat sieltä neljäsataa ja viisikymmentä leiviskää
kultaa ja veivät kuningas Salomolle.

9 Ja rikkaan Arabian kuningatar kuuli Salomosta sanoman,
ja tuli sangen suuren joukon kanssa Jerusalemiin, ja
kamelein kanssa, jotka kantoivat yrttejä ja paljon kultaa,
ja kalliita kiviä, koettelemaan Salomoa tapauksilla. Ja kuin
hän tuli Salomon tykö, puhui hän hänen kanssansa kaikki,
mitä hän sydämessänsä aikonut oli. 2 Ja Salomo ilmoitti
hänelle kaikki hänen sanansa; ja ei ollut mitään Salomolta
salattu, jota ei hän ilmoittanut hänelle. 3 Ja kuin rikkaan
Arabian kuningatar näki Salomon taidon ja huoneen, jonka
hän rakentanut oli, 4 Ja ruat hänen pöydällänsä, ja hänen
palveliainsa asuinsiat, niin myös hänen palveliainsa viran ja
heidän vaatteensa, hänen juomansa laskiat vaatteinensa, ja
solan, josta Herran huoneesen käytiin; niin ei hän taitanut
itsiänsä enää pitää. 5 Ja hän sanoi kuninkaalle: se on tosi,
minkä minä kuullut olen minun maalleni sinun menostas
ja taidostas; 6 Vaan en minä uskonut heidän sanojansa
ennenkuin minä itse tulin, ja minun silmäni nähneet ovat:
ja katso, ei ole minulle puoliakaan sanottu sinun suuresta
taidostas: sinulla on enempi, kuin se sanoma on, jonka minä
kuulin. 7 Autuaat ovat sinun miehes, autuaat ovat myös nämät
sinun palvelias, jotka joka hetki sinun edessäs seisovat ja
kuultelevat taitoas. 8 Herra sinun Jumalas olkoon kiitetty, joka
sinuun mielistynyt on, ja pannut sinun istuimellensa Herralle
sinun Jumalalles kuninkaaksi. Että Jumala rakastaa Israelia,
vahvistaaksensa häntä ijankaikkisesti, on hän sinun asettanut
heidän kuninkaaksensa, tekemään oikeutta ja vanhurskautta.
9 Ja hän antoi kuninkaalle sata ja kaksikymmentä leiviskää
kultaa ja ylen paljon yrttejä ja kalliita kiviä. Ja ei senkaltaisia
yrttejä ollut, kuin ne olivat, jotka rikkaan Arabian kuningatar
antoi kuningas Salomolle. 10 Veivät myös Hiramin ja
Salomon palveliat kultaa Ophirista, ja Hebenin puita ja kalliita
kiviä. 11 Ja Salomo antoi tehdä astuimet Hebenin puista
Herran huoneesen ja kuninkaan huoneesen, ja kanteleita ja
psaltareita veisaajille. Ei yhtään senkaltaista ennen ollut nähty
Juudan maalla. 12 Ja kuningas Salomo antoi rikkaan Arabian
kuningattarelle kaikkia, mitä hän pyysi ja anoi, paitsi sitä, mitä
hän kuninkaalle tuonut oli. Ja hän palasi ja matkusti omalle
maallensa palvelioinensa. 13 Ja kulta, joka vuosittain tuotiin
Salomolle, oli kuusisataa ja kuusiseitsemättäkymmentä
leiviskää. 14 Paitsi mitä kauppamiehet ja yrttein myyjät toivat.
Ja kaikki Arabian kuninkaat ja maan herrat veivät kultaa
ja hopiaa Salomolle. 15 Niin antoi kuningas Salomo tehdä
kaksisataa kilpeä parhaasta kullasta, niin että kuusisataa
kappaletta kultaa tuli jokaiseen keihääseen. 16 Teki hän
myös kolmesataa vähempää kilpeä parhaasta kullasta, niin
että kolmesataa kappaletta kultaa tuli jokaiseen kilpeen.
Ja kuningas pani ne Libanonin metsähuoneesen. 17
Ja kuningas teki suuren istuimen elephantin luista ja
kultasi sen puhtaalla kullalla. 18 Ja istuimessa oli kuusi
astuinta, ja kultainen astinlauta istuimen edessä, ja kaksi
käsipuuta molemmin puolin istuinta, ja kaksi jalopeuraa
seisoi käsipuiden tykönä, 19 Ja kaksitoistakymmentä
jalopeuraa seisoi niillä kuudella astuimella, molemmilla
puolilla; senkaltaista ei ole tehty yhdessäkään valtakunnassa.
20 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat kullasta, ja
kaikki astiat Libanonin metsähuoneessa puhtaasta kullasta;
sillä ei hopiaa miksikään luettu Salomon aikana. 21 Sillä
kuninkaan haahdet menivät Tarsikseen Hiramin palveliain
kanssa, ja tulivat kerran joka kolmantena vuotena, ja toivat
kultaa, hopiaa, elephantin luita, apinoita ja riikinkukkoja. 22
Ja kuningas Salomo tuli suuremmaksi kaikkia kuninkaita
maan päällä rikkaudessa ja viisaudessa. 23 Ja kaikki
kuninkaat maan päällä himoitsivat nähdä Salomon kasvoja
ja kuulla hänen taitoansa, jonka Jumala hänen sydämeensä
antanut oli. 24 Ja he veivät hänelle kukin lahjansa, hopia-
astioita, kulta-astioita, vaatteita, sota-aseita, yrttejä, hevosia
ja muuleja, joka vuosi. 25 Ja Salomolla oli neljätuhatta
hevoskorsua ja kaksitoistakymmentä tuhatta ratsasmiestä, ja
ne pantiin vaunukaupunkeihin ja kuninkaan tykö Jerusalemiin.
26 Ja hän oli kaikkein kuningasten haltia, hamasta virrasta niin
Philistealaisten maahan asti, Egyptin maan rajaan saakka. 27
Ja kuningas saatti niin paljon hopiaa Jerusalemiin kuin kiviä,

ja niin paljon sedripuita toimitti hän kuin metsäfikunapuita
laaksossa. 28 Ja Salomolle vietiin hevosia Egyptistä ja
kaikista maakunnista. 29 Mitä enempää Salomon asioista
sanomista on, sekä ensimäisistä että viimeisistä: eikö ne ole
kirjoitetut Natan prophetan aikakirjassa, ja Ahian Silonilaisen
prophetiassa, niin myös Jeddin näkiän näyssä, Jerobeamia
Nebatin poikaa vastoin. 30 Ja Salomo hallitsi Jerusalemissa
koko Israelia neljäkymmentä ajastaikaa. 31 Ja Salomo nukkui
isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen isänsä Davidin
kaupunkiin; ja Rehabeam hänen poikansa tuli kuninkaaksi
hänen siaansa.

10 Ja Rehabeam meni Sikemiin; sillä kaikki Israel oli
tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi. 2 Ja
kuin Jerobeam, Nebatin poika sen kuuli joka oli Egyptissä,
johonka hän oli paennut kuningas Salomon edestä, niin
hän tuli Egyptistä jälleen. 3 Sillä he lähettivät ja antoivat
hänen kutsuttaa. Ja Jerobeam tuli ja kaikki Israel; ja he
puhuivat Rehabeamille ja sanoivat: 4 Sinun isäs teki meidän
ikeemme ylen kovaksi; niin huojenna nyt isäs kova palvelus
ja se raskas ijes, jonka hän laski meidän päällemme, niin
me olemme sinun alamaises. 5 Ja hän sanoi heille: tulkaat
minun tyköni jälleen kolmantena päivänä; ja kansa meni pois.
6 Ja kuningas Rehabeam kysyi neuvoa vanhimmilta, jotka
seisoivat hänen isänsä Salomon edessä hänen eläissänsä,
ja sanoi: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa? 7
He puhuivat hänen kanssansa ja sanoivat: jos olet tälle
kansalle ystävällinen ja suosittelet heitä, puhutellen heitä
hyvillä sanoilla, niin he ovat aina sinulle alamaiset. 8 Mutta
hän hylkäsi vanhimpain neuvon, jonka he antoivat hänelle, ja
piti neuvoa nuorukaisten kanssa, jotka hänen kanssansa
kasvaneet olivat ja seisoivat hänen edessänsä, 9 Ja sanoi
heille: mitä te neuvotte vastaamaan tätä kansaa, joka
minun kanssani puhui ja sanoi: huojenna se ijes, jonka isäs
laski meidän päällemme? 10 Ja nuorukaiset, jotka olivat
kasvaneet hänen kanssansa, puhuivat hänelle ja sanoivat:
sano näin kansalle, joka puhui kanssas ja sanoi: isäs teki
meidän ikeemme ylen raskaaksi, huojenna sinä se; ja sano
heille: minun pienin sormeni pitää oleman paksumpi isäni
kupeita. 11 Jos minun isäni on laskenut raskaan ikeen teidän
päällenne, niin minä vielä lisään teidän ikeesenne: minun
isäni rankaisi teitä ruoskilla, mutta minä skorpioneilla. 12
Kuin Jerobeam ja kaikki kansa tulivat jälleen Rehabeamin
tykö kolmantena päivänä, niinkuin kuningas puhunut oli,
sanoen: tulkaat minun tyköni kolmantena päivänä jälleen; 13
Niin kuningas vastasi heitä kovasti; ja kuningas Rehabeam
hylkäsi vanhimpain neuvon, 14 Ja puhui heidän kanssansa
nuorukaisten neuvon jälkeen ja sanoi: isäni on teidän
ikeenne raskaaksi tehnyt, mutta minä lisään siihen: isäni on
rangaissut teitä ruoskilla, mutta minä skorpioneilla. 15 Ja ei
kuningas kuullut kansaa; sillä se oli niin asetettu Jumalalta,
että Herra tahtoi vahvistaa sanansa, jonka hän puhui Ahian
Silonilaisen kautta Jerobeamille Nebatin pojalle. 16 Ja kuin
kaikki Israel näki, ettei kuningas kuullut heitä, niin vastasi
kansa kuningasta ja sanoi: mikä osa meillä on Davidissa? Ei
meillä ole yhtään perimystä Isain pojassa: kukin majaansa,
Israel! niin katso nyt David huonettas! Ja kaikki Israel
meni majoillensa. 17 Ja Rehabeam hallitsi ainoastaan niitä
Israelin lapsia, jotka asuivat Juudan kaupungeissa. 18 Ja
kuningas Rehabeam lähetti Hadoramin matkaan, joka oli
veron päällä; mutta Israelin lapset kivittivät hänen kuoliaaksi.
Ja kuningas Rehabeam astui nopiasti vaunuun pakenemaan
Jerusalemiin. 19 Niin luopui Israel Davidin huoneesta tähän
päivään asti.

11 Ja kuin Rehabeam tuli Jerusalemiin, niin hän
kokosi Juudan ja BenJaminin huoneen, sata ja
kahdeksankymmentä tuhatta valittua sotamiestä, sotimaan
Israelia vastaan, saattaaksensa valtakuntaa Rehabeamille
jälleen. 2 Mutta Herran sana tuli Semajan Jumalan miehen
tykö, sanoen: 3 Puhu Rehabeamille, Salomon pojalle,
Juudan kuninkaalle, ja kaikelle Israelille, jotka Juudassa
ja BenJaminissa ovat, sanoen: 4 Näin sanoo Herra: ei
teidän pidä nouseman eikä sotiman veljiänne vastaan,
vaan palatkaat jokainen kotianne; sillä se on minulta niin
tapahtunut. He olivat kuuliaiset Herran sanalle ja palasivat
menemästä Jerobeamia vastaan. 5 Mutta Rehabeam asui
Jerusalemissa, ja rakensi Juudan kaupungit vahvaksi, 6 Ja
rakensi Betlehemin, Etamin ja Tekoan, 7 Betsurin, Sokon,
ja Adullamin, 8 Gatin, Maresan ja Siphin, 9 Adoraimin,
Lakiksen ja Asekan, 10 Zorgan, Ajalonin ja Hebronin,
jotka olivat kaikkein vahvimmat kaupungit Juudassa ja
BenJaminissa. 11 Ja hän teki ne vahvaksi ja pani niihin
hallitsiat, ja elatuksen varaa, öljyä ja viinaa. 12 Ja hän
toimitti kaikkiin kaupunkeihin kilvet ja keihäät, ja teki ne
sangen vahvaksi. Ja Juuda ja BenJamin olivat hänen
allansa. 13 Ja papit ja Leviläiset kaikesta Israelista tulivat
hänen tykönsä kaikista maansa rajoista. 14 Sillä Leviläiset
hylkäsivät esikaupunkinsa ja saamansa ja tulivat Juudaan ja
Jerusalemiin; sillä Jerobeam ja hänen poikansa ajoivat heidät
pois, ettei he olisi saaneet tehdä Herralle papin palvelusta.
15 Mutta hän asetti papit itsellensä kukkuloille ja perkeleille,
ja vasikoille, jotka hän tehdä antoi. 16 Ja monta kaikista
Israelin sukukunnista, jotka sydämestänsä etsivät Herraa

Israelin Jumalaa, tulivat heidän perässänsä Jerusalemiin,
uhraamaan Herralle isäinsä Jumalalle, 17 Ja vahvistivat
Juudan valtakunnan, ja vahvistivat Rehabeamin Salomon
pojan kolmena ajastaikana; sillä he vaelsivat Davidin ja
Salomon tietä kolme ajastaikaa. 18 Ja Rehabeam otti
Mahelatin, Jerimotin Davidin pojan tyttären, emännäksensä,
niin myös Abihailin, Eliabin tyttären, Isain pojan, 19
Joka hänelle synnytti nämät pojat: Jeuksen, Semarian ja
Sahamin. 20 Sitte otti hän Maekan, Absalomin tyttären, joka
hänelle synnytti Abian, Attain, Sisan ja Selomitin. 21 Mutta
Rehabeam piti Maekan, Absalomin tyttären, rakkaampana
kaikkia muita emäntiänsä ja jalkavaimojansa; sillä hänellä
oli kahdeksantoistakymmentä emäntää ja kuusikymmentä
jalkavaimoa, ja hän siitti kahdeksankolmattakymmentä poikaa
ja kuusikymmentä tytärtä. 22 Ja Rehabeam asetti Abian,
Maekan pojan, veljeinsä pääksi ja hallitsiaksi; sillä hän mieli
tehdä hänen kuninkaaksi. 23 Ja hän teki toimellisesti ja jakoi
poikansa Juudan ja BenJaminin maahan kaikkiin vahvoihin
kaupunkeihin, ja antoi heille yltäkyllä viljaa, ja havitteli monta
emäntää.

12 Ja kuin Rehabeamin valtakunta tuettu ja hän vahvistettu
oli, hylkäsi hän Herran lain, ja kaikki Israel hänen
kanssansa. 2 Mutta viidentenä kuningas Rehabeamin
vuotena meni Sisak Egyptin kuningas ylös Jerusalemiin
(sillä he olivat rikkoneet Herraa vastaan), 3 Tuhannen
ja kahdensadan vaunun ja kuudenkymmenen tuhannen
hevosmiehen kanssa; ja se kansa oli lukematoin, jotka häntä
seurasivat Egyptistä, Libiasta, Sukimista ja Etiopiasta. 4 Ja
hän voitti ne vahvat kaupungit Juudassa, ja tuli Jerusalemiin.
5 Silloin tuli Semaja propheta Rehabeamin ja päämiesten
tykö Juudassa, jotka olivat kokoontuneet Sisakin tähden
Jerusalemiin, ja sanoi heille: näin sanoo Herra: te olette
hyljänneet minun, sentähden olen minä myös hyljännyt
teidät Sisakin käteen. 6 Niin Israelin ylimmäiset nöyryyttivät
itsensä kuninkaan kanssa ja sanoivat: Herra on vanhurskas.
7 Koska Herra näki heidän nöyryyttävän itsensä, tuli Herran
sana Semajan tykö ja sanoi: he ovat itsensä nöyryyttäneet,
sentähden en minä heitä kadota, vaan minä annan kohta
heille pelastuksen, niin ettei minun vihani vuotais Jerusalemin
päälle Sisakin käden kautta. 8 Mutta heidän pitää kuitenkin
hänelle alamaiset oleman, että he tietäisivät, mikä se on,
palvella minua, ja palvella valtakuntia maan päällä. 9 Niin
Sisak Egyptin kuningas meni Jerusalemiin ja otti Herran
huoneen tavarat ja kuninkaan huoneen tavarat: ne kaikki otti
hän pois. Ja hän otti myös ne kultakilvet, jotka Salomo oli
tehdä antanut. 10 Joiden siaan kuningas Rehabeam teetti
vaskiset kilvet ja antoi vartiain päämiehille tallelle, jotka
kuninkaan huoneen ovea vartioitsivat. 11 Ja niin usein kuin
kuningas meni Herran huoneesen, tulivat vartiat ja kantoivat
niitä, ja veivät ne sitte jälleen vartiain huoneesen. 12 Ja
koska hän nöyryytti itsensä, sentähden Herran viha kääntyi
hänestä pois, niin ettei hän peräti kadotettu; sillä vielä jotain
hyvää löydettiin Juudassa. 13 Niin kuningas Rehabeam
vahvistui Jerusalemissa, ja hallitsi. Ja Rehabeam oli yhden
ajastaikainen viidettäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja
hallitsi Jerusalemissa seitsemäntoistakymmentä ajastaikaa,
siinä kaupungissa, jonka Herra kaikista Israelin sukukunnista
valinnut oli, asettaaksensa siihen nimensä. Ja hänen äitinsä
nimi oli Naema Ammonilainen. 14 Ja hän teki pahoin,
ettei hän valmistanut sydäntänsä Herraa etsimään. 15
Ja Rehabeamin teot, ensimäiset ja viimeiset, eikö ne ole
kirjoitetut Semajan prophetan ja Iddon näkiän sanoissa,
joissa kirjoitetaan sukukunnat, niin myös Rehabeamin ja
Jerobeamin sodat kaikkina aikoina. 16 Ja Rehabeam nukkui
isäinsä kanssa ja haudattiin Davidin kaupunkiin; ja hänen
poikansa Abia tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

13 Kuningas Jerobeamin kahdeksantena vuotena
toistakymmentä tuli Abia Juudan kuninkaaksi, 2 Ja
hallitsi kolme ajastaikaa Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi
oli Mikaja, Urielin tytär Gibeasta. Ja sota nousi Abian ja
Jerobeamin välillä. 3 Ja Abia alkoi sodan neljänsadan
tuhannen juuri väkevän ja valitun sotamiehen kanssa. Ja
Jerobeam valmisti sotaa heitä vastaan kahdeksansadan
tuhannen valitun ja urhoollisen sotamiehen kanssa. 4 Ja Abia
nousi ylös Semaraimin vuorelle, joka oli Ephraimin vuorella,
ja sanoi: kuulkaat minua, Jerobeam ja koko Israel! 5 Ettekö te
tiedä Herran Israelin Jumalan antaneeksi Davidille kuninkaan
valtakuntaa Israelissa ijankaikkisesti, hänelle ja hänen
pojillensa suola liitolla? 6 Mutta Jerobeam Nebatin poika,
Salomon Davidin pojan palvelia, nosti kapinan herraansa
vastaan, 7 Ja hänen tykönsä kokoontui joutilaita miehiä
ja Belialin lapsia, ja he vahvistivat itsensä Rehabeamia
Salomon poikaa vastaan; sillä Rehabeam oli nuori ja pehmiä
sydämestä, niin ettei hän voinut vahvistaa itsiänsä heitä
vastaan. 8 Mutta te ajattelette vahvistaa teitänne Herran
valtakuntaa vastaan, joka on Davidin poikain kädessä, että
teitä on suuri joukko, ja pidätte kultaisia vasikoita, jotka
Jerobeam teille jumaliksi tehnyt on. 9 Ettekö te ole ajaneet
Herran pappeja Aaronin poikia ja Leviläisiä pois, ja olette
itse teillenne tehneet pappeja, niinkuin kansat maakunnissa?
Jokainen, joka tulee käsiänsä täyttämään nuorella mullilla ja
seitsemällä oinaalla, se tulee papiksi niille, jotka ei jumalia

ole. 10 Mutta Herra on meidän Jumalamme, jota emme
hylkää; ja papit, jotka Herraa palvelevat, ovat Aaronin
pojat, ja Leviläiset ovat heidän työssänsä, 11 Ja sytyttävät
Herralle polttouhrin joka aamuna ja ehtoona, niin myös
yrttein suitsutuksen, ja valmistavat leipiä puhtaalle pöydälle
ja kultakynttilänjalan lamppuinensa, niin että ne joka ehtoo
sytytetään; sillä me pidämme Herran meidän Jumalamme
vartiota; mutta te olette hänen hyljänneet. 12 Ja katso, meidän
kanssamme on Jumala esipäässä, ja hänen pappinsa pyhillä
torvilla soittamassa teitä vastaan. Te Israelin lapset! älkäät
sotiko Herraa isäinne Jumalaa vastaan; sillä se ei menesty.
13 Ja Jerobeam asetti väijytyksen ympäri, tullaksensa takaa
heidän päällensä, niin että he olisivat itse Juudan edessä ja
väijytys heidän takanansa. 14 Kuin Juuda katsoi ympärinsä,
katso, niin oli sota sekä edessä että takana. Niin he huusivat
Herran tykö, ja papit soittivat vaskitorvilla. 15 Ja joka mies
huusi Juudassa. Ja kuin joka mies niin Juudassa huusi,
löi Jumala Jerobeamin ja koko Israelin Abian ja Juudan
edessä. 16 Ja Israelin lapset pakenivat Juudan edellä, ja
Jumala antoi heitä heidän käsiinsä, 17 Niin että Abia löi
väkinensä heitä suurella lyömisellä. Ja Israelissa lankesi
lyötynä viisisataa tuhatta valittua sotamiestä. 18 Ja niin
Israelin lapset nöyryytettiin siihen aikaan, ja Juudan lapset
vahvistettiin; sillä he turvasivat Herraan isäinsä Jumalaan. 19
Ja Abia ajoi Jerobeamia takaa, ja voitti häneltä kaupungeita;
Betelin kylinensä, Jesanan kylinensä ja Ephronin kylinensä;
20 Niin ettei Jerobeam enää tullut voimaansa, niinkauvan
kuin Abia eli: ja Herra rankaisi häntä, niin että hän kuoli. 21
Kuin Abia vahvistui, otti hän neljätoistakymmentä emäntää ja
siitti kaksikolmattakymmentä poikaa ja kuusitoista tytärtä. 22
Mitä enempi Abiasta sanomista on, ja hänen teistänsä ja
teoistansa, se on kirjoitettu Iddon prophetan tietokirjassa.

14 Ja Abia nukkui isäinsä kanssa ja he hautasivat
hänen Davidin kaupunkiin; ja Asa hänen poikansa
tuli kuninkaaksi hänen siaansa. Hänen aikanansa oli maa
levossa kymmenen ajastaikaa. 2 Ja Asa teki sitä mikä
hyvä ja oikia oli Herran hänen Jumalansa edessä, 3 Ja otti
vieraat alttarit pois ja korkeudet, ja rikkoi patsaat, ja maahan
hakkasi metsistöt, 4 Ja sanoi Juudalle, että he etsisivät
Herraa, isäinsä Jumalaa, ja tekisivät lain ja käskyn jälkeen.
5 Ja hän otti pois korkeudet ja epäjumalat kaikista Juudan
kaupungeista; ja valtakunta oli levossa hänen allansa. 6 Ja
hän rakensi vahvat kaupungit Juudassa; sillä maa oli levossa,
ja ei ollut sotaa häntä vastaan niinä vuosina; sillä Herra antoi
hänelle levon. 7 Ja hän sanoi Juudalle: rakentakaamme
nämät kaupungit, ja tehkäämme muurit niiden ympäri, ja
tornit, ja portit, ja salvat, niin kauvan kuin maa on meidän
edessämme; sillä me olemme etsineet Herraa meidän
Jumalaamme, häntä me olemme etsineet, ja hän on antanut
meille levon jo joka taholta. Niin he rakensivat, ja se menestyi.
8 Ja Asalla oli suuri sotajoukko, jotka kantoivat kilpiä ja
keihäitä: Juudasta kolmesataa tuhatta, ja BenJaminista,
jotka kilpiä kantoivat ja joutsia jännittivät, kaksisataa ja
kahdeksankymmentä tuhatta. Ja nämät olivat kaikki väkevät
sotamiehet. 9 Ja Sera Etiopialainen meni heitä vastaan
suuren sotajoukon kanssa, jossa oli kymmenen kertaa
satatuhatta miestä ja kolmesataa vaunua, ja tuli Maresaan
asti. 10 Ja Asa meni häntä vastaan. Ja he hankitsivat
sotimaan Zephatan laaksossa Maresan tykönä. 11 Ja Asa
huusi Herran Jumalansa tykö ja sanoi: Herra! et sinä väliä
pidä auttaissas monen kautta, taikka kussa ei yhtäkään
voimaa ole. Auta meitä, Herra meidän Jumalamme! sillä
me turvaamme sinuun, ja olemme tulleet sinun nimees tätä
suurta joukkoa vastaan; sinä olet Herra meidän Jumalamme,
ei yksikään ihminen voi mitään sinua vastaan. 12 Ja Herra löi
Etiopialaisia Asan ja Juudan edessä, niin että Etiopialaiset
pakenivat. 13 Ja Asa ja hänen väkensä, jotka olivat hänen
kanssansa, ajoivat heitä Gerariin asti takaa. Ja Etiopialaiset
kaatuivat, niin ettei yhtään heistä eläväksi jäänyt, vaan he
tapettiin Herran ja hänen sotaväkensä edessä. Ja he veivät
sieltä paljon saalista. 14 Ja he löivät kaikki kaupungit Gerarin
ympäriltä maahan; sillä Herran pelko tuli heidän päällensä.
Ja he ryöstivät kaikki kaupungit; sillä niissä oli paljo saalista.
15 Ja he löivät navetat maahan, ja veivät ylen paljon lampaita
ja kameleja, ja tulivat jälleen Jerusalemiin.

15 Ja Jumalan henki tuli Asarian, Obedin pojan päälle.
2 Ja hän meni Asaa vastaan ja sanoi hänelle: kuulkaat
minua, Asa, ja koko Juuda ja Benjamin: Herra on teidän
kanssanne, että te olette hänen kanssansa; ja koska te
etsitte häntä, antaa hän itsensä teiltä löyttää; mutta jos
te hylkäätte hänen, niin hän hylkää myös teidät. 3 Monta
päivää on Israelissa, ettei yhtään oikiaa Jumalaa ole, eikä
yhtään pappia, joka opettaa, eli yhtään lakia. 4 Ja kuin
he tuskissansa kääntyvät Herran Israelin Jumalan tykö ja
etsivät häntä, niin hän löydetään heiltä. 5 Niinä aikoina
ei ole rauhaa niillä, jotka käyvät sisälle ja ulos; sillä suuri
meteli tulee kaikkein maan asuvaisten päälle. 6 Ja yksi
kansa musertaa toisen, ja yksi kaupunki toisen: sillä Jumala
hämmästyttää heitä kaikkinaisilla ahdistuksilla. 7 Mutta te
vahvistakaa teitänne, ja älkäät lievittäkö käsiänne; sillä
teidän työllänne on hänen palkkansa. 8 Kuin Asa kuuli
nämät sanat ja prophetan Obedin ennustuksen, vahvistui

hän, ja otti kauhistukset pois kaikelta Juudan ja Benjaminin
maalta, ja kaupungeista, jotka hän oli voittanut Ephraimin
vuorelta, ja uudisti Herran alttarin, joka Herran esihuoneen
edessä oli, 9 Ja kokosi kaiken Juudan ja Benjaminin, ja
muukalaiset, jotka heidän tykönänsä olivat Ephraimista,
Manassesta ja Simeonista; sillä hänen tykönsä tuli monta
Israelista, koska he näkivät Herran hänen Jumalansa olevan
hänen kanssansa. 10 Ja he tulivat Jerusalemiin kokoon
kolmantena kuukautena, Asan valtakunnan viidentenä
vuonna toistakymmentä. 11 Ja he uhrasivat sinä päivänä
Herralle siitä saaliista, jonka he kotiansa tuoneet olivat,
seitsemänsataa härkää ja seitsemäntuhatta lammasta. 12 Ja
He tekivät liiton, että heidän piti etsimän Herraa, isäinsä
Jumalaa, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa. 13
Ja kuka ikänä ei tahtonut etsiä Herraa Israelin Jumalaa,
hänen piti kuoleman: pienen ja suuren, miehen ja vaimon.
14 Ja he vannoivat Herralle korkealla äänellä, ilohuudolla,
vaskitorvilla ja basunilla. 15 Ja koko Juuda iloitsi siitä valasta;
sillä he olivat vannoneet kaikesta sydämestänsä, ja etsivät
häntä kaikesta tahdostansa, ja hän löydettiin heiltä; ja Herra
antoi heille levon joka paikassa heidän ympäristöllänsä. 16
Ja kuningas Asa pani äitinsä Maekan pois vallan päältä;
sillä hän oli asettanut Mipletsetin metsistöön. Ja Asa hävitti
hänen Mipletsetinsä, ja löi sen rikki ja poltti Kidronin ojan
vieressä. 17 Mutta korkeudet ei olleet vielä pannut pois
Israelista; kuitenkin oli Asan sydän vakaa, niinkauvan kuin
hän eli. 18 Ja hän antoi tuoda Jumalan huoneesen, mitä
hänen isänsä pyhittänyt oli ja mitä hän itse pyhittänyt oli,
hopiaa, kultaa ja astioita. 19 Ja ei ollut yhtään sotaa hamaan
viidenteenneljättäkymmentä Asan valtakunnan ajastaikaan
asti.

16 Asan valtakunnan kuudentena vuonna
neljättäkymmentä nousi Baesa Israelin kuningas
Juudaa vastaan, ja rakensi Raman, estääksensä Asan
Juudan kuninkaan ulos- ja sisällekäymistä. 2 Vaan Asa otti
Herran huoneen ja kuninkaan huoneen tavaroista hopiaa
ja kultaa, ja lähetti Benhadadille Syrian kuninkaalle, joka
asui Damaskussa, ja käski sanoa hänelle: 3 Liitto on
minun ja sinun vaiheellas, minun ja sinun isäs vaiheella:
katso, minä lähetin sinulle hopiaa ja kultaa, ettäs Baesan
Israelin kuninkaan liiton särkisit, että hän menis pois minun
tykööni. 4 Benhadad oli kuningas Asalle kuuliainen ja lähetti
sodanpäämiehet, jotka hänellä olivat, Israelin kaupungeita
vastaan; he löivät Ijonin, Danin ja Abelmajimin, ja kaikki
Naphtalin jyväkaupungit. 5 Kuin Baesa sen kuuli, lakkasi
hän rakentamasta Ramaa ja jätti työnsä. 6 Vaan kuningas
Asa otti tykönsä koko Juudan, ja he ottivat kivet ja hirret
Ramasta, joista Baesa rakensi. Ja hän rakensi niistä Geban
ja Mitspan. 7 Siihen aikaan tuli Hanani näkiä Asan Juudan
kuninkaan tykö ja sanoi hänelle: koskas turvasit Syrian
kuninkaasen ja et turvannut Herraan Jumalaas, sentähden
on Syrian kuninkaan väki päässyt pois sinun käsistäs. 8
Eikö Etiopialaiset ja Libialaiset olleet suuri joukko monien
vaunuin ja hevosmiesten kanssa? Kuitenkin, koskas Herraan
turvasit, antoi hän heidät sinun käsiis. 9 Sillä Herran silmät
katselevat kaikki maat, vahvistaaksensa niitä, jotka pysyvät
hänen tykönänsä kaikesta sydämestänsä. Sinä olet tyhmästi
tehnyt, sentähden sinun pitää tästedeskin sotia saaman. 10
Niin Asa vihastui näkiän päälle ja heitti hänen vankeuteen;
sillä hän kovin suuttui hänen päällensä tästä asiasta. Ja
Asa ahdisti muutamia kansasta siihen aikaan. 11 Ja katso,
Asan työt, sekä ensimäiset että viimeiset, katso, ne ovat
kirjoitetut Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa. 12 Ja
Asa tuli kipiäksi jaloista yhdeksäntenäneljättäkymmentä
valtakuntansa vuotena, ja hänen tautinsa kovin eteni, ja
ei hän kuitenkaan etsinyt Herraa taudissansakaan, vaan
lääkäreitä. 13 Niin Asa nukkui isäinsä kanssa ja kuoli
valtakuntansa ensimäisenä vuotena viidettäkymmentä.
14 Ja hän haudattiin omaan hautaansa, jonka hän oli
antanut kaivaa Davidin kaupungissa. Ja he panivat hänet
leposiaansa, joka täytettiin hyvänhajullisilla ja kaikkinaisilla
kalliilla yrteillä, jotka olivat valmistetut apotekarein tavalla, ja
polttivat hänelle sangen suurella polttamisella.

17 Ja Josaphat hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen
siaansa; ja hän tuli väkeväksi Israelia vastaan. 2 Ja
hän asetti sotaväen kaikkiin Juudan vahvoihin kaupunkeihin,
ja pani esimiehiä Juudan maalle ja Ephraimin kaupunkeihin,
jotka hänen isänsä Asa oli voittanut. 3 Ja Herra oli
Josaphatin kanssa; sillä hän vaelsi isänsä Davidin tiellä,
ja ei etsinyt Baalia; 4 Vaan hän etsi isänsä Jumalaa ja
vaelsi hänen käskyissänsä, ja ei Israelin töiden jälkeen. 5
Sentähden vahvisti Herra hänelle valtakunnan, ja kaikki
Juuda antoi Josaphatille lahjoja; ja hänellä oli rikkautta ja
kunniaa yltäkyllä. 6 Ja kuin hänen sydämensä tuli rohkiaksi
Herran teissä, otti hän korkeudet ja metsistöt Juudasta
pois. 7 Ja kolmantena valtakuntansa vuonna lähetti hän
päämiehensä Benhailin, Obadian, Sakarian, Netaneelin ja
Mikajan, opettamaan Juudan kaupungeissa, 8 Ja Leviläiset
heidän kanssansa: Semajan, Netanian, Sebadian, Asaelin,
Semiramotin, Jonatanin, Adonijan, Tobijan ja Tobadonijan,
Leviläiset; ja heidän kanssansa papit, Elisamin ja Joramin. 9
Ja he opettivat Juudassa, ja pitivät Herran lakikirjan myötänsä,

ja vaelsivat ympäri kaikki Juudan kaupungit, ja opettivat
kansaa. 10 Ja Herran pelko tuli kaikkein valtakuntain päälle,
niissä maakunnissa, jotka olivat Juudan ympäristöllä, niin ettei
he sotineet Josaphatia vastaan. 11 Ja Philistealaiset toivat
Josaphatille lahjoja ja rahaveron; ja Arabialaiset toivat myös
hänelle pientä karjaa, seitsemäntuhatta ja seitsemänsataa
oinasta, ja seitsemäntuhatta ja seitsemänsataa kaurista.
12 Niin menestyi Josaphat ja tuli aina suuremmaksi. Ja
hän rakensi Juudassa linnoja ja tavarakaupungeita. 13 Ja
hänellä oli paljo varaa Juudan kaupungeissa, ja sotamiehiä
ja väkevää kansaa Jerusalemissa. 14 Ja tämä on järjestys
heidän isäinsä huoneen vaiheella, jotka Juudassa tuhanten
päämiehet olivat: päämies Adna, ja hänen kanssansa
kolmesataa tuhatta väkevää sotamiestä. 15 Lähin häntä
oli päämies Johanan, ja hänen kanssansa kaksisataa
ja kahdeksankymmentä tuhatta. 16 Häntä likin Amasia
Sikrin poika, joka itsensä hyvällä tahdolla antoi Herralle, ja
hänen kanssansa kaksisataa tuhatta vahvaa sotamiestä.
17 Benjaminin lapsista Eljada, väkevä sotamies, ja hänen
kanssansa varustettuja joutsilla ja kilvillä kaksisataa tuhatta.
18 Häntä likin oli Josabad, ja hänen kanssansa sata ja
kahdeksankymmentä tuhatta valmista sotamiestä. 19 Nämät
ottivat kuninkaasta vaarin, paitsi niitä, jotka kuningas oli
asettanut vahvoihin kaupunkeihin koko Juudassa.

18 Ja Josaphatilla oli suuri rikkaus ja kunnia; ja hän
teki nuoteutta Ahabin kanssa. 2 Ja jonkun vuoden
perästä sen jälkeen meni hän Ahabin tykö Samariaan.
Ja Ahab antoi teurastaa hänelle ja hänen väellensä, joka
oli hänen kanssansa, monta lammasta ja härkää; ja hän
yllytti hänen menemään ylös Gileadin Ramotiin. 3 Ja Ahab
Israelin kuningas sanoi Josaphatille Juudan kuninkaalle:
menetkös minun kanssani Gileadin Ramotiin? Hän sanoi
hänelle: minä olen niinkuin sinä, ja minun kansani niinkuin
sinun kansas: me tahdomme sinun kanssas sotaan. 4
Mutta Josaphat sanoi Israelin kuninkaalle: kyseles tänäpänä
Herran sanaa. 5 Ja Israelin kuningas kokosi prophetaita
neljäsataa miestä ja sanoi heille: menemmekö me sotimaan
Gileadin Ramotiin, vai ei? He sanoivat: mene, Jumala antaa
heidät kuninkaan käteen. 6 Silloin sanoi Josaphat: eikö
tässä ole joku Herran propheta, kysyäksemme häneltä?
7 Israelin kuningas sanoi Josaphatille: tässä on vielä yksi
mies, jonka kautta taidettaisiin kysellä Herraa, vaan minä
vihaan häntä; sillä ei hän ennusta minulle mitään hyvää,
mutta aina pahaa: se on Miika Jimlan poika. Josaphat
sanoi: älköön kuningas niin puhuko. 8 Ja Israelin kuningas
kutsui yhden kamaripalvelioistansa ja sanoi: nouda nopiasti
Miika Jimlan poika. 9 Ja Israelin kuningas ja Josaphat
Juudan kuningas istui kumpikin istuimellansa puettuna
vaatteisiin Samarian portin lakeudella, ja kaikki prophetat
ennustivat heidän edessänsä. 10 Ja Zidkija Kenaanan
poika teki itsellensä rautasarvet ja sanoi: näin sanoo Herra:
näillä sinä pusket Syrialaisia, siihenasti ettäs heidät hävität.
11 Ja kaikki prophetat ennustivat niin ja sanoivat: mene
Gileadin Ramotiin, ja se menestyy sinulle: Herra antaa
heidät kuninkaan käteen. 12 Ja sanansaattaja, joka oli
mennyt kutsumaan Miikaa, puhui hänen kanssansa ja sanoi:
katso, prophetain puhe on yksimielisesti hyvä kuninkaan
edessä: anna sinun sanas olla myös niinkuin heidänkin,
ja puhu hyvää. 13 Ja Miika sanoi: niin totta kuin Herra
elää, minä puhun, mitä minun Jumalani sanoo. 14 Ja kuin
hän tuli kuninkaan tykö, sanoi kuningas hänelle: Miika,
menemmekö me sotimaan Gileadin Ramotia vastaan, eli
ei? Hän sanoi: menkäät, se menestyy teille, he annetaan
teidän käsiinne. 15 Niin kuningas sanoi hänelle: kuinka usein
minä vannotan sinua, ettet sinä sanois minulle muuta kuin
totuutta Herran nimeen? 16 Niin hän sanoi: minä näin kaiken
Israelin hajoitettuna vuorella, niinkuin lampaat, joilla ei yhtään
paimenta ole: ja Herra sanoi: eikö näillä ole yhtään Herraa?
palatkaan kukin kotiansa rauhassa. 17 Niin sanoi Israelin
kuningas Josaphatille: enkö minä sanonut sinulle, ettei
hän minulle ennusta hyvää vaan pahaa. 18 Ja hän sanoi:
sentähden kuulkaat Herran sanaa; minä näin Herran istuvan
istuimellansa, ja koko taivaallisen sotajoukon seisovan hänen
oikialla ja vasemmalla puolellansa. 19 Ja Herra sanoi: kuka
viettelis Ahabin Israelin kuninkaan, että hän menis ylös ja
lankeaisi Gileadin Ramotissa? Ja kuin yksi sanoi niin, ja
toinen näin, 20 Niin tuli yksi henki ja seisoi Herran edessä, ja
sanoi: minä viettelen hänen. Ja Herra sanoi hänelle: millä?
21 Hän sanoi: minä menen ja olen valheen henki kaikkein
hänen prophetainsa suussa. Ja hän sanoi: viettele häntä ja
sinä myös taidat: mene ja tee niin. 22 Nyt siis katso, Herra on
antanut valheen hengen näiden sinun prophetais suuhun, ja
Herra on puhunut pahaa sinua vastaan. 23 Niin astui Zidkija
Kenaanan poika edes ja löi Miikaa poskelle, ja sanoi: minkä
tien kautta on Herran henki mennyt minun tyköäni pois,
sinua puhuttelemaan? 24 Miika sanoi: katso, sinä olet sen
näkevä sinä päivänä, jona käyt majasta majaan, lymytäkses.
25 Niin sanoi Israelin kuningas: ottakaat Miika ja viekäät
jälleen häntä kaupungin päämiehen Amonin tykö ja Joaksen
kuninkaan pojan tykö, 26 Ja sanokaat: näin sanoo kuningas:
pankaat tämä vankihuoneesen, ja ruokkikaat häntä murheen
leivällä ja murheen vedellä, siihenasti että minä tulen jälleen
rauhassa. 27 Miika sanoi: jos sinä toki palajat rauhassa,

niin ei ole Herra puhunut minun kauttani. Ja hän sanoi:
kuulkaat, kaikki kansat. 28 Niin meni Israelin kuningas ja
Josaphat Juudan kuningas Gileadin Ramotia vastaan. 29 Ja
Israelin kuningas sanoi Josaphatille: minä muutan vaatteeni
ja tulen sotaan, mutta pidä sinä omat vaattees; ja Israelin
kuningas muutti vaatteensa, ja he menivät sotaan. 30 Ja
Syrian kuningas käski vaunuin päämiehille, jotka hänellä
olivat, ja sanoi: ei teidän pidä sotiman pientä eli suurta
vastaan, vaan ainoastaan Israelin kuningasta vastaan. 31
Ja tapahtui, kuin vaunuin päämiehet näkivät Josaphatin,
että he sanoivat: se on Israelin kuningas; ja he käänsivät
itsensä sotimaan häntä vastaan. Ja Josaphat huusi, ja
Herra autti häntä, ja Jumala käänsi heidät pois hänestä. 32
Sillä kuin vaunuin päämiehet näkivät, ettei hän ollut Israelin
kuningas, käänsivät he itsensä pois hänestä. 33 Niin yksi
mies jännitti joutsensa yksinkertaisuudessa ja ampui Israelin
kuningasta rautapaidan jatkoon. Niin hän sanoi vaununsa
ajajalle: käänä kätes ja vie minua ulos sotaväestä; sillä
minä olen haavoitettu. 34 Ja sota tuli suureksi sinä päivänä,
ja Israelin kuningas seisoi vaunuissa Syrialaisia vastaan
ehtoosen asti; ja hän kuoli auringon laskeissa.

19 Mutta Josaphat Juudan kuningas palasi kotia rauhassa
Jerusalemiin. 2 Ja Jehu Hananin poika näkiä meni
häntä vastaan ja sanoi kuningas Josaphatille: pitääkö sinun
auttaman jumalatointa ja rakastaman niitä, jotka Herraa
vihaavat? ja sentähden on Herran viha sinun päälläs; 3
Niin on kuitenkin jotain hyvää löydetty sinun tykönäs, ettäs
olet hävittänyt metsistöt maalta ja olet aikonut sydämestäs
Jumalaa etsiä. 4 Niin Josaphat jäi Jerusalemiin. Ja hän meni
jälleen ulos kansan seassa Bersabasta hamaan Ephraimin
vuorelle, ja palautti heidät jälleen Herran heidän isäinsä
Jumalan tykö. 5 Ja hän asetti tuomarit maalle, kaikkiin Juudan
vahvoihin kaupunkeihin, muutaman kuhunkin kaupunkiin.
6 Ja hän sanoi tuomareille: katsokaat, mitä teette; sillä
ette pidä tuomiota ihmisten, vaan Herran edessä. Ja hän
on teidän kanssanne tuomiossa. 7 Sentähden antakaat
Herran pelvon olla teidän tykönänne, ja karttakaat teitänne
ja tehkäät se; sillä Herran meidän Jumalamme tykönä ei
ole yhtään vääryyttä, ei myös hän katso muotoa, eikä ota
lahjoja. 8 Ja Josaphat asetti myös Jerusalemiin Leviläisiä ja
pappeja, ja Israelin isäin ylimmäisiä Herran tuomion ja asiain
päälle; ja he palasivat Jerusalemiin. 9 Ja hän käski heitä,
sanoen: tehkäät näin Herran pelvossa uskollisesti ja vaalla
sydämellä: 10 Kaikissa riita-asioissa, jotka tulevat teidän
eteenne veljiltänne, jotka kaupungeissansa asuvat, veren ja
veren välillä, lain ja käskyn välillä, säätyin ja oikeutten välillä,
pitää teidän neuvoman heitä, ettei he syntiä tekisi Herraa
vastaan ja saattaisi vihaa teidän ja veljeinne päälle; tehkäät
siis kaikki näin, niin ette syntiä tee. 11 Katso, Amaria pappi
on kaikkein ylimmäinen teidän ylitsenne kaikissa Herran
asioissa. Niin on Sebadia Ismaelin poika hallitsia Juudan
huoneessa kaikissa kuninkaan asioissa, niin ovat myös teillä
virkamiehet Leviläiset: olkaat hyvässä turvassa ja tehkäät
tämä, ja Herra on hyväin kanssa.

20 Sitte tulivat Moabilaiset, Ammonilaiset ja heidän
kanssansa myös muita, paitsi Ammonilaisia, sotimaan
Josaphatia vastaan. 2 Niin tultiin ja ilmoitettiin Josaphatille,
sanoen: sinua vastaan tulee sangen suuri sotajoukko
Syriasta, tuolta puolelta meren; ja katso, he ovat
HatsetsonTamarissa: se on Engeddi. 3 Mutta Josaphat
pelkäsi, ja asetti kasvonsa etsimään Herraa, ja antoi kuuluttaa
paaston koko Juudassa. 4 Ja Juuda tuli kokoon etsimään
Herralta; tultiin myös kaikista Juudan kaupungeista etsimään
Herraa. 5 Ja Josaphat seisoi Juudan ja Jerusalemin
seurakunnassa, Herran huoneessa, uuden pihan edessä.
6 Ja hän sanoi: Herra meidän isäimme Jumala! etkös
ole Jumala taivaissa, joka hallitset kaikkein pakanain
valtakunnissa? Ja sinun kädessäs on väki ja voima, ja
ei ole yhtään, joka voi olla sinua vastaan. 7 Etkös sinä,
meidän Jumalamme, ole ajanut tämän maan asujamia
kansas Israelin edestä pois? ja olet sen antanut Abrahamin
sinun ystäväs siemenelle ijankaikkisesti; 8 Niin että he ovat
asuneet siinä, ja ovat rakentaneet sinun nimelles pyhän,
sanoen: 9 Kuin joku onnettomuus, rangaistusmiekka, rutto
eli kallis aika meille tulee, niin pitää meidän seisoman
tässä huoneessa sinun edessäs (sillä sinun nimes on tässä
huoneessa) ja huutaman sinua tuskassamme, niin sinä
kuulet ja autat. 10 Ja nyt katso, Ammonin lapset, Moab ja
Seirin vuorelaiset, joidenka kautta et sinä antanut Israelin
lasten mennä, vaeltaissansa Egyptistä; vaan heidän täytyi
palata pois heidän tyköänsä, eikä hävittäneet heitä; 11 Ja
katso, he kostavat sen meille; ja he tulevat meitä ajamaan
perinnöstäs pois, jonka meille perinnöksi antanut olet. 12
Meidän Jumalamme! etkös heitä tuomitse? Sillä ei ole
meillä yhtään voimaa tätä suurta joukkoa vastaan, joka tulee
meitä vastaan: emme tiedä, mitä me teemme, vaan meidän
silmämme katselevat sinun puolees. 13 Ja kaikki Juuda seisoi
Herran edessä, lapsinensa, vaimoinensa ja poikinensa. 14
Ja Jehasielin Sakarian pojan, Benajan pojan, Jehielin pojan,
Mattanjan pojan päälle, Leviläisen Asaphin lapsista, tuli
Herran henki seurakunnan keskellä, 15 Ja sanoi: kuulkaat,
koko Juuda ja Jerusalemin asuvaiset, ja kuningas Josaphat!

Näin sanoo Herra teille: älkäät peljätkö, älkäät vavisko tätä
suurta joukkoa, sillä te ette sodi, vaan Jumala. 16 Huomenna
pitää teidän menemän alas heidän tykönsä, ja katso, he
menevät ylös Zitsin paltaan, ja te löydätte heidät ojan lopulla
kohdastansa Jeruelin korven edessä. 17 Ei teidän pidä
sotiman tässä asiassa, ainoastansa käykäät edes, seisokaat
ja katsokaat Herran autuutta, joka on teidän kanssanne:
Juuda ja Jerusalem, älkäät peljätkö ja älkäät hämmästykö,
menkäät huomenna ulos heitä vastaan, Herra on teidän
kanssanne. 18 Silloin kumarsi Josaphat kasvoillensa maahan;
ja kaikki Juuda ja Jerusalemin asuvaiset lankesivat Herran
eteen ja rukoilivat Herraa. 19 Ja Leviläiset Kahatilaisten
lapsista ja Korhilaisten lapsista nousivat kiittämään Herraa
Israelin Jumalaa kovalla äänellä korkeuteen päin. 20 Ja he
nousivat varhain huomeneltain ja menivät Tekoan korpeen.
Ja heidän lähteissänsä seisoi Josaphat ja sanoi: kuulkaat
minua, Juuda ja Jerusalemin asujamet, uskokaat Herran
teidän Jumalanne päälle, niin te olette hyvässä turvassa,
ja uskokaat hänen prophetansa, niin te menestytte. 21 Ja
hän keskusteli kansan kanssa, ja asetti veisaajat Herralle,
kiittämään pyhässä kaunistuksessa, mennessä hankitun
sotaväen edellä, jotka sanoivat: kiittäkäät Herraa, sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 22 Ja sittekuin he rupesivat
kiittämään ja ylistämään, antoi Herra väijyjät tulla Ammonin,
Moabin ja Seirin vuorelaisten päälle, jotka Juudaa vastaan
tulleet olivat; ja he löivät heidät. 23 Niin nousivat Ammonin ja
Moabin lapset Seirin vuoren asuvia vastaan, tappamaan
ja hävittämään heitä. Ja sittekuin he olivat lopettaneet
Seirin asuvaiset, autti kukin lähimmäistänsä toinen toistansa
tappamaan. 24 Mutta kuin Juuda tuli Mitspaan, joka on
korven tykönä, käänsivät he heitänsä joukkoa päin, ja
katso, silloin makasivat kuolleet ruumiit maassa, niin ettei
yksikään heistä ollut päässyt. 25 Ja Josaphat tuli väkinensä
jakamaan heidän saalistansa, ja he löysivät siellä ruumisten
seassa tavaraa ja kallista kalua, ja he ottivat heiltä niin
paljon, ettei he voineet kantaa; ja he ottivat siitä saaliista
kolme päivää; sillä sitä oli sangen paljo. 26 Neljäntenä
päivänä tulivat he kokoon Kiitoslaaksoon, sillä siinä he
kiittivät Herraa; siitä kutsutaan se paikka Kiitoslaaksoksi
tähän päivään asti. 27 Ja kaikki Juuda ja Jerusalem palasivat
takaperin, ja Josaphat kaikkein ensin, niin että he menivät
ilolla Jerusalemiin; sillä Herra oli antanut heille ilon heidän
vihollisistansa. 28 Ja he menivät Jerusalemiin psaltareilla,
harpuilla ja basunilla, Herran huoneesen. 29 Ja Jumalan
pelko tuli kaikkein valtakuntain päälle maalla, sittekuin he
kuulivat Herran sotineen Israelin vihollisia vastaan. 30 Ja niin
Josaphatin valtakunta oli levossa; ja Jumala antoi hänelle
levon ympäristöllänsä. 31 Ja Josaphat hallitsi Juudaa,
ja oli viiden ajastaikainen neljättäkymmentä tullessansa
kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa viisikolmattakymmentä
ajastaikaa; hänen äitinsä nimi oli Asuba Silhin tytär. 32 Ja
hän vaelsi isänsä Asan teillä ja ei siitä horjahtanut, ja teki sitä
mikä Herralle otollinen oli; 33 Paitsi ettei korkeudet tulleet
otetuiksi pois; sillä ettei kansa vielä asettanut sydäntänsä
Herran isänsä Jumalan tykö. 34 Mitä enempi Josaphatin
töistä sanomista on, sekä ensimäisistä että viimeisistä: katso,
ne ovat kirjoitetut Jehun Hananin pojan teoissa, jotka hän
oli kirjoittanut Israelin kuningasten kirjaan. 35 Senjälkeen
yhdisti Josaphat Juudan kuningas itsensä Ahasian Israelin
kuninkaan kanssa, joka oli jumalatoin menoissansa. 36 Ja hän
suostui hänen kanssansa haaksia tekemään, vaeltaaksensa
Tarsikseen. Ja he tekivät haaksia EtseonGeberissä. 37
Mutta Elieser Dodavan poika Maresasta ennusti Josaphatia
vastaan ja sanoi: että olet suostunut Ahasiaan, on Herra
särkenyt sinun työs; ja haahdet menivät rikki, ja ei he saaneet
enää Tarsikseen kulkea.

21 Ja Josaphat nukkui isäinsä kanssa ja haudattiin isäinsä
tykö Davidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Joram
tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 2 Ja hänellä oli veljiä
Josaphatin poikia, Asaria, Jehiel, Sakaria, Asaria, Mikael ja
Sephatia. Nämät kaikki olivat Josaphatin Israelin kuninkaan
pojat. 3 Ja heidän isänsä antoi heille monta lahjaa hopiasta,
kullasta ja kalliista kappaleista, vahvain Juudan kaupunkein
kanssa. Mutta Joramille antoi hän valtakunnan; sillä hän
oli esikoinen. 4 Kuin Joram korotettiin isänsä valtakuntaan
ja tuli voimalliseksi, tappoi hän kaikki veljensä miekalla
ja muutamia Israelin ylimmäisistä. 5 Ja Joram oli kahden
ajastajan vanha neljättäkymmentä tullessansa kuninkaaksi;
ja hän hallitsi kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa, 6 Ja hän
vaelsi Israelin kuningasten tiellä, niinkuin Ahabin huone teki;
sillä Ahabin tytär oli hänen emäntänsä; ja hän teki pahaa
Herran edessä. 7 Mutta ei Herra tahtonut hukuttaa Davidin
huonetta, sen liiton tähden, jonka hän tehnyt oli Davidin
kanssa, ja niinkuin hän puhunut oli antaaksensa hänelle ja
hänen lapsillensa valkeuden joka aika. 8 Hänen aikanansa
luopuivat Edomilaiset Juudan vallan alta ja tekivät itsellensä
kuninkaan. 9 Niin Joram meni ylitse ylimmäistensä kanssa,
ja kaikki vaunut hänen kanssansa; ja hän valmisti itsensä
yöllä ja löi kaikki Edomilaiset ympäristöltänsä, ja myös
vaunuin päämiehet. 10 Ja Edomilaiset luopuivat Juudan
vallan alta tähän päivään asti; silloin luopui myös Libna
hänestä; sillä hän hylkäsi Herran isäinsä Jumalan. 11 Ja
hän teki korkeuksia Juudan vuorilla, ja saatti Jerusalemin

asuvaiset huorin tekemään ja vietteli Juudan. 12 Ja kirjoitus
tuli hänelle Elialta prophetalta, joka näin oli: näin sanoo Herra
sinun isäs Davidin Jumala: ettes vaeltanut isäs Josaphatin
teillä, etkä Aksan Juudan kuninkaan teillä; 13 Mutta vaellat
Israelin kuningasten tiellä, ja saatat Juudan ja Jerusalemin
asuvaiset huorin tekemään Ahabin huoneen huoruuden
jälkeen, ja olet tappanut veljes isäs huoneesta, jotka sinua
paremmat olivat; 14 Katso, niin Herra lyö sinua kovin ja sinun
kansaas, lapsias, emäntiäs ja kaikkea hyvyyttäs. 15 Ja sinun
sisällyksissäs pitää oleman monta sairautta, siihenasti että
sisällykses sinusta päivä päivältä sairauden tähden käyvät
ulos. 16 Niin Herra herätti Joramia vastaan Philistealaisten ja
Arabialaisten hengen, jotka ovat Etiopialaisten tykönä. 17 Ja
he menivät ylös Juudaan, ja hävittivät sen ja veivät pois
kaiken kalun, joka kuninkaan huoneessa oli, niin myös hänen
poikansa ja emäntänsä; niin ettei hänelle yhtään poikaa
jäänyt, paitsi Joahasta nuorinta poikaansa. 18 Ja kaiken
sen jälkeen rankaisi Herra häntä hänen sisällyksissänsä
senkaltaisella taudilla, jota ei taidettu parantaa. 19 Ja se
tapahtui päivä päivältä, siihenasti kuin kahden vuoden aika
kulunut oli, että hänen sisällyksensä kävivät ulos hänestä,
hänen tautinsa kanssa; ja hän kuoli pahoista taudeista.
Ja he ei tehneet yhtään suitsutusta hänelle, niin kuin
he olivat tehneet hänen esi-isillensä. 20 Hän oli kahden
ajastajan vanha neljättäkymmentä tullessansa kuninkaaksi,
ja hallitsi kahdeksan ajastaikaa Jerusalemissa, ja vaelsi
kelvottomasti; ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin,
mutta ei kuningasten hautain sekaan.

22 Ja Jerusalemin asuvaiset asettivat Ahasian hänen
nuorimman poikansa kuninkaaksi hänen siaansa;
sillä se sotaväki, joka Arabiasta tuli, oli tappanut kaikki
vanhemmat; sentähden tuli Ahasia Joramin poika Juudan
kuninkaaksi. 2 Ja Ahasia oli kahden ajastajan vanha
viidettäkymmentä tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi ajastajan
Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Atalia Omrin tytär. 3
Hän vaelsi myös Ahabin huoneen teillä; sillä hänen äitinsä
neuvoi häntä jumalattomuuteen. 4 Sentähden hän myös teki
sitä, joka ei Herralle kelvannut, niinkuin Ahabinkin huone; sillä
he olivat hänen neuvonantajansa hänen isänsä kuoleman
jälkeen, hukuttamaan häntä. 5 Hän vaelsi myös heidän
neuvonsa jälkeen, ja meni pois Joramin Israelin kuninkaan
pojan kanssa sotaan Hasaelia Syrian kuningasta vastaan,
Gileadin Ramotiin. Mutta Syrialaiset löivät Joramin. 6 Niin
että hän palasi antamaan itsiänsä parantaa Jisreelissä; sillä
hänellä oli haavat, jotka hän oli saanut Ramassa soteissansa
Hasaelin Syrian kuninkaan kanssa. Ja Asaria Joramin poika
Juudan kuningas meni sinne katsomaan Joramia Ahabin
poikaa, joka sairasti Jisreelissä. 7 Sillä se onnettomuus
oli Jumalalta Ahasian päälle pantu, että hän tuli Joramin
tykö, ja että hän tultuansa meni Joramin kanssa Jehua
Nimsin poikaa vastaan, jonka Herra voidellut oli Ahabin
huonetta hävittämään. 8 Ja kuin Jehu rupesi rankaisemaan
Ahabin huonetta, löysi hän muutamia ylimmäisiä Juudasta
ja Ahasian veljein lapsista, jotka Ahasiaa palvelivat, ja
tappoi ne. 9 Ja hän etsi Ahasiaa; ja he saivat hänen kiinni
Samariassa, johon hän itsensä lymyttänyt oli, ja he veivät
hänen Jehun eteen, ja he tappoivat hänen, ja hautasivat
hänen; sillä he sanoivat: hän on Josaphatin poika, joka on
etsinyt Herraa kaikesta sydämestänsä. Ja ei sitte yhtään
ollut Ahasian huoneesta, joka taisi kuninkaaksi tulla. 10 Kuin
Atalia Ahasian äiti näki poikansa kuolleeksi, nousi hän ja
murhasi kaiken kuninkaallisen siemenen Juudan huoneessa.
11 Mutta Josabeath kuninkaan tytär otti Joaksen Ahasian
pojan varkain kuninkaan lasten seasta, jotka tapettiin, ja pani
hänen imettäjänsä kanssa makaushuoneesen; ja näin lymytti
Josabeath kuningas Joramin tytär, papin Jojadan emäntä,
hänen Athalian edestä; (sillä hän oli Ahasian sisar) niin
ettei hän tapettu. 12 Ja hän oli heidän kanssansa Jumalan
huoneessa kätkettynä kuusi vuotta. Ja Athalia hallitsi maalla.

23 Seitsemäntenä vuonna rohkaisi Jojada itsensä ja otti
sodanpäämiehet, Asarian Jerohamin pojan, Ismaelin
Johananin pojan, Asarian Obedin pojan, Maesejan Adajan
pojan ja Elisaphatin Sikrin pojan liittoon kanssansa; 2
Jotka kävivät Juudan ympäri ja kokosivat Leviläisiä kaikista
Juudan kaupungeista, ja ylimmäiset Israelin isät, tulemaan
Jerusalemiin. 3 Ja kaikki seurakunta teki liiton kuninkaan
kanssa Jumalan huoneessa. Ja hän sanoi heille: katso,
kuninkaan poika pitää kuningas oleman, niinkuin Herra
Davidin lapsista sanonut on. 4 Näin pitää teidän tekemän:
kolmas osa teistä, jotka käyvät sisälle sabbatina papeista ja
Leviläisistä, pitää oleman oven tykönä vartiana; 5 Ja kolmas
osa kuninkaan huoneessa, ja kolmas osa perustuksen
portissa; mutta kaikki kansa pitää oleman Herran huoneen
pihalla. 6 Ettei yksikään mene Herran huoneesen, vaan
papit ja Leviläiset, jotka siellä palvelevat, niiden pitää sisälle
menemän; sillä he ovat pyhät; mutta kaikki muu kansa
vartioitkaan Herran vartiota. 7 Ja Leviläisten pitää piirittämän
kuninkaan jokainen aseensa kanssa kädessänsä. Ja jos
joku muu menee huoneesen, hänen pitää kuoleman. Ja
teidän pitää oleman kuninkaan tykönä, kuin hän käy sisälle
ja ulos. 8 Ja Leviläiset kaiken Juudan kanssa tekivät kaiketi
niinkuin pappi Jojada käskenyt oli. Ja jokainen otti väkensä,
jotka menivät sabbatille, niiden kanssa jotka menivät pois

sabbatilta; sillä pappi Jojada ei antanut niiden eritä toinen
toisestansa. 9 Ja Jojada pappi antoi sodanpäämiehille
keihäät ja kilvet ja kuningas Davidin aseet, jotka Jumalan
olivat. 10 Ja asetti kaiken kansan, itsekunkin aseinensa
kädessänsä, oikiasta huoneen loukkaasta niin vasempaan
loukkaasen, alttarin ja huoneen tykö, kuningasta ympäri. 11
Ja he toivat kuninkaan pojan edes, panivat kruunun hänen
päähänsä, ja todistuksen, ja tekivät hänen kuninkaaksi.
Ja Jojada ja hänen poikansa voitelivat hänen, ja sanoivat:
menestyköön kuningas! 12 Kuin Atalia kuuli kansan äänen,
jotka juoksivat ylistäen kuningasta, niin hän meni kansan
tykö Herran huoneesen. 13 Ja hän näki, ja katso, kuningas
seisoi patsaansa tykönä läpikäytävässä, ja ylimmäiset ja
vaskitorvet kuninkaan ympärillä, ja kaikki maan kansa oli
iloinen, ja puhalsivat vaskitorviin, ja veisaajat kaikkinaisten
kanteleiden kanssa, taitavat kiittämään. Silloin repäisi Atalia
vaatteensa ja sanoi: kapina, kapina! 14 Mutta Jojada pappi
meni sodanpäämiesten kanssa ulos, jotka olivat sotajoukon
päällä, ja sanoi heille: taluttakaat häntä ulos joukon lävitse: ja
joka häntä seuraa, se pitää miekalla tapettaman; sillä pappi
oli käskyn antanut, ettei häntä pitänyt Herran huoneessa
tapettaman. 15 Ja he panivat kätensä hänen päällensä, ja
kuin hän tuli hevosportin läpikäytävään, joka oli kuninkaan
huoneen tykönä, tappoivat he hänen siellä. 16 Ja Jojada teki
liiton itsensä, kaiken kansan ja kuninkaan vaiheella, että he
olisivat Herran kansa. 17 Silloin meni kaikki kansa Baalin
huoneesen ja kukistivat sen, ja särkivät hänen alttarinsa
ja kuvansa, ja tappoivat Mattanin Baalin papin alttarien
edessä. 18 Ja Jojada pani Herran huoneen virat pappein ja
Leviläisten käsiin, jotka David oli asettanut Herran huoneesen
tekemään Herran polttouhria, niinkuin kirjoitettu on Moseksen
laissa, ilolla ja veisulla Davidin asetuksen jälkeen; 19 Ja
asetti portinvartiat Herran huoneen portteihin, ettei mitään
saastaisuutta sisälle tulisi missään kappaleessa. 20 Ja hän
otti sadanpäämiehet, ja voimalliset, ja kansan hallitsiat, ja
kaiken maan kansan, ja vei kuninkaan Herran huoneesta
alas ja he menivät ylimmäisen portin lävitse kuninkaan
huoneesen; ja he antoivat kuninkaan istua valtakunnan
istuimelle. 21 Ja kaikki maan kansa oli iloinen, ja kaupunki
oli levossa, sittekuin Atalia tapettiin miekalla.

24 Joas oli seitsemän ajastaikainen tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi neljäkymmentä ajastaikaa
Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi oli Zibia Bersabasta. 2
Ja Joas teki sitä, mikä oikein oli Herran edessä, niinkauvan
kuin pappi Jojada eli. 3 Ja Jojada otti hänelle kaksi emäntää
ja hän siitti poikia ja tyttäriä. 4 Ja tapahtui sen jälkeen,
että Joas aikoi uudistaa Herran huonetta. 5 Ja hän kokosi
papit ja Leviläiset ja sanoi heille: menkäät ulos Juudan
kaupunkeihin ja kootkaat rahaa kaikelta Israelilta, vuosi
vuodelta, teidän Jumalanne huoneen parannukseksi, ja
kiiruhtakaat tekemään sitä; mutta Leviläiset ei kiiruhtaneet. 6
Silloin kutsui kuningas Jojadan, ylimmäisen papin, ja sanoi
hänelle: miksi et ota vaaria Leviläisistä, että he toisivat veron
Juudasta ja Jerusalemista, jonka Moses Herran palvelia pani
päälle, kuin piti Israelista koottaman todistuksen majaksi?
7 Sillä jumalatoin Atalia on poikinensa särkenyt Jumalan
huoneen, ja kaiken Herran huoneesen pyhitetyn olivat
he tehneet Baalille. 8 Niin kuningas käski; ja he tekivät
arkun, jonka he panivat Herran huoneen portin ulkoiselle
puolelle. 9 Ja he kuuluttivat Juudassa ja Jerusalemissa
tuomaan Herralle veroa, jonka Jumalan palvelia Moses oli
pannut Israelin päälle korvessa. 10 Silloin iloitsivat kaikki
päämiehet ja kaikki kansa; ja he toivat ja panivat arkkuun,
siihenasti että se tuli täyteen. 11 Ja kuin aika tuli, että
arkku kannettiin edes Leviläisiltä kuninkaan käskyn jälkeen
(ja he näkivät siinä olevan paljon rahaa), tuli kuninkaan
kirjoittaja ja se joka ylimmäiseltä papilta uskottu oli, ja he
tyhjensivät arkun ja kantoivat sen jälleen siallensa. Näin
he tekivät joka päivä siihenasti että he kokosivat paljon
rahaa. 12 Ja kuningas ja Jojada antoivat ne teettäjille Herran
huoneen palvelukseksi; ne palkkasivat kivenhakkaajia ja
rakentajia, uudistamaan Herran huonetta, niin myös rauta- ja
vaskiseppiä, parantamaan Herran huonetta. 13 Ja työmiehet
tekivät työtä, niin että parannustyö menestyi heidän kättensä
kautta; ja he saivat Jumalan huoneen kokonansa valmiiksi
ja hyvin rakennetuksi. 14 Ja kuin he sen olivat päättäneet,
veivät he liian rahan kuninkaan ja Jojadan eteen; siitä
tehtiin astioita Herran huoneesen, astioita palvelukseen ja
polttouhriin, lusikoita, kulta- ja hopia-astioita; ja uhrasivat
polttouhria Herran huoneen tykönä alati niinkauvan kuin
Jojada eli. 15 Ja Jojada tuli vanhaksi ja ijällä ravituksi ja
kuoli; ja hän oli sadan ja kolmenkymmenen ajastaikainen
kuollessansa. 16 Ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin
kuningasten sekaan; sillä hän oli tehnyt hyvin Israelissa
Jumalaa ja hänen huonettansa kohtaan. 17 Ja Jojadan
kuoleman jälkeen tulivat Juudan ylimmäiset ja rukoilivat
kuningasta. Niin kuningas kuuli heitä. 18 Ja he hylkäsivät
Herran isäinsä Jumalan huoneen ja palvelivat metsistöitä ja
epäjumalia. Niin tuli viha Juudan ja Jerusalemin päälle tämän
heidän syntinsä tähden. 19 Ja hän lähetti heille prophetat
palauttamaan heitä Herran tykö; ja he todistivat heille, mutta
ei he totelleet. 20 Ja Jumalan henki puetti Sakarian papin
Jojadan pojan; hän astui kansan eteen ja sanoi heille: näin

sanoo Jumala: miksi te rikotte Herran käskyn? Ei se pidä teille
menestymän; koska te olette hyljänneet Herran, niin hylkää
hän jälleen teidät. 21 Mutta he tekivät liiton häntä vastaan
ja kivittivät hänen kuoliaaksi kuninkaan käskyn jälkeen,
Herran huoneen pihalla. 22 Ja kuningas Joas ei ajatellut
sitä laupiutta, jonka Jojada hänen isänsä hänelle tehnyt oli,
mutta tappoi hänen poikansa. Ja hän sanoi kuollessansa:
Herra on näkevä ja etsivä. 23 Ja tapahtui kuin ajastaika oli
kulunut, että Syrian sotajoukko nousi häntä vastaan ja tuli
Juudaan ja Jerusalemiin, ja surmasivat kaikki ylimmäiset
kansan seasta, ja lähettivät kaiken saaliinsa Damaskun
kuninkaalle. 24 Vaikka Syrian sotajoukko tuli vähällä väellä,
kuitenkin antoi Herra sangen suuren joukon heidän käsiinsä,
että he Herran isäinsä Jumalan hyljänneet olivat. Ja niin
he myös rankaisivat Joaksen. 25 Ja kuin he läksivät hänen
tyköänsä, jättivät he hänen suureen sairauteen. Ja hänen
palveliansa tekivät liiton häntä vastaan, Jojadan papin lasten
veren tähden, ja tappoivat hänen omalla vuoteellansa, ja hän
kuoli; ja he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin, mutta ei
kuningasten hautain sekaan. 26 Ne jotka liiton olivat tehneet
häntä vastaan, olivat nämät: Sabad Simeatin Ammonilaisen
poika, ja Josabad Simritin Moabilaisen poika. 27 Mutta
hänen poikainsa ja hänen aikanansa koottujen verojen luku,
ja Jumalan huoneen rakennus, katso, ne ovat kirjoitetut
kuningasten historiakirjassa. Ja hänen poikansa Amatsia tuli
kuninkaaksi hänen siaansa.

25 Amatsia oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi
yhdeksänkolmattakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa.
Ja hänen äitinsä nimi oli Joaddan Jerusalemista. 2 Ja
hän teki, mitä Herralle oli otollinen, vaan ei täydestä
sydämestä. 3 Kuin hänen valtakuntansa vahvistettiin,
tappoi hän palveliansa, jotka tappoivat kuninkaan hänen
isänsä. 4 Mutta heidän lapsiansa ei hän tappanut; sillä
näin on kirjoitettu laissa Moseksen raamatussa, jossa
Herra kieltää, sanoen: ei tule isäin kuolla lasten edestä,
eikä lasten isäin edestä; mutta jokaisen pitää kuoleman
syntinsä tähden. 5 Ja Amatsia kokosi Juudan ja asetti heidät
isäinsä huoneen jälkeen, tuhanten ja satain päämiehet
koko Juudassa ja Benjaminissa, ja luki kahdenkymmenen
vuotiset ja sitä vanhemmat, ja löysi heitä kolmesataa tuhatta
valittua, jotka olivat kelvolliset sotaan, kantamaan keihästä ja
kilpeä. 6 Hän palkkasi myös Israelista satatuhatta vahvaa
sotamiestä sadalla leiviskällä hopiaa. 7 Niin tuli Jumalan
mies hänen tykönsä ja sanoi: kuningas, älä salli Israelin
sotajoukon tulla kanssas; sillä ei Herra ole Israelin kanssa,
eikä kaikkein Ephraimin lasten kanssa. 8 Sillä jos sinä tulet
osoittamaan sinun rohkeuttas sodassa, niin Jumala antaa
sinun kaatua vihamiestes eteen; sillä Jumalalla on voima
auttaa ja langettaa. 9 Amatsia sanoi Jumalan miehelle:
mitäs sadan leiviskän kanssa tehdään, jotka minä Israelin
sotamiehille annoin? Jumalan mies sanoi: Herralla on
varaa antaa sinulle paljon enemmän kuin se on. 10 Niin
eroitti Amatsia ne sotamiehet tyköänsä, jotka Ephraimista
olivat hänen tykönsä tulleet, menemään siallensa. Niin he
närkästyivät sangen suuresti Juudan päälle ja menivät
kotiansa vihoissansa. 11 Ja Amatsia tuli rohkiaksi ja johdatti
kansansa ulos, ja meni Suolalaaksoon, ja löi siellä Seirin
lapsista kymmenentuhatta. 12 Ja Juudan lapset veivät pois
elävältä vankina kymmenentuhatta, ja veivät heidät kallion
kukkulalle ja sysäsivät heidät kukkulalta maahan, niin että
he kaikki musertuivat liivaksi. 13 Mutta sotamiehet, jotka
Amatsia oli antanut mennä takaisin, niin ettei ne hänen
kanssansa päässeet menemään sotaan, hajoittivat itsensä
Juudan kaupunkeihin Samariasta Bethoroniin asti, ja löivät
heistä kolmetuhatta, ja ottivat paljon saalista. 14 Ja kuin
Amatsia palasi Edomilaisten taposta, toi hän myötänsä Seirin
lasten epäjumalat ja asetti ne itsellensä jumaliksi, kumarsi
niiden edessä ja teki heille suitsutusta. 15 Niin Herran
viha julmistui Amatsian päälle, ja hän lähetti prophetan
hänen tykönsä, joka sanoi: miksis etsit sen kansan jumalia,
jotka kansaansa ei taitaneet auttaa sinun käsistäs? 16
Kuin hän puhui hänen kanssansa, sanoi hän hänelle:
oletkos asetettu kuninkaan neuvonantajaksi? lakkaa, miksis
tahdot antaa sinuas lyödä? Niin propheta lakkasi ja sanoi:
minä ymmärrän, että Jumala on aikonut sinua turmella,
koskas sen tehnyt olet, ja et totellut minun neuvoani. 17 Ja
Amatsia Juudan kuningas piti neuvoa, ja lähetti Joaksen
Joahaksen pojan, Jehun pojan Israelin kuninkaan tykö, ja
käski sanoa hänelle: tule, katselkaamme toinen toistamme.
18 Mutta Joas Israelin kuningas lähetti Amatsian Juudan
kuninkaan tykö, sanoen: orjantappurapensas Libanonissa
lähetti sedripuun tykö Libanonissa, sanoen hänelle: anna
tyttäres minun pojalleni emännäksi; mutta pedot Libanonissa
juoksivat orjantappurapensaan päälle ja tallasivat sen. 19
Sinä ajattelet, katso, sinä olet lyönyt Edomilaiset, siitä sinun
sydämes paisuu kerskaamaan itsiäs: pysy kotonas, miksis
etsit vahinkoa, langetakses sekä itse että Juuda sinun
kanssas? 20 Mutta ei Amatsia totellut, sillä se tapahtui
Jumalalta, että he piti annettaman käsiin; sillä he olivat
etsineet Edomilaisten jumalia. 21 Niin Joas Israelin kuningas
meni ylös, ja he katselivat toinen toistansa, hän ja Amatsia
Juudan kuningas, Betsemeksessä, joka on Juudassa. 22

Mutta Juuda lyötiin Israelilta, ja kukin pakeni majoillensa. 23
Ja Joas Israelin kuningas käsitti Amatsian Juudan kuninkaan
Joaksen pojan Joahaksen pojan Betsemeksessä ja vei
Jerusalemiin, ja särki Jerusalemin muurin Ephraimin portista
kulmaporttiin asti, neljäsataa kyynärää. 24 Ja hän otti kaiken
kullan ja hopian, ja kaikki astiat jotka löydettiin Jumalan
huoneessa Obededomin tykönä, ja kuninkaan huoneen
tavarat ja (otti) lapset pantiksi ja palasi Samariaan. 25
Ja Amatsia Joaksen poika Juudan kuningas eli Joaksen
Joahaksen pojan Israelin kuninkaan kuoleman jälkeen
viisitoistakymmentä ajastaikaa. 26 Mitä enempää Amatsian
menoista sanomista on, sekä ensimäisistä että viimeisistä:
eikö se ole kirjoitettu Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa?
27 Ja siitä ajasta, jona Amatsia luopui Herrasta, tekivät
he häntä vastaan liiton Jerusalemissa; mutta hän pakeni
Lakikseen. Niin lähettivät he hänen perässänsä Lakikseen ja
tappoivat hänen siellä. 28 Ja he veivät hänen hevosilla ja
hautasivat hänen isäinsä tykö Juudan kaupunkiin.

26 Mutta koko Juudan kansa otti Ussian, joka oli
kuudentoistakymmenen ajastaikainen, ja asettivat
hänen kuninkaaksi isänsä Amatsian siaan. 2 Hän rakensi
Elotin, ja saatti sen jälleen Juudalle, sitte kuin kuningas oli
nukkunut isäinsä kanssa. 3 Kuudentoistakymmenen vuotinen
oli Ussia tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa
kuudettakymmentä Jerusalemissa. Ja hänen äitinsä nimi
oli Jekolia Jerusalemista. 4 Ja hän teki, mitä otollinen oli
Herran edessä, kaiketi niinkuin hänen isänsä Amatsia oli
tehnyt. 5 Ja hän etsi Jumalaa, niinkauvan kuin Sakaria
eli, opettaja Jumalan näyissä. Ja niinkauvan kuin hän etsi
Herraa, antoi Jumala hänen menestyä. 6 Sillä hän läksi ja
soti Philistealaisia vastaan, ja kukisti Gatin muurin, ja Jabnen
muurin, ja Asdodin muurin, ja rakensi kaupungeita Asdodin
ympärille ja Philistealaisten keskelle; 7 Sillä Jumala autti häntä
Philistealaisia, Arabialaisia, Gurbaalin asuvia ja Meunilaisia
vastaan. 8 Ja Ammonilaiset antoivat Ussialle lahjoja; ja
hän tuli kuuluisaksi hamaan siihen saakka, josta Egyptiin
mennään; sillä hän tuli aina väkevämmäksi. 9 Ja Ussia
rakensi tornit Jerusalemissa Kulmaportin ja Laaksoportin
päälle, ja muihin kulmiin, ja vahvisti niitä. 10 Hän rakensi
torneja myös korpeen ja kaivoi monta kaivoa; sillä hänellä oli
paljo karjaa laaksoissa ja tasaisella kedolla, ja peltomiehiä ja
viinamiehiä vuorilla ja Karmelissa; sillä hän rakasti peltoja.
11 Ussialla oli myös hyvin harjoitettu sotajoukko, jotka sotaan
menivät joukottain, heidän lukunsa jälkeen, niinkuin he
olivat luetut Jejelin kirjoittajan ja Maesejan virkamiehen
kautta, Hananian käden alla, joka oli kuninkaan päämiehiä.
12 Ja ylimmäisten isäin luku väkevistä sotamiehistä oli
kaksituhatta ja kuusisataa, 13 Ja heidän allansa sotajoukko
kolmesataa tuhatta ja seitsemäntuhatta, ja viisisataa väkevää
ja urhoollista sotamiestä, joiden piti kuningasta auttaman
vihamiehiä vastaan. 14 Ja Ussia valmisti koko sotajoukolle
kilpiä ja keihäitä, rautalakkeja ja rautapaitoja, joutsia ja vielä
kiviäkin linkoja varten. 15 Hän teki myös Jerusalemissa
varustukset sangen taitavasti, jotka piti oleman tornein päällä
ja kulmain päällä, joista piti ammuttaman nuolilla ja suurilla
kivillä. Ja hänen sanomansa kuului sangen leviälle; sillä hän
tuli ihmeellisesti autetuksi, siihen asti että hän väkeväksi tuli.
16 Kuin hän oli väkeväksi tullut, paisui hänen sydämensä
omaksi kadotukseksensa, ja rikkoi Herraa Jumalaansa
vastaan, ja meni Herran templiin sisälle, suitsuttamaan pyhän
savun alttarilla. 17 Ja Asaria pappi meni hänen perässänsä,
ja hänen kanssansa kahdeksankymmentä Herran pappia,
väkeviä miehiä, 18 Ja seisoivat kuningas Ussiaa vastaan ja
sanoivat hänelle: Ussia, ei sinun sovi suitsuttaa Herralle, vaan
pappein, Aaronin poikain, jotka ovat pyhitetyt suitsuttamaan:
mene ulos pyhästä, sinä olet väärin tehnyt, ei se tule sinulle
kunniaksi Herran Jumalan edessä. 19 Mutta Ussia vihastui,
ja piti kädessänsä pyhän savun astian suitsuttaaksensa.
Vaan kuin hän vihastui pappeja vastaan, kävi spitali hänen
otsastansa ulos pappein edessä Herran huoneessa, pyhän
savun alttarin edessä. 20 Niin katsoi ylimmäinen pappi Asaria
hänen puoleensa, ja kaikki muut papit, ja katso, hän oli
spitalinen otsassansa. Ja he hoputtivat hänen sieltä ulos, ja
hän riensi myös itsekin; sillä hän oli Herralta rangaistu. 21
Ja niin oli kuningas Ussia spitalinen hamaan kuolemaansa
asti, ja asui erinäisessä huoneessa spitalisena, sillä hän oli
eroitettu Herran huoneesta. Mutta Jotam hänen poikansa
hallitsi kuninkaan huoneen ja tuomitsi kansaa maalla. 22 Mitä
enempää Ussian menoista sanomista on, sekä ensimäisistä
että viimeisistä, on propheta Jesaia Amotsin poika kirjoittanut.
23 Ja Ussia nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen
isäinsä kanssa kuningasten hautapeltoon; sillä he sanoivat:
hän on spitalinen. Ja Jotam hänen poikansa tuli kuninkaaksi
hänen siaansa.

27 Jotam oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä
tulessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä
ajastaikaa Jerusalemissa: hänen äitinsä nimi oli Jerusa
Zadokin tytär. 2 Ja hän teki mitä Herralle oli kelvollinen,
kaiketi niinkuin hänen isänsä Ussia tehnyt oli, paitsi sitä,
ettei hän käynyt Herran templissä, ja kansa turmeli vielä
itsensä. 3 Hän rakensi ylisen portin Herran huoneesen,
ja Ophelin muuria hän paljon rakensi. 4 Ja hän rakensi

kaupungit Juudan vuorelle, ja metsiin rakensi hän linnat ja
tornit. 5 Ja hän soti Ammonin lasten kuninkaan kanssa, ja
voitti heidät, niin että Ammonin lapset antoivat sinä vuonna
hänelle sata leiviskää hopiaa, kymmenentuhatta koria nisuja
ja kymmenentuhatta koria ohria. Niin paljon antoivat myös
Ammonin lapset hänelle toisena ja kolmantena vuonna.
6 Näin tuli Jotam voimalliseksi; sillä hän toimitti tiensä
oikein Herran Jumalan edessä. 7 Mitä enempää Jotamista
sanomista on, ja kaikista hänen sodistansa ja teistänsä:
katso, ne ovat kirjoitetut Israelin ja Juudan kuningasten
kirjassa. 8 Viidenkolmattakymmenen vuoden vanha oli
hän tulessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä
vuotta Jerusalemissa. 9 Ja Jotam nukkui isäinsä kanssa, ja
he hautasivat hänen Davidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa
Ahas tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

28 Ahas oli kahdenkymmenen ajastaikainen tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi kuusitoistakymmentä ajastaikaa
Jerusalemissa, ja ei tehnyt, mitä Herralle kelvollinen oli,
niinkuin hänen isänsä David; 2 Vaan hän vaelsi Israelin
kuningasten teillä, ja teki myös Baalille valetuita kuvia. 3 Ja
hän suitsutti Hinnomin poikain laaksossa, ja poltti poikansa
tulella pakanain kauhistusten jälkeen, jotka Herra Israelin
lasten edestä oli ajanut pois. 4 Ja hän uhrasi ja suitsutti
korkeuksilla ja kukkuloilla, ja kaikkein viheriäisten puiden
alla. 5 Sentähden antoi Herra hänen Jumalansa hänen
Syrian kuninkaan käsiin, niin että he löivät häntä, ja veivät
heistä suuren joukon vangiksi Damaskuun. Hän annettiin
myös Israelin kuninkaan käsiin, joka heistä sangen paljon
tappoi. 6 Sillä Peka Remalian poika löi Juudasta sata ja
kaksikymmentä tuhatta yhtenä päivänä, jotka kaikki väkevät
miehet olivat, että he hylkäsivät Herran isäinsä Jumalan. 7
Ja Sikri Ephraimin väkevä tappoi kuninkaan pojan Maesejan,
ja Asrikamin kuninkaan huoneen päämiehen, ja Elkanan,
joka kuningasta lähimmäinen oli. 8 Ja Israelin lapset veivät
vankina veljistänsä kaksisataa tuhatta, vaimoja, poikia ja
tyttäriä, ja ryöstivät myös heiltä paljon saalista, jonka he
veivät Samariaan. 9 Ja siellä oli Herran propheta, jonka nimi
oli Obed, hän läksi sitä joukkoa vastaan, joka Samariaan
tuli, ja sanoi heille: katso, Herra teidän isäinne Jumala
on vihastunut Juudan päälle, ja on heidät antanut teidän
käsiinne; mutta te olette kiukussa heitä tappaneet, niin että
se taivaasen kuuluu, 10 Niin te luulette nyt polkevanne teidän
allenne Juudan lapset ja Jerusalemin, teidän palvelioiksenne
ja piioiksenne. Eikö teissä vika ole Herraa teidän Jumalaanne
vastaan? 11 Niin kuulkaat nyt minua ja viekäät ne vangit
sinne jälleen, jotka te otitte teidän veljistänne; sillä Herran
viha julmistui teidän päällenne. 12 Silloin nousivat muutamat
Ephraimin lasten ylimmäisistä: Asaria Johanan poika, Berekia
Mesillemotin poika, Jehiskia Sallumin poika ja Amasa Hadlain
poika, niitä vastaan, jotka sodasta tulivat, 13 Ja sanoivat
heille: ei teidän pidä niitä vankeja tuoman tänne; sillä ette
sillä muuta saata kuin vikaa meidän päällemme Herran
edessä, lisätäksenne meidän syntejämme ja rikoksiamme;
sillä meidän vikamme on paljo, ja viha julmistuu Israelin
päälle. 14 Niin sotaväki päästi vangit vallallensa ja asetti
saaliin ylimmäisten ja kaiken kansan eteen. 15 Ja ne miehet
nousivat, jotka nimeltänsä nimitetyt olivat, ja ottivat vangit ja
kaikki jotka heidän seassansa alasti olivat, ja vaatettivat siitä
saaliista. Ja kuin he heidät olivat vaatettaneet ja kengittäneet,
antoivat he heille ruokaa ja juomaa, ja voitelivat heitä, ja
veivät kaikki ne aasein päällä jotka heikoimmat olivat, ja
saattivat heidät Jerihon Palmukaupunkiin veljeinsä tykö, ja
palasivat sitte Samariaan. 16 Siihen aikaan lähetti kuningas
Ahas Assurin kuningasten tykö, että he olisivat auttaneet
häntä; 17 Sillä Edomilaiset tulivat vielä, ja löivät Juudan ja
veivät heitä vankina pois. 18 Ja Philistealaiset hajoittivat
itsensä ketokaupunkeihin, etelän puolelle Juudaa, ja voittivat
Betsemeksen, Ajalonin, Gederotin ja Sokon kylinensä, ja
Timnan kylinensä ja Gimson kylinensä, ja asuivat siellä. 19
Sillä Herra nöyryytti Juudaa Ahaksen Israelin kuninkaan
tähden, että hän oli vietellyt Juudan, ja teki väärin Herraa
vastaan. 20 Ja hänen tykönsä tuli TiglatPilsener Assurin
kuningas, joka piiritti hänen, ja ei häntä voittanut. 21 Sillä
Ahas otti yhden osan Herran huoneesta ja kuninkaan ja
ylimmäisten huoneesta, jotka hän antoi Assyrin kuninkaalle,
vaan ei se häntä mitään auttanut. 22 Silloin teki kuningas
Ahas vielä enemmän väärin Herraa vastaan tuskassansa, 23
Ja uhrasi Damaskun epäjumalille, jotka olivat lyöneet häntä,
ja sanoi: koska Syrian kuningasten jumalat auttivat heitä,
sentähden minä uhraan heille, että he myös minua auttaisivat;
mutta he olivat hänelle ja kaikelle Israelille lankeemiseksi. 24
Ja Ahas kokosi astiat Jumalan huoneesta ja särki Jumalan
huoneen astiat, ja sulki Herran huoneen ovet, ja teki itsellensä
alttareita joka nurkkaan Jerusalemissa. 25 Ja myös kaikissa
Juudan kaupungeissa teki hän korkeuksia siellä ja täällä,
suitsuttaaksensa vieraille jumalille, ja vihoitti Herran isäinsä
Jumalan. 26 Mitä enempi hänestä on sanomista, ja kaikista
hänen teistänsä, ensimäisistä ja viimeisistä: katso, se on
kirjoitettu Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa. 27 Ja Ahas
nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen Jerusalemin
kaupunkiin; mutta ei he panneet häntä Israelin kuningasten
sekaan. Ja hänen poikansa Jehiskia tuli kuninkaaksi hänen
siaansa.

29 Jehiskia oli viiden ajastaikainen kolmattakymmentä
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi
yhdeksänkolmattakymmentä ajastaikaa Jerusalemissa. Ja
hänen äitinsä nimi oli Abia Sakarian tytär. **2** Ja hän teki, mitä
Herralle oli otollinen, kaiketi niinkuin hänen isänsä David. **3**
Hän avasi Herran huoneen ovet ensimäisenä valtakuntansa
kuukautena ensimäisenä vuonna, ja vahvisti ne. **4** Ja saatti
papit ja Leviläiset sinne, ja kokosi heidät itäiselle kadulle,
5 Ja sanoi heille: kuulkaat minua Leviläiset: pyhittäkäät
nyt teitänne, ja pyhittäkäät Herran teidän isäinne Jumalan
huone, ja kantakaat saastaisuus ulos pyhästä! **6** Sillä meidän
isämme ovat menetelleet väärin, ja tehneet pahaa Herran
Jumalamme edessä, ja hyljänneet hänen; sillä he ovat
kasvonsa kääntäneet pois Herran majasta, ja kääntäneet
selkänsä sen puoleen; **7** Ovat myös sulkeneet esihuoneen
ovet, ja sammuttaneet lamput, ja ei suitsuttaneet suitsutusta,
eikä uhranneet polttouhria Israelin Jumalalle pyhässä. **8**
Siitä on Herran viha Juudan ja Jerusalemin päälle tullut,
ja on antanut heidän hämmästykseksi ja hävitykseksi, ja
viheltämiseksi, niikuin te näette silmillänne. **9** Sillä katso,
sentähden ovat meidän isämme langenneet miekan kautta,
meidän poikamme, tyttäremme ja emäntämme ovat viedyt
pois. **10** Nyt olen minä aikonut tehdä Herran Israelin
Jumalan kanssa liiton, että hän vihansa hirmuisuuden
kääntäis meidän päältämme pois. **11** Nyt minun poikani,
älkäät siekailko; sillä Herra on teidät valinnut seisomaan
edessänsä palveluksessa, ja olemaan hänen palveliansa, ja
suitsuttamaan. **12** Niin nousivat Leviläiset: Mahat Amasain
poika, ja Joel Asarian poika Kahatilaisten lapsista; ja
Merarin lapsista: Kis Abdin poika, ja Atsaria Jahalleleelin
poika; ja Gersonilaisista: Joa Simman poika, ja Eden Joan
poika; **13** Ja Elitsaphanin lapsista: Simri ja Jejel; Asaphin
lapsista: Zakaria ja Mattania; **14** Hemanin lapsista: Jehiel
ja Simei; Jedutunin lapsista: Semaja ja Ussiel. **15** Ja he
kokosivat veljensä ja pyhittivät itsensä, ja menivät kuninkaan
käskystä Herran sanan jälkeen puhdistamaan Herran
huonetta. **16** Ja papit menivät sisälle Herran huoneesen
puhdistamaan sitä, ja kantoivat ulos kaiken saastaisuuden,
jonka löysivät Herran templistä, Herran huoneen kartanolle.
Ja Leviläiset ottivat sen ja kantoivat Kidronin ojaan. **17**
Ensimäisenä päivänä ensimäisestä kuusta rupesivat he
pyhittämään itseänsä, ja kahdeksantena päivänä siitä
kuusta menivät he Herran esihuoneesen ja pyhittivät Herran
huonetta kahdeksan päivää, ja päättivät sen kuudentena
toistakymmentä ensimäisellä kuulla. **18** Ja he menivät
sisälle kuningas Jehiskian tykö ja sanoivat: me olemme
puhdistaneet kaiken Herran huoneen ja polttouhrin alttarin,
ja kaikki sen astiat, ja näkyleipäin pöydän ja kaikki sen
astiat; **19** Kaikki myös ne astiat, jotka kuningas Ahas oli
hyljännyt kuninkaana olessansa, koska hän väärin teki,
ne olemme me valmistaneet ja pyhittäneet: ja katso, ne
ovat Herran alttarin edessä. **20** Niin kuningas Jehiskia
nousi varhain aamulla ja kokosi kaupungin ylimmäiset, ja
meni Herran huoneesen. **21** Ja toivat seitsemän mullia,
ja seitsemän oinasta, ja seitsemän karitsaa, ja seitsemän
kaurista syntiuhriksi, valtakunnan edestä, pyhän edestä,
ja Juudan edestä. Ja hän sanoi papeille Aaronin lapsille,
että he uhraisivat ne Herran alttarilla. **22** Niin he teurastivat
härjät, ja papit ottivat veren ja priiskottivat alttarille; ja he
teurastivat oinaat ja priiskottivat veren alttarille, ja teurastivat
myös karitsat ja priiskottivat veren alttarille; **23** Ja toivat
kauriit syntiuhriksi kuninkaan ja seurakunnan eteen, ja
panivat kätensä niiden päälle. **24** Ja papit teurastivat ne ja
priiskottivat veren alttarille, sovittamaan kaikkea Israelia;
sillä kuningas oli heidän käskenyt uhrata polttouhrin ja
syntiuhrin kaiken Israelin edestä. **25** Ja hän asetti Leviläiset
Herran huoneesen symbaleilla, psaltareilla ja harpuilla,
niinkuin David käskenyt oli ja Gad kuninkaan näkiä, ja Natan
propheta; sillä se oli Herran käsky hänen prophetainsa
kautta. **26** Ja Leviläiset seisoivat Davidin harppuin kanssa ja
papit basunain kanssa. **27** Ja Jehiskia käski heidän uhrata
polttouhria alttarilla. Ja ruvetessa uhraamaan polttouhria,
ruvettiin myös veisaamaan Herralle basunilla ja moninaisilla
Davidin Israelin kuninkaan kanteleilla. **28** Ja koko seurakunta
kumarsi. Ja veisaajain veisuu ja basunan soittajain ääni
kuului, siihenasti että kaikki polttouhri täytettiin. **29** Koska
polttouhri uhrattu oli, notkisti kuningas ja kaikki ne, jotka
hänen kanssansa olivat, polviansa ja kumarsivat. **30** Ja
kuningas Jehiskia ja kaikki ylimmäiset käskivät Leviläisten
kiittää Herraa Davidin ja näkiän Asaphin sanoilla. Ja kiittivät
häntä suurella ilolla, ja kallistivat päätänsä ja kumarsivat. **31**
Niin Jehiskia vastaten sanoi: nyt te olette täyttäneet kätenne
Herralle, käykäät ja kantakaat uhria ja kiitosuhria Herran
huoneesen. Ja seurakunta vei uhria ja kiitosuhria, ja jokainen
hyväntahtoinen sydämestä polttouhria. **32** Ja polttouhrin
luku, jonka seurakunta vei, oli seitsemänkymmentä härkää,
sata oinasta ja kaksisataa karitsaa; ja nämät kaikki veivät he
polttouhriksi Herralle. **33** Ja he pyhittivät kuusisataa härkää
ja kolmetuhatta lammasta. **34** Vaan pappeja oli vähimmäksi,
niin ettei he voineet ottaa pois vuotia kaikilta polttouhreilta,
sentähden auttivat heitä heidän veljensä Leviläiset, siihenasti
että työ täytettiin ja niin kauvan kuin papit pyhittivät itsiänsä;
sillä Leviläiset olivat vireämmät pyhittämässä itsiänsä kuin
papit. **35** Ja polttouhria oli paljo kiitosuhrin lihavuuden

kanssa, ja juomauhria polttouhriksi. Näin virka valmistettiin
Herran huoneessa. 36 Ja Jehiskia riemuitsi ja kaikki kansa
siitä, mitä Jumala oli kansalle valmistanut; sillä se tapahtui
sangen kiiruusti.

30 Ja Jehiskia lähetti kaiken Israelin ja Juudan tykö, ja
kirjoitti kirjat Ephraimille ja Manasselle, että heidän
piti tuleman Herran huoneesen Jerusalemiin, pitämään
Herralle Israelin Jumalalle pääsiäistä. 2 Ja kuningas piti
neuvoa ylimmäistensä kanssa ja koko seurakunnan kanssa
Jerusalemissa, pääsiäisen pitämisestä toisena kuukautena.
3 Sillä ei he taitaneet sitä pitää siihen aikaan, sillä papit ei
olleet vielä täydellisesti pyhittäneet itseänsä, eikä kansa ollut
tullut kokoon Jerusalemiin. 4 Ja tämä kelpasi kuninkaalle
ja koko seurakunnalle. 5 Ja he toimittivat niin, että se
kuulutettiin kaikessa Israelissa Bersebasta Daniin asti,
tulemaan ja pitämään Herralle Israelin Jumalalle pääsiäistä
Jerusalemissa; sillä ei se pidetty suureen aikaan, niinkuin
kirjoitettu on. 6 Ja sanansaattajat menivät kirjain kanssa,
kuninkaan ja hänen päämiestensä kädestä, kaiken Israelin
ja Juudan lävitse kuninkaan käskystä, ja sanoivat: te
Israelin lapset, kääntäkäät teitänne Herran Abrahamin,
Isaakin ja Israelin Jumalan tykö, niin hän kääntää itsensä
päässeiden tykö, jotka vielä ovat jääneet Assyrian kuninkaan
kädestä. 7 Ja älkäät olko niinkuin isänne ja niinkuin veljenne,
jotka väärin tekivät Herraa isäinsä Jumalaa vastaan; ja
hän antoi heidät hävitykseksi, niinkuin te itse näette. 8
Niin älkäät nyt olko uppiniskaiset, niinkuin teidän isänne,
mutta antakaat kättä Herralle ja tulkaat hänen pyhäänsä,
jonka hän on pyhittänyt ijankaikkisesti, ja palvelkaat Herraa
Jumalaanne, niin hänen vihansa julmuus kääntyy teistä
pois. 9 Sillä jos te käännytte Herran tykö, niin veljenne ja
lapsenne saavat armon niiden edessä, jotka heitä vankina
pitävät, että he tulevat tähän maahan jälleen; sillä Herra
teidän Jumalanne on armollinen ja laupias, ja ei käännä
kasvojansa pois teistä, jos te käännytte hänen tykönsä.
10 Ja sanansaattajat menivät yhdestä kaupungista niin
toiseen Ephraimin ja Manassen maalla Sebuloniin asti; mutta
ne nauroivat ja pilkkasivat heitä. 11 Kuitenkin muutamat
Asserista, Manassesta ja Sebulonista nöyryyttivät itsensä ja
tulivat Jerusalemiin. 12 Ja Jumalan käsi tuli myös Juudaan,
että hän antoi heille yksimielisen sydämen, tekemään
kuninkaan ja ylimmäisten käskyä, Herran sanan jälkeen.
13 Ja paljo kansaa tuli Jerusalemiin kokoon, pitämään
happamattoman leivän juhlapäivää, toisena kuukautena,
sangen suuri kokous. 14 Ja he nousivat ja kukistivat alttarit,
jotka olivat Jerusalemissa, ja ottivat kaikki suitsutukset pois
ja heittivät Kidronin ojaan, 15 Ja teurastivat pääsiäisen
neljäntenä päivänä toisena kuukautena. Ja papit ja Leviläiset
häpesivät, ja pyhittivät itsensä, ja kantoivat polttouhria Herran
huoneesen, 16 Ja seisoivat järjestyksessänsä niinkuin pitikin,
Moseksen Jumalan miehen lain jälkeen. Ja papit priiskottivat
Leviläisten kädestä. 17 Sillä monta oli seurakunnassa,
jotka ei olleet pyhittäneet itsiänsä; sentähden teurastivat
Leviläiset pääsiäisen kaikkein niiden edestä, jotka ei olleet
puhtaat, pyhittääksensä heitä Herralle. 18 Sillä paljo kansaa
oli, suuri joukko Ephraimista, Manassesta, Isaskarista ja
Sebulonista, jotka ei itsiänsä puhdistaneet, vaan söivät
pääsiäislampaan, ei niinkuin kirjoitettu on. Mutta Jehiskia
rukoili heidän edestänsä ja sanoi: Herra, joka on hyvä,
hän olkoon armollinen heille. 19 Kaikille, jotka sydämensä
asettivat etsimään Herraa isäinsä Jumalaa, vaikka ei he
ole pyhän puhtauden jälkeen. 20 Ja Herra kuuli Jehiskian
rukouksen ja paransi kansan. 21 Niin Israelin lapset, jotka
olivat Jerusalemissa, pitivät happamattoman leivän juhlaa
seitsemän päivää suurella ilolla. Ja papit ja Leviläiset kiittivät
Herraa joka päivä Herran väkevillä kanteleilla. 22 Ja Jehiskia
puhui ystävällisesti kaikkein Leviläisten kanssa, joilla oli
hyvä ymmärrys Herrasta; ja söivät juhlaa koko seitsemän
päivää, ja uhrasivat kiitosuhria, ja kiittivät Herraa isäinsä
Jumalaa. 23 Ja koko seurakunta mielistyi pitämään vielä
toiset seitsemän päivää, ja he pitivät myös ne seitsemän
päivää ilolla. 24 Sillä Jehiskia Juudan kuningas antoi
ylennykseksi kansalle tuhannen mullia ja seitsemäntuhatta
lammasta. Ja ylimmäiset antoivat ylennykseksi kansalle
tuhannen mullia ja kymmenentuhatta lammasta; ja monta
pappia pyhitti itsensä. 25 Ja koko Juudan seurakunta iloitsi
ja papit ja Leviläiset, ja koko seurakunta, joka oli tullut
Israelista, niin myös muukalaiset, jotka olivat tulleet Israelin
maalta, ja ne kuin asuivat Juudassa. 26 Ja silloin oli suuri
ilo Jerusalemissa, että Salomon Davidin pojan Israelin
kuninkaan ajasta ei ole senkaltaista ollut Jerusalemissa.
27 Ja papit ja Leviläiset nousivat ja siunasivat kansaa, ja
heidän äänensä kuultiin, ja heidän rukouksensa tuli hänen
pyhään asumiseensa taivaasen.

31 Kuin nämät kaikki päätetyt olivat, läksivät kaikki
Israelilaiset ulos, jotka Juudan kaupungeissa olivat,
ja rikkoivat patsaat, ja hakkasivat maahan metsistöt, ja
kukistivat korkeudet ja alttarit koko Juudasta, Benjaminista,
Ephraimista ja Manassesta, siihenasti että ne peräti
hävittivät. Ja Israelin lapset palasivat jokainen omainsa tykö
kaupunkeihinsa. 2 Mutta Jehiskia asetti papit ja Leviläiset
järjestykseensä, kunkin virkansa jälkeen, sekä papit että

Leviläiset, polttouhrilla ja kiitosuhrilla, palvelemaan, kiittämään
ja kunnioittamaan Herran leirien porteissa. 3 Ja kuningas antoi
osan tavarastansa huomeneltain ja ehtoona polttouhriksi, ja
sabbatin, uuden kuun ja juhlapäivän polttouhriksi, niinkuin
kirjoitettu on Herran laissa. 4 Ja hän sanoi kansalle, joka
asui Jerusalemissa, että heidän piti antaman osan papeille ja
Leviläisille, että he olisivat vireämmät Herran laissa. 5 Ja kuin
se sanottu oli, antoivat Israelin lapset paljon uutista jyvistä,
viinasta, öljystä, hunajasta ja kaikkinaisesta pellon kasvusta,
ja kymmenykset kaikista runsaasti. 6 Ja Israelin ja Juudan
lapset, jotka Juudan kaupungeissa asuivat, toivat myöskin
kymmenykset karjasta ja lampaista ja pyhitetystä, jonka he
Herralle Jumalallensa pyhittäneet olivat, ja asettivat eri läjiin.
7 Kolmantena kuukautena rupesivat he panemaan läjiin, ja
seitsemäntenä kuukautena päättivät. 8 Ja kuin Jehiskia tuli
ylimmäisten kanssa ja näki läjät, kiittivät he Herraa ja hänen
kansaansa Israelia. 9 Ja Jehiskia kysyi papeilta ja Leviläisiltä
läjistä. 10 Ja Asaria, ylimmäinen pappi Zadokin huoneesta,
puhui hänelle, sanoen: siitä ajasta, kuin he rupesivat
ylennystä tuomaan Herran huoneesen, olemme me syöneet
ja tulleet ravituiksi, ja tässä on vielä paljo tähteinä; sillä
Herra on siunannut kansaansa, sentähden on tämä paljous
jäänyt. 11 Niin kuningas käski valmistaa kammiot Herran
huoneesen; ja he valmistivat, 12 Ja panivat niihin ylennyksen
ja kymmenykset, ja sen mikä pyhitetty oli, uskollisesti. Ja
Kanania Leviläinen oli asetettu päämieheksi sen päälle ja
Simei hänen veljensä toiseksi; 13 Ja Jehiel, Asasia, Nabat,
Asahel, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakia, Mahat ja Benaja,
asetetut Kananialta, ja hänen veljeltänsä Simeiltä, kuningas
Jehiskian käskyn jälkeen, ja Asarialta Jumalan huoneen
päämieheltä; 14 Ja Kore Jimnan poika Leviläinen, ovenvartia
idän puolella, oli Jumalan vapaaehtoisten lahjain päällä
jakamassa niitä, mitkä Herralle annetut olivat ylennykseksi,
ja kaikkein pyhimmän päällä. 15 Ja hänen kätensä alla
olivat Eden, Miniamin, Jesua, Semaja, Amaria ja Sakania,
pappein kaupungeissa: että heidän piti uskollisesti antaman
osan veljillensä heidän järjestyksensä jälkeen, pienimmälle
niinkuin suurimmallekin; 16 Niin myös niille, jotka luettiin
miehenpuolesta, kolmesta ajastajastansa ja sen ylitse,
kaikkein niiden seassa, jotka Herran huoneesen menivät,
kukin päivänänsä heidän virkansa, vartionsa ja järjestyksensä
jälkeen; 17 Niin myös niille, jotka olivat pappein luvussa
heidän isäinsä huoneissa, ja Leviläiset kahdestakymmenestä
ajastajastansa ja sen ylitse, heidän vartioissansa, heidän
järjestyksensä jälkeen; 18 Sitte niille, jotka luetut olivat
lastensa, vaimoinsa, poikainsa ja tytärtensä seassa, koko
seurakunnan seassa; sillä he pyhittivät uskollisesti sen
pyhitetyn; 19 Niin myös papeille Aaronin pojille esikaupunkein
kedolla heidän kaupungeissansa, kussakin kaupungissa
miehet nimiltänsä nimitetyt, että heidän piti osan antaman
kaikille miehenpuolille pappein seassa ja kaikille niille, jotka
Leviläisten sekaan luetut olivat. 20 Näin teki Jehiskia kaikessa
Juudassa; ja hän teki mikä hyvä, oikia ja totuus oli Herran
hänen Jumalansa edessä. 21 Ja kaikissa teoissansa, jotka
hän alkoi Jumalan huoneen palveluksessa, lain ja käskyn
jälkeen, etsiäksensä Jumalaansa: sen teki hän kaikesta
sydämestänsä, sentähden hän myös menestyi.

32 Näiden tekoin ja tämän totuuden jälkeen tuli Sanherib
Assurin kuningas ja meni Juudaan, ja sioitti itsensä
vahvain kaupunkein eteen, ja ajatteli ne itsellensä
voitaaksensa. 2 Kuin Jehiskia näki Sanheribin tulevan, ja
että hänen kasvonsa olivat käännetyt sotimaan Jerusalemia
vastaan, 3 Piti hän neuvoa ylimmäistensä ja väkeväinsä
kanssa, tukitaksensa vesilähteet, jotka ulkona kaupungista
olivat; ja he auttivat häntä. 4 Sillä paljo kansaa kokoontui, ja
he tukitsivat kaikki lähteet ja vuotavan ojan keskellä maata,
ja sanoivat: miksi Assurin kuninkaat tultuansa pitäis paljon
vettä löytämän? 5 Ja hän vahvisti itsensä ja rakensi kaikki
rauvenneet muurit, ja korotti tornin tasalle, ja vielä sitte
(rakensi) ulkonaiselle puolelle toisen muurin, ja vahvisti
Millon Davidin kaupungissa, ja antoi tehdä paljon aseita
ja kilpiä, 6 Ja asetti sodanpäämiehet kansan päälle, ja
kokosi heitä tykönsä kaupungin portin kadulla, ja puhui
sydämellisesti heidän tykönsä ja sanoi: 7 Olkaat rohkiat
ja hyvässä turvassa, älkäät peljätkö ja älkäät vavahtuko
Assurin kuningasta ja kaikkea sitä joukkoa, joka hänen
kanssansa on; sillä meidän kanssamme on enempi kuin
hänen kanssansa. 8 Hänen kanssansa on lihallinen käsivarsi,
vaan meidän kanssamme on Herra meidän Jumalamme,
auttamassa meitä ja sotimassa meidän edestämme. Ja
kansa luotti Jehiskian Juudan kuninkaan sanoihin. 9 Sitte
lähetti Sanherib Assurin kuningas palveliansa Jerusalemiin,
(sillä hän oli Lakiksen edessä ja kaikki hänen sotaväkensä
hänen kanssansa) Jehiskian Juudan kuninkaan tykö ja koko
Juudan tykö, joka Jerusalemissa oli, ja antoi heille sanoa: 10
Näin sanoo Sanherib Assurin kuningas: mihinkä te uskallatte,
jotka olette piiritetyssä Jerusalemissa? 11 Eikö Jehiskia
petä teitä, saattain teitä kuolemaan nälästä ja janosta, ja
sanoen: Herra meidän Jumalamme pelastaa meitä Assurin
kuninkaan kädestä? 12 Eikö hän ole se Jehiskia, joka
hänen korkeutensa ja alttarinsa on heittänyt pois, ja puhunut
Juudalle ja Jerusalemille sanoen: teidän pitää rukoileman
yhden alttarin edessä ja sen päällä suitsuttaman? 13 Ettekö

te tiedä, mitä minä ja isäni tehneet olemme kaikille kansoille
maakunnissa? ovatko pakanain jumalat maakunnissa joskus
voineet pelastaa maansa minun kädestäni? 14 Kuka on
kaikista pakanain jumalista, jotka isäni kironneet ovat, joka
on voinut ottaa ulos kansansa minun kädestäni, että teidän
Jumalanne vois ottaa ulos teitä minun kädestäni? 15 Niin
älkäät siis nyt antako Jehiskian vietellä teitänne, älkään
myös uskottako teitä, ja älkäät te uskoko häntä; sillä jos ei
kaikkein pakanain valtakuntain jumalat ole voineet auttaa
ulos kansaansa minun kädestäni ja isäni kädestä, paljo
vähemmin myös teidän Jumalanne ottaa ulos teitä minun
kädestäni. 16 Ja vielä hänen palveliansa puhuivat enemmän
Herraa Jumalaa vastaan ja hänen palveliaansa Jehiskiaa
vastaan. 17 Hän kirjoitti myös kirjat häväistäksensä Herraa
Israelin Jumalaa, ja puhui häntä vastaan ja sanoi: niinkuin
maakuntain pakanain jumalat ei ole auttaneet kansaansa
minun kädestäni, niin ei pidä Jehiskiankaan Jumalan
pelastaman kansaansa minun kädestäni. 18 Ja he huusivat
korkialla äänellä Juudan kielellä Jerusalemin kansalle, joka
muurin päällä olivat, peljättääksensä ja hämmästyttääksensä
heitä, että he olisivat voittaneet kaupungin. 19 Ja he puhuivat
Jerusalemin Jumalaa vastaan, niinkuin maan kansain jumalia
vastaan, jotka ihmisten käsiteot olivat. 20 Mutta kuningas
Jehiskia ja Jesaia propheta Amotsin poika rukoilivat sitä
vastaan ja huusivat taivaasen. 21 Ja Herra lähetti enkelin,
joka surmasi kaikki väkevät sotajoukosta ja päämiehet
ja ylimmäiset Assurin kuninkaan leirissä, niin että hän
häpiällä palasi maallensa. Ja kuin hän meni jumalansa
huoneesen, tappoivat ne, jotka hänen ruumiistansa tulleet
olivat, hänen siellä miekalla. 22 Ja niin autti Herra Jehiskiaa
ja Jerusalemin kaupungin asuvaisia Sanheribin Assurin
kuninkaan kädestä ja kaikkein muiden kädestä, ja varjeli heitä
kaikilta, jotka ympäristöllä olivat. 23 Ja moni kantoi Herralle
lahjoja Jerusalemiin ja Jehiskialle Juudan kuninkaalle kalliita
kaluja; ja niin hän sitte korotettiin kaikkein pakanain edessä.
24 Siihen aikaan sairasti Jehiskia kuolemantautia, ja hän
rukoili Herraa; ja hän puhui hänelle ja antoi hänelle ihmeen.
25 Vaan Jehiskia ei maksanut mitä hänelle annettu oli;
sillä hänen sydämensä oli paisunut; sentähden tuli viha
hänen päällensä ja Juudan ja Jerusalemin päälle. 26 Mutta
Jehiskia nöyryytti itsensä sydämensä ylpeydestä, hän ja
Jerusalemin asuvaiset; sentähden ei Herran viha tullut
heidän päällensä Jehiskian elinaikana. 27 Ja Jehiskialla oli
rikkautta ja kunniaa sangen paljo; sillä hän teki itsellensä
suuret tavarat hopiasta, kullasta ja kalliista kivistä, jaloista
yrteistä, kilvistä ja kaikkinaisista kalliista kaluista, 28 Ja
aittoja jyviä, viinaa ja öljyä varten, ja pihatot kaikinaisille
eläimille ja karsinat lampaille, 29 Ja rakensi itsellensä
kaupungeita, ja hänellä oli karjaa, lampaita ja härkiä kyllä;
sillä Jumala antoi hänelle sangen paljon rikkautta. 30 Hän on
se Jehiskia, joka tukitsi ylimmäisen vesijuoksun Gihonissa
ja johdatti sen alaskäsin länteen päin Davidin kaupunkiin;
sillä Jehiskia oli onnellinen kaikissa teoissansa. 31 Mutta
kuin Babelin päämiesten lähetyssana oli hänen tykönsä
lähetetty, kysymään sitä ihmettä, joka maalla tapahtunut
oli, hylkäsi Jumala hänen, kiusataksensa häntä, että kaikki
tiedettäisiin, mitä hänen sydämessänsä oli. 32 Mitä enempi
Jehiskiasta sanomista on ja hänen laupiudestansa: katso,
se on kirjoitettu Jesaian prophetan Amotsin pojan näyssä,
ja Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa. 33 Ja Jehiskia
nukkui isäinsä kanssa, ja he hautasivat hänen ylemmä
Davidin lasten hautoihin. Ja kaikki Juuda ja Jerusalemin
asuvaiset tekivät hänelle kunniaa hänen kuollessansa. Ja
hänen poikansa Manasse tuli kuninkaaksi hänen siaansa.

33 Manasse oli kahdentoistakymmenen ajastaikainen
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi viisi ajastaikaa
kuudettakymmentä Jerusalemissa, 2 Ja teki pahaa Herran
edessä, pakanain kauhistusten jälkeen, jotka Herra Israelin
lasten edestä oli ajanut pois. 3 Ja hän rakensi jälleen
korkeudet, jotka hänen isänsä Jehiskia kukistanut oli, ja
rakensi Baalille alttareita, ja teki metsistöt, ja kumarsi kaikkea
taivaallista sotaväkeä, ja palveli niitä. 4 Ja hän rakensi
myös alttareita Herran huoneesen, josta Herra sanonut oli:
Jerusalemissa pitää minun nimeni oleman ijankaikkisesti.
5 Ja hän rakensi alttareita kaikelle taivaalliselle sotaväelle
molempiin Herran huoneen pihoihin. 6 Ja hän käytti poikiansa
tulessa Hinnomin poikain laaksossa, ja valitsi itsellensä
päivät, ja otti vaarin lintuin lauluista, ja noitui, ja sääsi velhot
ja merkkein tulkitsiat, ja teki paljon pahaa Herran silmäin
edessä, kehoittaaksensa häntä vihaan. 7 Hän asetti myös
valetuita kuvia, jotka hän tehdä antoi Jumalan huoneesen,
josta Jumala oli sanonut Davidille ja hänen pojallensa
Salomolle: tähän huoneesen ja Jerusalemiin, jonka minä
valinnut olen kaikista Israelin sukukunnista, panen minä
minun nimeni ijankaikkisesti. 8 Enkä enää Israelin lasten
jalkoja tästä maasta siirrä, jonka minä teidän isillenne
säätänyt olen; jos he muutoin pitävät kaikkia, mitä minä
heille Moseksen kautta käskenyt olen kaikessa laissa, ja
säädyissä ja oikeuksissa. 9 Mutta Manasse vietteli Juudan
ja Jerusalemin asuvaiset tekemään pahemmin kuin pakanat,
jotka Herra Israelin lasten edestä hävittänyt oli. 10 Ja kuin
Herra puhui Manasselle ja hänen kansallensa, eikä he sitä
totelleet, 11 Niin saatti Herra heidän päällensä Assurin

kuninkaan sodanpäämiehet; he ottivat Manassen kiinni
orjantappurain seasta, ja sitoivat hänen kaksilla vaskikahleilla
ja veivät Babeliin. 12 Ja kuin hän oli siinä ahdistuksessa,
rukoili hän Herraa Jumalaansa ja nöyryytti itsensä suuresti
isäinsä Jumalan edessä. 13 Ja rukoili häntä hartaasti; ja
hän kuuli laupiaasti hänen hartaan rukouksensa ja johdatti
hänen jälleen valtakuntaansa Jerusalemiin. Niin Manasse
ymmärsi, että Herra on Jumala. 14 Senjälkeen rakensi hän
ulkomaisen muurin Davidin kaupunkiin, lännen puoleen,
Gihonin laaksoon, josta Kalaporttiin mennään, ja Ophelin
ympäri, ja teki sen sangen korkiaksi, ja asetti sodanpäämiehet
kaikkiin Juudan vahvoihin kaupunkeihin, 15 Ja otti vieraat
jumalat ja epäjumalat pois Herran huoneesta, ja kaikki
alttarit, jotka hän rakentanut oli Herran huoneen vuorelle ja
Jerusalemiin, ja heitti ne kaupungista ulos. 16 Ja uudisti
Herran alttarin, ja uhrasi siellä kiitosuhria ja ylistysuhria, ja
käski Juudan palvella Herraa Israelin Jumalaa. 17 Mutta kansa
uhrasi vielä korkeuksilla, kuitenkin Herralle Jumalallensa.
18 Mitä enempää Manassesta sanomista on, ja hänen
rukouksestansa Jumalan tykö, ja näkiäin puheesta, jotka
Herran Israelin Jumalan nimeen hänen kanssansa puhuneet
olivat: katso, ne ovat (kirjoitetut) Israelin kuningasten teoissa.
19 Ja hänen rukouksensa, ja kuinka häntä kuultiin, ja kaikki
hänen syntinsä ja väärät tekonsa, ja paikat, joihin hän
korkeudet rakensi ja asetti metsistöt ja valetut epäjumalat,
ennenkuin hän nöyryytti itsensä: katso, ne ovat kirjoitetut
näkiäin teoissa. 20 Ja Manasse nukkui isäinsä kanssa,
ja he hautasivat hänen omaan huoneeseensa. Ja hänen
poikansa Amon tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 21 Amon
oli kahden ajastaikainen kolmattakymmentä tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi kaksi ajastaikaa Jerusalemissa, 22
Ja teki pahaa Herran edessä, niinkuin hänen isänsäkin
Manasse tehnyt oli; ja Amon uhrasi kaikille epäjumalille,
jotka hänen isänsä Manasse tehnyt oli, ja palveli niitä. 23
Mutta ei hän nöyryyttänyt itseänsä Herran edessä, niinkuin
hänen isänsä Manasse itsensä nöyryyttänyt oli; vaan tämä
Amon teki paljon syntiä. 24 Ja hänen palveliansa kapinoivat
häntä vastaan ja tappoivat hänen omassa huoneessansa. 25
Niin maan kansa tappoi kaikki ne, jotka olivat liiton tehneet
kuningas Amonia vastaan. Ja maan kansa teki hänen
poikansa Josian kuninkaaksi hänen siaansa.

34 Josia oli kahdeksan ajastaikainen tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi yhden vuoden neljättäkymmentä
Jerusalemissa, 2 Ja teki oikein Herran kasvoin edessä,
ja vaelsi isänsä Davidin teillä ja ei poikennut oikialle eikä
vasemmalle puolelle. 3 Mutta kahdeksantena valtakuntansa
vuonna, vielä nuorukaisna ollessansa rupesi hän etsimään
isänsä Davidin Jumalaa, ja toisena vuonna toistakymmentä
rupesi hän puhdistamaan Juudaa ja Jerusalemia korkeuksista
ja metsistöistä, ja epäjumalista ja valetuista kuvista. 4 Ja he
kukistivat hänen edessänsä Baalin alttarit, ja hän rikkoi kuvat
jotka niiden päällä olivat; hän hakkasi myös metsistöt pois,
ja löi epäjumalat ja valetut kuvat murskaksi, ja hajoitti niiden
haudoille, jotka niille uhranneet olivat, 5 Ja poltti pappein
luut heidän alttarinsa päällä; ja niin puhdisti hän Juudan ja
Jerusalemin; 6 Niin myös Manassen, Ephraimin ja Simeonin
kaupungeissa, hamaan Naphtaliin asti, heidän korvessansa
ympäristöltä. 7 Ja sitte kuin hän oli kukistanut alttarit,
metsistöt ja epäjumalat murskaksi musertanut, ja oli kaikki
kuvat koko Israelin maalla maahan hakannut, palasi hän
Jerusalemiin. 8 Mutta valtakuntansa kahdeksantena vuonna
toistakymmentä, sittekuin hän maakunnan ja huoneen
puhdistanut oli, lähetti hän Saphanin Atsalian pojan, ja
Maejesan kaupungin päämiehen, ja Joan Joahaksen pojan,
kanslerin, parantamaan Herran Jumalansa huonetta. 9 Niin
he tulivat Hilkian ylimmäisen papin tykö ja antoivat hänelle
rahan, joka Jumalan huoneesen viety oli, jonka ovenvartiat
Leviläiset koonneet olivat Manassesta, Ephraimista, ja
kaikilta jääneiltä Israelista ja kaikelta Juudalta ja Benjaminilta,
ja Jerusalemin asuvaisilta. 10 Ja niin he antoivat sen
Herran huoneen teettäjille; ne taas antoivat niille, jotka
Herran huoneessa työtä tekivät huoneen rakentamisessa ja
parantamisessa; 11 Ne sitte antoivat sen sepille ja rakentajille,
ostaa hakatuita kiviä ja puita liitteiksi, kaariksi ja maloiksi
huoneisiin, jotka Juudan kuninkaat olivat hävittäneet. 12
Ja miehet tekivät työtä uskollisesti. Ja heidän ylitsensä
asetettiin Jahat ja Obadia Leviläiset Merarin lapsista, Sakaria
ja Mesullam Kahatilaisten lapsista, työtä kiiruhtamaan. Ja
jokainen Leviläinen taisi soittaa kanteletta. 13 Kantajain ja
kaikkinaisen työn teettäjäin päällä kaikissa viroissa olivat
Leviläisistä kirjoittajat, esimiehet ja ovenvartiat. 14 Ja kuin
he ottivat rahan ulos, joka Herran huoneesen pantu oli,
löysi Hilkia Herran lakikirjan, joka Moseksen kautta annettu
oli. 15 Ja Hilkia vastasi ja sanoi Saphanille kirjoittajalle:
minä löysin lakikirjan Herran huoneesta; ja Hilkia antoi
kirjan Saphanille. 16 Niin Saphan vei kirjan kuninkaalle,
ilmoitti kuninkaalle asian ja sanoi: kaikki mitä palvelias käsiin
annettu on, sen he tekevät. 17 Ja he kokosivat rahan, joka
Herran huoneesta löydetty oli, ja antoivat sen teettäjille
ja tekijöille. 18 Niin Saphan kirjoittaja ilmoitti kuninkaalle,
sanoen: pappi Hilkia antoi minulle yhden kirjan; ja Saphan
luki siitä kuninkaan edessä. 19 Ja kuin kuningas kuuli lain
sanat, repäisi hän vaatteensa. 20 Niin kuningas käski Hilkian

ja Ahikamin Saphanin pojan, ja Abdonin Miikan pojan, ja
Saphanin kirjoittajan, ja Asajan kuninkaan palvelian ja sanoi:
21 Menkäät ja kysykäät Herralta minun edestäni ja niiden
edestä, jotka vielä jääneet ovat Israelissa ja Juudassa, kirjan
sanoista, joka löydetty on; sillä Herran viha on hirmuinen,
joka meihin on syttynyt, ettei isämme ole pitäneet Herran
sanaa ja tehneet niinkuin tässä kirjassa kirjoitettu on. 22 Niin
Hilkia meni niiden kanssa, jotka kuninkaalta lähetetyt olivat,
prophetissan Huldan, Sallumin Takehatin pojan, Hasran
pojanpojan, vaatetten kätkiän emännän tykö, joka asui
toisella puolella Jerusalemissa, ja puhuivat sitä hänelle.
23 Ja hän sanoi heille: näin sanoo Herra Israelin Jumala:
sanokaat sille miehelle, joka teidät minun tyköni lähettänyt
on: 24 Näin sanoo Herra: katso, minä saatan onnettomuuden
tämän paikan päälle ja sen asuvaisten päälle, ja kaikki
kiroukset, jotka siinä kirjassa kirjoitetut ovat, joka Juudan
kuninkaan edessä luettiin; 25 Että he ovat hyljänneet minun ja
suitsuttaneet vieraille jumalille, vihoittaaksensa minua kaikilla
kättensä töillä, ja minun vihani syttyy tämän paikan päälle ja
ei pidä sammutettaman. 26 Ja teidän pitää näin sanoman
Juudan kuninkaalle, joka teidät lähettänyt on kysymään
Herralta: näin sanoo Herra Israelin Jumala: näistä sanoista,
jotka sinä kuulit: 27 Että sinun sydämes on pehmentynyt
ja sinä olet sinus nöyryyttänyt Jumalan edessä, koskas
hänen sanansa kuulit tätä paikkaa vastaan ja sen asuvaisia
vastaan, ja olet itses nöyryyttänyt minun edessäni, repinyt
vaattees ja itkenyt minun edessäni, niin minä myös olen
sinua kuullut, sanoo Herra. 28 Katso, minä kokoon sinun
isäis tykö, ettäs kootaan hautaas rauhassa, ettei sinun silmäs
pidä näkemän kaikkea sitä onnettomuutta, jonka minä tämän
paikan päälle ja sen asuvaisten päälle saatan. Ja he sanoivat
sen kuninkaalle jälleen. 29 Niin kuningas lähetti ja kokosi
kaikki vanhimmat Juudasta ja Jerusalemista. 30 Ja kuningas
meni ylös Herran huoneesen, ja kaikki Juudan miehet ja
Jerusalemin asuvaiset, ja papit ja Leviläiset, ja kaikki kansa,
sekä suuret että pienet; ja luettiin heidän korvainsa kuullen
kaikki liitonkirjan sanat, joka oli löydetty Herran huoneesta.
31 Niin kuningas seisoi siallansa ja teki liiton Herran edessä,
että heidän piti vaeltaman Herran jälkeen ja pitämän hänen
käskynsä, todistuksensa ja säätynsä kaikesta sydämestänsä
ja kaikesta sielustansa, ja tekemän kaikkein liiton sanain
jälkeen, kuin ovat kirjoitetut tässä kirjassa. 32 Ja hän antoi
seisoa kaikki, jotka olivat Jerusalemissa ja Benjaminissa. Ja
Jerusalemin asuvaiset tekivät Jumalan, isäinsä Jumalan
liiton jälkeen. 33 Ja Josia otti kaikki kauhistukset pois
kaikesta maasta, joka Israelin lasten oma oli, ja vaati kaikkia,
jotka Israelista löydettiin, palvelemaan Herraa Jumalaansa;
kaikkena hänen elinaikanansa ei he luopuneet Herrasta
isäinsä Jumalasta.

35 Ja Josia piti Jerusalemissa pääsiäistä Herralle
ja he teurastivat pääsiäisen neljäntenä päivänä
toistakymmentä, ensimmäisellä kuulla. 2 Ja hän asetti papit
vartioihinsa ja vahvisti heitä virkaansa Herran huoneessa. 3
Ja hän sanoi Leviläisille, jotka koko Israelia opettivat ja Herran
pyhitetyt olivat: pankaat pyhä arkki huoneesen, jonka Salomo
Davidin poika Israelin kuningas on rakentaa antanut, ja ei
teidän pidä sitä kantaman teidän olallanne. Niin palvelkaat nyt
Herraa teidän Jumalaanne ja hänen kansaansa Israelia. 4 Ja
valmistakaat teitänne isäinne huoneen järjestyksen jälkeen,
niinkuin se on kirjoitettu Davidilta Israelin kuninkaalta, ja
niinkuin se on kirjoitettu hänen pojaltansa Salomolta. 5
Ja seisokaat pyhässä, isäin huoneen järjestyksen jälkeen,
teidän veljeinne seassa, jotka ovat kansasta syntyneet, ja
Leviläisten isäin huoneen järjestyksen jälkeen. 6 Teurastakaat
pääsiäinen ja pyhittäkäät teitänne, valmistakaat myös
veljenne, tekemään Herran sanan jälkeen Moseksen kautta.
7 Ja Josia antoi ylennysuhriksi yhteisen kansan edestä
karitsoita ja vohlia, (kaikki pääsiäiseksi niille, jotka läsnä
olivat,) kolmekymmentä tuhatta, niin myös kolmetuhatta
härkää. Ja nämät olivat kuninkaan hyvyydestä. 8 Ja hänen
päämiehensä antoivat myös mielellänsä kansan edestä
ylennykseksi papeille ja Leviläisille, (jotka olivat: Hilkia,
Sakaria ja Jehiel päämiehet Jumalan huoneessa, papeille
antoivat he) pääsiäisuhriksi, kaksituhatta ja kuusisataa
(karitsaa ja vohlaa), niin myös kolmesataa härkää. 9 Mutta
Kanania ja Semaja, ja Netaneel hänen veljensä, ja Hasabia,
Jejel ja Josabad Leviläisten ylimmäiset antoivat ylennyksen
Leviläisille pääsiäisuhriksi, viisituhatta (karitsaa ja vohlaa),
niin myös viisisataa härkää. 10 Ja niin palvelus asetettiin; ja
papit seisoivat siassansa ja Leviläiset järjestyksessänsä,
kuninkaan käskyn jälkeen. 11 Ja he teurastivat pääsiäisen,
ja papit priiskottivat niiden veren, ja Leviläiset ottivat pois
nahan. 12 Ja he eroittivat polttouhrin, antaaksensa isäin
huonetten järjestyksen jälkeen yhteiselle joukolle, uhrattaa
Herralle, niinkuin kirjoitettu on Moseksen kirjassa; niin tekivät
he myös härkäin kanssa. 13 Ja he paistivat pääsiäislampaan
tulella, lain jälkeen, mutta pyhitetyn keittivät he padoissa,
kattiloissa ja pannuissa, ja tekivät sen kiiruusti tariten kaikelle
kansalle. 14 Sitte valmistivat he itsellensä ja papeille; sillä
papeilla Aaronin pojilla oli tekemistä polttouhrin ja lihavuuden
kanssa, hamaan yöhön asti; sentähden Leviläisten piti
itsellensä ja papeille Aaronin pojille jotain valmistaman. 15 Ja
viesaajat Asaphin lapset seisoivat siassansa Davidin käskyn

jälkeen, ja Asaphin ja Hemanin ja Jedutunin kuninkaan
näkiän, ja ovenvartiat jokaisen oven tykönä, eikä lähteneet
virastansa, sillä Leviläiset heidän veljensä valmistivat heidän
eteensä. 16 Niin oli kaikki Herran palvelus toimitettu sinä
päivänä, pidettää pääsiäistä ja uhrata polttouhria Herran
alttarilla, kuningas Josian käskyn jälkeen. 17 Niin pitivät
Israelin lapset, jotka siinä läsnä olivat, pääsiäistä siihen
aikaan, ja happamattoman leivän juhlaa, seitsemän päivää.
18 Ei yhtään senkaltaista pääsiäistä ollut Israelissa pidetty,
niinkuin tämä, hamasta Samuel prophetan ajasta. Ja ei
yksikään kuningas Israelissa ollut senkaltaista pääsiäistä
pitänyt, kuin Josia piti, ja papit, Leviläiset ja koko Juuda,
ne jotka läsnä olivat Israelista ja asuivat Jerusalemissa. 19
Josian valtakunnan kahdeksantena vuonna toistakymmentä
pidettiin tämä pääsiäinen. 20 Kaikkein näiden jälkeen, kuin
Josia oli valmistanut huoneen, meni Neko Egyptin kuningas
sotimaan Karkemesta vastaan Phratin tykönä, ja Josia
meni häntä vastaan. 21 Mutta hän lähetti sanan hänen
tykönsä ja käski hänelle sanoa: mitä minun on sinun kanssas
tekemistä, Juudan kuningas? En minä tule sinua vastaan
tänäpänä, mutta sitä huonetta, joka sotii minua vastaan.
Ja Jumala on sanonut, että minun pitää rientämän: lakkaa
tekemästä Jumalaa vastaan, joka minun kanssani on, ettei
hän sinua hukuttaisi. 22 Mutta ei Josia kääntänyt kasvojansa
hänestä, vaan asetti itsensä sotimaan häntä vastaan, ja ei
totellut Nekon sanoja Jumalan suusta, vaan tuli sotimaan
Megiddon kedolle. 23 Ja ampujat ampuivat kuningas Josiaa.
Ja kuningas sanoi palvelioillensa: viekäät minut tästä pois,
sillä minä olen sangen pahoin haavoitettu. 24 Ja hänen
palveliansa ottivat hänen vaunusta ja panivat hänen toiseen
vaunuunsa, ja veivät hänen Jerusalemiin. Ja hän kuoli ja
haudattiin isäinsä hautoihin. Ja koko Juuda ja Jerusalem
itkivät Josiaa. 25 Ja Jeremia itki Josiaa, ja kaikki laulajat,
miehet ja vaimot, murehtivat häntä itkuvirsillä hamaan
tähän päivään asti. Ja he tekivät siitä tavan Israelissa;
katso, se on kirjoitettu valitusvirsissä. 26 Mitä enempää
Josiasta sanomista on ja hänen laupiudestansa kirjoituksen
jälkeen Herran laissa, 27 Ja hänen teoistansa, ensimäisistä
ja viimeisistä: katso, se on kirjoitettu Israelin ja Juudan
kuningasten kirjassa.

36 Ja maan kansa otti Joahaksen Josian pojan, ja tekivät
hänen kuninkaaksi isänsä siaan Jerusalemiin. 2
Kolmen vuotinen kolmattakymmentä oli Joahas tullessansa
kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta Jerusalemissa.
3 Sillä Egyptin kuningas pani hänen pois Jerusalemista,
ja sakotti maan sataan leiviskään hopiaa ja leiviskään
kultaa. 4 Ja Egyptin kuningas teki Eliakimin hänen veljensä
Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi, ja muutti hänen nimensä
Jojakimiksi. Mutta Neko otti hänen veljensä Joahaksen ja vei
Egyptiin. 5 Viiden vuotinen kolmattakymmentä oli Jojakim
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta
Jerusalemissa, ja teki pahaa Herran Jumalansa edessä. 6
Ja Nebukadnetsar Babelin kuningas meni häntä vastaan, ja
sitoi hänen kaksilla vaskikahleilla viedäksensä Babeliin. 7
Ja Nebukadnetsar vei muutamia Herran huoneen astioita
Babeliin ja pani ne templiinsä Babelissa. 8 Mitä muuta
Jojakimista sanomista on, ja hänen kauhistuksistansa, jotka
hän teki ja hänessä löydetty oli: katso, ne ovat kirjoitetut
Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa. Ja hänen poikansa
Jojakin tuli kuninkaaksi hänen siaansa. 9 Kahdeksan vuotinen
oli Jojakin tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi kolme kuukautta
ja kymmenen päivää Jerusalemissa, ja teki pahaa Herran
edessä. 10 Kuin vuosi kulunut oli, lähetti Nebukadnetsar ja
antoi tuoda hänen Babeliin, kallisten Herran huoneen astiain
kanssa, ja teki Zidkian hänen veljensä Juudan ja Jerusalemin
kuninkaaksi. 11 Yhden vuotinen kolmattakymmentä oli Zidkia
tullessansa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä vuotta
Jerusalemissa, 12 Ja teki pahaa Herran Jumalansa edessä
ja ei nöyryyttänyt itsiänsä prophetan Jeremian edessä, joka
puhui Herran suusta. 13 Hän luopui myös Nebukadnetsarista
Babelin kuninkaasta, joka häntä Jumalan kautta vannottanut
oli, ja tuli uppiniskaiseksi ja kovetti sydämensä, niin ettei hän
ollenkaan tahtonut itsiänsä kääntää Herran Israelin Jumalan
tykö. 14 Ja kaikki pappein päämiehet ja kansa tekivät myös
syntiä suuresti kaikkinaisten pakanain kauhistusten jälkeen,
ja saastuttivat Herran huoneen, jonka hän oli pyhittänyt
Jerusalemissa. 15 Ja Herra heidän isäinsä Jumala lähetti
heidän tykönsä varhain ja usiasti sanansa saattajain kautta;
sillä hän armahti kansansa ja majansa päälle. 16 Mutta
he pilkkasivat Jumalan lähetyssanoja, ja katsoivat hänen
sanansa ylön, ja häpäisivät hänen prophetaitansa, siihenasti
että Herran viha kasvoi hänen kansansa päälle, niin ettei
heillä enää parannusta ollut. 17 Niin hän saatti heidän
ylitsensä Kaldealaisten kuninkaan, ja hän antoi tappaa
heidän nuorukaisensa miekalla heidän pyhänsä huoneessa,
eikä armahtanut nuorukaisia eli neitseitä, taikka vanhoja eli
ijällisiä isiä; kaikki antoi hän hänen käteensä. 18 Ja kaikki
Jumalan huoneen astiat, suuret ja pienet, ja Herran huoneen
tavarat, kuninkaan ja hänen päämiestensä tavarat: ne kaikki
vei hän pois Babeliin. 19 Ja he polttivat Jumalan huoneen
ja kukistivat Jerusalemin muurin, ja kaikki heidän koriat
huoneensa poltettiin tulella, niin että kaikki heidän kalliit
kalunsa hukutettiin. 20 Ja ne, jotka olivat miekalta päässeet,

vietiin Babeliin; ja he olivat hänen ja hänen poikainsa orjat,
siihenasti että Persian valtakunta hallitsi. **21** Että täytettäisiin
Herran sana, puhuttu Jeremian suun kautta, ja siihenasti
sai maa kyllä sabbatinsa; sillä koko hävityksen aikana
oli lepo, siihenasti kuin seitsemänkymmentä ajastaikaa
täytettiin. **22** Mutta ensimäisenä Persian kuninkaan Koreksen
vuonna, (että täytettäisiin Herran sana, sanottu Jeremian
suun kautta), herätti Herra Koreksen Persian kuninkaan
hengen, että hän antoi kuuluttaa koko valtakunnassansa,
niin myös kirjoitusten kautta, ja sanoi: **23** Näin sanoo Kores
Persian kuningas: Herra taivaan Jumala on antanut minulle
kaikki valtakunnat maalla, ja on käskenyt minun rakentaa
hänellensä huoneen Jerusalemissa, joka on Juudassa. Kuka
nyt on teidän seassansa kaikesta hänen kansastansa? Herra
hänen Jumalansa olkoon hänen kanssansa, ja hän menköön
sinne ylös!

Esran

1 Ensimäisenä Koreksen Persian kuninkaan vuonna, että
Herran sana täytettäisiin, joka oli puhuttu Jeremian suun
kautta, herätti Herra Koreksen Persian kuninkaan hengen
kuuluttamaan koko valtakunnassansa, ja myös kirjoituksella,
sanoen: **2** Näin sanoo Kores Persian kuningas: Herra
taivaan Jumala on antanut minulle kaikki maan valtakunnat ja
käskenyt minun rakentaa hänellensä huoneen Jerusalemiin,
joka on Juudassa. **3** Kuka on teidän seassanne kaikesta
hänen kansastansa? hänen Jumalansa olkoon hänen
kanssansa! ja hän menköön Jerusalemiin, joka on Juudassa,
ja rakentakaan Herran Israelin Jumalan huoneen, hän on
Jumala, joka Jerusalemissa on. **4** Ja kaikkia jääneitä kaikissa
paikoissa, kussa he muukalaisina ovat, pitää mielellänsä
autettaman sen paikan kansalta hopialla ja kullalla, tavaralla
ja juhdilla Jumalan huoneesen, joka on Jerusalemissa. **5** Niin
valmistivat itsensä isäin päämiehet Juudasta ja Benjaminista,
niin myös papit ja Leviläiset, kaikki, jotka Jumalan henki
kehoitti menemään ylös, rakentamaan Herran huonetta,
joka on Jerusalemissa. **6** Ja kaikki, jotka olivat heidän
ympärillänsä, vahvistivat heidän kätensä hopia- ja kulta-
astioilla, tavaralla ja juhdilla ja kalliilla kaluilla, paitsi mitä he
mielellänsä uhrasivat. **7** Kuningas Kores myös toi Herran
huoneen astiat, jotka Nebukadnetsar oli ottanut Jerusalemista
ja pannut jumalansa huoneesen. **8** Mutta Kores, Persian
kuningas, otti ne ulos rahanhaltian Mitridatin käden kautta,
joka ne luki Juudan päämiehelle Sesbatsarille. **9** Ja tämä
on niiden luku: kolmekymmentä kultamaljaa, tuhannen
hopiamaljaa, ja yhdeksänkolmattakymmentä veistä, **10**
Kolmekymmentä kultaista kuppia, ja toisia hopeaisia maljoja
neljäsataa ja kymmenen, ja muita astioita tuhannen. **11**
Niin että kaikkia astioita, sekä kullasta että hopiasta, oli
viisituhatta ja neljäsataa: ne kaikki vei Sesbatsar niiden
kanssa, jotka Babelin vankeudesta menivät Jerusalemiin.

2 Nämä ovat maakunnan lapset jotka läksivät vankeudesta
jotka Nebukadnetsar Babelin kuningas oli vienyt
Babeliin, ja tulivat Jerusalemiin ja Juudaan jälleen, kukin
kaupunkiinsa, **2** Jotka tulivat Serubbabelin, Jesuan,
Nehemian, Serajan, Reellajan, Mordekain, Bilsanin, Misparin,
Bigvain, Rehumin ja Baanan kanssa; tämä on Israelin
kansan miesten luku: **3** Paroksen lapset, kaksituhatta,
sata ja kaksikahdettakymmentä; **4** Sephatian lapset,
kolmesataa ja kaksikahdeksattakymmentä; **5** Aran lapset,
seitsemänsataa ja viisikahdeksattakymmentä; **6** Pahatmoabin
lapset, Jesuan ja Joabin lasten seassa, kaksituhatta,
kahdeksansataa ja kaksitoistakymmentä; **7** Elamin lapset,
tuhannen kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä; **8** Sattun
lapset, yhdeksänsataa ja viisiviidettäkymmentä; **9** Sakkain
lapset, seitsemänsataa ja kuusikymmentä; **10** Banin
lapset, kuusisataa ja kaksiviidettäkymmentä; **11** Bebain
lapset, kuusisataa ja kolmekolmattakymmentä; **12** Asgadin
lapset, tuhannen, kaksisataa ja kaksikolmattakymmentä; **13**
Adonikamin lapset, kuusisataa ja kuusiseitsemättäkymmentä;
14 Bigvain lapset, kaksituhatta ja kuusikuudettakymmentä;
15 Adinin lapset, neljäsataa ja neljäkuudettakymmentä; **16**
Aterin lapset Jehiskiasta, yhdeksänkymmentä ja kahdeksan;
17 Betsain lapset, kolmesataa ja kolmekolmattakymmentä;
18 Joran lapset, sata ja kaksitoistakymmentä; **19**
Hasumin lapset, kaksisataa ja kolmekolmattakymmentä;
20 Gibbarin lapset, yhdeksänkymmentä ja viisi; **21**
Betlehemin lapset, sata ja kolmekolmattakymmentä;
22 Netophan miehet, kuusikuudettakymmentä; **23**
Anatotin miehet, sata ja kahdeksankolmattakymmentä;
24 Asmavetin lapset, kaksiviidettäkymmentä; **25**
Kirjatjearimin lapset Kephiran ja Berotin, seitsemänsataa
ja kolmeviidettäkymmentä; **26** Raman ja Gabaan lapset,
kuusisataa ja yksikolmattakymmentä; **27** Mikmaan miehet,
sata ja kaksikolmattakymmentä; **28** Betelin ja Ain miehet,
kaksisataa ja kolmekolmattakymmentä; **29** Nebon lapset,
kaksikuudettakymmentä; **30** Magbiksen lapset, sata
kuusikuudettakymmentä; **31** Toisen Elamin lapset, tuhannen,
kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä; **32** Harimin lapset,
kolmesataa ja kaksikymmentä; **33** Lodin, Hadidin ja Onon
lapset, seitsemänsataa ja viisikolmattakymmentä; **34** Jerihon
lapset, kolmesataa ja viisiviidettäkymmentä; **35** Senaan
lapset, kolmetuhatta, kuusisataa ja kolmekymmentä; **36**
Papit: Jedajan lapset Jesuan huoneesta, yhdeksänsataa
ja kolmekahdeksattakymmentä; **37** Immerin lapset,
tuhannen ja kaksikuudettakymmentä; **38** Pashurin lapset,
tuhannen, kaksisataa ja seitsemänviidettäkymmentä; **39**
Harimin lapset, tuhannen ja seitsemäntoistakymmentä; **40**
Leviläiset: Jesuan ja Kadmielin lapset, Hodavian lapsista,
neljäkahdeksattakymmentä; **41** Veisaajat: Asaphin lapset,
sata ja kahdeksankolmattakymmentä; **42** Ovenvartiain lapset:
Salumin lapset, Aterin lapset, Talmonin lapset, Akkubin
lapset, Hatitan lapset ja Sobain lapset, kaikkiansa sata
ja yhdeksänneljättäkymmentä; **43** Netinimit: Zihan lapset,
Hasuphan lapset, Tabaotin lapset, **44** Keroksen lapset,
Siahan lapset, Padonin lapset, **45** Lebanan lapset, Hagaban
lapset, Akkubin lapset, **46** Hagabin lapset, Samlain lapset,
Hananin lapset, **47** Giddelin lapset, Gaharin lapset, Reajan
lapset, **48** Resinin lapset, Rekodan lapset, Gassamin lapset,

49 Ussan lapset, Pasean lapset, Besain lapset, 50 Asnan
lapset, Meunimin lapset, Rephusimin lapset, 51 Bakbukin
lapset, Hakuphan lapset, Harhurin lapset, 52 Batslutin
lapset, Mehidan lapset, Harsan lapset, 53 Barkoksen
lapset, Siseran lapset, Taman lapset, 54 Netsian lapset,
Hatiphan lapset; 55 Salomon palveliain lapset: Sotain
lapset, Sopheretin lapset, Perudan lapset, 56 Jaelan lapset,
Darkonin lapset, Giddelin lapset, 57 Sephatian lapset,
Hattilin lapset, PokeretZebaimin lapset, Amin lapset: 58
Kaikki Netinimit ja Salomon palveliain lapset kolmesataa,
yhdeksänkymmentä ja kaksi. 59 Nämät myös menivät
ylös Telmelasta, Telharsasta: Kerub, Addani ja Immer,
jotka ei tietäneet isäinsä huonetta sanoa ja siementänsä,
olivatko Israelista: 60 Delajan lapset, Tobijan lapset,
Nekodan lapset, kuusisataa ja kaksikuudettakymmentä;
61 Ja pappein lapsista: Habajan lapset, Hakotsin lapset,
Barsillain lapset, joka otti itsellensä emännän Barsillain
Gileadilaisen tyttäristä, ja kutsuttiin heidän nimellänsä. 62
Nämä etsivät sukukuntansa polvilukukirjaa, ja ei sitä löydetty,
sentähden he pantiin pois pappeudesta. 63 Ja Tirsata sanoi
heille, ettei heidän pitänyt syömän kaikkein pyhimmästä,
ennenkuin pappi seisois valkeudessa ja täydellisyydessä.
64 Koko joukko yhteen oli kaksiviidettäkymmentä tuhatta,
kolmesataa ja kuusikymmentä, 65 Paitsi heidän palvelioitansa
ja piikojansa, joita oli seitsemäntuhatta, kolmesataa
ja seitsemänneljättäkymmentä; ja heillä oli veisaajia,
miehiä ja vaimoja, kaksisataa; 66 Seitsemänsataa ja
kuusineljättäkymmentä heidän hevostansa; kaksisataa ja
viisiviidettäkymmentä heidän muuliansa; 67 Neljäsataa
ja viisineljättäkymmentä heidän kameliansa; kuusituhatta,
seitsemänsataa ja kaksikymmentä aasia. 68 Ja monikahdat
isäin päämiehistä, kuin he menivät Herran huoneesen, joka on
Jerusalemissa, uhrasivat hyvällä mielellä Jumalan huoneen
rakennukseksi paikallensa. 69 Ja he antoivat varansa
jälkeen rakennuksen tavaraksi yhdenseitsemättäkymmentä
tuhatta kultapenninkiä, ja viisituhatta leiviskää hopiaa, ja
sata papin hametta. 70 Niin papit, Leviläiset, ja muutamat
kansasta, veisaajat, ja ovenvartiat ja Netinimit asuivat
kaupungeissansa, ja koko Israel myös kaupungeissansa.

3 Kuin seitsemäs kuukausi oli tullut ja Israelin lapset
olivat kaupungeissansa, tuli kansa kokoon niinkuin yksi
mies Jerusalemiin. 2 Niin nousi Jesua Jotsadakin poika,
ja papit hänen veljensä, ja Serubbabel Sealtielin poika
ja hänen veljensä ja rakensivat Israelin Jumalan alttarin
uhrataksensa sen päällä polttouhria, niinkuin kirjoitettu on
Moseksen, Jumalan miehen, laissa. 3 Ja he laskivat alttarin
perustuksensa päälle, vaikka he pelkäsivät sen maan kansoja;
ja he uhrasivat sen päällä Herralle polttouhria aamulla ja
ehtoolla. 4 Ja he pitivät lehtimajan juhlaa niinkuin kirjoitettu
on, ja tekivät polttouhria joka päivä, sen luvun jälkeen
kuin tapa oli, kunkin päivänänsä, 5 Senjälkeen alinomaisia
polttouhreja, ja uuden kuun, ja kaikkein Jumalalle pyhitettyin
juhlain, ja kaikkinaisia mieliuhreja, joita he hyvällä mielellä
tekivät Herralle. 6 Seitsemännen kuukauden ensimäisenä
päivänä rupesivat he uhraamaan Herralle polttouhria; mutta
ei Herran templin perustus ollut vielä laskettu. 7 Ja he
antoivat kivenhakkaajille ja taitavaille työväelle rahaa, ja
ruokaa ja juomaa, ja öljyä Sidonilaisille ja Tyrolaisille, että he
toisivat heille sedripuita Libanonista Japhoon merta myöten,
Koreksen Persian kuninkaan suomasta, 8 Mutta toisena
vuonna sittekuin he tulivat Jerusalemiin Herran huoneen
tykö, toisena kuukautena, rupesi Serubbabel Sealtielin poika,
ja Jesua Jotsadakin poika, ja muut heidän jääneet veljensä,
papit ja Leviläiset, ja kaikki, jotka vankeudesta tulivat
Jerusalemiin, ja panivat kahdenkymmenen ajastaikaiset ja
sitä vanhemmat Leviläiset Herran huoneen työn teettäjiksi.
9 Ja Jesua seisoi poikinensa ja veljinensä, ja Kadmiel
poikinensa, ja Juudan lapset, niinkuin yksi mies teettämässä
työväkeä Herran huoneessa, Henadadin lapset poikinensa,
ja Leviläiset veljinensä. 10 Ja kuin rakentajat laskivat
Herran templin perustuksen, asettivat he papit puetettuina,
vaskitorvien kanssa, ja Leviläiset Asaphin pojat kanteleilla,
kiittämään Herraa Davidin Israelin kuninkaan sanoilla. 11 Ja
he veisasivat vuorottain ylistäissänsä ja kiittäissänsä Herraa,
että hän on hyvä ja hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti
Israelin ylitse. Ja kaikki kansa huusi korkialla äänellä ja kiitti
Herraa, että Herran huoneen perustus oli laskettu. 12 Mutta
moni vanhoista papeista, ja Leviläisistä ja isäin päämiehistä,
jotka olivat nähneet ensimäisen huoneen perustuksellansa,
niin myös tämän huoneen silmäinsä edessä, itkivät suurella
äänellä; ja moni huusi korkialla äänellä ilon tähden; 13 Että
se huuto oli niin suuri, ettei kansa eroittanut ilon ääntä itkun
äänestä; sillä kansa huusi korkialla äänellä, että se ääni
kauvas kuului.

4 Mutta kuin Juudan ja Ben-Jaminin vihamiehet kuulivat,
että ne, jotka vankeudesta olivat lähteneet, rakensivat
Herralle Israelin Jumalalle templiä; 2 Tulivat he Serubbabelin
ja isäin päämiesten tykö ja sanoivat heille: me rakennamme
teidän kanssanne; sillä me etsimme teidän Jumalaanne
niinkuin tekin, ja emme ole sitte uhranneet kuin Asserhaddon
Assurin kuningas meidät tänne vei. 3 Mutta Serubbabel ja
Jesua ja muut Israelin isäin päämiehet vastasivat: ei sovi

teidän ja meidän rakentaa meidän Jumalallemme huonetta;
mutta me rakennamme yksin Herralle Israelin Jumalalle
huoneen, niinkuin Kores Persian kuningas meitä käski. 4
Niin sen maakunnan väki heikensi Juudan kansan kädet
ja peljätti rakentamasta, 5 Ja palkkasivat neuvonantajia
heitä vastaan, estämään heidän neuvoansa, niinkauvan kuin
Kores Persian kuningas eli, Dariuksen Persian kuninkaan
valtakuntaan asti. 6 Mutta kuin Ahasverus tuli kuninkaaksi,
hänen valtakuntansa alussa, kirjoittivat he kanteen Juudan
ja Jerusalemin asujamia vastaan. 7 Ja Artahsastan aikana
kirjoitti Bislam, Mitridat, Tabeel ja muut heidän seurastansa
Artahsastalle Persian kuninkaalle. Ja kirja oli kirjoitettu Syrian
kielellä ja tulkittu Syrian kielellä. 8 Rehum kansleri ja Simsai
kirjoittaja kirjoittivat kirjan Jerusalemia vastaan kuningas
Artahsastalle näin: 9 Rehum kansleri ja Simsai kirjoittaja,
ja muut heidän kanssaveljensä Dinasta, Apharsakista
ja Tarpelasta, Persiasta, Arakasta, Babelista, Susanista,
Dehasta ja Elamista, 10 Ja muut kansat, jotka suuri ja
kuuluisa Asnappar toi tänne, ja pani heidät asumaan
Samarian kaupunkeihin, ja ne muut toisella puolen virtaa, sillä
ajalla. 11 Ja kirja, jonka he lähettivät kuningas Artahsastalle,
oli näin kirjoitettu: palvelias, miehet, jotka asuvat toisella
puolella virtaa, jotka siihen aikaan olivat. 12 Se olkoon
kuninkaalle tiettävä, että Juudalaiset, jotka sinun työöäs
tulivat meidän tykömme Jerusalemiin, rakentavat kapinallista
ja pahaa kaupunkia, ja ovat perustaneet ja korottaneet
muurit. 13 Niin olkoon nyt kuninkaalle tiettävä, että jos se
kaupunki rakennetaan ja muurit perustetaan, niin ei he
sinulle anna tullia, veroa ja ajastaikaista ulostekoa; ja sinä
vahingoitset kuningasten veron. 14 Nyt siis, että meillä
on ravinto kuninkaan huoneesta, ei sovi meidän nähdä
kuninkaan ylönkatsetta; sentähden olemme me lähteneet
matkaan, ilmoittamaan sitä kuninkaalle, 15 Ettäs etsisit
isäis aikakirjoista, ja sinä löydät niistä ja saat tietää tämän
olevan kapinallisen ja vahingollisen kaupungin kuninkaille ja
maakunnille, joka saatti jo vanhasta muutkin luopumaan;
jonkatähden myös tämä kaupunki on autioksi tehty. 16
Sentähden me annamme kuninkaan tietää, että jos tämä
kaupunki rakennetaan ja muurit tehdään, niin et sinä toista
puolta virtaa saa pitää. 17 Niin kuningas lähetti vastauksen
Rehumille kanslerille ja Simsaille kirjoittajalle, ja muille
heidän kanssaveljillensä, jotka Samariassa asuivat, ja muille,
jotka toisella puolella virtaa olivat: rauhaa tällä ajalla! 18
Lähetyskirja, jonka te meidän tykömme lähetitte, on luettu
julkisesti minun edessäni. 19 Ja on minulta käsketty etsittää,
ja on löydetty sen kaupungin jo vanhaan nousseen kuninkaita
vastaan, ja luopuneen, niin että kapina on siinä noussut. 20 Ja
että Jerusalemissa ovat olleet väkevät kuninkaat ja vallinneet
kaikki toisella puolella virtaa, ja heille on annettu tulli, vero
ja ajastaikainen ulosteko. 21 Tehkäät siis tämän käskyn
jälkeen: estäkäät niitä miehiä rakentamasta kaupunkia,
siihenasti kuin minä annan käskyn. 22 Niin karttakaat
teitänne erehdyksestä tässä asiassa. Miksi semmoinen
turmelus pitäis valtaa saaman kuninkaille vahingoksi? 23
Kuin kuningas Artahsastan kirja luettiin Rehumin, Simsain
kirjoittajan ja heidän kanssaveljeinsä edessä, menivät he
kiiruusti Jerusalemiin Juudalaisten tykö ja estivät heidät
käsivarrella ja väkevyydellä. 24 Silloin lakattiin Jumalan
huoneen työstä Jerusalemissa, niin että se jäi Dariuksen
Persian kuninkaan toiseen vuoteen asti.

5 Ja prophetat Haggai ja Sakaria, Iddon poika, ennustivat
Juudalaisille, jotka olivat Juudassa ja Jerusalemissa,
Israelin Jumalan nimeen. 2 Silloin nousivat Serubbabel
Sealtielin poika, Jesua Jotsadakin poika ja rupesivat
rakentamaan Jumalan huonetta Jerusalemissa ja Jumalan
prophetat heidän kanssansa, auttain heitä. 3 Siihen aikaan
tuli Tatnai heidän työnsä, joka oli maaherra toisella puolella
virtaa, ja Setarbosnai, ja heidän kanssaveljensä, ja sanoivat
näin heille: kuka on käskenyt rakentaa tätä huonetta ja
näitä muureja perustaa? 4 Niin me sanoimme heille,
mitkä niiden miesten nimet olivat, jotka tätä rakennusta
rakensivat. 5 Ja heidän Jumalansa silmä tuli Juudan
vanhimpain päälle, ettei sitä heiltä niinkauvaksi estetty, kuin
sanoma vietiin Dariuksen tykö; ja lähetyskirja tuli siitä asiasta
takaperin jälleen. 6 Ja kirja, jonka Tatnai maaherra toisella
puolella virtaa, ja Setarbosnai, ja hänen kanssaveljensä
Apharsakista, jotka olivat toisella puolella virtaa, lähettivät
kuningas Dariukselle, 7 Ja sanat, jotka he lähettivät hänelle
olivat näin kirjoitetut: kuninkaalle Dariukselle (toivotetaan)
kaikkea rauhaa! 8 Olkoon kuninkaalle tiettävä, että me
tulimme Juudan maakuntaan, kaikkein suurimman Jumalan
huoneen tykö; ja sitä rakennetaan jaloista suurista kivistä,
hirret pannaan seiniin, ja työ joutuu ja menestyy heidän
käsissänsä. 9 Niin me kysyimme vanhimmilta ja sanoimme
heille: kuka teille antoi käskyn rakentaa tätä huonetta ja näitä
muureja perustaa? 10 Me kysyimme myös heiltä heidän
nimensä, antaaksemme sinulle ne tietää, ja me kirjoitimme
niiden miesten nimet, jotka heidän päämiehensä olivat. 11
Ja senkaltaisen sanan he meille vastasivat, sanoen: me
olemme taivaan ja maan Jumalan palveliat, ja rakennamme
tätä huonetta, joka ennen monta vuotta oli rakennettu, jonka
väkevä Israelin kuningas oli rakentanut ja pannut ylös. 12
Mutta sittekuin meidän isämme vihoittivat taivaan Jumalan,

antoi hän heidät Nebukadnetsarin käsiin, Kaldealaisten
kuninkaan Babelista; hän jaotti tämän huoneen ja vei kansan
Babeliin. 13 Mutta ensimäisenä Koreksen, Babelin kuninkaan
vuonna, käski kuningas Kores tämän Jumalan huoneen
rakentaa. 14 Ja ne kulta astiat ja hopia astiat, mitkä olivat siinä
Jumalan huoneessa, jotka Nebukadnetsar otti Jerusalemin
templistä ja vei Babelin templiin, ne otti kuningas Kores
Babelin templistä ja antoi yhdelle Sesbatsar nimeltä, jonka
hän pani heidän päämieheksensä, 15 Ja sanoi hänelle:
ota nämät astiat, mene ja vie ne Jerusalemin templiin, ja
anna Jumalan huone rakennettaa paikallensa. 16 Silloin
tuli se Sesbatsar ja laski Jumalan huoneen perustuksen
Jerusalemissa; ja siitä ajasta niin tähän asti on sitä rakennettu,
ja ei ole vielä täytetty. 17 Nyt siis jos kuninkaalle kelpaa,
niin antakaan etsiä kuninkaan tavarahuoneessa, joka on
Babelissa, jos se on käsketty Kores kuninkaalta, heidän
rakentaa tätä Jumalan huonetta, joka on Jerusalemissa, ja
antakoon tästä asiasta meidän tietää kuninkaan tahdon.

6 Niin Darius kuningas käski etsiä kantselissa, kuninkaan
tavarahuoneessa Babelissa. 2 Silloin löydettiin Ahmetan
linnasta, joka on Median maakunnassa, kirja, jossa
oli näin muistoksi kirjoitettu: 3 Ensimäisenä kuningas
Koreksen vuonna käski kuningas Kores rakentaa Jumalan
huoneen Jerusalemissa paikaksi, jossa uhrataan, ja
laskea perustuksen, kuusikymmentä kyynärää korkiaksi ja
kuusikymmentä kyynärää leviäksi; 4 Kolme seinää vuolluista
kivistä ja yksi seinä uusista puista; ja että kuninkaan
huoneesta piti annettaman ylöspitämys; 5 Piti myös Jumalan
huoneen hopiaiset ja kultaiset astiat, jotka Nebukadnetsar oli
ottanut Jerusalemin kirkosta ja vienyt Babeliin, annettaman
ja vietämän jälleen templiin, Jerusalemiin, pantavaksi
siallensa Jumalan huoneesen. 6 Niin olkaat nyt erinänne
heistä, sinä Tatnai maaherra sillä puolella virtaa, ja sinä
Setarbosnai, ja teidän kanssaveljenne Apharsakista, te
jotka olette sillä puolella virtaa. 7 Antakaat heidän tehdä
työtä Jumalan huoneessa, että Juudalaisten päämies ja
heidän vanhimpansa saisivat Jumalan huoneen rakennetuksi
entiselle paikallensa. 8 On myös käsketty minulta, mitä
Juudan vanhimmille pitää annettaman, että he rakentaisivat
tämän Jumalan huoneen, nimittäin: että sille väelle pitää juuri
kiiruusti ylöspitämys annettaman kuninkaan verokalusta siltä
puolelta virtaa, ja ei heitä estettämän. 9 Ja mitä tarvitaan
mullia, ja oinaita, ja karitsoita uhriksi taivaan Jumalalle, nisuja,
suoloja, viinaa ja öljyä, Jerusalemin pappein tavan jälkeen,
niin pitää heille annettaman joka päivä ilman yhdettäkään
erehdyksetä. 10 Että he uhraisivat taivaan Jumalalle makiaa
hajua, ja rukoilisivat kuninkaan ja hänen lastensa elämän
edestä. 11 Tämä käsky on minulta annettu, että kuka
ikänä nämät sanat muuttaa, hänen huoneestansa pitää
yksi hirsi reväistämän, joka pitää nostettaman ylös, ja hän
siihen ripustettaman, ja hänen huoneensa pitää lokaläjäksi
tehtämän sen työn tähden. 12 Jumala, joka on nimensä
pannut asumaan siinä, tappakoon kaikki ne kuninkaat
ja kansat, jotka ojentavat kätensä muuttamaan taikka
särkemään tätä Jumalan huonetta, joka on Jerusalemissa.
Minä Darius olen tämän käskyn antanut, ja se pitää juuri
nopiasti tehtämän. 13 Silloin Tatnai maaherra sillä puolella
virtaa, ja Setarbosnai ja heidän kanssaveljensä, joiden tykö
kuningas Darius oli lähettänyt, tekivät sen nopiasti. 14 Ja
Juudalaisten vanhimmat rakensivat, ja se menestyi, Haggain
prophetan ja Sakarian Iddon pojan ennustuksen jälkeen; ja he
rakensivat ja päättivät sen Israelin Jumalan käskyn jälkeen; ja
Koreksen, Dariuksen ja Artahsastan Persian kuninkain käskyn
jälkeen. 15 Ja huone päätettiin täydellisesti kolmanteen
päivään asti Adarin kuuta, kuudentena kuningas Dariuksen
valtakunnan vuonna. 16 Ja Israelin lapset, papit, Leviläiset ja
muut, jotka vankeudesta tulleet olivat, pitivät ilolla Jumalan
huoneen vihkimistä, 17 Ja uhrasivat tässä Jumalan huoneen
vihkimyksessä sata mullia, kaksisataa oinasta, neljäsataa
karitsaa ja kaksitoistakymmentä kaurista, koko Israelin syntein
edestä, Israelin sukukuntain luvun jälkeen, 18 Ja asettivat
papit vuoroonsa ja Leviläiset järjestykseensä, palvelemaan
Jumalaa, joka on Jerusalemissa, niinkuin Moseksen kirjassa
on kirjoitettu. 19 Ja ne, jotka vankeudesta olivat tulleet, pitivät
pääsiäistä neljäntenä päivänä toistakymmentä ensimäisestä
kuukaudesta. 20 Sillä papit ja Leviläiset olivat puhdistaneet
itsensä, niin että he kaikki olivat puhtaat niinkuin yksi
mies; ja he teurastivat pääsiäislampaan kaikkein vankeuden
lasten edestä, ja pappein heidän veljeinsä edestä ja itse
edestänsä. 21 Ja Israelin lapset jotka vankeudesta palanneet
olivat, söivät, ja kaikki, jotka itsensä olivat eroittaneet maan
pakanain saastaisuudesta heidän tykönsä, etsimään Herraa
Israelin Jumalaa, 22 Ja pitivät happamattoman leivän juhlaa
ilolla seitsemän päivää; sillä Herra oli heidät iloittanut, ja
kääntänyt Assurin kuninkaan sydämen heidän puoleensa,
että he tulivat vahvistetuksi Jumalan huoneen työssä, joka
on Israelin Jumala.

7 Mutta näiden jälkeen Artahsastan Persian kuninkaan
hallitessa oli Esra Serajan poika, Asarian pojan, Hilkian
pojan, 2 Sallumin pojan, Zadokin pojan, Ahitobin pojan, 3
Amarian pojan, Asarian pojan, Merajotin pojan, 4 Serahian
pojan, Ussin pojan, Bukkin pojan, 5 Abisuan pojan, Pinehaan

pojan, Eleatsarin pojan, ylimmäisen papin Aaronin pojan.
6 Tämä Esra meni ylös Babelista, joka oli toimellinen
kirjanoppinut Moseksen laissa, jonka Herra Israelin Jumala
oli antanut. Ja kuningas antoi hänelle kaikki, mitä hän anoi,
Herran hänen Jumalansa käden jälkeen, joka hänen ylitsensä
oli. 7 Ja siinä meni muutamia Israelin lapsista ja papeista
ja Leviläisistä, veisaajista, ovenvartioista ja Netinimeistä
ylös Jerusalemiin, seitsemäntenä Artahsastan kuninkaan
vuonna. 8 Ja hän tuli Jerusalemiin viidentenä kuukautena,
se oli seitsemäs kuninkaan vuosi. 9 Sillä ensimäisenä
päivänä ensimäistä kuuta alkoi hän lähteä Babelista, ja
ensimäisenä päivänä viidennettä kuuta tuli hän Jerusalemiin,
Jumalan hyvän käden kautta, joka hänen ylitsensä oli. 10
Sillä Esra oli valmistanut sydämensä etsimään Herran lakia,
ja tekemään sitä ja opettamaan Israelille säätyjä ja oikeutta.
11 Ja näin on se kirja, jonka Artahsasta antoi papille Esralle,
kirjanoppineelle, joka oli opettaja Herran käskysanoissa ja
säädyissä Israelille: 12 Artahsasta kuningasten kuningas
Esralle papille ja kirjanoppineelle taivaan Jumalan laissa:
rauhaa tällä ajalla! 13 Minä olen käskenyt, että kenenkä ikänä
kelpaa minun valtakunnassani Israelin kansasta, papeista ja
Leviläisistä mennä kanssas Jerusalemiin, niin menkään. 14
Sinä olet lähetetty kuninkaalta ja seitsemältä neuvonantajalta
etsimään Juudaa ja Jerusalemia, sinun Jumalas lain jälkeen,
joka käsissäs on; 15 Ja ettäs otat myötäs sen hopian ja
kullan, minkä kuningas ja hänen neuvonantajansa hyvällä
mielellä ovat uhranneet Israelin Jumalalle, jonka maja
on Jerusalemissa. 16 Ja kaikkinaisen hopian ja kullan,
minkä sinä saat koko Babelin maakunnasta, kuin kansa
ja papit hyvällä mielellä antavat Jumalan huoneesen, joka
on Jerusalemissa. 17 Sentähden osta nopiasti sillä rahalla
mullia, oinaita ja karitsoita, ja ruokauhria ja juomauhria,
ja uhraa ne teidän Jumalanne huoneen alttarilla, joka on
Jerusalemissa. 18 Mutta mitä sinun ja sinun veljes siitä
rahasta kelpaa tehdä, joka liiaksi on, se tehkäät teidän
Jumalanne tahdon jälkeen. 19 Ja astiat, jotka sinun haltuus
ovat annetut sinun Jumalas huoneen palvelukseksi, anna
ne pois Jumalan eteen Jerusalemiin. 20 Ja mitä enempää
tarvitaan sinun Jumalas huoneesen ja sinä kulutat, niin anna
se kuninkaan tavarahuoneesta. 21 Minä kuningas Artahsasta
olen käskenyt veronhaltioille sillä puolella virtaa, että mitä
ikänä Esra pappi ja kirjanoppinut taivaan Jumalan laissa
teiltä anoo, se tehkäät nopiasti, 22 Hamaan sataan leiviskään
hopiaa, ja sataan koriin nisuja, ja sataan tynnyriin viinaa, ja
sataan tynnyriin öljyä, ja suoloja ilman mittaa. 23 Kaikkia
mitä taivaan Jumalan laki anoo, se pitää taivaan Jumalan
huoneelle juuri nopiasti tehtämän, ettei hänen vihansa tulisi
kuninkaan valtakunnan ja hänen lastensa päälle. 24 Ja se
pitää oleman teille kaikille tiettävä, ettei teillä ole valtaa panna
jotakin veroa, tullia eli ajastaikaista ulostekoa yhdenkään
papin päälle, Leviläisen, veisaajan, ovenvartijan, Netinimin,
tämän Jumalan huoneen palveliain päälle, 25 Ja sinun, Esra,
pitää Jumalas viisauden jälkeen, joka sinulla on, paneman
tuomarit ja oikeuden tekiät, tuomitsemaan kaiken kansan,
joka toisella puolella virtaa on, että kaikki taitaisivat sinun
Jumalas lain; ja sitä, joka ei taida, pitää teidän opettaman.
26 Ja jokainen, joka ei tee visusti sinun Jumalas lakia ja
kuninkaan lakia, hänen pitää saaman tuomionsa työnsä
jälkeen, joko se on kuolemaan, eli maan kulkemukseen,
eli rahasakkoon, taikka vankeuteen. 27 Kiitetty olkoon
Herra, meidän isäimme Jumala, joka tainkaltaisen asian on
antanut kuninkaan sydämeen, että hän kaunistaa Herran
huonetta Jerusalemissa! 28 Ja hän on kääntänyt laupiuden
minun päälleni kuninkaan ja hänen neuvonantajainsa ja
kaikkein kuninkaan voimallisten päämiesten edessä. Ja minä
vahvistettiin Herran minun Jumalani kädellä, joka oli minun
ylitseni, ja kokosin päämiehet Israelista menemään ylös
minun kanssani.

8 Nämät ovat niiden isäin päämiehet, ja heidän polvilukunsa,
jotka läksivät minun kanssani Babelista kuningas
Artahsastan hallitessa: 2 Pinehaan pojista, Gersom; Itamarin
pojista, Daniel; Davidin pojista, Hattus; 3 Sekanian pojista,
Paroksen lapsista, Sakaria, ja hänen kanssansa luettu
sata ja viisikymmentä miestä; 4 Pahatmoabin pojista,
Eljoenai Serahian poika, ja hänen kanssansa kaksisataa
miestä; 5 Sekanian pojista, Jehasielin poika, ja hänen
kanssansa kolmesataa miestä; 6 Adinin pojista, Ebed
Jonatanin poika, ja hänen kanssansa viisikymmentä miestä;
7 Elamin pojista, Jesaia Atalian poika, ja hänen kanssansa
seitsemänkymmentä miestä; 8 Sephatian pojista, Sebadia
Mikaelin poika, ja hänen kanssansa kahdeksankymmentä
miestä; 9 Joabin pojista, Obadia Jehielin poika ja hänen
kanssansa kaksisataa ja kahdeksantoistakymmentä miestä;
10 Selomitin pojista, Josiphian poika, ja hänen kanssansa sata
ja kuusikymmentä miestä; 11 Bebain pojista, Sakaria Bebain
poika, ja hänen kanssansa kahdeksankolmattakymmentä
miestä; 12 Asgadin pojista, Johanan nuorin poika, ja hänen
kanssansa sata ja kymmenen miestä; 13 Adonikamin
viimeisistä pojista, joiden nimet ovat: Eliphelet, Jehiel ja
Semaja, ja heidän kanssansa kuusikymmentä miestä;
14 Bigvain pojista, Utai ja Sabbud ja heidän kanssansa
seitsemänkymmentä miestä. 15 Ja minä kokosin heidät sen
virran tykö, joka tulee Ahavaan, ja oleskelimme siinä kolme

päivää. Ja kuin minä visusti katselin kansan ja papit, en minä
löytänyt yhtäkään Leviläistä. 16 Niin minä lähetin Elieserin,
Arielin, Semajan, Elnatanin, Jaribin, Elnatanin, Natanin,
Sakarian ja Mesullamin, päämiehet, ja Jojaribin ja Elnatanin,
opettajat; 17 Ja lähetin ne Iddon tykö, joka oli päämies
Kasiphian paikkakunnassa, tuomaan meille palvelioita
Jumalamme huoneesen, ja minä panin heidän suuhunsa
sanat, mitä heidän piti Iddolle puhuman ja hänen veljillensä
Netinimeille Kasiphian paikkakunnassa. 18 Ja he toivat
meille, Jumalamme hyvän käden jälkeen meidän ylitsemme,
viisaan miehen, Mahelin pojista Levin pojan, Israelin
pojan, ja Serebian hänen poikainsa ja veljeinsä kanssa,
kahdeksantoistakymmentä; 19 Ja Hasabian ja Jesaian
hänen kanssansa, Merarin pojista, hänen veljensä ja heidän
poikainsa kanssa kaksikymmentä; 20 Ja Netinimeistä, jotka
David ja päämiehet olivat panneet Leviläisiä palvelemaan,
kaksisataa ja kaksikymmentä Netinimiä; kaikki nimeltänsä
nimitetyt. 21 Ja minä kuulutin siellä paaston Ahavan
virran tykönä, nöyryyttääksemme mieltämme Jumalamme
edessä, ja kysyäksemme häneltä oikiaa tietä meille ja
meidän lapsillemme ja kaikille meidän kaluillemme. 22
Sillä en minä rohjennut anoa kuninkaalta sutaväkeä ja
huovia varjelemaan meitä tiellä vihollisilta; sillä me olimme
sanoneet kuninkaalle, että meidän Jumalamme käsi on
hyväksi kaikkein ylitse, jotka häntä etsivät; mutta hänen
väkevyytensä ja vihansa on kaikkein niiden päällä, jotka
hänen hylkäävät. 23 Niin me paastosimme ja rukoilimme
meidän Jumalaamme sen edestä; ja hän kuuli meitä. 24 Ja
minä valitsin ylimmäisistä papeista kaksitoistakymmentä:
Serebian ja Hasabian, ja kymmenen heidän veljistänsä
heidän kanssansa; 25 Ja minä punnitsin heille hopian ja
kullan, ja ylennysastiat meidän Jumalamme huoneesen,
mitkä kuningas ja hänen neuvonantajansa ja päämiehensä, ja
koko Israel, joka saapuvilla oli, olivat antaneet ylennykseksi.
26 Ja punnitsin heidän käteensä hopiaa kuusisataa ja
viisikymmentä leiviskää, ja hopia- astioita sata leiviskää,
ja sata leiviskää kultaa, 27 Ja kaksikymmentä kultaista
maljaa, jotka painoivat tuhannen kultapenninkiä, ja kaksi
kallista vaskiastiaa, niin kirkasta kuin kulta. 28 Ja minä
sanoin heille: te olette pyhät Herralle, niin myös ovat
astiat pyhät, ja kulta ja hopia on hyvällä mielellä annettu
Herralle isäinne Jumalalle. 29 Valvokaat siis ja pitäkäät ne
niinkauvan tallella, että te ne jälleen punnitsette ulos pappein
ja Leviläisten, päämiesten ja Israelin ylimmäisten isäin
edessä, Jerusalemissa, Herran huoneen arkkuihin. 30 Niin
papit ja Leviläiset ottivat vastaan punnitun hopian ja kullan ja
astiat, viedäksensä Jerusalemiin Jumalamme huoneeseen.
31 Ja me läksimme Ahavan virran tyköä, toisena päivänä
toistakymmentä ensimäistä kuuta, menemään Jerusalemiin.
Ja meidän Jumalamme käsi oli meidän päällämme, joka
meitä pelasti vihollistemme käsistä ja väijymisestä tiellä. 32
Ja me tulimme Jerusalemiin ja oleskelimme siellä kolme
päivää. 33 Mutta neljäntenä päivänä punnittiin hopia ja kulta,
ja astiat meidän Jumalamme huoneesen, papin Urian pojan
Meremotin käden alla, ja hänen kanssansa oli Eleatsar
Pinehaan poika ja heidän kanssansa Josabad Jesuan poika
ja Noadia Binnuin poika, Leviläiset. 34 Jokaisen luvun ja
painon jälkeen; ja kaikki se paino kirjoitettiin siihen aikaan.
35 Ja vankeuden lapset, jotka olivat tulleet vankeudesta,
uhrasivat Israelin Jumalalle polttouhria, kaksitoistakymmentä
mullia, koko Israelin edestä, yhdeksänkymmentä ja
kuusi oinasta, seitsemänkahdeksattakymmentä karitsaa,
kaksitoistakymmentä kaurista syntiuhriksi, kaikki tyynni
polttouhriksi Herralle. 36 Ja he antoivat kuninkaan kirjat ja
käskyn kuninkaan maaherroille ja päämiehille tällä puolella
virtaa, ja korottivat kansan ja Jumalan huoneen.

9 Kuin nämät kaikki olivat päätetyt, niin tulivat päämiehet
minun tyköni ja sanoivat: Israelin kansa ja papit ja
Leviläiset ei ole erinneet maan kansain, Kanaanealaisten,
Hetiläisten, Pheresiläisten, Jebusilaisten, Ammonilaisten,
Moabilaisten, Egyptiläisten ja Amorilaisten kauhistuksesta.
2 Sillä he ovat ottaneet heidän tyttäriänsä itsellensä ja
pojillensa ja ovat sekoittaneet pyhän siemenen maan kansain
kanssa; ja heidän päämiehensä ja esivaltansa ovat kaikkein
ensimäiset siinä pahassa teossa. 3 Kuin minä sen kuulin,
repäisin minä vaatteeni ja hameeni, ja repelin hiuksiani
päästäni ja partaani ja istuin hämmästyksissä. 4 Ja kaikki,
jotka pelkäsivät Herran Israelin Jumalan sanaa, tulivat
kokoon minun tyköni, jälleen tulleiden synnin tähden; ja
minä istuin hämmästyksissä hamaan ehtoouhriin asti. 5 Ja
ehtoouhrin aikana nousin minä surkeudestani; ja kuin minä
repäisin vaatteeni ja hameeni, lankesin minä polvilleni ja
hajoitin käteni Herran minun Jumalani tykö, 6 Ja sanoin:
minun Jumalani! minä häpeen ja en kehtaa silmiäni nostaa
sinun tykös, minun Jumalani; sillä meidän syntimme ovat
enentyneet päämme ylitse ja meidän pahat tekomme ovat
kasvaneet hamaan taivaaseen asti. 7 Hamasta isäimme
ajasta niin tähän päivään saakka olemme me olleet suurissa
synneissä; ja meidän pahain töidemme tähden olemme
me ja meidän kuninkaamme ja pappimme annetut maan
kuningasten käsiin, ja miekkaan, ja vankeuteen ja ryöstöksi,
ja meidän kasvomme häpiään, niinkuin tänäkin päivänä. 8
Mutta nyt vähällä ajan rahdulla on meille armo tapahtunut

Herralta meidän Jumalaltamme, että vielä on muutamia
meistä jäljellä ja päässeitä, että hän antoi vielä vaarnan meille
pyhään siaansa, että meidän Jumalamme valistais silmämme
ja antais meille vähän virvoituksen orjuudessamme. 9 Sillä
me olemme orjat; ja orjuudessamme ei hyljännyt meitä
meidän Jumalamme; ja hän on kääntänyt laupiuden meidän
tykömme Persian kuningasten edessä, että he antoivat
meidän elää, ja korottaa meidän Jumalamme huoneen,
ja korjata jaonneet paikat, ja antoi meille aidan Juudassa
ja Jerusalemissa. 10 Mitä me siis sanomme, meidän
Jumalamme, tästälähin? että me olemme hyljänneet sinun
käskys, 11 Joita sinä olet käskenyt palveliais prohetain
kautta, sanoen: maa, johon te menette omistamaan sitä,
on saastainen maa, maan kansain saastaisuuden tähden,
niiden kauhistusten tähden, joilla he ovat sen täyttäneet
saastaisuudellansa, sekä siellä että täällä. 12 Niin ei teidän
pidä nyt antaman tyttäriänne heidän pojillensa, ja ei teidän
pidä ottaman heidän tyttäriänsä pojillenne; älkäät myös
etsikö heidän rauhaansa ja hyväänsä ijankaikkisesti, että
vahvistuisitte, ja söisitte maan hyvyyttä, ja saisitte antaa
sen teidän lapsillenne ijankaikkiseksi perimiseksi. 13 Ja
niiden kaikkein jälkeen mitkä meidän päällemme tulleet ovat,
pahain tekoimme tähden ja suurten synteimme tähden, niin
olet sinä meidän Jumalamme säästänyt meidän pahoja
töitämme ja antanut meille vapahduksen, niinkuin nyt on. 14
Pitäiskö meidän taas sinun käskys käymän ylitse ja tekemän
lankoutta tämän ilkiän kansan kanssa? Etkös mahda vihastua
meidän päällemme, siihenasti että peräti hukutat, ettei ketään
jää, eikä ole pääsemystä? 15 Herra Israelin Jumala! sinä
olet vanhurskas. Sillä me olemme jääneet vapahdettaa,
niinkuin se tänäpänä on. Katso, me olemme sinun edessäs
synneissämme; sentähden ei kenkään voi edessäs pysyä.

10 Kuin Esra näin rukoili ja tunnusti, itki ja makasi Jumalan
huoneen edessä, kokoontui suuri joukko Israelista
hänen tykönsä, miehistä, vaimoista ja lapsista, ja kansa itki
sangen kovin. 2 Ja Sekania Jehielin poika, Elamin lapsista,
vastasi Esraa ja sanoi: me olemme rikkoneet Jumalaamme
vastaan, että me olemme ottaneet muukalaiset vaimot
maan kansoista; mutta vielä on toivo sen vuoksi Israelissa.
3 Niin tehkäämme nyt liitto meidän Jumalamme kanssa
ajaaksemme kaikki vaimot pois ja ne, jotka heistä syntyneet
ovat, Herran neuvon jälkeen ja niiden, jotka pelkäävät
meidän Jumalamme käskyä; ja tapahtukoon lain jälkeen. 4
Niin nouse, sillä sinun se tulee, me olemme sinun kanssas;
ole hyvässä turvassa ja tee niin. 5 Silloin nousi Esra ja
vannotti ylimmäiset papit ja Leviläiset, ja koko Israelin,
tekemään tämän sanan jälkeen; ja he vannoivat. 6 Ja Esra
nousi Jumalan huoneen edestä ja meni Johananin Eliasibin
pojan kammioon; ja kuin hän sinne tuli, ei hän syönyt
leipää eikä juonut vettä; sillä hän murehti heidän rikostensa
tähden, jotka olivat olleet vankeudessa. 7 Ja he kuuluttivat
Juudassa ja Jerusalemissa kaikille lapsille, jotka vankina
olivat olleet, tulemaan kokoon Jerusalemiin. 8 Ja joka ei
kolmena päivänä tullut päämiesten ja vanhimpain neuvon
jälkeen, niin kaikki hänen tavaransa piti kirottu oleman, ja
hän itse piti eroitettaman niiden joukosta, jotka vankina
olivat olleet. 9 Niin tulivat kaikki Juudan ja Benjaminin
miehet Jerusalemiin kolmessa päivässä kokoon, se on,
kahdentenakymmenentenä päivänä yhdeksännessä kuussa;
ja kaikki kansa istui kadulla Herran huoneen edessä, ja
värisivät siitä asiasta ja sateen tähden. 10 Ja pappi Esra nousi
ja sanoi heille: te olette rikkoneet, naidessanne muukalaisia
vaimoja, ja lisänneet Israelin synnit. 11 Niin tunnustakaat
nyt se Herralle isäinne Jumalalle, ja tehkäät sitä, kuin
hänelle kelpaa, ja eroittakaat teitänne maan kansoista ja
muukalaisista vaimoista. 12 Niin vastasi koko seurakunta ja
sanoi korkialla äänellä: se pitää niin tapahtuman, kuin sinä
meille olet sanonut. 13 Mutta kansaa on paljo, ja on sadeilma,
ja ei voi ulkona seisoa, eikä tämä ole yhden eli kahden päivän
työ; sillä meitä on paljo, jotka olemme siinä asiassa sangen
suuresti syntiä tehneet. 14 Anna meidän päämiestemme
koko seurakunnassa toimittaa, että kaikki, jotka meidän
kaupungeissamme ovat naineet muukalaisia vaimoja, tulevat
tänne määrättynä päivänä, jokaisen kaupungin vanhimpain
ja tuomarein kanssa, siihenasti kuin meidän Jumalamme
viha kääntyy meistä tämän syyn tähden. 15 Niin astuivat
ainoastaan Jonatan Asahelin poika ja Jahasia Tikvan poika
tähän toimitukseen; ja Metullam ja Sabtai, Leviläiset, auttivat
heitä. 16 Ja vankeuden lapset tekivät niin; ja eroitettiin Esra
pappi ja päämiehet heidän isäinsä sukukuntain seassa,
ja kaikki, kuin nimitetyt ovat, ja he istuivat ensimäisenä
päivänä kymmenennessä kuukaudessa tutkistelemaan sitä.
17 Ja he toimittivat sen kaikkein miesten kanssa, joilla olivat
muukalaiset vaimot, ensimäiseen päivään asti ensimäisessä
kuussa. 18 Ja pappein poikain seasta löydettiin, jotka olivat
ottaneet muukalaisia vaimoja: Jesuan Jotsadakin pojan
lasten seassa, ja hänen veljeinsä Maeseja, Elieser, Jarib ja
Gedalia. 19 Ja he antoivat kätensä, ajamaan vaimonsa ulos
ja antamaan jäärän rikosuhriksensa rikoksensa edestä; 20
Immerin lasten seassa: Hanani ja Sebadia; 21 Harimin lasten
seassa: Maeseja, Elia, Semaja, Jehiel ja Ussia; 22 Pashurin
lasten seassa: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Netaneel, Josabad
ja Eleasa; 23 Leviläisistä: Josabad, Simei ja Kelaja, se on

Kelita, Petakia, Juuda ja Elieser; **24** Veisaajain seassa:
Eljasib; ovenvartijain seassa: Sallum, Telem ja Uri. **25**
Israelista Paroksen lasten seassa: Ramia, Jesia, Malkia,
Mejamin, Eleasar, Malkia ja Benaja; **26** Elamin lasten seassa:
Mattania, Sakaria, Jehiel, Abdi, Jeremot ja Elia; **27** Sattun
lasten seassa: Eljoenai, Eljasib, Mattania, Jeremot, Sabad
ja Asisa; **28** Bebain lasten seassa: Johanan, Hanania,
Sebai ja Atlai; **29** Banin lasten seassa: Mesullam, Malluk,
Adaja, Jasub, Seal ja Jeramoth; **30** Pahatmoabin lasten
seassa: Adna ja Kelal, Benaja, Maeseja, Mattania, Betsaleel,
Binnui ja Manasse; **31** Harimin lasten seassa: Elieser, Jesia,
Malkia, Semaja, Simeon, **32** Benjamin, Malluk ja Semaria; **33**
Hasumin lasten seassa: Mattenai, Mattatta, Sabad, Eliphelet,
Jeremai, Manasse ja Simei; **34** Banin lasten seassa: Maadai,
Amram, Uel, **35** Benaja, Bedeja, Keluhi, **36** Vania, Meremot,
Eljasib **37** Mattania, Mattenai, Jaasav, **38** Bani, Binnui, Simei,
39 Selemia, Natan, Adaja, **40** Maknadbai, Sasai, Sarai, **41**
Asareel, Selemia, Semaria, **42** Sallum, Amaria ja Joseph; **43**
Nebon lasten seassa: Jejel, Mattitia, Sabad, Sebina, Jaddai,
Joel ja Benaja. **44** Nämät kaikki olivat ottaneet muukalaisia
vaimoja, ja olivat monikahdat niistä vaimoista, joiden kanssa
he olivat siittäneet lapsia.

Nehemian

1 Nämät ovat Nehemian Hakalian pojan teot. Tapahtui
Kislevin kuulla, kahdentenakymmenentenä vuonna, kuin
minä olin Susanin linnassa, **2** Niin tuli Hanani, yksi veljistäni
muutamain Juudan miesten kanssa; ja minä kysyin heiltä
Juudalaisista, jotka vankeudesta jääneet ja päässeet olivat,
ja Jerusalemin menoista. **3** Ja he sanoivat minulle: ne,
jotka jäljelle jääneet ovat vankeudesta, ovat siellä maassa
suuressa onnettomuudessa ja häpiässä; Jerusalemin muurit
ovat jaotetut ja sen portit tulella poltetut. **4** Kuin minä
senkaltaiset sanat kuulin, niin minä istuin ja murehdin
muutamat päivät, paastosin ja rukoilin taivaan Jumalan
edessä, **5** Ja sanoin: Oi Herra, taivaan Jumala, suuri
ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja laupiuden niille,
jotka sinua rakastavat ja pitävät sinun käskys! **6** Anna
korvas kuulla ja silmäs avoinna olla, kuulemaan palvelias
rukousta, kuin minä nyt rukoilen sinun edessäs yöt ja päivät
palveliais Israelin lasten edessä; ja minä tunnustan Israelin
lasten synnit, jotka me olemme tehneet sinua vastaan; ja
minä ja minun isäni huone olemme syntiä tehneet. **7** Me
olemme kovin turmelleet itsemme, ettemme ole pitäneet
sinun käskyjäs, säätyjäs ja oikeuttas, joitas olet palvelialles
Mosekselle käskenyt. **8** Mutta muista kuitenkin sitä sanaa,
jonka sinä käskit Mosekselle palvelialles ja sanoit: koska te
rikotte, niin minä hajoitan teidät kansain sekaan. **9** Mutta
jos te palajatte minun tyköni, ja pidätte minun käskyni ja
teette ne: ja jos te ajetaan hamaan taivaan ääriin, niin minä
sieltäkin teidät kokoon ja vien siihen paikkaan, jonka minä
olen valinnut nimeni asumasiaksi. **10** He ovat kuitenkin sinun
palvelias ja sinun kansas, jotkas vapahdit suurella voimallas
ja väkevällä kädelläs. **11** O Herra! olkoon korvas avoinna
palvelias rukoukseen ja sinun palveliais rukouksiin, jotka
pyytävät peljätä sinun nimeäs, ja anna palvelias tänäpänä
menestyä, ja anna heille armo tämän miehen edessä! Sillä
minä olin kuninkaan juomanlaskia.

2 Ja tapahtui kuningas Artahsastan
kahdentenakymmenentenä vuonna, Nisanin kuulla, kuin
viina oli hänen edessänsä, ja että minä otin viinan ja annoin
kuninkaalle; mutta en minä ollut (ennen) murheellinen hänen
edessänsä. **2** Niin kuningas sanoi minulle: miksi niin pahoin
katsot, ja et kuitenkaan kipeä ole? Ei se muu ole, mutta
murhe on sinun sydämessäs. Ja minä pelkäsin sangen
kovin. **3** Niin minä sanoin kuninkaalle: eläköön kuningas
ijankaikkisesti! Eikö kasvoni mahda olla murheelliset, kuin se
kaupunki, jossa isäni hautaushuone on, kylmillä on, ja sen
portit ovat tulella kulutetut? **4** Niin sanoi kuningas minulle:
mitäs siis anot? Niin minä rukoilin Taivaan Jumalaa, **5** Ja
sanoin kuninkaalle: jos kelpaa kuninkaalle, ja jos palvelias on
sinun edessäs kelvollinen: ettäs lähettäisit minut Juudaan,
isäni hautauskaupunkiin, rakentamaan sitä. **6** Niin sanoi
kuningas minulle ja kuningatar, joka hänen vieressänsä
istui: kuinka kauvan sinä matkassa olet, ja koska sinä
palajat? Ja se kelpasi kuninkaalle, ja hän lähetti minun,
kuin minä ajan hänelle määrännyt olin. **7** Ja minä sanoin
kuninkaalle: jos kuninkaan tahto niin on, niin annettakoon
minulle kirjat päämiesten tykö toisella puolella virtaa, että he
vievät minun ylitse, siihenasti kuin minä tulen Juudaan, **8**
Ja kirjan Asaphille, joka on kuninkaan metsänvartia, että
hän lähettää minulle hirsiä salin porttein vuolteiksi, kuin on
huoneen tykönä, ja kaupungin muuriin ja siihen huoneesen,
johon minä menen. Ja kuningas antoi minulle niinkuin
Jumalani hyvä käsi oli minun ylitseni. **9** Ja kuin minä tulin
sille puolelle virtaa päämiesten tykö, niin minä annoin heille
kuninkaan kirjan; kuningas lähetti myös minun kanssani
sodanpäämiehiä ja hevosmiehiä. **10** Mutta kuin Sanballat
Horonilainen ja palvelia Tobia Ammonilainen sen kuulivat,
panivat he pahaksensa sangen kovin, että joku ihminen tuli,
joka Israelin lasten parasta katsoi. **11** Ja kuin minä tulin
Jerusalemiin ja olin siellä ollut kolme päivää, **12** Nousin minä
yöllä ja vähä väkeä minun kanssani; sillä en minä sanonut
kellenkään, mitä minun Jumalani oli antanut sydämeeni,
tehdäkseni Jerusalemissa; ja ei minulla ollut yhtään juhtaa
myötäni, muuta kuin se, jonka päällä minä istuin. **13** Ja
minä ajoin Laaksoportista ulos yöllä, Kärmelähteen kohdalle
Sontaporttiin asti ja katselin Jerusalemin muureja, jotka
olivat jaotetut, ja portteja, jotka olivat tulella kulutetut. **14** Ja
minä menin vielä Lähdeporttiin ja Kuninkaan vesilammin
tykö; ja ei ollut sielä siaa, että minun juhtani sai käydä minun
allani. **15** Kuitenkin menin minä yöllä ojaa myöten ja koettelin
muuria; sitte palasin minä ja tulin jälleen Laaksoporttiin. **16**
Ja ei ylimmäiset tietäneet, kuhunka minä menin, taikka mitä
minä tein; sillä en minä vielä siihenasti ilmoittanut mitään
kellenkään, Juudalaisille eikä papeille, ylimmäisille taikka
esivallalle, ja muille työn tekiöille. **17** Ja minä sanoin heille:
te näette tämän onnettomuuden, jossa me olemme, että
Jerusalem on autiona, ja sen portit ovat tulella kulutetut:
tulkaat ja rakentakaamme Jerusalemin muurit, ettemme
enää häpiänä olisi. **18** Ja minä ilmoitin heille minun Jumalani
käden, joka oli hyvä minun päälläni, ja myös kuninkaan
sanat, jotka hän sanoi minulle. Ja he sanoivat: nouskaamme
siis ja rakentakaamme. Ja heidän kätensä vahvistuivat
hyvyyteen. **19** Mutta kun Sanballat Horonilainen, ja palvelia

Tobia Ammonilainen, ja Gesem Arabialainen sen kuulivat,
häpäisivät he meitä ja katsoivat meidät ylön ja sanoivat:
mikä se on, jota te teette? tahdotteko te luopua jälleen
kuninkaasta? 20 Niin minä vastasin heitä ja sanoin heille:
taivaan Jumala antaa meille menestyksen, sillä me hänen
palveliansa olemme valmistaneet itsemme ja rakennamme;
mutta ei teillä ole yhtäkään osaa eli oikeutta, taikka muistoa
Jerusalemissa.

3 Ja Eljasib, ylimmäinen pappi, nousi pappein veljeinsä
kanssa, rakensivat Lammasportin ja pyhittivät sen, ja
panivat siihen ovet; ja he pyhittivät sen Mean torniin asti,
hamaan Hananeelin torniin saakka. 2 Ja Jerihon miehet
rakensivat hänen vieressänsä, ja Sakkur Imrin poika rakensi
hänen vieressänsä. 3 Mutta Senaan lapset rakensivat
Kalaportin, ja kattivat sen, ja panivat siihen ovet, lukot
ja teljet. 4 Ja Meremot Urian poika, Hakkotsin pojan,
rakensi heidän vieressänsä, ja Mesullam Berekian poika,
Mesesabelin pojan, rakensi heidän vieressänsä; Zadok
Baenan poika rakensi heidän vieressänsä. 5 Niiden tykönä
rakensivat Tekoan miehet; mutta heidän sankarinsa ei
kääntäneet kaulaansa Herransa palvelukseen. 6 Vanhan
portin rakensi Jojada Passean poika ja Mesullam Besodian
poika, ja kattivat sen, ja panivat siihen ovet, lukot ja
teljet. 7 Melatia Gibeonilainen ja Jadon Meronotilainen
rakensi heidän vieressänsä, Gibeonin ja Mitspan miehet,
päämiehen istuimen tykönä, sillä puolella virtaa. 8 Hänen
vieressänsä rakensi Ussiel Harhakan kultasepän poika;
hänen vieressänsä rakensi Hanania yrtteinmyyjän poika; ja
he rakensivat Jerusalemia leviään muuriin asti. 9 Hänen
vieressänsä rakensi Rephaja Hurin poika, puolen Jerusalemin
päämies. 10 Heidän vieressänsä rakensi Jedaja Harumaphin
poika, huoneensa kohdalla; hänen vieressänsä rakensi
Hattus, Hasabnejan poika. 11 Mutta Malkia Harimin poika ja
Hasub Pahatmoabin poika rakensivat toista kulmaa, niin
myös Pätsitornin. 12 Hänen vieressänsä rakensi Sallum
Haloeksen poika, puolen Jerusalemin päämies: hän itse ja
hänen tyttärensä. 13 Laaksoportin rakensi Hanun ja Sanoan
asujamet; ne rakensivat sen ja panivat siihen ovet, lukot
ja teljet, ja tuhannen kyynärää muuria Sontaporttiin asti.
14 Mutta Malkia Rekabin poika, viinamäen kulmakunnan
päämies, rakensi Sontaportin, hän rakensi sen ja pani
siihen ovet, lukot ja teljet. 15 Mutta Lähdeportin rakensi
Sallun Kolhosen poika, Mitspan kulmakunnan päämies; hän
rakensi ja katti sen, ja pani siihen ovet, lukot ja teljet; niin
myös Selan lammin muurin kuninkaan yrttitarhan tykönä,
niihin astuimiin asti, jotka tulevat alas Davidin kaupungista.
16 Hänen vieressänsä rakensi Nehemia Asbukin poika,
puolen Betsuurin päämies, aina Davidin hautain kohdalle,
ja kaivettuun lammikkoon asti väkeväin huoneeseen asti.
17 Häntä likimpänä rakensivat Leviläiset, Rehum Banin
poika; hänen vieressänsä rakensi Hasabia, puolen Kegilan
päämies kulmakuntansa puolesta. 18 Häntä likimpänä
rakensivat heidän veljensä Bavai Hanadadin poika, toisen
puolen Kegilan päämies. 19 Hänen vieressänsä rakensi
Eser Jesuan poika, Mitspan päämies, toisen osan siinä
kulmassa, asehuoneen puolessa. 20 Häntä likinnä rakensi
Baruk Sabbain poika kiivaasti toisen osan kulmasta Eljasibin
ylimmäisen papin huoneen oveen asti. 21 Häntä likinnä
rakensi Meremot Urian poika, Hakkotsin pojan, toisen osan,
Eljasibin huoneen ovesta Eljasibin huoneen loppuun asti.
22 Ja hänen jälkeensä rakensivat papit, miehet lakeudelta.
23 Heidän jälkeensä rakensi Benjamin ja Hassub oman
huoneensa kohdalla; heidän perässänsä rakensi Asaria
Maesejan poika, Ananian pojan, huoneensa tykönä. 24
Hänen jälkeensä rakensi Binnui Henadadin poika, toisen
osan, Asarian huoneesta niin loukkaasen ja hamaan kulmaan
asti. 25 Palal Usain poika loukasta vastaan ja tornia, joka
menee kuninkaan ylisestä huoneesta, joka oli vankikartanon
tykönä; hänen jälkeensä Pedaja Paroksen poika. 26 Mutta
Netinimit asuivat Ophelin tykönä Vesiporttiin asti itään päin,
josta torni käy ulos. 27 Sitälikin rakensivat Tekoalaiset toisen
osan, isoa tornia päin, kuin näkyy ulos, Opelin muuriin asti,
28 Mutta Hevosportin yläpuolelta rakensivat papit, jokainen
huoneensa kohdalla. 29 Heidän jälissänsä rakensi Zadok
Immerin poika, huoneensa kohdalla; hänen jälissänsä rakensi
Semaja Sekanian poika, Itäportin vartia. 30 Hänen jälissänsä
rakensi Hananian Selemian poika, ja Hanun kuudes Salaphin
poika, toisen osan; hänen jälissänsä rakensi Mesullam
Berekian poika, makaushuoneensa kohdalla. 31 Hänen
jälissänsä rakensi Malkia kultasepän poika, Netinimein
ja kauppamiesten huoneesen asti, Käräjäportin kohdalla,
hamaan Kulmasaliin saakka. 32 Kultasepät ja kauppamiehet
rakensivat Kulmasalin välillä ja Lammasporttiin asti.

4 Kuin Sanballat kuuli meidän muuria rakentavan, syttyi
hän vihaan ja närkästyi sangen suuresti, ja häpäisi
Juudalaisia, 2 Ja puhui veljeinsä ja voimallisten edessä
Samariassa ja sanoi: mitä nämät voimattomat Juudalaiset
tekevät? pitääkö heille niin sallittaman? pitääkö heidän
uhraaman? pitääkö heidän sen täyttämän yhtenä päivänä?
pitääkö heidän kiviä eläväksi tekemän, jotka ovat tuhkaläjä ja
palaneet? 3 Ja Tobia Ammonilainen sanoi hänen jälkeensä:
rakentakoot vapaasti; jos ketut sinne menisivät, niin he

kyllä jaottaisivat heidän kivimuurinsa. 4 Kuule meidän
Jumalamme, kuinka me olemme katsotut ylön, ja käännä
heidän häväistyksensä heidän päänsä päälle, ja saata
heitä häpiään vankeuden maassa. 5 Älä peitä heidän
pahoja tekojansa ja älä pyyhi heidän syntiänsä kasvois
edestä; sillä he ovat vihan matkaan saattaneet, rakentajain
läsnäollessa. 6 Mutta me rakensimme muurin ja panimme
hänen kaiketi yhteen hamaan puoliväliin asti; ja kansa sai
sydämen työtä tehdäksensä. 7 Kuin Sanballat ja Tobia
ja Arabialaiset ja Ammonilaiset ja Asdodilaiset kuulivat
Jerusalemin muurit korotetuksi, ja ruvetuksi haljenneita
parantamaan, vihastuivat he sangen suuresti. 8 Ja he kaikki
tekivät liiton keskenänsä tullaksensa sotimaan Jerusalemia
vastaan, ja tekemään heille kapinaa. 9 Mutta me rukoilimme
meidän Jumalaamme ja panimme vartiat öin ja päivin heitä
vastaan, heidän tähtensä. 10 Ja Juuda sanoi: kantajain
voima on heikoksi tullut ja multaa on niin paljo, ettemme saa
rakentaa muuria. 11 Ja meidän vihollisemme sanoivat: ei
heidän pidä tietämän eli näkemän, ennenkuin me olemme
juuri heidän keskellänsä, tapamme heidät ja estämme työn.
12 Ja kuin ne Juudalaiset, jotka heidän tykönänsä asuivat,
tulivat ja sanoivat meille kymmenen kertaa: joka paikasta te
vielä meidän tykömme palajatte; 13 Niin minä lähetin kansan
alas muurin taa tuiviin paikkoihin, heidän sukukuntainsa
jälkeen, miekkoinensa, keihäinensä ja joutsinensa. 14 Ja
minä katselin ja valmistin itseni, ja sanoin ylimmäisille
ja päämiehille, ja muulle kansalle: älkäät peljätkö heitä,
muistakaat suurta ja peljättävää Herraa, ja sotikaat teidän
veljeinne, poikainne, tytärtenne, emäntäinne ja kotonne
edestä. 15 Mutta kuin meidän vihollisemme sen kuulivat, että
me olimme tietää saaneet, niin Jumala teki heidän neuvonsa
tyhjäksi: ja me palasimme kaikki muurin tykö, jokainen
työhönsä. 16 Ja tapahtui siitä päivästä, että toinen puoli
nuoria miehiäni teki työtä, ja toinen puoli piti keihäitä, kilpiä,
joutsia ja rautapaitoja. Ja päämiehet seisoivat koko Juudan
huoneen takana. 17 Ne, jotka rakensivat muuria ja kantoivat
kuormia, ja jotka sälyttivät, yhdellä kädellä he tekivät työtä ja
toisessa pitivät aseen. 18 Ja jokaisella joka siellä rakensi,
oli miekka sidottu vyölle, ja niin he rakensivat. Ja se joka
soitti vaskitorvea, oli minun tykönäni. 19 Ja minä sanoin
ylimmäisille ja päämiehille ja muulle kansalle: työ on suuri ja
avara, ja me olemme hajalla muurin päällä, kaukana toinen
toisestamme; 20 Millä paikalla te kuulette vaskitorven äänen,
tulkaat sinne kokoon meidän tykömme: meidän Jumalamme
sotii meidän edestämme. 21 Niin tehkäämme siis työtä; ja
toinen puoli heistä piti keihäitä päivän koittamasta niin siihen
saakka, että tähdet näkyivät. 22 Ja minä myös sanoin siihen
aikaan kansalle: jokainen olkaan yötä palveliainsa kanssa
keskellä Jerusalemia, niin että me yöllä ottaisimme vaarin
vartiosta ja päivällä työstä. 23 Mutta minä ja minun veljeni, ja
minun palveliani ja vartiat, jotka minua seurasivat, emme
riisuneet vaatteitamme; ja jokaisella oli hänen aseensa ja
vesi.

5 Ja tapahtui sangen suuri kansan ja heidän vaimonsa huuto
Juudalaisia heidän veljiänsä vastaan. 2 Ja oli muutamia,
jotka sanoivat: meillä on poikia ja tyttäriä, ottakaamme siis
(niiden hinnalla) jyviä syödäksemme, että me eläisimme. 3
Mutta monikahdat sanoivat: pankaamme meidän peltomme,
viinamäkemme ja huoneemme pantiksi, ja ottakaamme
jyviä tällä kalliilla ajalla. 4 Ja monikahdat sanoivat: me
otimme rahaa lainaksi kuninkaan veroksi, meidän peltoimme
ja viinamäkeimme päälle; 5 Sillä meidän ruumiimme on
niinkuin veljeimmekin ruumis ja meidän lapsemme niinkuin
heidänkin lapsensa; mutta katso, me heitämme poikamme
ja tyttäremme orjuuteen, ja jo parhaallansa ovat muutamat
meidän tyttäristämme sorretut, ja ei ole voimaa meidän
käsissämme; meidän peltomme ja viinamäkemme ovat
joutuneet muille. 6 Kuin minä tämän puheen ja heidän
huutonsa kuulin, vihastuin minä sangen kovin. 7 Ja minä
ajattelin sydämessäni, ja nuhtelin ylimmäisiä ja päämiehiä
ja sanoin heille: tahdotteko te kukin veljeltänne korkoa
ottaa? Ja minä vein suuren joukon heitä vastaan, 8 Ja
sanoin heille: me olemme ostaneet veljemme Juudalaiset
jälleen, jotka olivat myydyt pakanoille, varamme jälkeen; ja
te vielä nyt tahdotte myydä veljenne, jotka meille myydyt
ovat; niin he vaikenivat ja ei taitaneet vastata. 9 Niin
minä sanoin: ei se ole hyvä, minkä te teette; eikö teidän
pitäisi vaeltaman meidän Jumalamme pelvossa, pakanain
meidän vihollistemme häväistyksen tähden? 10 Minä myös
ja minun veljeni ja palveliani olemme lainanneet heille rahaa
ja jyviä; mutta jättäkäämme pois tämä korko. 11 Antakaat
heille tänäpänä heidän peltonsa, viinamäkensä, öljypuunsa,
huoneensa ja sadas osa rahasta, jyvistä, viinasta ja öljystä,
jonka te olette heiltä koroksi vaatineet. 12 Niin he sanoivat:
me annamme jälleen, ja emme ano heiltä mitään; me
teemme niinkuin sinä olet sanonut. Ja minä kutsuin papit
ja vannotin heitä, että heidän piti niin tekemän. 13 Minä
pudistin myös helmani ja sanoin: noin Jumala pudistakoon
jokaisen miehen huoneestansa ja työstänsä, joka ei tätä
sanaa pidä, ja tulkoon niin pudistetuksi ja tyhjäksi. Ja kansa
sanoi: amen! Ja he kiittivät Herraa; ja kansa teki niin. 14 Ja
siitä ajasta, kuin minua käskettiin olla heidän päämiehensä
Juudan maassa, joka oli siitä kahdestakymmenennestä

vuodesta niin toiseenneljättäkymmentä kuningas Artahsastan
vuoteen, kahdestatoistakymmenessä ajastajassa, minä ja
minun veljeni emme syöneet päämiehen ruokaa. 15 Sillä ne
päämiehet, jotka ennen minua olivat, ne olivat raskauttaneet
kansaa ja ottaneet leipää ja viinaa heiltä, ja vielä sitte
neljäkymmentä sikliä hopiaa, ja olivat antaneet palveliainsa
tehdä väkivaltaa kansalle; mutta en minä niin tehnyt Jumalan
pelvon tähden. 16 Ja minä tein myös työtä muurissa, ja en
ostanut yhtään peltoa; ja kaikkein minun palveliaini täytyi
tulla sinne kokoon työhön. 17 Vielä päälliseksi oli myös
Juudalaisia ja ylimmäisiä sata ja viisikymmentä minun pöytäni
tykönä, jotka olivat tulleet minun tyköni pakanoista, jotka
ovat tässä meidän ympärillämme. 18 Ja minulle valmistettiin
joka päivä yksi härkä, ja kuusi valittua lammasta, ja lintuja, ja
erilaisia viinoja yltäkyllä joka kymmenes päivä; ja en minä
kuitenkaan anonut päämiehen ruokaa, sillä raskas orjuus oli
tällä kansalla. 19 Minun Jumalani, muista minulle hyväksi
kaikki, minkä minä olen tehnyt tälle kansalle.

6 Kuin Sanballat, Tobia ja Gesem Arabialainen, ja muut
meidän vihollisemme kuulivat minun muurit rakentaneeksi,
ja ettei yhtään rakoa siihen jäänyt, (vaikka en minä vielä
ollut pannut portteja siallensa); 2 Niin Sanballat ja Gesem
lähettivät minun tyköni nämät sanat: tule, ja kokoontukaamme
maakyliin Onon laaksoon; mutta he ajattelivat minulle tehdä
pahaa. 3 Mutta minä lähetin heille sanansaattajat, sanoen:
minulla on sangen suuri työ tehtävänä, en minä saa tulla
alas. Miksi pitäis työ lakkaaman, minun jättäissäni sitä ja
tullessani alas teidän tykönne? 4 Ja he lähettivät minun
tyköni täyttä neljä kertaa sillä tavalla; ja minä vastasin heitä
jälleen sillä tavalla. 5 Niin Sanballat lähetti viidennen kerran
palveliansa minun tyköni avoimen kirjan kanssa kädessänsä,
6 Jossa näin oli kirjoitettu: se on pakanain eteen tullut,
ja Gasmu on sanonut, että sinä ja Juudalaiset ajattelette
luopua pois: ja sentähden sinä rakennat muureja; ja sinä
tahdot olla heidän kuninkaansa tässä asiassa. 7 Ja sinä
olet toimittanut prophetat jotka sinua pitää kuuluttaman
Jerusalemissa ja sanoman: hän on Juudalaisten kuningas.
Ja nyt pitää se asia tuleman kuninkaan eteen; sentähden
tule nyt ja pitäkäämme neuvoa toinen toisemme kanssa
siitä asiasta. 8 Mutta minä lähetin hänen tykönsä ja annoin
hänelle sanoa: ei se ole niin tapahtunut kuin sinä sanot; vaan
sinä olet sen ajatellut omasta sydämestäs. 9 Sillä he kaikki
tahtoivat meitä peljättää, ja ajattelivat: heidän kätensä pitää
väsymän työstä, ettei he enää työtä tekisi. Nyt siis vahvista
minun käteni! 10 Ja minä tulin Semajan huoneesen, Delajan
pojan, Mehetabelin pojan, joka oli sulkenut itsensä sisälle.
Ja hän sanoi: käykäämme kokoon Jumalan huoneesen
keskelle templiä ja sulkekaamme templin ovet; sillä he tulevat
tappamaan sinua, ja he tulevat yöllä sinua tappamaan. 11
Minä vastasin; pitääkö senkaltaisen miehen kuin minä olen
pakeneman? ja kuka olis niinkuin minä, joka menis templiin,
että hän sais elää? En minä mene sinne. 12 Sillä katso,
minä ymmärsin hyvin, ettei Jumala ollut häntä lähettänyt;
vaan hän ennusti minua vastaan, sillä Tobia ja Sanballat
olivat palkanneet hänen. 13 Sentähden hän oli palkattu, että
minä olisin peljännyt ja olisin niin tehnyt, ja syntiä tehnyt, että
he olisivat saaneet pahan huudon, jolla he olisivat minua
häväisseet. 14 Minun Jumalani! muista Tobiaa ja Sanballatia
näiden heidän töidensä jälkeen, ja Noadiaa naisprophetaa ja
muita prophetaita jotka minua tahtoivat peljättää. 15 Ja muuri
tuli valmiiksi viidennellä päivällä kolmattakymmentä Elulin
kuuta, kahden päivän kuudettakymmentä kuluttua. 16 Niin
tapahtui, että kuin kaikki meidän vihollisemme sen kuulivat,
niin kaikki pakanat pelkäsivät, jotka meidän ympärillämme
olivat, ja he hämmästyivät kovin keskenänsä; sillä he
ymmärsivät tämän työn olevan meidän Jumalaltamme. 17 Ja
siihen aikaan oli monta Juudan ylimmäisistä siellä, joiden
kirjat menivät usein Tobialle ja Tobian kirjat heidän tykönsä.
18 Sillä monta oli Juudalaisista, jotka olivat vannoneet hänen
kanssansa; sillä hän oli Sekanian Aran pojan vävy, ja hänen
pojallansa Johananilla oli Mesullamin Berekian pojan tytär.
19 Ja he puhuivat hyvin minun edessäni hänestä ja veivät
minun puheeni hänen tykönsä; niin Tobia lähetti kirjan minulle
peljättääksensä minua.

7 Mutta sittekuin muurit olivat rakennetut, panin minä
portit; ja toimitettiin ovenvartiat, veisaajat ja Leviläiset.
2 Ja minä käskin veljeäni Hanania, ja Hananiaa, linnan
vanhinta Jerusalemissa (sillä hän oli uskollinen ja Jumalaa
pelkääväinen mies monen suhteen), 3 Ja sanoin heille:
ei Jerusalemin portteja ennen pidä avattaman, kuin
aurinko lämpiää, ja kuin vielä työtä tehdään, niin pitää
portit pantaman kiinni ja teljettämän. Ja vartiat asetettiin
Jerusalemin asuvaisista jokainen paikkaansa, ja kukin oman
huoneensa kohdalle; 4 Sillä kaupunki oli avara ja suuri,
mutta kansaa oli siinä vähän; ja ei olleet huoneet rakennetut.
5 Ja minun Jumalani lykkäsi mieleeni, että minä kokosin
ylimmäiset ja päämiehet ja kansan, ja luin heidät; ja minä
löysin heidän mieslukunsa kirjan, jotka ennen olivat tulleet
vankeudesta, ja minä löysin siinä kirjoitettuna. 6 Nämät ovat
maakunnan lapset, jotka palasivat poisviedyistä vangeista,
jotka Nebukadnetsar Babelin kuningas oli vienyt pois; ja he
palasivat Jerusalemiin ja Juudaan, jokainen kaupunkiinsa,
7 Jotka tulivat Serubbabelin, Jesuan, Nehemia, Asarian,

Raamian, Nahamanin, Mordekain, Bilsan, Misperetin,
Bigvain, Nehumin ja Baenan kanssa. Tämä on Israelin
miesten luku: 8 Baroksen lapsia, kaksituhatta, sata ja
kaksikahdeksattakymmentä; 9 Sephatian lapsia, kolmesataa
ja kaksikahdeksattakymmentä; 10 Aran lapsia, kuusisataa ja
kaksikuudettakymmentä; 11 Pahatmoabin lapsia, Jesuan
ja Joabin lasten seassa, kaksituhatta, kahdeksansataa ja
kahdeksantoistakymmentä; 12 Elamin lapsia, tuhannen,
kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä; 13 Sattun lapsia,
kahdeksansataa ja viisiviidettäkymmentä; 14 Sakkain
lapsia seitsemänsataa ja kuusikymmentä; 15 Binnuin
lapsia, kuusisataa ja kahdeksanviidettäkymmentä; 16
Bebain lapsia, kuusisataa ja kahdeksankolmattakymmentä;
17 Asgadin lapsia, kaksituhatta, kolmesataa ja
kaksikolmattakymmentä; 18 Adonikamin lapsia, kuusisataa
ja seitsemänseitsemättäkymmentä; 19 Bigvain lapsia,
kaksituhatta ja seitsemänseitsemättäkymmentä; 20 Adinin
lapsia, kuusisataa ja viisikuudettakymmentä; 21 Aterin lapsia
Hiskiasta, yhdeksänkymmentä ja kahdeksan; 22 Hasumin
lapsia, kolmesataa ja kahdeksankolmattakymmentä; 23
Besain lapsia, kolmesataa ja neljäkolmattakymmentä; 24
Hariphin lapsia, sata ja kaksitoistakymmentä; 25 Gibeonin
lapsia, yhdeksänkymmentä ja viisi; 26 Betlehemin ja
Netophan miehiä sata ja kahdeksanyhdeksättäkymmentä;
27 Anatotin miehiä, sata ja kahdeksankolmattakymmentä;
28 Betasmavetin miehiä, kaksiviidettäkymmentä; 29
Kirjatjearimin, Kaphiran ja Beerotin miehiä, seitsemänsataa
ja kolmeviidettäkymmentä; 30 Raman ja Gabaan miehiä,
kuusisataa ja yksikolmattakymmentä; 31 Mikmaan miehiä,
sata ja kaksikolmattakymmentä; 32 Betelin ja Ain miehiä,
sata ja kolmekolmattakymmentä; 33 Toisen Nebon miehiä,
kaksikuudettakymmentä; 34 Toisen Elamin lapsia, tuhannen,
kaksisataa ja neljäkuudettakymmentä; 35 Harimin lapsia,
kolmesataa ja kaksikymmentä; 36 Jerihon lapsia, kolmesataa
ja viisiviidettäkymmentä; 37 Lodin, Hadadin ja Onon lapsia,
seitsemänsataa ja yksikolmattakymmentä; 38 Senaan
lapsia, kolmetuhatta, yhdeksänsataa ja kolmekymmentä; 39
Papit: Jedajan lapsia Jesuan huoneesta, yhdeksänsataa ja
kolmekahdeksattakymmentä; 40 Immerin lapsia, tuhannen
ja kaksikuudettakymmentä; 41 Pashurin lapsia, tuhannen,
kaksisataa ja seitsemänviidettäkymmentä; 42 Harimin
lapsia, tuhannen ja seitsemäntoistakymmentä; 43 Leviläiset:
Jesuan lapsia Kadmielista Hodevan lasten seasta,
neljäkahdeksattakymmentä; 44 Veisaajat: Asaphin lapsia,
sata ja kahdeksanviidettäkymmentä; 45 Ovenvartiat olivat
Sallumin lapset, Aterin lapset, Talmonin lapset, Akkubin
lapset, Hatitan lapset, Sobain lapset, (kaikki yhteen) sata ja
kahdeksanneljättäkymmentä; 46 Netinimit: Zihan lapset,
Hasuphan lapset, Taboatin lapset, 47 Keroksen lapset, Sian
lapset, Padonin lapset, 48 Libanan lapset, Hagaban lapset,
Salmain lapset, 49 Hananin lapset, Giddelin lapset, Gaharin
lapset, 50 Reajan lapset, Resinin lapset, Nekodan lapset,
51 Gassamin lapset, Ussan lapset, Passean lapset, 52
Besain lapset, Megunimin lapset, Nephusesimin lapset,
53 Bakbukin lapset, Haguphan lapset, Harhurin lapset,
54 Batslitin lapset, Mehidan lapset, Harsan lapset, 55
Barkoksen lapset, Siseran lapset, Thaman lapset, 56 Netsian
lapset, Hatiphan lapset. 57 Salomon palveliain lapsia oli:
Sotain lapset, Sopheretin lapset, Peridan lapset, 58 Jaelan
lapset, Darkonin lapset, Giddelin lapset, 59 Sephatian
lapset, Hattilin lapset, PokeretZebaimin lapset, Amonin
lapset. 60 Kaikkia Netinimein ja Salomon palveliain lapsia oli
(yhteen) kolmesataa, yhdeksänkymmentä ja kaksi. 61 Ja
nämä menivät ylös Telmelasta, Telharsasta: Kerubi, Addon
ja Immer; mutta ei he tietäneet isäinsä huonetta taikka
siementänsä, olivatko he Israelista: 62 Delajan lapset, Tobian
lapset, Nekodan lapset, kuusisataa ja kaksiviidettäkymmentä;
63 Ja papeista: Hobajan lapset, Hakkotsin lapset, Barsillain
lapset, joka otti emännän Barsillain Gileadilaisen tyttäristä,
ja kutsuttiin sitte heidän nimellänsä. 64 Nämä etsivät
sukukuntansa polvilukukirjaa; ja ettei sitä löydetty,
hyljättiin he pappeudesta. 65 Ja Tirsata sanoi heille,
ettei heidän pitänyt syömän siitä kaikkein pyhimmästä,
ennenkuin pappi seisois valkeudessa ja täydellisyydessä.
66 Koko joukko yhteen oli kaksiviidettäkymmentä
tuhatta, kolmesataa ja kuusikymmentä, 67 Paitsi heidän
palvelioitansa ja piikojansa, joita oli seitsemäntuhatta,
kolmesataa ja seitsemänneljättäkymmentä. Niin myös
heidän seassansa oli veisaajia, miehiä ja vaimoja,
kaksisataa ja viisiviidettäkymmentä; 68 Seitsemänsataa
ja kuusineljättäkymmentä hevoista; kaksisataa ja
viisiviidettäkymmentä muulia; 69 Neljäsataa ja
viisineljättäkymmentä kamelia; kuusituhatta, seitsemänsataa
ja kaksikymmentä aasia. 70 Ja muutamat ylimmäistä
isistä antoivat rakennukseen: Tirsata antoi tavaraksi
tuhannen kultapenninkiä, viisikymmentä maljaa, viisisataa ja
kolmekymmentä papin hametta. 71 Ja muutamat ylimmäisistä
isistä antoivat rakennuksen tavaraksi kaksikymmentä
tuhatta kultapenninkiä, kaksituhatta ja kaksisataa leiviskää
hopiaa. 72 Ja muu kansa antoi kaksikymmentä tuhatta
kultapenninkiä, ja kaksituhatta leiviskää hopiaa, ja
seitsemänseitsemättäkymmentä papin hametta. 73 Ja papit,
Leviläiset, ovenvartiat, veisaajat, ja muutamat kansasta
ja Netinimit ja koko Israel asuivat kaupungeissa. Ja

seitsemännen kuukauden lähestyessä olivat Israelin lapset
kaupungeissa.

8 Sitte kokoontui kaikki kansa niinkuin yksi mies sille
kadulle, joka on Vesiportin edessä, ja sanoivat Esralle,
kirjanoppineelle, että hän tois Moseksen lakikirjan, jonka
Herra oli Israelille käskenyt. 2 Ja Esra pappi toi lakikirjan
kansan eteen, sekä miesten että vaimoin, ja kaikkein jotka
ymmärtää ja kuulla taisivat, ensimäisenä päivänä seitsemättä
kuuta. 3 Ja hän luki siitä kadulla Vesiportin edessä aamusta
hamaan puolipäivään asti miesten ja vaimoin edessä, ja
jokaisen joka ymmärtää taisi; ja kaiken kansan korvat
olivat lakikirjaan käännetyt. 4 Ja Esra, kirjanoppinut, seisoi
korkialla puuistuimella, jonka he sitä varten olivat tehneet;
ja Mattitia, Sema, Anaja, Uria, Hilkia ja Maeseja seisoivat
hänen vieressänsä hänen oikialla puolellansa; ja hänen
vasemmalla puolellansa seisoivat Pedaja, Misael, Malkia,
Hasum, Hasbaddana, Sakaria ja Mesullam. 5 Ja Esra avasi
kirjan kaiken kansan edessä; sillä hän seisoi ylempänä
kaikkea kansaa. Ja kuin hän sen avasi, niin seisoi kaikki
kansa. 6 Ja Esra kiitti Herraa, suurta Jumalaa, ja kaikki
kansa vastasi nostetuilla käsillä: amen! ja he kumarsivat ja
rukoilivat Herraa kasvoillansa maassa. 7 Ja Jesua, Bani,
Serebia, Jamin, Akub, Sabtai, Hodija, Maeseja, Kelita,
Asaria, Josabad, Hanan, Pelaja ja Leviläiset opettivat kansan
lakia ymmärtämään; ja kansa seisoi alallansa. 8 Ja he
lukivat Jumalan lakikirjan selkiästi ja niin ymmärrettävästi,
että he ymmärsivät, mitä luettiin. 9 Ja Nehemia, joka on
Tirsata, ja Esra pappi, kirjanoppinut, ja Leviläiset jotka
kansan opettivat ymmärtämään, sanoivat kansalle: tämä
päivä on pyhä Herralle teidän Jumalallenne: älkäät murehtiko
ja älkäät itkekö! sillä kuin kansa kuuli lain sanat, niin he
kaikki itkivät. 10 Ja hän sanoi heille: menkäät ja syökäät
lihavaa, ja juokaat makiaa, ja lähettäkäät niille myös osa,
joilla ei mitään ole valmistettu; tämä päivä on pyhä meidän
Herrallemme, sentähden älkäät murehtiko; sillä Herran ilo
on teidän väkevyytenne. 11 Ja Leviläiset vaikittivat kaiken
kansan ja sanoivat: olkaat ääneti, sillä tämä päivä on pyhä,
älkäät murehtiko! 12 Ja kaikki kansa meni syömään ja
juomaan, ja lähettämään osia ulos, ja tekivät suuren ilon;
sillä he olivat ymmärtäneet ne sanat, jotka heille olivat
ilmoitetut. 13 Toisena päivänä tulivat ylimmäiset isät kaikesta
kansasta, papit ja Leviläiset kokoon, Esran kirjanoppineen
tykö, oppimaan lain sanoja. 14 Ja he löysivät laissa kirjoitetun,
että Herra oli käskenyt Moseksen kautta Israelin lasten asua
lehtimajoissa seitsemännen kuun juhlalla. 15 Ja he antoivat
sen julkisesti ilmoittaa ja kuuluttaa kaikissa kaupungeissansa
ja Jerusalemissa, ja sanoa: menkäät ulos vuorelle ja tuokaat
öljypuun oksia, balsamipuun oksia, myrrhamipuun oksia,
palmupuun oksia ja paksuista puista oksia, tehdäksenne
majoja, niinkuin kirjoitettu on. 16 Ja kansa menivät ulos ja
toivat, ja tekivät itsellensä lehtimajoja, jokainen kattonsa
päälle ja kartanoihinsa, ja Jumalan huoneen kartanoihin,
ja Vesiportin kadulle, ja Ephraimin portin kadulle. 17 Ja
kaikki kansa, joka palannut oli vankeudesta, teki lehtimajoja
ja asui niissä; sillä ei Israelin lapset niin olleet tehneet
hamasta Josuan Nunin pojan ajasta niin siihen päivään asti.
Ja siinä oli sangen suuri ilo. 18 Ja luettiin joka päivä Jumalan
lakikirjaa, ensimmäisestä päivästä niin viimeiseen. Ja he
pitivät juhlaa seitsemän päivää ja kahdeksantena päivänä
päätöksen, tavan jälkeen.

9 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä tätä kuuta tulivat
Israelin lapset kokoon, paastoten, säkeissä, ja multaa
päällänsä. 2 Ja he eroittivat Israelin siemenen kaikista
muukalaisista lapsista; ja he tulivat edes ja tunnustivat
syntinsä ja isäinsä pahat teot. 3 Ja he nousivat ylös
siallensa, ja heidän edessänsä luettiin neljä kertaa päivässä
Herran heidän Jumalansa lakikirjasta; ja he tunnustivat, ja
rukoilivat Herraa Jumalaansa neljä kertaa päivässä. 4 Ja
Leviläisten korkopaikalle nousivat Jesua, Bani, Kadmiel,
Sebania, Bunni, Serebia, Bani ja Kenani, ja huusivat suurella
äänellä Herran Jumalansa tykö. 5 Ja Leviläiset Jesua, Bani,
Kadmiel, Hasabnea, Serebia, Hodia, Sebania ja Petahia
sanoivat: nouskaat, kiittäkäät Herraa teidän Jumalaanne
ijankaikkisesta ijankaikkiseen! Ja sinun kunnias nimi kiitetään,
joka on korotettu ylitse kaiken siunauksen ja kiitoksen. 6
Sinä olet Herra yksinäs, sinä olet luonut taivaat ja taivasten
taivaat kaiken heidän sotaväkensä kanssa, maan ja kaikki,
mitä sen päällä on, meret ja kaikki, mitä niissä on; ja sinä
teet kaikki nämät eläväksi; ja taivaan sotajoukot kumartaen
rukoilevat sinua. 7 Sinä olet Herra Jumala, joka valitsit
Abramin, ja johdatit hänen Kaldean Uurista ja nimitit hänet
Abrahamiksi, 8 Ja löysit hänen sydämensä uskolliseksi sinun
edessäs, ja teit liiton hänen kanssansa, antaakses hänen
siemenellensä Kanaanealaisten, Hetiläisten, Amorilaisten,
Pheresiläisten, Jebusilaisten ja Girgasilaisten maan, ja olet
pitänyt sanas, sillä sinä olet vanhurskas; 9 Ja sinä näit
isäimme viheliäisyyden Egyptissä, ja kuulit heidän huutonsa
Punaisen meren tykönä, 10 Ja teit tunnustähtejä ja ihmeitä
Pharaolle, ja kaikissa hänen palvelioissansa, ja kaikessa
hänen maansa kansassa; sillä sinä tiesit heidän ylpiäksi heitä
vastaan; ja teit itselles nimen, niinkuin se tänäkin päivänä
on. 11 Ja sinä jaoit meren heidän edessänsä, niin että he

kuivalla menivät keskitse meren; ja heidän vainoojansa heitit
sinä syvyyteen, niinkuin kiven väkeviin vesiin. 12 Ja päivällä
sinä johdatit heitä pilven patsaalla ja yöllä tulen patsaalla,
valaisten heille tietä, jota he vaelsivat. 13 Sinä tulit Sinain
vuorelta alas ja puhuit heidän kanssansa taivaasta, ja annoit
heille oikiat tuomiot ja totisen lain, hyvät säädyt ja käskyt,
14 Ja ilmoitit heille pyhän sabbatis, ja annoit heille käskyt,
säädyt ja lain palvelias Moseksen kautta. 15 Ja annoit heille
leipää taivaasta, kuin he isosivat, ja annoit veden vuotaa
kalliosta, kuin he janosivat; ja puhuit heille, että heidän piti
menemän ja omistaman maan, jonka tähden sinä nostit kätes
antaakses sen heille. 16 Mutta he ja meidän isämme tulivat
ylpeiksi ja kovakorvaisiksi, ettei he totelleet sinun käskyjäs.
17 Ja eipä he tahtoneet kuullakaan, ja ei he ajatelleet niitä
ihmeitä, jotka sinä teit heidän kanssansa; vaan he tulivat
uppiniskaisiksi ja asettivat päämiehen palataksensa takaperin
orjuuteensa, vastahakoisuudessansa; mutta sinä Jumala olet
anteeksiantaja, armollinen, laupias ja pitkämielinen, sangen
suuri laupiudesta, ja et sinä heitä hyljännyt. 18 Vaikka he
tekivät valetun vasikan ja sanoivat: tämä on sinun Jumalas,
joka sinun johdatti Egyptistä, ja tekivät suuren häväistyksen;
19 Et sinä kuitenkaan heitä hyljännyt korvessa, sinun suuren
laupiutes tähden. Ja pilven patsas ei mennyt heiltä pois
päivällä, johdattamasta heitä tiellä, eikä tulen patsas yöllä,
valaisemasta heille tietä, jota he vaelsivat. 20 Ja sinä annoit
heille hyvän henkes opettamaan heitä; et sinä myös kieltänyt
mannaas heidän suustansa, ja sinä annoit heille vettä heidän
janossansa. 21 Sinä ravitsit heitä korvessa neljäkymmentä
ajastaikaa, ettei heiltä mitään puuttunut; ei heidän vaatteensa
vanhentuneet, eikä heidän jalkansa ajettuneet. 22 Sinä annoit
heille valtakunnat ja kansat, ja jaoit heidät sinne ja tänne,
omistamaan Sihonin maata, ja Hesbonin kuninkaan maata ja
Ogin Basanin kuninkaan maata. 23 Ja sinä enensit heidän
lapsensa niinkuin tähdet taivaassa, ja veit heidät siihen
maahan, josta sinä heidän isillensä sanonut olit, että heidän
piti sinne menemän ja omistaman. 24 Ja lapset menivät ja
omistivat maan; ja sinä nöyryytit Kanaanealaisten maan
asujamet heidän edessänsä, ja annoit heitä heidän käsiinsä,
niin myös heidän kuninkaansa ja maan kansat, tehdä heille
oman tahtonsa perään. 25 Ja he voittivat vahvat kaupungit
ja lihavan maan, ja omistivat huoneet täynnä kaikkinaista
viljaa, vuojonkivisiä kaivoja, viinamäkiä ja öljymäkiä ja paljon
hedelmällisiä puita. Ja he söivät ja ravittiin, ja lihoivat, ja
elivät herkullisesti sinun suuresta hyvyydestäs. 26 Mutta he
tulivat tottelemattomiksi ja vastahakoisiksi sinua vastaan,
ja heittivät sinun lakis selkänsä taa, ja tappoivat sinun
prophetas, jotka heidän edessänsä todistivat, että he olisivat
kääntyneet sinun tykös; ja he suuresti häpäisivät sinua. 27
Sentähden sinä annoit heitä vihollistensa käsiin, jotka heitä
ahdistivat. Ja he huusivat sinua ahdistuksensa aikana, ja sinä
kuulit taivaasta heitä, ja laupiutes tähden annoit sinä heille
pelastajat, jotka heitä auttivat vihollistensa käsistä. 28 Mutta
kun he lepoon tulivat, palasivat he pahaa tekemään sinun
edessäs: niin sinä hylkäsit heitä vihollistensa käsiin, jotka
heitä hallitsivat. Niin he käänsivät heitänsä ja taas huusivat
sinua, ja sinä kuulit heitä taivaasta ja pelastit heitä monta
aikaa, sinun suuren laupiutes tähden. 29 Ja sinä annoit
heille tiettäväksi tehdä, että heidän piti kääntämän itsensä
sinun lakis tykö; mutta he olivat ylpiät ja ei totelleet sinun
käskyjäs, ja syntiä tekivät sinun tuomiotas vastaan, joita jos
ihminen tekee, hän elää niissä; ja he käänsivät hartionsa ja
kovensivat niskansa, ja ei totelleet. 30 Ja sinä kärsit heitä
monta ajastaikaa, ja annoit heille tehdä tiettäväksi henkes
kautta sinun prophetaissas; mutta ei he ottaneet korviinsa;
sentähden sinä annoit heitä maan kansain käsiin. 31 Mutta
suuren laupiutes tähden et sinä heitä peräti teloittanut eli
hyljännyt; sillä sinä olet armollinen ja laupias Jumala. 32 Nyt
meidän Jumalamme! sinä suuri Jumala, väkevä ja peljättävä,
joka pidät liiton ja laupiuden, älä vähäksy kaikkia niitä vaivoja,
jotka meille ja meidän kuninkaillemme, päämiehillemme,
papeillemme, prophetaillemme, isillemme ja kaikelle sinun
kansalles, Assurin kuninkaan ajasta niin tähän päivään asti,
tapahtuneet ovat. 33 Sinä olet vanhurskas kaikissa niissä,
mitkä sinä meidän päällemme olet tuonut; sillä sinä olet oiken
tehnyt, mutta me olemme olleet jumalattomat. 34 Ja meidän
kuninkaamme, päämiehemme, meidän pappimme ja isämme
ei ole tehneet sinun lakis jälkeen, eikä lukua pitäneet sinun
käskyistäs ja todistuksistas, joita annoit heille ilmoitettaa. 35
Ja ei he palvelleet sinua valtakunnassansa ja sinun suuressa
hyvyydessäs, jonka sinä annoit heille, ja siinä avarassa ja
lihavassa maassa, jonkas annoit heidän eteensä; ja ei he
palanneet pahoista töistänsä. 36 Katso, me olemme palveliat
tänäpänä; ja siinä maassa, jonka annoit meidän isillemme,
että he olisivat syöneet hänen hedelmiänsä ja hyvyyttänsä,
katso, siinä me olemme palveliat. 37 Ja se enentää tulonsa
kuninkaille, jotka panit meidän päällemme meidän synteimme
tähden; ja he hallitsevat meidän ruumiimme ja karjamme
oman tahtonsa jälkeen, ja me olemme juuri suuressa
tuskassa. 38 Ja näissä kaikissa teemme me vahvan liiton,
ja kirjoitamme sen, ja annamme meidän päämiestemme,
Leviläistemme sen sinetillänsä vahvistaa.

10 Ja ne, jotka sinettinsä painoivat, olivat Nehemia Tirsata
Hakalian poika, ja Zidkia, 2 Seraja, Asaria, Jeremia,

3 Pashur, Amaria, Malkia, 4 Hattus, Sebania, Malluk, 5
Harim, Meremot, Obadia, 6 Daniel, Ginnetun, Baruk, 7
Mesullam, Abia, Mijamin, 8 Maasia, Bilgai ja Semaja: ne
olivat papit. 9 Mutta Leviläiset olivat: Jesua Asanian poika,
Binnui, Henadadin lapsista, Kadmiel, 10 Ja heidän veljensä:
Sebania, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Miika, Rehob,
Hasabia, 12 Sakkur, Serebia, Sebania, 13 Hodia, Bani ja
Beninu, 14 Kansan päämiehet olivat: Paros, Pahatmoab,
Elam, Sattu, Bani, 15 Bunni, Asgad, Bebai, 16 Adonia,
Bigvai, Adin, 17 Ater, Hiskia, Assur, 18 Hodia, Hasum,
Betsai, 19 Hariph, Anatot, Neubai, 20 Magpias, Mesullam,
Hesir, 21 Mesesabel, Zadok, Jaddua, 22 Pelatia, Hanan,
Anaja, 23 Hosea, Hanania, Hasub, 24 Halohes, Pilha,
Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maeseja, 26 Ahia, Hanan,
Anan, 27 Malluk, Harim ja Baena; 28 Ja muu kansa,
papit, Leviläiset, ovenvartiat, veisaajat, Netinimit ja kaikki,
jotka olivat erinneet maan kansoista Jumalan lain tykö
vaimoinsa, poikainsa ja tytärtensä kanssa, ja kaikki, jotka sen
ymmärtää taisivat. 29 Ja heidän voimallisensa ottivat veljeinsä
puolesta sen vastaan. Ja he tulivat vannomaan ja lupaamaan
valallansa, vaeltaaksensa Jumalan laissa, joka heille oli
annettu Moseksen Jumalan palvelian kautta, pitääksensä
ja tehdäksensä kaikki Herran meidän Jumalamme käskyt,
tuomiot ja säädyt; 30 Ja ettei meidän pidä antaman maan
kansoille tyttäriämme, emmekä myös ota pojillemme heidän
tyttäriänsä. 31 Ja jos maan kansa tuo sabbatina kauppakalua
ja kaikkinaista vuoden tuloa myytäväksi, niin emme ota
heiltä sabbatina ja pyhäpäivänä; ja että me seitsemännen
vuoden annamme olla vapaana kaikista rasituksista; 32
Ja panemme käskyn itse päällemme, että annamme
kolmannen osan yhdestä siklistä ajastajasta Jumalamme
huoneen palvelukseen: 33 Näkyleiväksi, alinomaiseksi
ruokauhriksi, alinomaiseksi polttouhriksi, sabbatina, uusilla
kuilla ja juhlapäivinä, ja pyhitetyille, ja syntiuhriksi, jolla
Israel sovitetaan, ja kaikkinaiseksi tarpeeksi Jumalamme
huoneessa. 34 Ja me heitimme arpaa pappein, Leviläisten ja
kansan välillä halkouhrista, joita joka vuosi piti vietämän
meidän Jumalamme huoneesen, isäimme huonetten jälkeen,
määrätyillä ajoilla poltettaa Herran meidän Jumalamme
alttarilla, niinkuin laissa kirjoitettu on; 35 Ja että me joka vuosi
tuomme maamme esikoisia ja kaikkinaisten puiden ensimäisiä
hedelmiä Herran huoneesen; 36 Ja esikoiset pojistamme
ja eläimistämme, niinkuin laissa kirjoitettu on; ja esikoiset
härjistämme ja lampaistamme, että meidän pitää viemän
meidän Jumalamme huoneesen papeille, jotka palvelevat
Jumalamme huoneessa. 37 Ja meidän pitää viemän
taikinasta ensimäisen, ja ylennyksemme, ja kaikkinaisia
puun hedelmiä, viinaa ja öljyä papeille, meidän Jumalamme
huoneen kammioihin, ja Leviläisille kymmenykset meidän
maastamme, että Leviläiset kaikissa kaupungeissa pitää
saaman kymmenykset meidän työstämme. 38 Ja papin
Aaronin pojan pitää myös saaman Leviläisten kanssa
heidän kymmenyksistänsä, ja Leviläisten pitää viemän
kymmenyksistänsä kymmenennen osan meidän Jumalamme
huoneesen, tavarahuoneen kammioihin. 39 Sillä Israelin
lapset ja Levin lapset piti myös viemän jyväin, viinan ja öljyn
ylennyksen kammioihin; ja siellä pitää oleman pyhät astiat, ja
papit, jotka palvelevat, ja ovenvartiat, ja veisaajat. Ja emme
luovu meidän Jumalamme huoneesta.

11 Ja kansan päämiehet asuivat Jerusalemissa; mutta
muu kansa heitti arpaa, saattaaksensa yhden
kymmenestä asumaan Jerusalemiin, siihen pyhään
kaupunkiin, mutta yhdeksän osaa kaupungeissa. 2 Ja kansa
siunasi kaikkia niitä miehiä, jotka mielistyivät asumaan
Jerusalemissa. 3 Nämä ovat maakunnan päämiehet,
jotka asuivat Jerusalemissa; mutta Juudan kaupungeissa
asui itsekukin omaisuuudessansa kaupungeissansa:
Israel, papit, Leviläiset, Netinimit ja Salomon palveliain
lapset. 4 Ja Jerusalemissa asuivat muutamat Juudan
ja Benjaminin lapsista. Juudan lapsista: Ataja Ussian
poika, Sakarian pojan, Amarian pojan, Sephatian pojan,
Mahalaleelin pojan, Peretsen lapsista, 5 Ja Maeseja Barukin
poika, Kolhosen pojan, Hasajan pojan, Adajan pojan,
Jojaribin pojan, Sakarian pojan, Silomin pojan, 6 Kaikki
Peretsen lapset, jotka asuivat Jerusalemissa, neljäsataa ja
kahdeksanseitsemättäkymmentä vahvaa miestä. 7 Nämät
olivat Benjaminin lapset: Sallu Mesullamin poika, Joedin
pojan, Pedajan pojan, Kolajan pojan, Maasejan pojan, Itielin
pojan, Jesajan pojan; 8 Ja hänen jälkeensä Gabbai, Sallai,
yhdeksänsataa ja kahdeksankolmattakymmentä; 9 Ja Joel
Sikrin poika oli heidän esimiehensä, ja Juuda Senuan poika oli
toisena kaupungin päällä. 10 Papeista, Jedaja Jojaribin poika,
Jakin, 11 Seraja Hilkian poika, Mesullamin pojan, Zadokin
pojan, Merajotin pojan, Ahitobin pojan, Jumalan huoneen
päämies, 12 Ja heidän veljiänsä, jotka huoneessa työtä
tekivät, oli kahdeksansataa ja kaksikolmattakymmentä; ja
Adaja Jerohamin poika, Pelalian pojan, Amsin pojan, Sakarian
pojan, Pashurin pojan, Malkian pojan, 13 Ja hänen veljensä
isäin päämiehet kaksisataa ja kaksiviidettäkymmentä; ja
Amasia Asareelin poika, Ahasain pojan, Mesillemotin pojan,
Immerin pojan, 14 Ja heidän veljensä, väkevät miehet, sata
ja kahdeksankolmattakymmentä; ja Sabdiel Gedolimin poika
oli heidän esimiehensä. 15 Leviläisistä: Semaja Hasubin

poika, Asrikamin pojan, Hasabian pojan, Bunnin pojan; 16
Ja Sabtai ja Josabad, Leviläisten päämiehistä, Jumalan
huoneen ulkonaisessa työssä; 17 Ja Mattania Miikan poika,
Sabdin pojan, Asaphin pojan, joka oli ylimmäinen kiitosta
alkamaan rukouksessa; ja Bakbukia toinen veljeinsä keskellä,
ja Abda Sammuan poika, Galalin pojan, Jedutunin pojan. 18
Leviläisiä oli kaikkiansa pyhässä kaupungissa kaksisataa
ja neljäyhdeksättäkymmentä; 19 Ja ovenvartiat: Akkub,
Talmon ja heidän veljensä, jotka porteissa vartioitsivat, sata
ja kaksikahdeksattakymmentä. 20 Mutta muut Israelista,
papit ja Leviläiset olivat kaikissa Juudan kaupungeissa,
jokainen omassa perinnössänsä. 21 Ja Netinimit asuivat
Ophelissa: ja Ziha ja Gispa olivat Netinimein päällä. 22 Mutta
Leviläisten esimies oli Jerusalemissa, Ussi Banin poika,
Hasabian pojan, Mattanian pojan, Miikan pojan; veisaajat
olivat Asaphin pojista, Jumalan huoneen työn tykönä. 23
Sillä se oli kuninkaan käsky heille, että veisaajille piti
oleman päiväinen määrä. 24 Ja Petaja Mesesabeelin poika
Seran lapsista, Juudan pojan, oli kuninkaan käskyläinen
kaikissa asioissa kansan tykö. 25 Ja Juudan lapset, ne
jotka ulkona olivat kylissä heidän maassansa; muutamat
asuivat Kirjatarbassa ja sen kylissä, ja Dibonissa ja sen
kylissä, ja Kabseelissa ja sen kylissä, 26 ja Jesuassa,
Moladassa, Betpaletissa, 27 Ja Hasarsualissa, Bersebassa
ja sen kylissä, 28 Ja Ziklagissa ja Mekonassa ja sen
kylissä, 29 Ja Enrimmonissa, Zorgassa, Jarmutissa, 30
Zanoassa, Adullamissa ja sen kylissä, Lakiksessa ja sen
kedolla Asekassa ja sen kylissä. Ja he oleskelivat hamasta
Bersebasta niin Hinnomin laaksoon asti. 31 Mutta Benjaminin
lapset Gabaasta asuivat Mikmassa, Ajassa ja Betelissä
ja niiden kylissä, 32 Anatotissa, Nobissa, Ananiassa, 33
Hatsorissa, Ramassa, Gittaimissa, 34 Hadidissa, Ziboimissa,
Neballatissa, 35 Lodissa ja Onossa, Seppäin laaksossa.
36 Ja muutamat Leviläiset asuivat Juudan ja Benjaminin
rajoilla.

12 Nämät ovat papit ja Leviläiset, jotka menivät ylös
Serubbabelin Sealtielin pojan ja Jesuan kanssa: Seraja,
Jeremia, Esra, 2 Amaria, Malluk, Hattus, 3 Sekania,
Rehum, Meremot, 4 Iddo, Ginetoi, Abia, 5 Mijamin, Maadia,
Bilga, 6 Semaja, Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia ja
Jedaja: nämät olivat pappein ja heidän veljeinsä päämiehet
Jesuan aikana. 8 Ja Leviläiset: Jesua, Binnui, Kadmiel,
Serebia, Juuda ja Mattania kiitosvirtten päällä, hän ja hänen
veljensä; 9 Bakbukia ja Unni veljinensä olivat vartiana heidän
tykönänsä. 10 Jesua siitti Jojakimin, Jojakim siitti Eljasibin,
Eljasib siitti Jojadan, 11 Jojada siitti Jonatanin, Jonatan siitti
Jadduan. 12 Ja Jojakimin aikana olivat nämät ylimmäiset
isät pappein seassa: Serajasta Meraja, Jeremiasta Hanania,
13 Esrasta oli Mesullam, Amariasta Johanan, 14 Mallukista
Jonatan, Sebaniasta Joseph, 15 Harimista Adna, Merajotista
Helkai, 16 Iddosta Sakaria, Ginthonista Mesullam, 17 Abiasta
Sikri, Minjaminista ja Moadiasta Piltai, 18 Bilgasta Sammua,
Semajasta Jonatan, 19 Jojaribista Matnai, Jedajasta Ussi,
20 Sallaista Kallai, Amakista Eber, 21 Hilkiasta Hasabia,
Jedajasta Natanael. 22 Leviläiset Eljasibin, Jojadan, Johanan
ja Jadduan aikana, kirjoitetut isäin päämiehet; niin myös
papit, Dariuksen Persialaisen valtakuntaan asti. 23 Levin
lapset, ylimmäiset isät, ovat kirjoitetut Aikakirjaan, Johananin
Eljasibin pojan aikaan asti. 24 Ja Leviläisten päämiehet:
Hasabia, Serebia ja Jesua Kadmielin poika, ja heidän veljensä
heidän vieressänsä, ylistämässä ja kiittämässä, niinkuin
David Jumalan mies oli käskenyt, yksi vartia toisen kohdalla.
25 Mattania, Bakbukia, Obadia, Mesullam, Talmon ja Akkub
olivat ovenvartiat, tavaraporttein vartioitsemisessa. 26 Nämät
olivat Jojakimin Jesuan pojan Jotsadakin pojan aikana, ja
Nehemian maanvanhimman, ja Esran papin, kirjanoppineen,
aikana. 27 Ja Jerusalemin muurin vihkimiselle etsivät he
Leviläisiä kaikista heidän paikoistansa, tuodaksensa heitä
Jerusalemiin pitämään vihkimistä ilolla, kiitoksella, virsillä,
symbaleilla, psalmeilla ja harpuilla. 28 Ja veisaajain lapset
tulivat kokoon Jerusalemin ympäristöltä ja Netophatin kylistä,
29 Ja Gilgalin huoneesta, ja Gibean ja Asmavetin pelloilta;
sillä veisaajat olivat rakentaneet itsellensä taloja Jerusalemin
ympärillä. 30 Ja papit ja Leviläiset puhdistivat itsensä: he
puhdistivat myös kansan ja portit ja muurit. 31 Ja minä
annoin Juudan päämiehet mennä ylös muurille, ja asetin
kaksi suurta laulukuntaa ja juhlasaattoa muurin päälle:
(yhden) oikialle puolelle Sontaporttia. 32 Ja Hosaja ja toinen
puoli Juudan päämiehistä kävivät heidän perässänsä, 33
Ja Asaria, Esra, Mesullam, 34 Juuda, Benjamin, Semaja
ja Jeremia, 35 Ja muutamat pappein lapsista vaskitorvein
kanssa: Sakaria Jonatanin poika, Semajan pojan, Mattanian
pojan, Mikajan pojan, Sakkurin pojan, Asaphin pojan;
36 Ja hänen veljensä Semaja, Asareel, Milalai, Gilalai,
Maai, Netaneel, Juuda, Hanani, Davidin Jumalan miehen
kanteleiden kanssa, ja Esra kirjanoppinut heidän edellänsä.
37 Ja Lähdeporttia päin menivät he ylös heidän kohdallansa
astuimia myöten Davidin kaupunkiin, (ja siitä) astuimilla
muurein päälle, Davidin huoneesta Vesiporttiin asti itään
päin. 38 Ja toinen laulukunta kävi vastaan, ja minä sen
perässä, ja toinen puoli kansaa muurin päällä, Pätsitornista
leviään muuriin saakka, 39 Ja Ephraimin portista, Vanhan
portin ja Kalaportin ja Hananeelin tornin ja Mean tornin

ohitse Lammasporttiin asti; ja seisahtivat Vankiportissa.
40 Ja ne kaksi kiitoskuoria seisoivat Jumalan huoneessa,
ja minä ja toinen puoli ylimmäisiä minun kanssani, 41 Ja
papit Eliakim, Maeseja, Minjamin, Mikaja, Eljoenai, Sakaria,
Hanania olivat vaskitorvein kanssa, 42 Ja Maeseja, Semaja,
Eleatsar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam ja Asar. Ja veisaajat
veisasivat korkiasti, ja Jisrahia oli esimiehenä. 43 Ja he
uhrasivat sinä päivänä suuret uhrit, ja olivat iloiset; sillä
Jumala oli heitä iloittanut suurella ilolla, että myös vaimot
ja lapsetkin iloitsivat, ja Jerusalemin ilo kuului kauvas. 44
Siihen aikaan asetettiin miehet tavarakammioin päälle, joissa
ylennykset, ensimäiset hedelmät ja kymmenykset olivat,
joita heidän piti kokooman kaupunkein pelloista, papeille
ja Leviläisille jaettaa lain jälkeen; sillä Juudalaisilla oli ilo
papeista ja Leviläisistä, jotka seisoivat. 45 Ja he pitivät
vaarin Jumalan vartiosta ja puhdistuksen vartiosta, niin myös
veisaajista ja ovenvartioista, Davidin ja Salomon hänen
poikansa käskyn jälkeen, 46 Sillä Davidin ja Asaphin aikana
olivat muinen asetetut ylimmäiset veisaajat, ja kiitosvirret ja
kiitokset Jumalalle. 47 Mutta koko Israel antoi veisaajille
ja ovenvartioille osan, Serubbabelin ja Nehemian aikana,
joka päivä heidän osansa; ja pyhittivät sen Leviläisille, ja
Leviläiset pyhittivät Aaronin lapsille.

13 Siihen aikaan luettiin Moseksen kirjaa kansan edessä, ja
siinä löydettiin kirjoitettuna, ettei kukaan Ammonilainen
ja Moabilainen saa ikänänsä tulla Jumalan seurakuntaan; 2
Sillä ei he tulleet Israelin lapsia vastaan leivällä ja vedellä,
vaan palkkasivat Bileamin heitä vastaan, kiroomaan heitä;
mutta meidän Jumalamme käänsi kirouksen siunaukseksi.
3 Kuin he sen lain kuulivat, niin he eroittivat kaiken
sekalaisen kansan Israelista. 4 Ja sitä ennen oli pappi Eljasib
pantu meidän Jumalan huoneen kammioin päälle, Tobian
lähimmäinen; 5 Ja hän oli tehnyt hänelle suuren kammion,
johon he ennen olivat panneet ruokauhria, pyhää savua,
astioita ja kymmenykset jyvistä, viinasta ja öljystä, jotka olivat
käsketyt annettaa Leviläisille, veisaajille ja ovenvartioille,
ja pappein ylennykset. 6 Mutta en minä ollut silloin
Jerusalemissa, kuin he kaikkia näitä tekivät; sillä Artahsastan
Babelin kuninkaan toisena vuonna neljättäkymmentä tulin
minä kuninkaan tykö, ja sain jonkun ajan perästä kuninkaalta
luvan, 7 Ja tulin Jerusalemiin ja ymmärsin sen pahuuden,
minkä Eljasib oli tehnyt Tobian tähden, että hän oli tehnyt
hänelle kammion Jumalan huoneen kartanolle. 8 Ja minä
paheksuin sitä kovin, ja heitin kaikki Tobian huoneen astiat
kammiosta ulos, 9 Ja käskin puhdistaa kammiot, ja panin
niihin jälleen Jumalan huoneen astiat, ruokauhrit ja pyhän
savun. 10 Ja minä ymmärsin, ettei Leviläisille ollut annettu
heidän osaansa, sentähden olivat Leviläiset ja veisaajat
paenneet tekemään työtä kukin pellollensa. 11 Niin minä
nuhtelin esimiehiä ja sanoin: miksi me Jumalan huoneen
hylkäämme? Mutta minä kokosin heitä ja asetin siallensa. 12
Niin koko Juuda toi kymmenykset jyvistä, viinasta ja öljystä
tavarakammioihin, 13 Ja minä panin sen tavaran päälle
papin Selemian ja Zadokin, kirjanoppineen, ja Leviläisistä
Padajan, ja heidän kätensä alla oli Hanan Sakkurin poika,
Mattanian pojan: sillä he pidettiin uskollisina, ja he käskettiin
jakaa veljillensä. 14 Minun Jumalani, muista minua sen
edestä, ja älä pyyhi laupiuttani pois, minkä minä olen
tehnyt Jumalani huoneelle ja hänen vartiollensa! 15 Silloin
näin minä Juudassa tallattavan viinakuurnia sabbatina
ja kannettavan viljalyhteitä, ja ajettavan aaseilla viinaa,
viinamarjoja, fikunia, ja kaikkinaisia kuormia, ja tuotavan
Jerusalemiin sabbatin päivänä: ja minä todistin heille sinä
päivänä, jona he myivät ruokakalua. 16 Siinä asui myös
Tyrolaisia, jotka toivat kaloja ja kaikkinaista kauppakalua,
ja myivät Juudan lapsille Jerusalemissa sabbatina. 17 Niin
minä nuhtelin Juudan päämiehiä ja sanoin heille: mikä
paha se on, jonka te teette, ja rikotte sabbatin päivän? 18
Eikö teidän isänne niin tehneet? ja meidän Jumalamme toi
kaiken tämän onnettomuuden meidän päällemme ja tämän
kaupungin päälle; ja te saatatte vielä nyt vihan enemmäksi
Israelin päälle, että te rikotte sabbatin. 19 Ja kuin varjo
peitti Jerusalemin portin ennen sabbatia, käskin minä ne
sulkea, ja kielsin avaamasta ennenkuin jälkeen sabbatin. Ja
minä panin muutamia palvelioitani portteihin, ettei yhtään
kantamusta olisi tuotu sisälle sabbatin päivänä. 20 Niin
kauppamiehet ja kaikkinaisten kaluin myyjät olivat ulkona
Jerusalemista yötä kerran eli kaksi. 21 Niin minä todistin
heidän edessänsä ja sanoin heille: miksi te olette yötä ympäri
muurin? Jos te vielä kerran sen teette, niin minä lasken
käteni teidän päällenne. Ja siitä ajasta ei he sabbatina tulleet.
22 Ja minä sanoin Leviläisille, jotka puhtaat olivat: tulkaat
ja ottakaat porteista vaari, ja pyhittäkäät sabbatin päivä.
Minun Jumalani, muista minua senkin edestä, ja säästä
minua suuren laupiutes tähden! 23 Minä näin myös silloin
Juudalaiset ottavan Asdodilaisia, Ammonilaisia ja Moabilaisia
vaimoja. 24 Ja heidän lapsensa puhuivat puolittain Asdodin
kielellä, ja ei taitaneet puhua Juudan kielellä, mutta jokaisen
kansan kielellä. 25 Ja minä nuhtelin heitä ja kirosin heitä, ja
löin muutamia miehiä, ja repelin hiuksia heidän päästänsä,
ja vannotin heitä Jumalan kautta: ei teidän pidä antaman
tyttäriänne heidän pojillensa, eikä ottaman heidän tyttäriänsä
teidän pojillenne eli itse teillenne. 26 Eikö Salomo Israelin

kuningas niiden kanssa syntiä tehnyt? Ja ei kuitenkaan
ollut yhtään kuningasta hänen vertaistansa monen pakanan
seassa, ja hän oli rakas Jumalallensa, ja Jumala pani hänen
koko Israelin kuninkaaksi; kuitenkin saattivat muukalaiset
hänenkin syntiä tekemään. **27** Ettekö te sitä ole kuulleet,
koska te kaikkea tätä suurta pahuutta teette, että te rikotte
Jumalaamme vastaan, ottaissanne muukalaisia vaimoja? **28**
Ja yksi Jojadan lapsista, Eljasibin ylimmäisen papin poika,
oli Sanballatin Horonilaisen vävy; mutta minä ajoin hänen
pois minun tyköäni. **29** Muista heitä minun Jumalani, jotka
turmelevat pappiuden, ja pappien ja Leviläisten liiton! **30**
Niin minä puhdistin heidät kaikista muukalaisista, ja asetin
pappein ja Leviläisten vartiat, kunkin palvelukseensa, **31** Ja
uhrihalkoja määrätyillä ajoilla, ja ensimäisiä hedelmiä. Minun
Jumalani, muista minua hyvyydellä!

Esterin

1 Siihen aikaan, kuin Ahasverus hallitsi Indiasta Etiopiaan
asti, sataa ja seitsemääkolmattakymmenta maakuntaa,
2 Ja kuin hän istui valtakuntansa istuimella, Susanin
linnassa, **3** Kolmantena hallituksensa vuonna, teki hän
pidot kaikille päämiehillensä ja palvelioillensa, Persian ja
Median sodanpäämiehille ja maakuntain hallitsioille hänen
edessänsä, **4** Näyttäin heille valtakuntansa kunnian rikkaudet
ja herrautensa kalliit kaunistukset monta päivää, sata ja
kahdeksankymmentä päivää. **5** Ja kuin ne päivät olivat
täytetyt, teki kuningas kaikelle kansalle, joka Susanin
linnassa oli, sekä suurille että pienille pidot seitsemäksi
päiväksi, kuninkaallisen huoneen yrttitarhan salissa. **6** Siellä
riippuivat valkiat, viheriäiset ja sinertävät seinävaatteet,
yhteen sidotut kalliilla liinaisilla ja purppuraisilla siteillä
hopiarenkaissa, marmorikivisten patsasten päällä; vuoteet
olivat kullasta ja hopiasta, permanto oli laskettu viheriäisistä,
valkeista, keltaisista ja mustista marmorikivistä. **7** Ja
juomaa kannettiin kultaisilla astioilla, ja aina toisilla ja toisilla
astioilla, ja kuninkaallista viinaa yltäkyllä, kuninkaan varan
perään. **8** Ja juominen tapahtui säädöksen jälkeen, niin ettei
yksikään toistansa vaatinut; sillä kuningas oli niin käskenyt
kaikille edeskäyville huoneessansa, tehdä jokaisen mielen
nouteeksi. **9** Ja kuningatar Vasti teki myös pidot vaimoille
kuningas Ahasveruksen kuninkaallisessa huoneessa. **10** Ja
seitsemäntenä päivänä, kuin kuningas oli iloinen viinasta,
käski hän Mehumanin, Bistan, Harbonan, Bigtan, Abagtan,
Setarin ja Karkaan, seitsemän kamaripalveliaa, jotka
palvelivat kuningas Ahasverusta, **11** Tuomaan kuningatar
Vastia kuninkaan eteen hänen kuninkaallisella kruunullansa,
näyttääksensä kansalle ja päämiehille hänen kauneuttansa;
sillä hän oli kaunis. **12** Mutta kuningatar Vasti ei tahtonut
tulla kuninkaan käskyn jälkeen, kuin hän oli käskenyt
kamaripalveliain kautta. Niin kuningas vihastui kovin, ja hänen
vihansa syttyi hänessä. **13** Kuningas sanoi viisaille, jotka
ymmärsivät maan tavat (sillä kuninkaan asia piti ratkaistaman
kaikkein lain ja oikeuden ymmärtäväisten edessä; **14** Ja lähin
häntä olivat: Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena
ja Memukan, seitsemän Persian ja Median päämiestä,
jotka näkivät kuninkaan kasvot ja istuivat ylimmäisinä
valtakunnassa:) **15** Mitä kuningatar Vastille pitää tehtämän
oikeuden jälkeen, ettei hän tehnyt kuningas Ahasveruksen
sanan jälkeen, hänen kamaripalveliainsa kautta? **16** Niin
sanoi Memukan kuninkaan ja päämiesten edessä: kuningatar
Vasti ei ole ainoastansa tehnyt pahoin kuningasta vastaan,
mutta myös kaikkia päämiehiä ja kaikkia kansoja vastaan,
jotka ovat kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa. **17**
Sillä tämä kuningattaren teko hajoo kaikkein vaimoin tykö,
niin että hekin katsovat miehensä ylön silmäinsä edessä,
ja sanovat: kuningas Ahasverus käski kuningatar Vastin
tulla eteensä, mutta ei hän tullut. **18** Niin Persian ja Median
päämiesten emännät sanovat tänäpänä kaikille kuninkaan
päämiehille, kuin he kuulevat tämän kuningattaren teon; niin
siitä tulee kyllä ylönkatsetta ja vihaa. **19** Jos siis kuninkaalle
kelpaa, niin antakaan kuninkaallisen käskyn käydä ulos ja
kirjoittaa Persian ja Median lakiin jota ei kenkään rikkoa
tohdi: ettei Vasti pidä enää tuleman kuningas Ahasveruksen
eteen, ja antakaan kuningas hänen valtakuntansa hänen
lähimmäisellensä, joka on parempi häntä. **20** Ja tämä
kuninkaan kirja, joka nyt tehdään, kuulukoon ympärinsä
koko hänen valtakuntansa, joka suuri on: että jokainen
vaimo pitäis miehensä kunniassa, suurten ja pienten seassa,
21 Tämä kelpasi kuninkaalle ja päämiehille; ja kuningas
teki Memukanin sanan jälkeen. **22** Niin kirjat lähetettiin
kaikkiin kuninkaan maakuntiin, jokaiseen maakuntaan heidän
kirjoituksensa jälkeen, ja kaikkein kansain tykö heidän
kielellänsä: että jokainen mies on hallitsia huoneessansa, ja
antoi puhuttaa kansansa kielellä.

2 Näiden jälkeen, sittekuin kuningas Ahasveruksen viha
asettui, muisti hän, mitä Vasti oli tehnyt, ja mitä hänestä
päätetty oli. **2** Niin sanoivat kuninkaan palveliat, jotka
häntä palvelivat: etsittäköön kuninkaalle kauniita nuoria
neitseitä, **3** Ja lähettäköön kuningas katsojat kaikkiin
valtakuntansa maakuntiin, kokoomaan kaikkia kauniita nuoria
neitseitä Susanin linnaan, vaimoin huoneesen, Hegen,
kuninkaan kamaripalvelian käden alle, joka vaimoista piti
vaarin ja antoi heille heidän kaunistuksensa; **4** Ja piika, joka
kuninkaalle kelpaa, tulkoon kuningattareksi Vastin siaan.
Tämä kelpasi kuninkaalle, ja hän teki niin. **5** Ja Susanin
linnassa oli Juudalainen, jonka nimi oli Mordekai Jairin poika,
Simein pojan, Kisin pojan, Jeminin mies, **6** Joka oli viety
Jerusalemista sen joukon kanssa, joka vietiin Jekonian
Juudan kuninkaan kanssa, jonka Nebukadnetsar Babelin
kuningas vei pois. **7** Ja hän oli Hadassan, se on, Esterin,
setänsä tyttären holhoja; sillä ei hänellä ollut isää eikä äitiä; ja
hän oli kaunis ja hyvänmuotoinen piika; ja kuin hänen isänsä
ja äitinsä kuolivat, otti Mordekai hänen tyttäreksensä. **8** Kuin
kuninkaan käsky ja laki ilmoitettiin, ja monta piikaa koottiin
Susanin linnaan, Hegen käden alle, otettiin myös Ester
kuninkaan huoneeseen, Hegen käden alle, joka oli vaimoin
vartia. **9** Ja piika kelpasi hänelle, ja hän löysi laupiuden hänen
edessänsä, ja hän joudutti hänen kaunistustensa kanssa,

antaaksensa hänelle hänen osansa ja siihen seitsemän
kaunista piikaa kuninkaan huoneesta; ja hän muutti hänen
piikoinensa parhaasen paikkaan vaimoin huoneesen. 10 Ja
ei Ester ilmoittanut hänelle kansaansa ja sukuansa; sillä
Mordekai oli häntä kieltänyt ilmoittamasta. 11 Ja Mordekai
käyskenteli joka päivä neitsytten huoneen porstuan edessä,
että hän olis saanut tietää, kävikö Esterille hyvin ja mitä
hänelle tapahtuis. 12 Ja kuin itsekunkin piian määrätty aika
tuli mennä kuningas Ahasveruksen tykö, sittekuin hän oli
ollut kaksitoistakymmenta kuukautta vaimoin tavan jälkeen
kaunistuksessa; (sillä heidän kaunistuksellansa piti oleman
niin paljo aikaa: kuusi kuukautta myrhamiöljyllä, ja kuusi
kuukautta kalliilla voiteilla, ja muilla vaimoin kaunistuksilla:)
13 Niin piika meni kuninkaan tykö; ja jonka hän tahtoi, se piti
hänelle annettaman, joka piti hänen kanssansa menemän
vaimoin huoneesta kuninkaan huoneesen. 14 Ehtoona hän
tuli, ja huomeneltain palasi toiseen vaimoin huoneesen,
Saasgaksen, kuninkaan kamaripalvelian käden alle, joka oli
vaimoin vartia. Ja ei hänen pitänyt palajaman kuninkaan
tykö, muutoin jos kuningas häntä tahtoi ja kutsutti häntä
nimeltänsä. 15 Kuin Esterin, Abihailin, Mordekain sedän,
tyttären (jonka hän oli ottanut tyttäreksensä) aika joutui tulla
kuninkaan tykö, ei hän mitään muuta anonut, vaan mitä
Hege kuninkaan kamaripalvelia, vaimoin vartia, sanoi; ja
Ester löysi armon kaikkein edessä, jotka hänen näkivät. 16
Ja Ester otettiin kuningas Ahasveruksen tykö kuninkaalliseen
huoneesen kymmenentenä kuukautena, joka kutsutaan
Tebet, seitsemäntenä hänen valtakuntansa vuonna. 17
Ja kuningas rakasti Esteriä enempi kuin kaikkia muita
vaimoja, ja hän löysi armon ja laupiuden hänen edessänsä
enempi kuin kaikki muut neitseet; ja hän pani kuninkaallisen
kruunun hänen päähänsä ja teki hänen kuningattareksei
Vastin siaan. 18 Ja kuningas teki kaikille päämiehillensä
ja palvelioillensa suuret pidot, ja ne pidot olivat Esterin
tähden; ja hän teki maakunnille levon, ja antoi lahjoja
kuninkaan varan jälkeen. 19 Ja kuin neitseet toisen kerran
koottiin, istui Mordekai kuninkaan portissa. 20 Ja ei Ester
ollut vielä ilmoittanut sukuansa eikä kansaansa, niinkuin
Mordekai hänelle oli käskenyt; sillä Ester teki Mordekain
sanan jälkeen, niinkuin silloinkin, kuin hän hänen kasvatti. 21
Silloin kuin Mordekai istui kuninkaan portissa, vihastuivat
kaksi kuninkaan kamaripalveliaa, Bigtan ja Teres, ovenvartiat,
ja aikoivat heittää kätensä kuningas Ahasveruksen päälle.
22 Ja Mordekai sai sen tietää ja ilmoitti kuningatar Esterille;
ja Ester sanoi Mordekain puolesta sen kuninkaalle. 23 Ja
kuin sitä tutkisteltiin, löydettiin se todeksi, ja he hirtettiin
molemmat puuhun. Ja se kirjoitettiin aikakirjaan kuninkaan
edessä.

3 Kuin nämät olivat tapahtuneet, teki kuningas Ahasverus
Hamanin, Medatan pojan, Agagilaisen, suureksi, ja
korotti hänen, ja pani hänen istuimensa ylemmäksi kaikkia
päämiehiä, jotka hänen tykönänsä olivat. 2 Ja kaikki
kuninkaan palveliat, jotka kuninkaan portissa olivat, notkistivat
polviansa ja kumarsivat Hamania; sillä niin oli kuningas
käskenyt; mutta Mordekai ei notkistanut polviansa eikä
kumartanut. 3 Niin kuninkaan palveliat, jotka kuninkaan
portissa olivat, sanoivat Mordekaille: miksi sinä rikot
kuninkaan käskyn? 4 Ja koska he joka päivä sitä hänelle
sanoivat, ja ei hän totellut heitä, ilmoittivat he sen Hamanille,
nähdäksensä, olisiko senkaltainen Mordekain työ pysyväinen;
sillä hän oli sanonut itsensä Juudalaiseksi. 5 Ja kuin
Haman näki, ettei Mordekai notkistanut polviansa hänen
edessänsä eikä kumartanut häntä, tuli hän kiukkua täyteen.
6 Ja hän luki vähäksi laskea ainoastansa Mordekain päälle
kättänsä; sillä he olivat hänelle tiettäväksi tehneet Mordekain
kansan; mutta Haman pyysi teloittaa kaikkea Mordekain
kansaa, Juudalaisia, jotka olivat koko kuningas Ahasveruksen
valtakunassa. 7 Ensimäisellä kuulla, se on Nisan kuu,
kuningas Ahasveruksen toisena vuonna toistakymmentä,
heitettiin Pur, se on arpa, Hamanin edessä, päivä päivältä,
ja kuukaudelta niin toiseen kuuhun toistakymmentä, se on
kuu Adar. 8 Ja Haman sanoi kuningas Ahasvereukselle: yksi
kansa on hajoitettu ja jaettu kansain sekaan kaikissa sinun
valtakuntas maakunnissa; ja heidän lakinsa on toisin kuin
kaikkein kansain, ja ei he tee kuninkaan lain jälkeen; ei se ole
kuninkaalle hyödyllinen, että heidän niin olla annetaan. 9 Jos
kuninkaalle kelpaa, niin kirjoitettakoon, että ne hukutettaisiin;
niin minä tahdon punnita kymmenentuhatta leiviskää hopiaa
virkamiesten käsiin, vietää kuninkaan tavaroihin. 10 Silloin
kuningas otti sormuksen sormestansa ja antoi sen Hamanille,
Medatan Agagilaisen pojalle, Juudalaisten vihamiehelle.
11 Ja kuningas sanoi Hamanille: se hopia olkoon annettu
sinulle, niin myös kansa, tehdäkses heille, mitäs tahdot.
12 Niin kuninkaan kirjoittajat kutsuttiin kolmantena päivänä
toistakymmentä ensimäistä kuuta, ja kirjoitettiin niinkuin
Haman käski kuninkaan ylimmäisten ja maaherrain tykö,
sinne ja tänne maakuntiin, ja jokaisen kansan päämiesten
tykö siellä ja täällä, itsekunkin kansan kirjoituksen jälkeen
ja heidän kielellänsä; kuningas Ahasveruksen nimellä oli
se kirjoitettu ja kuninkaan sormuksella lukittu. 13 Ja kirjat
lähetettiin juoksijain kautta kaikkiin kuninkaan maakuntiin,
hukuttamaan, tappamaan ja teloittamaan kaikkia Juudalaisia,

nuoria ja vanhoja, lapsia ja vaimoja yhtenä päivänä, kuin oli
kolmastoistakymmenes päivä toista kuuta toistakymmentä,
se on kuu Adar, ja ryöstämään heidän saaliinsa. 14 Kirja
oli näin: käsky on annettu kaikkiin maakuntiin, julistettaa
kaikille kansoille, että heidän piti oleman sinä päivänä
valmiit. 15 Ja juoksijat menivät kiiruusti kuninkaan käkskyn
jälkeen; ja käsky annettiin Susanin linnassa. Ja kuningas
ja Haman istuivat ja joivat; mutta Susanin kaupunki oli
hämmästyksissä.

4 Kuin Mordekai ymmärsi kaikki mitä tapahtunut oli, repäisi
hän vaatteensa, ja puetti itsensä säkillä ja tuhalla, ja meni
keskelle kaupunkia ja huusi suurella äänellä ja surkiasti,
2 Ja tuli kuninkaan portin eteen; sillä ei ollut luvallinen
yhdenkään mennä kuninkaan portista sisälle, jonka yllä säkki
oli. 3 Ja Juudalaisilla oli suuri parku kaikissa maakunnissa,
joihon kuninkaan sana ja käsky tuli, ja moni paastosi, itki
ja murehti, ja makasi säkissä ja tuhassa. 4 Niin Esterin
piiat ja hänen kamaripalveliansa tulivat ja ilmoittivat sen
hänelle. Niin kuningatar peljästyi kovin, ja lähetti vaatteet
Mordekain yllensä pukea, ja käski säkin panna yltänsä pois;
mutta ei hän ottanut. 5 Niin Ester kutsui Hatakin kuninkaan
kamaripalvelian, joka hänen edessänsä seisoi, ja käski hänen
Mordekain tykö tiedustelemaan, mikä se on ja minkätähden
hän niin teki? 6 Niin Hatak meni Mordekain tykö kaupungin
kadulle kuninkaan portin eteen. 7 Ja Mordekai sanoi
hänelle kaikki, mitä hänelle tapahtunut oli, ja sen hopian,
jonka Haman oli luvannut punnita kuninkaan tavaroihin
Juudalaisten tähden, että he surmattaisiin. 8 Ja hän antoi
hänelle kirjoituksen siitä käskystä, joka Susanissa oli annettu,
että he piti teloitettaman, osoittaaksensa sen Esterille ja
antaaksensa hänelle tietää, että hän käskis hänen mennä
kuninkaan tykö ja rukoilla häntä hartaasti kansansa edestä.
9 Ja kuin Hatak tuli ja ilmoitti Esterille Mordekain sanat, 10
Puhui Ester Hatakille ja käski hänen Mordekaille (sanoa): 11
Kaikki kuninkaan palveliat ja kuninkaan maakuntain kansa
tietävät, että kuka ikänä mies eli vaimo menee kuninkaan tykö
sisimäiselle kartanolle, joka ei ole kutsuttu, hänen tuomionsa
on, että hänen pitää kuoleman muutoin jos kuningas ojentaa
kultaisen valtikan hänen puoleensa, että hän eläis; ja en
minä ole kutsuttu kolmenakymmenenä päivänä kuninkaan
tykö. 12 Ja kuin Esterin sanat sanottiin Mordekaille, 13
Käski hän sanoa Esterille jälleen: älä luulekaan, että
vapahdat henkes paremmin kuin kaikki muut Juudalaiset,
vaikka kuninkaan huoneessa olet. 14 Sillä jos sinä tähän
aikaan peräti vaikenet, niin Juudalaiset saavat kuitenkin
avun ja pelastuksen muualta, ja sinä ja isäs huone pitää sitte
hukkuman. Ja kuka tietää, ehkä olet sinä tämän ajan tähden
tullut kuninkaan valtakuntaan? 15 Ester käski Mordekaita
vastata: 16 Mene ja kokoo kaikki Juudalaiset, jotka Susanissa
ovat, ja paastotkaat minun edestäni, ettette syö ettekä juo
kolmena päivänä yöllä eli päivällä; minä paastoon myös
piikoineni, ja niin minä menen kuninkaan tykö käskyäkin
vastaan; jos minä hukun, niin minä hukun. 17 Mordekai meni
ja teki kaikki niinkuin Ester hänelle käski.

5 Ja kolmantena päivänä puetti Ester itsensä kuninkaallisiin
vaatteisiin ja meni kartanoon kuninkaan huoneen
tykö, sisälliselle puolelle kuninkaan huoneen kohdalle. Ja
kuningas istui kuninkaallisella istuimellansa kuninkaallisessa
huoneessansa, juuri huoneen oven kohdalla. 2 Ja kuin
kuningas näki kuningatar Esterin seisovan kartanolla, löysi
hän armon hänen edessänsä; ja kuningas ojensi kultaisen
valtikan, joka oli hänen kädessänsä, Esterin puoleen;
niin Ester astui edes ja rupesi valtikan päähän. 3 Ja
kuningas sanoi hänelle: kuningatar Ester! mikä sinun on? ja
mitäs anot? Puoleen minun valtakuntaani asti pitää sinulle
annettaman. 4 Ester sanoi: jos kuninkaalle kelpaa, niin
tulkoon kuningas ja Haman tänäpänä pitoihin, jotka minä
olen valmistanut hänelle. 5 Ja kuningas sanoi: kiiruhtakaat,
että Haman tekis, mitä Ester on sanonut. Niin kunigas ja
Haman tulivat pitoihin, jotka Ester oli valmistanut. 6 Ja
kuningas sanoi Esterille, sittekuin hän oli viinaa juonut: mitä
pyydät, se pitää sinulle annettaman, ja mitä anot, vaikka
se olis puoli valtakunnasta, se pitää tapahtuman. 7 Niin
Ester vastasi ja sanoi: minun rukoukseni ja anomiseni on:
8 Jos minä olen löytänyt armon kuninkaan edessä, ja jos
se kelpaa kuninkaalle antaa minulle minun rukoukseni ja
tehdä minun anomiseni, niin tulkoon kuningas ja Haman
pitoihin, jotka minä valmistan heille, niin minä teen huomenna
niinkuin kuningas on sanonut. 9 Niin Haman meni ulos
sinä päivänä iloissansa ja rohkialla sydämellä. Ja kuin hän
näki Mordekain kuninkaan portissa, ettei hän noussut eikä
siastansa liikahtanut hänen edessänsä, tuli hän täyteen
vihaa Mordekain päälle. 10 Mutta Haman pidätti itsensä; ja
kuin hän tuli kotiansa, lähetti hän ja antoi kutsua ystävänsä ja
emäntänsä Sereksen. 11 Ja Haman luetteli heille rikkautensa
kunnian, ja lastensa paljouden, ja kaikki, kuinka kuningas oli
hänen tehnyt niin suureksi, ja että hän oli korotettu kuninkaan
päämiesten ja palveliain ylitse. 12 Sanoi myös Haman: ja
kuningatar Ester ei antanut yhtäkään kutsua kuninkaan
kanssa pitoihin, jotka hän valmisti, paitsi minua; ja minä
olen myös huomeneksi kutsuttu hänen tykönsä kuninkaan
kanssa. 13 Mutta kaikista näistä ei minulle mitäkään
kelpaa niinkauvan kuin minä näen Juudalaisen Mordekain

istuvan kuninkaan portissa. 14 Niin sanoi hänen emäntänsä
Seres ja kaikki hänen ystävänsä hänelle: valmistettakoon
puu, viisikymmentä kyynärää korkia, ja sano huomenna
kuninkaalle, että Mordekai siihen hirtettäisiin, niin sinä menet
iloissas kuninkaan kanssa pitoihin. Se kelpasi Hamanille, ja
puu valmistettiin.

6 Ja sinä yönä ei saanut kuningas unta, ja hän käski tuotaa
aika- ja muistokirjat, ja ne luettiin kuninkaan edessä.
2 Niin löydettiin kirjoitettuna, kuinka Mordekai oli tietää
antanut, että kaksi kuninkaan kamaripalveliaa, Bigtana ja
Teres, ovenvartiat, olivat aikoneet heittää kätensä kuningas
Ahasveruksen päälle, 3 Ja kuningas sanoi: mitä kunniaa
eli hyvää me olemme Mordekaille sen edestä tehneet?
Niin sanoivat kuninkaan palveliat, jotka häntä palvelivat: ei
ole hänelle mitään tapahtunut. 4 Ja kuningas sanoi: kuka
kartanolla on? ja Haman käveli ulkona kartanolla kuninkaan
huoneen edessä, sanoaksensa kuninkaalle, että Mordekai
piti hirtettämän siihen puuhun, jonka hän oli häntä varten
valmistanut. 5 Ja kuninkaan palveliat sanoivat hänelle: katso,
Haman seisoo pihalla. Kuningas sanoi: tulkaan sisälle. 6 Ja
kuin Haman tuli, sanoi kuningas hänelle: mitä sille miehelle
pitää tehtämän, jota kuningas tahtoo kunnioittaa? Ja Haman
ajatteli sydämessänsä: ketäpä kuningas paremmin tahtoo
kunnioittaa kuin minua? 7 Ja Haman sanoi kuninkaalle: se
mies, jota kuningas tahtoo kunnioittaa, 8 Pitää puetettaman
kuninkaallisilla vaatteilla, joita kuningas itse pitää, ja tuotaman
se hevonen, jolla kuningas ajaa, ja että kuninkaallinen
kruunu pantaisiin hänen päähänsä. 9 Ja vaatteet ja hevonen
pitää annettaman yhden kuninkaan päämiehen käteen,
joka on ylimmäisistä päämiehistä, että hän puettais sen
miehen, jota kuningas tahtoo kunnioittaa, ja antais hänen
ajaa hevosen selässä kaupungin kaduilla, ja huutaa hänen
edellänsä: näin pitää sille miehelle tehtämän, jota kuningas
tahtoo kunnioittaa. 10 Kuningas sanoi Hamanille: kiiruhda,
ota vaatteet ja hevonen, niinkuin sinä olet sanonut, ja tee
niin Mordekain Juudalaisen kanssa, joka istuu kuninkaan
portissa; ja älä anna mitään puuttua kaikista näistä, mitä sinä
puhunut olet. 11 Niin Haman otti vaatteet ja hevosen ja puetti
Mordekain, ja antoi hänen ajaa kaupungin kaduilla, ja huusi
hänen edellänsä: näin sille miehelle tehdään, jota kuningas
tahtoo kunnioittaa. 12 Ja Mordekai palasi kuninkaan porttiin;
mutta Haman meni kiiruusti kotiansa, murehtien ja peitetyllä
päällä. 13 Ja Haman jutteli emännällensä Serekselle ja
kaikille ystävillensä kaikki, mitä hänelle tapahtunut oli. Niin
sanoivat hänen viisaansa ja hänen emäntänsä Seres hänelle:
Jos Mordekai on Juudalaisten siemenestä, jonka edessä
sinä olet ruvennut lankeemaan, niin et sinä voi mitään häntä
vastaan, vaan sinun täytyy peräti hänen edessänsä langeta.
14 Kuin he vielä parhaallaansa hänen kanssansa puhuivat,
tulivat kuninkaan kamaripalveliat ja kiiruhtivat Hamania
pitoihin, jotka Ester oli valmistanut.

7 Kuin kuningas tuli ja Haman pitoon kuningatar Esterin
tykö, 2 Sanoi kuningas taas toisena päivänä Esterille,
sittekuin hän oli viinaa juonut: mitäs rukoilet, kuningatar
Ester, sinulles annettaa, ja mitäs anot? ehkä se olis puoli
kuninkaan valtakuntaa, se pitää tapahtuman. 3 Kuningatar
Ester vastasi ja sanoi: o kuningas, jos minä olen löytänyt
armon sinun edessäs ja jos kuninkaalle kelpaa, niin suokoon
minulle henkeni minun rukoukseni tähden, ja kansani minun
anomiseni tähden! 4 Sillä me olemme myydyt, minä ja
minun kansani, teloitettaviksi, surmattaviksi ja hukutettaviksi.
Ja jos me olisimme myydyt orjiksi ja piioiksi, niin minä
olisin vaiti, eikä vihamies sittekään palkitsisi kuninkaalle sitä
vahinkoa. 5 Kuningas Ahasverus puhui ja sanoi kuningatar
Esterille: kuka se on, eli kussa se on, joka tohtii senkaltaista
ajatella tehdäksensä? 6 Ester sanoi: se vihamies ja vainooja
on tämä paha Haman; ja Haman peljästyi kuninkaan ja
kuningattaren edessä. 7 Ja kuningas nousi vieraspidosta
ja viinan tyköä vihoissansa ja meni salin yrttitarhaan; ja
Haman nousi ja rukoili kuningatarta henkensä edestä; sillä
hän näki hänellensä olevan valmistetun onnettomuuden
kuninkaalta. 8 Ja kuin kuningas tuli jälleen salin yrttitarhasta
siihen huoneesen, jossa he olivat viinaa juoneet, nojasi
Haman sille vuoteelle, jolla Ester istui. Niin sanoi kuningas:
tahtooko hän kuningattarelle tehdä myös väkivaltaa minun
läsnäollessani huoneessa? Kuin se sana tuli kuninkaan
suusta ulos, peittivät he Hamanin kasvot. 9 Ja Harbona,
kuninkaan kamaripalvelijoista, sanoi kuninkaalle: katso,
Hamanin kartanolla seisoo puu viisikymmentä kyynärää
korkea, jonka hän teki Mordekaita varten, joka hyvää puhui
kuninkaan edestä. Niin sanoi kuningas: hirtettäkään hän
siihen. 10 Niin he hirttivät Hamanin siihen puuhun, jonka hän
teki Mordekaita varten; ja niin asettui kuninkaan viha.

8 Sinä päivänä antoi kuningas Ahasverus kuningatar
Esterille Hamanin Juudalaisten vihollisen huoneen. Ja
Mordekai tuli kuninkaan eteen; sillä Ester ilmoitti, mikä hän
hänelle oli. 2 Ja kuningas otti sormuksensa, jonka hän
oli antanut Hamanilta pois ottaa, ja antoi Mordekaille. Ja
Ester pani Mordekain Hamanin kartanon päälle. 3 Ja Ester
puhui vielä kuninkaalle, ja lankesi hänen jalkainsa juureen,
itki ja rukoili häntä palauttamaan Hamanin Agagilaisen
pahuutta ja hänen aikomustansa, jonka hän oli ajatellut

Juudalaisia vastaan. 4 Niin kuningas ojensi kultaisen
valtikan Esterin puoleen. Ja Ester nousi ja seisoi kuninkaan
edessä, 5 Ja sanoi: jos kuninkaalle kelpaa, ja jos minä olen
armon löytänyt hänen edessänsä, ja jos se on kuninkaalle
sovelias, ja minä kelpaan hänelle; niin kirjoitettakoon ja
otettakoon takaperin kaikki Hamanin Medatan Agagilaisen
pojan aikomuskirjat, jotka hän on kirjoittanut, että kaikki
Juudalaiset surmattaisiin kaikissa kuninkaan maakunnissa.
6 Sillä kuinka minä voin nähdä sitä pahuutta, joka minun
kansalleni tulis? ja kuinka minä voin nähdä, että minun
sukukuntani niin teloitetaan. 7 Niin kuningas Ahasverus sanoi
kuningatar Esterille ja Mordekaille Juudalaiselle: katso minä
olen antanut Esterille Hamanin huoneen, ja hän hirtettiin
puuhun, että hän laski kätensä Juudalaisten päälle. 8 Niin
kirjoittakaat siis te Juudalaisten puolesta kuninkaan nimeen,
niinkuin te itse tahdotte, ja painakaat sinetti kuninkaan
sormuksella; sillä sitä kirjoitusta, joka kuninkaan nimellä
kirjoitetaan, ja kuninkaan sormuksella sinetti painetaan,
ei taideta otettaa takaperin. 9 Silloin kutsuttiin kuninkaan
kirjoittajat kolmantena kuukautena, se on Sivan kuu,
kolmantena päivänä kolmattakymmentä, ja kirjoitettiin juuri
niinkuin Mordekai käski Juudalaisten tykö, ja hallitsiain tykö,
maanvanhimpien ja maakuntain päämiesten tykö, Indiasta
Etiopiaan asti, joita oli sata ja seitsemänkolmattakymmentä
maakuntaa, kunkin maakunnan kirjoituksen jälkeen, jokaisen
kansan tykö heidän kielellänsä, ja Juudalaisten tykö heidän
kirjoituksensa jälkeen ja heidän kielellänsä. 10 Ja kirjoitettiin
kuningas Ahasveruksen nimellä, ja sinetti painettiin kuninkaan
sormuksella; ja hän lähetti kirjat hevosilla, nopeimmilla
orheilla ja nuorilla muuleilla ajavaisten kautta, 11 Että
kuningas salli Juudalaiset kussakin kaupungissa koota
heitänsä, ja varjella henkensä, ja teloittaa, tappaa ja hukuttaa
kaikkein kansain ja maakuntain sotaväen, jotka heitä
vaivasivat, lapsinensa, ja vaimoinensa, ja ryöstää heidän
saaliinsa, 12 Yhtenä päivänä kaikissa kuningas Ahasveruksen
maakunnissa, kolmantenatoistakymmenentenä päivänä
toista kuuta toistakymmentä, se on kuu Adar. 13 Ja kirjoissa
oli, että käsky oli annettu kaikkiin maakuntiin julistettaa
kaikille kansoille, että Juudalaiset olisivat sinä päivänä
valmiit kostamaan vihollisillensa. 14 Ja liukkailla orheilla
ja karkaavaisilla muuleilla ajavaiset sanansaattajat ajoivat
nopiasti ja kiiruusti kuninkaan sanan jälkeen; ja se käsky
lyötiin Susanin linnassa ylös. 15 Ja Mordekai läksi kuninkaan
tyköä kuninkaallisissa vaatteissa, sinisissä ja valkeissa,
ja suurella kultakruunulla, ja kalliilla liinaisella hameella ja
purpuralla. Ja Susanin kaupunki iloitsi ja riemuitsi. 16 Sillä
sinne oli tullut valkeus ja ilo, riemu ja kunnia Juudalaisille. 17
Ja kaikissa maakunnissa ja kaupungeissa, joihin kuninkaan
sana ja käsky tuli, oli ilo ja riemu Juudalaisten keskellä, pito
ja hyvät päivät. Ja monta maan kansasta tuli Juudalaiseksi;
sillä Juudalaisten pelko tuli heidän päällensä.

9 Ja toisena kuukautena toistakymmentä, Adarin kuulla,
kolmantena päivänä toistakymmentä, jona kuninkaan
sana ja käsky oli tullut, että toimitus piti tapahtuman,
juuri sinä päivänä jona Juudalaisten viholliset toivoivat
vallitsevansa heitä, kääntyi niin, että Juudalaiset vallitsivat
vihollisiansa: 2 Niin Juudalaiset kokoontuivat kaupunkeihinsa
kaikissa kuningas Ahasveruksen maakunnissa, laskemaan
kätensä niiden päälle, jotka heille pahuutta tahtoivat, ja ei
yksikään voinut seisoa heitä vastaan; sillä kaikki kansa
pelkäsi heitä. 3 Ja kaikki maakuntain päämiehet ja hallitsiat,
ja maan vanhimmat ja kuninkaan virkamiehet ylistivät
Juudalaisia; sillä Mordekain pelko tuli heidän päällensä. 4
Sillä Mordekai oli suuri kuninkaan huoneessa, ja hänen
sanomansa kuului kaikkiin maakuntiin, kuinka Mordekai
menestyi ja tuli suureksi. 5 Niin Juudalaiset löivät kaikki
vihamiehensä miekalla, tappoivat ja hukuttivat heidät, ja
tekivät niiden kanssa, jotka heitä vihasivat, oman tahtonsa
jälkeen. 6 Ja susanin linnassa löivät Juudalaiset viisisataa
miestä kuoliaaksi, ja hukuttivat heidät. 7 Vielä päälliseksi
tappoivat he Parsandatan, Dalphonin, Aspatan, 8 Poratan,
Adalian, Aridatan, 9 Parmastan, Arisain, Aridain, Vajesatan,
10 Kymmenen Hamanin poikaa, joka oli Medatanin poika,
Juudalaisten vihamies; mutta ei he ruvenneet heidän
saaliisensa. 11 Silloin tuli tapettuin luku Susanin linnaan,
kuninkaan eteen. 12 Ja kuningas sanoi kuningatar Esterille:
Susanin kaupungissa ovat Juudalaiset tappaneet ja
hukuttaneet viisisataa miestä ja kymmenen Hamanin
poikaa: mitäs luulet heidän muissa kuninkaan maakunnissa
tehneen? mitäs pyydät sinulles annettaa? ja mitäs vielä anot
sinulles tehtää? 13 Ester sanoi: jos kuninkaalle kelpaa, niin
antakoon Juudalaisten myös huomenna tehdä Susanissa
tämän päiväisen käskyn jälkeen; että he hirttäisivät
kymmenen Hamanin poikaa puuhun. 14 Ja kuningas käski
niin tehdä: ja se käsky lyötiin Susanissa ylös; ja kymmenen
Hamanin poikaa hirtettiin. 15 Ja Juudalaiset, jotka Susanissa
olivat, kokoontuivat neljäntenä päivänä toistakymmentä
Adar kuuta, ja tappoivat kolmesataa miestä Susanissa;
mutta heidän saaliisensa ei he ruvenneet. 16 Mutta muut
Juudalaiset kuninkaan maakunnissa tulivat kokoon ja
varjelivat henkeänsä, saadaksensa lepoa vihollisiltansa,
ja tappoivat vihollisiansa viisikahdeksattakymmentä
tuhatta, mutta ei he ruvenneet saaliisen. 17 (Se

tapahtui) kolmantenatoistakymmenentenä päivänä Adar
kuuta. Ja he lepäsivät neljäntenätoistakymmenentenä
päivänä sitä kuuta; sen he tekivät pito- ja ilopäiväksi.
18 Mutta Juudalaiset, jotka Susanissa olivat,
tulivat kokoon kolmantenatoistakymmenentenä ja
neljäntenätoistakymmenentenä päivänä, ja lepäsivät
viidentenätoistakymmenentenä päivänä; ja tekivät sen
päivän pito- ja ilopäiväksi. 19 Sentähden Juudalaiset,
jotka asuivat maakylissä ja vähissä kaupungeissa, tekivät
neljännentoistakymmenennen päivän Adar kuuta ilo- ja
pitopäiväksi, ja lähettivät lahjoja toinen toisellensa. 20
Ja Mordekai kirjoitti nämät teot, ja lähetti kirjat kaikille
Juudalaisille, jotka olivat kaikissa kuningas Ahasveruksen
maakunnissa, sekä lähes että kauvas, 21 Ja asetti heille,
että he pitäisivät joka vuosi neljännentoistakymmenennen
ja viidennentoistakymmenennen päivän Adar kuuta, 22
Niiden päiväin jälkeen, joina Juudalaiset olivat tulleet lepoon
vihollistensa edestä, ja sen kuukauden, jona heidän surunsa
on iloksi kääntynyt ja heidän murheensa hyviksi päiviksi: että
he ne pitäisivät pito- ja ilopäivinä, ja lähettäisivät lahjoja
toinen toisellensa, ja jakaisivat vaivaisille. 23 Ja Juudalaiset
ottivat vastaan tehdäksensä sen, minkä he ennen olivat
ruvenneet, ja Mordekai heidän tykönsä kirjoitti. 24 Sillä
Haman Medatan Agagilaisen poika, kaikkein Juudalaisten
vihollinen, oli ajatellut hukuttaa kaikkia Juudalaisia, ja antoi
heittää Pur, se on arpaa, murentaaksensa ja hukuttaaksensa
heitä. 25 Ja kuin Ester oli mennyt kuninkaan tykö; ja
hän puhunut, että hänen paha aikomisensa, jonka hän
oli ajatellut Juudalaisia vastaan, käännettiin kirjoitusten
kautta hänen oman päänsä päälle, ja kuinka hän ja hänen
poikansa ripustettiin puuhun; 26 Siitä he nämät päivät
kutsuivat Purim, arvan nimen jälkeen, sekä sen että
kaiken tämän kirjan sanan jälkeen, ja mitä he olivat itse
nähneet, ja kuinka heille on tapahtunut. 27 Ja Juudalaiset
sääsivät sen, ja ottivat päällensä ja siemenensä päälle,
ja kaikkein niiden päälle, jonka itsensä antoivat heidän
tykönsä, ettei ne hylkää niitä kahta päivää, vaan pitävät ne
joka vuosi, heidän kirjoituksensa ja aikansa jälkeen. 28
Ettei näitä päiviä pitänyt unhotettaman, mutta pidettämän
heidän lastensa lapsilta ja kaikilta heidän sukukunniltansa,
kaikissa maakunnissa ja kaupungeissa. Nämät ovat
Purimin päivät, joita ei pidä hyljättämän Juudalaisten
seassa, ja heidän muistonsa ei pidä unhotettaman heidän
siemenessänsä. 29 Ja Ester Abihailin tytär ja Mordekai
Juudalainen kirjoittivat kaikella voimalla toisen kerran,
vahvistaaksensa Purimin kirjan. 30 Ja lähetti kirjat kaikille
Juudalaisille sataan ja seitsemäänkolmattakymmeneen
Ahasveruksen valtakunnan maakuntaan, rauhan ja totuuden
sanoilla, 31 Vahvistaaksensa näitä Purimin päiviä heidän
määrätyillä ajoillansa, niinkuin Mordekai Juudalainen ja
kuningatar Ester olivat heille säätäneet, niinkuin he olivat
itse päällensä ottaneet ja siemenensä päälle, sen määrätyn
paaston ja heidän huutonsa. 32 Ja Ester käski ja vahvisti
nämät Purimin menot, ja että ne piti kirjaan kirjoittettaman.

10 Ja kuningas Ahasverus laski veron maan päälle ja
luotoin päälle merellä. 2 Mutta kaikki hänen työnsä,
voimansa ja väkevyytensä, ja Mordekain suuri kunnia, kuin
kuningas hänen suureksi teki: eikö ne ole kirjoitetut Median
ja Persian kuningasten aikakirjassa? 3 Sillä Mordekai,
Juudalainen, oli toinen kuningas Ahasveruksesta, ja väkevä
Juudalaisten seassa, ja otollinen veljeinsä paljouden keskellä,
joka etsi kansansa parasta ja puhui parhain päin kaiken
siemenensä puolesta.

Jobin

1 Yksi mies oli Utsin maalla nimeltä Job; ja se mies oli vakaa
ja hurskas, ja Jumalaa pelkääväinen, ja vältti pahaa. **2** Ja
hänelle oli syntynyt seitsemän poikaa ja kolme tytärtä. **3** Ja
hänen karjansa oli seitsemäntuhatta lammasta, kolmetuhatta
kamelia, viisisataa paria härkiä ja viisisataa aasia, ja myös
sangen paljo perhettä. Ja se mies oli voimallisempi kuin
kaikki, jotka itäisellä maalla asuivat. **4** Ja hänen poikansa
menivät ja tekivät pidon huoneessansa itsekukin päivänänsä,
ja lähettivät ja antoivat kutsua kolme sisartansa syömään ja
juomaan kanssansa. **5** Ja kuin pitopäivät olivat kuluneet,
lähetti Job ja pyhitti heitä, ja nousi aamulla varhain ja
uhrasi polttouhria kaikkein heidän lukunsa jälkeen. Sillä
Job ajatteli: minun poikani ovat taitaneet syntiä tehdä ja
unohtaneet Jumalan sydämessänsä. Näin teki Job joka
päivä. **6** Mutta tapahtui yhtenä päivänä, että Jumalan lapset
tulivat ja astuivat Herran eteen, ja tuli myös saatana heidän
kanssansa. **7** Mutta Herra sanoi saatanalle: kusta sinä
tulet? Saatana vastasi Herraa ja sanoi: minä olen käynyt
ja vaeltanut ympäri maan. **8** Niin sanoi Herra saatanalle:
etkö ole ottanut vaaria palveliastani Jobista? sillä ei hänen
vertaistansa ole maalla: hän on vakaa ja hurskas, Jumalaa
pelkääväinen mies, ja välttää pahaa. **9** Saatana vastasi
Herraa ja sanoi: turhaanko Job pelkää Jumalaa? **10** Etkös
ole piirittänyt häntä, hänen huonettansa ja kaikkia mitä
hänellä on ympäri? sinä olet siunannut hänen käsialansa, ja
hänen tavaransa on levitetty maassa. **11** Mutta ojenna kätes
ja tartu kaikkeen hänen saatuunsa, mitämaks hän luopuu
sinusta kasvois edessä. **12** Herra sanoi saatanalle: katso,
kaikki hänen tavaransa olkoon sinun kädessäs, ainoastaan
älä häneen kättäs satuta. Silloin läksi saatana Herran tykö.
13 Mutta sinä päivänä, kuin hänen poikansa ja tyttärensä
söivät ja joivat viinaa vanhimman veljensä huoneessa, **14**
Tuli sanansaattaja Jobin tykö ja sanoi: härjillä kynnettiin, ja
aasit kävivät läsnä laitumella; **15** Niin he tulivat rikkaasta
Arabiasta ja ottivat ne, ja löivät palveliat miekan terällä; ja
minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle. **16** Kuin
hän vielä puhui, tuli toinen ja sanoi: Jumalan tuli putosi
taivaasta ja sytytti lampaat ja palveliat, ja poltti ne; ja minä
ainoastaan yksin pääsin sanomaan sinulle. **17** Kuin hän vielä
puhui, tuli yksi ja sanoi: Kaldealaiset tekivät kolme joukkoa
ja hyökkäsivät kamelein päälle, ja ottivat ne pois, ja löivät
miekan terällä; ja minä ainoastaan yksin pääsin sanomaan
sinulle. **18** Kuin hän vielä puhui, tuli yksi ja sanoi: sinun
poikas ja tyttäres söivät ja joivat viinaa vanhimman veljensä
huoneessa. **19** Ja katso, suuri tuulispää tuli korvesta ja
sysäsi neljään huoneen nurkkaan, ja se kaatui nuorukaisten
päälle, niin että he kuolivat; ja minä ainoastaan yksin pääsin
sanomaan sinulle. **20** Silloin Job nousi ja repäisi vaatteensa,
ja repi päätänsä, ja heittäysi maahan ja rukoili. **21** Ja sanoi:
alasti olen minä tullut äitini kohdusta ja alasti pitää minun
sinne jälleen menemän; Herra antoi ja Herra otti: Herran
nimi olkoon kiitetty! **22** Näissä kaikissa ei rikkonut Job, eikä
tehnyt tyhmästi Jumalaa vastaan.

2 Ja tapahtui yhtenä päivänä, kuin Jumalan lapset tulivat
ja astuivat Herran eteen, että saatana myös tuli heidän
kanssansa ja astui Herran eteen. **2** Silloin sanoi Herra
saatanalle: kusta tulet? Saatana vastasi Herraa ja sanoi:
minä olen käynyt ja vaeltanut ympäri maan. **3** Ja Herra sanoi
saatanalle: etkös ole ottanut vaaria palveliastani Jobista? sillä
ei hänen vertaistansa ole maalla: hän on vakaa ja hurskas ja
Jumalaa pelkääväinen mies, ja välttää pahaa ja pysyy vielä
vakuudessansa, ja sinä yllytit minua häntä hävittämään ilman
syytä. **4** Saatana vastasi Herraa ja sanoi: nahka nahasta,
ja kaikki, mitä ihmisessä on, antaa hän henkensä edestä.
5 Mutta ojenna kätes ja rupee hänen luihinsa ja lihaansa;
mitämaks hän luopuu sinusta kasvois edessä. **6** Herra sanoi
saatanalle: katso, hän olkoon sinun kädessäs; kuitenkin
säästä hänen henkeänsä. **7** Silloin läksi saatana Herran
tyköä ja löi Jobin pahoilla paisumilla, hänen kantapäästä
kiireesen asti. **8** Ja hän otti saviastian ja kaapi itseänsä
sillä, ja istui tuhassa. **9** Ja hänen emäntänsä sanoi hänelle:
Vieläkös pysyt vakuudessas? siunaa Jumalaa ja kuole. **10**
Mutta hän sanoi hänelle: sinä puhut niinkuin tyhmät vaimot
puhuvat. Jos me olemme hyvää saaneet Jumalalta, eikö
myös meidän pidä ottaman pahaa vastaan? Kaikissa näissä
ei Job syntiä tehnyt huulillansa. **11** Kuin Jobin kolme ystävää
kuulivat kaiken sen onnettomuuden, joka hänelle tullut oli,
tulivat he itsekukin paikkakunnastansa: Eliphas Temanista,
Bildad Suasta ja Zophar Naemasta, ja kokoontuivat ynnä
tulemaan, armahtelemaan ja lohduttamaan häntä. **12** Ja kuin
he nostivat taampaa silmänsä, ei he häntä tunteneet, ja
korottivat äänensä ja itkivät; ja jokainen repäisi vaatteensa,
ja heittivät tomua päänsä päälle taivasta kohden, **13** Ja
istuivat hänen kanssansa maan päällä seitsemän päivää ja
seitsemän yötä, ja ei sanaakaan hänen kanssansa puhuneet;
sillä he näkivät hänen kipunsa sangen suureksi.

3 Sitte avasi Job suunsa ja kirosi päivänsä. **2** Ja Job
vastasi ja sanoi: **3** Se päivä olkoon kadotettu, jona minä
syntynyt olen, ja se yö, jona sanottiin: mies on siinnyt. **4**
Se päivä olkoon pimiä, ja älköön Jumala kysykö ylhäältä
sen perään: älköön kirkkaus paistako hänen päällensä. **5**

Pimeys ja kuolon varjo peittäköön hänen, olkoon pilvi hänen
päällänsä; ja musta päivän sumu tehkään hänen kauhiaksi.
6 Sen yön käsittäköön pimeys, ja älkään iloitko vuosikausien
päiväin seassa, ja älkään tulko kuukausien lukuun. 7 Katso,
olkoon se yö yksinäinen ja älköön yhtäkään iloa tulko siihen.
8 Ne jotka päivää kiroovat, he kirotkoot sitä, ne jotka ovat
valmiit herättämään Leviatania. 9 Sen tähdet olkoot pimiät
hämärässänsä, odottakoot valkeutta, ja ei tulko, ja älköot
nähkö aamuruskon silmäripsiä, 10 Ettei se sulkenut minun
kohtuni ovea, ja ei kätkenyt onnettomuutta silmäini edestä.
11 Miksi en minä kuollut äitini kohdussa? Miksi en minä
läkähtynyt äitini kohdusta tultuani? 12 Miksi he ovat ottaneet
minun helmaansa? Miksi minä olen nisiä imenyt? 13 Niin
minä nyt makaisin, olisin alallani, lepäisin, ja minulla olis lepo.
14 Maan kuningasten ja neuvojain kanssa, jotka heillensä
rakentavat sitä mikä kylmillä on; 15 Eli päämiesten kanssa,
joilla kultaa on, ja joiden huoneet ovat täynnä hopiaa; 16 Eli
niinkuin keskensyntyneet kätketyt; ja en oliskaan: niinkuin
nuoret lapset, jotka ei koskaan valkeutta nähneet. 17 Siellä
täytyy jumalattomain lakata väkivallastansa; siellä ovat ne
levossa, jotka paljon vaivaa nähneet ovat; 18 Siellä on
vangeilla rauha muiden kanssa, ja ei kuule vaatian ääntä;
19 Siellä ovat sekä pienet että suuret, ja palveliat vapaat
isännistänsä: 20 Miksi valkeus on annettu vaivaisille, ja elämä
murheellisille sydämille? 21 Niille, jotka odottavat kuolemaa,
ja ei se tule, ja kaivaisivat sitä ennen kuin aarnihautaa? 22
Niille, jotka kovin iloitsevat ja riemuitsevat, että he saisivat
haudan? 23 Ja sille miehelle, jonka tie kätketty on, ja hänen
edestänsä Jumalalta peitetty? 24 Sillä minun leipäni työnä
minä huokaan, ja minun parkuni vuodatetaan niinkuin vesi,
25 Sillä jota minä pelkäsin, se tuli minun päälleni, ja mitä
minä kartin, tapahtui minulle. 26 Enkö minä ollut onnellinen?
enkö minä ollut rauhassa? eikö minulla ollut hyvä lepo? ja
nyt senkaltainen levottomuus tulee.

4 Ja Eliphas Temanilainen vastasi ja sanoi, 2 Jos joku
sinun kanssas rupeis puhumaan: mitämaks et sinä sitä
kärsi; mutta kuka taitaa vaiti olla? 3 Katso, sinä olet monta
neuvonut, ja vahvistanut väsyneitä käsiä. 4 Sinun puhees on
ojentanut langenneita, ja vapisevaisia polvia vahvistanut.
5 Mutta että se nyt tulee sinun päälles, niin sinä väsyit, ja
että se lankesi sinun päälles, niin sinä peljästyit. 6 Tämäkö
on sinun (Jumalan) pelkos, sinun uskallukses, sinun toivos
ja sinun vakuutes? 7 Muistele nyt, kussa joku viatoin on
hukkunut? eli kussa hurskaat ovat joskus hävinneet? 8
Niinkuin minä kyllä nähnyt olen, ne jotka kyntävät vääryyden,
ja onnettomuuden kylvävät, sitä he myös niittävät. 9 He ovat
Jumalan puhalluksen kautta kadonneet, ja hänen vihansa
hengeltä hukatut. 10 Jalopeuran kiljumus, ja julma jalopeuran
ääni, ja nuorten jalopeurain hampaat ovat lovistetut. 11 Vanha
jalopeura hukkuu, ettei hänellä ole saalista; ja jalopeuran
pojat hajoitetaan. 12 Ja minun tyköni on tullut salainen
sana; ja minun korvani on saanut vähäisen siitä. 13 Kuin
minä ajattelin yönäkyjä, kuin uni lankee ihmisten päälle, 14
Niin pelko ja vavistus tuli minun päälleni, ja kaikki minun
luuni peljätettiin; 15 Ja henki meni minun sivuitseni; kaikki
minun karvani nousivat ruumiissani. 16 Silloin seisoi kuva
minun silmäini edessä, jonka kasvoja en minä tuntenut; ja
minä kuulin hiljaisen hyminän äänen: 17 Kuinka on ihminen
hurskaampi kuin Jumala? eli joku mies puhtaampi kuin se,
joka hänen tehnyt on? 18 Katso, palveliainsa seassa ei löydä
hän uskollisuutta ja enkeleissänsä löytää hän tyhmyyden:
19 Kuinka enemmin niissä jotka asuvat savihuoneissa,
niissä jotka ovat perustetut maan päälle, jotka toukkain
tavalla murentuvat? 20 Se pysyy aamusta ehtoosen asti,
niin he muserretaan; ja ennenkuin he sen havaitsevat, he
ijankaikkisesti hukkuvat. 21 Eikö heidän jälkeenjääneensä
pois oteta? he kuolevat, vaan ei viisaudessa.

5 Nimitä siis, jos joku on, joka kanssas todistaa, ja kenen
tykö pyhistä sinä itses käännät? 2 Mutta tyhmän tappaa
viha, ja taitamattoman kuolettaa kiivaus. 3 Minä näin tyhmän
juurtuneen, ja kirosin kohta hänen huonettansa. 4 Hänen
lapsensa pitää oleman kaukana terveydestä; ja pitää rikki
murrettaman portissa, kussa ei yhtään auttajaa ole. 5 Hänen
elonsa pitää isoovaisen syömän, ja orjantappuroista sen
ottaman; ja hänen kalunsa pitää ryövärien nielemän. 6 Sillä
ei vaiva käy ylös tomusta; ja onnettomuus ei kasva maasta.
7 Vaan ihminen syntyy onnettomuuteen; niinkuin kuumain
hiilten kipinät sinkoilevat ylöskäsin. 8 Kuitenkin tahdon minä
Jumalasta tutkistella: Jumalasta minä tahdon puhua, 9 Joka
voimallisia töitä tekee, joita ei tutkia taideta, ja ihmeitä,
joita ei lukea taideta; 10 Joka antaa sateen maan päälle,
ja antaa tulla veden teiden päälle; 11 Joka ylentää nöyrät
korkeuteen, ja korottaa sorrettuja autuuteen. 12 Hän tekee
kavalain aivoitukset tyhjäksi, ettei heidän kätensä mitään
toimittaa taida. 13 Hän käsittää taitavat kavaluudessansa,
ja pahain neuvo kukistetaan, 14 Että he päivällä juoksevat
pimeydessä, ja koperoitsevat puolipäivänä niinkuin yöllä.
15 Ja hän auttaa köyhää miekasta, ja heidän suustansa,
ja voimallisten kädestä. 16 Ja hän on köyhän turva, että
vääryys pitäis suunsa kiinni. 17 Katso, autuas on se ihminen,
jota Jumala kurittaa; sentähden älä hylkää Kaikkivaltiaan
kuritusta. 18 Sillä hän haavoittaa ja sitoo; hän lyö ja hänen

kätensä terveeksi tekee. 19 Kuudesta murheesta päästää
hän sinun; ja seitsemännestä ei tule mitään pahaa sinulle.
20 Kalliilla ajalla vapahtaa hän sinun kuolemasta, ja sodassa
miekasta. 21 Hän peittää sinun kielen ruoskalta; ja ei sinun
pidä pelkäämän hävitystä, koska se tulee. 22 Hävityksessä ja
nälässä sinä naurat; ja et pelkää metsän petoja. 23 Sillä sinun
liittos pitää oleman kivien kanssa kedolla, ja maan pedot
pitää sinun kanssas rauhallisesti oleman. 24 Sinä ymmärrät,
että sinun majas on rauhassa, ja sinä oleskelet asuinsiassas
ilman syntiä. 25 Ja sinä saat ymmärtää, että siemenes on
suureksi tuleva, ja vesas niinkuin ruoho maassa. 26 Ja sinä
tulet vanhalla ijällä hautaan, niinkuin elositoma ajallansa
korjataan. 27 Katso, sitä me olemme tutkineet, ja se on niin:
kuule sitä, ja tunne sinä myös se hyväkses.

6 Niin Job vastasi ja sanoi: 2 Jos minun surkeuteni
punnittaisiin, ja minun kärsimiseni yhtä haavaa laskettaisiin
vaa´an päälle, 3 Niin se olis raskaampi kuin santa
meressä; sentähden ovat minun sanani nielletyt ylös. 4 Sillä
Kaikkivaltiaan nuolet ovat minussa, joiden myrkky särpää
minun henkeni; ja Jumalan kauhistus tarkoittaa minua. 5
Huutaako metsä-aasi, kuin hänellä ruohoja on? ammuuko
härkä, kuin hänellä on ruokaa? 6 Syödäänkö mautointa
ilman suolaa? eli maistaako valkuainen munan ruskuaisen
ympäriltä? 7 Jota minun sieluni ennen kuoitti, se on nyt minun
ruokani minun kipuni tähden. 8 Jospa minun rukoukseni
tapahtuis, ja Jumala antais minulle, mitä minä toivon! 9
Että Jumala tahtois ja löis minun rikki, ja päästäis kätensä
särkemään minua; 10 Niin olis minulla vielä sitte lohdutus, ja
minä vahvistuisin sairaudessani, ellei hän säästäisi minua:
en ole mitään kuitenkaan kieltänyt pyhän puhetta. 11 Mikä
on minun väkeni, että minä voisin toivoa? ja mikä on minun
loppuni, että minun sieluni vois kärsiväinen olla? 12 Onko
minun väkeni kivinen? eli minun lihani vaskinen? 13 Ei ole
minulla missään apua; ja minun saatuni on pois ajettu minulta.
14 Joka ei osoita lähimmäisellensä laupiutta, hän hylkää
Kaikkivaltiaan pelvon. 15 Minun veljeni ovat rikkoneet minua
vastaan, niinkuin oja ja niinkuin väkevä virta ohitse menneet,
16 Jotka ovat kauhiat jäästä, ja jotka lumi peittää. 17 Kuin
helle heitä ahdistaa, pitää heidän nääntymän, ja kuin palava
on, pitää heidän katooman paikastansa. 18 Heidän polkunsa
poikkeevat pois; he raukeevat tyhjään ja hukkuvat. 19 He
katsoivat Temanin tietä, rikkaan Arabian polkuja he toivoivat.
20 Mutta heidän pitää häpiään tuleman, ratki surutoinna
ollessansa; ja heidän pitää häpeemän siihen tultuansa.
21 Sillä ette nyt mitään ole; ja että te näette surkeuden,
pelkäätte te. 22 Olenko minä sanonut: Tuokaat minulle! eli
antakaat minun edestäni lahjoja teidän tavarastanne? 23 Ja
pelastakaat minua vihollisten kädestä, ja vapahtakaat minua
tyrannein käsistä? 24 Opettakaat minua, minä olen ääneti, ja
jota en minä tiedä, niin neuvokaat minua. 25 Kuinka vahvat
ovat oikeuden puheet? kuka teissä on se, joka sitä laittaa
taitaa? 26 Te ajattelette sanoja, ainoastaan nuhdellaksenne,
ja teette sanoillanne epäileväisen mielen. 27 Te karkaatte
köyhän orvon päälle, ja kaivatte lähimmäisellenne kuoppaa.
28 Mutta että te nyt tahdotte, niin katsokaat minun päälleni,
jos minä teidän edessänne valhettelen. 29 Palatkaat nyt,
olkoon pois vääryys: Tulkaat jälleen; minun vastaukseni
pitää oikia oleman. 30 Onko minun kielessäni vääryyttä?
eikö minun suulakeni ymmärrä vaivoja?

7 Eikö ihminen aina pidä oleman sodassa maan päällä;
ja hänen päivänsä ovat niinkuin orjan päivät? 2 Niinkuin
palvelia halajaa varjoa, ja orja työnsä loppua, 3 Niin olen
minä minulleni saanut turhat kuukaudet, ja minulla on monta
murheellista yötä ollut. 4 Kuin minä levätä panin, sanoin
minä: Koskahan minä nousen? ja sitte lueskelen, koska ehtoo
tullee: minä olen ravittu kävellyksistä hamaan pimeyteen
asti. 5 Minun lihani on puetettu madoilla ja maan tomulla;
minun nahkani on ahvettunut ja hyljätyksi tullut. 6 Minun
päiväni ovat lentäneet nopiammasti pois kuin syöstävä ja
kuluneet ilman viivytystä. 7 Muista, että minun elämäni on
tuuli, ja minun silmäni ei palaja hyvää näkemään. 8 Ja ei
yksikään silmä, joka minun nyt näkee, pidä minua enempi
näkemän. Sinun silmäs katsokoon minua, sitte minä hukun.
9 Pilvi raukee ja menee pois: niin myös se, joka menee alas
hautaan, ei nouse jälleen, (Sheol h7585) 10 Eikä palaja jälleen
huoneesensa, ei myös hänen siansa häntä enää tunne.
11 Sentähden en minä estä suutani; minä puhun henkeni
ahtaudessa, ja juttelen sieluni murheessa. 12 Olenko minä
meri eli valaskala, että sinä minun niin kätket? 13 Kuin minä
ajattelin: minun vuoteeni lohduttaa minun, ja minun kehtoni
saattaa minulle levon, koska minä itselleni puhun; 14 Niin
sinä peljätät minua unilla, ja kauhistat minua näyillä, 15 Että
minun sieluni sois itsensä hirtetyksi, ja minun luuni kuolleiksi.
16 Minä kauhistun, enkä pyydä silleen elää: lakkaa minusta,
sillä minun päiväni ovat turhat. 17 Mikä on ihminen, ettäs
hänen suurena pidät, ja panet hänen sydämees? 18 Sinä
etsit häntä joka päivä, ja koettelet häntä aina. 19 Miksi et
minusta luovu, ja päästä minua, siihen asti että minä sylkeni
nielisin? 20 Minä olen syntiä tehnyt; mitä minun pitää sinulle
tekemän, o sinä ihmisten vartia? miksis minun teit sinulles
loukkaukseksi ja itselleni kuormaksi? 21 Ja miksi et minun
pahaa tekoani anna anteeksi ja ota pois minun vääryyttäni?

Sillä nyt pitää minun makaaman mullassa: ja jos minua
aamulla etsit, niin en minä enää ole.

8 Niin vastasi Bildad Suasta ja sanoi: **2** Kuinka kauvan sinä
tahdot näitä puhua? ja sinun suus puheet ovat niinkuin
väkevä tuuli? **3** Väärinkö Jumala tuomitsee, eli rikkooko
Kaikkivaltias oikeuden? **4** Jos poikas ovat syntiä tehneet
hänen edessänsä, niin hän on hyljännyt heitä heidän pahain
tekoinsa tähden. **5** Mutta jos sinä aikanansa etsit Jumalaa,
ja rukoilet Kaikkivaltiasta hartaasti, **6** Ja jos sinä olet puhdas
ja hyvä, niin hän herättää sinun, ja taas tekee rauhalliseksi
hurskautes majan. **7** Ja kussa sinulla oli ennen vähä, pitää
tästedes sinulle sangen paljon lisääntymän. **8** Sillä kysy nyt
entisiltä sukukunnilta, ja rupee kysymään heidän isiltänsä.
9 Sillä me olemme niinkuin eilen tulleet, ja emme mitään
tiedä: meidän elämämme on niinkuin varjo maan päällä.
10 Heidän pitää opettaman sinua, ja sanoman sinulle, ja
tuoman puheensa edes sydämestänsä. **11** Kasvaako kaisla,
ellei seiso loassa? eli kasvaako ruoho ilman vettä? **12**
Koska se vielä kukoistaa ennenkuin se niitetään, kuivettuu
se ennenkuin heinä korjataan. **13** Niin käy kaikkein niiden,
jotka Jumalan unhottavat, ja ulkokullattuin toivo katoo. **14**
Sillä hänen toivonsa tulee tyhjäksi, ja hänen uskalluksensa
niinkuin hämähäkin verkko. **15** Hän luottaa huoneensa
päälle, ja ei se pidä seisoman; hän turvaa siihen, ja ei se
pidä pysyväinen oleman. **16** Se viheriöitsee kyllä ennen
auringon nousemaa, ja sen heikot oksat kasvavat hänen
yrttitarhassansa. **17** Hänen juurensa seisoo paksuna lähteen
tykönä, ja huoneet kivien päällä. **18** Mutta koska hän nielee
sen paikastansa, kieltää hän sen, niinkuin ei olis nähnytkään
sitä. **19** Katso, tämä on hänen menonsa riemu; ja toiset
taas kasvavat tuhasta. **20** Sentähden katso, ei Jumala hyviä
hylkää, eikä vahvista pahain kättä, **21** Siihen asti että sinun
suus naurulla täytetään ja huules riemulla. **22** Mutta ne jotka
sinua vihaavat, pitää häpiään tuleman; ja jumalattomain
asuinsia ei pidä pysyväinen oleman.

9 Job vastasi ja sanoi: **2** Minä kyllä sen tiedän, että niin on,
ettei ihminen taida hurskas olla Jumalan edessä. **3** Jos
hän tahtois riidellä hänen kanssansa, ei hän taitais vastata
häntä yhtä tuhanteen. **4** Hän on viisas ja voimallinen: kenenkä
siitä on hyvää ollut, kuin häntä vastaan on itsensä asettanut?
5 Hän siirtää vuoret ennenkuin he sen ymmärtävät, jotka hän
vihassansa kukistaa. **6** Hän liikuttaa maan siastansa, niin
että sen patsaat vapisevat. **7** Hän puhuu auringolle, niin ei se
nouse; ja hän lukitsee tähdet. **8** Hän yksin levittää taivaat, ja
käy meren aaltoin päällä. **9** Hän tekee Otavan ja Kointähden,
Seulaiset ja ne tähdet etelään päin. **10** Hän tekee suuria
töitä, joita ei taideta tutkia, ja epälukuisia ihmeitä. **11** Katso,
hän käy minun ohitseni ennenkuin minä sen havaitsen, ja
menee pois ennenkuin minä sen ymmärrän. **12** Katso, jos
hän menee äkisti, kuka noutaa hänen jälleen? kuka sanoo
hänelle: mitäs teet? **13** Hän on Jumala, hänen vihaansa ei
yksikään aseta; hänen allensa pitää itsensä kumartaman
ylpiätkin herrat. **14** Kuinka minun pitäisi häntä vastaaman,
ja löytämän sanoja häntä vastaan? **15** Ehkä minulla vielä
oikeus olis, niin en kuitenkaan taida minä häntä vastata;
vaan täytyis oikeudessa rukoilla. **16** Ja ehkä minä vielä
häntä avuksihuutaisin, ja hän kuulis minua, niin en minä
uskoisi, että hän kuultelis minun ääntäni; **17** Sillä hän hän
runtelee minun tuulispäällä, ja enentää minun haavani ilman
syytä. **18** Ei hän anna minun henkeni virota, vaan täyttää
minun murheella. **19** Jos joku tahtoo voimaa, katso, hän on
voimallinen; jos joku tahtoo oikeutta, kuka todistaa minun
kanssani? **20** Jos minä sanoisin: minä olen oikia, niin minun
suuni kuitenkin tuomitsee minun: eli minä olen vakaa, niin
hän kuitenkin tekee minun pahaksi. **21** Ehkä minä vielä
vakaa olisin, niin en minä kuitenkaan tunne itsiäni; vaan minä
suutun elämääni. **22** Se on se ainoa minkä minä sanonut
olen, hän kadottaa hyvän ja jumalattoman. **23** Kuin hän
rupee lyömään, niin hän tappaa äkisti, ja pilkkaa viattomain
kiusausta. **24** Maa annetaan jumalattoman käsiin, hän peittää
sen tuomarien kasvot: ellei se niin ole, kuinka se myös toisin
on? **25** Minun päiväni ovat olleet nopiammat kuin juoksia: ne
ovat paenneet, ja ei mitään hyvää nähneet. **26** Ne ovat pois
menneet kuin joutuva haaksi, kuin kotka lentää rualle. **27**
Koska minä ajattelen: minä unhotan valitukseni, ja muutan
kasvoni ja virvoitan minuni: **28** Niin minä pelkään kaikkia
minun kipujani, tietäen, ettes anna minun olla viatoinna. **29**
Jos olen jumalatoin, miksi minä nyt itsiäni hukkaan vaivaan?
30 Vaikka minä pesisin itseni lumivedessä ja puhdistaisin
käteni saippualla, **31** Niin sinä kuitenkin pistäisit minun
lokaan; ja minun vaatteeni olisivat minulle kauhistukseksi. **32**
Sillä ei hän ole minun vertaiseni, jota minä vastata taidan,
että me ynnä tulisimme oikeuden eteen. **33** Ei ole joka meitä
eroittaa, joka laskis kätensä meidän kahden välillemme.
34 Hän ottakoon vitsansa pois minusta, ja älköön hänen
hirmuisuutensa peljättäkö minua; **35** Että minä puhuisin ja en
pelkäisi häntä; sillä en minä mitään kanssani tiedä.

10 Minun sieluni suuttuu elämästä; minun valitukseni
minusta annan minä olla ja puhun sieluni murheessa.
2 Sanon Jumalalle: älä minua tuomitse: anna minun tietää,
minkätähden sinä riitelet minun kanssani. **3** Onko sinulla ilo
siitä, ettäs väkivaltaa teet, ja hylkäät minun, joka käsialas

olen, ja annat jumalattomain aivoitukset kunniaan tulla? 4
Onko sinulla lihalliset silmät? eli katsotkos niinkuin ihminen
katsoo? 5 Onko sinun päiväs niinkuin ihmisen päivät?
eli vuotes niinkuin ihmisen vuodet? 6 Ettäs kysyt minun
vääryyttäni, ja tutkit pahaa tekoani, 7 Vaikka tiedät, etten
minä ole jumalatoin; ehkei yhtään ole, joka taitaa sinun
kädestäs vapauttaa. 8 Sinun kätes ovat minun valmistaneet
ja tehneet minun kaikki ympäri, ja sinä tahdot hukuttaa
minun? 9 Muista siis, että olet minun tehnyt niinkuin saven,
ja annat minun tulla maaksi jälleen. 10 Etkös minua ole
lypsänyt kuin rieskaa, ja antanut minun juosta niinkuin
juustoa? 11 Sinä olet minun puettanut nahalla ja lihalla: luilla
ja suonilla olet sinä minun peittänyt. 12 Elämän ja hyvän
työn olet sinä minulle osoittanut, ja sinun katsomises minun
henkeni kätkee. 13 Ja vaikka sinä nämät salaat sydämessäs,
niin minä tiedän sen kuitenkin, ettäs sen muistat, 14 Jos
minä pahaa teen, niin sinä kohta havaitset, ja et jätä minun
pahaa tekoani rankaisemata. 15 Jos minä olen jumalatoin,
voi minua! jos minä olen hurskas, niin en minä kuitenkaan
uskalla nostaa ylös päätäni. Minä olen täynnä ylönkatsetta,
katsos minun viheliäisyyttäni. 16 Noustessa sinä ajat minua
takaa niinkuin jalopeura, ja taas ihmeellisesti minun kanssani
menettelet. 17 Sinä uudistat todistukses minua vastaan, ja
vihastut kovin minun päälleni. Minua vaivaa yksi toisensa
jälkeen niinkuin sota. 18 Miksis minun annoit lähteä äitini
kohdusta? jospa minä olisin kuollut, ettei yksikään silmä
olisi minua nähnyt! 19 Niin minä olisin kuin en olisikaan
ollut, kannettu äitini kohdusta hautaan. 20 Eikö minun ikäni
lyhyt ole? Lakkaa ja päästä minua, ja luovu minusta, että
minä vähänkin virvoitusta saisin, 21 Ennenkuin minä menen,
enkä palaja, pimeyden ja kuolon varjon maalle, 22 Joka
on pimeyden maa ja synkiä kuolon varjo, jossa ei yhtään
järjestystä ole, joka paisteessansa on niinkuin synkeys.

11 Niin vastasi Zophar Naemasta ja sanoi: 2 Kuin joku
on kauvan puhunut, eikö häntä pitäis vastattaman?
eli pitääkö suupaltilla oikeus oleman? 3 Pitääkö sinun
jaarituksiis ihmisten vaikeneman, että sinä pilkkaat, eikä
yksikään sinua häpäisisi? 4 Sinä sanot: minun opetukseni
on selkiä, ja minä olen puhdas sinun silmäis edessä. 5
Jospa Jumala puhuis ja avais huulensa sinua vastaan, 6
Ja ilmoittais sinulle salaisen tiedon! sillä hänellä olis vielä
enempi tekemistä, ettäs tietäisit, ettei hän muistele kaikkia
sinun pahoja töitäs. 7 Luuletkos tutkistellessas Jumalan
löytäväs? ja Kaikkivaltiaan täydellisesti löytäväs. 8 Hän on
korkiampi kuin taivas, mitäs tahdot tehdä? syvempi kuin
helvetti, kuinkas taidat tuta? **(Sheol h7585)** 9 Pitempi kuin
maa, ja laviampi kuin meri. 10 Jos hän sen ylösalaisin
kääntäis, eli kätkis, eli heittäis kokoon; kuka hänen estäis?
11 Sillä hän tuntee turhatkin ihmiset, ja näkee vääryydet; ja
ei hänen pitäis ymmärtämän? 12 Turha ihminen ylpeilee,
ja syntynyt ihminen on niinkuin metsä-aasin varsa. 13 Jos
olisit valmistanut sydämes, ja nostanut kätes hänen tykönsä;
14 Jos vääryys on sinun kädessäs, niin heitä se kauvas,
ettei yhtään vääryyttä asuisi majassas: 15 Niin sinä ylennät
kasvos ilman laitosta, ja olet vahva ja ei pelkääväinen. 16
Niin sinä myös unhotat vaivan; ja niinkuin ohitse juossut vesi,
tulee se mielees. 17 Ja sinun elämäs aika pitää käymän
ylös niinkuin puolipäivä, ja pimeys niinkuin kirkas aamu. 18
Ole hyvässä turvassa, vielä nyt toivo on; sillä vaikkas nyt
olet häpiässä, niin sinä kuitenkin olet rauhassa lepäävä. 19
Sinä olet makaava, ja ei kenkään sinua peljätä: monen pitää
sinua kunnioittaman. 20 Mutta jumalattomain silmät pitää
nääntymän, ja ei voi päästää; sillä heidän toivonsa pitää
puuttuman heidän sieluiltansa.

12 Niin vastasi Job ja sanoi: 2 Te olette miehet; taito
kuolee teidän kanssanne. 3 Minulla on niin sydän kuin
teilläkin, enkä ole alemmaisempi teitä: kuka se on, joka ei
näitä tiedä? 4 Joka lähimmäiseltänsä pilkataan, niinkuin
minä, hän rukoilee Jumalaa, ja hän kuulee häntä: hurskas ja
vakaa pilkataan. 5 Hän on ylönkatsottu kynttiläinen ylpeiden
ajatuksissa, valmistettu, että he siihen loukkaavat jalkansa,
6 Ryövärein majoissa on kyllä, ja he härsyttelevät rohkiasti
Jumalaa, ehkä Jumala on sen antanut heidän käteensä. 7
Kysy siis eläimiltä, ja he opettavat sinua, ja taivaan linnuilta,
ja he sanovat sinulle. 8 Taikka puhu maan kanssa, ja hän
opettaa sinua; ja kalat meressä ilmoittavat sinulle. 9 Kuka
se on, joka ei kaikkia näitä tiedä, että Herran käsi on ne
tehnyt? 10 Että hänen kädessänsä on kaikkein elävien sielu,
ja kunkin lihan henki? 11 Eikö korva koettele puhetta, ja
suu maista ruokaa? 12 Vanhoilla on taito, ja pitkä-ijällisillä
ymmärrys. 13 Hänen tykönänsä on taito ja voima; hänen on
neuvo ja ymmärrys. 14 Katso, koska hän kukistaa, niin ei
auta rakentamaan: koska hän jonkun salpaa, niin ei kenkään
taida avata. 15 Katso, koska hän pidättää veden, niin kaikki
kuivettuu, ja koska hän laskee, niin se kääntää maan. 16 Hän
on vahva Ja pysyväinen: hänen on se joka eksyy, ja se joka
eksyttää. 17 Hän johdattaa kavalat niinkuin saaliin, ja saattaa
tuomarit tyhmäksi. 18 Hän päästää kuningasten siteet, ja
vyöttää heidän kupeensa. 19 Papit vie hän niinkuin saaliin,
ja väkevät kukistaa. 20 Hän vääntää pois totisten huulet,
vanhain toimen ottaa hän pois. 21 Hän kaataa ylönkatseen
päämiesten päälle, ja voimallisten väkevyyden hajoittaa.

22 Hän ilmoittaa pimiät perustukset, ja kuoleman varjon
saattaa hän valkeuteen. 23 Hän saattaa kansat suureksi,
ja taas hukuttaa heidät; hän levittää kansan, ja taas vie
pois heidät. 24 Hän ottaa pois maan kansan ruhtinasten
sydämet, ja eksyttää heitä korvessa, jossa ei tietä ole. 25
Ja he koperoitsevat pimeydessä ilman valkeutta; ja hän
eksyttää heitä kuin juopuneita.

13 Katso, kaikkia näitä ovat silmäni nähneet, ja korvani
kuulleet, ja on ne ymmärtänyt. 2 Jota te tiedätte, sitä
minäkin tiedän, enkä ole halvempi teitä. 3 Minä puhun siis
Kaikkivaltiaan tykö, ja mielin kamppailla Jumalan kanssa.
4 Sillä te olette valheen saarnaajat, ja kaikki kelvottomat
lääkärit. 5 Jospa te voisitte juuri ääneti olla, niin te olisitte
taitavat. 6 Kuulkaat siis minun kamppaustani, ja ottakaat vaari
asiasta, kuin minä puhun. 7 Tahdotteko te Jumalan puolesta
vastata vääryydellä? ja hänen puolestansa puhua petosta? 8
Tahdotteko te katsoa hänen mieltänsä? Tahdotteko te riidellä
Jumalan puolesta? 9 Pitääkö se teille menestymän, koska
hän teitä etsii? luuletteko te hänen pettävänne, niinkuin
joku pettää ihmisen? 10 Hän kovin nuhtelee teitä, jos
te salaisesti mieliä katsotte. 11 Eikö hänen korkeutensa
teitä peljätä? ja hänen pelkonsa lankee teidän päällenne?
12 Teidän muistonne vedetään tuhan verraksi, ja teidän
selkänne pitää oleman niinkuin saviroukkio. 13 Olkaat ääneti
minun edessäni, minä puhun, tapahtukoon minulle mitä
hyvänsä. 14 Miksi minun pitää pureman lihaani hampaillani,
ja asettaman sieluni minun käsiini? 15 Katso, vaikka hän
minun tappais, enkö minä vielä sittenkin toivoisi? kuitenkin
minä nuhtelen teitäni hänen edessänsä. 16 Hän on kuitenkin
minun autuuteni; sillä ei yksikään ulkokullattu tule hänen
eteensä. 17 Kuulkaat juuri visusti minun puhettani, ja minun
selitystäni teidän korvainne edessä. 18 Katso, jo minä olen
tuomion sanonut: Minä tiedän, että minä olen hurskas. 19
Kuka tahtoo käydä oikeudelle minun kanssani? Mutta minun
täytyy nyt ääneti olla, ja loppua. 20 Ainoastaan älä tee
minulle kahta, niin en minä kätke itsiäni sinun edestäs. 21
Anna kätes olla kaukana minusta, ja sinun kauhistukses
älköön minua peljättäkö. 22 Kutsu minua, ja minä vastaan:
eli minä puhun, ja vastaa sinä minua. 23 Kuinka usiat ovat
minun vääryyteni ja pahat tekoni? anna minun saada tietää
minun syntini ja rikokseni. 24 Miksi sinä peität kasvos, ja
pidät minua vihollisena? 25 Tahdotkos niin kova olla lentävää
lehteä vastaan, ja vainota kuivaa oljen kortta? 26 Sillä sinä
kirjoitat minulle murhetta, ja annat minun periä nuoruuteni
syntejä. 27 Sinä olet pannut minun jalkani jalkapuuhun, ja
otat kaikista minun poluistani vaarin, ja katsot kaikkia minun
askeleitani; 28 Joka kuitenkin hukun niinkuin mädännyt raato,
ja niinkuin koilta syöty vaate.

14 Ihminen, vaimosta syntynyt, elää vähän aikaa, ja on
täynnä levottomuutta, 2 Kasvaa niinkuin kukkanen, ja
kaatuu; pakenee niinkuin varjo, ja ei pysy. 3 Ja senkaltaisen
päälle sinä avaat silmäs, ja vedät minun kanssasi oikeuden
eteen. 4 Kuka löytää puhtaan niiden seassa, kussa
ei puhdasta ole? 5 Hänellä on määrätty aika, hänen
kuukauttensa luku on sinun tykönäs: sinä olet määrän
asettanut hänen eteensä, jota ei hän taida käydä ylitse.
6 Luovu hänestä, että hän sais levätä, niinkauvan kuin
hänen aikansa tulee, jota hän odottaa niinkuin palkollinen. 7
Puulla on toivo, ehkä se hakattaisiin, että se uudistetaan, ja
sen vesat kasvavat jälleen: 8 Ehkä sen juuret vanhenevat
maassa, ja kanto mätänee mullassa, 9 Kuitenkin se versoo
jälleen veden märkyydestä, ja kasvaa niinkuin se istutettu
olis. 10 Mutta kussa ihminen on, koska hän kuollut, hukkunut
ja pois on? 11 Niinkuin vesi juoksee ulos merestä, ja oja
kureentuu ja kuivettuu, 12 Niin on ihminen, kuin hän kuollut
on, ei hän nouse: niinkauvan kuin taivas pysyy, ei he virkoo
eikä herää unestansa. 13 O jospa sinä minun hautaan
kätkisit ja peittäisit minun, niinkauvan kuin vihas menis pois,
ja asettaisit minulle määrän muistaakses minua. (Sheol h7585)
14 Luuletkos kuolleen ihmisen tulevan eläväksi jälleen? Minä
odotan joka päivä niinkauvan kuin minä sodin, siihenasti
että minun muutteeni tulee, 15 Että sinä kutsuisit minua,
ja minä vastaisin sinua, ja ettes hylkäisi käsialaas; 16 Sillä
sinä olet jo lukenut kaikki minun askeleeni: etkös ota vaaria
minun synneistäni? 17 Minun rikokseni olet sinä lukinnut
lyhteesen, ja pannut kokoon minun vääryyteni. 18 Jos tosin
vuori kaatuu ja katoo, ja vaha siirtyy sialtansa, 19 Vesi
kuluttaa kivet, ja virta vie maan pois, ja mitä sen päällä itse
kasvaa: niin sinä myös ihmisen toivon kadotat. 20 Sinä olet
häntä voimallisempi ijankaikkisesti, ja hänen täytyy mennä
pois. Sinä muutat hänen kasvonsa, ja annat hänen mennä.
21 Ovatko hänen lapsensa kunnniassa, sitä ei hän tiedä,
taikka ovatko he ylönkatseessa, sitä ei hän ymmärrä. 22
Kuitenkin niinkauvan kuin hän kantaa lihaa, täytyy hänen olla
vaivassa, ja niinkauvan kuin hänen sielunsa on hänessä,
täytyy hänen murhetta kärsiä.

15 Niin vastasi Eliphas Temanilainen ja sanoi: 2 Pitääkö
taitavan niin tuuleen puhuman, ja täyttämän vatsansa
tuulella? 3 Sinä nuhtelet kelvottomilla sanoilla ja puheilla,
joista ei ole hyödytystä. 4 Sinä olet hyljännyt pelvon, ja
puhut ylönkatseella Jumalan edessä. 5 Sillä sinun pahuutes
opettaa niin sinun suus; ja sinä olet valinnut viekasten

kielen. 6 Sinun suus pitää tuomitseman sinun, ja en minä:
sinun huules pitää todistaman sinua vastaan: 7 Oletkos
ensimäinen ihminen, joka syntynyt on? eli ennen (kaikkia)
vuoria luotu? 8 Oletko sinä kuullut Jumalan salaisen neuvon?
ja onko taito halvempi sinua? 9 Mitä sinä tiedät, jota emme
tiedä; mitäs ymmärrät, joka ei ole meidän tykönämme?
10 Harmaapäät ja vanhat ovat meidän tykönämme, jotka
ennen ovat eläneet kuin sinun isäs. 11 Pitäiskö Jumalan
lohdutukset oleman halvat sinulle? Eli onko jotakin salaista
tykönäs? 12 Mitä sinun sydämes aikoi? ja mitäs vilkutat
silmiäs? 13 Kuinka sinä asetat mieles Jumalaa vastaan?
että sinä senkaltaiset sanat suustas päästät. 14 Mikä on
ihminen, että hän olis puhdas? ja että hän olis hurskas, joka
vaimosta syntynyt on? 15 Katso, hänen pyhäinsä seassa
ei ole yhtään nuhteetointa; ja taivaat ei ole puhtaat hänen
edessänsä. 16 Kuinka paljon enemmin ihminen on kauhia ja
ilkiä, joka juo vääryyttä niinkuin vettä? 17 Minä osoitan sinulle
sen, kuule minua: minä luettelen sinulle, mitä minä nähnyt
olen: 18 Mitä taitavat sanoneet ovat, jota ei yksikään heidän
isistänsä ole salannut. 19 Joille ainoille maa annettu on, niin
ettei yksikään outo saanut käydä heidän keskellänsä. 20
Jumalatoin vapisee kaiken elinaikansa, ja tyrannin vuosiluku
on peitetty. 21 Pelvon ääni on hänen korvissansa, että
rauhassakin pitää hävittäjä tuleman hänen päällensä. 22 Ei
hän usko palajavansa pimeydestä, ja varoo aina miekkaa.
23 Kuin hän lähtee sinne ja tänne elatuksensa jälkeen, niin
hän luulee aina pimeyden päivän käsissänsä olevan. 24
Ahdistus ja hätä peljättävät häntä, ja yllyttävät hänen, niinkuin
kuningas valmis sotaan. 25 Sillä hän on ojentanut kätensä
Jumalaa vastaan, ja vahvistanut itsensä Kaikkivaltiasta
vastaan. 26 Hän juoksee päätäpäin häntä vastaan, ja seisoo
ynseästi häntä vastaan. 27 Hän on peittänyt kasvonsa
lihavuudellansa, ja lihoittanut ja paisuttanut itsensä. 28
Mutta hänen pitää asuman hävitetyssä kaupungissa ja
asumattomissa huoneissa, jotka roukkioksi riutumallansa
ovat. 29 Ei hänen pidä rikastuman, eikä hänen tavaransa
pysymän, eikä hänen onnensa pidä leviämän maassa. 30 Ei
hänen pidä pääsemän pimeydestä: tulen liekki kuivaa hänen
oksansa, ja hänen suunsa hengellä katoo. 31 Ei hän taida
uskaltaa turhuuteen, että hän on petetty; sillä turhuus on
hänen palkkansa. 32 Hän loppuu ennen aikaansa, ja hänen
oksansa ei pidä vihoittaman. 33 Hän poimitaan niinkuin
kypsymätöin marja viinapuusta, ja niinkuin öljypuu varistaa
kukoistuksensa. 34 Sillä ulkokullattuin kokous pitää oleman
yksinäinen, ja tulen pitää polttaman lahjain ottajan huoneen,
35 Hän siittää onnettomuuden, ja synnyttää vaivaisuuden; ja
heidän vatsansa valmistaa petoksen.

16 Sitte vastasi Job ja sanoi: 2 Minä olen usein senkaltaista
kuullut: te olette kaikki häijyt lohduttajat. 3 Koska siis
nämät tyhjät puheet loppuvat? eli mikä sinun niin rohkaisee
puhumaan? 4 Minä taitaisin myös puhua niinkuin tekin.
Minä soisin teidän sielunne olevan minun sieluni siassa,
niin minä löytäisin myös sanoja teitä vastaan, ja taitaisin
vääntää päätäni teitä vastaan. 5 Minä tahtoisin vahvistaa
teitä suullani, ja lohduttaa huulillani. 6 Mutta ehkä minä
puhuisin, niin ei kuitenkaan minun vaivani lakkaa: jos minä
vaikenen, niin ei se kuitenkaan mene minusta pois. 7
Mutta nyt hän saattaa minulle vaivaisuuden: sinä hävität
koko minun seurani. 8 Sinä olet tehnyt minun ryppyiseksi,
että olis todistus minua vastaan: minun laihuuteni nousee
minua vastaan, ja sanoo minua vastaan. 9 Hänen vihansa
repäisee minun, ja joka minua vihaa, kiristelee hampaitansa
minun päälleni; ja minun viholliseni silmät kiiluvat minun
päälleni. 10 He ammottivat suunsa minua vastaan, ja ovat
minua häpiällisesti poskelle piesseet: he ovat sammuttaneet
vihansa minun päälleni. 11 Jumala on minun hyljännyt
väärille, ja antanut minun tulla jumalattomain käsiin. 12
Minä olin rauhassa, vaan hän on minun murentanut, hän on
tarttunut minun kaulaani, ja särkenyt minun, ja pannut minun
hänellensä maaliksi. 13 Hänen ampujansa ovat piirittäneet
minun: hän on reväissyt minun munaskuuni, eikä säästänyt:
hän on vuodattanut minun sappeni maan päälle: 14 Hän
on haavoittanut minun yhdellä haavalla toisen perään: Hän
karkasi minun päälleni niinkuin joku väkevä. 15 Minä ompelin
säkin minun nahkani päälle, ja laskin sarveni multaan. 16
Minun kasvoni ovat soaistut itkusta, ja silmälautani päällä on
kuoleman varjo. 17 Ehkei kuitenkaan minun kädessäni ole
vääryys, ja minun rukoukseni on puhdas. 18 Maa, älä peitä
minun vertani, ja älkään olko minun huudolleni siaa. 19 Ja
katso, minun todistajani on taivaassa, ja joka minun tuntee,
on korkeudessa. 20 Minun ystäväni ovat minun pilkkaajani;
mutta minun silmäni vuodattavat kyyneliä Jumalan tykö,
21 Joka ihmisen puolesta vastaa Jumalan tykönä, niinkuin
ihmisen lapsi lähimmäisensä puolesta. 22 Mutta määrätyt
vuodet ovat tulleet, ja minä menen sitä tietä pois, jota en
minä jälleen palaja.

17 Minun henkeni on heikko, minun päiväni ovat lyhetyt,
ja hauta on käsissä. 2 En minä ketäkään pettänyt,
ja kuitenkin minun silmäni täytyy olla murheessa. 3 Nyt
siis taivuta sinus, ja ole itse minun takaukseni! kukas muu
olis, joka minua takais? 4 Ymmärryksen olet sinä heidän
sydämistänsä kätkenyt, sentähden et sinä korota heitä. 5
Hän kerskaa ystävillensä saaliistansa, mutta hänen lastensa

silmät pitää vaipuman. 6 Hän on minun pannut sananlaskuksi
kansain sekaan, ja ääniksi heidän keskellensä. 7 Minun
silmäni ovat pimenneet minun suruni tähden, ja kaikki minun
jäseneni ovat niinkuin varjo. 8 Tästä hurskaat hämmästyvät,
ja viattomat asettavat heitänsä ulkokullatuita vastaan. 9
Hurskas pysyy tiellänsä: ja jolla on puhtaat kädet, se pysyy
vahvana. 10 Kääntäkäät siis teitänne kaikki ja tulkaat nyt: en
minä kuitenkaan löydä yhtään taitavaa teidän seassanne.
11 Minun päiväni ovat kuluneet: minun aivoitukseni ovat
hajoitetut, jotka minun sydämessäni olivat, 12 Ja ovat yöstä
päivän, ja valkeuden pimeydestä tehneet. 13 Ja ehkä minä
kauvan odottaisin, niin on kuitenkin hauta minun huoneeni,
ja minä olen vuoteeni pimeydessä tehnyt. **(Sheol h7585)** 14
Mätänemisen minä kutsuin isäkseni, ja madot äidikseni ja
sisarekseni. 15 Kussa on nyt minun odottamiseni? ja kuka
ottaa minun toivostani vaarin? 16 Hautaan se menee, ja
makaa minun kanssani mullassa. **(Sheol h7585)**

18 Niin vastasi Bildad Suasta ja sanoi: 2 Koska te lakkaatte
puhumasta? ymmärtäkäät ensin, ja puhukaamme
sitte. 3 Miksi me pidetään niinkuin juhdat, ja olemme niin
saastaiset teidän silmäinne edestä? 4 Tahdotkos revetä
kiukussas? luuletkos, että maa sinun tähtes hyljätään ja
kallio siirretään siastansa? 5 Jumalattoman valkeus pitää
myös sammutettaman, ja hänen valkiansa kipinä ei pidä
paistaman. 6 Hänen majassansa pitää valkeus tuleman
pimeydeksi, ja hänen kynttilänsä pitää siinä sammutettaman.
7 Hänen voimansa askeleet pitää ahdistettaman; ja hänen
neuvonsa pitää hänen maahan sysäämän. 8 Sillä hän on
viety jalkoinensa paulaan, ja vaeltaa verkossa. 9 Paula
pitää pitämän hänen kantapäänsä, ja ryövärit pitää hänen
käsittämän. 10 Hänen paulansa on viritetty maan päälle,
ja hänen satimensa hänen polullensa. 11 Kaikin tahoin
pitää kauhistukset häntä peljättämän, ja hänen jalkansa
eksyttämän. 12 Nälkä pitää oleman hänen tavaransa, ja
onnettomuus pitää oleman valmistettu hänen kylkeensä.
13 Hänen nahkansa vahvuus pitää kulutettaman, ja hänen
väkevyytensä pitää kuoleman esikoisen syömän. 14 Hänen
toivonsa pitää revittämän ylös juurinensa hänen majastansa,
ja hän pitää ajettaman pelkoin kuninkaan tykö. 15 Se on
asuva hänen majassansa hänen puutteensa tähden: hänen
majansa päälle pitää tulikiveä viskottaman. 16 Alhaalta
pitää hänen juurensa kuivettuman, ja ylhäältä hänen elonsa
niitettämän. 17 Hänen muistonsa pitää hukkuman maan
päältä, ja ei pidä ensinkään hänellä nimeä oleman kadulla.
18 Hän pitää ajettaman valkeudesta pimeyteen, ja pitää
maalta heitettämän pois. 19 Ei hänellä pidä yhtään lasta
oleman, eikä lasten lasta hänen kanssansa; ja ei pidä yhtään
hänen asuinsioihinsa jäämän. 20 Ne jotka hänen perässänsä
tulevat, pitää hämmästymän hänen päivästänsä, ja ne jotka
hänen edellänsä ovat olleet, pitää peljästymän. 21 Tämä on
jumalattoman maja, ja tämä on sen sia, joka ei Jumalasta
mitään tiedä.

19 Mutta Job vastasi ja sanoi: 2 Kuinka kauvan te
vaivaatte minun sieluani? ja runtelette minua sanoilla?
3 Te olette nyt kymmenen kertaa pilkanneet minua; ja ette
häpee minua niin vaivata. 4 Jos minä erehdyn, niin minä
itselleni erehdyn. 5 Mutta te tosin nousette minua vastaan, ja
soimaatte minun pilkkaani. 6 Niin tietäkäät nyt, että Jumala
hukuttaa minun, ja on piirittänyt minun verkkoihinsa. 7
Katso, ehkä minä vielä väkivallan tähden huutaisin, niin ei
kuitenkaan kuulla minua: jos minä parkuisin, niin ei tässä ole
oikeutta. 8 Hän on aidannat minun tieni, etten minä taida
sitä käydä, ja pannut pimeyden minun poluilleni. 9 Hän on
riisunut minun kunniani minulta, ja ottanut pois kruunun
minun päästäni. 10 Hän on maahan kukistanut minun joka
kulmalta, ja laskenut minun menemään; ja on reväissyt
ylös minun toivoni niinkuin puun. 11 Hän on hirmuisesti
vihastunut minun päälleni, ja pitää minun vihamiehenänsä.
12 Hänen sotajoukkonsa ovat kokoontuneet, ja asettaneet
tiensä minua kohden, ja piirittäneet minun majani. 13 Hän on
eroittanut minun veljeni kauvas minusta, ja minun tuttavani
ovat minulle muukalaisiksi tulleet. 14 Minun lähimmäiseni
piiloivat minua, ja minun ystäväni ovat unhottaneet minun.
15 Minun huonekuntalaiseni ja piikani pitävät minua vieraana,
minä olen tuntemattomaksi tullut heidän silmäinsä edessä.
16 Minä huusin palveliaani, ja ei hän vastannut minua: minun
täytyy rukoilla häntä omalla suullani. 17 Minun emäntäni
vieroi minun henkeäni, ja minun täytyy palvella omia lapsiani.
18 Ja nuoretkin lapset minun katsovat ylön: jos minä nousen,
niin he puhuvat minua vastaan. 19 Kaikki uskolliset ystäväni
kauhistuvat minua; ja joita minä rakastin, ovat kääntäneet
itsensä minua vastaan. 20 Minun luuni tarttuivat minun
nahkaani ja lihaani, ja en minä taida nahallani peittää
hampaitani. 21 Armahtakaat minun päälleni, armahtakaat
minun päälleni, te minun ystäväni! sillä Jumalan käsi on
minuun sattunut! 22 Miksi te vainootte minua niinkuin
Jumalakin, ja ette taida minun lihastani ravittaa? 23 Jospa
minun puheeni kirjoitettaisiin! jospa ne kirjaan pantaisiin, ja
painettaisiin! 24 Raudalla kaivettaisiin lyijy ijankaikkiseksi
muistoksi kiveen. 25 Sillä minä tiedän minun Lunastajani
elävän: ja hän on tästälähin maan päällä seisova. 26 Ja
vaikka vihdoin minun nahkani ja tämä (ruumis) lakastuu,

saan minä kuitenkin minun lihassani nähdä Jumalan. 27
Hänen minä olen minulleni näkevä, ja minun silmäni katsovat
häntä, ja ei kenkään outo. Minun munaskuuni ovat kuluneet
minun helmassani. 28 Tosin teidän pitäis sanoman: Miksi me
vainoamme häntä? sillä tämän puheen perustus löytyy minun
tykönäni. 29 Peljätkäät siis miekkaa, sillä viha on pahain
töiden kostomiekka, että te tietäisitte kurituksen tulevan.

20 Silloin Zophar Naemasta vastasi ja sanoi: 2 Minun
ajatakseni vaativat siis minua vastaamaan, ja en minä
taida itsiäni pidättää. 3 Minä tahdon kuulla, jos joku minua
nuhtelee ja laittaa; sillä minun ymmärrykseni benki vastaa
minun puolestani. 4 Etkös tiedä sen aina niin käyneen
siitä ajasta kuin ibminen on pantu maan päälle, 5 Että
jumalattomien kerskaus ei ulotu kauvas; ulkokullattuin ilo
on silmänräpäykseksi. 6 Jos hänen korkeutensa ulottuis
taivaasen, ja hänen päänsä sattuis pilviin; 7 Niin pitää
hänen viimein katooman niinkuin loka, niin että ne jotka
hänen ovat näneet, sanovat: kussa hän on? 8 Niinkuin uni
katoo, niin ei pidä häntä löydettämän, ja niinkuin yönäkö
pitää hänen raukeaman. 9 Se silmä, joka hänen nähnyt on,
ei pidä häntä enää näkemän, ja hänen paikkansa ei pidä
häntä enää näkemän. 10 Hänen lapsensa pitää kerjääjiä
palveleman, ja hänen kätensä pitää jälleen hänelle antaman,
mitä hän ryövännyt on. 11 Hänen luunsa pitää maksaman
hänen salaiset syntinsä, ja pitää makaaman maassa hänen
kanssansa. 12 Ehkä vielä pahuus maistais makiasti hänen
suussansa, kuitenkin pitää hänen sen kätkemän kielensä
päälle. 13 Hän säästää, ja ei hylkää sitä, vaan pitää sen
suussansa. 14 Hänen ruokansa pitää muuttuman hänen
vatsassansa, kärmeen sapeksi hänen sisälmyksissänsä.
15 Sen tavaran jonka hän niellyt on, pitää hänen ylös
oksentaman; ja Jumala ajaa ne ulos hänen vatsastansa. 16
Hänen pitää imemän kärmeen myrkkyä, ja kyykärmeen kieli
on hänen tappava. 17 Ei hänen pidä näkemän ojia ja virtoja,
joista hunaja ja voi vuotavat. 18 Hän tekee työtä, ja ei saa
nautita, ja hänen kalunsa pitää toisen saaman, niin ettei
hänellä pidä niistä iloa oleman. 19 Sillä hän on polkenut ja
hyljännyt köyhän, hän on repinyt itsellensä huoneita, joita ei
hän ole rakentanut. 20 Sillä hänen vatsansa ei ole taitanut
täyteen tulla, ja hänen kalliit kalunsa ei taida häntä pelastaa.
21 Hänen ruastansa ei pidä mitään jäämän; sentähden ei
pidä hänen hyvät päivänsä pysyväiset oleman. 22 Ehkä
hänellä olis yltäkyllä, niin pitää hänellä kuitenkin ahdistus
oleman: kaikki käden vaiva pitää hänen päällensä tuleman.
23 Hänen vatsansa pitää vihdoin täyteen tuleman, ja hänen
pitää lähettämän vihansa hirmuisuuden hänen päällensä:
hän antaa sataa sotansa hänen päällensä. 24 Hänen pitää
pakeneman rautaisia sota-aseita, ja vaskijoutsen pitää
hänen lävitsensä käymän. 25 Avoin miekka pitää käymän
hänen lävitsensä, ja miekan välkkynä, joka hänelle pitää
karvas oleman, pitää pelvolla hänen päällensä tuleman.
26 Koko pimeys on hänelle kätketty tavaraksi; tuli pitää
hänen kuluttaman, joka ei puhallettu ole, ja sille, joka jää
hänen majaansa, pitää pahoin käymän. 27 Taivaan pitää
ilmoittaman hänen pahuutensa, ja maan pitää asettaman
itsensä häntä vastaan. 28 Hänen huoneensa hedelmä pitää
vietämän pois, ja hajoitettaman hänen vihansa päivänä. 29
Tämä on jumalattoman ihmisen osa Jumalalta, ja hänen
puheensa perintö Jumalalta.

21 Job vastasi ja sanoi: 2 Kuulkaat visusti minun puhettani,
ja antakaat neuvoa teitänne. 3 Kärsikäät minua, että
minä myös puhuisin: ja kuin minä puhunut olen, pilkkaa sitte.
4 Puhunko minä ihmisen kanssa? miksi ei minun henkeni
pitäisi tästä murehtiman? 5 Katsokaat minun päälleni, ja
hämmästykäät, ja pankaat kätenne suun eteen. 6 Koska
minä sitä ajattelen, niin minä peljästyn, ja vavistus tulee
minun lihani päälle. 7 Miksi jumalattomat elävät, tulevat
vanhaksi ja lisääntyvät tavarassa? 8 Heidän siemenensä on
pysyväinen heidän ympärillänsä, ja heidän sikiänsä ovat
läsnä heitä. 9 Heidän huoneensa ovat vapaat pelvosta,
ja Jumalan vitsa ei ole heidän päällänsä. 10 Heidän
sonninsa päästetään, ja ei käy väärin, heidän lehmänsä
poikivat, ja ei ole hedelmättömät. 11 Heidän nuoret lapsensa
käyvät ulos niinkuin lauma, ja heidän lapsensa hyppäävät.
12 He riemuitsevat trumpuilla ja kanteleilla, ja iloitsevat
huiluilla. 13 He vanhenevat hyvissä päivissä, ja menevät
silmänräpäyksessä helvettiin. (Sheol h7585) 14 Jotka sanovat
Jumalalle: mene pois meidän tyköämme; sillä emme tahdo
tietää sinun tietäs. 15 Kuka on Kaikkivaltias, että meidän
pitää häntä palveleman? eli mitä meidän siitä hyvää on, että
me häntä rukoilemme? 16 Mutta katso, heidän tavaransa
ei ole heidän kädessänsä: jumalattomain neuvo pitää
kaukana minusta oleman. 17 Kuinka jumalattoman kynttilä
sammuu, ja heidän kadotuksensa tulee heidän päällensä?
Hänen pitää jakaman surkeutta vihassansa. 18 Heidän pitää
oleman niinkuin korsi tuulessa, ja niinkuin akanat, jotka
tuulispää vie salaisesti pois. 19 Jumala säästää hänen
onnettomuutensa hänen lapsillensa; koska hän maksaa
hänelle, silloin hänen pitää tietämän. 20 Hänen silmänsä pitää
näkemän hänen kadotuksensa, ja Kaikkivaltiaan vihasta pitää
hänen juoman. 21 Sillä mitä hän tottelee hänen huonettansa
hänen jälkeensä? Ja hänen kuukauttensa luku tuskin tulee

puolillensa. 22 Kuka tahtoo opettaa Jumalaa, joka korkiatkin
tuomitsee? 23 Tämä kuolee vauraana ja terveenä, rikkaana
ja onnellisena. 24 Hänen piimäastiansa ovat täynnä rieskaa,
ja hänen luunsa ovat täynnä ydintä. 25 Mutta toinen kuolee
murheellisella mielellä, ja ei koskaan syönyt ilossa. 26 Ja
he makaavat ynnä maassa, ja madot peittävät heidät. 27
Katso, minä tunnen teidän ajatuksenne ja teidän väärän
aivoituksenne minua vastaan. 28 Sillä te sanotte: kussa
ruhtinaan huone on? ja kussa ovat majat, joissa jumalattomat
asuiva? 29 Ettekö ole tutkineet vaeltavaisilta? ja ettekö tiedä
hänen merkkejänsä? 30 Sillä paha säästetään kadotuksen
päivään, ja hän pysyy hamaan vihan päivään asti. 31 Kuka
sanoo hänen edessänsä hänen tiensä? ja kuka kostaa
hänelle sen minkä hän tehnyt on? 32 Mutta hän viedään
hautaan, ja täytyy joukossa pysyä. 33 Ojan multa kelpasi
hänelle, ja kaikki ihmiset viedään hänen perässänsä; ja
ne jotka ovat hänen edellänsä olleet, ovat epälukuiset. 34
Miksi te minua lohdutatte turhaan? ja teidän vastauksenne
löydetään vääräksi.

22 Silloin vastasi Eliphas Temanilainen, ja sanoi: 2 Mitä
mies taitaa Jumalalle hyödyllinen olla? vaan itsiänsä
taitaa ymmärtäväinen hyödyttää. 3 Luuletkos Kaikkivaltiaalle
kelpaavan, että sinus luet hurskaaksi? eli mitä se auttais,
ehkä sinun ties olisivat ilman rikosta? 4 Luuletkos, että
hän pelkää sinua rangaista ja käydä oikeudelle kanssas?
5 Eikö sinun pahuutes ole suuri? Ja sinun vääryydelläs ei
ole loppua. 6 Sinä olet ottanut pantin veljeltäs ilman syytä,
ja olet riisunut vaatteen alastomalta. 7 Et sinä ole antanut
väsyneelle vettä juoda; sinä olet kieltänyt isoovaiselta leivän.
8 Mutta voimallinen sai omistaa maan, ja arvossa pidettävä
sai siinä asua. 9 Lesket olet sinä laskenut tyhjänä, ja taittanut
orpoin käsivarret. 10 Sentähden olet sinä kierretty pauloilla,
ja hämmästys on sinun äkisti peljättänyt, 11 Eli pimeys, ettes
näkisi; ja vedenpaljous on peittänyt sinun. 12 Eikö Jumala ole
ylhäällä taivaissa? Ja katsos ylimmäisiä tähtiä, että ne korkiat
ovat. 13 Ja sinä sanot: mitä Jumala tietää? taitaneeko hän
tuomita sitä, mikä pimeydessä on? 14 Pilvet peittävät hänen,
ettei hän näe: hän vaeltaa taivaan ympäristöllä. 15 Tahdotkos
tuta maailman polkuja, joita väärät ihmiset käyneet ovat? 16
Jotka ennen aikaansa hukkuneet ovat, ja vesi on liottanut
heidän perustuksensa. 17 Ne jotka sanovat Jumalalle: mene
meistä pois! mitä Kaikkivaltias taitais heidän tehdä. 18
Vaikka hän on täyttänyt heidän huoneensa tavaralla; mutta
jumalattomain neuvo olkoon kaukana minusta. 19 Hurskaat
näkevät sen ja iloitsevat, ja viatoin pilkkaa heitä. 20 Meidän
varamme ei pidä hukkuman, vaan heidän tähteensä pitää
tulen polttaman. 21 Niin sovi nyt hänen kanssansa, ja ole
rauhallinen; siitä saat paljon hyvää. 22 Kuule lakia hänen
suustansa, ja käsitä hänen puheensa sinun sydämees.
23 Jos sinä käännät sinus Kaikkivaltiaan tykö, niin sinä
rakennetaan, ja saatat vääryyden kauvas majastas. 24 Niin
sinä annat kullan mullasta, ja ojan kivistä kalliin kullan. 25
Kaikkivaltias on sinun kultas, ja hopiaa pitää sinulla paljo
oleman. 26 Silloin sinun ilos pitää oleman Kaikkivaltiaassa,
ja nostaman kasvos Jumalan tykö. 27 Sinä rukoilet häntä, ja
hän kuulee sinua, ja sinä maksat lupaukses. 28 Mitä aioit,
sen hän antaa sinulle menestyä; ja valkeus paistaa sinun
teilläs. 29 Sillä ne jotka itsensä nöyryyttävät, korottaa hän, ja
se joka silmänsä painaa alas, vapautetaan. 30 Sekin, joka ei
viatoin ole, autetaan ja pelastetaan sinun kättes puhtauden
tähden.

23 Job vastasi ja sanoi: 2 Minun puheeni on vielä
murheellinen, ja minun voimani on heikko huokausteni
tähden. 3 Jospa minä tietäisin, kuinka minä hänen löytäisin, ja
tulisin hänen istuimensa tykö! 4 Ja asettaisin oikeuden hänen
eteensä, ja täyttäisi suuni perustuksilla, 5 Tietäisin, mitä
hän vastais minua, ja ymmärtäisin, mitä hän minulle sanova
olis. 6 Riiteleekö hän suurella voimalla minun kanssani?
Ei, vaan itse antaa minulle voimaa. 7 Sillä minä vakuuteni
osoittaisin hänen edessänsä, ja pääsisin ijäti vapaaksi siitä,
joka minun tuomitsee. 8 Mutta jos minä kohdastansa käyn,
niin ei hän ole siellä; jos minä menen takaperin, niin en minä
häntä havaitse. 9 Jos hän on vasemmalla puolella, niin en
minä häntä käsitä; jos hän kätkee itsensä oikialle puolelle,
niin en minä häntä näe. 10 Mutta hän tuntee minun tieni;
koetelkaan minua, niin minä löydetään niinkuin kulta; 11
Sillä minä panen jalkani hänen askeleillensa, pidän hänen
tiensä, ja en poikkee siitä. 12 Ja en poikkee hänen huultensa
käskyistä, ja kätken hänen suunsa sanat, niinkuin minun
tapani on. 13 Hän on itse ainoa, kuka estää häntä? hän
tekee, mitä hän tahtoo. 14 Sillä hän täyttää aivoitukseni
minusta; ja tainkaltaisia on paljo hänen työnänsä. 15
Sentähden olen minä hämmästynyt hänen edessänsä, ja
koska minä sen ymmärrän, niin minä pelkään häntä. 16 Ja
Jumala on tehnyt minun sydämeni pehmiäksi, ja Kaikkivaltias
on minun peljättänyt. 17 Sillä pimeys ei luovu minusta, ja
synkeys ei kätketä minulta.

24 Siksi ei Kaikkivaltiaalta ole ajat salatut? ja ne, jotka
hänen tuntevat, ei näe hänen päiviänsä? 2 He siirtävät
rajan, he ryöväävät lauman ja ruokkivat sen. ' 3 He ajavat
orpoin aasit pois, ja ottavat leskein härjät pantiksi. 4 Köyhäin
täytyy tiellä paeta heitä, ja siviät maan päällä lymyttävät

itsensä. 5 Katso, niinkuin metsä-aasit korvessa, lähtevät
he ulos ja samoovat varhain saaliin perään: korvessa on
jokaiselle heistä ruokaa, niin myös nuorukaisille. 6 He niittävät
pellolla hänen tulonsa, ja poimivat ja hakevat jumalattoman
viinamäessä. 7 Alastoman antavat he maata ilman vaatetta
ja peittämättä pakkasessa. 8 Vuorten vuotamisesta tulevat
he märäksi; ja ettei heillä yhtään turvaa ole, turvaavat he
mäkiin. 9 He repivät orvot nisistä, ja panttaavat köyhän. 10
Alastoman antavat he käydä verhotta, ja ottavat isoovaiselta
jalalliset pois. 11 He pusertavat öljyä huonettensa vaiheella,
ja janoovat viinaa kuurnitessa. 12 He saattavat kansan
kaupungissa huokaamaan, ja tapettuin sielut huutamaan: ja
ei Jumala heitä rankaise. 13 Sentähden ovat he vilpistyneet
valkeudesta, ja ei tunne sen tietä, ja ei palaja sen poluille. 14
Murhaaja nousee varhain ja tappaa köyhän ja tarvitsevan, ja
on yöllä niinkuin varas. 15 Salavuoteisen silmät vartioitsevat
hämärää, ja sanoo: ei minua yksikään silmä näe; ja luulee
itsensä peitetyksi. 16 Pimeässä hän kaivaa itsensä huoneisiin,
jotka he päivällä ovat itsellensä merkinneet, ja ei tahdo
tietää valkeutta. 17 Sillä vaikka aamu heille tulis, on se heille
niinkuin pimeys; sillä hän tuntee pimeyden kauhistuksen.
18 Hän on keviä veden päällä, heidän osansa pitää kirotun
oleman maalla; ja ei hän katso viinamäkien tietä. 19 Helvetti
ottaa syntiset pois niinkuin pouta, ja niinkuin kuivuus kuluttaa
lumisen veden. (Sheol h7585) 20 Laupius pitää unhottaman
hänen, madot syövät hänen makeutensa, ei häntä pidä
muistettaman; hän pitää särjettämän niinkuin lahopuu. 21
Hän on saattanut murheelliseksi hedelmättömän, joka ei
synnytä, ja ei tehnyt leskelle mitään hyvää. 22 Ja on vetänyt
voimalliset allensa väellänsä; koska hän seisoo, ei pidä
hänen tietämän elämästänsä. 23 Hän tekee itsellensä
levon, johon hän luottaa, ja hänen silmänsä katsovat heidän
teitänsä. 24 He ovat vähän aikaa korotetut, vaan he tulevat
tyhjään, ja kukistetaan, ja saavat lopun niinkuin kaikki
kappaleet, ja niinkuin oas tähkäpäästä, lyödään he pois.
25 Eikö se niin ole? kuka nuhtelee minua valhetteliaksi, ja
minun sanani tyhjäksi tekee?

25 Silloin vastasi Bildad Suasta ja sanoi: 2 Hallitus ja pelko
on hänen tykönänsä, joka tekee rauhan korkeittensa
seassa. 3 Kuka voi lukea hänen joukkonsa? ja kenen päälle
ei paista hänen valkeutensa? 4 Kuinka on ihminen hurskas
Jumalan edessä? eli kuinka vaimon lapsi on puhdas? 5
Katso, kuu ei valaise vielä, eikä tähdet ole vielä kirkkaat
hänen silmäinsä edessä: 6 Kuinka paljo vähemmin ihminen,
se mato, ja ihmisen lapsi se toukka?

26 Job vastasi ja sanoi: 2 Ketäs autat? sitäkö, jolla
ei voimaa ole? autatkos sitä, jolla ei voimaa ole
käsivarressa? 3 Ketäs neuvot? sitäkö, joka ei mitään tiedä, ja
opetat voimallista toimittamaan? 4 Kenen edessä sinä puhut,
ja kenen edessä henkes käy ulos? 5 Uljaat huokaavat, niin
myös ne, jotka veden alla asuvat. 6 Helvetti on avoinna
hänen edessänsä, ja kadotuksella ei ole peitettä. (Sheol h7585)
7 Hän venyttää pohjoisen tyhjän päälle, ja maa riippuu tyhjän
päällä. 8 Vedet hän kokoo pilviinsä, ja pilvet ei repee niiden
alla. 9 Hän pitää istuimensa, ja levittää pilvensä sen päälle.
10 Hän on asettanut määrän vetten ympärille, siihenasti kuin
valkeus ja pimeys loppuvat. 11 Taivaan patsaat vapisevat ja
hämmästyvät hänen kurituksestansa. 12 Voimallansa on
hän halaissut meren, ja hänen ymmärryksestänsä tyventyy
meren ylpeys. 13 Taivas tulee kirkkaaksi hänen ilmansa
kautta, ja hän valmistaa kädellänsä pitkän kärmeen. 14
Katso, näin tapahtuu hänen tekoinsa kanssa, mutta näistä
olemme me vähän kuulleet; vaan kuka voi ymmärtää hänen
väkevyytensä jylinän?

27 Ja Job puhui vielä sananlaskunsa ja sanoi: 2 Niin
totta kuin Jumala elää, joka minun oikeuteni kieltää, ja
Kaikkivaltias, joka minun sieluni murheelliseksi saattaa: 3
Niinkauvan kuin minun henkeni on minussa, ja Jumalalta
puhallus minun sieraimissani, 4 Ei pidä minun huuleni
vääryyttä puhuman, ja minun kieleni ei pidä petosta ottaman
eteensä. 5 Pois se minusta, että minä sanoisin teidät
hurskaaksi, siihenasti kuin minun loppuni tulee, en minä luovu
jumalisuudestani. 6 Minun oikeudestani, jonka minä pidän, en
minä luovu. Minun omatuntoni ei kalva minua koko elinaikani.
7 Mutta minun viholliseni löydetään jumalattomaksi, ja minun
vastahakoiseni vääräksi. 8 Sillä mikä on ulkokullatun toivo,
että hän niin ahne on, koska Jumala ottaa hänen sielunsa
pois? 9 Luuletkos Jumalan kuulevan hänen huutoansa,
kuin hänelle ahdistus tulee? 10 Kuinka hänellä taitaa olla
ilo Kaikkivaltiaalta? ja rukoilla Jumalaa joka aika? 11 Minä
opetan teitä Jumalan kädestä, ja mitä Kaikkivaltiaalle kelpaa,
en minä salaa. 12 Katso, te olette kaikki taitavinanne; miksi
siis te senkaltaisia turhia asioita otatte eteenne? 13 Tämä on
Jumalalta jumalattoman palkka, ja tyrannein perimys, jonka
he Kaikkivaltiaalta saavat: 14 Jos hän saa paljon lapsia, niin
ne hukataan miekalla, ja hänen sikiänsä ei ravita leivällä. 15
Hänen jälkeenjääneensä pitää haudattaman kuolemaan, ja
hänen leskensä ei pidä itkemän. 16 Jos hän kokoo rahaa
niinkuin tuhkaa, ja valmistaa hänellensä vaatteita niinkuin
lokaa, 17 Niin hänen pitää kyllä valmistaman, mutta hurskas
pukee ne yllensä, ja viatoin jakaa rahan. 18 Hän rakentaa

huoneensa niinkuin toukka, ja niinkuin vartia tekee itsellensä
lakan. 19 Rikas kuolee, vaan ei koota: koska joku silmänsä
avaa, niin ei häntä enää löydetä. 20 Hänen päällensä lankee
pelko niinkuin vesi; rajuilma ottaa varkain hänen yöllä pois.
21 Itätuuli vie hänen pois, että hän hukkuu, ja tuulispää siirtää
hänen sialtansa. 22 Nämät Jumala hänelle lähettää, ja ei
säästä häntä: kaikki pitää hänen kädestänsä puuttuman. 23
Hänen tähtensä pitää käsiä paukutettaman ja vihellettämän,
kussa hän on ollut.

28 Hopialla on hänen lähtemisensä, ja kullalla sia,
jossa valetaan. 2 Rauta otetaan maasta, ja kivistä
vaski valetaan. 3 Pimeydelle asetti hän lopun, ja kaiken
täydellisyyden hän tutki, niin myös kiven, joka paksussa
pimeydessä on, ja kuoleman varjon. 4 Siitä vuotaa
senkaltainen osa, että ympäriasuvaiset ei taida siitä jalkaisin
käydä ylitse: se tyhjetään ihmisiltä ja vuotaa pois. 5 Vilja
kasvaa maasta, jonka alla se muutetaan niinkuin tuulelta. 6
Saphiri löydetään muutamista paikoista, ja maan kokkareita,
joissa kultaa on. 7 Sitä polkua ei ole yksikään lintu tuntenut,
eikä variksen silmä nähnyt. 8 Ne ylpiät sikiät ei ole sitä
sotkuneet, eikä jalopeura käynyt sen päällä. 9 Kädellä
kallioon ruvetaan, ja vuoret ylösalaisin kukistetaan. 10 Ojat
lasketaan kallioista, ja kaikkein kalliimmatkin näkee silmä.
11 Virrat estetään juoksemasta, ja ne ilmoitetaan, mitkä
näissä peitetyt ovat. 12 Mutta kusta taito löydetään, ja kussa
on ymmärryksen sia? 13 Ei yksikään ihminen tiedä hänen
siaansa, eikä löydeta elävien maasta. 14 Syvyys sanoo: ei se
ole minussa, ja meri sanoo: ei se ole minun tykönäni. 15 Ei
hänestä anneta kultaa, eikä hopiaa punnita sen hinnaksi. 16
Ei Ophirin kulta, eli kalliit Onikin ja Saphirin kivet ole verratut
hänen kanssansa. 17 Kulta ja kallis kivi ei taideta siihen
verrattaa, eikä se taideta vaihetettaa kultaisiin astioihin. 18
Ramot ja Gabis ei ole mitään sen suhteen: se pidetään
kalliimpana päärlyjä. 19 Topatsi Etiopiasta ei ole siihen
verrattava, ja puhtain kulta ei maksa mitään sen suhteen. 20
Kusta siis taito tulee? ja kussa on ymmärryksen sia? 21
Hän on peitetty kaikkein elävien silmistä, ja salattu taivaan
linnuiltakin. 22 Kadotus ja kuolema sanovat: me olemme
korvillamme kuulleet hänen sanomansa. 23 Jumala tietää
hänen tiensä, ja hän tuntee hänen siansa. 24 Sillä hän
katselee maan ääriin, ja näkee kaikki, mitä taivaan alla on,
25 Niin että hän antaa tuulelle hänen painonsa ja vedelle
hänen mittansa. 26 Koska hän asetti sateelle määrän ja
pitkäisen tulen leimauksille hänen tiensä, 27 Silloin näki
hän sen ja luki sen: hän valmisti sen ja myös tutki sen, 28
Ja sanoi ihmiselle: katso, Herran pelko on taito; ja karttaa
pahaa on ymmärrys.

29 Job puhui taas sananlaskunsa ja sanoi: 2 Ah jos minä
olisin niinkuin entisinä kuukausina! niinä päivinä, joina
Jumala minun kätki, 3 Koska hänen valkeutensa paisti minun
pääni päälle, ja minä kävin pimeissä hänen valkeudessansa,
4 Niinkuin minä olin nuorena olessani; koska Jumalan
salaisuus oli minun majani päällä; 5 Koska Kaikkivaltias
oli vielä minun kanssani, ja minun nuorukaiseni minun
ympärilläni; 6 Koska minä pesin minun tieni voilla, ja kallio
vuoti minulle öljy-ojat; 7 Koska minä menin kaupunin porteille,
ja annoin valmistaa istuimeni kujille; 8 Kuin nuoret näkivät
minun, niin he pakenivat, ja vanhat nousivat ja seisoivat
minun edessäni, 9 Ylimmäiset lakkasivat puhumasta, ja
panivat kätensä suunsa päälle, 10 Ruhtinasten ääni kätkeysi,
ja heidän kielensä suun lakeen tarttui. 11 Sillä kenen korva
minun kuuli, se kiitti minua onnelliseksi, ja jonka silmä minun
näki, se todisti minusta. 12 Sillä minä autin köyhää, joka
huusi, ja orpoa, jolla ei auttajaa ollut. 13 Niiden siunaus, jotka
katoomallansa olivat, tuli minun päälleni; ja minä ilahutin
leskein sydämen. 14 Vanhurskaus oli minun pukuni, jonka
minä päälleni puin, ja minun oikeuteni oli minulle niinkuin
hame ja kaunistus. 15 Minä olin sokian silmä ja ontuvan jalka.
16 Minä olin köyhäin isä, ja jonka asiaa en minä ymmärtänyt,
sen minä visusti tutkin. 17 Minä särjin väärän syömähampaat,
ja otin saaliin hänen hampaistansa, 18 Minä ajattelin: minä
riuduin pesässäni, ja teen päiväni moneksi niinkuin sannan.
19 Minun juureni putkahti veden tykönä, ja kaste pysyi laihoni
päällä. 20 Minun kunniallisuuteni uudistui minun edessäni, ja
minun joutseni muuttui uudeksi minun kädessäni. 21 He
kuulivat minua ja odottivat, ja vaikenivat minun neuvooni. 22
Minun sanani jälkeen ei yksikään enempää puhunut, ja minun
puheeni tiukkui heidän päällensä. 23 He odottivat minua
niinkuin sadetta, ja avasivat suunsa niinkuin ehtoosadetta
vastaan. 24 Jos minä nauroin heidän puoleensa, ei he
luottaneet sen päälle, eikä tahtoneet minua murheesen
saattaa. 25 Kuin minä tulin heidän kokouksiinsa, niin minun
täytyi istua ylimpänä: ja asuin niinkuin kuningas sotaväen
keskellä, lohduttaissani murheellisia.

30 Nyt minun nuorempani nauravat minua, joiden isiä
en minä olisi pannut minun laumani koirain sekaan; 2
Joiden voiman minä tyhjänä pidin, jotka ei ijällisiksi tulleet; 3
Ne jotka nälän ja tuskan tähden pakenivat erinänsä korpeen,
äsken turmeltuneet ja köyhtyneet, 4 Jotka nukulaisia repivät
pensasten ympäri; ja katajan juuret olivat heidän ruokansa:
5 He ajettiin ulos, ja huudettiin heitä vastaan niinkuin varasta.
6 He asuivat kauhiain ojain tykönä maan luolissa ja vuorten
rotkoissa. 7 Pensasten keskellä he huusivat, ja ohdakkein

sekaan he kokosivat itsensä, 8 Turhain ja hyljättyin ihmisten
lapset, jotka halvimmat olivat maan päällä. 9 Ja nyt minä olen
heidän lauluksensa tullut, ja minun täytyy heidän juttunansa
olla. 10 He kauhistavat minua, ja erkanevat kauvas minusta;
ja ei he häpee sylkeä minun kasvoilleni. 11 Sillä hän on
minun köyteni päästänyt, ja on nöyryyttänyt minun: He ovat
suitset minun edestäni heittäneet pois. 12 Oikialle puolelle
nousivat nuorukaiset: He lykkäsivät pois minun jalkani, ja
tekivät tien minua kohden, hukuttaaksensa minua. 13 He
ovat kukistaneet minun polkuni: se oli huokia heille minua
vahingoittaa, ilman kenenkään avuta. 14 He ovat tulleet
sisälle niinkuin suurten rakoin lävitse, ja ovat sekaseuraisin
karaneet sisälle. 15 Pelko on kääntynyt minua vastaan, ja
niinkuin tuuli vainonnut minun kunniaani, ja niinkuin pilvi,
on minun autuuteni mennyt ohitse. 16 Mutta nyt kääntää
minun sieluni itsensä minua vastaan, ja minun murhepäiväni
ovat minun käsittäneet. 17 Yöllä minun luuni lävistettiin
kaikin paikoin lävitse, ja minun suoneni ei saa lepoa. 18
Suuren voiman kautta minun vaatteeni muutetaan, ja hän
on vyöttänyt minun niinkuin hameeni pään lävellä. 19 Minä
sotkutaan lokaan, ja verrataan tomuun ja tuhkaan. 20 Jos
minä hudan sinun tykös, niin et sinä vastaa minua: jos
minä käyn edes, niin et sinä minusta tietävinäs ole. 21 Sinä
olet muuttunut minulle hirmuiseksi, ja vainoot minua kätes
voimalla. 22 Sinä nostat minun tuuleen, ja annat minun ajaa
sen päällä, ja sulaat minun voimallisesti. 23 Sillä minä tiedän,
että annat minun kuolemaan, joka on se huone, joka kaikille
eläville on asetettu. 24 Ei hän kuitenkaan ojenna kättänsä
luutarhaan, eikä he huuda kadotuksestansa. 25 Minä itkin
kovana aikana, ja minun sieluni armahti köyhää. 26 Minä
odotin hyvää, ja paha tuli: minä odotin valkeutta, ja pimeys
tuli. 27 Minun sisällykseni kiehuvat lakkaamatta: Murheen
aika on minun ennättänyt. 28 Minä käyn mustettuna, ehkei
aurinko minua ruskoittanut: minä nousen kansan seassa ja
huudan. 29 Minä olen kärmetten veli, strutsilinnun poikain
kumppani. 30 Minun nahkani minun päälläni on mustettunut,
ja minun luuni ovat helteestä palaneet. 31 Minun kanteleeni
on muuttunut valitukseksi, ja minun huiluni itkuksi.

31 Minä olen tehnyt liiton silmäini kanssa, etten minä
katsoisi neitseen päälle. 2 Mutta mitä Jumala ylhäältä
antaa minulle osaksi ja Kaikkivaltias korkialta perinnöksi? 3
Eikö väärän pitäisi näkemän senkaltaista vaivaisuutta, ja
pahantekiän senkaltaista surkeutta kärsimän? 4 Eikö hän
näe minun teitäni ja lueskele kaikkia minun askeleitani? 5
Olenko minä vaeltanut turhassa menossa, eli minun jalkani
kiiruhtaneet petokseen? 6 Punnitkaan hän minua oikialla
vaa'alla, niin Jumala ymmärtää minun vakuuteni. 7 Jos
minun askeleeni ovat poikenneet tieltä, ja minun sydämeni
seurannut silmiäni, ja jotakin riippunut minun käsissäni, 8
Niin minä kylväisin ja toinen söis, ja minun sikiäni hukkuis
juurinensa. 9 Jos minun sydämeni on vietelty vaimon
perään, ja olen väijynyt lähimmäiseni ovella, 10 Niin minun
emäntäni häväistäkään muilta, ja muut maatkaan hänen;
11 Sillä se on häpiä ja paha työ tuomarien edessä; 12
Sillä se olis tuli joka polttais kadotukseen, ja kaiken minun
saatuni peräti hukuttais. 13 Jos olen katsonut ylön palveliani
eli palkkapiikani oikeuden, riidellessänsä minun kanssani,
14 Mitä minä sitte tekisin kuin Jumala nousee? eli mitä
minä vastaisin häntä, kuin hän kostaa? 15 Eikö hän ole
tehnyt häntä, joka minunkin äitini kohdussa teki? ja on
meidät molemmat kohdussa valmistanut. 16 Olenko minä
kieltänyt tarvitsevaisilta, mitä he minulta ovat pyytäneet,
ja antanut leskein silmät heikoksi tulla? 17 Olenko minä
syönyt palani yksinäni, ettei orpo ole myös siitä syönyt? 18
Sillä nuoruudestani olen minä ollut niinkuin isä, ja hamasta
äitini kohdusta olen minä mielelläni holhonnut. 19 Jos minä
olen nähnyt jonkun hukkuvan, ettei hänellä ollut vaatetta, ja
sallinut käydä köyhän peittämättä; 20 Jos ei hänen lanteensa
ole siunannut minua, kuin hän minun lammasnahoillani
lämmitettiin; 21 Jos olen nostanut käteni orpoja vastaan,
ehkä minä näin minun voimallisena porteissa olevan; 22 Niin
kaatukoon minun hartiani lapaluiltani, ja minun käsivarteni
särkyköön luinensa. 23 Sillä Jnmalan rangaistus on minulle
vavistukseksi, ja en taida hänen korkeuttansa välttää.
24 Olenko minä asettanut kullan turvakseni? ja sanonut
puhtaalle kullalle: sinä olet minun uskallukseni? 25 Olenko
minä iloinnut tavarani paljoudesta, ja että käteni paljon riistaa
koonneet ovat? 26 Olenko minä katsonut valkeutta, koska
se kirkkaasti paisti, ja kuuta, koska se täydellinen oli? 27
Onko minun sydämeni salaa minua vietellyt, suuta antamaan
kädelleni? 28 Joka myös vääryys on tuomarien edessä; sillä
niin olisin minä kieltänyt Jumalan ylhäältä. 29 Olenko minä
iloinnut viholliseni vastoinkäymisestä? taikka riemuinnut, että
onnettomuus tuli hänen päällensä? 30 Sillä en minä antanut
minun suuni syntiä tehdä, sadatellakseni hänen sieluansa.
31 Eivätkö miehet, jotka minun majassani ovat, sanoisi: jospa
emme hänen lihastansa ravittaisi? 32 Muukalaisen ei pitänyt
yötä ulkona oleman; vaan vaellusväelle avasin minä oveni.
33 Olenko minä niinkuin ihminen peittänyt minun pahuuteni,
salatakseni minun vääryyttäni? 34 Olenko minä hämmästynyt
suurta joukkoa? eli olenko minä sukulaisteni ylönkatsetta
peljännyt? ollut ääneti, ja en mennyt ovesta ulos? 35 Kuka
antais minulle kuultelian, että Kaikkivaltias kuulis minun

pyyntöni, että joku kirjoittais kirjan minun asiastani; 36 Niin
minä ottaisin sen hartioilleni, ja sitoisin ympärilleni niinkuin
kruunun. 37 Minä ilmoittaisin hänelle minun askeleini luvun,
ja niinkuin ruhtinas kantaisin sen edes. 38 Jos minun maani
huutais minua vastaan, ja sen vaot kaikki ynnä itkisivät; 39
Jos minä olen sen hedelmän maksamatta syönyt, ja tehnyt
peltomiesten elämän työlääksi; 40 Niin kasvakoon minulle
nisuista orjantappuria ja ohrista pahoja ruohoja. Jobin sanat
loppuvat.

32 Niin ne kolme miestä lakkasivat vastaamasta Jobia,
että hän piti itsensä hurskaana. 2 Mutta Elihu Barakelin
poika Busista, Ramin sukukunnasta, vihastui Jobin päälle,
että hän piti sielunsa hurskaampana Jumalaa, 3 Ja närkästyi
kolmen ystävänsä päälle, ettei he mitään vastausta löytäneet,
ja kuitenkin tuomitsivat Jobin. 4 Sillä Elihu odotti niinkauvan
kuin he puhuivat Jobin kanssa, että he olivat vanhemmat
häntä. 5 Kuin Elihu näki, ettei vastausta ollut kolmen
miehen suussa, vihastui hän. 6 Ja näin vastasi Elihu
Barakelin poika Busista ja sanoi: minä olen nuori, ja te
olette vanhat, sentähden minä häpesin ja pelkäsin osoittaa
teille minun taitoani. 7 Minä ajattelin: puhukaan vuodet, ja
vanhuus osoittakoon taitonsa. 8 Mutta henki on ihmisessä;
ja Kaikkivaltiaan henki tekee hänen ymmärtäväiseksi. 9
Suuret ei ole taitavimmat, eikä vanhat ymmärrä, mikä
oikeus on. 10 Sentähden minäkin puhun. Kuulkaat minua:
minäkin osoitan tietoni. 11 Katso, minä olen odottanut teidän
puhuissanne, minä olen ottanut teidän ymmärryksestänne
vaarin, siihenasti että te olisitte osanneet oikeuden. 12 Ja
minä olen ottanut teistä vaarin; ja katso, ei ole yksikään
teistä Jobia nuhdellen voittanut, eli hänen sanaansa vastata
taitanut. 13 Ettette sanoisi: me olemme löytäneet taidon;
että Jumala on hänen hyljännyt, ja ei yksikään muu. 14
Sillä ei hän ole minua vastaan puhunut, enkä minä vastaa
häntä niinkuin te puhuitte. 15 He pelkäävät, ja ei taida
silleen mitään vastata, eikä mitään puhua. 16 Että minä olen
odottanut, ja ei he taida mitään puhua; vaan he vaikenivat, ja
ei enää vastaa mitään. 17 Niin minä vastaan kuitenkin osani,
ja osoitan tietoni. 18 Sillä minä olen niin täynnä sanoja, että
minun henkeni ahdistaa minun vatsaani. 19 Katso, minun
vatsani on niinkuin viina, jonka henki ei avattu ole, joka uudet
leilit särkee. 20 Minun täytyy puhua, että minä saisin henkeni
vetää: minun täytyy avata huuleni ja vastata. 21 En minä
muotoa katso, enkä ihmisen mielen perään puhu. 22 Sillä en
minä tiedä (jos minä niin teen), että minun Luojani tempaa
äkisti minun pois.

33 Kuule siis, Job, minun puhettani, ja ota vaari kaikista
sanoistani! 2 Katso, minä avaan suuni, ja kieleni puhuu
minun suussani. 3 Minun sydämeni puhuu oikeuden, ja
minun huuleni sanoo puhtaan ymmärryksen. 4 Jumalan henki
on tehnyt minun, ja Kaikkivaltiaan henki on minulle antanut
elämän. 5 Jos taidat, niin vastaa minua; valmista itses, ja
tule minun eteeni. 6 Katso, minä olen Jumalan oma niinkuin
sinäkin, ja savesta olen minä myös tehty. 7 Katso, ei sinun
tarvitse hämmästyä minua, ja minun käteni ei ole sinulle
raskas. 8 Sinä olet puhunut minun korvaini kuullen: sinun
ääntäs täytyy minun kuulla: 9 Minä olen puhdas ja ilman
laitosta, viatoin ja synnitöin. 10 Katso, hän on löytänyt syyn
minua vastaan, sentähden pitää hän minun vihollisenansa. 11
Hän on pannut minun jalkani jalkapuuhun, ja kätkenyt minun
tieni. 12 Katso, juuri siitä minä päätän, ettes ole hurskas;
sillä Jumala on suurempi kuin yksikään ihminen. 13 Miksis
riitelet hänen kanssansa, ettei hän tee sinulle lukua kaikista
töistänsä? 14 Jos Jumala vihdoin jotakin käskee, ei hän sitä
jälistä ajattele. 15 Uninäössä yöllä, kuin uni tulee ihmisten
päälle, kuin he makaavat vuoteessa, 16 Silloin hän ilmoittaa
ihmisten korviin, ja vahvistaa sen heidän nuhtelemisellansa,
17 Kääntääksensä ihmistä aivoituksestansa, ja varjellaksensa
ylpeydestä. 18 Hän säästää hänen sieluansa turmeluksesta,
ja hänen elämäänsä, ettei se miekkaan lankeaisi. 19 Ja
kurittaa häntä kivulla vuoteessansa, ja kaikki hänen luunsa
väkevällä kivulla, 20 Ja niin toimittaa hänen kauhistumaan
ruokaa, ja hänen mielensä kyylyttämään ravintoa; 21 Että
hänen lihansa surkastuu, niin ettei sitä nähdä, ja hänen
luunsa särkyvät, niin ettei niitä mielellä katsella; 22 Että
hänen sielunsa lähenee turmelusta, ja hänen elämänsä
kuolemaa. 23 Kuin siis hänen tykönsä tulee enkeli, välimies,
joka ainoa on enempi tuhansia, ilmoittamaan sille ihmiselle
vanhurskauttansa, 24 Ja armahtaa häntä, ja sanoo: pelasta
häntä menemästä alas turmelukseen; sillä minä olen löytänyt
sovinnon; 25 Niin hänen lihansa tuorehtii enemmin kuin
lapsuudessa ja tulee taas niinkuin nuoruutensa aikana. 26
Hän rukoilee Jumalaa, joka hänelle osoittaa armon: hän
antaa kasvonsa nähdä ilolla, ja maksaa ihmiselle hänen
vanhurskautensa. 27 Hän tunnustaa ihmiselle ja sanoo:
minä olen syntiä tehnyt ja oikeuden vääntänyt; vaan ei se
minua auttanut. 28 Hän pelasti minun sieluni, ettei se tulisi
turmelukseen, vaan että minun elämäni näkis valkeuden. 29
Katso, nämät kaikki tekee Jumala itsekullekin kolme kertaa,
30 Tuodaksensa heidän sielunsa jälleen turmeluksesta ja
valaistaksensa elävien valkeudella. 31 Job, ota tästä vaari ja
kuule, ole myös ääneti, että minä puhuisin! 32 Mutta jos
sinulla on jotakin puhumista, niin vastaa minua. Puhu! sillä

minä tahdon, että olisit vanhurskas. 33 Jos ei, niin kuule
sinä minua, ja ole ääneti; minä opetan sinulle taidon.

34 Ja Elihu vielä sanoi: 2 Te taitavat, kuulkaat minun
puhettani, ja te ymmärtäväiset, ottakaat korviinne.
3 Sillä korva koettelee puheen, ja suu maistaa ruan. 4
Valitkaamme meillemme oikeus, tietääksemme keskenämme,
mikä hyvä on. 5 Sillä Job on sanonut: minä olen hurskas,
ja Jumala on kieltänyt minulta oikeuteni. 6 Minun täytyy
valhetella, ehkä minulla vielä oikeus olis: minä vaivataan
ilman ansiota minun nuoliltani. 7 Kuka on Jobin vertainen,
joka irvistystä juo niinkuin vettä, 8 Ja käy pahantekiäin
kanssa tiellä, niin että vaeltaa jumalattomain kanssa? 9
Sillä hän on sanonut: Ei se auta ihmistä, että hän pyytää
Jumalalle kelvata. 10 Sentähden, te toimelliset, kuulkaat
minua. Pois se, että Jumala olis jumalatoin ja Kaikkivaltias
väärä. 11 Sillä hän antaa itsekullekin ihmiselle ansionsa
jälkeen, ja maksaa tiensä jälkeen. 12 Ilman epäilemätä,
ei Jumala tuomitse ketään vääryydellä, eikä Kaikkivaltias
käännä oikeutta. 13 Kuka on asettanut ne mitkä maan päällä
ovat, ja kuka on pannut koko maanpiirin? 14 Jos hän tahtois,
niin hän vois kaikkein hengen ja elämän koota tykönsä. 15
Kaikki liha kuolis yhteen, ja ihminen tulis tuhaksi jälleen.
16 Onko sinulla ymmärrystä, niin kuule näitä, ja ota vaari
puheeni äänestä. 17 Taivuttaisko joku sentähden oikeuden,
että hän vihaa häntä, ja tahtoisitkos hurskaan ja jalon tuomita
jumalattomaksi? 18 Pitäiskö sanottaman kuninkaalle: sinä
Belial! ja ruhtinaille: te jumalattomat! 19 Joka ei kuitenkaan
katso ruhtinain muotoa, eikä pidä eroitusta rikkaan ja köyhän
välillä; sillä he ovat kaikki hänen käsialansa. 20 Pikaisesti
täytyy heidän kuolla vielä puoliyönäkin: kansan täytyy
hämmästyä ja hukkua: väkevä voimatoinna otetaan pois. 21
Sillä hänen silmänsä näkevät jokaisen tien, ja hän katsoo
kaikki heidän askeleensa. 22 Ei pimiä eikä kuoleman varjo
ole siellä, että pahantekiät itsensä siinä salaisivat. 23 Sillä
ei ole yhdellekään sallittu, että hän tulis Jumalan kanssa
oikeudelle. 24 Hän musertaa monta epälukuista tuimaa, ja
asettaa muita heidän siaansa; 25 Että hän tuntee heidän
työnsä, ja kukistaa heitä yöllä, että he muserretaan rikki.
26 Hän heittää jumalattomat ilmeisesti kokoon, 27 Ettei he
häntä seuranneet, ja ei tahtoneet ymmärtää hänen teitänsä;
28 Että vaivaisten hunto tulis hänen eteensä ja hän kuulis
viheliäisten huudon. 29 Jos hän antaa rauhan, kuka tahtoo
kadottaa? ja jos hän peittää kasvonsa, kuka taitaa katsoa
hänen päällensä, kansan ja ihmisten seassa? 30 Niin ei hän
anna ulkokullatun hallita, kansan lankeemuksen tähden.
31 Minä puhun Jumalan edessä, joka sanoo: minä olen
säästänyt, en minä turmele. 32 Ellen minä ole osannut, niin
opeta sinä minua: jos minä olen tehnyt väärin, niin en minä
sitä silleen tee. 33 Onko joku, joka vastaa sinun puolestas,
koska et sinä tahdo? se on sinun ehdossas, ja ei minun. Jos
sinä nyt jotakin tiedät, niin puhu. 34 Toimellisten miesten
sallin minä kyllä puhua minulleni. Ja taitava mies kuulee
minua. 35 Mutta Job puhuu tyhmästi, ja hänen puheessansa
ei ole ymmärrystä. 36 Minun isäni! anna Jobia koeteltaa
loppuun asti, että hän kääntää itsensä vääräin ihmisten
tykö. 37 Hän on paitsi entisiä syntejänsä vielä nyt pilkannut:
anna hänen meidän edessämme lyödyksi tulla, ja sitte hän
riidelkään kyllä sanoillansa Jumalan edessä.

35 Ja Elihu vastasi ja sanoi: 2 Luuletkos sen oikiaksi, että
sanot: minä olen hurskaampi Jumalaa? 3 Sillä sinä
sanot: mitä siitä hyvää on, mitä se auttaa, jos joku välttää
syntiä? 4 Minä vastaan sinua sanoilla, ja sinun ystäviäs
sinun kanssas. 5 Katso taivaasen ja näe, ja katso pilviin,
että ne ovat korkiammat sinua. 6 Jos sinä syntiä teet, mitäs
taidat hänelle tehdä? ja jos sinun pahuutes on suuri, mitäs
taidat hänelle tehdä? 7 Ja jos sinä olet hurskas, mitäs taidat
hänelle antaa? eli mitä hän ottaa sinun kädestäs? 8 Ihmiselle
sinun kaltaiselles tekee sinun pahuutes jotakin, ja ihmisen
lapselle sinun hurskautes. 9 Ne huutavat, kuin heille paljo
väkivaltaa tapahtuu, ja valittavat voimallisten käsivartta, 10
Jotka ei sano: Kussa on Jumala, minun Luojani, joka yöllä
tekee virret? 11 Joka meitä tekee oppineemmaksi eläimiä
maan päällä, ja taitavammaksi taivaan lintuja. 12 Mutta he
valittavat pahain ylpeyttä; ja ei hän kuule heitä. 13 Sillä ei
jumala kuule turhaa, ja Kaikkivaltias ei katso sitä. 14 Nyt sinä
sanot: et sinä näe häntä; mutta tuomio on hänen edessänsä,
vaan odota häntä. 15 Jos ei hänen vihansa niin äkisti kosta,
ja ei ole tietävinänsä, että siinä niin monta rikosta on; 16
Sentähden on Job turhaan suunsa avannut ja taitamattomia
puheita puhunut.

36 Elihu puhui vielä ja sanoi: 2 Odota vielä vähä,
minä osoitan sinulle sen; sillä minulla on vielä nyt
jotakin Jumalan puolesta sanomista. 3 Minä tuon minun
ymmärrykseni kaukaa, ja osoitan, että minun Luojani on
hurskas. 4 Sillä minun puheessani ei tosin ole petosta,
minun ymmärrykseni on vilpitöin sinun edessäs. 5 Katso,
Jumala on voimallinen, ei kuitenkaan hän ketään hylkää:
Hän on voimallinen sydämensä väestä. 6 Jumalatointa
ei hän varjele, vaan auttaa köyhää oikeuteen. 7 Ei hän
käännä silmiänsä pois hurskaasta: hän on myös kuningasten
kanssa istuimella: hän antaa heidän pysyä alinomati, että
he korkiaksi tulevat. 8 Ja ehkä vangit olisivat jalkapuussa,

ja sidottuna surkeuden köysillä: 9 Niin hän ilmoittaa heille
heidän työnsä ja rikoksensa, että he ovat tehneet väkivaltaa,
10 Ja avaa heidän korvansa kuritukseen, ja sanoo heille,
että he kääntyisivät pois vääryydestä. 11 Jos he kuulevat ja
palvelevat häntä, niin he hyvissä päivissä vanhenevat ja
ilolla elävät. 12 Jos ei he kuule, niin he kaatuvat miekalla,
ja hukkuvat ennenkuin he sen havaitsevat. 13 Ulkokullatut
kartuttavat vihan: ei he huuda, kuin he vankina ovat;
14 Niin heidän sielunsa kuolee nuoruudessa, ja heidän
elämänsä huorintekiäin seassa. 15 Mutta vaivaista auttaa
hän vaivaisuudessa, ja avaa köyhäin korvan murheessa. 16
Hän tempaa sinunkin ahdistuksen kidasta avaruuteen, jolla
ei pohjaa ole; ja sinun pöydälläs on lepo, täytetty kaikella
hyvällä. 17 Ja sinä olet täydellisesti havaitseva jumalattoman
tuomion; mutta tuomio ja oikeus vahvistaa sinun. 18 Katso,
ettei viha ole vietellyt sinua voimassas, eli suuret lahjat ole
kääntäneet sinua. 19 Luuletkos hänen huolivan jalouttas,
kultaa eli jonkun väkevyyttä ja varaa? 20 Ei sinun tarvitse
ikävöidä yötä, karatakses ihmisten päälle siallansa. 21
Kavahda sinuas, ja älä käännä sinuas vääryyteen, niikuin
sinä surkeuden tähden ruvennut olet. 22 Katso, Jumala on
korkia voimassansa: kuka on senkaltainen opettaja kuin hän
on? 23 Kuka tutkii hänen tiensä? ja kuka sanoo hänelle: sinä
teet väärin? 24 Muista, ettäs ylistät hänen töitänsä, niinkuin
ihmiset veisaavat. 25 Sillä kaikki ihmiset sen nähneet ovat:
Ihmiset näkevät sen kaukaa. 26 Katso, Jumala on suuri, ja
emme tiedä sitä: hänen vuosilukunsa ovat arvaamattomat.
27 Sillä hän tekee veden pieniksi pisaroiksi, ja ajaa pilvensä
kokoon sateeksi, 28 Että pilvet pisaroitsevat ja vuotavat
vahvasti ihmisten päälle. 29 Koska hän aikoo hajoittaa
pilvensä ja majansa jylinän. 30 Katso, niin hän levittää
valkeutensa sen päälle, ja peittää meren syvyyden. 31 Sillä
näillä tuomitsee hän kansan; ja antaa ruokaa runsaasti. 32
Hän kätkee valkeuden käsissänsä, ja käskee sen palata. 33
Sen ilmoittaa hänen lähimmäisensä, joka on pitkäisen viha
pilvissä.

37 Siitä myös hämmästyy minun sydämeni ja vapisee. 2
Kuulkaat visusti hänen vihansa huutoa, ja puhetta, joka
hänen suustansa käy ulos. 3 Hän toimittaa sen oikeuden
kaikkein taivasten alla; ja hänen leimauksensa paistaa maan
ääristä. 4 Senjälkeen kuuluu pitkäisen jylinä, ja se jylisee
suurella äänellä; ja koska hänen jylinänsä kuullaan, ei sitä
taideta estää. 5 Jumala jylistää pauhinallansa ihmeellisesti, ja
tekee suuria ja tutkimattomia töitä. 6 Hän puhuu lumelle, ja se
kohta tulee maan päälle, ja sadekuurolle, ja niin sadekuurolla
on voima. 7 Hänen kädessänsä ovat kaikki ihmiset kätketyt,
että kaikki tuntisivat hänen tekonsa. 8 Metsän pedot
pakenevat varjoon ja pysyvät asumapaikoissansa. 9 Etelästä
tulee tuulispää ja pohjasta kylmä. 10 Jumalan hengestä tulee
pakkanen ja ahdistaa laviat vedet. 11 Seijes myös hajoittaa
pilvet, ja hänen valkeutensa levittää itsensä pilvien lävitse.
12 Hän kääntää pilvensä kuhunka hän tahtoo, tekemään
kaikkia, mitä hän tahtoo maan piirin päällä. 13 Jos se
tapahtuu yhdelle sukukunnalle eli maakunnalle, koska hän
löydetään laupiaaksi. 14 Kuules näitä Job: seiso ja ota vaari
Jumalan ihmeellisistä töistä. 15 Tiedätkös, koska Jumala
saattaa nämät heidän päällensä, ja koska hän antaa pilviensä
valkeuden paistaa? 16 Tiedätkös, kuinka pilvet hajoittavat
heitänsä? täydellisen viisauden ihmeellisiä töitä? 17 Että
sinun vaattees lämpeevät, kuin ilma tyventyy etelästä? 18
Levitätkö sinä hänen kanssansa pilviä, jotka vahvat ovat
niinkuin valettu peili? 19 Ilmoita sinä meille, mitä meidän
pitäis hänelle sanoman; sillä emme ulotu hänen tykönsä
pimeydeltä. 20 Kuka luettelee hänelle, mitä minä puhun? jos
joku puhuu, niin hän niellään. 21 Ei nähdä nyt valkeutta, joka
pilvissä leimahtaa; vaan kuin tuuli puhaltaa, niin seijestyy.
22 Pohjoisesta tulee kulta peljättävän Jumalan kunniaksi.
23 Mutta Kaikkivaltiasta emme taida löytää, joka on niin
suuri voimassa; ja ei hän tarvitse vastata oikeudessansa
ja suuressa vanhurskaudessansa. 24 Sentähden täytyy
ihmisten häntä peljätä: ja ei hän katso yhtään taitavaa
sydämestä.

38 Ja Herra vastasi Jobia tuulispäästä ja sanoi: 2 Kuka
on se, joka taidossansa niin eksyy ja puhuu niin
taitamattomasti? 3 Vyötä nyt kupees niin kuin mies: Minä
kysyn sinulta, opeta minua. 4 Kussas silloin olit, koska
minä maan perustin? Ilmoita se, jos sinulla se ymmärrys
on. 5 Tiedätkös, kuka hänen määränsä asettanut on?
eli kuka on vetänyt ojennusnuoran hänen päällensä? 6
Mihinkä ovat hänen jalkansa vajotetut, eli kuka on hänen
kulmakivensä laskenut? 7 Kuin aamutähdet ynnä minua
kiittivät, ja kaikki Jumalan lapset riemuitsivat. 8 Kuka on
sulkenut meren ovinensa, koska se ratkesi ja lähti ulos
niinkuin äidin kohdusta? 9 Kuin minä puetin sen pilvillä, ja
käärin synkeydellä niinkuin kapaloilla; 10 Kuin minä estin sen
paisumisen säädylläni, ja asetin siihen teljen ja ovet eteen,
11 Ja sanoin: tähän asti pitää sinun tuleman ja ei edemmäksi:
tässä pitää sinun korkiat aaltos asettuman. 12 Oletkos
eläissäs käskenyt aamulle, ja aamuruskolle osoittanut
hänen siansa? 13 Käsittää maan ääriä, ja puhdistaa siitä
jumalattomat. 14 Se pitää muutettaman niinkuin sinetin savi;
niin että he tulevat niinkuin vaate. 15 Ja jumalattomilta

otetaan pois heidän valkeutensa, ja ylpeiden käsivarsi
rikotaan. 16 Oletkos tullut meren pohjaan, ja vaeltanut
syvyyden jälkiä? 17 Onko kuoleman ovet koskaan auvenneet
etees, eli oletkos nähnyt kuoleman varjon ovet? 18 Oletkos
ymmärtänyt, kuinka leviä maa on? annas kuulla, tiedätkös
kaikki nämät. 19 Mikä tie on sinne, kussa valkeus asuu? ja
kuka on pimeyden sia? 20 Ettäs saattaisit hänen rajoillensa
ja osaisit polut hänen huoneesensa. 21 Tiesitkös, koska sinä
syntyvä olit ja kuinka paljo sinulla päiviä olis? 22 Oletkos
siellä ollut, kusta lumi tulee? eli oletkos nähnyt, kusta rakeet
tulevat? 23 Jotka minä olen tallella pitänyt murhepäivään
asti, sodan ja tappeluksen päivään asti. 24 Minkä tien kautta
valkeus hajoittaa hänensä, ja itätuuli tuulee maan päälle?
25 Kuka on sadekuurolle jakanut juoksunsa, ja pitkäisen
valkialle ja jylinälle hänen tiensä? 26 Niin että se sataa
senkin maan päälle, jossa ei ketään ole, korvessa, jossa ei
yhtään ihmistä ole; 27 Että se täyttäis erämaan ja korven, ja
saattais ruohot vihottamaan. 28 Onko sateella isää? eli kuka
on synnyttänyt kasteen pisarat? 29 Kenen kohdusta jää on
tullut? ja kuka on härmän synnyttänyt taivaan alla? 30 Vedet
kätkevät itsensä niinkuin kivi, ja syvyydet päältä kiinnitetään.
31 Taidatkos sitoa Seulaisen siteet, eli päästää Kointähden
siteet? 32 Taidatkos tuoda taivaan merkit edes aikanansa, eli
johdattaa Otavan lastensa kanssa? 33 Tiedätkös, kuinka
taivas hallitaan? eli taidatkos hänen hallituksensa toimittaa
maan päällä? 34 Taidatkos korottaa äänes ylös pilviin,
että veden paljous sinun peittäis? 35 Taidatkos lähettää
pitkäisen leimaukset matkaan menemään ja sanomaan
sinulle: tässä me olemme? 36 Kuka on asettanut taidon
salaisuuteen eli kuka on ajatukselle antanut toimen? 37 Kuka
on niin taitava, että hän pilvet lukea taitaa? ja kuka taitaa
tukita vesitydyt taivaassa? 38 Kuin tomu kastuu ja juoksee
yhteen, ja kokkareet ryhtyvät toinen toiseensa. 39 Taidatkos
jalopeuralle antaa hänen saaliinsa ajaaksensa takaa? ja
ravita nuoret jalopeurat? 40 Niin että he makaavat sioillansa,
ja lepäävät luolissansa, joissa he väijyvät. 41 Kuka valmistaa
kaarneelle ruan, kuin hänen poikansa huutavat Jumalaa, ja
ei he tietä eksyksissä, kussa heidän ruokansa on?

39 Tiedätkös, koska metsävuohet poikivat, eli oletkos
havainnut peurat käyvän tiineenä? 2 Oletkos lukenut
heidän kuukautensa, koska ne täydellänsä ovat? eli tiedätkös
ajan, koska he poikivat? 3 He kumartavat heitänsä
poikiessansa, ja ajavat sen pois, josta heillä kipu on. 4 Heidän
poikansa vahvistuvat ja kasvavat jyvistä: ne menevät ulos, ja
ei palaja heidän tykönsä. 5 Kuka on metsä-aasin antanut
niin vapaana käydä? kuka on metsä-aasin siteen päästänyt?
6 Jolle minä olen erämaan huoneeksi antanut ja korven
asuinsiaksi. 7 Hän katsoo ylön kaupungin pauhinaa: vartian
huutoa ei hän kuule. 8 Hän katsoo vuorella laiduntansa,
ja etsii kussa viheriäistä on. 9 Luuletkos yksisarvisen
palvelevan sinuas, ja makaavan yötä sinun seimelläs? 10
Taidatkos sitoa yksisarvisen vaolle köydellä, niin että hän
kiskois ketoa laaksossa sinun perässäs? 11 Taidatkos sinus
luottaa häneen, ehkä hän paljon voi, ja jättää työs hänen
haltuunsa? 12 Uskotkos hänen siemenes kotia tuovan, ja
riihees kokoovan? 13 Ovatko riikinkukkoin sulat kauniimmat
kuin nälkäkurjen sulat? 14 Joka munansa jättää maahan,
ja antaa maan lämpimän hautoa niitä. 15 Hän unohtaa ne
tallattavan, ja että peto kedolla ne rikkois. 16 Hän on niin kova
poikiansa vastaan, kuin ei ne hänen olisikaan: Ei hän tottele
turhaan työtä tehdä. 17 Sillä Jumala on häneltä taidon ottanut
pois, ja ei ole antanut hänelle ymmärrystä. 18 Kuin hän
ylentää itsensä korkeuteen, nauraa hän hevosta ja miestä.
19 Taidatkos antaa hevoselle väen, eli taidatkos kaunistaa
hänen kaulansa hirnumisella? 20 Taidatkos peljättää hänen
niinkuin heinäsirkan? peljättävä on hänen sieramiensa
päristys. 21 Hän kaivaa maata kavioillansa, on riemuinen
väkevyydessänsä, ja menee sota-aseita vastaan. 22 Hän
nauraa pelkoa ja ei hämmästy, eikä pakene miekkaa. 23
Ehkä vielä viini kalisis häntä vastaan, ja keihäät ja kilvet
välkkyisivät; 24 Hän korskuu, pudistelee ja kaivaa maata,
ja ei tottele vasikitorven helinää. 25 Kuin vaskitorvi heliästi
soi, luihkaa hän: hui, ja haastaa sodan taampaa, niin myös
päämiesten huudon ja riemun. 26 Lentääkö haukka sinun
ymmärryksestäs, ja hajoittaa siipensä etelään käsin? 27
Lentääkö kotka sinun kädestäs niin korkialle, että hän tekee
pesänsä korkeuteen? 28 Hän asuu vuorilla ja yöttelee
vuorten kukkuloilla ja vahvoissa paikoissa. 29 Sieltä hän
katsoo ruan perään, ja hänen silmänsä näkevät kauvas. 30
Hänen poikansa särpävät verta; ja kussa raato on, siellä
myös hän on.

40 Ja Herra vastasi Jobia ja sanoi: 2 Joka riitelee
Kaikkivaltiaan kanssa, eikö hänen pitäis sitä
vahvistaman? ja se joka nuhtelee Jumalaa, eikö hänen pitäis
vastaaman? 3 Job vastasi Herraa ja sanoi: 4 Katso, minä
olen halpa, mitä minä sinua vastaan? minä lasken käteni
suuni päälle. 5 Minä olen kerran puhunut, en minä enempää
vastaa, enkä toiste sitä enää tee. 6 Ja Herra vastasi Jobia
tuulispäästä ja sanoi: 7 Vyötä kupees niinkuin mies: Minä
kysyn sinulta, ja vastaa sinä minua. 8 Pitäiskö sinun minun
tuomioni tyhjäksi tekemän, ja minua vääräksi soimaaman,
ettäs itse olisit hurskas? 9 Onko sinulla käsivarsi niinkuin

Jumalalla? ja taidatkos yhdenkaltaisella äänellä jylistää
hänen kanssansa. 10 Kaunista sinus suurella kunnialla ja
korkeudella: pueta sinus kiitoksella ja kunnialla, 11 Hajoita
sinun julmuutes viha, ja katso kaikkia ylpeitä ja nöyryytä
heitä. 12 Katso kaikkia ylpeitä, ja alaspaina heitä, ja kukista
jumalattomat paikastansa. 13 Hautaa heitä kaikkia maahan,
ja upota heidän jaloutensa kätköön. 14 Niin minä tunnustan
sinun oikian kätes auttavan sinua. 15 Katso nyt Behemotia,
jonka minä sinun vierees tehnyt olen, joka syö heiniä niinkuin
härkä. 16 Katso, hänen väkensä on hänen kupeissansa,
ja hänen voimansa hänen vatsansa navassa. 17 Hänen
häntänsä ojentuu niinkuin sedripuu, ja hänen salaisen
kalunsa suonet ovat niinkuin puun oksat. 18 Hänen luunsa
ovat vahvat niinkuin vaski, hänen ruotonsa niinkuin rautaiset
seipäät. 19 Hän on alku Jumalan teistä; joka hänen tehnyt
on, hän voittaa hänen miekallansa. 20 Vuori kantaa hänelle
ruohot; ja kaikki pedot leikitsevät siellä. 21 Hän makaa
mielellänsä varjossa, lymyssä kaisloissa ja mudassa. 22
Pensas peittää hänen varjollansa, ja ojan halavat peittävät
hänen. 23 Katso, koska virta ylöttää häntä, niin ei hän pelkää:
hän on rohkia, vaikka Jordan hänen suuhunsa asti kuohuis.
24 Hän saavutetaan nähtensä, ja pauloilla pistetään hänen
nenänsä lävitse.

41 Taidatkos vetää Leviatanin ongella, ja sitoa hänen
kielensä nuoralla? 2 Taidatkos panna ongen hänen
sierameensa, ja hänen leukaluunsa pistää naskalilla lävitse? 3
Luuletkos, että hän sinua paljon rukoilee, ja liehakoitsee sinun
edessäs? 4 Luuletkos, että hän tekee liiton sinun kanssas,
saadakses häntä alinomaiseksi orjakses? 5 Taidatkos leikitä
hänen kanssansa niinkuin linnun kanssa, eli sitoa hänen
sinun piikais sekaan? 6 Luuletkos hänen kumppaneilta
leikattaman, jaettaa kauppamiehille. 7 Taidatkos täyttää
koko verkkohuoneen hänen nahallansa, eli kalamiesten
kokkoin hänen päällänsä. 8 Koska sinä häneen rupeet
kädelläs, niin muista, ettäs tulet sotaan, josta et sinä mitään
voita. 9 Katso, hänen toivonsa pettää hänen; sillä koska
hän hänen näkee, mukeltaneeko hän pois? 10 Ei ole niin
rohkiaa, kuin tohtii hänen herättää: kuka siis seisoo minun
edessäni? 11 Kuka on minulle jotakin ennen antanut, että
minä sen hänelle maksaisin? Minun ovat kaikki, mitä kaikkein
taivasten alla on. 12 Minun täytyy puhua kuinka suuri, kuinka
väkevä ja kuinka kaunis hän on. 13 Kuka riisuu hänen
vaatteensa? Kuka tohtii ruveta hänen hampaisiinsa? 14
Kuka voi avata hänen leukaluunsa, jotka ovat hirmuiset
hänen hammastensa ympäri? 15 Hänen suomuksensa
ovat pulskiat, kiinnitetyt toinen toiseensa, niinkuin sinetti.
16 Yksi on kiinni toisessa, niin ettei tuuli pääse lävitse.
17 Ne ovat kiinni toinen toisessansa ja pysyvät yhdessä,
ettei heitä taideta eroittaa. 18 Hänen aivastamisestansa
kiiltää valkeus, ja hänen silmänsä ovat niinkuin aamuruskon
silmälaudat. 19 Hänen sunstansa käyvät tulisoitot ulos, ja
tuliset kipinät sinkoilevat. 20 Hänen sieraimistansa käy ulos
savu, niinkuin kiehuvasta padasta ja kattilasta. 21 Hänen
henkensä on niinkuin tulinen hiili, ja hänen suustansa käy
liekki ulos. 22 Hänen kaulansa on vahva; ja se on hänen
ilonsa, kuin hän tekee jotakin vahinkoa. 23 Hänen lihansa
jäsenet ovat kiinni toinen toisessansa, ne ovat hänessä
kiinni, ettei hän liikuteta. 24 Hänen sydämensä on kova
niinkuin kivi, ja niin vahva kuin alimmainen myllyn kivi. 25
Kuin hän korottaa itsensä, niin väkevät peljästyvät; kuin hän
joutuu edes, niin ei siellä armoa ole. 26 Jos hänen tykönsä
mennään miekalla eli keihäällä, aseilla eli haarniskoilla, niin
ei hän itsiänsä liikuta. 27 Ei hän rautaa tottele enempi kuin
kortta, eikä vaskea enempi kuin lahopuuta. 28 Ei häntä
nuolet karkota, ja linkokivet ovat hänelle niinkuin akanat.
29 Vasara on hänen edssänsä niinkuin korsi; hän pilkkaa
liehuvia keihäitä. 30 Ja hän taitaa maata terävällä kivellä,
hän makaa terävällä niinkuin sontatunkiolla. 31 Hän saattaa
syvän meren kiehumaan niinkuin padan, ja liikuttaa yhteen
niinkuin voiteen. 32 Hänen jälkeensä polku valkenee; hän
tekee syvyydet sangen harmaaksi. 33 Ei ole maalla hänen
vertaistansa; hän on tehty pelkäämättömäksi. 34 Hän katsoo
kaikki korkiat ylön; hän on kaikkein ylpeiden kuningas.

42 Ja Job vastasi Herraa ja sanoi: 2 Minä tiedän sinun
kaikki voivan: ja ei ole sinulta yksikään ajatus peitetty.
3 Se on turha ihminen, joka ajattelee peittää neuvonsa:
sentähden tunnustan minä, että minä taitamattomasti puhunut
olen sitä, joka on minun tietoni ylitse ja jota en minä ymmärrä.
4 Niin kuules nyt, anna mimun puhua: minä kysyn sinulta,
opeta minua. 5 Minä olen kuullut sinua tarkoilla korvilla, ja
minun silmäni ovat nyt nähneet sinun. 6 Sentähden pidän
minä itseni viallisena, ja kadun tomussa ja tuhassa. 7 Kuin
Herra nämät sanat oli Jobille puhunut, sanoi Herra Eliphaalle
Temanilaiselle: minun vihani on julmistunut sinun ja kahden
sinun ystäväs päälle; sillä ette ole oikein puhuneet minusta,
niinkuin minun palveliani Job. 8 Niin ottakaat nyt seitsemän
mullia ja seitsemän oinasta, ja menkäät palveliani Jobin tykö,
ja uhratkaat polttouhria teidän edestänne, ja palveliani Job
rukoilkaan teidän edestänne; sillä hänen puoleensa minä
katson, niin etten minä tee teille tyhmyytenne jälkeen; sillä
ette ole oikein puhuneet minusta, niinkuin minun palveliani
Job. 9 Niin menivät Eliphas Temanilainen, Bildad Suasta ja

Zophar Naemasta, ja tekivät niinkuin Herra heille sanonut
oli. Ja Herra katsoi Jobin puoleen. **10** Ja Herra käänsi Jobin
vankeuden, koska hän rukoili ystäviensä edestä. Ja Herra
antoi Jobille kaksi sen vertaa kaikista mitä hänellä ennen
ollut oli. **11** Ja hänen tykönsä tulivat kaikki hänen veljensä,
ja kaikki hänen sisarensa, ja kaikki ne jotka hänen ennen
tunsivat, ja söivät hänen kanssansa, ja hänen huoneessansa
ja käänsivät heitänsä hänen puoleensa, ja lohduttivat häntä
kaikesta siitä pahasta, minkä Herra oli antanut tulla hänen
päällensä. Ja itsekukin heistä antoi hänelle yhden rahan ja
kultarenkaan. **12** Ja Herra siunasi Jobia sitte enempi kuin
ennen, että hän sai neljätoistakymmentä tuhatta lammasta,
ja kuusituhatta kamelia, ja tuhannen paria härkiä ja tuhannen
aasia. **13** Ja hän sai seitsemän poikaa ja kolme tytärtä, **14** Ja
kutsui ensimäisen nimen Jemina, toisen Ketsia ja kolmannen
Kerenhapuk. **15** Ja ei löydetty niin kauniita vaimoja kaikessa
maassa, kuin Jobin tyttäret olivat. Ja heidän isänsä antoi
heille perimisen heidän veljeinsä kanssa. **16** Ja Job eli
sitte sata ja neljäkymmentä vuotta, niin että hän sai nähdä
lapsensa ja lastensa lapset hamaan neljänteen polveen. **17**
Ja Job kuoli vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena

Psalmien

1 Autuas on se, joka ei vaella jumalattomain neuvossa, eikä
seiso syntisten tiellä, eikä istu kussa pilkkaajat istuvat;
2 Vaan rakastaa Herran lakia, ja ajattelee hänen lakiansa
päivät ja yöt. **3** Hän on niinkuin istutettu puu vesiojain
tykönä, joka hedelmänsä antaa ajallansa, ja hänen lehtensä
ei varise, ja kaikki menestyy, mitä hän tekee. **4** Mutta
jumalattomat ei ole niin, vaan niinkuin akana, jonka tuuli
hajoittelee. **5** Sentähden ei jumalattomat kestä tuomiota,
eikä syntiset vanhurskasten seuraa. **6** Sillä Herra tietää
vanhurskasten tien; mutta jumalattomain tie hukkuu.

2 Miksi pakanat kiukuitsevat, ja kansat turhia ajattelevat?
2 Maan kuninkaat hankitsevat itseänsä, ja päämiehet
keskenänsä neuvoa pitävät Herraa ja hänen voideltuansa
vastaan. **3** Katkaiskaamme heidän siteensä, ja heittäkäämme
meistä pois heidän köytensä. **4** Mutta joka taivaissa asuu,
nauraa heitä: Herra pilkkaa heitä. **5** Kerran hän puhuu
heille vihoissansa, ja hirmuisuudessansa peljättää heitä. **6**
Mutta minä asetin kuninkaani Zioniin, pyhälle vuorelleni. **7**
Minä tahdon saarnata senkaltaisesta säädystä, josta Herra
minulle sanoi: Sinä olet minun poikani, tänäpänä minä
sinun synnytin. **8** Ano minulta, niin minä annan pakanat
perinnökses ja maailman ääret omakses. **9** Sinun pitää
särkemän heitä rautaisella valtikalla, ja niinkuin savisen astian
heitä murentaman. **10** Nyt te kuninkaat, siis ymmärtäkäät, ja
te maan tuomarit, antakaat teitänne kurittaa. **11** Palvelkaat
Herraa pelvossa, ja iloitkaat vavistuksessa. **12** Antakaat
suuta pojalle, ettei hän vihastuisi, ja te hukkuisitte tiellä; sillä
hänen vihansa syttyy pian. Mutta autuaat ovat kaikki ne,
jotka häneen uskaltavat.

3 Davidin Psalmi, kuin hän pakeni poikaansa Absalomia.
Voi Herra! kuinka monta on minulla vihollista, ja niin usiat
karkaavat minua vastaan. **2** Moni puhuu minun sielustani:
ei ole hänellä apua Jumalan tykönä, (Sela) **3** Mutta sinä,
Herra, olet minun kilpeni, joka minun kunniaan saatat, ja
minun pääni kohennat. **4** Äänelläni minä huudan Herraa;
ja hän kuulee minua pyhästä vuorestansa, (Sela) **5** Minä
makaan ja nukun: minä herään myös; sillä Herra tukee
minua. **6** En minä pelkää kymmentätuhatta kansoista, jotka
minua piirittävät. **7** Nouse, Herra, ja auta minua, minun
Jumalani! sillä sinä lyöt kaikkia minun vihollisiani poskelle:
sinä murennat jumalattomain hampaat. **8** Herran tykönä apu
löydetään: sinun kansas päällä on sinun siunaukses, (Sela)

4 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kanteleilla. Rukoillessani
kuule minua, vanhurskauteni Jumala, joka minua lohdutat
ahdistuksessani: ole minulle armollinen, ja kuule rukoukseni.
2 Te uljaat miehet, kuinka kauvan pitää minun kunniani
pilkattaman? miksi te rakastatte turhuutta ja kysytte
valhetta? (Sela) **3** Niin tuntekaat, että Herra vie pyhänsä
ihmeellisesti: Herra kuulee, kuin minä häntä rukoilen. **4** Jos te
vihastutte, niin älkäät syntiä tehkö: puhukaat sydämissänne,
teidän vuoteissanne, ja odottakaat, (Sela) **5** Uhratkaat
vanhurskauden uhria, ja toivokaat Herran päälle. **6** Moni
sanoo: kuka osoittais meille hyvää? Mutta nosta sinä Herra
meidän päällemme sinun kasvois paiste. **7** Sinä ilahutat
minun sydämeni; ehkä muilla on jyviä ja viinaa kyllä. **8** Minä
makaan ja lepään juuri rauhassa; sillä sinä Herra yksinäs
autat minua turvassa asumaan.

5 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, perimisestä. Herra, ota
minun sanani korviis, havaitse minun puheeni. **2** Ota vaari
minun huudostani, minun Kuninkaani ja minun Jumalani; sillä
sinua minä rukoilen. **3** Herra kuultele varhain minun ääntäni:
varhain hankitsen minä itseni sinun tykös, ja siitä otan vaarin.
4 Sillä et sinä ole se Jumala, jolle jumalatoin meno kelpaa:
joka paha on, ei se pysy edessäs. **5** Öykkärit ei pysy sinun
silmäis edessä: kaikkia pahantekiöitä sinä vihaat. **6** Sinä
kadotat valhetteliat: Herra kauhistuu murhaajia ja viekkaita.
7 Mutta minä menen sinun huoneeses sinun suuressa
laupiudessas, ja kumarran sinun pyhään templiis päin
sinun pelvossas. **8** Herra saata minua vanhurskaudessas,
minun vihollisteni tähden: ojenna ties minun eteeni. **9**
Sillä heidän suussansa ei ole mitään totuutta, heidän
sisällyksensä on sydämen kipu; heidän kitansa on avoin
hauta, ja kielellänsä he liehakoitsevat. **10** Nuhtele heitä
Jumala, että he lankeisivat ajatuksistansa: syökse heitä ulos
heidän suurten ylitsekäymistensä tähden; sillä he ovat sinulle
vastahakoiset. **11** Iloitkaan kaikki, jotka sinuun uskaltavat,
anna heidän riemuita ijankaikkisesti; sillä sinä varjelet heitä:
iloitkaan sinussa ne, jotka sinun nimeäs rakastavat. **12**
Sillä sinä Herra siunaat vanhurskaita: sinä kaunistat heitä
armollas niinkuin kilvellä.

6 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kahdeksalla kielellä.
Oi Herra, älä rankaise minua vihassas, ja älä minua
julmuudessas kurita. **2** Herra, ole minulle armollinen, sillä
minä olen heikko: paranna Herra minua, sillä minun luuni
ovat peljästyneet. **3** Ja minun sieluni on sangen kovin
hämmästynyt, voi Herra, kuinka kauvan! **4** Käännä sinuas,
Herra, ja pelasta sieluni; auta minua sinun hyvyytes tähden.
5 Sillä ei kuolemassa kenkään muista sinua, kuka kiittää

sinua tuonelassa? **(Sheol h7585)** **6** Minä olen niin väsynyt
huokauksista: minä uitan vuoteeni yli yötä, ja kastan leposiani
kyynelilläni. **7** Minun muotoni on muuttunut murheesta,
ja on vanhentunut; sillä minä ahdistetaan kaikilta puolilta.
8 Eritkäät minusta, kaikki pahointekiät; sillä Herra kuulee
minun itkuni. **9** Herra kuulee minun rukoukseni: anomiseni
Herra ottaa vastaan. **10** Kaikki minun viholliseni saakoon
häpiän, ja suuresti peljättäköön; kääntyköön takaperin, ja
nopiasti häväistäköön.

7 Davidin viattomuus, josta hän Herralle veisasi, Kuusin
Jeminin pojan sanan tähden: Sinuun, Herra minun
Jumalani, minä uskallan: auta minua kaikista minun
vainollisistani, ja pelasta minua; **2** Ettei he repisi minun
sieluani niinkuin jalopeura, ja sätkisi ilman holhojaa. **3**
Herra minun Jumalani, jos minä sen tein ja jos vääryys
on minun käsissäni; **4** Jos minä pahalla kostanut olen
niille, jotka minun kanssani rauhassa elivät; vaan minä olen
niitä pelastanut, jotka ilman syytä minua vihasivat; **5** Niin
vainotkaan viholliseni minun sieluani ja käsittäköön sen,
ja poljeskelkaan maahan elämäni, ja painakaan kunniani
tomuun, (Sela) **6** Nouse Herra vihassas, korota sinuas ylitse
vihollisteni hirmuisuuden, heräjä minun puoleeni; sillä sinä
olet käskenyt oikeuden, **7** Että kansat kokoontuisivat jälleen
sinun tykös; ja tule heidän tähtensä taas ylös, **8** Herra on
kansain tuomari: tuomitse Herra minua vanhurskauteni ja
vakuuteni jälkeen. **9** Loppukoon jumalattomain pahuus, ja
holho vanhurskaita; sillä sinä, vanhurskas Jumala, tutkit
sydämet ja munaskuut. **10** Minun kilpeni on Jumalan tykönä,
joka vaat sydämet auttaa. **11** Jumala on oikia tuomari; ja
Jumala, joka joka päivä uhkaa. **12** Ellei he palaja, niin
hän on miekkansa teroittanut, joutsensa jännittänyt, ja
tarkoittaa, **13** Ja on pannut sen päälle surmannuolet; hän on
valmistanut vasamansa kadottamaan. **14** Katso, hänellä on
pahaa mielessä: hän on onnettomuutta raskas, mutta hän
synnyttää puuttumisen. **15** Hän kaivoi haudan ja valmisti, ja
on kaatunut siihen kuoppaan, jonka hän oli tehnyt. **16** Hänen
onnettomuutensa pitää hänen päänsä päälle tuleman, ja
hänen vääryytensä pitää hänen päänsä laelle lankeeman.
17 Minä kiitän Herraa hänen vanhurskautensa tähden, ja
kunnioitan ylimmäisen Herran nimeä.

8 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, Gittitin päällä. Herra
meidän Herramme! kuinka ihmeellinen on sinun nimes
kaikessa maassa, joka panit kunnias taivasten ylitse. **2**
Nuorten lasten ja imeväisten suusta perustit sinä voiman,
vihollistes tähden, ettäs vihollisen ja kostajan murentaisit. **3**
Sillä minä näen taivaat, sinun sormeis teot, kuun ja tähdet,
jotka valmistit. **4** Mikä on ihminen, ettäs häntä muistat? eli
ihmisen poika, ettäs häntä etsiskelet? **5** Sinä teit hänen
vähää vähemmäksi enkeleitä; vaan sinä kaunistat hänen
kunnialla ja kaunistuksella. **6** Sinä asetat hänen sinun
käsitekois herraksi: kaikki olet sinä hänen jalkainsa alle
heittänyt: **7** Lampaat ja kaikki karjat, ja myös metsän eläimet,
8 Linnut taivaan alla ja kalat meressä ja mitä meressä
vaeltaa. **9** Herra meidän Herramme, kuinka ihmeellinen on
sinun nimes kaikessa maassa!

9 Davidin Psalmi, kauniista nuoruudesta, edelläveisaajalle.
Minä kiitän Herraa kaikesta sydämestäni, ja luettelen
kaikki sinun ihmees. **2** Minä iloitsen ja riemuitsen sinussa, ja
veisaan kiitosta sinun nimelles, sinä kaikkein ylimmäinen, **3**
Ettäs minun viholliseni olet ajanut takaperin: he lankesivat ja
hukkuivat sinun etees. **4** Sillä sinä saatat minun oikeuteni ja
asiani toimeen: sinä istuit istuimelle, vanhurskauden tuomari.
5 Sinä nuhtelet pakanoita, ja kadotat jumalattomat: sinä pyyhit
heidän nimensä pois aina ja ijankaikkisesti. **6** Vihollisten
hävitykset ovat lopetetut ijäisesti, ja kaupungit sinä kukistit
heidän muistonsa on heidän kanssansa kadonnut. **7** Mutta
Herra pysyy ijankaikkisesti: hän on valmistanut istuimensa
tuomioon. **8** Ja hän tuomitsee maan piirin vanhurskaudessa,
ja hallitsee kansat oikein. **9** Ja Herra on köyhän turva: hän on
turva hädän aikana. **10** Sentähden he sinuun toivovat, jotka
sinun nimes tuntevat; sillä et sinä niitä hylkää, jotka sinua,
Herra, etsivät. **11** Veisatkaat Herralle, joka Zionissa asuu:
julistakaat kansoissa hänen tekonsa. **12** Sillä se joka kostaa
verenvikoja, muistaa heitä, eikä unohda köyhäin parkumista.
13 Herra ole minulle armollinen, katso minun ahdistustani
niiltä, jotka minua vihaavat, sinä joka ylennät minun surman
porteista; **14** Että minä luettelisin kaikki sinun kiitokses Zionin
tytärten porteissa, ja iloitsisin sinun avustas. **15** Pakanat
ovat vajonneet siihen hautaan, jonka he valmistivat: heidän
jalkansa on käsitetty siinä verkossa, jonka he virittivät. **16** Niin
ymmärretään Herran tekevän oikeuden, koska jumalatoin
juuri omissa kättensä töissä käsitetään; se on tutkisteltava
asia, (Sela) **17** Jospa jumalattomat palajaisivat helvettiin, ja
kaikki pakanat, jotka Jumalan unohtavat. **(Sheol h7585)** **18** Sillä
ei hän köyhää peräti unohda, ja raadollisten toivo ei huku
ijankaikkisesti. **19** Nouse, Herra, ettei ihminen saisi valtaa:
anna kaikki pakanat edessäs tuomittaa. **20** Herra, anna heille
opettaja, että pakanat tuntisivat itsensä ihmisiksi, (Sela)

10 Miksis Herra niin kaukana seisot, ja tuskan ajalla sinus
peität? **2** Ylpeydessänsä jumalatoin vainoo köyhää:
käsitettäköön he heidän juonissansa, joita he ajattelevat.
3 Sillä jumalatoin itse kerskaa omaa mielivaltaansa: ahne

siunailee itsiänsä, ja vihoittaa Herran. 4 Jumalatoin on
koria ja vihainen, ettei hän ketään tottele: ei hän Jumalaa
olevankaan luule. 5 Hänen tiensä menestyvät joka aika,
sinun tuomios on kaukana hänestä: hän ylpeilee kaikkein
vihollistensa edessä. 6 Sillä hän puhuu sydämessänsä:
en minä ikänä kukisteta, ei sukukunnasta sukukuntaan
hätää ole. 7 Jonka suu on täynnä kirouksia, kavaluutta ja
viettelystä, hänen kielensä saattaa vaivan ja työn. 8 Hän istuu
ja väijyy kartanoissa, murhataksensa salaa viatointa; hänen
silmänsä palaa köyhän puoleen. 9 Hän väijyy salaa niinkuin
jalopeura luolassansa, hän väijyy raadollista käsittääksensä,
ja hän käsittää hänen, kuin hän tempaa sen verkkoihinsa. 10
Hän paiskaa ja polkee alas, ja sysää köyhän väkivallalla
maahan. 11 Hän sanoo sydämessänsä: Jumala on hänen
unhottanut, ja verhonnut kasvonsa, ei hän ikänä näe. 12
Nouse, Herra! Jumala, ylennä kätes ja älä köyhää unohda.
13 Miksi jumalatoin pilkkaa Jumalaa ja sanoo sydämessänsä:
et sinä sitä tottele? 14 Katso siis; sillä sinä näet tuskat ja
surut, se on sinun käsissäs: sinuun köyhä itsensä luottaa, ja
sinä olet orpolasten holhoja. 15 Särje jumalattoman käsivarsi,
ja etsi pahan jumalattomuutta, niin ettei sitä enää löydettäisi.
16 Herra on kuningas aina ja ijankaikkisesti: pakanain pitää
häviämän hänen maastansa. 17 Köyhäin halauksen sinä,
Herra, kuulet: heidän sydämensä sinä vahvistat, että sinun
korvas siitä ottaa vaarin; 18 Ettäs oikeuden saatat orvoille
ja köyhille, ettei ihminen enää ylpeile heitä vastaan maan
päällä.

11 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Herraan minä
uskallan: kuinka te sanotte sielulleni, että hän lentäis
niinkuin lintu teidän vuoreltanne? 2 Sillä katsos, jumalattomat
jännittävät joutsen ja panevat nuolensa jänteelle, salaisesti
ampuaksensa hurskaita. 3 Sillä he rikkoivat perustuksen:
mitä vanhurskas taitaa toimittaa? 4 Herra on pyhässä
templissänsä, Herran istuin on taivaissa; hänen silmänsä
ottavat vaarin, ja hänen silmänsä laudat koettelevat ihmisten
lapsia. 5 Herra koettelee vanhurskasta; hänen sielunsa vihaa
jumalatointa, ja jotka vääryyttä rakastavat. 6 Hän antaa
sataa jumalattomain päälle pitkäisen leimauksia, tulta ja
tulikiveä, ja antaa heille tuulispäät palkaksi. 7 Sillä Herra on
vanhurskas ja rakastaa vanhurskautta, että hänen kasvonsa
katsovat oikeutta.

12 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kahdeksalla kielellä.
Auta, Herra; sillä pyhät ovat vähentyneet, ja uskolliset
ovat harvat ihmisten lasten seassa. 2 Jokainen puhuu
lähimmäisensä kanssa valhetta: he liehakoitsevat ja
opettavat eripuraisuutta sydämistä. 3 Katkokoon Herra kaikki
ulkokullaiset huulet ja ylpiästi puhuvaiset kielet, 4 Jotka
sanovat: meidän kielemme pitää voittaman, meidän tulee
puhua: kuka meidän herramme on? 5 Että köyhät hävitetään
ja vaivaiset huokaavat, niin minä nyt nousen, sanoo Herra:
minä saatan avun, että rohkiasti pitää opetettaman. 6 Herran
puheet ovat kirkkaat, niinkuin selitetty hopia saviastioissa,
seitsemän kertaa koeteltu. 7 Sinä Herra, kätke ne, ja varjele
meitä tästä suvusta ijankaikkisesti. 8 Sillä joka paikka on
jumalattomia täynnä, koska huonot ihmisten lasten seassa
korotetaan.

13 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. 2 Kuinka kauvan sinä
Herra peräti tahdot minua unhottaa? kuinka kauvan
sinä peität kasvos minusta? 3 Kuinka kauvan minä neuvoa
pidän sielussani? ja ahdistetaan sydämessäni joka päivä?
kuinka kauvan minun viholliseni yltyy minua vastaan? 4
Katso siis ja kuule minua, Herra minun Jumalani: valista
silmäni etten minä koskaan kuolemaan nukkuisi; 5 Ettei
viholliseni sanoisi: minä voitin hänen, ja minun sortajani
iloitsisi, koska minä kompastun. 6 Mutta minä turvaan sinun
armoos: minun sydämeni riemuitsee, ettäs niin mielelläs
autat: minä veisaan Herralle, että hän minulle niin hyvästi
tekee.

14 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Tyhmät sanovat
sydämessänsä: ei Jumalaa olekaan; ei he mitään
kelpaa, ja ovat ilkiät menoissansa; ei ole joka hyvää tekee.
2 Herra katsoi taivaasta ihmisten lapsia, nähdäksensä,
jos joku ymmärtäis eli etsis Jumalaa. 3 Mutta he ovat
kaikki poikenneet pois, ja kaikki ovat kelvottomat: ei ole
yksikään, joka hyvää tekee, ei ainoakaan. 4 Eikö siis kenkään
pahointekiöistä sitä havaitse? jotka minun kansaani syövät
niinkuin he söisivät leipää; vaan ei he rukoile Herraa. 5 Siellä
he kovin pelkäsivät; sillä Jumala on läsnä vanhurskasten
sukua. 6 Te häpäisette köyhän neuvon; mutta Jumala on
hänen turvansa. 7 Oi jos apu tulis Israelille Zionista! sillä
koska Herra päästää vangitun kansansa, niin Jakob iloitsee
ja Israel riemuitsee.

15 Davidin Psalmi. Herra, kuka asuu sinun majassas?
eli kuka on pysyväinen sinun pyhällä vuorellas? 2 Joka
vaeltaa ja tekee oikeuden, ja puhuu totuuden sydämestänsä;
3 Joka ei kielellänsä panettele, eikä lähimmäisellensä mitään
pahaa tee, ja ei häpäise lähimmäistänsä; 4 Joka jumalattomat
katsoo ylön, vaan kunnioittaa Jumalaa pelkääväisiä; joka
lähimmäisellensä vannoo ja pitää. 5 Joka ei anna rahaansa
korolle, eikä ota lahjoja viatointa vastaan. Joka näin tekee, ei
hän horjahda ijankaikkisesti.

16 Davidin kultainen kappale. Kätke minua Jumala; sillä
minä uskallan sinuun. **2** Sinä olet Herralle sanonut:
sinä olet minun Herrani: minun hyvätyöni ei ole sinun tähtes,
3 Vaan pyhäin tähden, jotka maan päällä ovat, ja kunniallisten
tähden, joissa kaikki minun mielisuosioni on. **4** Mutta jotka
toisen jälkeen rientävät, niillä pitää suuri sydämen kipu
oleman: en minä uhraa heidän juomauhriansa verestä,
enkä mainitse heidän nimiänsä suussani. **5** Mutta Herra
on minun tavarani ja osani: sinä tähteelle panet minun
perimiseni. **6** Arpa lankesi minulle kauniimmissa: minä
olen jalon perimisen saanut. **7** Minä kiitän Herraa, joka
minua on neuvonut: niin myös minun munaskuuni ovat yöllä
kurittaneet. **8** Minä pidän aina Herran kasvoini edessä, sillä
hän on minun oikialla puolellani, sentähden en minä horju. **9**
Sentähden minun sydämeni reimuitsee ja minun kunniani
on iloinen, ja minun lihani lepää toivossa. **10** Sillä et sinä
hyljää sieluani helvetissä, etkä salli sinun pyhäs näkevän
turmelusta. **(Sheol h7585)** **11** Sinä osoitat minulle elämän tien,
sinun kasvois edessä on täydellinen ilo, ja riemullinen meno
oikialla kädelläs ijankaikkisesti.

17 Davidin rukous. Kuule, Herra, oikeutta, havaitse
minun huutoni, ota vaari minun rukouksestani, joka
ei viekkaasta suusta lähde. **2** Puhu sinä minun asiassani,
ja sinun silmäs katsokaan oikeutta. **3** Sinä koettelet minun
sydämeni, ja etsiskelet sitä yöllä, ja tutkit minua, ja et mitään
löydä; minä olen aikonut, ettei minun suuni missäkään riko.
4 Minä varjelen minuni sinun huultes sanoissa, ihmisten
töistä, murhaajan tiellä. **5** Hallitse minun käyntöni poluillas,
ettei minun askeleeni liukahtaisi. **6** Minä huudan sinua,
ettäs, Jumala, minua kuulisit: kallista korvas minun puoleeni,
kuule minun puheeni. **7** Osoita ihmeellinen hyvyytes, sinä
niiden vapahtaja, jotka sinuun uskaltavat, niitä vastaan,
jotka sinun oikiaa kättäs vastaan ovat. **8** Varjele minua
niinkuin silmäterää: suojele minua siipeis varjon alla. **9**
Jumalattomista, jotka minua hävittävät, vihollisistani, jotka
minun sieluuni piirittävät. **10** Heidän lihavansa yhtä pitävät:
he puhuvat suullansa ylpiästi. **11** Kuhunka me menemme,
niin he meitä piirittävät: siihen he silmänsä tarkoittavat meitä
kukistaaksensa maahan, **12** Niinkuin jalopeura saalista
himoitsee, niinkuin nuori jalopeura, joka luolasta väijyy.
13 Nouse, Herra, ennätä hänen kasvonsa, ja polje häntä;
vapahda minun sieluni miekallas jumalattomista, **14** Sinun
kädelläs ihmisistä, Herra, tämän maailman ihmisistä, joiden
osa on tässä elämässä, ja joiden vatsan sinä täytät
tavarallas: heidän lapsensa ravitaan, ja he jättävät tähteensä
lapsukaisillensa. **15** Mutta minä saan nähdä sinun kasvos
vanhurskaudessa: minä ravitaan herättyäni sinun kuvas
jälkeen.

18 Edelläveisaajalle, Davidin Herran palvelian Psalmi,
joka Herralle nämät veisun sanat puhui sinä päivänä,
jona Herra hänen vapahti kaikkein vihollistensa käsistä ja
Saulin käsistä. Ja hän sanoi: minä rakastan sydämestäni
sinua, Herra, minun voimani. **2** Herra, minun kallioni, minun
linnani ja minun vapahtajani; minun Jumalani on minun
vahani, johon minä turvaan: minun kilpeni, ja minun autuuteni
sarvi, ja minun varjelukseni. **3** Minä kiitän ja avukseni
huudan Herraa, niin minä vapahdetaan vihollisistani. **4** Sillä
kuoleman siteet olivat käärineet minun ympäri, ja Belialin ojat
peljättivät minun. **5** Helvetin siteet kietoivat minun: kuoleman
paulat ennättivät minun. **(Sheol h7585)** **6** Ahdistuksessani
minä avukseni huudan Herraa, ja minun Jumalani tykö minä
huudan: niin hän kuulee ääneni templistänsä, ja minun
huutoni hänen edessänsä tulee hänen korviinsa. **7** Maa
liikkui ja vapisi, ja vuorten perustukset liikkuivat: he värisivät,
koska hän vihastui. **8** Savu suitsi hänen sieraimistansa ja
kuluttava tuli hänen suustansa, niin että hiilet siitä syttyivät.
9 Hän notkisti taivaat ja astui alas, ja synkiä pimeys oli hänen
jalkainsa alla. **10** Hän astui Kerubimin päälle ja lensi, ja hän
lensi tuulen sulkain päällä. **11** Hän pani pimeyden majansa
ympärille, ja mustat paksut pilvet, jossa hän lymyssä oli. **12**
Kirkkaudesta hänen edessänsä hajosivat pilvet rakeilla ja
leimauksilla. **13** Ja Herra jylisti taivaissa, Ylimmäinen antoi
pauhinansa, rakeilla ja leimauksilla. **14** Hän ampui nuolensa
ja hajoitti heitä: hän iski kovat leimaukset, ja peljätti heitä,
15 Ja niin ilmestyivät vetten kuljut, ja maan perustukset
ilmaantuivat, Herra, sinun kovasta nuhtelemisestas ja sinun
sieraimies hengen puhalluksesta. **16** Hän lähetti korkeudesta
ja otti minun, ja veti minun ulos suurista vesistä. **17**
Hän vapahti minun voimallisista vihollisistani, jotka minua
väkevämmät olivat. **18** Ne ennättivät minun tuskapäivänäni;
mutta Herra tuli minun turvakseni. **19** Ja hän vei minun
lakialle: hän tempasi minun ulos; sillä hän mielistyi minuun.
20 Herra maksoi minulle minun vanhurskauteni jälkeen:
hän antoi minulle kätteni puhtauden jälkeen. **21** Sillä minä
pidän Herran tiet, ja en ole Jumalaani vastaan. **22** Sillä
kaikki hänen oikeutensa ovat silmäini edessä, ja hänen
käskyjänsä en minä tykööni hylkää. **23** Vaan olen vakaa
hänen edessänsä ja vältän vääryyttä. **24** Sentähden Herra
kostaa minulle vanhurskauteni perästä, kätteni puhtauden
jälkeen, silmäinsä edessä. **25** Pyhäin kanssa sinä pyhä olet,
ja toimellisten kanssa toimellinen. **26** Puhdasten kanssa sinä
puhdas olet, ja nurjain kanssa sinä nurja olet. **27** Sillä sinä

vapahdat ahdistetun kansan, ja korkiat silmät sinä alennat.
28 Sillä minun kynttiläni sinä valaiset; Herra minun Jumalani
valaisee minun pimeyteni. 29 Sillä sinun kauttas minä
sotaväen murran, ja minun Jumalassani karkaan muurin
ylitse. 30 Jumalan tie on täydellinen. Herran puheet tulella
koetellut: hän on kaikkein kilpi, jotka häneen uskaltavat.
31 Sillä kuka on Jumala, paitsi Herraa? ja kuka on kallio,
paitsi Jumalaamme? 32 Jumala vyöttää minun voimalla, ja
panee minun tieni viattomaksi. 33 Hän tekee jalkani niinkuin
peurain jalat, ja asettaa minun korkeudelle. 34 Hän opettaa
käteni sotimaan, ja käsivarteni vaskijoutsea vetämään. 35
Ja sinä annoit minulle autuutes kilven, ja sinun oikia kätes
vahvistaa minun: ja koskas minun alennat, niin sinä teet
minun suureksi. 36 Sinä levitit minun askeleeni minun allani,
ettei minun kantapääni livistyneet. 37 Minä ajan vihollisiani
takaa ja käsitän heitä, ja en palaja, ennenkuin minä heidät
hukutan. 38 Minä runtelen heitä, ettei he taida nousta: heidän
täytyy kaatua jalkaini alla. 39 Sinä valmistat minun voimalla
sotaan: sinä taivutat minun alleni ne, jotka nousevat minua
vastaan. 40 Sinä annat minulle viholliseni kaulan, ja minä
kadotan vainoojani. 41 He huutavat, vaan ei ole auttajaa:
Herran tykö, mutta ei hän vastaa heitä. 42 Minä survon
heitä niinkuin maan tomun tuulen edessä, ja heitän pois
niinkuin loan kaduilta. 43 Sinä pelastat minua riitaisesta
kansasta: sinä asetat minun pakanain pääksi; se kansa, jota
en minä tuntenut, palvelee minua. 44 Se kuultelee minua
kuuliaisilla korvilla: muukalaiset lapset kieltävät minun. 45
Muukalaiset lapset vaipuvat ja vapisevat siteissänsä. 46
Herra elää, ja kiitetty olkoon minun kallioni, ja minun autuuteni
Jumala olkoon ylistetty! 47 Jumala, joka minulle koston
antaa, ja vaatii kansat minun alleni; 48 Joka minua auttaa
vihollisistani: sinä korotat myös minun niistä, jotka karkaavat
minua vastaan: sinä pelastat minua väkivaltaisesta miehestä.
49 Sentähden minä kiitän sinua, Herra, pakanain seassa,
ja veisaan nimelles kiitoksen, 50 Joka suuren autuuden
kuninkaallensa osoittaa, ja tekee hyvästi voidellullensa,
Davidille, ja hänen siemenellensä ijankaikkisesti.

19 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Taivaat ilmoittavat
Jumalan kunnian, ja vahvuus julistaa hänen kättensä
teot. 2 Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle tiedon. 3
Ei ole kieltä eikä puhetta, kussa ei heidän äänensä kuulu.
4 Heidän nuoransa käy ulos kaikkiin maihin, ja heidän
puheensa maailman ääreen asti: auringolle hän pani majan
heissä. 5 Ja hän käy ulos kammiostansa niinkuin ylkä, ja
riemuitsee niinkuin sankari tietä juostaksensa. 6 Hän käy
ylös taivasten lopulta ja juoksee ympäri hamaan niiden
loppuun jälleen; ja ei ole mitään peitetty hänen lämpimänsä
edestä. 7 Herran laki on täydellinen ja virvoittaa sielut: Herran
todistus on vahva ja tekee yksinkertaiset taitaviksi. 8 Herran
käskyt ovat oikiat ja ilahuttavat sydämet: Herran käskyt
ovat kirkkaat ja valistavat silmät. 9 Herran pelko on puhdas
ja pysyy ijankaikkisesti: Herran oikeudet ovat todet, kaikki
tyynni vanhurskaat, 10 Ne ovat kalliimmat kultaa ja kaikkein
parasta kultaa, ja makeammat hunajaa ja mesileipiä. 11
Sinun palvelias myös niissä opetetaan: ja joka niitä pitää,
hänellä on suuri palkka. 12 Erhetykset kuka ymmärtää? anna
minulle anteeksi salaiset rikokset. 13 Varjele myös palvelias
ylpeistä, ettei he minua hallitsisi; niin minä olen viatoin ja
nuhteetoin suuresta pahasta teosta. 14 Kelvatkoon sinulle
minun suuni puheet, ja minun sydämeni ajatukset sinun
edessäs, Herra, minun vahani ja minun Lunastajani!

20 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Herra kuulkoon sinua
hädässäs, Jakobin Jumalan nimi sinua varjelkoon!
2 Hän lähettäköön sinulle apua pyhästä ja Zionista sinua
vahvistakoon! 3 Hän muistakoon kaikki ruokauhris, ja sinun
polttouhris olkoon lihavat, (Sela) 4 Hän antakoon sinulle, mitä
sinun sydämes anoo, ja päättäköön kaikki aivoitukses! 5 Me
kerskaamme sinun avustas, ja meidän Jumalamme nimessä
me ylennämme lippumme: Herra täyttäköön kaikki sinun
rukoukses! 6 Nyt minä tunnen Herran voideltuansa auttavan,
ja häntä kuulevan pyhästä taivaastansa: hänen oikia kätensä
auttaa voimallisesti. 7 Nämät uskaltavat rattaisiin ja oreihin;
mutta me muistamme Herran Jumalamme nimeä. 8 He ovat
kukistetut ja langenneet; mutta me nousemme ja pystyällä
seisomme. 9 Auta Herra! Kuningas meitä kuulkaan, kuin me
huudamme.

21 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Herra, Kuningas
riemuitsee sinun voimassas: ja kuinka suuresti hän
iloitsee avustas! 2 Hänen sydämensä halun sinä annat
hänelle, etkä kiellä, mitä hänen suunsa anoo, (Sela) 3 Sillä
sinä ennätät hänen hyvällä siunauksella: sinä panet kultaisen
kruunun hänen päähänsä. 4 Hän anoi elämää sinulta, niin
sinä annoit hänelle pitkän ijän aina ja ijankaikkisesti. 5
Hänellä on suuri kunnia sinun avustas: sinä panet ylistyksen
ja kaunistuksen hänen päällensä. 6 Sillä sinä asetat hänen
siunaukseksi ijankaikkisesti: sinä ilahutat hänen kasvois
edessä ilolla. 7 Sillä Kuningas turvaa Herraan: ja Ylimmäisen
laupiudessa ei hän horju. 8 Sinun kätes löytää kaikki
vihollises: sinun oikia kätes löytää ne, jotka sinua kadehtivat.
9 Sinä panet heitä niinkuin kuumaan pätsiin sinun vihas
aikana: Herra nielee heitä vihassansa, ja tuli syö heitä. 10
Heidän hedelmänsä sinä kadotat maan päältä, ja heidän

siemenensä ihmisten lapsista. 11 Sillä he ajattelivat tehdä
sinulle pahaa: he pitivät neuvoa, jota ei he voineet täyttää. 12
Sillä sinä teet heitä olkapääksi: sinä tarkoitat jänteelläs heidän
kasvojansa vastaan. 13 Herra, ylennä sinuas väkevyydessäs;
niin me veisaamme ja kiitämme sinun voimaas.

22 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, peurasta, jota varhain
väijytään. Minun Jumalani, minun Jumalani! miksis
minun hylkäsit? minä parun, vaan minun apuni on kaukana.
2 Minun Jumalani! päivällä minä huudan, ja et sinä vastaa, ja
en yölläkään vaikene. 3 Sinä olet pyhä, joka asut Israelin
kiitoksessa. 4 Meidän isämme toivoivat sinuun: ja kuin he
toivoivat, niin sinä vapahdit heitä. 5 Sinua he huusivat, ja
vapahdettiin: sinuun he turvasivat, ja ei tulleet häpiään.
6 Mutta minä olen mato ja en ihminen, ihmisten pilkka ja
kansan ylönkatse. 7 Kaikki, jotka minun näkevät, häpäisevät
minua: he vääristelevät huuliansa ja päätänsä vääntelevät. 8
Hän valittaa Herralle, hän vapahtakoon hänen: hän auttakoon
häntä, jos hän mielistyy häneen. 9 Sillä sinä olet minun
vetänyt ulos äitini kohdusta: sinä olit minun turvani, ollessani
vielä äitini rinnalla. 10 Sinun päälles minä olen heitetty äitini
kohdusta: sinä olet minun Jumalani hamasta äitini kohdusta.
11 Älä ole kaukana minusta; sillä ahdistus on läsnä, ja ei
ole auttajaa, 12 Suuret mullit ovat minun piirittäneet, lihavat
härjät kiertäneet minun ympäri. 13 Kitansa avasivat he minua
vastaan, niinkuin raateleva ja kiljuva jalopeura. 14 Minä olen
kaadettu ulos niinkuin vesi, ja luuni ovat kaikki hajoitetut:
minun sydämeni on niinkuin salattu vedenvaha ruumiissani.
15 Minun voimani on kuivettunut niinkuin kruusin muru, ja
minun kieleni tarttuu suuni lakeen; ja sinä panet minun
kuoleman tomuun. 16 Sillä koirat ovat minun piirittäneet:
julmain parvi saartain lävistänyt kuin jalopeura käteni ja
jalkani. 17 Minä lukisin kaikki minun luuni; mutta he katselivat
ja näkivät ihastuksensa minusta. 18 He jakavat itsellensä
minun vaatteeni ja heittävät hameestani arpaa. 19 Mutta
sinä, Herra, älä ole kaukana! minun väkevyyteni, riennä
avukseni! 20 Pelasta minun sieluni miekasta, ja ainokaiseni
koirilta. 21 Vapahda minua jalopeuran suusta, ja päästä
minua yksisarvillisista. 22 Minä saarnaan sinun nimeäs
veljilleni: minä ylistän sinua seurakunnassa. 23 Ylistäkäät
Herraa te, jotka häntä pelkäätte: koko Jakobin siemen
kunnioittakoon häntä, ja kavahtakoon häntä kaikki Israelin
siemen! 24 Sillä ei hän hyljännyt eikä katsonut ylön köyhän
raadollisuutta, eikä kääntänyt kasvojansa hänestä pois; vaan
kuin se häntä huusi, kuuli hän sitä. 25 Sinua minä ylistän
suuressa seurakunnassa: minä maksan lupaukseni heidän
edessänsä, jotka häntä pelkäävät. 26 Raadolliset syövät ja
ravitaan, ja jotka Herraa etsivät, pitää häntä ylistämän: teidän
sydämenne pitää elämän ijankaikkisesti. 27 Kaikki maailman
ääret muistakaan ja kääntykään Herran tykö, ja kumartakaan
sinun edessäs kaikki pakanain sukukunnat. 28 Sillä Herralta
on valtakunta, ja hän vallitsee pakanoita. 29 Kaikki lihavat
maan päällä pitää syömän ja kumartaman, hänen edessänsä
polviansa notkistaman kaikki, jotka tomussa makaavat ja
jotka surussansa elävät. 30 Hänen pitää saaman siemenen,
joka häntä palvelee: Herrasta pitää ilmoitettaman lasten
lapsiin. 31 He tulevat ja hänen vanhurskauttansa saarnaavat
syntyvälle kansalle, että hän sen tekee.

23 Davidin Psalmi. Herra on minun paimeneni: ei minulta
mitään puutu. 2 Hän kaitsee minua viheriäisessä
niityssä, ja vie minua virvoittavan veden tykö. 3 Minun sieluni
hän virvoittaa: hän vie minun oikialle tielle, nimensä tähden.
4 Ja vaikka minä vaeltaisin pimiässä laaksossa, en minä
pelkäisi mitään pahuutta, ettäs olet kanssani: sinun vitsas
ja sauvas minun tukevat. 5 Sinä valmistat minulle pöydän
vihollisteni kohdalle: sinä voitelet minun pääni öljyllä, ja
minun maljani on ylitsevuotavainen. 6 Hyvyys ja laupius
noudattavat minua kaiken elinaikani, ja minä saan asua
Herran huoneessa ijankaikkisesti.

24 Davidin Psalmi. Herran on maa, ja kaikki mitkä siinä
ovat, maan piiri ja ne jotka sen päällä asuvat. 2
Sillä hän on perustanut sen merten päälle, ja virtain
päälle sen vahvistanut. 3 Kuka astuu Herran vuorelle?
ja kuka taitaa seisoa hänen pyhässä siassansa? 4 Jolla
viattomat kädet ovat ja on puhdas sydämestä, joka ei halaja
turhuutta eikä vanno väärin, 5 Se saa siunauksen Herralta,
ja vanhurskauden autuutensa Jumalalta. 6 Tämä on se
sukukunta, joka häntä etsii, joka kysyy sinun kasvojas,
Jakob, (Sela) 7 Tehkäät portit avaraksi ja ovet maailmassa
korkiaksi, kunnian Kuninkaan mennä sisälle. 8 Kuka on
kunnian Kuningas? se on Herra, väkevä ja voimallinen,
Herra voimallinen sodassa. 9 Tehkäät portit avaraksi ja ovet
maailmassa korkiaksi, kunnian Kuninkaan mennä sisälle! 10
Kuka on kunnian Kuningas? se on Herra Zebaot, hän on
kunnian Kuningas, (Sela)

25 Davidin Psalmi. Sinun tykös, Herra, ylennän minä
sieluni. 2 Minun Jumalani! sinuun minä turvaan, älä
salli minua häväistä, ettei minun viholliseni iloitsisi minusta.
3 Sillä ei yksikään tule häpiään, joka sinua odottaa; mutta
irralliset pilkkaajat saavat häpiän. 4 Herra, osoita minulle
sinun ties, ja opeta minulle sinun polkus. 5 Johdata minua
totuudessas, ja opeta minua; sillä sinä olet Jumala, joka

minua autat, yli päivää minä odotan sinua. 6 Muista, Herra,
laupiuttas ja hyvyyttäs, joka maailman alusta on ollut. 7 Älä
muista nuoruuteni syntejä ja ylitsekäymistäni; mutta muista
minua sinun laupiutes jälkeen, sinun hyvyytes tähden, Herra!
8 Herra on hyvä ja vakaa, sentähden saattaa hän syntiset
tielle. 9 Hän johdattaa oikeudella raadollisen, ja opettaa
siveille hänen tiensä. 10 Kaikki Herran tiet ovat hyvyys ja
totuus niille, jotka hänen liittonsa ja todistuksensa pitävät. 11
Sinun nimes tähden, Herra, ole armollinen minun pahalle
teolleni, joka suuri on. 12 Kuka on se mies, joka Herraa
pelkää? sillä hän opettaa parhaan tien. 13 Hänen sielunsa
asuu hyvyydessä, ja hänen sikiänsä omistaa maan. 14
Herran salaisuus on niillä, jotka häntä pelkäävät, ja liittonsa
ilmoittaa hän heille. 15 Minun silmäni katsovat alati Herraa,
sillä hän kirvoittaa minun jalkani verkosta. 16 Käännä sinuas
minun puoleeni, ja ole minulle armollinen; sillä minä olen
yksinäinen ja raadollinen. 17 Minun sydämeni murheet ovat
moninaiset: vie siis minua ulos tuskistani. 18 Katsos minun
vaivaisuuteni ja raadollisuuteni puoleen, ja anna kaikki minun
syntini anteeksi. 19 Katsos, kuinka monta vihollista minulla
on? ja sulasta kateudesta he minua vihaavat. 20 Varjele
minun sieluni ja vapahda minua, älä laske minua häpiään;
sillä sinuun minä turvaan. 21 Vakuus ja oikeus varjelkoon
minua; sillä minä odotan sinua. 22 Jumala, vapahda Israel
kaikista tuskistansa.

26 Davidin Psalmi. Tuomitse minua, Herra; sillä minä
olen vakuudessani vaeltanut: ja minä toivon Herraan,
sentähden en minä livistele. 2 Koettele minua, Herra, ja
kiusaa minua: puhdista minun munaskuuni ja sydämeni.
3 Sillä sinun hyvyytes on silmäini edessä, ja minä vaellan
sinun totuudessas. 4 En minä istu turhain ihmisten seassa,
enkä seuraa petollisia. 5 Minä vihaan pahain seurakuntaa,
enkä istu jumalattomain tykönä. 6 Minä pesen käteni
viattomuudessa, ja oleskelen, Herra, alttaris tykönä, 7 Kussa
kiitossanan ääni kuullaan, ja kaikki sinun ihmees saarnataan.
8 Herra, minä rakastin sinun huonees asuinsiaa ja sitä siaa,
jossa sinun kunnias asuu. 9 Älä tempaa minun sieluani
pois syntisten kanssa ja henkeäni verikoirain kanssa, 10
Jotka pahanjuoniset ovat ja mielellänsä lahjoja ottavat. 11
Mutta minä vaellan viattomuudessani: vapahda minua ja ole
minulle armollinen! 12 Minun jalkani käy oikiasti: minä kiitän
Herraa seurakunnissa.

27 Davidin Psalmi. Herra on minun valistukseni ja
autuuteni, ketä minä pelkään? Herra on henkeni
väkevyys, ketä minä vapisen? 2 Sentähden, vaikka pahat,
vainolliseni ja viholliseni, lähestyvät minun lihaani syömään,
täytyy heidän kuintenkin itseänsä loukata ja langeta. 3 Ja
vaikka sotaväki saartais minua, niin ei sydämeni sentähden
pelkäisi; ja jos sota nousis minua vastaan, minä turvaan
sittekin häneen. 4 Yhtä minä Herralta anon, sitä minä
pyydän, asuakseni Herran huoneessa kaiken elinaikani: että
minä näkisin Herran kauniin jumalanpalveluksen, ja hänen
templiänsä etsisin. 5 Sillä hän peittää minua majassansa
pahana aikana: hän kätkee minun salaiseen majaansa, ja
korottaa minun kalliolle. 6 Ja hän korottaa nytkin minun
pääni vihollisteni ylitse, jotka ympärilläni ovat; niin minä
uhraan hänen majassansa kiitosuhria: minä veisaan ja laulan
Herralle. 7 Herra, kuule minun ääneni, koska minä huudan:
ole minulle armollinen, ja kuultele minua. 8 Minun sydämeni
sanoo sinulle tämän sinun sanas: etsikäät minun kasvojani!
sentähden minä etsin, Herra, sinun kasvojas. 9 Älä peitä
kasvojas minulta, ja älä sysää pois palveliaas vihassas; sillä
sinä olet minun apuni: älä minua hylkää, älä myös minua
anna ylön, minun autuuteni Jumala. 10 Sillä minun isäni ja
äitini hylkäsivät minun; mutta Herra korjasi minun. 11 Herra,
osoita minulle sinun ties, ja johdata minua oikiaa polkua,
minun vihollisteni tähden. 12 Älä anna minua vihollisteni
tahtoon; sillä väärät todistukset seisovat minua vastaan ja
tekevät häpeemättä vääryyttä. 13 Mutta minä uskon kuitenkin
näkeväni Herran hyvyyttä eläväin maalla, 14 Odota Herraa,
ole hyvässä turvassa, ja hän vahvistaa sinun sydämes: ja
odota Herraa.

28 Davidin Psalmi. Koska minä huudan sinua, Herra,
uskallukseni, niin älä vaikene minulle; etten, koska sinä
vaikenisit minulle, minä tulisi niiden kaltaiseksi, jotka hautaan
menevät. 2 Kuule minun rukoukseni ääni, koska minä huudan
sinua, kuin minä nostan käteni sinun pyhää kuorias päin. 3
Älä anna minun tulla jumalattomain ja pahointekiäin sekaan,
jotka lähimmäistensä kanssa puhuvat ystävällisesti, vaan
pahuutta on heidän sydämissänsä, 4 Anna heille heidän
työnsä jälkeen ja heidän pahan menonsa perään: anna
heille heidän kättensä töiden perään, maksa heille heidän
ansionsa perästä. 5 Sillä ei he ota vaaria Herran töistä,
eikä hänen käsi-aloistansa; sentähden rikkoo hän heitä ja ei
rakenna heitä. 6 Kiitetty olkoon Herra; sillä hän on kuullut
minun rukoukseni äänen. 7 Herra on minun väkevyyteni ja
kilpeni, häneen minun sydämeni toivoo, ja minä olen autettu;
ja minun sydämeni riemuitsee, ja minä kiitän häntä veisullani.
8 Herra on heidän väkevyytensä; hän on väkevä, joka
voideltuansa auttaa. 9 Auta kansaas ja siunaa perimistäs, ja
ravitse heitä ja korota heitä ijankaikkisesti.

29 Davidin Psalmi. Tuokaat Herralle, te väkevät, tuokaat
Herralle kunnia ja väkevyys. **2** Tuokaat Herralle
hänen nimensä kunnia: kumartakaat Herraa pyhässä
kaunistuksessa. **3** Herran ääni käy vetten päällä: kunnian
Jumala pauhaa, suurten vetten päällä. **4** Herran ääni käy
voimassa: Herran ääni käy suuressa kunniassa. **5** Herran
ääni särkee sedripuut, ja Herra särkee sedripuut Libanonissa.
6 Hän hyppäyttää heitä niinkuin vasikan, sekä Libanonin että
Sirionin, niinkuin nuoren yksisarvisen. **7** Herran ääni leikkaa
niinkuin tulen liekki. **8** Herran ääni häälyttää korven, ja Herra
liikuttaa Kadeksen korven. **9** Herran ääni saattaa peurat
poikimaan, ja paljastaa metsät: ja hänen templissänsä pitää
koko hänen joukkonsa sanoman hänelle kunnian. **10** Herra
istuu vedenpaisumisen päällä: Herra pysyy Kuninkaana
ijankaikkisesti. **11** Herra antaa kansallensa väkevyyden:
Herra siunaa kansaansa rauhalla.

30 Psalmi, veisattava Davidin huoneen vihkimisessä.
Minä ylistän sinua, Herra, sillä sinä olet korottanut
minua: et myös salli viholliseni iloita minusta. **2** Herra
minun Jumalani, kuin minä huusin sinua, niin sinä teit minun
terveeksi. **3** Herra, sinä veit sieluni ulos helvetistä: sinä
olet minun elävänä pitänyt niiden mennessä kuoppaan.
(Sheol h7585) **4** Pyhät, veisatkaat kiitosta Herralle, ja kiittäkäät
hänen pyhyytensä muistoksi. **5** Sillä hänen vihansa viipyy
silmänräpäyksen, ja hän ihastuu elämästä: ehtoona on itku,
mutta aamulla ilo. **6** Mutta minä sanoin myötäkäymisessäni:
en minä ikänä kukistu. **7** Sillä sinä, Herra, olet hyvässä
tahdossas vuoreni vahvistanut; mutta kuin sinä kasvos peitit,
niin minä hämmästyin. **8** Sinua, Herra, minä huudan, ja
Herraa minä rukoilen. **9** Mitä hyvää minun veressäni on,
kuin minä hautaan alas menen? kiittäneekö tomukin sinua,
ja ilmoittaneeko se sinun totuuttas? **10** Herra, kuule, ja ole
minulle armollinen: Herra, ole minun auttajani. **11** Sinä olet
muuttanut minun valitukseni iloksi: sinä olet riisunut minun
säkkini, ja vyötit minun riemulla, **12** Että minun kunniani
veisais sinulle kiitosta ja ei vaikenisi, Herra minun Jumalani,
minä kiitän sinua ijankaikkisesti!

31 Davidin Psalmi edelläveisaajalle. Herra, sinuun minä
uskallan, etten minä ikänä häpiään tulisi: vapahda
minua sinun vanhurskautes kautta. **2** Kallista korvas minun
puoleeni, auta minua äkisti: ole minulle vahva kallio ja linna
minua auttamaan; **3** Sillä sinä olet minun kallioni ja minun
linnani, ettäs siis sinun nimes tähden minua taluttaisit ja
veisit; **4** Ettäs minun kirvottaisit verkosta, jonka he minun
eteeni virittivät; sillä sinä olet minun väkevyyteni. **5** Sinun
käsiis annan minä henkeni, sinä olet minun lunastanut,
Herra, sinä totinen Jumala. **6** Minä vihaan niitä, jotka
pitävät väärää oppia; mutta minä uskallan Herraan. **7** Minä
ihastun ja riemuitsen sinun hyvyytes tähden, ettäs katsot
minun raadollisuuttani, ja tunnet minun sieluni tuskassa.
8 Ja et sinä sulje minua vihollisteni käsiin: sinä asetat
minun avaraan paikkaan. **9** Herra, ole minulle armollinen,
sillä minä ahdistetaan; minun kasvoni ovat muuttuneet
murheesta, niin myös minun sieluni ja vatsani. **10** Sillä
minun elämäni on kulutettu murheesta, ja minun vuoteni
huokauksesta: minun voimani on rauvennut pahain tekoin
kautta, ja minun luuni ovat muserretut. **11** Minä olen pilkaksi
tullut kaikille vihamiehilleni ja kylällisilleni ylönpalttisesti, ja
hämmästykseksi tuttavilleni: jotka minun ulkona näkevät,
pakenevat minua. **12** Minä olen sydämestä unhotettu niinkuin
kuollut: minä olen niinkuin rikottu astia. **13** Sillä minä kuulen
monen häväistyksen, että jokainen karttaa minua: he pitävät
keskenänsä neuvoa minusta, ja tahtovat ottaa minun henkeni.
14 Mutta minä toivon sinuun, Herra, ja sanon: sinä olet minun
Jumalani! **15** Minun aikani ovat sinun käsissäs: pelasta minua
vihollisteni kädestä ja niistä, jotka minua vainoovat. **16** Anna
kasvos paistaa palvelias päälle: auta minua laupiutes kautta.
17 Herra, älä minun anna häpiään tulla; sillä sinua minä
avuksi huudan: jumalattomat tulkoon häpiään, vaijetkoon
helvetissä. **(Sheol h7585)** **18** Tulkoon mykäksi väärät suut,
jotka puhuvat vanhurskasta vastaan kovasti ylpeydestä ja
ylönkatseesta. **19** Kuinka suuri on sinun hyvyytes, jonka
panit tallelle niille, jotka sinua pelkäävät! ja jonka niille
osoitat, jotka sinuun uskaltavat, ihmisten lasten edessä!
20 Sinä kätket heitä tykönäs salaisesti jokaisen haastosta:
sinä peität heitä majassas riiteleväisistä kielistä. **21** Herra
olkoon kiitetty, että hän on minulle osoittanut ihmeellisen
hyvyyden, vahvassa kaupungissa. **22** Sillä minä sanoin
pikaisuudessani: minä olen sinun silmäis edestä sysätty
pois: kuitenkin kuulit sinä rukoukseni äänen, koska minä
sinun tykös huusin. **23** Rakastakaat Herraa, kaikki hänen
pyhänsä; Herra varjelee uskollisia ja runsaasti kostaa niille,
jotka ylpeyttä harjoittelevat. **24** Olkaat hyvässä turvassa,
ja hän vahvistaa teidän sydämenne, kaikki jotka Herraa
odotatte.

32 Davidin opetus. Autuas on se, jonka pahat teot ovat
annetut anteeksi ja jonka synnit peitetyt ovat. **2**
Autuas on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä, jonka
hengessä ei vilppiä ole. **3** Sillä koska minä tahdoin sitä
vaieta, musertuivat minun luuni jokapäiväisestä itkustani, **4**
Sillä sinun kätes oli yöllä ja päivällä raskas minun päälläni,
niin että nesteeni kuivui: niinkuin kesällä kuivuu, (Sela) **5**

Sentähden minä tunnustan sinun edessäs syntini, ja en peitä
pahoja tekojani. Minä sanoin: minä tunnustan Herralle pahat
tekoni; niin sinä annoit anteeksi syntini vääryyden, (Sela) 6
Tämän tähden pitää kaikkein pyhäin sinua rukoileman oikialla
ajalla: sentähden kuin suuret vedenpaisumiset tulevat,
ei he niihin ulotu. 7 Sinä olet minun varjelukseni, kätke
minua murheesta, että minä pelastettuna sangen riemuisesti
kerskaisin, (Sela) 8 Minä neuvon sinua ja osoitan sinulle tien,
jotas vaellat: minä johdatan sinun silmilläni. 9 Älkäät olko
niinkuin orhiit ja muulit, joilla ei ymmärrystä ole, joille pitää
suitset ja ohjat suuhun pantaman, ellei he lähene sinua.
10 Jumalattomalla on monta vitsausta; mutta joka Herraan
toivoo, hänen hyvyys ympäri piirittää. 11 Riemuitkaat teitänne
Herrassa, ja olkaat iloiset, te vanhurskaat, ja kerskatkaat,
kaikki te yksivakaiset.

33 Riemuitkaat, te vanhurskaat, Herrassa; vakain pitää
häntä kauniisti kiittämän. 2 Kiittäkäät Herraa kanteleilla,
veisatkaat hänelle kiitosta kymmenkielisellä psaltarilla. 3
Veisatkaat hänelle uusi virsi: veisatkaat jalosti kielten leikissä,
helisemisellä. 4 Sillä Herran sana on totinen, ja mitä hän
lupaa, sen hän vahvana pitää. 5 Hän rakastaa vanhurskautta
ja tuomiota; maa on täynnänsä Herran laupiutta. 6 Herran
sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki heidän joukkonsa hänen
suunsa hengellä. 7 Hän pitää koossa veden meressä niinkuin
roukkiossa, ja kätkee syvyydet. 8 Peljätköön Herraa kaikki
maa; häntä peljätköön kaikki maan piirin asuvaiset. 9 Sillä
koska hän sanoo, niin se tapahtuu; jos hän käskee, niin se on
tehty. 10 Herra tekee pakanain neuvot tyhjäksi; hän saattaa
kansain ajatukset turhaksi. 11 Mutta Herran neuvo pysyy
ijankaikkisesti, hänen sydämensä ajatukset sukukunnasta
sukukuntaan. 12 Autuas on se kansa, jonka Herra on Jumala,
se kansa, jonka hän itsellensä on perinnöksi valinnut. 13
Herra katsoi taivaasta alas, ja näki kaikki ihmisten lapset. 14
Vahvalta istuimeltansa katsoi hän kaikkia, jotka maan päällä
asuvat. 15 Hän valmistaa kaikkein heidän sydämensä: hän
ymmärtää kaikki heidän työnsä. 16 Ei kuningasta auta hänen
suuri väkensä, eikä sankari vapahdeta suurella voimallansa.
17 Orhiit ei myös auta; ja heidän suuri väkevyytensä ei
pelasta. 18 Katso, Herran silmät katsovat niitä, jotka häntä
pelkäävät, jotka hänen laupiuteensa toivovat, 19 Että hän
pelastais heidän sielunsa kuolemasta, ja elättäis heitä nälän
aikana. 20 Meidän sielumme odottaa Herraa, joka on meidän
apumme ja kilpemme! 21 Sillä meidän sydämemme iloitsee
hänessä, ja me toivomme hänen pyhään nimeensä. 22
Olkoon sinun laupiutes, Herra, meidän päällämme, niinkuin
me sinuun uskallamme!

34 Davidin Psalmi, koska hän muotonsa muutti Abimelekin
edessä, joka hänen ajoi pois tyköänsä ja hän meni
pois. Minä kiitän Herraa aina: hänen kiitoksensa on alati
minun suussani. 2 Minun sieluni kerskaa Herrassa, että
raadolliset sen kuulevat ja iloitsevat. 3 Ylistäkäät Herraa
minun kanssani, ja korottakaamme ynnä hänen nimeänsä.
4 Kuin minä Herraa etsin, kuuli hän minun rukoukseni,
ja pelasti minun kaikista vavistuksistani. 5 Jotka häntä
katsovat, ne valaistaan: heidän kasvonsa ei tule häpiään.
6 Kuin raadollinen huusi, kuuli Herra häntä, ja autti hänen
kaikista tuskistansa. 7 Herran enkeli piirittää niitä, jotka häntä
pelkäävät, ja pelastaa heitä. 8 Maistakaat ja katsokaat,
kuinka Herra on suloinen: autuas on se, joka häneen turvaa.
9 Peljätkään Herraa kaikki hänen pyhänsä; sillä jotka häntä
pelkäävät, ei niiltä mitään puutu. 10 Nuorten jalopeurain pitää
tarvitseman ja isooman; mutta jotka Herraa etsivät, ei heiltä
mitään hyvää puutu. 11 Tulkaat tänne, lapset, kuulkaat minua:
Herran pelvon minä teille opetan. 12 Kuka on, joka (hyvää)
elämää pyytää? ja pitäis mielellänsä hyviä päiviä? 13 Varjele
kieles pahuudesta, ja huules vilppiä puhumasta. 14 Lakkaa
pahasta ja tee hyvää: etsi rauhaa ja noutele häntä. 15 Herran
silmät katsovat vanhurskaita, ja hänen korvansa heidän
huutoansa. 16 Mutta Herran kasvot ovat pahointekiöitä
vastaan, hukuttamaan maasta heidän muistoansa. 17 Kuin
(vanhurskaat) huutavat, niin Herra kuulee, ja pelastaa heitä
kaikista heidän tuskistansa. 18 Herra on juuri läsnä niitä,
joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia
mieli. 19 Vanhurskaalle tapahtuu paljo pahaa; mutta Herra
hänen niistä kaikista päästää. 20 Hän kätkee kaikki hänen
luunsa, ettei yhtäkään niistä murreta. 21 Pahuus tappaa
jumalattoman, ja jotka vanhurskasta vihaavat, ne hukutetaan.
22 Herra lunastaa palveliansa sielut; ja kaikki, jotka häneen
toivovat, ei pidä hukkuman.

35 Davidin Psalmi. Riitele, Herra, riitaveljeini kanssa: sodi
vihollisiani vastaan. 2 Tempaa kilpi ja keihäs, ja nouse
minua auttamaan. 3 Sivalla ase ja suojele minua sortajiani
vastaan: sano sielulleni: minä olen apus. 4 Häpiään ja
pilkkaan tulkoon kaikki, jotka sieluani väijyvät: palatkoon
takaperin ja nauruksi tulkoon, jotka minulle pahaa suovat.
5 Olkoon he niinkuin akanat tuulessa; ja Herran enkeli
sysätköön heitä pois. 6 Heidän tiensä olkaan pimiä ja
niljakas; ja Herran enkeli vainotkoon heitä. 7 Sillä he ovat
ilman syytä verkkonsa virittäneet minua kadottaaksensa,
ja ilman syytä ovat sielulleni kaivaneet haudan. 8 Tulkoon
hänelle vaiva, jota ei hän tiedä, ja verkko, jonka hän viritti,
käsittäköön hänen: siihen hän langetkoon. 9 Mutta minun

sieluni iloitkoon Herrassa ja riemuitkaan hänen avustansa. 10
Kaikki minun luuni sanokaan: Herra, kuka on sinun vertaises?
sinä joka päästät nöyrän väkevämmän käsistä, raadollisen ja
köyhän raatelialtansa. 11 Väärät todistajat astuvat edes,
jotka minua niihin soimaavat, joista en mitään tiedä. 12 He
tekevät minulle pahaa hyvästä, minulle mielikarvaudeksi.
13 Mutta minä, kuin he sairastivat, puin säkin päälleni,
vaivasin itsiäni paastolla, ja rukoilin sydämestäni; 14 Minä
käytin itseni kuin he olisivat olleet minun ystäväni ja veljeni:
niinkuin se joka äitiänsä murehtii, kävin minä kumarruksissa
murhevaatteissa. 15 Mutta he iloitsevat minun vahingostani ja
kokoontuvat: ontuvat myös kokoovat heitänsä havaitsematta
minua vastaan, he repivät ja ei lakkaa. 16 Ulkokullattuin
seassa, jotka leipäkyrsänkin tähden pilkkaavat, kiristävät he
hampaitansa minun päälleni. 17 Herra, kuinka kauvan sinä
tätä katselet? Päästä siis sieluni heidän hävityksestänsä,
ja yksinäiseni nuorista jalopeuroista. 18 Minä kiitän sinua
suuressa seurakunnassa; paljon kansan keskellä minä sinua
ylistän. 19 Älä salli niiden iloita minusta, jotka syyttömästi
minun viholliseni ovat, eli silmää iskeä, jotka minua ilman
syytä vihaavat. 20 Sillä ei he puhu ystävällisesti, vaan
etsivät vääriä syitä hiljaisia vastaan maan päällä, 21 Ja
levittävät kitansa avaralta minua vastaan, ja sanovat: niin,
niin: sen me mielellämme näemme. 22 Herra, sinä sen myös
näet, älä siis vaiti ole: Herra, älä kaukana ole minusta. 23
Herää ja nouse katsomaan minun oikeuttani ja asiatani,
minun Jumalani ja Herrani. 24 Herra minun Jumalani,
tuomitse minua vanhurskautes jälkeen, ettei he riemuitsisi
minusta. 25 Älä salli heidän sydämissänsä sanoa: niin,
niin me tahdomme; ja älä anna heidän sanoa: me olemme
hänen nielleet. 26 Häväistäköön ja nauruksi joutukoon kaikki,
jotka onnettomuudestani iloitsevat: puetettakoon häpiällä
ja pilkalla, jotka itsiänsä minusta kerskaavat. 27 Iloitkaan
ja riemuitkaan, jotka minun vanhurskauttani rakastavat,
ja sanokaan aina: Herra olkoon suuresti kiitetty, joka suo
palveliallensa rauhan. 28 Ja minun kieleni puhuu sinun
vanhurskauttas, ja kiittää sinua joka päivä.

36 Davidin, Herran palvelian Psalmi, edelläveisaajalle. Se
on sydämestäni sanottu jumalattomain menosta: ei he
ensinkään Jumalaa pelkää. 2 Sillä hän suosittelee itsiänsä
silmäinsä edessä, niinkauvan kuin hän löytää pahuutensa,
saattaaksensa vihaa matkaan. 3 Hänen suunsa sanat ovat
vääryys ja petos; ei hän tahdo enempää ymmärtää, että
hän jotakin hyvää tekis, 4 Mutta ajattelee vuoteessansa
vahinkoa, ja pysyy vahvasti pahalla tiellä; ja ei he mitään
pahaa hylkää. 5 Herra, sinun laupiutes ulottuu niin leviältä
kuin taivas on, ja sinun totuutes niin avaralta kuin pilvet
juoksevat. 6 Sinun vanhurskautes on niinkuin Jumalan
vuoret, ja sinun oikeutes niinkuin suuri syvyys: Herra, sinä
autat sekä ihmiset että eläimet. 7 Kuinka kallis on sinun
hyvyytes, Jumala! että ihmisten lapset sinun siipeis varjon
alle uskaltavat. 8 He juopuvat sinun huonees runsaasta
tavarasta, ja sinä juotat heitä hekumallas niinkuin virralla. 9
Sillä sinun tykönäs on elävä lähde, ja sinun valkeudessas
me näemme valkeuden. 10 Levitä laupiutes niille, jotka sinun
tuntevat, ja sinun vanhurskautes toimellisille. 11 Älä salli
minua tallattaa ylpeiltä; ja jumalattomain käsi älköön minua
kukistako. 12 Vaan anna pahointekiät siihen langeta, että he
syöstäisiin pois, ja ei seisoalla pysyisi.

37 Davidin Psalmi. Älä vihastu pahain tähden, ja älä
kadehdi pahantekiöitä. 2 Sillä niinkuin heinä he pian
hakataan pois, ja lakastuvat niinkuin vihoittava ruoho. 3 Toivo
Herraan ja tee hyvää: asu maassa ja elätä itses vakuudella.
4 Iloitse Herrassa, ja hän antaa sinulle, mitä sinun sydämes
halajaa. 5 Anna ties Herran haltuun, ja toivo hänen päällensä;
kyllä hän sen tekee. 6 Ja hän tuo edes vanhurskautes
niinkuin valkeuden, ja oikeutes niinkuin puolipäivän. 7
Tyydy Herraan, ja odota häntä: älä kiivoittele sitä, jonka tie
menestyy ja sitä ihmistä, joka vääryyttä tekee. 8 Lakkaa
vihasta ja hylkää tuimuus: älä niin vihastu, ettäs itsekin pahaa
teet. 9 Sillä pahat hävitetään; mutta Herraa odottavaiset
perivät maan. 10 Vielä vähä hetki on, niin ei jumalatoin
olekaan; ja kuin sinä katsot hänen siaansa, niin hän on
poissa. 11 Mutta siviät perivät maan, ja iloitsevat suuressa
rauhassa. 12 Jumalatoin uhkaa vanhurskasta, ja kiristelee
hampaitansa hänen päällensä. 13 Mutta Herra nauraa häntä;
sillä hän näkee hänen päivänsä joutuvan. 14 Jumalattomat
vetävät miekkansa ja jännittävät joutsensa, kukistaaksensa
raadollista ja köyhää, ja teurastaaksensa hurskaita heidän
teissänsä. 15 Mutta heidän miekkansa pitää käymän heidän
sydämeensä; ja heidän joutsensa pitää särkymän. 16 Se
vähä, mikä vanhurskaalla on, on parempi kuin monen
jumalattoman suuret tavarat. 17 Sillä jumalattoman käsivarsi
pitää rikottaman; mutta Herra vahvistaa vanhurskaat. 18
Herra tietää hurskasten päivät, ja heidän perimisensä pysyy
ijankaikkisesti. 19 Ei he tule häpiään pahalla ajalla; ja
nälkävuosina pitää heillä kyllä oleman. 20 Sillä jumalattomat
hukkuvat, ja Herran viholliset, ehkä he olisivat niinkuin ihana
niitty, niin heidän pitää kuitenkin niinkuin savu katooman.
21 Jumalatoin ottaa lainan ja ei maksa; mutta hurskas on
laupias ja runsas. 22 Sillä hänen siunattunsa perivät maan;
mutta hänen kirottunsa pitää hävitettämän. 23 Herralta

senkaltaisen miehen vaellus hallitaan; ja hänen tiensä kelpaa
hänelle. 24 Jos hän lankee, niin ei häntä hyljätä; sillä Herra
tukee hänen kätensä. 25 Minä olin nuori, ja vanhennuin,
ja en ikänä nähnyt vanhurskasta hyljätyksi, enkä hänen
siemenensä kerjäävän leipää. 26 Hän on aina laupias,
ja lainaa mielellänsä; ja hänen siemenensä on siunattu.
27 Vältä pahaa, ja tee hyvää, ja pysy ijankaikkisesti. 28
Sillä Herra rakastaa oikeutta, ja ei hylkää pyhiänsä: ne
kätketään ijankaikkisesti; mutta jumalattomain siemen pitää
hävitettämän. 29 Hurskaat perivät maan, ja asuvat siinä
ijankaikkisesti. 30 Vanhurskaan suu puhuu viisautta, ja hänen
kielensä opettaa oikeutta. 31 Hänen Jumalansa laki on hänen
sydämessänsä; ja ei hänen askeleensa livisty. 32 Jumalatoin
väijyy vanhurskasta, ja etsii häntä tappaaksensa; 33 Mutta ei
Herra jätä häntä hänen käsiinsä, ja ei tuomitse häntä, koska
hän tuomitaan. 34 Odota Herraa, ja kätke hänen tiensä, niin
hän sinun korottaa, ettäs perit maan: ja sinä saat nähdä
jumalattomat hävitettävän. 35 Minä näin jumalattoman,
sangen jalon ja valtiaan, joka levitti itsensä, ja vihotti niinkuin
viheriäinen laakeripuu. 36 Ja hän meni pois, ja katso ei
hän enää ollut; ja minä kysyin häntä, ja ei häntä mistään
löydetty. 37 Ole viatoin, ja pidä sinus oikein; sillä senkaltaiset
viimein menestyvät; 38 Mutta väärät pitää ynnä hukkuman,
ja jumalattomat pitää viimein hävitettämän. 39 Mutta Herra
auttaa vanhurskaita: hän on heidän väkevyytensä tuskan
ajalla. 40 Ja Herra auttaa heitä ja päästää heitä: hän pelastaa
heitä jumalattomista ja vapahtaa heitä; sillä he uskalsivat
häneen.

38 Davidin Psalmi muistoksi. Herra, älä rankaise minua
vihassas, ja älä kurita minua hirmuisuudessas! 2
Sillä sinun nuoles ovat minuun kiinnitetyt, ja sinun kätes
painaa minua. 3 Ei ole terveys minun ruumiissani, sinun
uhkauksestas: ja ei ole rauhaa minun luissani, minun synteini
tähden. 4 Sillä minun syntini käyvät pääni ylitse; niinkuin
raskas kuorma ovat he ylen raskaaksi tulleet. 5 Minun
haavani haisevat ja mätänevät minun hulluuteni tähden. 6
Minä käyn kymärässä ja kumarruksissa: yli päivää minä
käyn murheissani. 7 Sillä minun kupeeni peräti kuivettuvat,
ja ei ole mitään tervettä minun ruumiissani. 8 Minä olen ylen
paljon runneltu ja lyöty rikki: minä myrisen minun sydämeni
kivusta. 9 Herra, sinun edessäs on kaikki minun haluni, ja
minun huokaukseni ei ole sinulta salattu. 10 Minun sydämeni
värisee, minun voimani on minusta luopunut, ja minun
silmäini valkeus ei ole minun tykönäni. 11 Minun ystäväni ja
lähimmäiseni ovat kohdastansa minua vastaan, ja minun
omaiseni seisovat kaukana. 12 Jotka minun sieluani etsivät,
ne virittelevät paulat minun eteeni, ja jotka minulle pahaa
suovat, ne puhuvat sulaa pahuutta, ja petosta joka päivä
ajattelevat. 13 Mutta minun täytyy olla niinkuin kuuron, ja ei
mitään kuuleman, ja niinkuin mykän, joka ei avaja suutansa,
14 Ja minun täytyy olla niinkuin se, joka ei mitään kuule,
ja jonka suussa ei ole vastausta. 15 Mutta minä odotan
sinua, Herra; sinä, Herra, minun Jumalani, kuultelet minua.
16 Sillä minä ajattelen, ettei heidän suinkaan pidä minusta
iloitseman: jos minun jalkani kompastuis, niin he kerskaisivat
sangen paljon minusta. 17 Sillä minä olen tehty kärsimään,
ja minun kipuni on alati minun edessäni. 18 Sillä minä
julistan pahan tekoni, ja murehdin syntini tähden. 19 Mutta
minun viholliseni elävät ja ovat väkevät: ne ovat suuret,
jotka minua syyttömästi vihaavat. 20 Ja ne, jotka minulle
maksavat pahalla hyvän, asettavat heitänsä minua vastaan,
että minä hyvää noudatan. 21 Älä hylkää minua, Herra:
minun Jumalani, älä ole kaukana minusta! 22 Riennä minua
auttamaan, Herra, minun autuuteni!

39 Davidin Psalmi, Jedutunilta, edelläveisaajalle. Minä
olen sanonut: minä tahdon pitää vaarin teistäni, etten
minä tekisi syntiä kielelläni: minä hallitsen suuni niinkuin
suitsilla, niin kauvan kuin minä näen jumalattoman edessäni.
2 Minä tulin mykäksi, vaikenemisella vaikenin hyvästä; mutta
minun murheeni lisääntyi. 3 Minun sydämeni on palava
minussa, ja kuin minä sitä ajattelen, niin minä sytyn: minä
puhun kielelläni. 4 Herra, opeta minua ajattelemaan minun
loppuani, ja mikä mitta minun elämälläni on, tietääkseni, että
minä erkanen täältä. 5 Katso, minun päiväni ovat kämmenen
leveys tykönäs, ja minun elämäni on niinkuin ei mitään
sinun edessäs: kuinka aivan turhat ovat kaikki ihmiset, jotka
kuitenkin niin suruttomasti elävät (Sela) 6 Vaan he menevät
pois niinkuin varjo, ja tekevät itsellensä hukkaan suuren
murheen: he kokoovat ja ei tiedä, kuka sen saa. 7 Ja nyt
Herra, mihinkä minä luotan? sinuun minä toivon. 8 Vapahda
minua kaikista synneistäni, ja älä anna minun tulla hulluin
pilkaksi. 9 Minä vaikenen ja en avaa suutani; kyllä sinä
sen teet. 10 Käännä sinun rangaistukses pois minusta; sillä
minä olen nääntynyt sinun kätes pieksämisestä. 11 Koskas
jonkun rankaiset synnin tähden, niin hänen kaunistuksensa
kulutetaan niinkuin koilta; tosin aivan turhat ovat kaikki
ihmiset, (Sela) 12 Kuule minun rukoukseni, Herra, ja ota
minun huutoni korviis, ja älä vaikene minun kyynelteni
tähden; sillä minä olen muukalainen sinun tykönäs ja vieras,
niinkuin kaikki minun isäni. 13 Luovu minusta, että minä
virkoaisin, ennenkuin minä menen pois, ja en silleen tässä
ole.

40 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Minä hartaasti odotin
Herraa: ja hän kallisti itsensä minun tyköni, ja hän
kuuli minun huutoni. **2** Ja hän veti minun ylös hirmuisesta
haudasta ja sontaisesta loasta, ja asetti minun jalkani
kalliolle, ja hallitsi minun käymiseni. **3** Ja hän antoi minun
suuhuni uuden veisun, kiittämään meidän Jumalaamme. Sen
pitää monen näkemän, ja pelkäämän Herraa, ja toivoman
häneen. **4** Autuas on se ihminen, joka panee uskalluksensa
Herraan, ja ei käänny ylpeiden tykö ja niiden, jotka valheella
vaeltavat. **5** Herra, minun Jumalani, suuret ovat sinun
ihmees ja ajatukses, jotka sinä meille osoitat: ei ole mitään
sinun vertaas; minä ilmoitan niitä ja sanon, vaikka ne ovat
epälukuiset. **6** Uhri ja ruokauhri ei sinulle kelpaa, vaan korvat
sinä minulle avasit: et sinä tahdo polttouhria eli syntiuhria.
7 Silloin minä sanoin: katso, minä tulen: Raamatussa on
minusta kirjoitettu. **8** Sinun tahtos, minun Jumalani, teen
minä mielelläni; ja sinun lakis on minun sydämessäni. **9** Minä
saarnaan sinun vanhurskauttas suuressa seurakunnassa:
katso, en minä anna tukita suutani; Herra, sinä sen tiedät.
10 En minä salaa vanhurskauttas sydämessäni: minä puhun
sinun totuudestas ja autuudestas: en minä peitä laupiuttas ja
vakuuttas suuressa seurakunnassa. **11** Mutta sinä, Herra,
älä käännä laupiuttas minusta pois: sinun laupiutes ja
vakuutes aina minua varjelkoon. **12** Sillä lukemattomat vaivat
ovat minun piirittäneet: minun syntini ovat minun ottaneet
kiinni, niin etten minä nähdä taida: ne ovat usiammat kuin
hiukset päässäni, ja minun sydämeni on minussa vaipunut.
13 Kelvatkoon se sinulle, Herra, ettäs minun vapahdat:
riennä, Herra, minua auttamaan! **14** Hävetköön ja kaikki
pilkaksi tulkoon, jotka minun sieluani väijyvät hukataksensa
sitä: palatkoon takaperin ja häpiään tulkoon, jotka minulle
pahaa suovat. **15** Hämmästyköön häpiässänsä, jotka minulle
sanovat: niin, niin. **16** Iloitkaan ja riemuitkaan kaikki sinussa,
jotka sinua etsivät, ja jotka sinun autuuttas rakastavat,
sanokaan aina: Herra olkoon korkiasti ylistetty! **17** Minä olen
köyhä ja vaivainen, mutta Herra pitää minusta murheen:
sinä olet minun auttajani ja vapahtajani: minun Jumalani, älä
viivy.

41 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Autuas on, joka
köyhää holhoo: häntä Herra auttaa pahana päivänä.
2 Herra kätkee hänen ja pitää hänen elävänä, että hän
menestyy maan päällä, ja ei hylkää häntä vihollistensa
tahtoon. **3** Herra virvoittaa häntä tautivuoteessansa: sinä
autat hänen kaikesta hänen sairaudestansa. **4** Minä sanoin:
Herra, ole minulle armollinen, paranna minun sieluni; sillä
minä tein syntiä sinua vastaan. **5** Minun viholliseni puhuivat
pahaa minua vastaan: koska hän kuollee ja hänen nimensä
kadonnee? **6** Ja kuin he tulevat katselemaan, niin he puhuvat
valhetta: heidän sydämensä kokoo vääryyttä; niin he menevät
pois ja sitä panettelevat. **7** Kaikki, jotka minua vihaavat,
kuiskuttelevat keskenänsä minua vastaan, ja ajattelevat
pahaa minua vastaan. **8** Paha asia on hänen päällensä
tullut; ja koska hän makaa, niin ei hän nouse jälleen. **9**
Niin myös minun ystäväni, johon minä uskalsin, joka sai
minun leipääni, se tallasi minun jalkainsa alle. **10** Mutta sinä,
Herra, ole minulle armollinen ja auta minua, niin minä sen
heille kostan. **11** Siitä minä ymmärrän, ettäs suot minulle
hyvää, ettei viholliseni saa kerskata minusta. **12** Mutta minua
sinä holhot viattomuuteni tähden, ja asetat minun kasvois
eteen ijankaikkisesti. **13** Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala,
ijankaikkisesta ijankaikkiseen! Amen, amen.

42 Koran lasten opetus, edelläveisaajalle. Niinkuin peura
himoitsee tuoretta vettä, niin minun sieluni himoitsee
sinua, Jumala. **2** Minun sieluni janoo Jumalaa, elävää
Jumalaa: koska minä tulen Jumalan kasvoja näkemään?
3 Minun kyyneleeni ovat minun ruokani päivällä ja yöllä,
että joka päivä minulle sanotaan: kussa nyt on Jumalas?
4 Koska minä näitä muistelen, niin minä vuodatan ulos
sydämeni itsessäni; sillä minä menisin mielelläni joukon
kanssa, ja vaeltaisin heidän kanssansa Jumalan huoneeseen:
ihastuksella ja kiitoksella joukon seassa, jotka juhlaa pitävät.
5 Mitäs murehdit, sieluni, ja olet niin levotoin minussa?
Turvaa Jumalaan; sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että
hän minua auttaa kasvoillansa. **6** Minun Jumalani! sieluni
on murheissansa minussa; sentähden minä muistan sinua
Jordanin ja Hermonin maalla, sillä vähällä vuorella. **7** Sinun
virtas pauhaavat kovin, niin että yksi syvyys pauhaa tässä ja
toinen syvyys siellä: kaikki sinun vesilainees ja aaltos käyvät
minun ylitseni. **8** Päivällä on Herra luvannut hyvyytensä, ja
yöllä minä hänelle veisaan, ja rukoilen elämäni Jumalaa. **9**
Minä sanon Jumalalle minun kalliolleni: miksi sinä olet minun
unohtanut? miksi minä käyn niin murheissani, koska minun
viholliseni minua ahdistaa? **10** Se on niinkuin murha minun
luissani, että minun viholliseni häpäisevät minua, koska
he jokapäivä sanovat minulle: kussa nyt on Jumalas? **11**
Mitäs murehdit, sieluni, ja olet minussa niin levotoin? Turvaa
Jumalaan; sillä minä vielä nytkin häntä kiitän, että hän on
minun kasvoini apu ja minun Jumalani.

43 Tuomitse minua, Jumala, ja ratkaise minun asiani
armotointa kansaa vastaan, ja päästä minua kavaloista
ja vääristä ihmisistä. **2** Sillä sinä olet minun väkevyyteni
Jumala, miksis syökset minun pois? miksis minun annat

murheissani käydä, koska vihollinen minua ahdistaa? 3
Lähetä valkeutes ja totuutes minua saattamaan, ja tuomaan
sinun pyhän vuores tykö ja sinun asumises tykö. 4 Ja minä
kävisin sisälle Jumalan alttarin tykö, sen Jumalan tykö,
joka minun iloni ja riemuni on, ja kiittäisin sinua kanteleilla,
Jumalani, minun Jumalani. 5 Mitäs murehdit, sieluni, ja olet
minussa niin levotoin? Turvaa Jumalaan; sillä minä vielä
nytkin häntä kiitän, että hän on minun kasvoini apu ja minun
Jumalani.

44 Koran lasten opetus, edelläveisaajalle. Jumala! me
olemme korvillamme kuulleet, meidän isämme ovat
meille luetelleet, mitäs heidän aikanansa ja muinen tehnyt
olet. 2 Sinä olet ajanut pakanat pois kädelläs; mutta heidät
sinä olet istuttanut siaan: sinä olet kansat kadottanut, mutta
heitä sinä olet levittänyt. 3 Sillä ei he ole miekallansa
maata omistaneet, ja heidän käsivartensa ei auttaneet
heitä, vaan sinun oikia kätes ja sinun käsivartes, ja sinun
kasvois valkeus; sillä sinä mielistyit heihin. 4 Jumala, sinä
olet minun kuninkaani, joka autuuden Jakobille lupaat. 5
Sinun kauttas me vihollisemme paiskaamme maahan; sinun
nimessäs me tallaamme vastaankarkaajamme. 6 Sillä en
minä luota joutseeni, eikä miekkani auta minua. 7 Mutta sinä
autat meitä vihollisistamme, ja saatat niitä häpiään, jotka
meitä vihaavat. 8 Jumalasta me kerskaamme joka päivä,
ja kiitämme sinun nimeäs ijankaikkisesti, (Sela) 9 Miksi
sinä nyt sysäät meitä pois, ja annat meidän häpiään tulla,
etkä lähde meidän sotajoukkomme kanssa? 10 Sinä annat
meidän paeta vihollistemme edessä, että ne raatelisivat
meitä, jotka meitä vihaavat. 11 Sinä annat meitä syötäviksi
niinkuin lampaita, ja hajoitat pakanain sekaan. 12 Sinä
myit kansas ilman hintaa, ja et mitään siitä ottanut. 13
Sinä panet meitä häpiäksi läsnä-asuvaisillemme, pilkaksi
ja nauruksi niille, jotka meidän ympärillämme ovat. 14
Sinä teet meitä sananlaskuksi pakanain seassa, ja että
kansat vääntelevät päätänsä meidän tähtemme. 15 Joka
päivä on minun häväistykseni minun edessäni; ja minun
kasvoini häpiä peittää minun, 16 Että minun pitää pilkkaajia
ja laittajia kuuleman, ja viholliset ja tylyt kostajat näkemän.
17 Nämät kaikki ovat tulleet meidän päällemme; ja emme
sentähden ole sinua unhottaneet, emmekä petollisesti sinun
liittoas vastaan tehneet. 18 Ja ei meidän sydämemme
takaperin kääntynyt, eikä meidän käymisemme poikennut
sinun tiestäs; 19 Ettäs meitä niin löit rikki lohikärmeiden
seassa ja peitit meitä kuoleman varjolla. 20 Jos me olisimme
meidän Jumalamme nimen unhottaneet, ja meidän kätemme
nostaneet vieraalle Jumalalle, 21 Eikö Jumala sitä etsisi?
vaan hän itse tietää meidän sydämemme pohjan. 22 Sillä
sinun tähtes me surmataan joka päivä: ja me luetaan
teuraslampaiksi. 23 Herää, Herra, miksis makaat? valvo, ja
älä meitä sysää pois kaiketikaan. 24 Miksis peität kasvos, ja
unohdat meidän raadollisuutemme ja ahdistuksemme? 25
Sillä meidän sielumme on painettu alas maahan asti: meidän
vatsamme riippuu maassa. 26 Nouse, auta meitä, ja lunasta
meitä laupiutes tähden!

45 Morsiamen opetusvirsi kukkasesta Koran lapsilta
edelläveisaajalle. Minun sydämeni ajattelee kauniin
laulun: minä veisaan kuninkaasta, minun kieleni on jalon
kirjoittajan kynä. 2 Sinä olet kaikkein kaunein ihmisten lasten
seassa: armo on vuodatettu sinun huulissas; sentähden
siunaa Jumala sinua ijankaikkisesti. 3 Pane miekkas vyölles,
sinä sankari, ja kaunista itses kunniallisesti. 4 Menesty sinun
kauneudessas, kiiruhda sinus sanan totuuden, siveyden ja
vanhurskauden tähden, niin sinun oikia kätes ihmeellisiä
osoittaa. 5 Terävät ovat sinun nuoles, että kansat lankeevat
etees maahan, jotka sydämestänsä kuninkaan viholliset ovat.
6 Jumala, sinun istuimes pysyy aina ja ijankaikkisesti; sinun
valtakuntas valtikka on oikeuden valtikka. 7 Sinä rakastit
vanhurskautta, ja vihasit jumalatointa menoa: sentähden,
oi Jumala, on sinun Jumalas voidellut sinua ilo-öljyllä
enempi kuin sinun osaveljes. 8 Kaikki sinun vaattees
ovat sula Mirrham, Aloe ja Ketsia. Kuin sinä elephantin
luisesta tuvastas lähdet, niin he ilahuttavat sinun. 9 Sinun
kaunistuksessas käyvät kuningasten tyttäret: morsian seisoo
oikialla kädelläs sulassa kalliimmassa kullassa. 10 Kuule,
tytär, katso, ja kallista korvas: unohda kansas ja isäs huone,
11 Niin kuningas saa halun kauneutees; sillä hän on sinun
herras, ja sinun pitää häntä kumartaman. 12 Tyron tytär
lahjoinensa, rikkaat kansan seassa sinua imartelevat. 13
Kuninkaan tytär on kokonansa kunniallinen sisältä: hän on
kultaisessa vaatteessa puetettu. 14 Hän viedään monella
tavalla kudotuissa vaatteissa kuninkaan tykö: neitseet, hänen
ystävänsä, jotka häntä seuraavat, tuodaan sinun tykös. 15 Ne
viedään ilolla ja riemulla, ja he menevät kuninkaan tupaan.
16 Sinun isäis siaan pitää sinun lapsia saaman, jotka asetat
päämiehiksi kaikkeen maailmaan. 17 Minä tahdon muistaa
sinun nimeäs sukukunnasta niin sukukuntaan: sentähden
pitää kansat sinua kiittämän aina ja ijankaikkisesti.

46 Koran lasten veisu nuoruudesta, edelläveisaajalle.
Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, joka
on sangen sovelias apu tuskissa. 2 Sentähden emme
pelkää, jos vielä maailma hukkuis, ja vuoret keskelle merta
vajoisivat, 3 Vaikka vielä meri pauhais ja lainehtis, niin että
siitä pauhinasta mäet kukistuisivat, (Sela) 4 Kuitenkin on

Jumalan kaupunki ihana virtoinensa, jossa Korkeimman
pyhät asumiset ovat. 5 Jumala on hänen keskellänsä,
sentähden se kyllä pysyy: Jumala auttaa häntä varhain. 6
Pakanain pitää hämmästymän ja valtakunnat lankeeman; ja
maa hukkuu, kuin hän äänensä antaa. 7 Herra Zebaot on
meidän kanssamme, Jakobin Jumala on meidän tukemme,
(Sela) 8 Tulkaat ja katsokaat Herran tekoja, joka maan
päällä senkaltaiset hävitykset tekee, 9 Joka hallitsee sodat
kaikessa maailmassa, joka joutsen särkee ja rikkoo keihään,
ja rattaat tulessa polttaa. 10 Lakatkaat ja tietäkäät, että minä
olen Jumala: minä olen voittava kunnian pakanain seassa ja
minä ylennetään maan päällä. 11 Herra Zebaot on meidän
kanssamme: Jakobin Jumala on meidän tukemme, (Sela)

47 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle. Kaikki kansat,
paukuttakaat käsiänne, ja ihastukaat Jumalalle iloisella
äänellä. 2 Sillä Herra kaikkein korkein on hirmuinen, suuri
kuningas koko maan päällä. 3 Hän vaatii kansat allemme,
ja pakanat meidän jalkaimme alle. 4 Hän valitsee meille
perimisemme, Jakobin kunnian, jota hän rakastaa, (Sela) 5
Jumala astui ylös riemulla, ja Herra helisevällä basunalla.
6 Veisatkaat, veisatkaat Jumalalle: veisatkaat, veisatkaat
kuninkaallemme. 7 Sillä Jumala on koko maan kuningas:
veisatkaat hänelle taitavasti. 8 Jumala on pakanain kuningas:
Jumala istuu pyhällä istuimellansa. 9 Kansain päämiehet
ovat kokoontuneet Abrahamin Jumalan kansan tykö; sillä
maan edesvastaajat ovat Jumalan: hän on sangen suuresti
ylennetty.

48 Koran lasten Veisu-Psalmi. Suuri on Herra, ja sangen
kiitettävä, meidän Jumalamme kaupungissa, pyhällä
vuorellansa. 2 Zionin vuori on kauniilla paikalla, koko maan
ilo, pohjan puolella, suuren kuninkaan kaupunki. 3 Jumala
on tunnettu huoneessansa, että hän sen varjelia on. 4 Sillä
katso, kuninkaat olivat kokoontuneet, ja ynnä menivät ohitse.
5 He ihmettelivät, kuin he tämän näkivät: he hämmästyivät,
ja kiiruhtivat pois, 6 Vavistus on heidät siellä käsittänyt,
ahdistus niinkuin synnyttäväisen. 7 Sinä särjet haahdet
meressä itätuulella. 8 Niinkuin me kuulimme, niin me sen
näemme Herran Zebaotin kaupungissa, meidän Jumalamme
kaupungissa: Jumala sen vahvistaa ijankaikkisesti, (Sela) 9
Jumala! me odotamme sinun hyvyyttäs sinun templissäs. 10
Jumala! niinkuin sinun nimes on, niin myös on sinun kiitokses
hamaan maailman ääreen: sinun oikia kätes on täynnä
vanhurskautta. 11 Riemuitkaan Zionin vuori, ja Juudan
tyttäret iloitkaan sinun oikeuttes tähden. 12 Menkäät Zionin
ympäri ja piirittäkäät häntä: lukekaat hänen torninsa. 13
Turvatkaat hänen muurinsa, vahvistakaat hänen salinsa,
että te sitä juttelisitte tulevaisille sukukunnille. 14 Sillä tämä
Jumala on meidän Jumalamme aina ja ijankaikkisesti: hän
johdattaa meitä kuolemaan asti.

49 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle. Kuulkaat tätä,
kaikki kansat, ottakaat korviinne, kaikki maan asuvaiset,
2 Sekä yhteinen kansa että herrat, niin rikkaat kuin köyhät.
3 Minun suuni puhuu viisautta, ja minun sydämeni sanoo
ymmärryksen. 4 Minä tahdon kallistaa korvani vertauksiin, ja
minun tapaukseni kanteleella soittaa. 5 Miksi minun pitäis
pelkäämän pahoina päivinä, kuin minun sortajani vääryys
käy minua ympäri? 6 Jotka luottavat tavaroihinsa, ja suuresti
kerskaavat paljosta rikkaudestansa. 7 Ei velikään taida
ketään lunastaa, eikä Jumalalle ketään sovittaa. 8 Sillä
heidän sielunsa lunastus on ylen kallis, niin että se jää
tekemättä ijankaikkisesti, 9 Vaikka hän vielä kauvankin
eläis ja ei näkisi hautaa. 10 Sillä hänen täytyy nähdä, että
viisasten pitää kuoleman, niin myös tyhmän ja taitamattoman
pitää hukkuman, ja pitää vieraille tavaransa jättämän. 11
Heidän sydämensä ajatus on, että heidän huoneensa pitää
ijankaikkisesti pysymän, ja heidän majansa suvusta sukuun,
ja heidän nimensä kuuluisaksi tulemaan maan päällä. 12
Mutta ei ihminen taida pysyä kunniassa, vaan verrataan
eläimiin, jotka hukkuvat. 13 Tämä heidän tiensä on sula
hulluus; kuitenkin, heidän jälkeentulevaisensa sitä suullansa
kiittävät, (Sela) 14 He makaavat helvetissä niinkuin lampaat,
kuolema heitä kalvaa; mutta hurskasten pitää varhain heitä
hallitseman, ja heidän öykkäyksensä pitää hukkuman, ja
heidän täytyy jäädä helvettiin. **(Sheol h7585)** 15 Kuitenkin
vapahtaa Jumala minun sieluni helvetin vallasta; sillä hän
korjasi minun, (Sela) **(Sheol h7585)** 16 Älä sitä tottele, koska
joku rikastuu, eli jos hänen huoneensa kunnia suureksi tulee.
17 Sillä kuin hän kuolee, niin ei hän mitään myötänsä vie,
eikä hänen kunniansa mene alas hänen kanssansa. 18 Sillä
hän kiittää sieluansa elämästänsä: ja he ylistävät sinua,
jos sinä itselles hyvää teet. 19 Niin he menevät isäinsä
perästä, ja ei saa nähdä ikänä valkeutta. 20 Koska ihminen
on kunniassa, ja ei ole ymmärrystä, niin hän on verrattu
eläimiin, jotka hukkuvat.

50 Asaphin Psalmi. Herra, väkevä Jumala, puhuu, ja
kutsuu maailman hamasta auringon koitosta niin
laskemiseen asti. 2 Zionista antaa Jumala täydellisen
kirkkauden paistaa. 3 Meidän Jumalamme tulee, ja ei
vaikene: kuluttavainen tuli käy hänen edellänsä, ja hänen
ympärillänsä väkevä ilma. 4 Hän kutsuu taivaat ylhäältä
ja maan, tuomitaksensa kansaansa. 5 Kootkaat minulle
minun pyhäni, jotka liitostani enemmän pitävät kuin uhrista.

6 Ja taivaat pitää hänen vanhurskauttansa ilmoittaman; sillä
Jumala on tuomari, (Sela) 7 Kuule, kansani! minä tahdon
puhua, ja sinun seassas, Israel, todistaa: minä Jumala olen
sinun Jumalas, 8 Uhreistas en minä sinua nuhtele; sillä sinun
polttouhris ovat alati minun edessäni. 9 En minä ota härkiä
sinun huoneestas, enkä kauriita navetastas; 10 Sillä kaikki
metsän eläimet ovat minun, ja eläimet vuorilla tuhansin. 11
Minä tunnen kaikki linnut vuorten päällä, ja metsän pedot
ovat minun edessäni. 12 Jos minä isoon, en minä sitä sano
sinulle; sillä maan piiri on minun, ja kaikki mitä siinä on. 13
Luuletkos minun syövän härjän lihaa? ja kauristen verta
juovan? 14 Uhraa Jumalalle kiitosuhri, ja maksa Ylimmäiselle
lupaukses; 15 Ja avukses huuda minua hädässäs, niin minä
tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.
16 Mutta jumalattomalle sanoo Jumala: miksi sinä ilmoitat
minun säätyjäni? ja otat minun liittoni suulles? 17 Ettäs
kuritusta vihaat, ja heität minun sanani taakses. 18 Koskas
varkaan näet, niin sinä juokset hänen kanssansa, ja pidät
yhtä huorintekiäin kanssa. 19 Sinun suus sallit sinä pahaa
puhua, ja kieles saattaa petosta matkaan. 20 Sinä istut ja
puhut veljeäs vastaan, äitis poikaa sinä pilkkaat. 21 Näitä
teet, ja minä olen vaiti; niin sinä luulet, että minä olen sinun
kaltaises; mutta minä nuhtelen sinua ja asetan näitä silmäis
eteen. 22 Ymmärtäkäät siis näitä te, jotka Jumalan unhotatte;
etten minä tempaisi joskus pois, ja ei olisi vapahtajaa. 23
Joka kiitosta uhraa, se ylistää minua, ja siinä on se tie, että
minä osoitan hänelle Jumalan autuuden.

51 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, Kuin propheta Natan
tuli hänen tykönsä, sittekuin hän Batseban tykönä
käynyt oli. Jumala, ole minulle armollinen sinun hyvyytes
tähden: pyyhi pois minun syntini suuren laupiutes tähden.
2 Pese minua hyvin vääryydestäni, ja puhdista minua
synnistäni. 3 Sillä minä tunnen pahat tekoni, ja minun
syntini on aina edessäni. 4 Sinua, sinua ainoaa vastaan
minä syntiä tein, ja pahasti tein sinun edessäs, ettäs olisit
oikia sanoissas ja puhdas tuomitessas. 5 Katso, minä olen
synnissä syntynyt, ja minun äitini on synnissä minun siittänyt.
6 Katso, sinä halajat totuutta, joka salaudessa on, ja ilmoitat
salatun viisauden minulle. 7 Puhdista minua isopilla, että
minä puhdistuisin: pese minua, että minä lumivalkiaksi tulisin.
8 Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ne luut ihastuisivat,
jotka särkenyt olet. 9 Peitä kasvos minun synneistäni, ja
pyyhi pois kaikki pahat tekoni. 10 Jumala, luo minuun puhdas
sydän, ja anna minulle uusi vahva henki. 11 Älä heitä
minua pois kasvois edestä, ja älä minulta ota pois sinun
Pyhää Henkeäs. 12 Anna minulle taas sinun autuutes ilo, ja
sillä hyvällä hengelläs tue minua. 13 Minä tahdon väärille
opettaa sinun ties, että syntiset tykös palajaisivat. 14 Päästä
minua veren vioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että
minun kieleni ylistäis sinun vanhurskauttas. 15 Avaa, Herra,
minun huuleni, että minun suuni ilmoittais sinun kiitokses.
16 Sillä ei sinulle kelpaa uhri, että minä sen antaisin; ja
ei polttouhri sinulle ensinkään kelpaa. 17 Ne uhrit, jotka
Jumalalle kelpaavat, ovat murheellinen henki: ahdistettua ja
särjettyä sydäntä et sinä, Jumala, hylkää. 18 Tee Zionille
hyvästi sinun armos jälkeen; rakenna Jerusalemin muurit. 19
Silloin sinulle kelpaavat vanhurskauden uhrit, polttouhrit ja
muut uhrit: silloin sinun alttarillas härkiä uhrataan.

52 Davidin opetus, edelläveisaajalle, Kuin Edomilainen
Doeg tuli ja ilmoitti Saulille, ja sanoi hänelle: David on
tullut Ahimelekin huoneeseen. Mitäs kerskaat pahuudessas,
sinä väkevä? Jumalan laupius pysyy joka päivä. 2 Sinun
kieles ajattelee vahinkoa ja leikkaa valheellansa niinkuin
terävä partaveitsi. 3 Sinä rakastat enempi pahaa kuin hyvää,
ja puhut valhetta pikemmin kuin oikeutta, (Sela) 4 Sinä puhut
mielelläs kaikkia murhasanoja väärällä kielellä. 5 Niin Jumala
myös kukistaa sinun ijankaikkisesti: hän murentaa sinun, ja
majasta tempaa sinun ulos, ja juurittaa sinun ulos eläväin
maalta, (Sela) 6 Ja vanhurskasten pitää sen näkemän ja
pelkäämän; ja he nauravat häntä. 7 Katso, tämä on se mies,
joka ei pitänyt Jumalaa turvanansa, vaan uskalsi suureen
rikkauteensa: hän on vahvistunut pahuudessansa. 8 Mutta
minä olen niinkuin viheriäinen öljypuu Herran huoneessa:
minä uskallan Jumalan laupiuteen aina ja ijankaikkisesti. 9
Minä tahdon sinua kiittää ijankaikkisesti, ettäs sen teit, ja
odottaa sinun nimeäs; sillä se on hyvä sinun pyhäis edessä.

53 Davidin opetus, edelläveisaajalle, Mahelatin päällä.
Tyhmät sanovat sydämessänsä: ei Jumalaa olekaan;
ei he mitään kelpaa, ja ovat ilkiät menoissansa: ei ole joka
hyvää tekee. 2 Jumala katsoi taivaasta ihmisten lapsia,
nähdäksensä, jos joku ymmärtäis, joku Jumalaa etsis. 3
Mutta he ovat kaikki vilpistelleet, ja kaikki ovat kelvottomiksi
tulleet: ei ole yksikään, joka hyvää tekee, ei ainoakaan. 4
Eivätkö pahantekiät sitä huomaitse? jotka minun kansaani
syövät, niinkuin he söisivät leipää; vaan ei he Jumalaa
avuksensa huuda. 5 Siellä he kovin pelkäsivät, kussa ei
mitään peljättävää ollut; sillä Jumala hajoittaa niiden luut,
jotka sinua ahdistavat: sinä saatat heitä häpiään, sillä Jumala
hylkää heidät. 6 Oi, jos apu tulis Zionista Israelille! Kuin
Jumala vangitun kansansa päästää, niin Jakob iloitsee ja
Israel riemuitsee.

54 Davidin opetus, edelläveisaajalle, kanteleilla, Kuin
Siphiläiset tulivat ja sanoivat Saulille: David on
lymyttänyt itsensä meidän tykönämme. Auta minua Jumala
sinun nimelläs, ja saata minulle oikeus sinun väkevyydelläs.
2 Jumala, kuule minun rukoukseni, ota korviis minun suuni
sanat. **3** Sillä muukalaiset karkasivat minua vastaan, ja
väkivaltaiset väijyivät minun sieluani: ei he pitäneet Jumalaa
silmäinsä edessä, (Sela) **4** Katso, Jumala auttaa minua:
Herra tukee minun sieluani. **5** Hän kostaa minun vihollisteni
pahuuden: hajoita ne totuudessas. **6** Niin minä mielelläni
sinulle uhraan: minä kiitän, Herra, sinun nimeäs, sillä se on
hyvä. **7** Sillä hän on pelastanut minun kaikesta hädästä; ja
minun silmäni ovat nähneet minun viholiseni.

55 Davidin opetus, edelläveisaajalle, kanteleilla. Jumala,
kuule minun rukoukseni, ja älä peitä sinuas minun
rukoukseni edestä. **2** Ota minusta vaari ja kuule minua; että
minä surkeasti valitan rukouksissani ja parun; **3** Että vihamies
niin huutaa, ja jumalatoin ahdistaa; sillä he kääntävät valheen
minun päälleni, ja asettavat itsensä vihassansa minua
vastaan. **4** Minun sydämeni vapisee minussa, ja kuoleman
pelko lankesi minun päälleni. **5** Pelko ja vavistus tulivat minun
päälleni, ja kauhistus peitti minun. **6** Ja minä sanoin: jospa
minulla olisi siivet niinkuin mettisellä, että minä lentäisin,
ja (joskus) lepäisin! **7** Katso, niin minä kauvas pakenisin,
ja oleskelisin korvessa, (Sela) **8** Minä rientäisin, että minä
pääsisin tuulen puuskasta ja tuulispäästä. **9** Turmele, Herra,
ja sekoita heidän kielensä; sillä minä näin väkivallan ja riidan
kaupungissa. **10** He käyvät sen ympäri päivällä ja yöllä hänen
muurinsa päällä: vääryys ja vaiva on sen keskellä. **11** Vääryys
on sen keskellä: valhe ja petos ei luovu hänen kaduiltansa.
12 Sillä jos minun vihamieheni häpäisis minua, sen minä
kärsisin: ja jos minun vainoojani nousis minua vastaan, niin
minä kätkisin itseni hänen edestänsä. **13** Vaan sinä olet
minun kumppanini, minun johdattajani ja minun tuttavani: **14**
Me jotka ystävällisesti keskenämme neuvoa pidimme, ja
vaelsimme Jumalan huoneesen joukossa. **15** Langetkoon
kuolema heidän päällensä, ja he menkään elävänä alas
helvettiin; sillä sula pahuus on heidän asuinsioissansa heidän
keskellänsä. **(Sheol h7585)** **16** Mutta minä huudan Jumalan tykö;
ja Herra auttaa minua. **17** Ehtoona, aamulla ja puolipäivänä
minä valitan ja itken; ja hän kuulee minun ääneni. **18** Hän
lunastaa minun sieluni niistä, jotka sotivat minua vastaan, ja
saattaa hänelle rauhan; sillä monta on minua vastaan. **19**
Jumala kuulkoon, ja heitä nöyryyttäköön, joka alusta ollut on,
(Sela) jotka ei paranna heitänsä, eikä pelkää Jumalaa. **20** He
laskevat kätensä hänen rauhallistensa päälle, ja turmelevat
hänen liittonsa. **21** Heidän suunsa on liukkaampi kuin voi,
ja sota on heidän sydämessänsä: heidän sanansa ovat
sileämmät kuin öljy, ja ne ovat paljaat miekat. **22** Heitä
surus Herran päälle, hän sinusta murheen pitää, ja ei salli
vanhurskaan olla kulkiana ijankaikkisesti. **23** Mutta sinä,
Jumala, syökset heitä syvään kuoppaan: murhamiehet ja
pettäjät ei pidä tuleman puoli-ikäänsä; vaan minä toivon
sinuun.

56 Davidin kultainen kappale mykästä mettisestä
muukalaisten seassa, kuin Philistealaiset käsittivät
hänen Gatissa. Jumala, ole minulle armollinen; sillä ihmiset
tahtovat minua niellä ylös: joka päivä he sotivat ja ahdistavat
minua. **2** Minun kadehtiani tahtovat joka päivä minua niellä
ylös; sillä moni sotii ylpiästi minua vastaan. **3** Kuin minä
pelkään, niin minä toivon sinuun. **4** Jumalassa minä kerskaan
hänen sanaansa: Jumalaan minä toivon, en minä pelkää:
mitä liha minun tekis? **5** Joka päivä he minun sanojani
kääntelevät; kaikki heidän ajatuksensa ovat pahuuteen
minua vastaan. **6** He pitävät yhtä, ja väijyvät, ja ottavat minun
askeleistani vaarin, kuinka he minun sieluni käsittäisivät.
7 Pitäiskö heidän vääryydestänsä pääsemän? Syökse,
Jumala, se kansa alas vihassas. **8** Sinä olet lukenut minun
kulkemukseni: sinä panet minun kyyneleeni leiliis: eikö ne
ole sinun kirjassas? **9** Silloin pitää viholliseni kääntämän
heitänsä takaperin, sinä päivänä, kuin minä huudan: sen
minä tiedän, ettäs minun Jumalani olet. **10** Jumalassa minä
kerskaan hänen sanaansa: Herrassa minä kerskaan hänen
sanaansa. **11** Jumalaan minä toivon, en minä pelkää: mitä
ihminen tekis? **12** Minä olen sinulle, Jumala, luvannut, minä
tahdon sinua kiittää. **13** Sillä sinä olet pelastanut minun
sieluni kuolemasta, minun jalkani lankeemisesta; että minä
vaeltaisin Jumalan edessä eläväin valkeudessa.

57 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, ettei hän
hukkunut, kuin hän Saulin edestä pakeni luolaan.
Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen; sillä
sinuun minun sieluni uskaltaa, ja sinun siipeis varjon alle
minä turvaan siihenasti, että ahdistukset ohitse käyvät. **2**
Minä huudan korkeimman Jumalan tykö, sen Jumalan tykö,
joka minun vaivani päälle lopun tekee. **3** Hän lähettää
taivaasta, ja varjelee minua, ja antaa ne häpiään tulla,
jotka minua tahtovat niellä ylös, (Sela) lähettäköön Jumala
armonsa ja totuutensa. **4** Minun sieluni makaa jalopeurain
keskellä, jotka ovat niinkuin tulen liekki; ihmisten lapset,
joiden hampaat ovat keihäs ja nuolet, ja heidän kielensä
terävä miekka. **5** Korota itses, Jumala, taivasten ylitse ja
sinun kunnias ylitse kaiken maan. **6** Verkon he virittivät minun

käymiseni eteen, ja minun sieluni vältti: kuopan he kaivoivat
minun eteeni, ja siihen he itse lankesivat, (Sela) 7 Valmis
on sydämeni, Jumala, valmis on sydämeni veisaamaan
ja kiittämään. 8 Herää kunniani, herää psaltari ja kantele,
varhain minä tahdon herätä. 9 Herra, sinua minä tahdon
kiittää kansain seassa, ja veisata pakanain seassa. 10 Sillä
sinun armos on suuri hamaan taivaisiin asti, ja sinun totuutes
pilviin asti. 11 Korota itses, Jumala, taivasten ylitse, ja sinun
kunnias ylitse kaiken maan.

58 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, ettei hän
hukkunut. Oletteko te juuri niin mykät, ettette puhu
sitä mikä oikeus on, ettekä tuomitse, mikä kohtuus on,
te ihmisten lapset? 2 Sydämestänne te myös vääryyttä
teette, ja maakunnassa käsillänne väkivaltaa toimitatte. 3
Jumalattomat ovat kääntyneet pois jo äitinsä kohdusta,
valhetteliat ovat eksyneet hamasta äitinsä kohdusta. 4 Heidän
kiukkunsa on niinkuin kärmeen kiukku, niinkuin kuuron
kyykärmeen, joka korvansa tukitsee, 5 Ettei hän kuulisi
lumojain ääntä, sen joka viisaasti lumota taitaa. 6 Jumala,
särje heidän hampaansa heidän suuhunsa: murenna, Herra,
nuorten jalopeurain syömähampaat. 7 Heidän pitää sulaman
niinkuin vesi: he ampuvat nuolillansa, mutta ne käyvät rikki.
8 He hukkuvat, niinkuin näkin kota raukee, niinkuin vaimon
keskeneräinen, eikä saa nähdä aurinkoa. 9 Ennenkuin teidän
orjantappuranne puuksi kasvavat, niin pitää vihan heitä
elävänä repäisemän pois. 10 Vanhurskaan pitää iloitseman,
koska hän koston näkee, ja pesemän jalkansa jumalattoman
veressä, 11 Että jokaisen pitää sanoman: vanhurskaalla on
kuitenkin hedelmä; Jumala on kuitenkin se, joka tuomitsee
maan päällä.

59 Davidin kultainen kappale, ettei hän hukkunut, kuin Saul
lähetti hänen huonettansa piirittämään, saadaksensa
häntä tappaa. Pelasta minua vihollisistani, Jumala, ja varjele
minua niistä, jotka itseänsä asettavat minua vastaan. 2
Pelasta minua pahointekiöistä, ja auta minua murhamiehistä;
3 Sillä katso, Herra, he väijyvät sieluani: väkevät kokoontuvat
minua vastaan, ilman minun syytäni ja rikostani. 4 He
juoksevat ilman syytä, ja valmistavat itseänsä: nouse
tulemaan minua vastaan ja katsomaan. 5 Ja sinä, Herra
Jumala Zebaot, Israelin Jumala, herää etsimään kaikkia
pakanoita: älä ketään heistä armahda, jotka niin väkivaltaisesti
vääryyttä tekevät, (Sela) 6 He tulkoon taas ehtoona, ja
ulvokaan niinkuin koira, ja samotkaan ympäri kaupungin. 7
Katso, he puhuvat suullansa: miekat ovat heidän huulissansa,
kuka sen kuulis. 8 Mutta sinä, Herra, naurat heitä, ja pilkkaat
kaikkia pakanoita. 9 Heidän väkevyytensä edestä minä
turvaan sinun tykös; sillä Jumala on minun varjelukseni.
10 Jumala osoittaa minulle runsaasti laupiutensa, Jumala
antaa minun nähdä koston vihollisistani. 11 Älä heitä tapa,
ettei minun kansani sitä unohtaisi: hajoita heitä voimallas,
ja lyö heitä maahan, Herra meidän kilpemme. 12 Heidän
huultensa puhe on heidän suunsa synti: ja he käsitetään
ylpeydessänsä: ja he juttelevat kirouksia ja valhetta. 13
Pyyhi heitä pois vihassas, pyyhi heitä pois, ettei he olisikaan;
että he ymmärtäisivät sen, että Jumala hallitsee Jakobissa,
hamaan maailman ääriin asti, (Sela) 14 He tulkoon taas
ehtoona, ja ulvokaan niinkuin koira, ja samotkaan ympäri
kaupungin. 15 Anna heidän juosta sinne ja tänne ruoan
tähden; ja ulvokaan, koska ei he ravituksi tule. 16 Mutta
minä veisaan sinun väkevyyttäs, ja varhain kerskaan sinun
laupiuttas; sillä sinä olet minun varjelukseni ja turvani minun
hädässäni. 17 Sinä olet minun väkevyyteni, sinulle minä
kiitosta veisaan; sillä sinä Jumala olet minun varjelukseni ja
minun armollinen Jumalani.

60 Davidin kultainen kappale, edelläveisaajalle, kultaisesta
seppeleen kukkaisesta opettamaan, Kuin hän oli
sotinut Syrialaisten kanssa Mesopotamiasta, ja Zoban
Syrialaisten kanssa; kuin Joab palasi, ja löi Suolalaaksossa
kaksitoistakymmentä tuhatta Edomilaista. Jumala, sinä
joka olet meitä lykännyt pois, hajoittanut meitä ja ollut
vihainen, palaja taas meidän tykömme. 2 Sinä joka maan
liikuttanut ja halaissut olet, paranna hänen rakonsa, joka niin
haljennut on. 3 Sinä olet kansalles kovuutta osoittanut, ja
meitä kompastuksen viinalla juottanut. 4 Sinä annoit lipun
niille, jotka sinua pelkäävät, jolla he itsensä ojensivat ylös,
totuuden tähden, (Sela) 5 Että sinun ystäväs vapahdetuksi
tulisivat: niin auta nyt oikialla kädelläs, ja kuule meidän
rukouksemme. 6 Jumala on puhunut pyhässänsä, siitä
minä iloitsen: minä tahdon jakaa Sikemin ja mitata Sukkotin
laakson. 7 Gilead on minun, minun on Manasse, Ephrain on
minun pääni voima: Juuda on minulle lainopettaja. 8 Moab
on minun pesinpatani, Edomin ylitse heitän minä kenkäni:
sinä Philistea, iloitse minusta. 9 Kuka vie minun vahvaan
kaupunkiin? kuka johdattaa minun Edomiin? 10 Etkös sinä,
Jumala, joka meitä lykkäsit pois? ja etkö sinä, Jumala,
lähde ulos meidän sotaväkemme kanssa? 11 Saata meille
apu tuskasta; sillä ihmisten apu on turha. 12 Jumalassa
tahdomme me voimalliset työt tehdä: ja hän tallaa alas
meidän vihollisemme.

61 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle, kanteleilla. Kuule,
Jumala, minun huutoni: ota vaari minun rukouksestani.
2 Maan äärestä minä huudan sinun tykös, koska minun

sydämeni näännyksissä on: vie minua siis korkialle kalliolle. 3
Sillä sinä olet minun turvani, vahva torni vihollisten edessä. 4
Minä tahdon asua sinun majassas ijankaikkisesti, ja uskaltaa
sinun siipeis varjon alle, (Sela) 5 Sillä sinä, Jumala, kuulet
minun lupaukseni, ja annat perinnön niille, jotka sinun
nimeäs pelkäävät. 6 Sinä annat kuninkaalle pitkän ijän, että
hänen vuotensa olisivat suvusta sukuun. 7 Että hän alati
pysyis Jumalan edessä: osoita hänelle laupiutta ja totuutta,
jotka häntä varjelisivat. 8 Niin minä veisaan kiitosta sinun
nimelles ijankaikkisesti, maksaakseni minun lupaustani päivä
päivältä.

62 Davidin Psalmi Jedutunin edestä, edelläveisaajalle.
Minun sieluni odottaa ainoastaan Jumalaa, joka minua
auttaa. 2 Hän ainoastaan on kallioni, minun autuuteni, minun
varjelukseni, etten minä kovin kompastuisi. 3 Kuinka kauvan
te yhtä väijytte, että te kaikin häntä surmaatte, niinkuin
kallistuvaa seinää ja raukeevaa muuria? 4 Kuitenkin he
neuvoa pitävät, kukistaaksensa häntä korkeudestansa; he
rakastavat valhetta: suullansa he siunaavat, ja sydämessänsä
kiroilevat, (Sela) 5 Minun sieluni odottaa ainoastaan Jumalaa;
sillä hän on minun toivoni. 6 Hän ainoastaan on kallioni ja
autuuteni, hän varjelukseni, en minä kaadu. 7 Jumalassa on
minun autuuteni, minun kunniani, minun väkevyyteni kallio,
minun turvani on Jumalassa. 8 Te kansat, toivokaat häneen
joka aika, vuodattakaat teidän sydämenne hänen eteensä:
Jumala on meidän turvamme, (Sela) 9 Mutta ihmiset ovat
kuitenkin turhat, voimalliset myös puuttuvat: he painavat
vähemmän kuin ei mitään, niin monta kuin heitä on. 10
Älkäät luottako vääryyteen ja väkivaltaan; älkäät turvatko
niihin, mitkä ei mitään ole; jos rikkaudet teidän tykönne
lankeevat, niin älkäät panko sydäntänne niiden päälle. 11
Jumala on kerran puhunut, sen olen minä kahdesti kuullut:
että Jumala (yksinänsä) väkevä on. 12 Ja sinä Jumala olet
armollinen; sillä sinä maksat jokaiselle työnsä jälkeen.

63 Davidin Psalmi, kuin hän oli Juudan korvessa. Jumala,
sinä olet minun Jumalani! Varhain minä sinua etsin:
sinua minun sieluni janoo, minun lihani halaa sinua karkiassa
ja kuivassa maassa, joka vedetöin on. 2 Niinkuin minä näin
sinun pyhässä, katsellakseni sinun voimaas ja kunniaas; 3
Sillä sinun laupiutes on parempi kuin elämä: minun huuleni
pitää sinua kiittämän. 4 Niin minä tahdon kunnioittaa sinua
minun elinaikanani, ja minun käteni nostaa ylös sinun
nimees. 5 Niinkuin lihavuudella ja rasvalla pitää minun sieluni
ravittaman: ja minun suuni pitää kiittämän iloisilla huulilla. 6
Kuin minä vuoteeseni lasken, niin minä muistan sinua: kuin
minä herään, niin minä puhun sinusta. 7 Sillä sinä olet minun
apuni, ja sinun siipeis varjon alla minä kerskaan. 8 Minun
sieluni riippuu sinussa: sinun oikia kätes minun tukee. 9
Mutta he etsivät kadottaaksensa minun sieluni: heidän täytyy
maan alle mennä. 10 Heidän pitää miekkaan lankeeman,
ketuille osaksi tuleman. 11 Mutta kuninkaan pitää iloitseman
Jumalassa: joka hänen kauttansa vannoo, se kunnioitetaan;
sillä valhetteliain suu pitää tukittaman.

64 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Kuule, Jumala,
ääntäni, minun valituksessani: varjele elämäni vihollisen
pelvosta. 2 Peitä minua pahain neuvosta, väärintekiäin
metelistä, 3 Jotka kielensä hiovat niinkuin miekan: he
ampuvat myrkyllisillä sanoillansa niinkuin nuolilla; 4 Että he
salaisesti ampuisivat viatointa: he ampuvat häntä äkisti ilman
pelvota. 5 He vahvistavat itsensä pahoissa juonissansa
ja puhuvat, kuinka he paulat virittäisivät, ja sanovat: kuka
taitaa ne nähdä? 6 He ajattelevat vääryyttä, ja täyttävät sen
minkä he ajatelleet ovat; viekkaat ihmiset ja salakavalat
sydämet. 7 Mutta Jumala ampuu heitä; äkillinen nuoli on
heidän rangaistuksensa. 8 Heidän oma kielensä pitää heitä
langettaman, että jokainen, joka heidät näkee, pakenee heitä.
9 Ja kaikkein ihmisten pitää pelkäämän, ja Jumalan työtä
ilmoittaman, ja hänen työnsä ymmärtämän. 10 Vanhurskaat
pitää Herrassa riemuitseman, ja häneen uskaltaman; ja
kaikki vaat sydämet kerskatkoon siitä.

65 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle. Jumala,
sinua kiitetään Zionissa hiljaisuudessa; ja sinulle
maksetaan lupaus. 2 Sinä kuulet rukouksen; sentähden
tulee kaikki liha sinun tykös. 3 Meidän pahat tekomme meitä
kovin raskauttavat; mutta anna sinä meille synnit anteeksi.
4 Autuas on se, jonkas valitset ja otat tykös, asumaan
kartanoissas: hän ravitaan sinun huonees ja pyhän templis
hyvyydestä. 5 Kuule meitä ihmeellisestä vanhurskaudesta,
meidän autuutemme Jumala, kaikkein turva maan päällä ja
kaukana meressä, 6 Joka vuoret vahvistat voimallas, ja olet
hankittu väkevyydellä, 7 Sinä joka asetat meren pauhinan ja
hänen aaltoinsa pauhinan, ja kansain metelin; 8 Että ne
hämmästyisivät, jotka niissä maan äärissä asuvat, sinun
ihmeitäs. Sinä iloitat kaikki liikkuvaiset aamulla ja ehtoona. 9
Sinä etsiskelet maan ja liotat sen ja teet sen ylen rikkaaksi:
Jumalan virta on vettä täynnä: sinä kasvatat heidän jyvänsä,
ettäs näin maan valmistat. 10 Sinä juotat hänen vakonsa ja
kastat hänen kyntönsä: sateella sinä ne pehmität, ja siunaat
hänen laihonsa. 11 Sinä kaunistat vuoden hyvyydelläs, ja
sinun askelees tiukkuvat rasvasta. 12 Korven laitumet myös
tiukkuvat, ja kukkulat ovat ympäri iloissansa. 13 Kedot ovat

laumaa täynnä, ja laaksossa on tihkiältä jyviä, niin että siitä
ihastutaan ja myös lauletaan.

66 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle. Ihastukaa
Jumalalle, kaikki maa. **2** Veisatkaat kiitosta hänen
nimensä kunniaksi, ylistäkäät häntä suuresti. **3** Sanokaat
Jumalalle: kuinka ihmeelliset ovat sinun työs! sinun vihollisiltas
pitää puuttuman, sinun suuren väkes tähden. **4** Kaikki maa
kumartakoon sinua, ja veisatkaan kiitosta sinun nimelles,
(Sela) **5** Tulkaat ja katsokaat Jumalan tekoja, joka niin
ihmeellinen on töissänsä ihmisten lasten seassa. **6** Hän
muuttaa meren kuivaksi, niin että jalkaisin käydään veden
ylitse: siitä me hänessä iloitsemme. **7** Hän hallitsee voimansa
kautta ijankaikkisesti, hänen silmänsä katselevat kansoja:
eripuraiset ei pidä voiman korottaa itseänsä, (Sela) **8**
Kiittäkäät te pakanat, meidän Jumalaamme: kajahtakaan
hänen kiitoksensa ääni kauvas, **9** Joka meidän sielumme
elättää, eikä salli jalkamme liukastella. **10** Sillä sinä, Jumala,
olet meitä koetellut, ja valanut meitä niinkuin hopia valetaan.
11 Sinä veit meitä vankeuteen, ja panit kuorman meidän
lanteillemme. **12** Sinä olet antanut ihmiset meidän päämme
päällitse mennä: me olemme tuleen ja veteen tulleet, mutta
sinä veit meitä ulos, ja virvoitit. **13** Sentähden minä menen
polttouhrilla sinun huoneeses, ja maksan sinulle lupaukseni,
14 Joita minun huuleni lupasivat, ja minun suuni puhunut on
tuskassani. **15** Lihavat polttouhrit minä teen sinulle oinasten
suitsutuksella: minä uhraan sinulle naudat kauristen kanssa,
(Sela) **16** Tulkaat, kuulkaat te kaikki, jotka Jumalaa pelkäätte:
minä ilmoitan, mitä hän minun sielulleni on tehnyt. **17** Häntä
minä suullani huusin, ja ylistin kielelläni. **18** Jos minä jotakin
vääryyttä pitäisin sydämessäni, niin ei Herra minua kuulisi.
19 Sentähden Jumala on minua kuullut, ja ottanut vaarin
minun rukoukseni äänestä. **20** Kiitetty olkoon Jumala, joka ei
hylkää rukoustani, eikä käännä laupiuttansa pois minusta!

67 Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle, kanteleilla. Jumala
olkoon meille armollinen, ja siunatkoon meitä! hän
valistakoon kasvonsa aina meidän päällemme, (Sela) **2**
Että me maan päällä tuntisimme sinun ties, ja kaikkein
pakanain seassa sinun autuutes. **3** Sinua, Jumala, kansat
kiittäköön: sinua kaikki kansat kiittäköön. **4** Kansat iloitkaan ja
riemuitkaan, ettäs kansat oikein tuomitset, ja hallitset kansat
maan päällä, (Sela) **5** Sinua, Jumala, kansat kiittäköön:
sinua kaikki kansat kiittäköön. **6** Maa antaa hedelmänsä;
siunatkoon meitä Jumala, meidän Jumalamme. **7** Siunatkoon
meitä Jumala, ja kaikki maailma peljätköön häntä.

68 Davidin Psalmi ja veisu, edelläveisaajalle. Nouskaan
Jumala, että hänen vihollisensa hajoitettaisiin; ja jotka
häntä vihaavat, paetkaat hänen edestänsä. **2** Aja heitä
pois, niinkuin savu ajetaan pois; niinkuin vedenvaha sulaa
tulen edessä, niin hukkukaan jumalattomat Jumalan kasvoin
edessä. **3** Mutta vanhurskaat riemuitkaan ja iloitkaan Jumalan
edessä, ja riemuitkaan ilossa. **4** Veisatkaan Jumalalle,
veisatkaat kiitosta hänen nimellensä; tehkäät hänelle tietä,
joka istuu ylimmäisten taivasten päällä; hänen nimensä on
Herra, ja iloitkaat hänen edessänsä. **5** Joka on orpoin isä ja
leskein tuomari: hän on Jumala pyhässä asumisessansa. **6**
Jumala, joka yksinäisten antaa asua huoneessa, ja vie vangit
ulos oikeudella; mutta vastahakoiset asuvat kuivassa. **7**
Jumala, koskas kävit kansas edellä, koskas vaelsit korvessa,
(Sela) **8** Niin maa vapisi ja taivaat tiukkuivat Jumalan
edessä: tämä Sinai, Jumalan edessä, joka Israelin Jumala
on. **9** Mutta nyt sinä, Jumala, annat armollisen sateen, ja
virvoitat perimises, joka väsynyt on. **10** Että sinun laumas
siinä asuis: Jumala, sinä virvoitat hyvyydelläs raadolliset.
11 Herra antaa sanan suurella evankelistain joukolla. **12**
Sotaväen kuninkaat pakenevat, he pakenevat; ja kotona
asuva jakaa saaliit. **13** Kuin te tarhain välissä makaatte,
niin mettisen sulat ovat silatut hopialla, ja hänen siipensä
ruskialla kullalla. **14** Kuin Kaikkivaltias siinä joka paikassa
kuninkaat levittää, niin Zalmonissa valaisee kuin lumi. **15**
Jumalan vuori on hedelmällinen vuori: korkia vuori on se
hedelmällinen vuori. **16** Miksi te, suuret vuoret, kippaatte?
Tämä on Jumalan vuori, jossa hän mielistyy asumaan; ja
Herra asuu siellä ijankaikkisesti. **17** Jumalan rattaita on monta
tuhatta kertaa tuhatta: Herra on heissä, pyhässä Sinaissa.
18 Sinä astuit ylös korkeuteen, ja olet vangiksi ottanut
vankeuden. Sinä olet lahjoja saanut ihmisille: vastahakoiset
myös, että Herra Jumala siellä kumminkin asuu. **19** Kiitetty
olkoon Herra joka päivä! Jumala panee kuorman meidän
päällemme; mutta hän myös auttaa meitä, (Sela) **20** Meillä
on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka
kuolemasta vapahtaa. **21** Mutta Jumala särkee vihollistensa
pään heidän päänlakeinsa kanssa, jotka pysyvät heidän
synneissänsä. **22** Herra sanoo: minä palautan (muutamat)
lihavista; meren syvyydestä minä heitä palautan, **23** Että
sinun jalkas tulis painetuksi veressä, ja koirais kieli sinun
vihollisistas. **24** He näkivät, Jumala, kuinkas vaellat; kuinkas,
minun Jumalani ja kuninkaani, pyhässä vaellat: **25** Laulajat
käyvät edellä, ja sitte leikarit piikain seassa, jotka kanteleita
soittavat. **26** Kiittäkäät Herraa Jumalaa seurakunnissa, te
Israelin lähteestä. **27** Siellä hallitsee heitä vähä Benjamin,
Juudan päämiehet joukkoinensa, Zebulonin päämiehet,

Naphtalin päämiehet. 28 Sinun Jumalas on käskenyt sinun
olla väkevän: vahvista Jumala se, minkä sinä meissä tehnyt
olet. 29 Sinun templis tähden, joka on Jerusalemissa,
pitää kuninkaat sinulle lahjoja viemän. 30 Nuhtele ruovon
petoa, härkäin laumaa kansain vasikkain kanssa, jotka
kumartaen tuovat hopeakankeja: hajoittanut on hän kansat,
jotka mielellänsä sotivat. 31 Egyptin päämiehet tulevat:
Etiopia ojentaa käsiänsä Jumalalle. 32 Te maan valtakunnat,
veisatkaat Jumalalle, veisatkaat kiitosta Herralle, (Sela) 33
Sille joka asuu taivaissa joka paikassa, hamasta alusta:
katso, hän antaa jylinälle voiman. 34 Antakaat Jumalalle
voima: hänen herrautensa on Israelissa, ja hänen voimansa
pilvissä. 35 Jumala on ihmeellinen pyhässänsä, hän on
Israelin Jumala: hän antaa kansalle väen ja voiman: kiitetty
olkoon Jumala!

69 Davidin Psalmi kukkasista, edelläveisaajalle. Jumala,
auta minua; sillä vedet käyvät hamaan minun sieluuni
asti. 2 Minä vajoon syvään mutaan, jossa ei pohjaa ole:
minä olen tullut syviin vesiin, ja virta upottaa minun. 3
Minä väsyn huutamisesta: minun kurkkuni kuivettuu: minun
näkyni vaipuu, toivoissani minun Jumalani päälle. 4 Niitä
on enempi kuin päässäni hiuksia, jotka ilman syytä minua
vihaavat, jotka syyttömästi minun viholliseni ovat, ja minua
hukuttavat, ovat väkevät: niitä täytyy minun maksaa, joita en
minä ryövännyt. 5 Jumala, sinäpä tiedät minun tyhmyyteni,
ja minun rikokseni ei ole sinulta salatut. 6 Älä salli heitä
häpiään tulla minun tähteni, jotka sinua odottavat, Herra,
Herra Zebaot: älä anna heitä häväistä minun tähteni, jotka
sinua etsivät, Israelin Jumala. 7 Sillä sinun tähtes minä
pilkkaa kärsin; minun kasvoni ovat täynnä häpiää. 8 Minä
olen muukalaiseksi veljilleni tullut, ja oudoksi äitini lapsille. 9
Sillä sinun huonees kiivaus syö minua: ja heidän pilkkansa,
jotka sinua pilkkasivat, lankesi minun päälleni. 10 Minä itkin
ja paastosin hartaasti, ja minä pilkattiin päälliseksi. 11 Ja
minä puin säkin ylleni, ja olin heille sananlaskuksi. 12 Jotka
portissa istuvat, ne minusta jaarittelevat, ja juodessansa he
minusta lauleskelevat. 13 Mutta minä rukoilen sinua, Herra,
otollisella ajalla, Jumala, sinun suuren laupiutes puolesta:
kuule minua sinun autuutes totuuden tähden. 14 Pelasta
minua loasta, etten minä vajoaisi; että minä pelastettaisiin
vihollisistani ja syvistä vesistä. 15 Ettei vuo minua upottaisi
ja syvyydet minua lainoaisi, eikä kaivon suu suljettaisi minun
päälleni. 16 Kuule minua, Herra; sillä sinun laupiutes on
hyvä: käännä sinuas minun puoleeni, sinun suuren laupiutes
tähden. 17 Ja älä peitä kasvojas palvelialtas; sillä minä
ahdistetaan: kuultele minua nopiasti. 18 Lähene minun
sieluani, ja lunasta häntä: minun vihollisteni tähden pelasta
minua. 19 Sinäpä tiedät pilkkani, häpiäni ja häväistykseni:
kaikki minun viholliseni ovat edessäs. 20 Pilkka särkee
minun sydämeni ja vaivaa minua: minä odotan, jos joku
armahtais, ja ei ole kenkään, ja lohduttajia, vaan en ketään
löydä. 21 Ja he antoivat minulle sappea syödäkseni, ja
etikkaa juodakseni minun janossani. 22 Heidän pöytänsä
olkoon heille paulaksi, sekä kostoksi että lankeemiseksi. 23
Tulkoon heidän silmänsä pimiäksi, ettei he näkisi, ja salli
heidän lanteensa aina horjua. 24 Vuodata närkästykses
heidän päällensä, ja hirmuinen vihas käsittäköön heitä, 25
Olkoon heidän huoneensa kylmillä; ja ei kenkään olko,
joka heidän majassansa asuis. 26 Sillä he vainoovat sitä,
jota lyönyt olet, ja juttelevat niiden kipua, joita haavoittanut
olet. 27 Salli heitä langeta synnistä syntiin, ettei he tulisi
sinun vanhurskautees. 28 Pyyhi heitä eläväin kirjasta,
ettei he kirjoitettaisi vanhurskasten kanssa. 29 Mutta minä
olen raadollinen ja murheellinen: Jumala, sinun autuutes
suojelkoon minua! 30 Minä kiitän Jumalan nimeä veisuulla,
ja suuresti ylistän häntä kiitoksella. 31 Se kelpaa paremmin
Herralle kuin härkä taikka mulli, jolla ovat sarvet ja sorkat.
32 Raadolliset näkevät sen ja iloitsevat, ja jotka Jumalaa
etsivät, heidän sydämensä pitää elämän. 33 Sillä Herra
kuulee köyhiä, ja ei hän vankiansa katso ylön. 34 Kiittäkään
häntä taivaat ja maa, meri, ja kaikki kuin niissä liikkuvat. 35
Sillä Jumala auttaa Zionia ja rakentaa Juudan kaupungit,
että siellä asutaan, ja se perinnöllä omistetaan. 36 Ja hänen
palveliainsa siemen sen perii: ja ne, jotka hänen nimeänsä
rakastavat, pitää asuman siinä.

70 Davidin Psalmi edelläveisaajalle, muistoksi. Riennä,
Jumala, minua vapahtamaan: kiiruhda, Herra, minua
auttamaan. 2 Häpiään tulkoon ja hävetköön, jotka minun
sieluani väijyvät: ajettakoon takaperin ja tulkoon häväistyksi,
jotka minulle pahaa suovat; 3 Että he jälleen häpiään
tulisivat, jotka minua pitittävät. 4 Iloitkaan ja riemuitkaan
sinussa kaikki, jotka sinua etsivät; ja jotka sinun autuuttas
rakastavat, sanokaan aina: Jumala olkoon suuresti ylistetty!
5 Mutta minä olen raadollinen ja köyhä, riennä, Jumala,
minun tyköni; sillä sinä olet minun auttajani ja pelastajani,
Herra, älä viivyttele.

71 Sinuun, Herra, minä uskallan: älä anna minua ikänä
häväistä. 2 Vapahda minua vanhurskaudessa ja pelasta
minua: kallista korvas minun puoleeni ja auta minua. 3 Ole
minulle vahva turva, johon minä aina pakenisin: sinä olet
luvannut minua auttaa; sillä sinä olet minun kallioni ja linnani.
4 Minun Jumalani, auta minua jumalattoman kädestä, väärän

ja väkivaltaisen kädestä. 5 Sillä sinä olet minun turvani,
Herra, Herra: minun toivoni hamasta minun nuoruudestani.
6 Sinuun minä olen luottanut hamasta äitini kohdusta, sinä
minun vedit ulos äitini kohdusta: sinusta on aina minun
kerskaukseni. 7 Minä olen monelle ihmeeksi tullut; mutta
sinä olet minun vahva turvani. 8 Täytä minun suuni sinun
kiitoksestas ja sinun kunniastas joka päivä. 9 Älä minua
heitä pois minun vanhuudessani: älä minua hylkää, kuin
minä heikoksi tulen. 10 Sillä minun viholliseni puhuvat minua
vastaan: ja jotka minun sieluani väijyvät, he keskenänsä
neuvoa pitävät, 11 Ja sanovat: Jumala hylkäsi hänen; ajakaat
takaa ja käsittäkäät häntä, sillä ei ole vapahtajaa. 12 Jumala,
älä erkane kauvas minusta: minun Jumalani, riennä minua
auttamaan. 13 Hävetköön ja hukkukoon, jotka minun sieluani
vastaan ovat: häpiän ja häväistyksen alle tulkoon, jotka
minulle pahaa suovat. 14 Mutta minä odotan aina, ja korotan
aina sinun kiitokses. 15 Minun suuni pitää ilmoittaman sinun
vanhurskauttas, joka päivä sinun autuuttas, joita en minä voi
kaikkia lukea. 16 Minä vaellan Herran, Herran väkevyydessä:
minä tahdon muistaa ainoastaan sinun vanhurskauttas. 17
Jumala, sinä olet minua nuoruudestani opettanut, sentähden
minä julistan sinun ihmeitäs. 18 Ja minun vanhuudessani
ja harmaaksi tultuani älä, Jumala, minua hylkää, siihenasti
kuin minä ilmoitan sinun käsivartes lasten lapsille, ja sinun
väkevyytes kaikille tulevaisille. 19 Ja tosin, Jumala, sinun
vanhurskautes on sangen korkia, sinä teet suuria: Jumala,
kuka on sinun vertaises? 20 Sillä sinä annat minun nähdä
paljon ja suuria ahdistuksia, ja virvoitat minua jälleen; ja
taas sinä haet minua ulos maan syvyydestä. 21 Sinä
teet minun sangen suureksi, ja lohdutat minua jälleen. 22
Niin minäkin kiitän sinua psaltarilla, sinun totuuttas, minun
Jumalani: minä veisaan kiitosta sinulle kanteleilla, sinä pyhä
Israelissa. 23 Minun huuleni pitää kiittämän, koska minä
sinulle veisaan, ja minun sieluni, jonkas lunastit. 24 Ja minun
kieleni puhuu myös joka päivä sinun vanhurskaudestas;
sentähden hävetkään he ja häpiään tulkoon, jotka minulle
pahaa suovat.

72 Salomon. Jumala, anna tuomios kuninkaalle, ja
vanhurskautes kuninkaan pojalle, 2 Että hän veis sinun
kansas vanhurskauteen, ja auttais sinun raadollistas. 3
Vuoret tuokaan rauhan kansalle, ja kukulat vanhurskauden.
4 Hänen pitää raadollisen kansan oikeudessa pitämän, ja
köyhäin lapsia auttaman ja särkemän pilkkaajat. 5 Sinua
peljätään, niinkauvan kuin aurinko ja kuu ovat, lapsista
niin lasten lapsiin. 6 Hän laskee alas niinkuin sade heinän
sängelle, niinkuin pisarat, jotka maan lioittavat. 7 Hänen
aikanansa vanhurskas kukoistaa, ja on suuri rauha siihen
asti, ettei kuuta enää olekaan. 8 Hän hallitsee merestä
mereen ja virrasta maailman ääriin. 9 Häntä pitää korven
asuvaiset kumartaman, ja hänen vihollisensa pitää tomun
nuoleman. 10 Kuninkaat meren tyköä ja luodoista pitää lahjoja
kantaman: kuninkaat rikkaasta Arabiasta ja Sebasta pitää
annot tuoman. 11 Kaikki kuninkaat pitää häntä kumartaman,
ja kaikki pakanat pitää häntä palveleman. 12 Sillä hän
vapahtaa huutavaisen köyhän, ja raadollisen, jolla ei ole
auttajaa. 13 Hän on armollinen vaivaiselle ja köyhälle,
ja köyhäin sielua hän auttaa. 14 Hän lunastaa heidän
sielunsa petoksesta ja väkivallasta, ja heidän verensä
luetaan kalliiksi hänen silmäinsä edessä. 15 Ja hän elää
ja hänelle pitää annettaman kultaa rikkaasta Arabiasta,
ja häntä alati kumartaen rukoiltaman, joka päivä pitää
häntä kiitettämän. 16 Pivo jyviä pitää niin oleman maassa
ja vuorten kukkuloilla, että sen hedelmä pitää häälymän
niinkuin Libanon; ja kaupungin asuvaiset pitää kukoistaman
niinkuin ruoho maan päällä. 17 Hänen nimensä pysyy
ijankaikkisesti: niinkauvan kuin aurinko on, ulottuu hänen
nimensä jälkeentulevaisille; ja he tulevat siunatuksi hänen
kauttansa: kaikki pakanat ylistävät häntä. 18 Kiitetty olkoon
Herra Jumala, Israelin Jumala, joka yksinänsä ihmeitä tekee!
19 Ja kiitetty olkoon hänen kunniansa nimi ijankaikkisesti; ja
kaikki maa täytettäköön hänen kunniastansa, amen! amen!
20 Davidin, Isain pojan, rukoukset loppuvat.

73 Asaphin Psalmi. Totta on Jumala hyvä Israelille,
niille, jotka puhtaat sydämestä ovat. 2 Mutta minä
olisin pian jaloillani horjunut: minun askeleeni olisivat lähes
liukastuneet. 3 Sillä minä närkästyin öykkäreistä, että minä
näin jumalattomat menestyvän. 4 Sillä ei he ole missään
kuoleman hädässä, vaan heidän voimansa pysyy vahvana.
5 Ei he ole vastoinkäymisessä niinkuin muut ihmiset, ja ei
heitä vaivata niinkuin muita ihmisiä. 6 Sentähden on heidän
ylpeytensä koria, ja heidän väkivaltansa kaunistaa heitä.
7 Heidän silmänsä paisuvat lihavuudesta: he tekevät mitä
ainoastansa heille kelpaa. 8 Kaikkia he katsovat ylön, ja sitte
pahasti puhuvat: he puhuvat ja laittavat ylpiästi. 9 Mitä he
puhuvat, sen täytyy olla taivaasta puhuttu: mitä he sanovat,
sen täytyy maan päällä kelvata. 10 Sentähden noudattaa
heitä yhteinen kansa, ja kokoontuvat heidän tykönsä niinkuin
vedet, 11 Ja sanovat: mitä Jumalan pitäis heitä kysymän?
mitä pitäis korkeimman heistä lukua pitämän? 12 Katso,
ne ovat jumalattomat: he ovat onnelliset maailmassa ja
rikastuvat. 13 Pitäiskö siis sen turhaan oleman, että minun
sydämeni nuhteetoinna elää, ja minä pesen viattomuudessa

minun käteni? 14 Ja minä ruoskitaan joka päivä, ja minun
rangaistukseni on joka aamu käsissä? 15 Minä olisin
lähes niin sanonut kuin hekin; mutta katso, niin minä olisin
tuominnut kaikki sinun lapses, jotka ikänänsä olleet ovat. 16
Minä ajattelin sitä tutkia; mutta se oli minulle ylen raskas, 17
Siihenasti kuin minä menin Jumalan pyhään, ja ymmärsin
heidän loppunsa. 18 Tosin sinä asetit heitä liukkaalle, ja
syöksit heitä pohjaan. 19 Kuinka he niin pian hukkuvat:
he hukkuvat ja saavat kauhian lopun. 20 Niinkuin uni,
koska joku herää, niinpä sinä, Herra teet heidän kuvansa
kaupungissa ylönkatsotuksi. 21 Vaan kuin se karvasteli
minun sydämessäni ja pisti minun munaskuitani, 22 Silloin
olin minä tyhmä ja en mitään tietänyt: minä olin niinkuin
nauta sinun edessäs. 23 Kuitenkin minä pysyn alati sinun
tykönäs; sillä sinä pidät minun oikiasta kädestäni. 24 Sinä
talutat minua neuvollas, ja korjaat minua viimein kunnialla. 25
Kuin sinä ainoastansa minulla olisit, niin en minä ensinkään
sitte taivaasta eli maasta tottelisi. 26 Vaikka vielä minun
ruumiini ja sieluni vaipuis, niin sinä, Jumala, kuitenkin olet
aina minun sydämeni uskallus ja minun osani. 27 Sillä katso,
jotka sinusta eriävät, ne hukkuvat: sinä kadotat kaikki, jotka
sinua vastaan huorin tekevät. 28 Mutta se on minun iloni,
että minä itseni Jumalan tykö pidän, ja panen toivoni Herran,
Herran päälle, ilmoittamaan kaikkia sinun töitäs.

74 Asaphin opetus. Jumala, miksis meitä niin ratki pois
syökset? ja olet niin hirmuisesti vihainen sinun laitumes
lampaille? 2 Muista seurakuntaas, jonkas muinen omistit ja
sinulle perimiseksi lunastanut olet, Zionin vuorta, jossas asuit.
3 Tallaa heitä jaloillas, ja sysää heitä ijäiseen hävitykseen:
vihollinen on raiskannut kaikki pyhässä. 4 Sinun vihollises
kiljuvat sinun huoneessas, ja asettavat epäjumalansa siihen.
5 Kirveet näkyvät välkkyvän ylhäällä, niinkuin metsässä
hakattaisiin, 6 Ja hakkaavat rikki kaikki hänen kuvainsa
kaunistukset, sekä keihäillä että kirveillä. 7 He polttavat
sinun pyhäs, ja turmelevat sinun nimes asuinsian maan
päällä. 8 He puhuvat sydämessänsä: raadelkaamme heitä
ynnä; he polttavat kaikki Jumalan huoneet maalla. 9 Emme
näe meidän ihmeitämme, eikä silleen prophetaa ole: ei
myös ketään meidän seassamme ole, joka ymmärtää kuinka
kauvan. 10 Jumala, kuinka kauvan vihamies häpäisee ja
vihollinen sinun nimeäs ratki niin pilkkaa? 11 Miksis käännät
pois sinun kätes? ja oikian kätes niin ratki sinun povestas? 12
Mutta Jumala on alusta minun kuninkaani, joka kaikkinaisen
autuuden matkaan saattaa maan päällä. 13 Sinä hajoitat
meren voimallas: sinä murennat lohikärmeiden päät vesissä.
14 Sinä murensit valaskalain päät, ja annat ne kansalle
ruaksi metsän korvessa. 15 Sinä kuohutat lähteet ja virrat:
sinä kuivaat väkevät kosket. 16 Päivä ja yö ovat sinun: sinä
rakennat valkeuden ja auringon. 17 Sinä sovitit jokaisen
maan rajat: sinä teet suven ja talven. 18 Niin muista siis,
että vihollinen häpäisee Herraa, ja hullu kansa pilkkaa sinun
nimeäs. 19 Älä siis anna pedolle mettises sielua, ja älä niin
ratki unohda sinun köyhäis joukkoa. 20 Muista liittoa; sillä
maa on joka paikassa surkiasti hävitetty, ja huoneet ovat
täynnä vääryyttä. 21 Älä anna köyhän mennä pois häpiällä;
sillä köyhät ja raadolliset kiittävät sinun nimeäs. 22 Nouse,
Jumala, ja aja asias: muista niitä häväistyksiä, jotka sinulle
joka päivä hulluilta tapahtuvat. 23 Älä unohda vihollistes
ääntä: sinun vainollistes meteli tulee aina suuremmaksi.

75 Asaphin Psalmi ja veisu, ettei hän hukkunut,
edelläveisaajalle. Me kiitämme sinua, ja ilmoitamme
ihmeitäs, että sinun nimes on niin läsnä. 2 Sillä ajallansa
minä oikein tuomitsen. 3 Maa vapisee ja kaikki, jotka sen
päällä asuvat; mutta minä vahvistan lujasti hänen patsaansa,
(Sela) 4 Minä sanoin öykkäreille: älkäät niin kerskatko, ja
jumalattomille: älkäät vallan päälle haastako. 5 Älkäät niin
pahoin haastako teidän valtanne päälle: älkäät puhuko niin
niskuristi, 6 Niinkuin ei mitään hätää olisi, eikä idästä eikä
lännestä, taikka vuorilta korvessa. 7 Sillä Jumala on tuomari,
joka tämän alentaa ja toisen ylentää. 8 Sillä Herran kädessä
on malja täynnä, väkevällä viinalla täytetty, ja siitä hän
panee sisälle; vaan sen rahkan täytyy kaikkein jumalattomain
maan päällä juoda, ja ryypätä ulos. 9 Mutta minä ilmoitan
ijankaikkisesti, ja veisaan kiitosta Jakobin Jumalalle. 10
Ja minä tahdon särkeä kaiken jumalattomain vallan, että
vanhurskasten valta korotettaisiin.

76 Asaphin Psalmi ja veisu, kanteleilla, edelläveisaajalle.
Jumala on tuttu Juudassa, Israelissa on hänen suuri
nimensä. 2 Salemissa on hänen majansa, ja Zionissa
hänen asumisensa. 3 Siellä hän särkee joutsen nuolet,
kilvet, miekan ja sodan, (Sela) 4 Sinä olet kirkkaampi ja
väkevämpi kuin ryöstövuoret. 5 Urhoolliset pitää ryöstettämän
ja uneensa nukkuman; ja kaikki sotamiehet täytyy käsistänsä
hermottomaksi tulla. 6 Sinun rangaistuksestas, Jakobin
Jumala, vajoo uneen orhi ja ratas, 7 Sinä olet peljättävä: kuka
voi seisoa sinun edessäs, koskas vihastut? 8 Koskas tuomion
annat kuulua taivaasta, niin maa vapisee ja vaikenee; 9
Koska Jumala nousee tuomitsemaan, että hän auttais kaikkia
raadollisia maan päällä, (Sela) 10 Kuin ihmiset kiukuitsevat
sinua vastaan, niin sinä voitat kunnian, ja kuin he vielä
enemmin kiukuitsevat, niin sinä olet valmis. 11 Luvatkaat ja
antakaat Herralle teidän Jumalallenne kaikki, jotka hänen

ympärillänsä olette, viekäät lahjoja peljättävälle, 12 Joka
päämiehiltä ottaa pois rohkeuden, ja on peljättävä maan
kuninkaille.

77 Asaphin Psalmi, Jedutunin edestä, edelläveisaajalle.
Minä huudan äänelläni Jumalaa: Jumalaa minä huudan,
ja hän kuultelee minua. 2 Minun hätä-ajallani etsin minä
Herraa: minun käteni on yöllä ojettu, ja ei lakkaa; sillä ei
minun sieluni salli itseänsä lohduttaa. 3 Minä ajattelen tosin
Jumalan päälle, olen kuitenkin murheissani: minä tutkin, ja
henkeni on sittekin ahdistuksessa, (Sela) 4 Sinä pidät minun
silmäni, että he valvovat: minä olen niin voimatoin, etten
minä voi puhua. 5 Minä ajattelen vanhoja aikoja, entisiä
vuosia: 6 Minä muistan yöllä minun kantelettani: minä puhun
sydämelleni, ja minun henkeni tutkii: 7 Heittäneekö Jumala
pois ijankaikkisesti, ja ei yhtään armoa silleen osoittane? 8
Puuttuneeko hänen laupiutensa ijankaikkisesti, ja olleeko
lupauksella jo loppu suvusta sukuhun? 9 Onko Jumala
unohtanut olla armollinen? ja sulkenut laupiutensa vihan
tähden? (Sela) 10 Minä sanoin: se on minun heikkouteni;
mutta Ylimmäisen oikia käsi voi kaikki muuttaa. 11 Sentähden
minä muistan Herran töitä, ja minä ajattelen entisiä ihmeitäs,
12 Ja puhun kaikista sinun töistäs, ja sanon sinun teoistas. 13
Jumala, sinun ties on pyhä: kussa on niin väkevää Jumalaa
kuin sinä Jumala? 14 Sinä olet se Jumala, joka ihmeitä tekee:
sinä osoitit voimas kansain seassa. 15 Sinä lunastit sinun
kansas käsivarrellas, Jakobin ja Josephin lapset, (Sela) 16
Vedet näkivät sinun, Jumala, vedet näkivät sinun ja vapisivat,
ja syvyydet pauhasivat, 17 Paksut pilvet kaasivat vettä, pilvet
jylisivät ja nuolet lensivät sekaan. 18 Se jylisi taivaassa,
ja sinun leimaukses välkkyi maan piirin päälle: maa liikkui
ja värisi siitä. 19 Sinun ties oli meressä, ja sinun polkus
olivat suurissa vesissä, ja ei sinun jälkiäs kenkään tuntenut.
20 Sinä veit kansas niinkuin lammaslauman, Moseksen ja
Aaronin kautta.

78 Asaphin opetus. Kuule, kansani, minun lakini:
kallistakaat korvanne minun suuni sanoihin. 2 Minä
avaan suuni sananlaskuun, ja vanhat tapaukset mainitsen, 3
Jotka me kuulleet olemme ja tiedämme, ja meidän isämme
meille jutelleet ovat, 4 Ettemme sitä salaisi heidän lapsiltansa,
jälkeentulevaiselta sukukunnalta, julistain Herran kiitoksia,
ja hänen voimaansa ja ihmeitänsä, jotka hän on tehnyt. 5
Hän sääsi todistuksen Jakobissa, ja antoi lain Israelissa,
jonka hän käski meidän isäimme opettaa lapsillensa, 6
Että vastatulevaiset oppisivat, ja lapset, jotka vielä syntyvät:
kuin he kasvavat, että hekin myös ilmoittaisivat lapsillensa;
7 Että he panisivat toivonsa Jumalaan ja ei unohtaisi
Jumalan tekoja, vaan pitäisivät hänen käskynsä, 8 Ja ei olisi
niinkuin heidän isänsä, vastahakoinen ja kankia suku, joka ei
vahvistanut sydäntänsä, ja heidän henkensä ei riippunut
uskollisesti Jumalassa; 9 Niinkuin Ephraimin lapset, sota-
aseilla varustetut joutsimiehet, pakenivat sodan ajalla. 10 Ei
he pitäneet Jumalan liittoa, ja ei vaeltaneet hänen laissansa.
11 Ja he unohtivat hänen tekonsa ja ihmeensä, jotka hän
heille osottanut oli. 12 Heidän isäinsä edessä teki hän ihmeitä,
Egyptin maassa, Zoanin kedolla. 13 Hän halkasi meren ja
vei heitä sen lävitse, ja asetti vedet niinkuin roukkion. 14 Ja
hän talutti heitä yli päivää pilvellä, yli yötä tulen valolla. 15
Hän halkasi kalliot korvessa, ja juotti heitä vedellä yltäkyllä.
16 Ja hän laski ojat vuotamaan kalliosta, niin että vedet
siitä vuosivat niinkuin virrat. 17 Ja vielä he sittenkin syntiä
tekivät häntä vastaan, ja vihoittivat korkeimman korvessa.
18 He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä, anoen ruokaa
sielullensa. 19 He puhuivat Jumalaa vastaan ja sanoivat:
voineeko Jumala valmistaa pöydän korvessa? 20 Katso,
kyllä tosin hän kallioon löi, ja vedet vuosivat, ja ojat juoksivat;
mutta voineeko hän myös leipää antaa, eli kansallensa
lihaa toimittaa? 21 Kuin Herra sen kuuli, vihastui hän: ja
tuli sytytettiin Jakobissa, ja julmuus tuli Israelin päälle, 22
Ettei he uskoneet Jumalan päälle, ja ei uskaltaneet hänen
apuunsa. 23 Ja hän käski pilviä ylhäältä, ja avasi taivaan
ovet, 24 Ja antoi sataa heille mannaa syödäksensä, ja antoi
heille taivaan leipää. 25 He söivät väkeväin leipää: hän lähetti
heille kyllä ruokaa ravinnoksi. 26 Hän antoi itätuulen puhaltaa
taivaan alla, ja väkevyydellänsä kehoitti hän etelätuulen,
27 Ja antoi sataa, niinkuin tomua, lihaa heille, ja lintuja
niinkuin santaa meressä, 28 Ja salli langeta keskelle heidän
leiriänsä, joka paikassa kuin he asuivat. 29 Niin he söivät
ja yltäkyllä ravittiin: ja hän antoi heille heidän himonsa, 30
Kuin ei he vielä lakanneet himoitsemasta, ja ruoka oli vielä
heidän suussansa, 31 Tuli Jumalan viha heidän päällensä, ja
tappoi jaloimmat heidän seastansa, ja parahimmat Israelissa
hän maahan löi. 32 Mutta vielä sittenkin kaikissa näissä
he syntiä tekivät ja ei uskoneet hänen ihmeitänsä. 33
Sentähden lopetti hän heidän päivänsä turhuudessa, ja
heidän vuotensa kiiruhtain. 34 Kuin hän heitä tappoi, etsivät
he häntä: ja he palasivat ja tulivat varhain Jumalan tykö, 35
Ja muistelivat, että Jumala on heidän turvansa, ja Jumala
korkein heidän lunastajansa. 36 Ja he puhuivat hänelle
ulkokullaisesti suullansa, ja valehtelivat hänelle kielellänsä.
37 Mutta heidän sydämensä ei ollut oikia hänen puoleensa, ja
ei he pitäneet uskollisesti hänen liittoansa. 38 Mutta hän oli
armollinen, ja antoi pahat teot anteeksi, ja ei hukuttanut heitä;
ja hän käänsi pois usein vihansa, ettei hän laskenut kaikkea

vihaansa menemään. 39 Sillä hän muisti heidän lihaksi,
tuuleksi, joka menee pois ja ei palaja. 40 Kuinka usein he
vihoittivat hänen korvessa ja kehoittivat hänen erämaassa?
41 Ja he kiusasivat taas Jumalaa joka aika, ja laittivat
pyhää Israelissa. 42 Ei he muistaneet hänen kättänsä sinä
päivänä, jona hän lunasti heitä vihollisista: 43 Niinkuin hän oli
merkkinsä Egyptissä tehnyt, ja ihmeensä Zoanin kedolla, 44
Koska hän heidän virtansa vereksi muutti, ettei he ojistansa
taitaneet juoda: 45 Koska hän turilaat heidän sekaansa
lähetti, jotka heitä söivät, ja sammakot, jotka heitä hukuttivat;
46 Ja antoi heidän tulonsa ruohomadoille, ja heidän työnsä
heinäsirkoille; 47 Koska hän rakeilla heidän viinapuunsa löi,
ja heidän metsäfikunansa jääkivillä; 48 Koska hän löi heidän
karjansa rakeilla, ja heidän laumansa pitkäisen tulella; 49 Hän
lähetti heidän päällensä vihansa, närkästyksen, julmuuden ja
ahdistuksen, pahain enkelien lähettämisellä; 50 Hän päästi
vihansa heidän sekaansa, ja ei päästänyt heidän sielujansa
kuolemasta, ja heidän eläimensä rutolla kuoletti; 51 Koska
hän kaikki esikoiset löi Egyptissä, ensimäiset perilliset Hamin
majoissa, 52 Ja antoi kansansa vaeltaa niinkuin lampaat,
ja vei heidät niinkuin lauman korvessa, 53 Ja saatti heitä
turvallisesti, ettei he peljänneet; vaan heidän vihollisensa
peitti meri. 54 Ja hän vei heitä pyhänsä rajoihin, tämän
vuoren tykö, jonka hänen oikia kätensä saanut oli. 55 Ja
hän ajoi pois heidän edestänsä pakanat, ja jakoi heille
perimisen arvalla: ja niiden majoissa antoi hän Israelin
sukukunnat asua. 56 Mutta he kiusasivat ja vihoittivat korkian
Jumalan, ja ei pitäneet hänen todistuksiansa. 57 Vaan he
palasivat takaperin ja petollisesti luopuivat pois niinkuin
heidän isänsäkin: poikkesivat pois niinkuin hellinnyt joutsi.
58 Ja he vihoittivat hänen korkeuksillansa ja kehoittivat häntä
epäjumalainsa kuvilla. 59 Ja kuin Jumala sen kuuli, niin hän
närkästyi, ja hylkäsi kovin Israelin, 60 Niin että hän luopui
asuinsiastansa Silossa, siitä majasta, jonka hän ihmisten
sekaan asetti, 61 Ja antoi heidän voimansa vankeuteen, ja
heidän kauneutensa vihollisten käsiin. 62 Ja hän hylkäsi
kansansa miekan alle, ja närkästyi perimistänsä vastaan.
63 Heidän parhaat nuorukaisensa kulutti tuli, ja heidän
neitseensä ei tulleet häävirsillä kunnioitetuksi. 64 Heidän
pappinsa kaatuivat miekalla; ja heidän leskensä ei itkeneet,
65 Ja Herra heräsi niinkuin joku makaavainen, niinkuin joku
väkevä luihkaaja viinan juomisesta, 66 Ja löi vihollistansa
perävieriin, ja pani ijankaikkisen häpiän heidän päällensä,
67 Ja heitti Josephin majan pois, ja ei valinnut Ephraimin
sukukuntaa. 68 Vaan hän valitsi Juudan sukukunnan,
Zionin vuoren, jota hän rakasti, 69 Ja rakensi pyhänsä
korkialle, niinkuin ijankaikkisesti pysyväisen maan, 70 Ja
valitsi palveliansa Davidin, ja otti hänen lammashuoneesta.
71 Imettävistä lampaista haki hän hänen, että hän hänen
kanssansa Jakobin kaitsis, ja Israelin hänen perimisensä. 72
Ja hän kaitsi heitä kaikella sydämensä vakuudella, ja hallitsi
heitä kaikella ahkeruudella.

79 Asaphin Psalmi. Jumala, pakanat ovat perikuntaas
karanneet: he ovat saastuttaneet pyhän temppelis,
ja Jerusalemista kiviraunion tehneet. 2 He antoivat sinun
palveliais ruumiit linnuille taivaan alla ruaksi, ja pyhäis lihan
maan pedoille. 3 He vuodattivat heidän verensä niinkuin
veden Jerusalemin ympärille, ja ei kenkään haudannut. 4 Me
olemme läsnäasuvaisillemme nauruksi tulleet, häväistykseksi
ja pilkaksi niille, jotka meidän ympärillämme ovat. 5 Herra,
kuinka kauvan sinä taukoomata niin vihainen olet? ja annat
kiivautes palaa niinkuin tulen? 6 Vuodata vihas pakanain
päälle, jotka ei sinua tunne, ja niiden valtakuntain päälle,
jotka ei sinun nimeäs avuksi huuda; 7 Sillä he ovat Jakobin
syöneet, ja hänen huoneensa hävittäneet. 8 Älä muistele
meidän entisiä pahoja tekojamme: armahda sinuas nopiasti
meidän päällemme; sillä me olemme sangen viheliäisiksi
tulleet. 9 Auta meitä, meidän autuutemme Jumala, sinun
nimes kunnian tähden: pelasta meitä, ja anna meille synnit
anteeksi sinun nimes tähden. 10 Miksis sallit pakanain sanoa:
kussa on nyt heidän Jumalansa? ilmoitettakaan pakanain
seassa, meidän silmäimme edessä, sinun palveliais veren
kosto, joka vuodatettu on! 11 Anna etees tulla vankein
huokaukset: suuren käsivartes kautta, korjaa kuoleman
lapset, 12 Ja kosta meidän läsnäasuvaisillemme seitsemin
kerroin heidän helmaansa heidän pilkkansa, jolla he sinua,
Herra, pilkanneet ovat. 13 Mutta me sinun kansas, ja sinun
laitumes lauma, kiitämme sinua ijankaikkisesti, ja julistamme
sinun kiitostas suvusta sukuun.

80 Asaphin Psalmi, kultasesta kukkaisesta,
edelläveisaajalle. Kuules, Israelin paimen, joka saatat
Josephin niinkuin lampaat: ilmoita sinus, joka istut Kerubimin
päällä. 2 Herätä voimas, sinä joka Ephraimin, Benjaminin
ja Manassen edessä olet, ja tule meidän avuksemme.
3 Jumala, käännä meitä, ja anna kasvos paistaa, niin
me tulemme autetuksi. 4 Herra Jumala Zebaot, kuinka
kauvan sinä vihastut kansas rukouksiin? 5 Sinä ruokit
heitä kyyneleiden leivällä, ja juotat heitä suurella mitalla,
täynnä kyyneleitä, 6 Sinä olet meidät pannut riidaksi
läsnäasuvaisillemme; ja meidän vihollisemme pilkkaavat
meitä. 7 Jumala Zebaot, käännä meitä, ja anna kasvos
paistaa, niin me autetuksi tulemme. 8 Sinä toit viinapuun
Egyptistä, olet pakanat karkoittanut ulos, ja sen istuttanut. 9

Sinä perkasit tien hänen eteensä, ja annoit hänen hyvästi
juurtua, niin että se täytti maan. 10 Vuoret ovat sen varjolla
peitetyt, ja hänen oksillansa Jumalan sedripuut. 11 Sinä
levitit hänen oksansa hamaan mereen asti, ja hänen
haaransa hamaan virran tykö. 12 Miksis siis särjit hänen
aitansa, että sitä kaikki ohitsekäyvät repivät. 13 Metsäsika
on sen kaivanut ylös, ja metsän pedot sen syövät. 14 Jumala
Zebaot, käännä siis sinuas, katso alas taivaasta ja näe, ja
etsi sitä viinapuuta, 15 Ja pidä se kiintiänä, jonka sinun oikia
kätes on istuttanut, (ihmisen) pojan tähden, jonka sinulles
lujasti valinnut olet. 16 Se on poltettu tulella ja revitty: sinun
uhkauksestas he ovat hukkuneet. 17 Sinun kätes varjelkoon
oikian kätes kansan, ja ihmisen pojan, jonka sinulles lujasti
valinnut olet. 18 Niin emme sinusta luovu: suo meidän
elää, niin me sinun nimeäs avuksi huudamme. 19 Herra
Jumala Zebaot, käännä meitä: anna kasvos paistaa, niin me
autetuksi tulemme.

81 Gittitin päällä, edelläveisaajalle, Asaphin (Psalmi.)
Veisatkaat iloisesti Jumalalle, joka on meidän
väkevyytemme: ihastukaat Jakobin Jumalalle. 2 Ottakaat
psalmit ja tuokaat kanteleet, iloiset harput ja psaltari. 3
Soittakaat pasunilla uudessa kuussa, meidän lehtimajamme
juhlapäivänä. 4 Sillä se on tapa Israelissa, ja Jakobin
Jumalan oikeus. 5 Sen hän pani Josephissa todistukseksi,
koska he Egyptin maalta läksivät, ja oudon kielen kuulleet
olivat. 6 Minä olen heidän olkansa kuormasta vapahtanut;
ja heidän kätensä pääsivät tiiliä tekemästä. 7 Koska sinä
tuskassas minua avukses huusit, niin minä autin sinua: minä
kuulin sinua, koska tuulispää tuli sinun päälles, ja koettelin
sinua riitaveden tykönä, (Sela) 8 Kuule, minun kansani, minä
todistan sinun seassas: Israel, jospa sinä minua kuulisit!
9 Ei pidä sinun seassas muukalainen jumala oleman, ja
ei pidä sinun vierasta jumalaa kumartaman. 10 Minä olen
Herra sinun Jumalas, joka sinun vein ulos Egyptin maalta:
levitä suus, niin minä sen täytän. 11 Mutta minun kansani ei
kuullut minun ääntäni, ja Israel ei totellut minua. 12 Niin minä
laskin heitä sydämensä pahuuteen, vaeltamaan neuvonsa
jälkeen. 13 Jos minun kansani kuulis minua, ja Israel minun
teissäni kävis, 14 Niin minä pian heidän vihollisensa painaisin
alas, ja käteni kääntäisin heidän vihollistensa päälle, 15 Ja
Herran viholliset hukkaan tulisivat; mutta heidän aikansa olisi
ijankaikkisesti pysyvä, 16 Ja minä ruokkisin heitä parhailla
nisuilla, ja ravitsisin heitä hunajalla kalliosta.

82 Asaphin Psalmi. Jumala seisoo Jumalan
seurakunnassa: hän on tuomari Jumalain seassa.
2 Kuinka kauvan te väärin tuomitsette, ja jumalattoman
muotoa katsotte? (Sela) 3 Tehkää oikeus köyhälle ja
orvolle, ja auttakaat raadolliset ja vaivaiset oikeudelle. 4
Pelastakaat ylönkatsottua ja köyhää, ja päästäkäät häntä
jumalattoman kädestä. 5 Mutta ei he tottele eikä lukua pidä:
he käyvät lakkaamata pimeässä: sentähden täytyy kaikki
maan perustukset kaatua. 6 Minä tosin sanoin: te olette
jumalat, ja kaikki Korkeimman lapset; 7 Kuitenkin täytyy
teidän kuolla niinkuin ihmiset, ja niinkuin tyrannit hukkua. 8
Nouse, Jumala, ja tuomitse maa; sillä kaikki pakanat ovat
sinun omas.

83 Asaphin Psalmi ja veisu. Jumala, älä niin ratki vaikene,
ja älä niin ääneti ole: Jumala, älä sitä niin kärsi. 2 Sillä
katso, Sinun vihollises kiukuitsevat, ja jotka sinua vihaavat,
ylentävät päänsä. 3 He pitävät kavaloita juonia sinun kansaas
vastaan, ja pitävät neuvoa sinun salatuitas vastaan, 4
Sanoen: tulkaat, hävittäkäämme heitä, niin ettei he ensinkään
kansa olisikaan, ettei Israelin nimeä silleen muisteltaisi. 5 Sillä
he ovat sydämessänsä panneet neuvonsa yhteen, ja tehneet
liiton sinua vastaan: 6 Edomilaiset ja Ismaelilaiset majat,
Moabilaiset ja Hagarilaiset, 7 Gebalilaiset, Ammonilaiset ja
Amalekilaiset, Philistealaiset ja Tyron asuvaiset. 8 Assur
on myös itsensä heihin liittänyt, auttamaan Lotin lapsia,
(Sela) 9 Tee niille niinkuin Midianilaisille, niinkuin Siseralle,
niinkuin Jabinille Kisonin ojan tykönä; 10 Jotka mestattiin
Endorin tykönä, ja tulivat loaksi maan päälle. 11 Tee heidän
pääruhtinaansa niinkuin Orebin ja Seebin, ja kaikki heidän
ylimmäisensä niinkuin Seban ja Salmunnan, 12 Jotka
sanovat: me omistamme meillemme Jumalan huoneet. 13
Jumala, tee heitä niinkuin rattaan, niinkuin korren tuulen
edessä. 14 Niinkuin kulo metsän polttaa, ja niinkuin liekki
mäet sytyttää; 15 Vainoo juuri niin heitä sinun rajuilmallas, ja
hämmästytä heitä tuulispäälläs. 16 Täytä heidän kasvonsa
häpiällä, että he sinun nimeäs, Herra, etsisivät. 17 Hävetköön
he ja hämmästyköön ijankaikkisesti, ja häpiään tulkoon ja
hukkukoon. 18 Niin he saavat tuta, että sinä, jonka ainoan
nimi on Herra, olet ylimmäinen kaikessa maailmassa.

84 Koran lasten Psalmi, Gittitin päällä, edelläveisaajalle.
Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijas, Herra Zebaot! 2
Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin:
minun ruumiini ja sieluni iloitsee elävässä Jumalassa. 3 Sillä
lintu on huoneen löytänyt, ja pääskynen pesänsä, johonka
he poikansa laskevat: sinun alttaris, Herra Zebaot, minun
kuninkaani ja minun Jumalani. 4 Autuaat ovat, jotka sinun
huoneessas asuvat: he kiittävät sinua ijankaikkisesti, (Sela)
5 Autuaat ovat ne ihmiset, jotka sinun pitävät väkenänsä,
ja sydämestänsä vaeltavat sinun jälkees, 6 Jotka käyvät

itkun laakson lävitse, ja tekevät siellä kaivoja; ja opettajat
monella siunauksella kaunistetaan. 7 He saavat yhden voiton
toisen jälkeen, että tunnettaisiin oikia Jumala Zionissa. 8
Herra Jumala Zebaot, kuule minun rukoukseni: ota, Jakobin
Jumala, tätä korviis, (Sela) 9 Katsele siis, Jumala, meidän
kilpemme, katso sinun voideltus kasvoja. 10 Sillä yksi päivä
esikartanoissas on parempi kuin tuhannen muualla: ennen
minä olisin ovenvartia Jumalani huoneessa, kuin asuisin
jumalattomain majoissa. 11 Sillä Herra Jumala on aurinko ja
kilpi: Herra antaa armon ja kunnian: ei hän anna hurskailta
mitään hyvää puuttua. 12 Herra Zebaot, autuas on se
ihminen, joka sinuun uskaltaa.

85 Koran lasten Psalmi, edelläveisaajalle. Herra, sinä
kuin (muinen) olit armollinen sinun maakunnalles, ja
Jakobin vangit lunastit, 2 Sinä anteeksi annoit kansas pahat
teot, ja kaikki heidän syntinsä peitit, (Sela) 3 Sinä lepytit
kaiken vihas, ja käänsit sinuas vihas julmuudesta. 4 Käännä
meitä, meidän autuutemme Jumala, ja pane pois vihas
meistä. 5 Tahdotkos siis ijankaikkisesti olla vihainen meidän
päällemme? eli vihas pitää sukukunnasta sukukuntaan?
6 Etkös käänny, ja meitä virvoita, että kansas sinussa
iloitsis? 7 Herra, osoita meille armos, ja sinun autuutes anna
meille. 8 Jospa minä kuulisin, mitä Herra Jumala puhuu,
että hän rauhan lupasi kansallensa ja pyhillensä, ettei he
hulluuteen joutuisi. 9 Kuitenkin on hänen apunsa niiden
tykönä, jotka häntä pelkäävät, että meidän maallamme kunnia
asuis; 10 Että laupius ja totuus keskenänsä kohtaisivat:
vanhurskaus ja rauha toinen toisellensa suuta antaisivat; 11
Että totuus maasta vesois, ja vanhurskaus taivaasta katsois;
12 Että myös meille Herra hyvin tekis, ja meidän maamme
hedemänsä antais; 13 Että vanhurskaus sittenkin hänen
edessänsä pysyis ja menestyis.

86 Davidin rukous. Kallista, Herra, korvas ja kuule minua;
sillä minä olen raadollinen ja köyhä. 2 Kätke minun
sieluni; sillä minä olen pyhä. Auta minua, minun Jumalani,
palveliaas, joka sinuun luotan. 3 Herra, ole minulle armollinen;
sillä minä huudan ylipäivää sinua. 4 Ilahuta palvelias sielu;
sillä sinun tykös, Herra, minä ylennän sieluni. 5 Sillä sinä,
Herra, olet hyvä ja armollinen, sangen laupias kaikille, jotka
sinua avuksensa huutavat. 6 Ota korviis, Herra, minun
rukoukseni, ja ota vaari minun rukoukseni äänestä. 7
Tuskassani minä sinua rukoilen, ettäs minun kuulisit. 8
Herra! ei ole yksikään jumalista sinun kaltaises, ja ei ole
kenkään, joka niin tehdä taitaa kuin sinä. 9 Kaikki pakanat,
jotka tehnyt olet, pitää tuleman ja kumartaman sinua, Herra,
ja sinun nimeäs kunnioittaman, 10 Ettäs niin suuri olet, ja teet
ihmeitä; ja sinä olet yksinäs Jumala. 11 Osoita minulle, Herra,
sinun ties, vaeltaakseni sinun totuudessas: kiinnitä minun
sydämeni siihen yhteen, että minä sinun nimeäs pelkäisin.
12 Minä kiitän sinua, Herra minun Jumalani, kaikesta
sydämestäni, ja kunnioitan sinun nimeäs ijankaikkisesti. 13
Sillä sinun hyvyytes on suuri minussa, ja sinä olet pelastanut
sieluni syvimmästä helvetistä. (Sheol h7585) 14 Jumala! ylpiät
karkaavat minua vastaan, ja julmain joukot väijyvät minun
sieluani, ja ei pidä sinua silmäinsä edessä. 15 Mutta sinä,
Herra Jumala, olet armollinen ja laupias, kärsiväinen ja
sangen hyvä ja vakaa. 16 Käännä itses minuun päin, ole
minulle armollinen; vahvista palveliaas sinun voimallas, ja
auta piikas poikaa. 17 Tee merkki minun kanssani, että
minulle hyvin kävis, ja he sen näkisivät, jotka minua vihaavat,
ja häpeäisivät, että sinä Herra autat ja lohdutat minua.

87 Psalmi, Koran lasten veisu. Hän on vahvasti perustettu
pyhäin vuorten päälle. 2 Herra rakastaa Zionin portteja
enempi kuin kaikkia Jakobin asuinsioja. 3 Korkiat ja
kunnialliset asiat sinussa saarnataan, sinä Jumalan kaupunki,
(Sela) 4 Minä annan saarnata Rahabin ja Babelin edessä,
että he minun tuntevat: katso, Philistealaiset, Tyrolaiset ja
Etiopialaiset syntyvät siellä. 5 Zionille pitää sanottaman,
että kaikkinaiset kansat siellä syntyvät, ja että Korkein sitä
rakentaa. 6 Herra antaa saarnata kirjoituksessa kaikkinaisilla
kielillä, että myös muutamat heistä siellä syntyvät, (Sela) 7 Ja
veisaajat niinkuin tanssissa, kaikki minun lähteeni sinussa.

88 Psalmi, Koran lasten veisu, edelläveisaajalle,
raadollisten heikkoudesta, Hemanin Esrahilaisen oppi.
Herra, minun autuuteni Jumala, minä huudan päivällä ja
yöllä sinun edessäs, 2 Anna minun rukoukseni etees tulla:
kallista korvas huutoni puoleen. 3 Sillä minun sieluni on
surkeutta täynnä, ja minun elämäni on juuri liki helvettiä.
(Sheol h7585) 4 Minä olen arvattu niiden kaltaiseksi, jotka
hautaan menevät: minä olen niinkuin se mies, jolla ei yhtään
apua ole. 5 Minä makaan hyljättynä kuolleiden seassa,
niinkuin haavoitetut, jotka haudassa makaavat, joita et
sinä enää muista, ja jotka kädestäs eroitetut ovat. 6 Sinä
olet painanut minun alimmaiseen kaivoon, pimeyteen ja
syvyyteen. 7 Sinun hirmuisuutes ahdistaa minua, ja pakottaa
minua sinun aalloillas, (Sela) 8 Sinä eroitat kauvas ystäväni
minusta: sinä olet minun tehnyt heille kauhistukseksi: minä
makaan vangittuna, etten minä voi päästä ulos. 9 Minun
kasvoni ovat surkiat raadollisuuden tähden: Herra, minä
avukseni huudan sinua joka päivä: minä hajoitan käteni
sinun puolees. 10 Teetkös siis ihmeitä kuolleiden seassa? eli
nousevatko kuolleet sinua kiittämään? (Sela) 11 Luetellaanko

haudoissa sinun hyvyyttäs? ja totuuttas kadotuksessa? 12
Tunnetaanko sinun ihmees pimiässä? eli vanhurskautes
siinä maassa, jossa kaikki unohdetaan? 13 Mutta minä
huudan sinua, Herra, ja minun rukoukseni tulee varhain
sinun etees. 14 Miksis, Herra, heität pois sieluni, ja peität
kasvos minulta? 15 Minä olen raadollinen ja väetöin, että
minä niin hylätty olen: minä kärsin sinun hirmuisuuttas, että
minä lähes epäilen. 16 Sinun vihas tulee minun päälleni:
sinun pelkos likistää minua. 17 Ne saartavat minua joka
päivä niinkuin vesi, ja ynnä minua piirittävät. 18 Sinä teet, että
minun ystäväni ja lähimmäiseni erkanevat kauvas minusta,
ja minun tuttavilleni olen minä pimeydessä.

89 Etanin sen Esrahilaisen opetus. Minä veisaan Herran
armoja ijankaikkisesti, ja ilmoitan sinun totuuttas
suullani suvusta sukuun, 2 Ja sanon: ijankaikkinen armo käy
ylös: sinä pidät uskollisesti totuutes taivaissa. 3 Minä olen
liiton tehnyt valittuini kanssa: minä olen vannonut Davidille
palvelialleni: 4 Hamaan ijankaikkisuuteen vahvistan minä
sinun siemenes, ja rakennan sinun istuimes suvusta sukuun,
(Sela) 5 Ja taivaat pitää ylistämän, Herra, sinun ihmeitäs, niin
myös totuuttas pyhäin seurakunnassa. 6 Sillä kuka taidetaan
pilvissä verrattaa Herraan? ja kuka on Herran kaltainen
jumalain lasten seassa? 7 Jumala on sangen väkevä
pyhäinsä kokouksissa, ja ihmeellinen kaikkein seassa, jotka
ovat hänen ympärillänsä. 8 Herra Jumala Zebaot, kuka on
niinkuin sinä, väkevä Jumala? ja sinun totuutes on sinun
ympärilläs. 9 Sinä vallitset pauhaavaisen meren: sinä hillitset
paisuvaiset aallot. 10 Sinä lyöt Rahabin kuoliaaksi: sinä
hajoitat vihollises urhoollisella käsivarrellas. 11 Taivaat ovat
sinun, maa myös on sinun: sinä olet perustanut maan piirin,
ja mitä siinä on. 12 Pohjan ja etelän olet sinä luonut: Tabor ja
Hermon kiittävät sinun nimeäs. 13 Sinulla on voimallinen
käsivarsi: väkevä on sinun kätes, ja korkia on oikia kätes.
14 Vanhurskaus ja tuomio on istuimes vahvistus: armo ja
totuus ovat sinun kasvois edessä. 15 Autuas on se kansa,
joka ihastua taitaa: Herra, heidän pitää vaeltaman sinun
kasvois valkeudessa. 16 Heidän pitää iloitseman joka päivä
sinun nimestäs, ja sinun vanhurskaudessas kunnialliset
oleman. 17 Sillä sinä olet heidän väkevyytensä kerskaus,
ja sinun armos kautta nostat sinä ylös meidän sarvemme.
18 Sillä Herra on meidän kilpemme, ja pyhä Israelissa on
meidän kuninkaamme. 19 Silloin sinä puhuit näyissä pyhilles
ja sanoit: minä olen sankarin herättänyt auttamaan: minä
olen korottanut valitun kansasta. 20 Minä olen löytänyt
palveliani Davidin: minä olen hänen voidellut pyhällä öljylläni.
21 Minun käteni tukee häntä, ja minun käsivarteni vahvistaa
häntä. 22 Ei pidä viholliset häntä voittaman, ja väärät ei
pidä häntä sulloman. 23 Vaan minä lyön hänen vihollisensa
hänen edestänsä; ja niitä, jotka häntä vihaavat, tahdon minä
vaivata. 24 Mutta minun totuuteni ja armoni pitää hänen
tykönänsä oleman, ja hänen sarvensa pitää minun nimeeni
nostettaman ylös. 25 Minä asetan hänen kätensä mereen,
ja hänen oikian kätensä virtoihin. 26 Näin hänen pitää
minun kutsuman: sinä olet minun Isäni, Jumalani ja turvani,
joka minua auttaa. 27 Ja minä asetan hänen esikoiseksi,
kaikkein korkeimmaksi kuningasten seassa maan päällä. 28
Minä pidän hänelle armoni tähteellä ijankaikkisesti, ja minun
liittoni pitää hänelle vahva oleman. 29 Minä annan hänelle
ijankaikkisen siemenen, ja vahvistan hänen istuimensa
niinkauvan kuin taivaat pysyvät. 30 Mutta jos hänen lapsensa
minun lakini hylkäävät, ja ei vaella minun oikeudessani,
31 Jos he minun säätyni turmelevat, ja ei minun käskyjäni
pidä; 32 Niin minä heidän syntinsä vitsalla rankaisen, ja
heidän pahat tekonsa haavoilla. 33 Mutta armoani en minä
hänestä käännä pois, enkä salli totuuteni vilpistellä. 34 En
minä riko liittoani, ja mitä minun suustani käynyt on, en minä
muuta. 35 Minä olen vihdoin vannonut pyhyyteni kautta: en
minä Davidille valehtele. 36 Hänen siemenensä on oleva
ijankaikkisesti, ja hänen istuimensa minun edessäni niinkuin
aurinko. 37 Ja niinkuin kuu, vahvistetaan se ijankaikkisesti,
ja on vahvana niinkuin todistus pilvissä, (Sela) 38 Vaan
nyt sinä syökset ja heität pois, ja vihastut voidellulles.
39 Sinä särjet palvelias liiton, ja tallaat hänen kruununsa
maahan. 40 Sinä rikot hänen muurinsa, ja annat hänen
linnansa särjettää. 41 Häntä raatelevat kaikki ohitsekäyväiset:
hän on tullut läsnäolevaisillensa nauruksi. 42 Sinä korotat
hänen vihollistensa oikian käden, ja ilahutat kaikki hänen
vainollisensa. 43 Hänen miekkansa voiman olet sinä myös
ottanut pois, ja et salli hänen voittaa sodassa, 44 Sinä hävitit
hänen puhtautensa, ja annoit hänen istuimensa kaatua
maahan. 45 Sinä lyhennät hänen nuoruutensa ajat, ja peität
hänen häpiällä, (Sela) 46 Herra, kuinka kauvan sinä sinus
niin salaat? ja annat hirmuisuutes palaa niinkuin tulen?
47 Muista, kuinka lyhyt minun elämäni on: miksis tahdoit
kaikki ihmiset hukkaan luoda? 48 Kuka elää, ja ei näe
kuolemaa? kuka sielunsa tuonelan käsistä pelastaa? (Sela)
(Sheol h7585) 49 Herra, kussa ovat sinun entiset armos, jotkas
Davidille vannonut olet totuudessas? 50 Muista, Herra,
palveliais pilkkaa, jonka minä kannan helmassani, kaikista
niin monista kansoista, 51 Joilla, Herra, vihollises pilkkaavat,
joilla he pilkkaavat voideltus askelia. 52 Kiitetty olkoon Herra
ijankaikkisesti, amen! ja amen!

90 Moeksen Jumalan miehen rukous. Herra, sinä olet
meidän turvamme, suvusta sukuun. **2** Ennenkuin
vuoret olivat, eli maa ja maailma luotiin, olet sinä Jumala
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, **3** Sinä, joka annat ihmiset
kuolla, ja sanot: tulkaat jälleen, te ihmisten lapset. **4** Sillä
tuhat ajastaikaa ovat sinun edessäs niinkuin eilinen päivä,
joka meni ohitse, ja niinkuin vartio yöllä. **5** Sinä vuodatat
heitä niinkuin kosken, ja he ovat niinkuin uni, niinkuin ruoho
aamulla, joka kohta lakastuu, **6** Joka aamulla kukoistaa
ja nopiasti kuivuu, ja ehtoona leikataan ja kuivettuu. **7**
Sen tekee sinun vihas, että me niin hukumme, ja sinun
hirmuisuutes, että me niin äkisti täältä temmataan. **8**
Sillä meidän pahat tekomme sinä asetat etees, meidän
tuntemattomat syntimme valkeuteen sinun kasvois eteen. **9**
Sentähden kuluvat kaikki meidän päivämme sinun vihastas:
meidän vuotemme loppuvat pikemmin kuin juttu. **10** Meidän
elinaikamme on seitsemänkymmentä vuotta, taikka enintään
kahdeksankymmentä vuotta: ja kuin se paras on ollut, niin
on se tuska ja työ ollut: sillä se leikataan pois. niinkuin me
lentäisimme pois. **11** Mutta kuka uskoo sinun niin raskaasti
vihastuvan? ja kuka pelkää senkaltaista hirmuisuuttas? **12**
Opeta meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman,
että me ymmärtäväisiksi tulisimme. **13** Herra! käännä siis
itses taas meidän puoleemme, ja ole palvelioilles armollinen.
14 Täytä meitä pian armoillas, niin me riemuitsemme ja
iloitsemme kaikkena meidän elinaikanamme. **15** Ilahuta nyt
meitä jälleen, ettäs meitä niin kauvan vaivannut olet, että
me niin kauvan onnettomuutta kärsineet olemme. **16** Osoita
palvelialles sinun tekos, ja kunnias heidän lapsillensa. **17**
Ja, Herra meidän Jumalamme olkoon meille leppyinen, ja
vahvistakoon meidän kättemme teot meissä: jaa, meidän
kättemme teot hän vahvistakoon!

91 Joka Korkeimman varjeluksessa istuu ja Kaikkivaltiaan
varjossa oleskelee, **2** Hän sanoo Herralle: minun
toivoni ja linnani, minun Jumalani, johon minä uskallan. **3**
Sillä hän pelastaa sinun väijyjän paulasta, ja vahingollisesta
ruttotaudista. **4** Hän sulillansa sinua varjoo, ja sinun turvas
on hänen siipeinsä alla: hänen totuutensa on keihäs ja kilpi;
5 Ettes pelkäisi yön kauhistusta, ja nuolia, jotka päivällä
lentävät, **6** Sitä ruttoa, joka pimeässä liikkuu, ja sairautta,
joka puolipäivänä turmelee. **7** Vaikka tuhannen lankeisi
sivullas, ja kymmenentuhatta sinun oikiallas, niin ei se sinuun
satu. **8** Ja tosin sinun pitää silmilläs näkemän ja katsoman,
kuinka jumalattomille kostetaan. **9** Sillä Herra on sinun toivos,
ja Ylimmäinen on sinun turvas. **10** Ei sinua pidä mikään
paha kohtaaman, ja ei yhtään vaivaa pidä sinun majaas
lähestymän. **11** Sillä hän on antanut käskyn enkeleillensä
sinusta, että he kätkevät sinua kaikissa teissäs, **12** Että he
kantavat sinua käsissä, ettes jalkaas kiveen loukkaisi. **13**
Sinä käyt jalopeuran ja kyykäärmeen päällä, ja tallaat nuoren
jalopeuran ja lohikäärmeen. **14** Että hän minua halasi, niin
minä hänen päästän: hän tuntee minun nimeni, sentähden
minä varjelen häntä. **15** Hän avuksihuutaa minua, sentähden
minä kuulen häntä; hänen tykönänsä olen minä tuskassa;
siitä minä hänen tempaan pois ja saatan hänen kunniaan.
16 Minä ravitsen hänen pitkällä ijällä, ja osoitan hänelle
autuuteni.

92 Psalmi sabbatina veisattava. Hyvä on Herraa kiittää,
ja veisata kiitosta sinun nimelles, sinä kaikkein
Ylimmäinen. **2** Aamulla julistaa armoas, ja ehtoolla totuuttas,
3 Kymmenkielisellä ja psaltarilla, soittain kanteleilla. **4** Sillä
sinä ilahutit minua, Herra, sinun teoissas: ja minä iloiten
kerskaan kättes töitä. **5** Herra, kuinka sinun tekos ovat niin
suuret? Sinun ajatukses ovat ylen syvät. **6** Hullu ei usko sitä,
ja tomppeli ei ymmärrä niitä. **7** Jumalattomat viheriöitsevät
niinkuin ruoho, ja pahointekiät kaikki kukoistavat, siihenasti
kuin he hukkuvat ijankaikkisesti. **8** Mutta sinä, Herra, olet
korkein, ja pysyt ijankaikkisesti. **9** Sillä katso, sinun vihollises,
Herra, katso, sinun vihollises pitää katooman, ja kaikki
pahantekiät pitää hajoitettaman. **10** Mutta minun sarveni
tulee korotetuksi niinkuin yksisarvisen, ja minä voidellaan
tuoreella öljyllä, **11** Ja minun silmäni näkevät viholliseni,
ja minun korvani kuulevat pahoja, jotka heitänsä asettavat
minua vastaan. **12** Vanhurskaan pitää viheriöitsemän niinkuin
palmupuu, ja kasvaman niinkuin sedripuu Libanonissa. **13**
Jotka ovat istutetut Herran huoneessa, pitää viheriöitsemän
meidän Jumalamme kartanoissa. **14** Heidän pitää vesoman
vielä vanhuudessansa, hedelmälliset ja vihannat oleman, **15**
Ja julistaman, että Herra on niin hurskas, minun turvani, ja ei
ole hänessä vääryyttä.

93 Herra on kuningas: hän on pukenut yllensä suuren
kunnian: Herra on pukenut ja vyöttänyt itsensä
väkevyydellä, ja on vahvistanut maan piirin, ettei sen pidä
liikkuman. **2** Siitä ajasta pysyy sinun istuimes vahvana: sinä
olet ijankaikkinen. **3** Herra, vesikosket paisuvat, vesikosket
paisuttavat pauhinansa, vesikosket paisuttavat aaltonsa. **4**
Aallot meressä ovat suuret ja pauhaavat hirmuisesti; mutta
Herra on vielä väkevämpi korkeudessa. **5** Sinun todistukses
ovat aivan lujat: pyhyys on sinun huonees kaunistus, Herra,
ijankaikkisesti.

94 Herra Jumala, jonka kostot ovat, Jumala, jonka kostot
ovat, selkiästi itses näytä. 2 Korota sinuas, maailman
tuomari: maksa ylpeille, mitä he ansainneet ovat. 3 Herra,
kuinka kauvan pitää jumalattomain, kuinka kauvan pitää
jumalattomain riemuitseman? 4 Tiuskuman ja puhuman niin
ylpiästi, ja kaikki pahantekiät niin kerskaaman? 5 Herra, he
polkevat alas sinun kansas, ja sinun perimistäs he vaivaavat.
6 Lesket ja muukalaiset he tappavat, ja orvot he kuolettavat,
7 Ja sanovat: ei Herra sitä näe, ja Jakobin Jumala ei sitä
tottele. 8 Ymmärtäkäät siis, te hullut kansan seassa! ja,
te tyhmät, koska te taitaviksi tulette? 9 Joka korvan on
istuttanut, eikö hän kuule? eli joka silmän loi, eikö hän näe?
10 Joka pakanoita kurittaa, eikö hän rankaise, joka ihmisille
opettaa tiedon? 11 Mutta Herra tietää ihmisten ajatukset,
että ne turhat ovat. 12 Autuas on se, jota sinä, Herra, kuritat,
ja opetat sinun laistas, 13 Että hänellä kärsivällisyys olis,
koska vastoin käy, siihenasti kuin jumalattomalle hauta
valmistetaan. 14 Sillä ei Herra heitä kansaansa pois, eli
hylkää perimistänsä. 15 Sillä oikeuden pitää sittekin oikeuden
oleman, ja kaikki hurskaat sydämet sitä seuraavat. 16 Kuka
seisoo minun kanssani pahoja vastaan? kuka astuu minun
tyköni pahointekiöitä vastaan? 17 Ellei Herra minua auttaisi,
niin minun sieluni makais lähes hiljaisuudessa. 18 Minä
sanoin: minun jalkani on horjunut, vaan sinun armos, Herra,
minun tukesi. 19 Minulla oli paljo surua sydämessäni; mutta
sinun lohdutukses ilahutti minun sieluni. 20 Etpäs mielisty
koskaan tosin vahingolliseen istuimeen, joka lain häijysti
opettaa. 21 He kokoovat joukkonsa vanhurskaan sielua
vastaan, ja tuomitsevat viattoman veren kadotukseen, 22
Mutta Herra on minun varjelukseni: minun Jumalani on minun
uskallukseni turva, 23 Ja hän kostaa heidän vääryytensä, ja
hukuttaa heitä heidän pahuutensa tähden: Herra, meidän
Jumalamme, hukuttaa heitä.

95 Tulkaat, veisatkaamme kiitosta Herralle, ja iloitkaamme
meidän autuutemme turvalle! 2 Tulkaamme hänen
kasvoinsa eteen kiitoksella, ja riemuitkaamme hänelle
lauluilla! 3 Sillä Herra on suuri Jumala, ja suuri kuningas
kaikkein jumalain ylitse. 4 Sillä hänen kädessänsä on kaikki,
mitä maa kantaa, ja vuorten kukkulat ovat myös hänen. 5
Sillä hänen on meri, ja hän on sen tehnyt, ja hänen kätensä
ovat kuivan valmistaneet. 6 Tulkaat, kumartakaamme ja
polvillemme langetkaamme, ja maahan laskeukaamme
Herran meidän Luojamme eteen! 7 Sillä hän on meidän
Jumalamme ja me hänen elatuskansansa, ja hänen kättensä
lauma. Tänäpänä, jos kuulette hänen äänensä, 8 Niin
älkäät paaduttako sydämiänne, niinkuin Meribassa tapahtui,
niinkuin kiusauksen päivänä korvessa, 9 Kussa isänne
minua kiusasivat, koettelivat minua, ja näkivät myös minun
tekoni; 10 Että minä neljäkymmentä ajastaikaa suutuin tähän
kansaan, ja sanoin: se on senkaltainen kansa, jonka sydämet
aina eksyä tahtovat, ja jotka minun tietäni ei tahtoneet oppia;
11 Joille minä vihoissani vannoin: ettei heidän pidä minun
lepooni tuleman.

96 Veisatkaat Herralle uusi veisu: veisatkaat Herralle,
kaikki maa! 2 Veisatkaat Herralle, ja kiittäkäät hänen
nimeänsä: julistakaat päivä päivältä hänen autuuttansa. 3
Luetelkaat pakanain seassa hänen kunniaansa, kaikkein
kansain seassa hänen ihmeitänsä! 4 Sillä Herra on suuri ja
sangen kiitettävä, ihmeellinen kaikkein jumalain seassa. 5
Sillä kaikki kansain jumalat ovat epäjumalat; mutta Herra
on taivaat tehnyt. 6 Kunnia ja kaunistus ovat hänen
edessänsä, väkevyys ja kauneus hänen pyhässänsä. 7
Kansain sukukunnat, tuokaat Herralle, tuokaat Herralle
kunnia ja voima! 8 Tuokaat Herralle hänen nimensä
kunnia: tuokaat lahjoja ja tulkaat hänen esihuoneisiinsa! 9
Kumartakaat Herraa pyhässä kaunistuksessa: peljätkään
häntä kaikki maailma! 10 Sanokaat pakanain seassa: Herra
on kuningas, joka maan piirin on vahvistanut, ettei se liiku,
ja tuomitsee kansan oikeudella. 11 Taivaat riemuitkaan, ja
maa iloitkaan: meri pauhatkaan ja mitä siinä on. 12 Kedot
olkaan iloiset, ja kaikki mitkä hänessä ovat, ja kaikki puut
ihastukaan metsissä, 13 Herran edessä; sillä hän tulee,
hän tulee tuomitsemaan maata. Hän tuomitsee maan piirin
vanhurskaudessa ja kansat totuudessansa.

97 Herra on kuningas, siitä maa iloitkaan: olkoon saaret
riemuiset, niin monta kuin heitä on. 2 Pilvet ja pimeys
ovat hänen ympärillänsä: vanhurskaus ja tuomio ovat
hänen istuimensa vahvistus. 3 Tuli käy hänen edellänsä ja
polttaa ympärillä hänen vihollisensa. 4 Hänen leimauksensa
välkkyvät maan piirin päällä: maa näkee sen ja vapisee.
5 Vuoret sulavat niinkuin vedenvaha Herran edessä, koko
maailman Herran edessä. 6 Taivaat julistavat hänen
vanhurskauttansa, ja kaikki kansat näkevät hänen kunniansa.
7 Hävetkäät kaikki, jotka kuvia palvelevat, ja kerskaavat
epäjumalista: kumartakaat häntä kaikki enkelit. 8 Zion kuulee
sen ja iloitsee, ja Juudan tyttäret ovat riemuissansa, Herra,
sinun hallituksestas. 9 Sillä sinä, Herra, olet Korkein kaikissa
maakunnissa: sinä olet sangen suuresti korotettu kaikkein
jumalain ylitse. 10 Te kuin Herraa rakastatte, vihatkaat
pahaa! hän kätkee pyhäinsä sielut: jumalattomain käsistä
hän heitä pelastaa. 11 Vanhurskaalle koittaa valkeus, ja

ilo hurskaille sydämille, 12 Vanhurskaat iloitkaat Herrassa,
kiittäkäät hänen pyhyytensä muistoksi.

98 Psalmi. Veisatkaat Herralle uusi veisu; sillä hän tekee
ihmeitä. Hän saa voiton oikialla kädellänsä ja pyhällä
käsivarrellansa. 2 Herra antaa tiettäväksi tehdä autuutensa:
kansain edessä hän ilmoittaa vanhurskautensa. 3 Hän
muistaa armonsa ja totuutensa Israelin huoneelle: kaikki
maailman ääret näkevät meidän Jumalamme autuuden.
4 Riemuitkaat Herralle kaikki maa: veisatkaat, ylistäkäät
ja kiittäkäät. 5 Kiittäkäät Herraa kanteleella, kanteleella ja
psalmilla, 6 Vaskitorvilla ja basunilla: riemuitkaat Herran,
kuninkaan, edessä. 7 Meri pauhatkaan ja kaikki, mitä
hänessä on, maan piiri ja jotka asuvat sen päällä. 8 Kosket
pauhatkaan ilosta, ja kaikki vuoret olkaan iloiset, 9 Herran
edessä; sillä hän tulee maata tuomitsemaan: hän tuomitsee
maan piirin vanhurskaudella ja kansat oikeudella.

99 Herra on Kuningas, kansat kiukuitsevat: hän istuu
Kerubimin päällä, sentähden liikkuu maailma. 2 Suuri
on Herra Zionissa, ja korkein kaikkein kansain ylitse. 3
Kiittäkään he sinun suurta ja ihmeellistä nimeäs, joka pyhä
on. 4 Ja Kuninkaan voima rakastaa oikeutta: sinä toimitat
oikeuden, sinä saatat tuomion ja vanhurskauden Jakobissa.
5 Korottakaat Herraa meidän Jumalaamme, ja kumartakaat
hänen astinlautansa juuressa, sillä hän on pyhä. 6 Moses ja
Aaron hänen pappeinsa seassa, ja Samuel niiden seassa,
jotka hänen nimeänsä avuksensa huutavat: he avuksensa
huutavat Herraa, ja hän kuulee heidän rukouksensa. 7 Hän
puhui heille pilven patsaasta: he pitivät hänen todistuksensa
ja säätynsä, jonka hän heille antoi. 8 Herra, sinä olet
Jumalamme, sinä kuulit heidän rukouksensa: sinä, Jumala,
annoit heille anteeksi, ja laitit heidän työnsä. 9 Korottakaat
Herraa meidän Jumalaamme, ja kumartakaat hänen pyhällä
vuorellansa; sillä Herra meidän Jumalamme on pyhä.

100 Kiitos-Psalmi. Riemuitkaat Herralle, kaikki maa! 2
Palvelkaat Herraa ilolla: tulkaat hänen kasvoinsa
eteen riemulla! 3 Tietäkäät, että Herra on Jumala: hänpä
meidän teki, ja emme itse meitämme, kansaksensa ja
laitumensa lampaiksi. 4 Menkäät hänen porttiinsa kiitoksella,
hänen esihuoneisiinsa veisulla: kiittäkäät häntä ja ylistäkäät
hänen nimeänsä! 5 Sillä Herra on hyvä, ja hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti, ja hänen totuutensa sukukunnasta
sukukuntaan.

101 Davidin Psalmi. Minä veisaan armosta ja oikeudesta:
sinulle, Herra, minä veisaan. 2 Minä tahdon vaarin
ottaa oikiasta tiestä, koskas minun tyköni tulet: minä tahdon
vaeltaa sydämeni vakuudessa minun huoneessani. 3 En
minä ota pahaa asiaa eteeni: minä vihaan väärintekiöitä, ja
en salli heitä olla tykönäni. 4 Nurja sydän olkoon minusta
pois: en minä kärsi pahaa. 5 Joka lähimmäistänsä salaa
panettelee, sen minä hukutan: en minä kärsi ylpeitä ja
röyhkeitä. 6 Minun silmäni katsovat uskollisia maan päällä,
että he asuisivat minun tykönäni: joka vaeltaa oikialla
tiellä, se pitää oleman minun palveliani. 7 Petollisia ihmisiä
en minä pidä huoneessani: ei valehteliat menesty minun
tykönäni. 8 Varhain minä hukutan kaikki jumalattomat maasta,
hävittääkseni kaikkia pahantekiöitä Herran kaupungista.

102 Raadollisen rukous, kuin hän murheissansa on,
ja valituksensa Herran eteen vuodattaa. Herra,
kuule minun rukoukseni, ja anna minun huutoni tykös
tulla! 2 Älä kasvojas minulta peitä hädässä: kallista
korvas minun puoleeni; koska minä sinua rukoilen, niin
kuule pian minun rukoukseni. 3 Sillä minun päiväni ovat
kuluneet niinkuin savu, ja minun luuni ovat poltetut niinkuin
kekäle. 4 Minun sydämeni on lyöty ja kuivettunut niinkuin
heinä, niin että minä myös unohdan leipäni syödä. 5
Minun luuni tarttuvat lihaani huokauksestani. 6 Minä olen
niinkuin ruovonpäristäjä korvessa: minä olen niinkuin hyypiä
hävitetyissä kaupungeissa. 7 Minä valvon, ja olen niinkuin
yksinäinen lintu katon päällä. 8 Joka päivä häpäisevät
viholliseni minua, ja jotka minua syljeskelevät, vannovat
minun kauttani. 9 Sillä minä syön tuhkaa niinkuin leipää,
ja sekoitan juomani itkulla, 10 Sinun uhkaukses ja vihas
tähden, ettäs minun nostanut olet ja paiskannut maahan. 11
Minun päiväni ovat kuluneet niinkuin varjo, ja minä kuivetun
niinkuin ruoho. 12 Mutta sinä, Herra, pysyt ijankaikkisesti, ja
sinun muistos sukukunnasta sukukuntaan. 13 Nouse siis ja
armahda Zionia; sillä aika on häntä armahtaa, ja aika on tullut.
14 Sillä sinun palvelias halajavat sitä rakentaa, ja näkisivät
mielellänsä, että hänen kivensä ja kalkkinsa valmiit olisivat,
15 Että pakanat Herran nimeä pelkäisivät, ja kaikki kuninkaat
maan päällä sinun kunniaas. 16 Kuin Herra rakentaa Zionin,
niin hän nähdään kunniassansa. 17 Hän kääntää itsensä
hyljättyjen rukouksen puoleen, ja ei katso heidän rukoustansa
ylön. 18 Se pitää kirjoitettaman tulevaisille sukukunnille, ja
se kansa, joka luodaan, pitää kiittämän Herraa. 19 Sillä hän
katselee pyhästä korkeudestansa: Herra näkee taivaasta
maan päälle, 20 Että hän kuulee vankein huokaukset, ja
kirvoittaa kuoleman lapset; 21 Että he saarnaavat Herran
nimeä Zionissa, ja hänen kiitostansa Jerusalemissa, 22
Koska kansat ynnä kokoontuvat, ja valtakunnat, Herraa
palvelemaan. 23 Hän nöyryyttää tiellä minun voimani: hän

lyhentää minun päiväni. 24 Minä sanoin: minun Jumalani,
älä minua ota pois keski-ijässäni: sinun ajastaikas pysyvät
suvusta sukuun. 25 Sinä olet muinen maan perustanut,
ja taivaat ovat sinun käsialas. 26 Ne katoovat, mutta sinä
pysyt: ne kaikki vanhenevat niinkuin vaate: ne muuttuvat
niinkuin vaate, koska sinä heitä muuttelet. 27 Mutta sinä
pysyt niinkuin sinä olet, ja sinun vuotes ei lopu. 28 Sinun
palveliais lapset pysyvät ja heidän sikiänsä sinun edessäs
menestyvät.

103 Davidin Psalmi. Kiitä Herraa, sieluni, ja kaikki mitä
minussa on, hänen pyhää nimeänsä! 2 Kiitä Herraa,
sieluni, ja älä unohda, mitä hyvää hän minulle tehnyt on,
3 Joka sinulle kaikki syntis antaa anteeksi, ja parantaa
kaikki rikokses; 4 Joka henkes päästää turmeluksesta, joka
sinun kruunaa armolla ja laupiudella; 5 Joka suus täyttää
hyvyydellä, että sinun nuoruutes uudistetaan niinkuin kotkan.
6 Herra saattaa vanhurskauden ja tuomion kaikille, jotka
vääryyttä kärsivät. 7 Hän on tiensä Mosekselle tiettäväksi
tehnyt, Israelin lapsille tekonsa. 8 Laupias ja armollinen
on Herra, kärsiväinen ja aivan hyvä. 9 Ei hän aina riitele,
eikä vihastu ijankaikkisesti. 10 Ei hän synteimme perästä
tee meille, eikä kosta meille pahain tekoimme jälkeen. 11
Sillä niin korkia kuin taivas on maasta, antaa hän armonsa
lisääntyä niille, jotka häntä pelkäävät. 12 Niin kaukana kuin
itä on lännestä, siirsi hän meistä pahat tekomme. 13 Niinkuin
isä armahtaa lapsia, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä;
14 Sillä hän tietää, minkäkaltainen teko me olemme: hän
muistaa meidät tomuksi. 15 Ihminen on eläissänsä niinkuin
ruoho: hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla: 16 Kuin
tuuli käy sen päällitse, niin ei hän enään kestä, eikä hänen
siansa tunne häntä ensinkään. 17 Mutta Herran armo pysyy
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, hänen pelkääväistensä päälle,
ja hänen vanhurskautensa lasten lapsiin, 18 Niille, jotka
hänen liittonsa pitävät, ja muistavat hänen käskyjänsä,
tehdäksensä niitä. 19 Herra on valmistanut istuimensa
taivaassa, ja hänen valtakuntansa hallitsee kaikkia. 20
Kiittäkäät Herraa, te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit,
jotka hänen käskynsä toimitatte, että hänen sanansa ääni
kuultaisiin. 21 Kiittäkäät Herraa, kaikki hänen sotaväkensä,
te hänen palveliansa, jotka teette hänen tahtonsa. 22
Kiittäkäät Herraa, kaikki hänen työnsä, kaikissa hänen
valtansa paikoissa: kiitä, sieluni, Herraa.

104 Kiitä Herraa, sieluni! Herra, minun Jumalani, sinä
olet sangen suuresti kunnioitettu, suurella kunnialla
ja kaunistuksella olet sinä puetettu. 2 Sinä puetat itses
valkeudella niinkuin vaatteella: sinä levität taivaat niinkuin
peitteen. 3 Sinä peität sen päällyksen vedellä: sinä menet
pilvissä niinkuin ratasten päällä, ja käyt tuulen siipein päällä.
4 Sinä teet enkelis hengeksi ja palvelias liekitseväiseksi
tuleksi. 5 Sinä joka maan perustit perustuksensa päälle, ettei
sen pidä liikkuman ijankaikkisesti. 6 Syvyydellä sinä sen
peität niinkuin vaatteella, ja vedet seisovat vuorilla. 7 Mutta
sinun nuhtelemisestas he pakenevat: sinun jylinästäs he
menevät pois. 8 Vuoret astuvat ylös, ja laaksot astuvat alas
siallensa, johon heidät perustanut olet. 9 Määrän sinä panit,
jota ei he käy ylitse, eikä palaja maata peittämään. 10 Sinä
annat lähteet laaksoissa kuohua, niin että ne vuorten välitse
vuotavat; 11 Että kaikki eläimet metsässä joisivat, ja että
pedot janonsa sammuttaisivat. 12 Heidän tykönänsä istuvat
taivaan linnut, ja visertävät oksilla. 13 Sinä liotat vuoret
ylhäältä: sinä täytät maan hedelmällä, jonka sinä saatat. 14
Sinä kasvatat ruohon karjalle, ja jyvät ihmisten tarpeeksi,
tuottaakses leipää maasta. 15 Ja että viina ihmisen sydämen
ilahuttaa, ja hänen kasvonsa kaunistuu öljystä: ja leipä
vahvistaa ihmisen sydämen. 16 Että Herran puut nesteestä
täynnä olisivat: Libanonin sedripuut, jotka hän on istuttanut;
17 Siellä linnut pesiä tekevät, ja haikarat hongissa asuvat.
18 Korkiat vuoret ovat metsävuohten turva, ja kivirauniot
kaninein. 19 Sinä teet kuun aikoja jakamaan, ja aurinko tietää
laskemisensa. 20 Sinä teet pimeyden ja yö tulee: silloin kaikki
metsän eläimet tulevat ulos. 21 Nuoret jalopeurat saaliin
perään kiljuvat, ja elatustansa Jumalalta etsivät. 22 Mutta kuin
aurinko koittaa, niin he kokoontuvat, ja luolissansa makaavat.
23 Niin menee myös ihminen työhönsä, ja askareillensa
ehtoosen asti. 24 Herra, kuinka suuret ja monet ovat sinun
käsialas? Sinä olet kaikki taitavasti säätänyt, ja maa on
täynnä sinun tavaraas. 25 Tämä meri, joka niin suuri ja lavia
on, siinä epälukuiset liikuvat, sekä pienet että suuret eläimet;
26 Siellä haahdet kuljeskelevat: siinä valaskalat ovat, jotkas
tehnyt olet, leikitsemään hänessä. 27 Kaikki odottavat sinua,
ettäs heille antaisit ruan ajallansa. 28 Koskas heille annat,
niin he kokoovat: koskas kätes avaat, niin he hyvyydellä
ravitaan. 29 Jos sinä kasvos peität, niin he hämmästyvät:
koska sinä otat heidän henkensä pois, niin he hukkuvat, ja
tomuksi tulevat jälleen. 30 Sinä lähetät ulos henkes, niin he
luoduksi tulevat, ja sinä uudistat maan muodon. 31 Herran
kunnia pysyy ijankaikkisesti: Herra iloitsee töissänsä. 32
Hän katsahtaa maan päälle, niin se vapisee: hän rupee
vuoriin, niin ne suitsevat. 33 Minä veisaan Herralle minun
elinaikanani, ja kiitän minun Jumalaani niinkauvan kuin minä
olen. 34 Minun puheeni kelpaa hänelle, ja minä iloitsen
Herrassa. 35 Syntiset maalta lopetetaan, ja jumalattomat ei
pidä silleen oleman: kiitä Herraa, sieluni, Halleluja!

105 Kiittäkäät Herraa, ja saarnatkaat hänen nimeänsä,
julistakaat hänen töitänsä kansain seassa! **2**
Veisatkaat hänelle, soittakaat hänelle, puhukaat kaikista
hänen ihmeistänsä. **3** Ylistäkäät hänen pyhää nimeänsä:
niiden sydän iloitkaan, jotka etsivät Herraa! **4** Kysykäät
Herraa ja hänen voimaansa, etsikäät alati hänen kasvojansa!
5 Muistakaat hänen ihmeellisiä töitänsä, jotka hän tehnyt
on, hänen ihmeitänsä ja hänen sanojansa. **6** Te Abrahamin
hänen palveliansa siemen, te Jakobin hänen valittunsa
lapset. **7** Hänpä on Herra meidän Jumalamme: hän tuomitsee
kaikessa maailmassa. **8** Hän muistaa liittonsa ijankaikkisesti,
sanansa, jonka hän on käskenyt tuhannelle sukukunnalle, **9**
Jonka hän teki Abrahamin kanssa, ja valansa Isaakin kanssa.
10 Ja pani sen Jakobille säädyksi ja Israelille ijankaikkiseksi
liitoksi, **11** Ja sanoi: sinulle minä annan Kanaanin maan,
teidän perimisenne arvan. **12** Koska heitä vähä ja harvat
olivat, ja he olivat muukalaiset siinä, **13** Ja vaelsivat
kansasta kansaan ja valtakunnasta toiseen kansaan: **14** Ei
hän sallinut yhdenkään ihmisen heitä vahingoittaa, vaan
rankaisi kuninkaat heidän tähtensä. **15** Älkäät ruvetko minun
voideltuihini, ja älkäät tehkö pahaa minun prophetailleni.
16 Ja hän kutsui nälän maan päälle, ja vei kaiken leivän
varan pois. **17** Hän lähetti miehen heidän eteensä: Joseph
myytiin orjaksi. **18** He ahdistivat hänen jalkansa jalkapuuhun:
hänen ruumiinsa täytyi raudoissa maata, **19** Siihenasti että
hänen sanansa tuli, ja Herran puhe koetteli hänen. **20** Niin
lähetti kuningas ja päästi hänen: kansain päämies laski
hänen vallallensa, **21** Ja asetti hänen huoneensa herraksi, ja
kaiken tavaransa haltiaksi, **22** Opettamaan päämiehiänsä
oman tahtonsa jälkeen, ja vanhimmille viisautta. **23** Ja Israel
meni Egyptiin, ja Jakob tuli muukalaiseksi Hamin maalle.
24 Ja hän antoi kansansa sangen suuresti kasvaa, ja teki
heitä väkevämmäksi kuin heidän vihollisensa. **25** Hän käänsi
heidän sydämensä vihaamaan hänen kansaansa, ja hänen
palvelioitansa viekkaudella painamaan alas. **26** Hän lähetti
palveliansa Moseksen, ja Aaronin, jonka hän valitsi. **27**
Ne tekivät hänen merkkinsä heidän seassansa, ja hänen
ihmeensä Hamin maalla. **28** Hän antoi pimeyden tulla, ja sen
pimeytti; ja ei olleet he hänen sanoillensa kuulemattomat.
29 Hän muutti heidän vetensä vereksi ja kuoletti heidän
kalansa. **30** Heidän maansa kuohutti sammakoita, heidän
kuningastensa kammioissa. **31** Hän sanoi, niin turilaat ja
täit tulivat heidän maansa ääriin. **32** Hän antoi rakeet heille
sateeksi, tulen liekit heidän maallensa, **33** Ja löi heidän
viinapuunsa ja fikunapuunsa, ja särki puut heidän maansa
äärissä. **34** Hän sanoi, niin tulivat epälukuiset paarmat ja
vapsaiset, **35** Ja ne söivät kaiken ruohon heidän maaltansa,
ja ne söivät heidän maansa hedelmän. **36** Ja hän löi kaikki
esikoiset heidän maallansa, ensimäiset kaikesta heidän
voimastansa, **37** Ja vei heitä hopialla ja kullalla ulos: ja ei
ollut heidän sukukunnissansa yksikään sairas. **38** Egypti
iloitsi heidän lähtemisestänsä; sillä heidän pelkonsa oli tullut
heidän päällensä. **39** Hän levitti pilven verhoksi ja tulen yötä
valistamaan. **40** He anoivat, niin antoi hän metsäkanat tulla,
ja ravitsi heitä taivaan leivällä. **41** Hän avasi kallion, niin
vesi vuoti, ja virrat juoksivat kuivaa myöten. **42** Sillä hän
muisti pyhän sanansa, jonka hän palveliallensa Abrahamille
puhunut oli, **43** Ja vei kansansa ilolla ulos, ja valittunsa
riemulla, **44** Ja antoi heille pakanain maan, niin että he
kansain hyvyydet omistivat heillensä. **45** Että he pitäisivät
hänen säätynsä, ja hänen lakinsa kätkisivät, Halleluja!

106 Halleluja. Kiittäkäät Herraa! sillä hän on hyvä, ja
hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. **2** Kuka
taitaa puhua ulos Herran suurta voimaa, ja ylistää kaikkia
hänen kiitettäviä tekojansa? **3** Autuaat ovat, jotka käskyn
pitävät ja aina vanhurskauden tekevät. **4** Herra, muista
minua armos perästä, jonkas kansalles luvannut olet: opi
minua sinun autuudellas, **5** Että minä näkisin valittujes
menestyksen, ja iloitsisin kansas ilossa, ja kerskaisin
perimises kanssa. **6** Me teimme syntiä meidän isäimme
kanssa: me teimme väärin, ja olemme olleet jumalattomat.
7 Ei meidän isämme tahtoneet ymmärtää Egyptissä sinun
ihmeitäs, eikä muistaneet sinun suurta laupiuttas, ja olivat
meren tykönä tottelemattomat, Punaisen meren tykönä.
8 Kuitenkin autti hän heitä nimensä tähden, niin että hän
voimansa osoitti. **9** Ja hän uhkasi Punaista merta, niin
se kuivui; ja vei heitä syvyyden lävitse, niinkuin korvessa,
10 Ja vapahti heitä niiden käsistä, joka heitä vihasivat, ja
lunasti heitä vihollistensa käsistä. **11** Ja vedet peittivät heidän
vainollisensa, niin ettei yksikään eläväksi jäänyt. **12** Silloin he
uskoivat hänen sanansa, ja veisasivat hänen kiitoksensa. **13**
Mutta he unohtivat pian hänen työnsä, ja ei ottaneet hänen
neuvoansa. **14** He kiehuivat himosta korvessa, ja kiusasivat
Jumalaa erämaassa. **15** Mutta hän antoi heille heidän
anomisensa, ja lähetti heille laihuuden heidän himonsa
tähden. **16** Ja he asettuivat Mosesta vastaan leirissä, Aaronia
Herran pyhää vastaan. **17** Maa aukeni ja nieli Datanin, ja
peitti Abiramin joukon, **18** Ja tuli syttyi heidän joukossansa,
ja liekki poltti jumalattomat. **19** He tekivät vasikan Horebissa,
ja kumarsivat valettua kuvaa. **20** Ja he muuttelivat kunniansa
härjän muotoon, joka heiniä syö. **21** He unohtivat Jumalan,
vapahtajansa, joka oli niin suuria töitä tehnyt Egyptissä, **22**
Ihmeitä Hamin maalla, ja peljättäviä töitä Punaisen meren

tykönä. 23 Ja hän sanoi heitä hukuttavansa, ellei Moses
hänen valittunsa olisi seisonut siinä välissä, ja palauttanut
hänen vihaansa, ettei hän ratki heitä kadottanut. 24 Ja
he katsoivat sen ihanan maan ylön, eikä uskoneet hänen
sanaansa, 25 Ja napisivat majoissansa, eikä olleet kuuliaiset
Herran äänelle. 26 Ja hän nosti kätensä heitä vastaan,
maahan lyödäksensä heitä korvessa, 27 Ja heittääksensä
heidän siemenensä pakanain sekaan, ja hajoittaaksensa
heitä maakuntiin. 28 Ja he ryhtyivät BaalPeoriin, ja söivät
kuolleiden (epäjumalain) uhreista, 29 Ja vihoittivat hänen
töillänsä; niin tuli myös rangaistus heidän sekaansa. 30 Niin
Pinehas astui edes, ja lepytti asian, ja rangaistus lakkasi.
31 Ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, suvusta sukuun
ijankaikkisesti. 32 Ja vihoittivat hänen riitaveden tykönä
ja tapahtui Mosekselle pahoin heidän tähtensä; 33 Sillä
he saattivat hänen sydämensä murheelliseksi, niin että
hän sanoissansa eksyi. 34 Ei he hukuttaneet pakanoita,
niinkuin Herra heille käskenyt oli, 35 Vaan sekaantuivat
pakanain sekaan, ja oppivat heidän töitänsä, 36 Ja palvelivat
heidän epäjumaliansa; ja ne tulivat heille paulaksi. 37
Ja he uhrasivat poikansa ja tyttärensä perkeleille, 38 Ja
vuodattivat viattoman veren, poikainsa ja tyttäriensä veren,
jotka he uhrasivat Kanaanealaisten epäjumalille, niin että
maa veren vioilla turmeltiin, 39 Ja saastuttivat itsensä omissa
töissänsä, ja tekivät huorin teoissansa. 40 Niin julmistui
Herran viha kansansa päälle, ja hän kauhistui perimistänsä,
41 Ja hylkäsi ne pakanain käsiin, että ne vallitsivat heitä,
jotka heitä vihasivat. 42 Ja heidän vihollisensa ahdistivat
heitä, ja he painettiin heidän kätensä alle. 43 Hän monesti
heitä pelasti; mutta he vihoittivat hänen neuvoillansa, ja
he painettiin alas pahain tekoinsa tähden. 44 Ja hän näki
heidän tuskansa, kuin hän heidän valituksensa kuuli, 45
Ja muisti liittonsa, jonka hän heidän kanssansa tehnyt
oli, ja katui sitä suuresta laupiudestansa, 46 Ja antoi
heidän löytää armon kaikkein edessä, jotka heitä vanginneet
olivat. 47 Auta meitä, Herra meidän Jumalamme, ja kokoa
meitä pakanoista, että kiittäisimme sinun pyhää nimeäs,
ja kehuisimme sinun kiitostas. 48 Kiitetty olkoon Herra
Israelin Jumala, ijankaikkisuudesta niin ijankaikkisuuteen: ja
sanokaan kaikki kansa: Amen, Halleluja!

107 Kiittäkäät Herraa; sillä hän on hyvä, ja hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 2 Sanokaan Herran
lunastetut, jotka hän on tuskasta vapahtanut, 3 Ja jotka hän
on maakunnista koonnut, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja
etelästä, 4 Jotka eksyksissä vaelsivat korvessa umpitietä,
ja ei he löytäneet kaupunkia asuaksensa, 5 Isoovaiset ja
janoovaiset; ja heidän sielunsa vaipui heissä. 6 Ja he huusivat
Herraa tuskissansa, ja hän pelasti heitä heidän hädistänsä,
7 Ja vei heitä oikiaa tietä, että he menivät asuinkaupunkiin.
8 Kiittäkään he siis Herraa hänen laupiutensa edestä, ja
hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan
tekee: 9 Että hän ravitsee himoitsevaisen sielun ja täyttää
isoovaisen sielun hyvyydellä. 10 Jotka istuvat pimeässä ja
kuoleman varjossa, vangitut ahdistuksessa ja raudoissa:
11 Että he olivat Jumalan käskyä vastaan kovakorvaiset,
ja olivat katsoneet ylön ylimmäisen lain; 12 Sentähden
täytyi heidän sydämensä onnettomuudella vaivattaa, niin
että he lankesivat, ja ei kenkään heitä auttanut. 13 Ja
he huusivat Herraa tuskissansa, ja hän autti heitä heidän
hädistänsä, 14 Ja vei heitä pimeydestä ulos ja kuoleman
varjosta, ja särki heidän siteensä. 15 Kiittäkään he siis
Herraa hänen laupiutensa edestä, ja hänen ihmeittensä
tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee: 16 Että hän
särkee vaskiportit, ja rikkoo rautaiset salvat. 17 Hullut, jotka
rangaistiin ylitsekäymisensä tähden, ja synteinsä tähden,
18 Heidän sielunsa kauhistui kaikkea ruokaa, ja saivat
kuolintautinsa. 19 Ja he huusivat Herraa tuskissansa, ja
hän autti heitä heidän hädistänsä. 20 Hän lähetti sanansa
ja paransi heitä, ja pelasti heitä, ettei he kuolleet. 21
Kiittäkään he siis Herraa hänen laupiutensa edestä, ja
hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan
tekee, 22 Ja uhratkaan kiitosuhria, ja luetelkaan hänen
tekojansa ilolla. 23 Jotka haaksilla meressä vaeltavat, ja
asiansa toimittavat suurilla vesillä, 24 He näkivät Herran
työt, ja hänen ihmeensä syvyydessä. 25 Kuin hän sanoi,
ja paisutti suuren ilman, joka aallot nosti ylös, 26 Niin he
menivät ylös taivasta kohden ja menivät syvyyteen alas, että
heidän sielunsa ahdistuksesta epäili, 27 Että he horjuivat
ja hoipertelivat niinkuin juopuneet, ja ei silleen neuvoa
tietäneet; 28 Ja he huusivat Herraa tuskissansa, ja hän
autti heitä heidän hädistänsä. 29 Ja hän hillitsi kovan ilman,
että aallot asettuivat. 30 Ja he tulivat iloisiksi, että tyveni,
ja hän vei heitä satamaan heidän mielensä jälkeen. 31
Kiittäkään he siis Herraa hänen laupiutensa edestä, ja hänen
ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lasten kohtaan tekee.
32 Ja ylistäkään häntä kansan seurakunnassa, ja kiittäkään
häntä vanhimpain seassa, 33 Joka virrat teki erämaaksi,
ja vesilähteet kuivaksi maaksi, 34 Ettei hedelmällinen maa
mitään kantanut, heidän pahuutensa tähden, jotka siinä
asuivat. 35 Erämaan teki hän vesilammiksi ja kuivan maan
vesilähteeksi, 36 Ja asetti sinne isoovaiset; ja he valmistivat
siihen kaupunkia, jossa he asuivat, 37 Ja kylvivät pellot ja
viinapuita istuttivat, ja saivat jokavuotisen hedelmän. 38 Ja

hän siunasi heitä ja he sangen suuresti enenivät, ja hän antoi
paljon karjaa heille; 39 Jotka olivat painetut alas ja sorretut
pahain väkivallalta ja ahdistukselta, 40 Koska ylönkatse
päämiesten päälle vuodatettu oli, ja kaikki maa eksyksissä ja
autiona oli. 41 Ja hän varjeli köyhää raadollisuudesta, ja
enensi hänen sukunsa niinkuin lauman. 42 Näitä vanhurskaat
näkevät ja iloitsevat, ja jokainen paha suu pitää tukittaman.
43 Kuka on taitava ja näitä kätkee, se ymmärtää Herran
moninaisen laupiuden.

108 Psalmi, Davidin veisu. Jumala! minun sydämeni
on valmis: minä veisaan ja kiitän, niin myös minun
kunniani. 2 Nouse, psaltari ja kantele; minä nousen varhain.
3 Sinua, Herra, minä kiitän kansain seassa: minä veisaan
sinulle kiitosta sukukunnissa. 4 Sillä sinun armos on suuri
ylitse taivasten, ja sinun totuutes hamaan pilviin asti. 5 Korota
sinuas, Jumala, taivasten ylitse ja kunnias kaiken maan
ylitse, 6 Että sinun rakkaat ystäväs vapaaksi tulisivat; auta
oikialla kädelläs, ja kuule minun rukoukseni. 7 Jumala on
puhunut pyhässänsä, siitä minä iloitsen: minä jaan Sikemin,
ja mittaan Sukkotin laakson. 8 Gilead on minun, Manasse
on myös minun, ja Ephraim on minun pääni väkevyys:
Juuda on minun päämieheni; 9 Moab on minun pesinastiani,
minä venytän kenkäni Edomin päälle: Philistealaisten ylitse
minä iloitsen. 10 Kuka vie minua vahvaan kaupunkiin? kuka
vie minua Edomiin? 11 Etkös sinä, Jumala, joka meitä
heittänyt olet pois? Ja etkös mene ulos, Jumala, meidän
sotaväkemme kanssa? 12 Saata meille apua tuskissamme;
sillä ihmisten apu on turha. 13 Jumalassa me tahdomme
urhoollisia töitä tehdä; ja hän polkee meidän vihollisemme
alas.

109 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Jumala, minun
kiitokseni, älä vaikene. 2 Sillä he ovat jumalattoman
ja pettäväisen suunsa avanneet minua vastaan: he puhuvat
minun kanssani viekkaalla kielellä, 3 Ja myrkyllisillä sanoilla
ovat he minun piirittäneet, ja sotivat minua vastaan ilman
syytä. 4 Että minä heitä rakastan, ovat he minua vastaan;
mutta minä rukoilen. 5 He osoittavat minulle pahaa hyvän
edestä ja vihaa rakkauden edestä. 6 Aseta jumalattomat
hänen päällensä, ja perkele seisokaan hänen oikialla
kädellänsä. 7 Koska hän tuomitaan, niin lähtekään siitä
ulos jumalattomana, ja hänen rukouksensa olkoon synti. 8
Olkoon hänen päivänsä harvat, ja hänen virkansa ottakoon
toinen. 9 Hänen lapsensa olkoon orvot, ja hänen emäntänsä
leski. 10 Käykään hänen lapsensa kulkiana, ja kerjätkään,
ja etsikään elatuksensa köyhyydessänsä. 11 Kaikki mitä
hänellä on, korkorahainen ottakoon, ja muukalaiset repikään
hänen hyvyytensä. 12 Älköön kenkään hänelle hyvää tehkö,
eikä yksikään armahtako hänen orpojansa. 13 Hänen
sukunsa olkoon hävitetty: heidän nimensä olkoon toisessa
polvessa pyyhitty pois. 14 Hänen isäinsä pahat teot tulkaan
muistoksi Herran edessä, ja hänen äitinsä synti ei pidä
pyyhittämän pois. 15 Olkoon ne alati Herran kasvoin edessä,
ja hukkukoon heidän muistonsa maan päältä, 16 Ettei
hänellä ensinkään laupiutta ollut, vaan vainosi raadollista
ja köyhää, ja murheellista tappaaksensa. 17 Ja hän tahtoi
kirousta, sen myös pitää hänelle tuleman: ei hän tahtonut
siunausta, sen pitää myös hänestä kauvas erkaneman. 18
Ja hän puki kirouksen päällensä niinkuin paitansa ja se
meni hänen sisällyksiinsä niinkuin vesi, ja hänen luihinsa
niinkuin öljy. 19 Se olkoon hänelle niinkuin vaate, jolla hän
itsensä verhottaa, ja niinkuin vyö, jolla hän aina itsensä
vyöttää. 20 Aivan näin tapahtukoon heille Herralta, jotka ovat
minua vastaan, ja puhuvat pahoin minun sieluani vastaan.
21 Mutta sinä, Herra, Herra, tee minun kanssani sinun nimes
tähden; sillä sinun armos on hyvä, pelasta minua. 22 Sillä
minä olen köyhä ja raadollinen: minun sydämeni on särjetty
minussa. 23 Minä menen pois niinkuin varjo, koska se kulkee
pois, ja pudistetaan ulos niinkuin kaskaat. 24 Minun polveni
ovat heikoksi tulleet paastosta, ja minun lihani on laihtunut
lihavuudesta. 25 Ja minun täytyy olla heidän pilkkansa:
koska he minun näkevät, niin he päätänsä pudistavat. 26
Auta minua, Herra minun Jumalani: auta minua sinun armos
perästä, 27 Että he tuntisivat sen sinun kädekses, ja että
sinä Herra sen teet. 28 Koska he sadattavat, niin siunaa
sinä: koska he karkaavat minua vastaan, niin tulkoon he
häpiään, mutta sinun palvelias iloitkaan. 29 Olkoon minun
vainolliseni häväistyksellä puetut, ja olkoon häpiällänsä
verhotetut niinkuin hameella. 30 Minä kiitän suuresti Herraa
suullani, ja ylistän häntä monen seassa. 31 Sillä hän seisoo
köyhän oikialla kädellä, auttamassa häntä niistä, jotka hänen
sieluansa tuomitsevat.

110 Davidin Psalmi. Herra sanoi minun Herralleni: istu
oikialle kädelleni, siihenasti kuin minä panen sinun
vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. 2 Herra lähettää sinun
väkevyytes valtikan Zionista: vallitse vihollistes seassa. 3
Sinun voittos päivänä palvelee sinun kansas sinua mielellänsä
pyhissä kaunistuksissa: sinun lapses synnytetään sinulle
niinkuin kaste aamuruskosta. 4 Herra on vannonut, ja ei kadu
sitä: sinä olet pappi ijankaikkisesti, Melkisedekin säädyn
jälkeen. 5 Herra on sinun oikialla kädelläs: hän musertaa
kuninkaat vihansa päivänä. 6 Hän tuomitsee pakanain
seassa, hän täyttää maakunnat ruumiilla: hän musertaa

monen maakunnan pään. 7 Hän juo ojasta tiellä; sen tähden
korottaa hän päänsä.

111 Halleluja! Minä kiitän Herraa kaikesta sydämestäni,
hurskasten neuvossa ja seurakunnassa. 2 Suuret
ovat Herran työt: joka niistä ottaa vaarin, hänellä on sula
riemu niistä. 3 Mitä hän asettaa, se on kunniallinen ja jalo,
ja hänen vanhurskautensa pysyy ijankaikkisesti. 4 Hän
on säätänyt ihmeittensä muiston: armollinen ja laupias on
Herra. 5 Hän antaa ruan pelkääväisillensä: hän muistaa
liittonsa ijankaikkisesti. 6 Hän ilmoittaa kansallensa väkevät
työnsä, antaaksensa heille pakanain perimisen. 7 Hänen
kättensä työt ovat totuus ja oikeus: kaikki hänen käskynsä
ovat toimelliset. 8 Ne pysyvät vahvana aina ja ijankaikkisesti:
ne ovat tehdyt totuudessa ja oikeudessa. 9 Hän lähetti
kansallensa lunastuksen, hän lupaa liittonsa pysymään
ijankaikkisesti: pyhä ja peljättävä on hänen nimensä. 10
Herran pelko on viisauden alku: se on hyvä ymmärrys kaikille,
jotka sen tekevät: hänen kiitoksensa pysyy ijankaikkisesti.

112 Halleluja! Autuas on, joka pelkää Herraa: joka
hänen käskyjänsä sangen himoitsee. 2 Hänen
siemenensä on valtias maan päällä: hurskasten suku
pitää siunatuksi tuleman. 3 Rikkaus ja runsaus on
hänen huoneessansa, ja hänen vanhurskautensa pysyy
ijankaikkisesti. 4 Hurskaille koittaa valkeus pimeässä,
armolliselta, laupiaalta ja vanhurskaalta. 5 Hyvä ihminen on
laupias ja mielellänsä lainaa, ja toimittaa asiansa toimellisesti.
6 Sillä hän pysyy ijankaikkisesti: ei vanhurskas ikänä
unhoteta. 7 Koska rangaistus tulee, niin ei hän pelkää:
hänen sydämensä uskaltaa lujasti Herran päälle. 8 Hänen
sydämensä on vahvistettu ja ei pelkää, siihenasti kuin
hän näkee ilonsa vihollisistansa. 9 Hän jakaa ja antaa
vaivaisille: hänen vanhurskautensa pysyy ijankaikkisesti:
hänen sarvensa korotetaan kunnialla. 10 Jumalatoin näkee
sen ja närkästyy: hän pureskelee hampaitansa ja nääntyy;
sillä mitä jumalattomat halajavat, se tyhjäksi tulee.

113 Halleluja! Kiittäkäät te, Herran palveliat, kiittäkäät
Herran nimeä! 2 Kiitetty olkoon Herran nimi, nyt ja
ijankaikkisesti! 3 Auringon koitosta hänen laskemiseensa
asti olkoon Herran nimi kiitetty! 4 Herra on korkia ylitse
kaikkein pakanain, ja hänen kunniansa ylitse taivasten.
5 Kuka on niinkuin Herra meidän Jumalamme, joka niin
korkialla asuu? 6 Ja kuitenkin katsoo alimmaisia taivaassa
ja maassa; 7 Joka köyhän tomusta ylentää, ja vaivaisen
loasta korottaa, 8 Istuttaaksensa häntä päämiesten sivuun,
kansansa päämiesten sivuun; 9 Joka hedelmättömät saattaa
huoneesen asumaan, että hän riemuiseksi lasten äidiksi
tulee. Halleluja!

114 Kuin Israel Egyptistä läksi, Jakobin huone
muukalaisesta kansasta, 2 Niin Juuda tuli hänen
pyhäksensä: Israel hänen vallaksensa. 3 Sen meri näki
ja pakeni: Jordan palasi takaperin, 4 Vuoret hyppäsivät
niinkuin oinaat, ja kukkulat niinkuin nuoret lampaat. 5 Mikä
sinun oli meri, ettäs pakenit? ja sinä Jordan, ettäs palasit
takaperin? 6 Te vuoret, että te hyppäsitte niinkuin oinaat? te
kukkulat niinkuin nuoret lampaat? 7 Herran edessä vapisi
maa, Jakobin Jumalan edessä, 8 Joka kalliot muuttaa
vesilammiksi, ja kiven vesilähteeksi.

115 Ei meille, Herra, ei meille, vaan sinun nimelles anna
kunnia, sinun armos ja totuutes tähden. 2 Miksi
pakanat sanovat: kussa on nyt heidän Jumalansa? 3 Mutta
meidän Jumalamme on taivaissa: mitä ikänä hän tahtoo,
sen hän tekee. 4 Vaan heidän epäjumalansa ovat hopia ja
kulta, ihmisten käsillä tehdyt. 5 Heillä on suu, ja ei puhu:
heillä ovat silmät, ja ei näe. 6 Heillä ovat korvat, ja ei kuule:
heillä ovat sieraimet, ja ei haista. 7 Heillä ovat kädet, ja ei
rupee: heillä ovat jalat, ja ei käy; ja ei puhu kurkustansa.
8 Jotka niitä tekevät, ovat niiden kaltaiset, ja kaikki, jotka
heihin uskaltavat. 9 Mutta Israel toivokaan Herran päälle:
hän on heidän apunsa ja heidän kilpensä. 10 Aaronin huone
toivokaan Herran päälle: hän on heidän apunsa ja heidän
kilpensä. 11 Jotka Herraa pelkäävät, toivokaan myös Herran
päälle: hän on heidän apunsa ja heidän kilpensä. 12 Herra
muistaa meitä ja siunaa meitä: hän siunaa Israelin huoneen,
hän siunaa Aaronin huoneen. 13 Hän siunaa ne, jotka Herraa
pelkäävät, sekä pienet että suuret. 14 Herra siunatkoon teitä
enemmin ja enemmin, teitä ja teidän lapsianne. 15 Te olette
Herran siunatut, joka taivaat ja maan on tehnyt. 16 Taivasten
taivaat ovat Herran; mutta maan on hän ihmisten lapsille
antanut. 17 Kuolleet ei taida Herraa kiittää, eikä ne, jotka
menevät alas hiljaisuuteen. 18 Mutta me kiitämme Herraa,
hamasta nyt ja ijankaikkiseen, Halleluja!

116 Sitä minä rakastan, että Herra kuulee minun
rukoukseni äänen; 2 Että hän korvansa kallistaa
minun puoleeni; sentähden minä avukseni huudan häntä
elinaikanani. 3 Kuoleman paulat ovat minun piirittäneet,
ja helvetin ahdistukset ovat minun löytäneet: minä tulin
vaivaan ja tuskaan. **(Sheol h7585)** 4 Mutta minä avukseni
huudan Herran nimeä: o Herra, pelasta minun sieluni! 5
Herra on armollinen ja vanhurskas, ja meidän Jumalamme
on laupias. 6 Herra kätkee yksinkertaiset: kuin minä olin
kovin vaivattu, niin hän minua autti. 7 Palaja taas, minun

sieluni, sinun lepoos; sillä Herra tekee hyvästi sinulle. 8
Sillä sinä olet sieluni temmannut pois kuolemasta, silmäni
kyynelistä, jalkani kompastuksesta. 9 Minä vaellan Herran
edessä eläväin maassa. 10 Minä uskon, sentähden minä
puhun; mutta minä sangen vaivataan. 11 Minä sanoin
hämmästyksessä: kaikki ihmiset ovat valehteliat. 12 Kuinka
minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa, jotka
hän minulle teki? 13 Minä otan sen autuaallisen kalkin,
ja saarnaan Herran nimeä. 14 Minä maksan lupaukseni
Herralle kaiken hänen kansansa edessä. 15 Hänen pyhäinsä
kuolema on kallis Herran edessä. 16 O Herra! minä olen
sinun palvelias, minä olen sinun palvelias, sinun piikas
poika: sinä olet minun siteeni vallallensa päästänyt. 17 Minä
uhraan sinulle kiitosuhria, ja Herran nimeä saarnaan. 18
Minä maksan Herralle lupaukseni kaiken hänen kansansa
edessä, 19 Herran huoneen esikartanoissa, keskellä sinua,
Jerusalem. Halleluja!

117 Kiittäkäät Herraa, kaikki pakanat: ylistäkäät häntä
kaikki kansat! 2 Sillä hänen armonsa on voimallinen
meidän päällemme, ja Herran totuus ijankaikkisesti. Halleluja!

118 Kiittäkäät Herraa; sillä hän on hyvä, ja hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 2 Sanokaan nyt
Israel: hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 3 Sanokaan
nyt Aaronin huone: hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti.
4 Sanokaan nyt kaikki, jotka Herraa pelkäävät: hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 5 Tuskissani minä Herraa
avukseni huusin, ja Herra kuuli minua, ja pelasti minun.
6 Herra on minun kanssani; sentähden en minä pelkää,
mitä ihmiset minulle tekisivät. 7 Herra on minun kanssani
auttamassa minua, ja minä tahdon nähdä iloni minun
vihollisistani. 8 Parempi on uskaltaa Herran päälle, kuin
luottaa ihmisiin. 9 Parempi on uskaltaa Herran päälle, kuin
luottaa päämiehiin. 10 Kaikki pakanat piirittävät minua; mutta
Herran nimeen minä heitä lyön maahan. 11 He piirittävät
minua joka kulmalta; mutta Herran nimeen minä heitä lyön
maahan. 12 He piirittävät minua niinkuin kimalaiset, ja
he sammuvat niinkuin tuli orjantappuroissa; mutta Herran
nimeen minä heitä lyön maahan. 13 Minua kovin sysätään
lankeemaan; mutta Herra auttaa minua. 14 Herra on minun
väkevyyteni, ja minun virteni, ja on minun autuuteni. 15 Ilon
ja autuuden ääni on vanhurskasten majoissa: Herran oikia
käsi saa voiton. 16 Herran oikia käsi on koroitettu: Herran
oikia käsi saa voiton. 17 En minä kuole, vaan elän, ja Herran
tekoja luettelen. 18 Kyllä Herra minua kurittaa, vaan ei hän
minua kuolemalle anna. 19 Avatkaat minulle vanhurskauden
portit, minun käydäkseni sisälle, kiittämään Herraa. 20 Tämä
on Herran portti: vanhurskaat siitä käyvät sisälle. 21 Minä
kiitän sinua, ettäs minun rukoukseni kuulit, ja autit minua. 22
Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. 23
Herralta se on tapahtunut, ja on ihme meidän silmäimme
edessä. 24 Tämä on se päivä, jonka Herra teki: iloitkaamme
ja riemuitkaamme hänessä. 25 O Herra, auta, o Herra,
anna menestyä! 26 Siunattu olkoon se, joka tulee Herran
nimeen! me siunaamme teitä Herran huoneesta. 27 Herra
on Jumala, joka meitä valistaa: kaunistakaat juhlalehdillä
hamaan alttarin sarviin asti. 28 Sinä olet minun Jumalani, ja
minä kiitän sinua; minun Jumalani! sinua minä ylistän. 29
Kiittäkäät Herraa; sillä hän on hyvä, ja hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti.

119 Autuaat ovat ne, jotka viattomasti elävät, ja jotka
Herran laissa vaeltavat. 2 Autuaat ovat ne, jotka
hänen todistuksiansa pitävät, ja kaikesta sydämestä häntä
etsivät. 3 Sillä, jotka hänen teissänsä vaeltavat, ei he tee
mitään pahaa. 4 Sinä olet käskenyt sangen visusti pitää sinun
käskys. 5 O jospa minun tieni ojennettaisiin pitämään sinun
säätyjäs! 6 Koska minä katson kaikkia sinun käskyjäs, niin en
minä tule häpiään. 7 Minä kiitän sinua oikiasta sydämestä,
ettäs opetat minulle vanhurskautes oikeudet. 8 Sinun säätys
minä pidän, älä minua ikänä hylkää. 9 Kuinka nuorukainen
tiensä puhdistais? kuin hän itsensä käyttää sinun sanas
jälkeen. 10 Minä etsin sinua kaikesta sydämestäni: älä salli
minun eksyä sinun käskyistäs. 11 Minä pidän sydämessäni
sinun sanas, etten minä rikkoisi sinua vastaan. 12 Kiitetty ole,
sinä Herra: opeta minulle sinun säätyjäs! 13 Minä luettelen
huulillani kaikki sinun suus oikeudet. 14 Minä iloitsen sinun
todistustes tiellä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta. 15 Minä
tutkistelen sinun käskyjäs, ja katselen sinun teitäs. 16 Minä
halajan sinun oikeuttas, ja en unohda sinun sanojas. 17 Tee
hyvästi palvelialles, että minä eläisin ja sinun sanas pitäisin.
18 Avaa minun silmäni näkemään ihmeitä sinun laistas. 19
Minä olen vieras maan päällä: älä peitä minulta käskyjäs.
20 Minun sieluni on muserrettu rikki ikävöitsemisestä, alati
sinun oikeutes jälkeen. 21 Sinä rankaiset ylpiät kirotut, jotka
sinun käskyistäs poikkeevat. 22 Käännä minusta pois pilkka
ja ylönkatse; sillä minä pidän sinun todistukses. 23 Istuvat
myös päämiehet ja puhuvat minua vastaan; mutta sinun
palvelias tutkistelee sinun säätyjäs. 24 Sinun todistukses
ovat minun iloni, ne ovat minun neuvonantajani. 25 Minun
sieluni tomussa makaa: virvoita minua sanas jälkeen. 26
Minä luen minun teitäni, ja sinä kuulet minua: opeta minulle
sinun säätys. 27 Anna minun ymmärtää sinun käskyis tie,
niin minä puhun sinun ihmeistäs. 28 Niin minä suren, että

sydän sulaa minussa: vahvista minua sinun sanas jälkeen.
29 Käännä minusta pois väärä tie, ja suo minulle sinun lakis.
30 Totuuden tien minä olen valinnut, oikeutes olen minä
asettanut eteeni. **31** Minä riipun sinun todistuksissas: Herra,
älä salli minun häpiään tulla. **32** Koskas minun sydämeni
vahvistat, niin minä juoksen sinun käskyis tietä myöten. **33**
Opeta minulle, Herra, sinun säätyis tie, että minä sen loppuun
asti kätkisin. **34** Anna minulle ymmärrys, kätkeäkseni sinun
lakias, ja pitääkseni sitä koko sydämestäni. **35** Anna minun
käydä sinun käskyis tietä; sillä niihin minä halajan. **36** Kallista
minun sydämeni sinun todistuksiis, ja ei ahneuden puoleen.
37 Käännä minun silmäni pois katselemasta turhuutta; vaan
virvoita minua sinun tiehes. **38** Anna palvelias lujasti sinun
käskys pitää, että minä sinua pelkäisin. **39** Käännä minusta
pois se pilkka, jota minä pelkään; sillä sinun oikeutes ovat
suloiset. **40** Katso, minä pyydän sinun käskyjäs: virvoita
minua vanhurskaudellas. **41** Herra, anna armos minulle
tapahtua, autuutes sinun sanas jälkeen, **42** Että minä voisin
vastata minun pilkkaajiani; sillä minä luotan sinun sanaas.
43 Älä ota totuuden sanaa peräti pois minun suustani; sillä
minä toivon sinun oikeuttas. **44** Minä pidän alati sinun
lakis, aina ja ijankaikkisesti, **45** Ja vaellan ilossa, sillä minä
etsin sinun käskyjäs, **46** Ja puhun sinun todistuksistas
kuningasten edessä, ja en häpee, **47** Ja iloitsen sinun
käskyistäs, joita minä rakastan, **48** Ja nostan käsiäni sinun
käskyihis, joita minä rakastan, ja puhun sinun säädyistäs.
49 Muista sanaas sinun palvelialles, jota sinä annoit minun
toivoa. **50** Tämä on minun turvani minun vaivassani, että
sinun sanas virvoittaa minun. **51** Ylpiät irvistelevät minua
sangen; en minä sentähden sinun laistas poikkee. **52**
Herra, kuin minä ajattelen, kuinka sinä maailman alusta
toiminut olet, niin minä lohdutetaan. **53** Minä hämmästyin
jumalattomain tähden, jotka sinun lakis hylkäävät. **54** Sinun
oikeutes ovat minun veisuni vaellukseni huoneessa. **55**
Herra, minä ajattelen yöllä sinun nimeäs, ja pidän sinun lakis.
56 Se olis minun tavarani, että minä sinun käskys pitäisin.
57 Minä olen sanonut: Herra, se on minun perimiseni, että
minä pidän sinun sanas. **58** Minä rukoilen sinun kasvois
edessä täydestä sydämestä: ole minulle armollinen sinun
sanas jälkeen. **59** Minä tutkin teitäni, ja käännän jalkani
sinun todistustes puoleen. **60** Minä riennän, ja en viivy, sinun
käskyjäs pitämään. **61** Jumalattomain joukko raatelee minua;
mutta en minä unohda sinun lakias. **62** Puoliyöstä minä
nousen sinua kiittämään, sinun vanhurskautes oikeuden
tähden. **63** Minä olen heidän kumppaninsa, jotka sinua
pelkäävät ja sinun käskyjäs pitävät, **64** Herra! maa on täynnä
sinun hyvyyttäs: opeta minulle sinun säätyjäs. **65** Hyvästi teit
sinun palveliaas kohtaan, Herra, sinun sanas jälkeen. **66**
Opeta minulle hyviä tapoja ja taitoa; sillä minä uskon sinun
käskys. **67** Ennenkuin minä nöyryytettiin, eksyin minä; mutta
nyt minä pidän sinun sanas. **68** Sinä olet hyvä ja teet hyvin:
opeta minulle sinun säätyjäs. **69** Ylpiät ajattelevat valheen
minun päälleni; mutta minä pidän täydestä sydämestä sinun
käskys. **70** Heidän sydämensä on lihava niinkuin rasva;
mutta minä iloitsen sinun laistas. **71** Se on minulle hyvä,
ettäs minun nöyryytit, että minä sinun säätyjäs oppisin. **72**
Sinun suus laki on minulle otollisempi kuin monta tuhatta
kappaletta kultaa ja hopiaa. **73** Sinun kätes ovat minun
tehneet ja valmistaneet: anna minulle ymmärrystä oppiakseni
sinun käskyjäs. **74** Jotka sinua pelkäävät, ne minun näkevät
ja iloitsevat; sillä minä toivon sinun sanaas. **75** Herra! minä
tiedän sinun tuomios vanhurskaaksi, ja sinä olet minua
totuudessa nöyryyttänyt. **76** Olkoon siis sinun armos minun
lohdutukseni, niinkuin sinä palvelialles luvannut olet. **77** Anna
minulle sinun laupiutes tapahtua, että minä eläisin; sillä sinun
lakis on minun iloni. **78** Jospa ylpiät häpiään tulisivat, jotka
minua painavat alas valheellansa; mutta minä ajattelen sinun
käskyjäs. **79** Tulkaan ne minun tyköni, jotka sinua pelkäävät,
ja sinun todistukses tuntevat. **80** Olkoon minun sydämeni
toimellinen sinun säädyissäs, etten minä häväistäisi. **81**
Minun sieluni ikävöitsee sinun autuuttas: minä toivon sinun
sanas päälle. **82** Minun silmäni hiveltyvät sinun sanas
jälkeen, ja sanovat: koskas minua lohdutat? **83** Sillä minä
olen niinkuin nahka savussa: en minä unohda sinun säätyjäs.
84 Kuinka kauvan sinun palvelias odottaa? koskas tuomitset
minun vainoojani? **85** Ylpiät minulle kuoppia kaivavat, jotka
ei ole sinun lakis perään. **86** Kaikki sinun käskys ovat sula
totuus: he valheella minua vaivaavat: auta minua. **87** He
olisivat juuri lähes minun maan päällä hukuttaneet; mutta
en minä sinun käskyjäs hyljännyt. **88** Virvoita minua sinun
armoillas, että minä pitäisin sinun suus todistuksen. **89**
Herra! sinun sanas pysyy ijankaikkisesti taivaissa. **90** Sinun
totuutes pysyy suvusta sukuun: sinä perustit maan, ja se
pysyy. **91** Ne pysyvät tähän päivään asti sinun asetukses
jälkeen; sillä kaikki sinua palvelevat. **92** Ellei sinun lakis olisi
ollut minun lohdutukseni, niin minä olisin raadollisuudessani
hukkunut. **93** En minä ikänä unohda sinun käskyjäs; sillä
niillä sinä minua lohdutat. **94** Sinun minä olen: auta minua!
sillä minä etsin sinun käskyjäs. **95** Jumalattomat minua
vartioitsevat hukuttaaksensa; mutta sinun todistuksistas
minä otan vaarin. **96** Kaikista kappaleista minä olen lopun
nähnyt; mutta sinun käskys ovat määrättömät. **97** Kuinka
minä rakastan sinun lakias? Joka päivä minä sitä ajattelen.
98 Sinä teit minun taitavammaksi käskyilläs kuin minun

viholliseni ovat; sillä se on minun ijankaikkinen tavarani. **99** Minä olen oppineempi kuin kaikki minun opettajani; sillä sinun todistukses ovat minun ajatukseni. **100** Enemmän minä ymmärrän kuin vanhemmat; sillä minä pidän sinun käskys. **101** Minä estän jalkani kaikista pahoista teistä, että minä sinun sanas pitäisin. **102** En minä poikkee sinun oikeudestas; sillä sinä opetat minua. **103** Sinun sanas ovat minun suulleni makiammat kuin hunaja. **104** Sinun käskys tekevät minun ymmärtäväiseksi; sentähden minä vihaan kaikkia vääriä teitä. **105** Sinun sanas on minun jalkaini kynttilä, ja valkeus teilläni. **106** Minä vannon, ja sen vahvana pidän, että minä sinun vanhurskautes oikeudet pitää tahdon. **107** Minä olen sangen kovin vaivattu: Herra, virvoita minua sinun sanas perästä. **108** Olkoon sinulle, Herra, otolliset minun suuni mieluiset uhrit, ja opeta minulle sinun oikeutes. **109** Minun sieluni on alati minun käsissäni, ja en unohda sinun lakias. **110** Jumalattomat virittävät minulle paulan; mutta en minä eksy sinun käskyistäs. **111** Sinun todistukses ovat minun ijankaikkiset perimiseni; sillä ne ovat minun sydämeni ilo. **112** Minä kallistan minun sydämeni tekemään sinun säätys jälkeen, aina ja ijankaikkisesti. **113** Minä vihaan viekkaita henkiä, ja rakastan sinun lakias. **114** Sinä olet minun varjelukseni ja kilpeni: minä toivon sinun sanas päälle. **115** Poiketkaat minusta, te pahanilkiset; ja minä pidän minun Jumalani käskyt. **116** Tue minua sanallas, että minä eläisin, ja älä anna minun toivoni häpiään tulla. **117** Vahvista minua, että minä autetuksi tulisin, niin minä halajan alati sinun säätyjäs. **118** Sinä tallaat alas kaikki, jotka sinun säädyistäs horjuvat; sillä heidän viettelyksensä on sula valhe. **119** Sinä heität pois kaikki jumalattomat maan päältä niinkuin loan; sentähden minä rakastan sinun todistuksias. **120** Minä pelkään sinua, niin että minun ihoni värisee, ja vapisen sinun tuomioitas. **121** Minä teen oikeuden ja vanhurskauden: älä minua hylkää niille, jotka minulle väkivaltaa tekevät. **122** Vastaa palvelias edestä, ja lohduta häntä, ettei ylpiät tekisi minulle väkivaltaa. **123** Minun silmäni hiveltyvät sinun autuutes perään, ja sinun vanhurskautes sanan jälkeen. **124** Tee palvelias kanssa sinun armos jälkeen, ja opeta minulle sinun säätyjäs. **125** Sinun palvelias minä olen: anna minulle ymmärrystä, että minä tuntisin sinun todistukses. **126** Jopa aika on, että Herra siihen jotakin tekis: he ovat sinun lakis särkeneet. **127** Sentähden minä rakastan sinun käskyjäs, enempi kuin kultaa ja parasta kultaa. **128** Sentähden minä pidän visusti kaikkia sinun käskyjäs: minä vihaan kaikkia vääriä teitä. **129** Ihmeelliset ovat sinun todistukses; sentähden minun sieluni ne pitää. **130** Kuin sinun sanas julistetaan, niin se valistaa ja antaa yksinkertaisille ymmärryksen. **131** Minä avaan suuni ja huokaan; sillä minä halajan sinun käskys. **132** Käännä sinuas minun puoleeni, ja ole minulle armollinen, niinkuin sinä olet niille tottunut tekemään, jotka sinun nimeäs rakastavat. **133** Vahvista minun käymiseni sinun sanassas, ja älä anna väkivallan minua vallita. **134** Lunasta minua ihmisten väkivallasta, niin minä pidän sinun käskys. **135** Valista sinun kasvos palvelias päälle, ja opeta minulle sinun säätys. **136** Minun silmäni vettä vuotavat, niinkuin virta, ettei sinun käskyjäs pidetä. **137** Herra! sinä olet vanhurskas ja sinun tuomios ovat oikiat. **138** Sinä olet vanhurskautes todistukset ja totuuden visusti käskenyt. **139** Minä olen lähes surmakseni kiivannut, että minun viholliseni ovat sinun sanas unohtaneet. **140** Sinun puhees on sangen koeteltu, ja sinun palvelias sen rakkaana pitää. **141** Minä olen halpa ja ylönkatsottu, mutta en minä unohda sinun käskyjäs. **142** Sinun vanhurskautes on ijankaikkinen vanhurskaus, ja sinun lakis on totuus. **143** Ahdistus ja tuska ovat minun saavuttaneet; mutta minä iloitsen sinun käskyistäs. **144** Sinun todistustes vanhurskaus pysyy ijankaikkisesti: anna minulle ymmärrys, niin minä elän. **145** Minä huudan kaikesta sydämestäni: kuule, Herra, minua, että minä sinun säätys pitäisin. **146** Sinua minä huudan, auta minua, että minä sinun todistukses pitäisin. **147** Varhain minä ennätän, ja huudan: sinun sanas päälle minä toivon. **148** Varhain minä herään, tutkistelemaan sinun sanojas. **149** Kuule minun ääneni sinun armos jälkeen: Herra, virvoita minua sinun oikeutes jälkeen. **150** Pahanilkiset vainoojat karkaavat minun päälleni, ja ovat kaukana sinun laistas. **151** Herra, sinä olet läsnä, ja sinun käskys ovat sula totuus. **152** Mutta minä sen aikaa tiesin, että sinä olet todistukses ijankaikkisesti perustanut. **153** Katso minun raadollisuuttani, ja pelasta minua; sillä enpä minä unohda sinun lakias. **154** Toimita minun asiani ja päästä minua: virvoita minua sinun sanas kautta. **155** Autuus on kaukana jumalattomista, sillä ei he tottele säätyjäs. **156** Herra, sinun laupiutes on suuri: virvoita minua sinun oikeutes jälkeen. **157** Minun vainoojaani ja vihollistani on monta; mutta en minä poikkee sinun todistuksistas. **158** Minä näen ylönkatsojat, ja siihen suutun, ettei he sinun sanaas pidä. **159** Katso, minä rakastan sinun käskyjäs: Herra, virvoita minua sinun armos jälkeen. **160** Sinun sanas on alusta totuus ollut: kaikki sinun vanhurskautes oikeudet pysyvät ijankaikkisesti. **161** Päämiehet vainoovat minua ilman syytä; mutta minun sydämeni pelkää sinun sanojas. **162** Minä iloitsen sinun puheestas, niinkuin se joka suuren saaliin löytänyt on. **163** Valhetta minä vihaan ja kauhistun; mutta sinun lakias minä rakastan. **164** Seitsemästi päivässä minä kiitän sinua sinun vanhurskautes oikeuden tähden. **165** Suuri

rauha on niillä, jotka sinun lakias rakastavat, ja ei he itsiänsä
loukkaa. 166 Herra! minä odotan sinun autuuttas, ja teen
sinun käskys. 167 Minun sieluni pitää sinun todistukses,
ja minä rakastan niitä sangen suuresti. 168 Minä pidän
sinun käskys ja todistukses; sillä kaikki minun tieni ovat
edessäs. 169 Herra! anna minun huutoni tulla sinun etees:
anna minulle ymmärrystä sinun sanas jälkeen. 170 Anna
minun rukoukseni tulla sinun etees: pelasta minua sinun
sanas jälkeen. 171 Minun huuleni kiittävät, koskas minulle
opetat sinun säätys. 172 Minun kieleni puhuu sinun sanastas;
sillä kaikki sinun käskys ovat vanhurskaat. 173 Olkoon sinun
kätes minulle avullinen; sillä minä olen valinnut sinun käskys.
174 Herra, minä ikävöitsen sinun autuuttas, ja halajan sinun
lakias. 175 Anna minun sieluni elää, että hän sinua kiittäis,
ja sinun oikeutes auttakoon minua! 176 Minä olen eksyvä
niinkuin kadotettu lammas, etsi sinun palveliaas; sillä en
minä unohda sinun käskyjäs.

120 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä huudan Herraa
minun tuskissani, ja hän kuulee minun rukoukseni.
2 Herra, pelasta minun sieluni valhettelevista suista ja
vääristä kielistä? 3 Mitä väärä kieli taitaa sinulle tehdä? ja
mitä se taitaa toimittaa? 4 Se on niinkuin väkevän terävät
nuolet, niinkuin tuli katajissa. 5 Voi minua, että minä olen
muukalainen Mesekin seassa! minun täytyy asua Kedarin
majain seassa. 6 Se tulee minun sielulleni ikäväksi, asua
niiden tykönä, jotka rauhaa vihaavat. 7 Minä pidän rauhan,
mutta kuin minä puhun, niin he sodan nostavat.

121 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä nostan silmäni
mäkiin päin, joista minulle apu tulee. 2 Minun apuni
tulee Herralta, joka taivaan ja maan tehnyt on. 3 Ei hän salli
jalkas horjua; eikä se torku, joka sinua kätkee. 4 Katso, joka
Israelia varjelee, ei se torku eli makaa. 5 Herra kätkeköön
sinua: Herra on sinun varjos, sinun oikialla kädelläs, 6
Ettei aurinko sinua polttaisi päivällä, eikä kuu yöllä. 7
Herra kätkeköön sinun kaikesta pahasta: hän kätkeköön
sinun sielus! 8 Herra kätkeköön sinun uloskäymises ja
sisällekäymises, hamasta nyt ja ijankaikkiseen!

122 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä iloitsen
niistä, jotka minulle sanovat: että me menemme
Herran huoneeseen, 2 Ja että meidän jalkamme pitää
seisoman sinun porteissas, Jerusalem. 3 Jerusalem on
rakennettu kaupungiksi, johon on tuleminen kokoon, 4
Että sukukunnat astuisivat sinne ylös, Herran sukukunnat,
Israelille todistukseksi, kiittämään Herran nimeä. 5 Sillä siellä
ovat istuimet rakennetut tuomittaa, Davidin huoneen istuimet.
6 Toivottakaat Jerusalemille rauhaa: he menestyköön, jotka
sinua rakastavat! 7 Rauha olkoon sinun muureis sisällä,
ja onni sinun huoneissas! 8 Minun veljieni ja ystäväini
tähden minä toivotan nyt sinulle rauhaa! 9 Herran meidän
Jumalamme huoneen tähden etsin minä sinun parastas.

123 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Minä nostan silmäni
sinun tykös, joka asut taivaissa. 2 Katso, niinkuin
palveliain silmät katsovat isäntänsä käsiin, niinkuin piikain
silmät katsovat emäntäinsä käsiin, niin meidänkin silmämme
katsovat Herraa meidän Jumalaamme, siihenasti että hän
meitä armahtaa. 3 Ole meille armollinen, Herra, ole meille
armollinen! sillä me olemme sangen täytetyt ylönkatseesta;
4 Sangen täynnä on meidän sielumme rikasten pilkkaa ja
ylpeiden ylönkatsetta.

124 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Ellei Herra
olisi meidän kanssamme, niin sanokaan Israel: 2
Ellei Herra olisi meidän kanssamme, koska ihmiset karkaavat
meitä vastaan, 3 Niin he nielisivät meidät elävältä, kuin
heidän vihansa julmistuu meidän päällemme; 4 Niin vesi
meitä upottais: kosket kävisivät sieluimme ylitse: 5 Niin ylpiät
veden aallot kävisivät sielumme ylitse. 6 Kiitetty olkoon
Herra, joka ei meitä anna raatelukseksi heidän hampaillensa!
7 Meidän sielumme pääsi niinkuin lintu lintumiehen paulasta.
Paula on särjetty, ja me olemme päästetyt. 8 Meidän apumme
on Herran nimessä, joka taivaan ja maan tehnyt on.

125 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Jotka Herran
päälle uskaltavat, ei he lankee, vaan pysyvät
ijankaikkisesti niinkuin Zionin vuori. 2 Jerusalemin ympäri
ovat vuoret, ja Herra on kansansa ympärillä, hamasta nyt ja
ijankaikkiseen. 3 Sillä jumalattomain valtikka ei pidä pysymän
vanhurskasten joukon päällä, ettei vanhurskaat ojentaisi
käsiänsä vääryyteen. 4 Herra, tee hyvästi hyville ja hurskaille
sydämille. 5 Mutta jotka poikkeevat vääriin teihinsä, niitä
Herra ajaa pois pahantekiäin kanssa; mutta rauha olkoon
Israelille!

126 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Koska Herra päästää
Zionin vangit, niin me olemme niinkuin unta
näkeväiset. 2 Silloin meidän suumme naurulla täytetään, ja
kielemme on täynnä riemua; silloin sanotaan pakanoissa:
Herra on suuria heidän kohtaansa tehnyt. 3 Herra on suuria
tehnyt meidän kohtaamme: siitä me olemme iloiset. 4 Herra!
käännä meidän vankiutemme, niinkuin virrat etelässä. 5
Jotka kyyneleillä kylvävät, ne ilolla niittävät. 6 He menevät
matkaan ja itkevät, ja vievät ulos kalliin siemenen, ja tulevat
riemulla, ja tuovat lyhteensä.

127 Salomon veisu korkeimmassa Kuorissa. Jos ei Herra
huonetta rakenna, niin hukkaan työtä tekevät, jotka
sitä rakentavat: jos ei Herra kaupunkia varjele, niin vartiat
hukkaan valvovat. 2 Se on turha, että te varhain nousette ja
hiljain maata menette, ja syötte leipänne surulla; sillä hän
antaa ystävillensä heidän maatessansa. 3 Katso, lapset ovat
Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anto. 4 Kuin nuolet
väkevän kädessä, niin ovat nuorukaiset. 5 Autuas on se,
jonka viini on niitä täynnänsä: ei ne häväistä, kuin heillä
vihollistensa kanssa portissa tekemistä on.

128 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Autuas on jokainen,
joka Herraa pelkää, ja hänen tiellänsä vaeltaa. 2
Sillä sinä elätät itses kättes töistä: autuas sinä olet, ja sinulle
käy hyvästi. 3 Sinun emäntäs on niinkuin hedelmällinen
viinapuu huonees sisimmäisissä loukkaissa: sinun lapses
niinkuin öljypuun vesat, pöytäs ympärillä. 4 Katsos, näin se
mies siunataan, joka Herraa pelkää. 5 Herra siunaa sinua
Zionista, ettäs näet Jerusalemin onnen kaikkena elinaikanas,
6 Ja saat nähdä lastes lapset: rauha olkoon Israelille!

129 Veisu korkeimmassa Kuorissa. He ovat usein minua
ahdistaneet, hamasta nuoruudestani, sanokaan
nyt Israel; 2 He ovat usein minua ahdistaneet, hamasta
nuoruudestani; mutta ei he minua voittaneet. 3 Kyntäjät
ovat minun selkäni päällä kyntäneet, ja vakonsa pitkäksi
vetäneet. 4 Herra, joka vanhurskas on, on jumalattomain
köydet katkonut. 5 Tulkoon häpiään ja kääntyköön takaperin
kaikki, jotka Zionia vihaavat. 6 Olkoon niinkuin ruoho kattojen
päällä, joka kuivettuu ennen kuin se reväistään ylös, 7 Joista
niittäjä ei kättänsä täytä, eikä lyhteensitoja syliänsä; 8 Eikä
yksikään ohitsekäypä sano: olkoon Herran siunaus teidän
päällänne: me siunaamme teitä Herran nimeen.

130 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Syvyydessä minä
huudan sinua, Herra. 2 Herra, kuule minun ääneni:
vaarinottakaan korvas rukousteni äänestä. 3 Jos sinä, Herra,
soimaat syntiä: Herra, kuka siis pysyy? 4 Sillä sinun tykönäs
on anteeksi antamus, että sinua peljättäisiin. 5 Minä odotan
Herraa: sieluni odottaa, ja minä toivon hänen sanansa
päälle. 6 Sieluni vartioitsee Herraa huomenvartiosta toiseen
huomenvartioon asti. 7 Israel toivokaan Herran päälle; sillä
Herralla on armo, ja runsas lunastus hänellä. 8 Ja hän
lunastaa Israelin kaikista synneistänsä.

131 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Herra! ei
minun sydämeni ole paisunut, eikä minun silmäni
ole ylpiät; enkä minä vaella suurissa asioissa, jotka minulle
työlät ovat. 2 Kuin en minä sieluani asettanut ja vaikittanut,
niin minun sieluni tuli vieroitetuksi, niinkuin lapsi äidistänsä
vieroitetaan. 3 Israel toivokaan Herran päälle, hamasta nyt
ja ijankaikkiseen.

132 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Muista, Herra,
Davidia, ja kaikkia hänen vaivojansa, 2 Joka Herralle
vannoi, ja lupasi lupauksen Jakobin väkevälle: 3 En mene
huoneeni majaan, enkä vuoteeseeni pane maata; 4 En
anna silmäini unta saada, enkä silmälautaini torkkua, 5
Siihenasti kuin minä löydän sian Herralle, Jakobin väkevän
asumiseksi. 6 Katso, me kuulimme hänestä Ephratassa: me
olemme sen löytäneet metsän kedoilla. 7 Me tahdomme
hänen asuinsioihinsa mennä, ja kumartaa hänen jalkainsa
astinlaudan edessä. 8 Nouse, Herra, sinun lepoos, sinä
ja sinun väkevyytes arkki. 9 Anna pappis pukea heitänsä
vanhurskaudella ja sinun pyhäs riemuitkaan. 10 Älä käännä
pois voideltus kasvoja, sinun palvelias Davidin tähden.
11 Herra on vannonut Davidille totisen valan, ja ei hän
siitä vilpistele: sinun ruumiis hedelmästä minä istutan
istuimelles. 12 Jos sinun lapses minun liittoni pitävät, ja minun
todistukseni, jotka minä heille opetan, niin heidän lapsensa
myös pitää sinun istuimellas istuman ijankaikkisesti. 13 Sillä
Herra on Zionin valinnut, ja tahtoo sitä asuinsiaksensa. 14
Tämä on minun leponi ijankaikkisesti: tässä minä tahdon
asua; sillä se minulle kelpaa. 15 Minä hyvästi siunaan hänen
elatuksensa, ja hänen köyhillensä kyllä annan leipää. 16
Hänen pappinsa minä puetan autuudella; ja hänen pyhänsä
pitää ilolla riemuitseman. 17 Siellä minä annan puhjeta
Davidin sarven: minä valmistan kynttilän voidellulleni. 18
Hänen vihollisensa minä häpiällä puetan; mutta hänen
päällänsä pitää hänen kruununsa kukoistaman.

133 Davidin veisu korkeimmassa Kuorissa. Katsos
kuinka hyvä ja kuinka suloinen se on, että veljekset
sovinnossa keskenänsä asuvat. 2 Niinkuin kallis voide,
joka Aaronin päästä vuotaa koko hänen partaansa, joka
vuotaa hänen vaatettensa liepeesen; 3 Niinkuin Hermonin
kaste, joka tulee alas Zionin vuorelle; sillä siellä lupaa Herra
siunauksen ja elämän alati ja ijankaikkisesti.

134 Veisu korkeimmassa Kuorissa. Katso, kiittäkäät
Herraa, kaikki Herran palveliat, jotka yöllä seisotte
Herran huoneessa! 2 Nostakaat kätenne pyhään päin, ja
kiittäkäät Herraa. 3 Herra siunatkoon sinua Zionista, joka
taivaan ja maan tehnyt on.

135 Halleluja! Ylistäkäät Herran nimeä, kiittäkäät, Herran
palveliat. 2 Te kuin seisotte Herran huoneessa,
meidän Jumalamme esihuoneissa. 3 Kiittäkäät Herraa, sillä

Herra on hyvä, ja veisatkaat kiitosta hänen nimellensä; sillä
se on suloinen. 4 Sillä Herra on itsellensä valinnut Jakobin,
Israelin omaksensa. 5 Minä tiedän, että Herra on suuri, ja
meidän Jumalamme kaikkein jumalain ylitse. 6 Kaikki, mitä
Herra tahtoo, niin hän tekee, taivaassa ja maassa, meressä
ja kaikessa syvyydessä; 7 Joka pilvet nostaa maan ääristä,
joka pitkäisen leimauksesta sateen saattaa, ja tuulen tuo
ulos tavaroistansa; 8 Joka esikoiset Egyptissä löi, sekä
ihmisistä että karjasta, 9 Ja antoi merkkinsä ja ihmeensä tulla
Egyptin keskelle, Pharaolle ja kaikille hänen palvelioillensa;
10 Joka monet pakanat löi, ja tappoi väkevät kuninkaat: 11
Sihonin Amorilaisten kuninkaan, ja Ogin Basanin kuninkaan,
ja kaikki Kanaanin valtakunnat, 12 Ja antoi heidän maansa
perimiseksi, Israelille kansallensa perimiseksi. 13 Herra,
sinun nimes pysyy ijankaikkisesti: Herra, sinun muistos
pysyy suvusta sukuun. 14 Sillä Herra tuomitsee kansansa, ja
on palvelioillensa armollinen. 15 Pakanain epäjumalat ovat
hopia ja kulta, ihmisten käsillä tehdyt. 16 Heillä on suu, ja
ei puhu: heillä ovat silmät, ja ei näe; 17 Heillä ovat korvat,
ja ei kuule: eikä ole henkeä heidän suussansa. 18 Jotka
niitä tekevät, he ovat niiden kaltaiset, ja kaikki, jotka heihin
uskaltavat. 19 Te Israelin huoneesta, kiittäkäät Herraa! te
Aaronin huoneesta, kiittäkäät Herraa! 20 Te Levin huoneesta,
kiittäkäät Herraa! te jotka Herraa pelkäätte, kiittäkäät Herraa!
21 Kiitetty olkoon Herra Zionista, joka Jerusalemissa asuu!
Halleluja!

136 Kiittäkäät Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 2 Kiittäkäät
kaikkein jumalain Jumalaa; sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti. 3 Kiittäkäät kaikkein herrain Herraa; sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti, 4 Joka yksinänsä suuret
ihmeet tekee; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 5
Joka taivaat toimellisesti on tehnyt; sillä hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti; 6 Joka maan on levittänyt veden
päälle; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 7 Joka
suuret valkeudet on tehnyt; sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti; 8 Auringon päivää hallitsemaan; sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 9 Kuun ja tähdet yötä
hallitsemaan; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti;
10 Joka Egyptin esikoiset löi: sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti; 11 Ja vei Israelin ulos heidän keskeltänsä;
sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 12 Väkevällä
kädellä ja ojennetulla käsivarrella; sillä hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti. 13 Joka Punaisen meren jakoi kahtia;
sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 14 Ja antoi
Israelin käydä sen keskeltä; sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti; 15 Joka Pharaon sotaväkinensä Punaiseen
mereen upotti; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti;
16 Joka johdatti kansansa korven lävitse; sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 17 Joka suuret kuninkaat
löi; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 18 Ja
tappoi väkevät kuninkaat; sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti; 19 Sihonin Amorilaisten kuninkaan; sillä
hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 20 Ja Ogin Basanin
kuninkaan; sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 21
Ja antoi heidän maansa perimiseksi; sillä hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti; 22 Perimiseksi palveliallensa Israelille;
sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti. 23 Hän muisti
meitä, kuin me olimme painetut alas; sillä hänen laupiutensa
pysyy ijankaikkisesti; 24 Ja lunasti meitä vihollisistamme;
sillä hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti; 25 Joka
antaa kaikelle lihalle ruan; sillä hänen laupiutensa pysyy
ijankaikkisesti. 26 Kiittäkäät taivaan Jumalaa! sillä hänen
laupiutensa pysyy ijankaikkisesti.

137 Babelin virtain tykönä me istuimme ja itkimme,
kuin me Zionin muistimme. 2 Kanteleemme me
ripustimme pajuihin, jotka siellä olivat. 3 Siellä he käskivät
meidän veisata, jotka meitä vankina pitivät, ja iloita meidän
itkussamme: Veisatkaat meille Zionin virsiä. 4 Kuinka me
veisaisimme Herran veisun vieraalla maalla? 5 Jos minä
unohdan sinua, Jerusalem, niin olkoon oikia käteni unohdettu.
6 Tarttukoon kieleni suuni lakeen, ellen minä sinua muista,
ellen minä tee Jerusalemia ylimmäiseksi ilokseni. 7 Herra,
muista Edomin lapsia Jerusalemin päivänä, jotka sanovat:
repikäät maahan hamaan hänen perustukseensa asti. 8
Sinä hävitetty tytär, Babel; autuas on, se joka sinulle kostaa,
niinkuin sinä meille tehnyt olet. 9 Autuas on se, joka piskuiset
lapses ottaa ja paiskaa kiviin.

138 Davidin. Minä kiitän sinua kaikesta sydämestäni:
jumalain edessä minä sinulle kiitosta veisaan. 2
Minä tahdon kumartaen rukoilla sinun pyhän templis puoleen,
ja kiittää sinun nimeäs, sinun armos ja totuutes tähden; sillä
sinä teit nimes ja sanas suureksi kaikkein ylitse. 3 Koska
minä sinua avukseni huudan, niin sinä kuulet minua, ja annat
sielulleni suuren väkevyyden. 4 Herra! sinua kiittävät kaikki
kuninkaat maan päällä, että he kuulevat sinun suus sanoja,
5 Ja veisaavat Herran teille, että Herran kunnia on suuri.
6 Sillä Herra on korkia, ja katselee nöyriä, ja ylpiät tuntee
kaukaa. 7 Jos minä vaeltaisin ahdistuksen keskellä, niin
sinä virvoitat minua, ja lähetät kätes vihollisteni vihan päälle:
sinun oikia kätes varjelee minua. 8 Herra tekee siihen lopun

minun tähteni: Herra, sinun laupiutes on ijankaikkinen, älä
käsialaas hylkää!

139 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Herra! sinä tutkit
minua, ja tunnet minun. 2 Joko minä istun eli nousen,
niin sinä sen tiedät: sinä ymmärrät taampaa ajatukseni. 3
Joko minä käyn eli makaan, niin sinä olet ympärilläni, ja
näet kaikki tieni. 4 Sillä katso, ei ole sanaakaan kieleni
päällä, joita et sinä Herra kaikkia tiedä. 5 Sinä olet tehnyt
jälkimäiseni ja ensimäiseni, ja pidät sinun kätes minun
päälläni. 6 Senkaltainen tieto on minulle ylen ihmeellinen ja
ylen korkia, etten minä voi sitä käsittää. 7 Kuhunka minä
menen sinun hengestäs? ja kuhunka minä sinun kasvois
edestä pakenen? 8 Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin
sinä siellä olet: jos minä vuoteeni helvetissä rakentaisin,
katso, sinä myös siellä olet. **(Sheol h7585)** 9 Jos minä ottaisin
aamuruskon siivet, ja asuisin meren äärissä, 10 Niin sinun
kätes sielläkin minua johdattais, ja sinun oikia kätes pitäis
minun. 11 Jos minä sanoisin: pimeys kuitenkin peittää minun,
niin on myös yö valkeus minun ympärilläni. 12 Sillä ei
pimeys sinun edessäs pimitä, ja yö valistaa niinkuin päivä;
pimeys on niinkuin valkeus. 13 Sinun hallussas ovat minun
munaskuuni: sinä peitit minun äitini kohdussa. 14 Minä kiitän
sinua sen edestä, että minä niin aivan ihmeellisesti tehty
olen: ihmeelliset ovat sinun tekos, ja sen minun sieluni kyllä
tietää. 15 Ei minun luuni olleet sinulta salatut, kuin minä siinä
salaisesti tehty olin, kuin minä maan sisällä niin taitavasti
koottu olin. 16 Sinun silmäs näkivät minun, kuin en vielä
valmistettu ollut, ja kaikki päivät sinun kirjaas olivat kirjoitetut,
jotka vielä oleman piti, joista ei yksikään silloin vielä tullut
ollut. 17 Mutta kuinka kalliit ovat minun edessäni, Jumala,
sinun ajatukses? kuinka suuri on heidän lukunsa? 18 Jos
minä heitä lukisin, niin ne olisivat usiammat kuin santa: kuin
minä herään, olen minä vielä tykönäs. 19 Jumala, jospa
tappaisit jumalattomat, ja verikoirat minusta poikkeisivat.
20 Sillä he puhuvat sinusta häpiällisesti, ja sinun vihollises
turhaan lausuvat (sinun nimes). 21 Herra, minä tosin vihaan
niitä, jotka sinua vihaavat, ja minä närkästyn heistä, jotka
karkaavat sinua vastaan. 22 Täydestä todesta minä heitä
vihaan; sentähden ovat he minulle viholliset. 23 Tutki minua,
Jumala, ja koettele sydämeni: kiusaa minua, ja ymmärrä,
kuinka minä ajattelen. 24 Ja katsos, jos minä pahalla tiellä
lienen, niin saata minua ijankaikkiselle tielle.

140 Davidin Psalmi, edelläveisaajalle. Herra, pelasta
minua pahoista ihmisistä: varjele minua vääristä
miehistä, 2 Jotka pahaa ajattelevat sydämissänsä, ja joka
päivä sotaan hankitsevat. 3 He hiovat kieltänsä niinkuin
kärme: kyykärmeen myrkky on heidän huultensa alla, (Sela)
4 Varjele minua, Herra, jumalattomain käsistä, varjele minua
vääristä ihmisistä, jotka ajattelevat minun käymiseni kukistaa.
5 Ylpiät asettavat paulat ja nuorat minun eteeni, ja venyttävät
verkot tien viereen: minun eteeni panevat he paulan, (Sela)
6 Mutta minä sanoin Herralle: sinä olet minun Jumalani:
Herra, kuule minun rukoukseni ääni. 7 Herra, Herra, väkevä
apuni! sinä varjelet minun pääni sodan aikana. 8 Herra, älä
salli jumalattomalle hänen himoansa: älä vahvista hänen
pahaa tahtoansa, ettei hän ylpeytyisi, (Sela) 9 Heidän
sappensa, jotka minua piirittävät, ja heidän huultensa vaiva
langetkoon heidän päällensä. 10 Tuliset hiilet pitää heidän
päällensä putooman: hän antaa heidän langeta tuleen ja
syvään kuoppaan, ettei heidän pidä nouseman ylös. 11
Kielilakkarin ei pidä menestymän maan päällä: häijy väärä
ihminen karkoitetaan ja kukistetaan. 12 Sillä minä tiedän,
että Herra raadollisen asian ja köyhän oikeuden toimittaa. 13
Tosin vanhurskaat kiittävät sinun nimeäs, ja vakaat asuvat
sinun kasvois edessä.

141 Davidin Psalmi. Herra, minä avukseni huudan sinua:
riennä minun puoleeni: ota korviis minun ääneni,
koska minä sinua huudan. 2 Kelvatkoon minun rukoukseni
sinun edessäs niinkuin savu-uhri, minun kätteni ylennys
niinkuin ehtoo-uhri. 3 Herra, varjele minun suuni ja varjele
minun huuleni. 4 Älä kallista minun sydäntäni mihinkään
pahuuteen, pitämään jumalatointa menoa pahointekiäin
kanssa, etten minä söisi niitä, mitkä heille kelpaavat. 5
Vanhurskas lyökään minua ystävällisesti, ja nuhdelkaan
minua, se olkoon niinkuin öljy minun pääni päällä; sillä
minä vielä rukoilen heidän pahuuttansa vastaan. 6 Heidän
opettajansa sysättäköön kiveen, niin sitte kuullaan minun
opetukseni suloiseksi. 7 Meidän luumme ovat hajoitetut
haudan reunalle, niinkuin joku maan repis ja kaivais. **(Sheol
h7585)** 8 Sillä sinua, Herra, Herra, minun silmäni katsovat: minä
uskallan sinuun, älä minun sieluani hylkää. 9 Varjele minua
siitä paulasta, jonka he asettivat eteeni, ja pahointekiäin
ansasta. 10 Jumalattomat lankeevat toinen toisensa kanssa
omiin verkkoihinsa, siihenasti kuin minä pääsen ohitse.

142 Davidin oppi ja rukous, kuin hän luolassa oli. Minä
huudan Herran tykö äänelläni, ja rukoilen Herraa
äänelläni. 2 Minä vuodatan ajatukseni hänen edessänsä, ja
osoitan hänelle hätäni, 3 Koska henkeni on ahdistuksessa,
niin sinä tiedät käymiseni: tielle, jota minä vaellan, asettavat
he paulat eteeni. 4 Katsele oikialle puolelle ja näe, siellä
ei yksikään tahdo minua tuta: en minä taida paeta, ei
tottele kenkään minun sieluani. 5 Herra, sinua minä huudan

ja sanon: sinä olet minun toivoni ja minun osani elävien
maalla. 6 Ota vaari minun rukouksestani, sillä minua
vaivataan sangen: pelasta minua vainollisistani; sillä he ovat
minua väkevämmät. 7 Vie minun sieluni vankeudesta ulos
kiittämään sinun nimeäs: vanhurskaat kokoontuvat minun
tyköni, koskas minulle hyvästi teet.

143 Davidin Psalmi. Herra! kuule minun rukoukseni,
ota anomiseni korviis, sinun totuutes tähden, kuule
minua sinun vanhurskautes tähden, 2 Ja älä käy tuomiolle
palvelias kanssa; sillä ei yksikään elävä ole vakaa sinun
edessäs. 3 Sillä vihollinen vainoo minun sieluani, ja lyö minun
elämäni rikki maahan asti: hän panee minun pimeyteen,
niinkuin kuolleet maailmassa. 4 Minun henkeni on minussa
ahdistettu: sydämeni on minussa kulutettu. 5 Minä muistelen
entisiä aikoja: minä ajattelen kaikkia sinun tekojas, ja
tutkistelen sinun kättes töitä. 6 Minä levitän käteni sinun
puolees: minun sieluni janoo sinua, niinkuin karkia maa,
(Sela) 7 Herra, kuule minua nopiasti, henkeni katoo: älä
kasvojas minulta kätke, etten minä niiden kaltaiseksi tulisi,
jotka hautaan menevät. 8 Suo minun varhain kuulla sinun
armojas, sillä sinuun minä toivon: ilmoita minulle tie, jota
minä käyn; sillä minä ylennän sieluni sinun tykös. 9 Pelasta
minua, Herra, vihollisistani! sinun tykös minä pakenen. 10
Opeta minua tekemään sinun suosios jälkeen; sillä sinä
olet minun Jumalani: sinun hyvä henkes viekään minua
tasaista tietä. 11 Herra, virvoita minua nimes tähden: vie
sieluni hädästä ulos sinun vanhurskautes tähden. 12 Ja
teloita viholliseni sinun laupiutes tähden, ja kadota kaikki,
jotka minun sieluani ahdistavat, sillä minä olen palvelias.

144 Davidin Psalmi. Kiitetty olkoon Herra, minun
turvani, joka käteni opettaa sotimaan, ja sormeni
tappelemaan, 2 Minun laupiuteni ja minun linnani, minun
varjelukseni ja minun vapahtajani, minun kilpeni, johon minä
uskallan, joka minun kansani minun alleni vaatii. 3 Herra,
mikä on ihminen, ettäs häntä korjaat? eli ihmisen poika,
ettäs hänestä otat vaarin? 4 On sittekin ihminen tyhjän verta:
hänen aikansa katoo niinkuin varjo. 5 Herra, kallista sinun
taivaas, ja astu alas: rupee vuoriin, että he suitsisivat. 6
Anna leimaukset iskeä, ja hajoita heitä: ammu nuolias ja
kauhistuta heitä. 7 Lähetä kätes ylhäältä, ja kirvota minua,
ja pelasta minua suurista vesistä ja muukalaisten lasten
käsistä, 8 Joiden suu puhuu valhetta, ja heidän oikia kätensä
on petollinen oikia käsi. 9 Jumala, minä veisaan sinulle
uuden virren: minä soitan sinulle kymmenkielisellä psaltarilla,
10 Sinä joka kuninkaille voiton annat, ja palvelias Davidin
vapahdat murhamiekasta. 11 Päästä myös minua ja pelasta
minua muukalaisten kädestä, joiden suu puhuu valhetta,
ja heidän oikia kätensä on petollinen oikia käsi, 12 Että
meidän pojat kasvaisivat nuoruudessansa niinkuin vesat,
ja meidän tyttäret, niinkuin templin kaunistetut seinät. 13
Meidän aittamme olkoon täynnä, jotka runsaat elatukset
antaisivat toinen toisensa perästä, että meidän lampaamme
poikisivat tuhannen, ja sata tuhatta, kylissämme; 14 Että
härkämme olisivat vahvat työhön; ettei yhtään vahinkoa,
eikä valitusta eli kannetta olisi kaduillamme. 15 Autuas on
se kansa, jolle niin käy; vaan autuas on se kansa, jonka
Jumalana Herra on.

145 Davidin kiitos. Minä ylistän sinua, Jumalani, sinä
kuningas, ja kiitän sinun nimeäs aina ja ijankaikkiseti.
2 Joka päivä minä kunnioitan sinua, ja kiitän sinun nimeäs aina
ja ijankaikkisesti. 3 Suuri on Herra, ja sangen kunniallinen, ja
hänen suuruutensa on sanomatoin. 4 Suku pitää suvulle
jutteleman sinun töitäs, ja sinun voimastas puhuman. 5
Minä ajattelen sinun suuren kunnias kauneutta ja sinun
ihmeitäs; 6 Että puhuttaisiin sinun ihmeellisten töittes
voimasta: ja sinun suurta herrauttas minä juttelen; 7
Että sinun suuren hyvyytes muisto ylistettäisiin, ja sinun
vanhurskautes kiitettäisiin. 8 Armollinen ja laupias on Herra,
hidas vihaan ja sangen hyvä. 9 Suloinen on Herra kaikille, ja
armahtaa kaikkia tekojansa. 10 Kiittäkään sinua, Herra, kaikki
sinun tekos, ja sinun pyhäs kiittäkään sinua; 11 Julistakaan
sinun valtakuntas kunniaa, ja puhukaa sinun voimastas.
12 Että sinun voimas tulis ihmisten lapsille tiettäväksi, ja
sinun valtakuntas suuri kunnia. 13 Sinun valtakuntas on
ijankaikkinen valtakunta, ja sinun herrautes pysyy suvusta
sukuun. 14 Herra tukee kaikkia kaatuvaisia, ja nostaa kaikkia
sullotuita. 15 Kaikkein silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat
heille ruan ajallansa. 16 Sinä avaat kätes, ja ravitset kaikki,
kuin elävät, suosiolla. 17 Vanhurskas on Herra kaikissa
teissänsä, ja laupias kaikissa töissänsä. 18 Läsnä on Herra
kaikkia, jotka häntä avuksensa huutavat, kaikkia, jotka
totuudessa häntä avuksensa huutavat. 19 Hän tekee, mitä
häntä pelkääväiset halajavat, ja kuulee heidän huutonsa,
ja auttaa heitä. 20 Herra varjelee kaikkia, jotka häntä
rakastavat, ja hukuttaa kaikki jumalattomat. 21 Minun suuni
pitää puhuman Herran kiitoksen, ja kaikki liha kunnioittakaan
hänen pyhää nimeänsä, aina ja ijankaikkisesti.

146 Halleluja! Kiitä Herraa, minun sieluni. 2 Minä kiitän
Herraa niinkauvan kuin minä elän, ja Jumalalleni
kiitoksen veisaan, niinkauvan kuin minä täällä olen. 3 Älkäät
uskaltako päämiehiin; ihmiset he ovat, ei he voi mitään
auttaa. 4 Sillä ihmisen henki pitää erkaneman, ja hänen täytyy

maaksi tulla jälleen: silloin ovat kaikki hänen aivoituksensa
hukassa. 5 Autuas on se, jonka apu Jakobin Jumala on,
jonka toivo Herrassa hänen Jumalassansa on; 6 Joka
taivaan ja maan, meren ja kaikki, jotka niissä ovat, tehnyt on,
joka totuuden pitää ijankaikkisesti; 7 Joka oikeuden saattaa
niille, jotka väkivaltaa kärsivät, joka isoovaiset ravitsee.
Herra kirvottaa vangitut: 8 Herra avaa sokian silmät: Herra
nostaa kukistetut: Herra rakastaa vanhurskaita. 9 Herra
varjelee vieraat, ja holhoo orpoja ja leskiä, ja jumalattomain
tien hajoittaa. 10 Herra on kuningas ijankaikkisesti, sinun
Jumalas, Zion, suvusta sukuun, Halleluja!

147 Kiittäkäät Herraa! sillä Jumalaamme kiittää on kallis
asia: kiitos on suloinen ja kaunis. 2 Herra rakentaa
Jerusalemin, ja kokoo hajoitetut Israelilaiset. 3 Hän parantaa
murretut sydämet, ja sitoo heidän kipunsa. 4 Hän lukee
tähdet, ja kutsuu heitä kaikkia nimeltänsä. 5 Suuri on meidän
Herramme, ja suuri hänen voimansa, ja hänen viisautensa
on määrätöin. 6 Herra ojentaa raadolliset, ja jumalattomat
maahan paiskaa. 7 Vuoroin veisatkaat Herralle kiitossanalla,
ja veisatkaat meidän Herrallemme kanteleella; 8 Joka taivaan
pilvillä peittää ja antaa sateen maan päälle; joka ruohot
vuorilla kasvattaa; 9 Joka eläimille antaa heidän ruokansa,
ja kaarneen pojille, jotka häntä avuksensa huutavat. 10 Ei
hän mielisty hevosten väkevyyteen, eikä hänelle kelpaa
miehen sääriluut. 11 Herralle kelpaavat ne, jotka häntä
pelkäävät, ja jotka hänen laupiuteensa uskaltavat. 12 Ylistä,
Jerusalem, Herraa: kiitä, Zion, sinun Jumalaas! 13 Sillä
hän vahvistaa sinun porttis salvat, ja siunaa sinussa sinun
lapses. 14 Hän saattaa rauhan sinun ääriis, ja ravitsee
sinua parhailla nisuilla. 15 Hän lähettää puheensa maan
päälle: hänen sanansa nopiasti juoksee. 16 Hän antaa lumen
niinkuin villan; hän hajoittaa härmän niinkuin tuhan. 17 Hän
heittää rakeensa niinkuin palat; kuka hänen pakkasensa
edessä kestää? 18 Hän lähettää sanansa, ja sulaa ne; hän
antaa tuulen puhaltaa, niin vedet juoksevat. 19 Hän ilmoittaa
Jakobille sanansa, ja Israelille säätynsä ja oikeutensa. 20
Ei hän niin tehnyt kaikille pakanoille; eikä he tiedä hänen
oikeuttansa, Halleluja!

148 Halleluja! Kiittäkäät Herraa taivaissa, kiittäkäät
häntä korkeudessa. 2 Kiittäkäät häntä kaikki hänen
enkelinsä: kiittäkäät häntä kaikki hänen sotaväkensä. 3
Kiittäkäät häntä aurinko ja kuu: kiittäkäät häntä kaikki kirkkaat
tähdet. 4 Kiittäkäät häntä, te taivasten taivaat, ja vedet,
jotka taivasten päällä ovat. 5 Heidän pitää Herran nimeä
kiittämän; sillä hän käski, ja ne luoduksi tulivat. 6 Hän pitää
ylös ne aina ja ijankaikkisesti: hän asettaa heitä, ettei heidän
toisin käymän pitäisi. 7 Kiittäkäät Herraa maan päällä, te
valaskalat ja kaikki syvyydet; 8 Tuli ja rakeet, lumi ja sumu,
tuulispää, jotka hänen sanansa toimittavat, 9 Vuoret ja kaikki
kukkulat, hedelmälliset puut ja kaikki sedripuut; 10 Pedot ja
kaikki eläimet, madot ja siivelliset linnut; 11 Maan kuninkaat
ja kaikki kansat, päämiehet ja kaikki tuomarit maan päällä; 12
Nuorukaiset ja neitseet, vanhat nuorten kanssa: 13 Kiittäkään
Herran nimeä; sillä hänen ainoan nimensä on korotettu, ja
hänen suuri kunniansa ylitse maan ja taivaan. 14 Ja hän
korottaa sarven kansallensa: kaikki hänen pyhänsä kiittäkäät,
Israelin lapset, kansa joka häntä lähin on, Halleluja!

149 Halleluja! Veisatkaat Herralle uusi veisu: pyhäin
seurakunnan pitää häntä kiittämän. 2 Iloitkaan Israel
tekiässänsä: Zionin lapset riemuitkaan Kuninkaastansa. 3
Heidän pitää tanssissa hänen nimeänsä kiittämän: harpuilla
ja kanteleilla pitää heidän soittaman. 4 Sillä Herra rakastaa
kansaansa: hän kunnioittaa nöyriä autuudella. 5 Pyhäin pitää
iloitseman kunnialla, ja kiittämän vuoteissansa. 6 Heidän
suussansa pitää Jumalan ylistys oleman, ja kaksiteräiset
miekat heidän käsissänsä, 7 Kostamaan pakanoille, ja
rankaisemaan kansoja, 8 Heidän kuninkaitansa sitomaan
kahleisiin, ja heidän jaloimpiansa rautakahleisiin, 9 Ja
tekemään heille kirjoitetun oikeuden: tämä kunnia pitää
kaikille hänen pyhillensä oleman, Halleluja!

150 Halleluja! Kiittäkäät Herraa hänen pyhässänsä:
kiittäkäät häntä hänen väkevyytensä avaruudessa!
2 Kiittäkäät häntä hänen voimallisten tekoinsa tähden:
kiittäkäät häntä ylenpalttisen suuruutensa tähden! 3 Kiittäkäät
häntä basunilla: kiittäkäät häntä psaltareilla ja kanteleilla! 4
Kiittäkäät häntä harpuilla ja tanssilla: kiittäkäät häntä harpun
kielillä ja huiluilla! 5 Kiittäkäät häntä kilisevillä symbaleilla! 6
Kaikki, joilla henki on, kiittäkään Herraa, Halleluja!

Sananlaskujen

1 Salomon, Davidin pojan, Israelin kuninkaan sananlaskut;
2 Oppia viisautta ja kuritusta, ymmärtää tiedon puhetta, **3**
Vastaanottaa ymmärryksen neuvoa, vanhurskautta, oikeutta
ja siveyttä; **4** Että tyhmät viisaaksi tulisivat ja nuorukaiset
taidon ja ymmärryksen saisivat. **5** Joka viisas on, se
kuulkaan, että jän viisaammaksi tulis; ja joka toimellinen on,
se ottakoon neuvon, **6** Että hän ymmärtäis sananlaskut ja
niiden selityksen, viisasten opin ja heidän tapauksensa. **7**
Herran pelko on viisauden alku; tyhmät hylkäävät viisauden ja
opin. **8** Poikani kuule isäs kuritusta, ja älä hylkää äitis käskyä!
9 Sillä se on sinun sinun pääs päällä otollinen kaunistus, ja
käädyt kaulassas. **10** Poikani! jos pahanjuoniset sinua sinua
houkuttelevat, niin älä heihin suostu. **11** Jos he sanovat:
käy meidän kanssamme: me väijymme verta, ja viritämme
pauloja nuhteettoman eteen ilman syytä; **12** Me nielemme
hänen, niinkuin helvetti elävältä, ja hurskaan niinkuin hautaan
pudotamme; **(Sheol h7585)** **13** Me löydämme kaikellaista
kallista tavaraa, ja täytämme huoneemme saaliista; **14**
Koettele meidän kanssamme: meillä kaikilla pitää yksi
kukkaro oleman: **15** Poikani! älä vaella heidän kanssansa:
estä jalkas heidän retkiltänsä. **16** Sillä heidän jalkansa
juoksevat pahuuteen, ja he kiiruhtavat verta vuodattamaan.
17 Sillä turhaan verkot viritetään lintuin silmäin edessä. **18**
Itse he myös väijyvät toinen toisensa verta, ja petoksella
seisovat toinen toisensa hengen perään. **19** Niin kaikki
ahneet tekevät, ja ahneus on isännillensä surmaksi. **20**
Viisaus ulkona valittaa, ja kadulla äänensä ilmoittaa. **21**
Hän huutaa kansan edessä portissa, ja tuottaa sanansa
edes kaupungissa, sanoen: **22** Kuinka kauvan te tyhmät
tahdotte olla taitamattomat, ja pilkkakirveet rakastaa naurua?
ja te hullut vihata opetusta? **23** Kääntäkäät itsenne minun
kuritukseni puoleen: katso, ja minä tuon teille henkeni edes,
ja ilmoitan teille sanani; **24** Että minä kutsuin teitä, ja te
estelitte teitänne: minä kokotin käteni, ja ei yksikään ottanut
siitä vaaria, **25** Te hylkäsitte kaiken neuvoni, ja ette tahtoneet
kuritustani; **26** Niin minä myös nauran teidän vahinkoanne,
ja pilkkaan teitä, kuin teidän päällenne tulee se, jota te
pelkäätte, **27** Kuin se tulee, jota te pelkäätte, niinkuin rajuilma,
ja tuska niinkuin tuulispää; kuin teidän päällenne tulee
ahdistus ja vaiva. **28** Silloin he minua avuksensa huutavat, ja
en minä kuule heitä: varhain he etsivät minua, ja ei löydä
minua. **29** Että he vihasivat opetusta, ja ei ottaneet vastaan
Herran pelkoa, **30** Eikä tyytyneet minun neuvooni, mutta
laittivat kaiken kuritukseni; **31** Niin pitää heidän syömän
tiensä hedelmästä, ja neuvostansa ravituksi tuleman. **32**
Sillä tyhmäin himo tappaa heidät, ja hulluin onni kadottaa
heidät. **33** Mutta joka minua kuulee, hän asuu turvallisesti, ja
ei mitään pahaa pelkää.

2 Poikani, jos otat minun puheeni, ja käskyni kätket; **2**
Niin anna korvas kuulla viisautta, ja taivuta sydämes
ymmärrykseen. **3** Sillä jos ymmärrystä ahkerasti halajat, ja
rukoilet taitoa; **4** Jos sitä etsit niinkuin hopiaa, ja pyörit sen
perään niinkuin tavaran; **5** Niin sinä ymmärrät Herran pelvon,
ja Herran tunnon löydät. **6** Sillä Herra antaa viisauden,
ja hänen suustansa tulee taito ja ymmärrys. **7** Hän antaa
toimellisten hyvin käydä, ja suojelee niitä, jotka viattomasti
vaeltavat, **8** Varjelee hurskaat, ja holhoo pyhäinsä retket. **9**
Silloin sinä ymmärrät vanhurskauden ja tuomion, oikeuden
ja kaiken hyvän tien. **10** Jos viisaus sydämees tulee,
ja taito on sinulle kelvollinen, **11** Niin hyvä neuvo sinua
varjelee, ja ymmärrys kätkee sinun, **12** Tempaamaan sinun
pois pahalta tieltä, ja niiden seurasta, jotka toimettomia
puhuvat, **13** Ja hylkäävät oikian tien, ja vaeltavat pimeitä
retkiä; **14** Jotka iloitsevat pahoista töistänsä, ja riemuitsevat
pahoista menoistansa; **15** Joiden tiet ovat vastahakoiset, ja
retket väärär ja häpiälliset: **16** Ettet sinä ryhtyisi vieraaseen
vaimoon, joka ei sinun ole, joka suloisilla sanoilla puhuttelee,
17 Ja hylkää nuoruutensa johdattajan, ja unohtaa Jumalansa
liiton. **18** Sillä hänen huoneensa kallistuu kuolemaan, ja
hänen askeleensa kadotettuin tykö. **19** Jokainen joka menee
hänen tykönsä, ei palaja, eikä elämän tielle joudu; **20** Ettäs
vaeltasit hyvää tietä, ja pitäisit hurskasten tiet. **21** Sillä
vanhurskaat asuvat maassa, ja vakaat siinä pysyvät; **22**
Mutta jumalattomat hukutetaan maasta, ja ylönkatsojat siitä
teloitetaan.

3 Poikani, älä unohda minun lakiani, mutta sinun sydämes
pitäköön käskyni. **2** Sillä ne saatavat sinulle pitkän ijän,
hyvät vuodet ja rauhan. **3** Armo ja totuus ei sinua pidä
hylkäämän: ripusta ne kaulaas, ja kirjoita sydämes tauluun, **4**
Niin sinä löydät armon ja hyvän toimen, Jumalan ja ihmisten
edessä. **5** Luota Herraan kaikesta sydämestäs, ja älä luota
ymmärryksees; **6** Mutta ajattele häntä kaikissa teissäs,
niin hän sinua oikein johdattaa. **7** Älä ole viisas mielestäs,
vaan pelkääerraa, ja vältä pahaa. **8** Sillä se on navalles
terveellinen, ja virvoittaa luus. **9** Kunnioita Herraa tavarastas,
ja kaikista vuoden tulos esikoisista; **10** Niin sinun riihes
täytetään kyllyydellä, ja sinun viinakuurnas vuotaa ylitse. **11**
Poikani, älä Herran kuritusta hylkää, ja älä ole kärsimätön,
kuin hän sinua rankaisee, **12** Sillä, jota Herra rakastaa,
sitä hän rankaisee, ja on hänelle otollinen niinkuin poika
isällensä. **13** Autuas on se ihminen, joka viisauden löytää, ja

se ihminen, joka ymmärryksen käsittää. 14 Sillä parempi on
kaupita häntä kuin kaupita hopiaa, ja hänen hedelmänsä
on parempi kuin kulta. 15 Hän on kalliimpi kuin päärlyt,
eikä hänen vertaansa mitään toivottaa taideta. 16 Pitkä
ikä on hänen oikialla kädellänsä, rikkaus ja kunnia hänen
vasemmallansa. 17 Hänen tiensä ovat iloiset, ja kaikki
hänen askeleensa rauha. 18 Hän on elämän puu niille,
jotka häneen rupeevat; ja autuaat ovat ne, jotka hänen
pitävät. 19 Sillä Herra on viisaudella maan perustanut, ja
taivaat toimella valmistanut. 20 Hänen viisaudessansa ovat
syvyydet eroitetut, ja pivet pisaroivat kasteen. 21 Poikani, älä
salli näitä silmistäs tulla pois, niin sinä tulet onnelliseksi ja
viisaaksi. 22 Se on sinun sielus elämä; ja sinun suus on
otollinen. 23 Silloin sinä murheetoinna vaellat teissäs, ettet
jalkaas loukkaa. 24 Et sinä pelkää maata pantuas, mutta
makaat; ja sinun unes on sinulle makia, 25 Ettei sinun tarvitse
peljätä äkillistä hirmua, eikä jumalattomain hävitystä, kuin
se tulee. 26 Sillä Herra on sinun lohdutukses; hän varjelee
sinun jalkas, ettei sitä saavuteta. 27 Älä estele tarvitsevalle
hyvää tehdä, jos sinulla on varaa, ettäs sen tehdä taidat. 28
Älä sano ystävälle: mene ja tule jälleen, huomenna minä
sinulle annan; koska sinulla on. 29 Älä pyydä sinun ystäväs
vahinkoa, joka hyvässä toivossa asuu sinun tykönäs. 30
Älä kenenkään kanssa toru ilman syytä, jos hän ei mitään
pahaa sinulle tehnyt ole. 31 Älä kiivoittele väärää miestä,
älä noudata hänen retkiänsä. 32 Sillä pahanilkiset ovat
Herralle kauhistus; mutta hänen salaisuutensa on hurskasten
tykönä. 33 Jumalattoman huoneessa on Herran kirous;
muttavanhurskaan maja siunataan. 34 Hän pilkkaa pilkkaajia;
mutta nöyrille hän antaa armon. 35 Viisaat kunnian perivät,
mutta tyhmät häpiän saavat.

4 Kuulkaat, lapseni, isänne kuritusta, ja ottakaa vaari,
oppiaksenne ja viisaammaksi tullaksenne. 2 Sillä minä
annan teille hyvän opetuksen; älköät hyljätkö minun lakiani.
3 Sillä minä olin isäni poika, hoikka ja ainoa äidilläni. 4 Ja hän
opetti minua, ja sanoi minulle; anna sydämes ottaa minun
sanani vastaan: pidä minun käskyni, niin sinä elää saat. 5
Osta viisaus, osat ymmärrys: älä unohda, älä myös poikkee
minun puheestani. 6 Älä häntä hylkää, niin hän sinut kätkee:
rakasta häntä, niin hän sinua varjelee. 7 Sillä viisauden
alku on, ostaa viisautta, ja kaikella saadullas ostaa taitoa. 8
Pidä häntä korkiassa kunniassa, niin hän sinua korottaa, ja
saattaa kunniaan, jos sinä häntä rakastat. 9 Hän sinun pääs
jalosti kaunistaa, ja kunnioittaa sinua ihanalla kruunulla. 10
Kuule siis, poikani, ja ota minun puheeni, niin ikäs vuotta on
monta. 11 Minä johdatan sinua viisauden tielle, ja saatan
sinua käymään oikialla retkellä, 12 Niin että koskas vaellat,
ei sinun käymises ole ahdas; ja koskas juokset, niin et sinä
loukkaa sinuas. 13 Pidä kuritus, älä hylkää häntä: kätke
häntä; sillä hän on sinun elämäs. 14 Älä mene jumalattomain
askelille, ja älä astu pahain tielle; 15 Jätä se pois, ja älä käy
siinä; karta sitä, ja mene ohitse. 16 Sillä ei he makaa, jollei
he ole pahoin tehneet, eikä lepää, jollei he ole vahinkoa
tehneet. 17 Sillä he syövät jumalattomuuden leipää, ja juovat
vääryyden viinaa. 18 Mutta vanhurskasten retki paistaa
niinkuin valkeus, käy edes, ja valistaa hamaan isoon päivään
asti. 19 Mutta jumalattomain tie on niinkuin pimeys; ja ei he
tiedä, kussa he lankeevat. 20 Poikani, ota vaari sanoistani,
ja kallista korvas puheisiini. 21 Älä niiden anna tulla pois
silmistäs: pidä ne sydämessäs. 22 Sillä ne ovat niiden elämä,
jotka niitä ovat löytäneet, ja ovat terveelliset koko heidän
ruumiillensa. 23 Varjele sydämes kaikella ahkeruudella: sillä
siitä elämä tulee. 24 Pane pois paha suu, ja väärät huulet
anna olla sinustas kaukana. 25 Katsokoon silmäs oikein
eteensä, ja sinun silmäs laudat olkoot oikiat edessäs. 26
Koettele jalkais askeleet, niin kaikki sinun ties vahvistuvat.
27 Älä poikkee oikialle eli vasemmalle puolelle: tempaa jalkas
pois pahuudesta.

5 Poikani, ota vaari viisaudestani: kallista korvas oppiini, 2
Ettäs pitäisit hyvän neuvon, ja sinun huules pitäis toimen.
3 Sillä porton huulet ovat niin kuin mesileipä, ja hänen kitansa
liukkaampi kuin öljy; 4 Mutta viimeiseltä karvas kuin koiruoho,
ja terävä kuin kaksiteräinen miekka. 5 Hänen jalkansa
menevät alas kuolemaan, ja hänen askeleensa joutuvat
helvettiin. **(Sheol h7585)** 6 Ei hän käy kohdastansa elämän
tielle: huikentelevaiset ovat hänen astumisensa, niin ettei
hän tiedä, kuhunka hän menee. 7 Niin kuulkaat nyt minua,
lapseni, ja älkäät poiketko minun puheistani. 8 Olkoon sinun
ties kaukana hänestä, ja älä lähesty hänen hänen huoneensa
ovea, 9 Ettes antaisi kunniaas muukalaisille, ja vuosias
julmille; 10 Ettei muukalaiset ravittaisi sinun varastas, ja sinun
työs olis toisen huoneessa, 11 Ja sinä viimein huokaisit,
koska elämäs ja hyvyytes tuhlannut olet, 12 Ja sanoisit: voi!
kuinka minä olen vihannut hyvää neuvoa, ja sydämeni on
hyljännyt kurituksen! 13 Ja en kuullut opettajani ääntä, enkä
kallistanut korvaani opettajaini puoleen! 14 Minä olen lähes
kaikkeen pahuuteen joutunut, kaiken kansan ja seurakunnan
keskellä. 15 Juo vettä kaivostas, ja mitä lähteestäs vuotaa. 16
Anna luontolähtees vuotaa ulos, ja vesiojas kujille. 17 Mutta
pidä ne yksinäs, ja ei yksikään muukalainen sinun kanssas.
18 Sinun kaivos olkoon siunattu, ja iloitse nuoruutes vaimosta.
19 Se on suloinen niinkuin naaras hirvi, ja otollinen niinkuin

metsävuohi: hänen rakkautensa sinua aina ravitkoon; ja
iloita itseäs aina hänen rakkaudestansa. 20 Poikani, miksis
annat muukalaisen sinuas pettää, ja halajat vierasta syliä?
21 Sillä Herran edessä ovat kaikkien ihmisten tiet, ja hän
tutkii kaikki heidän askeleensa. 22 Jumalattoman vääryys
käsittää hänen, ja hänen syntinsä paulat ottavat hänet kiinni.
23 Hänen pitää kuoleman, ettei hän antanut opettaa itsiänsä,
ja suuressa tyhmyydessänsä tulee hän petetyksi.

6 Poikani, jos sinää takaat lähimmäises, niin sinä olet
kiinnittänyt kätes muukalaiseen. 2 Sinun sanoissas olet
sinä paulaan istunut: sinä olet saavutettu puheissas. 3 ee
siis, poikani, näin: pelasta itses: sillä olet tullut lähimmäises
käsiin: joudu, nöyryytä itses ja vaadi lähimmäistäs. 4 Älä
anna silmilles unta, eikä silmälautas torkkua. 5 Kirvoita itses
niinkuin metsävuohi pois käsistä, niinkuin lintu pyytäjänsä
käsistä. 6 Mene laiska myyriäisen tykö, katso hänen
menoansa ja opi. 7 Vaikka ei hänelläyhtään hallitsiaa,
teettäjää ja isäntää ole, 8 Kuitenkin valmistaa hän elatuksensa
suvella, ja koo ruokansa eloaikana. 9 Kuinka kauan sinä
laiska makaat? koskas nouset unesta? 10 Makaa vielä
vähä, ota vielä unta päähäs; laske kätes vähä yhteen,
ettäs vielä levätä voisit; 11 Niin köyhyys äkisti tulee päälles
niinkuin matkamies, ja vaivaisuus niinkuin varustettu mies.
12 Jumalatoin ihminen, vahingollinen mies, kävelee suunsa
vääryydellä, 13 Iskee silmää, nyhtää jalvoillansa, kokottelee
sormillansa. 14 Vääryys on hänen sydämessänsä, ja aikoo
pahaa: hän saattaa riidat matkaan. 15 Sentähden tulee
pikaisesti hänen kadotuksensa, ja hän äkisti muserretaan
rikki, niin ettei hänellä yhtään parannusta ole. 16 Kuusi on,
joita Herra vihaa, ja seitsemää kauhistuu hänen sielunsa: 17
Ylpiät silmät, petollinen kieli, kädet, jotka vuodattavat viatonta
verta; 18 Sydän, joka vahingollisia ajattelee, jalat, jotka ovat
nopsat pahuuteen juoksemaan; 19 Väärä todistaja, joka
valheita tuottaa, ja se, joka saattaa riidan veljesten välille. 20
Poikani, pidä isäs käskyt, ja älä hylkää äitis lakia. 21 Sido
ne alati yhteen sydämes päälle, ja ripusta ne kaulaas. 22
Koskas vaellat, niin ne johdattavat sinua; koskas lepäät,
niin he varjelevat sinua; koskas herät, niin he puhuttelevat
sinua. 23 Sillä käsky on niinkuin kynttilä, ja laki niinkuin
valkeus, ja opin kuritus elämän tie, 24 Ettäs varjeltaisiin
pahasta vaimosta, ja muukalaisen makiasta kielestä. 25 Älä
himoitse sydämessäs hänen kauneuttansa, ettes vieteltäisi
hänen silmäinsä kiillosta. 26 Sillä portto saattaa leivältä pois;
mutta aviovaimo saattaa kauniin elämän. 27 Taitaako joku
kätkeä tulen poveensa, ettei hänen vaattensa pala? 28 Eli
taitaako joku hiilten päällä kävellä, ettei hän jalkojansa polta?
29 Niin sille tapahtuu, joka lähimmäisensä vaimoa lähentelee;
ei se pääse rankaisematta, joka häneen ryhtyy. 30 Ei se
ole varkaalle niin suuri häpiä, jos hän varastaa henkensä
piteeksi, koska nälkä on: 31 Jos hän käsitetään, antaa
hän sen seitsemänkertaisesti jälleen, ja kaiken huoneensa
saadun; 32 Mutta joka vaimon janssa huoruuteen lankee, se
on tyhmä, ja joka sielunsa kadottaa tahtoo, se niin tekee.
33 Rangaistus ja häpiä tulee hänen päällensä, ja hänen
häväistyksensä ei pyyhitä pois. 34 Sillä miehen vihalla on
kiivaus: ei hän säästä häntä koston päivänä: 35 Ei hän lukua
pidä sovittajasta, eikä ota lahjoja, vaikka paljon antaisit.

7 Poikani! kätke minun sanani, ja pidä tykönäs minun
käskyni. 2 Ota vaari minun käskyistäni, niin sinä elää
saat, ja minun laistani, niinkuin silmäs terästä. 3 Sido ne
sormiis, kirjoita ne sydämes tauluun. 4 Sano viisaudelle:
sinä olet sisareni, ja kutsu toimi ystäväkses, 5 Että hän
sinua varjelis muukalaisesta vaimosta, ja vieraasta, jonka
sanat sileät ovat. 6 Sillä minä kurkistelin huoneeni akkunasta
läpi häkin. 7 Ja näin tyhmän nuorukaisen taitamattomain
seassa, ja äkkäsin hänen poikain joukossa; 8 Joka käveli
kaduilla hänen nurkkainsa taitse, ja asteli sitä tietä, joka meni
hänen huoneeseensa. 9 Hämärissä, kuin päivä ehtoolla
oli, ja jo yö ja pimiä tuli: 10 Ja katso, häntä kohtasi
vaimo porton vaatteilla, kavala, 11 Tuima ja hillimätöin,
jonka jalat ei pysyneet huoneessansa. 12 Nyt on hän
ulkona, nyt kaduilla, ja väijyy joka nurkassa. 13 Hän otti
hänen kiinni, ja suuta antoi hänen ja sanoi häpeemättä:
14 Minä olen tehnyt kiitosuhrin, ja olen tätäpänä täyttänyt
lupaukseni: 15 Sentähden olen minä tullut sinua vastaan,
varhain sinua etsimään, ja olen nyt sinut löytänyt. 16
Minä olen koreasti valmistanut vuoteeni Egyptin kirjavalla
vaatteella, 17 Ja olen hyvänhajuiseksi tehnyt kammioni
mirhamilla, aloella ja kanelilla. 18 Tule, harjoittakaamme
kyllin hekumaa aamuun asti, ja huvitelkaammme meitämme
keskenämme rakkaudella. 19 Sillä mies ei ole kotona: hän
on pitkälle matkalle mennyt. 20 Hän on ottanut rahasäkin
myötänsä, ja tulee kotia äsken määrätyllä päivällä. 21 Ja
niin hän houkutteli monelöla sanalla, ja vaati häntä makialla
puheella. 22 Hän meni hänen kanssansa nopiasti, niinkuin
teurastettava härkä, ja niinkuin jalkapuuhun, jolla tyhmät
rangoitaan. 23 Siihenasti kuin hän nuolilla ampuu hänen
maksansa lävitse: ja niinkuin lintu itsensä kiiruhtaa paulaan,
ja ei tiedä sitä hengellensä vaaralliseksi. 24 Niin kuulkaat
siis minua, minun lapseni, ja ottakaat vaari minun suuni
sanoista. 25 Älköön sydämes poiketko hänen tiellensä: älä
salli sinuas vietellä hänen retkillensä. 26 Sillä hän on monta

haavoittanut ja langettanut, ja kaikkinaiset voimalliset ovat
häneltä tapetut. 27 Hänen huoneensa ovat helvetin tiet, jotka
menevät alas kuoleman kammioihin. (Sheol h7585)

8 Eikö viisaus huuda, ja toimi julista ääntänsä? 2 Korkialla
paikalla seisoo hän, teiden ja kujain vieressä. 3 Porteilla,
kaupungin ovilla, joista sisälle käydään, hän huutaa: 4
Te miehet! minä huudan teitä, ja minun ääneni on teidän
tykönne, te ihmisten lapset; 5 Ymmärtäkäät te tyhmät
viisautta, ja te houkkiot pankaat sydämiinne. 6 Kuulkaat,
sillä minä puhun sitä, mikä korkia on, opetan sitä, mikä oikia
on. 7 Sillä minun suuni puhuu totuutta, ja minun huuleni
vihaa jamalatointa. 8 Kaikki minun puheeni ovat oikiat: ei
ole siinä mitään petosta eli vääryyttä. 9 Ne kaikki ovat
selkiät niille, jotka niitä ymmärtävät, ja oikiat niille, jotka
taidon löytävät. 10 Ottakaat minun kuritukseni ennenkuin
hopia, ja pitäkäät korkiampana minun oppini kuin kallein
kulta. 11 Sillä viisaus on parempi kuin päärlyt, ja kaikki,
mitä ihminen itsellensä toivottaa, ei ole hänen vertaisensa.
12 Minä viisaus asun toimen tykönä, ja minä taidan antaa
hyvän neuvon. 13 Se on Herran pelko: vihata pahaa,
ylpeyttä, tuimuutta ja pahoja teitä; sentähden vihaan minä
petollista suuta. 14 Minun on neuvo ja voima, minun on
toimi ja väkevyys. 15 Minun kauttani kuninkaat hallitsevat,
ja neuvonantajat oikeutta saattavat; 16 Minun kauttani
päämiehet vallitsevat, valtamiehet ja kaikki maan tuomarit.
17 Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, jotka varhain
minua etsivät, ne löytävät minun. 18 Rikkaus ja kunnia
on minun tykönäni, pysyväinen tavara ja vanhurskaus. 19
Minun hedelmäni on parempi kuin kulta ja rikkain kulta, ja
minun tuloni parempi kuin valittu hopia. 20 Minä vaellan
vanhurskaudentietä ja oikeuden askeleilla, 21 Että minä
pysyväisen perinnön saattaisin niille, jotka minua rakastavat,
ja täyttäisin heidän tavaransa. 22 Minä olen ollut Herran
oma hänen teidensä alussa: ennenkuin mitään tehty oli, olin
minä. 23 Jo ijankaikkisuudesta olen minä asetettu, alussa,
ennenkuin maa oli. 24 Kuin ei syvyys vielä ollut, silloin minä
olin jo syntynyt, kuin ei lähteet vielä vettä kuohuneet. 25
Ennen kuin vuoret olivat perustetut, ja kukkulat valmistetut,
olen minä syntynyt; 26 Ei hän ollut vielä maata luonut, ja
mitä sen päällä on, eikä maan piirin vuoria. 27 Kuin hän
valmisti taivaan, olin minä siellä, kuin hän syvyyden visusti
mittasi. 28 Kuin hän pilvet rakensi ylhäällä, ja sääsi syvyyden
lähteet; 29 Kuin hän meren ääret määräsi, ja vetten eteen
asetti määrän, ettei he astuisi rantansa ylitse; kuin hän maan
perustukset laski, 30 Silloin minä hänen kanssansa vaikutin,
ja iloitsin joka päivä, ja leikitsin hänen hänen edessänsä
joka aika; 31 Ja leikitsin maan piirin päällä; ja minun iloni on
olla ihmisten lasten kanssa. 32 Niin kuulkaat siis minua, te
lapset: autuaat ovat ne, jotka minun tieni pitävät. 33 Kuulkaat
kuritusta, olkaat viisaat, ja älkäät hyljätkö sitä. 34 Autuas on
se ihminen, joka minua kuulee, joka minun ovellani valvoo
joka päivä, ja vartioitsee minun pihtipielissäni. 35 Sillä joka
minun löytää, hän elämän löytää, ja on Herralle otollinen; 36
Mutta, joka minua vastaan syntiä tekee, hän vahingoitsee
sielunsa: jokainen joka minua vihaa, hän rakastaa kuolemaa.

9 Viisaus rakensi huoneensa, ja vuoli siihen seitsemän
patsasta, 2 Ja teurasti teuraansa, sekoitti viinansa ja
valmisti pöytänsä, 3 Ja lähetti piikansa, korkeista kaupungin
saleista kutsumaan: 4 Joka tyhmä on, hän tulkaan tänne; ja
hulluille sanoi hän: 5 Tulkaat ja syökäät minun leivästäni, ja
juokaat viinaa, jonka minä sekoitin. 6 Hyljätkää hullu meno,
niin te saatte elää, ja käykää ymmärryksen tiellä. 7 Joka
pilkkaajaa kurittaa, hän saa häpiän, ja joka jumalatointa
nuhtelee, hän häväistään. 8 Älä rankaise pilkkaajaa, ettei hän
sinua vihaisi: nuhtele viisasta, ja hän rakastaa sinua. 9 Anna
viisaalle, niin hän viisaammaksi tulee: opeta vanhurskasta,
niin hän opissaan etenee. 10 Viisauden alku on Herran
pelko, ja pyhäin tieto on ymmärrys. 11 Sillä minun kauttani
sinun päiväs enennetään, ja ikäs vuodet lisätään. 12 Jos sinä
olet viisas, niin sinä itselles viisas olet; mutta jos sinä olet
pilkkaaja, niin sinä itse sen kannat. 13 Hullu, huikentelevainen
vaimo, mieletöin ei tiedä mitään, 14 Istuu huoneensa ovella,
korkialla istuimella, ylimmäisessä siassa kaupungissa, 15
Että hän houkuttelis kaikkia, jotka siitä käyvät ohitse, ja
tietänsä vaeltavat: 16 Se joka tyhmä on, hän tulkoon tänne;
ja hullulle sanoo hän: 17 Varastettu vesi on makia, ja salattu
leipä suloinen; 18 Vaan ei hän tiedä, että siellä kuolleet ovat:
hänen vieraansa ovat helvetin syvyydessä. (Sheol h7585)

10 Salomon sananlaskut. Viisas poika on isänsä ilo, mutta
hullu poika on äidillensä murheeksi. 2 Väärin saatu
tavara ei ole hyödyllinen; mutta vanhurskaus vapauttaa
kuolemasta. 3 Ei Herra anna vanhurskasten sielun nälkää
kärsiä, mutta jumalattomain väärin saadut hän hajoittaa.
4 Petollinen käsi tekee köyhäksi, mutta ahkera saattaa
rikkaaksi. 5 Joka suvella kokoo, hän on toimellinen, mutta
joka elonaikana makaa, hän tulee häpiään. 6 Siunaus on
vanhurskaan pään päällä, mutta jumalattoman suun peittää
vääryys. 7 Vanhurskaan muisto pysyy siunauksessa, vaan
jumalattomain nimi mätänee. 8 Joka sydämestänsä viisas
on, hän ottaa käskyt vastaan; mutta jolla hullut huulet ovat,
se saa haavoja. 9 Joka nuhteettomasti vaeltaa, hän elää
murheetoinna; mutta joka väärällä tiellä vaeltaa, hän tulee

ilmi. 10 Joka silmää iskee, hän vaivaa matkaan saattaa, ja
jolla hullut huulet ovat, hän saa haavoja. 11 Vanhurskaan suu
on elämän lähde, mutta jumalattoman suun peittää vääryys.
12 Viha riidan saattaa, mutta rakkaus peittää kaikki rikokset.
13 Toimellisten huulissa löydetään viisaus, vaan tyhmäin
selkään tarvitaan vitsa. 14 Viisaat opin kätkevät, vaan hulluin
suu on täynnä vahinkoa. 15 Rikkaan tavara on hänen vahva
kaupunkinsa; mutta köyhyys tekee köyhän pelkuriksi. 16
Vanhurskaus tekee työtä hengen ylöspitämiseksi, mutta
jumalattoman saalis on symmiksi. 17 Joka kurituksen ottaa
vastaan, hän on elämän tiellä; mutta joka rangaistuksen
heittää pois, hän menee väärin. 18 Petolliset suut peittävät
vainon, ja joka panettelee, hän on tyhmä. 19 Jossa paljo
puhutaan, siitä ei synti ole kaukana; mutta joka huulensa
hillitsee, hän on toimellinen. 20 Vanhurskaan kieli on kalliimpi
hopiaa, mutta jumalattoman sydän on miinkuin ei mitään. 21
Vanhurskaan huulet monta ravitsevat, mutta hullut kuolevat
hulluudessa. 22 Herran siunaus tekee rikkaaksi ilman vaivaa.
23 Hullu tekee pahaa ja nauraa sitä, vaan viisas pitää siitä
vaarinsa. 24 Mitä jumalatoin pelkää, se hänelle tapahtuu,
ja mitä vanhurskaat himoitsevat, sitä heille annetaan. 25
Jumalatoin on niinkuin tuulispää, joka menee ohitse ja tyhjiksi
raukee; mutta vanhurskas pysyy ijankaikkisesti. 26 Niin kuin
etikka tekee pahaa hampaille ja savu silmille, niin on laiska
niiden mielestä paha, jotka hänen lähettävät. 27 Herran pelko
enentää päiviä, vaan jumalattomain vuodet vähennetään. 28
Vanhurskaan toivo on ilo, mutta jumalattomain toivo katoo. 29
Herran tie on hurskasten väkevyys, mutta pahointekiät ovat
pelkurit. 30 Vanhurskas pysyy aina kohdallansa kukistamatta,
mutta jumalattoman ei pidä asuman maan päällä. 31
Vanhurskaan suu tuottaa viisauden, vaan vääräin kieli
hukutetaan. 32 Vanhurskaan huulet opettavat terveellisiä
asioita, vaan jumalattoman suu on täynnä vääryyttä.

11 Väärä vaaka on Herralle kauhistus, mutta oikia puntari
on hänelle otollinen. 2 Kussa ylpeys on, siinä on myös
ylönkatse; mutta viisaus on nöyräin tykönä. 3 Viattomuus
johdattaa siviät, vaan pahuus kukistaa pilkkaajat. 4 Ei rakkaus
auta vihan päivänä, mutta vanhurskaus vapahtaa kuolemasta.
5 Viattoman vanhurskaus tekee hänen tiensä tasaiseksi,
mutta jumalatoin lankee jumalattomassa menossansa. 6
Jumalisten vanhurskaus pelastaa heitä, vaan väärintekiät
käsitetään viekkaudessansa. 7 Kuin jumalatoin ihminen
kuolee, niin ei ole yhtään toivoa: ja jota väärintekiät odottavat,
se tulee tyhjäksi. 8 Vanhurskas vapahdetaan vaivasta, ja
jumalatoin tuleehänen siaansa. 9 Ulkokullatun ihmisen suun
kautta petetään hänen lähimmäisensä; vaan vanhurskaat
ymmärtävät sen, ja pelastetaan. 10 Kaupunki iloitsee, koska
vanhurskaan hyvin käy, ja riemuitsee, koska jumalatoin
hukkuu. 11 Vanhurskasten siunauksen kautta kaupunki
korotetaan, vaan jumalattoman suun kautta kukistetaan. 12
Joka lähimmäistänsä häpäisee, se on hullu, mutta toimellinen
mies on vaiti. 13 Panettelia ilmoittaa salaisuuden, vaan jolla
on uskollinen sydän, hän salaa sen. 14 Jossa ei neuvoa ole,
siinä kansa hukkuu; vaan jossa monta neuvonantajaa on,
siinä hyvin käy. 15 Joka toisen takaa, hän tulee vahinkoon;
vaan joka siitä itsensä pitää pois, hän on murheetoin.
16 Vaimo, joka otollinen on, pitää kunnian; vaan väkevät
pitävät rikkauden. 17 Armias mies tekee ruumiillensa hyvää;
vaan se, joka julma on, saattaa lihansa murheelliseksi.
18 Jumalattoman työ on turha, vaan joka vanhurskautta
kylvää, sillä on hyvä palkka. 19 Sillä vanhurskaus saattaa
elämän, vaan joka pahaa pyytää, hän saattaa kuoleman.
20 Petollinen sydän on kauhistus Herralle, Vaan viattoman
tie on hänelle otollinen. 21 Ei jumalattoimia auta, vaikka
kaikki kätensä yhteen pistäisivät, mutta vanhurskaan siemen
pelastetaan. 22 Kaunis vaimo ilman taidota on niinkuin sika,
jolla olis kultainen käädy kuonossa. 23 Vanhurskasten himo
on ainoastaan hyvä, vaan jumalattomain odotus on kiukku.
24 Muutama jakaa omastansa, ja saa enemmän; toinen
säästää, jossa ei pitäisi, ja tulee köyhemmäksi. 25 Sielu, joka
siunaa, tulee rikkaaksi: ja joka juottaa, se myös juotetaan.
26 Joka jyvät salaa, häntä kansa kiroilee; mutta joka myy,
hänelle tulee siunaus. 27 Joka varhain hyvää etsii, hänelle
hyvin menestyy; mutta joka pahaa noudattaa, hänelle pahoin
tapahtuu. 28 Joka rikkauteensa luottaa, hän hukkuu, vaan
vanhurskaat viheriöitsevät niinkuin lehti. 29 Joka huoneensa
murheelliseksi tekee, hän saa tuulen perinnöksi: ja hullun
täytyy viisasta palvella. 30 Vanhurskaan hedelmä on elämän
puu: joka viisas on, hän kääntää sielut. 31 Koska vanhurskas
paljon kärsii, kuinka paljoa enemmin jumalatoin ja syntinen?

12 Joka itsensä mielellänsä kurittaa antaa, se tulee
toimelliseksi; mutta joka rankaisematta olla tahtoo, se
on tyhmä. 2 Hyvä saa lohdutuksen Herralta, mutta häijy
mies hyljätään. 3 Ei ihminen vahvistu jumalattomuudessa,
vaan vanhurskaan juuri on pysyväinen. 4 Ahkera vaimo
on miehensä kruunu, vaan häijy on niinkuin märkä hänen
luissansa. 5 Vanhurskasten ajatukset ovat vilpittömät, vaan
jumalattomain aivoitus on petollinen. 6 Jumalattomain
sanat väijyvät verta, vaan hurskasten suu vapahtaa heitä.
7 Jumalattomat kaatuvat, ja ei ole sitte enää, mutta
vanhurskasten huone pysyy. 8 Toimellinen mies neuvossansa
ylistetään, vaan petollinen tulee katsotuksi ylön. 9 Parempi

on nöyrä, joka omansa katsoo, kuin se, joka tahtoo iso
olla, ja kuitenkin puuttuu leipää. 10 Vanhurskas armahtaa
juhtaansa, mutta jumalattoman sydän on halutoin. 11 Joka
peltonsa viljelee, se saa leipää yltäkylläisesti; vaan joka
turhia ajelee takaa, se on tyhmä. 12 Jumalatoin halajaa aina
pahaa tehdä, mutta vanhurskaan juuri kantaa hedelmää.
13 Ilkiä käsitetään omissa sanoissansa, vaan vanhurskas
pääsee hädästä. 14 Suun hedelmästä tulee paljon hyvää; ja
niinkuin kukin käsillänsä tehnyt on, kostetaan hänelle. 15
Tyhmäin mielestä on hänen tiensä otollinen, mutta viisas
ottaa neuvon. 16 Tyhmä osoittaa kohta vihansa, vaan joka
peittää vääryyden, se on kavala. 17 Joka totuuden puhuu, se
vanhurskauden ilmoittaa; mutta joka väärin todistaa, hän
pettää. 18 Joka ajattelematta puhuu, hän pistää niinkuin
miekalla; vaan viisasten kieli on terveellinen. 19 Totinen
suu pysyy vahvana ijankaikkisesti, vain väärä kieli ei pysy
kauvan. 20 Jotka pahaa ajattelevat, niiden sydämessä
on petos; vaan jotka rauhaa neuvovat, niillä on ilo. 21 Ei
vanhurskaalle mitään vaaraa tapahdu; vaan jumalattomat
pahuudella täytetään. 22 Petolliset huulet ovat Herralle
kauhistus; vaan jotka oikein tekevät, ovat hänelle otolliset. 23
Kavala salaa taitonsa, vaan hulluin sydän ilmoittaa hulluutta.
24 Ahkera käsi saa hallita, vaan laiskan täytyy veronalaiseksi
tulla. 25 Sydämellinen murhe kivistelee, vaan lohdullinen
sana iloittaa, 26 Vanhurskas on parempi lähimmäistänsä,
mutta jumalattoman tie viettelee hänen 27 Ei petollinen asia
menesty, mutta ahkera saa hyvän tavaran. 28 Vanhurskauden
tiellä on elämä, ja hänen poluillansa ei ole kuolemaa.

13 Viisas poika ottaa isänsä kurituksen, mutta pilkkaaja
ei tottele rangaistusta. 2 Suunsa hedelmästä kukin
nautitsee hyvää, vaan jumalattomain sielu vääryyttä. 3
Joka suunsa hallitsee, hän saa elää; vaan joka suunsa
toimettomasti avajaa, se tulee hämmästykseen. 4 Laiska
pyytää ja ei saa, mutta viriät saavat yltäkylläisesti. 5
Vanhurskas vihaa valhetta, mutta jumalatoin häpäisee ja
pilkkaa itsiänsä. 6 Vanhurskaus varjelee nuhteettoman,
mutta jumalatoin meno kukistaa syntisen. 7 Moni on köyhä
suuressa rikkaudessa, ja moni rikas köyhyydessänsä. 8
Rikkaudellansa taitaa joku lunastaa henkensä; mutta joka
köyhä on, ei hän kuule kuritusta. 9 Vanhurskasten valkeus
tekee iloiseksi, vaan jumalattomain kynttilä sammuu. 10
Ylpeiden seassa on aina riita, mutta viisaus saattaa ihmisen
toimelliseksi. 11 Rikkaus vähenee tuhlatessa, vaan koossa
pitäin se enenee. 12 Viivytetty toivo vaivaa sydäntä; vaan
kuin se tulee, jota hän toivoo, se on elämän puu. 13 Joka
sanan katsoo ylön, hän turmelee itsensä; mutta joka käskyä
pelkää, hän rauhassa vaeltaa. 14 Viisaan oppi on elämän
lähde, Välttämään kuoleman paulaa. 15 Hyvä neuvo on
otollinen; vaan ylönkatsojain tie on kova. 16 Viisas tekee
kaiken toimellisesti, vaan hullu ilmoittaa tyhmyyden. 17
Jumalatoin sanansaattaja lankee onnettomuuteen, vaan
totinen lähetys on terveellinen. 18 Joka kurituksen hylkää,
hänellä on köyhyys ja häpiä; vaan joka antaa itsensä
rangaista, hän tulee kunniaan. 19 Kun toivo tulee täytetyksi,
niin sydän iloitsee; mutta joka pahuutta välttää; on hulluille
kauhistukseksi. 20 Joka viisasten kanssa käyskentelee, hän
tulee viisaaksi; vaan joka hulluin kumppani on, hän tulee
vahinkoon. 21 Pahuus noudattaa syntisiä, mutta vanhurskaille
kostetaan hyvyydellä. 22 Hyvällä on perilliset lasten lapsissa;
vaan syntisen tavara vanhurskaalle säästetään. 23 Paljo
ruokaa on köyhän kynnössä; vaan jotka vääryyttä tekevät,
ne hukkuvat. 24 Joka vitsaansa säästää, hän vihaa lastansa;
vaan joka häntä rakastaa, hän aikanansa sitä kurittaa.
25 Vanhurskas syö, että hänen sielunsa ravittaisiin; vaan
jumalattomain vatsa on tyytymätöin.

14 Viisas vaimo rakentaa huoneensa, vaan hullu kukistaa
sen teollansa. 2 Joka vaeltaa oikiaa tietä, se pelkää
Herraa; mutta se, joka poikkee pois tieltänsä, ylönkatsoo
hänen. 3 Tyhmän suussa on ylpeyden vitsa; vaan viisasten
huulet varjelevat heitä. 4 Jossa ei härkiä ole, siinä seimet
puhtaana ovat; vaan jossa juhdat työtä tekevät, siinä tuloa
kyllä on. 5 Totinen todistaja välttää valhetta; vaan väärä
todistaja rohkiasti valhettelee. 6 Pilkkaaja etsii viisautta,
ja ei löydä; vaan toimelliset viisauden huokiasti saavat. 7
Mene pois tyhmän tyköä; sillä et sinä opi mitään häneltä. 8
Toimellisen viisaus on teistänsä ottaa vaarin; vaan tyhmäin
hulluus on sula petos. 9 Tyhmä nauraa syntiä, mutta
hurskasten välillä on hyvä suosio. 10 Koska sydän on
murheellinen, niin ei auta ulkonainen ilo. 11 Jumalattomain
huoneet kukistetaan, vaan jumalisten majat viherioitsevät. 12
Monella on tie mielestänsä oikia, vaan viimeiseltä johdattaa
se kuolemaan. 13 Naurun jälkeen tulee murhe, ja ilon perästä
suru. 14 Tyhmälle tapahtuu laittamisensa jälkeen, vaan hyvä
ihminen asetetaan hänen ylitsensä. 15 Taitamatoin uskoo
kaikki, mutta ymmärtäväinen ottaa teistänsä vaarin. 16 Viisas
pelkää ja karttaa pahaa, vaan tyhmä päätähavin menee.
17 Äkillinen ihminen tekee hullun töitä, ja kavala ihminen
tulee vihattavaksi. 18 Taitamattomat perivät tyhmyyden; vaan
se on toimellisten kruunu, että he toimellisesti tekevät. 19
Häijyn täytyy kumartaa hyviä, ja jumalattomat vanhurskasten
porteissa. 20 Köyhää vihaavat hänen lähimmäisensäkin; vaan
rikkaalla on monta ystävää. 21 Joka katsoo lähimmäisensä
ylön. hän tekee syntiä; vaan autuas on se, joka viheliäistä

armahtaa. 22 Jotka viekkaudessa vaeltavat, niiltä puuttuu;
mutta jotka hyvää ajattelevat, niille tapahtuu hyvyys ja
uskollisuus. 23 Jossa työtä tehdään, siinä kyllä on; vaan
joka tyhjiin puheisiin tyytyy, siinä on köyhyys. 24 Viisasten
rikkaus on heidän kruununsa, mutta tyhmäin hulluus on
hulluus. 25 Uskollinen todistaja vapahtaa hengen, vaan
väärä todistaja pettää. 26 Joka Herraa pelkää, hänellä on
vahva linna, ja hänen lapsensa varjellaan. 27 Herran pelko
on elämän lähde, että kuoleman nuora välttää taidetaan. 28
Koska kuninkaalla on paljo väkeä, se on hänen kunniansa;
vaan koska vähä on väkeä, se tekee päämiehen kehnoksi.
29 Joka on pitkämielinen, se on viisas; vaan joka äkillinen
on, se ilmoittaa tyhmyyden. 30 Leppyinen sydän on ruumiin
elämä; vaan kateus on märkä luissa. 31 Joka köyhälle tekee
väkivaltaa, hän laittaa hänen luojaansa; vaan joka armahtaa
vaivaista, se kunnioittaa Jumalaa. 32 Pahuutensa tähden
jumalatoin kukistetaan; vaan vanhurskas on kuolemassakin
rohkia. 33 Toimellisen sydämessä lepää viisaus; mutta mitä
tyhmäin mielessä on, se tulee ilmi. 34 Vanhurskaus korottaa
kansan, vaan synti on kansan häpiä. 35 Toimellinen palvelia
on kuninkaalle otollinen; vaan häpiällistä palveliaa ei hän
kärsi.

15 Suloinen vastaus hillitse vihan, mutta kova sana
saattaa mielen karvaaksi. 2 Viisasten kieli saattaa
opetuksen suloiseksi, vaan tyhmäin suu aina hulluuta
sylkee. 3 Herran silmät katselevat joka paikassa, sekä
pahat että hyvät. 4 Terveellinen kieli on elämän puu: vaan
valhettelevainen saattaa sydämen kivun. 5 Tyhmä laittaa
isänsä kurituksen; vaan joka rangaistuksen ottaa, hän tulee
taitavaksi. 6 Vanhurskaan huoneessa on yltäkyllä; vaan
jumalattoman saalis on hävintö. 7 Viisasten huulet jakavat
neuvoa; vaan tyhmäin sydän ei ole niin. 8 Jumalattoman uhri
on Herralle kauhistus; vaan jumalisten rukous on hänelle
otollinen. 9 Jumalattoman tie on Herralle kauhistus; vaan
joka vanhursjautta noudattaa, on hänelle rakas. 10 Kuritus
on sille paha, joka hylkää tiensä: ja joka rangaistusta vihaa,
hänen pitää kuoleman. 11 Helvetti ja kadotus on Herran
edessä: kunka paljon enemmin ihmisten lasten sydämet.
(Sheol h7585) 12 Ei pilkkaaja rakasta sitä, joka häntä rankaisee,
ja ei hän mene viisasten tykö. 13 Iloinen sydän tekee iloiset
kasvot; vaan koska sydän on surullinen, niin rohkeus raukee.
14 Ymmärtäväinen sydän etsii viisautta; vaan tyhmäin suu
tyhmyydellä ravitaan. 15 Surullisella ihmisellä ei ole koskaan
hyvää päivää; vaan jolla hyvä sydän on, hänellä on joka päivä
vieraspito. 16 Parempi on vähä Herran pelvossa, kuin suuri
tavara ilman lepoa. 17 Parempi on ateria kaalia rakkaudessa,
kuin syötetty härkä vihassa. 18 Vihainen mies saattaa toran
matkaan; mutta kärsivällinen asettaa riidan. 19 Laiskan
tie on orjantappurainen; vaan hurskasten tie on tasainen.
20 Viisas poika iloittaa isänsä, ja hullu ihminen häpäisee
äitinsä. 21 Hulluulle on tyhmyys iloksi; vaan toimellinen mies
pysyy oikialla tiellä. 22 Aivoitus raukee ilman neuvoaa; vaan
jossa monta neuvonantajaa on, se on vahva. 23 Se on
ihmisen ilo, että hän toimella vastata taitaa, ja aikanansa
sanottu sana on otollinen. 24 Elämän tie johdattaa viisaan
ylöspäin, välttämään helvettiä, joka alhaalla on. (Sheol h7585)
25 Herra ylpeiden huoneet kukistaa, ja vahvistaa lesken
rajat. 26 Ilkiäin aivoitukset ovat Herralle kauhistukseksi;
vaan toimellinen puhe on otollinen. 27 Ahneudella voitetut
kukistavat oman huoneensa; vaan joka lahjoja vihaa, saa
elää. 28 Vanhurskaan sydän ajattelee vastausta; vaan
jumalattoman suu ammuntaa pahaa. 29 Herra on kaukana
jumalattomista; vaan hän kuulee vanhurskasten rukoukset.
30 Suloinen kasvo iloittaa sydämen: hyvä sanoma tekee luut
lihaviksi. 31 Korva, joka kuulee elämän rangaistusta, on
asuva viisasten seassa. 32 Joka ei itsiänsä salli kurittaa, se
katsoo ylön sielunsa; vaan joka rangaistusta kuulee, hän
tulee viisaaksi. 33 Herran pelko on kuritus viisauteen, ja
kunnian edellä käy nöyryys.

16 Ihminen aikoo sydämessänsä; vaan Herralta tulee
kielen vastaus. 2 Jokaisen mielestä on hänen tiensä
puhdas; mutta Herra tutkistelee sydämet. 3 Anna Herran
haltuun sinun työs, niin sinun aivoitukses menestyy. 4 Herra
tekee kaikki itse tähtensä, niin myös jumalattoman pahaksi
päiväksi. 5 Jokainen ylpiä on Herralle kauhistus, ja ei pääse
rankaisematta, ehkä he kaikki yhtä pitäisivät. 6 Laupiuden ja
totuuden kautta pahateko sovitetaan, ja Herran pelvolla paha
vältetään. 7 Jos jonkun tiet ovat Herralle kelvolliset, niin hän
myös kääntää hänen vihamiehensä rauhaan. 8 Parempi on
vähä vanhurskaudessa, kuin suuri saalis vääryydessä. 9
Ihmisen sydän aikoo tiensä; vaan Herra johdattaa hänen
käymisensä. 10 Ennustus on kuninkaan huulissa: ei hänen
suunsa puhu tuomiossa väärin. 11 Oikia puntari ja vaaka
on Herralta, ja kaikki painokivet kukkarossa ovat hänen
tekoansa. 12 Kuninkaan edessä on kauhistus väärin tehdä;
sillä vanhurskaudella istuin vahvistetaan. 13 Oikia neuvo on
kuninkaalle otollinen; ja joka oikein puhuu, häntä rakastetaan.
14 Kuninkaan viha on kuoleman sanansaattaja; ja viisas
mies lepyttää hänen. 15 Kuin kuninkaan kasvo on leppyinen,
siinä on elämä, ja hänen armonsa on niinkuin hiljainen
sade. 16 Ota viisautta tykös, sillä se on parempi kultaa:
ja saada ymmärrystä on kalliimpi hopiaa. 17 Siviän tiet

välttävät pahaa, ja joka sielunsa varjelee, se tiestänsä ottaa
vaarin. 18 Joka alennetaan, se ensisti tulee ylpiäksi; ja
ylpeys on aina lankeemuksen edellä. 19 Parempi on nöyränä
olla siveiden kanssa, kuin jakaa suurta saalista ylpeiden
kanssa. 20 Joka jonkun asian viisaasti alkaa, hän löytää
onnen; ja se on autuas, joka luottaa Herraan. 21 Toimellinen
mies ylistetään viisautensa tähden; ja suloinen puhe lisää
oppia. 22 Viisaus on elämän lähde hänelle, joka sen saanut
on, vaan tyhmäin oppi on hulluus. 23 Viisas sydän puhuu
toimellisesti, ja hänen huulensa opettavat hyvin. 24 Suloiset
sanat ovat mesileipää; ne lohduttavat sielua, ja virvoittavat
luut. 25 Monella on tie mielestänsä oikia, vaan se johdattaa
viimein kuolemaan. 26 Moni tulee suureen vahinkoon oman
suunsa kautta. 27 Jumalatoin ihminen kaivaa onnettomuutta,
ja hänen suussansa palaa niinkuin tuli. 28 Väärä ihminen
saattaa riidan, ja panettelia tekee ruhtinaat eripuraisiksi. 29
Viekas ihminen houkuttelee lähimmäistänsä, ja johdattaa
hänen pahalle tielle. 30 Joka silmää iskee, ei se hyvää
ajattele, ja joka huuliansa pureskelee, se pahaa matkaan
saattaa. 31 Harmaat hiukset ovat kunnian kruunu, joka
löydetään vanhurskauden tiellä. 32 Kärsivällinen on parempi
kuin väkevä; ja joka hillitsee mielensä, on parempi, kuin
se joka kaupungin voittaa. 33 Arpa heitetään syliin, vaan
Herralta tulee kaikki sen meno.

17 Kuiva pala, siinä jossa rauha on, on parempi kuin
huone teurasta täynnä riidassa. 2 Toimellinen palvelia
hallitsee häpiällisiä lapsia, ja hän jakaa perintöä veljein
välillä. 3 Niinkuin tuli koettelee hopian ja ahjo kullan, niin
Herra tutkistelee sydämet. 4 Paha ottaa pahoista suista
vaarin, ja petollinen kuuntelee mielellänsä vahingollista
kieltä. 5 Joka köyhää syljeskelee, se häpäisee Luojaansa;
ja joka iloitsee toisen vahingosta, ei pääse rankaisematta.
6 vanhain kruunu ovat lasten lapset, ja lasten kunnia ovat
heidän isänsä. 7 Ei sovi tyhmäin puhua korkeista asioista,
paljoa vähemmin päämiehen valhetella. 8 Jolla vara on
lahja antaa, se on niinkuin kallis kivi: kuhunka hän itsensä
kääntää, niin hän viisaana pidetään. 9 Joka syntiä peittää,
se saattaa itsellensä ystävyyden; vaan joka asian ilmoittaa,
se saattaa ruhtinaat eripuraisiksi. 10 Sanat vaikuttavat
enemmän toimellisen tykönä, kuin sata haavaa tyhmän
tykönä. 11 Niskuri tosin etsii vahinkoa, vaan julma enkeli
lähetetään häntä vastaan. 12 Parempi on kohdata karhua,
jolta pojat ovat otetut pois, kuin hullua hulluudessansa. 13
Joka kostaa hyvän pahalla, ei hänen huoneestansa pidä
pahuus luopuman. 14 Riidan alku on niinkuin vewsi, joka
itsensä leikkaa ulos: lakkaa riidasta ennenkuin sinä siihen
sekaannut. 15 Joka jumalattoman hurskaaksi sanoo, ja joka
vanhurskaan soimaa jumalattomaksi, ne molemmat ovat
Herralle kauhistus. 16 Mitä tyhmä tekee kädessänsä rahalla,
ettei hänellä ole sydäntä ostaa viisautta? 17 Ystävä rakastaa
ainian, ja veli tulee julki hädässä. 18 Se on tyhmä ihminen,
joka kätensä taritsee, ja takaa lähimmäisensä. 19 Joka toraa
rakastaa, se rakastaa syntiä; ja joka ovensa korottaa, se etsii
onnettomuutta. 20 Häijy sydän ei löydä mitään hyvää; ja jolla
paha kieli on, se lankee onnettomuuteen. 21 Joka tyhmän
synnyttää, hänellä on murhe, ja tyhmän isällä ei ole iloa. 22
Iloinen sydän tekee elämän suloiseksi, vaan surullinen sydän
kaivaa luut. 23 Jumalatoin ottaa mielellänsä salaisesti lahjoja,
mutkataksensa lain teitä. 24 Toimellinen mies laittaa itsensä
viisaasti, vaan tyhmä heittelee silmiänsä sinne ja tänne.
25 Hullu popika on isänsä suru, ja äidillensä murhe, joka
hänen synnyttänyt on. 26 Ei ole se hyvä, että vanhurskalle
tehdään väärin, taikka että sitä ruhtinasta lyödään, joka
oikein tuomitsee. 27 Toimellinen mies taitaa puheensa tallella
pitää, ja taitava mies on kallis sielu. 28 Jos tyhmä vaiti olis,
niin hän viisaaksi luettaisiin, ja toimelliseksi, jos hän suunsa
pitäis kiinni.

18 Eripurainen etsii mitä hänelle kelpaa, ja sekoittaa
itsensä kaikkiin asioihin. 2 Tyhmällä ei ole himo
ymmärrykseen, vaan niitä ilmoittamaan, mitkä ovat hänen
sydämessänsä. 3 Jumalattoman tullessa tulee ylönkatse,
pilkka ja häpiä. 4 Sanat ihmisen suussa ovat niinkuin
syvät vedet, ja viisauden lähde on täynnä virtaa. 5 Ei ole
hyvä katsoa jumalattomain muotoa, ja sortaa vanhurskasta
tuomiossa. 6 Tyhmän huulet saattavat toran, ja hänen
suunsa noudattaa haavoja. 7 Tyhmän suu häpäisee itsensä,
ja hänen huulensa ovat paula omalle omalle sielulle. 8
Panetteian sanat ovat haavat, ja käyvät läpi sydämen. 9
Joka laiska on työssänsä, hän on sen veli, joka vahinkoa
tekee. 10 Herran nimi on vahva linna: vanhurskas juoksee
sinne, ja tulee varjelluksi. 11 Rikkaan tavara on hänelle
vahva kaupunki, ja niinkuin korkea muuri hänen mielestänsä.
12 Kuin joku lankee, niin hänen sydämensä ensisti tulee
ylpiäksi, ja ennenkuin joku kunniaan tulee, pitää hänen
nöyrän oleman. 13 Joka vastaa ennekuin hän kuulee, se
on hänelle hulluudeksi ja häpiäksi. 14 Ihmisen henki pitää
ylös hänen heikkoutensa; vaan murheellista henkeä kuka
voi kärsiä? 15 Ymmärtäväinen sydän saa viisauden, ja
viisasten korva etsii taitoa. 16 Ihmisen lahja tekee hänelle
avaran sian, ja saattaa suurten herrain eteen. 17 Jokaisella
on ensisti omassa asiassansa oikeus; vaan kuin hänen
lähimmäisensä tulee, niin se löydetäään. 18 Arpa asettaa

riidan, ja eroitaa voimallisten vaiheella. 19 Vihoitettu veli
pitää puoltansa lujemmin kuin vahva kaupunki; ja riita pitää
kovemmin puolensa kuin telki linnan edessä. 20 Sen jälkeen
kullekin maksetaan, kuin hänen suunsa on puhunut; ja hän
ravitaan huultensa hedelmästä. 21 Kuolema ja elämä on
kielen voimassa: joka häntä rakastaa, se saa syösä hänen
hedelmästänsä. 22 Joka aviovaimon osaa, hän löytäää
hyvän kappaleen, ja saa mielisuosionsa Herralta. 23 Köyhä
mies puhuu nöyrästi, vaan rikas vastaa ylpiästi. 24 Ihminen,
jolla on ystävä, pitää oleman ystävällinen; sillä ystävä pitää
lujemmin hänen kanssansa kuin veli.

19 Köyhä joka siveydessä vaeltaa, on parempi kuin väärä
huulissansa, joka kuitenkin tyhmä on. 2 Joka ei toimella
laita, ei hänelle hyvin käy; ja joka on nopsa jaloista, se
loukkaa itsensä. 3 Ihmisen tyhmyys eksyttää hänen tiensä,
niin että hänen sydämensä vihastuu Herraa vastaan. 4
Tavara tekee monta ystävää, vaan köyhä hyljätään ystäviltä.
5 Ei väärä todistaja pidä pääsemän rankaisematta; joka
rohkiasti valehtelee, ei hänen pidä selkeemän. 6 Moni
rukoilee päämiestä, ja jokainen on hänen ystävänsä, joka
lahjoja jakaa. 7 Köyhää vihaavat kaikki hänen veljensä,
ja hänen ystävänsä vetäytyvät taamma hänestä; ja joka
sanoihin luottaa, ei hän saa mitään. 8 Joka viisas on, hän
rakastaa henkeänsä, ja joka toimellinen on, se löytää hyvän.
9 Väärä todistaja ei pidä pääsemän rankaisematta; ja joka
rohkiasti valehtelee, se kadotetaan. 10 Ei hullulle sovi hyvät
päivät, paljoa vähemmin palvelian päämiehiä hallita. 11 Joka
on kärsivällinen, se on toimellinen ihminen; ja se on hänelle
kunniaksi, että hän viat välttää. 12 Kuninkaan viha on niinkuin
nuoren jalopeuran kiljuminen; mutta hänen ystävyytensä on
niinkuin kaste ruoholle. 13 Hullu poika on isänsä murhe, ja
riitainen vaimo on niinkuin alinomainen pisaroitseminen. 14
Huoneet ja tavarat peritään vanhemmilta, vaan toimellinen
emäntä tulee Herralta. 15 Laiskuus tuo unen, ja joutilas
sielu kärsii nälkää. 16 Joka käskyt pitää, hän on vapahtanut
henkensä; vaan joka tiensä hylkää, hänen pitää kuoleman.
17 Jöka köyhää armahtaa, hän lainaa Herralle, joka hänen
hyvän työnsä hänelle jälleen maksava on. 18 Kurita lastas,
koska vielä toivo on; mutta älä pyydä häntä tappaa; 19
Sillä suuri julmuus saattaa vahingon: sentähden laske
vallallensa, ja kurita häntä toistamiseen. 20 Kuule neuvoa ja
ota kuritus vastaan, tullakses vihdoinkin viisaaksi. 21 Monet
aivoitukset oavt miehen sydämessä; mutta Herran neuvo
on pysyväinen. 22 Ihmiselle kelpaa hänen laupeutensa, ja
köyhä mies on parempi kuin valehtelia. 23 Herran pelko
saattaa elämän, ja se pysyy ravittuna, ettei mikään paha
häntä lähesty. 24 Laiska kätkee kätensä poveensa, ja ei
vie sitä jälleen suuhunsa. 25 Jos pilkkaajaa lyödään, niin
taitamatoin tulee viisaaksi; ja jos toimellista lyödään, niin
hän tulee toimelliseksi. 26 Joka vaivaa isäänsä, ja ajaa
ulos äitinsä, hän on häpeemätöin ja kirottu lapsi. 27 Lakkaa
poikani, kuuntelemasta sitä neuvoa, joka sinua viettelee pois
toimellisesta opista. 28 Väärä todistus häpäisee tuomion,
ja jumalattomain suu nielee vääryyden. 29 Pilkkaajille on
rangaistus valmistettu, ja haavat hulluin selkään.

20 Viina tekee pilkkaajaksi, ja väkevät juotavat tekevät
tyhmäksi: joka niitä halajaa, ei hän ikinä viisaaksi
tule. 2 Kuninkaan peljättämys on niinkuin nuoren jalopeuran
kiljuminen: joka hänen vihoittaa, hän tekee omaa henkeänsä
vastoin. 3 Miehen kunnia on olla ilman riitaa; vaan jotka
mielellänsä riitelevät, ovat kaikki tyhmät. 4 Kylmän tähden
ei tahdo laiska kyntää; sentähden hän elonaikana kerjää,
ja ei saa mitään. 5 Neuvo on miehen sydämessä niinkuin
syvä vesi; mutta toimellinen ammuntaa sen ylös. 6 Monta
ihmistä kerskataan hyväksi; vaan kuka löytää jonkun,
joka todella hyvä on? 7 Vanhurskas siveydessä vaeltaa;
hänen lastensa käy hyvin hänen perässänsä. 8 Kuningas,
joka istuu istuimella tuomitsemaan, hajoittaa kaikki, jotka
pahat ovat, silmillänsä. 9 Kuka sanoo: minä olen puhdas
sydämessäni, ja vapaa synnistäni? 10 Monenlainen vaaka ja
mitta ovat molemmat kauhistus herralle. 11 Nuorukainen
tunnetaan menostansa, jos hän siviäksi ja toimelliseksi
tuleva on. 12 Kuulevaisen korvan ja näkeväisen silmän
on Herra molemmat tehnyt. 13 Älä rakasta unta, ettes
köyhtyisi: avaa silmäs, niin sinä saat kyllän leipää. 14
Paha, paha, sanoo ostaja; mutta mentyänsä pois hän
kerskaa. 15 Kultaa ja kalliita kiviä löydetään kyllä, vaan
toimellinen suu on kallis kappale. 16 Ota hänen vaattensa
joka muukaisen takaa: ja ota häneltä pantti tuntemattoman
edestä. 17 Varastettu leipä maistuu miehelle hyvin; vaan
sitte pitää hänen suunsa oleman täynnä teräviä kiviä. 18
Aivoitukset menestyvät, kuin ne neuvotella toimitetaan, ja
sodat myös pitää toimella pidettämän. 19 Älä sekoita sinuas
sen kanssa, joka salaisuuden ilmoittaa, ja joka panettelee, ja
jolla petollinen suu on. 20 Joka isäänsä ja äitiänsä kiroilee,
hänen kynttilänsä pitää sammuman synkiässä pimeydessä.
21 Perintö, johon varhain kiiruhdetaan, on viimeiseltä ilman
siunausta. 22 Älä sano: minä kostan pahan; odota Herraa,
hän auttaa sinua. 23 Monenlaiset puntarit ovat Herralle
kauhistus, ja väärä vaaka ei ole hyvä. 24 Jokaisen retket
tulevat Herralta: kuka ihminen taitaa ymmärtää tiensä? 25
Se on ihmiselle paula, kuin hän pilkkaa pyhää, ja etsii
sitte lupauksia. 26 Viisas kuningas hajoittaa jumalattomat,

ja antaa ratasten käydä heidän päällitsensä. 27 Herran
kynttilä on ihmisen henki: hän käy läpi koko sydämen. 28
Laupius ja totuus varjelee kuninkaan, ja hän vahvistaa
istuimensa laupiudella. 29 Nuorten miesten väkevyys on
heidän kunniansa, ja harmaat karvat on vanhain kaunistus.
30 Haavoilla pitää pahuus ajettaman pois, ja koko sydämen
kivulla.

21 Kuninkaan sydän on Herran kädessä, niinkuin vesiojat,
ja hän taittaa sen kuhunka tahtoo. 2 Jokainen luulee
tiensä oikiaksi, vaan Herra koettelee sydämet. 3 Hyvin ja
oikein tehdä, on Herralle otollisempi kuin uhri. 4 Ylpiät silmät
ja paisunut sydän, ja jumalattomain kynttilä on synti. 5
Ahkeran miehen aivoitukset tuovat yltäkylläisyyden; vaan
joka pikainen on, se tulee köyhäksi. 6 Joka tavaran kokoo
valheella, se on kulkeva turhuus, niiden seassa, jotka
kuolemaa etsivät. 7 Jumalattomain raatelemus pitää heitä
peljättämän; sillä ei he tahtoneet tehdä, mitä oikia on. 8
Jumalattoman ihmisen tie on outo; mutta puhtaan työ on
oikia. 9 Parempi on asua katon kulmalla, kuin riitaisen
vaimon kanssa yhdessä huoneessa. 10 Jumalattoman sielu
toivottaa pahaa, ja ei suo lähimmäisellensä mitään. 11
Kuin pilkkaaja rangaistaan, niin tyhmät viisaaksi tulevat,
ja kuin viisas tulee opetetuksi, niin hän ottaa opin. 12
vanhurskas pitää itsensä viisaasti jumalattoman huonetta
vastaan; vaan jumalattomat kietovat itsensä onnettomuuteen.
13 Joka tukitsee korvansa köyhän huudolta, hänen pitää
myös huutaman, ja ei kuultaman. 14 Salainen lahja asettaa
vihan, ja helmaan anto lepyttä suurimman kiukun. 15 Se on
vanhurskaille ilo, tehdä mikä oikia on, vaan pahantekiöillä on
pelko. 16 Ihminen joka poikkee viisauden tieltä, pitää oleman
kuolleiden joukossa. 17 Joka hekumaa rakastaa, se tulee
köyhäksi; ja joka viinaa ja öljyä rakastaa, ei hän tule rikkaaksi.
18 Jumalatoin pitää annettaman ulos vanhurskaan siaan, ja
ylönkatsoja siveiden edestä. 19 Parempi on asua autiossa
maassa kuin riitaisen ja vihaisen vaimon kanssa. 20 Viisaan
huoneessa on suloinen tavara ja öljy, vaan tyhmä ihminen
sen tuhlaa. 21 Joka vanhurskautta ja hyvyyttä noudattaa, hän
löytää elämän, vanhurskauden ja kunnian. 22 Viisas mies
voittaa väkeväin kaupungin, ja kukistaa heidän uskalluksensa
vahvuuden. 23 Joka suunsa ja kielensä hillitsee, hän varjelee
sielunsa ahdistuksesta. 24 Joka ynseä ja ylpiä on, hän
kutsutaan pilkkaajaksi, joka vihassa ynseytensä näyttää. 25
Laiskan himo tappaa hänen, ettei hänen kätensä tahtoneet
mitään tehdä: 26 Hän himoitsee suuresti kaiken päivän;
muuta vanhurskas antaa, ja ei kiellä. 27 Jumalattomain uhri
on kauhistus, semminkin kuin se synnissä uhrataan. 28
Väärän todistajan pitää hukkuman; vaan joka tottelee, hän
saa aina puhua. 29 Jumalatoin juoksee päätähavin lävitse:
mutta hurskas ojentaa tiensä. 30 Ei yksikään viisaus, eli
ymmärrys, eikä neuvo, auta herraa vastaan. 31 Hevoset
valmistetaan sodan päiväksi; mutta voitto tulee herralta.

22 Hyvä sanoma on kalliimpi kuin suuri rikkaus, ja suosio
on parempi kuin hopia ja kulta. 2 Rikas ja köyhä tulevat
toinen toistansa vastaan: ja Herra on ne kaikki tehnyt. 3
Viisas näkee pahan, ja karttaa; taitamattomat juoksevat
lävitse, ja saavat vahingon. 4 Nöyryyden ja Herran pelvon
palkka on rikkaus, kunnia ja elämä. 5 Orjantappurat ja
paulat ovat väärän tiellä; vaan joka siitä taamma vetäytyy,
hän varjelee henkensä. 6 Niinkuin sinä lapsen totutat
nuoruudessa, niin ei hän siitä luovu, kuin hän vanhenee. 7
Rikas vallitsee köyhiä, ja joka lainaksi ottaa, hän on lainaajan
orja. 8 Joka vääryyttä kylvää, se niittäää vaivan, ja hänen
pahuutensa hukkuu vitsalla. 9 Laupiaat silmät siunataan,
sillä hän antaa leivästä köyhälle. 10 Aja pilkkaaja pois, niin
riita asettuu, ja tora ja häväistys lakkaa. 11 Joka sydämen
puhtautta rakastaa, sen huulet ovat otolliset, ja kuningas
on hänen ystävänsä. 12 Herran silmät varjelevat hyvän
neuvon, ja kukistavat ylönkatsojan sanat. 13 Laiska sanoo:
jalopeura on ulkona, ja minä tapetaan kadulla. 14 Porttoin
suu on syvä kuoppa: joka ei Herran suosiossa ole, hän
lankee siihen. 15 Hulluus riippuu nuorukaisen sydämessä,
vaan kurituksen vitsa ajaa sen kauvas hänestä. 16 Joka
köyhälle tekee vääryyttä enentääksensä tavaraansa, hänen
pitää itse rikkaalle antaman, ja tosin köyhäksi tuleman. 17
Kallista korvas ja kuule viisasten sanat, ja pane minun oppini
sydämees. 18 Sillä se on sinulle suloinen, jos sinä pidät
sen mielessäs, ja ne sovitetaan yhteen sinun huulilles. 19
Että sinun toivos olis Herrassa, olen minä sinua tänäpänä
neuvonut; niin ota myös sinä näistä vaari. 20 Enkö minä ole
suurista asioista kirjoittanut sinun etees, neuvoin ja opettain?
21 Osoittaakseni sinulle vahvan totuuden perustuksen,
vastatakses niitä oikein, jotka sinun lähettävät. 22 Älä ryöstä
köyhää, vaikka hän köyhä on, ja älä solvaise vaivaista
portissa. 23 Sillä Herra ajaa heidän asiansa, ja sortaa heidän
soortajansa. 24 Älä antaudu vihaisen miehen seuraan, ja älä
ole julman tykönä, 25 Ettes oppisi hänen teitänsä, ja saisi
sielulles paulaa. 26 Älä ole niiden tykönä, jotka kättä lyövät
ja velkaa takaavat; 27 Sillä jos sinulla ei ole varaa maksaa,
niin vuotees otetaan altas pois. 28 Älä siirrä takaperin entisiä
rajoja, jotka esi-isäs tehneet ovat. 29 Jos sinä näet nopsan
miehen asiassansa, sen pitää seisoman kuninkaan edessä:
ei hänen pidä seisoman halpain edessä.

23 Koskas istus ja syöt jonkun herran kanssa, niin ota visu
vaari, kuka edessäs on. 2 Ja pane veitsi kaulaas, jos
sinä tahdot henkes pitää. 3 Älä himoitse hänen herkustansa;
sillä se on petollinen leipä. 4 Älä vaivaa sinuas tullakses
rikkaksi, ja lakkaa sinun viisaudesta. 5 Älä lennätä silmiäs
sen jälkeen, jota et sinä taida saada; sillä se tekee itsellensä
siivet niinkuin kotka, ja lentää taivasta päin. 6 Älä syö leipää
kateen kanssa, ja älä himoitse hänen hänen herkkuansa. 7
Sillä niinkuin hän itse sydämessänsä ajattelee, niin se on;
hän sanoo sinulle: syö ja juo, ja ei kuitenkaan ole hänen
mielensä sinun kanssas. 8 Sinun palas, jotka syönyt olet,
pitää sinun oksentaman, ja sinun ystävälliset puhees pitää
hukkaan tuleman. 9 Älä puhu hullun korvissa; sillä hän
katsoo sinun toimellisen puheen ylön. 10 Älä siirrä takaperin
entisiä rajoja, ja älä mene orpoin pellolle. 11 Sillä heidän
lunastajansa on voimallinen: hän toimittaa heidän asiansa
sinua vastaan. 12 Anna sydämes kuritukseen, ja korvas
toimelliseen puheesen. 13 Älä lakkaa lasta kurittamasta;
sillä jos sinä häntä vitsalla lyöt, niin ei hän kuole. 14 Sinä
lyöt häntä vitsalla, vaan sinä vapahdat hänen sielunsa
helvetistä. **(Sheol h7585)** 15 Poikani, jos sinä viisas olet, niin
myös sydämeni iloitsee. 16 Ja minun munaskuuni ovat
riemuiset, koska sinun huules puhuvat, mikä oikia on. 17
Älköön sinun sydämes kiivoitelko syntisiä, vaan olkoon
Herran pelvossa joka päivä. 18 Sillä se on sinulle viimein
hyväksi, ja ei sinun odottamises puutu. 19 Kuule, poikani, ja
ole viisas, ja johdata sydämes tielle. 20 Älä ole juomarien ja
syömärien seassa. 21 Sillä juomarit ja syömärit köyhtyvät, ja
unikeko pitää ryysyissä käymän. 22 Kuule isääs, joka sinun
siittänyt on, ja älä katso äitiäs ylön, kuin hän vanhaksi tulee.
23 Osta totuutta, ja älä sitä myy, niin myös viisautta, oppia ja
ymmärrystä. 24 Vanhurskaan isä suuresti riemuitsee; ja joka
viisaan siittänyt on, hän iloitsee hänestä. 25 Anna isäs ja
äitis iloita; ja riemuitkaan se, joka sinun synnyttänyt on. 26
Anna minulle, poikani, sydämes, ja sinun silmäs pitäköön
minun tieni. 27 Sillä portto on syvä kuoppa, ja vieras vaimo
on ahdas kaivo. 28 Ja hän väijyy niinkuin saalista, ja saattaa
monta tottelemattomaksi ihmisten seassa. 29 Kussa on kipu?
kussa murhe? kussa tora? kussa valitus? kenellä haavat
ilman syytä? kenellä punaiset silmät? 30 Siinä, kussa viinan
tykönä viivytään, ja tullaan tyhjentämään, mitä sisälle pantu
on. 31 Älä katsele viinaa, vaikka se punoittaa, ja on selkiänä
lasissa, ja huokiasti menee alas; 32 Vaan viimeiseltä puree
se niinkuin käärme, ja pistää niinkuin kyykäärme. 33 Niin
katsovat sinun silmäs muita vaimoja, ja sinun sydämes
puhuu toimettomia asioita, 34 Ja sinä tulet niinkuin se, joka
makaa keskellä merta, ja niinkuin se joka makaa ylhäällä
haahden pielen päässä. 35 Sinä sanot; he löivät minua, vaan
en minä kipua tuntenut; he sysivät minua, ja en minä tiennyt.
Kuin minä herään, niin tahdon minä vielä niin tehdä, ja sitä
enempi etsiä.

24 Älä ole kiivas pahain ihmisten kanssa, ja älä himoitse
olla heitä läsnä; 2 Sillä heidän sydämensä pyytää
vahingoittaa, ja heidän huulensa neuvovat pahuuteen. 3
Viisaudella raknnetaan huone, ja toimella se vahvistetaan. 4
Taidolla kammio täytetään kaikkinaisista kalliista ja jaloista
tavaroista. 5 Viisas mies on väkevä, ja toimellinen mies on
voimallinen väestä. 6 Sillä neuvolla sodatkin pidetään: ja
jossa monta neuvonantajaa on, siinä on voitto. 7 Viisaus on
hullulle ylen korkia, ei hän tohdi avata suutansa portissa.
8 Joka ajattelee pahaa tehdäksensä, se kutsutaan pahain
ajatusten päämieheksi. 9 Tyhmäin ajatus on synti, ja pilkkaaja
on kauhistus ihmisille. 10 Ei se ole väkevä, joka ei tuskassa
vahva ole. 11 Auta niitä, joita tappaa tahdotaan, ja älä vedä
sinuas pois pois niiden tyköä, jotka kuoletetaan. 12 Jos
sinä sanot: katso, emme ymmärrä sitä! luuletkos, ettei se,
joka sydämet tutkii, sitä ymmärrä? ja se, joka sielustas
ottaa vaarin, tunne sitä ja kosta ihmiselle tekonsa jälkeen?
13 Syö, poikani, hunajaa; sillä se on hyvä, ja mesileupä
on makia suus laelle. 14 Niin on myös viisauden oppi
sielulles: koskas sen löydät, niin sinun viimein käy hyvin,
ja ei sinun toivos ole turha. 15 Älä vartioitse vanhurskaan
huonetta, sinä jumalatoin, älä hukkaa hänen lepoansa. 16
Sillä vanhurskas taitaa langeta seitsemän kertaa, ja nousee
jälleen; mutta jumalattomat kaatuvat onnettomuuteen. 17
Älä iloitse vihamiehes vahingosta, ja älköön sinun sydämes
riemuitko hänen onnettomuudestansa, 18 Ettei Herra näkisi
sitä, ja se olis hänelle kelvotoin, ja hän kääntäis vihansa pois
hänen päältänsä. 19 Älä vihastu pahain päälle, älä myös ole
kiivas jumalattomain tähden; 20 Sillä ei häijyllä ole mitään
toivomista, ja jumalattomain kynttilä pitää sammuman. 21
Poikani, pelkää Herraa ja kuningasta, ja älä sekoita sinuas
kapinan nostajain kanssa. 22 Sillä heidän kadotuksensa
nousee äkisti: ja kuka tietää, koska kummankin onnetomuus
tulee? 23 Nämä ovat myös viisasten: ei ole hyvä katsoa
muotoa tuomiossa. 24 Joka jumalattomalle sanoo: sinä olet
hurskas! häntä kiroovat ihmiset, ja kansa vihaa häntä. 25
Mutta jotka rankaisevat, he ovat otolliset, ja runsas siunaus
tulee heidän päällensä. 26 Toimellinen vastaus on niinkuin
suloinen suun antamus. 27 Toimita työs ulkona, ja valmista
peltos, ja rakenna sitte huonees. 28 Älä todista lähimmäistäs
vastaan ilman syytä, ja älä petä suullas. 29 Älä sano:
niinkuin hän teki minulle, niin minä teen hänelle: minä kostan

jokaiselle hänen tekonsa jälkeen. 30 Minä kävin laiskan
pellon ohitse, ja tyhmän viinamäen sivuitse, 31 Ja katso,
siinä olivat paljaat ohdakkeet kasvaneet, ja se oli nukulaista
täynnä, ja aidat olivat kaatuneet. 32 Kuin minä sen bäin,
panin minä sen sydämeeni, katselin ja opin siitä. 33 Sinä
tahdot vielä vähä maata ja unelias olla, ja enempi käsiäs
yhteen panna lepäämään; 34 Mutta köyhyytes pitää sinulle
tuleman niinkuin matkamies, ja vaivaisuus niinkuin varustettu
mies.

25 Nämät ovat myös Salomon sananlaskut, jotka Hiskian
ja Juudan kuninkaan miehet ovat tähän panneet tykö.
2 Se on Jumalan kunnia, salata asiaa; mutta kuninkaan
kunnia, tutkia asiaa. 3 Taivas on korkia ja maa syvä, ja
kuninkaan sydän on tutkimatoin. 4 Raiska otetaan hopiasta
pois, niin siitä tulee puhdas astia. 5 Jos jumalatoin otetaan
pois kuninkaan kasvoin edestä, niin hänen istuimensa
vanhurskaudella vahvistetaan. 6 Älä koreile kuninkaan
nähden, ja älä astu suurten sialle. 7 Sillä se on sinulle
parempi, koska sinulle sanotaan: astu tänne ylemmä! kuin
ettäs ruhtinaan edessä alennettaisiin, jota sinun silmäs
näkisivät. 8 Älä ole pikainen riitelemään, ettes tiedä mitäs
teet, koska lähimmäiseltäs häväisty olet? 9 Toimita asias
lähimmmäises kanssa, älä ilmoita toisen salaisuutta, 10 Ettei
se, joka sen kuulee, sinua häpäisisi, ja ettei sinun paha
sanomas lakkaa. 11 Sana, aikanansa puhuttu, on niinkuin
kultainen omena hopiamaljassa. 12 Koska viisas rankaisee
sitä, jaka häntä kuulee, se on niinkuin korvarengas, ja
niinkuin kaunistus parhaasta kullasta. 13 Niinkuin lumen
kylmä elonaikana, niin on uskollinen sanansaattaja sille, joka
hänen lähettänyt on, ja virvoittaa herransa sielun. 14 Joka
paljon puhuu ja vähän pitää, hän on niinkuin tuuli ja pilvi
ilman sadetta. 15 Kärsivällisyydellä päämies lepytetään, ja
siviä kieli pehmittää kovuuden. 16 Jos sinä löydät hunajaa,
niin syö tarpeekses, ettes ylönpalttisesti tulisi ravituksi, ja
antaisi sitä ylen. 17 Anna jalkas harvoin tulla lähimmäises
huoneeseen, ettei hän suuttuis sinuun, ja vihaisi sinua. 18
Joka väärää todistusta puhuu lähimmäistänsä vastaan, hän
on vasara, miekka ja terävä nuoli. 19 Pilkkaajan toivo hädän
aikana on niinkuin murrettu hammas, ja vilpisteleväinen jalka.
20 Joka murheellisen sydämen edessä virsiä veisaa, hän
on niinkuin se, joka vaatten tempaa pois talvella, ja etikka
pleikun päällä. 21 Jos sinun vihamiehes isoo, niin ravitse
häntä leivällä: jos hän janoo, niin juota häntä vedellä; 22
Sillä sinä kokoot hiilet hänen päänsä päälle, ja Herra kostaa
sen sinulle. 23 Pohjatuuli tuottaa sateen, ja salainen kieli
saattaa kasvot vihaisiksi. 24 Parempi on istus katon kulmalla,
kuin riitaisen vaimon kanssa yhdessä huoneessa. 25 Hyvä
sanoma kaukaiselta maalta on kylmän veden kaltainen
janoovaiselle sielulle. 26 Vanhurskas, joka jumalattoman
eteen lankee, on niinkuin sekoitettu kaivo ja turmeltu lähde.
27 Joka paljon hunajaa syö, ei se ole hyvä, ja joka työtläitä
asioita tutkii, se tulee hänelle työlääksi. 28 Joka ei taida hillitä
henkeänsä, hän on niinkuin hävitetty kaupunki ilman muuria.

26 Niinkuin lumi suvella ja sede elonaikana, niin ei sovi
tyhmälle kunnia. 2 Niinkuin lintu menee pois, ja
pääskynen lentää, niin ei sovi salvaa kirous ilman syytä. 3
Hevoselle ruoska ja aasille ohjat, ja hullulle vitsa selkään.
4 Älä vastaa tyhmää hänen tyhmyytensä jälkeen, ettes
myös sinä hänen kaltaiseksensa tulisi. 5 Vastaa tyhmää
hänen tyhmyytensä jälkeen, ettei hän näkyisi viisaaksi
silmissänsä. 6 Joka tyhmäin sanansaattajain kautta asian
toimittaa, hän on niinkuin rampa jaloista, ja saa vahingon.
7 Niinkuin nilkku voi hypätä, niin tyhmä taitaa puhua
viisaudesta. 8 Joka tyhmälle taritsee kunniaa, on niinkuin
joku heittäisi kalliin kiven kiviroukkioon. 9 Sananlasku on
tyhmäin suussa niinkuin orjantappura, joka juopuneen käsiin
pistelee. 10 Taitava ihminen tekee kappaleen oikein; vaan
joka taitamattoman palkkaa, hän sen turmelee. 11 Niinkuin
koira syö oksennuksensa, niin on hullu joka hulluutensa
kertoo. 12 Koskas näet jonkun, joka luulee itsensä viisaaksi,
enempi on silloin toivoa tyhmästä kuin hänestä. 13 Laiska
sanoo: nuori jalopeura on tiellä, ja jalopeura kujalla. 14
Laiska kääntelee itsiänsä vuoteella niinkuin ovi saranassa.
15 Laiska panee kätensä poveensa: ja se tulee hänelle
työlääksi saattaa suuhunsa jälleen. 16 Laiska luulee itsensä
viisaammaksi kuin seitsemän, jotka hyviä tapoja opettavat.
17 Joka käy ohitse ja sekoittaa itsensä muiden riitoihin, hän
on senkaltainen, joka koiraa korvista vetää. 18 Niinkuin se,
joka salaa ampuu, tarkoittaa joutsella ja tappaa, 19 Niin on
petollinen ihminen hänen lähimmäisillensä, ja sanoo: leikillä
minä sen tein. 20 Kuin halot loppuvat, niin tuli sammuu, ja kuin
kielikellot pannaan pois, niin riidat lakkaavat. 21 Niinkuin hiilet
tuleen, ja puut liekkiin, niin riitainen ihminen saattaa metelin.
22 Panettelian sanat ovat niinkuin haavat, ja käyvät läpi
sydämen. 23 Viekas kieli ja paha sydän on niinkuin saviastia
hopian savulla juotettu. 24 Vihamien teeskelee itsensä toisin
puheellansa; mutta petos on hänen sydämessänsä. 25 Kuin
hän liehakoitsee makeilla puheillansa, niin älä usko häntä;
sillä seitsemän kauhistusta on hänen sydämessänsä. 26 Joka
pitää salavihaa, tehdäksensä vahinkoa, hänen pahuutensa
tulee ilmi kokouksissa. 27 Joka kuopan kaivaa, hän lankee
siihen, ja joka kiven vierittää, se kierittää sen itse päällensä.

28 Petollinen kieli vihaa rangaistusta, ja suu, joka myötäkielin
puhuu, saattaa kadotukseen.

27 Älä kehu huomisesta päivästä; sillä et sinä tiedä, mitä
tänäpänä tapahtuu. 2 Anna toisen sinuas kiittää, ja ei
sinun oman suus, muukalaisen, ja ei omin huultes. 3 Kivi on
raskas ja santa painaa; vaan tyhmän viha on raskaampi kuin
ne molemmat. 4 Viha on julma kappale ja karvas mieli on
myrsky; ja kuka taitaa olla kateutta vastaan? 5 Julkinen kuritus
on parempi kuin salainen rakkaus. 6 Hyvänsuovan haavat
ovat paremmet kuin petolliset Vainoojain suunantamiset. 7
Ravittu sielu polkee hunajaa; vaan isoovaiselle sielulle ovat
kaikki karvaatkin makiat. 8 Niinkuin lintu, joka pesästänsä
kulkee, niin on se mies, joka siastansa siirtää. 9 Voiteesta
ja suitsutuksesta sydän iloitsee, ja ystävän hyvä neuvo on
sielulle otollinen. 10 Älä hylkää ystävääs, ja isäs ystäviä,
ja älä mene veljes huoneesen, kuin sinun väärin käy;
sillä parempi on kylänmies, joka läsnä on, kuin veli, joka
taampana on. 11 Ole viisas, poikani, ja iloita sydämeni, että
minä taitaisin vastata sitä, joka minua pilkkaa. 12 Viisas
näkee vaaran, ja lymyttää itsensä; vaan tyhmät menevät
siihen, ja saavat vahingon. 13 Ota hänen vaattensa, joka
toisen takaa, ja ota häneltä pantti muukalaisen edestä. 14
Joka lähimmäistänsä siunaa korkialla äänellä, ja nousee
varhain, se luetaan hänelle kiroukseksi. 15 Riitainen vaimo,
ja alinomainen tiukkuminen suuresta sateesta, nämät oikein
yhteen verrataan. 16 Joka häntä tahtoo kätkeä, hän käsittelee
tuulta, ja pivo öljyä kädessänsä. 17 Veitsi hioo veitsen, ja
mies teroittaa ystävänsä. 18 Joka fikunapuunsa varjelee,
se syö siitä hedelmän, ja joka herraansa vartioitsee, se
kunnioitetaan. 19 Niinkuin varjo on vedessä ihmisen kasvon
suhteen, niin on ihmisen sydän toisia vastaan. 20 Helvetti
ja kadotus ei tule ikänä täyteen, ja ihmisen silmät ovat
tyytymättömät. (Sheol h7585) 21 Mies tulee kiusatuksi kiittäjän
suun kautta, niinkuin hopia ahjossa ja kulta pätsissä. 22
Jos sinä huhmaressa survoisit tyhmän niinkuin ryynit, niin
ei kuitenkaan hänen hulluutensa hänestä erkane. 23 Ota
ahkera vaari lampaistas, ja pidä murhe laumastas; 24 Sillä ei
tavara ole ijankaikkisesti, eikä kruunu suvusta sukuun. 25
Ruoho käy ylös ja kukkaset puhkeevat, ja heinät vuorilla
kootaan. 26 Lampaat vaatettavat sinua, ja kauriit antavat
pellon vuoron. 27 Sinulla on vuohten rieskaa kyllä sekä
omaksi settä huonees ravinnoksi, ja piikais elatukseksi.

28 Jumalatoin pakenee, ja ei kenkään aja häntä takaa;
vaan jumalinen on rohkia niinkuin nuori jalopeura.
2 Maakunnan synnin tähden tulee valtakuntaan monta
päämiestä; vaan toimellisten ja ymmärtäväisten ihmisten
tähden pysyy se kauvan. 3 Nälkäinen, joka köyhiä vaivaa,
on niinkuin sadekuuro, joka hedelmän turmelee. 4 Jotka lain
hylkäävät, ne ylistävät jumalattomia; vaan jotka lain kätkevät,
ovat heille vihaiset. 5 Ei pahat ihmiset oikeudesta lukua
pidä; vaan jotka Herraa etsivät, he ottavat kaikista vaarin. 6
Parempi on köyhä joka vakuudessansa vaeltaa, kuin rikas,
joka väärillä teillä käyskentelee. 7 Joka lain kätkee, se on
toimellinen lapsi; mutta joka tuhlaajaa ruokkii, se häpäisee
isänsä. 8 Joka tavaransa enentää korolla ja voitolla, se
kokoo köyhäin tarpeeksi. 9 Joka korvansa kääntää pois
lain kuulosta, hänen rukouksensakin on kauhistus. 10
Joka jumaliset saattaa väärälle tielle, hän lankee omaan
kuoppaansa; mutta hurskaat perivät hyvyyden. 11 Rikas
luulee itsensä viisaaksi, vaan toimellinen köyhä ymmärtää
hänen. 12 Kuin vanhurskaat vallitsevat, niin käy sangen
hyvin; vaan koska jumalattomat hallitsevat, niin muuttet
ovat kansan seassa. 13 Joka pahan tekonsa kieltää, ei
hän menesty; vaan joka sen tunnustaa ja hylkää, hänelle
tapahtuu laupius. 14 Autuas on se ihminen, joka aina pelkää;
vaan joka sydämensä paaduttaa, se lankee onnettomuuteen.
15 Jumalatoin päämies, joka köyhää kansaa hallitsee, on
kiljuva jalopeura ja ahne karhu. 16 Kuin hallitsia on ilman
toimeta, niin paljon vääryyttä tapahtuu; vaan joka vihaa
ahneutta, hän saa kauvan elää. 17 Ihminen, joka jonkun
sielun veressä vääryyttä tekee, ei pääse, vaikka hän hamaan
hautaan pakenis. 18 Joka vakuudessa vaeltaa, se on
tallessa; mutta joka käy pahaa tietä, hänen täytyy joskus
langeta. 19 Joka peltonsa viljelee, hän saa leipää yltäisesti;
vaan joka pyytää joutilaana käydä, se ravitaan köyhyydellä.
20 Uskollinen mies runsaasti siunataan; vaan joka pyrkii
rikkauden perään, ei hän ole viaton. 21 Ei ole se hyvä,
että joku katsoo muotoa; sillä ihminen taitaa tehdä leivän
kappaleen tähden väärin. 22 Joka äkisti rikkautta pyytää,
ja on kade, hänelle tulee köyhyys, ettei hän tiedäkään. 23
Joka ihmistä rankaisee, hän löytää paremman ystävyyden
kuin se, joka puhuu ymötämielin. 24 Joka ottaa isältänsä
ja äidiltänsä, ja sanoo; ei se ole synti, hän on hävittäjän
kanssaveli. 25 Ylpiä ihminen saattaa riidan; mutta joka
luottaa Herraan, hän kostuu. 26 Joka omaan sydämeensä
uskaltaa, hän on tyhmä; mutta joka viisaudessa vaeltaa,
hän vapahdetaan. 27 Joka vaivaiselle antaa, ei häneltä
puutu; vaan joka silmänsä hänestä kääntää, se tulee pahasti
kirotuksi. 28 Kuin jumalattomat tulevat, niin kansa itsensä
kätkee; mutta kuin ne hukkuvat, niin vanhurskaat enenevät.

29 Joka kuritukselle on uppiniskainen, hän äkisti
kadotetaan ilman yhdetäkään avuta. 2 Kuin

vanhurskaita monta on, niin kansa iloitsee; vaan kuin
jumalatoin hallitsee, niin kansa huokaa. 3 Joka viisautta
rakastaa, hän iloittaa isänsä; mutta joka huoria elättää,
hän tuhlaa tavaraansa. 4 Kuningas rakentaa oikeudella
valtakunnan; vaan lahjain ottaja sen turmelee. 5 Joka
lähimmäisensä kanssa liehakoitsee, hän hajoittaa verkon
jalkainsa eteen. 6 Kuin paha syntiä tekee, niin hän hänensä
paulaan sekoittaa; vaan vanhurskas riemuitsee, ja hänellä
on ilo. 7 Vanhurskas tuntee köyhän asian; vaan jumalatoin
ei ymmärrä viisautta. 8 Pilkkaajat hajoittavat kaupungin;
vaan viisaat asettavat vihan. 9 Kuin viisas tulee tyhmän
kanssa oikeutta käymään, joko hän on vihainen eli iloinen,
niin ei ole hänellä yhtään lepoa. 10 Verikoirat vihaavat siviää;
vaan vanhurskaat holhovat häntä. 11 Tyhmä vuodattaa
kaiken henkensä; vaan viisas sen pidättää. 12 Päämies,
joka valhetta rakastaa, hänen palveliansa ovat kaikki
jumalattomat. 13 Köyhä ja rikas kohtasivat toinen toisensa:
Herra valaisee heidän molempain silmänsä. 14 Kuningas, joka
uskollisesti tuomitsee köyhiä, hänen istuimensa vahvistetaan
ijankaikkisesti. 15 Vitsa ja rangaistus antaa viisauden;
vaan itsevaltainen lapsi häpäisee äitinsä. 16 Jossa monta
jumalatointa on, siinä on monta syntiä; vaan vanhurskaat
näkevät heidän lankeemisensa. 17 Kurita poikaas, niin
hän sinua virvoitaa, ja saattaa sielus iloiseksi. 18 Kuin
ennustukset loppuvat, niin kansa hajoitetaan; vaan autuas
kätkee lain. 19 Palvelia ei anna itsiänsä kurittaa sanoilla;
sillä vaikka hän sen ymmärtää, niin ei hän vastaa. 20 Jos
sinä näet jonkun, joka on nopsa puhumaan: enempi on
toivoa tyhmästä kuin hänestä. 21 Jos palvelia nuoruudesta
herkullisesti pidetään, niin hän tahtoo sitte poikana olla. 22
Vihainen mies saattaa riidan, ja kiukkuinen tekee monta
syntiä. 23 Ylpeys kukistaa ihmisen; vaan kunnia korottaa
nöyrän. 24 Joka varkaan kanssa on osallinen, hän vihaa
sieluansa, niin myös se, joka kuulee kirouksen ja ei ilmoita.
25 Joka pelkää ihmistä, hän tulee lankeemukseen; mutta
joka luottaa Herraan, hän tulee pidetyksi ylös. 26 Moni etsii
päämiehenkasvoja; mutta jokaisen tuomio tulee Herralta.
27 Jumalatoin ihminen on vanhurskaille kauhistus; ja joka
oikialla tiellä on, hän on jumalattomalle kauhistus.

30 Agurin Jakenin pojan pojan sanat ja opetus, jonka
se mies pujui Itielille, Itielille ja Ukkalille. 2 Minä olen
kaikkein hulluin, ja ihmisten ymmärrys ei ole minussa. 3
En minä ole oppinut viisautta, ja en tiedä pyhäin taitoa. 4
Kuka taivaaseen menee ylös ja tulee alas? kuka käsittää
tuulen pivoonsa? kuka sitoo veden vaatteeseen? kuka on
asttanut kaikki maan ääret? mikä on hänen nimensä? kuinka
hänen poikansa kutsutaan? tiedätkös? 5 Kaikki Jumalan
sanat ovat kirkastetut, ja ovat kilpi niille, jotka uskovat hänen
päällensä. 6 Älä lisää hänen sanoihinsa, ettei hän sinua
rankaisisi, ja sinä löyttäisiin valehteliaksi. 7 Kahta minä
sinulta anon, ettes minulta niitä kieltäisi, ennenkuin minä
kuolen: 8 Väärä oppi ja valhe olkoon minusta kaukana:
köyhyyttä ja rikkautta älä minulle anna; vaan anna minun
saada määrätty osani ravinnosta. 9 Etten minä, jos minä
ylen ravituksi tulisin, kieltäisi sinua ja sanoisi: kuka on Herra?
eli, jos minä ylen köyhäksi tulisin, varastaisi, ja syntiä tekisi
Jumalani nimeä vastaan. 10 Älä kanna palvelian päälle
hänen isäntänsä edessä, ettei hän sinua kiroilisi ja sinä
niin nuhteeseen tulet. 11 On niitä, jotka kiroilevat isäänsä
ja ei siunaa äitiänsä. 12 On niitäkin, jotka luulevat itsensä
puhtaaksi, ja ei ole kuitenkaan saastaisuudestansa pestyt.
13 Ovat myös, jotka silmänsä nostavat, ja silmälautansa
korottavat; 14 Ja ovat, joilla on miekka hammasten siassa, ja
veitset heidän syömähampainansa, ja syövät vaivaiset maan
päältä, ja köyhät ihmisten seasta. 15 Verenimijällä on kaksi
tytärtä: tuo tänne, tuo tänne. Kolme on tyytymätöintä, ja
tosin neljä ei sano kyllä olevan: 16 Helvetti, vaimon suljettu
kohtu, maa, joka ei vedellä täytetä: ja tuli ei sano: jo kyllä on.
(Sheol h7585) 17 Silmä joka häpäisee isäänsä, ja katsoo ylön
totella äitiänsä, sen kaarneet ojan tykönä hakkaavat ulos, ja
kotkan pojat syövät. 18 Kolme minulle ovat ihmeelliset, ja
neljää en minä tiedä: 19 Kotkan tiet taivaan alla, käärmeen
retket kalliolla, haahden jäljet meren keskellä, ja miehen
jäljet piian tykö. 20 Niin on myös porton polut: hän syö ja
pyyhkii suunsa, ja sanoo: en minä mitään pahaa ole tehnyt.
21 Kolmen kautta maakunta tulee levottomuuteen, ja tosin
neljää hän ei voi kärsiä: 22 Kuin palvelia rupee hallitsemaan,
kuin hullu ylen ravituksi tulee, 23 Kuin ilkiä naitetaan, ja kuin
piika tulee emäntänsä perilliseksi. 24 Neljä on pientä maan
päällä, ja ovat toimellisemmat viisaita. 25 Myyriäiset, heikko
väki, jotka kuitenkin elatuksensa suvella toimittavat; 26
Kaninit, heikko väki, jotka kuitenkin pesänsä kalliolle tekevät;
27 Heinäsirkoilla ei ole kuningasta, kuitenkin he lähtevät
kaikki ylös joukossansa; 28 Hämähäkki kehrää käsillänsä,
ja on kuninkaan linnoissa. 29 Kolmella on jalo käyntö, ja
tosin neljä astuu hyvin: 30 Jalopeura, voimallinen petoin
seassa, joka ei palaja kenenkään edestä; 31 Hurtta, jolla
vahvat sivut ovat, ja kauris, ja kuningas, jota vastaan ei
kenkään tohdi. 32 Jos sinä olet tyhmästi tehnyt, ja korottanut
sinuas, ja jos sinä olet jotakin pahaa ajatellut, niin laske
käsi suus päälle. 33 Joka rieskaa kirnuu, hän tekee voita: ja
jokaa nenää pusertaa, hän vaatii ulos veren: ja joka vihaa
kehoittaa, hän vaatii riitaan.

31 Kuningas Lemuelin sanat: oppi, jonka hänen äitinsä
hänelle opetti: **2** Ah minun poikani, ah minun kohtuni
poika, ah minun toivottu poikani! **3** Älä anna vaimon
saada tavaraas, ja älä käy niillä retkillä, joissa kuninkaat
turmeltuvat. **4** Ei kuningasten, o Lemuel, ei sovi kuningasten
viinaa juoda, eli ruhtinasten väkeviä juotavia, **5** Ettei he
joisi, ja oikeutta unohtaisi, ja vääntelisi köyhäin asiaa. **6**
Antakaat väkeviä juotavia niille, jotka hukkumallnsa ovat,
ja viinaa murheellisille sieluille, **7** Että he joisivat, ja
unohtaisivat ahdistuksensa, ja ei enää johdattaisi mieleensä
viheliäisyyttänsä. **8** Avaa suus mykän edessä, ja auta
hyljättyin asiaa. **9** Avaa suus, ja tuomitse oikein, ja pelasta
vaivainen ja köyhä. **10** Joka toimellisen vaimon löytää,
se on kalliimpi kuin kaikkein kallimmat päärlyt: **11** Hänen
miehensä sydän uskaltaa häneen: hänen elatuksensa ei
puutu häneltä. **12** Hän tekee hänelle hyvää ja ei pahaa
kaikkena elinaikanansa. **13** Hän harjoittaa itsensä villoissa
ja pellavissa, ja tekee mielellänsä työtä käsillänsä. **14** Hän
on niinkuin kauppamiehen haaksi, joka elatuksensa tuo
kaukaa. **15** Hän nousee yöllä, ja antaa perheellensä ruokaa,
ja piioillensa heidän osansa. **16** Hän pyytää peltoa ja saa
sen, ja istutaa viinapuita kättensä hedelmästä. **17** Hän
vyöttää kupeensa väkevydellä, ja vahvistaa käsivartensa. **18**
Hän näkee askareensa hyödylliseksi: hänen kynttiläänsä
ei sammuteta yöllä. **19** Hän ojentaa kätensä rukkiin, ja
tarttuu sormillansa kehrävarteen. **20** Hän kohottaa kätensä
köyhille, ja ojentaa kätensä tarvitseville. **21** Ei hän pelkää
lunta huoneessansa; sillä kaikella hänen perheellänsä
ovat kaksinkertaiset vaatteet. **22** Hän tekee itsellensä
makausvaatteita: valkia kallis liina ja purppura ovat hänen
pukunsa. **23** Hänen miehensä on tuttu porteissa, istuissansa
maan vanhimpain tykönä. **24** Hän tekee kallista liinaa ja myy
sitä, ja antaa vyön kauppaajalle. **25** Väkevyys ja kunnia
on hänen pukunsa, ja hän nauraa seuraavaiselle ajalle.
26 Hän avaa suunsa viisaudessa, ja hänen kielensä on
suloinen oppi. **27** Hän katselee kurkistellen, kuinka hänen
huoneessansa kaikki asiat ovat, ja ei syö laiskuudessa
leipäänsä. **28** Hänen poikansa tulevat ja ylistävät häntä
autuaaksi: hänen miehensä kiittää häntä sanoen: **29** Moni
tytär käyttää itsensä kauniisti; mutta sinä käyt ylitse heidän
kaikkein. **30** Otollinen olla on petollisuus, ihana olla on
turha; vaan vaimo, joka Herraa pelkää, ylistetään. **31**
Antakaat hänelle kättensä hedelmästä, ja hänen kättensä
työt kiittäkään häntä porteissa.

Saarnaajan

1 Saarnaajan sanat, Daavidin pojan, joka oli kuninkaana
Jerusalemissa. **2** Turhuuksien turhuus, sanoi saarnaaja,
turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta! **3** Mitä hyötyä
on ihmiselle kaikesta vaivannäöstänsä, jolla hän vaivaa
itseänsä auringon alla? **4** Sukupolvi menee, ja sukupolvi
tulee, mutta maa pysyy iäti. **5** Ja aurinko nousee, ja aurinko
laskee ja kiiruhtaa sille sijallensa, josta se jälleen nousee.
6 Tuuli menee etelään ja kiertää pohjoiseen, kiertää yhä
kiertämistään, ja samalle kierrollensa tuuli palajaa. **7** Kaikki
joet laskevat mereen, mutta meri ei siitänsä täyty; samaan
paikkaan, johon joet ovat laskeneet, ne aina edelleen
laskevat. **8** Kaikki tyynni itseänsä väsyttää, niin ettei kukaan
sitä sanoa saata. Ei saa silmä kyllkäänsä näkemisestä eikä
korva täyttänsä kuulemisesta. **9** Mitä on ollut, sitä vastakin
on; ja mitä on tapahtunut, sitä vastakin tapahtuu. Ei ole
mitään uutta auringon alla. **10** Jos jotakin on, josta sanotaan:
"Katso, tämä on uutta", niin on sitä kuitenkin ollut jo ennen,
ammoisina aikoina, jotka ovat olleet ennen meitä. **11** Ei
jää muistoa esi-isistä; eikä jälkeläisistäkään, jotka tulevat,
jää muistoa niille, jotka heidän jälkeensä tulevat. **12** Minä,
saarnaaja, olin Israelin kuningas Jerusalemissa. **13** Ja
minä käänsin sydämeni viisaudella tutkimaan ja miettimään
kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu. Tämä on vaikea
työ, jonka Jumala on antanut ihmislapsille, heidän sillä
itseään rasittaaksensa. **14** Minä katselin kaikkia tekoja, mitä
tehdään auringon alla, ja katso, se on kaikki turhuutta ja
tuulen tavoittelua. **15** Väärä ei voi suoristua, eikä vajaata
voi täydeksi laskea. **16** Minä puhuin sydämessäni näin:
Minä olen hankkinut suuren viisauden ja sitä yhä lisännyt,
jopa yli kaikkien, jotka ovat ennen minua Jerusalemissa
hallinneet, ja paljon on sydämeni nähnyt viisautta ja tietoa.
17 Ja minä käänsin sydämeni tutkimaan viisautta ja tietoa,
mielettömyyttä ja tyhmyyttä, ja minä tulin tietämään, että
sekin oli tuulen tavoittelemista. **18** Sillä missä on paljon
viisautta, siinä on paljon surua; ja joka tietoa lisää, se tuskaa
lisää.

2 Minä sanoin sydämessäni: Tule, minä tahdon koetella
sinua ilolla, nauti hyvää. Mutta katso, sekin oli turhuutta.
2 Naurusta minä sanoin: "Mieletöntä!" ja ilosta: "Mitä se
toimittaa?" **3** Minä mietin mielessäni virkistää ruumistani
viinillä - kuitenkin niin, että sydämeni harrastaisi viisautta
- ja noudattaa tyhmyyttä, kunnes saisin nähdä, mikä
olisi ihmislapsille hyvä, heidän tehdäksensä sitä taivaan
alla lyhyinä elämänsä päivinä. **4** Minä tein suuria töitä:
rakensin itselleni taloja, istutin itselleni viinitarhoja. **5**
Minä laitoin itselleni puutarhoja ja puistoja ja istutin niihin
kaikkinaisia hedelmäpuita. **6** Minä tein itselleni vesilammikoita
kastellakseni niistä metsiköitä, joissa puita kasvoi. **7** Minä
ostin orjia ja orjattaria, ja kotona syntyneitäkin minulla
oli; myös oli minulla karjaa, raavaita ja lampaita, paljon
enemmän kuin kenelläkään niistä, jotka olivat olleet ennen
minua Jerusalemissa. **8** Minä kokosin itselleni myöskin
hopeata ja kultaa ja kuninkaitten ja maakuntien aarteita
ja hankin itselleni laulajia ja laulajattaria ja ihmislasten
iloja, vaimon, jopa vaimoja. **9** Minä tulin suureksi ja yhä
suuremmaksi, yli kaikkien, jotka olivat olleet ennen minua
Jerusalemissa. Sen ohessa pysyi minussa viisauteni. **10**
Enkä minä pidättänyt silmiäni mistään, mitä ne pyysivät,
enkä kieltänyt sydämeltäni mitään iloa, sillä minun sydämeni
iloitsi kaikesta vaivannäöstäni, ja se oli minun osani kaikesta
vaivannäöstäni. **11** Mutta kun minä käänsin huomioni kaikkiin
töihin, joita minun käteni olivat tehneet, ja vaivannäköön,
jolla olin vaivannut itseäni niitä tehdessäni, niin katso: se oli
kaikki turhuutta ja tuulen tavoittelua; eikä ole hyötyä mistään
auringon alla. **12** Kun minä käännyin katsomaan viisautta ja
mielettömyyttä ja tyhmyyttä - sillä mitä taitaa ihminen, joka
tulee kuninkaan jälkeen, muuta kuin tehdä, mitä jo ennen
on tehty? - **13** niin minä näin, että viisaus on hyödyllisempi
tyhmyyttä, niinkuin valo on pimeyttä hyödyllisempi. **14**
Viisaalla on silmät päässänsä, tyhmä taas vaeltaa pimeässä;
mutta minä tulin tietämään myös sen, että toisen käy niinkuin
toisenkin. **15** Ja minä sanoin sydämessäni: Se, mikä kohtaa
tyhmää, kohtaa minuakin; miksi olen sitten niin tuiki viisaaksi
tullut? Ja minä sanoin sydämessäni: Tämäkin on turhuutta.
16 Sillä ei jää viisaasta, niinkuin ei tyhmästäkään, ikuista
muistoa, kun kerran tulevina päivinä kaikki unhotetaan; ja
eikö kuole viisas niinkuin tyhmäkin? **17** Niin minä kyllästyin
elämään, sillä minusta oli pahaa se, mikä tapahtuu auringon
alla, koskapa kaikki on turhuutta ja tuulen tavoittelua. **18** Ja
minä kyllästyin kaikkeen vaivannäköön, jolla olin vaivannut
itseäni auringon alla, koska minun täytyy se jättää ihmiselle,
joka tulee minun jälkeeni. **19** Ja kuka tietää, onko hän viisas
vai tyhmä? Mutta hallitsemaan hän tulee kaikkia minun
vaivannäköni hedelmiä, joiden tähden minä olen vaivannut
itseäni ja ollut viisas auringon alla. Tämäkin on turhuutta.
20 Niin minä annoin sydämeni vaipua epätoivoon kaikesta
vaivannäöstäni, jolla olin vaivannut itseäni auringon alla.
21 Sillä niin on: ihmisen, joka on vaivaa nähnyt toimien
viisaudella, tiedolla ja kunnolla, täytyy antaa kaikki ihmiselle,
joka ei ole siitä vaivaa nähnyt, hänen osaksensa. Sekin on
turhuutta ja on suuri onnettomuus. **22** Sillä mitä saa ihminen

kaikesta vaivannäöstänsä ja sydämensä pyrkimyksestä,
jolla hän vaivaa itseänsä auringon alla? 23 Ovathan kaikki
hänen päivänsä pelkkää tuskaa ja hänen työnsä surua,
eikä yölläkään hänen sydämensä saa lepoa. Tämäkin on
turhuutta. 24 Ei ole ihmisellä muuta onnea kuin syödä
ja juoda ja antaa sielunsa nauttia hyvää vaivannäkönsä
ohessa; mutta minä tulin näkemään, että sekin tulee Jumalan
kädestä. 25 - "Sillä kuka voi syödä ja kuka nauttia ilman
minua?" - 26 Sillä hän antaa ihmiselle, joka on hänelle
otollinen, viisautta, tietoa ja iloa; mutta syntiselle hän antaa
työksi koota ja kartuttaa annettavaksi sille, joka on otollinen
Jumalalle. Sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelua.

3 Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla taivaan
alla. 2 Aika on syntyä ja aika kuolla. Aika on istuttaa ja
aika repiä istutus. 3 Aika on surmata ja aika parantaa. Aika
on purkaa ja aika rakentaa. 4 Aika on itkeä ja aika nauraa.
Aika on valittaa ja aika hypellä. 5 Aika on heitellä kiviä ja aika
kerätä kivet. Aika on syleillä ja aika olla syleilemättä. 6 Aika
on etsiä ja aika kadottaa. Aika on säilyttää ja aika viskata
pois. 7 Aika on reväistä rikki ja aika ommella yhteen. Aika on
olla vaiti ja aika puhua. 8 Aika on rakastaa ja aika vihata.
Aika on sodalla ja aika rauhalla. 9 Mitä hyötyä on työntekijällä
siitä, mistä hän näkee vaivaa? 10 Minä olen katsonut sitä
työtä, minkä Jumala on antanut ihmislapsille, heidän sillä
itseään rasittaaksensa. 11 Kaiken hän on tehnyt kauniisti
aikanansa, myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän
sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen käsitä tekoja,
jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä loppua. 12 Minä tulin
tietämään, ettei heillä ole muuta onnea kuin iloita ja tehdä
hyvää eläessänsä. 13 Mutta jokaiselle ihmiselle on sekin,
että hän syö ja juo ja nauttii hyvää kaiken vaivannäkönsä
ohessa, Jumalan lahja. 14 Minä tulin tietämään, että kaikki,
mitä Jumala tekee, pysyy iäti. Ei ole siihen lisäämistä eikä
siitä vähentämistä. Ja Jumala on sen niin tehnyt, että häntä
peljättäisiin. 15 Mitä nyt on, sitä on ollut jo ennenkin; ja
mitä vasta on oleva, sitä on ollut jo ennenkin. Jumala etsii
jälleen sen, mikä on mennyttä. 16 Vielä minä näin auringon
alla oikeuspaikan, ja siinä oli vääryys, ja vanhurskauden
paikan, ja siinä oli vääryys. 17 Minä sanoin sydämessäni:
Vanhurskaan ja väärän tuomitsee Jumala, sillä siellä on
jokaisella asialla ja jokaisella teolla aikansa. 18 Minä sanoin
sydämessäni: Ihmislasten tähden se niin on, jotta Jumala
heitä koettelisi ja he tulisivat näkemään että he omassa
olossaan ovat eläimiä. 19 Sillä ihmislasten käy niinkuin
eläintenkin; sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset
kuolevat, niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki on kaikilla.
Ihmisillä ei ole mitään etua eläinten edellä, sillä kaikki on
turhuutta. 20 Kaikki menee samaan paikkaan. Kaikki on
tomusta tullut, ja kaikki palajaa tomuun. 21 Kuka tietää
ihmisen hengestä, kohoaako se ylös, ja eläimen hengestä,
vajoaako se alas maahan? 22 Niin minä tulin näkemään, että
ei ole mitään parempaa, kuin että ihminen iloitsee teoistansa,
sillä se on hänen osansa. Sillä kuka tuo hänet takaisin
näkemään iloksensa sitä, mikä tulee hänen jälkeensä?

4 Taas minä katselin kaikkea sortoa, jota harjoitetaan
auringon alla, ja katso, siinä on sorrettujen kyyneleet, eikä
ole heillä lohduttajaa; väkivaltaa tekee heidän sortajainsa
käsi, eikä ole heillä lohduttajaa. 2 Ja minä ylistin vainajia,
jotka ovat jo kuolleet, onnellisemmiksi kuin eläviä, jotka vielä
ovat elossa, 3 ja onnellisemmaksi kuin nämä kumpikaan sitä,
joka ei vielä ole olemassa eikä ole nähnyt sitä pahaa, mikä
tapahtuu auringon alla. 4 Ja minä näin kaikesta vaivannäöstä
ja työn kunnollisuudesta, että se on toisen kateutta toista
kohtaan. 5 Sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelua. Tyhmä
panee kädet ristiin ja kalvaa omaa lihaansa. 6 Parempi on
pivollinen lepoa kuin kahmalollinen vaivannäköä ja tuulen
tavoittelua. 7 Taas minä näin turhuuden auringon alla:
8 Tuossa on yksinäinen, ei ole hänellä toista, ei poikaa,
ei veljeäkään ole hänellä; mutta ei ole loppua kaikella
hänen vaivannäöllänsä, eikä hänen silmänsä saa kyllääns
rikkaudesta. Ja kenen hyväksi minä sitten vaivaa näen ja
pidätän itseni nautinnoista? Tämäkin on turhuutta ja on
paha asia. 9 Kahden on parempi kuin yksin, sillä heillä
on vaivannäöstänsä hyvä palkka. 10 Jos he lankeavat,
niin toinen nostaa ylös toverinsa; mutta voi yksinäistä,
jos hän lankeaa! Ei ole toista nostamassa häntä ylös. 11
Myös, jos kaksi makaa yhdessä, on heillä lämmin; mutta
kuinka voisi yksinäisellä olla lämmin? 12 Ja yksinäisen
kimppuun voi joku käydä, mutta kaksi pitää sille puolensa.
Eikä kolmisäinen lanka pian katkea. 13 Parempi on köyhä,
mutta viisas nuorukainen kuin vanha ja tyhmä kuningas,
joka ei enää ymmärrä ottaa varoituksesta vaaria. 14 Sillä
vankilasta tuo toinen lähti tullaksensa kuninkaaksi, vaikka
oli hänen kuninkaana ollessaan syntynyt köyhänä. 15 Minä
näin kaikkien, jotka elivät ja vaelsivat auringon alla, olevan
nuorukaisen puolella, tuon toisen, joka oli astuva hänen
sijaansa. 16 Ei ollut loppua kaikella sillä väellä, niillä kaikilla,
joita hän johti; mutta jälkipolvet eivät hänestä iloitse. Sillä
sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelemista.

5 Varo jalkasi, kun menet Jumalan huoneeseen. Tulo
kuulemaan on parempi kuin tyhmäin teurasuhrin-anto,
sillä he ovat tietämättömiä, ja niin he tekevät pahaa. 2 Älä

ole kerkeä suultasi, älköönkä sydämesi kiirehtikö lausumaan
sanaa Jumalan edessä, sillä Jumala on taivaassa ja sinä
olet maan päällä; sentähden olkoot sanasi harvat. 3 Sillä
paljosta työstä tulee unia, ja missä on paljon sanoja, siinä
on tyhmä äänessä. 4 Kun teet lupauksen Jumalalle, niin
täytä se viivyttelemättä; sillä ei ole hänellä mielisuosiota
tyhmiin: täytä, mitä lupaat. 5 On parempi, ettet lupaa, kuin
että lupaat etkä täytä. 6 Älä anna suusi saattaa ruumistasi
syynalaiseksi, äläkä sano Jumalan sanansaattajan edessä:
"Se oli erehdys"; miksi pitäisi Jumalan vihastua sinun
puheestasi ja turmella sinun kättesi työt? 7 Sillä paljot unet
ovat pelkkää turhuutta; samoin paljot puheet. Mutta pelkää
sinä Jumalaa. 8 Jos näet köyhää sorrettavan sekä oikeutta
ja vanhurskautta poljettavan maakunnassa, niin älä sitä
asiaa ihmettele; sillä ylhäistä vartioitsee vielä ylhäisempi,
ja sitäkin ylhäisemmät heitä molempia. 9 Ja maalle on
kaikessa hyödyksi, että viljellyllä maalla on kuningas. 10
Joka rakastaa rahaa, ei saa rahaa kylläksensä, eikä voittoa
se, joka rakastaa tavaran paljoutta. Sekin on turhuutta.
11 Omaisuuden karttuessa karttuvat sen syöjätkin; ja mitä
muuta etua siitä on haltijallensa, kuin että silmillään sen
näkee? 12 Työntekijän uni on makea, söipä hän vähän
tai paljon; mutta rikkaan ei hänen yltäkylläisyytensä salli
nukkua. 13 On raskas onnettomuus, jonka minä näin
auringon alla: rikkaus, joka on säilytetty onnettomuudeksi
haltijallensa. 14 Se rikkaus katoaa onnettoman tapauksen
kautta; ja jos hänelle on syntynyt poika, ei sen käsiin jää
mitään. 15 Niinkuin hän tuli äitinsä kohdusta, niin on hänen
alastonna jälleen mentävä pois, samoin kuin tulikin; eikä hän
vaivannäöstänsä saa mitään, minkä veisi täältä kädessänsä.
16 Raskas onnettomuus tämäkin on: aivan niinkuin hän tuli,
on hänen mentävä; ja mitä hyötyä hänellä sitten on siitä,
että on vaivaa nähnyt tuulen hyväksi? 17 Myös kuluttaa hän
kaikki päivänsä pimeydessä; ja surua on hänellä paljon,
kärsimystä ja mielikarvautta. 18 Katso, minkä minä olen tullut
näkemään, on hyvää ja kaunista syödä ja juoda ja nauttia
hyvää kaiken vaivannäkönsä ohessa, jolla ihminen itseänsä
vaivaa auringon alla lyhyinä elämänsä päivinä, jotka Jumala
on hänelle antanut; sillä se on hänen osansa. 19 Sekin on
Jumalan lahja, jos Jumala kenelle ihmiselle antaa rikkautta
ja tavaraa ja sallii hänen syödä siitä ja saada osansa ja
iloita vaivannäkönsä ohessa. 20 Sillä hän ei tule niin paljon
ajatelleeksi elämänsä päiviä, kun Jumala suostuu hänen
sydämensä iloon.

6 On onnettomuus tämäkin, jonka olen nähnyt auringon
alla ja joka raskaasti painaa ihmistä: 2 että Jumala antaa
miehelle rikkautta ja tavaraa ja kunniaa, niin ettei hänen
sielultaan puutu mitään kaikesta siitä, mitä hän halajaa,
mutta Jumala ei salli hänen nauttia sitä, vaan sen nauttii
vieras. Se on turhuutta ja raskas kärsimys. 3 Vaikka syntyisi
miehelle sata lasta ja hän eläisi vuosia paljon ja paljot olisivat
hänen vuottensa päivät, mutta hän ei saisi tyydyttää omaa
haluaan omaisuudellansa eikä saisi edes hautaustakaan,
niin minä sanon, että keskoinen olisi onnellisempi kuin hän.
4 Sillä se turhaan tulee ja pimeyteen menee, ja pimeyteen
peittyy sen nimi. 5 Ei se ole aurinkoa nähnyt eikä tuntenut.
Sen lepo on parempi kuin hänen. 6 Ja vaikka hän eläisi
kaksi kertaa tuhannen vuotta, mutta ei saisi onnea nähdä
- eikö kuitenkin kaikki mene samaan paikkaan? 7 Kaikki
ihmisen vaivannäkö tapahtuu hänen oman suunsa hyväksi,
ja kuitenkaan ei halu täyty. 8 Sillä mitä etua on viisaalla
tyhmän edellä, ja mitä kurjalla siitä, että hän osaa oikein
vaeltaa elävitten edessä? 9 Parempi silmän näkö kuin halun
haihattelu. Tämäkin on turhuutta ja tuulen tavoittelua. 10
Mitä olemassa on, sille on pantu nimi jo ammoin; ja edeltä
tunnettua on ollut, mitä ihmisestä on tuleva. Ei voi hän riidellä
väkevämpänsä kanssa. 11 Sillä niin on: puheen paljous
enentää turhuutta. Mitä etua on ihmisellä siitä? 12 Sillä kuka
tietää, mikä on ihmiselle hyvä elämässä, hänen elämänsä
lyhyinä, turhina päivinä, jotka hän viettää kuin varjo; ja kuka
ilmaisee ihmiselle, mitä on tuleva hänen jälkeensä auringon
alla?

7 Hyvä nimi on parempi kuin kallis öljy, ja kuolinpäivä
parempi kuin syntymäpäivä. 2 Parempi kuin pitotaloon on
mennä surutaloon, sillä siinä on kaikkien ihmisten loppu,
ja elossa oleva painaa sen mieleensä. 3 Suru on parempi
kuin nauru, sillä sydämelle on hyväksi, että kasvot ovat
murheelliset. 4 Viisaitten sydän on surutalossa, tyhmien
sydän ilotalossa. 5 Parempi on kuulla viisaan nuhdetta, kuin
olla kuulemassa tyhmien laulua; 6 sillä niinkuin orjantappurain
rätinä padan alla, on tyhmän nauru. Ja sekin on turhuutta. 7
Sillä väärä voitto tekee viisaan hulluksi, ja lahja turmelee
sydämen. 8 Asian loppu on parempi kuin sen alku, ja
pitkämielinen on parempi kuin korkeamielinen. 9 Älköön
mielesi olko pikainen vihaan, sillä viha majautuu tyhmäin
poveen. 10 Älä sano: "Mikä siinä on, että entiset ajat olivat
paremmat kuin nykyiset?" Sillä sitä et viisaudesta kysy. 11
Viisaus on yhtä hyvä kuin perintöosa ja on etu niille, jotka
ovat näkemässä aurinkoa. 12 Sillä viisauden varjossa on
kuin rahan varjossa, mutta tieto on hyödyllisempi: viisaus
pitää haltijansa elossa. 13 Katso Jumalan tekoja; sillä
kuka voi sen suoristaa, minkä hän on vääräksi tehnyt?

14 Hyvänä päivänä ole hyvillä mielin, ja pahana päivänä
ymmärrä, että toisen niinkuin toisenkin on Jumala tehnyt,
koskapa ihminen ei saa mitään siitä, mikä hänen jälkeensä
tulee. 15 Kaikkea olen tullut näkemään turhina päivinäni:
on vanhurskaita, jotka hukkuvat vanhurskaudessaan, ja on
jumalattomia, jotka elävät kauan pahuudessaan. 16 Älä
ole kovin vanhurskas äläkä esiinny ylen viisaana: miksi
tuhoaisit itsesi? 17 Älä ole kovin jumalaton, äläkä ole tyhmä:
miksi kuolisit ennen aikaasi? 18 Hyvä on, että pidät kiinni
toisesta etkä hellitä kättäsi toisestakaan, sillä Jumalaa
pelkääväinen selviää näistä kaikista. 19 Viisaus auttaa
viisasta voimakkaammin kuin kymmenen vallanpitäjää, jotka
ovat kaupungissa. 20 Sillä ei ole maan päällä ihmistä
niin vanhurskasta, että hän tekisi vain hyvää eikä tekisi
syntiä. 21 Älä myöskään pane mieleesi kaikkia puheita,
mitä puhutaan, ettet kuulisi palvelijasi sinua kiroilevan. 22
Sillä oma sydämesikin tietää, että myös sinä olet monta
kertaa kiroillut muita. 23 Kaiken tämän olen viisaudella
koetellut. Minä sanoin: "Tahdon tulla viisaaksi", mutta se
pysyi minusta kaukana. 24 Kaukana on kaiken olemus
ja syvällä, syvällä; kuka voi sen löytää? 25 Minä ryhdyin
sydämessäni oppimaan, miettimään ja etsimään viisautta ja
tutkistelun tuloksia, tullakseni tuntemaan jumalattomuuden
typeryydeksi ja tyhmyyden mielettömyydeksi. 26 Ja minä
löysin sen, mikä on kuolemaa katkerampi: naisen, joka on
verkko, jonka sydän on paula ja jonka kädet ovat kahleet. Se,
joka on otollinen Jumalan edessä, pelastuu hänestä, mutta
synnintekijä häneen takertuu. 27 Katso, tämän minä olen
löytänyt, sanoi saarnaaja, pyrkiessäni asia asialta löytämään
tutkistelun tulosta; 28 mitä sieluni on yhäti etsinyt, mutta
mitä en ole löytänyt, on tämä: olen löytänyt tuhannesta
yhden miehen, mutta koko siitä luvusta en ole löytänyt
yhtäkään naista. 29 Katso, tämän ainoastaan olen löytänyt:
että Jumala on tehnyt ihmiset suoriksi, mutta itse he etsivät
monia mutkia.

8 Kuka on viisaan vertainen, ja kuka taitaa selittää asian?
Ihmisen viisaus kirkastaa hänen kasvonsa, ja hänen
kasvojensa kovuus muuttuu. 2 Minä sanon: Ota vaari
kuninkaan käskystä, varsinkin Jumalan kautta vannotun
valan tähden. 3 Älä ole kerkeä luopumaan hänestä, äläkä
asetu pahan asian puolelle, sillä hän tekee, mitä vain tahtoo.
4 Sillä kuninkaan sana on voimallinen, ja kuka voi sanoa
hänelle: Mitäs teet? 5 Joka käskyn pitää, ei tiedä pahasta
asiasta; ja viisaan sydän tietää ajan ja tuomion. 6 Sillä
itsekullakin asialla on aikansa ja tuomionsa; ihmistä näet
painaa raskaasti hänen pahuutensa. 7 Hän ei tiedä, mitä
tuleva on; sillä kuka ilmaisee hänelle, miten se on tuleva? 8
Ei ole ihminen tuulen valtias, niin että hän voisi sulkea tuulen,
ei hallitse kukaan kuoleman päivää, ei ole pääsyä sodasta,
eikä jumalattomuus pelasta harjoittajaansa. 9 Kaiken tämän
minä tulin näkemään, kun käänsin sydämeni tarkkaamaan
kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu aikana, jolloin ihminen
vallitsee toista ihmistä hänen onnettomuudekseen. 10 Sitten
minä näin, kuinka jumalattomat haudattiin ja menivät lepoon,
mutta ne, jotka olivat oikein tehneet, saivat lähteä pois
pyhästä paikasta ja joutuivat unhotuksiin kaupungissa. Sekin
on turhuus. 11 Milloin pahan teon tuomio ei tule pian, saavat
ihmislapset rohkeutta tehdä pahaa, 12 koskapa syntinen saa
tehdä pahaa sata kertaa ja elää kauan; tosin minä tiedän, että
Jumalaa pelkääväisille käy hyvin, sentähden että he häntä
pelkäävät, 13 mutta että jumalattomalle ei käy hyvin eikä hän
saa jatkaa päiviään pitkiksi kuin varjo, sentähden ettei hän
pelkää Jumalaa. 14 On turhuutta sekin, mitä tapahtuu maan
päällä, kun vanhurskaita on, joiden käy, niinkuin olisivat
jumalattomain tekoja tehneet, ja jumalattomia on, joiden käy,
niinkuin olisivat vanhurskaitten tekoja tehneet. Minä sanoin:
sekin on turhuutta. 15 Ja minä ylistin iloa, koska ei ihmisellä
auringon alla ole mitään parempaa kuin syödä ja juoda ja
olla iloinen; se seuraa häntä hänen vaivannäkönsä ohessa
hänen elämänsä päivinä, jotka Jumala on antanut hänelle
auringon alla. 16 Kun minä käänsin sydämeni oppimaan
viisautta ja katsomaan työtä, jota tehdään maan päällä
saamatta untakaan silmiin päivällä tai yöllä, 17 niin minä
tulin näkemään kaikista Jumalan teoista, että ihminen ei voi
käsittää sitä, mitä tapahtuu auringon alla; sillä ihminen saa
kyllä nähdä vaivaa etsiessään, mutta ei hän käsitä. Ja jos
viisas luuleekin tietävänsä, ei hän kuitenkaan voi käsittää.

9 Niin minä painoin mieleeni kaiken tämän ja pyrin saamaan
kaikkea tätä selville, kuinka näet vanhurskaat ja viisaat
ja heidän tekonsa ovat Jumalan kädessä. Ei rakkauskaan
eikä viha ole ihmisen tiedettävissä; kaikkea voi hänellä
olla edessä. 2 Kaikkea voi tapahtua kaikille. Sama kohtalo
on vanhurskaalla ja jumalattomalla, hyvällä, puhtaalla ja
saastaisella, uhraajalla ja uhraamattomalla; hyvän käy
niinkuin syntisenkin, vannojan niinkuin valaa pelkäävänkin. 3
Se on onnettomuus kaikessa, mitä tapahtuu auringon alla,
että kaikilla on sama kohtalo, ja myös se, että ihmislasten
sydän on täynnä pahaa ja että mielettömyys on heillä
sydämessä heidän elinaikansa; ja senjälkeen - vainajien
tykö! 4 Onhan sillä, jonka vielä on suotu olla kaikkien eläväin
seurassa, toivoa. Sillä elävä koira on parempi kuin kuollut
leijona. 5 Sillä elävät tietävät, että heidän on kuoltava, mutta

kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole paikkaa, vaan
heidän muistonsa on unhotettu. 6 Myös heidän rakkautensa,
vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt, eikä heillä ole
milloinkaan enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon
alla. 7 Tule siis, syö leipäsi ilolla ja juo viinisi hyvillä mielin,
sillä jo aikaa on Jumala hyväksynyt nuo tekosi. 8 Vaatteesi
olkoot aina valkeat, ja öljy älköön puuttuko päästäsi. 9
Nauti elämää vaimon kanssa, jota rakastat, kaikkina turhan
elämäsi päivinä, jotka Jumala on sinulle antanut auringon
alla - kaikkina turhina päivinäsi, sillä se on sinun osasi
elämässä ja vaivannäössäsi, jolla vaivaat itseäsi auringon
alla. 10 Tee kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei
ole tekoa, ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa,
jonne olet menevä. (Sheol h7585) 11 Taas minä tulin näkemään
auringon alla, että ei ole juoksu nopsain vallassa, ei sota
urhojen, ei leipä viisaitten, ei rikkaus ymmärtäväisten eikä
suosio taitavain vallassa, vaan aika ja kohtalo kohtaa kaikkia.
12 Sillä ei ihminen tiedä aikaansa, niinkuin eivät kalatkaan,
jotka tarttuvat pahaan verkkoon, eivätkä linnut, jotka käyvät
kiinni paulaan; niinkuin ne, niin pyydystetään ihmislapsetkin
pahana aikana, joka yllättää heidät äkisti. 13 Tämänkin minä
tulin näkemään viisaudeksi auringon alla, ja se oli minusta
suuri: 14 Oli pieni kaupunki ja siinä miehiä vähän. Ja suuri
kuningas tuli sitä vastaan, saarsi sen ja rakensi sitä vastaan
suuria piiritystorneja. 15 Mutta siellä oli köyhä, viisas mies,
ja hän pelasti kaupungin viisaudellaan. Mutta ei kukaan
ihminen muistanut sitä köyhää miestä. 16 Niin minä sanoin:
Viisaus on parempi kuin voima, mutta köyhän viisautta
halveksitaan, eikä hänen sanojansa kuulla. 17 Viisaitten
sanat, hiljaisuudessa kuullut, ovat paremmat kuin tyhmäin
päämiehen huuto. 18 Viisaus on parempi kuin sota-aseet,
mutta yksi ainoa syntinen saattaa hukkaan paljon hyvää.

10 Myrkkykärpäset saavat haisemaan ja käymään
voiteentekijän voiteen. Pieni tyhmyys painaa enemmän
kuin viisaus ja kunnia. 2 Viisaan sydän vetää oikealle, tyhmän
vasemmalle. 3 Tietä käydessäkin puuttuu tyhmältä mieltä:
jokaiselle hän ilmaisee olevansa tyhmä. 4 Jos hallitsijassa
nousee viha sinua kohtaan, niin älä jätä paikkaasi; sillä
sävyisyys pidättää suurista synneistä. 5 On onnettomuus se,
minkä olen nähnyt auringon alla, vallanpitäjästä lähtenyt
erehdys: 6 tyhmyys asetetaan arvon korkeuksiin, ja rikkaat
saavat istua alhaalla. 7 Minä olen nähnyt palvelijat hevosten
selässä ja ruhtinaat kävelemässä kuin palvelijat maassa. 8
Joka kuopan kaivaa, se siihen putoaa; joka muuria purkaa,
sitä puree käärme. 9 Joka kiviä louhii, se niihin loukkaantuu;
joka puita halkoo, se joutuu siinä vaaraan. 10 Jos rauta on
tylsynyt eikä teränsuuta tahkota, täytyy ponnistaa voimia;
mutta hyödyllinen kuntoonpano on viisautta. 11 Jos käärme
puree silloin, kun sitä ei ole lumottu, ei lumoojalla ole
hyötyä taidostaan. 12 Sanat viisaan suusta saavat suosiota,
mutta tyhmän nielevät hänen omat huulensa. 13 Hänen
suunsa sanain alku on tyhmyyttä, ja hänen puheensa
loppu pahaa mielettömyyttä. 14 Tyhmä puhuu paljon; mutta
ihminen ei tiedä, mitä tuleva on. Ja kuka ilmaisee hänelle,
mitä hänen jälkeensä tulee? 15 Oma vaivannäkö väsyttää
tyhmän, joka ei osaa kaupunkiinkaan kulkea. 16 Voi sinua,
maa, jolla on kuninkaana poikanen ja jonka ruhtinaat jo
aamulla aterioita pitävät! 17 Onnellinen sinä, maa, jolla on
jalosukuinen kuningas ja jonka ruhtinaat pitävät aterioita
oikeaan aikaan, miehekkäästi eikä juopotellen! 18 Missä
laiskuus on, siinä vuoliaiset vaipuvat; ja missä kädet velttoina
riippuvat, tippuu huoneeseen vettä. 19 Hauskuudeksi ateria
laitetaan, ja viini ilahuttaa elämän; mutta raha kaiken
hankkii. 20 Älä ajatuksissasikaan kiroile kuningasta, äläkä
makuukammiossasikaan kiroile rikasta, sillä taivaan linnut
kuljettavat sinun äänesi ja siivelliset ilmaisevat sinun sanasi.

11 Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä saat
sen jälleen. 2 Anna osa seitsemälle, kahdeksallekin,
sillä et tiedä, mitä onnettomuutta voi tulla maahan. 3 Jos
pilvet tulevat täyteen sadetta, valavat ne sen maahan. Ja jos
puu kaatuu etelää kohti tai pohjoista, niin mihin paikkaan
puu kaatui, siihen se jää. 4 Joka tuulta tarkkaa, ei kylvä;
ja joka pilviä pälyy, ei leikkaa. 5 Niinkuin et tiedä tuulen
teitä etkä luitten rakentumista raskaana olevan kohdussa,
niin et myöskään tiedä Jumalan tekoja, hänen, joka kaikki
tekee. 6 Kylvä siemenesi aamulla äläkä hellitä kättäsi
ehtoollakaan; sillä et tiedä, tuoko onnistuu vai tämä vai
onko kumpikin yhtä hyvä. 7 Suloinen on valo, ja silmille
tekee hyvää nähdä aurinkoa. 8 Niin, jos ihminen elää vuosia
paljonkin, iloitkoon hän niistä kaikista, mutta muistakoon
pimeitä päiviä, sillä niitä tulee paljon. Kaikki, mikä tulee, on
turhuutta. 9 Iloitse, nuorukainen, nuoruudessasi, ja sydämesi
ilahuttakoon sinua nuoruusikäsi päivinä. Vaella sydämesi
teitä ja silmiesi halun mukaan; mutta tiedä: Jumala tuo sinut
tuomiolle kaikesta tästä. 10 Karkoita suru sydämestäsi ja
torju kärsimys ruumiistasi, sillä nuoruus ja aamurusko ovat
turhuutta.

12 Ja muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin pahat
päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova:
2 "Nämä eivät minua miellytä"; ennenkuin pimenee aurinko,
päivänvalo, kuu ja tähdet, ja pilvet palajavat sateen jälkeenkin
- 3 jolloin huoneen vartijat vapisevat ja voiman miehet

käyvät koukkuisiksi ja jauhajanaiset ovat joutilaina, kun ovat
menneet vähiin, ja akkunoista-kurkistelijat jäävät pimeään, **4**
ja kadulle vievät ovet sulkeutuvat ja myllyn ääni heikkenee ja
noustaan linnun lauluun ja kaikki laulun tyttäret hiljentyvät; **5**
myös peljätään mäkiä, ja tiellä on kauhuja, ja mantelipuu
kukkii, ja heinäsirkka kulkee kankeasti, ja kapriisinnuppu
on tehoton; sillä ihminen menee iankaikkiseen majaansa,
ja valittajat kiertelevät kaduilla **6** ennenkuin hopealanka
katkeaa ja kultamalja särkyy ja vesiastia rikkoutuu lähteellä
ja ammennuspyörä särkyneenä putoaa kaivoon. **7** Ja tomu
palajaa maahan, niinkuin on ollutkin, ja henki palajaa Jumalan
tykö, joka sen on antanutkin. **8** Turhuuksien turhuus, sanoi
saarnaaja; kaikki on turhuutta! **9** Sen lisäksi, että saarnaaja
oli viisas, hän myös opetti kansalle tietoa, punnitsi, harkitsi ja
sommitteli sananlaskuja paljon. **10** Saarnaaja koki löytää
kelvollisia sanoja, oikeassa mielessä kirjoitettuja, totuuden
sanoja. **11** Viisaitten sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut
lauseet kuin isketyt naulat; ne ovat saman Paimenen antamia.
12 Ja vielä näiden lisäksi: Poikani, ota varoituksesta vaari;
paljolla kirjaintekemisellä ei ole loppua, ja paljo tutkistelu
väsyttää ruumiin. **13** Loppusana kaikesta, mitä on kuultu, on
tämä: Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä niin
tulee jokaisen ihmisen tehdä. **14** Sillä Jumala tuo kaikki teot
tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se
hyvää tai pahaa.

Laulujen laulu

1 Salomon korkea veisu. **2** Hän suuta antakoon minun,
suunsa antamisella; sillä sinun rakkautesi on suloisempi
kuin viina, **3** Sinun hyväin voidettes hajuin tähden. Sinun
nimes on vuodatettu öljy; sen piikaiset sinua rakastavat. **4**
Vedä minua, niin me juoksemme perässäs: Kuningas vie
minun kammioonsa: Me iloitsemme ja riemuitsemme sinusta,
me muistamme sinun rakkauttas enempi kuin viinaa: hurskaat
rakastavat sinua. **5** Minä olen musta, mutta sangen otollinen,
te Jerusalemin tyttäret, niinkuin Kedarin majat, niinkuin
Salomon kirjoiteltu vaate. **6** Älkäät sitä katsoko, että minä
niin musta olen; sillä päivä on minun polttanut: minun äitini
lapset vihastuivat minun päälleni: he ovat asettaneet minun
viinamäen vartiaksi, mutta en minä varjellut viinamäkeäni.
7 Sano minulle sinä, jota minun sieluni rakastaa: kussas
laidunta pidät, ja kussas lounaalla lepäät? ettei minun pitäisi
poikkeeman kumppanies lauman tykö. **8** Jos et sinä sinuas
tunne, sinä kaikkein ihanaisin vaimoin seassa, niin mene
lammasten jäljille, ja kaitse vohlias paimenien huonetten
tykönä. **9** Minä vertaan sinun, ystäväni, ratsaskaluihini,
Pharaon vaunuihin. **10** Sinun sasupääs ovat ihanat pankkuin
keskellä, ja sinun kaulas kultakäädyissä. **11** Me teemme
sinulle kultaiset pankut, hopianastoilla. **12** Kuin kuningas
istui pöytänsä tykönä, antoi nardukseni hajunsa. **13** Ystäväni
on minun mirrhamkimppuni, joka minun rinnoillani riippuu.
14 Minun ystäväni on minulle Kyprin viinamarjan rypäle,
Engeddin viinamäessä. **15** Katso, armaani, sinä olet ihana:
katso, sinä olet ihana, silmäs ovat niinkuin kyhkyläisen silmät.
16 Katso, ystäväni, sinä olet ihana ja suloinen, ja meidän
vuoteemme myös viheriöitsee. **17** Meidän huoneemme
kaaret ovat sedripuusta, vuolteet hongasta.

2 Minä olen Saronin kukkanen, ja kukoistus laaksossa. **2**
Niinkuin ruusu orjantappuroissa, niin on armaani tytärten
seassa. **3** Niinkuin omenapuu metsäpuiden seassa, niin on
ystäväni poikain seassa: minä istun hänen varjossansa,
jota minä anon, ja hänen hedelmänsä on minun suussani
makia. **4** Hän johdattaa minua viinakellariinsa; ja rakkaus
on hänen lippunsa minun päälläni. **5** Virvoittakaat minua
viinaleileillä, ja vahvistakaat minua omenilla; sillä minä olen
sairas rakkaudesta. **6** Hänen vasen kätensä on minun pääni
alla, hänen oikia kätensä halaa minua. **7** Minä vannotan tietä,
Jerusalemin tyttäret, metsävuohten eli naaraspeurain kautta
kedolla, ettette herätä eli vaivaa armastani, siihen asti kuin
hän itse tahtoo. **8** Tämä on ystäväni ääni, katso, hän tulee:
hän hyppää vuorilla ja karkaa kukkuloille. **9** Ystäväni on
metsävuohen eli nuoren peuran kaltainen: katso, hän seisoo
seinän takana, ja katsoo akkunasta sisälle, ja kurkistelee
häkin lävitse. **10** Ystäväni vastaa ja sanoo minulle: nouse
armaani, ihanaiseni, ja tule. **11** Sillä katso, talvi on kulunut, ja
sade lakannut ja mennyt pois: **12** Kukkaset ovat puhjenneet
kedolla, kevät on tullut, ja toukomettisen ääni kuuluu meidän
maassamme; **13** Fikunapuut puhkeevat, viinapuut kukoistavat
ja antavat hajunsa: nouse, armaani, ihanaiseni, ja tule. **14**
Kyhkyläiseni vuoren raossa ja kivirauniossa, anna minun
nähdä kasvos, anna minun kuulla äänes; sillä sinun äänes
on suloinen, ja kasvos ihanainen. **15** Ottakaat meille ketut
kiinni, ne vähät ketut, jotka turmelevat viinamäet; sillä meidän
viinamäkemme ovat röhkäleillä. **16** Ystäväni on minun, ja
minä hänen, joka kaitsee kukkasten keskellä, **17** Siihenasti
että päivä jäähtyy ja varjot kulkevat pois. Palaja, ole niinkuin
metsävuohi, ystäväni, eli niinkuin nuori peura Eroitusvuorilla.

3 Minä etsin yöllä vuoteessani, jota minun sieluni rakastaa:
minä etsin häntä, mutta en löytänyt häntä. **2** Nyt minä
nousen, ja käyn kaupunkia ympäri, kaduilla ja kujilla, ja
etsin, jota minun sieluni rakastaa: minä etsin häntä, mutta
en minä häntä löytänyt. **3** Vartiat, jotka käyvät kaupunkia
ympäri, löysivät minun. Oletteko nähneet, jota minun sieluni
rakastaa? **4** Kuin minä heistä vähä erkausin, löysin minä,
jota minun sieluni rakastaa; minä tartuin häneen, ja en
tahdo häntä laskea, siihenasti että minä hänen saatan
äitini huoneesen, äitini kammioon. **5** Minä vannotan teitä,
Jerusalemin tyttäret, metsävuohten eli naaraspeurain kautta
kedolla, ettette herättäisi armastani eli vaivaisi häntä,
siihenasti kuin hän tahtoo. **6** Kuka on tämä, joka lähtee
korvesta, niinkuin nouseva savu, mirrhamin suitsutus, pyhä
savu ja kaikkinaiset apotekarin yrtit? **7** Katso, Salomon
vuoteen ympärillä seisovat kuusikymmentä väkevää, Israelin
väkevistä. **8** He pitävät kaikki miekkaa ja ovat soveliaat
sotaa; jokaisella on hänen miekkansa vyöllänsä pelvon
tähden yöllä. **9** Kuningas Salomo antoi tehdä itsellänsä
lepokammion Libanonin puista: **10** Sen patsaat hän teki
hopiasta, ja sen peitteen kullasta, istuimen purpurasta,
ja permannon soveliaasti lasketun, Jerusalemin tytärten
tähden. **11** Lähtekäät ulos, te Zionin tyttäret, ja katselkaat
kuningas Salomoa siinä kruunussa, jolla hänen äitinsä hänen
kruunannut on, hänen hääpäivänsä, ja hänen sydämensä
ilopäivänä.

4 Katso, armaani! sinä olet ihanainen, katso, ihanainen
sinä olet: sinun silmäs ovat niinkuin mettisen silmät
palmikkos välillä; sinun hiukses ovat niinkuin vuohilauma,
jotka ovat kerityt Gileadin vuorella. **2** Sinun hampaas

ovat niinkuin laumat kerittyin villain kanssa, jotka pesosta
tulevat, jotka kaikki kaksoisia kantavat, ei myös yksikään
heistä ole hedelmätöin. 3 Sinun huules ovat niinkuin
tulipunainen rihma, ja sinun puhees ovat suloiset; sinun
poskes ovat niinkuin granatin omenan lohko, sinun palmikkos
välillä. 4 Sinun kaulas on niinkuin Davidin torni, joka on
rakennettu vahvalla muurilla, jossa tuhannen kilpeä riippuu, ja
kaikkinaiset väkeväin sota-aseet. 5 Sinun kaksi rintaas ovat
niinkuin kaksi nuorta metsävohlaa, jotka kukkasten seassa
laitumella käyvät. 6 Siihenasti että päivä soipeemmaksi
tulee, ja varjo katoo: minä menen mirrhamin vuorelle, ja
pyhän savun kukkulalle. 7 Sinä olet kokonas ihana, minun
armaani, ja ei sinussa ole yhtään virhettä. 8 Tule kanssani,
morsiameni, Libanonista, tule kanssani Libanonista, mene
sisälle, astu tänne Amanan kukkulalta, Senirin Hermonin
niskalta, jalopeuran luolasta ja leopardein vuorelta. 9 Sinä
olet ottanut minun sydämeni pois, sisareni, rakas morsiameni:
sinä olet ottanut sydämeni pois yhdellä silmälläs ja yhdellä
kaulakäädylläs. 10 Kuinka ihana on sinun rakkautes, sisareni,
rakas morsiameni: sinun rakkautes on suloisempi kuin viina,
ja sinun voitees haju voittaa kaikki yrtit. 11 Sinun huules,
morsiameni, ovat niinkuin valuva mesileipä: mesi ja maito on
sinun kieles alla, ja sinun vaattees haju on niinkuin Libanonin
haju. 12 Minun sisareni, rakas morsiameni, sinä olet suljettu
kryytimaa, lukittu lähde, kiinnipantu kaivo. 13 Sinun istutukses
ovat niinkuin yrttitarha granatomenista, kalliin hedelmän
kanssa, syprit narduksen kanssa; 14 Nardukset saframin
kanssa, kalmus ja kaneli, kaikkinaisen pyhän savun puiden
kanssa, mirrham ja aloes kaikkein parasten yrttein kanssa.
15 Niinkuin kryytimaan kaivo, ja elävänveden lähde, joka
Libanonista vuotaa. 16 Nouse pohjatuuli, ja tule lounatuuli
ja puhalla yrttitarhani lävitse, että sen yrtit vuotaisivat.
Ystäväni tulkoon kryytimaahansa, ja syökään hänen kalliita
hedelmiänsä.

5 Minä tulin, sisareni, rakas morsiameni, yrttitarhaani, ja
olen mirrhamini ja yrttini leikannut ylös. Minä olen syönyt
mesileipäni hunajan kanssa: minä olen juonut viinani minun
maitoni kanssa: syökäät armaani, ja juokaat ystäväni, ja
juopukaat. 2 Minä makaan, ja minun sydämeni valvoo;
se on ystäväni ääni, joka kolkuttaa. Avaa minun eteeni,
sisareni, armaani, kyhkyläiseni, ihanaiseni; sillä minun pääni
on täynnä kastetta, ja minun palmikkoni täynnä yön pisaria.
3 Minä olen riisunut hameeni, kuinka minun pitäis taas
pukeman ylleni? Minä olen viruttanut jalkani, kuinka minun
pitäis sokaiseman ne jälleen? 4 Mutta minun ystäväni pisti
kätensä lävestä, ja minun sisällykseni vapisivat siitä. 5 Silloin
nousin minä avaamaan ystävälleni. Minun käteni tiukkuivat
mirrhamia, ja mirrham valui minun sormistani lukon salvan
päälle. 6 Ja kuin minä ystävälleni avasin, oli ystäväni mennyt
pois ja vaeltanut ohitse; niin läksi sieluni ulos hänen sanansa
jälkeen; minä etsin häntä, mutta en löytänyt häntä: minä
huusin, mutta ei hän minua vastannut. 7 Vartiat, jotka käyvät
kaupunkia ympäri, löysivät minun, löivät minua ja haavoittivat
minun; ja vartiat muurin päällä ottivat pois minun pääliinani.
8 Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, jos te löydätte
minun ystäväni, niin ilmoittakaat hänelle, että minä olen
sairas rakkaudesta. 9 Millinen on sinun ystäväs muiden
ystävien suhteen, sinä kaikkein ihanaisin vaimoin seassa?
Minkäkaltainen on sinun ystäväs muiden ystävien suhteen,
ettäs meitä olet niin vannottanut? 10 Minun ystäväni on
valkia ja punainen, kaunistettu kymmenentuhannen seassa.
11 Hänen päänsä on paras ja kallein kulta; hänen hiuksensa
ovat kaharat ja mustat niinkuin kaarne. 12 Hänen silmänsä
ovat niinkuin mettisen silmät, vesiojan tykönä, rieskalla pestyt,
ja ovat täynnä. 13 Hänen poskensa ovat niinkuin kaunistettu
ryytimaa, niinkuin yrttein kukkaset; hänen huulensa ovat
niinkuin ruusut, jotka vuotavat mirrhamin pisaroita. 14 Hänen
kätensä ovat niinkuin kultaiset sormukset, täynnä turkosia;
hänen ihonsa on niinkuin puhdas elephantin luu, saphirilla
kaunistettu. 15 Hänen jalkansa ovat niinkuin marmoripatsaat,
perustetut kultaisten jalkain päälle; hänen hahmonsa on
niinkuin Libanon ja valittu sedri. 16 Hänen suunsa on
suloinen, ja hän itse kokonansa ihanainen. Senkaltainen
on minun ystäväni, minun rakkaani on senkaltainen, te
Jerusalemin tyttäret.

6 Kuhunka ystäväs on mennyt, o sinä kaikkein kaunein
vaimoin seassa! kuhunka ystäväs on kääntänyt itsensä?
Me etsimme häntä sinun kanssas. 2 Minun ystäväni on
mennyt kryytimaahansa, yrttisarkoihinsa, että hän siellä
kryytimaassa kaitsis laumaansa, ja hakis ruusuja. 3 Minun
ystäväni on minun ja minä olen hänen, joka kaitsee kukkasten
keskellä. 4 Sinä olet ihana, minun kultani, niinkuin Tirtsa,
kaunis niinkuin Jerusalem, peljättävä niinkuin sotajoukko. 5
Käännä silmäs pois minusta; sillä ne minun sytyttävät; sinun
hiukses ovat niinkuin vuohilauma, jotka Gileadin vuorella
kerityt ovat. 6 Sinun hampas ovat niinkuin lammaslauma,
jotka pesosta nousevat, ja kaikki kaksoisia kantavat, ja
ei yksikään ole heistä hedelmätöin. 7 Sinun kasvos ovat
niinkuin granatomenan lohkot sinun palmikkois välillä. 8
Kuusikymmentä on drottninkia ja kahdeksankymmentä
vaimoa, ja neitseet ovat epälukuiset; 9 Mutta yksi on
minun kyhkyläiseni ja minun täydelliseni; yksi on äitinsä

rakkain ja synnyttäjänsä valittu: koska tyttäret hänen näkivät,
ylistivät he hänen autuaaksi, kuningattaret ja vaimot ylistivät
häntä. 10 Kuka on tämä, joka nähdään niinkuin aamurusko,
ihana niinkuin kuu, valittu niinkuin aurinko, peljättävä
niinkuin sotajoukko? 11 Minä olen mennyt alas yrttitarhaani,
katsomaan vesoja ojan reunalla, kurkistelemaan, jos viinapuut
kukoistivat, jos granatomenat viheriöitsivät. 12 En minä
tiennyt, että minun sieluni minun hamaan minun mieluisen
kansani vaunuihin asti asettanut oli. 13 Palaja, palaja
Sulamit: palaja, palaja nähdäksemme sinua. Mitä te näitte
Sulamitissa, paitsi sotajoukkoin tanssia?

7 Kuinka ihana on sinun käyntös kengissäs, sinä päämiehen
tytär; sinun molemmat lantees ovat yhtäläiset niinkuin
kaksi käätyä, jotka taitavan kädet tehneet ovat. 2 Sinun
napas niinkuin ympyriäinen malja, josta ei koskaan juoma
puutu; sinun vatsas on niinkuin nisuläjä, istutettu ympäri
ruusuilla. 3 Sinun molemmat rintas ovat niinkuin kaksi
nuorta metsävuohen kaksoista. 4 Sinun kaulas on niinkuin
elephantinluinen torni; sinun silmäs ovat niinkuin Hesbonin
kalalammikot Batrabbimin portissa; sinun nenäs on niinkuin
Libanonin torni, joka katsoo Damaskuun päin. 5 Sinun
pääs on niinkuin Karmeli, sinun pääs hiukset niinkuin
kuninkaan purpura, poimuineen. 6 Kuinka ihana ja suloinen
olet sinä minun armaani hekumassa. 7 Sinun vartes on
niinkuin palmupuu, ja sinun rintas ovat viinimarjarypälten
kaltaiset. 8 Minä sanoin: minun täytyy astua palmupuuhun ja
ruveta sen oksiin: anna sinun rintas olla niinkuin viinapuun
marjarypäleet, sinun sierantes haju on niinkuin omenain
(haju), 9 Ja sinun suus niinkuin paras viina, joka huokiasti
menee ystävääni, ja saattaa uneliasten huulet puhumaan.
10 Minun ystäväni on minun, ja hän himoitsee minua. 11
Tule, ystäväni, käykäämme tästä kedolle, ja viipykäämme
maakylissä. 12 Että me nousisimme varhain viinamäkeen
ja näkisimme, jos viinapuut kukoistavat ja puhkeemaan
rupeevat, jos granatomenat ovat tulleet ulos: siellä minä
annan sinulle minun rakkauteni. 13 Kukkaset antavat hajunsa,
ja meidän ovemme edessä ovat kaikkinaiset hyvät hedelmät:
minun ystäväni, minä olen sinulle tallelle pannut sekä uudet
että vanhat.

8 Jospa minä sinun löytäisin ulkona, minun veljeni, sinä
joka minun äitini nisiä imenyt olet, ja sinun suuta
antaisin, ja ettei kenkään minua pilkkaisi. 2 Mitä ottaisin
sinun ja saattaisin sinua minun äitini huoneesen, jossa
minua opettaisit; ja minä annan sinulle kryydättyä viinaa ja
granatomenan makiaa viinaa. 3 Hänen vasen kätensä on
minun pääni alla, ja hänen oikia kätensä halaa minua. 4
Minä vannotan teitä, Jerusalemin tyttäret, ettette armastani
herätä, eli vaivaa häntä siihenasti kuin hän itse tahtoo. 5
Kuka on se, joka korvesta tulee, ja nojaa ystävänsä päälle?
Omenapuun alla minä sinua herätän, jossa sinun äitis sinun
synnyttänyt on, jossa hän sinun siitti, joka sinun synnytti.
6 Pane minua niinkuin sinetti sydämees, ja niinkuin sinetti
käsivartees; sillä rakkaus on väkevä niinkuin kuolema, ja
kiivaus on vahva niinkuin helvetti: hänen hiilensä hehkuvat
ja ovat Herran tuli; (Sheol h7585) 7 Niin ettei vedenkään
paljous taida rakkautta sammuttaa, eli virrat sitä upottaa.
Jos joku antais kaiken taloinsa tavaran rakkaudesta, niin ei
se mitään maksaisi. 8 Meidän sisaremme on vähä, ja ei
hänellä ole rintoja. Mitä meidän pitää tekemän sisarellemme
sinä päivänä, jona hänestä puhutaan? 9 Jos hän on muuri,
niin me teemme hopialinnan sen päälle: jos hän on ovi, niin
me vahvistamme sen sedrilaudoilla. 10 Minä olen muuri,
ja minun rintani ovat niinkuin tornit; siitä minä olen hänen
silmäinsä edessä niinkuin rauhan löytäjä. 11 Salomolla
on viinamäki BaalHamonissa: sen viinamäen antoi hän
vartioille, että jokainen antais hänen hedelmistänsä tuhannen
hopiapenninkiä. 12 Minun viinamäkeni, joka on minun
omani, on minun edessäni. Sinulle Salomo tulee tuhannen,
mutta kaksisataa hedelmäin vartioille. 13 Sinä, joka asut
yrttitarhassa, anna minun kuulla sinun äänes: kuulkaan
kumppanit päältä. 14 Pakene, ystäväni, ja ole metsävuohen
kaltainen, eli nuoren peuran yrttivuorilla.

Jesajan

1 Jesaian, Amotsin pojan näky, jonka hän näki Juudasta
ja Jerusalemista, Ussian, Jotamin, Ahaksen ja Jehiskian,
Juudan kuningasten aikana. **2** Kuulkaat taivaat, ja maa ota
korviis, sillä Herra puhuu: minä olen lapsia kasvattanut ja
korottanut, ja he ovat minusta luopuneet. **3** Härkä tuntee
omistajansa ja aasi isäntänsä seimen; mutta Israel ei tunne,
ja minun kansani ei ymmärrä. **4** Voi syntistä kansaa, kansaa
suuresta pahasta teosta, pahanilkistä siementä, vahingollisia
lapsia, jotka Herran hylkäsivät ja Israelin Pyhää pilkkasivat,
he poikkesivat takaperin. **5** Mitä varten teitä enempi lyödään,
koska te aina harhailette? Koko pää on sairas, ja koko sydän
on väsynyt. **6** Hamasta kantapäästä niin kiireeseen asti ei
hänessä ole tervettä; vaan haavat, sinimarjat ja veripahat,
jotka ei ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä sivellyt. **7**
Teidän maanne on autiona, teidän kaupunkinne ovat tulella
poltetut; muukalaiset syövät peltonne silmäin edessä; ja on
autio, niinkuin se, joka muukalaisilta raadeltu on. **8** Mutta
mitä vielä Zionin tyttärestä jäänyt on, se on niinkuin maja
viinamäessä, ja niinkuin hakomaja yrttitarhassa, niinkuin
hävitetty kaupunki. **9** Ellei Herra Zebaot meille jotakin vähää
jättäisi, niin me olisimme kuin Sodoma, ja olisimme Gomorran
kaltaiset. **10** Te Sodoman päämiehet, kuulkaat Herran sanaa:
ottakaat korviinne meidän Jumalamme laki, sinä Gomorran
kansa. **11** Mitä minulle on teidän uhrienne paljoudesta? sanoo
Herra: minä olen oinasten polttouhrista ja syöttiläin rasvasta
ravittu, ja en tottele vasikkain, lammasten ja kauristen verta.
12 Kuin te tulette ja ilmestytte minun kasvoini eteen, kuka
senkaltaisia vaatii teidän käsistänne, että te vaeltaisitte minun
esihuoneessani? **13** Älkäät silleen turhaa ruokauhrianne
tuoko edes, se suitsutus on minulle kauhistus: uudella kuulla
ja sabbatina, kuin kokous kuulutetaan, en minä voi kärsiä
vääryyttä ja julhapäivää yhdessä. **14** Minun sieluni vihaa
uusia kuitanne ja juhlapäiviänne, minä olen niistä suuttunut;
minä väsyn niitä kärseissäni. **15** Ja kuin te parhaallansa
käsiänne nostatte, niin minä kuitenkin käännän silmäni teistä
pois; ja vaikka te paljon rukoilisitte, en minä kuitenkaan teitä
kuule; teidän kätenne ovat verenvikoja täynnä. **16** Peskäät
teitänne, puhdistakaat teitänne, pankaat paha menonne
pois minun silmäini edestä, lakatkaat pahaa tekemästä. **17**
Oppikaat tekemään hyvää, ja etsikäät oikeutta, auttakaat
alaspainettua, saattakat orvoille oikeus, ja auttakaat lesken
asiaa. **18** Ja sitte tulkaat, ja katsokaamme, kummalla oikeus
on, sanoo Herra. Jos teidän syntinne veriruskiat olisivat,
niin heidän pitää lumivalkiaksi tuleman; ja vaikka he olisivat
niinkuin ruusunkarvaiset, pitää heidän kuitenkin niinkuin villa
tuleman. **19** Jos te tahtoisitte ja (minua) kuulisitte, niin te maan
hyvyyden nautita saisitte. **20** Mutta jos te estelette teitänne
ja olette kovakorvaiset, niin miekan pitää teitä syömän;
sillä Herran suu puhuu sen. **21** Kuinka se tapahtuu, että
hurskas kaupunki on portoksi tullut? Hän oli täynnä oikeutta,
vanhurskaus asui hänessä; mutta nyt murhaajat. **22** Sinun
hopias on karreksi tullut, sinun juomas on vedellä sekoitettu.
23 Sinun päämiehes ovat vilpistelleet ja varasten kumppanit;
kaikki he mielellänsä lahjoja ottavat, ja pyytävät antimia.
Ei he orvoille oikeutta tee, ja leskein asia ei tule heidän
eteensä. **24** Sentähden sanoo Herra, Herra Zebaot, väkevä
Israelissa: voi! minä tahdon itseni lohduttaa vihollisistani,
ja vihamiehissäni vihani sammuttaa; **25** Ja käännän käteni
sinua vastaan, ja sinun kartes puhtaammaksi selitän, ja
vien pois kaiken sinun tinas. **26** Ja saatan sinun tuomaris
entisellensä, ja neuvonantajas niinkuin alustakin: sitte sinä
kutsutaan vanhurskaaksi ja uskolliseksi kaupungiksi. **27** Zion
lunastetaan oikeudella, ja sen kääntyväiset vanhurskaudella,
28 Että ylitsekäymärit ja syntiset ynnä särjetään, ja jotka
Herran hylkäävät, hukutetaan. **29** Sillä heidän täytyy häpiään
tulla tammien tähden, joita he himoitsevat, ja häväistyksi
tuleman yrttitarhain tähden, jotka he valitsivat. **30** Ja te
tulette niinkuin joku tammi surkastuneilla lehdillä, ja niinkuin
joku vedetöin yrttitarha. **31** Ja väkevä tulee niinkuin rohdin,
ja hänen tekonsa niinkuin kipinä. Ja he sytytetään ynnä
molemmat, jota ei kenkään sammuta.

2 Tämä on se, minkä Jesaia Amotsin poika näki Juudasta
ja Jerusalemista. **2** Viimeisenä aikana pitää sen vuoren,
jolla Herran huone on, vahvan oleman, korkiampi kuin kaikki
vuoret, ja korotettaman kukkulain ylitse; ja kaikki pakanat
pitää sinne juokseman. **3** Ja paljo kansaa pitää sinne
menemän, ja sanoman: tulkaat, astukaamme ylös Herran
vuorelle, Jakobin Jumalan huoneeseen, että hän opettais
meille teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen poluillansa; sillä
Zionista on laki tuleva, ja Herran sana Jerusalemista. **4**
Ja hän tuomitsee pakanain seassa, ja rankaisee monta
kansaa. Silloin heidän pitää miekkansa vannaksi tekemän, ja
keihäänsä vikahteeksi; sillä ei yhdenkään kansan pidä toista
kansaa vastaan miekkaa nostaman, eikä silleen tottuman
sotimaan. **5** Tulkaat, te Jakobin huoneesta, vaeltakaamme
Herran valkeudessa. **6** Mutta sinä olet sinun kansas Jakobin
huoneen hyljännyt; sillä he rikkovat enemmän kuin itäläiset,
ja ovat päiväin valitsiat, niinkuin Philistealaiset, ja sallivat
muukalaiset lapset moneksi tulla. **7** Heidän maansa on
täynnä hopiaa ja kultaa, ja heidän rikkaudellansa ei ole
loppua; heidän maansa on täynnä hevosia, ja heidän

rattaillansa ei ole loppua. 8 Heidän maansa on myös
täynnä epäjumalia; he kumartavat käsialaansa, jotka heidän
sormensa tehneet ovat. 9 Siellä yhteinen kansa kumartelee,
siellä sankarit heitänsä nöyryyttävät, joka et heille anna
anteeksi. 10 Mene kallioon, ja kätke sinuas maahan, Herran
pelvon edestä, ja hänen kunniallisen majesteettinsa edestä.
11 Sillä kaikki korkiat silmät alennetaan, ja jotka jaloimmat
kansoissa ovat, täytyy itsensä notkistaa; sillä Herra on
yksinänsä sinä aikana korkein. 12 Sillä Herran Zebaotin
päivä käy kaiken koreuden ja korkeuden ylitse, ja kaikkein
paisuneiden ylitse, että ne alennettaisiin, 13 Ja kaikkein
korkiain ja korotettuin sedrein ylitse Libanonissa, ja kaikkein
tammein ylitse Basanissa; 14 Niin myös kaikkein korkiain
vuorten ylitse, ja kaikkein korotettuin kukkulain ylitse, 15 Ja
jokaisen korkian tornin ylitse, ja kaikkein vahvain muurein
ylitse; 16 Niin myös kaikkein haahtein ylitse meressä, ja
kaiken kauniin käsialan ylitse; 17 Että kaikki ihmisten korkeus
pitää notkistaman hänensä, ja nöyryyttämän itsensä, mitä
ihmisessä korkiaa on; ja Herra yksin on silloin korkia oleva.
18 Ja epäjumalain pitää ratki hukkuman. 19 Silloin mennään
vuorten rotkoihin ja maan kuoppiin, Herran pelvon tähden, ja
hänen kunniallisen majesteettinsa tähden, kuin hän nousee
maata peljättämään. 20 Silloin pitää jokaisen hopiaiset
ja kultaiset epäjumalansa heittämän pois, jotka hän on
teettänyt kumartaaksensa, myyräin ja yökköin kuvat, 21
Että he menevät kivien rakoihin ja vuorten rotkoihin, Herran
pelvon tähden, ja hänen kunniallisen majesteettinsa tähden,
kuin hän nousee maata peljättämään. 22 Niin lakatkaat siis
ihmisestä, jonka sieramissa henki on; sillä ette tiedä, missä
arviossa hän on.

3 Sillä katso, Herra, Herra Zebaot ottaa pois Jerusalemista ja
Juudasta kaikkinaisen varan, kaiken leivän varan, ja kaiken
veden varan; 2 Väkevät sotamiehet, tuomarit, prophetat,
tietäjät ja vanhimmat; 3 Viidenkymmenen päämiehet, ja
kunnialliset miehet, neuvonantajat, ja taitavat virkamiehet,
ja toimella puhuvaiset miehet. 4 Ja tahtoo heille antaa
nuorukaiset pääruhtinaiksi, ja lapset heitä hallitsemaan. 5
Ja kansan pitää ryöstämän toinen toistansa, ja jokaisen
lähimmäistänsä; ja nuoremman pitää ylpiä oleman vanhaa
vastaaan, ja ylönkatsotun kunniallista vastaan. 6 Silloin
tarttuu veli veljeensä isänsä huoneesta: sinulla on vaatteet,
ole meidän hallitsiamme, auta sinä tätä lankeemusta. 7
Mutta silloin hän vannoo ja sanoo: en minä taida parantaa,
ei kotonani ole leipää eikä vaatteita: älkäät minun panko
kansan hallitsiaksi. 8 Sillä Jerusalem kaatuu, ja Juuda
käy ylösalaisin; että heidän kielensä ja tekonsa on Herraa
vastaan, niin että he hänen majesteettinsa silmiä vastoin
sotivat. 9 Heidän kasvoinsa hahmo todistaa heitä vastaan: ja
he kerskaavat rikoksistansa, niinkuin Sodoma, ja ei salaa
niitä. Voi heidän sielujansa! sillä he itse saattavat pääällensä
onnettomuuden. 10 Sanokaat vanhurskaalle, että hänen käy
hyvin; sillä hän saa syödä töidensä hedelmän. 11 Mutta
voi jumalattomia; sillä he ovat pahat, ja heille maksetaan
niinkuin he ansaitsevat. 12 Lapset ovat minun kansani
vaivaajat, ja vaimot vallitsevat heitä. Minun kansani, sinun
lohduttajas häiritsevät sinun, ja turmelevat tien, jota sinun
käymän pitäis. 13 Mutta Herra seisoo siellä oikeudella,
ja on seisahtanut tuomitsemaan kansoja. 14 Herra tulee
tuomiolle kansansa vanhimpain kanssa ja pääruhtinasten
kanssa; sillä te olette turmelleet viinamäen, ja köyhäin ryöstö
on teidän huoneessanne. 15 Miksi tallaatte kansaani, ja
runtelette köyhää? sanoo Herra, Herra Zebaot. 16 Ja Herra
sanoo: että Zionin tyttäret ovat ylpiät, ja käyvät kenossa
kauloin, kiilusilminä, kävelevät ja koriasti astelevat, niinkuin
jalat sidotut olisivat; 17 On siis Herra tekevä Zionin tytärten
päät rupisiksi, ja Herra on paljastava heidän häpiänsä.
18 Silloin on Herra ottava kenkäin kaunistuksen pois, ja
koriasti kudotut rihmat ja soljet, 19 Käädyt, ja rannerenkaat
ja seppelit, 20 Kalliit pääliinat, ja polukset, ja päärihmat, ja
lemausastiat, ja korvarenkaat, 21 Sormukset ja otsalehdet,
22 Juhlavaatteet, ja kaaput, ja timpit, ja kukkarot, 23 Peilit
ja pienet liinavaatteet, ja lakit ja suvihameet. 24 Ja pitää
häijy löyhkä hyvän hajun edestä oleman, ja nuora vyön
edestä, ja paljas pää kaharain hiusten edestä, ja ahdas
säkki avaran hameen edestä. Nämät kaikki sinun kauneutes
siaan. 25 Sinun miehes kaatuvat miekan kautta, ja sinun
väkeväs sodassa. 26 Ja heidän porttinsa pitää murehtiman
ja valittaman: ja heidän pitää vaikiasti istuman maan päällä.

4 Ja seitsemän vaimoa tarttuvat silloin yhteen mieheen,
ja sanovat: me tahdomme itseämme elättää ja vaatettaa;
anna meitä ainoastaan sinun nimelläs nimitettää, että
häväistyksemme otettaisiin meiltä pois. 2 Sinä päivänä on
Herran vesa oleva rakas ja kallis; ja maan hedelmä jalo
ja kaunis niiden tykönä, jotka Israelista vapahdetaan. 3
Ja on tapahtuva, että se joka Zionissa jäljellä on, ja se
joka Jerusalemissa jäänyt on, pitää pyhäksi kutsuttaman;
jokainen kuin kirjoitettu on eläväin seassa Jerusalemissa. 4
Silloin Herra pesee Zionin tytärten saastaisuuden, ja viruttaa
Jerusalemin verenviat hänestä pois, tuomitsevan ja polttavan
hengen kautta. 5 Ja Herra saattaa kaiken Zionin vuoren
asumisen ylitse, ja kussa ikänä se koottu on, päivällä pilven
ja savun, ja tulen paisteen yöllä palamaan; sillä suojelus

pitää oleman kaiken kunnian ylitse. 6 Ja maja pitää oleman
päivän varjoksi hellettä vastaan, ja turva ja varjelus rajuilmaa
ja sadetta vastaan.

5 Minä veisaan ystävästä, ystäväni veisun hänen
viinamäestänsä. Ystävälläni on viinamäki lihavassa
paikassa. 2 Ja hän aitasi sen ympärinsä, ja perkasi kivet pois,
ja istutti parhaat viinapuut, ja rakensi myös siihen tornin, ja
pani sinne viinakuurnan, ja odotti sen viinamarjoja kantavan;
vaan se kantoi pahoja marjoja. 3 Te Jerusalemin asujat ja
Juudan miehet, tuomitkaat siis nyt minun ja viinamäkeni
välillä. 4 Mitä olis enempi viinamäelleni tekemistä, jota en
minä hänessä tehnyt ole? Miksi hän kantoi pahoja marjoja,
kuin minä odotin hänen viinamarjoja kantavan? 5 Ja nyt minä
tahdon teille ilmoittaa, mitä minä tahdon viinamäelleni tehdä:
hänen aitansa pitää otettaman pois, että hänen pitää autiona
oleman, ja hänen muurinsa pitää särjettämän, että hän
tallattaisiin. 6 Minä tahdon sen saattaa autioksi, ettei kenkään
pidä hänessä leikkaaman eli kaivaman, vaan ohdakkeita ja
orjantappuroita pitää hänessä kasvaman: ja tahdon pilviä
kieltää satamasta hänen päällensä. 7 Mutta Herran Zebaotin
viinamäki on Israelin huone, ja Juudan miehet hänen suloinen
istuttamansa. Hän odottaa oikeutta, ja katso, ei ole muuta
kuin väkivaltaa, vanhurskautta, niin on sula valitus. 8 Voi
niitä, jotka yhden huoneen toisen tykö vetävät, ja yhden
pellon toisen tykö saattavat, siihen asti ettei enää siaa ole,
asuaksenne yksinänne maan päällä! 9 Nämä ovat (sanoo)
Herra Zebaot minun korvilleni tulleet: mitämaks, ellei ne
monet huoneet tule kylmille, ja ne suuret ja kauniit jää ilman
asujia; 10 Sillä kymmenen viinamäen sarkaa pitää vaivoin
yhden batin antaman; ja gomer siemeniä tekee ainoastaan
ephan. 11 Voi niitä, jotka varhain huomeneltain ylhäällä ovat,
juopumusta noutelemaan, ja istuvat hamaan yöhön asti,
että he viinasta palavaksi tulisivat! 12 Joilla ovat kanteleet,
harput, rummut, huilut, ja viinaa heidän pidoissansa; ja
ei katso Herran tekoa, eikä tottele hänen käsialaansa.
13 Sentähden pitää minun kansani vietämän vankeuteen,
ettei heillä ole ymmärrystä; ja hänen kunniallistensa täytyy
nälkää kärsiä, ja heidän yhteinen kansansa kuivua janoon.
14 Sitä varten on helvetti sielunsa lavialta avannut, ja
hänen kitansa on ammollansa ilman määrää, mennä sinne
alas sekä heidän kunniallisensa että yhteisen kansansa,
sekä heidän rikkaansa että riemullisensa; **(Sheol h7585)** 15
Että jokainen itsensä notkistais ja kukin nöyryytettäisiin;
ja koreiden silmät myös nöyryytetyksi tulisivat. 16 Mutta
Herra Zebaot pitää tuomiossa ylistettämän, ja pyhä Jumala
pitää vanhurskaudessa pyhitettävän. 17 Silloin pitää lampaat
tavallansa kaittaman, ja muukalaiset pitää itsensä elättämän
lihavain aukiudessa. 18 Voi niitä, jotka itsensä sitovat valheen
nuoralla yhteen vääryyttä tekemään, ja niinkuin ratasten
köydellä syntiä tekemään! 19 Ja sanovat: anna hänen
tekonsa rientää ja pian tulla, sitä nähdäksemme: lähestyköön
ja tulkoon Israelin pyhän aivoitus, että me sen tietäisimme. 20
Voi niitä, jotka pahan hyväksi ja hyvän pahaksi sanovat; jotka
pimeydestä valkeuden, ja valkeudesta pimeyden tekevät,
jotka karvaasta makian, ja makiasta karvaan tekevät. 21 Voi
niitä, jotka viisaat olevinansa ovat, ja itsensä toimellisina
pitävät! 22 Voi niitä, jotka jalot ovat viinaa juomaan, ja
juomassa kilvoittelevat! 23 Jotka jumalattoman lahjain tähden
vanhurskauttavat, ja kääntävät vanhurskasten oikeuden pois
heiltä: 24 Sentähden niinkuin tulen hehku korren kuluttaa, ja
liekki sivaltaa akanat pois: aivan niin pitää heidän juurensa
mätänemän, ja heidän vesansa hajooman pois niinkuin tomu;
sillä he katsovat Herran Zebaotin lain ylön, ja pilkkaavat
Israelin pyhän sanat. 25 Sentähden Herran viha julmistuu
kansansa päälle, ja hän ojentaa kätensä heidän päällensä,
ja lyö heitä, niin että vuoret vapisevat ja heidän ruumiinsa on
niinkuin loka kadulla. Ja kaikissa näissä ei hänen vihansa
lakkaa, vaan hänen kätensä on vielä ojennettu. 26 Sillä hän
nostaa lipun ylös kaukana pakanain seassa, ja viheltää niille
maan ääristä: ja katso, he tulevat äkisti ja nopiasti. 27 Ei ole
kenkään heistä väsynyt eli heikko, eikä kenkään torku eli
makaa; ei myös päästä kenkään vyötä lanteestansa, eikä
kenenkään kengänrihmoja rikota. 28 Sillä heidän nuolensa
ovat terävät, ja kaikki heidän joutsensa jännitetyt; heidän
orittensa kaviot ovat niinkuin limsiä, ja heidän ratastensa
pyörät niinkuin tuulispää. 29 He kiljuvat niinkuin jalopeurat, ja
kiljuvat niinkuin nuoret jalopeurat. He kilistelevät ja tempaavat
saaliin, ja omistavat sen, ettei kenkään sitä saa jälleen. 30
Ja silloin pauhataan heidän ylitsensä niinkuin meri pauhaa.
Koska silloin katsotaan maan päälle, katso, niin on pimeys
ahdistuksesta, ja ei valkeus paista silleen heidän ylitsensä.

6 Sinä vuonna, jona kuningas Ussia kuoli, näin minä
Herran istuvan korkialla ja korotetulla istuimella, ja hänen
vaatteensa liepeet täyttivät templin. 2 Seraphit seisoivat
häntä ylempänä, ja kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he
peittivät kasvonsa, kahdella jalkansa, ja kahdella he lensivät.
3 Ne huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: Pyhä, pyhä,
pyhä, Herra Zebaot: kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa;
4 Niin että pihtipielet vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja
huone täytettiin savulla. 5 Niin minä sanoin: voi minuani!
minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja asun
sen kansan seassa, jolla on saastaiset huulet; sillä minun

silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Zebaotin. 6 Niin
lensi yksi Seraphimeista minun tyköni, jolla oli kädessä
tulinen hiili, jonka hän otti hohtimilla alttarilta, 7 Ja rupesi
minun suuhuni, ja sanoi: katso, tällä olen minä ruvennut
huuliis, että sinun pahat tekos otettaisiin sinulta pois, ja
sinun rikokses olis sovitettu. 8 Ja minä kuulin Herran äänen,
että hän sanoi: kenenkä minä lähetän? kuka tahtoo olla
meidän sanansaattajamme? Mutta minä sanoin: tässä minä
olen, lähetä minua. 9 Ja hän sanoi: mene ja sano tälle
kansalle, kuulten kuulkaat, ja älkäät ymmärtäkö, nähden
nähkäät, ja älkäät tähtäkö. 10 Paaduta tämän kansan sydän,
ja anna heidän korvansa paksuksi tulla, ja sokaise heidän
silmänsä, ettei he näkisi silmillänsä, eikä kuulisi korvillansa,
eli myös ymmärtäisi sydämellänsä, eli kääntäisi itsiänsä ja
parannetuksi tulisi. 11 Mutta minä sanoin: Herra, kuinka
kauvan? Hän sanoi: siihenasti kuin kaupungit tulevat kylmille
ja ilman asujia, ja huoneet ilman väetä, ja maa on peräti
autiona. 12 Sillä Herra ajaa väen kauvas, niin että maa tulee
peräti hyljätyksi. 13 Ja ehkä kymmenes osa siihen vielä jää,
niin sekin taas hävitetään; kuitenkin niinkuin tammelle ja
tuomelle jää kanto, vaikka heidän lehtensä varistetaan, niin
pitää myös pyhällä siemenellä kanto oleman.

7 Sitte tapahtui Ahaksen Jotamin pojan, Ussian pojan,
Juudan kuninkaan aikana, että Retsin Syrian kuningas,
ja Peka Remalian poika, Israelin kuningas, vaelsivat
Jerusalemiin, sotimaan sitä vastaan; mutta ei he taitaneet
sitä voittaa. 2 Silloin sanottiin Davidin huoneelle: Syrialaiset
luottavat Ephraimiin. Silloin vapisi hänen sydämensä ja hänen
kansansa sydän, niinkuin puut vapisevat metsässä tuulesta.
3 Mutta Herra puhui Jesaialle: mene nyt Ahasta vastaan, sinä
ja poikas SearJasub, ylimmäisen vesilammikon kanavan
päähän, tiellä vanuttajakedolle. 4 Ja sano hänelle: kavahda ja
pysy alallas, älä pelkää, älköön myös sydämes vapisko näitä
kahta suitsevan kekäleen päätä, Retsinin ja Syrialaisten, ja
Remalian pojan vihaa. 5 Että Syrialaiset ovat pitäneet pahoja
juonia sinua vastaan, niin myös Ephraim ja Remalian poika,
ja sanovat: 6 Me tahdomme mennä ylös Juudaan, ja herättää
häntä, ja jakaa sen keskenämme, ja tehdä siihen Tabealin
pojan kuninkaaksi. 7 Sillä näin sanoo Herra, Herra: ei sen
pidä pysymän, eikä näin oleman. 8 Vaan niinkuin Damasku
on Syrian pää, niin pitää Retsinin oleman Damaskun pään.
Ja viiden ajastajan perästä seitsemättäkymmentä, pitää
Ephraimin tuleman perikatoon, niin ettei heidän enään pidä
kansana oleman. 9 Ja niinkuin Samaria on Ephraimin
pää, niin pitää Remalian poika oleman Samarian pään.
Jollette usko, niin ette vahvistu. 10 Ja Herra puhui taas
Ahakselle ja sanoi: 11 Pyydä siunulles merkkiä Herralta
sinun Jumalaltas, taikka alhaalle syvyyteen, eli ylhäälle
korkeuteen. (Sheol h7585) 12 Niin Ahas sanoi: en ano ja en
tahdo Herraa kiusata. 13 Niin hän sanoi: kuulkaat siis te
Davidin huone: vähäkö se teille on, että te ihmisiä vastoin
teette, mutta myös teette minun Jumalaani vastoin? 14
Sentähden antaa itse Herra teille merkin: katso, neitsy siittää
ja synnytää pojan, sen nimi pitää kutsuttaman Immanuel.
15 Voita ja hunajaa hän syö, tietääksensä hyljätä pahaa ja
valita hyvää. 16 Sillä ennenkuin poikainen oppii hylkäämään
pahaa ja valitsemaan hyvää, pitää se maa, jotas kauhistut,
kahdelta kuninkaalta hyljättämän. 17 Mutta Herra antaa
sinun, sinun kansas ja isäs huoneen päälle tulla, Assyrian
kuninkaan kautta, ne päivät, jotka ei sitte tulleet ole, kuin
Ephraim erkani Juudasta. 18 Ja tapahtuu, että Herra viheltää
sinä päivänä kärpäsiä Egyptin virtain äärestä, ja kimalaisia
Assurin maalta; 19 Että he tulevat ja sioittavat kaikki tyynni
itsensä hävinneihin laaksoihin, ja kiven rakoihin, ja kaikkiin
mättäisiin ja pensaisiin. 20 Silloin Herra ajelee pään ja karvat
jaloista, ja ottaa pois parran palkatulla partaveitsellä, niiden
kautta, jotka silä puolella virtaa ovat, Assyrian kuninkaan
kautta. 21 Siihen aikaan pitää yhden miehen yhtä lehmää ja
kahta lammasta kaitseman, 22 Ja saaman niin paljon rieskaa,
että hän saa syödä voita; sillä se joka jää maahan, saa
voita ja hunajaa syödä. 23 Sillä siihen aikaan tapahtuu, että
kussa nyt on tuhannen viinapuuta, jotka maksavat tuhannen
hopiapenninkiä, siellä pitää orjantappurat ja ohdakkeet
oleman. 24 Ja sinne mennään nuolella ja joutsella; sillä
koko maassa pitää oleman orjantappurat ja ohdakkeet; 25
Niin ettei taideta tulla kaikkiin niihin mäkiin, joita lapiolla
kaivetaan, orjantappurain, mätästen ja ohdakkeiden tähden;
vaan härjät annetaan siinä käydä, ja lampaat sitä tallata.

8 Ja Herra sanoi minulle: ota suuri kirja etees, ja kirjoita
siihen ihmisen kirjoituksella: ryöstä nopiasti, riennä
saaliille. 2 Ja minä otin tyköni uskolliset todistajat: papin
Urijan, ja Sakarian Jeberekjan pojan, 3 Ja menin prophetissan
tykö, se tuli raskaaksi ja synnytti pojan; ja Herra sanoi minulle:
nimitä se: ryöstä pian, ja riennä jakoon. 4 Sillä ennenkuin
poikainen taitaa sanoa: isäni, äitini, viedään Damaskun
tavarat ja Samarian saalis pois Assyrian kuninkaan edellä. 5
Ja Herra puhui vielä minun kanssani ja sanoi: 6 Että tämä
kansa hylkää Siloan veden, joka hiljaksensa juoksee, ja
turvaa Retsiniin ja Remalian poikaan; 7 Katso, niin Herra
antaa tulla hänen päällensä paljon ja väkevän virtaveden,
Assyrian kuninkaan, ja kaiken hänen kunniansa, että se
nousee kaikkein parrastensa yli, ja käypi kaikkein rantainsa

yli; 8 Ja käypi Juudan lävitse, tulvaa ja nousee, siihenasti
kuin se ulottuu kaulaan asti; ja levittää siipensä, niin että ne
täyttävät sinun maas, o Immanuel, niin leviä kuin se on. 9
Kokoontukaat kansat, ja paetkaat kuitenkin; kuulkaat kaikki,
jotka olette kaukaisissa maakunnissa: hankkikaat sotaan
ja paetkaat kuitenkin, hankkikaat ja paetkaat kuitenkin.
10 Päättäkäät neuvo, ja ei se miksikään tule; puhukaat
keskenänne, ja ei sekään seiso, sillä tässä on Immanuel. 11
Sillä näin sanoi Herra minulle, kuin hän käteeeni rupesi,
ja neuvoi minua, etten minä vaeltaisi tämän kansan tiellä,
ja sanoi: 12 Älkäät sanoko liitoksi, mitä tämä kansa liitoksi
sanoo: älkäät te peljätkö, niinkuin he tekevät, älkäät myös
vapisko. 13 Vaan pyhittäkäät Herra Zebaot; ja hän olkoon
teidän pelkonne, hän olkoon teidän vapistuksenne; 14
Niin hän on pyhitys; mutta loukkauskivi ja kompastuskallio
kahdelle Israelin huoneelle, paulaksi ja ansaksi Jerusalemin
asuville, 15 Niin että moni heistä loukkaa itsensä, ja lankeevat,
särjetään, kiedotaan ja vangitaan. 16 Sido todistus kiinni,
lukitse laki minun opetuslapsissani. 17 Sillä minä toivon
Herraan, joka kasvonsa Jakobin huoneelta kätkenyt on;
mutta minä odotan häntä. 18 Katso, tässä minä olen, ja ne
lapset, jotka Herra minulle antanut on merkiksi ja ihmeeksi
Israelissa Herralta Zebaotilta, joka Zionin vuorella asuu. 19
Kuin siin he teille sanovat: kysykäät noidilta ja tietäjiltä, jotka
kuiskuttelevat ja tutkivat, (niin sanokaat:) eikö kansan pidä
Jumalaltansa kysymän? (eikö ole parempi kysyä) eläviltä
kuin kuolleilta? 20 (Ja pikemmin) lain jälkeen ja todistuksen?
Ellei he tämän sanan jälkeen sano, niin ei heidän pidä
aamuruskoa saaman. 21 Vaan heidän pitää kävelemän
maakunnassa vaivattuina ja nälkäisinä; mutta kuin he nälkää
kärsivät, niin he vihastuvat ja kiroilevat kuningastansa ja
Jumalaansa, ja katsovat ylöspäin, 22 Ja katselevat maata,
vaan ei muuta mitään löydä, kuin murheet ja pimeydet; sillä
he ovat pimitetyt ahdistuksessa, ja eksyvät pimeydessä.

9 Sillä ei ole sillä (maakunnalla) yhtään pääsinpäivää,
koska hän ahdistuksessa on; niinkuin entiseen aikaan
Sebulonin ja Naphtalin maalle lievitys tapahtui, ja tulivat
viimein kunnioitetuksi; niin myös ne meritien vieressä,
tällä puolella Jordanin pakanain Galileassa. 2 Kansa,
joka pimeydessä vaelsi, näki suuren valkeuden, ja jotka
asuivat kuoleman varjon maassa, niiden ylitse se kirkkaasti
paistaa. 3 Sinä lisäät kansaa, ja lisäät hänelle iloa; sinun
edessäs iloitaan, niinkuin elonaikana iloitaan, niinkuin saaliin
jaossa iloitaan: 4 Sillä sinä olet heidän kuormansa ikeen,
heidän olkainsa vitsan, ja heidän vaatiansa sauvan särkenyt,
niinkuin Midianin aikana. 5 Sillä kaikki sota ja meteli, ja
veriset vaatteet pitää poltettaman ja tulella kulutettaman. 6
Sillä meille on lapsi syntynyt, ja poika on meille annettu,
jonka hartioilla herraus on; ja hänen nimensä kutsutaan
Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Ijankaikkinen
Isä, Rauhan päämies: 7 Että hänen herrautensa pitää
suureksi tuleman, ja ei rauhalla loppua, Davidin istuimelle ja
hänen valtakunnallensa, valmistamaan sitä ja vahvistamaan
tuomiolla ja vanhurskaudella: hamasta nyt niin ijankaikkiseen
on Herran Jumalan Zebaotin kiivaus tämän tekevä. 8 Herra
on lähettänyt sanan Jakobissa, ja se on langennut Israelissa;
9 Että kaiki Ephraimin kansa ja Samarian asuvaiset pitää
sen tietää saaman, jotka ylpeydessä ja korialla mielellä
sanovat: 10 Tiilikivet ovat pudonneet, mutta me tahdomme
sen rakentaa vuojonkivillä jälleen: Muulbärin puut ovat
hakatut maahan, mutta me panemme siaan sedripuita. 11
Sillä Herra tahtoo korottaa Retsinin sotaväen heitä vastaan,
ja heidän vihollisensa nivoa yhteen, 12 Syrialaiset eteen ja
Philistealaiset taa, että he söivät Israelin täydellä suulla.
Näissä kaikissa ei lakkaa vielä hänen vihansa, vaan hänen
kätensä on vielä ojennettu. 13 Ei myös kansa käännä itseinsä
hänen tykönsä, joka heitä lyö, eikä kysy Herraa Zebaotia.
14 Sentähden karsii Herra Israelilta pois, yhtenä päivänä,
pään ja hännän, oksat ja kannon. 15 Vanhat kunnialliset
ihmiset ovat pää; mutta prophetat, jotka opettavat väärin,
ovat häntä. 16 Sillä tämän kansan johdattajat ovat pettäjät,
ja ne, jotka sallivat itsensä johdattaa, ovat kadotetut. 17
Sentähden ei Herra taida iloita heidän nuorista miehistänsä,
eikä armahda heidän orpolapsiansa ja leskiänsä; sillä he
ovat kaiki ulkokullatut ja pahat, ja jokaisen suu puhuu
hulluutta; näissä kaikissa ei lakkaa vielä hänen vihansa,
vaan hänen kätensä on vielä ojennettu. 18 Sillä jumalatoin
meno on sytytetty niinkuin tuli, ja kuluttaa orjantappurat
ja ohdakkeet; joka palaa niinkuin paksussa metsässä, ja
nostaa savun korkialle. 19 Sillä maa on pimennyt Herran
Zebaotin vihasta; niin että kansa on niinkuin tulen ruoka,
ja ei yksikään armaitse toista. 20 Jos he ryöstävät oikialla
puolella, niin he nälkää näkevät; jos he syövät vasemmalla
puolella, niin ei he tule ravituksi: jokainen syö käsivartensa
lihaa. 21 Manasse Ephraimia, Ephraim Manassea, ja ne
molemmat yhdestä puolesta Juudaa vastaan. Ei vielä näissä
kaikissa hänen vihansa asetu, vaan hänen kätensä on vielä
ojennettu.

10 Voi kirjanoppineita, jotka väärän lain tekevät ja väärän
tuomion kirjoittavat, 2 Että he vääntelisivät köyhän
asian, ja tekisivät väkivaltaa raadolliselle oikeudessa, minun
kansassani; niin että lesket ovat heidän saaliinsa, ja orpoja

he raatelevat. 3 Mitä te tahdotte tehdä etsikkopäivänä, ja
hävityksessä, joka kaukaa tulee? kenen tykö te pakenette
apua saamaan? ja kuhunka te tahdotte panna teidän
kunnianne? 4 Ettette vangittuin kanssa taivutettaisi, ja
lyötyin seassa lankeaisi; näissä kaikissa ei ole hänen
vihansa asetettu, vaan hänen kätensä on vielä nyt ojennettu.
5 Voi Assur, joka minun vihani vitsa on; joiden käsissä
minun julmuuteni sauva on. 6 Minä tahdon lähettää hänen
ulkokullattua kansaa vastaan, ja antaa hänelle käskyn
vihani kansaa vastaan, sitä täydellisesti ryöstämään, ja
saalista jakamaan, ja tallaamaan sitä niinkuin lokaa kujilla.
7 Vaikka ei hän sitä niin luule, eikä hänen sydämensä
niin ajattele; vaan hänen sydämensä on turmelemaan ja
hävittämään monta kansaa. 8 Sillä hän sanoo: eikö kaikki
minun pääruhtinaani ole kuninkaat? 9 Eikö Kalno ole niinkuin
Karkemis? Eikö Hamat ole niinkuin Arpad? Eikö Samaria
ole niinkuin Damasku. 10 Niinkuin minun käteni on löytänyt
epäjumalain valtakunnat, niin myös heidän epäjumalansa,
jotka Jerusalemissa ja Samariassa ovat. 11 Eikö minun tule
tehdä Jerusalemille, ja hänen epäjumalillensa, niinkuin minä
Samariallekin ja hänen epäjumalillensa tein? 12 Mutta koska
Herra on kaikki tekonsa Zionin vuorella ja Jerusalemissa
toimittanut, niin minä tahdon etsiä Assurin kuninkaan ylpeän
sydämen hedelmää, ja hänen ylpeiden silmäinsä koreutta;
13 Että hän sanoo: minä olen sen toimittanut minun käteni
voimalla ja minun taitoni kautta; sillä minä olen taitava: minä
olen kansain rajat siirtänyt, ja heidän tavaransa ryöstänyt,
ja niinkuin voimallinen lyönyt heidän asujansa maahan.
14 Ja minun käteni on löytänyt kansain tavaran niinkuin
linnunpesän, niin että minä olen kaiken maan koonnut
niinkuin hyljätyt munat kootaan, kussa ei yhtään ole, joka
siipeänsä liikuttaa, nokkansa avaa, eli kirkaisee. 15 Taitaako
kirves kerskata sitä vastaan, joka hänellä hakkaa, eli saha
taistella sen kanssa, joka häntä vetää? Se olis niinkuin
sauva tahtois liikuttaa sitä, joka sen kantaa, ja sauva nostais
itsensä niinkuin ei se puu oliskaan. 16 Sentähden on Herra,
Herra Zebaot, lähettävä laihuuden hänen lihavainsa sekaan,
ja sytyttävä hänen kunniansa palamaan kuin tulipalon. 17 Ja
Israelin valkeus on tuleva tuleksi, ja hänen pyhänsä liekiksi,
ja pitää palaman, ja kuluttaman hänen orjantappuransa
ja ohdakkeensa yhtenä päivänä. 18 Ja hänen metsänsä
ja ketonsa kunnia pitää tyhjään raukeneman, sekä sielu
että ruumis, ja pitää tuleman niinkuin koska lipunkantaja
nääntyy; 19 Niin että hänen metsänsä jääneet puut lukea
taidetaan, ja että lapsikin ne pyältää taitaa. 20 Silloin ei pidä
jääneet Israelissa, ja ne jotka tallella ovat Jakobin huoneesta,
enää turvaaman häneen, joka heitä lyö; vaan pitää todella
turvaaman Herraan Israelin pyhään. 21 Jääneet pitää
kääntymän, Jakobin jääneet, väkevän Jumalan tykö. 22 Sillä
jos sinun kansas, o Israel, on niinkuin hiekka meressä, niin
kuitenkin heidän jääneensä kääntyvät; sillä estetty hävitys
pitää vuotaman yltäkylläisen vanhurskauden. 23 Että Herra,
Herra Zebaot, antaa tulla aivotun hävityksen koko maahan, ja
hallitsee sen. 24 Sanoo siis Herra, Herra Zebaot: älä pelkää
kansani, joka Zionissa asut, Assuria. Hän lyö sinua vitsalla,
ja nostaa sauvansa sinua vastaan niinkuin Egyptissä. 25 Sillä
aivan vähän ajan perästä pitää armottomuus ja minun vihani
täytettämän heidän kadotukseksensa. 26 Silloin on Herra
Zebaot nostava ruoskan heidän päällensä, niinkuin Midianin
tapossa Orebin kalliolla, ja on ylentävä sauvansa meren
yli, niinkuin Egyptissä. 27 Silloin pitää hänen kuormansa
pakeneman pois sinun hartioiltas, ja hänen ikeensä sinun
kaulastas, sillä ikeen pitää pirstaantuman lihavuudesta. 28
Hän tulee Ajatiin, hän vaeltaa Migronin lävitse, hän katselee
aseensa Mikmaassa. 29 He vaeltavat luotuspaikan ylitse; he
pitävät yösiaa Gebaassa; Raama peljästyy, Saulin Gibea
pakenee. 30 Sinä tytär Gallim, huuda vahvasti: ota vaari
Laiksesta; sinä raadollinen Anatot. 31 Madmena menee pois
tieltä, Gebimin asuvaiset juoksevat matkaansa. 32 Ollaan
vielä päiväkunta Nobissa; niin hän on kääntävä kätensä
Zionin tyttären vuoreen päin, ja Jerusalemin korkeuden
puoleen. 33 Katso, Herra, Herra Zebaot, on hakkaava
oksat väellä, ja lyhentävä sitä korkiaa; ja korkiat pitää
alennettaman. 34 Ja tihkiä metsä pitää raudalla maahan
hakattaman; ja Libanon pitää voimallisen kautta kaatuman.

11 Ja vitsa on putkahtava Isain kannosta, ja vesa on
hedelmöitsevä hänen juurestansa, 2 Jonka päällä
Herran henki lepää, viisauden ja ymmärryksen henki,
neuvon ja väkevyyden henki, taidon ja Herran pelvon
henki. 3 Ja hänen haistamisensa on Herran pelvossa
oleva: ei hän tuomitse silmäinsä näön jälkeen, eikä nuhtele
korvainsa kuulon jälkeen, 4 Vaan hän tuomitsee köyhiä
vanhurskaudessa, ja nuhtelee maan raadollisia oikeudella,
ja lyö maata suunsa sauvalla, ja huultensa hengellä tappaa
hän jumalattoman. 5 Vanhurskaus on hänen kupeinsa vyö,
ja usko hänen munaskuinsa side. 6 Sudet asuvat lammasten
seassa, ja pardi makaa vohlain kanssa; vasikka myös ja
nuori jalopeura, ja syötinnaudat käyvät yhdessä, ja vähä
poikainen kaitsee heitä. 7 Niin myös lehmät ja karhut
käyvät yhdellä laitumella, ja heidän vasikkansa myös ynnä
makaavat; jalopeura syö olkia niinkuin härkä. 8 Ja imevä
lapsi ihastuu vaskikäärmeen lävestä; ja vieroitettu lapsi
pistää kätensä basiliskin luolaan. 9 Ei kenkään vahingoitse
eikä turmele kaikella pyhyyteni vuorella; sillä maa on täynnä

Herran tuntoa, niinkuin meri vedellä peitetty. 10 Ja tapahtuu
sinä päivänä, että Isain juurta, joka seisoo kansan lippuna,
pitää pakanain etsimän; ja hänen leponsa on kunniallinen
oleva. 11 Ja tapahtuu sinä päivänä, että Herra vielä toisen
kerran kokottaa kätensä ostamaan kansansa tähteitä, jotka
jääneet ovat, Assyriasta, Egyptistä, Patroksesta, Etiopista,
Elamista, Sinearista, Hamatista ja meren luodoista. 12 Ja hän
nostaa lipun pakanoissa, tuodaksensa Israelin pakolaiset,
ja myös kootaksensa Juudan hajoitetut, neljästä maan
äärestä. 13 Ja kiivaus Ephraimia vastaan pitää lakkaaman, ja
Juudan viholliset pitää peräti katooman, niin ettei Ephraimin
pidä kadehtiman Juudaa, ja Juudan ei pidä ahdistaman
Ephraimia. 14 Mutta heidän pitää karkaaman Philistealaisten
niskaan, länteen päin, ja ryöstämän idän puolella asuvaiset;
Edom ja Moab pitää heidän käsiinsä lankeeman, ja Ammonin
pojat pitää heille kuuliaiset oleman. 15 Ja Herra on kiroova
Egyptin meren lahden, ja liikuttava kätensä virtaa vastaan,
tuulensa väkevyydessä; ja hän lyö sen seitsemäksi ojaksi,
niin että kengässä käydään ylitse. 16 Ja rata on oleva hänen
jääneelle kansallensa, joka Assyrialaisilta jätetty oli; niinkuin
Israelille silloin tapahtui, kuin hän Egyptistä läksi.

12 Silloin pitää sinun sanoman: minä kiitän sinua, Herra,
ettäs vihainen olet ollut minun päälleni; mutta sinun
vihas on palannut, ja sinä lohdutat minua. 2 Katso, Jumala on
minun autuuteni, minä olen turvassa ja en mitään pelkää; sillä
Herra, Herra on minun väkevyyteni, ja minun virteni, ja hän
on minun autuuteni. 3 Teidän pitää ammuntaman vettä ilolla
autuuden lähteistä. 4 Ja silloin te sanotte: kiittäkäät Herraa,
ja saarnatkaat hänen nimeänsä, julistakaat kansoissa hänen
tekojansa, muistakaat kuinka korkia hänen nimensä on. 5
Veisatkaat kiitosta Herralle, sillä hän on voimallisesti itsensä
asettanut; se olkoon tiettävä kaikessa maassa. 6 Korota
äänes ja veisaa, sinä Zionin asuvainen, sillä Israelin pyhä on
suuri sinun keskelläs.

13 Babelin kuorma, jonka Jesaia Amotsin poika näki. 2
Nostakaat lippu korkialle vuorelle, huutakaat kovin heitä
vastaan; nostaaat kätenne ylös, antakaat pääruhtinasten
mennä porteista sisälle. 3 Minä olen käskenyt pyhitetyilleni,
ja kutsunut väkeväni minun vihaani, jotka iloitsevat minun
kunniassani. 4 Siellä on suuren joukon huuto vuorilla, niinkuin
paljon kansan huuto, niinkuin humaus pakanain kootusta
valtakunnasta: Herra Zebaot varustaa joukon sotaan, 5 Jotka
kaukaiselta maalta tulevat, taivaan ääristä: tosin itse Herra
vihansa joukolla, hävittämään koko maata. 6 Valittakaat,
että Herran päivän on juuri läsnä; hän tulee niinkuin
hävitys Kaikkivaltiaalta. 7 Sentähden pitää kaikki kädet
lankeeman maahan, ja kaikki ihmisten sydämet vaipuman. 8
Hämmästys, tuska ja kipu pitää tuleman heidän päällensä;
heillä pitää oleman tuska ninkuin lapsen synnyttäväisellä:
yhden pitää toista kauhistuman, heidän kasvonsa pitää
oleman punaisen niinkuin tulen. 9 Sillä katso, Herran päivä
tulee kauhiasti vihaisna ja julmana, hävittämään maata, ja
siitä teloittamaan syntisiä, 10 Ettei tähdet taivaassa, ja hänen
kointähtensä paista kirkkaasti; aurinko ylenee synkiästi, ja
kuu paistaa pimiästi. 11 Minä tahdon rangaista maan piirin
hänen pahuutensa tähden ja jumalattomat heidän vikainsa
tähden, ja tahdon lopettaa koreiden ylpeyden, ja nöyryyttää
jaloin ynseyden; 12 Niin että mies pitää oleman kalliimpi
puhdasta kultaa, ja ihminen enempi kunnioitettu kuin kappale
Ophirin kultaa. 13 Sentähden minä liikutan taivaan, niin
että maan pitää vapiseman paikastansa Herran Zebaotin
vihan kautta, ja hänen julman vihansa päivän kautta. 14
Ja hänen pitää oleman niinkuin pois ajetun metsävuohen,
ja niinkuin lauman ilman paimenta; niin että jokaisen pitää
palajaman kansansa tykö, ja jokaisen pakeneman maallensa;
15 Että jokainen, joka löydetään, pitää pistettämän lävitse, ja
jokainen, joka siellä läsnä on, pitää miekalla lankeeman.
16 Pitää myös heidän lapsensa heidän silmäinsä edessä
tapettaman, heidän huoneensa ryöstettämän, ja heidän
emäntänsä häväistämän. 17 Katso, minä herätän Mediläiset
heidän päällensä, jotka ei etsi hopiaa, eikä kysy kultaa;
18 Vaan ampuvat nuoria miehiä kuoliaaksi joutsilla, ja ei
armahda äidin kohdun hedelmää, eikä säästä lastakaan.
19 Näin pitää Babeli, se kaikkein kaunein valtakuntain
seassa, Kaldealaisten koreus, tuleman; niinkuin Jumala
kukisti Sodoman ja Gomorran; 20 Niin ettei siellä enää pidä
asuttaman ajankaikkisesti, eikä siellä asuntoa pidettämän
suvusta sukuun. Niin ettei myös Arabialaisten sinne pidä
yhtään majaa tekemän, eikä paimenten pidä siellä lounalla
makaaman. 21 Vaan metsän pedot pitää siellä makaaman,
ja heidän huoneensa oleman täynnä kauheita petoja, ja
yköt pitää siellä asuman, ja siellä liekkiöt hyppelemän, 22
Ja tarhapöllöt laulaman hänen kaunistetuissa huoneissansa,
ja lohikäärmeet iloisissa linnoissa. Ja hänen aikansa on pian
tuleva, ja hänen päivänsä ei pidä viipymän.

14 Sillä Herra armahtaa Jakobia ja valitsee vielä
nyt Israelin, ja panee heitä heidän maahansa; ja
muukalaisten pitää antaman itsensä heidän allensa, ja
suostuman Jakobin huoneeseen. 2 Ja kansat ottavat heidät,
ja vievät heitä heidän paikkaansa, ja Israelin huone on
omistava heitä Herran maassa palvelioiksi ja piioiksi; ja
pitää heitä vankina pitämän, joilta he olivat vangitut, ja

niin he vallitsevat vaivaajiansa. 3 Ja pitää tapahtuman
siihen aikaan kuin Herra on antava sinulle levon sinun
surustas ja vaivastas, ja siitä kovasta orjuudesta, jossas
orjana pidettiin; 4 Että sinun pitää puhuman näin Babelin
kuningasta vastaan ja sanoman: kuinka vaivaaja on tullut
perikatoon, ja veron laskemus on loppuun joutunut. 5
Herra on taittanut jumalattomain sauvan, vallitsiain vitsan. 6
Joka löi kansaa julmuudessa ilman lakkaamata, ja vallitsi
pakanoita ankaruudella, ja vaivasi heitä ilman laupiutta. 7
Nyt on kuitenkin koko maailmalla lepo, ja on alallansa ja
riemuitsee ilossa. 8 Ja hongat myös riemuitsevat sinusta, ja
sedrit Libanonissa, (ja sanovat): ettäs makaat, niin ei nouse
yhtään, joka meitä maahan hakkaa. 9 Helvetti vapisi alhaalla
sinua, sinun tulemisestas; se herättää sinulle kuolleet,
kaiken maailman päämiehet, ja käski kaikkia pakanain
kuninkaita nousta heidän istuimiltansa. (Sheol h7585) 10
Kaikkein pitää vastaaman ja sanoman sinulle: sinä olet myös
lyöty niinkuin mekin, ja sinun kätees käy niinkuin meidänkin.
11 Sinun ylpeytes on joutunut helvettiin alas, sinun kanteleis
kilisemisellä; koin pitää oleman sinun vuotees, ja madot
sinun peittees. (Sheol h7585) 12 Kuinka sinä kaunis kointähti
olet pudonnut taivaasta? kuinkas olet maan päälle langennut,
joka pakanat teit heikoksi? 13 Vaan sinä ajattelit sydämessäs:
minä astun taivaaseen, ja korotan istuimeni Jumalan tähtien
ylitse: minä istutan itseni todistuksen vuorelle, sille puolelle
pohjaa päin. 14 Minä tahdon vaeltaa korkeiden pilvien päällä,
ja olla kaikkein Korkeimman vertainen. 15 Kuitenkin sinä
sysätään helvettiin, luolan puolelle. (Sheol h7585) 16 Joka
sinun näkee, hänen pitää katseleman sinua ja katsoman
päälles, (ja sanoman): onko tämä se mies, joka maailman
saatti värisemään, ja valtakunnat vapisemaan? 17 Joka
maan piirin autioksi saatti, ja kukisti siellä kaupungit, ja ei
päästänyt vankejansa kotia? 18 Kaikki pakanain kuninkaat
makaavat kuitenkin kunnialla, jokainen huoneessansa; 19
Mutta sinä olet hyljätty haudastas niinkuin kauhia vesa,
niinkuin lyötyin vaatteet, jotka miekalla ovat kuoliaaksi
pistetyt, jotka menevät alas kivikuoppaan, niinkuin tallattu
raato. 20 Ei sinua pidä niin haudattaman kuin ne; sillä sinä
olet hävittänyt maas, ja tappanut kansas; sentähden ei
pidä ikänä muistettaman ilkiäin siementä. 21 Valmistakaat
teurastamaan hänen lapsiansa, heidän isäinsä pahain tekoin
tähden, ettei he nousisi eli perisi maata, eikä täyttäisi maan
piiriä kaupungeilla. 22 Ja minä tulen heidän päällensä,
sanoo Herra Zebaot, ja hävitän Babelissa hänen nimensä,
hänen jääneensä, sikiänsä ja sukukuntansa, sanoo Herra,
23 Ja teen hänen tarhapöllöin perinnöksi ja vesikuljuksi; ja
käväisen hänen hävityksen luudalla, sanoo Herra Zebaot.
24 Herra Zebaot on vannonut ja sanonut: mitämaks, että
sen pitää niin tapahtuman kuin minä ajattelen, ja pitää niin
pysymän kuin minun mielessäni on: 25 Että Assur telataan
minun maassani, ja minä tallaan hänen minun vuorellani; että
hänen ikeensä heiltä otettaisiin, ja hänen kuormansa heidän
kaulastansa tulis pois. 26 Nämät ovat hänen juonensa, joita
hän pitää kaikissa maan paikoissa; ja se on se kohotettu
käsi kaikkein pakanain ylitse. 27 Sillä Herra Zebaot on sen
päättänyt, kuka tahtoo tyhjäksi tehdä? ja hänen kätensä
on kokotettu, kuka voi sen vääntää pois? 28 Sinä vuonna
kuin kuningas Ahas kuoli, nähtiin tämä kuorma: 29 Sinä
Philistea, älä niin kovin riemuitse, että se vitsa, joka sinua
löi, on taitettu; sillä käärmeen juuresta on tuleva basiliski,
ja hänen hedelmänsä on tulinen lentävä kärme. 30 Sillä
tarvitsevaisten esikoiset pitää korjaaman itsiänsä, ja köyhät
suruttomasti lepäämän; mutta sinun juures tapan minä
nälällä, ja suretan sinun jäänees. 31 Surkuttele sinuas, portti,
huuda sinä kaupunki, koko Philistealaisten maa on marras!
sillä pohjoisesta tulee savu, ja ei yksikään ole majassansa.
32 Ja mitä pakanain sanansaattajia vastataan? nimittäin, että
Herra on perustanut Zionin, ja siellä pitää hänen kansansa
raadollisilla turva oleman.

15 Tämä on Moabin kuorma: yöllä tulee hävitys Arin
Moabissa, se on jo pois; yöllä tulee hävitys Kirin
Moabissa, se on jo pois. 2 Bat ja Dibon menevät ylös
kukkulalle itkemään, ja Moab suremaan Neboa ja Metbaa;
kaikki päät ovat ajellut, koko parta on leikattu. 3 Kaduillansa
käyvät he kiedottuina säkkeihin: kattoinsa päällä ja kaduilla
he kaikki itsiänsä surkuttelevat ja tulevat itkein alas. 4
Hesboni ja Elale huutavat, niin että heidän äänensä kuuluu
hamaan Jahtsaan; sentähden asettenkantajat surkuttelevat
itsiänsä Moabissa, että heidän sielullensa käy nurin. 5 Minun
sydämeni huutaa Moabia, heidän kulkiansa pakenevat aina
Zoariin, kolmikarjaista lehmää; sillä he menevät Luhitin
paltaan ja itkevät, ja tiellä Horonaimiin päin nousee vaikia
huuto. 6 Sillä Nimrimin vedet kuivuvat, niin että heinä siellä
kuivettuu, ja ruoho lakastuu; ja ei yhtään viheriäistä ruohoa
kasva. 7 Sillä ne tavarat, jotka he koonneet ovat, ja kansa,
jonka he varustaneet ovat, viedään pajuojan ylitse. 8 Huuto
hajoo Moabin rajoja ympäri, he itkevät hamaan Eglaimiin, ja
itkevät Elimin kaivon tykönä; 9 Että Dimonin vedet ovat verta
täynnä. Siihen minä tahdon vielä enempi antaa tulla Dimonin
päälle, ja myös heidän päällensä, jotka Moabin jalopeuralta
päässeet ovat, ja jääneiden päälle maassa.

16 Lähettäkäät maaherran karitsat Selasta korven tykö
Zionin tyttären vuorelle. 2 Mutta niinkuin lintu lentää

pois, joka pesästänsä ajettu on, niin pitää Moabin tyttärelle
tapahtuman Arnonin luotuspaikoissa. 3 Pitäkäät neuvoa
yhdessä, sanokaat tuomio, tee sinulles puolipäivän varjo
niinkuin yö; kätke pois ajetut, ja älä ilomoita kulkioita. 4
Anna minun pois ajettuni asua tykönäs; ole Moab heidän
varjeluksensa hävittäjää vastaan; niin vaivaaja saa lopun,
kukistaja lakkaa, ja sotkuja taukoo maassa. 5 Mutta istuin
valmistetaan armosta yhdelle istua, totuudessa, Davidin
majassa, tuomita ja etsiä oikeutta, ja pikaisesti toimittaa
vanhurskautta. 6 Mutta me kuulemme Moabin ylpeydestä, että
hän on aivan ylpeä, niin että hänen ylpeytensä, koreutensa
ja vihansa on suurempi kuin hänen voimansa. 7 Sentähden
pitää yhden Moabilaisen itkemän toista, heidän pitää kaikkein
itkemän; KirHaresetin (kaupungin) perustuksia pitää teidän
huokaaman: ne ovat peräti kukistetut. 8 Sillä Hesbon on tullut
autioksi maaksi, Sibmassa ovat viinapuut turmellut, pakanain
herrat ovat sotkuneet hänen parhaat viinapuunsa, ja tulleet
Jaeseriin asti, ja vaeltaneet korpea ympäri; hänen viina-
oksansa ovat hajoitetut ja viedyt meren ylitse. 9 Sentähden
minä itken Jaeserin tähden, ja Sibman viinapuun, ja vuodatan
monta pisaraa Hesbonin ja Elalen tähden; sillä huuto on
langennut sinun suvees ja tuloos! 10 Niin että ilo ja riemu
lakkaa kedolla, ja ei viinamäissä iloita eikä huudeta, eli
puserreta viinaa kuurnissa; minä olen lopettanut ilohuudon.
11 Sentähden minun sydämeni kumisee Moabin tähden kuin
kantele, ja minun sisällykseni KirHareksen tähden. 12 Silloin
pitää ilmoitettaman, kuinka Moab on väsynyt korkeuksissa
ja mennyt kirkkoonsa rukoilemaan, ja ei kuitenkaan ole
mitään aikoin saanut. 13 Tämä on se, minkä Herra siihen
aikaan puhui Moabia vastaan. 14 Mutta nyt puhuu Herra ja
sanoo: kolmena vuonna, niinkuin palvelian vuodet ovat, pitää
Moabin kunnian, joka suuri on kaikissa kansoissa, tuleman
pieneksi, niin että aivan vähä pitää jäämän, ja ei paljo.

17 Tämä on Damaskun kuorma: katso, ei Damaskun
pidä enää oleman kaupunkina, vaan rauvenneen
kiviroukkion. 2 Aroerin kaupungeista pitää luovuttaman,
niin että karja käy siellä laitumella, ja ei heitä kenkään aja
ulos. 3 Ja Ephraimin linnat pitää tuleman perikatoon, ja
Damaskun valtakunta. Ja jääneen Syriassa pitää oleman,
niinkuin Israelin lasten kunnia, sanoo Herra Zebaot. 4
Silloin pitää Jakobin kunnian ohukaiseksi tuleman, ja hänen
lihavan ruumiinsa laihaksi. 5 Sillä hänen pitää silloin tuleman,
niinkuin koska joku kokois laihoa elonaikana, ja niinkuin
koska joku korjais tähkäpäitä käsivarrellansa, ja niinkuin
joku noukkis tähkäpäitä Rephaimin laaksossa, 6 Ja joku
jälkinoukkiminen tulis; niinkuin koska joku puhdistaa öljypuita,
ja on kaksi eli kolme marjaa ylhäällä latvassa, eli niinkuin
neljä viisi marjaa riippuvat vielä oksissa, sanoo Herra Israelin
Jumala, 7 Silloin pitää ihmisen pysymän hänessä, joka
hänen tehnyt on, ja hänen silmänsä pitää katseleman Israelin
Pyhää, 8 Ja ei katseleman alttareita, jotka hänen kätensä
ovat tehneet, eikä sitä katsoman, jonka hänen sormensa
tehneet ovat, eli metsistöitä taikka kuvia. 9 Silloin pitää
hänen väkevyytensä kaupungin tuleman niinkuin hyljätyn
vesan eli oksan, joka oli Israelin lasten edestä hyljätty, ja
pitää tuleman autioksi. 10 Sillä sinä olet unhottanut sinun
autuutes Jumalan, ja et ajatellut sinun väkevyytes kalliota;
sentähden pitää sinun istuttaman ihania vesoja, mutta niin
sinä olet istuttanut viina-oksia muukalaisille. 11 Istuttamisen
ajalla sinä kyllä ahkeroitset, että sinun jyväs aikanansa
kasvaisivat; mutta syksyllä, kuin sinun lyhteet korjaaman
pitäis, saat sinä surullisen murheen siitä. 12 Voi sitä peräti
paljoa kansaa, se on pauhaava niinkuin meri; ja kansan
hyminä on kohiseva, niinkuin iso vesi pauhaa. 13 Tosin
niinkuin iso vesi pauhaa, niin on kansa karkaava, mutta hän
on kurittava heitä, ja heidän pitää kauvas pakeneman, ja
vainoa kärsimän, niinkuin tomulle tapahtuu vuorella tuulelta,
ja niinkuin ympyriäiselle tapahtuu tuulispäältä. 14 Katso,
ehtoona on peljästys käsillä, ja ennen aamua ei he ensinkään
ole. Tämä on heidän palkkansa, jotka meiltä ryöstävät, ja
heidän perintönsä, jotka meiltä omamme tempaavat.

18 Voi sitä maata, joka vaeltaa siipein varjon alla, tällä
puolella Etiopian virtoja! 2 Joka sanansaattajat lähettää
merelle, ja kulkee vedellä ruokoisessa haahdessa: menkäät
nopiasti matkaan, sanansaattajat, sen kansan tykö, joka
reväisty ja ryöstetty on, sen kansan tykö, joka julmempi
on kuin joku muu, sen kansan tykö, joka siellä ja täällä
mitattu ja tallattu on, jonka maa virtain hallussa on. 3 Te
kaikki, jotka asutte maan päällä, ja te, jotka maassa olette,
saatte nähdä, kuinka lippu nostetaan vuorella, ja kuulla,
kuinka vaskitorvella soitetaan. 4 Sillä näin sanoo Herra
minulle: minä olen hiljakseni ja katselen majastani, niinkuin
palavuus, joka sateen kuivaa, ja niinkuin kaste elonajan
palavuudessa. 5 Sillä ennen elonaikaa, kuin tulo valmiiksi
tulee, ja rohkamarjat kypsentyvät, täytyy oksat leikata sirpillä,
ja viinapuut hakata ja heittää pois: 6 Niin että ne jätetään
kokonansa linnuille vuorten päällä ja eläimille maassa; niin
että linnut suvella tekevät siihen pesänsä, ja kaikkinaiset
eläimet makaavat siinä talvella. 7 Silloin se revitty ja ryöstetty
kansa, joka julmempi on kuin joku muu, joka siellä ja täällä
mitattu on ja tallattu on, jonka maa virtain hallussa on, tuo

Herralle Zebaotille lahjoja siihen paikkaan, jossa Herran
Zebaotin nimi on, Zionin vuorelle.

19 Tämä on Egyptin maan kuorma: katso, Herra on
vaeltava nopiassa pilvessä, ja tuleva Egyptiin. Silloin
pitää epäjumalain Egyptissä vapiseman hänen edessänsä,
ja Egyptiläisten sydämen pitää vavahtaman. **2** Ja minä
yllytän Egyptiläiset toinen toisensa päälle, niin että yhden
pitää sotimaan toista vastaan, yhden ystävän toista vastaan,
yhden kaupungin toista vastaan, ja yhden valtakunnan toista
vastaan. **3** Ja ei Egyptiläisillä pidä oleman sydäntä, ja
minä teen heidän neuvonsa tyhjäksi. Niin he siis kysyvät
epäjumalilta, velhoilta, noidilta, taikureilta ja tietäjiltä. **4**
Mutta minä annan Egyptiläiset julmain herrain käsiin; ja
kovan kuninkaan pitää hallitseman heitä, sanoo Herra, Herra
Zebaot. **5** Ja vesi pitää meressä vähenemän, niin myös virrat
pitää kuivuman ja kureentuman. **6** Järvien pitää juokseman
pois, niin että lampivedet pitää vähenemän ja kuivuman,
ruoko ja kaisla katoaman. **7** Ja ruoho ojain tykönä, virtain
reunalla, ja kaikkinainen jyvä vetten tykönä pitää lakastuman
ja tyhjään tuleman. **8** Ja kalamiesten pitää murehtiman,
ja kaikki, jotka ongen heittävät veteen, pitää valittaman, ja
kaikki ne, jotka verkot veteen laskevat, pitää nääntymän.
9 Niin pitää häväistämän, jotka hyvää lankaa tekevät ja
verkkoa kutovat. **10** Ja ne, joilla on kala-arkut, kaikkein
niiden kanssa, jotka lammikoita palkan edestä tekevät, pitää
sureman. **11** Zoanin pääruhtinaat ovat tyhmät, Pharaon
taitavat neuvonantajat ovat neuvossansa hulluiksi tulleet;
miksi te siis sanotte Pharaosta: minä olen viisasten poika, ja
olen vanhain kuningasten poika? **12** Kussa siis nyt ovat sinun
taitavas? Anna heidän sanoa, ja opettaa sinuas, mitä Herra
Zebaot on Egyptistä aikonut. **13** Mutta Zoanin pääruhtinaat
ovat tulleet tyhmiksi; Nophin pääruhtinaat ovat petetyt, he
peipoittelevat Egyptin sukuin kulmakiven. **14** Sillä Herra on
vuodattanut heidän sekaansa väärän hengen, pettämään
Egyptiä kaikissa, mitä he tekevät, niinkuin juopunut horjuu
oksentaessansa. **15** Ja ei pidä Egyptillä oleman päätä eli
häntää, oksaa eli kantoa. **16** Silloin pitää Egyptin oleman
niinkuin vaimot, pelkäämän ja vavahtuman, koska Herra
Zebaot häälyttää kättänsä heidän päällänsä. **17** Ja Egyptin
pitää pelkäämän Juudan maata, niin että sen, joka sitä
ajattelee, pitää peljästymän Herran Zebaotin neuvoa, jonka
hän siitä on pitänyt. **18** Siihen aikaan pitää viisi kaupunkia
Egyptissä Kanaanin maan kielellä puhuman, ja vannoman
Herran Zebaotin kautta; jokainen heistä pitää hävityksen
kaupungiksi kutsuttaman. **19** Silloin pitää Herran Zebaotin
alttari keskellä Egyptin maata oleman, ja Herran vartiovaha
hänen äärissänsä, **20** Joka pitää merkiksi ja todistukseksi
oleman Herralle Zebaotille Egyptin maassa; sillä heidän pitää
Herran tykö huutaman vaivaajainsa tähden, niin hän heille
lähettää vapahtajan ja sankarin, joka heitä auttaa. **21** Ja sinä
päivänä pitää Herra tunnettaman Egyptissä ja Egyptiläisten
pitää tunteman Herran. Ja he palvelevat häntä uhrilla ja
ruokauhrilla, ja lupaavat Herralle lupausta, ja sen pitävät.
22 Ja Herra on vaivaava Egyptiläisiä, hän on vaivaava ja
parantava jälleen; sillä he palajavat Herran tykö, ja he
rukoilevat häntä, ja hän parantaa heitä. **23** Silloin on tie
avoin Egyptistä Assyriaan, Assyrialaisten mennä Egyptiin, ja
Egyptiläisten Assyriaan; että Egyptiläiset ja Assyrialaiset
ynnä palvelisivat (Jumalaa). **24** Silloin Israel pitää itse
kolmantena oleman, Assyrialaisten ja Egyptiläisten kanssa,
sen siunauksen kautta, joka on oleva keskellä maata. **25**
Sillä Herra Zebaot on siunaava heitä ja sanova: siunattu
olkoon Egypti minun kansani, ja Assur minun käsialani, ja
Israel minun perimiseni!

20 Sinä vuonna, kuin Tartan tuli Asdodiin, jonka Assyrian
kuningas Sargon oli lähettänyt, ja soti Asdodia vastaan
ja voitti sen: **2** Silloin puhui Herra Jesaian Amotsin pojan
kautta ja sanoi: mene ja riisu säkki kupeistas ja kengät
jaloistas: ja hän teki niin, ja kävi alasti ja paljain jaloin.
3 Sanoi siin Herra: niinkuin palveliani Jesaia käy alasti
ja paljailla jaloilla, kolmen ajastajan merkiksi ja ihmeeksi
Egyptille ja Etiopialle: **4** Niin on Assyrian kuningas ajava
vangittua Egyptiä ja hävitettyä Etiopiaa, sekä nuoria että
vanhoja, alastomia ja paljasjalkaisia, paljastetun hävyn
kanssa, Egyptille hävyksi. **5** Ja heidän pitää peljästyman ja
häpeemän Etiopiaa, johon he luottivat, ja Egyptiläisiä, joista
he kerskasivat. **6** Ja tämän luodon asuvaiset pitää silloin
sanoman: onko tämä meidän turvamme, johon olemme
paenneet apua saamaan, että me Assyrian kuninkaalta
pelastettaisiin? kuinka me olemme päässeet?

21 Tämä on korven kuorma meren tykönä: niinkuin
tuulispää tulee etelästä, joka kääntää ylösalaisin, niin
se tulee korvesta, kauhiasta maasta. **2** Sillä minulle on
osoitettu kova näky: pettäjä tulee toista vastaan, hävittäjä
toista vastaan. Mene ylös Elam, piiritä heitä Madai: minä
lopetan kaikki hänen huokauksensa. **3** Sentähden ovat
minun kupeeni täynnä kipua, ja ahdistus on minun käsittänyt,
niinkuin lapsen synnyttäjän ahdistus; minä kyyristän minuni,
koska minä sen kuulen, ja peljästyn, koska minä sen näen.
4 Minun sydämeni vapisee, kauhistus on minun peljättänyt;
sentähden ei ole minulla ollut suloisella yöllä yhtään lepoa. **5**
Valmista pöytä, anna valvojain valvoa, syö, juo: nouskaat te

pääruhtinaat ja voidelkaat kilvet. 6 Sillä Herra sanoo näin
minulle: mene ja toimita vartio, joka katselis ja ilmoittais. 7
Mutta hän näki ratsastajat ajavan ja menevän aaseilla ja
kameleilla, ja piti siitä visun vaarin. 8 Ja hän huusi niinkuin
jalopeura: Herra, minä olen vartiolla yli päivää, ja olen minun
vartiollani kaikki yöt: 9 Ja katso, siellä tulee yksi vaunuissa
ja kaksi ratsahin, joka vastaa ja sanoo: kaatunut, kaatunut
on Babylon, ja kaikki hänen jumalainsa kuvat lyötiin maahan.
10 O minun tappamiseni ja minun riiheni permanto! mitä
minä olen Herralta Zebaotilta, Israelin Jumalalta, kuullut, sen
minä teille ilmoitan. 11 Tämä on Duman kuorma: Seiristä
huudetaan minua: vartia, mitä yö kuluu? vartia, mitä yö
kuluu? 12 Vartia sanoi: kuin aamu tulee, niin vielä yö on; jos
te vielä kysytte, niin teidän pitää vielä sitte palajaman ja taas
kysymän. 13 Tämä on Arabian kuorma: teidän pitää yötymän
Arabian metsässä, Dedanimin tiellä. 14 Kantakaat vettä
janoovaa vastaan, te jotka asutte Temanin maassa: taritkaat
pakenevaisille leipää. 15 Sillä he pakenevat miekkaa, paljasta
miekkaa, jännitettyä jousta ja isoa sotaa. 16 Sillä näin sanoo
Herra minulle: vielä nyt vuosi, niinkuin palkollisen vuodet
ovat, niin pitää kaiken Kedarin kunnian hukkuman. 17 Ja
jääneet ampujat, väkevät Kedarin lapsista, pitää vähemmäksi
joutuman; sillä Herra Israelin Jumala on sen sanonut.

22 Tämä on Näkylaakson kuorma: mikä sinun nyt on,
että te niin kaikki olette astuneet kattoin päälle? 2
Sinä olet täynnä humua: kaupunki täynnä väkeä, iloinen
kaupunki: sinun lyötys ei ole miekalla lyödyt, ja ei ole kuolleet
sodassa. 3 Vaan kaikki sinun päämiehes ovat poikenneet
joutsesta pois, ja ovat vangitut; kaikki kuin sinussa löyttiin,
ovat vangitut, ja kauvas paenneet. 4 Sentähden minä
sanon: menkäät pois minun tykööni, antakaat minun itkeä
vaikiasti; älkäät ahkeroitko lohduttaa, minun kansani tyttären
hävityksen tähden. 5 Sillä se on kapinan, sortamisen ja surun
päivä Herralta, Herralta Zebaotilta, Näkylaaksossa muurien
kukistamisen tähden, ja huudon tähden vuorella; 6 Että Elam
lähtee viinellä, vaunuilla, väellä, ratsasmiehillä, ja Kir välkkyy
kilvistä. 7 Ja tapahtuu, että sinun valitut laaksos ovat täynnä
vaunuja; ja ratsastajat sioittavat itsensä portin eteen. 8 Silloin
pitää Juudan peite avattaman, että aseet nähdään silloin
metsähuoneessa. 9 Ja te olette näkevä monta reikää Davidin
kaupungissa; ja kokootte veden alimmaiseen lammikkoon.
10 Teidän pitää lukeman huoneet Jerusalemissa, ja teidän
pitää jaottaman huoneet vahvistaaksenne muureja. 11 Ja
teidän pitää tekemän vesihaudan molempain muurien välille,
vanhan kalalammin vedestä; kuitenkin ette katso häntä,
joka tämän tekee, ettekä katsele sitä, joka senkaltaisia
on kaukaa toimittanut. 12 Sentähden antaa Herra, Herra
Zebaot, silloin julistaa, että itketään ja murehditaan, ja hiukset
ajellaan ja puetaan säkkiin. 13 (Vaikka nyt) katso, ilo ja
riemu, teurastaa härkiä, tappaa lampaita, syödä lihaa, juoda
viinaa, (ja sanoa): syökäämme ja juokaamme, meidän pitää
kuitenkin huomenna kuoleman. 14 Tämä on, (sanoo) Herra
Zebaot, minun korvilleni tullut: mitämaks, jos minä tämän
pahan teon annan anteeksi, siihenasti kuin te kuolette, sanoo
Herra, Herra Zebaot. 15 Näin sanoo Herra, Herra Zebaot:
mene tavarahuoneen haltian Sebnan tykö ja sano hänelle:
16 Mitä sinun tässä on, kenenkä oma sinä olet? ettäs annat
hakata itselles haudan niinkuin se, joka hakkauttaa itsellensä
haudan korkeuteen, ja olet niinkuin se, joka antaa itsellensä
tehdä asumasian vuorelle? 17 Katso, Herra ajaa sinun pois,
niinkuin väkevä mies heittää jonkun pois, ja peittää sinun
kokonansa, 18 Ja pyörittää sinun kohta, ja peräti niinkuin
kierikan aukialle kedolle; siellä sinun pitää kuoleman, siellä
pitää sinun kalliit vaunus, sinun Herras huoneen kanssa,
tuleman häväistykseksi. 19 Ja minä kukistan sinun säädystäs,
ja sinä pannaan pois viraltas. 20 Ja silloin pitää tapahtuman,
että minä kutsun palveliani Eliakimin, Hilkian pojan, 21
Ja panen hänen yllensä sinun hamees, ja vyötän hänen
sinun vyölläs, ja annan sinun valtas hänelle; että hän on
niiden isä, jotka Jerusalemissa ja Juudan huoneessa asuvat.
22 Ja panen Davidin huoneen avaimen hänen olallensa,
että hän avaa, ja ei kenkään sulje, että hän sulkee, ja ei
kenkään avaa. 23 Ja lyön hänen niinkuin naulan vahvaan
paikkaan; ja hänellä on oleva kunnian istuin, hänen isänsä
huoneessa, 24 Että hänen päällensä ripustetaan kaikki
hänen isänsä huoneen kunnia, lapset ja lasten lapset, kaikki
pienet kappaleet, juoma-astiat, ja kaikkinaiset kanteleet. 25
Silloin, sanoo Herra Zebaot, naula pitää otettaman pois, joka
vahvassa paikassa on, niin että hänen pitää rikkoontuman,
lankeeman, putooman, ja se kuorma kuin hänen päällänsä
on, pitää hukkuman; sillä Herra sen sanoo.

23 Tämä on Tyron kuorma: valittakaat, te haahdet merellä;
sillä se on kukistettu, niin ettei siellä ole yhtään
huonetta, eikä sinne mene kenkään; Kittimin maasta pitää
heidän sen äkkäämän. 2 Olkaat ääneti, te luotoin asuvaiset:
Zidonin kauppamiehet, jotka merellä vaelsivat, täyttivät sinun.
3 Ja kaikkinainen hedelmä, joka Sihorin tykönä kasvaa, ja
jyvät virran tykönä vietiin sinne veden ylitse; ja on pakanain
kaupaksi tullut. 4 Sinä mahdat kyllä hämmästyä, Zidon; sillä
meri lausuu ja vahvin meren tykönä sanoo: en minä ole
silleen raskas, en minä synnytä, enkä myös kasvata yhtään
nuorukaista, enkä ruoki neitsyttä. 5 Niinkuin kuultaissa

Egyptistä hämmästyttiin, niin pitää myös hämmästyttämän,
koska Tyrosta kuullaan. 6 Menkäät merille, valittakaat, jotka
luodoissa asutte. 7 Eikö tämä ole teidän ilokaupunkinne,
joka kerskaa itsiänsä vanhuudestansa? Hänen jalkansa
pitää viemän hänen pitkän matkan taa vaeltamaan. 8 Kuka
olis sitä ajatellut, että kruunatulle Tyrolle piti niin käymän?
että sen kauppamiehet ovat pääruhtinaat, ja sen kauppiaat
ylimmäiset maassa? 9 Herra Zebaot on sen niin ajatellut,
että hän kaiki hänen kaunistuksensa prameuden heikoksi
tekis; ja tekis ylönkatsotuksi kaikki kuuluisat maassa. 10
Vaella maas lävitse niinkuin virta, sinä Tarsiksen tytär; ei
siellä ole enään yhtään vyötä. 11 Hän kokottaa kätensä
meren päälle, ja peljättää valtakunnat; Herra käski Kananin
hävittämään sen linnat, 12 Ja sanoi: ei sinun pidä enään
iloitseman, sinä häväisty neitsy Zidonin tytär: nouse ja mene
matkaas Kittimiin, ei sinulla pidä sielläkään lepoa oleman. 13
Katso, Kaldealaisten maassa ei yhtään kansaa ollut, vaan
Assur on sen perustanut korven asuvaisille, ja rakentanut
hänen linnansa, pannut ylös hänen huoneennsa, ja on
kuitenkin pantu kukistettavaksi. 14 Surekaat, te haahdet
merillä; sillä teidän voimanne on tyhjä. 15 Silloin pitää Tyro
unhotettaman seitsemänkymmentä vuotta, niinkauvan kuin
yksi kuningas elää; mutta seitsemänkymmenen vuoden
perästä käypi Tyron niinkuin portosta veisataan: 16 Ota
kantele, mene ympäri kaupunkia, sinä unhotettu portto: soita
vahvasti kantelettas, ja laula lohdullisesti, että sinua taas
muistettaisiin. 17 Sillä seitsemänkymmenen vuoden perästä
on Herra etsivä Tyroa, että hän tulis jälleen porttopalkoillensa,
ja huorin tekis kaikkein valtakuntain kanssa maan päällä. 18
Mutta hänen kauppansa ja porttopalkkansa pitää oleman
pyhä Herralle. Ei sitä koota tavaraksi, eikä salata, vaan jotka
asuvat Herran edessä, niillä pitää hänen kauppakalunsa
oleman, siitä syödä, ravita ja itsiänsä vaatettaa.

24 Katso, Herra tekee maan tyhjäksi ja autioksi, ja kukistaa,
mitä siinä on, ja hävittää sen asuvaiset. 2 Ja papeille
tapahtuu niinkuin kansallekin, herralle niinkuin palveliallekin,
emännälle niinkuin piiallekin, myyjälle niinkuin ostajallekin,
lainaajalle niinkuin lainaksi ottajallekin, korkorahan ottajlle
niinkuin antajallekin. 3 Sillä maan pitää peräti tyhjäksi ja
kokonansa ryöstetyksi tuleman; sillä Herra on tämän sanonut.
4 Maa on surkia ja hävitetään, maa pelehtyy ja häviää; kansan
ylimmäiset nääntyvät maassa. 5 Maa on saastaiseksi tullut
asuvaisistansa; sillä he tekevät lakia vastaan ja muuttavat
säädyt, ja luopuvat ijankaikkisesta liitosta. 6 Sentähden
kuluttaa kirous maan ja sen asuvaiset hävitetään; sentähden
maan asuvaiset kuivettuvat, niin että vähä jää väkeä. 7 Viina
katoo, viinapuu surkastuu, ja kaikki, jotka sydämestänsä
iloisina olivat, huokaavat. 8 Vaskirumpuin riemu taukoo,
iloitsevaisten ilo puuttuu, kanteleiden riemu loppuu. 9 Ei
lauleta viinaa juotaissa, ja hyvä juoma on karvas juoville. 10
Tyhjä kaupunki on kukistettu maahan; kaikki huoneet ovat
teljetyt, niin ettei yksikään sinne mene. 11 Viinan puutteen
tähden valitetaan kaduilla: kaikki ilo on pois, kaikki maan
riemu on matkassansa. 12 Ei ole muuta jäänyt kaupunkiin
kuin hävitys, ja portit ovat autiot. 13 Sillä kansalle tapahtuu
myös maassa niinkuin öljypuillekin, koska siitä on poimittu;
niinkuin sitte poimittaisiin kuin oikia viinan kokousaika on pois.
14 Ne korottavat äänensä ja iloitsevat; Herran kunniasta he
iloitsevat, hamasta merestä asti. 15 Niin kiittäkäät nyt Herraa
laaksoissa, luodoissa Herran, Israelin Jumalan nimeä. 16
Me kuulemme kiitosvirren maailman äärestä, vanhurskaalle
kunniaksi. Ja minun pitää sanoman: miksi minä olen niin
laiha? miksi minä olen niin laiha? voi minua! sillä ylönkatsojat
ylönkatsovat, ja ylönkatsojat ylönkatsovat, 17 Sentähden
tulee teidän asuvainne päälle maassa hämmästys, kuoppa
ja paula. 18 Ja jos joku pakenis hämmästyksen huutoa, niin
hän kuitenkin putoo kuoppaan; ja jos hän pääsee kuopasta
ylös, niin hän kuitenkin käsitetään paulaan, sillä korkeuden
akkunat avataan, ja maan perustukset vapisevat. 19 Maan
käy aivan pahoin: ei sen pidä ollenkaan menestymän, vaan
pitää peräti raukeaman. 20 Maan pitää kovin hoiperteleman
niinkuin juopuneen, ja vietämän pois niinkuin majan; sillä
sen pahat teot painavat sen, niin että sen pitää lankeeman,
ja ei enään nouseman. 21 Silloin on Herra etsivä sitä
korkiaa sotaväkeä, joka korkeudessa on, ja maan kuninkaita,
jotka ovat maan päällä. 22 Että he kootaan yhteen niinkuin
kuopassa sidotut, ja pitää oleman suljetut vankeudessa,
ja suuren ajan perästä taas etsittämän. 23 Ja kuun pitää
häpeemän, ja auringon ujoileman, koska Herra Zebaot on
tuleva kuninkaaksi Zionin vuorella ja Jerusalemissa; ja hänen
vanhimpainsa edessä pitää kunnia oleman.

25 Herra, sinä olet minun Jumalani, sinua minä ylistän,
minä kiitän sinun nimeäs; sillä sinä teet ihmeitä: sinun
vanhat aivoitukses ovat uskolliset ja todet. 2 Sillä sinä
teet kaupungin kivirauniokssi, sen vahvan kaupungin, että
hän läjässä on; muukalaisten palatsit, niin ettei ne enää
ole kaupungit, eikä ikänä enää rakenneta. 3 Sentähden
kunnioittaa sinua väkevä kansa, urhoolliset pakanain
kaupungit pelkäävät sinua. 4 Sillä sinä olet heikkoin väkevyys
ja köyhäin vahvuus heidän vaivoissansa: myrskyssä turva,
varjo helteessä, kuin tyrannit julmistuvat niinkuin raju-ilma
seinää vastoin. 5 Sinä nöyryytät muukalaisten metelin,

niinkuin helteen kuivassa paikassa, niinkuin helle pilven
varjolla, niin tyrannein ilo painetaan alas. 6 Ja Herra Zebaot
tekee kaikille kansoille tällä vuorella lihavan pidon, pidon
selkiästä viinasta, rasvasta, ytimestä ja puhtaasta viinasta.
7 Ja tällä vuorella on hän kääriliinan paneva pois, jolla
kaikki ihmiset kääritytovat, ja peittovaatteen, jolla kaikki
pakanat peitetyt ovat. 8 Sillä kuolema pitää nieltämän
ijankaikkisesti, ja Herra, Herra on kyyneleet pyyhkivä pois
jokaisen kasvoista, ja on ottava kansansa häväistykset
pois kaikissa maakunnissa; sillä Herra on sen sanonut. 9
Silloin sanotaan: katso, tämä on meidän Jumalamme jota
me odotamme, ja hän auttaa meitä; tämä on Herra, häntä
me odotamme, iloitaksemme ja riemuitaksemme hänen
autuudessansa. 10 Sillä Herran käsi lepää tällä vuorella;
mutta Moab runnellaan sen alla, niinkuin korret sotkutaan
loassa. 11 Ja Herra hajoittaa kätensä heidän sekaansa,
niinkuin uija hajoittaa uidaksensa; ja hän on käsivarrellansa
heidän prameutensa alentava. 12 Ja sinun muuries korkiat
vahvistukset hän kallistaa, alentaa ja heittää tomuun.

26 Siihen aikaan pitää Juudan maassa tämä veisu
veisattaman: meillä on vahva kaupunki, hän pani
autuuden muuriksi ja varjelukseksi. 2 Avatkaat portit,
vanhurskaan kansan, joka uskossa pysyy, käydä sisälle. 3
Sinä pidät aina rauhan, vahvan lupaukses jälkeen; sillä sinuun
turvataan. 4 Sentähden luottakaat Herraan ijankaikkisesti;
sillä Herra, Herra on kallio ijankaikkisesti. 5 Ja hän notkistaa
alas ne, jotka korkialla asuvat, hän alentaa korotetun
kaupungin; hän sysää sen maahan, niin että se tomussa
makaa, 6 Että hän jaloilla poljetaan, vaivaisten jaloilla ja
köyhäin kantapäillä. 7 Mutta vanhurskasten tie on tasainen;
sinä ojennat vanhurskasten polut. 8 Herra, me odotamme
sinua oikeutes tiellä; sydän himoitsee sinun nimeäs ja
muistoas. 9 Minä halajan sinua sydämestäni yöllä, minun
henkeni valvoo myös minussa varhain sinun tykös; sillä kussa
sinun oikeutes maakunnassa on, niin maan piirin asuvaiset
oppivat vanhurskautta. 10 Mutta ehkä jumalattomille armoja
tarittaisiin, niin ei he opi kuitenkaan vanhurskautta, vaan
tekevät ainoastaan pahaa oikeuden maalla; sillä ei he näe
Herran kunniaa. 11 Herra, sinun kätes on ylennetty, vaan ei
he sitä näe; mutta kuin he sen nähdä saavat, niin he häpiään
tulevat kansan kiivaudesta, ja vielä sitte tuli sinun vihollises
kuluttaa. 12 Mutta sinä, Herra, saatat meille rauhan; sillä
kaikki, mitä me toimitamme, olet sinä meille antanut. 13
Herra meidän Jumalamme: muut herrat tosin meitä myös
vallitsevat paitsi sinua; mutta me muistamme ainoastaan
kuitenkin sinussa sinun nimeäs. 14 Ei kuolleet eläviksi tule ja
nukkuneet ei nouse; sillä sinä olet heitä etsinyt ja hävittänyt,
ja kaiken heidän muistonsa kadottanut. 15 Mutta sinä, Herra,
olet lisännyt kansaa, sinä Herra olet lisännyt kansaa, sinä olet
kunnialliseksi tullut; sinä olet pannut heitä kauvas maailman
ääriin. 16 Herra, kuin tuska tulee, niin sinua etsitään: koskas
heitä kuritat, niin he parkuvat surkiasti. 17 Niinkuin raskaalla
vaimolla, kuin hän synnyttämällänsä on, on ahdistus, ja
hän parkuu kivullansa, niin meille myös tapahtuu, Herra,
sinun kasvois edessä. 18 Me olemme raskaat ja meillä on
kipu, niinkuin tuulen synnyttäväisellä; emme kuitenkaan voi
maata auttaa, eikä maan piirin asuvaiset tahtoneet langeta.
19 Mutta sinun kuollees elävät, ja minun kuolleet ruumiini
nousevat jälleen kuolleista. Herätkäät ja kerskatkaat te,
jotka makaatte maan alla; sillä sinun kastees on viheriäisen
kedon kaste, ja maa on kuolleet itsestänsä antava. 20 Mene,
kansani, ja käy sisälle kammioos, ja sulje sinun oves jälkees;
lymytä sinus silmänräpäykseksi, niin kauvan kuin viha käy
ylitse. 21 Sillä katso, Herra on käyvä ulos siastansa etsimään
maan asuvaisten pahuutta heidän päällensä; niin että maa
ilmoittaa heidän verensä, ja ei niitä enää peitä, jotka hänessä
tapetut ovat.

27 Silloin on Herra kovalla, suurella ja väkevällä
miekallansa etsivä Leviatania, joka on pitkä kärme, ja
Leviatania, joka on kiperä kärme; ja on tappava lohikärmeen
meressä. 2 Silloin pitää oleman punaisen viinan viinamäen;
laulakaat hänestä: 3 Minä Herra varjelen hänen, ja kastan
hänen aikanansa, ettei hänen lehtensä hukkuisi, minä
varjelen häntä päivällä ja yöllä. 4 En ole minä vihainen.
Voi jos minä saisin sotia ohdakkeiden ja orjantappurain
kanssa! niin minä menisin heidän tykönsä, ja polttaisin heidät
kaikki tyynni. 5 Hän on minua tallella pitävä, ja toimittava
minulle rauhan; rauhan on hän vielä sitte minulle saattava. 6
Siihen on se kuitenkin joutuva, että Jakob juurtuu ja Israel
vihoittaa ja kukoistaa, niin että he maan piirin hedelmällä
täyttävät. 7 Eikö hän kumminkaan tule lyödyksi, niinkuin
hänen vihollisensa lyövät häntä? ja eikö hän tule tapetuksi,
niinkuin hänen vihollisensa häntä tappavat? 8 Vaan sinä
tuomitset heitä määrällä, ja kirvoitat heitä sittekuin sinä
ankaralla tuulellas olet heitä murheelliseksi saattanut, koska
idästä tuulee. 9 Sentähden pitää Jakobin synti sen kautta
anteeksi annettaman; ja se on siitä kaikki hyödytys, että
hänen syntinsä otetaan pois, koska hän tekee kaikki alttarin
kivet niinkuin tuhaksi muserretut kivet, ettei yhtään metsistöä
eli kuvaa pidä enää jäämän. 10 Sillä vahvan kaupungin
pitää yksinänsä oleman, kauniit huoneet hyljättämän ja
jätettämän niinkuin korpi; niin että vasikat käyvät siellä

laitumella, oleskelevat siella ja pureskelevat oksia. 11 Hänen
oksansa pitää murtuman kuivuuden tähden, niin että vaimot
niillä valkeata tekevät; sillä se on ymmärtämätöin kansa,
sentähden ei myös se, joka heidät tehnyt on, armahda heitä,
ja joka heidät luonut on, ei ole heille armollinen. 12 Silloin on
Herra heittävä meren rannasta Egyptin virtaan, ja te Israelin
lapset kootaan yksi toisensa perästä. 13 Silloin soitetaan
suurella basunalla, niin tulevat kadotetut Assyrian maalla,
ja karkoitetut Egyptin malla, ja rukoilevat Herraa pyhällä
Jerusalemin vuorella.

28 Voi ylpiää Ephraimin juopuneiden kruunua! jonka kaunis
kunnia on pudonnut kukkanen, joka on ylemmäisellä
puolella lihavaa laaksoa, jossa he viinasta hoipertelevat.
2 Katso, väkevä ja voimallinen Herralta, niinkuin raesade,
niinkuin vahingollinen tuuli, niinkuin vesimyrsky, joka väkevästi
lankee, pitää väkivallalla maahan päästettämän; 3 Että
Ephraimin juopuneiden ylpiä kruunu jaloilla tallatan. 4
Ja hänen kunniansa kaunistuksen pudonneet kukkaset,
jotka lihavata laaksoa ylemmäisellä puolella ovat, pitää
tuleman niinkuin se, joka varhain suvella kypsyy, jonka
joku nähtyänsä ja käsillä pidellessänsä syö. 5 Silloin Herra
Zebaot on jääneelle kansallensa kunnian kruunu ja kaunis
seppele, 6 Ja tuomion henki hänelle, joka oikeudessa
istuu, ja väkevyys niille, jotka sodasta palaavat portin
tykö. 7 Siihen myös ovat nämät hulluksi tulleet viinasta,
ja hoipertelevat väkevistä juomista; sillä papit ja prohpetat
ovat hullut väkevästä juomasta, he ovat uponneet viinaan,
ja hoipertelevat väkevästä juomasta, he ovat erhettyneet
ennustuksessa, ja ei osanneet oikeutta tuomiossa. 8 Sillä
kaikki pöydät ovat täynnä oksennusta ja riettautta joka
paikassa. 9 Kenelle hän siis opettaa viisautta? kenenkä hän
antaa ymmärtää saarnaa? Vieroitettuin rieskasta, eroitettuin
nisistä. 10 Sillä (he sanovat:) käske, käske vielä, käske,
käske vielä, odota, odota vielä, odota, odota vielä, tässä
vähä, siellä vähä. 11 Sillä hän on vihdoin pilkkaavaisilla
huulilla ja toisella kielellä puhuva kansalle, jolle nyt näitä
saarnataan. 12 Niin saadaan lepo, näin virvoitetaan väsyneet,
niin ollaan alallansa; ja ei kuitenkaan tahdota kuulla (tätä
saarnaa). 13 Sentähden pitää myös Herran sana heille juuri
niin oleman: käske, käske vielä, käske, käske vielä, odota,
odota vielä, odota, odota vielä, tässä vähä, siellä vähä,
että heidän pitää menemän pois ja kaatuman takaperin,
musertuman, kiedottaman ja vangiksi tuleman. 14 Kuulkaat
siis Herran sanaa, te pilkkakirveet, jotka vallitsette tätä
kansaa, joka on Jerusalemissa. 15 Sillä te sanotte: me
olemme tehneet liiton kuoleman kanssa ja sovinnon helvetin
kanssa. Kuin rangaistuksen virta tulee, ei hänen pidä meitä
kohtaaman; sillä me olemme tehneet valheen turvaksemme,
ja petoksen varjelukseksemme. **(Sheol h7585)** 16 Sentähden
sanoo Herra, Herra: katso, minä lasken Zioniin perustuskiven,
koetellun kiven, kalliin kulmakiven, joka hyvin on perustettu:
joka uskoo, ei hänen pidä peljästymän. 17 Ja minä teen
tuomion ojennusnuoraksi ja vanhurskauden mitaksi, niin
pitää rakeet karkoittaman pois väärän turvan, ja veden pitää
viemän tulen pois; 18 Että teidän liittonne kuoleman kanssa
pitää tyhjäksi tuleman, ja teidän sovintonne helvetin kanssa
ei pidä vahva oleman; ja koska rangaistuksen virta tulee,
pitää sen tallaaman teitä. **(Sheol h7585)** 19 Niin pian kuin se
tulee, niin sen pitää teitä viemän pois: jos se tulee aamulla,
niin tapahtuu se aamulla, niin myös päivällä ja yöllä; sillä
ainoastaan rangaistus opettaa ottamaan sanoista vaarin. 20
Sillä vuode on niin lyhyt, ettei saa itsiänsä ojentaa, ja peite on
niin soukka, ettei sen alla taida mykärässä olla. 21 Sillä Herra
on nouseva niinkuin Peratsimin vuorella, ja vihastuva niinkuin
Gibeonin laaksossa, että hän tekis työnsä, muukalaisen
työnsä, ja että hän toimittais tekonsa, oudon tekonsa. 22
Pankaat siis pilkkanne pois, ettei siteenne kovemmaksi tulisi;
sillä minä olen kuullut hävityksen ja teloituksen, joka Herralta,
Herralta Zebaotilta on tapahtuva kaikessa maailmassa. 23
Ottakaat korviinne ja kuulkaat minun ääneni, ymmärtäkäät ja
kuulkaat minun puheeni. 24 Kyntääkö eli jyrästääkö taikka
viljeleekö peltomies peltonsa aina jyviksi? 25 Eikö niin ole?
koska hän sen on tasoittanut, niin hän kylvää siihen herneitä
ja heittää kuminoita, ja kylvää nisuja, ohria, jokaista kuhunka
hän tahtoo, ja kaurat paikkaansa. 26 Juuri niin kurittaa myös
heidän Jumalansa heitä rangaistuksella, ja opettaa heitä. 27
Sillä ei herneitä tapeta varstalla, eikä vaunuratas anneta
kuminain päällä käydä, vaan herneet varistetaan sauvalla ja
kuminat vitsalla. 28 Se jauhetaan ja leivotaan, eikä peräti
tyhjäksi tapeta, koska se vaunurattaalla ja hevosilla tapetaan.
29 Näin tekee myös Herra Zebaot; sillä hänen neuvonsa on
ihmeellinen, ja sen jalosti toimittaa.

29 Voi Ariel, Ariel! sinä Davidin leirin kaupunki! te pidätte
vuoden ajat ja pyhäpäivät. 2 Mutta minä vaivaan
Arielia, niin että hänen pitää murehtiman ja sureman ja
oleman minulle oikia Ariel. 3 Sillä minä piiritän sinun joka
kulmalta, ja ahdistan sinun saarrolla, ja annan panna vallit
sinun ympärilles. 4 Silloin pitää sinun itses alentaman, ja
maasta puhuman, ja mutiseman puheellas tomusta; että
sinun äänes on niinkuin noidan maasta, ja sinun puhees
pitää oleman niinkuin tomusta haisevaisen. 5 Ja niitä,
jotka sinua hajoittavat, pitää oleman niin monta kuin pientä

tomua, ja tyranneja niin monta kuin lentäviä akanoita;
ja sen pitää ratki äkisti tapahtuman. 6 Sillä sinun pitää
Herralta Zebaotilta etsityksi tuleman pitkäisen jylinällä, maan
järinällä, suurella äänellä, tuulen pyöriäisellä, raju-ilmalla ja
kuluttavaisen tulen liekillä. 7 Mutta niinkuin yön näkö unessa,
niin pitää kaikkein pakanain joukko oleman, jotka sotivat
Arielia vastaan, kaiken joukkonsa ja saartonsa kanssa, ja
niitä, jotka häntä ahdistavat. 8 Sillä niinkuin isoovainen on
unessa syövinänsä, mutta herättyänsä on hänen sielunsa
vielä tyhjä; ja niinkuin janoova on unessa juovinansa, mutta
herättyänsä on hän voimatoin ja janoissansa: juuri niin
pitää myös kaikkein pakanain joukko oleman, jotka sotivat
Zionin vuorta vastaan. 9 Olkaat hitaat ja ihmetelkäät, eläkäät
hekumassa, huutakaat, ja juopukaat, ei kuitenkaan viinasta;
horjukaat, ei kuitenkaan väkevästä juomasta. 10 Sillä Herra
on teille raskaan unen hengen lähettänyt, ja teidän silmänne
sulkenut; teidän prophetanne, päämiehenne ja näkiänne on
hän sokaissut; 11 Niin että kaikkein prophetain näyt ovat
heille niinkuin lukitun kirjan sanat. Jos joku sen antais sille,
joka lukea taitaa, ja sanois: lue tätä, ja hän vastaa: en minä
taida, sillä se on lukittu. 12 Eli jos joku antais sille, joka ei
lukea taida, ja sanois: lues tätä, ja hän vastaa: en minä
taida ensinkään lukea. 13 Ja Herra sanoo: että tämä kansa
lähestyy minua suullansa, ja kunnioittaa minua huulillansa;
mutta heidän sydämensä on kaukana minusta, ja pelkäävät
minua ihmisten käskyin jälkeen, joita he opettavat; 14 Niin
minä myös teen tälle kansalle ihmeellisesti, hirmuisesti,
ja kamalasti, että heidän viisastensa viisaus hukkuu, ja
heidän ymmärtäväistensä ymmärrys kätketään. 15 Voi
niitä, jotka tahtovat olla salatut Herran edessä, ja peittää
aivoituksensa, ja tekonsa pimeydessä pitää, ja sanovat:
kukapa meidät näkee? eli kuka tuntee meitä? 16 Miksi te
niin nurjat olette? Niinkuin savenvalaja pidettäisiin savena;
käsiala puhuis tekiästänsä: ei hän ole minua tehnyt, ja teko
sanois tekiästänsä: ei hän minua tunne. 17 Eikö vähän
hetken perästä Libanonin pidä hedelmälliseksi kedoksi
tuleman, ja hedelmällinen keto metsäksi luettaman? 18 Silloin
kuulevat kuurot tämän kirjan sanoja; ja sokian silmät näkevät
synkeydessä ja pimeydessä. 19 Ja raadolliset saavat ilon
Herrasta; ja köyhät ihmisten seassa riemuitsevat Israelin
Pyhässä, 20 Koska tyrannit hukkuvat, ja pilkkaajat loppuvat,
ja ne kaikki teloitetaan, jotka valvovat pahaa tehdäksensä, 21
Jotka ihmisen tekevät syntiseksi sanan tähden, ja vainoovat
rankaisiaansa portissa, ja pokkeevat oikeudesta valheen
kautta. 22 Sentähden sanoo Herra, Abrahamin lunastaja,
Jakobin huoneelle näin: ei Jakob tule enää häpiään, eikä
hänen kasvonsa ole enää häpeevä. 23 Sillä koska he
saavat lapsensa nähdä, minun käsialani heidän seassansa,
niin he pyhittävät minun nimeni; ja heidän pitää Jakobin
Pyhän pyhittämän, ja Israelin Jumalaa pelkäämän. 24 Sillä
joilla eksyväinen henki on, ne ottavat ymmärryksen; turhan
puhujat sallivat heitänsä opetettaa.

30 Voi luopuvaisia lapsia! sanoo Herra: jotka ilman minua
neuvoa pitävät, ja ilman minun henkeäni varjelusta
etsivät, kokoovat syntiä synnin päälle; 2 Jotka menevät alas
Egyptiin, ja ei kysy minun suutani, varustaaksensa itsiänsä
Pharaon voimalla, ja varjellaksensa itsensä Egyptin varjolla.
3 Ja Pharaon väkevyys pitää oleman teille häpiäksi, ja Egyptin
varjon turva häväistykseksi. 4 Sillä heidän pääruhtinaansa
ovat olleet Zoanissa; ja heidän sanansaattajansa ovat tulleet
Hanekseen. 5 Mutta heidän pitää kaikkein kuitenkin häpiään
tuleman, sen kansan tähden, joka ei heille hyväksi eli
avuksi olla taida, eikä muutoin hyödytykseksi, vaan ainoasti
häpiäksi ja myös pilkaksi. 6 Tämä on niiden petoin kuorma,
jotka etelään päin ovat, kussa vanha ja nuori jalopeura
on, tuliset kyykärmeet ja lentäväiset kärmeet murheen
ja ahdistuksen maassa. He vievät riistansa varsoilla, ja
tavaransa kamelein selässä sille kansalle, joka ei heille
ensinkään hyödytykseksi olla taida. 7 Sillä ei Egypti mitään
ole, ja hänen apunsa on turha, sentähden minä saarnaan
siitä näin: alallansa olla on paras. 8 Mene siis nyt ja
kirjoita tämä heidän eteensä tauluun, ja pane kirjaan,
pysymään viimeiseen päivään asti, alati ja ijankaikkisesti.
9 Sillä se on tottelematoin kansa, ja valhetteliat lapset:
lapset, jotka ei tahdo kuulla Herran lakia. 10 Vaan sanovat
näkiöille: ei teidän pidä näkemän, ja katsojille: ei teidän
pidä katsoman meille oikeutta; mutta saarnatkaat meille
suloisesti, katsokaat petos. 11 Poiketkaat teiltä, luopukaat
tästä retkestä: antakaat Israelin Pyhän lakata meistä. 12
Sentähden sanoo Israelin Pyhä näin: että te hylkäätte tämän
sanan, ja luotatte väkivaltaan ja vääryyteen, ja kerskaatte
siitä; 13 Niin pitää tämän pahan teon oleman teille niinkuin
rako korkiassa muurissa, kuin se rupee hajoomaan, joka
äkisti kaatuu maahan ylösalaisin, ja murentuu. 14 Niinkuin
savi-astia muserrettu olis, joka muserretaan ja ei säästetä,
siihenasti ettei siitä löydä niin suurta kappaletta, että tulta
tuotaisiin totoista, eli ammennettaisiin vettä kaivosta. 15
Sillä näin sanoo Herra, Herra Israelin Pyhä: kääntymisellä ja
hiljaisuudella te tulette autetuksi, hiljaisuudessa ja toivossa te
väkeväksi tulette, mutta ette tahtoneet; 16 Vaan sanoite: ei,
vaan me tahdomme paeta hevosilla; sentähden teidän pitää
kulkiana oleman: ja me tahdomme nopiasti ajaa; sentähden
pitää teidän vainoojanne myös nopiat oleman. 17 Tuhannen

teistä pitää pakeneman yhden miehen uhkauksesta, viiden
uhkauksesta pitää teidän pakeneman, siihenasti että teistä
jää niinkuin pielipuu vuorelle, ja niinkuin lippu korkeudelle.
18 Sentähden Herra odottaa, että hän olis teille armoinen,
ja sentähden on hän noussut teitä armahtamaan; sillä
Herra on oikeuden Jumala. Autuaat ovat kaikki, jotka häntä
odottavat. 19 Sillä Zionin kansa on asuva Jerusalemissa, ja
et sinä ole katkerasti itkevä. Hän kaiketi armahtaa sinua,
kuin sinä huudat; hän vastaa sinua niin pian kuin hän sen
kuulee. 20 Ja Herra antaa teille leipää tuskassanne ja vettä
ahdistuksessanne; sillä ei sinun opettajas lennä enää pois,
vaan sinun silmäs näkevät opettajas. 21 Ja korvas kuulevat
sanan takanas, sanoen: tämä on tie käykäät sitä, kuin te
oikialle eli vasemmalle kädelle eksyneet olette. 22 Silloin
pitää teidän saastuttaman teidän hopialla silatut kuvanne,
ja teidän kuvainne kultaiset vaatteet; ja teidän pitää ne
heittämän pois niinkuin saastaisuuden, ja niille sanoman:
mene ulos. 23 Silloin hän antaa sateen siemenelles, jonka
pellolles kylvänyt olet, ja leipää pellon tulosta ylen runsaasti;
ja karjas kaitaan avaralla kedolla. 24 Härjät ja varsat, jotka
peltos kyntävät, syövät sekoitettuja ohria, jotka viskimellä
ja pohtimella ovat pohditut. 25 Ja kaikkein suurten vuorten
päällä, ja kaikkein suurten kukkulain päällä pitää eroitetut
virrat käymän, suuren surmaamisen aikana, ja kuin tornit
kaatuvat. 26 Ja kuun valo on oleva kuin auringon paiste
ja auringon paiste on oleva seitsemän kertaa kirkkaampi
kuin seitsemän päivän kirkkaus; kuin Herra sitoo kansansa
haavat, ja sen loukkaamat parantaa. 27 Katso, Herran
nimi tulee kaukaa, hänen vihansa polttaa ja on sangen
raskas; hänen huulensa ovat hirmuisuutta täynnä, ja hänen
kielensä on niinkuin kuluttava tuli. 28 Ja hänen henkensä
niinkuin tulvaava virta, joka hamaan kurkkuun asti ulottuu,
hajoittamaan pakanoita, siihenasti että he tyhjäksi tulevat, ja
ajamaan kansaa sinne ja tänne, suitsilla heidän suussansa.
29 Silloin pitää teidän veisaaman niinkuin juhlayönä, ja
sydämestänne riemuitseman niinkuin huiluilla käytäisiin
Herran vuorelle, Israelin turvan tykö. 30 Ja Herra kuuluttaa
kunniallisen äänensä, että hänen kokotettu käsivartensa
nähtäisiin, vihaisella haastamisella, ja kuluttavaisen tulen
liekillä, säteillä, väkevällä sateella ja rakehilla. 31 Sillä Assurin
pitää peljästymän Herran ääntä, joka häntä lyö vitsalla. 32
Sillä vitsan pitää kyllä sattuman ja koskeman, kuin Herra
sen vie heidän ylitsensä rummuilla ja kanteleilla, ja joka
paikassa sotii heitä vastaan. 33 Sillä kuoppa on jo entisestä
valmistettu, ja se on myös kuninkaalle valmistettu, kyllä syvä
ja leviä. Siellä on asumus, tuli ja paljo puita; Herran Henki on
sen sytyttävä niinkuin jonkun tulikivisen virran.

31 Voi niitä, jotka menevät alas Egyptiin apua kerjäämään,
ja luottavat hevosiin, ja turvaavat vaunuihin, että niitä
on monta, ja ratsasmiehiin, että he juuri väkevät ovat,
eivätkä turvaa Israelin Pyhään, eikä kysy Herraa. 2 Mutta
hän on viisas ja antaa tulla onnettomuuden, ja ei muuta
sanojansa; vaan asettaa itsensä pahain huonetta vastaan, ja
pahantekiäin apua vastaan. 3 Sillä Egypti on ihminen ja ei
Jumala, ja heidän hevosensa ovat liha ja ei henki. Ja Herra
on kokottava kätensä, niin että auttajan pitää hoiperteleman,
ja sen, jota autetaan, pitää lankeeman, ja ynnä molemmat
toinen toisensa kanssa hukkuman. 4 Sillä näin sanoo Herra
minulle: niinkuin jalopeura ja nuori jalopeura kiljuu saaliinsa
päällä, kuin paimenten joukko on kokoontunut sitä vastaan,
ei peljästy heidän huudostansa, eikä hämmästy vaikka heitä
monta on: juuri niin on Herra Zebaot menevä alas sotimaan
Zionin vuorella ja sen korkeudella. 5 Niinkuin linnut siivillänsä
tekevät, niin Herra Zebaot on varjeleva Jerusalemin: hän on
suojeleva, auttava, siellä oleva ja holhova häntä. 6 Palatkaat,
te Israelin lapset, sen tykö, josta te peräti harhailleet olette.
7 Sillä silloin jokainen hylkää hopia- ja kulta-epäjumalansa,
joita omat kätenne ovat tehneet teille synniksi. 8 Ja Assurin
pitää lankeeman, ei miehen miekalla, ja pitää kulutettaman,
ei ihmisen miekalla; ja pitää kuitenkin pakeneman miekkaa,
ja hänen nuorukaisensa pitää verollisiksi tuleman. 9 Ja hänen
pitää pelvon tähden menemän kallionsa ohitse, ja hänen
pääruhtinaansa pitää lippunsa edestä pakoon menemän,
sanoo Herra Zebaot, jolla Zionissa tuli ja Jerusalemissa totto
on.

32 Katso, kuningas on hallitseva oikeudella; ja pääruhtinaat
vallitsevat, oikeutta pitämään voimassa. 2 Että jokainen
on niinkuin joku, joka tuulelta varjeltu on, ja niinkuin joku,
joka sadekuurolta on peitetty, niinkuin vesi-ojat kuivassa
paikassa, niinkuin suuren vuoren varjo kuivassa maassa. 3
Ja näkeväiset silmät ei pidä pimenemän; ja kuulevaisten
korvat pitää visun vaarin ottaman. 4 Ja hulluin pitää oppiman
taitoa, ja sopera kieli pitää selkeäksi tuleman ja selkeästi
puhuman. 5 Ei hullua pidä enää pääruhtinaaksi kutsuttaman,
eikä ahnetta herraksi. 6 Sillä tyhmä puhuu tyhmyydessä,
ja hänen sydämensä on pahuudesssa; että hän olis
ulkokullaisuudessa; ja saarnais Herrasta väärin, että hän sillä
isoovaiset sielut nälkään näännyttäis, ja kieltäis janoovaisilta
juoman. 7 Sillä ahneen hallitus ei ole muu kuin vahinko; sillä
hän löytää kavaluuden hävittääksensä raadollisia väärillä
sanoilla, silloinkin kun köyhä oikeuttansa puhuu. 8 Mutta
toimellinen päämies pitää toimellisia neuvoja; ja toimellisissa
menoissa hän vahvana pysyy. 9 Nouskaat, te suruttomat
vaimot, kuulkaat minun ääntäni; te rohkiat tyttäret, ottakaat

korviinne minun puheeni. 10 Ajastajan ja päivän perästä pitää
teidän vapiseman, jotka niin rohkiat olette; sillä ei tule yhtään
viinan eloa, eikä tule yhtään kokoomusta. 11 Peljästykäät,
te suruttomat vaimot, vaviskaat, te rohkiat; te riisutaan,
paljastetaan ja kupeista vyötetään. 12 Rinnoille lyödään
valittaen ihanaisista pelloista ja hedelmällisistä viinapuista.
13 Sillä minun kansani pellossa pitää orjantappurat ja
ohdakkeet kasvaman; niin myös kaikissa ilohuoneissa,
iloisessa kaupungissa. 14 Sillä salit pitää hyljättämän, ja
kansan paljous kaupungissa pitää vähenemän; niin että tornit
ja linnat pitää tuleman ijankaikkiseksi luolaksi, ja metsän
pedoille iloksi, ja laumoille laitumeksi; 15 Siihenasti että
Henki korkeudesta vuodatetaan meidän päällemme: silloin
tulee korpi peltomaaksi, ja peltomaa luetaan metsäksi. 16 Ja
oikeus asuu korvessa, ja vanhurskaus peltomaassas; 17 Ja
vanhurskauden työ on rauha, ja vanhurskauden hyödytys
ijankaikkinen hiljaisuus ja lepo. 18 Niin että minun kansani on
asuva rauhan huoneessa, turvallisissa majoissa ja jalossa
levossa. 19 Mutta rakeet pitää oleman alhaalla metsissä; ja
kaupungin pitää alhaalla mataloissa paikoissa oleman. 20
Hyvin teidän menestyy, jotka kylvätte joka paikassa vetten
tykö; ja annatte härkäin ja aasein käydä jaloillansa niiden
päällä.

33 Voi siunas hävittäjä! luuletkos, ettei sinun pidä
hävitetyksi tuleman? ja sinuas ylönkatsoja! luuletkos,
ettei sinua ylönkatsota? Koska sinä olet täyttänyt hävitykses,
niin sinun myös pitää tuleman hävitetyksi; koska sinä olet
täyttänyt ylönkatsees, niin sinua pitää jälleen katsottaman
ylön. 2 Herra, ole meille armollinen; sillä me odotamme
sinua: ole heidän käsivartensa varhain, niin myös meidän
autuutemme murheen ajalla. 3 Kansat pakenevat sitä suurta
pauhinaa; pakanat hajoitetaan, kuin sinä korotetaan. 4 Silloin
pitää teidän saalinne korjattaman niinkuin perhonen otetaan,
ja niinkuin heinäsirkat karkoitetaan, koska heidän päällensä
tullaan. 5 Herra on korotettu; sillä hän asuu korkeudessa:
hän on täyttänyt Zionin oikeudella ja vanhurskaudella. 6 Ja
sinun ajallas pitää oleman usko ja voima, autuus, tieto, toimi,
ja Herran pelko pitää oleman hänen tavaransa. 7 Katso,
heidän sanansaattajansa huutavat ulkona: rauhan enkelit
itkevät haikiasti. 8 Polut ovat autiot, ei käy yksikään enään
tiellä; ei hän pidä liittoa, hän hylkää kaupungit, ja ei pidä
lukua kansasta. 9 Hän murehtii, ja maa on surkialla muodolla,
Libanon on häpiällä hakattu; Saron on niinkuin tasainen
keto, Basan ja Karmeli ovat hävitetyt. 10 Nyt minä tahdon
nousta, sanoo Herra: nyt minä tahdon itseni korottaa, nyt
minä tahdon korkiaksi tulla. 11 Oljista olette te raskaat, korsia
te synnytätte; tulen pitää teitä kuluttaman teidän ylpeytene
kanssa; 12 Sillä kansa pitää poltettaman kalkiksi, niinkuin
hakatut orjantappurat tulelle sytytetään. 13 Niin kuulkaat
nyt te, jotka kaukana olette, mitä minä olen tehnyt; ja te,
jotka olette läsnä, havaitkaat minun väkevyteni. 14 Syntiset
Zionissa ovat peljästyneet, hämmästys on tullut ulkokullattuin
päälle (ja sanovat): kuka on meidän seassamme, joka
taitaa asua kuluttavaisen tulen tykönä? kuka on meidän
seassamme, joka voi asua ijankaikkisten hiilten tykönä?
15 Joka vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu oikeutta; joka
vääryyttä ja ahneutta vihaa, ja vetää kätensä pois, ettei hän
ota lahjoja; joka tukitsee korvansa kuulemasta veren vikoja, ja
peittää silmänsä näkemästä pahaa: 16 Hän on korkeudessa
asuva, ja kalliot ovat hänen linnansa ja tukeensa: hänelle
annetaan hänen leipänsä, eikä hän ole epäilevä vedestänsä.
17 Sinun silmäs näkevät kuninkaan kunniassansa: ne näkevät
maan levitettynä. 18 Sinun sydämes ihmettelee, (ja sanoo:)
kussa nyt ovat kirjanoppineet? kussa ovat neuvonantajat?
kussa tämän maailman tutkia on? 19 Etkä myös sinä ole
näkevä sitä väkevää kansaa, sitä syväkielistä kansaa, jota ei
ymmärretä, ja oudosta kielestä, jota ei taideta ymärtää. 20
Katso Zionia, juhlakaupunkiamme; sinun silmäs on näkevä
Jerusalemin kauniin asumuksen, majan, jota ei viedä pois,
jonka paanuja ei ikänä pidä temmattaman ylös, ja jonka
köysiä ei ikänä pidä katkottaman. 21 Sillä Herra on siellä
oleva väkevä meidän tykönämme, ja siellä pitää oleman
leviät virrat ja ojat; ei venheellä taideta mennä sieltä ylitse,
eikä laiva taida sinne purjehtia; 22 Sillä Herra on meidän
tuomarimme, Herra on meidän opettajamme; Herra on
meidän kuninkaamme, hän auttaa meitä. 23 Anna heidän
pingoittaa köytensä, ei ne pidä kuitenkaan pitämän, niin ei
pidä myös heidän hajoittaman lippua pielten päälle; sillä
paljo kalliimpi saalis pitää jaettaman, niin että ontuvat myös
ryöstävät. 24 Ja ei yhdenkään asuvaisen pidä sanoman:
minä olen heikko; että kansalla, joka siellä asuu, pitää
oleman syntein päästö.

34 Tulkaat, te pakanat, ja kuulkaat, kansat ottakaat
vaari; maa kuulkaan ja mitä siinä on, maan piiri ja
kaikki, mitä siinä syntyy. 2 Sillä Herra on vihainen kaikille
pakanoille, ja on närkästynyt kaikille heidän joukoillensa;
hän on heitä kiroova, ja antaa teurastaa heitä. 3 Heidän
lyötynsä pitää heitettämän pois, niin että pahan hajun pitää
tuleman heidän ruumiistansa, ja vuoret kuohuman heidän
verestänsä. 4 Ja koko taivaan joukko pitää mätänemän, ja
taivas pitää käärittämän kokon niinkuin kirja; ja kaikki hänen
joukkonsa putooman niinkuin lehti putoo viinapuusta, ja

niinkuin kuivettunut lehti fikunapuusta. 5 Sillä minun miekkani
on taivaissa juovuksissa; ja katso, sen pitää tuleman alas
Edomin päälle ja kirotun kansan päälle, sitä rankaisemaan.
6 Herran miekka on verta täynnä, ja on paksu lihavuudesta,
karitsain ja kauristen verestä, ja jääräin munaskuiden
lihavuudesta; sillä Herralla pitää oleman uhri Botsrassa, ja
suuri teurastaminen Edomin maalla. 7 Yksisarvillisten pitää
myös kulkeman alas heidän kanssansa, ja mullit syötettyin
härkäin kanssa; sillä heidän maansa pitää juopuman verestä,
ja heidän multansa lihavaksi tuleman lihavuudesta. 8 Sillä
ne ovat Herran kostopäivät, ja kostamisen vuodet, Zionin
tähden. 9 Silloin sen ojat muutetaan pieksi, ja hänen multansa
tulikiveksi; ja sen maakunta pitää muuttuman palavaksi
pieksi, 10 Jonka ei pidä päivällä eikä yöllä sammuman,
mutta savun pitää siitä ijankaikkisesti nouseman; ja se
pitää hävitettämän suvusta sukuun, niin ettei yhdenkään
pidä käymän sen lävitse ijankaikkisesta ijankaikkiseen. 11
Vaan ruovonpäristäjäin ja tarhapöllöin pitää sen omistaman,
yökköin ja kaarneitten pitää siellä asuman; sillä hän on
vetävä nuoran sen ylitse, niin että sen pitää autioksi tuleman,
ja ojennuskiven, niin että sen pitää tyhjäksi tuleman. 12 Niin
että sen herrat pitää kutsuttaman herroiksi ilman maakuntaa:
ja kaikki sen pääruhtinaat pitää saaman lopun. 13 Ja
orjantappurat pitää kasvaman hänen salissansa, nokulaiset
ja ohdakkeet sen linnoissa; ja pitää oleman lohikärmeitten
asumasia ja yökköin laitumet. 14 Silloin pitää metsän eläimet
kohtaaman toinen toistansa, yhden liekkiön pitää toista
huutaman; ja kauhiat yölinnut pitää myös siellä asumasiansa
saaman ja siellä levon löytämän. 15 Hyypiän pitää myös
siellä pesänsä pitämän ja muniman, hautoman ja kuoriman
sen varjon alla; ja korpihaukat parinensa pitää myös sinne
kokoontuman. 16 Etsikäät nyt Herran kirjaa ja lukekaat: ei
yhtään näistä pidä puuttuman, ei pidä näistä kaivattaman
yhtä eli toista; sillä hän on se, joka minun suuni kautta
käskee, ja hänen henkensä tuo sen kokoon. 17 Hän heittää
arpaa heistä, ja kädellänsä jakaa mitan heidän seassansa;
että heillä pitää siellä oleman perintö ijankaikkisesti, ja
suvusta sukuun siellä asuman.

35 Korvet ja erämaat pitää iloitseman, ja autio sia pitää
iloinen oleman, ja niinkuin kukkanen kukoistaman. 2
Hän on kasvain vihoittava ja seisova riemuisna kaikessa
ilossa ja riemussa; sillä Libanonin kunnia annetaan hänelle,
Karmelin ja Saronin kaunistus; ja he näkevät Herran
kunnian ja meidän Jumalan kauneuden. 3 Vahvistakaat
väsyneet kädet, ja tuetkaat nääntyneet polvet. 4 Sanokaat
heikkomielisille: olkaat turvassa ja älkäät peljätkö; katso,
teidän Jumalanne tulee kostamaan, Jumala, joka maksaa,
hän tulee ja vapahtaa teidät. 5 Silloin avataan sokiain silmät,
ja kuuroin korvat aukenevat. 6 Silloin rammat hyppäävät
niinkuin peurat, ja mykkäin kieli pakahtuu kiitokseen; sillä
korvessa pitää vedet vuotaman, ja virrat erämaassa. 7 Ja
karkia paikka pitää järveksi tuleman, ja kuiva maa kuohuvaksi
vedeksi; ja kuopassa, jossa kärme makasi, pitää heinän,
ruovon ja kaislan oleman. 8 Siinä myös pitää matka ja tie
oleman, joka pitää pyhäksi tieksi kutsuttaman, ettei kenkään
saastainen sitä vaeltaisi, ja se pitää heidän edessänsä
oleman; jota käydään, niin ettei tyhmäkään eksy. 9 Ei siellä
jalopeura oleman pidä, eikä joku julma peto mene sitä
myöten, eli sieltä löydetä; vaan lunastetut sitä vaeltavat. 10
Herran lunastetut palajavat ja tulevat sen kautta riemulla
Zioniin, ja ijankaikkinen ilo on oleva heidän päänsä päällä.
Ilon ja riemun he käsittävät, ja murhe ja huokaus pitää
pakeneman.

36 Ja tapahtui kuningas Hiskian neljännellätoista-
kymmenennellä vuodella, että Assyrian kuningas
Sanherib nousi kaikkia Juudan vahvoja kaupungeita vastaan,
ja voitti ne. 2 Ja Assyrian kuningas lähetti Rabsaken
Lakiksesta Jerusalemiin, kuningas Hiskian tykö, suurella
väellä; ja hän astui edes ylimmäisen vesilammin kanavan
päähän tiellä vanuttajan kedolle. 3 Ja hänen tykönsä menivät
ulos Eliakim Hilkian poika, huoneenhaltia, ja Sebna kirjoittaja,
ja Joah Assaphin poika, kansleri. 4 Ja Rabsake sanoi heille:
sanokaat siis Hiskialle: näin sanoo suuri kuningas, Assyrian
kuningas: millainen on se turva, johonkas turvaat? 5 Minä
taidan arvata, ettäs luulet itselläs vielä olevan neuvoa ja
voimaa sotiakses; keneen sinä siis luotat, ettäs olet minusta
luopunut? 6 Katso, luotatkos musertuneeseen ruokosauvaan
Egyptiin? joka silloin kuin nojataan sen päälle, menee
käden lävitse ja pistää sen lävitse: niin on myös Pharao
Egyptin kuningas kaiklle niille, jotka häneen luottavat. 7
Ja jos sinä tahdot sanoa minulle: me luotamme Herraan
meidän Jumalaamme: eikö hän ole se, jonka korkeudet
ja alttarit Hiskia on heittänyt pois? ja sanonut Juudalle ja
Jerusalemille: tämän alttarin edessä pitää teidän rukoileman.
8 Lyö siis nyt veto herrani Assyrian kuninkaan kanssa;
minä annan sinulle kaksituhatta hevosta, saa nähdä, jos
sinä voit toimittaa niitä tyköäs, jotka niillä ajvat. 9 Kuinka
sinä siis tahdot ajaa takaperin yhden sodanpäämiehen,
joka minun herrani vähimmistä palvelioista on? Mutta sinä
luotat Egyptiin, ratasten ja ratsamiesten tähden. 10 Niin
sinä luulet myös, että minä ilman Herraa olen lähtenyt
maakuntaan sitä hävittämään? Herra sanoi minulle: mene

ylös siihen maakuntaan ja hävitä se. 11 Mutta Eliakim,
Sebna ja Joah sanoivat Rabsakelle: puhu palveliais kanssa
Syrian kielellä, sillä me ymmärrämme kyllä sen, ja älä puhu
Juudan kielellä meidän kanssamme, kansan kuullen, joka
muurin päällä on. 12 Niin sanoi Rabsake: luuletkos minun
herrani lähettäneen minun sinun herras, eli sinun tykös näitä
sanoja puhumaan? ja ei paljo enemmin niille miehille, jotka
istuvat muurin päällä, teidän kanssanne syömässä omaa
lokaansa, ja juomassa omaa vettänsä? 13 Ja Rabsake seisoi
ja huusi vahvasti Juudan kielellä, ja sanoi: kuulkaat suuren
kuninkaan sanoja, Assyrian kuninkaan. 14 Näin sanoo
kuningas: älkäät antako Hiskian pettää teitänne; sillä ei hän
voi teitä pelastaa. 15 Ja älkäät antako Hiskian saattaa teidät
turvaamaan Herraan, sanoen: kyllä Herra auttaa meitä: ei
tätä kaupunkia anneta Assyrian kuninkaan käsiin. 16 Älkäät
kuulko Hiskiaa; sillä näin sanoo Assyrian kuningas: olkaat
minun mieleni nouteeksi, ja tulkaat ulos minun tyköni, niin
te syötte itsekukin viinapuustansa ja fikunapuustansa, ja
juotte vettä kukin kaivostansa, 17 Siihenasti että minä tulen
ja vien teidät senkaltaiseen maahan kuin teidänkin maanne
on, maahan, jossa jyviä ja viinaa on, maahan, jossa leipää ja
viinamäkiä on. 18 Älkäät antako Hiskian pettää teitänne, että
hän saoo: Herra pelastaa meitä. Ovatko myös pakanain
jumalat jokainen maansa vapahtaneet Assyrian kuninkaan
käsistä? 19 Kussa ovat Hamatin ja Arpadin Jumalat? ja kussa
ovat Sepharvaimin jumalat? ovatko he myös vapahtaneet
Samarian minun kädestäni? 20 Kuka näistä kaikista maan
jumalista on auttanut maansa minun kädestäni? että Herra
pelastais Jerusalemin minun kädestäni? 21 Mutta he olivat
ääneti, ja ei vastanneet häntä mitään; sillä kuningas oli
käskenyt ja sanonut: älkäät häntä mitään vastatko. 22
Niin tulivat Eliakim Hilkian poika, huoneenhaltia, ja Sebna
kirjoittaja ja Joah Assaphin poika, kansleri, Hiskian tykö,
reväistyillä vaatteilla, ja ilmoittivat hänelle Rabsaken sanat.

37 Kuin kuningas Hiskia tämän kuuli, repäisi hän
vaatteensa, ja kääri säkin ympärillensä, ja meni Herran
huoneeseen, 2 Ja lähetti Eliakimin, huoneenhaltian, ja
Sebnan, kirjoittajan, ylimmäisten pappein kanssa, puettuna
säkkeihin, propheta Jesaian Amotsin pojan tykö, 3 Sanomaan
hänelle: näin sanoo Hiskia: tämä on vaivan, toran ja
häväistyksen päivä; sillä lapset ovat tulleet synnyttämiselle
ja ei ole voimaa synnyttää. 4 Jospa siis Herra sinun Jumalas
tahtois kuulla Rabsaken sanat, jonka hänen herransa
Assyrian kuningas lähetti häpäisemään elävää Jumalaa, ja
pilkkaamaan senkaltaisilla sanoilla kuin Herra sinun Jumalas
on kuullut; ja ettäs tahtoisit korottaa rukoukses jääneiden
edestä, jotka vielä käsissä ovat. 5 Ja kuningas Hiskian
palveliat tulivat Jesaian tykö. 6 Mutta Jesaia sanoi heille:
näin sanokaat teidän herrallenne: Herra sanoo näin: älä
pelkää niitä sanoja, joita sinä kuulit, joilla Assyrian kuninkaan
palveliat ovat häväisseet minua. 7 Katso, minä annan
hänelle hengen, ja hänen pitää saaman kuulla sanoman, ja
palajaman omalle maallensa; ja minä tahdon kaataa hänen
miekalla hänen maassansa. 8 Mutta kuin Rabsake palasi,
löysi hän Assyrian kuninkaan sotimasta LIbnaa vastaan;
sillä hän oli kuullut hänen matkustaneen Lakiksesta. 9
Sillä sanoma tuli Tirhakasta Etiopian kuninkaasta, sanoen:
hän on lähtenyt sotimaan sinua vastaan. Kuin hän tämän
kuuli, lähetti hän sanan Hiskialle, ja käski hänelle sanoa:
10 Sanokaat Hiskialle Juudan kuninkaalle näin: älä anna
sinun Jumalas pettää sinuas, johon sinä luotat, ja sanot: ei
Jerusalem anneta Assyrian kuninkaan käteen. 11 Katso,
sinä olet kuullut, mitä Assyrian kuninkaat kaikille maakunnille
tehneet ovat, ja ne hävittäneet; ja sinä pelastettaisiin? 12
Ovatko myös pakanain jumalat auttaneet niitä, joita minun
isäni ovat hävittäneet, Gosanin ja Haranin, Resephin, ja
Edenin lapset, jotka Telassarissa olivat? 13 Kussa on
Hamatin kuningas, ja Arphadin kuningas, ja Sepharvaimin,
Henan ja Ivvan kaupungin kuningas? 14 Ja kuin Hiskia oli
saanut kirjan sanansaattajalta ja lukenut sen, meni hän ylös
Herran huoneeseen, ja Hiskia levitti sen Herran eteen. 15
Ja Hiskia rukoili Herraa ja sanoi: 16 Herra Zebaot, Israelin
Jumala, joka istut Kerubimin päällä, sinä, joka olet ainoa
Jumala kaikkein maakuntain ylitse maan päällä: sinä olet
tehnyt taivaan ja maan: 17 Herra, kallista korvas ja kuule,
Herra, avaa silmäs ja näe: kuule siis kaikki Sanheribin
sanat, joka on lähettänyt häpäisemään elävää Jumalaa.
18 Tosi se on, Herra, että Assyrian kuninkaat ovat autioksi
tehneet kaikki valtakunnat heidän maakuntainsa kanssa, 19
Ja ovat heittäneet heidän Jumalansa tuleen; sillä ei ne olleet
jumalat, vaan ihmisten kätten työt, puut ja kivet, ja ne he ovat
hävittäneet. 20 Mutta nyt, Herra meidän Jumalamme, auta
meitä hänen kädestänsä; että kaikki valtakunnat maan päällä
ymmärtäisivät sinun ainoan olevan Herran. 21 Silloin lähetti
Jesaia Amotsin poika Hiskian tykö, ja käski hänelle sanoa:
näin sanoo Herra Israelin Jumala: (minä olen kuullut) sen,
kuin sinä minua rukoillut olet Assyrian kuninkaan Sanheribin
tähden. 22 Niin on tämä se minkä Herra hänestä sanoo:
neitsy, Zionin tytär katsoo sinun ylön, ja pilkkaa sinua, ja
Jerusalemin tytär väänteleе päätänsä sinun perääs. 23 Ketäs
olet pilkannut ja häväissyt? ketä vastaan sinä olet korottanut
äänes? sinä olet nostanut silmäs Israelin Pyhää vastaan.
24 Sinun palveliais kautta olet sinä häväissyt Herraa, ja

sanonut: minun monilla rattaillani olen minä mennyt ylös
vuorten kukkuloille Libanonin puolelle, ja tahdon hakata
maahan hänen korkiat sedripuunsa ja valitut honkansa,
ja mennä kukkulain ylitse hänen ääreensä, hänen ihanan
vainionsa metsään. 25 Minä olen kaivanut ja juonut vettä;
ja minun jalkapöytäni on kuivannut kaikki piiritetyt ojat.
26 Etkös ole kaukaa kuullut, että minä muinen juuri niin
tehnyt ja sen toimittanut olen, ja vielä nyt niin teen, että
vahvat kaupungit kukistetaan kiviraunioiksi? 27 Ja heidän
asujansa voimattomiksi ja epäileväisiksi tulevat, ja häpiään
joutuvat; ja tulevat niinkuin kedon ruoho ja viheriäinen ruoho,
niinkuin ruoho kattoin päällä, joka ennen kuivettuu kuin
tuleentuu. 28 Mutta minä tiedän sinun asumukses hyvin, sinun
uloslähtemises ja sisällekäymises; ja sinun kiukuitsemises
minua vastaan. 29 Ettäs kiukuitset minua vastaan, ja sinun
ylpeytes on joutunut minun korvilleni, panen minä renkaani
sinun sieraimiis ja suitseni sinun suuhus, ja vien sinun sitä
tietä jälleen takaperin, jotas tullutkin olet. 30 Ja tämä pitää
oleman sinulle merkiksi: syö tänä vuonna, mitä kasvanut
on, toisena vuonna, mitä itsestänsä kasvaa, kolmantena
vuonna kylväkäät ja leikatkaat, istuttakaat viinapuita, ja
syökäät heidän hedelmäänsä. 31 Ja pelastettuin ja jääneiden
Juudan huoneesta pitää taas alhaalta juurtuman, ja ylhäältä
kantaman hedelmän. 32 Sillä Jerusalemista pitää vielä nyt
jääneiden tuleman ulos, ja vapahdetut Zionin vuorelta. Tätä
on Herran Zebaotin kiivaus tekevä. 33 Sentähden sanoo
Herra Assyrian kuninkaasta näin: ei hänen pidä tuleman
tähän kaupunkiin, eikä yhtään nuolta sinne ampuman, eli
yhtä kilpeä tuoman sen eteen, taikka yhtään vallia tekemän
sen ympärille; 34 Vaan pitää palajaman sitä tietä takaperin,
jota hän tullut on, ja ei tähän kaupunkiin ensinkään tuleman,
sanoo Herra. 35 Sillä minä varjelen tämän kaupungin, niin
että minä autan häntä, minun tähteni ja minun palveliani
Davidin tähden. 36 Silloin läksi Herran enkeli ja löi Assyrian
leirissä sata ja viisiyhdeksättäkymmentä tuhatta miestä. Ja
kuin he varhain huomeneltain nousivat, katso, ne kaikki
olivat kuolleiden ruumiit. 37 Ja Assyrian kuningas Sanherib
läksi matkaansa ja palasi, ja asui Ninivessä. 38 Ja tapahtui,
kuin hän rukoili jumalansa Nisrokin huoneessa, löivät
hänen poikansa Adramelek ja Saretser hänen miekalla, ja
pakenivat Araratin maalle. Ja hänen poikansa Assarhaddon
tuli kuinkaaksi hänen siaansa.

38 Silloin tuli Hiskia kuoleman kieliin. Ja propheta Jesaia
Amotsinpoika tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: näin
sanoo Herra: toimita talos, sillä sinun pitää kuoleman ja
ei elämän. 2 Niin käänsi Hiskia kasvonsa seinään päin,
ja rukoili Herraa, 3 Ja sanoi: ah Herra, muista, kuinka
minä sinun edessäs olen totuudessa ja vaalla sydämellä
vaeltanut, ja olen tehnyt mitä sinulle on ollut otollinen! ja
Hiskia itki katkerasti. 4 Ja Herran sana tuli Jesaian tykä ja
sanoi: 5 Mene ja sano Hiskialle: näin sanoo Herra sinun isäs
Davidin Jumala: Minä olen kuullut sinun rukoukses ja nähnyt
sinun kyynelees; katso, minä lisään vielä nyt sinun päiviis
viisitoistakymmentä vuotta, 6 Ja minä vapahdan sinun ja
tämän kaupungin Assyrian kuninkaan kädestä, ja tahdon
hyvin varjella tämän kaupungin. 7 Ja tämä olkoon sinulle
merkiksi Herralta, että Herra on tämän tekevä niinkuin hän
on sanonut: 8 Katso, minä tahdon vetää varjon takaperin
Ahaksen Säijäristä, kymmenen juonta, kuin hän on juossut
ylitse; ja niin aurinko kävi takaperin kymmenen juonta,
jotka hän Säijärissä oli juossut ylitse. 9 Tämä on Hiskian
Juudan kuninkaan kirjoitus, kuin hän sairastanut oli, ja
taudistansa terveeksi tullut: 10 Minä sanoin minun päiviäni
lyhennettäissä: nyt minun täytyy mennä haudan ovelle, ja
vuoteni lopettaa. (Sheol h7585) 11 Minä sanoin: en minä enää
Herraa näe, Herraa eläväin maassa; en minä enään ihmisiä
näe niiden seassa, jotka maailmassa asuvat. 12 Minun
aikani kului ja on minulta otettu pois, niinkuin paimenen
maja; ja minä leikkasin poikki elämäni niinkuin kankuri. Hän
katkaisi minun niinkuin hienon langan, sinä lopetat minun
huomenesta ehtooseen asti. 13 Minä asetin itseni niinkuin
jalopeura aamuun asti; kuitenkin särki hän kaikki minun
luuni; sinä lopetat minun huomenesta ehtooseen asti. 14
Minä kuikutin niinkuin kurki ja pääskynen, ja vaikeroitsin
ninkuin mettinen; minun silmäni rupesivat puhkeemaan;
Herra, minä kärsin tuskaa, huojenna se minulta. 15 Mitä
minun pitää puhuman, että hän sen minulle lupasi, ja teki
myös sen? Sentähden minä tahdon kaikkena elinaikanani
tämän minun sieluni murheen tähden kartella. 16 Herra, siitä
eletään, ja minun henkeni elämä on siinä kokonansa; sillä
sinä annoit minun nukkua, ja teit minun taas eläväksi. 17
Katso, suuri hätä oli minulla turvasta; mutta sinä olet minun
sieluni sydämellisesti vapahtanut, ettei se hukkuisi; sillä sinä
heitit kaikki minun syntini selkäs taa. 18 Sillä ei helvetti sinua
kiitä, eikä kuolema sinua ylistä; ei myös ne sinun totuuttas
odota, jotka alas kuoppaan menevät. (Sheol h7585) 19 Vaan
ainoastansa elävät kiittävät sinua, niinkuin minäkin nyt teen;
isän pitää lapsillensa sinun totuuttas ilmoittaman. 20 Herra,
auta minua; niin me veisaamme minun veisuni, niinkauvan
kuin me elämme, Herran huoneessa. 21 Ja Jesaia käski
ottaa voidetta fikunista ja panna paisuman päälle, että se
tulis terveeksi. 22 Mutta Hiskia sanoi: mikä merkki on, että
minun pitää menemän ylös Herran huoneeseen?

39 Silloin lähetti Merodak Baladan, Baladanin poika,
Babelin kuningas kirjoituksen ja lahjoja Hiskialle; sillä
hän oli kuullut hänen sairastaneen, ja tulleen terveeksi
jälleen. **2** Niin Hiskia tuli iloiseksi heidän kanssansa, ja näytti
heille tavarahuoneensa, hopian ja kullan, yrtit, kalliit voiteet,
ja kaikki asehuoneensa, ja kaiken tavaran, mikä hänellä
oli; ei ollut mitään, jota ei Hiskia heille näyttänyt, hänen
huoneessansa ja hänen takanansa. **3** Niin tuli propheta
Jesaia kunigas Hiskian tykö, ja sanoi hänelle: mitä nämät
miehet ovat sanoneet, ja kusta he sinun tykös ovat tulleet?
Hiskia sanoi: he ovat tulleet kaukaiselta maalta minun tyköni,
aina Babelista. **4** Mutta hän sanoi: mitä he ovat nähneet sinun
huoneessas? Hiskia sanoi: kaikki mitä minun huoneessani
on, ovat he nähneet, ja ei ole mitään minun tavaroissani, jota
en minä ole näyttänyt heille. **5** Ja Jesaia sanoi Hiskialle: kuule
Herra Zebaotin sana. **6** Katso, se aika tulee, että kaikki, mitä
sinun huoneessas on, ja mitä sinun isäs koonneet ovat tähän
päivään asti, pitää vietämän pois Babeliin; niin ettei mitään
pidä jäämän, sanoo Herra. **7** Heidän pitää myös ottaman
sinun lapses, jotka sinusta tulevat, ja sinulle synnytetään; ja
heidän pitää oleman kamaripalvelioina Babelin kuninkaan
huoneessa. **8** Ja Hiskia sanoi Jesaialle: Herran sana on
hyvä, jonka sinä puhunut olet. Ja sanoi: olkoon kuitenkin
rauha ja uskollisuus minun päivinäni.

40 Lohduttakaat, lohduttakaat minun kansaani, sanoo
teidän Jumalanne. **2** Puhukaat suloisesti Jerusalemin
kanssa, ja saarnatkaat hänelle, että hänen sotimisensa
on täytetty; sillä hänen rikoksensa on annettu anteeksi,
että hän on saanut kaksinkertaisesti Herran kädestä,
kaikkein synteinsä tähden. **3** Huutavaisen ääni on korvessa:
valmistakaat Herran tietä, tehkäät tasaiset polut erämaassa
meidän Jumalallemme. **4** Kaikki laaksot pitää korotettaman,
ja kaikki vuoret ja kukkulat pitää alennettaman, ja mitä on
tasoittamatta, pitää tasattaman ja koliat silitettämän. **5** Sillä
Herran kunnia ilmoitetaan: ja kaikki liha on ynnä näkevä
Herran suun puhuvan. **6** Ääni sanoo: saarnaa. Ja hän sanoi:
Mitä minun pitää saarnaaman? Kaikki liha on ruoho, ja kaikki
hänen hyvyytensä niinkuin kedon kukkanen. **7** Ruoho kuivuu
pois ja kukkanen lakastuu, sillä Herra puhalsi siihen. Kansa
tosin on ruoho. **8** Ruoho kuivettuu ja kukkanen lakastuu;
mutta meidän Jumalamme sana pysyy ijankaikkisesti. **9** Zion,
sinä suloinen saarnaaja, astu korkialle vuorelle; Jerusalem,
sinä suloinen saarnaaja, korota äänes väkevästi: korota
ja älä pelkää; sano Juudan kaupungeille: katso, teidän
Jumalanne. **10** Sillä katso, Herra, Herra tulee väkevyydessä,
ja hänen käsivartensa on hallitseva: katso, hänen palkkansa
on hänen myötänsä, ja hänen tekonsa on hänen edessänsä,
11 Niinkuin paimen on hän kaitseva laumaansa, kokoo
karitsat syliinsä ja kantaa helmassansa: tiineet lampaat
hän johdattaa. **12** Kuka on vedet pivollansa mitannut, ja
käsittänyt vaaksallansa taivaat? ja maan tomun sulkenut
kolmannekseen? ja vuoret puntarilla punninnut, ja kukkulat
vaalla? **13** Kuka on Herran henkeä opettanut? eli kuka
on hänen neuvonantajansa ollut? **14** Keneltä hän neuvoa
kysyy, joka hänelle ymmärrystä antais, ja opettais hänelle
oikeuden tien, ja antais hänelle tiedon, ja opetais hänelle
ymmärryksen tien? **15** Katso, pakanat ovat niinkuin pisara,
joka jää ämpäriin, ja niinkuin rahtu, joka jää vaakaan; katso,
luodot hän kuljettaa niinkuin piskuisen tomun. **16** Libanon
olis sangen vähä tuleksi; ja hänen eläimensä ylen harvat
polttouhriksi. **17** Kaikki pakanat ovat niinkuin ei mitään hänen
edessänsä, ja juuri tyhjän ja turhan edestä pidetään häneltä.
18 Keneenkä te tahdotte verrata Jumalaa? eli mitä kuvaa te
tahdotte hänelle tehdä? **19** Seppä valaa kuvan, ja hopiaseppä
kultaa sen ja tekee siihen hopiakäädyt. **20** Niin myös jolla
vähä vara on tehdä ylennysuhria, hän valitsee puun, joka ei
mätäne, ja etsii siihen taitavan tekiän valmistamaan kuvaa,
joka on kestäväinen. **21** Ettekö te tiedä? ettekö te kuule?
eikö tämä ole ennen teille ilmoitettu? ettekö te ole sitä
ymmärtäneet maan alusta? **22** Hän istuu maan piirin päällä,
ja ne, jotka sen päällä asuvat, ovat niinkuin heinäsirkat; joka
taivaan venyttää niinkuin ohukaisen nahan, ja levittää sen
niinkuin teltan, asuttavaksi. **23** Joka pääruhtinaat tyhjäksi
tekee, ja hävittää tuomarit maan päältä, **24** Niinkuin ei he
olisi istutetut, eikä kylvetyt, eli heidän kantonsa juurtuneet
maahan; niin että he kuivettuvat, kuin tuuli heidän päällensä
puhaltaa, ja tuulispää vie heidät matkaansa niinkuin akanat.
25 Keneenkä te siis minun verrata tahdotte, jonka kaltainen
minä olisin? sanoo Pyhä. **26** Nostakaat silmänne korkeuteen
ja katsokaat, kuka ne kappaleet luonut on, ja vie edes heidän
joukkonsa luvulla? kutsuu ne kaikki nimeltänsä? Hänen
varansa ja väkevä voimansa on niin suuri, ettei häneltä
mitään puutu. **27** Miksis siis sinä Jakob sanot, ja sinä Israel
puhut: minun tieni on Herralta salattu, ja minun oikeuteni käy
minun Jumalani ohitse? **28** Etkös tiedä? etkös ole kuullut?
Herra ijankaikkinen Jumala, joka maan ääret on luonut, ei
väsy eikä näänny; hänen ymmärryksensä on tutkimatoin.
29 Hän antaa väsyneille voiman, ja väettömille kyllä väkeä.
30 Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, ja nuoret miehet peräti
lankeevat; **31** Mutta jotka Herraa odottavat, ne saavat uuden
voiman, niin että he menevät siivillä ylös kuin kotkat; että he
juoksevat ja ei näänny, he vaeltavat ja ei väsy.

41 Luodot olkaan ääneti minun edessäni, ja kansa
vahvistukoon; astukaan edes ja puhukaan: käykäämme
oikeudelle toinen toisemme kanssa. 2 Kuka on herättänyt
vanhurskaan idästä? kuka hänen kutsui käymään? kuka
antoi pakanat ja kuninkaat hänen eteensä, että hän tuli
voimalliseksi heidän päällensä, ja antoi heidän hänen
miekallensa niinkuin tomun, ja hänen joutsellensa niinkuin
akanat, jotka hajoitetaan? 3 Ja hän ajoi heitä takaa, ja
pääsi rauhassa sitä tietä, jota ei hänen jalkansa ennen
käyneet. 4 Kuka tekee ja toimittaa sen, ja kutsuu sukukunnat
alusta? Minä Herra olen ensimäinen, niin myös viimeinen,
itse minä. 5 Kuin luodot näkivät sen, pelkäsivät he, ja maan
ääret peljästyivät; he lähestyivät ja astuivat edes, 6 Auttivat
toinen toistansa, ja sanoivat lähimmäisellensä: ole hyvässä
turvassa. 7 Puuseppä rohkaisi hopiaseppää, joka tasoitti
vasaralla alasimen päällä, ja sanoi: kyllä se pysyy, ja he
vahvistivat sen nauloilla, ettei se sinne tänne huljuisi. 8
Mutta sinä Israel, minun palveliani Jakob, jonka minä olen
valinnut, sinä Abrahamin minun ystäväni siemen. 9 Jonka
minä olen ottanut maailman äärestä, ja olen sinun kutsunut
hänen voimallisistansa, ja sanoin sinulle: minun palveliani
sinä olet; sillä minä valitsin sinun, ja en hylkää sinua; 10
Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssas; älä harhaile; sillä
minä olen sinun Jumalas: minä vahvistan sinun, minä autan
myös sinua, ja tuen myös sinun vanhurskauteni oikialla
kädellä. 11 Katso, kaikki ne jotka ovat ankarat sinua vastaan,
pitää häpiään tuleman ja häpeämän; ja ne miehet, jotka
sinun kanssas riitelevät, pitää joutuman niinkuin tyhjäksi ja
hukkuman; 12 Niin että sinun pitää kysymän heitä, ja ei
löytämän. Ne miehet, jotka sinun kanssas riitelevät, pitää
tuleman niinkuin ei mitään, ja ne miehet, jotka sotivat sinua
vastaan, pitää saaman loppunsa. 13 Sillä minä olen Herra
sinun Jumalas, joka tartun sinun oikiaan kätees ja sanon
sinulle: älä pelkää, minä autan sinua. 14 Älä siis pelkää, sinä
mato Jakob, te vähä joukko Israel, minä autan sinua, sanoo
Herra ja sinun vapahtajas, Israelin Pyhä. 15 Katso, minä
olen sinun tehnyt uudeksi teräväksi rautaiseksi varstaksi,
että sinä tapat vuoria, ja muserrat ne, ja teet kukkulat
niinkuin akanaksi. 16 Sinun pitää hajoittaman heitä, niin
että tuuli vie heidät pois, ja tuulispää viskoo heidät sinne
ja tänne; mutta sinä iloitset Herrassa, ja kerskaat Israelin
Pyhästä. 17 Raadolliset ja köyhät etsivät vettä; ja ei ole;
heidän kielensä kuivettuu janosta; mutta minä, Herra, tahdon
heitä kuulla, minä Israelin Jumala en tahdo heitä hyljätä.
18 Vaan minä avaan virrat korkeilla paikoilla, ja lähteet
keskellä ketoja; minä teen korven vesilammikoksi ja kuivan
maan luontolähteiksi. 19 Minä annan korvessa sedripuita,
sittimipuita, myrttejä, ja öljypuita; minä annan kedolla honkia,
böökejä ja buksipuita ynnä, 20 Nähtää, tuta ja ymmärtää ja
huomattaa, että Herran käsi on nämät tehnyt, ja Israelin
Pyhä on nämät luonut. 21 Antakaat siis teidän asianne tulla
edes, sanoo Herra; antakaat teidän väkevänne tulla edes,
sanoo Jakobin kuningas. 22 Anna heidän astua edes ja
ilmoittaa meille tulevaisia asioita, ilmoittakaat ja ennustakaat
jotain edellä, ja me tahdomme ottaa sydämellemme vaarin
ja ajatella, kuinka tästedes tuleva on, eli antakaat meidän
kuulla, mitä tuleman pitää. 23 Ilmoittakaat, mitä tästedes on
tuleva, niin me ymmärrämme teidän olevan jumalat; tehkäät
hyvää eli pahaa, niin me puhumme siitä ja katselemme
ynnä. 24 Katso, te olette tyhjästä, ja teidän tekonne on myös
tyhjästä; ja joka teitä valitsee, se on kauhistus. 25 Mutta minä
herätän yhden pohjasta, ja hän tulee; idästä hän on heille
saarnaava minun nimeeni; ja hän käy voimallisten päällä
niinkuin saven, ja sotkuu savea niinkuin savenvalaja. 26
Kuka taitaa jotain ilmoittaa alusta, että me ymmärtäisimme?
eli ennustaa edellä, että me sanoa mahtaisimme: sinä olet
vanhurskas. Mutta ei tässä ole yhtään ilmoittajaa, ei yhtään
joka jotain antaa kuulla, ei yhtään joka teidän sanojanne
kuulee. 27 Minä olen ensimäinen, joka sanon Zionille;
katso, siellä on se; ja tahdon antaa Jerusalemille suloisen
saarnaajan. 28 Mutta minä katselen, ei siellä ole ketään,
ja katson heidän keskellänsä, mutta ei siellä ole yhtään
neuvonantajaa; minä kysyn heiltä, ja heidän pitäis vastaaman
minua. 29 Katso, se on kaikki vääryys, heidän työnsä on
turha; heidän epäjumalansa ovat tuuli ja tyhjyys.

42 Katso, minun palveliani, minä häntä tuen, ja minun
valittuni, jossa minun sieluni mielistyi. Minä olen
hänelle minun Henkeni antanut, hänen pitää oikeuden
saattaman pakanoille. 2 Ei hän huuda, eikä riitele, ja hänen
ääntänsä ei kuulla kaduilla. 3 Särjettyä ruokoa ei hänen
pidä murentaman, ja suitsevaista kynttilän sydäntä ei pidä
hänen sammuttaman; hän saattaa oikeuden totuudella. 4
Ei hänen pidä nurjan eikä hirmuisen oleman, sillä hänen
pitää oikeuden maan päälle säätämän; ja luodotkin pitää
hänen lakiansa odottaman. 5 Näitä sanoo Herra Jumala,
joka luo taivaat, ja venyttää ne, joka levittää maan, ja hänen
kasvonsa; joka kansalle, joka sen päällä on, hengittämisen
antaa, ja hengen niille, jotka siinä käyvät. 6 Minä Herra
olen sinun kutsunut vanhurskaudessa, ja rupesin sinun
kätees, ja varjelin sinua, ja olen sinun antanut kansoille
liitoksi ja pakanoille valkeudeksi. 7 Avaamaan sokiain silmiä,
ja vankeja pelastamaan vankeudesta, ja tornista niitä, jotka
pimeydessä istuvat. 8 Minä Herra, se on minun nimeni: en
minä anna toiselle kunniaani, enkä ylistystäni epäjumalille. 9

Katso, entiset ovat tapahtuneet, ja vastuutista minä ilmoitan;
ennenkuin se tapahtuu, annan minä teidän sen kuulla. 10
Veisatkaat Herralle uutta veisua; hänen ylistyksensä on
maailman äärestä, jotka meressä vaellatte, ja mitä siinä
on, luodot, ja jotka niissä asutte. 11 Huutakaat korkiasti, te
korvet ja kaupungit niissä, ja ne kylät, joissa Kedar asuu;
riemuitkaan ne, jotka kallioissa asuvat, ja huutakaan vuorten
kukkuloilta. 12 Antakaan Herralle kunnia, ja hänen nimensä
luodoissa ilmoittakaan. 13 Herra käy niinkuin sankari ulos,
hän herättää kiivautensa niinkuin sotamies; hän riemuitsee ja
huutaa, hän voittaa vihollisensa. 14 Vanhasta minä olen vaiti
ollut, olin hiljainen ja pidätin itseni; mutta nyt minä tahdon
huutaa niinkuin synnyttäjä, minä tahdon hävittää ja kaikki
niellä. 15 Minä hävitän vuoret ja kukkulat, ja annan kaikki
heidän ruohonsa kuivua; minä teen virrat luodoiksi, ja järvet
kuivaan pois. 16 Mutta sokiat minä johdatan sitä tietä, jota ei
he tiedä, minä vien heidät niitä polkuja, joita ei he tunne;
minä teen heille pimeyden valkeudeksi ja kolian tasaiseksi,
näitä tahdon minä heille tehdä, ja en hylkää heitä. 17 Mutta
niiden pitää kääntymän takaperin, ja häpiään tuleman, jotka
uskaltavat epäjumaliin ja sanovat valetuille kuville: te olette
meidän Jumalamme. 18 Kuulkaat, te kuurot, ja katsokaat, te
sokiat, että te näkisitte. 19 Kuka on niin sokia kuin minun
palveliani? ja kuka on niin kuuro kuin minun käskyläiseni,
jonka minä lähetän? Kuka on niin sokia kuin se täydellinen?
ja niin sokia kuin Herran palvelia? 20 Sinä näet paljon, ja et
kuitenkaan pidä; korvat ovat avoimet, ja ei kenkään kuule.
21 Kuitenkin suo Herra heille hyvää vanhurskautensa tähden,
hän tekee lakinsa suureksi ja kunnialliseksi. 22 Mutta se
on raadeltu ja ryöstetty kansa; he ovat kaikki saadut kiinni
kuopasta, ja vankein huoneeseen lymytetyt; he ovat tehdyt
saaliiksi, eikä ole yhtään auttajaa, raadellut, ja ei kuitenkaan
sano: tuo ne jälleen. 23 Kuka on teidän seassanne, joka
näitä ottaa korviinsa? hän havaitkaan ja kuulkaan, mitä
tästedes tulee. 24 Kuka on Jakobin raatelukseksi antanut, ja
Israelin ryöväreille? Eikö Herra itse, jota vastaan me syntiä
tehneet olemme? Ja ei he tahtoneet hänen teillänsä vaeltaa,
eikä totelleet hänen lakiansa. 25 Sentähden on hän heidän
päällensä vuodattanut vihansa hirmuisuuden ja väkevän
sodan: ja on heidät sytyttänyt ympäri, mutta ei he tunteneet,
ja hän sytytti heitä, mutta ei he sitä ottaneet mieleensä.

43 Ja nyt, näin sanoo Herra, joka sinun, Jakob, loi, ja
joka sinun, Israel, teki: älä pelkää; sillä minä olen sinun
lunastanut; minä olen sinun nimeltäs kutsunut, sinä olet
minun. 2 Sillä jos sinä vesissä käyt, niin minä olen tykönäs,
ettei virrat sinua upota; ja jos sinä tulessa käyt, et sinä pala,
ja liekin ei pidä sinua sytyttämän. 3 Sillä minä olen Herra
sinun Jumalas, Israelin Pyhä, sinun vapahtajas. Minä olen
Egyptin, Etiopian ja Seban antanut edestäs sovinnoksi. 4
Ettäs niin kalliiksi olet luettu minun silmäini edessä, niin sinä
olet myös kunniallisena pidetty, ja minä rakastin sinua, ja
annan sentähden ihmiset sinun edestäs, ja kansat sinun
sielus edestä. 5 Älä siis nyt pelkää; sillä minä olen sinun
tykönäs; idästä tahdon minä simenes saattaa, ja lännestä
tahdon sinua koota. 6 Minä tahdon sanoa pohjoiselle:
tuo tänne, ja etelälle: älä kiellä. Tu tänne minun poikani
taampaa, ja minun tyttäreni hamasta maailman ääristä:
7 Kaikki, jotka minun nimelläni ovat nimitetyt, jotka minä
luonut olen, valmistanut ja tehnyt minun kunniakseni. 8
Tuo edes sokia kansa, jolla kuitenkin silmät ovat, ja kuurot,
joilla kuitenkin korvat ovat. 9 Anna kaikki pakanat tulla
kokoon, ja kansan kokoontua, kuka on heidän seassansa,
joka näitä ilmoittaa tietää, ja kuuluttaa meille edellä, mitä
tapahtuman pitää? Anna heidän tuoda edes todistuksensa ja
asiansa oikiaksi tehdä, niin saadaan kuulla, ja sanoa: se on
totuus. 10 Mutta te olette minun todistajani, sanoo Herra,
ja minun palveliani, jonka minä valitsin, että te tietäisitte,
ja uskoisitte minua, ja ymmärtäisitte, että minä se olen. Ei
yhtään Jumalaa ole minun edelläni tehty, ei myös kenkään
tule minun jälkeeni. 11 Minä, minä olen Herra, ja paitsi minua
ei ole yhtään vapahtajaa. 12 Minä sen olen ilmoittanut, ja
olen myös auttanut, ja olen sen teille antanut sanoa, ja ei ole
muukalainen (Jumala) teidän seassanne: ja te olette minun
todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala. 13 Ja minä
olen itse ennenkuin joku päivä olikaan, ja ei kenkään voi
minun kädestäni pelastaa; minä vaikutan, ja kuka tahtoo sitä
estää? 14 Näin sanoo Herra teidän lunastajanne, Israelin
Pyhä: teidän tähtenne olen minä lähettänyt Babeliin, ja olen
kukistanut kaikki teljet, ja ajanut murheelliset Kaldealaiset
haaksiin. 15 Minä olen Herra teidän Pyhänne, joka Israelin
luonut olen, teidän Kuninkaanne. 16 Näin sanoo Herra, joka
tien tekee meressä ja polun väkevässä vedessä, 17 Joka vie
rattaan ja hevosen, joukon ja voiman, niin että he yhdessä
roukkiossa makaavat, eikä nouse; he sammuvat, niinkuin
kynttilän sydän sammuu. 18 Älkäät muistelko entisiä, ja
älkäät pitäkö lukua vanhoista. 19 Sillä katso, minä teen uutta,
juuri nyt pitää sen tuleman edes; ettekö te ymmärrä sitä?
minä teen tietä korpeen, ja virtoja erämaihin. 20 Että eläimet
kedolla kunnioittavat minua, lohikärmeet ja yköt; sillä minä
annan vettä korvessa, ja virrat erämaassa, antaakseni
kansalleni, valituilleni juoda. 21 Tämän kansan olen minä
minulleni valmistanut: sen pitää minun ylistykseni julistaman.
22 Ja et sinä Jakob huutanut minua avukses, ja et sinä Israel

ole työtä tehnyt minun tähteni. 23 Etpä sinä minulle tuonut
edes polttouhris lampaita, etkä kunnioittanut minua sinun
uhrillas. En minä sinua saattanut ruokauhrias uhraamaan,
enkä myös vaatinut sinua pyhää savuas tekemään. 24 Etpä
sinä minulle ostanut rahalla hajavaa kalmusta, et myös minua
uhris rasvalla täyttänyt; vaan sinä sait minun työtä tekemään
sinun synnissäs, ja olet tehnyt minulle vaivaa sinun pahoissa
teoissas. 25 Minä, minä pyyhin sinun ylitsekäymises pois
minun tähteni, ja en muista sinun syntejäs. 26 Muistuta
minulle, koetelkaamme oikeudella: sano sinä, millä tavalla
sinä tahdot vanhurskaaksi tulla? 27 Sinun ensimäinen isäs on
syntiä tehnyt, ja sinun opettajas ovat minua vastaan vääryyttä
tehneet. 28 Sentähden minä saastutin pyhät esimiehet, ja
olen antanut Jakobin raatelukseksi, ja Israelin pilkaksi.

44 Niin kuule nyt, minun palveliani Jakob, ja Israel, jonka
minä valitsin. 2 Näin sanoo Herra, joka sinun tehnyt ja
valmistanut on äitis kohdusta, joka sinua auttaa: älä pelkää,
minun palveliani Jakob, ja sinä hurskas, jonka minä valitsin.
3 Sillä minä tahdon vuodattaa vedet janoovaisen päälle, ja
virrat kuivan päälle; minä tahdon vuodattaa henkeni sinun
siemenes päälle, ja siunaukseni jälkeentulevaistes päälle. 4
Että he kasvaisivat niinkuin ruoho, ja niinkuin pajut vesivirtain
tykönä. 5 Tämän pitää sanoman: Herran minä olen, ja se
pitää Jakobin nimellä kutsuttaman, ja tämän pitää itsensä
omalla kädellänsä Herralle kirjoittaman, ja pitää nimitettämän
Israelin nimellä. 6 Näin sanoo Herra Israelin kuningas, ja
hänen pelastajansa Herra Zebaot: minä olen ensimäinen ja
minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtään Jumalaa.
7 Ja kuka on minun kaltaiseni, joka kutsuu ja ilmoittaa sen, ja
sen minulle valmistaa? minä, joka asetan kansat maailman
alusta: anna heidän ilmoittaa merkkejä ja mitä tuleva on.
8 Älkää peljätkö ja älkäät hämmästykö. Enkö minä silloin
antanut kuulla, ja ilmoittaa sitä sinulle? Sillä te olette minun
todistajani. Onko joku Jumala paitsi minua? Ei ole yhtään
turvaa, en minä tiedä ketään. 9 Epäjumalain tekiät ovat
kaikki turhat, ja joista he paljon pitävät, ei ne ole mitään
tarpeelliset; he ovat heidän todistajansa, ja ei näe mitään,
eikä mitään ymmärrä: sentähden pitää heidän häpiään
tuleman. 10 Kutka ovat ne, jotka Jumalan tekevät, ja valavat
epäjumalan, joka ei mihinkään kelpaa? 11 Katso, kaikki
heidän kumppaninsa tulevat häpiään, sillä he ovat tekiät
ihmisistä. Jos he kaikki kokoontuisivat ja astuisivat edes, niin
heidän pitää kuitenkin pelkäämän ja häpiään tuleman. 12
Rautaseppä tarttuu rautaan pihdeillä, pitää sen hiilissä ja
valmistaa sen vasaralla, ja takoo sitä kaikella käsivartensa
väellä; kärsii myös nälkää, siihenasti ettei hän enää voi,
eikä juo vettä, siihenasti että hän väsyy. 13 Puuseppä
veistelee puuta, ja mittaa sitä nuoralla, ja arvoittelee sen
langalla, ja hakkaa sen, ja piirittää sen sirkkelillä; ja tekee
sen miehen kuvaksi, niinkuin kauniiksi ihmiseksi, jonka pitäis
asuman huoneessa. 14 Hän hakkaa sedripuita, ja ottaa
böökiä ja tammea, joka metsän puiden seassa vahvistuu, ja
sedripuuta, joka istutettu on ja sateesta on kasvanut. 15 Joka
kelpaa ihmiselle polttaa, ja josta lämmitellä saadaan, jonka
palamisella myös leipää kypsennetään; siitä hän myös tekee
Jumalan, ja palvelee sitä; hän tekee siitä epäjumalan ja
lankee sen eteen polvillensa. 16 Puolen polttaa hän tulessa,
ja toisen puolen tykönä syö hän lihaa, hän paistaa paistin ja
ravitsee itsensä, lämmittää myös itsiänsä, ja sanoo: hoi!
minä olen lämmin, että sain nähdä tulen. 17 Mutta mitä siitä
jää, siitä tekee hän jumalan epäjumalaksensa; sen eteen
lankee hän polvillensa, ja kumartelee sitä, rukoilee ja sanoo:
vapahda minua, sillä sinä olet minun jumalani. 18 Ei he tiedä
eikä ymmärrä mitään; sillä he ovat sovaistut, niin että heidän
silmänsä ei näe mitään, ja heidän sydämensä ei äkkää
mitään. 19 Ja ei he johdata sydämeensä, ei ole siinä yhtään
tointa eli järkeä, että he sittenkin ajattelisivat: minä olen
puolen polttanut tulessa, ja olen hiilillä kypsentänyt leipiä,
ja paistanut lihaa ja syönyt; pitäiskö minun nyt tekemän
sen, mikä jäänyt on, kauhistukseksi? ja pitäiskö minun
kumartaman kantoa? 20 Hän ravitsee itsiänsä tuhalla,
hänen vimmattu sydämensä pettää hänen, ettei hän taida
sieluansa pelastaa, eikä ajattele: eikö petos ole minun
oikiassa kädessääni? 21 Ajattele näitä, Jakob ja Israel, sillä
sinä olet minun palveliani; minä olen sinun valmistanut,
ettäs minun palveliani olisit, Israel, älä minua unohda. 22
Minä pyyhin sinun pahat tekos pois niinkuin pilven, ja sinun
syntis niinkuin sumun; käännä sinuas minun puoleeni, sillä
minä sinun lunastin. 23 Iloitkaat te taivaat, sillä Herra itse
sen teki; riemuitse sinä maa täällä alhaalla, paukkukaat te
vuoret ihastuksella, metsä ja kaikki hänen puunsa; sillä Herra
lunasti Jakobin, ja on Israelissa kunniallinen. 24 Näitä sanoo
Herra sinun lunastajas, joka sinun äitis kohdusta valmistanut
on: minä olen Herra joka kaikki teen, joka taivaat yksinäni
venytän, ja levitän maan ilman apulaista; 25 Joka noitain
merkit tyhjäksi teen, ja tietäjät teen hulluksi; joka viisaat
ajan takaperin, ja heidän taitonsa teen hulluudeksi. 26 Mutta
hän vahvistaa palveliansa sanan ja käskyläistensä neuvon
täyttää. Joka Jerusalemille sanon: ole asuva: ja Juudan
kaupungeille: olkaat rakennetut, ja heidän aukionsa minä
nostan ylös. 27 Joka syvyydelle sanon: tule kuivaksi: minä
tahdon sinun virtas kuivata. 28 Joka sanon Korekselle: hän
on minun paimeneni, ja hänen pitää kaiken minun tahtoni

täyttämän; niin että Jerusalemille sanotaan: ole rakennettu,
ja templille: ole perustettu.

45 Näin sanoo Herra voidellullensa Korekselle, jonka
oikiaan käteen minä rupeen: minä taivutan pakanat
hänen eteensä, ja päästän kuningasten miekat heidän
suoliltansa, että ovet avataan hänen eteensä, eikä uksia
suljeta. **2** Minä tahdon käydä sinun edelläs, ja tehdä koliat
tasaisiksi; minä tahdon rikkoa vaskiovet, ja särkeä rautateljet;
3 Ja annan sinulle salatut tavarat ja kätketyt kalliit kalut, että
ymmärtäisit minun olevan Herran Israelin Jumalan, joka
sinun nimeltäs kutsun, **4** Jakobin minun palveliani tähden, ja
Israelin minun valittuni tähden: minä kutsuin sinun nimeltäs,
ja nimitin sinun, kuin et sinä minua vielä tuntenut. **5** Minä
olen Herra, ja ei yksikään muu; paitsi minua ei ole yhtään
Jumalaa. Minä varustin sinun, kuin sinä et vielä minua
tuntenut, **6** Että sekä idästä ja lännestä ymmärrettäisiin, ettei
ilman minua mitään ole. Minä olen Herra, ja ei kenkään
muu. **7** Minä joka teen valkeuden ja luon pimeyden, minä
joka annan rauhan ja luon pahan; minä olen Herra, joka
kaikki nämät teen. **8** Te taivaat, tiukkukaat ylhäältä, ja pilvet
satakoon vanhurskauden; maa avatkoon itsensä ja kantakoon
autuuden, ja vanhurskaus kasvakoon myös. Minä Herra
luon sen. **9** Voi sitä, joka riitelee Luojansa kanssa, saviastia
savenvalajan kanssa. Sanoneeko savi savenvalajalle: mitäs
teet? et sinä osoita kättäs sinun teossas. **10** Voi sitä, joka
isälle sanoo: miksis minun olet siittänyt? ja vaimolle: miksis
minun synnytit? **11** Näin sanoo Herra, Israelin Pyhä ja tekiä:
anokaat minulta tulevaisia merkkejä, neuvokaat lapseni
ja kätteni työ minun tyköni. **12** Minä olen tehnyt maan,
ja luonut ihmisen sen päälle; minä olen se, jonka kädet
ovat levittäneet taivaan, ja antanut käskyn kaikelle sen
joukolle. **13** Minä olen herättänyt hänen vanhurskaudessa,
ja minä teen kaikki hänen tiensä tasaiseksi. Hänen pitää
rakentaman minun kaupunkini, ja päästämän minun vankini
vallallensa, ei rahan eli lahjan tähden, sanoo Hera Zebaot.
14 Näin sanoo Herra: Egyptilästen saanto ja Etiopialaisten
kauppa, ja se suuri Seban kansa pitää itsensä antaman
sinun alles, ja oleman sinun omas; heidän pitää noudattaman
sinua, jalkapuissa pitää heidän käymän, ja pitää lankeeman
maahan sinun etees, ja rukoileman sinua, sillä Jumala
on sinun työnäs, ja ei ole yhtään muuta Jumalaa. **15**
Totisesti sinä olet salattu Jumala, sinä Jumala, Israelin
Vapahtaja. **16** Mutta epäjumalain tekiät täytyy kaikki häpiässä
ja häväistyksessä pysyä, ja yksi toisensa kanssa häväistynä
mennä pois. **17** Mutta Israel lunastetaan Herran kautta
ijankaikkisella lunastuksella, eikä tule häpiään eli pilkkaan
koskaan ijankaikkisesti. **18** Sillä näin sanoo Herra, joka
taivaan luonut on, Jumala, joka maan on valmistanut, ja on
sen tehnyt ja vahvistanut sen, ja ei niin sitä tehnyt, että se
olis tyhjänä ollut, vaan valmisti sen että siinä asuttaisiin:
Minä olen Herra, ja ei kenkään muu. **19** En minä ole salaa
puhunut, pimiässä paikassa maan päällä, enkä ole Jakobin
siemenelle sanonut: etsikäät minua hukkaan; sillä minä olen
Herra, joka vanhurskaudesta puhun, ja ilmoitan oikeutta.
20 Anna pakanain sankarien kokoontua ja tulla yhteen,
jotka ei mitään tiedä, ja kantavat epäjumalansa kannot, ja
rukoilevat sitä jumalaa, joka ei auttaa taida. **21** Ilmoittakaat ja
tulkaat tänne, pitäkäät neuvoa keskenänne, kuka näitä alusta
kuulutti, ja silloin on sen ilmoittanut? Enkö minä Herra? Ja
ei ole ensinkään Jumalaa paitsi minua: hurskas Jumala
ja Vapahtaja, ei ole yksikään paitsi minua. **22** Kääntykäät
minun tyköni, niin te autuaaksi tulette, kaikki maailman ääret;
sillä minä olen Jumala, ja ei kenkään muu. **23** Minä vannon
itse kauttani, ja minun suustani on vanhurskauden sana
käyvä ulos, ja sen pitää vahvana pysymän: minulle pitää
kaikki polvet kumartaman, ja kaikki kielet vannoman, **24** Ja
sanoman: Herrassa on minulla vanhurskaus ja väkevyys;
senkaltaiset tulevat hänen työnsä, mutta kaikki, jotka
seisovat häntä vastaan, ne häpiään tulevat. **25** Sillä Herrassa
kaikki Israelin siemen vanhurskautetaan, ja saavat hänestä
kerskata.

46 Bel kallistuu kovin, Nebo on pudonnut; heidän
epäjumalansa ovat joutuneet eläinten ja juhtain päälle,
että he väsyvät teidän kuormianne kantaissansa. **2** Ja ne
notkistuvat ja kallistuvat kaikki tyynni, ja ei taida kantaa pois
kuormaa; vaan heidän sielunsa pitää käymän vankeudessa.
3 Kuulkaat minua, te Jakobin huone, ja kaikki Israelin
huoneen tähteet, jotka kohdussa kannetaan ja äidistänne
olette. **4** Minä, minä tahdon teitä kantaa hamaan vanhuuteen,
ja siihenasti kuin te harmaaksi tulette; minä sen teen, minä
nostan, kannan ja pelastan. **5** Keneenkä te vertaatte minun,
ja kenenkä kaltaiseksi te teette minun? ja kenen verraksi te
minua mittaatte, jonka kaltainen minä olisin? **6** He kaatavat
kultaa säkistä, ja hopian painolla punnitsevat; ja hopiasepän
palkkaavat, että hän jumalan tekis, jonka eteen he polvillensa
lankeevat ja sitä kumartavat. **7** He nostavat sen hartioillensa
ja kantavat sitä, ja panevat sen siallensa, siinä se seisoo ja
ei liiku siastansa. Jos joku häntä huutaa, niin ei hän vastaa,
ja ei auta häntä hänen tuskastansa. **8** Muistakaat tätä,
ja olkaat vahvat: te väärintekiät, menkäät sydämiinne. **9**
Muistakaat entisiä, jotka vanhasta ovat olleet; sillä minä olen
Jumala ja ei ole muuta Jumalaa, eikä minun vertaistani ole,

10 Joka edellä ennustan, mitä vasta tuleva on, ja ennenkuin
se tapahtuu, sanon minä. Minun aivoitukseni pysyvät, ja
minä teen kaikki mieleni perään. 11 Minä kutsun linnun
idästä, ja kaukaiselta maalta miehen, joka minun aivoitukseni
tekee; minä olen sen puhunut, minä tahdon myös sen
tuoda; minä olen sen aikonut ja tahdon myös sen tehdä. 12
Kuulkaat minua, te ylpiät sydämet, te jotka olette kaukana
vanhurskaudesta: 13 Minä olen vanhurskauteni antanut
lähestyä, ei se ole kaukana, ja ei minun autuuteni viivy; sillä
minä annan autuuden Zionissa, ja kunniani Israelissa.

47 Astu alas, ja istu tomuun, sinä neitsy Babelin tytär; istu
maahan, sillä ei ole yhtään istuinta enään, sinä Kaldean
tytär; sillä ei sinua pidä enää kutsuttaman ihanaiseksi ja
iloiseksi. 2 Ota mylly ja jauha jauhoja; päästä hiustes
palmikot, riisu kenkäs, paljasta sääres, mene virran ylitse. 3
Että sinun häpys ilmoitetuksi, ja sinun riettautes nähdyksi
tulis. Minä kostan, ja ei yksikään ihminen pidä rukouksellansa
minua siitä estämän. 4 (Tämän tekee) meidän pelastajamme,
Herra Zebaot on hänen nimensä, Israelin Pyhä. 5 Istu
alallas, mene pimeyteen, sinä Kaldealaisten tytär; sillä ei
sinua enää pidä kutsuttaman valtakuntain kuningattareksi.
6 Sillä kuin minä olin vihainen kansalleni, turmelin minä
perintöni, ja hylkäsin heidät sinun kätees; mutta et sinä
tehnyt heille laupiutta, ja vanhoille teit sinä ikees peräti
raskaaksi, 7 Ja ajattelit: minä olen hallitsia ijankaikkisesti: et
sinä tähän päivään asti vielä ole sitä johdattanut sydämees,
eli ajatellut, kuinka heille viimein on tapahtuva. 8 Niin kuule
nyt tätä, sinä, joka elät hekumassa, ja istut niin surutoinna,
ja sanot sydämessäs: minä olen, ja ei yksikään muu; en
minä leskeksi eli hedelmättömäksi tule. 9 Molemmat nämät
pitää sinua äkisti kohtaaman yhtenä päivänä, ettäs tulet
hedelmättömäksi ja leskeksi; ja ne pitää sinuun täydellisesti
sattuman, sinun monen velhos tähden, ja sinun noitais
tähden, joista suuri paljous on sinun tykönäs. 10 Sillä sinä olet
luottanut pahuutees, koskas ajattelit: ei minua nähdä. Taitos
ja tietos on sinun kukistanut, ettäs sanot sydämessäs: minäpä
olen, ja ei yksikään muu. 11 Sentähden pitää onnettomuuden
tuleman sinun päälles, niin ettei sinun pidä tietämän, koska
se tulee, ja sinun vastoinkäymises pitää lankeeman sinun
päälles, jotka ei sinun pidä taitaman sovittaa; sillä hävitys
pitää äkisti tuleman sinun päälles, jota et sinä edellä tiedä. 12
Käy nyt edes velhois kanssa, ja sinun monien noitais kanssa,
joiden seassa sinä olet itsiäs nuoruudessas vaivannut: jos
taitaisit auttaa itsiäs, jos taitaisit vahvistaa itsiäs. 13 Sinä
olet väsyksissä monen koettelemukses tähden. Tulkaan nyt
edes ja auttakoon sinua ne taivaan juoksun tietäjät ja tähtein
kurkisteliat, jotka kuukausien jälkeen lukevat, mitä sinulle
pitää tapahtuman. 14 Katso, he ovat niinkuin korret, jotka tuli
polttaa, ei he taida pelastaa henkeänsä liekistä; sillä ei pidä
yhtään hiilistöä oleman, jossa joku taitais itsensä lämmitellä,
eli tulta, jonka tykönä istuttaisiin. 15 Juuri niin ovat ne sinulle,
joiden alla sinä sinus vaivannut olet: sinun kauppamiehes
sinun nuoruudestas pitää jokaisen käymän sinne ja tänne, ja
sinulla ei ole yhtään auttajaa.

48 Kuulkaat tätä, te Jakobin huone, te, joita kutsutaan
Israelin nimellä, ja olette kulkeneet Juudan vedestä, te,
jotka vannotte Herran nimeen, ja muistatte Israelin Jumalaa,
ei kuitenkaan totuudessa eikä vanhurskaudessa. 2 Sillä
he nimittävät itsensä pyhästä kaupungista, ja luottavat
Israelin Jumalaan, jonka nimi on Herra Zebaot. 3 Minä
olen ennen ilmoittanut tulevaisia, minun suustani on se
lähtenyt, ja minä olen antanut sitä kuulla, ja teen sen myös
äkisti, että se tulee. 4 Sillä minä tiedän sinun kovaksi, ja
sinun niskas on rautasuoni, ja sinun otsas on vaskesta.
5 Minä olen sen ilmoittanut ennen, ja olen sinun antanut
kuulla, ennenkuin se tulikaan, ettes sasnoisi: epäjumalani
sen tekee, ja kuvani ja epäjumalani on sen käskenyt. 6
Kaikki nämät sinä kuulit ja näit, ja ette ole sitä ilmoittaneet;
sillä minä olen edellä antanut sinun kuulla uusia ja salaisia,
joita et sinä tietänyt. 7 Mutta nyt on se luotu, ja ei siihen
aikaan; ja et sinä ole kuullut päivääkään ennen, ettei sinun
pitäisi sanoman: katso, sen minä hyvin tiesin; 8 Sillä et
sinä sitä kuullut, etkä sinä tietänyt, ja sinun korvas ei ollut
siihen aikaan avattu; sillä minä kyllä tiesin sinun peräti
sen katsovan ylön, joka olet nimitetty rikkojaksi sinun äitis
kohdusta. 9 Minun nimeni tähden olen minä pitkämielinen,
ja minun ylistykseni tähden tahdon minä säästää sinua,
ettes tulisi hävitetyksi. 10 Katso, minä tahdon koetella sinua,
mutta ei niinkuin hopiata, vaan minä teen sinun valituksi
murheen pätsissä. 11 Minun tähteni, tosin minun tähteni
tahdon minä tehdä, etten minä häväistyksi tulisi; sillä en
minä anna kunniatani toiselle. 12 Kuule minua, Jakob, ja sinä
minun kutsuttuni Israel: minä olen, minä olen ensimmäinen
ja viimeinen. 13 Minun käteni on myös perustanut maan ja
minun oikia käteni on kämmenellä mitannut taivaan: mitä
minä kutsun, se on kohta valmis. 14 Kootkaat teitänne kaiki
ja kuulkaat, kuka on heidän seassansa näitä ilmoittanut?
Herra rakastaa häntä, sentähden on hän osoittava tahtonsa
Babelissa, ja käsivartensa Kaldealaisissa. 15 Minä, minä
olen sen sanonut; minä olen hänen kutsunut, ja hänen
johdattanut, ja hänen tiensä menestyy hänelle. 16 Tulkaat
tänne minun tyköni, ja kuulkaat tätä: en minä ole ennen salaa

puhunut, siitä ajasta, kuin se oli puhuttu, olin minä siellä;
ja nyt lähetti minun Herra, Herra, ja hänen henkensä. 17
Näin sanoo Herra sinun pelastajas, Israelin Pyhä: minä olen
Herra sinun Jumalas, joka sinulle opetan mikä tarpeellinen
on, ja johdatan sinua tietä, jotas käyt. 18 O jospa sinä pitäisit
minun käskyistäni vaarin! niin sinun rauhas olis niinkuin
virta, ja vanhurskautes niinkuin meren aalto. 19 Ja sinun
siemenes olis niinkuin santa ja kohtus hedelmä niinkuin
hänen someronsa; joiden nimeä ei pitäisi hävitettämän eli
pyyhittämän pois minun edestäni. 20 Lähtekäät Babelista,
paetkaat Kaldealaisten tyköä iloisella äänellä, ilmoittakaat
ja kuuluttakaat tätä, viekäät se aina maailman ääriin, ja
sanokaat: Herra on pelastanut palveliansa Jakobin. 21 Ei
heitä jano vaivannut, kuin hän johdatti heitä korvessa, hän
antoi heille vuotaa vettä kalliosta; hän halkasi kallion, ja siitä
vuosi vesi. 22 Mutta jumalattomalla, sanoo Herra, ei ole
rauhaa.

49 Kuulkaat minua, te luodot, ja te kaukaiset kansat,
ottakaat vaari: Herra on minun äidin kohdusta kutsunut,
hän muisti minun nimeni, kuin minä vielä äitini kohdussa
olin, 2 Ja teki minun suuni niinkuin terävän miekan,
kätensä varjolla hän minua peitti; ja pani minun kiiltaväksi
nuoleksi; pisti minun viineensä, 3 Ja sanoi minulle: sinä
olet minun palveliani; Israel, sinussa minä kunnioitetaan.
4 Mutta minä sanoin: hukkaan minä työtä tein, turhaan
ja tyhjään minä tässä kulutin väkeni; kuitenkin on minun
asiani Herran kanssa, ja minun työni on minun Jumalani
kanssa. 5 Ja nyt sanoo Herra, joka loi minun äidin kohdusta
itsellensä palveliaksi, palauttamaan Jakobin hänelle, ettei
Israel hukkuisi: sentähden olen minä kaunis Herran edessä,
ja minun Jumalani on minun väkevyyteni. 6 Ja hän sanoi:
vähä se on, ettäs olet minun palveliani, korjaamassa Jakobin
sukukuntia, ja tuomassa jälleen Israelin hajoitettuja; mutta
minä panin sinun myös pakanain valkeudeksi, olemaan
minun autuuteni hamaan maailman ääriin. 7 Näin puhuu
Herra Israelin lunastaja, hänen Pyhänsä, ylönkatsotuille
sieluille, sille kansalle, josta me kauhistumme, sille palvelialle,
joka tuimain herrain alla on: kuningasten pitää näkemän ja
nouseman, päämiesten pitää rukoileman Herran tähden, joka
uskollinen on, Israelin Pyhän tähden, joka sinun valinnut on.
8 Näin sanoo Herra: minä olen sinun rukoukses otollisella
ajalla kuullut, ja olen autuuden päivänä sinua auttanut; ja olen
varjellut sinua, ja liitoksi kansain sekaan olen sinun säätänyt,
korjaamaan maata, ja haaskatuita perimisiä omistamaan, 9
Sanomaan vangituille: menkäät ulos, ja jotka pimiässä ovat:
tulkaat edes, että he teiden ohessa heitänsä elättäisivät,
ja saisivat joka kukkulalla elatuksensa. 10 Ei heidän pidä
isooman eikä janooman, ei helle eikä aurinko pidä heitä
polttaman; sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä, ja
vie heitä vesilähteille. 11 Ja minä panen kaikki vuoreni
tieksi, ja minun polkuni pitää korotettaman. 12 Katso, nämät
tulevat kaukaa, ja katso, nämät pohjan puolesta, nämät
etelän puolesta, ja muut Sinimin maalta. 13 Iloitkaat te
taivaat, riemuitse sinä maa, kiittäkäät te vuoret ihastuksella;
sillä Herra on kansaansa lohduttanut, ja on raadollisiansa
armahtanut. 14 Mutta Zion sanoo: Herra hylkäsi minun,
Herra unohti minun. 15 Unohtaako vaimo lapsukaisensa, niin
ettei hän armahda kohtunsa poikaa? ja vaikka hän unohtais,
niin en minä kuitenkaan sinua unohda. 16 Katso, käsiini olen
minä sinun pyhältänyt; sinun muuris ovat alati minun silmäini
edessä. 17 Sinun rakentajas rientävät; mutta sinun kukistajas
ja hävittäjäs pitää pakeneman sinusta pois. 18 Nosta silmäs
ympäri ja katso, kaikki nämät kootut tulevat sinun tykös. Niin
totta kuin minä elän, sanoo Herra, sinun pitää kaikilla näillä
niinkuin kaunistuksella itses puettaman, ja sinä käärit ne
ympärilles niinkuin morsian; 19 Sillä sinun autio, hävitetty
ja turmeltu maas pitää silloin ahdas oleman asuakses,
kuin sinun raatelias sinusta kauvas pakenevat, 20 Niin että
sinun hedelmättömyytes lapset pitää vielä korviis sanoman:
ahdas on minulla sia, istu puolees, että minäkin asuisin
sinun tykönäs. 21 Mutta sinä olet sanova sydämessäs:
kuka nämät minulle synnytti? sillä minä olen hedelmätöin,
yksinäinen, ajettu pois ja syösty ulos. Kuka nämät on minulle
kasvattanut? katso, minä olen yksinäni jätetty, kussa nämät
silloin olivat? 22 Näin sanoo Herra, Herra: katso, minä
nostan käteni pakanain puoleen, ja korotan lippuni kansain
puoleen, niin he tuovat edes helmassansa sinun poikias, ja
sinun tyttäriäs hartioilla kannetaan. 23 Ja kuninkaat pitää
oleman sinun holhojas, ja heidän kuningattarensa sinun
imettäjäs, heidän pitää lankeeman kasvoillensa maahan
sinun edessäs, ja nuoleskelemaan sinun jalkais tomua.
Silloin sinä tiedät, että minä olen Herra, ja ettei kenkään tule
häpiään, joka minua toivoo. 24 Otetaanko saalis väkevältä
pois? taitaako joku päästää hurskaan vangit? 25 Sillä näin
sanoo Herra: nyt pitää vangit väkevältä otettaman pois,
ja tuimain saalis irralle pääsemän; ja minä tahdon riidellä
sinun riitaveljeis kanssa, ja varjella sinun lapsias. 26 Ja minä
annan sinun hävittäjäs syödä omaa lihaansa, ja heidän pitää
juopuman omasta verestänsä, niinkuin makiasta viinasta;
ja kaikki liha pitää tietämän, että minä olen Herra, sinun
auttajas ja sinun lunastajas, Jakobin väkevä.

50 Näin sanoo Herra: kussa on äitinne erokirja, jolla minä
olen hänen hyljännyt? eli kuka on minun korkorahani
kantaja, jolle minä teidät olen myynyt? Katso, te olette
synteinne tähden myydyt, ja äitinne on teidän rikostenne
tähden hyljätty. **2** Miksi minä tulin, ja ei ollut siellä ketään?
Minä huusin, ja ei yksikään vastannut? onko minun käteni
niin peräti lyhentynyt, ettei hän voi pelastaa? ja eikö minulla
ole voimaa vapahtaa? Katso, nuhtelemisellani teen minä
meren kuivaksi, ja teen virrat korveksi, niin että kalat
haisevat veden puuttumisen tähden ja kuolevat janosta. **3**
Minä puetan taivaan pimeydellä, ja teen hänen peitteensä
niinkuin säkin. **4** Herra, Herra antoi minulle oppineen kielen,
taitaakseni puhua väsyneille ajallansa. Hän herättää minun
joka aamu, hän herättää minulle korvan kuulemaan niinkuin
opetuslapsen. **5** Herra, Herra avasi minulle korvan, ja
en ole minä tottelematoin, enkä mene takaperin. **6** Minä
annoin selkäni niille, jotka minua pieksivät, ja poskeni
niille, jotka minua repelivät; en minä kääntänyt kasvojani
pois häväistyksistä ja syljestä. **7** Ja Herra, Herra minua
auttaa, sentähden en minä tule häpiään; sentähden panin
minä kasvoni niinkuin limsiön, sillä minä tiedän, etten minä
tule häpiään. **8** Se on läsnä, joka minun vanhurskauttaa;
kuka tahtoo riidellä minun kanssani? Seisokaamme ynnä;
kellä on oikeus minua vastaan, se tulkoon tänne minun
tyköni. **9** Katso, Herra, Herra auttaa minua, kuka tahtoo
minua kadottaa? Katso, ne kaikki vanhenevat niinkuin vaate,
koit syövät heidät. **10** Kuka on teidän seassanne, joka
pelkää Herraa, joka hänen palveliansa ääntä kuultelee. Joka
pimeydessä vaeltaa, ja ei näe valkeutta, se toivokaan Herran
nimen päälle, ja luottakaan Jumalansa päälle. **11** Katso,
te kaikki, jotka tulen sytytätte, jotka olette liekillä hankitut,
vaeltakaat teidän tulenne valkeudessa, ja siinä liekissä,
jonka te sytytitte. Se tapahtuu teille minun kädestäni; kivussa
täytyy teidän levätä.

51 Kuulkaat minua te, jotka vanhurskautta noudatatte,
te jotka Herraa etsitte. Katsokaat sitä kalliota, josta
te lohaistut olette, ja sitä kaivoa, josta te kaivetut olette.
2 Katsokaat Abrahamia teidän isäänne, ja Saaraa, joka
teidät synnytti; sillä minä kutsuin hänen, kuin hän oli vielä
yksinäinen, siunasin ja enensin hänen. **3** Sillä Herra lohduttaa
Zionia, hän lohduttaa kaiken hänen aukiutensa, ja tekee
hänen aukiutensa niinkuin Edenin, ja hänen erämaansa
niinkuin Herran yrttitarhan; että siellä löytään ilo ja riemu,
kiitos ja veisun ääni. **4** Ottakaat minusta vaari, minun kansani,
ja kuulkaat minua minun sukukuntani; sillä minulta on laki
käyvä ulos, ja minä panen oikeuteni kansoille valkeudeksi. **5**
Minun vanhurskauteni on läsnä, minun autuuteni käy ulos, ja
minun käsivarteni on kansoja tuomitseva. Luodot odottavat
minua, ja vartioitsevat minun käsivarttani. **6** Nostakaat teidän
silmänne taivaasen, ja katsokaat alas maan päälle; sillä
taivas on katoova niinkuin savu, ja maa vanhenee niinkuin
vaate, niin myös sen asuvaiset kuolevat; mutta minun
autuuteni pysyy ijankaikkisesti, ja minun vanhurskauteni ei
ole puuttuva. **7** Kuulkaat minua te, jotka vanhurskauden
tunnette, kansa, jonka sydämessä minun lakini on. Älkäät
peljätkö, kussa ihmiset teitä häpäisevät, ja älkäät vavisko,
kuin he teitä pilkkaavat. **8** Sillä koin pitää heitä syömän
niinkuin vaatetta, ja madot pitää heidän syömän niinkuin
villaisia; mutta minun vanhurskauteni pysyy ijankaikkisesti, ja
minun autuuteni suvusta sukuun. **9** Ylös, ylös, pue päälles
väkevyyttä, sinä Herran käsivarsi; ylös, niinkuin muinen
vanhaan aikaan. Etkös se ole, joka löit ylpiän, ja haavoitit
lohikärmeen? **10** Etkös se ole, joka meren, suuren syvän
veden kuivasit? joka syvän meren tieksi teit, että lunastetut
kävivät sitä myöten. **11** Niin Herran lunastetut palajavat ja
tulevat Zioniin riemulla, ja ijankaikkinen ilo on heidän päänsä
päällä oleva; ilon ja riemun he käsittävät, murhe ja huokaus
pakenee heitä. **12** Minä, minä olen teidän lohduttajanne;
kuka siis sinä olet, ettäs kuolevaista ihmistä pelkäät, ja
ihmisten lapsia, jotka kulutetaan niinkuin heinä? **13** Ja
unohdat Herran, joka sinun tehnyt on, joka taivaat levittää, ja
maan perustaa? Mutta sinä pelkäät alati yli päivää vaivaajan
julmuutta, kuin hän rupee hukuttamaan. Ja kuhunka jäi
vaivaajan julmuus? **14** Koska hän vaadittiin rientämään
ja juoksemaan ympäri, että hän päästäis, ettei he kuolisi
kadotukseen, eikä hänen leipänsä puuttuisi? **15** Sillä minä
olen Herra sinun Jumalas, joka meren liikutan, että sen
aallot pauhaavat: hänen nimensä on Herra Zebaot. **16** Minä
panen sanani sinun suuhus, ja peitän sinun käteni varjolla,
että minä taivaan istuttaisin, ja maan perustaisin ja sanoisin
Zionille: sinä olet minun kansani. **17** Herää, herää, nouse
Jerusalem, joka joit Herran kädestä hänen vihansa kalkin,
sen kompastuskalkin rahkan olet sinä juonut ja särkenyt ulos.
18 Ei kenkään hänen pojistansa, jotka hän oli synnyttänyt,
häntä holhonnut: eikä kenkään kaikista hänen lapsistansa,
jotka hän oli kasvattanut, hänen käteensä ruvennut. **19**
Nämät kaksi sinua kohtasivat, kuka sinua armahti? hävitys,
vahinko, nälkä ja miekka: millä minä sinua lohdutan? **20**
Sinun lapses olivat pintuneet ja makasivat kaikissa katujen
päissä, niinkuin paulalla sidottu metsähärkä, täynnä Herran
vihaa ja sinun Jumalas rangaistusta. **21** Sentähden kuule
nyt tätä sinä raadollinen, ja sinä juopunut ilman viinaa. **22**
Näin sanoo Herra, sinun Herras ja sinun Jumalas, joka

kansansa edestä sotii: katso, minä otan kompastuskalkin
sinun kädestäs, ja minun vihani kalkin rahkan; ei sinun pidä
sitä enään juoman. 23 Vaan minä panen sen sinun raateliais
käteen, jotka sanoivat sinun sielulles: kumarra sinus, että me
kävisimme sinun ylitses, ja pane sinun selkäs maahan, että
niinkuin katua myöten sen ylitse mentäisiin.

52 Nouse, nouse, Zion, pue väkevyytes päälles, kaunista
sinuas jalosti, sinä pyhä kaupunki Jerusalem; sillä ei
tästedes yksikään ympärileikkaamatoin eikä saastainen pidä
sinussa hallitseman. 2 Puhdista itses tomusta, nouse ja istu
Jerusalem; päästä sinuas kahleista, sinä vangittu Zionin
tytär. 3 Sillä näin sanoo Herra: te olette tyhjään myydyt,
ja ilman rahaa te lunastetaan. 4 Sillä näin sanoo Herra,
Herra: minun kansani meni ensin alas Egyptiin, olemaan
siellä vieraana; ja Assur on heille väkivaltaa tehnyt ilman
syytä. 5 Vaan mitä nyt minulle tämän edestä tehdään?
sanoo Herra; sillä minun kansani ilman syytä viedään pois?
että ne, jotka heitä hallitsevat, saattavat heidät itkemään,
sanoo Herra, ja minun nimeäni pilkataan päivä päivältä. 6
Sentähden pitää minun kansani sinä päivänä minun nimeni
tunteman, että minä itse olen se, joka puhun, katso, minä se
olen. 7 O kuinka suloiset ovat evankeliumin saarnaajain
jalat vuorilla, jotka rauhaa julistavat, jotka hyvää saarnaavat,
autuuden ilmoittavat, jotka Zionille sanovat: sinun Jumalas on
kuningas. 8 Sinun vartias huutavat korkiasti ja iloitsevat ynnä,
sillä se nähdään ilmeisesti, koska Herra kääntää Zionin. 9
Iloitkaat ja riemuitkaat ynnä, te Jerusalemin autiot; sillä Herra
on kansaansa lohduttanut, ja Jerusalemin päästänyt. 10
Herra on ilmoittanut pyhän käsivartensa kaikkein pakanain
silmäin edessä, niin että kaikki maailman ääret näkevät
meidän Jumalamme autuuden. 11 Paetkaat, paetkaat,
lähtekäät sieltä, ja älkäät mihinkään saastaiseen sattuko;
menkäät ulos heidän tyköänsä, puhdistakaat teitänne, te
jotka Herran kalua kannatte. 12 Sillä ei teidän pidä lähtemän
nopiasti, eli vaeltaman pakenemisella; sillä Herra on lähtevä
teidän edellänne, ja Israelin Jumala on kokoova teitä. 13
Katso, minun palveliani tekee toimellisesti: hän korotetaan,
nostetaan ylös, ja tulee sangen korkiaksi. 14 Niin että moni
sinun ylitses hämmästyy, että hänen muotonsa on rumempi
muita ihmisiä, ja hänen hahmonsa huonompi kuin ihmisten
lasten. 15 Mutta niin on hän monta pakanaa priiskottava, että
myös kuningasten täytyy suunsa hänen edessänsä tukita;
sillä joille ei mitään hänestä ilmoitettu ollut, nekin hänen ilolla
näkevät, ja jota ei he kuulleet ole, sen ne ymmärtävät.

53 Kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran
käsivarsi ilmoitetaan? 2 Sillä hän nousee ylös hänen
edessänsä niinkuin vesa, ja niinkuin juuri kuivasta maasta;
ei hänellä ole muotoa, eikä kauneutta; me näimme hänen,
vaan ei ollut hänellä sitä muotoa, joka meille olis kelvannut.
3 Hän oli kaikkein ylönkatsottava ja kaikkein halvin, kipua ja
sairautta täynnä. Hän oli niin ylönkatsottu, ettei kenkään
kehdannut katsoa hänen päällensä, sentähden emme
häntä minäkään pitäneet. 4 Totisesti hän kantoi meidän
sairautemme, ja meidän kipumme hän sälytti päällensä;
mutta me pidimme hänen Jumalalta rangaistuna, piestynä
ja vaivattuna. 5 Vaan hän on haavoitettu meidän pahain
tekoimme tähden, ja meidän synteimme tähden on hän
hosuttu. Rangaistus on hänen päällänsä, että meillä rauha
olis, ja hänen haavainsa kautta olemme me parannetut. 6
Kaikki me vaelsimme eksyksissä niinkuin lampaat: itsekukin
meistä poikkesi omalle tiellensä; mutta Herra heitti kaiken
meidän vääryytemme hänen päällensä. 7 Kuin hän rangaistiin
ja vaivattiin, niin ei hän suutansa avannut; niinkuin karitsa,
joka teuraaksi viedään, ja niinkuin lammas, joka keritsiänsä
edessä vaikenee, niin ei hänkään suutansa avannut. 8 Mutta
hän on otettu pois ahdistuksesta ja tuomiosta; kuka taitaa
sanoa hänen elämänsä pituuden? sillä hän on sivallettu pois
eläväin maalta, kuin hän minun kansani pahain tekoin tähden
rangaistiin. 9 Hänen hautansa aiottiin jumalattomain sekaan,
rikkaan tykö tuli hän kuitenkin kuoltuansa. Ei hän kellenkään
vääryyttä tehnyt, eikä petosta ollut hänen suussansa. 10
Mutta Herra tahtoi hänen niin piestä sairaudella; koska hän on
henkensä vikauhriksi antanut, niin hän saa nähdä siemenen
ja elää kauvan, ja Herran aivoitus on hänen kädessänsä
menestyvä. 11 Että hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa
hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta
minun vanhurskas palveliani monta vanhurskauttaa; sillä hän
kantaa heidän syntinsä. 12 Sentähden annan minä hänelle
osan monessa, ja hänen pitää väkeväin kanssa saalista
jakaman; sentähden että hän antoi henkensä kuolemaan, ja
oli pahantekiäin sekaan luettu, ja hän kantoi monen synnit,
ja rukoili pahantekiäin edestä.

54 Riemuitse sinä hedelmätöin, joka et synnytä: iloitse
riemulla ja ihastu sinä, joka et raskas ole; sillä
yksinäisellä on enempi lapsia kuin sillä, jolla mies on, sanoo
Herra. 2 Levitä majas sia, ja venytä asumises vaate, älä
säästä; pitennä köytes, ja kiinnitä vaajas lujasti. 3 Sillä sinun
pitää oikialle ja vasemmalle puolelle levenemän, ja sinun
siemenes pitää pakanat perimän, ja aukeissa kaupungeissa
asuman. 4 Älä pelkää, sillä et sinä tule häpiään; älä ole
kaino, sillä ei sinun pidä häpiään tuleman. Vaan sinun pitää
nuoruutes häpiän unohtaman, ja sinun leskeytes kainoutta ei

enään muistaman. 5 Sillä joka sinun tehnyt on, hän on sinun
miehes, Herra Zebaot on hänen nimensä; ja Israelin Pyhä
sinun lunastajas, joka kaiken maailman Jumalaksi kutsutaan.
6 Sillä Herra on kutsunut sinun niinkuin hyljätyn ja sydämestä
murheellisen vaimon; ja sinä olit niinkuin nuori emäntä,
joka hyljätty on, sanoo sinun Jumalas. 7 Minä olen vähäksi
silmänräpäykseksi sinun hyljännyt, mutta minä tahdon sinua
suurella laupiudella koota. 8 Minä olen vihassani vähäksi
silmänräpäykseksi kasvoni kätkenyt sinulta; mutta minä
tahdon armahtaa sinua ijankaikkisessa armossa, sanoo
Herra, sinun lunastajas. 9 Sillä tämä on minulle oleva
niinkuin Noan vesi, josta minä vannoin, ettei Noan vedet
pitänyt enään käymän maan ylitse: juuri niin olen minä
nyt vannonut, ettei minun enään pidä sinulle vihastuman,
eikä sinua rankaiseman. 10 Sillä vuoret pitää välttämän ja
kukkulat lankeeman; mutta minun armoni ei pidä sinusta
poikkeeman, ja minun rauhani liitto ei pidä lankeeman pois,
sanoo Herra sinun armahtajas. 11 Sinä raadollinen, kovalta
tuulelta häälytetty, ja sinä turvatoin! katso, minä panen sinun
kives niinkuin kaunistuksen, ja tahdon sinun perustukses
saphireilla laskea, 12 Ja sinun akkunas kristallista rakentaa,
ja sinun porttis rubinista, ja kaikki sinun rajas valituista kivistä.
13 Ja kaikki sinun lapses pitää oleman opetetut Herralta,
ja suuri rauha sinun lapsilles. 14 Vanhurskaudella pitää
sinun valmistetuksi tuleman: sinun pitää oleman kaukana
väkivallasta, ettei sinun pidä pelkäämän, ja hämmästyksestä;
sillä ei sen pidä sinua lähestymän. 15 Katso, kuka tahtoo
sinua vastaan koota ja sortaa sinua, jos he ilman minua
kokoontuvat? 16 Katso, minä teen sepän, joka hiilet tulessa
lietsoo, ja tekee aseen työtänsä varten: niin minä myös teen
raatelian hukuttamaan. 17 Ei yksikään ase, joka valmistetaan
sinua vastaan, pidä menestymän; ja kaikki kielet, jotka
heitänsä asettavat sinua vastaan, pitää sinun tuomiollas
kadotettaman. Tämä on Herran palveliain perimys, ja heidän
vanhurskautensa minusta, sanoo Herra.

55 Kaikki janoovaiset, tulkaat vetten tykö, tekin, joilla ei ole
rahaa, tulkaat, ostakaat ja syökäät; tulkaat, ostakaat,
ilman rahaa ja ilman hintaa, viinaa ja rieskaa. 2 Miksi te
annatte rahan siinä, kussa ei leipää ole, ja teidän työnne
siinä, kussa ei ole ravintoa? Kuulkaat minua, ja nauttikaat
hyvää, ja teidän sielunne riemuitkaan lihavuudessa. 3
Kallistakaat korvanne ja tulkaat minun tyköni, kuulkaat, niin
teidän sielunne saa elää; ja minä teen teidän kanssanne
ijankaikkisen liiton, lujat Davidin armot. 4 Katso, minä panin
hänen kansoille todistajaksi, päämieheksi ja opettajaksi
kansoille. 5 Katso, sinun pitää kutsuman pakanat, joita et
sinä tunne, ja ne pakanat, jotka ei sinua tunteneet, pitää
juokseman sinun tykös, Herran sinun Jumalas tähden,
ja Israelin Pyhän tähden, joka sinua kaunisti. 6 Etsikäät
Herraa, kuin hän löytää taitaan: rukoilkaat häntä, koska hän
läsnä on. 7 Jumalatoin hyljätköön tiensä, ja pahointekiä
ajatuksensa, ja palatkaan Herran tykö, niin hän armahtaa
häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänen tykönänsä on
paljon anteeksiantamusta. 8 Sillä minun ajatukseni ei ole
teidän ajatuksenne, ja teidän tienne ei ole minun tieni, sanoo
Herra. 9 Vaan niin paljo korkeampi kuin taivas on maasta,
niin ovat myös minun tieni korkeammat teidän teitänne, ja
minun ajatukseni teidän ajatuksianne. 10 Sillä niinkuin sade
ja lumi tulee taivaasta alas, ja ei mene sinne jälleen, vaan
tuorettaa maan, ja tekee sen hedelmälliseksi ja antaa sen
kasvaa, ja antaa siemenen kylvettää ja leivän syötää; 11 Niin
on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee, ei sen
pidä tyhjänä palajaman minun tyköni, vaan tekemän mitä
minulle otollinen on, ja sen pitää menestymän, jota varten
minä sen lähettänytkin olen. 12 Sillä ilossa teidän pitää
lähtemän ja rauhassa saatettaman; vuoret ja kukkulat pitää
teidän edessänne kiitosta veisaaman, ja kaikki puut kedolla
käsillänsä yhteen lyömän. 13 Hongat pitää orjantappurain
siassa kasvaman, ja myrttipuu nukulaisten edestä; ja se
pitää oleman Herralle nimeksi, ijankaikkiseksi merkiksi, jota
ei pidä hävitettämän.

56 Näin sanoo Herra: pitäkäät oikeus, ja tehkäät
vanhurskautta; sillä minun autuuteni on läsnä
tulemassa, ja minun vanhurskauteni, että se ilmoitetaan.
2 Autuas on se ihminen, joka sen tekee, ja se ihmisen
lapsi, joka sen käsittää: että hän pitäis sabbatin, eikä sitä
arkioksi tekisi, ja pidättäis kätensä, ettei hän mitään pahaa
tekisi. 3 Ja muukalainen, joka Herraan on suostunut, ei
pidä sanoman: Herra kaiketi eroittaa minun kansastansa;
ja kuohittu ei pidä sanoman: katso, minä olen kuiva puu.
4 Sillä näin sanoo Herra kuohituille: jotka minun sabbatini
pitävät, ja valitsevat mitä minulle kelpaa, ja lujasti pitävät
minun liittoni: 5 Niin minä annan heille minun huoneessani
ja muurissani paikan, ja paremman nimen kuin pojilla ja
tyttärillä on; ijankaikkisen nimen minä heille annan, jota
ei pidä hävitettämän. 6 Ja muukalaisten lapsille, jotka
Herraan suostuneet ovat häntä palvelemaan ja Herran
nimeä rakastamaan, ja hänen palveliansa olemaan: jokainen
heistä, joka sabbatin pitää, ettei hän sitä arkioksi tekisi, vaan
pitäis lujasti minun liittoni, 7 Ne minä vien pyhän vuoreni
tykö, ja ilahutan heitä minun rukoushuoneessani; heidän
uhrinsa ja polttouhrinsa pitää minulle otolliset oleman minun

alttarillani; sillä minun huoneeni pitää kutsuttaman kaikkein
kansain rukoushuoneeksi. 8 Herra, Herra, joka Israelin
hyljätyt kokoo, sanoo: minä tahdon vielä enemmän hänen
koottuinsa joukkoon koota. 9 Kaikki pedot kedolla, tulkaat ja
syökäät, ja kaikki pedot metsässä. 10 Kaikki heidän vartiansa
ovat sokiat, eikä tiedä mitään, he ovat kaikki mykät koirat,
jotka ei voi haukkua; he ovat laiskat, he makaavat ja unta
rakastavat. 11 Mutta he ovat häpeemättömät väkevät koirat,
jotka ei ikänä taida tulla ravituiksi. Ei paimenet itsekään tiedä
mitään eli ymmärrä; jokainen ottaa vaarin omasta tiestänsä,
kukin noudattaa ahneuttansa hänen tilassansa. 12 Tulkaat,
ottakaamme viinaa ja juopukaamme, ja olkoon huomenna
niinkuin tänäpänäkin, ja vielä paljo enempi.

57 Vanhurskas hukkuu, ja ei ajattele kenkään sitä
sydämessänsä; pyhät miehet temmataan pois, ja ei
siitä kenkään pidä vaaria; sillä vanhurskaat otetaan pois
onnettomuudesta, 2 Ja jotka toimellisesti vaeltaneet ovat,
tulevat rauhaan, ja lepäävät kammioissansa. 3 Tulkaat tänne
edes, te noitain lapset, te huorintekiäin ja porttoin siemenet.
4 Kenenkä kanssa te nyt tahdotte iloita hekumassa? Kenenkä
päälle te nyt tahdotte suutanne irvistellä, ja kieltänne pistää?
Ettekö te ole rikoksen lapset ja väärä siemen? 5 Te jotka
olette hempeät epäjumaliin kaikkein viheriäisten puiden
alla, ja teurastatte lapsia ojain tykönä vuorten alla. 6 Sinun
menos on sileiden kivien seassa, ojissa, ne ovat sinun osas;
niille sinä vuodatat juomauhris, kuin sinä ruokauhria uhraat:
pitäiskö minun siihen mielistymän? 7 Sinä teet vuotees
korkialle jyrkälle vuorelle, ja menet myös itse sinne ylös uhria
uhraamaan. 8 Oven ja pihtipielen taa panet sinä muistos;
sillä sinä vierität sinus pois minun tykööni, menet ylös, ja
levität vuotees, ja kiinnität itses heihin; sinä rakastat heidän
vuodettansa, kussa ikänä sinä heidät näet. 9 Sinä menet
kuninkaan tykö öljyllä, ja sinulla on moninaiset voiteet: ja
lähetät sanas saattajat kauvas, ja olet alennettu hamaan
helvettiin. **(Sheol h7585)** 10 Sinä vaivasit itsiäs monissa teissä,
ja et sanonut: minä suutun; vaan ettäs löydät sinun kätes
elämän, sentähden et sinä väsy. 11 Ketäs kartat ja pelkäät?
ettäs valheessa olet, ja et muista minua, etkä johdata
mielees; luuletkos minun ijäti olevan ääneti, ettes minua
ensinkään pelkää? 12 Minä ilmoitan sinun vanhurskautes, ja
sinun tekos: ja ne ei sinua pidä hyödyttämän. 13 Kuin sinä
huudat, niin auttakoon sinun joukkos sinua; mutta tuulen pitää
heidät kaikki viemän pois, ja turhuuden pitää ne ottaman
pois; mutta joka minuun uskaltaa, hänen pitää maan perimän
ja omistaman minun pyhän vuoreni, 14 Ja saoman: tehkäät
tietä, tehkää tietä, levittäkäät polku, sysätkäät loukkaukset
minun kansani tieltä pois. 15 Sillä näin sanoo korkia ja
ylistetty, joka asuu ijankaikkisuudessa, ja jonka nimi on Pyhä:
minä asun korkeudessa ja pyhyydessä, ja niiden tykönä, joilla
särjetty ja nöyrä henki on, että minä virvoittaisin nöyryytetyn
hengen, ja saattaisin särjetyn sydämen eläväiseksi. 16 Sillä
en minä ijäti tahdo riidellä, enkä vihastua ijankaikkisesti;
vaan minun kasvoistani on henki lähtevä, ja minä teen
hengen. 17 Minä olin vihainen heidän ahneutensa vääryyden
tähden, ja löin heitä, lymytin itseni ja närkästyin; silloin he
menivät eksyksissä oman sydämensä tiellä. 18 Minä näin
heidän tiensä, paransin heidät, ja johdatin heitä ja lohdutin
niitä, jotka heitä murehtivat. 19 Minä olen luonut huulten
hedelmän: rauhan, rauhan sekä kaukaisille että läheisille,
sanoo Herra, ja olen heitä parantanut. 20 Mutta jumalattomat
ovat niinkuin lainehtiva meri, joka ei voi tyventyä; vaan hänen
aaltonsa heittävät loan ja mudan. 21 Jumalattomilla ei ole
rauhaa, sanoo minun Jumalani.

58 Huuda rohkiasti, älä säästä, korota äänes niinkuin
basuna, ja ilmoita minun kansalleni heidän
ylitsekäymisensä, ja Jakobin huoneelle heidän syntinsä.
2 Minua tosin he etsivät joka päivä, tahtovat tietää minun
tietäni, niinkuin se kansa, joka jo vanhurskauden tehnyt on,
ja ei ole heidän Jumalansa oikeutta hyljännyt. He kysyvät
minulta oikiaa tuomiota, ja tahtovat lähestyä Jumalaa. 3
Miksi me paastoamme, ja et sinä sitä katso? miksi me
ruumistamme vaivaamme, ja et sinä sitä tahdo tietää?
Katso, kuin te paastootte, niin te teette teidän tahtonne, ja
vaaditte kaikkia teidän velvollisianne. 4 Katso, te paastotte
toraksi ja riidaksi, pieksätte rusikalla jumalattomasti. Älkäät
paastotko niinkuin te nyt teette, että teidän parkunne kuuluu
korkeuteen. 5 Pitäiskö se oleman senkaltainen paasto,
jonka minä valitsen: että ihminen ruumistansa päivällä
vaivaa eli kallistaa päänsä niinkuin kaisla, taikka säkissä
eli tuhassa makaa, senkö te paastoksi kutsutte, ja Herran
otolliseksi päiväksi? 6 Mutta tämä on paasto, jonka minä
valitsen: laske ne vallallensa, jotka vääryydellä sidotut ovat,
päästä raskautetut irralle, laske vaivatut vapaaksi, ota pois
kaikkinainen kuorma. 7 Taita isoovalle leipäs, vie raadolliset
kulkiat huoneesees: kuin sinä näet alastoman, niin vaateta
häntä, ja älä käännä itsiäs pois lihas tyköä. 8 Silloin sinun
valkeutes puhkee paistamaan niinkuin aamurusko, ja sinun
parannukses on nopiasti kasvava; ja sinun vanhurskautes
vaeltaa sinun edelläs. ja Herran kunnia on sinun korjaava.
9 Silloin sinä rukoilet, ja Herra kuulee sinun rukoukses; ja
koska sinä huudat, niin hän sanoo: katso, tässä minä olen.
Ellet sinä ketään tykönäs raskauta, eli sormellas osoita,

taikka pahasti puhu. 10 Jos avaat sydämes isoovaiselle, ja
ravitset raadolliset sielut; niin sinun valkeutes on pimiässä
koittava, ja sinun hämäräs on oleva niinkuin puolipäivä. 11
Ja Herra johdattaa aina sinua, ja ravitsee sielus poudalla, ja
sinun luus vahvistaa; ja sinä olet oleva niinkuin kasvatettu
yrttitarha ja niinkuin lähde, josta ei koskaan vesi puutu.
12 Ja se rakennetaan sinulta, joka kauvan on autiona
ollut, ja sinä lasket perustuksen, joka pysyy ijankaikkisesti;
ja sinä pitää kutsuttaman rauvenneen tukiaksi, ja teiden
parantajaksi, että siinä saataisiin asua. 13 Jos sinä käännät
jalkas sabbatista pois, niin ettes tee sinun tahtoas minun
pyhäpäivänäni, niin se pitää iloiseksi sabbatiksi kutsuttaman,
Herran kunnialliseksi pyhäksi; sillä niin sinä häntä ylistät,
kuin et tee sinun teitäs, etkä niistä löydetä, jotka sinulle
kelpaavat, eli mitä sinä puhut. 14 Silloin on sinulla ilo oleva
Herrassa, ja minä ylennän sinun maan kukkulain päälle, ja
tahdon sinua ruokkia Jakobin sinun isäs perimisestä; sillä
Herran suu on sen puhunut.

59 Katso, ei Herran käsi ole lyhennetty, niin ettei hän
voi auttaa, ja ei hänen korvansa raskaat, ettei hän
kuule; 2 Vaan teidän pahuutenne eroittaa teidät ja teidän
Jumalanne toisen toisestansa, ja teidän syntinne kätkevät
pois hänen kasvonsa teiltä, niin ettei teitä kuulla. 3 Sillä teidän
kätenne ovat saastutetut verellä, ja sormenne vääryydellä;
teidän huulenne puhuvat valhetta, ja kielenne latelevat
vääryyttä. 4 Ei ole yhtään, joka saarnaa vanhurskautta eli
tuomitsee uskollisesti. Turhuuteen luotetaan ja puhutaan
kelpaamattomia; onnettomuudesta ovat he raskaat, ja
synnyttävät tuskan. 5 He hautovat basiliskin munia, ja kutovat
hämähäkin verkkoa: jos joku syö hänen muniansa, niin hänen
täytyy kuolla, jos ne rikotaan, niin niistä tulee kyykärme. 6
Heidän hämähäkkinsä verkot ei kelpaa vaatteeksi, ja heidän
tekonsa ei kelpaa peitteeksi; sillä heidän työsä ovat väärät
työt, ja heidän käsissänsä on väkivalta. 7 Heidän jalkansa
juoksevat pahaan ja ovat nopsat vuodattamaan viatonta
verta; heidän ajatuksensa ovat väärät ajatukset, heidän
teissänsä on hävitys ja vahinko. 8 Ei he tunne rauhan teitä,
eikä ole oikeutta heidän käymisissänsä; heidän polkunsa
ovat karsaat: joka niitä käy, ei hänellä ole ikänä rauhaa.
9 Sentähden on meistä oikeus kaukana, ja vanhurskaus
ei käsitä meitä; me odotimme valkeutta, katso, niin tulee
pimeys: paistetta, ja katso, me vaellamme sumussa. 10
Me haparoitsimme seiniä niinkuin sokiat, ja pitelimme
niinkuin ne, joilla ei silmiä ole; me loukkaamme itsemme
puolipäivänä niinkuin hämärissä, me olemme pimeydessä
niinkuin kuolleet. 11 Me myrisemme kaikki niinkuin karhut, ja
vaikeroitsemme surkiasti niinkuin mettiset, sillä me odotamme
oikeutta, ja ei sitä olekaan, autuutta, ja se on meistä
kaukana. 12 Sillä meidän rikoksiamme on sinun edessäs
aivan paljo, ja meidän syntimme todistavat meitä vastaan;
sillä meidän rikoksemme on meitä läsnä, ja me tunnemme
pahat tekomme. 13 Rikoksella ja valheella Herraa vastaan
me luovumme meidän Jumalastamme, puhumaan vääryyttä
ja tottelemattomuutta, ajatellaksemme ja ladellaksemme
vääriä sanoja sydämestämme. 14 Sentähden on myös
oikeus palannut takaperin, ja vakuus on kauvas mennyt;
sillä totuus putoo kaduille, ja vakuus ei taida tulla edes.
15 Totuus on pois, ja joka luopuu pahasta, hänen pitää
oleman jokaisen saaliina. Herra näkee sen, ja se on paha
hänen silmäinsä edessä, ettei oikeutta ole. 16 Ja hän näkee,
ettei yhtään miestä ole, ja ihmettelee, ettei kenkään pyydä
sitä sovittaa: niin hänen käsivartensa vapahtaa hänen,
ja hänen vanhurskautensa pitää hänen tallella. 17 Sillä
hän pukee yllensä vanhurskauden niinkuin rautapaidan, ja
panee autuuden rautalakin päähänsä; ja puettaa itsensä
koston vaatteilla niinkuin puvulla, ja pukee yllensä kiivauden
niinkuin hameen: 18 Niinkuin se, joka kostaa vihollisillensa
heidän ansionsa jälkeen ja tahtoo maksaa vihamiehillensä
julmuudella, ja luodoille tahtoo hän maksaa ansion jälkeen, 19
Että Herran nimeä peljättäisiin lännestä, ja hänen kunniaansa
idästä, kuin hän on tuleva niinkuin tydytetty virta, jonka
Herran tuuli ajaa matkaan. 20 Ja Zionille on tuleva vapahtaja,
ja niille, jotka kääntyvät pois synneistä Jakobissa, sanoo
Herra. 21 Ja minä teen tämän liiton heidän kanssansa,
sanoo Herra: minun henkeni, joka sinun päälläs on, ja
minun sanani, jotka minä sinun suuhus pannut olen, ei pidä
lähtemän sinun suustas, eikä sinun siemenes suusta, ja
lastes lasten suusta, sanoo Herra, nyt niin ijankaikkiseen.

60 Nouse, ole kirkas; sillä sinun valkeutes tulee, ja Herran
kunnia koittaa sinun ylitses. 2 Sillä katso, pimeys
peittää maan, ja synkeys kansan; mutta Herra koittaa sinun
ylitses, ja hänen kunniansa pitää sinun päälläs nähtämän. 3
Ja pakanat pitää vaeltaman sinun valkeudessas, ja kuninkaat
sinun paisteessas, joka sinun ylitses koittaa. 4 Nosta silmäs,
katso ympärilles, kaikki nämät kootut tulevat sinun tykös;
sinun poikas tulevat kaukaa, ja sinun tyttäres kylkien vieressä
kasvatetaan. 5 Silloin sinä saat sen nähdä ja iloitset, sinun
sydämes ihmettelee, ja levittää itsensä, kuin suuri paljous
meren tykönä kääntyy sinun tykös, ja pakanain voima
tulee sinulle. 6 Kamelein paljous on peittävä sinun, nopsat
Midianin ja Ephan kamelit; ne kaikki tulevat Sabasta; kultaa
ja pyhää savua he tuovat, ja he ilmoittavat Herran kiitoksen.

7 Kaikki Kedarin laumat kokoontuvat sinun tykös, ja Nebajotin
oinaat palvelevat sinua: ne pitää minun otolliselle alttarilleni
uhrattaman, sillä minä tahdon minun kunniani huoneen
kaunistaa. 8 Kutka ovat nuo, jotka lentävät niinkuin pilvet,
ja niinkuin mettiset akkunoillensa? 9 Sillä minua luodot
odottavat, ja haahdet meressä ensimäisinä tuomaan sinun
lapses tähän kaukaa; heidän hopiansa ja kultansa heidän
kanssansa, Herran sinun Jumalas ja Israelin Pyhän nimeen,
joka sinua kunnioitti. 10 Muukalaisten lapset pitää sinun
muuris rakentaman, ja heidän kuninkaansa pitää sinua
palveleman; sillä vihassani löin minä sinua, ja armoissani
minä armahdan sinua. 11 Ja sinun porttis pitää alati avoinna
oleman, ja ei pidä päivällä eikä yöllä suljettaman, että
pakanain voima tuotaisiin, ja heidän kuninkaansa saatettaisiin
sinun tykös. 12 Sillä ne pakanat ja valtakunnat, jotka ei
tahdo sinua palvella, pitää hukkuman, ja pakanat pitää peräti
hukutettaman. 13 Libanonin kunnia pitää tuleman sinun
tykös, honka, tammi ja buksipuu ynnä, kaunistamaan minun
pyhää siaani; sillä minä tahdon jalkani sian kunnioittaa. 14
Heidän pitää myös kumaroissansa sinun tykös tuleman,
jotka sinua sortaneet ovat, ja kaikki, jotka sinua pilkanneet
ovat, pitää lankeeman sinun jalkais eteen, ja kutsuman
sinun Herran kaupungiksi, Israelin Pyhän Zioniksi. 15 Ettäs
olet hyljätty ja vihattu ollut, kussa ei kenkään vaeltanut,
tahdon minä sinua ijankaikkiseksi korkeudeksi tehdä, ja
iloksi suvusta sukuun; 16 Että sinun pitää pakanain rieskaa
imemän, ja kuningasten nisät pitää sinua imettämän: ettäs
tuntisit minun Herraksi sinun vapahtajakses, ja että minä,
Jakobin väkevä, olen sinun lunastajas. 17 Minä tahdon
saattaa kultaa vasken siaan, ja hopiaa raudan siaan, ja
vaskea puiden siaan ja rantaa kivien sijaan ja tahdon tehdä
vaivas rauhaksi, ja työs vanhurskaudeksi. 18 Ei enään
sinun maallas vääryyttä kuuluman pidä, ei vahinkoa, eikä
kadotusta sinun äärissäs; vaan sinun muuris pitää autuudeksi
ja sinun porttis kiitokseksi kutsuttaman. 19 Ei auringon pidä
enään päivällä sinulle paistaman, eikä kuun valon sinua
valaiseman; vaan Herra on sinun ijankaikkinen valkeutes,
ja sinun Jumalas on sinun ylistykses. 20 Ei sinun aurinkos
enään laske, eikä kuus kadota valoansa; sillä Herra on sinun
ijankaikkinen valkeutes, ja sinun murhepäiväs loppuvat. 21
Ja sinun kansas on kaikki vanhurskas oleva, ja maan piirin
ijankaikkisesti omistava, niinkuin minun istutukseni vesat
ja käsialani ovat minulle ylistykseksi. 22 Vähäinen pitää
tuhanneksi tuleman, ja piskuinen väkeväksi kansaksi: minä
Herra tahdon sen ajallansa toimittaa.

61 Herran, Herran henki on minun päälläni, sentähden
on Herra minua voidellut, saarnaamaan köyhille hyvää
sanomaa; hän on minun lähettänyt parantamaan särjettyjä
sydämiä: saarnaamaan vangeille lunastusta ja sidotuille
pääsemistä; 2 Saarnaamaan Herran otollista vuotta, ja
meidän Jumalamme kostopäivää; lohduttamaan kaikkia
murheellisia; 3 Että minä saattaisin murheellisille Zionissa
kaunistuksen tuhan edestä, ja iloöljyn murheen edestä,
ja kauniit vaatteet murheellisen hengen edestä; että he
vanhurskauden puuksi kutsuttaisiin, Herran istuttamisen
ylistykseksi. 4 Ja heidän pitää vanhat autiot paikat
rakentaman, ja parantaman mitä muinen on hävitetty;
heidän pitää autiot kaupungit uudistaman, jotka suvusta
sukuun hävitettynä olivat. 5 Muukalaiset pitää seisoman
ja teidän laumanne kaitseman; ja vierasten lapset pitää
teidän peltomiehenne ja viinamäkenne miehet oleman. 6
Mutta teitä pitää Herran papiksi kutsuttaman, ja sanottaman:
te olette meidän Jumalamme palveliat, ja teidän pitää
pakanain hyvyyden syömän, ja heidän kunniastansa pitää
teidän kerskaaman. 7 Teidän häpiänne edestä pitää
teidän kaksinkertaisesti saaman, ja häväistyksen edestä
pitää heidän riemuitseman osassansa: sentähden pitää
heidän kaksinkertaisesti maansa omistaman: heillä pitää
ijankaikkinen riemu oleman. 8 Sillä minä olen Herra,
joka oikeutta rakastan, ja vihaan ryövättyä polttouhria: ja
tahdon saattaa, ettei heidän työnsä pidä turha oleman, ja
teen ijankaikkisen liiton heidän kanssansa. 9 Ja heidän
siemenensä pitää pakanain seassa tunnettaman, ja heidän
jälkeentulevaisensa kansain seassa; että jokainen, joka
heidät näkee, pitää heidät tunteman, että he ovat siunattu
siemen Herralta. 10 Minä iloitsen suuresti Herrassa, ja
minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani; sillä hän puetti
minun autuuden vaatteilla, ja verhoitti minun vanhurskauden
hameella: niinkuin ylkä kaunistettu papillisella kaunistuksella,
ja niinkuin morsian kaunistettu kaunistuksessansa. 11 Sillä
niinkuin hedelmä kasvaa maasta, ja siemen yrttitarhassa
putkahtaa, niin antaa Herra, Herra vanhurskauden ja kiitoksen
käydä ylös kaikkein pakanain edessä.

62 Zionin tähden en minä vaikene, ja Jerusalemin tähden
en minä lakkaa, siihenasti että hänen vanhurskautensa
koittaa niinkuin paiste, ja hänen autuutensa palaa niinkuin
tulisoitto. 2 Että pakanatkin näkisivät sinun vanhurskautes,
ja kaikki kunikaat sinun kunnias. Ja sinä nimitetään uudella
nimellä, jonka Herran suu on nimittävä. 3 Ja sinun pitää
oleman kunnian kruunu Herran kädesssä, ja kuninkaan
hiippa sinun Jumalas kädessä. 4 Et sinä enään kutsuta

hyljätyksi, eikä sinun maatas enää sanota hävitetyksi, vaan
sinä kutsutaan: minun suosioni on hänessä, ja sinun maas
asuttavaksi; sillä Herra on mielistynyt sinuun, ja sinun maallas
asutaan. 5 Sillä niinkuin nuorukainen rakastaa neitsyttä, niin
sinun lapses pitää sinua rakastaman; ja niinkuin ylkä iloitsee
morsiamestansa, niin myös sinun Jumalas iloitsee sinusta.
6 Jerusalem, minä asetan vartiat muuris päälle, jotka ei
ikänä päivällä eikä yöllä vaikene; ja jotka Herran muistatte,
ei teidän pidä vaiti oleman. 7 Ja ei teidän pidä hänestä
vaikeneman, siihenasti että hän sen vahvistaa, ja asettaa
Jerusalemin maan päälle kiitokseksi. 8 Herra vannoo oikian
kätensä kautta, ja voimansa käsivarren kautta: en minä
tahdo enään antaa jyviäs vihollistes syödä, enkä viinaas,
jonka tähden sinä työtä teit, muukalaisten juoda; 9 Vaan
jotka sen kokoovat, syövät sitä ja kiittävät Herraa; ja jotka
sitä kokoovat, juovat sitä minun pyhyyteni esihuoneissa. 10
Menkäät, menkäät porttein kautta, peratkaat tietä kansalle:
silittäkäät, silittäkäät polut, siirtäkäät kivet pois, ylentäkäät
lippu kansain päälle. 11 Katso, Herra antaa sen kuulua
hamaan maailman ääriin asti: sanokaat Zionin tyttärelle:
katso, sinun autuutes tulee, katso, hänen palkkansa on
hänen myötänsä, ja hänen työnsä hänen edessänsä. 12 Ja
he pitää kutsuttaman pyhäksi kansaksi, Herran lunastetuiksi;
ja sinä kutsutaan etsityksi ja ei hyljätyksi kaupungiksi.

63 Kuka on se, joka tulee Edomista, punaisilla vaatteilla
Botsrasta, joka niin on kaunistettu vaatteissansa, ja
käy suuressa voimassansa? Minä joka puhun vanhurskautta,
ja taidan kyllä auttaa. 2 Miksi ovat siis vaattees niin
punaiset, ja pukus niinkuin viinakuurnan sotkujan? 3 Minä
sotkun viinakuurnan yksinäni, ja ei yksikään kansasta minun
kanssani. Minä tallaan heitä vihassani, ja sotkun heitä
julmuudessani; siitä on heidän verensä priiskunut vaatteisiini,
ja minä olen saastuttanut kaikki minun pukuni; 4 Sillä minä
olen säätänyt itselleni kostopäivän, ja vuosi on tullut omiani
pelastaa. 5 Sillä minä katsoin ympärilleni, ja ei ollut auttajaa,
ja minä hämmästyin, ja ei kenkään holhonut minua; vaan
minun käsivarteni vapahti minun, ja minun vihani holhoi
minua. 6 Ja minä olen tallannut kansat vihassani, ja tehnyt
heitä juovuksiin minun julmuudessani; ja sysäsin heidän
voittonsa maahan. 7 Minä tahdon Herran laupiutta muistaa,
ja Herran kiitosta kaikista niistä, mitkä Herra meille tehnyt
on, ja sitä suurta hyvyyttä Israelin huoneelle, jonka hän
sille tehnyt on, suuren laupiutensa ja hyvyytensä kautta.
8 Sillä hän sanoo: he ovat tosin minun kansani, lapset,
jotka ei valhetteliat ole; ja hän oli heidän vapahtajansa. 9
Kaikessa heidän ahdistuksessansa oli hänellä ahdistus, ja
enkeli, joka hänen edessänsä on, autti heitä; rakkautensa
ja armonsa tähden hän lunasti heitä, ja otti heitä ylös,
ja kantoi heitä aina vanhasta tähän asti. 10 Mutta he
olivat vastahakoiset, ja vihoittivat hänen Pyhän Henkensä;
sentähden hän muuttui heidän viholliseksensa, ja soti heitä
vastaan. 11 Ja hänen kansansa muisti taas entisiä Moseksen
aikoja. Kussa siis nyt se on, joka heidät vei ulos merestä
laumansa paimenen kanssa? Kussa on se, joka Pyhän
Henkensä heidän sekaansa antoi; 12 Joka oikialla kädellänsä
Moseksen vei, kunniallisella käsivarrellansa; joka vedet jakoi
heidän edellänsä, tehdäksensä itsellensä ijankaikkista nimeä;
13 Joka heitä vei syvyyden kautta, niinkuin hevoset korvessa,
ilman kompastumata. 14 Niinkuin karjan, joka kedolle menee,
saatti Herran Henki heidät lepoon, niin sinä myös kansas
johdatit, tehdäkses itselles ijankaikkista nimeä. 15 Niin katso
nyt taivasta, ja katso tänne alas pyhästä ja kunniallisesta
asuinsiastas. Kusssa nyt on kiivautes ja voimas? sinun suuri
sydämellinen laupiutes kovennetaan minua vastaan. 16
Sinä olet kuitenkin meidän Isämme; sillä ei Abraham meistä
mitään tiedä, ja ei Israel meitä tunne; mutta sinä Herra olet
meidän Isämme ja meidän Lunastajamme; ja se on ijäti sinun
nimes. 17 Miksis, Herra, sallit meidän eksyä sinun teiltäs,
ja annoit sydämemme paatua, ettemme sinua peljänneet?
Palaja palveliais tähden ja perimises sukukuntain tähden.
18 He omistavat lähes kaiken sinun pyhän kansas; meidän
vihollisemme polkevat sinun pyhyytes alas. 19 Me olemme
juuri niinkuin ennenkin, kuin et sinä meitä hallinnut, ja emme
olleetkaan sinun nimees nimitetyt.

64 Jospa sinä taivaat halkaisisit, ja astuisit alas, että vuoret
vuotaisivat sinun edessäs, niinkuin palava vesi kiehuu
pois väkevällä tulella, 2 Että sinun nimes tulis tiettäväksi
sinun vihollisilles, ja että pakanat sinun edessäs vapisisivat.
3 Niiden ihmeitten tähden, jotka sinä teet, joita ei kenkään
toivonut; koska sinä menit alas, ja vuoret edessäs sulaisivat.
4 Ja ei maailman alusta kuultu, eikä korville tullut ole, eli
yksikään silmä nähnyt ole, paitsi sinua Jumala, mikä niille
tapahtuu, jotka sinua odottavat. 5 Sinä kohtasit niitä iloisna,
jotka tekivät vanhurskautta, ja sinua muistelivat sinun teilläs.
Katso, sinä vihastuit, koska me syntiä teimme ja kauvan
niissä viivyimme, mutta kuitenkin meitä autettiin. 6 Mutta me
olemme kaikki saastaiset, ja kaikki meidän vanhurskautemme
on niinkuin saastainen vaate; me olemme kaikki lakastuneet
niinkuin lehdet, ja meidän syntimme viskoivat meitä niinkuin
tuuli. 7 Ja ei ole sitä, joka rukoilee sinun nimeäs, ja nousee
sinuun kiinni tarttumaan; sillä sinä peität kasvos meiltä, ja
annat meidät nääntyä suurissa synneissämme. 8 Mutta nyt
Herra, sinä olet meidän Isämme; me olemme savi, sinä olet

meidän valajamme, ja me olemme kaikki sinun käsialas. 9
Älä, Herra, niin kovin vihastu, ja älä ijäti ajattele syntiämme;
katso sitä, että me olemme kaikki sinun kansas. 10 Sinun
pyhyytes kaupungit ovat hävitetyt, Zion on autioksi tehty ja
Jerusalem on kylmillä. 11 Meidän pyhyytemme ja kunniamme
huone, jossa meidän isämme sinua kunnioittivat, on tulella
poltettu; ja kaikki meidän kauniimpamme ovat häväistyt. 12
Herra, maltatkos sinus näistä niin kovana pitää ja vaiti olla,
ja lyödä meitä niin kovin alas.

65 Minä etsitään niiltä, jotka ei kysyneet minua; minä
löytään niiltä, jotka ei minua etsineet; ja pakanoille,
jotka ei rukoilleet minun nimeäni, sanon minä: tässä minä
olen, tässä minä olen. 2 Minä kokotan käteni koko päivän
tottelemattomalle kansalle, joka vaeltaa ajatustensa jälkeen
sitä tietä, joka ei hyvä ole; 3 Sille kansalle, joka vihoittaa
minun, on aina minun kasvoini edessä: uhraa yrttitarhoissa,
suitsuttaa tulikivien päällä; 4 Asuu hautain keskellä, on
yötä luolissa, syö sian lihaa, ja heillä on kauhia liemi
heidän padoissansa, 5 Ja sanovat: mene puolelles, ja
älä satu minuun, sillä minä olen pyhempi sinua: näiden
pitää oleman savun minun vihassani, ja tulen, joka palaa
koko päivän. 6 Katso, minun edessäni on kirjoitettu: en
minä tahdo olla ääneti, vaan minä tahdon maksaa, ja
maksaa heidän helmaansa, 7 Sekä teidän pahat tekonne, ja
teidän isäinne pahat teot yhtenänsä, sanoo Herra: ne jotka
vuorilla suitsuttaneet, ja minua kukkuloilla häväisseet ovat;
minä tahdon jälleen mitata heidän entiset työnsä heidän
helmaansa. 8 Näin sanoo Herra: niinkuin viina löytään
viinamarjoissa, ja sanotaan: älä sitä hävitä, sillä siinä on
siunaus: juuri niin tahdon minä minun palveliani tähden
tehdä, etten minä sitä kaikkea hävitä. 9 Vaan johdatan
Jakobista siemenen, ja Juudasta sen, joka minun vuorellani
asuman pitää; sillä minun valittuni pitää sen omistaman, ja
minun palveliani siinä asuman. 10 Ja Saaronin pitää oleman
laumain huoneen, ja Akorin laakson karjan pihaton, minun
kansalleni, joka minua etsii. 11 Mutta te, jotka hylkäätte
Herran, ja unohdatte minun pyhän vuoreni, ja nostatte
Gadille pöydän ja panette juomauhria täyteen Menille: 12
Olkaan, minä tahdon lukea teitä miekkaan, niin että teidän
kaikkein pitää lankeeman teurastamiseen; sillä minä kutsuin,
ja ette mitään vastanneet, minä puhuin, ja ette kuulleet,
vaan teitte pahaa minun silmäini edessä, ja valitsitte mitä
en minä tahtonut. 13 Sentähden sanoo Herra, Herra näin:
katso, minun palveliani syövät, mutta teidän pitää isooman;
katso, minun palveliani juovat, mutta teidän pitää janooman;
katso, minun palveliani iloitsevat, mutta teidän pitää häpiään
tuleman. 14 Katso, minun palveliani riemuitsevat hyvästä
mielestä, mutta teidän pitää sydämen kivusta parkuman, ja
hengen ahdistuksessa ulvoman. 15 Ja teidän pitää jättämän
teidän nimenne minun valituilleni valaksi; ja Herra Jumala on
tappava sinun, mutta hänen palveliansa nimitetään toisella
nimellä. 16 Että joka itsensä siunaa maan päällä, hän siunaa
itsensä totisessa Jumalassa, ja joka vannoo maan päällä,
se vannoo totisen Jumalan kautta; sillä entiset ahdistukset
ovat unhotetut, ja ovat minun silmistäni peitetyt. 17 Sillä
katso, minä luon uuden taivaan ja uuden maan, ja entisiä ei
pidä muistettaman, eikä mieleen johdatettaman. 18 Vaan
iloitkaat ja riemuitkaat ijankaikkisesti niissä, kuin minä luon;
sillä katso, minä luon Jerusalemin iloksi ja hänen kansansa
riemuksi. 19 Ja minä tahdon iloita Jerusalemista ja riemuita
minun kansastani; ja ei hänessä enään pidä kuultaman
itkun ääntä eikä valituksen ääntä. 20 Ei siellä pidä enään
lapsia oleman, jotka ei päiviinsä ulotu, eikä vanhoja, jotka ei
vuosiansa täytä; sillä sadan vuotiset lapset pitää kuoleman,
ja sadan ajastaikaiset syntiset pitää kirotut oleman. 21
He rakentavat huoneita, ja niissä asuvat: he istuttavat
viinapuita, ja niiden hedelmistä syövät. 22 Ei heidän pidä
muiden asua rakentaman, eikä istuttaman muiden syödä;
sillä minun kansani päivät pitää oleman niinkuin puun päivät,
ja heidän käsialansa pitää vanheneman minun valittuini
tykönä. 23 Ei heidän pidä hukkaan työtä tekemän, eikä
turmeluksessa synnyttämän; sillä he ovat Herran siunattuin
siemen, ja heidän jälkeentulevaisensa heidän kanssansa.
24 Ja tapahtuu, että ennenkuin he huutavat, tahdon minä
vastata; koska he vielä puhuvat, tahdon minä kuulla. 25 Susi
ja lammas pitää ynnä laitumella käymän, jalopeura ja härkä
yhdessä korsia syömän, ja kärmeet pitää maata syömän.
Ei heidän pidä vahinkoa tekemän, eikä turmeleman koko
mimun pyhällä vuorellani, sanoo Herra.

66 Näin sanoo Herra: taivas on minun istuimeni, ja maa
minun jalkaini astinlauta. Mikä siis on se huone, jonka
te minulle rakennatte, eli mikä on minun leposiani? 2 Ja
minun käteni on kaikki nämät tehnyt ja kaikki nämät ovat
tehdyt, sanoo Herra; mutta minä katson sen puoleen, joka
raadollinen ja särjetyllä hengellä on, ja joka vapisee minun
sanani edessä. 3 Sillä joka härjän teurastaa, on niinkuin
hän miehenkin tappais; joka lampaan uhraa, on niinkuin
hän koiran niskat taittais; joka ruokauhria tuo, on niinkuin
hän sian verta uhrais; joka pyhää savua muistelee, on
niinkuin hän vääryyttä kiittäis: näitä he valitsevat teissänsä,
ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. 4
Sentähden tahdon minä myös valita heidän pilkkansa, ja jota
he pelkäävät, sen saatan minä heidän päällensä; sentähden

että minä kutsuin, ja ei kenkään vastannut, minä puhuin, ja
ei he kuulleet. Ja he tekivät pahaa minun silmäini edessä, ja
valitsivat, jota en minä tahtonut. 5 Kuulkaat Herran sanaa te,
jotka hänen sanaansa pelkäätte: teidän veljenne, jotka teitä
vihasivat, ja eroittivat teidät heistänsä minun nimeni tähden,
he sanovat: olkoon Herra ylistetty! vaan ilmaantukaan hän
teidän iloonne; mutta heidän pitää häpiään tuleman. 6 Sillä
metelin ääni (pitää kuuluman) kaupungista, ääni templistä,
Herran ääni, joka vihollisensa kostaa ansion jälkeen. 7
Hän synnyttää ennenkuin hän saa kivun; hän synnyttää
pojan ennenkuin hänen kipunsa tulee. 8 Kuka on ikänä
senkaltaista kuullut? kuka on ikänä senkaltaista nähnyt?
Saaneeko koko maa yhtenä päivänä synnyttämisen kivun?
syntyneekö kaikki kansa yhtä haavaa? kuitenkin on Zion,
saatuansa synnyttämisen kivun, myös synnyttänyt. 9 Eikö
minun, joka muut saatan synnyttämään, pitäisi itse myös
synyttämän? sanoo Herra; pitäiskö minun antaman muiden
synnyttää, ja itse hedelmätöin oleman? sanoo sinun Jumalas.
10 Iloitkaat Jerusalemin kanssa, ja ihastukaat hänestä kaikki,
jotka häntä rakastatte; iloitkaat suuresti hänen kanssansa
kaikki te, jotka tähänasti olette hänen tähtensä murheelliset
olleet. 11 Sillä teidän pitää imemän ja ravittaman hänen
lohdutuksensa nisistä; teidän pitää lypsämän ja ilahuttaman
teitänne hänen kunniansa kirkkaudesta. 12 Sillä näin sanoo
Herra: katso minä levitän hänen tykönänsä rauhan niinkuin
virran, ja pakanain kunnian niinkuin vuotavan ojan, jota te
saatte imeä; ja teitä pitää sylissä kannettaman, ja polvien
päällä ihanteleman. 13 Niinkuin äiti poikaansa lohduttaa, niin
minä tahdon teitä lohduttaa, ja teidän pitää Jerusalemissa
lohdutuksen saaman. 14 Teidän pitää sen näkemän, ja
teidän sydämenne pitää iloitseman, ja teidän luunne pitää
vihoittaman niinkuin ruoho; niin tunnetaan Herran käsi hänen
palvelioissansa, ja hänen vihollisissansa. 15 Sillä katso, Herra
tulee tulella, ja hänen rattaansa ovat niinkuin tuulispää; että
hän kostais vihansa hirmuisuudessa, ja rangaistuksen tulen
liekissä. 16 Sillä Herra on tuomitseva tulella ja miekallansa
kaiken lihan; ja Herralta tapetuita pitää paljo oleman. 17 Jotka
heitänsä pyhittävät ja puhdistavat yrttitarhoissa, yksi täällä,
toinen siellä, ja syövät sian lihaa, kauhistuksia ja hiiriä: kaikki
nämät pitää lopetettaman yhtä haavaa, sanoo Herra. 18 Sillä
minä tahdon tulla ja koota heidän ajatuksensa ja tekonsa,
ynnä kaikkein pakanain ja kielten kanssa, että he tulisivat
ja näkisivät minun kunniani. 19 Ja minä asetan merkin
heidän sekaansa, ja muutamat niistä, kuin pelastetut ovat,
lähetän minä pakanoille meren tykö, joutsimiehen puoleen,
Puliin ja Ludiin, Tubaliin ja Javaan päin, ja niihin kaukaisiin
saariin, joissa ei tähänasti mitään ole minusta kuultu, ja ei
ole minun kunniaani nähneet: ja heidän pitää minun kunniani
pakanain seassa ilmoittaman. 20 Ja tuoman ulos kaikki
teidän veljenne kaikista pakanoista, Herralle ruokauhriksi,
hevosilla ja rattailla, paareilla, muuleilla ja liukkailla juhdilla
Jerusalemiin minun pyhän vuoreni puoleen, sanoo Herra:
niinkuin Israelinkin lapset tuovat ruokauhrin puhtaassa
astiassa Herran huoneeseen. 21 Ja minä tahdon niistä
ottaa papit ja Leviläiset, sanoo Herra. 22 Sillä niinkuin uudet
taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, ovat minun edessäni,
sanoo Herra, juuri niin pitää teidän siemenenne ja nimenne
pysymän. 23 Ja kaikki liha pitää yhdestä kuukaudesta
niin toiseen, ja yhdestä sabbatista niin toiseen, tuleman
kumartamaan minun eteeni, sanoo Herra: 24 Ja heidän pitää
menemän ulos, ja katseleman niiden ihmisten raatoja, jotka
minua vastaan väärin tekivät; sillä ei heidän matonsa pidä
kuoleman, eikä heidän tulensa sammuman, ja heidän pitää
kaikelle lihalle kauhistukseksi oleman.

Jeremian

1 Jeremian Hilkian pojan sanat, joka oli Anatotin
papeista, Benjaminin maata, 2 Jolle Herran sana
tapahtui Josian Amonin pojan, Juudan kuninkaan aikana,
kolmantenatoistakymmenentenä hänen valtakuntansa
vuonna; 3 Ja sitte Josian pojan, Jojakimin, Juudan kuninkaan
aikana, Zedekian Josian pojan, ensimäisen vuoden loppuun
toistakymmentä, niin Jerusalemin vankiuteen asti, viidentenä
kuukautena. 4 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi:
5 Minä tunsin sinun jo ennenkuin minä sinun valmistin
äitis kohdussa, ja pyhitin sinun ennenkuin sinä äidistäs
synnyitkään, ja panin sinun kansain prophetaksi. 6 Mutta minä
sanoin: voi Herra, Herra! katso en minä kelpaa saarnaamaan;
sillä minä olen nuori. 7 Niin Herra sanoi minulle: älä sano:
minä olen nuori; mutta sinun pitää kaikkiin niihin menemän,
mihin minä sinun lähetän, ja puhuman kaikkia, mitä minä
sinulle käsken. 8 Älä pelkää heitä; sillä minä olen tykönäs, ja
pelastan sinun, sanoo Herra. 9 Ja Herra ojensi kätensä ja
tarttui minun suuhuni; ja Herra sanoi minulle: katso, minä
panen minun sanani sinun suuhus. 10 Katso, minä panen
sinun tänäpänä kansain ja valtakuntain päälle, repimään,
särkemään, hukuttamaan ja kukistamaan: rakentamaan ja
istuttamaan. 11 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi:
Jeremia, mitäs näet? Minä sanoin: Minä näen mandelpuisen
sauvan. 12 Ja Herra sanoi minulle: oikein sinä olet nähnyt,
sillä minä tahdon kiiruhtaa, tehdäkseni minun sanani. 13 Ja
Herran sana tapahtui toisen kerran minulle ja sanoi: mitäs
näet? Minä sanoin: minä näen kiehuvaisen padan, joka
näkyy pohjan puoleen. 14 Ja Herra sanoi minulle: pohjasta
on paha tuleva kaikkein maan asuvaisten päälle. 15 Sillä
katso, minä kutsun kaikki valtakuntain sukukunnat, jotka
ovat pohjassa, sanoo Herra; ja he tulevat ja kukin asettaa
istuimensa Jerusalemin portin eteen, ja ympäri kaikkia hänen
muurejansa, ja kaikkia Juudan kaupungeita, 16 Ja minä
annan oikeuden käydä heidän päällensä kaiken heidän
pahuutensa tähden; että he ovat minun hyljänneet, ja muille
jumalille suitsuttaneet, ja kumartaneet omaa käsialaansa.
17 Niin vyötä nyt kupees, nouse ja saarnaa heille kaikki,
mitä minä sinun käsken; älä pelkää heitä, etten minä sinua
surmaisi heidän edessänsä. 18 Ja katso, minä teen tänäpänä
sinun vahvaksi kaupungiksi, rautapatsaaksi ja vaskimuuriksi
koko maassa: Juudan kuninkaita ja hänen ruhtinaitansa
vastaan, hänen pappejansa ja maan kansaa vastaan. 19
Ja he sotivat sinua vastaan, ei kuitenkaan heidän pidä
sinua voittaman; sillä minä olen sinun tykönäs, sanoo Herra,
vapahtamassa sinua.

2 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Mene ja
saarnaa julkisesti Jerusalemissa, ja sano: Näin sanoo
Herra: minä ajattelen sitä hyvää työtä, joka sinulle tapahtui
nuoruudessas, ja sitä rakkautta, jonka minä sinulle osoitin,
koskas kaunis olit, ja minua korvessa seurasit, siinä maassa,
jossa ei kylvetä; 3 Koska Israel oli Herran pyhä ja hänen
ensimäinen hedelmänsä; jokainen joka häntä söi, tuli
vikapääksi, ja paha tuli hänen päällensä, sanoo Herra. 4
Kuulkaat Herran sanaa, Jakobin huone ja kaikki Israelin
huoneen sukukunnat. 5 Näin sanoo Herra: mitä vääryyttä
teidän isänne minussa löysivät, että he erkanivat minusta ja
menivät turhuuteen, ja tulivat turhaksi. 6 Ja ei ensinkään
ajatelleet: kussa se Herra on, joka meitä vei ulos Egyptin
maalta, joka johdatti meitä korvessa, autiossa ja erämaassa,
kuivassa ja kuoleman varjon maassa, siinä maassa, jossa
ei yksikään ihminen vaeltanut eikä asunut? 7 Ja minä
vein teidät hyvään maahan, sen hedelmää ja hyvyyttä
syömään; mutta kuin te sinne tulitte, te minun maani ja
minun perintöni teitte kauhistukseksi. 8 Papit ei ajatelleet,
kussa Herra on; lainoppineet ei tunteneet minua, paimenet
luopuivat minusta ja prophetat ennustivat Baalin kautta ja
seurasivat kelvottomia. 9 Sentähden minä riitelen vielä
teidän kanssanne, sanoo Herra, ja teidän lastenne lasten
kanssa riitelen minä. 10 Niin menkäät Kittimin luotoihin ja
katsokaat, ja lähettäkäät Kedariin, tutkistelkaat visusti ja
katsokaat, onko siellä niin tapahtunut. 11 Muuttavatko pakanat
jumaliansa? vaikka ei ne jumalat olekaan; ja kuitenkin minun
kansani on muuttanut kunniansa kelvottomaan. 12 Taivaat
hämmästykäät siitä, peljästykäät ja vaviskaat, sanoo Herra.
13 Sillä minun kansani tekee kahtalaisen synnin: minun,
joka olen elävän veden lähde, he hylkäävät, ja kaivavat
itsellensä kaivoja, kelvottomia kaivoja, joissa ei vesi pysy.
14 Onko Israel ostettu orja eli kotona syntynyt? miksi hän
on joutunut saaliiksi? 15 Sillä nuoret jalopeurat kiljuvat
hänestä ja huutavat: he hävittävät hänen maansa; ja hänen
kaupunkinsa ovat poltetut, niin ettei niissä kenkään asu.
16 Nophin ja Tahpanheksen lapset musertavat myös sinun
pääs. 17 Näitä sinä itselles teet, ettäs hylkäät Herran, sinun
Jumalas, kuin hän sinua tahtoo viedä oikiaa tietä. 18 Ja
nyt, mitä sinun on Egyptin tiellä, ettäs tahdot juoda Sihorin
vettä? eli mitä sinun on Assyria tiellä, ettäs tahdot juoda
virran vedestä. 19 Sinun pahuutes tähden sinua nuhdellaan,
ja sinun tottelemattomuutes tähden sinua kuritetaan; niin
tiedä ja näe, kuinka viheliäinen ja surkia se on, ettäs hylkäät
Herran, sinun Jumalas, ja et pelkää minua, sanoo Herra,
Herra Zebaot. 20 Sillä minä olen jo vanhasta taittanut sinun
ikees, ja särkenyt sinun juttas, ja sinä sanoit: en minä tahdo

enään niitä palvella; kuitenkin jokaisella korkialla vuorella,
ja kaikkein lehtipuiden alla juoksit sinä salavuoteudessa,
21 Mutta minä olen istuttanut sinun parhaaksi viinapuuksi
ja totiseksi siemeneksi; kuinka sinä olet nyt muuttunut niin
karvaaksi ja metsäviikunapuuksi. 22 Sillä jos sinä vielä
lipiällä pesisit itses ja ottaisit paljon saippuaa, kuitenkin
sinun pahuutes näkyy minun edessäni, sanoo Herra, Herra.
23 Kuinkas siis sanot: en minä ole saastainen, en minä
seuraa Baalia? Katso tietäs laaksossa, ajattele, kuinkas
tehnyt olet: sinä nopsa naaras kameli, joka sinne ja tänne
juokset. 24 Niinkuin metsä-aasi korvessa, kuin hän helteestä
hengittää, kuka hänen taitaa asettaa? kaikki, jotka häntä
etsivät, ei pidä väsymän; hänen kuukaudessansa hän
löydetään. 25 Älä ole paljasjaloin ja älä janoa kärsi. Mutta
sinä sanoit: ei se auta, vaan minä rakastan muukalaisia ja
juoksen heidän perässänsä. 26 Niinkuin varas tulee häpiään,
kuin hän saadaan kiinni, niin pitää myös Israelin huoneen
häpiään tuleman, kuningastensa, valtamiestensä, pappeinsa
ja prophetainsa kanssa. 27 Jotka puulle sanovat: sinä olet
isäni, ja kivelle: sinä minun synnytit; Sillä he kääntävät
selkänsä minun puoleeni ja ei kasvojansa; mutta kuin hätä
tulee, sanovat he: nouse ja auta meitä. 28 Kussa ovat
jumalas, jotka sinä itselles tehnyt olet? Nouskaan ne, katso,
taitavatko he sinua auttaa sinun hätäs aikana; sillä niin
monta kuin sinulla, Juuda, on kaupunkia, niin monta on
myös sinulla jumalaa. 29 Miksi te tahdotte vielä riidellä
minun kanssani? Te olette kaikki minusta luopuneet, sanoo
Herra. 30 Turhaan minä rankaisin teidän lapsianne, ei he ota
kuritusta; sillä teidän miekkanne syö teidän prophetanne,
niinkuin turmeleva jalopeura. 31 Sinä paha sukukunta,
ota vaari Herran sanasta: olenko minä nyt tullut Israelille
korveksi, eli pimiäksi maaksi? Miksi siis minun kansani
sanoo: me olemme herrat, emme enään tule sinun tykös. 32
Unohtaako neitsy kaunistuksensa eli morsian seppeleensä?
Mutta minun kansani unohtaa minun ijankaikkisesti. 33
Mitäs kaunistat ties, rakkautta etsiäkses? ja myös sentähden
totutit sinun ties pahaksi. 34 Löydetään myös vaivaisten ja
viattomain sieluin veri sinun tykönäs joka paikassa, ja ei ne
ole löydetty kätkettynä, vaan julki kaikissa niissä paikoissa.
35 Ja sinä sanot: minä olen viatoin, hän kääntäköön vihansa
minusta pois. Katso, minä tahdon oikeudelle käydä sinun
kanssas, että sinä sanoit: en minä ole syntiä tehnyt. 36 Miksi
niin horjahtelet ja menet sinne ja tänne? Mutta sinun pitää
Egyptiltä häpiän saaman, niinkuin sinä Assyrialtakin häpiän
sait. 37 Sinä olet myös sieltä lähtevä ja lyövä kätes yhteen
pääs päälle, sillä Herra tekee tyhjäksi sinun toivos, ja ei
sinulla pidä mitään menestystä niissä oleman.

3 Sananlasku on: katso, kuin mies eroittaa vaimonsa
tyköänsä, ja se menee pois hänen tyköänsä, ja ottaa
toisen miehen, ottaako hän hänen jälleen? eikö maa niin
peräti saastutettaisi? Mutta sinä olet huorin tehnyt monen
ystäväs kanssa; mutta tule kuitenkin jälleen minun tyköni,
sanoo Herra. 2 Nosta silmäs ylös korkeuteen ja katso,
kuinka sinä jokapaikassa huorin teet. Sinä istut tiellä, ja
odotat heitä niinkuin ryöväri korvessa, ja saastutat maan
huoruudellas ja pahuudellas. 3 Sentähden pitää aamusateen
tuleman pois, eikä ehtoosateen tuleman; sinulla on porton
kasvot, et sinä tahdo ensinkään hävetä. 4 Ja kuitenkin sinä
siitä ajasta huudat minua: minun Isäni, - minun nuoruuteni
johdattaja. 5 Vihastuuko hän ijankaikkisesti, ja ei käänny
julmuudestansa? Katso, sinä opetat, ja teet pahaa ja ei sinua
taideta hillitä. 6 Ja Herra sanoi minulle, kuningas Josian
aikana: oletko sinä nähnyt, mitä vastahakoinen Israel teki?
Hän meni kaikille korkeille vuorille, ja jokaisen viheriäisen
puun alle, ja teki siellä huoruutta. 7 Ja kuin hän näitä kaikkia
tehnyt oli, sanoin minä: käännyt minun tyköni; mutta ei hän
kääntynytkään; ja hänen petollinen sisarensa Juuda näki
sen. 8 Ja minä näin, että vastahakoinen Israel kaikissa teki
huorin, ja minä hylkäsin hänen, ja annoin hänelle erokirjan;
ja ei hänen petollinen Juuda sitä peljännyt, vaan meni ja
teki myös huorin. 9 Ja hänen huoruutensa sanomasta on
maakunta saastutettu; sillä hän tekee huoruutta kiven ja puun
kanssa. 10 Ja kaikissa näissä ei hänen petollinen sisarensa
Juuda kääntynyt minun tyköni kaikesta sydämestänsä,
vaan petollisesti, sanoo Herra. 11 Ja Herra sanoi minulle:
vastahakoinen Israel on jaloksi luettava petollisen Juudan
suhteen. 12 Mene ja saarnaa nämät sanat pohjaan päin,
ja sano: käänny, sinä vastahakoinen Israel, sanoo Herra,
niin en minä käännä kasvojani teistä pois; sillä minä olen
laupias, sanoo Herra, ja en vihastu ijankaikkisesti. 13 Tunne
ainoastaan sinun pahat tekos, ja ettäs olet Herraa sinun
Jumalaas vastaan syntiä tehnyt, ja juossut sinne tänne
vierasten jumalain tykö, kaikkein viheriäisten puiden alle; ja
ette kuulleet minun ääntäni, sanoo Herra. 14 Kääntykäät,
te vastahakoiset lapset, sanoo Herra; sillä minä kihlaan
teidät minulleni, ja otan teidät yhden kaupungista ja kaksi
koko sukukunnasta, ja tahdon teidät viedä Zioniin. 15 Ja
annan teille paimenet minun sydämeni jälkeen, jotka teitä
pitää ravitseman opilla ja viisaudella. 16 Ja se on silloin
tapahtuva, kuin te moneksi tulette ja kasvatte maassa,
ettei siihen aikaan, sanoo Herra, pidä enään puhuttaman
Herran liitonarkista, eikä ajateltaman, ei myös sitä enään
muistettaman, eli etsittämän, taikka enään tehtämän. 17
Mutta Jerusalem pitää siihen aikaan kutsuttaman Herran

istuimeksi, ja kaikki pakanat pitää sinne kokoontuman Herran
nimeen Jerusalemiin: eikä heidän pidä enää vaeltaman
pahan sydämensä ajatusten jälkeen. 18 Siihen aikaan pitää
Juudan huoneen menemän Israelin huoneen tykö, ja pitää
ynnä tuleman pohjan puoliselta maalta siihen maahan,
jonka minä olen antanut teidän isillenne perinnöksi. 19
Ja minä sanon: kuinka minä olen monta lasta antava
sinulle, ja sen hyvän maan ja ihanaisen perinnön, pakanain
joukon. Ja minä sanon: sinä olet kutsuva minun Isäkses,
etkä luovu minusta. 20 Kuitenkin, niinkuin vaimo pettää
rakastajansa, niin olette te minusta luopuneet, te Israelin
huone, sanoo Herra. 21 Sentähden pitää kuuluman valitus,
itku ja parku Israelin lapsilta korkeissa paikoissa; sillä he
ovat tiensä turmelleet, ja Herran Jumalansa unohtaneet. 22
Niin palatkaat, te vastahakoiset lapset niin minä parannan
teitä teidän tottelemattomuudestanne. Katso, me tulemme
sinun tykös; sillä sinä olet Herra meidän Jumalamme.
23 Totisesti on sula petos kukkuloilla ja kaikilla vuorilla:
totisesti on Israelin autuus (ainoassa) Herrassa meidän
Jumalassamme. 24 Ja meidän isäimme asetukset, jotka
me nuoruudesta olemme pitäneet, pitää häpiällä käymän
pois, ynnä heidän lammastensa, karjansa, poikainsa ja
tytärtensä kanssa. 25 Meidän täytyy maata häpiässämme,
ja meidän ylönkatseemme peittää meidät; sillä me teimme
syntiä Herraa meidän Jumalaamme vastaan, sekä me
että meidän isämme, meidän hamasta nuoruudestamme
niin tähän päivään asti, ja emme totelleet Herran meidän
Jumalamme ääntä.

4 Jos sinä käännyt, Israel, sanoo Herra, niin käänny minun
tyköni; ja jos sinä panet kauhistukset pois minun kasvoini
edestä, niin et sinä tule ajetuksi pois. 2 Silloin sinä olet
vannova: niin totta kuin Herra elää, totuudessa oikeudessa
ja vanhurskaudessa: ja pakanat siunataan hänessä, ja he
kerskaavat hänestä. 3 Sillä näin sanoo Herra: te Juudan
ja Jerusalemin miehet, kyntäkäät vastuudesta, ja älkäät
kylväkö orjantappurain sekaan. 4 Ympärileikatkaat teitänne
Herralle, ja pankaat teidän sydämenne esinahka pois,
te Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaiset; ettei minun
julmuuteni pääsisi vallallensa niinkuin tuli, ja niin palaisi, ettei
yksikään sitä sammuttaa taida, teidän pahuutenne tähden. 5
Ilmoittakaat Juudassa ja antakaat kuulla Jerusalemissa, ja
sanokaat: soittakaat vaskitorvea maassa, huutakaat korkialla
äänellä ja sanokaat: kootkaat teitänne, ja käykäämme
kaikki vahvoihin kaupunkeihin. 6 Nostakaat lippu Zionissa,
kootkaat teitänne pakoon ja älkäät viivytelkö; sillä minä annan
tulla onnettomuuden pohjasta ja suuren viheliäisyyden. 7
Jalopeura nousee luolastansa, ja pakanain hävittäjä sanoo
ja lähtee paikastansa, hävittämään sinun maatas; sinun
kaupunkis pitää kukistettaman, niin ettei kenkään niissä asu.
8 Sentähden pukekaat säkit yllenne, itkekäät ja parkukaat;
sillä Herran julma viha ei tahdo meistä lakata. 9 Siihen
aikaan, sanoo Herra, pitää kuningasten ja pääruhtinasten
sydän lankeeman, pappein pitää peljästymän ja prophetain
hämmästymän. 10 Mutta minä sanoin: voi! Herra, Herra,
sinä olet antanut tämän kansan ja Jerusalemin suuresti
pettää itsensä, sanoen: Teillä on oleva rauha; ja kuitenkin
miekka hamaan sieluun asti lähestyy. 11 Silloin pitää
sanottaman tälle kansalle ja Jerusalemille; kuiva tuuli on
tuleva vuorten ylitse korvesta minun kansani tyttären tielle,
joka ei viskaa eli puhdista. 12 Sangen väkevä tuuli pitää
niistä minulle tuleman. Niin minä myös nyt tahdon puhua
heidän kanssansa oikeutta. 13 Katso, hän nousee niinkuin
pilvi, ja hänen vaununsa niinkuin tuulispää, hänen hevosensa
ovat nopiammat kotkaa. Voi meitä! sillä me hävitetään.
14 Niin pese nyt, Jerusalem, sinun sydämes pahuudesta,
ettäs autetuksi tulisit; kuinka kauvan pitää pahat ajatukset
sinun tykönäs pysymän? 15 Sillä Daanista kuuluu sanoma
ja ahdistus Ephraimin vuorelta. 16 Sanokaat pakanoille:
katso, kuuluttakaat Jerusalemissa, vartiat tulevat kaukaiselta
maalta, jotka luihkaavat Juudan kaupungeita vastaan. 17 He
piirittävät heidän kaikilta haaroilta, niinkuin vartiat kedolla;
sillä he ovat vihoittaneet minun, sanoo Herra. 18 Sinun
ties ja sinun harjoitukses ovat nämä sinulle tehneet; tämän
on sinun pahuutes; että se niin karvas on ja käy sinun
sydämees. 19 Kuinka on minun sydämeni kipiä, minun
sydämeni tykyttää ruumiissani, ja ei ole lepoa; sillä minun
sieluni kuulee vaskitorven äänen ja sodan huudon. 20 Hävitys
kuuluu hävityksen perään, sillä koko maa hajoitetaan; ja
minun majani ja peitteeni pitää sangen äkisti kukistuman. 21
Kuinka kauvan pitää minun näkemän lippuja ja kuuleman
vaskitorven ääntä? 22 Että minun kansani on hullu, ja ei
tunne minua; he ovat tyhmät lapset, ja ei ymmärrä; viisaat
ovat he kyllä pahaa tekemään, vaan hyvää tehdä ei ole
heillä taitoa. 23 Minä katsoin maan päälle, katso, se oli
tyhjä ja autio, ja taivaan päälle, ja se oli pimiä. 24 Minä
katsoin vuorten päälle, ja katso, ne vapisivat, ja kaikki
kukkulat värisivät. 25 Minä näin, ja katso, ei ollut siellä
yhtään ihmistä; kaikki myös taivaan linnut olivat lentäneet
pois. 26 Minä katsoin, katso, hedelmällinen pelto oli autiona,
ja kaikki kaupungit olivat kukistetut maahan Herralta, ja
hänen julmalta vihaltansa. 27 Sillä näin sanoo Herra: koko
maa pitää kylmille tuleman; ja en minä kuitenkaan sitä
peräti hävitä. 28 Sentähden pitää maan oleman surullisen,
ja taivaan ylhäältä murheellisen; sillä minä olen sanonut:

minä olen sen päättänyt, ja en tahdo sitä katua, enkä siitä
lakata. 29 Kaikki kaupungit pitää pakeneman hevosmiesten
ja joutsimiesten huutoa, ja juokseman tihkuihin metsiin ja
lymyttämän itsensä kiviraunioihin; kaikki kaupungit pitää
oleman kylmillä, niin ettei yksikään niissä asu. 30 Mitäs
tahdot tehdä sinä hävitetty? Jos sinä vielä kaunistaisit sinus
purppuravaatteella ja kultakäädyillä, voitelisit kasvos, niin
sinä kuitenkin sinuas turhaan kaunistelet; sillä ne, jotka
nyt ovat sinua rakastaneet, pitää katsoman sinua ylön, ja
väijymän sinun henkeäs: 31 Sillä minä kuulin huudon, niinkuin
synnyttäväiseltä, tuskan, niinkuin sen, joka ensimäisen
lapsen vaivassa on, Zionin tyttären äänen, joka valittaa
ja hajoittaa kätensä: voi minuani! sillä sieluni on väsynyt
surmaajain tähden.

5 Käykäät Jerusalemin katuja ympäri, katsokaat, koetelkaat
ja etsikäät hänen kaduillansa, löydättekö jonkun, joka
oikein tekee ja kysyy totuutta; niin minä olen hänelle
armollinen. 2 Ja jos he vielä sanoisivat: niin totta kuin Herra
elää; niin he kuitenkin vannovat väärin. 3 Herra, eikö sinun
silmäs katso uskoa? Sinä lyöt heitä, ja ei he tunne kipua; sinä
vaivaat heitä, mutta ei he tahdo kuritusta vastaanottaa; heillä
on kovempi kasvo kuin kivi, ja ei tahdo kääntyä. 4 Mutta minä
sanoin: se on vaivainen joukko; he ovat ymmärtämättömät,
ja ei tiedä Herran tietä eikä Jumalansa oikeutta. 5 Minä käyn
voimallisten tykö ja puhun heidän kanssansa; sillä heidän
pitää tietämän Herran tien ja Jumalansa oikeuden. Mutta
ne ovat kaikki ikeen särkeneet, ja katkaisseet siteen. 6
Sentähden pitää jalopeuran, joka metsästä tulee, repelemän
heidät rikki, ja suden korvesta pitää haaskaaman heitä
ja pardin pitää vartioitseman heidän kaupungeitansa, ja
kaikki, jotka niistä tulevat ulos, pitää raadeltaman; sillä
heidän syntejänsä on juuri monta, ja he ovat paatuneet
tottelemattomuudessansa. 7 Kuinka siis minun pitää sinulle
oleman armollinen? että lapses hylkäävät minun ja vannovat
sen kautta, joka ei Jumala olekaan; ja nyt, että minä olen
heitä ravinnut, tekevät he huorin ja kokoontuvat porton
huoneesen joukkoinensa. 8 Kukin hirnuu lähimmäisensä
emäntää, niinkuin hyvin ruokitut joutilaat orhiit. 9 Eikö minun
pitäis heitä senkaltaisista kurittaman, sanoo Herra: ja eikö
minun sieluni pitäis kostaman senkaltaiselle kansalle kuin
tämä on? 10 Kukistakaat hänen muurinsa ylösalaisin, ja
älkäät peräti hävittäkö, ottakaat pois hänen torninsa; sillä
ei ne ole Herran. 11 Mutta he ovat petoksella minusta
pois luopuneet, sekä Israelin huone että Juudan huone,
sanoo Herra. 12 He kieltävät pois Herran ja sanovat: ei
hän se ole, ei meille käy niin pahoin, ei miekka ja nälkä
tule meidän päällemme. 13 Prophetat puhuvat tuuleen: ei
heillä ole (Jumalan) sanaa: niin heille itselleen käyköön.
14 Sentähden näin sanoo Herra Jumala Zebaot: että te
senkaltaisia puhutte, katso, niin minä teen minun sanani
sinun suussas tuleksi, ja tämän kansan puuksi, ja hänen
pitää polttaman heidät. 15 Katso, minä annan tulla teidän
päällenne, Israelin huone, sanoo Herra; kaukaa yhden
kansan, väkevän kansan, joka on ollut ensimäinen kansa,
kansan, jonka kieltä et sinä ymmärrä, etkä taida ymmärtää,
mitä he sanovat. 16 Heidän viinensä on avoin hauta; ja he
ovat kaikki väkevät. 17 He syövät sinun tulos ja leipäs, jota
sinun poikas ja tyttäres syöneet olisivat; he nielevät sinun
lampaas ja karjas; he syövät sinun viinapuus ja fikunapuus;
ja hävittävät sinun vahvat kaupunkis miekalla, joihin sinä
luotat. 18 Ja en minä silloinkaan, sanoo Herra, peräti hävitä
teitä. 19 Ja jos sanotte: miksi Herra meidän Jumalamme
tekee meille näitä kaikkia? niin vastaa heitä: niinkuin te
olette hyljänneet minun, ja palvelleet vieraita jumalia teidän
omassa maassanne, niin teidän pitää myös palveleman
vieraita siinä maassa, joka ei teidän olekaan. 20 Näitä
teidän pitää ilmoittaman Jakobin huoneessa, ja saarnaaman
Juudassa, ja sanoman: 21 Kuulkaat nyt tätä, te hullu kansa,
joilla ei taitoa ole, jolla on silmät, ja ei näe, korvat, ja ei
kuule. 22 Ettekö te tahdo peljätä minua, sanoo Herra?
ja ettekö te pelkää minun kasvoini edessä? joka panen
hiedan meren rajaksi ja ijankaikkiseksi määräksi, jota ei
hänen pidä käymän ylitse; ja vaikka se pauhais, niin ei se
kuitenkaan voi sen ylitse; ja jos hänen aaltonsa paisuvat, niin
ei heidän pidä menemän sen ylitse. 23 Mutta tällä kansalla
on vilpisteleväinen ja tottelematoin sydän; he ovat harhailleet
ja menneet pois. 24 Ja ei sano koskaan sydämessänsä:
peljätkäämme nyt Herraa meidän Jumalaamme, joka antaa
meille aamu- ja ehtoosateen ajallansa, ja varjelee meille
joka ajastaika elonajan uskollisesti. 25 Mutta teidän pahat
tekonne nämä estävät, ja teidän syntinne tämän hyvän
teiltä kääntävät pois. 26 Sillä minun kansassani löytyy
jumalattomia, jotka paulat ja pyydykset asettavat ihmisiä
käsittääksensä, niinkuin lintumiehet satimella. 27 Ja heidän
huoneensa on täynnä petosta, niinkuin häkki lintuja; siitä he
tulevatväkeviksi ja rikkaiksi. 28 He kiiltävät lihavuudesta; he
säkevät pahan asian, ja ei pidä oikeutta: ei he holho orpoa
hänen asiassansa, ja ei he auta köyhää oikeuteen. 29 Eikö
minun pitäisi sitä kostaman, sanoo Herra, ja eikö minun
sieluni pitäisi kostaman senkaltaiselle kansalle kuin tämä on?
30 Kuinka julmasti ja kauhiasti eletään maassa? 31 Prophetat
opettavat valhetta, papit ovat herrat virassansa, ja minun
kansani tahtoo sitä mielellänsä. Mitä te viimein teette?

6 Kootkaat teitänne, te Benjaminin lapset, Jerusalemista,
ja puhaltakaat torveen Tekoassa, ja nostakaat lippu
Betkeremissä; sillä pohjasta on pahuus ja suuri viheliäisyys
käsissä. **2** Minä olen verrannut Zionin tyttären kauniisen
ja ihanaiseen: **3** Mutta paimenet tulevat hänen tykönsä
laumoinensa; he panevat majansa hänen ympärillensä,
ja kukin kaitsee paikassansa, **4** (Ja sanoo:) pyhittäkäät
sota häntä vastaan, nouskaat ja käykäämme puolipäivänä
ylös; voi meitä! sillä ehtoo joutuu ja varjo tulee suureksi.
5 Nouskaat ja astukaamme ylös yöllä, ja hävittäkäämme
hänen jalot huoneensa. **6** Sillä näin sanoo Herra Zebaot:
kaatakaat puita, ja tehkäät multaseiniä Jerusalemia vastaan;
sillä kaupunki pitää kuritettaman, sen sisällä on sula vääryys.
7 Niinkuin lähde kuohuttaa vetensä; niin kuohuu myös hänen
pahuutensa; vääryys ja hävitys siinä kuullaan, kitu ja vaiva
on aina minun edessäni. **8** Anna sinuas kurittaa, Jerusalem,
ettei minun sydämeni kääntyisi pois sinusta, etten minä sinua
hävittäisi, niin ettei kenkään asu siinä maassa. **9** Näin sanoo
Herra Zebaot: mitä Israelissa jäänyt on, se pitää myös sulaksi
saaliiksi joutuman niinkuin viinapuu; kokota kätes koriin
niinkuin viinamarjain poimia. **10** Kenelle siis minä puhun
ja todistan, että joku kuulis? Katso, heidän korvansa ovat
ympärileikkaamatta eikä taida kuulla; katso, he pitävät Herran
sanan pilkkana ja ei kärsi sitä. **11** Sentähden olen minä niin
täynnä Herran vihaa, etten minä taida lakata vuodattamasta,
sekä lasten päälle kaduilla, ja myös nuorukaisten kokouksen
päälle yhtä haavaa; sillä sekä mies että vaimo, ijällinen ja
ikivanha pitää otettaman kiinni. **12** Heidän huoneensa pitää
tuleman muukalaisten käsiin, heidän peltonsa ja emäntänsä
yhtä haavaa; sillä minä ojennan käteni maan asujain ylitse,
sanoo Herra. **13** Sillä he kaikki ahnehtivat, sekä pienet että
suuret; prophetat ja papit opettavat väärin, **14** Ja lohduttavat
kansaani hänen viheliäisyydessänsä, sitä halpana pitämään,
ja sanovat: rauha, rauha; ja ei rauhaa olekaan. **15** Sentähden
pitää heidän häpiään tuleman, että he kauhistuksen tekevät;
ja vaikka he tahtovat olla häpäisemättä, eikä taida hävetä,
kuitenkin pitää heidän jokaisen lankeeman toinen toisensa
päälle; ja koska minä heitä kuritan, silloin pitää heidän
lankeeman, sanoo Herra. **16** Näin sanoo Herra: seisokaat
teillä, katsokaat ja kysykäät entisiä teitä, kuka oikia tie on,
sitä te vaeltakaat, niin te löydätte levon teidän sieluillenne.
Mutta he sanovat: emme vaella. **17** Ja minä olen pannut
teille vartiat: ottakaat vaari torven äänestä; mutta he sanovat:
emme ota vaaria. **18** Sentähden, te pakanat, kuulkaat, ja ota
vaari, sinä kokous, niistä mitkä heidän seassansa tapahtuu.
19 Maa, kuule sinä; katso, minä annan tulla kovan onnen
tälle kansalle, heidän ansaitun palkkansa, ettei he pidä lukua
minun sanastani, mutta hylkäävät minun lakini. **20** Mitä minä
lukua pidän pyhästä savusta, joka rikkaasta Arabiasta tulee,
eli hyvästä kanelista, joka kaukaiselta maalta tulee? Teidän
polttouhrinne ei ole minulle otollinen eikä teidän uhrinne
kelpaa minulle. **21** Sentähden sanoo Herra näin: katso, minä
annan tälle kansalle lankeemuksen: siihen pitää sekä isät
että lapset kaikki itsensä loukkaaman, ja kylän miehet pitää
hukkuman toinen toisensa kanssa. **22** Näin sanoo Herra:
katso, kansa on tuleva pohjoisesta maakunnasta, ja suuri
kansa on nouseva maan vieristä. **23** Jolla on joutset ja kilvet,
hän on julma ja armotoin; heidän äänensä pauhaa niinkuin
meri; he ajavat hevosilla, he ovat niinkuin varustettu sotaväki
sinua vastaan, sinä tytär Zion. **24** Me olemme kuulleet heistä
sanoman, ja meidän kätemme ovat nääntyneet; tuska ja
ahdistus on meidät käsittänyt niinkuin lapsensynnyttäjän. **25**
Älkään kenkään lähtekö pellolle, ja älköön kenkään tielle
menkö; sillä joka paikassa on rauhattomuus vihollisen miekan
tähden. **26** O sinä, minun kansani tytär, pue säkki ylles ja
aseta itses tuhkaan, sure niinkuin ainoaa poikaa suurella
murheella; sillä hävittäjä tulee äkisti meidän päällemme. **27**
Minä olen pannut sinun vartian torniksi ja linnaksi minun
kansassani, tietämään ja koettelemaan heidän teitänsä. **28**
He ovat kaikki peräti pois luopuneet, vaeltain petollisesti; he
ovat kaikki turmeltu vaski ja rauta. **29** Palkeet ovat tulella
poltetut, lyijy raukee pois, sulaaminen on hukassa; sillä
ei paha ole eroitettu. **30** Sentähden he myös kutsutaan
hyljätyksi hopiaksi, sillä Herra on heidät hyljännyt.

7 Tämä on sana tapahtui Herralta Jeremialle, sanoen: **2**
Seiso Herran huoneen portissa, saarnaa siellä tämä sana
ja sano: kuulkaat Herran sanaa, kaikki Juuda, jotka käytte
sisälle näistä porteista rukoilemaan Herraa. **3** Näin sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala: parantakaat elämänne ja
menonne, ja minä tahdon antaa teidän asua tässä paikassa.
4 Älkäät luottako valheesen, sanoen: tässä on Herran templi,
tässä on Herran templi, tässä on Herran temppeli. **5** Mutta
parantakaat todella elämänne ja menonne, ja tehkäät jalo
oikeus yhden ja toisen välillä. **6** Muukalaisille, orvoille ja
leskille älkäät tehkö väkivaltaa, älkäät myös vuodattako
viatointa verta tässä paikassa, ja älkäät muita jumalia
seuratko itsellenne vahingoksi; **7** Niin minä tahdon antaa
teidän asua tässä paikassa aina ja ijankaikkisesti, tässä
maassa, jonka minä annoin teidän isillenne. **8** Mutta te
luotatte valheesen, joka ei mitään auta. **9** Ja te olette vielä
sittenkin varkaat, murhamiehet, huorintekiät, valapattoiset
ja suitsutatte Baalille, ja noudatatte vieraita jumalia, joita
ette tunne. **10** Te tulette myös ja seisotte minun edessäni

tässä huoneessa, joka minun nimelläni kutsutaan, ja sanotte:
ei meidän mitään hätää ole, vaikka me teemme nämät
kauhistukset. 11 Pidättekö te siis tämän huoneen, joka
minun nimelläni nimitetty on, ryövärien luolana? Katso, kyllä
minä sen näen, sanoo Herra. 12 Mutta menkäät nyt minun
paikkaani, joka on Silossa, jossa minun nimeni ennen asunut
on, ja katsokaat, mitä minä siellä tehnyt olen kansani Israelin
pahuuden tähden. 13 Että te nyt kaikkia näitä töitä teette,
sanoo Herra, ja minä olen varhain noussut ja puhunut teille,
ja ette tahdo kuulla, minä huudan, ja ette tahdo vastata;
14 Niin minä myös tahdon tehdä tämän huoneen kanssa,
joka minun nimelläni nimitetty on, johon te luotatte, ja sen
paikan kanssa, jonka minä teille ja teidän isillenne annoin,
niinkuin minä tein Silon kanssa, 15 Ja heitän teitä pois
minun kasvoini edestä, niinkuin minä heitin pois kaikki teidän
veljennekin, kaiken Ephraimin siemenen. 16 Ja ei sinun
pidä rukoileman tämän kansan edestä, eikä myös yhtäkään
valitusta eli rukousta tuoman edes, eli sinuas minun eteeni
heidän tähtensä vaivaaman; sillä en minä tahdo sinua kuulla.
17 Etkös näe, mitä he tekevät Juudan kaupungeissa ja kujilla
Jerusalemissa? 18 Lapset kantavat puita, ja isät tekevät
valkiaa, ja vaimot tekevät taikinaa uhrataksensa leipiä taivaan
kuningattarelle, ja antaaksensa juomauhria vieraille jumalille,
että he minua vihoittaisivat. 19 Mutta ei he minulle tee sillä
mielikarvautta, sanoo Herra, vaan itsellensä, ja heidän pitää
häpiään tuleman. 20 Sentähden näin sanoo Herra, Herra:
katso, minun vihani ja minun julmuuteni on vuodatettu tähän
paikkaan, sekä ihmisiin että karjaan, puihin metsässä ja
maan hedelmään, joka pitää palaman, niin ettei yksikään
sitä sammuttaa taida. 21 Näin sanoo Herra Zebaot, Israelin
Jumala: kootkaat teidän polttouhrinne ja muut uhrinne ja
syökäät lihaa. 22 Sillä sinä päivänä, jona minä teidän isänne
johdatin Egyptin maalta, en minä sanonut enkä käskyä
antanut heille polttouhrista, enkä muusta uhrista; 23 Vaan
minä käskin heille ja sanoin: kuulkaat minun sanaani, niin
minä tahdon olla teidän Jumalanne, ja te olette minun
kansani; ja vaeltakaat kaikilla niillä teillä, joita minä käsken,
että teille kävis hyvin. 24 Mutta ei he tahtoneet kuulla eikä
korviansa kallistaa, vaan vaelsivat omassa neuvossansa
ja pahan sydämensä halussa, ja kävivät takaperin ja ei
edespäin. 25 Ja siitä päivästä, kun teidän isänne läksivät
Egyptin maalta, niin tähän päivään asti, olen minä lähettänyt
joka päivä teille kaikki minun palveliani, prophetat, minä
nousin varhain ja lähetin. 26 Mutta ei he tahtoneet kuulla eikä
korviansa kallistaa; vaan olivat niskurit, ja tekivät pahemmin
kuin heidän isänsä. 27 Ja jos sinä kaikki nämät sanot heille,
niin ei he sittekään kuule sinua; ja jos sinä huudat, niin ei
he sittekään sinua vastaa. 28 Sentähden sano heille: tämä
on se kansa, joka ei Herran Jumalansa ääntä kuule, eikä
tahdo kuritusta vastaan ottaa; totuus on peräti pois ja on
temmattu heidän suustansa. 29 Leikkaa hiukses ja heitä
pois tyköäs, ja surkuttele sinuas valittain korkeuksissa; sillä
Herra on hyljännyt ja ajanut tämän sukukunnan pois, jolta
hän on vihoitettu. 30 Sillä Juudan lapset tekevät pahaa
minun silmäini edessä, sanoo Herra; he panevat siihen
huoneesen kauhistuksen, joka minun nimelläni nimitetty
on, saastuttaaksensa sitä. 31 Ja he rakentavat Tophetin
alttarin Hinnomin lasten laaksossa, polttaaksensa poikiansa
ja tyttäriänsä tulessa; jota en minä käskenyt enkä ajatellut
ole. 32 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo Herra, ettei se
pidä kutsuttaman Tophetiksi ja Hinnomin lasten laaksoksi,
vaan Murhalaaksoksi; ja Tophetissa pitää haudattaman
ruumiita, ettei enään ole siaa. 33 Ja tämän kansan ruumiit
pitää taivaan lintuin ja maan eläinten ruaksi tuleman, ja ei
yksikään pidä heitä siitä ajaman pois. 34 Ja minä otan pois
Juudan kaupungeista ja Jerusalemin kaduilta ilon ja riemun
äänen, yljän ja morsiamen äänen; sillä maan pitää kylmille
tuleman.

8 Siihen aikaan, sanoo Herra, pitää Juudan kuningasten
luut, ja hänen päämiestensä luut, pappein luut, ja
prophetain luut, ja Jerusalemissa asuvaisten luut, heitettämän
ulos heidän haudoistansa 2 Ja ne pitää hajoitettaman
auringon, kuun ja kaiken taivaan sotajoukon alle, joita he
rakastaneet, palvelleet, seuranneet, etsineet ja rukoilleet
ovat; ei he pidä enään koottaman eikä haudattaman, vaan
pitää oleman lokana maassa. 3 Ja kaikki jääneet tästä
pahasta kansasta, missä ikänä paikassa he ovat, johon minä
heitä ajanut olen, pitää paremmin tahtoman olla kuolleina
kuin elävinä, sanoo Herra Zebaot. 4 Ja sinun pitää heille
sanoman: näin sanoo Herra: kussa on joku, jos hän lankee,
joka ei jälleen mielellänsä nouse? kussa on joku, joka
käy eksyksissä, eikö hän mielellänsä jälleen oikialle tielle
tule? 5 Miksi siis tämä Jerusalemin kansa tahtoo käydä
eksyksissä palajamatta? ja riippuvat niin kovin valheessa,
ettei he millään tavalla anna kääntää itseänsä pois? 6
Minä havaitsen ja kuulen, ettei he oikein opeta; ei ole
yhtään, joka katuu pahuuttansa ja sanoo: mitä minä tein?
He juoksevat kaikki juoksuansa niinkuin ankara hevonen
sodassa. 7 Haikara taivaan alla tietää aikansa, mettinen,
kurki ja pääskynen huomaitsevat aikansa, kuin heidän pitää
tuleman jälleen; vaan minun kansani ei tiedä Herran oikeutta.
8 Kuinka te siis taidatte sanoa: me olemme viisaat, ja meillä
on Herran laki? Katso, se on totisesti kuitenkin valhe, mitä

kirjanoppineet kirjoittavat. 9 Sentähden pitää senkaltaiset
opettajat häväistämän, peljätettämän ja otettaman kiinni:
katso, he ovat hyljänneet Herran sanan, mitä viisautta
pitäis heillä oleman? 10 Sentähden annan minä heidän
emäntänsä muukalaisille ja heidän peltonsa niille, jotka
heitä karkoittavat; sillä he ovat kaikki ahneudelta voitetut,
pienimmästä niin suurimpaan, papit ja prophetat opettavat
kaikki valhetta. 11 Ja rohkaisevat minun kansani tytärtä
onnettomuudessansa, sitä turhana pitämään, ja sanovat:
rauha, rauha, ja rauhaa ei olekaan. 12 Sentähden pitää
heidän häpiään tuleman, että he kauhistuksen tekevät; ja
vaikka he tahtovat ilman häväistystä olla, eikä taida hävetä,
kuitenkin pitää heidän lankeeman toinen toisensa päälle,
ja kuin minä heitä kuritan, silloin pitää heidän lankeeman,
sanoo Herra. 13 Minä tahdon heitä niin poimia, sanoo Herra,
ettei yhtäkään viinimarjaa pidä viinapuussa oleman, eikä
yhtäkään fiikunapuussa, lehdet pitää variseman; ja se, minkä
minä heille antanut olen, pitää heiltä otettaman pois. 14 Miksi
me niin alallamme istumme? Kootkaat teitänne, käykäämme
vahvoihin kaupunkeihin ja odottakaamme niissä apua: sillä
Herra meidän Jumalamme on meidän käskenyt odottaa, ja
juottanut meitä katkeralla siemenellä, että me niin teimme
Herraa vastaan syntiä. 15 Odota rauhaa ja terveyden aikaa,
ehkei mitään hyvää ole käsissä, ja että te parannettaisiin,
ehkei muuta ole kuin hämmästys. 16 Jo nyt kuuluu hamasta
Danista hevosten hirnuminen, ja heidän orhiinsa korskuvat,
niin että kaikki maa järisee. He tulevat ja syövät maan, ja
kaikki mitä siinä on, kaupungin ja sen asuvaiset. 17 Sillä
katso, minä lähetän kärmeet ja basiliskit teidän sekaanne,
joita ei auta lumoomaan; vaan niiden pitää teitä pistämän,
sanoo Herra. 18 Minun virvoitukseni on murheella sekoitettu,
ja minun sydämeni on nääntynyt. 19 Katso, minun kansani
tyttären pitää vieraalta maalta huutaman: eikö Herra tahdo
enään olla Zionissa? eli eikö hänellä enään ole kuningasta?
Miksi he vihoittivat minun kuvillansa ja turhalla vieraan
jumalan palveluksella? 20 Elonaika on mennyt edes, suvi
on loppunut, ja ei meille ei ole apua tullut. 21 Minä suren
suuresti, että minun kansani tytär, niin turmeltu on; minä
surkuttelen ja olen hämmästyksissä. 22 Eikö Gileadissa
ole voidetta, eli eikö siellä ole parantajaa? miksi ei minun
kansani tytär ole terveeksi tehty?

9 Jospa minun päässäni olis kyllä vettä, ja minun silmäni
olis kyynelten lähde, että minä voisin itkeä päivää ja yötä
lyötyjä minun kansastani. 2 Jospa minulla olis matkamiesten
maja korvessa, niin minä jättäisin minun kansani ja menisin
pois heidän tyköänsä; sillä he ovat kaikki huorintekiät ja
paha joukko. 3 He ampuvat kielellänsä niinkuin joutsellansa
valhetta ja ei totuutta; vaeltavat väkivallalla maassa ja
menevät yhdestä pahuudesta niin toiseen, ei totellen minua,
sanoo Herra. 4 Jokainen karttakoon lähimmäistänsä, ja
älköön uskoko veljeänsäkään; sillä veli sortaa ja painaa
alas veljensä, ja ystävä pettää ystävänsä. 5 Ystävä pilkkaa
ystäväänsä, ja ei puhu totuutta; he totuttavat kielensä
puhumaan valhetta, ja ahkeroitsevat pahaa tehdä. 6 Sinä
asut petoksen keskellä, ja ei he taida minua tuta petoksen
tähden, sanoo Herra. 7 Sentähden sanoo Herra Zebaot
näin: katso, minä sulaan heitä; ja koettelen heitä; sillä mitä
minä muuta teen minun kansani tyttären tähden? 8 Heidän
petolliset kielensä ovat murhanuolet; suullansa he puhuvat
lähimmäisensä kanssa ystävällisesti, vaan sydämessänsä he
väijyvät häntä. 9 Eikö minun sentähden pitäisi rankaiseman
heitä, sanoo Herra? ja eikö minun sieluni pitäisi kostaman
senkaltaiselle kansalle kuin tämä on? 10 Minä itken ja
surkuttelen vuorilla, ja valitan korvessa laitumilla; sillä he
ovat peräti hajoitetut, niin ettei siitä enään kenkään vaella,
ei myös siellä kuulu karjan ääntä; taivaan linnut ja kaikki
karja ovat jo lentäneet ja menneet pois. 11 Ja minä teen
Jerusalemin kivirauniokseja, ja lohikärmeiden pesäksi; ja minä
hävitän Juudan kaupungit, niin ettei niissä yhtäkään pidä
asuman. 12 Joka viisas olis, hän ajattelis sitä, ja ilmoittais,
mitä Herran suu hänelle sanoo. Minkätähden siis maa niin
hukutetuksi ja hävitetyksi tulee, että se on niinkuin erämaa,
josta ei yksikään vaella? 13 Ja Herra sanoi: sentähden,
että he hylkäävät minun lakini, jonka minä heille annoin,
ja ei tottele minun ääntäni eikä elä sen jälkeen, 14 Vaan
seuraavat oman sydämensä tahtoa ja Baalia, niinkuin heidän
isänsä heitä opettaneet ovat. 15 Sentähden näin sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä syötän tämän
kansan koiruoholla, ja annan heidän sappea juoda. 16 Minä
hajoitan heidät pakanain sekaan, joita ei he eikä heidän
isänsä tunne, ja lähetän miekan heidän perääns, siihenasti
että minä heidät kaikki lopetan. 17 Näin sanoo Herra Zebaot:
tutkikaat tätä; toimittakaat teillenne itkeväisiä vaimoja, että
he tulisivat; ja lähettäkäät niiden perään, jotka taitavat ovat,
että he tulisivat, 18 Ja kiiruhtaisivat meitä valittamaan,
että meidän silmämme kyyneleitä vuodattaisivat, ja meidän
silmäripsemme vettä tiukkuisivat, 19 Että valitus kuuluis
Zionissa (näin:) voi kuinka me olemme näin hävitetyt! me
olemme peräti häväistyt, sillä meidän täytyy maalta paeta,
että meidän asuinsiamme ovat kukistetut. 20 Kuulkaa siis,
te vaimot, Herran sanaa, ja käsittäkäät korviinne hänen
suunsa puhe; antakaat teidän tyttärenne itkeä, ja opettakaan
toinen toistansa valittamaan, (näin:) 21 Kuolema on tullut

meidän akkunoistamme sisälle ja meidän huoneisiimme
langennut, lapsia kaduilla tappamaan ja nuorukaisia kujilla.
22 Näin sanoo Herra: sano: ihmisten ruumiit pitää, niinkuin
loka maan päällä, kaatuman, ja niinkuin jalalliset jäävät
elomiehen perään, jossa ei ole ylösottajaa. 23 Näin sanoo
Herra: älkään viisas kerskatko viisaudestansa, älkään
väkevä kerskatko väkevyydestänsä, älkään myös rikas
kerskatko rikkaudestansa; 24 Vaan joka tahtoo kerskata, niin
kerskatkaan siitä, että hän tietää ja tuntee minun, että minä
olen Herra, joka teen laupiuden, oikeuden ja vanhurskauden
maan päällä; sillä se minulle kelpaa, sanoo Herra. 25 Katso,
se aika tulee, sanoo Herra, että minä rankaisen kaikki
ympärileikatut ympärileikkaamattomain kanssa: 26 Egyptin,
Juudan, Edomin, Ammonin lapset, ja Moabin ja kaikki, jotka
maan äärissä korvessa asuvat; sillä kaikilla pakanoilla on
ympärileikkaamatoin esinahka, mutta koko Israelin huoneella
on ympärileikkaamatoin sydän.

10 Kuulkaat, mitä Herra teille sanoo, te Israelin huone.
2 Näitä sanoo Herra: ei teidän pidä oppiman pakanain
tapaa, eikä teidän pidä taivaan merkkejä pelkäämän; sillä
pakanat niitä pelkäävät. 3 Sillä pakanain asetukset ei ole
muu kuin turhuus; sillä he hakkaavat puun metsästä, ja
työmies valmistaa sen kirveellä. 4 Ja kaunistaa sen hopialla
ja kullalla, ja kiinnittää sen nauloilla ja vasaralla, ettei se
järky. 5 Ne ovat tehdyt niinkuin vahvat palmupuut, vaan ei
he taida puhua; ja heitä täytyy myös kantaa, sillä ei he taida
käydä; sentähden ei teidän pidä niitä pelkäämän, sillä ei ne
taida pahaa eikä hyvää tehdä. 6 Mutta Herra, ei yksikään
ole sinun vertaises; sinä olet suuri, ja sinun nimes on suuri;
jonka sinä töilläs taidat osoittaa. 7 Kenenkä ei pitäisi sinua
pelkäämän, sinä pakanain kuningas? Sinua pitää kuultaman;
sillä ei kaikkein pakanain viisasten seassa eikä yhdessäkään
valtakunnassa ole sinun vertaistas. 8 He ovat kaikki tyhmät
ja taitamattomat; sillä puu osoittaa turhuuden. 9 Taottu
hopia tuodaan Tarsiksesta ja kulta Uphasta, valmistettu
työmiehiltä ja hopiasepiltä; he puetetaan sinisillä villoilla ja
purpuralla, jotka kaikki ovat taitavain työt. 10 Mutta Herra
on totinen Jumala, elävä Jumala ja ijankaikkinen kuningas;
hänen vihansa edessä vapisee maa, ja pakanat ei taida
kärsiä hänen uhkaustansa. 11 Niin sanokaat siis heille
näin: jumalat, jotka ei taivasta eikä maata tehneet ole,
kadotkaan maasta ja taivaan alta. 12 Mutta hän on tehnyt
maan voimallansa, ja vahvistanut maan piirin viisaudellansa,
on myös levittänyt taivaan ymmärryksellänsä. 13 Koska
hän jylistää, silloin on paljo vettä taivaan alla, ja vetää
ylös udun maan ääristä; hän tekee pitkäisen leimauksen
sateen kanssa, ja antaa tuulen tulla kammioistansa. 14
Kaikki ihmiset ovat tyhmät taidossansa, ja kaikki hopiasepät
ovat häpiässä kuvinensa; sillä heidän kuvansa ovat petos, ja
ei niissä ole henkeä. 15 Se on kaikki turha ja petollinen työ;
heidän pitää hukkuman, kuin heitä etsiskellään. 16 Mutta
Jakobin osa ei ole senkaltainen; vaan hän on se, joka kaikki
luonut on, ja Israel on hänen perintönsä vitsa: Herra Zebaot
on hänen nimensä. 17 Ota sinun kauppas pois maasta,
joka asut vahvassa kaupungissa. 18 Sillä näin sanoo Herra:
katso, minä heitän lingolla pois maan asuvaiset tällä erällä,
ja vaivaan niin heitä, että heidän pitää sen tunteman. 19
Voi minun murheeni ja sydämeni suru! vaan minä luulen,
että se on minun vaivani, jonka minun pitää kärsimän. 20
Minun majani on hajoitettu, ja kaikki minun nuorani ovat
katkenneet; minun lapseni ovat pois menneet minun tyköäni,
eikä yhtään enään ole, eikä ole, joka rakentaa minun majani
jälleen, ja ei kenkään pane ylös minun telttaani. 21 Sillä
paimenet ovat tyhmäksi tulleet, eikä kysy Herraa; sentähden
ei he ymmärrä, vaan kaikki heidän laumansa on hajoitettu.
22 Katso, sanoma tulee ja suuri vavistus pohjan maalta,
saattamaan Juudan kaupungit kylmille ja lohikärmeiden
asuinsiaksi. 23 Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole
hänen voimassansa, eikä yhdenkään miehen vallassa kuinka
hän vaeltais ja käymisensä ojentais. 24 Kurita Herra minua,
mutta kuitenkin kohtuudella, ja ei sinun julmuudessas, ettes
minua peräti hukuttaisi. 25 Mutta vuodata vihas pakanain
päälle, jotka ei sinua tunne, ja niiden sukuin päälle, jotka ei
sinun nimeäs avuksi huuda; sillä he ovat syöneet ja nielleet
Jakobin, he ovat tehneet hänen kanssansa lopun, ja hänen
asuinsiansa hävittäneet.

11 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
sanoen: 2 Kuulkaat näitä liiton sanoja, sanoaksemme
niitä Juudalaisille ja Jerusalemin asuvaisille. 3 Ja sano heille:
näin sanoo Herra, Israelin Jumala: kirottu olkoon se, joka ei
tottele näitä liiton sanoja, 4 Jotka minä sinä päivänä teidän
isillenne käskin, jona minä johdatin heitä Egyptin maalta,
rautapätsistä, ja sanoin: kuulkaat minun ääntäni, ja tehkäät
niinkuin minä teidän käskenyt olen, niin teidän pitää minun
kansani oleman, ja minä olen teidän Jumalanne; 5 Että minä
vahvistaisin sen valan, jonka minä teidän isillenne vannonut
olen, antaakseni heille maan, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa,
niinkuin se tänäpänä on. Minä vastasin ja sanoin: Amen,
Herra! 6 Ja Herra sanoi minulle: saarnaa kaikki nämät
sanat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla, ja sano:
kuulkaat näitä liiton sanoja, ja tehkäät niiden jälkeen. 7 Sillä
minä olen kaikella ahkeruudella todistanut teidän isillenne

siitä päivästä, jona minä heitä johdatin Egyptin maalta,
niin tähän päivään asti, minä nousin varhain, todistin ja
sanoin: kuulkaat minun ääntäni. 8 Mutta ei he kuulleet,
eikä kallistaneet korviansa, vaan kukin meni oman pahan
sydämensä tahdon jälkeen; sentähden annan minä myös
kaikki nämät liiton sanat tulla heidän päällensä, jonka minä
käskin pitää, ja ei he sitä tehneet. 9 Herra sanoi minulle: minä
kyllä tiedän, kuinka Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaiset
sitovat itsensä yhteen. 10 He kääntävät itsensä entisten
isäinsä synteihin, jotka ei minun sanojani kuulleet, mutta
seurasivat muita jumalia, ja palvelivat niitä; Israelin ja Juudan
huone ovat myös rikkoneet joka paikassa minun liittoni, jonka
minä heidän isäinsä kanssa tehnyt olen. 11 Sentähden näin
sanoo Herra; katso, minä saatan onnettomuuden heidän
päällensä, jota ei heidän pidä saaman välttää; ja kuin he
minua huutavat, niin en minä kuule heitä. 12 Anna siis silloin
Juudan kaupungit ja Jerusalemin asuvaiset mennä ja huutaa
niitä jumalia, joille he suitsuttaneet ovat; vaan ei he taida
heitä auttaa heidän hätänsä aikana. 13 Sillä niin monta kuin
sinulla, Juuda, kaupunkia on, niin monta sinulla jumalaakin
on; ja niin monta kuin katua on Jerusalemissa, niin monta
häpiällistä alttaria olette te rakentaneet, suisuttaaksenne
Baalille. 14 Älä siis rukoile tämän kansan edestä, älä myös
huuda eli rukoile tämän kansan tähden; sillä en minä kuule
heitä, kuin he minua huutavat hädässänsä. 15 Mitä on minun
ystävälläni toimittamista minun huoneessani? He tekevät
kaikkinaista koiruutta, ja luulevat pyhän lihan sen heiltänsä
pois ottavan; ja koska sinä pahoin teet, niin sinä iloitset
siitä. 16 Herra kutsui sinun nimes viheriäiseksi, kauniiksi,
hedelmälliseksi öljypuuksi; mutta nyt on hän suurella murhan
äänellä sytyttänyt tulen ympärille, niin että sen oksat pitää
hävitetyksi tuleman. 17 Sillä Herra Zebaot, joka sinun on
istuttanut, uhkasi sinulle pahaa, Israelin huoneen ja Juudan
huoneen pahuuden tähden, jota he tekevät, ja vihoittavat
minun suitsuttaissansa Baalille. 18 Herra on minulle sen
ilmoittanut, niin että minä sen tiedän; silloin sinä osoitit
minulle mitä he aikoivat. 19 Ja minä olen niinkuin karitsa ja
niinkuin härkä, joka viedään teurastettaa, ja en minä tietänyt,
että he olivat pitäneet neuvoa minua vastaan, (ja sanoneet:)
turmelkaamme puu hedelminensä, ja temmatkaamme häntä
ylös juurinensa eläväin maasta, ettei hänen nimeänsä ikänä
enää muistettaisi. 20 Mutta sinä Herra Zebaot, sinä oikia
tuomari, sinä joka tutkistelet munaskuut ja sydämen, anna
minun nähdä sinun kostos heidän päällensä; sillä minä
olen asiani antanut sinun haltuus. 21 Sentähden sanoo
Herra näin Anatotin miehiä vastaan, jotka sinun henkeäs
väijyvät ja sanovat: älä ennusta meille Herran nimeen, jolles
muutoin tahdo kuolla meidän käsissämme. 22 Sentähden
näin sanoo Herra Zebaot: katso, minä etsin heitä kostolla,
nuoret miehet pitää heistä miekalla tapettaman, heidän
poikansa ja tyttärensä pitää nälässä kuoleman, 23 Niin
ettei heistä pidä mitään jäämän; sillä minä saatan Anatotin
miehille onnettomuuden sinä vuonna, kuin heitä kostolla
pitää etsittämän.

12 Herra, jos minä vielä kävisin sinun kanssas oikeudelle,
niin sinä kuitenkin löydetään hurskaaksi; kuitenkin
puhun minä sinun kanssas oikeudesta. Miksi käy
jumalattomille niin hyvin, ja suurilla ylönannetuilla on
kaikkinaista kyllä? 2 Sinä istutat heitä juurtumaan, kasvamaan
ja kantamaan hedelmän; sinä olet läsnä heidän suussansa,
vaan kaukana heidän sydämestänsä. 3 Mutta minun sinä,
Herra, tunnet, näet minun ja tutkistelet sydämeni sinun
edessäs; tempaa heitä niinkuin lampaita teuraaksi tehtää, ja
pyhitä heitä tappamisen päiväksi. 4 Kuinka kauvan siis pitää
maan niin surkiasti oleman, ja ruohon kaikissa paikoissa
kedolla kuivuman? asuvaisten pahuuden tähden, että sekä
eläimet että linnut katoovat; sillä he sanovat: hän kyllä vähän
tietää, kuinka meille tästälähin käy. 5 Jos ne, jotka jalkaisin
käyvät, väsyttävät teidät, kuinka siis silloin käy, kuin sinun
täytyy hevosmiesten kanssa juosta? Ja jos sinä etsit niissä
maakunnissa suruttomuutta, joissa rauha on, mitä sinulle
on tapahtuva sen ylpiän Jordanin tykönä? 6 Sillä sinun
veljes ja isäs huone ovat myös sinua vastaan petolliset ja
pitittävät sinua täydellä kurkulla; sentähden älä usko heitä,
jos he vielä ystävällisesti sinun kanssas puhuvat. 7 Minun
täytyy antaa minun huoneeni ylön, ja paeta minun perintöäni,
ja antaa minun rakkaan sieluni vihollisten käsiin. 8 Minun
perintöni on tullut minulle niinkuin jalopeura metsässä, ja
räyskyy minua vastaan, sentähden vihaan minä häntä. 9
Minun perintöni on niinkuin kirjava lintu, jonka ympärille
linnut heitänsä kokoovat; nouskaat ja kootkaat teitänne
kaikki eläimet kedolla, tulkaat ja syökäät. 10 Monet paimenet
ovat hävittäneet minun viinamäkeni, ja sotkuneet minun
sarkani; he ovat tehneet minun kauniin sarkani korveksi
ja autioksi. 11 (Minä näen jo kaiketi) kuinka surkiasti hän
on hävitetty, että koko maa on kylmillä; mutta ei yksikään
sitä pannut sydämeensä. 12 Sillä hävittäjät tulevat kaikille
kukkuloille korvessa, ja Herran miekka kuluttaa yhdestä
maan äärestä niin toiseen, ja ei yhdelläkään lihalla pidä
rauhaa oleman. 13 He kylvävät nisuja, mutta heidän pitää
ohdakkeita niittämän, he tekevät itsellensä paljon vaivaa,
mutta ei heidän pidä sitä nautitseman, eikä iloitseman vuoden
tulostansa, Herran julman vihan tähden. 14 Näin sanoo

Herra kaikkia minun pahoja kyläni miehiä vastaan, jotka
tarttuvat minun perintööni, jonka minä kansalleni Israelille
jakanut olen: katso, minä revin heitä ylös heidän maastansa,
ja otan ulos Juudan huoneen juuri heidän keskeltänsä. 15
Ja pitää tapahtuman, että kuin minä olen heidän ottanut
ulos, armahdan minä jälleen heitä, ja annan kullekin oman
perintönsä ja maansa jälleen. 16 Ja se on tapahtuva, jos
he minun kansastani kaiketi oppivat vannomaan minun
nimeni kautta (niin totta kuin Herra elää), niinkuin he ennen
minun kansani opettivat vannomaan Baalin kautta: niin pitää
heitä myös rakennettaman minun kansani seassa. 17 Mutta
jollei he kuule, niin minä totisesti revin ylös sen kansan, ja
surmaan sen, sanoo Herra.

13 Näin sanoo Herra minulle: mene ja osta itselles liinainen
vyö, ja vyötä sillä kupees, ja älä sitä kasta. 2 Ja minä
ostin vyön Herran käskyn jälkeen, ja sidoin sen ympäri
minun kupeitani. 3 Niin tapahtui Herran sana toisen kerran
minulle ja sanoi: 4 Ota vyö, jonka ostanut ja ympäri kupeitas
sitonut olet; nouse ja mene Phratiin ja kätke se kiviraunioon.
5 Minä menin ja kätkin sen Phratin tykö, niinkuin Herra
minulle käskenyt oli. 6 Mutta pitkän ajan perästä tapahtui,
että Herra sanoi minulle: nouse ja mene Phratiin, ja ota se
vyö jälleen, jonka minä käskin sinun sinne kätkeä. 7 Minä
menin Phratiin, ja kaivoin sen ylös, ja otin vyön siitä paikasta,
johon minä pannut olin; ja katso, vyö oli mädäntynyt, niin
ettei se mitään enään kelvannut. 8 Niin tapahtui Herran
sana minulle ja sanoi: 9 Näin sanoo Herra: niin minä myös
hävitän Juudan ja Jerusalemin suuren ylpeyden; 10 Sen
pahan kansan, joka ei minun sanaani kuulla tahdo, mutta
menee sydämensä tahdon jälkeen, ja seuraa muita jumalia,
palvellaksensa ja kumartaaksensa niitä: hänen pitää tuleman
niinkuin tämä vyö, joka ei enään kelpaa. 11 Sillä niinkuin mies
sitoo vyön ympäri kupeitansa, niin ikänä olen minä, sanoo
Herra, minun ympärilleni vyöttänyt koko Israelin huoneen ja
koko Juudan huoneen olemaan minulleni kansaksi, nimeksi,
ylistykseksi ja kunniaksi; mutta ei he tahtoneet kuulla. 12
Niin sano nyt heille tämä sana: näin sanoo Herra, Israelin
Jumala: kaikki leilit pitää viinalla täytettämän. Niin pitää
heidän sanoman sinulle: kuka ei sitä meistä hyvin tiedä, että
kaikki leilit pitää viinalla täytettämän? 13 Niin sano heille:
näin sanoo Herra: katso, minä täytän kaikki ne, jotka tässä
maassa asuvat, kuninkaat, jotka Davidin istuimella istuvat,
ja papit ja prophetat, ja kaikki Jerusalemin asuvaiset, niin
että he juopuvat. 14 Ja hajoitan heitä toiset toisistansa,
isät lapsinensa, sanoo Herra, en minä armahda eli säästä,
enkä ole laupias heidän kadotuksessansa. 15 Niin kuulkaat
nyt ja ottakaat vaari ja älkäät paisuko; sillä Herra on sen
sanonut. 16 Antakaat Herralle teidän Jumalallenne kunnia,
ennenkuin hän antaa pimeyden tulla, ja ennenkuin teidän
jalkanne loukkaantuu pimiöihin vuoriin, niin että te odotatte
valkeutta, ja hänen pitää sen tekemän kuoleman varjoksi ja
pimeydeksi. 17 Mutta jollette näitä kuule, niin on kuitenkin
minun sieluni salaisesti itkevä senkaltaista ylpeyttä; minun
silmäni on katkerasti ja yltäkyllin vuodattava kyyneleitä,
että Herran lauma vangiksi tulee. 18 Sano kuninkaalle ja
kuningattarelle: nöyryyttäkäät teitänne ja istukaat maahan;
sillä kunnian kruunu on teidän päästänne pudonnut. 19
Kaupungit etelänpuolessa ovat suljetut, ja ei ole yhtään, joka
heitä avaa; koko Juuda on viety pois, se on peräti viety pois.
20 Nostakaat silmänne ja katsokaat, kuinka he pohjoisesta
tulevat; kussa lauma nyt on, joka sinun haltuus annettu oli,
sinun jalo laumas? 21 Mitäs tahdot sanoa, kuin hän näin on
kostolla etsivä sinua? sillä sinä olet niin totuttanut heidät
sinuas vastaan, että he ruhtinaat ja päämiehet olla tahtovat;
mitämaks, sinulle pitää tuska tuleman, niinkuin vaimolle
lapsen synnyttämisessä. 22 Ja jos sinä sydämessäs sanoa
tahtoisit: minkätähden minulle nämät tapahtuvat? Sinun
moninaisen pahuutes tähden on sinun saumas ratkenneet, ja
sääres väkisin paljastetut. 23 Taitaako musta kansa muuttaa
nahkansa eli pardi pilkkunsa? niin te myös taidatte tehdä
jotain hyvää, että te pahaan tottuneet olette. 24 Sentähden
hajoitan minä heidät niinkuin akanat, jotka tuuli korpeen
lennättää. 25 Se pitää oleman sinun palkkas ja osas, jonka
minä sinulle jakanut olen, sanoo Herra, ettäs minun unhotit
ja luotit itses valheisiin. 26 Sentähden kirvotan minä myös
paljon sinun saumastas, että sinun häpys nähtämän pitää.
27 Sillä minä olen nähnyt sinun huoruutes, sinun haureutes,
sinun häpeemättömän salavuoteutes ja sinun kauhiutes,
sekä kukkuloilla että kedoilla. Voi sinuas Jerusalem! koskas
siis joskus tahdot puhdistaa itses?

14 Tämä on se sana, jonka Herra sanoi Jeremialle,
kalliista ajasta: 2 Juuda murehtii, ja hänen porttinsa
ovat hyljätyt, maassa ollaan surullisesti, ja Jerusalemissa
on valitus. 3 Ylimmäiset lähettävät alamaisensa veden
perään, mutta kuin he tulevat kaivolle, niin ei he löydä
vettä, ja kantavat niin astiansa kotia tyhjänä jälleen; he
käyvät surullisina ja häpeevät, ja peittävät päänsä, 4 Että
maa pakahteli, ettei sada maan päälle, peltomiehet käyvät
suruissansa ja peittävät päänsä, 5 Sillä naaraspeurat,
jotka kedolla poikivat, hylkäävät vasikkansa, ettei ruoho
kasva. 6 Ja metsä-aasit seisovat mäillä ja haistelevat tuulta
niinkuin lohikärmeet, ja heidän silmänsä nääntyvät, ettei

heinä kasva. 7 Voi Herra, meidän pahat tekomme ovat
sen kyllä ansainneet, mutta auta kuitenkin sinun nimes
tähden; sillä meidän kovakorvaisuutemme on suuri, kuin me
olemme sinua vastaan syntiä tehneet. 8 Sinä olet Israelin
turva ja auttaja hädässä; miksis olet niinkuin muukalainen
maassa, ja niinkuin vieras, joka siihen ainoasti yötyy? 9
Miksis olet niinkuin mies, joka on pelkuri, ja niinkuin väkevä,
joka ei auttaa taida? Sinä olet kuitenkin meidän seassamme,
Herra, ja me nimitetään sinun nimelläs; älä meitä hylkää. 10
Näin sanoo Herra tästä kansasta: he juoksevat mielellänsä
sinne ja tänne, eikä pysy alallansa; sentähden ei he kelpaa
Herralle, vaan hän muistaa kyllä heidän pahuutensa, ja
tahtoo etsiä heidän syntejänsä. 11 Ja Herra sanoi minulle:
ei sinun pidä rukoileman tämän kansan edestä heidän
hyväksensä. 12 Sillä jos he paastoavat, en minä sittekään
kuule heidän rukoustansa, ja jos he polttouhria ja ruokauhria
uhraavat, niin ei ne minulle kelpaa; vaan minä lopetan
heidät miekalla, nälällä ja rutolla. 13 Niin minä sanoin: oi
Herra, Herra, katso, prophetat sanovat heille: ei teidän pidä
miekkaa näkemän, eikä saaman kallista aikaa, mutta minä
annan teille hyvän rauhan tässä paikassa. 14 Ja Herra sanoi
minulle: prophetat ennustavat valhetta minun nimeeni, en ole
minä heitä lähettänyt enkä käskenyt, elikkä puhunut heidän
kanssansa; he saarnaavat teille vääriä näkyjä, noituutta,
turhuutta ja sydämensä petosta. 15 Sentähden näin sanoo
Herra niistä prophetaista, jotka minun nimeeni ennustavat:
vaikka en minä heitä ole lähettänyt, ja kuitenkin he sanovat:
ei miekan ja kalliin ajan pidä tähän maahan tuleman; ne
prophetat pitää kuoleman miekalla ja nälällä. 16 Ja kansa,
jolle he ennustavat, pitää nälästä ja miekasta siellä ja täällä
Jerusalemin kaduilla makaavan, ja ei heillä pidä yhtään
oleman, joka heitä hautaa, heitä ja heidän vaimojansa,
poikiansa ja tyttäriänsä; ja minä tahdon kaataa heidän
pahuutensa heidän päällensä. 17 Ja sinun pitää sanoman
heille tämän sanan: minun silmäni vuotavat kyyneleitä yli
yötä ja päivää, ja ei lakkaa; sillä neitsy, minun kansani
tytär, on hirmuisesti vaivattu ja surkiasti lyöty. 18 Jos minä
menen kedolle, niin katso, siellä makaavat miekalla lyödyt;
jos minä tulen kaupunkiin, niin katso, siellä makaavat nälästä
nääntyneet; sillä prophetat ja papit pitää myös menemän pois
siihen maahan, jota ei he tunne. 19 Oletkos Juudan peräti
hyljännyt, eli ilvottaako sielus Zionia? miksi sinä olet niin
meitä lyönyt, ettei kenkään parantaa taida? Me toivoimme
rauhaa, mutta ei tule mitään hyvää: parantamisen aikaa,
ja katso, tässä on vielä nyt enempi vahinkoa. 20 Herra,
me tunnemme jumalattoman menomme, ja isäimme pahat
teot; sillä me olemme syntiä tehneet sinua vastaan. 21
Mutta sinun nimes tähden älä anna meitä häväistyksi tulla,
älä kunnias istuinta anna pilkatuksi tulla; muista siis, ja älä
anna liittos meidän kanssamme lakata. 22 Ei ole kuitenkaan
pakanain epäjumalain seassa, joka sateen antaa taitaa, ei
taida taivas myöskään sataa; sinä ainoa olet Herra meidän
Jumalamme, jonka päälle me toivomme, sillä sinä olet kaikki
nämät tehnyt.

15 Ja Herra sanoi minulle: Jos Moses ja Samuel seisoisivat
minun edessäni, niin ei sydämeni olisi sittenkään sen
kansan puoleen; aja heitä pois minun edestäni, ja anna heidän
mennä. 2 Ja jos he sinulle sanovat: kuhunka meidän pitää
menemän? niin sano heille: näin sanoo Herra: jotka (ovat
aiotut) kuolemaan, ne (menkään) kuolemaan; jotka miekkaan,
ne miekkaan; jotka nälkään, ne nälkään; ja jotka vankiuteen,
ne vankiuteen. 3 Sillä minä tahdon määrätä heille neljä
kuritusta, sanoo Herra: miekan tappamaan, koirat repimään,
taivaan linnut ja pedot syömään ja hukuttamaan. 4 Ja minä
tahdon ajaa heitä sinne ja tänne jokaiseen valtakuntaan
maan päällä, Manassen, Hiskian Juudan kuninkaan pojan
tähden, niiden tähden, mitkä hän teki Jerusalemissa. 5
Sillä kuka tahtoo sinua armahtaa, Jerusalem? kuka sinua
surkuttelee? kuka pitää menemän ja saattaman rauhaa
sinulle? 6 Sinä olet minun hyljännyt, sanoo Herra, ja
olet minusta luopunut; sentähden olen minä ojentanut
käteni sinua vastaan, hukuttaakseni sinua; minä suutun
jo armahtamasta. 7 Minä tahdon viskata heitä viskimellä
ulos maakunnan porteista; ja minun kansani, joka ei tahdo
kääntyä menostansa, ne tahdon minä tehdä kaikki isättömiksi
ja kadottaa. 8 Minulla pitää enempi leskiä oleman heidän
seassansa, kuin santaa meressä; minä tahdon antaa tulla
nuoren hävittäjän äitiä vastaan, julkisen hävittäjän, ja annan
äkisti ja tapaturmaisesti langeta kaupungin päälle: 9 Niin että
se, jolla seitsemän lasta on, pitää yksinäiseksi tuleman, ja
sydämestänsä huokaaman; sillä hänen aurinkonsa pitää
varhain päivällä laskeman, että hänen pitää häpiään tuleman
ja häpeemän; ja ne kuin jäävät, tahdon minä antaa miekan
alle heidän vihollisillensa, sanoo Herra." 10 Voi minua, äitini,
ettäs minun synnytit riiteliäksi ja vastustajaksi koko maalle!
En minä ole korkoa ottanut, eikä he ole minua kasvulle
antaneet, kuitenkin kaikki minulle kiroilevat. 11 Herra sanoi:
sinun jääneilles pitää vielä hyvin käymän; minä tahdon joutua
avukses hädän ja ahdistuksen aikana vihollista vastaan.
12 Eikö rauta taitane särkeä sitä rautaa ja vaskea, joka
pohjoisesta tulee? 13 Vaan minä tahdon (ennen) antaa
sinun kalus ja tavaras raatelukseksi, ilman maksoa; ja se on
kaikkein sinun synteis tähden kaikissa sinun rajoissas. 14 Ja

minä tahdon antaa sinun vietää vihollistes kanssa siihen
maahan, jota et sinä tunne; sillä tuli on minun vihassani
syttynyt ja pitää teidän päällänne palaman. 15 Sinä, Herra,
sen tiedät, muista minua ja pidä minusta suru, ja kosta minun
vihollisilleni minun puolestani, älä viivytä vihaas, ota minua
vastaan; sillä sinä tiedät, että minä sinun tähtes häväistään.
16 Sinun sanas ovat saavutetut, ja minä olen ne käsittänyt, ja
sinun sanas on minulle ilo ja sydämen lohdutus; ja minä
olen nimitetty sinun nimes jälkeen, Herra Jumala Zebaot. 17
En minä anna itsiäni pilkkaajain pariin, enkä iloitse (heidän
kanssansa), vaan olen yksinänsä sinun kätes pelvon tähden:
sillä sinä vihastut raskaasti minun päälleni. 18 Miksi minun
ahdistukseni kestää niin kauvan, ja minun haavani ovat aivan
pahat, niin ettei niitä kukaan parantaa taida? Sinä olet minulle
niin kuin lähde, joka ei enään vuotaa tahdo. 19 Sentähden
sanoo Herra näin: jos sinä käännyt (minun tyköni), niin
minä tahdon kääntää sinun, ja sinun pitää seisoman minun
edessäni; ja jos sinä eroitat hyvän pahasta, niin sinun pitää
oleman niinkuin minun suuni. Heidän pitää kääntymän sinun
tykös, ja et sinä käänny heidän tykönsä. 20 Sillä minä teen
sinut vahvaksi vaskiseksi muuriksi tätä kansaa vastaan,
ja he sotivat sinua vastaan, vaan ei heidän pidä sinua
voittaman; sillä minä olen sinun tykönäs auttamassa sinua
ja vapahtamassa sinua, sanoo Herra; 21 Ja tahdon sinun
vapahtaa ilkiäin käsistä, ja pelastaa sinua julmain vallasta.

16 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Ei sinun
pidä ottaman itselles vaimoa, eikä siittämän poikia
eli tyttäriä tässä paikassa. 3 Sillä näin sanoo Herra niistä
pojista ja tyttäristä, jotka tässä paikassa syntyvät, ja äideistä,
jotka heitä synnyttävät, ja heidän isistänsä, jotka heitä tässä
maassa siittävät: 4 Heidän pitää kuoleman sairaudessansa,
ja ei heitä pidä itkettämän eli haudattaman, vaan heidän pitää
loaksi kedolle tuleman; ja heidän pitää vielä sitte miekalla
ja nälällä hukkuman, ja heidän ruumiinsa pitää linnuille
taivaan alla ja eläimille maassa ruaksi tuleman. 5 Sillä näin
sanoo Herra: ei sinun pidä menemän murhehuoneesen, eikä
menemän itkemään eli surkuttelemaan heitä; sillä minä olen
ottanut pois minun rauhani tältä kansalta, sanoo Herra, ja
minun armoni ja laupiuteni; 6 Että sekä suuret että pienet
pitää tässä maassa kuoleman, ja ei haudatuksi tuleman, ja ei
yhdenkään pidä itkemän eli repimän itsiänsä, eikä ajeleman
hiuksiansa heidän tähtensä. 7 Ja ei myös pidä (leipää)
jaettaman murheessa, että heitä lohdutettaisiin kuolleen
tähden, eikä pidä annettaman juoda lohdutusmaljasta isänsä
tähden ja äitinsä tähden. 8 Ja ei pidä sinun menemän
pitohuoneesen, istumaan heidän viereensä, syömään ja
juomaan. 9 Sillä näin sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala:
katso, minä tahdon ottaa pois tästä siasta, teidän silmäinne
edestä ja teidän eläissänne, ilon ja riemun äänen, yljän
äänen ja morsiamen äänen. 10 Ja kuin sinä nämät kaikki
tälle kansalle sanonut olet, ja he sanovat sinulle: miksi
Herra uhkaa meille kaikkea tätä suurta onnettomuutta?
ja mikä on meidän pahatekomme ja syntimme, jolla me
olemme rikkoneet Herraa, meidän Jumalaamme, vastaan?
11 Niin sinun pitää sanoman heille: että teidän isänne, sanoo
Herra, ovat hyljänneet minun, ja seuranneet muita jumalia,
palvelleet niitä ja kumartaneet niitä; mutta minun ovat he
hyljänneet, ja ei pitäneet minun lakiani. 12 Ja te teette vielä
pahemmin kuin teidän isänne; sillä katso, kukin elää oman
pahan sydämensä sisun jälkeen, eikä yksikään tottele minua.
13 Sentähden minä tahdon ajaa teidät pois tästä maasta
siihen maahan, josta ette te eikä teidän isänne mitään tiedä,
siellä saatte te palvella muita jumalia yli päivää ja yötä, ja
en minä tahdo siellä armoa näyttää teille. 14 Sentähden
katso, se aika tulee, sanoo Herra, ettei sitte pidä enään
sanottaman: niin totta kuin Herra elää, joka Israelin lapset
Egyptin maalta on johdattanut, 15 Vaan, niin totta kuin Herra
elää, joka Israelin lapset on johdattanut pohjan maasta ja
kaikista maista, joihin hän heitä ajanut oli; sillä minä tahdon
antaa heidän tulla jälleen heidän maahansa, jonka minä
heidän isillensä antanut olen. 16 Katso, minä lähetän monta
kalamiestä, sanoo Herra, heitä onkimaan; ja sitte lähetän
minä monta metsämiestä, heitä käsittämään kaikilla vuorilla,
kaikilla kukkuloilla ja kaikissa kiviraunioissa. 17 Sillä minun
silmäni näkee kaikki heidän tiensä, ja ei ne ole peitetyt
minun edessäni; ja heidän pahatekonsa on minun silmäini
edessä salaamatoin. 18 Ensisti pitää minun kaksinkertaisesti
maksaman heidän pahat tekonsa ja syntinsä, että he ovat
saastuttaneet minun maani kauhistustensa raadoilla, ja
kauhistuksellansa täyttivät he minun perintöni. 19 Herra, sinä
olet väkevyyteni ja voimani, ja turvani hädässä; pakanat
tulevat sinun tykös maailman ääristä ja sanovat: meidän
isämme ovat tosin pitäneet vääriä ja turhia jumalia, jotka
ei mitään auttaa taida. 20 Kuinka taitaa ihminen tehdä
hänellensä jumalia, jotka ei kuitenkaan jumalia olekaan? 21
Sentähden katso, minä tahdon opettaa heitä tällä haavalla,
ja tehdä heille minun käteni ja valtani tiettäväksi; ja heidän
pitää ymmärtämän, että minun nimeni on Herra.

17 Juudan synti on raudalla ja kovalla timantilla kirjoitettu,
ja heidän sydämensä tauluihin kaivettu, ja teidän
alttarinne sarviin, 2 Että heidän lapsensa mieleensä
johdattaisivat alttarit ja metsistöt viheriäisten puiden tykönä

korkeilla vuorilla. 3 Mutta minä olen antava sinun korkeutes
ryöviöksi, sekä vuorilla että kedoilla, sekä riistas, että
kaiken sinun tavaras, niiden syntein tähden, jotka kaikissa
sinun maas äärissä on tehty. 4 Ja sinun pitää tuleman
ajetuksi pois sinun perinnöstäs, jonka minä sinulle antanut
olen; ja minä tahdon sinun tehdä vihollisten orjaksi siinä
maassa, jota et sinä tunne; sillä te olette sytyttäneet vihani
tulen, joka ijankaikkisesti palava on. 5 Näin sanoo Herra:
kirottu olkoon se mies, joka luottaa ihmiseen, ja panee
lihan itsellensä käsivarreksi, ja jonka sydän luopuu pois
Herrasta. 6 Hänen pitää tuleman niinkuin kanerva korvessa,
ja ei pidä saaman nähdä tulevaista lohdutusta; ja hänen
pitää asuman kuivuudessa korvessa, hedelmättömässä ja
autiossa erämaassa. 7 Mutta se mies on siunattu, joka
luottaa Herraan; ja Herra on hänen turvansa. 8 Hän on
niinkuin se puu, joka veden reunalle on istutettu ja ojan
viereen juurtunut; sillä jos vielä palavuus tulee, niin ei hän
kuitenkaan pelkää, vaan sen lehdet pysyvät viheriäisinä,
eikä murehdi, kuin kuiva vuosi tulee, mutta kantaa hedelmän
ilman lakkaamatta. 9 Sydän on häijy ja pahanilkinen kappale
ylitse kaikkein; kuka taitaa sitä tutkia? 10 Minä Herra tahdon
tutkia sydämen ja koetella munaskuut ja annan kullekin
hänen töittensä jälkeen ja hänen töittensä hedelmän jälkeen.
11 Sillä niinkuin lintu hautoo ja ei kuori, niin on myös se,
joka väärin kalua kokoo; sillä hänen pitää jättämän sen
kesken aikaansa, ja viimeiseltä tyhjäksi tuleman. 12 Mutta
meidän pyhyytemme sia, (Jumalan) kunnian istuin, on aina
lujana pysynyt. 13 Sinä Herra olet Israelin toivo; kaikki,
jotka sinun hylkäävät, pitää häpiään tuleman; ne minusta
luopuneet pitää maahan kirjoitettaman; sillä he hylkäävät
Herran, joka on elävä vesilähde. 14 Paranna minua, Herra,
niin minä paranen; auta sinä minua, niin minä olen autettu;
sillä sinä olet minun kerskaukseni. 15 Katso, he sanovat
minulle: kussa siis on Herran sana? annas nyt tulla! 16
Mutta en minä ole paennut sinusta, minun paimeneni, niin
en minä ole myös toivottanut heille surkiaa päivää, sen
sinä tiedät; mitä minä saarnannut olen, se on oikea sinun
edessäs. 17 Älä ole minulle hämmästykseksi; sinä olet minun
turvani hädässä. 18 Anna heidän häpiään tulla, jotka minua
vainoovat, ja älä anna minun häpiään tulla; anna heidän
peljästyä, ja älä anna minun peljästyä; anna onnetoin päivä
heille tulla, ja lyö rikki heitä kaksinkertaisesti. 19 Näin sanoi
Herra minulle: mene ja seiso kansan portissa, josta Juudan
kuninkaat käyvät ulos ja sisälle, ja kaikissa Jerusalemin
porteissa. 20 Ja sano heille: kuulkaat Herran sanaa, te
Juudan kuninkaat, ja kaikki Juudan ja Jerusalemin asuvaiset,
jotka tästä portista sisälle käytte. 21 Näin sanoo Herra:
kavahtakaat teitänne ja älkäät sabbatina mitään kuormaa
kantako, älkäät myös viekö Jerusalemin porttein lävitse;
22 Ja älkäät viekö yhtään taakkaa sabbatina ulos teidän
huoneistanne, ja älkäät tehkö mitään työtä; vaan pyhittäkäät
sabbatin päivä, niinkuin minä teidän isillenne käskenyt
olen. 23 Mutta ei he kuule eikä kallista korviansa, vaan
tulevat kankiaksi, ettei heidän pitäisi kuuleman, eikä salliman
heitänsä neuvottaa. 24 Ja pitää tapahtuman, että, jos te
uskollisesti kuulette minua, sanoo Herra, niin ettette yhtään
kuormaa kanna sabbatin päivänä tämän kaupungin portin
lävitse; vaan pyhitätte sabbatin päivän, niin ettette myös
työtä tee sinä päivänä; 25 Niin pitää myös tämän kaupungin
portista käymän kuninkaat ja päämiehet ulos ja sisälle,
jotka Davidin istuimella istuvat, ratsastavat ja vaeltavat sekä
vaunuilla ja hevosilla he, ja heidän pääruhtinaansa, Juudan
miehet ja Jerusalemin asuvaiset; ja tässä kaupungissa
pitää ijankaikkisesti asuttaman. 26 Ja pitää tuleman Juudan
kaupungeista ja niistä, jotka ympäri Jerusalemin ovat, ja
Benjaminin maasta, laaksoista ja vuorilta, ja lounaasta päin,
ne jotka pitää viemän edes polttouhrit, uhrit, ruokauhrit ja
suitsutuksen, niin myös ne, jotka pitää viemän kiitosuhrit
Herran huoneesen. 27 Mutta jollette minua kuule, niin että te
pyhitätte sabbatin päivän, ja ettette yhtään taakkaa kanna
Jerusalemin porteista sabbatin päivänä: niin minä sytytän
tulen sen portteihin, joka Jerusalemin huoneet kuluttaman
pitää, jota ei pidä sammutettaman.

18 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
sanoen: 2 Nouse ja mene alas savenvalajan
huoneesen; siellä tahdon minä sinun antaa kuulla minun
sanani. 3 Ja minä menin alas savenvalajan huoneesen; ja
katso, hän teki työtä pyöränsä päällä. 4 Ja astia, jonka hän
teki savesta, särkyi savenvalajan käsissä; niin hän teki taas
toisen astian, niinkuin hänelle kelpasi. 5 Niin tapahtui Herran
sana minulle ja sanoi: 6 Enkö minä myös taida niin tehdä
teille, te Israelin huone, kuin tämä savenvalaja, sanoo Herra?
Katso, niinkuin savi on savenvalajan kädessä, niin olette te
myös minun kädessäni, Israelin huone. 7 Äkisti minä puhun
kansaa ja valtakuntaa vastaan, kukistaakseni, hävittääkseni
ja hukuttaakseni sitä. 8 Mutta jos se kansa kääntää itsensä
pahuudestansa, jota vastaan minä puhun, niin minäkin
kadun sitä pahaa, jota minä ajattelin heille tehdä. 9 Ja
minä puhun äkisti kansasta ja valtakunnasta, rakentaakseni
ja istuttaakseni sitä. 10 Mutta jos se tekee pahaa minun
edessäni, niin ettei hän kuule minun ääntäni, niin minä kadun
myös sitä hyvää, jota minä heille luvannut olin tehdä. 11 Niin
sano nyt Juudan miehille ja Jerusalemin asuvaisille: näin

sanoo Herra: katso, minä valmistan teille onnettomuuden, ja
ajattelen jotakin teitä vastaan; sentähden kääntäköön kukin
itsensä pahalta tieltänsä, ja parantakaat teidän menonne
ja juonenne. 12 Mutta he sanoivat: ei se tapahdu; vaan
me tahdomme vaeltaa meidän ajatustemme jälkeen, ja
tehdä kukin pahan sydämensä jälkeen. 13 Sentähden, näin
sanoo Herra: kysykäät pakanain seassa, kuka on joskus
senkaltaista kuullut, että neitsy Israel niin kauhian työn
tekee? 14 Pitääkö kedon hylkäämän Libanonin lumen, yhden
vahan tähden? Pitääkö juokseva vesi, vieraan kylmän veden
tähden, siirrettämän? 15 Kuitenkin unohtaa minun kansani
minun: he suitsuttavat jumalille, ja pahennuksen matkaan
saattavat ilman lakkaamata, ja käyvät tallaamattomilla teillä.
16 Että heidän maansa pitää autioksi tuleman, heille ijäiseksi
häpiäksi; niin että jokainen, joka vaeltaa ohitse, ihmettelee ja
päätänsä pudistaa. 17 Sillä minä tahdon niinkuin itätuulella
hajoittaa heitä heidän vihollistensa edessä; minä tahdon
näyttää heille selkäni, ja en kasvojani heidän kadotuksensa
päivänä. 18 Mutta he sanoivat: tulkaat, ja käykäämme neuvoa
pitämään Jeremiaa vastaan; sillä ei papit taida väärin mennä
laissa, viisasten neuvo ei puutu, ja ei propheta taida väärin
opettaa; tulkaat, lyökäämme häntä kielellä ja älkäämme
totelko, mitä hän sanoo. 19 Herra, ota vaari minusta, ja kuule
vihollisteni ääni. 20 Onko se oikein, että hyvä kostetaan
pahalla? Sillä he ovat kaivaneet minun sielulleni kuopan;
muista siis, kuinka minä olen seisonut sinun edessäs, ja
puhunut heidän parastansa, ja käänsin sinun julmuutes
heidän puolestansa. 21 Rankaise siis heidän lapsiansa
nälällä ja anna heidän miekalla langeta, että heidän vaimonsa
jäisivät lapsettomiksi ja leskiksi, ja heidän miehensä lyötäisiin
kuoliaaksi, ja nuoret miehet sodassa miekalla tapettaisiin;
22 Että huuto kuuluis heidän huoneistansa, ettäs niin äkisti
olet antanut tulla sotaväen heidän päällensä; sillä he ovat
kaivaneet kuopan minua käsittääksensä, ja ovat virittäneet
paulan minun jalkaini eteen. 23 Ja että sinä, Herra, tiedät
kaikki heidän juonensa minua vastaan, että he tahtovat minua
tappaa; niin älä anna anteeksi heidän pahaa tekoansa, ja älä
anna heidän syntejänsä pyyhittynä olla sinun edessäs; he
olkoon kukistettuna sinun edessäs, ja tee heidän kanssansa
sinun vihas jälkeen.

19 Näin sanoi Herra: mene ja osta savi-astia
savenvalajalta, ja (ota kanssas muutamat) kansan
vanhimmista ja pappein vanhimmista. 2 Ja mene
Benhinnomin laaksoon, joka on tiiliportin edessä, ja saarnaa
siellä ne sanat, jotka minä sanon sinulle. 3 Ja sano: kuulkaat
Herran sanaa, te Juudan kuninkaat ja Jerusalemin asuvaiset:
näin sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä
tahdon antaa kovan onnen tulla tälle paikalle, että jokainen,
joka sen kuulee, pitää sen hänen korvissansa soiman: 4 Että
he ovat hyljänneet minun, ja antaneet tämän sian vieraalle
(jumalalle) ja ovat suitsuttaneet siinä muille jumalille, joita ei
he, eikä heidän isänsä eli Juudan kuninkaat tunteneet, ja
ovat täyttäneet tämän sian viattomalla verellä; 5 Sillä he ovat
rakentaneet korkeuksia Baalille, polttaaksensa lapsiansa
tulessa Baalille polttouhriksi; jota en minä ole käskenyt eli
siitä puhunut, eikä myös minun sydämeeni tullut ole. 6
Sentähden katso, se aika pitää tuleman, sanoo Herra, ettei
tätä siaa pidä enään kutsuttaman Tophet, eli Benhinnomin
laaksoksi, vaan Murhalaaksoksi; 7 Sillä minä tahdon hävittää
Juudan ja Jerusalemin neuvon tässä siassa, ja tahdon antaa
heidän langeta miekalla heidän vihollistensa edessä ja niiden
käsiin, jotka seisovat heidän henkensä perään; ja tahdon
antaa heidän ruumiinsa taivaan linnuille ja eläimille kedolla
ruuaksi. 8 Ja tahdon tehdä tämän kaupungin autioksi ja
nauruksi, niin että kaikki, jotka käyvät tästä ohitse, pitää
ihmettelemän ja viheltämän kaikkia hänen vaivojansa. 9
Minä tahdon antaa heidän syödä poikainsa ja tytärtensä
lihaa, ja heidän pitää syömän toinen toisensa lihaa siinä
vaivassa ja ahdistuksessa, jolla heidän vihollisensa ja ne,
jotka seisovat heidän henkensä perään, heitä ahdistaman
pitää. 10 Ja sinun pitää rikkoman savi-astian, niiden miesten
nähden, jotka ovat menneet sinun kanssas. 11 Ja sano
heille: näin sanoo Herra Zebaot: juuri niinkuin joku rikkoo
savenvalajan astian, niin ettei se taida jälleen terveeksi
tulla; niin tahdon minä myös rikki lyödä tämän kansan ja
tämän kaupungin, ja pitää Tophetissa haudatuksi tuleman,
sentähden ettei ole siaa hautaamiseen. 12 Näin tahdon minä
tehdä tälle sialle ja asuvaisille, sanoo Herra, että tämän
kaupungin pitää tuleman niinkuin Tophet. 13 Vielä sitte pitää
Jerusalemin huoneet ja Juudan kuninkaan huoneet juuri
niin saastaisiksi tuleman, kuin se paikka Tophet, kaikkein
huonetten tähden, joissa he kattoin päällä kaikelle joukolle
suitsuttaneet ja muille jumalille juomauhrin uhranneet ovat.
14 Ja kuin Jeremia palasi Tophetista, johon Herra hänet
lähettänyt oli ennustamaan, meni hän Herran huoneen
pihaan ja sanoi kaikelle kansalle: 15 Näin sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä annan tulla tämän
kaupungin ja kaikkein hänen kaupunkeinsa päälle kaiken
sen kovan onnen, jonka minä olen puhunut heitä vastaan;
että he ovat uppiniskaiset, ja ei tahdo minun sanaani kuulla.

20 Mutta kun Pashur Immerin poika, pappi, joka oli
ylimmäikseksi pantu Herran huoneessa, kuuli Jeremian

ennustavan näitä sanoja, 2 Löi Pashur propheta Jeremiaa, ja
heitti tämän vankiuteen, Benjaminin ylimmäisessä portissa,
joka Herran huoneessa on. 3 Ja toisena päivänä otti
Pashur Jeremian vankiudesta. Niin Jeremia sanoi hänelle:
ei Herra kutsu sinun nimeäs Pashur, vaan Magor joka
taholta. 4 Sillä näin sanoo Herra: katso, minä annan sinun
kaikkein sinun ystäväis kanssa pelkoon, ja heidän pitää
kaatuman vihollistensa miekan kautta, ja sen pitää sinun
silmäs näkemän; ja minä olen hylkäävä koko Juudan Babelin
kuninkaan käteen, jonka pitää viemän heitä Babeliin ja
tappaman miekalla. 5 Ja minä olen antava kaiken tämän
kaupungin kalun, ynnä kaiken hänen työnsä kanssa, ja kaikki
kalliit kappaleet, ja kaiken Juudan kuningasten tavaran,
tahdon minä antaa heidän vihollistensa käteen, niin että
heidän pitää heitä ryöstämän, ottaman pois ja viemän
Babeliin. 6 Ja sinä Pashur, sinun pitää kaiken perhees
kanssa menemän vankiuteen, ja menemän Babeliin; siellä
pitää sinun kuoleman ja haudattaman, sinä ynnä kaikkein
sinun ystäväis kanssa, joille sinä valhetta ennustanut olet. 7
Herra, sinä olet minun yllyttänyt, ja minä olen yltynyt; sinä olet
minulle juuri väkevä ollut, ja olet voittanut; mutta minä olen
sentähden tullut syljetyksi joka päivä, että jokainen nauraa
minua. 8 Sillä sittekuin minä puhunut, huutanut ja saarnannut
olen siitä tuskasta ja hävityksestä, on Herran sana tullut
minulle pilkaksi ja nauruksi joka päivä. 9 Niin minä sanoin:
en minä tahdo enään ajatella hänen päällensä, enkä tahdo
enään saarnata hänen nimeensä; mutta minun sydämessäni
oli niinkuin polttavainen tuli, suljettu minun luissani, niin
että minä suutuin kärsimästä, enkä enää voinut. 10 Sillä
minä kuulin monen panetuksen ja pelvon joka paikasta:
kantakaat päälle, me tahdomme vahvasti kantaa hänen
päällensä, sanovat kaikki minun ystäväni ja kumppanini,
jos me taitaisimme voittaa hänen, tulla hänen kanssansa
yhteen ja kostaa hänelle. 11 Mutta Herra on minun kanssani,
niinkuin väkevä sankari; sentähden pitää minun vainoojani
lankeeman ja ei voittaman, vaan pitää suureen häpiään
tuleman, että he niin tyhmästi toimittavat; se häpiä pitää
oleman ijankaikkinen, ja ei pidä unohdettaman. 12 Ja nyt
Herra Zebaot, sinä joka koettelet vanhurskaan, sinä tutkit
munaskuut ja sydämen: anna minun nähdä kostos heistä;
sillä minä olen antanut sinun haltuus minun asiani. 13
Veisatkaat Herralle, kiittäkäät Herraa, joka auttaa köyhän
henkeä pahain käsistä. 14 Kirottu olkoon se päivä, jona minä
syntynyt olen; älköön se päivä olko siunattu, jona minun
äitini on minun synnyttänyt. 15 Kirottu olkoon se mies, joka
minun isälleni sanomaa toi ja sanoi: sinä olet saanut nuoren
pojan; suuresti ilahuttaaksensa häntä. 16 Se mies olkoon
niinkuin ne kaupungit, jotka Herra kukisti, ja ei sitä katunut;
hän kuulkaan huomeneltain parun ja puolipäivänä huudon:
17 Ettes siis tappanut minua äitini kohdussa, että minun äitini
olis ollut minun hautani, ja hänen kohtunsa olis ijankaikkisesti
kantava ollut. 18 Miksi minä siis olen äitini kohdusta tullut,
tuskaa ja sydämen surua näkemään, ja kuluttamaan päiviäni
häpiällä?

21 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
kuin kuningas Zedekia lähetti hänen tykönsä Pashurin
Malkian pojan, ja papin Zephanian, Maesejan pojan, ja antoi
hänelle sanoa: 2 Kysy Herralta meidän puolestamme; sillä
Nebukadnetsar Babelin kuningas sotii meitä vastaan: jos
Herra tahtoo meille tehdä kaikkein ihmettensä jälkeen, että
hän menis pois meidän tyköämme. 3 Jeremia sanoi heille: näin
sanokaat Zedekialle: 4 Näin sanoo Herra, Israelin Jumala:
katso, minä tahdon kääntää ne sota-aseet takaperin, jotka
teidän käsissänne ovat, joilla te soditte Babelin kuningasta
vastaan ja Kaldealaisia vastaan, jotka teidän muurinne
piirittäneet ovat ympäri, ja tahdon heitä koota keskelle
kaupunkia kokoon. 5 Ja minä tahdon tapella teitä vastaan
ojennetulla kädellä, väkevällä käsivarrella, julmuudella,
närkästyksellä ja suurella vihalla. 6 Ja tahdon lyödä tämän
kaupungin asuvaisia, sekä kansaa että karjaa, niin että
heidän pitää kuoleman suureen ruttoon. 7 Ja sitte, sanoo
Herra, tahdon minä antaa Zedekian, Juudan kuninkaan,
palvelioinensa ja kansoinensa, jotka tähän kaupunkiin
rutolta, miekalta ja nälältä jääneet ovat, Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan, käsiin, ja heidän vihollistensa käsiin,
ja niiden käsiin, jotka seisovat heidän henkensä perään,
että hänen pitää lyömän heitä miekan terällä, ettei siinä
yhtään säästetä, eikä armoa eli laupiutta pidä oleman. 8 Ja
sano tälle kansalle: näin sanoo Herra: katso, minä panen
teidän eteenne elämän tien ja kuoleman tien. 9 Joka tässä
kaupungissa asuu, hänen pitää kuoleman miekkaan, nälkään
ja ruttoon; mutta joka lähtee ulos ja pakenee Kaldealaisten
tykö, jotka teitä piirittävät, se saa elää ja pitää henkensä
niinkuin saaliin. 10 Sillä minä olen asettanut kasvoni tätä
kaupunkia vastaan onnettomuudeksi ja en hyväksi, sanoo
Herra; hän pitää Babelin kuninkaan haltuun annettaman,
että hän polttais hänen tulella. 11 Ja kuulkaat Herran sanaa,
te Juudan kuninkaan huoneesta. 12 Sinä Davidin huone,
näin sanoo Herra: pitäkäät tuomio aamulla, ja auttakaat
poljettua väkivaltaisen kädestä, ettei minun julmuuteni
läksisi ulos niinkuin tuli, ja palaisi, niin ettei sitä yksikään
sammuttaa taida, teidän pahan menonne tähden. 13 Katso,
sanoo Herra, minä sanon sinulle, joka asut laaksoissa,

vuorilla ja tasaisilla kedoilla, ja jotka sanovat: kuka tahtoo
karata meidän päällemme eli tulla meidän linnoihimme? 14
Minä tahdon etsiskellä teitä, sanoo Herra, teidän töidenne
hedelmän jälkeen, ja tahdon tulen sytyttää teidän metsäänne,
kuluttamaan kaikkia, mitä siinä ympärillä on.

22 Näin sanoi Herra: mene alas Juudan kuninkaan
huoneeseen, ja puhu siellä nämät sanat. 2 Ja sano:
kuule Herran sanaa, sinä Juudan kuningas, joka istut Davidin
istuimella, sekä sinä että sinun palvelias, ja sinun kansas,
jotka tästä portista sisälle käytte. 3 Näin sanoo Herra:
pitäkäät laki ja oikeus, ja auttakaat poljettua väkivaltaisen
kädestä, ja älkäät vaivatko muukalaista, orpoja ja leskiä,
ja älkäät kellenkään tehkö vääryyttä, ja älkäät vuodattako
viatointa verta tässä paikassa. 4 Sillä jos te kaiketi tämän
teette, niin pitää kuninkaat, jotka Davidin istuimella istuvat,
tämän huoneen portista menemään sisälle, jotka ajavat
vaunuilla ja hevosilla, he itse palvelioinensa ja karjoinensa.
5 Mutta jollette näitä kuule, niin olen minä itselläni vannonut,
sanoo Herra: tämä huone pitää kukistettaman. 6 Sillä näin
sanoo Herra Juudan kuninkaan huoneesta: Gilead, sinä olet
minulle pää Libanonissa: mitämaks, minä tahdon sinun tehdä
kylmille, ja laitan kaupungit olemaan ilman asuvia. 7 Ja olen
määrännyt sinulle hävittäjät, kukin aseillansa, hakkaamaan
maahan sinun valitut sedripuus, ja heittämään tuleen. 8
Niin pitää monta pakanaa käymän tämän kaupungin ohitse,
ja sanoman keskenänsä: miksi on Herra näin tehnyt tälle
suurelle kaupungille? 9 Ja pitää vastattaman: että he Herran
Jumalansa liiton hyljänneet ovat, ja kumartaneet muita
jumalia, ja palvelleet niitä. 10 Älkäät itkekö kuolleita, älkäät
myös sureko heitä, vaan itkekäät katkerasti sitä, joka menee
pois, ja ei pidä ikinä palajaman isänsä maata näkemään. 11
Sillä näin sanoo Herra Sallumista Josian, Juudan kuninkaan,
pojasta, joka isänsä Josian siassa on kuningas, ja on lähtenyt
tästä siasta, ettei hänen pidä tähän enään palajaman; 12 Sillä
hänen pitää kuoleman siinä paikassa, johonka hän vangiksi
viety on, ja ei saa tätä maata enää nähdä. 13 Voi sitä,
joka ei vanhurskaudella huonettansa rakenna, vaan sioittaa
asuinsiansa vääryydellä; joka antaa lähimmäisensä ilman
mitään työtä tehdä, ja ei anna hänelle palkkaansa; 14 Vaan
ajattelee: minä tahdon rakentaa minulle suuren huoneen ja
avaran salin, ja antaa hakata akkunat siihen, ja kaarittaa sen
sedripuilla, ja tehdä sen punaiseksi. 15 Ajatteletkos sinä
kuningas olla, ettäs koreilet sedripuilla? Eikö isäs ole myös
syönyt ja juonut? ja pysyi kuitenkin laissa ja oikeudessa,
ja menestyi. 16 Hän autti vaivaista ja köyhää oikeuteen, ja
se menestyi hänelle hyvin. Eikö se ole tuta minua? sanoo
Herra. 17 Mutta sinun silmäs ja sydämes ei niin ole, vaan
sinun ahneutes, vuodattaakses viatonta verta, ja tehdäkses
väkivaltaa ja vääryyttä. 18 Sentähden näin sanoo Herra
Jojakimista Josian, Juudan kuninkaan pojasta: ei häntä pidä
itkettämän: voi veljeni! voi sisareni! ei häntä pidä itkettämän;
voi herra! voi kuuluisa mies! 19 Hän pitää haudattaman
niinkuin aasi, riepoitettaman ja heitettämän ulos Jerusalemin
portin eteen. 20 Mene ylös Libanoniin ja huuda, ja anna
äänes kuulua Basanissa, ja huuda Abarimista; sillä kaikki
rakastajas ovat surkiasti surmatut. 21 Minä olen sinulle
sanonut sen, silloin kuin sinun vielä myöten kävi; mutta sinä
sanoit: en minä tahdo kuulla. Juuri näin olet sinä tehnyt
hamasta nuoruudestas, ettes ole kuullut minun ääntäni. 22
Tuuli ajaa pois kaikki sinun paimenes, ja sinun rakastajas
menevät vangiksi; siinä pitää sinua sitte syljettämän, ja
sinun pitää häpiään tuleman kaiken sinun pahuutes tähden.
23 Sinä, joka nyt asut Libanonissa, ja siellä pesää pidät
sedripuissa; kuinka kauniisti sinun pitää katsoman, kuin
tuska ja kipu sinulle tulee niinkuin lapsensynnyttäjän? 24
Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra: jos Konia Jojakimin,
Juudan kuninkaan, poika olis sinettisormus minun oikiassa
kädessäni, niin minä sittenkin repäisisin sinun siitä pois,
25 Ja antaisin sinun heidän käsiinsä, jotka seisovat sinun
henkes perään, ja joitas pelkäät, ja Nebukadnetsarin, Babelin
kuninkaan käsiin, ja Kaldealaisten käsiin. 26 Ja tahdon
ajaa sinun ja sinun äitis, joka sinun synnyttänyt on, toiseen
maahsn, jossa ette syntyneet ole; ja siellä pitää teidän
kuoleman. 27 Ja siihen maahan, jossa he mielellänsä olisivat,
ei pidä heidän palajaman. 28 Mikä viheliäinen, ylönkatsottu
ja hyljätty mies on Konia? kelvotoin astia. Voi! miksi on hän
ynnä siemenensä kanssa ajettu pois, ja tuntemattomaan
maahan hyljätty? 29 Oi maa, maa, maa, kuule Herran sanaa!
30 Näin sanoo Herra: kirjoittakaat tämä mies lapsettomaksi ja
onnettomaksi kaikkena hänen elinaikanansa: sillä ei hänellä
pidä onnea oleman, että joku hänen siemenestänsä istuis
Davidin istuimella, eli enää Juudaa hallitsis.

23 Voi teitä paimenet, jotka turmelette ja hajoitatte minun
laitumeni lauman! sanoo Herra. 2 Sentähden näin
sanoo Herra, Israelin Jumala, niistä paimenista, jotka minun
kansaani kaitsevat: te olette hajoittaneet minun laumani ja
ajaneet pois, ja ette etsineet sitä; katso, minä tahdon etsiä
teitä teidän pahan elämänne tähden, sanoo Herra. 3 Ja
minä tahdon koota laumani tähteet kaikista maakunnista,
joihin minä heidät ajanut olen, ja tahdon saattaa heitä kotia
jälleen heidän asuinsioihinsa, ja heidän pitää kasvaman ja
enenemän. 4 Ja minä tahdon panna heille paimenet, joiden

pitää heitä kaitseman, ettei heidän enään pidä pelkäämän eli
vapiseman, eikä heitä pidä ahdistettaman, sanoo Herra. 5
Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että minä herätän Davidille
vanhurskaan vesan, joka on kuninkaaksi tuleva, ja on hyvin
hallitseva ja toimittava oikeuden ja vanhurskauden maan
päällä. 6 Hänen aikanansa pitää Juudaa autettaman, ja Israel
hyvässä turvassa asuman; ja tämä on hänen nimensä oleva
kuin häntä kutsutaan: Herra meidän vanhurskautemme. 7
Sentähden katso, se aika tulee, sanoo Herra, ettei heidän
pidä enään sanoman: niin totta kuin Herra elää, joka Israelin
lapset johdatti Egyptin maalta; 8 Vaan niin totta kuin Herra
elää, joka Israelin huoneen siemenen toi ulos ja johdatti
pohjoisesta maasta ja kaikista maakunnista, joihin minä
heidät ajanut olin; niin että he nyt saavat asua omassa
maassansa. 9 Prophetaita vastaan: Minun sydämeni tahtoo
haljeta minussa, kaikki minun luuni vapisevat. Minä olen
niinkuin juopunut mies ja niinkuin se, joka viinasta horjuu,
Herran edessä ja hänen pyhäin sanainsa edessä. 10 Että maa
on niin täynnä huorintekiöitä, että maa niin surkia on, että hän
kirottu on, ja kedot metsissä kuivuvat; ja heidän elämänsä
on paha, ja ei heidän hallituksensa mitään kelpaa. 11 Sillä
sekä prophetat että papit ovat pahanilkiset; ja minä löydän
heidän pahuutensa minun huoneessanikin, sanoo Herra. 12
Sentähden on heidän tiensä niinkuin liukastus pimiässä, jossa
heidän pitää livistelemän ja lankeeman; sillä minä tahdon
antaa onnettomuuden tulla heille heidän kuritusvuotenansa,
sanoo Herra. 13 Ja Samarian prophetaissa olen minä
nähnyt hulluuden; sillä he ennustivat Baalin kautta, ja
hukuttelivat minun kansani Israelin. 14 Mutta Jerusalemin
prophetaissa näen minä kauhistuksen, kuinka he huorin
tekevät ja valheessa vaeltavat, ja vahvistavat pahoja, ettei
yhdenkään pitäisi pahuudestansa kääntymän; he ovat kaikki
minun edessäni niinkuin Sodoma, ja sen asuvaiset niinkuin
Gomorra. 15 Sentähden sanoo Herra Zebaot prophetaista
näin: katso, minä tahdon syöttää heitä koiruoholla, ja antaa
heidän juoda sappea; sillä Jerusalemin prophetaista tulee
ulkokullaisuus koko maalle. 16 Näin sanoo Herra Zebaot:
älkäät kuulko prophetain sanoja, jotka teille ennustavat; he
pettävät teidät, sillä he saarnaavat sydämensä näkyjä, mutta
ei Herran suusta. 17 He sanovat köykäisesti niille, jotka
minua pilkkaavat: Herra on sen sanonut: teillä pitää rauha
oleman; ja kaikille niille, jotka vaeltavat sydämensä ajatusten
jälkeen, sanovat he: ei yksikään onnettomuus tule teidän
päällenne. 18 Sillä kuka on Herran neuvossa ollut, joka hänen
sanansa nähnyt ja kuullut on? kuka kuulteli ja kuuli hänen
sanansa? 19 Katso, Herran tuuli on julmuuden kanssa tuleva,
ja hirmuinen ilma on lankeeva jumalattomain pään päälle. 20
Ei Herran viha lakkaa, siihenasti kuin hän tekee ja täyttää sen
mikä hänen mielessänsä oli. Viimein pitää teidän sen kyllä
ymmärtämän. 21 En minä lähettänyt prophetaita, kuitenkin
he juoksivat; en minä puhunut heille, kuitenkin he ennustivat.
22 Sillä jos he olisivat pysyneet minun neuvossani, ja olisivat
saarnanneet kansalleni minun sanaani, niin he olisivat heidät
kääntäneet pahasta menostansa ja töidensä pahuudesta.
23 Enkö minä Jumala, joka läsnä olen, sanoo Herra, ja
en ole se Jumala, joka kaukana on? 24 Luuletkos, että
joku taitaa itsensä niin salaisesti kätkeä, etten minä häntä
näe? sanoo Herra; enkö minä se ole, joka täytän taivaan
ja maan? sanoo Herra. 25 Minä kuulen, että prophetat
saarnaavat ja ennustavat valhetta minun nimeeni, ja sanovat:
minä näin unta, minä näin unta. 26 Koska siis prophetat
tahtovat lakata? ne jotka valhetta ennustavat, ja ennustavat
oman sydämensä petoksia, 27 Ja tahtovat, että minun
kansani pitäis unhottaman minun nimeni heidän uniensa
tähden, joita he toinen toisellensa saarnaavat, niinkuin
heidän isänsäkin unhottivat minun nimeni Baalin tähden. 28
Propheta, jolla unia on, hän saarnatkaan unia; mutta jolla on
minun sanani, hän saarnatkaan minun sanaani oikein. Mitä
akanat ovat nisujen suhteen? sanoo Herra. 29 Eikö minun
sanani ole niinkuin tuli, sanoo Herra, ja niinkuin vasara,
joka vuoren murentaa? 30 Sentähden katso, minä tahdon
tehdä niitä prophetaita vastaan, sanoo Herra, jotka minun
sanani toinen toiseltansa varastavat. 31 Katso, minä tahdon
niitä prophetaita vastaan tehdä, sanoo Herra, jotka omia
puheitansa puhuvat ja sanovat: hän on sen sanonut. 32
Katso, minä tahdon tehdä niitä vastaan, jotka pettäväisiä
unia ennustavat, sanoo Herra, ja saarnaavat niitä, vietellen
minun kansani valheillansa ja turhilla jutuillansa, vaikka en
minä ole heitä lähettänyt, enkä heitä käskenyt, ei myös he
tälle kansalle ole ensinkään hyödylliset, sanoo Herra. 33 Jos
tämä kansa, eli joku propheta, taikka pappi kysyy sinulta ja
sanoo: Mikä on Herran kuorma? niin sinun pitää vastaaman
heille: mikä kuorma? Minä tahdon heittää teidät pois, sanoo
Herra. 34 Ja jos joku propheta, taikka pappi, elikkä kansa on
sanova: tämä on Herran kuorma; sitä tahdon minä kurittaa
ja hänen huonettansa. 35 Mutta näin pitää kukin puhuman
toisellensa ja sanoman keskenänsä: mitä Herra vastaa?
ja mitä Herra sanoo? 36 Ja älkäät sitä enään kutsuko
Herran kuormaksi; sillä kullekin pitää oma sanansa oleman
kuormaksi, että te niin elävän Jumalan, Herran Zebaotin,
meidän Jumalamme sanan käännätte. 37 Sentähden pitää
sinun sanoman prophetalle näin: mitä Herra vastaa? ja mitä
Herra sanoo? 38 Että te sanotte: Herran kuorma, sentähden
sanoo Herra näin: että te kutsutte sanan Herran kuormaksi,

niin minä olen lähettänyt teidän tykönne ja antanut sanoa,
ettei teidän pitänyt sitä kutsuman Herran kuormaksi. 39
Sentähden katso, minä tahdon teidät peräti unhottaa, ja
heittää teitä pois ynnä kaupunkinne kanssa, jonka minä teille
ja teidän isillenne antanut olen, minun kasvoini edestä; 40 Ja
tahdon saattaa teitä ijankaikkiseksi pilkaksi ja ijankaikkiseksi
häpiäksi, jota ei ikänä pidä unhotettaman.

24 Katso, Herra osoitti minulle kaksi fikunakoria, pantua
Herran templin eteen, sittekuin Nebukadnetsar, Babelin
kuningas, oli vienyt pois Jekonian Jojakimin pojan Juudan
kuninkaan, ja Juudan päämiehet, työmiehet ja sepät
Jerusalemista, ja tuonut Babeliin. 2 Yhdessä korissa olivat
aivan hyvät fikunat, niinkuin ensin kypsyneet fikunat; mutta
toisessa korissa olivat aivan pahat fikunat, niin ettei niitä
taidettu syödä, että he olivat niin pahat. 3 Ja Herra sanoi
minulle: Jeremia, mitäs näet? Minä sanoin: fikunia; hyvät
fikunat ovat aivan hyvät, ja pahat ovat aivan pahat, ettei niitä
taideta syödä, niin pahat ne ovat. 4 Ja Herran sana tapahtui
minulle ja sanoi: 5 Näin sanoo Herra Israelin Jumala; niinkuin
nämät fikunat ovat hyvät, niin minä tahdon myös armollisesti
korjata Juudan vankeja, jotka minä tästä kaupungista olen
lähettänyt Kaldean maalle hyväksi; 6 Ja tahdon armollisesti
katsoa heidän puoleensa, ja tuoda heitä tähän maahan
jälleen, ja rakentaa heitä ja en tahdo lyödä maahan, minä
tahdon heitä istuttaa ja en repiä ylös, 7 Ja antaa heille
sydämen, että he minun tuntevat, että minä olen Herra; ja he
ovat minun kansani, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa;
sillä heidän pitää kaikesta sydämestänsä minun tyköni
itsensä kääntämän. 8 Mutta niinkuin pahat fikunat ovat pahat,
ettei kukaan niitä syödä taida, sanoo Herra, niin tahdon
minä myös hyljätä Zedekian, Juudan kuninkaan, niin myös
hänen päämiehensä, ja mitä Jerusalemiin jäänyt on, ja jotka
tässä maassa vielä ovat, ja jotka Egyptin maassa asuvat. 9
Minä tahdon saattaa heille onnettomuuden ja en tahdo antaa
heidän olla jossakussa valtakunnassa maan päällä, niin
että heidän pitää häpiään tuleman, sananparreksi, jutuksi
ja kiroukseksi joka paikassa, kuhunka minä heidät ajava
olen. 10 Ja tahdon lähettää miekan, nälän ja ruton heidän
sekaansa, siihenasti kuin heidän pitää maasta hukkuman,
jonka minä heille ja heidän isillensä antanut olen.

25 Tämä on se sana, joka tapahtui Jeremialle koko Juudan
kansasta, neljäntenä Jojakimin Josian pojan, Juudan
kuninkaan vuotena, joka oli ensimäinen Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan, vuosi; 2 Jonka propheta Jeremia puhui
kaikelle Juudan kansalle ja kaikille Jerusalemin asuvaisille,
ja sanoi: 3 Herran sana on tapahtunut minulle Josian
Amonin pojan, Juudan kuninkaan, kolmannesta vuodesta
toistakymmentä tähän päivään asti; ja minä olen sitä kolme
ajastaikaa kolmattakymmentä teille ahkerasti saarnannut,
vaan ette koskaan tahtoneet kuulla. 4 Niin on myös Herra
lähettänyt teidän tykönne kaikki palveliansa, prophetat, juuri
ahkerasti; mutta ette kuulleet ettekä kallistaneet korvianne
kuulemaan. 5 Koska hän sanoi: kääntäkäät teitänne kukin
pahalta tieltänsä ja teidän pahasta menostanne, niin teidän
pitää pysymän siinä maassa, jonka Herra teille ja teidän
isillenne antanut on, ijankaikkisesta ijankaikkiseen. 6 Älkäät
muita jumalia seuratko, niin että te palvelette ja kumarratte
heitä; ettette minua teidän kättenne töillä vihoittaisi, ja minä
teille kovan onnen saattaisin. 7 Mutta ette tahtoneet kuulla
minua, sanoo Herra; että te minun kumminkin vihoititte
kättenne töillä omaksi onnettomuudeksenne. 8 Sentähden
sanoo Herra Zebaot: ettette kuulleet minun sanojani, 9
Katso, niin minä tahdon lähettää ja antaa tulla kaikki kansat
pohjoisesta, sanoo Herra, ja palveliani Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan, ja tuoda hänen tälle maalle niiden päälle,
jotka siinä asuvat, ja kaiken tämän kansan päälle, joka
tässä ympäristöllä on; ja tahdon antaa heidät haaskaksi ja
hävitykseksi, ja vihellykseksi ja ijankaikkiseksi autioksi; 10
Ja tahdon heiltä ottaa pois kaiken ilon ja riemun äänen,
yljän äänen ja morsiamen äänen, myllyn äänen, ja kynttilän
valistuksen. 11 Että kaikki tämä maa pitää kylmillä ja
hävitettynä oleman, ja nämät kansat pitää Babelin kuningasta
palveleman seitsemänkymmentä ajastaikaa. 12 Ja pitää
tapahtuman, että kuin ne seitsemänkymmentä vuotta kuluneet
ovat, niin minä tahdon kostaa Babelin kuninkaalle ja tälle
kansalle, sanoo Herra, heidän pahain tekoinsa tähden, siihen
myös Kaldealaisten maalle, ja tehdä sen ijankaikkiseksi
autioksi. 13 Ja näin minä tahdon antaa tulla tämän maan
päälle kaikki minun sanani, jotka minä olen puhunut häntä
vastaan, kaiken sen, mikä tässä Raamatussa on kirjoitettu,
jonka Jeremia kaikille kansoille on ennustanut. 14 Ja heidän
pitää myös palveleman, vaikka he voimallinen kansa ja
valtiaat kuninkaat ovat. Näin tahdon minä maksaa heille
heidän ansionsa jälkeen ja heidän kättensä tekoin jälkeen.
15 Sillä näin sanoo Herra, Israelin Jumala, minulle: ota tämä
viinamalja minun kädestäni täynnänsä vihaa, ja kaada sitä
kaikille kansoille, joiden tykö minä sinun lähetän. 16 Että se
joisivat, horjuisivat ja hokariksi tulisivat miekan edessä, jonka
minä heidän sekaansa tahdon lähettää. 17 Ja minä otin
maljan Herran kädestä, ja kaasin kaikille kansoille, joiden tykö
Herra minun lähetti: 18 Jerusalemille, Juudan kaupungeille,
hänen kuninkaillensa ja päämiehillensä, että heidän pitää
oleman pilkkana ja kirouksena, niinkuin tänäpänä on: 19

Pharaolle, Egyptin kuninkaalle, palvelioinensa, ruhtinainensa
ja kaikelle hänen kansallensa, 20 Kaikille maille etelään
päin, kaikille kuninkaille Utsin maalla, kaikille kuninkaille
Philistealaisten maalla, Askalonin, Gatsan, Akaronin ja
Asdodin jääneiden kanssa, 21 Edomilaisille, Moabilaisille
ja Ammonin lapsille, 22 Kaikille Tyron kuninkaille, kaikille
Sidonin kuninkaille, luotoin kuninkaille sillä puolen merta,
23 Dedanille, Temalle, Busille ja kaikille maan äärissä
asuvaisille, 24 kaikille Arabian kuninkaille, kaikille kuninkaille
lännen puolessa, jotka korvessa asuvat, 25 Kaikille Simrin
kuninkaille, kaikille kuninkaille Elamissa, kaikille kuninkaille
Madaissa, 26 Kaikille kuninkaille pohjoisessa, sekä läsnä
että kaukana toinen toisensa kanssa, ja kaikille valtakunnille
maan päällä, jotka maan piirin päällä ovat; ja kuningas
Sesakin pitää juoman näiden jälkeen. 27 Ja sano heille: näin
sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: juokaat ja juopukaat,
oksentakaat ja langetkaat, ja ette taida nousta miekan
edessä, jonka minä teidän sekaanne lähettää tahdon. 28
Ja jollei he tahdo ottaa maljaa sinun kädestäs ja juoda,
niin sano heille: näin sanoo Herra Zebaot: teidän pitää
kaiketi juoman; 29 Sillä katso, siinä kaupungissa, joka minun
nimelläni nimitetty on, rupeen minä vaivaamaan; luuletteko
että teidän pitää rankaisematta pääsemän? Ei teidän pidä
rankaisematta pääsemän; sillä minä kutsun miekan kaikkein
niiden päälle, jotka maalla asuvat, sanoo Herra Zebaot. 30
Ja sinun pitää ennustaman heille kaikki nämät sanat, ja
sanoman heille: Herra on kiljuva korkeudesta, ja antava
kuulla äänensä pyhästä asunuinsiastansa, hän on kaiketi
kiljuva majastansa, hän veisaa virren, niinkuin viinan sotkuja,
kaikista maan asuvaisista, 31 Jonka ääni on kuuluva maan
ääriin; sillä Herra toimittaa pakanat oikeuden eteen, ja tahtoo
tuomita kaiken lihan; jumalattomat antaa hän miekan alle,
sanoo Herra. 32 Näin sanoo Herra Zebaot: katso, vaiva
tulee kansasta kansaan, ja suuri ilma nousee maan sivusta.
33 Niin pitää Herralta lyötyjä sinä päivänä oleman yhdestä
maan äärestä niin toiseen asti; ei pidä heitä itkettämän eikä
korjattaman, eli haudattaman, vaan pitää oleman kedolla ja
loaksi tuleman. 34 Parkukaat nyt, te paimenet, huutakaat
ja vieristelkäät teitänne tuhassa, te lauman valtiaat; sillä
aika on tullut teitä teurastaa ja hajoittaa, ja teidän pitää
putooman rikki, niinkuin kallis astia. 35 Ja ei paimenten
pidä taitaman paeta, ja lauman valtiaat ei pidä pääsemän
pois. 36 Niin pitää paimenet surkiasti huutaman, ja lauman
valtiaat surkutteleman, että Herra on niin hävittänyt heidän
laitumensa. 37 Ja heidän niittynsä, jotka niin kauniit olivat,
ovat hävitetyt Herran julmalta vihalta. 38 Hän on hyljännyt
majansa, niinkuin nuori jalopeura; ja heidän maansa on niin
hävitetty hävittäjän vihalta ja hänen julmalta vihaltansa.

26 Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, valtakunnan
alussa tapahtui tämä sana Herralta ja sanoi: 2 Näin
sanoo Herra: seiso Herran huoneen kartanolla ja saarnaa
kaikkein Juudan kaupunkien edessä, jotka tänne tulevat
rukoilemaan Herran huoneessa, kaikki ne sanat, jotka minä
sinulle käskenyt olen, sanoakses heille; älä mitään siitä
vähennä: 3 Jos he mitämaks taitavat kuulla ja kääntyä
kukin pahasta menostansa, että minäkin katuisin sitä pahaa,
jonka minä heille ajattelin tehdä heidän pahan menonsa
tähden. 4 Ja sano heille: näin sanoo Herra: jos ette minua
kuule, niin että te vaellatte minun laissani, jonka minä olen
pannut teidän eteenne, 5 Että te kuulette minun palveliaini,
prophetain sanat, jotka minä varhain ja usiasti teille lähettänyt
olen, ja ette kuitenkaan tahtoneet kuulla; 6 Niin tahdon minä
tehdä tälle huoneelle niinkuin Silolle, ja tahdon tehdä tämän
kaupungin kaikille pakanaoille maan päällä kiroukseksi.
7 Kuin papit, prophetat ja kaikki kansa kuulivat Jeremian
näitä sanoja puhuvan Herran huoneessa, 8 Ja kuin Jeremia
oli lopettanut puheensa, kaiken sen, minkä Herra hänen
käskenyt oli sanoa kaikelle kansalle, tarttuivat papit häneen,
ja prophetat ja kaikki kansa, ja sanoivat: sinun pitää kaiketi
kuoleman. 9 Miksi sinä tohdit ennustaa Herran nimeen ja
sanoa: niin pitää tälle huoneelle tapahtuman kuin Silollekin,
ja tämä kaupunki pitää niin kylmille tuleman, ettei siinä
kenkään enään asu? Ja kaikki kansa kokoontui Herran
huoneessa Jeremiaa vastaan. 10 Kuin Juudan ruhtinaat
sen kuulivat, menivät he ylös kuninkaan huoneesta Herran
huoneesen, ja istuivat Herran uuden portin eteen. 11 Ja papit
ja prophetat puhuivat ruhtinasten ja kaiken kansan edessä ja
sanoivat: tämä mies on kuolemaan viallinen; sillä hän on
ennustanut tätä kaupunkia vastaan, niinkuin te korvillanne
kuulleet olette. 12 Mutta Jeremia puhui kaikille ruhtinaille ja
kaikelle kansalle, sanoen: Herra on minun lähettänyt kaikkia
näitä, joita te kuulleet olette, ennustamaan tätä huonetta ja
tätä kaupunkia vastaan. 13 Niin parantakaat nyt menonne ja
olonne, ja kuulkaat Herran Jumalanne ääntä; niin tahtoo
myös Herra katua sitä pahaa, jonka hän on puhunut teitä
vastaan. 14 Mutta minä, katso, minä olen teidän käsissänne:
tehkäät minun kanssani, niinkuin teille parhain kelpaa. 15
Kuitenkin pitää teidän täydellisesti tietämän, että jos te minun
tapatte, niin te tuotatte viattoman veren teidän päällenne, ja
tämän kaupungin ja hänen asuvaistensa päälle; sillä Herra
on totisesti minun lähettänyt teidän tykönne, puhumaan näitä
kaikkia teidän korvainne edessä. 16 Silloin sanoivat ruhtinaat

ja kaikki kansa papeille ja prophetaille: ei tämä mies ole
viallinen kuolemaan; sillä hän on puhunut meille Herran
Jumalamme nimeen. 17 Ja muutamat maan vanhimmista
nousivat, ja puhuivat kaikelle kansan joukolle ja sanoivat: 18
Hiskian, Juudan kuninkaan, aikana oli yksi propheta, nimeltä
Miika, Maresasta; hän puhui kaikelle Juudan kansalle ja
sanoi: näin sanoo Herra Zebaot: Zion pitää kynnettämän
niinkuin pelto, ja Jerusalem pitää kivirauniokseksi tuleman ja
templin vuori metsän kukkulaksi. 19 Antoiko Hiskia, Juudan
kuningas, ja koko Juudan kansa hänen tappaa? eikö he
peljänneet Herraa ja rukoilleet Herran edessä? ja Herra katui
sitä pahaa, minkä hän oli puhunut heitä vastaan; sentähden
me teemme aivan pahoin meidän sielujamme vastaan.
20 Oli myös yksi mies, joka ennusti Herran nimeen, Uria,
Semajan poika Kirjatjearimista; hän ennusti tätä kaupunkia
vastaan ja tätä maakuntaa vastaan, niinkuin Jeremiakin. 21
Mutta kuin kuningas Jojakim ja kaikki hänen voimallisensa
ja valtamiehensä kuulivat hänen sanansa, tahtoi kuningas
antaa hänen tappaa. Kuin Uria ymmärsi sen, pelkäsi hän ja
pakeni ja meni Egyptiin. 22 Mutta kuningas Jojakim lähetti
miehet Egyptiin, Elnatanin Akborin pojan, ja muita hänen
kanssansa, (jotka menivät) Egyptiin. 23 Ja ne toivat Urian
Egyptistä ja veivät kuningas Jojakimin eteen, ja hän antoi
hänen tappaa miekalla, ja heittää hänen ruumiinsa yhteisen
kansan hautoihin. 24 Kuitenkin oli Ahikamin, Saphanin pojan
käsi Jeremian kanssa, ettei hän tullut kansan käsiin tapettaa.

27 Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, valtakunnan
alussa tapahtui tämä sana Herralta Jeremialle ja
sanoi: 2 Näin sanoo Herra minulle: tee sinulles siteet ja
pane kaulaas, 3 Ja lähetä ne Edomin kuninkaalle, Moabin
kuninkaalle, Ammonin lasten kuninkaalle, Tyron kuninkaalle
ja Sidonin kuninkaalle, niiden sanansaattajain kanssa, jotka
olivat tulleet Zedekian, Juudan kuninkaan, tykö Jerusalemiin,
4 Ja käske, että he sanovat herroillensa: näin sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala: näin pitää teidän sanoman
herroillenne: 5 Minä olen tehnyt maan, ja ihmisen, ja eläimet,
jotka maan päällä ovat, suurella voimallani ja ojennetulla
käsivarrellani, ja annan sen kelle minä tahdon. 6 Mutta
nyt olen minä antanut kaikki nämät maakunnat palveliani
Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, käteen, ja olen myös
antanut hänelle pedot maan päällä, palvelemaan häntä. 7 Ja
kaikki kansat pitää häntä palveleman, hänen poikaansa ja
hänen poikansa poikaa, siihenasti kuin hänenkin maansa
aika tulee; sillä monta kansaa ja suuret kuninkaat pitää häntä
palveleman. 8 Vaan sen kansan ja valtakunnan, joka ei tahdo
palvella Babelin kuningasta Nebukadnetsaria, eikä anna
niskaansa Babelin kuninkaan ikeen alle, tahdon minä kurittaa
miekalla, nälällä ja rutolla, sanoo Herra, siihenasti että minä
hukutan heidät hänen kätensä kautta. 9 Sentähden älkäät
kuulko prophetaitanne, ennustajianne, unianne, tietäjiänne ja
noitianne, jotka teille sanovat: ei teidän pidä palveleman
Babelin kuningasta. 10 Sillä he ennustavat teille valhetta,
saattaaksensa teitä kauvas teidän maastanne; ja minä ajan
silloin teitä ulos, ja teidän pitää hukkuman. 11 Sillä kuka
kansa kumartaa kaulansa Babelin kuninkaan ikeen alle ja
palvelee häntä, sen tahdon minä antaa olla maassansa,
että he sitä saavat nautita ja siinä asua, sanoo Herra. 12 Ja
minä puhuin kaikki nämät Zedekialle, Juudan kuninkaalle,
ja sanoin: kumartakaat kaulanne Babelin kuninkaan ikeen
alle, ja palvelkaat häntä ja hänen kansaansa, niin te saatte
elää. 13 Miksi te tahdotte kuolla, sinä ja sinun kansas
miekalla, nälällä ja rutolla? niinkuin Herra on siitä kansasta
sanonut, joka ei Babelin kuningasta palvella tahdo. 14
Sentähden älkäät kuulko prophetainne sanoja, jotka teille
sanovat: ei teidän pidä Babelin kuningasta palveleman;
sillä he ennustavat teille valhetta. 15 Sillä en minä ole
heitä lähettänyt, sanoo Herra; vaan he ennustavat valhetta
minun nimeeni, että minä ajaisin teitä ulos, ja te hukkuisitte
ynnä prophetain kanssa, jotka teille ennustavat. 16 Ja
papeille ja kaikelle tälle kansalle puhuin minä ja sanoin:
näin sanoo Herra: älkäät kuulko prophetainne sanoja, jotka
teille ennustavat ja sanovat: katso, Herran huoneen astiat
tulevat nyt kohta jälleen Babelista; sillä he ennustavat teille
valhetta. 17 Älkäät heitä kuulko, vaan palvelkaat Babelin
kuningasta, niin te saatte elää. Miksi pitäis tämän kaupungin
kylmille tuleman? 18 Jos he ovat prophetat, ja jos heillä
on Herran sana, niin rukoilkaat nyt Herralta Zebaotilta,
ettei jääneet astiat Herran huoneessa ja Juudan kuninkaan
huoneessa, ja Jerusalemissa myös vietäisi Babeliin. 19 Sillä
näin sanoo Herra Zebaot patsaista, ja merestä, ja istuimista,
ja astioista, jotka vielä tähän kaupunkiin jääneet ovat, 20
Joita Nebukadnetsar, Babelin kuningas ei ottanut pois, kuin
hän vei pois Juudan kuninkaan Jekonian Jojakimin pojan
Jerusalemista Babeliin, ja kaikki Juudan ja Jerusalemin
valtamiehet: 21 Sillä näin sanoo Herra Zebaot, Israelin
Jumala, niistä astioista, jotka vielä jääneet ovat Herran
huoneesen, ja kuninkaan huoneesen, ja Jerusalemiin: 22 Ne
pitää Babeliin vietämän ja siellä pysymän siihen päivään
asti, että minä etsin heitä, sanoo Herra, ja annan heidän
vietää ylös ja taas tuotaa tähän paikkaan siallensa.

28 Ja tapahtui sinä vuotena, Zedekian Juudan kuninkaan
valtakunnan alussa, viidentenä kuukautena neljännellä

vuodella, että Hanania Assurin poika, Gibeonin propheta,
puhui minulle Herran huoneessa, pappein ja kaiken kansan
edessä, ja sanoi: 2 Näin sanoo Herra Zebaot, Israelin
Jumala, sanoen: minä olen taittanut rikki Babelin kuninkaan
ikeen, 3 Ja ennenkuin kaksi ajastaikaa kuluu, tahdon minä
antaa tulla jälleen tähän siaan kaikki Herran huoneen astiat,
jotka Nebukadnetsar, Babelin kuningas, täältä ottanut ja
Babeliin vienyt on. 4 Vielä sitte tahdon minä myös Jekonian
Jojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja kaikki Juudan vangit,
jotka Babeliin viedyt ovat, antaa tulla tähän siaan jälleen,
sanoo Herra; sillä minä tahdon taittaa rikki Babelin kuninkaan
ikeen. 5 Niin propheta Jeremia sanoi propheta Hananialle,
pappein ja kaiken joukon läsnä ollessa, jotka seisoivat
Herran huoneessa, 6 Ja propheta Jeremia sanoi: Amen.
Herra tehköön niin! Herra vahvistakoon sinun sanas, jonka
ennustanut olet, että hän antais Herran huoneen astiat ja
kaikki vangit tulla tähän paikkaan jällensä. 7 Mutta kuule
kuitenkin tätä sanaa, jonka minä puhun sinun korvais ja
kaiken kansan korvain edessä puhun: 8 Ne prophetat, jotka
minun edelläni ja sinun edelläs vanhasta olleet ovat, he
ovat ennustaneet monta maakuntaa ja suuria valtakuntia
vastaan sotaa, onnettomuutta ja ruttoa. 9 Mutta kuin propheta
ennustaa rauhaa, niin tunnetaan, kuin hänen sanansa
täytetyksi tulee, että Herra hänen totisesti on lähettänyt.
10 Niin propheta Hanania otti ikeen propheta Jeremian
kaulasta ja taitti sen rikki. 11 Ja Hanania sanoi kaiken kansan
edessä: näin sanoo Herra: niin tahdon minä myös taittaa
rikki Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, ikeen kaikkein
kansain kaulasta, ennenkuin kaksi ajastaikaa kuluneet ovat.
Ja propheta Jeremia meni pois omaa tietänsä. 12 Mutta
Herran sana tapahtui Jeremialle, sittenkuin propheta Hanania
oli rikkonut ikeen propheta Jeremian kaulasta, ja sanoi:
13 Mene ja sano Hananialle: näin sanoo Herra: sinä olet
taittanut rikki puu-ikeen, niin tee nyt rauta-ijes sen siaan. 14
Sillä näin sanoo Herra Zebaot Israelin Jumala: minä olen
ripustanut rauta-ikeen kaikkien näiden kansain kaulaan,
palvelemaan Nebukadnetsaria, Babelin kuningasta, ja heidän
pitää palveleman häntä; sillä minä olen myös antanut hänelle
pedot kedolta. 15 Ja propheta Jeremia sanoi propheta
Hananialle: kuule nyt Hanania, ei Herra ole sinua lähettänyt,
ja sinä olet tehnyt, että tämä kansa luottaa valheesen. 16
Sentähden sanoo Herra näin: katso, minä tahdon ottaa
sinun pois maasta; tänä vuonna pitää sinun kuoleman, sillä
sinä olet puheellas kääntänyt heidät Herrasta pois. 17 Ja
niin propheta Hanania kuoli sinä vuonna, seitsemännellä
kuukaudella.

29 Nämät ovat kirjoituksen sanat, jotka Jeremia propheta
lähetti Jerusalemista jääneille vanhimmille, jotka olivat
viedyt pois, ja papeille, ja prophetaille ja kaikelle kansalle,
jotka Nebukadnetsar oli vienyt Jerusalemista Babeliin, 2
Sittekuin kuningas Jekonia ja kuningatar, kamaripalveliat,
ja Juudan ja Jerusalemin päämiehet sekä puuseppäin
ja seppäin kanssa olivat pois Jerusalemista, 3 Elasan
Saphanin pojan ja Gemarjan Hilkian pojan kautta, jotka
Juudan kuningas Zedekia lähetti Nebukadnetsarin, Babelin
kuninkaan, tykö Babeliin; sanoen: 4 Näin sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala, kaikille vangeille, jotka minä olen
antanut viedä pois Jerusalemista Babeliin: 5 Rakentakaat
huoneita, joissa te taidatte asua, istuttakaat puutarhoja, joissa
te saisitte syödä hedelmiä. 6 Naikaat emäntiä, ja siittäkäät
poikia ja tyttäriä, ja antakaat pojillenne emäntiä, ja naittakaat
tyttärenne miehille, että he synnyttäisivät poikia ja tyttäriä;
enentäkäät itsiänne siellä, ettette vähenisi. 7 Katsokaat sen
kaupungin parasta, johonka minä olen teitä antanut vietää,
ja rukoilkaat sen edestä Herraa; sillä kuin se menestyy, niin
myös te menestytte. 8 Sillä näin sanoo Herra Zebaot, Israelin
Jumala: älkäät antako prophetainne, jotka teidän tykönänne
ovat, ja tietäjänne pettää teitä, ja älkäät totelko unianne, joita
te unissanne näette. 9 Sillä he ennustavat teille valhetta
minun nimeeni: en minä ole heitä lähettänyt, sanoo Herra. 10
Sillä näin sanoo Herra: kuin Babelissa seitsemänkymmentä
vuotta ovat kuluneet, niin minä tahdon etsiä teitä, ja herättää
armollisen sanani teidän päällenne, niin että minä tahdon
antaa teidän tulla tähän paikkaan jällensä. 11 Sillä minä kyllä
tiedän, mitkä teistä minun ajatukseni ovat, sanoo Herra:
rauhan ja ei murheen ajatukset; että minä olen antava
teille sen lopun, jonka te toivotte. 12 Ja teidän pitää minua
rukoileman, käymän ja anoman minulta, ja minä kuulen
teitä. 13 Teidän pitää etsimän minua ja löytämän minun: sillä
jos te etsitte minua kaikesta sydämestänne, 14 Niin minä
tahdon antaa itseni löytää teiltä, sanoo Herra, ja kääntää
teidän vankiutenne, ja koota teidän kaikesta kansasta ja
kaikista paikoista, joihin minä teidät ajanut olin, sanoo Herra;
ja tahdon antaa teidän tulla jällensä tähän paikkaan, josta
minä olen antanut viedä teitä pois. 15 Mutta jos te ajattelette:
Herra on herättänyt meille prophetaita Babelissa; 16 Niin
sanoo Herra näin siitä kuninkaasta, joka istuu Davidin
istuimella, ja kaikesta kansasta, joka tässä kaupungissa
asuu, teidän veljistänne, jotka ei teidän kanssanne lähteneet
vankiuteen, 17 Näin tosin sanoo Herra Zebaot: katso, minä
lähetän heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton, ja teen
heille niinkuin pahoille fikunoille, joita ei syödä taideta, että
ne niin pahat ovat. 18 Ja vainoon heitä miekalla, nälällä ja

rutolla, ja panen heidät kulkiaksi kaikissa valtakunnissa maan
päällä, että heidän pitää tuleman kiroukseksi, ihmeeksi,
häväistykseksi ja pilkaksi kaikkein kansain seassa, kuhunka
minä heidät ajava olen; 19 Ettei he kuulleet minun sanojani,
sanoo Herra, joita minä varhain minun palveliaini prophetain
kanssa heille lähettänyt olen; mutta ette tahtoneet kuulla,
sanoo Herra. 20 Mutta te kaikki, jotka vangittuina olette
viedyt pois, jotka minä olen Jerusalemista antanut mennä
Babeliin, kuulkaat Herran sanaa: 21 Näin sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala, Ahabia Kolajan poikaa ja Zedekiaa
Maasejan poikaa vastaan, jotka teille minun nimeeni valhetta
ennustavat: katso, minä annan heidät Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan, käsiin, hänen pitää antaman heitä lyödä
teidän silmäinne edessä. 22 Ja heitä pitää sadateltaman
kaikkein Juudan vankein seassa, jotka ovat Babelissa, ja
sanottaman: Herra tehköön sinulle niinkuin Zedekialle ja
Ahabille, jotka Babelin kuningas antoi tulessa paistaa: 23
Että he tekivät hulluuden Israelissa, ja makasivat muiden
emäntiä, ja saarnasivat valhetta minun nimeeni, jota en minä
ollut heille käskenyt. Ja minä sen tiedän ja todistan, sanoo
Herra. 24 Ja Semajaa vastaan Nehalamista pitää sinun
puhuman, sanoen: 25 Näin puhuu Herra Zebaot, Israelin
Jumala, sanoen: että sinä sinun nimelläs olet lähettänyt
kirjoituksen kaikelle kansalle, joka on Jerusalemissa, ja
papille Zephanialle Maasejan pojalle, ja kaikille papeille,
ja sanonut: 26 Herra on asettanut sinun papiksi, papin
Jehojadan siaan, olemaan esimiehet Herran huoneessa,
ylitse kaikkein mielipuolten ennustajain, panemaan heitä
vankiuteen ja jalkapuuhun. 27 Miksi et sinä siis nuhtele
Jeremiaa Anatotista, joka teille ennustaa? 28 Sillä hän
on lähettänyt meidän tykömme Babeliin, ja antanut meille
sanoa: vielä nyt pitää oleman aikaa, rakentakaat huoneita
ja asukaat niissä, ja istuttakaat puutarhoja, syödäksenne
niistä hedelmiä. 29 Ja kuin pappi Zephania oli lukenut sen
kirjoituksen Jeremian prophetan kuullen, 30 Niin tapahtui
Herran sana Jeremialle ja sanoi: 31 Lähetä kaikkein vankein
tykö ja anna heille sanoa: näin sanoo Herra Semajaa
vastaan Nehalamista: että Semaja ennustaa teille, ja en
kuitenkaan minä ole häntä lähettänyt, ja on tehnyt, että
te luotatte valheesen, 32 Sentähden sanoo Herra näin:
katso, minä tahdon kostaa Semajalle Nehalamista ja hänen
siemenellensä, niin ettei yhdenkään pidä hänen omistansa
pysymän tämän kansan seassa, eikä pidä näkemän sitä
hyvää, jonka minä tahdon tehdä kansalleni, sanoo Herra;
sillä hän on puheellansa kääntänyt heidät pois Herrasta.

30 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
sanoen: 2 Näin sanoo Herra Israelin Jumala, sanoen:
kirjoita itselles kirjaan kaikki ne sanat, jotka minä puhun
sinulle. 3 Sillä katso, se aika tulee, sanoo Herra, että
minä tahdon kääntää kansani vankiuden, sekä Israelin
että Juudan, sanoo Herra, ja annan heidän tulla jälleen
siihen maahan, jonka minä heidän isillensä antanut olen,
että he sen omistaman pitää. 4 Ja nämät ovat ne sanat,
jotka Herra puhui Israelista ja Juudasta. 5 Sillä näin sanoo
Herra: me kuulemme pelvon äänen, siellä on sula pelko
ja ei yhtään rauhaa. 6 Kysykäät nyt ja katsokaat, taitaako
miehenpuoli synnyttää? Kuinkasta siis minä näen kaikkein
miesten kädet lanteissansa niinkuin lapsensynnyttäjän, ja
että kaikki kasvot ovat niin valjut? 7 Voi! se on suuri päivä,
ja ei ole senkaltaista ollut; ja murheen aika on Jakobissa,
kuitenkin pitää heitä siitä autettaman. 8 Mutta sen pitää
tapahtuman siihen aikaan, sanoo Herra Zebaot, että minä
taitan hänen ikeensä rikki kaulastas, ja repäisen sinun sitees,
niin ettei heidän enään siellä pidä muukalaisia palveleman;
9 Vaan heidän pitää palveleman Herraa Jumalaansa ja
Davidia kuningastansa, jonka minä heille herättänyt olen.
10 Sentähden älä pelkää palveliani Jakob, sanoo Herra, ja
Israel älä hämmästy! sillä katso, minä tahdon auttaa sinua
kaukaa, ja sinun siementäs vankiutensa maasta, niin että
Jakobin pitää tuleman jällensä, elämän rauhassa ja oleman
hyvässä levossa, ja ei kenenkään pidä häntä peljättämän. 11
Sillä minä olen sinun tykönäs, sanoo Herra, auttamassa
sinua; ja teloitan kaikki pakanat, joihin minä olen sinut
hajoittanut; mutta en minä sinua lopeta, vaan tahdon sinua
kurittaa kohtuudella, ja en tahdo sinua peräti viattomana
pitää. 12 Sillä näin sanoo Herra: sinun haavas on kuoleman
haava, ja sinun kipus juuri paha. 13 Ei toimita kenkään sinun
asias sortajaa vastaan; ei kenkään taida sinua parantaa. 14
Kaikki sinun rakastajas unhottavat sinun, ja ei kysy sinua;
sillä minä olen lyönyt sinua, niinkuin vihollista armottomalla
kurituksella, suurten pahaintekois tähden ja raskasten synteis
tähden. 15 Mitäs huudat haavais tähden ja suuresta kivustas?
Minä olen tämän tehnyt sinulle suurten pahaintekois ja
raskasten synteis tähden. 16 Sentähden kaikki, jotka sinua
ovat syöneet, heitä pitää taas syötämän, ja kaikki sinun
vihollises pitää vangiksi tuleman; jotka sinua ovat ryöstäneet,
pitää jälleen ryöstettämän, ja kaikki ne, jotka sinun ovat
ryövänneet, tahdon minä saaliiksi antaa. 17 Mutta sinun minä
jälleen parannan, ja teen terveeksi haavas, sanoo Herra,
sillä he ovat sinun kutsuneet ulosajetuksi ja Zionin siksi, jota
ei kenkään kysy. 18 Näin sanoo Herra: katso, minä käännän
Jakobin majan vankiuden, ja armahdan hänen asumistansa;

ja kaupunki pitää jälleen mäelle rakennettaman, ja kirkon
pitää oleman entisellä muodollansa. 19 Ja kiitoksen ja
riemun äänen pitää siitä kuuluman; sillä minä tahdon heitä
enentää ja en vähentää, minä tahdon heitä kunnioittaa, ja ei
heidän pidä huonoksi tuleman. 20 Hänen poikansa pitää
oleman niinkuin ennenkin, ja hänen yhteinen kansansa pitää
menestymän minun edessäni; sillä minä tahdon rangaista
kaikki ne, jotka heitä vaivaavat. 21 Ja hänen ruhtinaansa
pitää itse hänestä syntymän, ja hänen hallitsiansa tuleman
itse hänestä. Ja minä tahdon antaa hänen lähestyä ja tulla
minun eteeni; sillä kuka on se, joka minua niin sydämellisesti
lähestyy? sanoo Herra. 22 Ja teidän pitää oleman minun
kansani, ja minä olen teidän Jumalanne. 23 Katso, Herran
ilma on tuleva julmuudella, kauhia rajuilma on lankeeva
jumalattomain pään päälle. 24 Herran julma viha ei ole
taukoava, siihenasti kuin hän tekee ja toimittaa, mitä hänen
mielessänsä on. Viimein pitää teidän sen kyllä ymmärtämän.

31 Sillä ajalla, sanoo Herra, tahdon minä kaikkein Israelin
sukukuntain Jumala olla; ja heidän pitää minun kansani
oleman. 2 Näin sanoo Herra: se kansa, joka miekalta jäi,
on armon korvessa löytänyt siinä, että minä ahkeroitsin
saattaa Israelin lepoon. 3 Herra ilmestyy minulle kaukaa:
minä olen ijankaikkisella rakkaudella sinua rakastanut,
sentähden olen minä vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta.
4 Minä tahdon rakentaa sinua jälleen, ja sinun, neitsy
Israel, pitää rakennetuksi tuleman. Sinun pitää kaunistetuksi
tuleman sinun kanteleillas, ja menemän niiden kanssa,
jotka ilossa hyppäävät. 5 Sinun pitää taas istuttaman
viinapuita Samarian vuorilla, istuttaman ja nautitseman. 6
Sillä vielä on se aika tuleva, että vartiat pitää Ephraimin
vuorella huutaman: nouskaat, käykäämme ylös Zioniin,
Herran meidän Jumalamme tykö. 7 Sillä näin sanoo Herra:
huutakaat Jakobista ilolla, ja ihastukaat pakanain pään
tähden: huutakaat korkiasti, ylistäkäät ja sanokaat: Herra,
auta kansaas, Israelin jääneitä. 8 Katso, minä tahdon
antaa heidän tulla pohjoisesta maakunnasta, ja tahdon heitä
koota maan ääristä, sokiat, rammat, raskaat, synnyttäväiset
yhdessä; niin että heidän tänne suuressa joukossa pitää
tuleman jällensä. 9 Heidän pitää itkien ja rukoillen tuleman,
niin minä heitä johdatan. Minä tahdon heitä johdattaa
vesiojain reunalla tasaista tietä, ettei he loukkaisi itseänsä;
sillä minä olen Israelin isä, ja Ephraim on minun esikoiseni.
10 Kuulkaat pakanat, Herran sanaa, ja julistakaat kaukana
luodoissa, ja sanokaat: joka Israelin hajoitti, se kokoo hänen
jälleen, ja on häntä vartioitva niinkuin paimen laumaansa. 11
Sillä Herra on lunastava Jaakobin, ja on pelastava häntä
sen kädestä, joka häntä väkevämpi on. 12 He tulevat
ja Zionin korkeudella veisaavat, ja heidän pitää joukolla
Herran lahjain tykö tuleman, jyväin, viinan, öljyn, karitsain
ja vasikkain tykö; niin että heidän sielunsa pitää oleman
niinkuin kastettu yrttitarha, eikä enää surullinen oleman. 13
Silloin pitää neitseet hypyssä iloiset oleman, siihen myös
nuoret miehet ynnä vanhain kanssa; sillä minä tahdon heidän
murheensa iloksi kääntää, ja lohduttaa heitä, ja ilahutan heitä
murheestansa. 14 Ja minä tahdon pappien sydämet ilolla
täyttää, ja minun kansani pitää minun lahjastani ravittaman,
sanoo Herra. 15 Näin sanoo Herra: Raamasta kuuluu
parkuvaisten ääni ja katkera itku; Raakel itkee lapsiansa, ja
ei tahdo itsiänsä lohdutettaa lastensa tähden, ettei he ole.
16 Näin Herra sanoo näin: lakaa parkumasta ja itkemästä,
ja pyyhi silmistäs kyyneleet; sillä sinun työlläs pitää palkka
oleman, sanoo Herra, ja heidän pitää palajaman vihollisten
maasta. 17 Ja sinun jälkeentulevaisillas pitää toivo oleman,
sanoo Herra; sillä sinun lapses pitää tuleman maallensa
jälleen. 18 Kyllä minä olen kuullut, kuinka Ephraim valittaa:
sinä olet minua kurittanut minua, ja minä olen myös kuritettu,
niinkuin hillimätöin vasikka. Palauta minua, niin minä palajan,
sillä sinä, Herra, olet minun Jumalani. 19 Koska minä
palautettiin, niin minä kaduin; sillä sittekuin minä taitavaksi
tulin, niin minä löin lanteitani. Minä olin häväisty ja häpeen
myös, sillä minun täytyy kärsiä nuoruuteni pilkkaa. 20 Eikö
Ephraim ole rakas poikani ja ihana lapseni? Sillä minä kyllä
hyvin muistan, mitä minä hänelle puhunut olen; sentähden
minun sydämeni halkee laupiudesta hänen kohtaansa,
että minä kaiketi armahdan häntä, sanoo Herra. 21 Pane
sinulles muistomerkit, ja aseta sinulles murheenmuisto,
ja kohenna sydämes oikialle tielle, jota sinun vaeltaman
pitää. Palaja, neitsy Israel, palaja näiden sinun kaupunkeis
tykö. 22 Kuinka kauvan sinä tahdot eksyksissä käydä, sinä
vastahakoinen tytär? Sillä Herra on jotakin uutta maalla
luova, vaimon pitää miestä piirittämän. 23 Näin sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala: Vielä täm sana sanotaan
Juudan maassa ja hänen kaupungeissansa, kun minä heidän
vankiutensa kääntävä olen: Herra siunatkoon sinua, sinä
vanhurskauden asumus, sinä pyhä vuori. 24 Ja Juuda
ynnä kaikkein hänen kaupunkeinsa kanssa pitää siellä
asuman, niin myös peltomiehet, ja jotka laumansa kanssa
vaeltavat. 25 Sillä minä tahdon väsyneen sielut virvoittaa,
ja murheelliset sielut ravita. 26 Sentähden minä heräsin
ja katselin, jossa minä olin makiasti maannut. 27 Katso,
aika tulee, sanoo Herra, että minä tahdon Israelin huoneen
ja Juudan huoneen kylvää ihmisen siemenellä ja karjan
siemenellä. 28 Ja pitää tapahtuman, että niinkuin minä

olin valpas heitä hävittämään, repimään, raatelemaan,
kadottamaan ja rankaisemaan: niin minä myös tahdon
valpas olla heitä rakentamaan ja istuttamaan, sanoo Herra.
29 Ei silloin enään pidä sanottaman: isät ovat happamia
viinamarjoja syöneet, ja lasten hampaat ovat huoltuneet. 30
Vaan jokaisen pitää pahan tekonsa tähden kuoleman, ja
kuka ihminen syö happamia viinamrjoja, hänen hampaansa
pitää huoltuman. 31 Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että
minä teen uuden liiton Israelin huoneen kanssa ja Juudan
huoneen kanssa. 32 En senkaltaista kuin entinen liitto oli,
jonka minä heidän isäinsä kanssa tein, kun minä heidän
käteensä rupesin, heitä Egyptin maalta johdattaakseni; jota
liittoa ei he pitäneet, ja minä vallitsin heitä, sanoo Herra.
33 Mutta tämän pitää se liitto oleman, jonka minä Israelin
huoneen kanssa teen tämän ajan perästä, sanoo Herra: minä
tahdon minun lakini antaa heidän sydämeensä ja sen ehidän
mieliinsä kirjoittaa; ja minä tahdon olla heidän Jumalansa,
ja heidän pitää minun kansani oleman. 34 Ja ei pidä
kenenkään lähimmäistänsä opettaman, eikä veli veljeänsä,
ja sanoman: tunne Herraa; sillä heidän pitää kaikkein minun
tunteman, sekä pienten että suurten, sanoo Herra; sillä
minä tahdon hedän pahat tekonsa antaa anteeksi, ja en
ikinä enään muista heidän syntejänsä. 35 Näin sanoo Herra,
joka auringon antaa päivällä valkeudeksi, kuun ja tähtien
järjestyksen yöllä valkeudeksi: joka meren liikuttaa, että
hänen aaltonsa pauhaavat, Herra Zebaot on hänen nimensä:
36 Kun senkaltaiset säädyt minun edestäni hukkuvat, sanoo
Herra, silloin myös Israelin siemenen pitää puuttuman, ettei
se ole enään kansa minun edessäni ijankaikkisesti. 37 Näin
sanoo Herra: jos taivasta taidetaan ylhäällä mitata, ja maan
perustusta alhaalla tyynni tutkiskella; niin myös minä tahdon
heittää pois koko Israelin siemenen kaikkein, niiden tähden,
mitkä he tehneet ovat, sanoo Herra. 38 Katso, aika tulee,
sanoo Herra, että Herran kaupunki rakennetaan jälleen
Hananeelintornista Kulmaporttiin asti. 39 Ja mittanuora
pitää siellä kohdastansa käymänhamaan Garebin kukkulaan
asti, ja käymän ympäri Goaan. 40 Ja kaiken ruumiisten
ja tuhkalaakson, ja kaikki pellot, hamaan Kidronin ojaan
saakka, ja hamaan Hevosportin kulmaan, itään päin, pitää
Herralle pyhä oleman, niin ettei sitä ikänä särjetä eli rikota.

32 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
kymmenentenä Zedekian, Juudan kininkaan, vuonna,
joka on Nebukadnetsarin kahdeksastoistakymmenes vuosi.
2 Silloin Babelin kuninkaan sotajoukko piiritti Jerusalemin;
mutta propheta Jeremia oli vankina pihassa vankihuoneen
edessä, joka oli Juudan kuninkaan huoneessa. 3 Johonka
Zedekia, Juudan kuningas, oli antanut panna hänen, sanoen:
miksi sinä ennustat ja sanot: näitä sanoo Herra: katso, minä
annan tämän kaupungin Babelin kuninkaan käsiin, ja hän on
voittava sen? 4 Ja Zedekian, Juudan kuninkaan, ei pidä
kaldealaisilta pääsemän, vaan minä kaiketi annan hänen
Babelin kuninkaan käsiin, niin että hänen pitää suusta suuhun
häntä puhutteleman, ja silmillänsä hänen silmänsä näkemän.
5 Ja hänen pitää viemän Zedekian Babeliin; siellä hänen pitää
myös pysymän, siihenasti kuin minä etsin häntä, sanoo Herra.
Vaikka te soditte kaldealaisia vastaan, ei sen kuitenkaan
pidä teille menestyvän. 6 Ja Jeremia sanoi: Herran sana on
tapahtunut minulle ja sanoi: 7 Katso, Hanamel Sallumin,
sinun setäs poika, tulee sinun tykös, ja on sanova: osta
minun peltoni Anatotissa, sillä sinulla on lähimmäinen oikeus
sitä ostaa. 8 Ja niin Hanamel minun setäni poika tuli minun
tyköni, niinkuin Herra oli sanonut, pihalla vankihuoneen
edessä, ja sanoi minulle: osta minun peltoni Anatotissa,
joka on Benjaminin maalla; sillä sinulla on siihen perintö-
oikeus, ja sinä olet lähimmäinen: osta se sinulles. Niin minä
ymmärsin, sen olevan Herran sanan. 9 Ja ostin Hanamelilta
minun setäni pojalta pellon, joka on Anatotissa, ja punnitsin
hänelle rahaa seitsemäntoista sikliä ja kymmenen hopea
penninkiä. 10 Ja kirjoitin kirjaan, ja vahvistin sen sinetillä, ja
otin todistukset, ja punnitsin rahan vaa'alla. 11 Ja otin sinetillä
vahvistetun kauppakirjan tyköni, oikeuden ja tavan jälkeen,
ja myös avoimen kirjan, 12 Ja annoin kauppakirjan Barukille
Neerijan pojalle, Mahsejan pojan, Hanamelin, minun setäni
pojan silmäin edessää ja todistajain silmäin edessä, jotka
kauppakirjan allekirjoittaneet olivat, ja kaikkien Juudalaisten
silmäin edessä, jotka pihassa vankihuoneen edessä asuivat.
13 ja minä käskin Barukia heidän silmäinsä edessä ja sanoin:
14 Näin sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: ota nämä
kirjat, tämä sinetillä vahvistettu kauppakirja, ja tämä avoin
kirja, ja pane ne saviastiaan, että ne olisivat kauvan aikaa
tallella. 15 Sillä näin sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala:
vielä nyt pitää ostettaman huoneita, peltoja ja viinamäkiä
tässä maassa. 16 Ja kun minä olin antanut Baarukille Nerian
pojalle kauppakirjan, rukoilin minä Herraa ja sanoin: 17
Ah Herra, Herra! katso, sinä olet tehnyt taivaat ja maan
suurella voimallas ja ojennetulla käsivarrellas; ei ole mitään
sinulle mahdotonta. 18 Sinä, joka monelle tuhannelle teet
hyvin, ja kostat isäin pahat teot heidän lastensa helmaan
heidän jälkeensä; sinä suuri ja väkevä Jumala, Zebaot
on sinun nimes, 19 Suuri neuvossa ja väkevä töissä, ja
sinun silmäs ovat avoinna kaikkein ihmisten lasten teiden
päälle, antaakses kullekin heidän menonsa jälkeen ja heidän
töittensä hedelmän jälkeen. 20 Sinä, joka Egyptin maalla

merkkejä ja ihmeitä teit, ja aina tähän päivään asti, sekä
Israelin että ihmisten kanssa, ja teit sinulles nimen, niinkuin
se tänäpänä on. 21 Sinä veit kansas Israelin ulos Egyptin
maalta merkeillä ja ihmeillä ja väkevällä kädellä, ojennetulla
käsivarrella, ja suurella pelvolla, 22 Ja annoit heille tämän
maan, jonka sinä heidän isillensä vannonut olit, sen heille
antaakses: maan, joka rieskaa ja hunajaa vuosi. 23 Ja
koska he sinne tulivat ja omistivat sen, ei he kuulleet sinun
ääntäs, eikä vaeltaneet sinun lakisi jälkeen; ja kaikkea
mitä sinä käskenyt olit heidän tehdä, ei he sitä tehneet;
sentähden sinä annoit myös kaiken tämän onnettomuuden
heille tapahtua. 24 Katso, tämä kaupunki on piiritetty,
niin että se pitää voitettaman, ja kaupunki annettaman
Kaldealaisten käsiin, jotka sotivat sitä vastaan miekalla,
nälällä ja rutolla; ja niinkuin sinä olet sanonut, niin nyt
tapahtuu, sen sinä näet. 25 Ja sinä Herra, Herra, sanoit
minulle: osta sinulles pelto rahalla, ja ota todistukset, vaikka
kaupunki pitää annettaman joutuu Kkaldealaisten käsiin.
26 Ja Herran sana tapahtui Jeremialle ja sanoi: 27 Katso,
minä Herra olen kaiken lihan Jumala: pitäsikö minulle jotain
oleman mahdotointa? 28 Sentähden sanoo Herra näin:
katso, minä annan tämän kaupungin Kaldealaisten käsiin ja
Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan käteen, ja hän on sen
voittava. 29 Ja kaldealaisten, jotka sotivat tätä kaupunkia
vastaan, pitää tänne tuleman, ja sytyttävät tämän kaupungin
tuleen ja polttavat sen niine taloineen, ja tähän kaupunkiin
tulen sytyttämän, ja polttaman sen huoneinensa, kussa
he Baalille kattoin pällä suitsuttaneet, ja muille jumalille
juomauhreja uhranneet ovat, minua vihoittaaksensa. 30 Sillä
Israelin lapset ja Juudan lapset ovat tosin nuoruudestansa
tehneet pahaa minun silmäini edessä; ja Israelin lapset
ovat vihoittaneet minun kättensä töillä, sanoo Herra. 31
Siitä ajasta, kuin tämä kaupunki rakennettiin, niin tähän
päivään asti, on hän tehnyt minun vihaiseksi ja julmaksi,
niin että minun tyätyi heittää hänen pois kasvojeni edestä,
32 Kaikkein Israelin lasten ja Juudan lasten pahuuden
tähden, jonka he ovat tehneet, minua vihoittaaksensa, he ja
heidän kuninkaansa, ruhtinaansa, pappinsa ja prophetansa,
sekä Juudan miehet ja Jerusalemin asuvaiset. 33 He ovat
kääntäneet selkänsä minulle ja ei kasvojansa; vaikka minä
annoin aikanansa ja alinomaa opettaa heitä, mutta ei he
tahtoneet kuulla eikä oppia ottaa. 34 Päälliseksi he ovat
panneet kauhistuksensa siihen huoneeseen, jolla minusta
on nimi, saastuttakksensa sitä. 35 Ja ovat rakentaneet
Baalin korkeuksia Ben-Hinnomin laaksossa, polttaakseen
poikiansa ja tyttäriänsä Molokille, jota en minä ole heidän
käskenyt, eiä myös ole minun mieleeni johtunut, että heidän
tämän kauhistuksen piti tekemän, jolal he Juudan saattivat
syntiä tekemään. 36 Ja nyt sentähden sanoo Herra, Israelin
Jumala näin tästä kaupungista, josta te sanotte, että hän
pitää miekan, nälän ja ruton kautta Babelin kuninkaan
käsiin annettaman. 37 Katso, minä tahdon heidät koota
kaikista maakunnista, joihin minä olen heitä sysännyt pois
suuressa vihassani, hirmuisuudessani ja julmuudessani ja
tahdon tuottaa heitä jälleen tähän paikkaan, että heidän
turvallisesti asuman pitää; 38 Ja heidän pitää minun kansani
oleman, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa. 39 Ja
tahdon heille yhden sydämen ja yhden tien antaa, että
he pelkäisivät minua kaikkena elinaikanansa, että heille ja
heidän lapsillensa heidän jälkeensä pitäsi hyvästi käymän.
40 Ja tahdon ijankaikkisen liiton tehdä heidän kanssansa,
niin etten minä lakkaa heille hyvää tekemästä; ja tahdon
minun pelkoni antaa heidän sydämihinsä, ettei he poikkeaisi
minusta. 41 Ja se pitää minun iloni oleman, että heille hyvää
teen; ja tahdon heitä tähän maahan istuttaa uskollisesti,
kaikesta minun sydämestäni ja kaikesta sielustani. 42 Sillä
näin sanoo Herra: niinkuin minä olen antanut tulla tämän
kansan päälle kaiken tämän tämän suuren onnettomuuden,
niin myös minä annan tulla heidän päällensä kaiken sen
hyvän, kuin minä olen heille puhunut. 43 Ja vielä nyt pitää
peltoja ostettaman tässä maassa, josta te sanotte: sen pitää
autiona oleman, niin ettei siinä väkeä eli karjaa oleman pidä,
ja pitää Kaldealaisten käsiin annettaman. 44 Kuitenkin pitää
pvielä nyt peltoja ostettaman rahalla ja kirjoituksella, niin
sinetillä vahvistettaman ja todistajilla: Benjaminin maalla, ja
ympäri Jerusalemia, ja Juudan kaupungeissa, jotka vuorilla
ovat sillä minä tahdon kääntää heidän vankiutensa, sanoo
Herra.

33 Ja Herran sana tapahtui toisen kerran Jeremialle,
kuin hän oli vielä suljettu vankihuoneen pihassa, ja
sanoi: 2 Näin sanoo Herra, joka sen tekee, Herra, joka sen
päättää ja toimittaa, Herra on hänen nimensä: 3 Huuda
minua, niin minä tahdon kuulla sinua, ja tahdon ilmoittaa
sinulle suuria ja voimallisia asioita, niitä, joita et tiedäkään. 4
Sillä näin sanoo Herra Israelin Jumala tämän kaupungin
huoneista ja Juudan kuningasten huoneista, jotka ovat
maahan kukistetut, niistä teht" multaseiniä varjelukseksi,
5 Ja niistä, jotka tänne ovat tulleet sotimaan Kaldealaisia
vastaan, että he täyttäisivät ne ihmisten ruumiilla, jotka minä
minun vihassani ja julmuudessani lyövä olen; sillä minä olen
kätkenyt minun kasvoni tämän kaupungin edestä, kaiken
heidän pahuutensa tähden: 6 Katso, minä tahdon sitoa
heidän haavansa ja tehdä heidät terveeksi, ja tahdon kuulla

heidän rukouksensa rauhasta ja uskollisuudesta; 7 Sillä minä
tahdon kääntää Juudan vankiuden ja Israelin vankiuden,
ja rakennan heidät niinkuin alusta. 8 Ja puhdistan heidät
kaikesta pahasta teostansa, joilla he ovat rikkoneet minua
vastaan, ja tahdon antaa heille anteeksi kaiken pahan teon,
joilla he ovat rikkoneet ja harhailleet minua vastaan. 9 Ja
se on oleva minulle ilonimeksi, ylistykseksi ja kunniaksi
kaikkein pakanain seassa maan päällä, kuin he saavat
kuulla kaiken sen hyvän, minkä minä heille teen; ja heidän
pitää peljästymän ja hämmästymän kaikkea sitä hyvää ja
kaikkea sitä rauhaa, jonka minä heille antaa tahdon. 10 Näin
sanoo Herra: tässä paikassa, josta te sanotte: se on autio,
ettei ihmisiä eikä karjaa Juudan kaupungeissa ja kaduilla
Jerusalemissa ole (jotka niin hävitetyt ovat, ettei väkeä eikä
asuvaisia, ei myös karjaa siellä ole,) 11 Pitää vielä nyt
kuultaman riemun ja ilon ääni, yljän ääni ja morsiamen ääni,
ja niiden ääni jotka sanovat: kiittäkäät Herraa Zebaotia, että
Herra on hyvä, ja hänen laupiutensa pysyy ijankaikkisesti, ja
niidenkin, jotka kiitosuhria Herran huoneeseen kantavat;
sillä minä käännän maan vankiuden, niinkuin alusta, sanoo
Herra. 12 Näin sanoo Herra Zebaot: tässä paikassa, joka
autiona on, niin ettei ihmisiä eikä karjaa siinä ole, ja kaikissa
hänen kaupungeissansa, pitää vielä nyt paimenten huoneet
oleman, jotka ruokkivat laumoja; 13 Sekä kaupungeissa,
jotka vuorilla ovat, ja laaksokaupungeissa, jotka Etelämaassa
ovat, Benjaminin maalla ja Jerusalemin ympärillä, ja Juudan
kaupungeissa, sieltä pitää vielä menemän ulos ja sisälle
luetut laumat, sanoo Herra. 14 Katso, aika tulee, sanoo
Herra, että minä tahdon sen armollisen sanan herättää,
jonka minä olen Israelin huoneelle puhunut, ja Juudan
huoneelle: 15 Niinä päivinä ja sillä ajalla tahdon minä antaa
Daavidille kasvaa vanhurskauden vesan, ja hän on toimittava
oikeuden ja vanhurskauden maan päällä. 16 Sillä ajalla pitää
Juuda autetuksi tuleman, ja Jerusalem levossa asuman,
ja häntä kutsutaan: Herra, meidän vanhurskautemme. 17
Sillä näin sanoo Herra: ein pidä Daavidilta puuttuman mies,
joka istuu Israelin huoneen istuimella; 18 Ei myös pidä
koskaan edestäni puuttuman pappeja ja Leeviläisiä, jotka
polttouhria uhraavat ja ruokauhria sytyttävät, ja uhreja joka
aika teurastavat. 19 Herran sana tapahtui Jeremialle ja
sanoi: 20 Näin sanoo Herra: jos te taidatte lakkauttaa minun
liittoni päivän ja yön kanssa, ja ettei päivä ja yö ole ajallansa:
21 niin ei myös minun liittoni Daavidin minun palveliani
kanssa, pidä miksikään oleman, ettei hänellä enää ole poikaa
kuninkaaksi hänen istuimellansa, ja Leviläisten ja pappein,
minun palveliaini kanssa. 22 Niinkuin ei taivaan sotaväkeä
taideta lukea eikä meren santaa mitata, juuri niin tahdon
minä palveliani Daavidin siemenen enetää ja Leviläiset, jotka
minua palvelevat. 23 Ja Herran sana tapahtui Jeremialle
ja sanoi: 24 Etkös ole nähnyt, mitä tämä kansa puhuu ja
sanoo: Herra on hyljännyt ne kaksi sukukuntaa, jotka hän
valinnut oli; ja he häpäisevät minun kansaani, niinkuin ei he
enään minun kansani heidän edessään olisikaan. 25 Näin
sanoo Herra: jos en minä pidä liittoani päivän ja yön kanssa,
ja järjestystäni taivaan ja maan kanssa: 26 Niin tahdon myös
hyljätä Jaakobin ja Daavidin minun palveliaini siemenen,
niin etten minä ota niitä hänen siemenestänsä, jotka pitää
vallitseman Abrahamin, Isaakin ja Jakobin siementä; sillä
minä tahdon kääntää heidän vankiutensa ja armahtaa heitä.

34 Tämä on sana, joka tapahtui Jeremialle Herralta, kun
Nebukadnetsar, Babelin kuningas, ja kaikki hänen
sotajoukkonsa, ja kaikki valtakunnat maan päällä, jotka
hänen vallassansa olivat, ja kaikki kansat sotivat Jerusalemia
ja kaikkia hänen kaupungeitansa vastaan; ja sanoi: 2 Näin
sanoo Herra, Israelin Jumala: mene ja puhu Zedekian,
Juudan kuninkaan kanssa, ja sano hänelle: näin sanoo Herra:
katso, minä annan tämän kaupungin Babelin kuninkaan
käsiin, ja hänen pitää se tulella polttaman. 3 Ja ei sinun
pääsemän hänen kädestänsä, vaan totisesti käsitettämän ja
hänen käteensä annettaman, niin että sinun pitää silmilläs
Babelin kuninkaan silmät näkemän, ja hän on suusta suuhun
sinua puhutteleva, ja sinä olet menevä Babeliin. 4 Mutta
kuule siis sinä, Zedekia, Juudan kuningas, Herran sanaa:
näin sanoo Herra sinusta: ei sinun pidä miekalla kuoleman.
5 Sinun pitää kuoleman rauhassa, ja niinkuin sinun isilles,
jotka sinun edelläs ovat kuninkaat olleet, on poltettu, niin
pitää myös sinulle poltettaman, ja sinua pitää itkettämän:
voi herra! sillä minä olen sen sanonut, sanoo Herra. 6
Ja propheta Jeremia puhui kaikki nämä sanat Zedekialle,
Juudan kuninkaalle Jerusalemissa, 7 Kuin Babelin kuninkaan
sotajoukko jo soti Jerusalemia vastaan, ja Juudan jääneitä
kaupungeja vastaan, Lakista ja Asekaa vastaan; sillä nämät
vahvat kaupungit olivat vielä Juudan kaupungeista jääneet.
8 Tämä on sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle, sitten kun
kuningas Zedekia oli tehnyt liiton kaiken kansan kanssa, joka
Jerusalemissa oli, ja luvannut kuuluttaa heille vapautta, 9 Niin
että jokaisen piti päästämän orjansa, joko se oli miehen eli
vaimonpuoli, jotka Hebrealaiset olivat, niin ettei Juudalaisen
pitänyt oleman veljensä orjana. 10 Silloin kaikki ruhtinaat ja
kaikki kansa, joka siihen liittoon oli mielistynyt, olivat hänelle
kuuliaiset, että jokaisen piti päästämän sekä mies- että
vaimo-orjansa vapaaksi, ja ei enään pitämän heitä orjanansa,
ja he päästivät heidät. 11 Mutta vähää jälkeen käänsivät

he itsensä, ja ottivat orjat miehen- ja vaimonpuolista taas
tykönsä, jotka he olivat vapaaksi päästäneet, ja vaativat heitä
taas orjaksensa. 12 Silloin tapahtui Herran sana Jeremialle
Herralta ja sanoi: 13 Näin sanoo Herra, Israelin Jumala:
minä olen tehnyt liiton teidän isäinne kanssa, kun minä vein
heidät Egyptin maalta orjuuden huoneista, ja sanoin: 14
Kun seitsemän vuotta ovat kuluneet, pitää jokaisen teistä
päästämän veljensä, joka Hebrealainen on ja on itsensä
sinulle myynyt, ja on jo kuusi vuotta sinua palvellut; ja sinun
pitää hänen vapaaksi päästämän. Mutta ei teidän isänne
totelleet minua, eikä kallistaneet siihen korviansa. 15 Niin te
olette nyt tänäpänä kääntäneet teitänne ja tehneet, mitä
minulle kelpaa, että te olette antaneet kuuluttaa vapautta,
jokainen lähimmäisellensä, ja olette siitä tehneet liiton minun
edessäni siinä huoneessa, joka minun nimelläni nimitetty
on. 16 Mutta te olette taas siitä poikenneet, ja saastuttaneet
minun nimeni, että jokainen on taas ottanut sekä mies- että
vaimo-orjansa, jotka te olitte vapaaksi tehneet, että heidän
piti oleman itse omansa, ja vaaditte heitä taas orjaksenne.
17 Sentähden sanoo Herra näin: ettette kuulleet minua, että
teidän piti kuuluttaman vapautta, jokainen veljellensä ja
lähimmäisellensä; katso, niin minä kuulutan teille vapauden
miekkaan, ruttoon ja nälkään, ja panen teidät kulkiaksi
kaikissa valtakunnissa maan päällä. 18 Ja jotka minun
liitostani harhailevat, eikä pidä liiton sanoja, jonka he minun
edessäni theneet ovat, niin minä teen niinkuin sille vasikalle,
jonka kahdeksi kappaleeksi hakkasivat, ja kävivät molempain
kappalten välitse, 19 Juudan pääruhtinaille, Jerusalemin
päämiehille, kamaripalvelioille, papeille ja kaikelle maan
kansalle, jotka vasikan kappalten välitse käyneet ovat. 20 Ja
tahdon antaa heitä heidän vihollistensa käsiin ja niiden käsiin,
jotka heidän henkeänsä väijyvät, niin että heidän ruumiinsa
pitää tuleman taivaan linnuille ja maan pedoille ruaksi. 21
Ja Zedekian, Juudan kuninkaan, ja hänen pääruhtinaansa
annan minä vihollisten käsiin, ja niiden käsiin, jotka heidän
henkeänsä väijyvät, ja Babelin kuninkaan sotajoukon käsiin,
joka nyt teidän tyköänne on mennyt pois. 22 Katso, minä
käsken heitä, sanoo Herra, ja annan taas tulla tämän
kaupungin eteen, ja heidän pitää sotiman sitä vastaan, ja
voittaman sen, ja tulella polttaman, ja minä hävitän Juudan
kaupungit, niin ettei kenkään niissä pidä enään asuman.

35 Tämä on se sana, joka Herralta tapahtui Jeremialle,
Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan, aikana,
sanoen: 2 Mene Rekabilaisten huoneeseen, ja puhu
heidän kanssansa, ja vie heitä Herran huoneeseen, yhteen
kammioon, ja anna heille viinaa. 3 Niin minä otin Jasanin
Jeremian pojan, Habatsinin pojan, sekä hänen veljensä ja
kaikki hänen poikansa, ja koko Rekabilaisten huoneen, 4 Ja
vein heidät Herran huoneeseen, Hananin lasten, Jigdalian
pojan, Jumalan miehen kammioon, joka päämiesten kammion
tykönä on, ylempänä Maasejan Sallumin pojan, ovenvartian
ammiota. 5 Ja minä panin Rekabilaisten huoneen lasten
eteen kannut ja maljat täyteen viinaa, ja sanoin heille:
juokaat viinaa. 6 Mutta he vastasivat: me emme juo viinaa;
sillä meidän isämme Jonadab, Rekabin poika on käskenyt
meitä ja sanonut: te ja teidän lapsenne ei pidä ikänä viinaa
juoman, 7 Ja ei huonetta rakentaman, ei jyviä kylvämän,
ei viinapuuta istuttaman eikä pitämän; vaan pitää asuman
majoissa kaikkena teidän elinaikananne, että te kauvan
eläisitte maassa, jossa te muukalaiset olette. 8 Ja me olemme
kuuliaiset meidän isämme Jonadabin Rekabin pojan äänelle
kaikissa, mitä hän on meille käskenyt, niin ettemme viinaa juo
kaikkena meidän elinaikanmme, me ja meidän emäntämme,
poikamme ja tyttäremme. 9 Ja emme rakenna huonetta
asuaksemme; ja ei meillä ole viinamäkiä eikä peltoja, eli
jyviä; 10 Vaan asumme majoissa, ja olemme kuuliaiset, ja
teemme kaikki niinkuin meidän isämme Jonadab on meille
käskenyt. 11 Mutta kun Nebukadnetsar, Babelin kuningas,
meni tänne maahan ylös, sanoimme me: tulkaat, käykäämme
Jerusalemiin Kaldealaisten ja Syrialaisten sotajoukon edestä;
ja niin me olemme sittee olleet tässä Jerusalemissa. 12
Silloin tapahtui Herran sana Jeremialle, sanoen: 13 Näin
sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: mene ja sano Juudan
miehille ja Jerusalemin asuvaisille: ettekö te tahdo itseänne
parantaa, niin että te tottelette minun sanaani? sanoo Herra.
14 Jonadabin Rekabin pojan sanat, jotka hän oli käskenyt
lapsillensa, ettei heidän pitänyt viinaa juoman, ettei he tähän
päivään asti juo viinaa, että he isänsä käskyille kuuliaiset
olisivat. Mutta minä olen antanut aikaisin teille sanoa,
kuitenkin ette kuule minua. 15 Niin olen minä myös lähettänyt
varhain ja usein tykönne kaikki minun palveliani prophetat, ja
antanut sanoa: kääntäkää teistä jokainen itsensä pahasta
menostansa, ja parantakaat teidän elämänne, ja älkäät
seuratko muita jumalia, palvelleksanne heitä; niin te saatte
olla maassa, jonka minä teille ja teidän isillenne antanut
olen; mutta ette tahtoneet kallistaa korvianne siihen, ettekä
kuulleet minua. 16 Jonadabin Rekabin pojan lapset ovat
pitäneet isänsä käskyn, jonka hän heille oli käskenyt; , mutta
tämä kansa ei kuule minua. 17 Sentähden näin sanoo Herra
Jumala Zebaot, Israelin Jumala: katso, minä annan tulla
Juudan ja kaikein Jerusalemin asuvaisten päälle kaiken sen
onnettomuuden, jonka minä heitä vastaan olen puhunut,
että minä olen heille puhunut, ja ei he tahdo kuulla: minä

olen huutanut, mutta ei he tahdo minua vastata. 18 Ja
Rekabilaisten huoneelle sanoi Jeremia: näin sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala: että te teidän isänne Jonadabin
käskylle olitte kuuliaiset, ja piditte kaikki hänen käskynsä, ja
teitte kaikki, mitä hän teille oli käskenyt; 19 Sentähden sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala näin: ei Jonadabilta Rekabin
pojalta pidä ikinä puuttuman mies, joka alati minun edessäni
seisoo.

36 Neljäntenä Jojakimin Josian pojan, Juudan kuninkaan
vuonna, tapahtui tämä sana Herralta Jeremialle,
sanoen: 2 Ota kirja ja kirjoita siihen kaikki se puhe, jonka minä
sinulle olen puhunut Israelista, Juudasta ja kaikesta kansasta,
siitä ajasta kuin minä sinulle olen puhunut, Joosian ajasta,
niin tähän päivään asti. 3 Jos mitämaks Juudan huone,
kuin he kuulevat kaiken sen onnettomuuden, joka minun
mielessäni on heille tehdä, on itsensä kääntavä, jokainen
pahasta menostansa, että minä antasin anteeksi heidän
pahat tekonsa ja rikoksensa. 4 Silloin Jeremia kutsui Barukin,
Nerijan pojan, ja Baruk kirjoitti kirjaan Jeremian suusta kaikki
Herran sanat, jotka hän hänelle oli puhunut. 5 Ja Jeremia
käski Barukia ja sanoi: minä olen vangittu, niin etten saa
mennä Herran huoneeseen. 6 Mutta mene sinä sinne ja lue
kirja, johon sinä Herran sanat minun suustani kirjoittanut olet,
kansan korvain edessä Herran huoneessa, paastopäivänä;
ja sinun pitä myös ne lukeman koko Juudan korvain edessä,
jotka heidän kaupungeistansa tulleet ovat. 7 Jos he mitämaks
nöyryyttävät itsensä rukouksella Herran edessä, ja kääntyvät
jokainen pahasta menostansa; sillä viha ja julmuus on
suuri, jonka Herra on tätä kansaa vastaan puhunut. 8 Ja
Baruk Nerijan poika teki kaikki, mitä propheta Jeremia oli
hänelle käskenyt, ja luki ja luki kirjasta Herran sanat kirjasta
Herran huoneessa. 9 Mutta tapahtui Jojakimin Josian pojan,
Juudan kuninkaan, viidentenä vuonna ja yhdeksäntenä
kuukautena, että paasto kuulutettiin Herran edessä kaikelle
kansalle Jerusalemissa, ja kaikelle kansalle, joka Juudan
kaupungeista tuli Jerusalemiin. 10 Ja Baruk luki kirjasta
Jeremian sanat Herran huoneessa, Gemarian, Saphanin
pojan kirjoittajan kammiossa, ylemmäisessä pihassa, Herran
huoneen uuden ovein edessä, kaiken kansan kuullen. 11
Kuin Mikaja Gemarian poika, Saphanin pojan, kaikki Herran
sanat kirjasta oli kuullut, 12 Meni hän alas kuninkaan
huoneeseen, kirjoittajan kammioon, ja katso, siellä istuivat
kaikki pääruhtinaat, Elisama kirjoittaja, Delaja Semajan
poika, Elnatan Akborin poika, Gemaria Saphanin poika, ja
Zedekia Hannian poika, ja päämiehet kaikki. 13 Ja Mikaja
sanoi heille kaikki ne sanat, jotka hän oli kuullut, kuin Baruki
luki kirjasta kansan korvain edessä. 14 Silloin lähettivät kaikki
pääruhtinaat Juudin Netanian pojan, Selemian pojan, Kusin
pojan, Barukin perään, ja käskivät hänelle sanoa: ota myötäs
kirja, josta sinä kansan edessä luit, ja tule tänne. Ja Baruk,
Nerijan poika otti kirjan myötänsä ja tuli heidän tykönsä. 15
Ja he sanoivat hänelle: istu nyt ja lue, että me saisimme
kuulla; ja Baruk luki heidän korvainsa kuullen. 16 Ja kuin he
kaikki sanat olivat kuulleet, peljästyivät he toinen toisensa
kanssa, ja sanoivat Barukille: me tahdomme kaiketi ilmoittaa
kuninkaalle kaikki nämät sanat. 17 Ja he kysyivät Barukilta,
sanoen: sanos meille, kuinka sinä olet kaikki nämät sanat
kirjoittanut hänen suustansa? 18 Baruk sanoi heille: hän
luki minun edessäni kaikki nämät sanat suullansa, ja minä
kirjoitin ne pläkillä kirjaan. 19 Silloin sanoivat pääruhtinaat
Barukille: mene ja lymytä itses Jeremian kanssa, niin ettei
kenkään tiedä, kussa te olette. 20 Ja menivät kuninkaan
eteen esihuoneesen, ja antoivat kirjan jäädä kirjoittajan
Elisaman makaushuoneesen, ja sanoivat kuninkaan edessä
kaikki nämät sanat. 21 Niin kuningas lähetti Juudin kirjaa
noutamaan, ja hän otti sen Elisaman kirjoittajakammiosta; ja
Juudi luki sen kuninkaan edessä ja kaikkein pääruhtinasten,
jotka seisoivat kuninkaan edessä. 22 Mutta kuningas istui
talvihuoneessa yhdeksäntenä kuukautena, ja tuli paloi
totossa hänen edessänsä. 23 Kuin Juudi kolme eli neljä
kappaletta oli lukenut, leikkasi hän sen rikki kynäveitsellä
ja heitti tuleen, joka totossa oli, siihenasti että kirja peräti
paloi tulessa, joka totossa oli. 24 Ja ei kenkään peljästynyt
eikä vaatteitansa reväissyt rikki, ei kuningas eikä hänen
palveliansa, jotka kuitenkin kaikki nämät sanat olivat kuulleet.
25 Vaikka Elnatan, Delaja ja Gemaria rukoilivat kuningasta,
ettei hän olisi polttanut kirjaa; ei hän kuitenkaan heitä totellut.
26 Päälliseksi käski kuningas Jerahmeelin Hammelekin
pojan, Serajan Asrielin pojan, ja Selamian Abdeelin pojan,
käsittämään Barukia kirjoittajaa ja Jeremiaa prophetaa; mutta
Herra oli heidät kätkenyt. 27 Silloin tapahtui Herran sana
Jeremialle, sittekuin kuningas oli polttanut kirjan ja ne sanat,
jotka Baruk Jeremian suusta oli kirjoittanut, ja sanoi: 28 Ota
sinulles taas toinen kirja ja kirjoita siihen kaikki entiset sanat,
jotka ensimäisessäkin kirjassa olivat, jonka Jojakim, Juudan
kuningas, on polttanut. 29 Ja sano Jojakimille, Juudan
kuninkaalle: näin sanoo Herra: sinä olet polttanut sen kirjan
ja sanonut; miksi sinä siihen olet kirjoittanut ja sanonut, että
Babelin kuningas on kaiketi tuleva ja hävittävä tämän maan,
ja tekevä niin, ettei ihmistä eikä karjaa enään siinä pidä
oleman? 30 Sentähden sanoo Herra Jojakimista, Juudan
kuninkaasta, ei pidä yhtään hänen siemenestänsä istuman
Davidin istuimella, ja hänen ruumiinsa pitää heitettämän

ulos, makaamaan helteessä päivällä ja vilussa yöllä. 31
Ja minä tahdon rangaista häntä ja hänen siementänsä, ja
hänen palvelioitansa heidän pahain tekoinsa tähden: ja minä
annan tulla heidän päällensä, ja Jerusalemin asuvaisten
päälle, ja Juudan miesten päälle, kaiken onnettomuuden,
jonka minä heille olen puhunut; ja ei he kuitenkaan tahtoneet
kuulla. 32 Niin Jeremia otti toisen kirjan ja antoi Barukille
Nerijan pojalle, kirjoittajalle. Ja hän kirjoitti siihen Jeremian
suusta kaikki ne sanat, jotka entisessäkin kirjassa olivat,
jonka Jojakim, Juudan kuningas, oli tulessa polttanut; ja
siihen oli vielä paljon enempi senkaltaisia sanoja lisätty.

37 Ja Zedekia Josian poika tuli kuninkaaksi Konian
Jojakimin pojan siaan; sillä Nebukadnetsar, Babelin
kuningas, teki hänen Juudan maan kuninkaaksi. 2 Mutta
hän ja hänen palveliansa ja maan kansa ei totelleet Herran
sanaa, jonka hän propheta Jeremian kautta puhui. 3
Kuitenkin lähetti kuningas Zedekia Jukalin Selamjan pojan,
ja Zephanian Maasejan pojan, papin, propheta Jeremian
tykö sanomaan: rukoile meidän edestämme Herraa meidän
Jumalaamme. 4 Sillä Jeremia kävi ulos ja sisälle kansan
seassa, ja ei kenkään pannut häntä vankiuteen. 5 Niin
oli Pharaon sotajoukko lähtenyt Egyptistä; ja Kaldealaiset,
jotka olivat Jerusalemin piirittäneet, kuulivat heistä sanoman,
ja läksivät pois Jerusalemista. 6 Ja Herran sana tapahtui
propheta Jeremialle ja sanoi: 7 Näin sanoo Herra, Israelin
Jumala: näin sanokaat Juudan kuninkaalle, joka teidät on
minun tyköni lähettänyt kysymään minulta: katso, Pharaon
joukko, joka teidän avuksenne on lähtenyt, pitää jälleen
menemän kotiansa Egyptiin. 8 Ja Kaldealaisten pitää
palajaman ja sotiman tätä kaupunkia vastaan, ja voittaman
sen, ja polttaman sen tulella. 9 Sentähden sanoo Herra
näin: älkäät pettäkö teidän sielujanne, ajatellen: Kaldealaiset
menevät peräti pois meidän tyköämme, sillä ei heidän
pidä menemän pois. 10 Ja vaikka te vielä löisitte koko
Kaldealaisten sotajoukon, jotka teitä vastaan sotivat, ja
muutamat heistä saisivat haavoja; niin pitäis heidän vielä
sittenkin kunkin majastansa nouseman, ja polttaman tämän
kaupungin tulella. 11 Kuin Kaldealaisten sotajoukko oli
lähtenyt Jerusalemista, Pharaon sotajoukon tähden, 12 Meni
Jeremia ulos Jerusalemista, ja tahtoi mennä Benjaminin
maalle, ratkaisemaan ja kirvottamaan itsiänsä siellä kansan
seasta. 13 Ja kuin hän tuli Benjaminin porttiin, niin siellä
oli oven vartion päämies, nimeltä Jirja Selemjan poika,
Hananian pojan; se tarttui propheta Jeremiaan, ja sanoi:
sinä tahdot mennä Kaldealaisten tykö. 14 Jeremia sanoi:
ei se ole tosi, en minä mene Kaldealaisten tykö. Mutta
ei Jirja tahtonut häntä kuulla, vaan otti Jeremian kiinni ja
vei hänen pääruhtinasten tykö. 15 Ja pääruhtinaat olivat
Jeremialle vihaiset, ja antoivat lyödä häntä, ja heittivät
hänen vankiuteen Jonatanin, kirjoittajan, huoneesen; sillä
sen he panivat vankihuoneeksi. 16 Niin meni Jeremia luolaan
ja vankiuteen, ja oli siellä kauvan aikaa. 17 Ja kuningas
Zedekia lähetti noutamaan häntä, ja kysyi salaa häneltä
huoneessansa ja sanoi: onko nyt joku sana ilmaantunut
Herralta? Jeremia sanoi: on, ja sanoi: sinä pitää annettaman
Babelin kuninkaan käsiin. 18 Ja Jeremia sanoi kuningas
Zedekialle: mitä minä olen rikkonut sinua, palvelioitas ja tätä
kansaa vastaan, että te minun vankiuteen olette heittäneet?
19 Kussa nyt ovat teidän prophetanne, jotka teille ennustivat
ja sanoivat: ei Babelin kuningas tule teidän päällenne, eikä
tämän maan päälle. 20 Ja nyt, herrani kuningas, kuule
minua, ja anna minun rukoukseni tulla sinulta kuulluksi, ja
älä minua taas lähetä Jonatanin, kirjoittajan, huoneesen,
etten minä siellä kuolisi. 21 Silloin käski kuningas Zedekia,
että Jeremia piti tallella pidettämän pihassa vankihuoneen
edessä, ja käski hänelle antaa päiväksi osan leipää Leipojan
kujalta, siihenasti kuin kaikki leivät kaupungista kuluneeksi
tulivat. Niin Jeremia siis oli vankihuoneen pihassa.

38 Mutta Saphatja Mattanin poika ja Gedalia Pashurin
poika, ja Jukal Selamjan poika, ja Pashur Malakian
poika kuulivat ne sanat, jotka Jeremia puhui kaikelle kansalle
ja sanoi: 2 Näin sanoo Herra: joka pysyy tässä kaupungissa,
hänen pitää kuoleman miekkaan, nälkään ja ruttoon; mutta
joka menee Kaldealaisten tykö, hän jää elämään, ja pitää
henkensä niinkuin saaliin, ja saa elää. 3 Sillä näin sanoo
Herra: tämä kaupunki pitää totisesti annettaman Babelin
kuninkaan sotajoukolle, jotka sen voittavat. 4 Silloin sanoivat
pääruhtinaat kuninkaalle: anna siis tappaa tämä mies; sillä
tällä tavalla hän peljättää sen sotaväen, joka vielä on jäljellä
tässä kaupungissa, niin myös kaiken kansan, että hän näitä
sanoja heille sanoo; sillä ei se mies etsi kansan parasta,
vaan vahinkoa. 5 Niin kuningas Zedekia sanoi: katso, hän on
teidän käsissänne; sillä ei kuningas voi mitään teitä vastaan.
6 Niin he ottivat Jeremian ja heittivät Malkian Hammelekin
pojan luolaan, joka pihassa vankihuoneen edessä oli, ja
laskivat Jeremian alas köydellä luolaan, kussa ei vettä ollut,
vaan lokaa; ja Jeremia vajosi lokaan. 7 Kuin Ebedmelek
Etiopialainen, kuninkaan huoneen kamaripalvelia, kuuli
Jeremian luolaan heitetyksi, ja kuningas istui Benjaminin
portissa; 8 Niin Ebedmelek meni kuninkaan huoneesta ja
puhui kuninkaalle ja sanoi: 9 Herrani kuningas, ne miehet
tekevät propheta Jeremialle pahoin, että he ovat hänen

luolaan heittäneet, kussa hänen täytyy nälkään kuolla, sillä
ei kaupungissa ole enään leipää. 10 Silloin käski kuningas
Ebedmelekiä Etiopialaista ja sanoi: ota kolmekymmentä
miestä näistä kanssas, ja ota propheta Jeremia ylös luolasta
ennenkuin hän kuolee. 11 Ja Ebedmelek otti miehet
kanssansa, ja meni kuninkaan huoneesen, kaluhuoneen
alle, ja otti sieltä vanhoja rikkinäisiä vaateryysyjä, ja laski
ne köydellä Jeremian tykö luolaan. 12 Ja Ebedmelek
Etiopialainen sanoi Jeremialle: pane nämät vanhat rikkinäiset
ryysyt käsivartes alle köysien alle; ja Jeremia teki niin. 13 Ja
he vetivät Jeremian ylös luolasta köydellä; ja niin Jeremia
oli pihassa vankihuoneen edessä. 14 Ja kuningas Zedekia
lähetti noutamaan propheta Jeremiaa tykönsä, kolmanteen
Herran huoneen läpikäytävään; ja kuningas sanoi Jeremialle:
minä tahdon sinulta jotain kysyä, älä mitään salaa minulta. 15
Jeremia sanoi Zedekialle: jos minä sinulle jotain sanon, niin
sinä tosin tapat minun, ja jos minä sinua neuvon, niin et sinä
tottele. 16 Niin kuningas Zedekia vannoi Jeremialle salaa
ja sanoi: niin totta kuin Herra elää, joka meidän sielumme
on tehnyt, en minä sinua tapa, enkä anna sinua niiden
miesten käsiin, jotka sinun henkeäs väijyvät. 17 Ja Jeremia
sanoi Zedekialle: näin sanoo Herra Jumala Zebaot, Israelin
Jumala: jos sinä menet Babelin kuninkaan pääruhtinasten
tykö, niin sinä jäät henkiin, ja ei tätä kaupunkia pidä tulella
poltettaman; vaan sinä ja sinun huonees jää elämään. 18
Mutta jollet sinä mene Babelin kuninkaan pääruhtinasten
tykö, niin tämä kaupunki annetaan Kaldealaisten käsiin, ja
heidän pitää sen polttaman tulella: ja et sinäkään pääse
heidän käsistänsä. 19 Kuningas Zedekia sanoi Jeremialle:
minä pelkään annettavani Juudalaisten käsiin, jotka ovat
Kaldealaisten tykö menneet, niin että he pilkkaavat minua.
20 Jeremia sanoi: ei sinua anneta; kuule siis Herran ääntä,
jonka minä sinulle sanon, niin sinä menestyt ja jäät elämään;
21 Mutta jollet tahdo mennä, niin on tämä se sana, jonka
Herra on minulle osoittanut. 22 Katso, kaikki vaimot, jotka
vielä jäljellä ovat Juudan kuninkaan huoneessa, viedään
ulos Babelin kuninkaan ruhtinasten tykö; niiden pitää silloin
sanoman: voi! sinun lohduttajas ovat pettäneet ja vietelleet
sinun, ja vieneet sinun alas lokaan, ja menneet pois. 23
Ja pitää vietämän kaikki sinun emäntäs ja lapses ulos
Kaldealaisten tykö ja ei sinun itseskään pisä taitaman päästä
heidän käsistänsä; vaan sinä pitää Babelin kuninkaalta
käsitettämän, ja tämä kaupunki pitää tulella poltettaman. 24
Ja Zedekia sanoi Jeremialle: katso, ettei kenkään saa tietää
näitä sanoja, niin ei sinua tapeta. 25 Ja jos ruhtinaat saavat
tietää, että minä olen puhunut sinun kanssas, ja tulevat sinun
tykös, ja sanovat: sanos nyt meille, mitä sinä olet kuninkaan
kanssa puhunut: älä meiltä sitä salaa, niin emme sinua tapa,
ja mitä kuningas on puhunut sinun kanssas? 26 Niin sano
heille: minä olen rukoillut kuningasta, ettei hänen pitäisi
antaman minua taas tulla Jonatanin huoneesen, etten minä
siellä kuolisi. 27 Silloin kaikki ruhtinaat tulivat Jeremian tykö,
ja kysyivät häneltä. Ja hän sanoi heille niinkuin kuningas
oli hänen käskenyt. Niin he vaikenivat ja jättivät hänen,
ettei he mitään häneltä saaneet tietää. 28 Ja Jeremia oli
pihassa vankihuoneen edessä, aina siihen päivään asti kuin
Jerusalem voitettiin. Ja se tapahtui, että Jerusalem voitettiin.

39 Yhdeksäntenä Zedekian, Juudan kuninkaan vuotena,
kymmenentenä kuukautena, tuli Nebukadnetsar,
Babelin kuningas, ja kaikki hänen sotajoukkonsa Jerusalemin
eteen ja piirittivät sen. 2 Ja Zedekian ensimäisenä
vuotena toistakymmentä, yhdeksäntenä päivänä neljäntenä
kuukautena, kukistettiin kaupunki. 3 Ja kaikki Babelin
kuninkaan ruhtinaat menivät sisälle, ja pysähtyivät
keskimäiseen porttiin, Nergalsaretser, Samgarnebo,
Sarsekim kamaripalveliain päämies, Nergalsaretser
magilaisten päämies ja kaikki muut Babelin kuninkaan
ruhtinaat. 4 Ja tapahtui, että kuin Zedekia, Juudan kuningas,
ja hänen sotaväkensä heidät näkivät, pakenivat he yöllä
kaupungista, kuninkaan yrttitarhan tietä, portista, joka oli
kahden muurin välillä, ja menivät korven tietä. 5 Mutta
Kaldealaisten sotajoukko ajoi heitä takaa, ja käsitti Zedekian
Jerikon kedolla, otti hänen ja vei Nebukadnetsarin, Babelin
kuninkaan, tykö Riblatiin, joka on Hamatin maalla; ja hän
tuomitsi hänen. 6 Ja Babelin kuningas antoi tappaa Zedekian
lapset hänen nähtensä Riblatissa; ja kaikki Juudan ruhtinaat
antoi Babelin kuningas tappaa. 7 Ja antoi puhkaista ulos
Zedekian silmät, ja sitoa hänen kaksilla vaskikahleilla,
viedäksensä häntä Babeliin. 8 Ja Kaldealaiset polttivat sekä
kuninkaan huoneen että asuvaisten huoneet, ja jaottivat
Jerusalemin muurit. 9 Mutta mitä jäljellä oli kaupungissa
kansasta, ja ne, jotka muutoin olivat hänen allensa itsensä
antaneet, ja jääneen kansan, vei Nebusaradan, huovinhaltia,
Babeliin. 10 Mutta muutamat köyhästä väestä, joilla ei
mitään ollut, antoi Nebusaradan, huovinhaltia, jäädä Juudan
maalle, ja antoi heille viinamäkiä ja peltoja sinä päivänä.
11 Mutta Nebukadnetsar, Babelin kuningas, oli käskenyt
Nebusaradania, huovinhaltiaa, Jeremiasta ja sanonut: 12
Ota häntä ja katso hänen parastansa, ja älä hänelle
tee mitään pahaa: vaan niinkuin hän anoo sinulta, niin
tee hänelle. 13 Silloin lähetti Nebusaradan, huovinhaltia,
ja Nebusasban kamaripalveliain päämies, Nergaisaretser
magilaisten päämies, ja kaikki Babelin kuninkaan ruhtinaat,

14 He lähettivät ja antoivat noutaa Jeremian vankihuoneen
pihasta, ja antoivat hänen Gedalian Ahikamin pojan,
Saphanin pojan, haltuun, että hänen piti ottaman hänen
huoneesensa, ja että hän asuis läsnä kansan tykönä. 15
Oli myös Herran sana tullut Jeremialle, kuin hän vielä oli
vankina vankihuoneen pihassa, ja oli sanonut: 16 Mene ja
sano Ebedmelekille Etiopialaiselle: näin sanoo Herra Zebaot,
Israelin Jumala: katso, minä tahdon antaa minun sanani tulla
tähän kaupunkiin onnettomuudeksi ja ei miksikään hyväksi,
ja sinun pitää se siihen aikaan näkemän. 17 Mutta sinun
minä silloin vapahdan, sanoo Herra, ja en anna sinua niiden
miesten käsiin, joita sinä pelkäät; 18 Sillä minä tahdon sinua
totisesti siitä auttaa, niin ettei sinun pidä miekalla lankeeman,
vaan pitämän henkes niinkuin saaliin, ettäs luotit minuun,
sanoo Herra.

40 Tämä on se sana, joka tapahtui Herralta Jeremialle,
kuin Nebusaradan, huovinhaltia, päästi hänen Ramassa
vallallensa; sillä hän oli sidottu kahleilla kaikkien niiden
seassa, jotka Jerusalemissa ja Juudassa vangitut olivat,
vietäviksi pois Babeliin. 2 Kuin huovinhaltia oli antanut
noutaa Jeremian tykönsä, sanoi hän hänelle: Herra, sinun
Jumalas on puhunut tämän onnettomuuden tälle paikalle;
3 Ja on Herra myös antanut tulla ja tehnyt niinkuin hän
on sanonut; sillä te olette rikkoneet Herraa vastaan, ja
ette totelleet hänen ääntänsä, sentähden on tämä teille
tapahtunut. 4 Ja nyt katso, minä olen sinun tänäpänä
päästänyt kahleista, joilla sinun kätes olivat sidotut. Jos
sinulle kelpaa mennä minun kanssani Babeliin, niin tule,
minä tahdon katsoa sinun parastas; ja jollet sinä tahdo
tulla minun kanssani Babeliin, niin anna olla: katso, siellä
on sinulle koko maa edessäs: kussa sinä luulet itselles
hyvän olevan ja sinulle kelpaa, niin mene sinne. 5 Sillä
tästedes ei ole enään yhtään palausta, sentähden sinä
mahdat palata Gedalian Ahikamin pojan, Saphanin pojan,
tykö, jonka Babelin kuningas on pannut Juudan kaupunkein
päälle, ja asu hänen tykönänsä kansan seassa, eli mene
sinne, mihinkä sinulle parahin kelpaa. Ja huovinhaltia antoi
hänelle evästä ja lahjoja, ja antoi hänen mennä. 6 Niin
tuli Jeremia Gedalian Ahikamin pojan tykö Mitspaan, ja
asui hänen tykönänsä kansan seassa, joka vielä maalle
jäänyt oli. 7 Kuin kaikki sodanpäämiehet, jotka kedolla olivat
sotaväkensä kanssa, saivat kuulla, että Babelin kuningas
oli pannut Gedalian Ahikamin pojan maata hallitsemaan,
ja että hän oli jättänyt hänen kanssansa sekä miehiä että
vaimoja, lapsia ja pienimpiä, joita ei viety Babeliin; 8 Tulivat
Gedalian tykö Mitspaan Ismael Netanjan poika, Johanan ja
Jonatan Karean pojat, ja Seraja Tanhumetin poika, ja Ephain
pojat Netophatista, Jesania Maakatin poika, he ja heidän
miehensä. 9 Ja Gedalia Ahikamin poika, Saphanin pojan, teki
heille ja heidän miehillensä valan ja sanoi: älkäät peljätkö olla
Kaldealaisille alamaiset, pysykäät maassa ja olkaat Babelin
kuninkaalle alamaiset, niin te menestytte. 10 Ja minä, katso,
minä asun tässä Mitspassa, että minä palvelisin Kaldealaisia,
jotka tulevat meidän tykömme; kootkaat te sentähden viinaa
ja suvituloa ja öljyä ja pankaat teidän astioihinne, ja asukaat
teidän kaupungeissanne, jotka te saaneet olette. 11 Niin
myös kaikki Juudalaiset, jotka Moabissa olivat, ja Ammonin
lasten seassa; ja Edomissa, ja kaikissa maakunnissa, kuin
he kuulivat, että Babelin kuningas oli jättänyt muutamia
Juudaan, ja oli pannut Gedalian Ahikamin pojan, heitä
hallitsemaan. 12 Tulivat kaikki Juudalaiset jälleen kaikista
paikoista, sieltä kuhunka he olivat ajetut ulos, Juudan
maahan Gedalian tykö Mitspaan, ja kokosivat aivan paljon
viinaa ja suvituloa. 13 Mutta Johanan Karean poika ynnä
kaikkein sodanpäämiesten kanssa, jotka kedolla olivat olleet,
tulivat Gedalian tykö Mitspaan, 14 Ja sanoivat hänelle:
tiedätkös että Baalis, Ammonin lasten kuningas, on lähettänyt
Ismaelin Netanjan pojan sinua tappamaan? Mutta ei Gedalia
Ahikamin poika uskonut heitä. 15 Silloin sanoi Johanan
Karean poika Gedalialle salaa Mitspassa: minä tahdon nyt
mennä ja lyödä Ismaelin Netanjan pojan kuoliaaksi, niin
ettei kenenkään pidä saamaan tietää. Miksi hänen pitää
lyömän sinua, että kaikki Juudalaiset, jotka sinun tykös
ovat kootut, pitää hajoitettaman, ja ne, jotka vielä Juudasta
jääneet ovat, hukkuman? 16 Mutta Gedalia Ahikamin poika
sanoi Johananille Karean pojalle: ei sinun pidä sitä tekemän;
sillä ei se ole tosi, mitä sinä Ismaelista sanot.

41 Mutta seitsemäntenä kuukautena tuli Ismael Netanjan
poika, Elisaman pojan, kuninkaallisesta suvusta, ynnä
kuninkaan päämiesten kanssa, ja kymmenen miestä hänen
kanssansa, Gedalian Ahikamin pojan tykö Mitspaan; ja
he söivät toinen toisensa kanssa Mitspassa. 2 Mutta
Ismael Netanjan poika nousi, ja ne kymmenen miestä, jotka
hänen kanssansa olivat, ja löivät Gedalian, Ahikamin pojan,
Saphanin pojan, kuoliaaksi miekalla, jonka Babelin kuningas
oli pannut koko maan päälle. 3 Päälliseksi löi Ismael kaikki
Juudalaiset, jotka Gedalian tykönä olivat Mitspassa, ja
Kaldealaiset, jotka siellä löydettiin, ja kaikki sotamiehet. 4
Toisena päivänä kuin Gedalia lyöty oli, ja ei kenkään sitä
vielä tietänyt, 5 Tuli kahdeksankymmentä miestä Sikemistä,
Silosta ja Samariasta, ja olivat ajelleet partansa ja reväisseet
vaatteensa, ja haavoittaneet itsensä, ja toivat ruokauhrin ja

suitsutuksen myötänsä, viedäksensä Herran huoneesen. 6
Ja Ismael Netanjan poika meni Mitspasta heitä vastaan,
käyskenteli ja itki. Kuin hän tuli heidän tykönsä, sanoi hän
heille: teidän pitää tuleman Gedalian Ahikamin pojan tykö.
7 Mutta kuin he tulivat keskelle kaupunkia, tappio heidät
Ismael Netanjan poika, ja ne miehet, jotka hänen kanssansa
olivat, kaivon tykönä. 8 Mutta siinä oli seassa kymmenen
miestä, jotka sanoivat Ismaelille: älä meitä tapa, meillä on
tavaroita pelloissa, nisuja, ohria, öljyä ja hunajaa. Ja niin
pidätti hän itsensä, ettei hän heitä heidän veljeinsä kanssa
tappanut. 9 Mutta kaivo, johon Ismael kaikkein kuolleiden
ruumiit heitti, jotka hän oli ynnä Gedalian kanssa tappanut,
on se, jonka kuningas Assa antoi tehdä Baesaa, Israelin
kuningasta varten; sen täytti Ismael Netanjan poika tapetuilla.
10 Ja kaiken kansan, joka oli jäljellä Mitspassa, kuninkaan
tyttäret, ja kaiken kansan, joka oli Mitspaan jätetty, vei Ismael
Netanjan poika pois vangiksi, joiden päälle Nebusaradan,
huovinhaltia, oli pannut Gedalian Ahikamin pojan, ja Ismael
Netanjan poika otti ne vangiksi, läksi pois ja tahtoi ylitse
Ammonin lasten tykö. 11 Mutta kuin Johanan Karean poika,
ja kaikki sodanpäämiehet, jotka hänen kanssansa olivat,
saivat tietää kaiken sen pahan, minkä Ismael Netanjan poika
tehnyt oli, 12 Ottivat he kaiken kansan tykönsä, ja läksivät
Ismaelia Netanjan poikaa vastaan sotaan, ja saavuttivat
hänen Gibeonissa suuren veden tykönä. 13 Kuin kaikki
kansa, joka Ismaelin kanssa oli näki Johanan Karean pojan,
ja kaikki sodanpäämiehet, jotka hänen kanssansa olivat,
niin he iloitsivat. 14 Ja kaikki kansa, jonka Ismael oli vienyt
Mitspasta, palasi ja antautui Johanan Karean pojan tykö.
15 Mutta Ismael Netanjan poika, pääsi Johanan edestä
kahdeksan miehen kanssa, ja pakeni Ammonin lasten tykö.
16 Ja Johanan Karean poika ynnä kaikkein sodanpäämiesten
kanssa, jotka hänen kanssansa olivat, ottivat kaiken jääneen
kansan Mitspasta tykönsä, jonka he Ismaelilta Netanjan
pojalta olivat ottaneet, sittekuin hän Gedalian Ahikamin
pojan oli tappanut, väkevät sotamiehet, vaimot ja lapset, ja
kamaripalveliat, jotka he Gibeonista olivat tuoneet jällensä;
17 Menivät pois ja tulivat majoille Kinhamiin, Betlehemin tykö,
ja tahtoivat mennä Egyptiin, 18 Kaldealaisten edestä; sillä he
pelkäsivät heitä, että Ismael Netanjan poika oli tappanut
Gedalian Ahikamin pojan, jonka Babelin kuningas on pannut
maata hallitsemaan.

42 Silloin astuivat kaikki sodanpäämiehet edes, Johanan
Karean poika, Jesanja Hosajan poika, ja kaikki kansa
sekä pienet että suuret, 2 Ja sanoivat propheta Jeremialle:
annas meidän rukouksemme tulla kuulluksi sinun edessäs, ja
rukoile meidän edestämme Herraa Jumalaas kaikista näistä
jätetyistä; sillä meitä on harvat monesta jääneet, niinkuin sinä
itse meidät näet silmilläs: 3 Että Herra sinun Jumalas tahtois
ilmoittaa meille, kuhunka meidän vaeltaman ja mitä meidän
tekemän pitää. 4 Ja propheta Jeremia sanoi heille: minä
tahdon kuulla teitä: katso, minä tahdon rukoilla Herraa teidän
Jumalaanne, niinkuin te olette sanoneet, ja kaiken, mitä
Herra teille vastaa, sen minä tahdon teille ilmoittaa, enkä
tahdo mitään teiltä salata. 5 Ja he sanoivat Jeremialle: Herra
olkoon vahva ja totinen todistaja meidän vaiheellamme,
jollemme me tee kaikkia, mitä Herra sinun Jumalas on meitä
käskevä. 6 Olkoon hyvä eli paha, niin me tahdomme olla
kuuliaiset Herran Jumalamme äänelle, jonka tykö me sinun
lähetämme, että meille menestyis, koska me Herran meidän
Jumalamme äänelle olemme kuuliaiset. 7 Kymmenen päivän
perästä tapahtui Herran sana Jeremialle. 8 Silloin kutsui
hän Johanan Karean pojan, ja kaikki sodanpäämiehet, jotka
hänen kanssansa olivat, ja kaiken kansan sekä pienet että
suuret, 9 Ja sanoi heille: näin sanoo Herra Israelin Jumala,
jonka tykö te olette minun lähettäneet, että minä teidän
rukouksenne kantaisin hänen eteensä: 10 Jos te pysytte
tässä maassa, niin minä tahdon rakentaa teitä ja en kukistaa:
minä tahdon istuttaa teitä ja en repiä ylös; sillä minä kadun
sitä pahaa, jonka minä teille tehnyt olen. 11 Te saatte olla
kyllä Babelin kuninkaalta rauhassa, jota te pelkäätte; ei
teidän pidä häntä pelkäämän, sanoo Herra; sillä minä tahdon
olla teidän tykönänne, niin että minä autan ja vapahdan teitä
hänen kädestänsä. 12 Minä tahdon osoittaa teille laupiuden,
ja armahtaa teitä, ja vien teitä taas teidän maallenne. 13
Mutta jos te sanotte: emme tahdo asua tässä maassa, ettette
olisi kuuliaiset Herran teidän Jumalanne äänelle, 14 Sanoen:
emme suinkaan, vaan me tahdomme mennä Egyptin maalle,
ettemme kapinaa näkisi, emmekä kuulisi basunan ääntä,
eli kärsisi nälkää leivän puuttumisen tähden: siellä me
tahdomme olla; 15 Kuulkaa siis nyt Herran sanaa, te jääneet
Juudasta, näin sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: jos te
panette teidän kasvonne menemään Egyptiin, niin että te
tahdotte siellä olla: 16 Niin miekan, jota te pelkäätte, pitää
sattuman teihin Egyptin maalla, ja nälän, jota te pelkäätte,
pitää teitä siellä noudattaman Egyptissä, ja teidän pitää siellä
kuoleman. 17 Sillä olkoon kutka tahansa, jotka kasvonsa
sinne asettavat, mennäksensä Egyptiin olemaan siellä,
heidän pitää kuoleman miekkaan, nälkään ja ruttoon; ja ei
pidä kenenkään jäämän eli pääsemän siitä pahasta jonka
minä annan tulla heidän päällensä. 18 Sillä näin sanoo
Herra Zebaot, Israelin Jumala; niinkuin minun vihani ja
julmuuteni on tullut Jerusalemin asuvaisten päälle, niin pitää

minun vihani myös tuleman teidän päällenne, jos te menette
Egyptiin, että teidän pitää tuleman kiroukseksi, ihmeeksi,
sadatukseksi ja häpiäksi, ja ei pidä teidän ikänä enään tätä
paikkaa saaman nähdä. 19 Herran sana tulee teihin, te
jääneet Juudasta, ettette menisi Egyptiin; sentähden se
täydellisesti tietäkäät, että minä tänäpänä todistan teille.
20 Sillä te teette pahoin teidän sielullenne, että te lähetitte
minun Herran teidän Jumalanne tykö, ja sanoitte: rukoile
Herraa meidän Jumalaamme meidän edestämme, ja kaikki,
mitä Herra meidän Jumalamme on sanova, niin ilmoita
meille, ja me tahdomme sen jälkeen tehdä. 21 Sen minä
olen tänäpänä teidän tietää antanut; mutta ette ole tahtoneet
kuulla Herran teidän Jumalanne ääntä, eli kaikkia, mitä Hän
minun kauttani on teille käskenyt. 22 Niin teidän pitää nyt
täydellisesti tietämän, että teidän pitää miekkaan, nälkään ja
ruttoon kuoleman siinä paikassa, kuhunka te aiotte mennä
asumaan.

43 Kuin Jeremia oli kaikki Herran heidän Jumalansa
sanat kaikelle kansalle puhunut, niinkuin Herra heidän
Jumalansa hänen oli lähettänyt sanomaan heille kaikki nämä
sanat: 2 Sanoi Asaria Hosajan poika, ja Johanan Karean
poika, ja kaikki ylpiät miehet Jeremialle ja puhuivat: sinä
valehtelet, ei Herra meidän Jumalamme ole lähettänyt sinua
eikä sanonut: ei teidän pidä menemän Egyptiin asumaan
siellä; 3 Mutta Baruk Nerijan poika yllyttää sinua meitä
vastaan, että me annettaisiin Kaldealaisten käsiin, tapettaa
ja vietää Babeliin. 4 Näin ei tahtonut Johanan Karean poika,
ja kaikki sodanpäämiehet, ja kaikki kansa totella Herran
ääntä, että he olisivat pysyneet Juudan maalla. 5 Vaan
Johanan Karean poika ja kaikki sodanpäämiehet ottivat
tykönsä kaikki jääneet Juudasta, ne jotka kaikista kansoista
sinne paenneet ja palanneet olivat asumaan Juudan maalla;
6 Miehet ja vaimot ja lapset, niin myös kuninkaan tyttäret,
ja kaikki sielut, jotka Nebusaradan, huovinhaltia, Gedalian
Ahikamin pojan, Saphanin pojan, haltuun oli jättänyt, ja
propheta Jeremian ja Barukin Nerijan pojan. 7 Ja menivät
Egyptin maalle, sillä ei he tahtoneet kuulla Herran ääntä, ja
tulivat Tahpanhekseen. 8 Ja Herran sana tapahtui Jeremialle
Tahpanheksessa ja sanoi: 9 Ota kätees suuret kivet, ja
kaiva ne maahan tiilipätsiin, joka on Pharaon huoneen
oven kohdalla Tahpanheksessa, niin että Juudan miehet
sen näkevät. 10 Ja sano heille: näin sanoo Herra Zebaot,
Israelin Jumala: katso, minä lähetän ja annan noutaa
palveliani Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan, ja asetan
hänen istuimensa näiden kivien päälle, jotka minä olen tähän
maahan kaivanut; ja hän on paneva majansa sen päälle. 11
Ja hän on tuleva ja lyövä Egyptin maata; jotka kuolemaan
(aiotut ovat), ne (joutuvat) kuolemaan, ja jotka vankiuteen,
ne vankiuteen, ja jotka miekkaan, ne miekkaan. 12 Ja minä
sytytän tulen epäjumalain huoneisiin Egyptissä, niin että
hän polttaa ja vie heidät pois; ja hänen pitää puettaman
itsensä Egyptin maahan, niinkuin paimen puettaa itsensä
hameesensa, ja pitää menemän sieltä matkaansa rauhassa.
13 Ja hänen pitää murskaksi lyömän Betsemeksen patsaat
Egyptissä, ja polttaman Egyptin epäjumalain huoneet tulella.

44 Tämä on se sana, joka Jeremialle tapahtui, kaikista
Juudalaisista, jotka Egyptin maalla asuivat, jotka
asuivat Migdolissa, Tahpanheksessa, Nophissa, Patroksen
maalla, ja sanoi: 2 Näin sanoo Herra Zebaot, Israelin
Jumala: te olette nähneet kaiken sen pahan, jonka minä
olen antanut tulla Jerusalemin päälle, ja kaikkein Juudan
kaupunkein päälle; ja katso, tänäpänä ovat ne hävitettynä,
niin ettei kenkään niissä asu: 3 Heidän pahuutensa tähden,
jonka he tekivät vihoittaen minua, ja menivät ja suitsuttivat
ja palvelivat muita jumalia, joita ei he, eli te, eikä teidän
isänne tunteneet. 4 Ja minä lähetin varhain ja usein teidän
tykönne kaikki palveliani prophetat, ja käskin teille sanoa:
älkäät tehkö senkaltaisia kauhistuksia, joita minä vihaan; 5
Mutta ei he totelleet, eikä kallistaneet korviansa kääntymään
pahuudestansa, ja ei suitsuttamaan muille jumalille. 6
Sentähden syttyi myös minun vihani ja julmuuteni, ja paloi
Juudan kaupunkein päällä, ja Jerusalemin katuin päällä,
niin ne ovat kukistetuiksi ja autioiksi tulleet, niinkuin se
tänäpänä löydetään. 7 Nyt, näin sanoo Herra Jumala
Zebaot, Israelin Jumala: miksi te teette tämän suuren
pahan vastaan omaa henkeänne? että teidän seassanne
pitää hävitettämän sekä mies että vaimo, sekä lapset että
imeväiset Juudasta, ja ei pidä yhtään teistä jäämän, 8 Että
te niin vihoitatte minun kättenne töillä, ja suitsutatte muille
jumalille Egyptin maalla, johon te olette menneet asumaan,
että teidän pitää hävitetyksi, ja kiroukseksi ja häväistykseksi
kaikkein pakanain seassa maan päällä tuleman. 9 Oletteko
te unhottaneet isäinne onnettomuuden, Juudan kuningasten
onnettomuuden, heidän emäntäinsä onnettomuuden, niin
myös teidän oman onnettomuutenne, ja teidän emäntäinne
onnettomuuden, joka teille on tapahtunut Juudan maalla
ja Jerusalemin kaduilla? 10 Kuitenkin ei he vielä ole tähän
päivään asti itsiänsä nöyryyttäneet, ja ei myös mitään
pelkää; ja ei vaella minun laissani ja säädyissäni, jotka minä
teidän eteenne ja teidän isäinne eteen pannut olen. 11
Sentähden sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala näin: katso,
minä panen minun kasvoni teitä vastaan onnettomuudeksi,
ja koko Juudan pitää hävitetyksi tuleman. 12 Ja minä

otan jääneet Juudasta, jotka ovat kasvonsa tavoittaneet
mennäksensä Egyptin maalle, asumaan siellä, ja he kaikki
pitää lopetettaman, Egyptin maalla pitää heidän miekalla
kaatuman ja nälällä hukkuman, sekä pienet että suuret;
heidän pitää kuoleman miekalla ja nälällä, ja pitää tuleman
sadatukseksi, ihmeeksi, kiroukseksi ja häväistykseksi. 13
Minä tahdon rangaista Egyptin maan asuvaisia miekalla,
nälällä ja rutolla, niinkuin minä tein Jerusalemille; 14 Niin
ettei Juudan jääneistä ketään pidä pääsemän eikä jäämän,
jotka kuitenkin sitä varten tänne Egyptin maalle asumaan
tulleet ovat, että he taas Juudan maalle palajaisivat, johonka
he mielellänsä jälleen asumaan tulisivat; mutta ei heidän
pidä sinne palajaman, paitsi niitä, jotka täältä pakenevat. 15
Niin kaikki ne miehet vastasivat Jeremiaa, jotka kyllä tiesivät,
että heidän emäntänsä muille jumalille olivat suitsuttaneet,
niin myös kaikki vaimot, joita siellä suuri joukko oli, ja
kaikki kansa, jotka Egyptin maalla, Patroksessa asuivat, ja
sanoivat: 16 Sen sanan jälkeen, jonka sinä meille Herran
nimeen sanot, emme tahdo sinua suinkaan kuulla; 17 Vaan
me tahdomme kaiketi tehdä kaiken sen sanan perään, joka
meidän suustamme käy, ja tahdomme taivaan kuningattarelle
suitsuttaa, ja hänelle juomauhria uhrata, niinkuin me ja
meidän isämme, meidän kuninkaamme ja päämiehemmme
tehneet ovat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla.
Silloin meillä oli leipää kyllä, ja me olimme autuaat, ja
emme nähneet onnettomuutta. 18 Mutta sittekuin kuin
me lakkasimme suitsuttamasta taivaan kuningattarelle, ja
juomauhria hänelle uhraamasta, niin me kaikki köyhiksi
tulimme ja olemme miekan ja nälän kautta hukkuneet.
19 Ja vaikka me taivaan haltiattarelle suitsuttaisimme ja
juomauhria uhraisimme, niin emme sitä tee ilman meidän
miestemme tahtoa, kuin me hänelle leipiä leivomme ja
juomauhria uhraamme. 20 Silloin Jeremia sanoi kaikelle
kansalle, sekä miehille että vaimoille, ja kaikelle kansalle,
joka häntä niin vastannut oli sanoen: 21 Sepä se on,
että Herra on muistanut sen suitsuttamisen, jonka Juudan
kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla tehneet olette, ynnä
teidän isäinne, kuningastenne, päämiestenne ja kaiken
maakunnan kansan kanssa, ja pani sen sydämeensä. 22
Niin ettei Herra voinut teidän pahaa menoanne enään
kärsiä ja niitä kauhistuksia, joita te teitte; joista myös teidän
maanne on autioksi, ihmeeksi ja kiroukseksi tullut, niin
ettei kenkään siinä asu, niinkuin tänäpänä nähtävä on.
23 että te suitsutitte, ja Herraa vastaan syntiä teitte, ja
ette totelleet Herran ääntä, ette myös hänen laissansa,
säädyissänsä ja todistuksissansa vaeltaneet; sentähden
myös tämä onnettomuus teille tapahtuu, niinkuin tänäpänä
nähtävä on. 24 Ja Jeremia sanoi kaikelle kansalle ja kaikille
vaimoille: kuulkaat Herran sanaa kaikki, jotka Juudasta
Egyptin maassa olette. 25 Näin puhuu Herra Zebaot, Israelin
Jumala, sanoen: te ja teidän vaimonne olette suullanne
puhuneet ja käsillänne täyttäneet, mitä te sanoitte: meidän
lupauksemme me kaiketi tahdomme pitää, jonka me taivaan
kuningattarelle luvanneet olemme, että me hänelle pyhää
savua suitsuttaisimme, ja juomauhria uhraisimme: te olette
lupauksenne kyllä pitäneet, ja lupauksenne työllä täyttäneet.
26 Niin kuulkaat siis Herran sanaa, kaikki Juudasta, jotka
Egyptin maalla asutte: katso, minä vannon suuren nimeni
kautta, sanoo Herra: ettei minun nimeni pidä enään jonkun
ihmisen suusta Juudasta koko Egyptin maassa nimitettämän,
joka sanois: niin totta kuin Herra, Herra elää. 27 Katso,
minä tahdon valvoa heitä vastaan heidän pahaksensa ja en
heidän hyväksensä, niin että jokainen, joka Juudasta Egyptin
maalla on, pitää miekalla ja nälällä hukkuman, siihenasti
että he lopetetuksi tulevat. 28 Mutta jotka miekan välttävät,
niiden pitää kuitenkin Egyptin maalta Juudan maahan
vähässä joukossa palajaman. Ja niin pitää kaikki jääneet
Juudasta, jotka Egyptin maahan asumaan menneet olivat,
ymmärtämän, kummanko sanat todeksi joutuvat, minun vai
heidän. 29 Ja tämä olkoon teille merkiksi, sanoo Herra: sillä
minä tahdon teitä tässä paikassa rangaista, että tietäisitte
minun sanani tulevan todeksi, teille onnettomuudeksi; 30
Näin sanoo Herra: katso, minä tahdon hyljätä Pharao
Hophran, Egyptin kuninkaan, hänen vihollistensa käsiin ja
niiden käsiin, jotka hänen henkeänsä väijyvät, niinkuin minä
Zedekiankin, Juudan kuninkaan, hylkäsin Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan, hänen vihollistensa käteen, ja sen joka
hänen henkeänsä väijyi.

45 Tämä on se sana, jonka propheta Jeremia puhui
Barukille Nerijan pojalle, kuin hän nämät sanat kirjoitti
kirjaan Jeremian suusta, neljäntenä Jojakimin Josian pojan,
Juudan kuninkaan vuonna, ja sanoi: 2 Näin sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala, sinusta Baruk: 3 Sinä sanoit: voi
nyt minua! kuinka on Herra vaivaa minun kivulleni lisännyt;
minä huokaan minuni väsyksiin, ja en löydä lepoa. 4 Sano
hänelle näin: näin sanoo Herra: katso, mitä minä rakensin,
sen minä kukistan, ja mitä minä istutin, sen minä hävitän,
niin myös koko tämän maan. 5 Ja sinä etsit itselles suuria
kappaleita. Älä niitä pyydä, sillä katso, minä tahdon antaa
tulla onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo Herra; mutta
sinun sielus minä tahdon sinulle niinkuin saaliin antaa joka
paikassa, kuhunka sinä vaellat.

46 Tämä on Herran sana, joka tapahtui propheta
Jeremialle, pakanoita vastaan, **2** Egyptiä vastaan,
Pharao Nekon, Egyptin kuninkaan, joukkoa vastaan, joka on
Phratin virran tykönä Karkemiksessa, jonka Nebukadnetsar,
Babelin kuningas, löi neljäntenä Jojakimin Josian pojan,
Juudan kuninkaan, vuonna. **3** Valmistakaat kilpi ja keihäs,
ja lähtekäät sotaan. **4** Valjastakaat hevoset, ja antakaat
ratsastajat astua hevosten selkään; pankaat rautalakit
päähänne, teroittakaat keihäät, pukekaat rauthame yllenne.
5 Mutta kuinka minä näen heidät epäileväiseksi ja takaperin
ajetuksi, ja heidän sankarinsa lyödyksi; he pakenevat, niin
etteivät he katso taaksensa, hämmästys on joka taholta,
sanoo Herra. **6** Nopsa ei taida paeta eikä väkevä päästä:
pohjaan päin Phratin virran tykönä ovat he kaatuneet ja
maahan lyödyt. **7** Kussa on nyt se, joka tänne menee ylös
niinkuin virta? ja hänen aaltonsa nousevat kuin virrat? **8**
Egypti menee ylös niinkuin virta, ja hänen aaltonsa nostavat
itsensä niinkuin virrat, ja sanoo: minä tahdon mennä ylös, ja
peittää maan, ja hävittää kaupungin ynnä niiden kanssa, jotka
siinä asuvat. **9** Istukaat hevosten päälle, samotkaat lentäen
vaunuilla, antakaat sankarit mennä ulos, Etiopialaiset ja
Lybiasta kilven kantajat, ja ampujat Lydiasta. **10** Sillä tämä on
Herran, Herran Zebaotin päivä, kostopäivä, että hän kostais
vihollisiansa: miekan pitää syömän ja heidän verestänsä
täyteen tuleman ja juopuman; sillä heidän pitää tuleman
Herralle, Herralle Zebaotille teurasuhriksi pohjan maalla,
Phratin virran tykönä. **11** Mene ylös Gileadiin ja tuo voidetta,
sinä neitsy, Egyptin tytär; mutta se on turha, ettäs paljon
parannusta etsit, et sinä kuitenkaan tule terveeksi. **12** Sinun
häpys on tullut tiettäväksi pakanain seassa, sinun valitustas
on maa täynnänsä; sillä toinen sankari kaatuu toisen päälle,
ja molemmat makaavat yhdessä ylösalaisin. **13** Tämä on
Herran sana, jonka hän puhui propheta Jeremialle, kuin
Nebukadnetsar, Babelin kuningas, läksi matkaan lyömään
Egyptin maata: **14** Ilmoittakaat se Egyptissä ja kuuluttakaat
Migdolissa, antakaat kuulla Nophissa ja Tahpanheksessa, ja
sanokaat: seiso, valmista sinus, sillä miekan pitää syömän
kaikki, mitä sinun ympärilläs on. **15** Kuinka se on, että sinun
väkeväs kaatuvat maahan, ja ei taida pysyä seisoalla? sillä
Herra on niin lykännyt heidät ylösalaisin. **16** Hän tekee,
että monta heistä kaatuvat, että yksi toisen kanssa makaa
maassa ylösalaisin. Niin he sanoivat: ylös, käykäämme
meidän kansamme tykö isäimme maahan jälleen, murhaajan
miekan edestä. **17** Sitä siellä huudettakoon; Pharao Egyptin
kuningas on metelin nostanut: ei hän ole pitänyt määrättyä
aikaansa. **18** Niin totta kuin minä elän, sanoo se Kuningas,
jonka nimi on Herra Zebaot, hänen pitää tuleman niin
(korkiana) kuin Tabor on vuorten seassa, ja niinkuin Karmel
on meren tykönä. **19** Laita itses matkustamaan, sinä tytär,
asuvainen Egyptissä; sillä Nophin pitää autioksi tuleman
ja poltettaman, niin ettei kenenkään pidä siellä asuman.
20 Egypti on juuri kaunis vasikka; mutta teurastaja tulee
kaiketi pohjoisesta. **21** Ja hänen päivämiehensä, jotka
siinä asuvat, ovat myös kuin syötetyt vasikat; mutta heidän
pitää kumminkin palajaman, kaikki tuleman karkuriksi, ja ei
taitaman pysyä; sillä heidän onnettomuuutensa päivä pitää
heidän päällensä tuleman, heidän rangaistuksensa aika. **22**
He tulevat havisten niinkuin kärmeet, ja tulevat sotajoukon
voimalla, ja tulevat kirveillä hänen päällensä, niinkuin puiden
hakkaajat. **23** Heidän pitää hävittämän hänen metsänsä,
sanoo Herra, ettei pidä voitaman lukea; sillä heitä on enempi
kuin heinäsirkkoja, joita ei kenkään lukea taida. **24** Egyptin
tytär häpee, sillä hän on pohjoisen kansan käsiin annettu. **25**
Herra Zebaot, Israelin Jumala sanoo: katso, minä tahdon
rangaista Noon holhojan, ja Pharaon ja Egyptin, heidän
jumalainsa ja kuningastensa kanssa, ja Pharaon kaikkein
niiden kanssa, jotka häneen luottavat: **26** Niin että minä
annan heidät niiden käsiin, jotka heidän henkeänsä väijyvät,
ja Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan käsiin, ja hänen
palveliainsa käsiin; ja sitte pitää (siinä) asuttaman, niinkuin
muinenkin, sanoo Herra. **27** Mutta sinä minun palveliani
Jakob, älä mitään pelkää, ja sinä Israel, älä mitään epäile;
sillä katso, minä autan sinua kaukaa, ja sinun siemenes
vankiutensa maasta, niin että Jakobin pitää tuleman jälleen,
ja oleman rauhassa ja levossa, ja ei pidä kenenkään häntä
peljättämän. **28** Sentähden älä mitään pelkää, sinä Jakob
minun palveliani, sanoo Herra, sillä minä olen sinun tykönäs;
sillä minä lopetan kaikki pakanat, kuhunka minä olen sinut
ajanut; mutta en minä sinua lopeta, vaan tahdon kurittaa
sinua kohtuudella, ja en sinua peräti rankaisematta pidä.

47 Tämä on Herran sana, joka tapahtui propheta Jeremialle
Philistealaisia vastaan, ennenkuin Pharao löi Gatsan. **2**
Näin sanoo Herra: katso, vedet pitää nouseman pohjoisesta,
josta pitää tuleman tulvavirta, niin että se käy ylitse maan,
ja mitä sen päällä on, ja kaupungit niiden kanssa, jotka
niissä asuvat: ja ihmisten pitää huutaman, kaikkein maan
asuvaisten valittaman, **3** Humun tähden heidän väkevistä
hevosistansa, jotka siellä juoksevat, ja heidän vaununsa
töminän tähden, ja heidän ratastensa kopinan tähden; niin
ettei isäin pidä ympärillensä katsoman lastensa perään, niin
epäilyksissä pitää heidän oleman, **4** Sen päivän tähden, joka
tulee kukistamaan kaikki Philistealaiset, ja hävittämään Tyroa
ja Sidonia, ynnä kaikkein muiden heidän auttajainsa kanssa;

sillä Herra on kukistava Philistealaisia, jääneitä Kaphtorin
luodossa. 5 Gatsan pitää paljaspääksi joutuman, ja Askalon
ynnä jääneiden kanssa heidän laaksoissansa hävitettämän;
kuinka kauvan sinä itsiäs repelet? 6 Kuinka kauvan sinä,
Herran miekka, et tahdo lakata? mene jo tuppees, lepää ja
ole alallas. 7 Mutta kuinka sinä taidat lakata, että Herra on
antanut sinulle käskyn Askalonia vastaan, ja asettanut sinun
meren satamia vastaan.

48 Moabia vastaan sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala
näin: voi Neboa! sillä se on kukistettu ja on surkiana,
Kirjataim on voitettu: linna on surkialla muodolla, ja on
kukistettu. 2 Moabin kerskaaminen on pois, joka hänellä oli
Hesbonista; sillä jotain pahaa hänelle aiotaan: (nimittäin)
tulkaat, me tahdomme hävittää hänen peräti, ettei hän
enään pidä kansa oleman; ja sinun Madmen pitää myös
oleman hävitetyn, miekan pitää sinun perässäs tuleman.
3 Horonaimista kuuluu hävityksen ja suuren valituksen
ääni. 4 Moab on lyöty maahan; hänen nuoret lapsensa
kuuluvat huutavan. 5 Sillä he käyvät itkien tietä myöten ylös
Luhitiin, ja vihollisten hävityshuuto kuullaan tietä myöten alas
Horonaimista: 6 (Nimittäin) rientäkäät pois, ja pelastakaat
henkenne; mutta teidän pitää oleman niinkuin kanerva
korvessa. 7 Että sinä luotit rakennuksees ja tavaroihis, pitää
sinun myös tuleman voitetuksi, ja Kamoksen pitää menemän
ulos vangittuna ynnä pappeinsa ja ruhtinastensa kanssa. 8
Sillä hävittäjän pitää tuleman kaikkiin kaupunkeihin, niin ettei
yhtään kaupunkia pidä pääsemän; siellä pitää sekä laaksot
turmeltuman, ja tasaiset kedot hävitettämän; sillä Herra on
sen sanonut. 9 Antakaat Moabille sulkia; sillä hänen pitää
lentäen menemän, ja hänen kaupunkinsa autioksi tuleman,
niin ettei yhdenkään pidä niissä asuman. 10 Kirottu olkoon,
joka tekee Herran työn laiskasti, ja kirottu olkoon, joka
miekkansa antaa lakata verta vuodattamasta. 11 Moab on
nuoruudestansa ollut surutoin, ja on rahkansa päällä alallansa
ollut, ja ei ole koskaan vuodatetuksi tullut yhdestä astiasta
niin toiseen, eikä koskaan mennyt vankiuteen: sentähden
on hänellä hänen makunsa tallella, ja hänen hajunsa ei
ole muuttunut. 12 Sentähden katso, se aika tulee, sanoo
Herra, että minä lähetän hänelle vieraita, jotka hänen pitää
laskeman, ja tekemän hänen astiansa tyhjäksi ja rikkoman
hänen leilinsä. 13 Ja Moabin pitää Kamoksen tähden tuleman
häpiään, niinkuin Israelin huone on Betelin tähden häpiään
tullut, joihinka he luottivat. 14 Kuinka te rohkeatte sanoa: me
olemme sankarit ja miehuulliset sotamiehet? 15 Vaikka Moab
pitää hävitetyksi tuleman, ja hänen kaupunkinsa poljettaman,
ja hänen parhaat nuoret miehensä käymän alas tapettaviksi,
sanoo Kuningas, jonka nimi on Herra Zebaot. 16 Sillä Moabin
onnettomuus on pian tuleva, ja hänen kova onnensa on
kyllä kiiruhtava. 17 Surkutelkaat siis häntä kaikki te, jotka
hänen ympärillänsä asutte ja hänen nimensä tunnette, ja
sanokaat: kuinka on se vahva vitsa ja se jalo sauva niin
taitettu rikki? 18 Astu alas jaloudesta ja istu kuivalle, sinä
tytär, joka Dibonissa asut; sillä Moabin hävittäjän pitää
tuleman ylös sinun tykös, ja turmeleman sinun linnas. 19
Seiso tiellä ja katsele, sinä Aroerin asuvainen; kysy niiltä,
jotka pakenivat ja pääsivät, ja sano: mitä on tapahtunut? 20
Moab on häpiään joutunut, sillä hän on turmeltu; valittakaat
ja huutakaat: ilmoittakaat se Arnonissa, että Moab on
turmeltu. 21 Rangaistus on tullut tasaiselle kedolle, Holoniin,
Jahtsaan, Mephatiin, 22 Diboniin, Neboon, Betdiblataimiin, 23
Kirjataimiin, Betgamuliin, Betmeoniin, 24 Keriotiin, Bostraan,
ja kaikkiin Moabin maan kaupunkeihin, joko he kaukana
eli läsnä ovat. 25 Moabin sarvi on lyöty pois, ja hänen
käsivartensa on taitettu, sanoo Herra. 26 Juovuttakaat häntä,
sillä hän on korottanut itsensä Herraa vastaan; että hän
oksennuksessansa itseänsä kääntelis, ja myös pilkaksi
tulis. 27 Sillä Israel on ollut sinun häväistykses, niinkuin
hän olis löytty varasten seasta. Ja että sinä senkaltaisia
häntä vastaan olet puhunut, pitää sinä vietämän myös pois.
28 Te Moabin asuvaiset, jättäkäät kaupungit ja asukaat
vuoren kukkuloilla, ja tehkäät niinkuin kyyhkyinen, joka
pesänsä tekee luolan reunoille. 29 Me olemme kuulleet
Moabin ylpeyden, että hän on juuri ylpiä, hänen korkeutensa,
röyhkeytensä, öykkäämisensä ja sydämensä paisumisen. 30
Minä kyllä tunnen, sanoo Herra, hänen vihansa, ja ei hänellä
ole voimaa; hän kerskaa, eikä niin taida tehdä. 31 Sentähden
minä valitan Moabin tähden, huudan koko Moabin tähden;
Kirhereksen miehiä pitää murehdittaman. 32 Minä itken sinua
yli Jaeserin itkun, sinä Sibman viinapuu; sinun oksas ovat
kulkeneet meren ylitse ja tulleet Jaeserin mereen saakka;
hävittäjä on hyökännyt sinun eloos ja viinan hakemisees.
33 Ilo ja riemu on paennut kedolta ja Moabin maalta, ja ei
pidä ensinkään viinaa enään siellä puserrettaman. Viinan
polkian ei pidä enään laulaman ilovirttänsä, ilovirsi ei pidä
enään ilovirsi oleman. 34 Hesbonin huudon tähden hamaan
Elealeen, joka kuuluu Jahtsan Zoarista, kolmevuotisesta
lehmästä, Horonaimiin asti; sillä Nimrimin vedet pitää myös
kuivuman. 35 Ja minä teen Moabissa lopun, sanoo Herra,
ettei heidän enään pidä uhraaman kukkuloilla, ja suitsuttaman
jumalillensa. 36 Sentähden pauhaa minun sydämeni Moabia
vastaan niinkuin huilu, ja Kirhereksen miesten päälle pauhaa
minun sydämeni niinkuin huilu; he ovat paljon alkaneet,
sentähden pitää heidän hukkuman. 37 Sillä kaikki päät

pitää tuleman paljaaksi ja kaikki parta ajelluksi; kaikki kädet
pitää oleman revityt, ja jokaisen pitää itsensä puettaman
säkkiin. 38 Kaikkein kattoin päällä ja kaduilla joka paikassa
Moabissa pitää itkettämän; sillä minä olen särkenyt Moabin,
niin kuin kelpaamattoman astian, sanoo Herra. 39 Kuinka
hän on turmeltu? kuinka hän valittaa, kuinka hän ripustaa
päänsä ja häpee? ja Moab on tullut nauruksi ja pelvoksi
kaikille ympärillä asuvaisille. 40 Sillä näin sanoo Herra:
katso, hän lentää pois niinkuin kotka, ja ojentaa siipensä
Moabin ylitse. 41 Kerijot on voitettu, ja vahvat kaupungit
ovat saadut; ja Moabin sankarien sydän pitää oleman silloin
niinkuin synnyttäväisen vaimon sydän. 42 Sillä Moabin
pitää turmelluksi tuleman, niin ettei hänen enään kansana
oleman pidä, että hän on itsensä korottanut Herraa vastaan.
43 Pelko, luola ja paula tulee sinun päälles, sinä Moabin
asuvainen, sanoo Herra. 44 Joka pääsee pelvosta, sen
pitää putooman luolaan, ja joka luolasta pääsee, se pitää
paulalla saataman. Silloin minä tahdon antaa Moabin päälle
tulla hänen rangaistuksensa vuoden, sanoo Herra. 45 Jotka
taposta pakenevat, pitää etsimän turvaa Hesbonissa; mutta
tulen pitää käymän Hesbonista ja liekin Sihonista, joka
Moabin paikat ja sotivaisen kansan nielemän pitää. 46 Voi
sinua Moab! Kamoksen kansa on kadotettu; sillä sinun poikas
ja tyttäres ovat otetut ja viedyt vangiksi. 47 Mutta viimeisinä
aikoina tahdon minä kääntää Moabin vankiuden, sanoo
Herra. Olkoon se niin sanottu nyt Moabin rangaistuksesta.

49 Ammonin lapsia vastaan sanoo Herra näin: eikö
Israelilla lapsia ole, eli eikö hänellä perillistä ole?
Miksi siis Malkom omistaa Gadin maan ja hänen kansansa
asuu hänen kaupungeissansa? 2 Sentähden katso, aika
tulee, sanoo Herra, että minä annan kuulla sotariekunan
Ammonin lasten Rabbatin ylitse, että sen pitää yhdessä
koossa autiona oleman, ja kylinensä tulella poltettaman;
mutta Israelin pitää omistaman heidät, joilta he ovat omistetut
olleet, sanoo Herra. 3 Valita, o Hesbon, sillä Ai on kukistettu;
huutakaat, te Rabban kylät, ja pukekaat itsenne säkkeihin,
itkekäät ja juoskaat ympäri muureja; sillä Malkom viedään
vankina pois, pappeinsa ja ruhtinastensa kanssa. 4 Mitä
sinä röyhkeilet laaksoistas? Sinun laaksos ovat upotetut,
sinä tottelematoin tytär, joka luotat tavaroihis, (ja sanot
sydämessäs:) kuka tohtii tulla minun tyköni? 5 Katso,
minä annan tulla pelvon sinun päälles, sanoo Herra, Herra
Zebaot, kaikista niistä, jotka asuvat sinun ympärilläs; niin
että te jokainen pitää ajettaman pois toisensa tyköä, ja ei
pidä kenenkään karkureita kokooman. 6 Mutta sitte minä
käännän Ammonin lasten vankiuden, sanoo Herra. 7 Edomia
vastaan sanoo Herra Zebaot näin: eikö tietoa enään ole
Temanissa? Eikö neuvoa enään ole taitavilla? joko heidän
tietonsa loppui? 8 Paetkaat, palatkaat ja kätkekäät teitänne
syvälle, Te Dedanin asuvaiset; sillä minä annan Esaulle tulla
onnettomuuden, hänen etsikkonsa ajan. 9 Viinan hakiat
pitää tuleman sinun päälles, joiden ei pidä mitään sinulle
jättämän jälkeensä; ja varkaat pitää yöllä tuleman sinun
päälles, heidän pitää kyllä varastaman. 10 Sillä minä olen
paljastanut Esaun, ja ilmoittanut hänen salaisen paikkansa,
niin ettei hän taida itsiänsä kätkeä; hänen siemenensä,
hänen veljensä ja hänen kylänsä miehet ovat hävitetyt, niin
ettei yhtään enään ole. 11 Kuitenkin niiden, jotka jäävät
orvoistas, tahdon minä suoda elää; ja sinun leskeis pitää
minuun luottaman. 12 Sillä näin sanoo Herra: katso, jotka ei
ole syypäät juomaan kalkkia, niiden pitää totisesti juoman,
ja sinun pitäis rankaisematta pääsemän? Ei sinun pidä
rankaisematta pääsemän, vaan sinun pitää kaiketi juoman.
13 Sillä minä olen vannonut itse kauttani, sanoo Herra, että
Botsran pitää tuleman ihmeeksi, häväistykseksi, hävitykseksi
ja kiroukseksi; ja kaikki hänen kaupunkinsa ijankaikkiseksi
autioksi. 14 Minä olen kuullut sanoman Herralta, että
sanansaattaja on lähetetty pakanoille: kootkaat teitänne
ja tulkaat tänne häntä vastaan, ja sotikaat. 15 Sillä katso,
minä olen sinun alentanut pakanain seassa, ja tehnyt sinun
ylönkatsotuksi ihmisten seassa. 16 Sinun ylpeytes ja sinun
sydämes koreus on sinun pettänyt, että sinä asut vuorten
raoissa ja vallitset korkiat vuoret. Jos sinä tekisit pesäs niin
korkiaksi kuin kotka, niin minä kuitenkin sieltä sinun kukistan
alas, sanoo Herra. 17 Juuri niin pitää Edom autioksi tuleman;
ja kaikkein, jotka siitä käyvät ohitse, pitää ihmettelemän ja
viheltämän kaikkia hänen vaivojansa. 18 Niinkuin Sodoma ja
Gomorra lähikyläinsä kanssa kukistetut ovat, sanoo Herra,
niin ettei kenkään siellä asu, eikä joku ihminen siellä olla
taida. 19 Katso, hän tulee ylös niinkuin jalopeura ylpeästä
Jordanista vahvoja majoja vastaan; sillä minä tahdon antaa
hänen nopiasti sieltä juosta, ja kuka tietää sen nuorukaisen,
jonka minä varustan heitä vastaan? Sillä kuka on minun
kaltaiseni? kuka tahtoo minun eteeni panna ajan? Ja kuka
paimen voi olla minua vastaan? 20 Kuulkaat siis Herran
neuvoa, jonka hän piti Edomista, ja hänen ajatuksiansa, jotka
hän ajatteli Temanin asuvaisista: mitämaks että karjalapset
pitää riepoittaman heitä, ja kukistaman heidän asumasiansa;
21 Niin että maan pitää vapiseman heidän lankeemisessansa,
ja heidän parkunsa ja huutonsa pitää kuultaman Punaisessa
meressä. 22 Katso, hän lentää ylös niinkuin kotka, ja hajoittaa
siipensä Botsran ylitse; silloin pitää Edomin sankarien
sydän oleman niinkuin synnyttäväisen vaimon sydän. 23

Damaskua vastaan: Hematissa ja Arpadissa on surkia meno;
he epäilevät, sillä he kuulevat pahoja sanomia; asuvaiset
meren tykönä ovat hämmästyksissä, niin ettei heillä ole
lepoa. 24 Damasku epäilee ja pakenee: hän vapisee ja
on ahdistukssessa ja kivussa, niinkuin synnyttäväinen.
25 Kuinka? Eikö se kuuluisa kaupunki ole hyljätty, minun
ilokaupunkini? 26 Sentähden pitää hänen nuorukaisensa
lankeeman hänen kaduillansa, ja kaikki hänen sotaväkensä
tapettaman siihen aikaan, sanoo Herra Zebaot. 27 Ja minä
sytytän tulen Damaskun muurien päälle, niin että sen pitää
polttaman Benhadadin huoneet. 28 Kedaria vastaan ja
Hatsorin valtakuntia vastaan, jotka Nebukadnetsar, Babelin
kuningas löi. Näin sanoo Herra: ylös, menkäät Kedariin, ja
kukistakaat idän lapset. 29 Heidän majansa ja laumansa
pitää heiltä otettaman pois, heidän telttansa ja kaikki heidän
kappaleensa, ja heidän kamelinsa pitää heidän ottaman
myötänsä; ja pitää julmasti huutaman heidän tähtensä
ympäristöltä. 30 Paetkaat, joutukaat kiiruusti, menkäät
syvään asumaan, te Hatsorin asuvaiset, sanoo Herra. Sillä
Nebukadnetsar, Babelin kuningas, on teistä neuvoa pitänyt,
ja ajattelee ja aikoo jotain teitä vastaan. 31 Ylös, menkäät
kansaa vastaan, joka levossa on ja asuu suruttomasti, sanoo
Herra; ei heillä ole ovea eikä telkeä, ja he asuvat yksinänsä.
32 Heidän kamelinsa pitää ryöstettämän, ja heidän karjansa
paljous otettaman pois; ja minä hajoitan heidät joka tuuleen,
jotka nurkissa asuvat, ja joka taholta annan minä heidän
onnettomuutensa tulla heidän päällensä, sanoo Herra. 33
Ja Hatsorin pitää tuleman lohikärmetten asumasiaksi ja
ijankaikkiseksi autioksi, niin ettei kenenkään pidä siellä
asuman, ja ei yhdenkään ihmisen siellä oleman. 34 Tämä on
Herran sana, joka tapahtui Jeremialle, prophetalle Elamia
vastaan, Zedekian Juudan kuninkaan valtakunnan alussa,
ja sanoi: 35 Näin sanoo Herra Zebaot: katso, minä taitan
Elamin joutsen, heidän ylimmäisen voimansa. 36 Ja annan
tulla Elamin päälle neljä tuulta neljästä taivaan äärestä, ja
hajoitan heidät kaikkiin niihin tuuliin, niin ettei yhtään kansaa
pidä oleman, kuhunka ei joku Elamin hajoitetuista tule. 37
Ja minä saatan Elamin epäilemään heidän vihollistensa
edessä ja niiden edessä, jotka väijyvät heidän henkeänsä, ja
annan onnettomuuden tulla heidän päällensä, minun julman
vihani, sanoo Herra; ja lähetän miekan heidän päällensä,
siihenasti että minä heidät lopetan. 38 Minun istuimeni
panen minä Elamiin, ja hävitän sieltä sekä kuninkaan että
ruhtinaat, sanoo Herra. 39 Mutta viimeisellä ajalla käännän
minä Elamin vankiuden, sanoo Herra.

50 Nämät ovat ne sanat, jotka Herra on propheta Jeremian
kautta puhunut Babelin ja Kaldealaisten maata vastaan.
2 Julistakaat pakanain seassa ja tiettäväksi tehkäät, nostakaat
lippu ylös, kuuluttakaat ja älkäät sitä salatko, ja sanokaat:
Babel on voitettu, Bel on häpiään joutunut, Merodak on
rikottu, hänen epäjumalansa ovat häpiään tulleet, ja hänen
jumalansa ovat murskaksi lyödyt. 3 Sillä pohjoisesta nousee
kansa heitä vastaan, jonka pitää heidän maansa hävittämän,
niin ettei kenenkään pidä siinä asuman, vaan sekä ihmiset
että eläimet sieltä pakeneman. 4 Niinä päivinä ja siihen
aikaan, sanoo Herra, pitää Israelin lasten Juudan lasten
kanssa tuleman, ja pitää joudukkaasti käymän ja itkemän,
ja etsimän Herraa Jumalaansa. 5 Heidän pitää kysymän
tietä Zioniin ja kääntämän itsensä sinne: tulkaat, ja me
tahdomme pysyä Herrassa ijankaikkisella liitolla, joka ei ikänä
pidä unhotettaman. 6 Minun kansani on tullut kadonneeksi
laumaksi; heidän paimenensa ovat heidät vietelleet ja
antaneet heidän eksyksissä kävellä vuorilla, niin että he ovat
vuorilta menneet kukkuloille, ja ovat unhottaneet majansa.
7 Kuka ikänä heidän tykönsä tuli, se söi heitä, ja heidän
vihollisensa sanoivat: emmepä me tee väärin, sillä he ovat
rikkoneet Herraa vastaan vanhurskauden asumuksessa, ja
Herraa vastaan, joka heidän isänsä toivo on. 8 Paetkaat
Babelista ja lähtekäät pois Kaldealaisten maasta ulos, ja
laittakaat teitänne niinkuin kauriit lauman edellä. 9 Sillä
katso, minä nostan suuren väen joukoittain pohjan maalta, ja
annan heidän tulla Babelin eteen; heidän pitää varustaman
itsensä häntä vastaan, ja voittaman hänen. Heidän nuolensa
ovat niinkuin taitavan sotamiehen, joka ei tyhjään ammu. 10
Ja Kaldean maa pitää tuleman saaliiksi, niin että kaikkein,
jotka sitä ryöstävät, pitää siitä kyllä saaman, sanoo Herra. 11
Että te iloitsette siitä ja kerskaatte itsiänne, että te olette
minun perintöni ryöstäneet, ja hyppelette niinkuin lihavat
vasikat, ja hirnutte niinkuin väkevät (hevoset). 12 Teidän
äitinne on suureen häpiään joutunut, ja se häpee, joka
teidät on synnyttänyt; katso, hän on pakanain seassa
kaikkein huonoin, autio, kuiva ja hävinnyt. 13 Herran vihan
tähden ei pidä siinä asuttaman, vaan se kokonansa autiona
oleman; niin että kaikkein, jotka menevät ohitie Babelia,
pitää ihmettelemän ja viheltämän kaikkein hänen vaivainsa
tähden. 14 Varustakaat teitänne Babelia vastaan, joka
taholta kaikki ampujat, ampukaat häntä, älkäät säästäkö
nuolia; sillä hän on rikkonut Herraa vastaan. 15 Riekukaat
häntä vastaan joka taholta; hänen pitää myötä antaman,
hänen perustuksensa ovat langenneet, ja hänen muurinsa
hajonneet; sillä se on Herran kosto, kostakaat hänelle,
ja tehkäät hänelle niinkuin hän on tehnyt. 16 Hävittäkäät

sekä kylväjä että se, joka sirppiin rupee elonaikana; niin
että jokainen kääntää itsensä kansansa tykö hävittäjän
miekan tähden, ja jokainen pakenee maallensa. 17 Israelin
täytyy olla hajoitetun lammaslauman, jonka jalopeurat ovat
hajoittaneet. Ensisti söi Assurian kuningas hänen, sitte
särki Nebukadnetsar, Babelin kuningas, hänen luunsa. 18
Sentähden sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala, näin: minä
etsin Babelin kuninkaan ja hänen maansa, niinkuin minä olen
Assurian kuninkaan etsinyt. 19 Mutta Israelin minä annan
tulla jälleen kotia asumasiaansa, niin että hänen pitää itsensä
elättämän Karmelissa ja Basanissa, ja Ephraimin vuorella, ja
Gileadissa pitää hänen sielunsa ravituksi tuleman. 20 Niinä
päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, pitää Israelin pahateko
etsittämän, ja ei löyttämän, ja Juudan synti, ja ei pidä
löyttämän; sillä minä olen armollinen niille, jotka minä jätän.
21 Mene kapinan nostajain maahan, mene sinne ylös, ja etsi
etsikon asuvaisia; hävitä ja tapa heidän jälkeentulevaisensa,
sanoo Herra, ja tee kaikki, mitä minä olen käskenyt sinulle.
22 Maalla on sodanriekuna ja iso suru. 23 Kuinka se on tullut,
että koko maailman vasara on taitettu ja rikottu? Kuinka
Babel on autioksi joutunut pakanain seassa? 24 Minä olen
virittänyt paulan sinun etees, Babel, sentähden olet sinä
myös vangittu, ennen kuin sinä havaitsitkaan; sinä olet osattu
ja olet käsitetty, sillä sinä olet kehoittanut Herran. 25 Herra
on avannut tavarahuoneensa, ja vetänyt edes vihansa aseet;
sillä tämä on Herran, Herran Zebaotin työ Kaldealaisten
maalla. 26 Tulkaat tänne häntä vastaan, te viimeisistä ääristä,
avatkaa hänen jyvähuoneensa, paiskatkaat häntä kokoon, ja
tappakaat häntä, niin ettei hänelle mitään jää. 27 Surettakaat
kaikki hänen mullinsa, viekäät häntä alas teurastettaa;
voi heitä! sillä päivä on tullut, heidän etsikkonsa aika. 28
Huuto kuuluu paenneilta ja päässeiltä Babelin maasta, että
heidän pitää julistaman Zionissa Herran meidän Jumalamme
kostoa ja hänen kirkkonsa kostoa. 29 Kutsukaat monta
Babelia vastaan, piirittäkäät häntä kaikki joutsenampujat
joka taholta ympäri, ja älkäät yhtään päästäkö; kostakaat
hänelle niin kuin hän on ansainnut; kaiken sen jälkeen
kuin hän on tehnyt, niin tehkäät hänelle jälleen; sillä hän
on ylpiästi tehnyt Herraa vastaan, Pyhää Israelissa. 30
Sentähden pitää hänen nuorukaisensa lankeeman hänen
kaduillansa, ja kaikki hänen sotamiehensä hukkuman siihen
aikaan, sanoo Herra. 31 Katso, sinä ylpeä, minä tahdon
sinun kimppuus, sanoo Herra, Herra Zebaot: sillä sinun
päiväs on tullut, sinun etsikkos aika. 32 Silloin pitää ylpeän
itsensä loukkaaman ja lankeeman, niin ettei kenenkään pidä
häntä auttaman ylös; ja minä sytytän hänen kaupunkinsa
palamaan tulella, jonka pitää kuluttaman kaikki, mitä siinä
ympärillä on. 33 Näin sanoo Herra Zebaot: katso, Israelin
lasten ja Juudan lasten pitää ynnä väkivaltaa ja vääryyttä
kärsimän; kaikki ne, jotka heidän ovat vankina vieneet,
pitävät heidät, ja ei tahdo heitä päästää vallallensa. 34 Mutta
heidän vapahtajansa on väkevä, Herra Zebaot on hänen
nimensä, hän on niin toimittava heidän asiansa, että hän
saattaa maan lepäämään ja Babelin asuvaiset värisemään.
35 Miekan pitää tuleman, sanoo Herra, Kaldealaisten päälle,
ja Babelin asuvaisten päälle, ja hänen ruhtinastensa päälle,
ja hänen tietäjäinsä päälle. 36 Miekan pitää tuleman hänen
noitainsa päälle, niin että heidän pitää tyhmäksi tuleman;
miekan pitää tuleman hänen väkeväinsä päälle, että heidän
pitää epäilemän. 37 Miekan pitää tuleman hänen hevostensa
ja ratastensa päälle ja kaiken yhteisen kansan päälle, joka
hänen keskellänsä on, niin että heidän pitää tuleman niinkuin
vaimot; miekan pitää tuleman hänen riistahuoneensa päälle,
niin että ne pitää ryöstetyksi tuleman. 38 Kuivuuden pitää
tuleman hänen vettensä päälle, niin että ne pitää kuivuman;
sillä se on epäjumalain maa, ja he röyhkeilevät kauheista
epäjumalistansa. 39 Sentähden pitää petoin ja julmain lintuin
siellä asuman, ja yökköin pitää myös siellä asuman; ja
ei pidä ikänä enään siinä asuttaman, eikä jonkun siinä
oleman suvusta sukuun. 40 Niinkuin Herra Sodoman ja
Gomorran lähikyläinsä kanssa kukistanut on, sanoo Herra,
niin ei siellä kenenkään asuman pidä, eli jonkun ihmisen
siellä oleman. 41 Katso, kansa tulee pohjoisesta; monta
pakanaa ja monta kuningasta pitää nouseman maan ääristä.
42 Heillä on joutsi ja kilpi, he ovat julmat ja armottomat;
heidän huutonsa on niinkuin meren pauhina; he ajavat
hevosilla niinkuin sotamiehet, varustetut sinua vastaan,
sinä Babelin tytär. 43 Kuin Babelin kuningas on kuuleva
heidän sanomansa, silloin pitää hänen kätensä maahan
putooman; ahdistus pitää tuleman hänen päällensä, niinkuin
synnyttäväisen vaiva. 44 Katso, hän nousee ylös niinkuin
jalopeura ylpeästä Jordanista vahvoja majoja vastaan, sillä
minä annan hänen nopiasti juosta sieltä; ja kuka tietää sen
nuorukaisen, jonka minä olen varustava heitä vastaan?
Sillä kuka on minun vertaiseni? kuka tahtoo minulle ajan
määrätä? ja kuka on se paimen, joka voi olla minua vastaan?
45 Kuulkaat siis nyt Herran neuvoa, jonka hän piti Babelista,
ja hänen ajatuksiansa, jotka hän ajatteli Kaldean maan
asuvaisista: mitämaks että karjalaisten pitää riepoittaman
heitä, ja kukistaman heidän asumansa. 46 Ja maan pitää
vapiseman riekunasta, ja pitää kuuluman pakanain seassa,
kuin Babel voitetaan.

51 Näin sanoo Herra: katso, minä nostan ankaran ilman
Babelia vastaan ja hänen asuvaisiansa vastaan, jotka
itsensä ovat asettaneet minua vastaan. **2** Ja lähetän viskaajat
Babeliin, joiden pitää häntä viskaaman, ja tyhjentämän
hänen maansa; näiden pitää joka paikassa oleman hänen
ympärillänsä hänen onnettomuutensa päivänä. **3** Sillä hänen
ampujansa ei pidä taitaman ampua, ja hänen varustettunsa
ei pidä taitaman itsiänsä varjella. Älkäät siis säästäkö hänen
nuorukaisiansa, tappakaat kaikki hänen sotajoukkonsa. **4**
Niin että lyödyt makasivat Kaldean maalla, ja pistetyt hänen
kaduillansa. **5** Sillä Israel ja Juuda ei pidä Jumalaltansa,
Herralta Zebaotilta leskeksi hylkäjättämän; vaikka heidän
maansa on kovin rikkonut Israelin Pyhää vastaan. **6** Paetkaat
Babelista, että jokainen pelastais sielunsa, ettette hukkuisi
hänen pahuudessansa; sillä tämä on Herran koston aika
ja hän tahtoo häenlle maksaa hänen ansionsa jälkeen.
7 Kultainen malja on Babel Herran kädessä, joka on
koko maailman juovuttanut; pakanat ovat juoneet hänen
viinastansa, sentähden ovat pakanat niin hulluiksi tulleet. **8**
Kuinka pian Babel on kaatunut ja murskaksi lyöty! valittakaat
häntä, ottakaat myös voidetta hänen haavallensa, jos hän
mitämaks taitais parantua. **9** Me paransimme Babelia, mutta
ei hän terveeksi tullut; antakaat siis hänen olla, ja käykäämme
itsekukin maallensa; sillä hänen rangaistuksensa ulottuu
hamaan taivaasen, ja astuu pilviin ylös. **10** Herra on tuonut
edes meidän vanhurskautemme: tulkaat ja luetelkaamme
Herran meidän Jumalamme töitä Zionissa. **11** Teroittakaat
nuolet, ja valmistakaat kilvet: Herra on herättänyt Medin
kuningasten sydämen; sillä hänen ajatuksensa on Babelia
vastaan, hävittää häntä. Sillä tämä on Herran kosto, hänen
temppelinsä kosto. **12** Ripustakaat lippu ylös Babelin muurille,
asettakaat vartio, pankaat vartiat, toimittakaat väijyjät; sillä
Herra ajattelee jotain, ja on myös täyttävä, mitä hän Babelin
asuvaisia vastaan on puhunut. **13** Sinä, joka suuren veden
tykönä asut, jolla myös ovat suuret tavarat, sinun loppus on
tullut, ja sinun ahneutes on lakannut. **14** Herra Zebaot on
vannonut itse kauttansa: minä tahdon täyttää sinun ihmisillä,
niinkuin ruohomadoilla, heidän pitää laulaman sinusta
ilovirren. **15** Joka maan voimallansa tehnyt on, ja maanpiirin
viisaudellansa vahvistanut, ja taivaat toimellisuudellansa
venyttänyt. **16** Kuin hän jylisee, niin on paljo vettä taivaan
alla; hän tempaa pilvet ylös hamasta maan äärestä; hän
tekee leimaukset sateessa, ja tuo tuulen kammioistansa.
17 Kaikki ihmiset ovat tomppelit taidossansa, ja jokainen
kultaseppä häväistään kuvinensa; sillä heidän kuvansa ovat
petos, ja ei ole niissä henkeä. **18** Ne ovat sula turhuus ja
petollinen työ; heidän täytyy hukkua, kuin heitä etsitään.
19 Mutta Jakobin osa ei ole senkaltainen, vaan hän on
se, joka kaikki luonut on, (Israel on) hänen perimisensä
valtikka: Herra Zebaot on hänen nimensä. **20** Sinä olet minun
vasarani, minun sota-aseeni: ja minä lyön kauttas pakanat ja
hävitän valtakunnat. **21** Minä lyön sinun kauttas hevoset,
ratsastajat, ja rikon sinun kauttas vaunut ja niiden ajajat.
22 Minä lyön sinun kauttas miehet ja vaimot, ja lyön sinun
kauttas vanhat ja nuoret, ja sinun kauttas nuorukaiset ja
neitseet. **23** Minä lyön sinun kauttas paimenet ja heidän
laumansa, minä lyön sinun kauttas peltomiehet ja juhdat,
ja lyön sinun kauttas ruhtinaat ja päämiehet. **24** Sillä minä
tahdon maksaa Babelille ja kaikille Kaldean asuvaisille kaiken
heidän pahuutensa, jonka he ovat Zionille tehneet, teidän
silmänne edessä, sanoo Herra. **25** Katso, minä tulen sinun
tykös, sinä vahingollinen vuori, joka koko maailman turmelet,
sanoo Herra, ja ojennan käteni sinun ylitses, ja vieritän sinun
alas vuorelta, ja teen poltetun vuoren sinusta. **26** Niin ettei
sinusta ei kulmakiviä eikä perustuskiviä taideta ottaa; vaan
sinun pitää oleman ijankaikkisen aution, sanoo Herra. **27**
Nostakaat lippu ylös maalla, soittakaat torvella pakanain
seassa, varustakaat pakanat häntä vastaan, kutsukaat häntä
vastaan (nämät) valtakunnat: Ararat, Minni ja Askenas;
toimittakaat sodanpäämiehet häntä vastaan, tuokaat hevoset
niinkuin julmat vapsaiset. **28** Varustakaat pakanat häntä
vastaan, Median kuninkaat, hänen ruhtinaansa ja kaikki
hänen päämiehensä, ja kaikki hänen valtansa maakunta.
29 Ja maan pitää vapiseman ja peljästymän; sillä Herran
ajatukset tahtovat tulla täytetyksi Babelia vastaan, niin että
hän tekee Babelin maan autioksi, jossa ei kenenkään pidä
asuman. **30** Babelin sankarit ei pidä uskaltaman mennä
sotaan, vaan linnoissa pysymän, heidän väkevyytensä on
pois, ja ovat tulleet niinkuin vaimot; hänen asumisensa ovat
sytytetyt, ja hänen telkensä taitetut rikki. **31** Tässä juoksee
yksi toisensa editse, ja yksi sanansaattaja kohtaa toista,
ilmoittamaan Babelin kuninkaalle, että hänen kaupunkinsa
on hamaan loppuun asti voitettu, **32** Ja luotuspaikat suljetut,
ja järvet poltetut, ja sotaväki pelkuriksi tullut. **33** Sillä näin
sanoo Herra Zebaot, Israelin Jumala: Babelin tytär on
niinkuin riihen permanto, hänen tappamisensa aika on tullut;
vielä vähän ajan perästä tulee hänen niittämisensä aika.
34 Nebukadnetsar, Babelin kuningas on minun syönyt, ja
kukistanut minun; hän on tehnyt minun tyhjäksi astiaksi;
hän on niellyt minun niinkuin lohikärme, hän on täyttänyt
vatsansa minun herkuistani; hän on minun ajanut pois. **35**
Mutta nyt löytään Babelissa se vääryys, jota minulle ja
minun lihalleni on tehty, sanoo Zionin asuva, ja minun vereni
Kaldean asuvaisten päälle, sanoo Jerusalem. **36** Sentähden

sanoo Herra näin: katso, minä toimitan sinun asias, ja kostan
sinun kostos; minä kuivaan hänen merensä, ja annan kuivata
hänen kaivonsa. 37 Ja Babelin pitää tuleman kiviraunioksi ja
lohikärmeiden asumasiaksi, ihmeeksi ja viheltämiseksi, niin
ettei kenenkään pidä siellä asuman. 38 Heidän kaikkein pitää
kiljuman niinkuin jalopeurat, ja huutaman niinkuin nuoret
jalopeurat. 39 Minä panen heidän juomisensa helteesen, ja
juovutan heidät, niin että heidän pitää iloiseksi tuleman, ja
makaaman ijankaikkista unta, josta ei heidän ikänä pidä
heräämän, sanoo Herra. 40 Minä vien heidät alas niinkuin
karitsat teurastettaa, niinkuin oinaat ja kauriit. 41 Kuinka
Sesak on niin voitettu, ja ylistetty koko maailmassa niin kiinni
otettu? Kuinka on Babel tullut ihmeeksi pakanain seassa?
42 Meri on käynyt Babelin ylitse, ja se on peitetty monella
aallolla. 43 Hänen kaupunkinsa ovat hyljätyt, kuivaksi ja
kylmäksi maaksi tulleet, maaksi, jossa ei kenkään asu, ja
kussa ei yhtään ihmistä vaella. 44 Sillä minä etsin Beliä
Babelissa, ja repäisen hänen kurkustansa ulos sen, minkä
hän on niellyt; ja pakanain ei pidä enään juokseman hänen
tykönsä; Babelin muurit ovat myös maahan jaonneet. 45
Lähtekäät sieltä ulos, minun kansani, ja jokainen pelastakoon
sielunsa Herran julmasta vihasta. 46 Teidän sydämenne
taitais muutoin pehmeäksi tulla ja nääntyä siitä sanomasta,
jonka maalla pitää kuuluman; sillä yhtenä vuonna pitää
sanoman kuuluman, niin myös toisena vuonna, sanoman
väkivallasta maalla, ja yhden ruhtinaan oleman toista vastaan.
47 Sentähden katso, aika tulee, että minä Babelin epäjumalat
etsin, ja koko hänen maansa pitää tuleman häpiään, ja kaikki
hänen lyötynsä pitää siellä makaaman. 48 Taivaan ja maan
ja kaikki, mitä niissä on, pitää iloitseman Babelista, että
hänen kukistajansa ovat tulleet pohjasta, sanoo Herra. 49 Ja
niinkuin Babel Israelissa on kaatanut lyödyt, niin pitää myös
lyödyt Babelissa kaattaman kaikessa maassa. 50 Menkäät
siis matkaanne te, jotka olette välttäneet miekan, ja älkäät
kauvan viipykö; ajatelkaat Herran päälle kaukaisella maalla,
ja pitäkäät Jerusalem mielessänne. 51 Me olemme häpiään
tulleet, kuin me kuulimme sen häväistyksen; ja häpiä peitti
meidän kasvomme, kuin muukalaiset tulivat Herran huoneen
pyhään. 52 Sentähden katso, aika tulee, sanoo Herra,
että minä hänen epäjumalansa etsin; ja koko maalla pitää
kuolemahaavoilla lyödyt huokaaman. 53 Jos Babel astuis ylös
taivaasen ja kiinnittäis itsensä korkeuteen, niin pitää kuitenkin
minulta kukistajat tuleman hänen päällensä, sanoo Herra.
54 Ääni kuuluu Babelista, suuri valitus Kaldean maalta. 55
Sillä Herra hävittää Babelin, hän hävittää hänen niin suurella
riekunalla ja kapinalla, että hänen aaltonsa pauhaavat,
niinkuin isot vedet. 56 Sillä hävittäjä on tullut Babelin
päälle, hänen sankarinsa käsitetään, heidän joutsensa
taitetaan; sillä koston Jumala, Herra maksaa täydellisesti
hänelle. 57 Minä juovutan hänen ruhtinaansa, tietäjänsä,
herransa, päämiehensä ja voimallisensa, niin että heidän
pitää lepäämän ijankaikkista unta, josta ei heidän enään pidä
heräämän, sanoo Kuningas, jonka nimi on Herra Zebaot. 58
Näin sanoo Herra Zebaot: suuren Babelin muurit pitää alta
kaivettaman, ja hänen korkiat ovensa tulella poltettaman,
että pakanain työn pitää turhan oleman, ja poltettaman, mitä
kansa vaivalla on rakentanut. 59 Tämän on se sana, jonka
propheta Jeremia käski Serajalle Nerijan pojalle, Mahsejan
pojan, kuin hän Zedekian, Juudan kuninkaan kanssa meni
Babeliin hänen valtakuntansa neljäntenä vuotena. Ja Seraja
oli rauhallinen ruhtinas. 60 Ja Jeremia kirjoitti yhteen kirjaan
kaiken onnettomuuden, joka piti Babelin päälle tuleman,
kaikki nämät sanat, jotka ovat kirjoitetut Babelia vastaan.
61 Ja Jeremia sanoi Serajalle: kuin sinä tulet Babeliin, niin
katso ja lue kaikki nämät sanat. 62 Ja sano: Herra! sinä olet
puhunut tätä paikkaa vastaan, hävittääkses sitä, niin ettei
kenenkään pitäisi asuman tässä, ei ihmistä eikä eläintä, vaan
oleman ijankaikkisena autiona. 63 Ja kuin olet lukenut kaiken
tämän kirjan, niin sido siihen kivi, ja paiskaa se keskelle
Phratia, 64 Ja sano: näin pitää Babeli upotettaman, ja ei
jälleen nouseman ylös siitä onnettomuudesta, jonka minä
tuotan hänen päällensä, vaan hukkuman. Tähän asti ovat
Jeremian sanat.

52 Zedekia oli yhdenkolmattakymmentä vuoden vanha
tullessa kuninkaaksi, ja hallitsi yksitoistakymmentä
vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä nimi oli Hamutal
Jeremian tytär Libnasta. 2 Ja hän teki pahaa Herran
edessä, niinkuin Jojakimkin oli tehnyt. 3 Sillä Herran
viha oli Jerusalemin ja Juudan päällä, siihenasti että
hän heitti heidät pois kasvoinsa edestä. Ja Zedekia
luopui Babelin kuninkaasta. 4 Ja tapahtui hänen
valtakuntansa yhdeksäntenä vuotena, kymmenentenä
päivänä, kymmenennessä kuukaudessa, että Nebukadnetsar,
Babelin kuningas tuli kaiken joukkonsa kanssa Jerusalemia
vastaan; ja he sioittuivat sen eteen, ja rakensivat saarron sen
ympärille joka taholta. 5 Ja kaupunki oli niin piiritetty hamaan
yhteentoistakymmenenteen kuningas Zedekian vuoteen
asti. 6 Yhdeksäntenä päivänä neljännessä kuukaudessa sai
nälkä vallan kaupungissa, ja ei ollut maakunnan kansalla
enään mitään syötävää. 7 Niin kukistettiin kaupunki, ja
kaikki sotamiehet pakenivat ja menivät ulos kaupungista,
yöllä, porttitietä, joka oli kahden muurin välillä kuninkaan
yrttitarhaa kohden; mutta Kaldealaiset makasivat kaupungin

ympärillä, ja nämät menivät pois tietänsä myöten kedolle.
8 Niin ajoi Kaldealaisten sotajoukko kuningasta takaa,
ja saavutti Zedekian Jerikon kedolla, ja kaikki hänen
sotajoukkonsa oli hänestä hajonnut. 9 Ja he ottivat
kuninkaan kiinni ja veivät hänet Babelin kuninkaan tykö
Riblatiin, joka on Hamatin maalla, ja hän sanoi tuomion
hänestä. 10 Ja Babelin kuningas antoi tappaa Zedekian
lapset, hänen silmäinsä edessä; ja tappoi kaikki Juudan
ruhtinaat Riblatissa. 11 Mutta Zedekialta hän antoi puhkaista
silmät, ja antoi hänen sidottaa kaksilla vaskikahleilla; ja
Babelin kuningas vei hänen Babeliin, ja hän pani hänen
vankihuoneesen, siihenasti kuin hän kuoli. 12 Kymmenentenä
päivänä, viidentenä kuukautena, joka oli Nebukadnetsarin,
Babelin kuninkaan yhdeksästoistakymmenes vuosi, tuli
Nebusaradan, huovinhaltia, joka seisoi Babelin kuninkaan
edessä, Jerusalemiin. 13 Ja poltti Herran huoneen ja
kuninkaan huoneen, ja kaikki huoneet Jerusalemissa; kaikki
suuret huoneet poltti hän tulella. 14 Ja kaikki Kaldealaisten
sotajoukko, joka huovinhaltian kanssa oli, jaotti kaikki muurit
Jerusalemissa joka taholta ympärinsä. 15 Mutta köyhän
väen ja muun kansan, joka oli vielä jäänyt kaupunkiin,
ja ne, jotka olivat itsensä antaneet Babelin kuninkaan
alle, ja jääneet kansasta, vei Nebusaradan, huovinhaltia,
vangittuna pois. 16 Ja Nebusaradan, huovinhaltia, antoi
monikahdat köyhästä maan väestä jäädä viinamäkien ja
peltoin rakentajiksi. 17 Mutta vaskipatsaat, jotka olivat
Herran huoneessa, ja istuimet ja vaskimeren, joka Herran
huoneessa oli, rikkoivat Kaldealaiset, ja veivät kaiken vasken
Babeliin. 18 Ja kattilat, lapiot, veitset, vaskimaljat, lusikat ja
kaikki vaski-astiat, joilla palveltiin, ottivat he pois. 19 Otti
myös huovinhaltia pois kaikki, mitkä kullasta ja hopeasta
oli, juoma-astiat, savi-astiat, maljat, kattilat, kynttiläjalat,
lusikat ja kupit. 20 Ne kaksi patsasta, sen yhden meren, ne
kaksitoistakymmentä vaskihärkää, jotka seisoivat jalkain alla,
jotka kuningas Salomo oli antanut tehdä Herran huoneesen,
näistä astioista karttui ylönpalttinen vaski. 21 Mutta patsaat
oli kumpikin kahdeksantoistakymmentä kyynärää korkiat, ja
kaksitoista kyynärää nuoraa oli mitta hänen ympäriltänsä, ja
oli neljän sormenpaksuus, ja avoin sisältä. 22 Ja kruunu
sen päällä oli myös vaskesta, joka oli viisi kyynärää korkia,
ja verkko ja granatin omenat ympäri kruunun olivat kaikki
vaskesta; tainkaltainen oli myös toinen patsas ja granatin
omenat. 23 Ja oli sen päällä yhdeksänkymmentä ja kuusi
granatin omenaa; kaikki granatin omenat olivat sata yhden
verkon päällä aina ympärinsä. 24 Ja huovinhaltia otti papin
Serajan ensimäisestä järjestyksestä, ja papin Zephanian
toisesta järjestyksestä ja kolme ovenvartiaa. 25 Ja hän otti
yhden kamarihaltian kaupungista, joka oli pantu sotaväen
päälle, ja seitsemän miestä niistä, jotka aina seisoivat
kuninkaan edessä, jotka kaupungissa löydettiin, niin myös
joukon ylimmäisen kirjoittajan, joka kirjoitti maan väen, ja
kuusikymmentä miestä maan kansasta, jotka kaupungissa
löydettiin; 26 Nämät otti Nebusaradan, huovinhaltia, ja
vei heidät Babelin kuninkaan tykö Riblatiin. 27 Ja Babelin
kuningas tappoi heidät Riblatissa, Hamatin maalla. Niin
Juuda vietiin vankina pois maaltansa. 28 Tämä on se kansa,
jonka Nebukadnetsar vei pois: seitsemäntenä vuonna,
kolmetuhatta ja kolme kolmattakymmentä Juudalaista; 29
Mutta Nebukadnetsarin kahdeksantenatoistakymmenentenä
vuotena, kahdeksansataa kaksineljättäkymmentä sielua
Jerusalemista. 30 Ja Nebukadnetsarin kolmantena vuonna
kolmattakymmenentä vei Nebusaradan, huovinhaltia, pois
seitsemänsataa ja viisiviidettäkymmentä sielua Juudasta;
kaikki sielut ovat neljätuhatta ja kuusisataa. 31 Mutta
seitsemäntenä vuonna neljättäkymmentä sen jälkeen kuin
Jojakin, Juudan kuningas, oli viety pois, viidentenä päivänä
kolmattakymmentä toisessa kuukaudessa toistakymmentä,
nosti Evilmerodak, Babelin kuningas, sinä vuonna, jona hän
tuli kuninkaaksi, Jojakinin Juudan kuninkaan pään ylös, ja
otti hänen vankihuoneesta; 32 Ja puhui hänen kanssansa
ystävällisesti, ja asetti hänen istuimensa ylemmäksi niiden
kuningasten istuimia, jotka hänen tykönänsä olivat Babelissa;
33 Ja muutti hänen vankiutensa vaatteet; ja hän söi hänen
edessänsä leipää aina kaikkena elinaikanansa. 34 Ja hänelle
annettiin alinomaa Babelin kuninkaalta hänen elatuksensa,
niinkuin hänelle oli määrätty kaikeksi hänen elinajaksensa,
aina hänen kuolemaansa asti.

Valitusvirret

1 Kuinka se kaupunki niin yksinäinen on, joka täynnä
kansaa oli? Hän on niinkuin leski. Joka ylimmäinen oli
pakanain seassa ja vallan päällä maakunnissa, sen täytyy nyt
veronalaisena olla. **2** Yli yötä hän katkerasti itkee, niin että
hänen kyynelensä poskilta vuotavat; ei hänen ystävistänsä
kenkään häntä lohduta, vaan kaikki hänen lähimmäisensä
katsovat hänen ylön, ja ovat hänen vihollisiksensa tulleet. **3**
Juuda on vangittu raadollisuudessa ja raskaassa orjuudessa;
hän asuu pakanain seassa, ja ei löydä lepoa; kaikki hänen
vihollisensa pahasti menevät hänen kanssansa. **4** Zionin
tiet murehtivat, ettei kenkään juhlille tule; kaikki hänen
porttinsa ovat autiona, hänen pappinsa huokaavat, ja hänen
neitseensä surkiasti katsovat, ja hän itse on murheissansa.
5 Hänen vihollisensa voitti, hänen vihollisillensa käy hyvästi;
sillä Herra on hänen surkeudella täyttänyt hänen pahain
tekoinsa paljouden tähden; hänen lapsensa ovat vankina
menneet pois vihollisten edellä. **6** Ja kaikki kaunistus on
Zionin tyttäriltä lähtenyt pois; hänen päämiehensä ovat
niinkuin ne peurat, jotka ei laidunta löydä, ja voimatoinna
käyvät vaatian edessä. **7** Jerusalem muistaa tällä ajalla,
kuinka raadollinen ja hyljätty hän on, ja kuinka paljo hyvää
hänellä vanhaan aikaan ollut on, että hänen kansansa
vihollisen kädessä on, ja ei kenkään heitä auta; hänen
vihollisensa näkevät hänen, ja nauravat hänen lepoansa.
8 Jerusalem on raskaasti syntiä tehnyt, sentähden täytyy
hänen olla niinkuin saastainen vaimo; kaikki, jotka häntä
kunnioittavat, katsovat hänen ylön, että he hänen häpiänsä
näkevät; mutta hän huokaa ja lankee maahan. **9** Hänen
saastaisuutensa tarttuu kiinni hänen liepeesensä; ei hän olisi
luullut, että hänelle näin pitäis viimein käymän; hän on tosin
ylen hirmuisesti kukistettu maahan, ja ei kenkään sittekään
ole, joka häntä lohduttaa: Herra, katso minun raadollisuuttani,
sillä vihollinen suuresti kerskaa. **10** Vihollinen on pannut
kätensä kaikkein hänen kallisten kaluinsa päälle; sillä
hänen täytyy katsoa päältä, että pakanat hänen pyhyytensä
kävivät, joista sinä kieltänyt olet, ettei heidän pitänyt sinun
seurakuntaas tuleman. **11** Kaikki hänen kansansa huokaavat,
leipää kerjäten; he antoivat parhaat kappaleensa ruasta, että
he sielunsa virvoittaisivat. Herra, katso siis ja näe, kuinka
minä olen halvaksi tullut. **12** Eikö tämä teihin koske, kaikki
jotka tästä käytte ohitse, katsokaat siis ja nähkäät, jos joku
kipu on niinkuin minun kipuni, joka minua niin syö; sillä
Herra täytti minun surulla hirmuisen vihansa päivänä. **13**
Korkeudesta hän lähetti tulen minun luihini, ja antoi sen
voimallisen olla niissä; minun jalkani eteen viritti hän verkon,
ja sysäsi minun takaperin: hän on tehnyt minun autioksi, että
minun ylipäivää täytyy murehtia. **14** Minun syntini ijes on
sidottu, ne ovat väätyt hänen kädessänsä, ja astuneet minun
kaulani päälle; hän on minun voimani heikoksi tehnyt; Herra
on antanut minua niiden käsiin, joista en minä voi nousta
ylös. **15** Herra on tallannut kaikki minun väkeväni alas, jotka
minulla olivat, hän on antanut minusta kokouksen kuuluttaa,
minun nuoria miehiäni kadottamaan; Herra on sotkunut
viinakuurnan neitseelle, Juudan tyttärelle. **16** Sentähden
minä niin itken, ja molemmat minun silmäni vettä vuotavat,
että lohduttaja, joka minun sieluani pitäis virvoittaman, on
minusta kaukana; minun lapseni ovat pois, sillä vihollinen
on voittanut. **17** Zion ojentaa kätensä, vaan ei kenkään
ole joka häntä lohduttaa; Herra on käskenyt Jakobista,
että ne, jotka hänen ympärillänsä ovat, hänen vihollisensa
olisivat; sillä Jerusalem pitää heidän seassansa niinkuin
saastainen vaimo oleman. **18** Herra on vanhurskas; sillä
minä olen hänen suullensa tottelematoin ollut. Kuulkaat,
kaikki kansat, ja katsokaat minun kipuani; minun neitseeni
ja nuorukaiseni ovat vankiuteen menneet. **19** Minä kutsuin
ystävääni (avukseni), mutta he ovat minun vietelleet; minun
pappini ja vanhimmat kaupungeissa ovat nääntyneet, sillä
he kerjäävät leipää henkeänsä virvoittaaksensa. **20** Herra,
katso, kuinka minä olen ahdistuksessa, että se kaikki minun
sisällyksiäni kivistelee, minun sydämeni tykyttää minun
ruumiissani; sillä minä olen täynnä murhetta; ulkona miekka ja
kotona kuolema on minun leskeksi tehnyt. **21** Kyllä se kuuluu,
että minä huokaan, ja ei kuitenkaan minulla ole lohduttajaa;
kaikki minun viholliseni kuulevat minun onnettomuuteni, ja
siitä riemuitsevat, sillä sinä sen teet. Niin anna siis sen
päivän tulla, jonka sinä kuuluttanut olet, että heille kävis kuin
minullekin. **22** Anna kaikki heidän pahuutensa tulla sinun
etees, ja tee heille, niinkuin sinä minullekin teit kaikkein
minun pahain tekoini tähden; sillä minun huokaukseni on
suuri, ja minun sydämeni on murheissansa.

2 Kuinka Herra on vihoissansa Zionin tyttären pimittänyt?
Hän on Israelin kunnian heittänyt taivaasta maan päälle.
Ei hän ole muistanut jalkainsa astinlautaa vihapäivänänsä?
2 Herra on armottomasti kadottanut kaikki Jakobin asumiset;
hän on hirmuisuudessansa Juudan tyttären linnan särkenyt,
ja lyönyt heitä maahan; hän on hyljännyt hänen valtakuntansa
ja päämiehensä. **3** Hän on Israelin kaiken sarven hirmuisessa
vihassansa särkenyt, on oikean kätensä vetänyt takaperin,
kuin vihollinen tuli, ja on Jakobissa niinkuin tulen liekin
sytyttänyt, joka kuluttaa kaikki ympärinsä. **4** Hän on joutsensa
jännittänyt, niinkuin vihollinen; hänen oikean kätensä on

hän vienyt, niinkuin vainollinen, ja on tappanut kaikki mitä
suloinen oli nähdä; hän on vihansa niinkuin tulen vuodattanut
Zionin tyttären majaan. 5 Herra on niinkuin vihollinen, hän on
Israelin raadellut, kaikki hänen huoneensa raadellut, ja hänen
linnansa turmellut; hän on Juudan tyttärelle paljon valitusta
ja murhetta tehnyt. 6 Ja on hajoittanut hänen majansa,
niinkuin kryytimaan, ja hänen kokouksensa turmellut; Herra
on antanut unhottaa Zionissa sekä juhlat että sabbatit, ja
antanut hirmuisessa vihassansa häväistä sekä kuninkaat
että papit. 7 Herra on heittänyt alttarinsa pois, ja pyhyytensä
alttiiksi antanut, ja hyljännyt huoneensa muurit vihollisen
käsiin; niin että he ovat Herran huoneessa huutaneet,
niinkuin juhlapäivänä. 8 Herra ajatteli hajoittaaksensa Zionin
tyttären muurit, hän on nuoran vetänyt sen ylitse, ja ei vetänyt
kättänsä takaperin hukuttamasta; vaan on jaottanut vallit, ja
muurit ovat ynnä kukistetut. 9 Hänen porttinsa ovat vajotetut
maahan, hän on särkenyt hänen salpansa, ja tyhjäksi tehnyt.
Hänen kuninkaansa ja päämiehensä ovat pakanain seassa,
jossa ei he lakia saa kuulla, eikä heidän prophetansa löydä
näkyä Herralta. 10 Zionin tyttären vanhimmat makaavat
maassa, ja ovat ääneti, heittävät multaa päänsä päälle,
ja ovat puettaneet itsensä säkkiin; Jerusalemin neitseet
käyvät päät alas päin. 11 Niin olen minä itkenyt, että minun
silmäni puhkeevat, sisällykseni kivistelevät, maksani on
vuodatettu maan päälle, kansani tyttären surkeuden tähden,
koska imeväiset ja piskuiset kaupungin kaduilla nääntyivät,
12 Koska he sanoivat äidillensä: kussa on leipä ja viina?
koska he kaupungin kaduilla nääntyivät, niinkuin surmaan
haavoitetut, ja antoivat henkensä ylön äitinsä syliin. 13 Voi
sinä Jerusalemin tytär, keneen minä vertaan sinun, eli minkä
kaltaisena minä sinun pidän? sinä neitsy Zionin tytär, mihinkä
minä sinua vertaan, jolla minä sinua lohduttaisin? sillä sinun
hävintös on suuri niinkuin meri, kuka taitaa sinua parantaa?
14 Sinun prophetas ovat sinulle saarnanneet turhuutta ja
hulluja näkyjä, ja ei sinun pahoja tekojas sinulle ilmoittaneet,
jolla he olisivat sinun vankiutes estää taitaneet, vaan ovat
sinulle saarnanneet turhia saarnoja, joilla he saarnasivat
sinun ulos maastas. 15 Kaikki ohitsekäyväiset paukuttavat
käsiänsä sinun tähtes, ja viheltelevät sinua, ja pudistelevat
päätänsä Jerusalemin tyttären ylitse: tämäkö se kaupunki
on, josta sanottiin: se on kaikkein jaloin, josta koko maakunta
iloitsee? 16 Kaikki vihollises ammottelevat suutansa sinua
vastaan, viheltelevät sinua, ja kiristävät hampaitansa, ja
sanovat: me olemme hänen hukuttaneet: tämä on se päivä,
jota me halusimme, me olemme sen saaneet ja nähneet. 17
Sen on Herra tehnyt, kuin hän oli ajatellut, hän on täyttänyt
sanansa, jonka hän aikaa ennen käskenyt oli; hän on
armottomasti hukuttanut, ja on ilahuttanut vihollisen sinusta,
ja sinun vainollistes vallan korottanut. 18 Heidän sydämensä
huutaa Herran tykö: Voi sinä Zionin tyttären muuri! anna
päivällä ja yöllä kyyneleet vuotaa niinkuin ojan, älä myös
lakkaa, ei myös sinun silmämunas mahda lakata. 19 Nouse
ja huuda yöllä, ensimäisessä vartiossa, vuodata sydämes
niinkuin vettä Herran eteen, nosta kätes hänen puoleensa
sinun piskuistes sieluin tähden, jotka nälästä nääntyneet ovat
joka kadun päässä. 20 Herra näe ja katso sitä, jonka sinä
niin turmellut olet; pitääkö siis vaimoin ruumiinsa hedelmän
syömän, vähät lapset, jotka vielä käsillä kannetaan? pitääkö
papit ja prophetat Herran Pyhässä niin tapetuksi tuleman?
21 Kaduilla maassa makasivat nuoret ja vanhat; minun
neitseeni ja nuorukaiseni ovat miekan kautta langenneet;
sinä olet tappanut vihapäivänäs, sinä olet armottomasti
teurastanut. 22 Sinä olet minun viholliseni ympäristöltä
kutsunut kokoon niinkuin juhlapäiväksi, niin ettei kenkään
Herran vihan päivänä ole päässyt eikä jäänyt; sillä jotka
minä kasvatin ja ruokin, ne minun viholliseni on hukuttanut.

3 Minä olen mies, jonka viheliäisyyttä nähdä täytyy hänen
hirmuisuutensa vitsan kautta. 2 Hän johdatti minua ja vei
pimeyteen ja ei valkeuteen. 3 Hän on kätensä kääntänyt
minua vastaan, ja toimittaa toisin aina minun kanssani. 4 Hän
on tehnyt lihani ja nahkani vanhaksi, ja luuni musertanut. 5
Hän rakensi minua vastaan, ja sapella ja vaivalla hän minua
kääri. 6 Hän on minut pannut pimeyteen, niinkuin aikaa
kuolleet. 7 Hän on minut muurannut sisälle, etten minä pääse
ulos, ja minut kovaan jalkapuuhun pannut. 8 Ja vaikka minä
huudan ja parun, niin hän kuitenkin korvansa tukitsee minun
rukouksestani. 9 Hän on muurannut tieni kiinni vuojonkivillä,
ja polkuni sulkenut. 10 Hän on väijynyt minua niinkuin karhu,
niinkuin jalopeura salaisuudessa. 11 Hän on minun antanut
tieltä eksyä, ja minut repinyt säpäleiksi, ja minut autioksi
tehnyt. 12 Hän on joutsensa jännittänyt, ja asettanut minun
nuolella tarkoitettavaksi. 13 Hän ampui minun munaskuihini
viinensä nuolet. 14 Minä olen kaiken minun kansani nauru, ja
heidän jokapäiväinen virtensä. 15 Hän on haikeudella minut
ravinnut, ja koiruoholla juovuttanut. 16 Hän on hampaani
somerolla rikki musertanut, hän kieritti minun tuhassa. 17
Minun sieluni on ajettu pois rauhasta, minun täytyy hyvän
unohtaa. 18 Minä sanoin: minun voimani ja minun toivoni
Herran päälle on kadonnut. 19 Muista siis, kuinka minä
niin raadollinen ja hyljätty, koiruoholla ja sapella juotettu
olen. 20 Minun sieluni sen kyllä muistaa, ja sitä itsellensä
tutkistelee. 21 Minä panen sen sydämeeni; sentähden minä
vielä nyt toivon. 22 Herran laupiudesta se on, ettemme ratki

hukkuneet; ei hänen laupiutensa vielä loppunut. 23 Vaan
joka huomen se on uusi, ja sinun uskollisuutes on suuri.
24 Herra on minun osani, sanoo minun sieluni; sentähden
tahdon minä häneen toivoa. 25 Herra on hyvä niille, jotka
häneen toivovat, ja niille sieluille, jotka häntä kysyvät. 26
Hyvä on olla kärsivällisenä ja Herralta apua toivoa. 27
Hyvä on ihmiselle ijestä kantaa nuoruudessansa; 28 Että
hän istuu yksinänsä, on vaiti, kuin jotakin hänen päällensä
tulee, 29 Ja panee suunsa tomuun, ja odottaa toivoa, 30
Ja antaa löydä poskillensa, ja paljon pilkkaa kärsii. 31 Sillä
ei Herra syökse pois ijankaikkisesti. 32 Vaan hän saattaa
murheelliseksi, ja taas armahtaa suuresta laupiudestansa.
33 Sillä ei hän sydämestänsä ihmisiä kurita eikä murheesen
saata, 34 Niinkuin hän tahtois raadolliset maan päällä ratki
jalkainsa alla polkea, 35 Ja antais jonkun miehen oikeuden
Ylimmäisen edessä tulla käännetyksi pois, 36 Ja ihmistä
väärin tuomita asiassansa, niinkuin ei Herra sitä näkisikään.
37 Kuka tohtii siis sanoa: senkaltaiset tapahtuvat ilman Herran
käskyä? 38 Eikö paha ja hyvä tule Korkeimman suusta? 39
Miksi siis ihmiset nurisevat eläissänsä? Jokainen nuriskaan
syntejänsä vastaan. 40 Tutkistelkaamme ja etsikäämme
meidän menoamme, ja palatkaamme Herran tykö. 41
Nostakaamme meidän sydämemme ja kätemme taivaasen
päin, Jumalan tykö. 42 Me, me olemme syntiä tehneet ja
kovakorvaiset olleet; (sentähden) et sinä säästänytkään.
43 Vaan sinä olet vihalla meitä peittänyt ja vainonnut, ja
armottomasti surmannut. 44 Sinä verhoitit itses pilvellä, ettei
rukous päässyt sen lävitse. 45 Sinä olet meitä tunkioksi ja
saastaisuudeksi kansain seassa tehnyt. 46 Kaikki meidän
vihollisemme ovat suutansa ammottaneet meitä vastaan. 47
Me painetaan alas ja rangaistaan pelvolla ja ahdistuksella.
48 Minun silmäni vuotavat vesi-ojia minun kansani tyttären
surkeuden tähden. 49 Minun silmäni vuotavat ja ei taida
lakata; ei he asetu, 50 Siihenasti että Herra katsoo taivaasta
alas ja näkee. 51 Minun silmäni kuluttaa minulta elämäni
kaikkein minun kaupunkini tytärten tähden. 52 Minun
viholliseni ovat minua kovin ajaneet takaa, niinkuin lintua
ilman syytä. 53 He ovat minun elämäni kuoppaan salvanneet,
ja heittäneet kiven minun päälleni. 54 Ovat myös vedet
minun pääni ylitse käyneet; niin minä sanoin: nyt minä
ratki hukassa olen. 55 Minä huusin avukseni sinun nimeäs,
Herra, alhaalta kuopasta; 56 Ja sinä kuulit minun ääneni,
älä korvias kätke minun huokauksestani ja huudostani. 57
Sinä lähenet kuin minä sinua huudan, ja sanot: älä pelkää.
58 Sinä, Herra, ratkaiset minun sieluni asian, ja lunastat
minun henkeni. 59 Herra katso, kuinka minulle niin vääryyttä
tehdään, ja tuomitse minun oikeuteni. 60 Sinä näet kaikki
heidän kostonsa ja kaikki heidän ajatuksensa minusta.
61 Herra, sinä kuulet heidän pilkkansa ja kaikki heidän
ajatuksensa minua vastaan, 62 Minun vainollisteni huulet
ja heidän neuvonsa minua vastaan yli päivää. 63 Katso,
kuin he istuvat eli nousevat, niin he minusta virsiä laulavat.
64 Kosta heille, Herra, niinkuin he ansainneet ovat, heidän
kättensä töiden jälkeen. 65 Anna heidän sydämensä vavista
ja sinun kiroustas tuta. 66 Vainoo heitä hirmuisuudella, ja
hukuta heitä Herran taivaan alta.

4 Kuinka on kulta niin mustunut, ja jalo kulta niin muuttunut?
pyhät kivet ovat joka kadun päässä hajoitetut. 2 Zionin
kempit pojat, puhtaan kullan verraksi luetut, kuinka ne ovat
savi-astian kaltaiseksi arvatut, jotka savenvalaja tekee? 3
Lohikärmeet taritsevat nisiä pojillensa ja imettävät heitä;
mutta minun kansani tyttären täytyy armotoinna olla, niinkuin
yökkö korvessa. 4 Imeväisten kieli tarttuu suun lakeen janon
tähden; nuoret lapsukaiset anovat leipää, ja ei ole ketään,
joka heille sitä jakaa. 5 Jotka ennen söivät herkullisesti, ne
ovat kadulla nääntyneet; jotka ennen olivat silkillä vaatetetut,
niiden täytyy nyt loassa maata. 6 Minun kansani tyttären
synti on suurempi kuin Sodoman synti, joka äkisti kukistettiin
ja ei yksikään käsi siihen ruvennut. 7 Hänen nasirinsa olivat
puhtaammat kuin lumi ja valkeammat kuin rieska; heidän
ihonsa oli punaisempi kuin koralli, heidän kauneutensa
niinkuin saphir. 8 Mutta nyt on heidän muotonsa niin mustaksi
muuttunut, ettei heitä kaduilla tuta taideta; heidän nahkansa
riippuu heidän luissansa, se kuivettui niinkuin puu. 9 Miekalla
tapetuille oli parempi kuin niille, jotka nälkään kuolivat, jotka
nääntymän ja hukkuman piti maan hedelmän puuttumisesta.
10 Laupiaammat vaimot ovat omia lapsiansa keittäneet
ruaksensa, minun kansani tyttären surkeudessa. 11 Herra on
vihansa täyttänyt, hän on vuodattanut julman vihansa, ja
Zionissa tulen sytyttänyt, joka myös hänen perustuksensa
polttanut on. 12 Ei kuninkaat maan päällä sitä olisi uskoneet,
eikä kaikki maan piirin asuvaiset, että vihamiehen ja vihollisen
piti tuleman Jerusalemin portista sisälle. 13 Mutta se on
hänen prophetainsa syntein tähden ja hänen pappeinsa
pahain tekoin tähden, jotka siinä vanhurskasten veren
vuodattivat. 14 He kävivat sinne ja tänne kaduilla, niinkuin
sokiat, ja olivat itsensä vereen saastuttaneet, ja ei taitaneet
heidän vaatteisiinsa ruveta. 15 Vaan he huusivat heitä:
välttäkäät, saastaiset, välttäkäät, älkäät mihinkään ruvetko;
sillä he välttivät ja pakenivat, niin että myös pakanain seassa
sanottiin: ei he kauvan siellä pysy. 16 Sentähden on Herran
viha heitä hajoittanut, ja ei enään katso heidän päällensä,
ettei he pappeja kunnioittaneet eikä vanhoja armahtaneet.
17 Kuitenkin meidän silmämme kurkistelevat tyhjäin avun

jälkeen, siihenasti että he väsyivät, kuin me odotimme sitä
kansaa, joka ei meitä auttaa voinut. 18 He väijyvät meidän
askeleitamme, niin ettemme rohkene meidän kaduillamme
käydä; meidän loppumme on lähestynyt, meidän päivämme
ovat täytetyt, sillä meidän loppumme on tullut. 19 Meidän
vainoojamme olivat nopiammat kuin kotka taivaan alla;
vuorilla he myös meitä vainosivat, ja korvessa he meitä
vartioitsivat. 20 Herran voideltu, joka meidän turvamme
oli, on vangittu heidän verkkoihinsa, josta me sanoimme,
että me hänen varjonsa alla elämme pakanain seassa. 21
Iloitse ja riemuitse, sinä Edomin tytär, joka asut Utsin maalla;
sillä sen maljan pitää myös sinulle tuleman, ja sinun pitää
myös juopuman, ja alasti itses riisuman. 22 Mutta sinun
vääryydelläs on loppu, sinä Zionin tytär, ei hän enään anna
sinua viedä pois, mutta sinun vääryytes, Edomin tytär, hän
etsii, ja sinun syntis ilmoittaa.

5 Muista, Herra, kuinka meille tapahtui: katso ja näe meidän
ylönkatsettamme. 2 Meidän perintömme on muukalaisten
osaksi tullut, ja huoneemme ulkonaisten omaksi. 3 Me
olemme orvot ilman isää, ja äitimme ovat niinkuin lesket.
4 Vettä, joka meidän omamme oli, me joimme rahalla,
omat halot me ostimme hinnalla. 5 kaulallamme me vaivaa
kärsimme; ja ehkä me jo väsyneet olimme, ei kuitenkaan
meille lepoa annettu. 6 Meidän piti Egyptin ja Assyrian alle
meitämme antaman, että me sittekin leipää ravinnoksemme
saaneet olisimme. 7 Meidän isämme ovat syntiä tehneet,
ja ei enään ole käsissä; ja meidän pitää heidän pahoja
tekojansa nautitseman. 8 Orjat meitä vallitsevat; ja ei
ole kenkään, joka meitä heidän käsistänsä pelastaa. 9
Meidän pitää hakeman leipämme hengen paolla, miekan
edessä korvessa. 10 Meidän ihomme on poltettu, niinkuin
pätsissä, hirmuisen nälän tähden. 11 He ovat vaimot Zionissa
raiskanneet ja neitseet Juudan kaupungeissa. 12 Ruhtinaat
he ovat hirttäneet, ja vanhimpia ei he kunnioittaneet.
13 Nuorukaiset piti jauhaman, ja piskuisten täytyi puita
kantaissansa kompastua. 14 Vanhat puuttuivat porteista, ja
nuorukaiset ei enään kanteletta soita. 15 Meidän sydämemme
ilo loppui, meidän tanssimme on kääntynyt murheeksi. 16
Meidän päästämme on kruunu pudonnut; voi nyt meitä, että
me niin olemme syntiä tehneet! 17 Sentähden on myös
sydämemme murheissansa; niiden tähden ovat meidän
silmämme pimenneet; 18 Zionin vuoren tähden, että se niin
hävitetty on, että ketut hänessä juoksentelevat. 19 Mutta
sinä Herra, joka ijankaikkisesti olet, ja istuimes ijästä ikään!
20 Miksis meidät ijankaikkisesti unohdat, ja niin kauvan meitä
peräti hylkäät? 21 Palauta, Herra, meitä jälleen sinun tykös,
että me taas palaisimme; uudista meidän päivämme niinkuin
ne alusta olivat. 22 Oletkos meitä peräti heittänyt pois, ja
sangen suuresti vihastunut meidän päällemme?

Hesekielin

1 Kolmantenakymmentenä vuotena, viidentenä päivänä
neljännessä kuussa, kuin minä olin vankein seassa
Kebarin virran tykönä, aukenivat taivaat ja minä näin Jumalan
näyt. **2** Viidentenä päivänä kuussa, viidennellä vuodella,
sittekuin Jojakin, Juudan kuningas oli viety vankina pois,
3 Tapahtui Herran sana Hesekielille, papin Busin pojalle,
Kaldean maassa, Kebarin virran tykönä; siellä tuli Herran
käsi hänen päällensä. **4** Ja minä näin, ja katso, siellä tuli
rajutuuli pohjan puolesta, suuren pilven kanssa, täynnänsä
tulta, niin että se kuumotti kaikki ympärinsä, ja tulen keskeltä
oli se sangen kirkas. **5** Ja siinä keskellä oli niinkuin neljä
eläintä, ja tämä oli heidän muotonsa: he olivat ihmisen
muotoiset. **6** Ja kullakin heillä oli neljät kasvot, ja kullakin
neljä siipeä. **7** Ja heidän säärensä seisoivat oikiana, mutta
heidän pöytäjalkansa olivat niinkuin härjän sorkat, ja paistivat
niinkuin kiiltävä vaski. **8** Ja ihmisen kädet olivat heidän
siipeinsä alla, heidän neljällä tahollansa, sillä heillä oli neljät
kasvot ja neljä siipeä. **9** Ja heidän siipensä olivat yhdistetyt
toinen toiseensa; ja kuin he kävivät, ei he erinneet toinen
toisestansa; vaan kuhunka he menivät he kohdastansa
eteenpäin. **10** Ja niiden neljän kasvot oikialla puolella
olivat niinkuin ihmisen kasvot ja jalopeuran kasvot; mutta
vasemmalla puolella olivat niillä neljällä kasvot, niinkuin
härjän kasvot, ja kotkan kasvot. **11** Ja niin olivat heidän
kasvonsa; mutta heidän siipensä olivat eroitetut ylhäältä,
niin että kaksi siipeä löi juuri yhteen, ja kahdella siivellä
peittivät he ruumiinsa. **12** Kuhunka he menivät, niin he
menivät kohdastansa; ja menivät sinne, kuhunka henki
ajoi, ja ei erinneet täydessänsä toinen toisestansa. **13** Ja
eläimet olivat näköänsä niinkuin tuliset hiilet, jotka palavat
niinkuin tulisoitto, joka kävi eläinten vaiheella; mutta tuli
kuumotti, ja tulesta kävi ulos pitkäisen leimaus. **14** Ja eläimet
juoksivat edes ja takaisin niinkuin pitäisen tuli. **15** Kuin minä
näin nämät eläimet: katso, niin seisoivat siellä yhdet rattaat
maan päällä, neljän eläimen tykönä, ja olivat näköänsä
niinkuin neljät rattaat. **16** Ja ne rattaat olivat teostansa
niinkuin yksi turkos, ja olivat kaikki neljä yhden muotoiset;
ja ne olivat näköänsä ja tekoansa niinkuin yhdet rattaat
olisivat olleet toinen toisestansa. **17** Kuin yksi heistä meni,
niin menivät kaikki neljä, ja ei erinneet toinen toisestansa.
18 Niiden pyörät ja korkeus oli sangen ihmeellinen, ja ne
olivat täynnä silmiä kaikki ympäri neljää ratasta. **19** Ja kuin
eläimet kävivät, niin kulkivat myös rattaat heitä myöten; ja
kuin eläimet ylensivät itsensä maasta, niin ylensivät myös
rattaat itsensä. **20** Kuhunka henki meni, sinne menivät he
myös, ja rattaat ylensivät itsensä heidän kanssansa; sillä
elävä henki oli rattaissa. **21** Kuin he menivät, niin menivät
nämät myös, kuin he seisoivat, seisoivat nämät myös; ja
kuin he ylensivät itsensä maasta, niin ylensivät myös rattaat
itsensä heitä myöten; sillä elävä henki oli rattaissa. **22**
Mutta eläinten pään päällä oli niinkuin taivas, kuin peljättävä
kristalli, juuri heidän päällitsensä levitetty. **23** Niin että taivaan
alla seisoivat heidän siipensä tasaisesti, yksi juuri toiseen
päin; ja kaksi siipeä peitti jokaisen heidän ruumiinsa. **24**
Minä kuulin heidän siipiensä äänen, niinkuin suurten vetten
pauhinan ja niinkuin Kaikkivaltiaan jylinän, kuin ne liikkuivat,
ja pauhinan äänen niinkuin sotajoukon hyminän; mutta kuin
he alallansa seisoivat, niin laskivat he siipensä alas. **25** Ja
ääni kuului taivaasta, joka oli heidän päänsä päällä, kuin he
seisoissansa laskivat siipensä alas. **26** Ja taivaan päällä,
joka heidän ylitsensä oli, oli istuin näkyänsä niinkuin saphir,
ja istuimella istui ihmisen muotoinen. **27** Ja minä katsoin
hänen päällensä, ja hän oli kuin kirkas valkeus, ja sisältä oli
se kuin tuli kaikki ympärinsä; hänen kupeistansa ylös ja alas
näin minä niinkuin tulen kuumottavan hänen ympärillänsä.
28 Niinkuin taivaan kaari näkyy pilvessä, kuin satanut on, niin
oli myös sen kirkkauden näky ympärinsä. Tämä oli Herran
kunnian näky. Ja kuin minä sen nähnyt olin, lankesin minä
kasvoilleni, ja kuulin äänen puhuvan.

2 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, seiso jaloillas,
niin minä tahdon puhua sinun kanssas. **2** Ja kuin hän
puhui minun kanssani, niin minä vahvistuin hengessä, ja hän
asetti minun jaloilleni; ja minä kuulteli häntä, joka puhui minun
kanssani. **3** Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, minä
lähetän sinun Israelin lasten tykö, jotka minusta luopuneet
ovat, jotka isäinsä kanssa hamaan tähän päivään asti ovat
minua vastaan rikkoneet. **4** Mutta ne lapset, joiden tykö minä
sinun lähetän, ovat niskurit ja paatuneet sydämestä; niille
pitää sinun sanoman; näin sanoo Herra, Herra: **5** Jos he
sen kuulevat, taikka katsovat ylön, sillä se on tottelematoin
huone, niin pitää heidän kuitenkin tietämän, että propheta
heidän seassansa on. **6** Ja sinä ihmisen lapsi, ei sinun pidä
pelkäämän heitä, ei myös heidän sanojansa pelkäämän,
he ovat tosin vastahakoiset ja terävät orjantappurat sinua
vastaan, ja sinä asut skorpionein seassa; mutta ei sinun
pidä pelkäämän heidän sanojansa, eikä hämmästymän
heidän kasvojansa, vaikka he ovat tottelematoin huone. **7**
Mutta sinun pitää sanoman heille minun sanani, jos he sen
kuulevat taikka katsovat ylön; sillä he ovat vastahakoiset. **8**
Mutta sinä ihmisen lapsi, kuules, mitä minä sinulle sanon, ja
älä ole tottelematoin huone. Avaa suus ja syö, mitä minä

sinulle annan. 9 Ja minä näin, ja katso, käsi oli ojennettu
minun puoleeni, ja katso, siinä oli kääritty kirja, 10 Jonka hän
avasi minun eteeni, ja se oli kirjoitettu ulkoa ja sisältä; ja
siinä olivat kirjoitetut valitukset, ja huokaukset, ja voi!

3 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, syö mitä sinun
edessäs on: syö tämä kirja, ja mene ja saarnaa Israelin
huoneelle. 2 Niin minä avasin suuni, ja hän antoi sen kirjan
minun syödäkseni, 3 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen
lapsi, sinun pitää tämän kirjan, jonka minä annan sinulle,
syömän ruumises ja täyttämän sillä vatsas. Niin minä söin
sen, ja se oli minun suussani niin makia kuin hunaja. 4
Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, mene Israelin
huoneesen ja saarnaa heille minun sanani. 5 Sillä en minä
sinua lähetä sen kansan tykö, jolla outo puhe ja vieras kieli
on, vaan Israelin huoneesen, 6 Ja en suuren kansan tykö,
joilla outo puhe ja vieras kieli olis, joiden puhetta et sinä
ymmärrä. Ja jos minä vielä lähettäisin sinun niiden tykö,
niin pitäis heidän kuitenkin mielellänsä kuuleman sinua. 7
Mutta Israelin huone ei tahdo sinua kuulla, sillä ei he tahdo
kuulla itse minuakaan; sillä koko Israelin huonella on kova
otsa ja paatunut sydän. 8 Mutta katso, kuitenkin olen minä
tehnyt sinun kasvos lujaksi heidän kasvojansa vastaan ja
sinun otsas lujaksi heidän otsaansa vastaan. 9 Ja minä olen
tehnyt sinun otas niin kovaksi kuin timantin, joka kovempi on
kuin kallio: älä pelkää heitä, älä myös hämmästy heidän
edessänsä, ehkä he ovat tottelematoin huone. 10 Ja hän
sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, kaikki minun sanani, jotka
minä sanoin sinulle, ota sinun sydämees ja pane korviis. 11
Ja mene pois sinun kansas vankien tykö, ja saarnaa heille,
ja sano heille: näin sanoo Herra, Herra: jos he kuulevat
sen, taikka katsovat ylön. 12 Ja henki otti minun ylös, ja
minä kuulin jälissäni suuren humauksen äänen (sanovan):
siunattu olkoon Herran kunnia hänen siassansa! 13 Ja
minä kuulin eläinten siipien äänen, jotka löivät toiseensa ja
ratasten jyrinän, jotka juuri niiden tykönä olivat, ja suuren
humauksen äänen. 14 Niin henki nosti minut ylös, ja vei
minut pois; ja minä menin pois, ja olin suuresti hämmästynyt
mutta Herran käsi piti minun vahvana. 15 Ja minä tulin
vankien tykö Telabibiin, jotka asuivat Kebarin virran tykönä,
ja viivyin heidän tykönänsä, kussa he istuivat, ja olin siellä
seitsemän päivää hämmästyksissä heidän keskellänsä.
16 Ja kuin ne seitsemän päivää olivat kuluneet, tapahtui
Herran sana minulle ja sanoi: 17 Sinä ihmisen lapsi, minä
olen pannut sinun Israelin huoneen vartiaksi; sinun pitää
kuuleman sanan minun suustani, ja varaaman heitä minun
puolestani. 18 Kuin minä sanon jumalattomalle: sinun pitää
totisesti kuoleman, ja et sinä varaa häntä etkä sano hänelle
sitä, että jumalatoin lakkais jumalattomasta menostansa ja
sais elää, niin pitää sen jumalattoman kuoleman synteinsä
tähden; mutta hänen verensä tahdon minä vaatia sinun
kädestäs. 19 Mutta jos sinä varaat sitä jumalatointa, ja
ei hän käänny jumalattomuudestansa ja jumalattomasta
tiestänsä, niin hänen pitää synteinsä tähden kuoleman; mutta
sinä olet sielus vapahtanut. 20 Ja kuin vanhurskas luopuu
vanhurskaudestansa ja tekee pahaa, niin minä sallin hänen
loukata itsensä, ja hänen pitää kuoleman; sentähden, ettes
ole häntä varannut, pitää hänen synteinsä tähden kuoleman,
ja hänen entistä vanhurskauttansa, jonka hän tehnyt on, ei
pidä muistettaman; mutta hänen verensä tahdon minä vaatia
sinun kädestäs. 21 Mutta jos sinä varaat vanhurskasta,
ettei hän syntiä tekisi, ja ei hän myös syntiä tee, niin pitää
hänen totisesti elämän, että hän on neuvon ottanut; olet sinä
myös sielus vapahtanut. 22 Ja siellä tuli Herran käsi minun
päälleni ja sanoi minulle: nouse ja mene ulos kedolle, siellä
tahdon minä puhua sinun kanssas. 23 Ja minä nousin ja
menin ulos kedolle, ja katso, siellä seisoi Herran kunnia,
niinkuin se kunnia, jonka minä Kebarin virran tykönä ennen
nähnyt olin; ja minä lankesin maahan kasvoilleni, 24 Ja
tulin virvoitetuksi hengessä, ja hän asetti minun jaloilleni, ja
puhui minun kanssani, ja sanoi minulle: mene ja sulje itses
huoneeses. 25 Ja sinä ihmisen lapsi, katso, nuorat pitää
pantaman sinun päälles, ja he sitovat sinun niillä, ettei sinun
pidä pääsemän heiltä. 26 Ja minä tahdon sinun kieles antaa
tarttua suus lakeen, niin että sinun pitää tuleman mykäksi, ja
ei enään taitaman nuhdella heitä; sillä se on vastahakoinen
huone. 27 Mutta kuin minä puhun sinun kanssas, niin tahdon
minä avata sinun suus, että sinun heille sanoman pitää: näin
sanoo Herra, Herra: joka kuulee, se kuulkaan, ja joka hylkää,
se hyljätkään; sillä se on tottelematoin huone.

4 Ja sinä ihmisen lapsi, ota sinulles tiilikivi, pane se etees,
ja piirusta sen päälle Jerusalemin kaupunki. 2 Ja lyö
leiri sen ympärille, ja rakenna siihen aita, ja tee siihen valli,
ja aseta siihen sotaväki, ja pane sota-aseet sitä vastaan
joka taholta. 3 Mutta ota etees rautapannu, ja anna sen
olla rautaisen seinän edestä sinun ja kaupungin välillä, ja
aseta kasvos häntä vastaan, niinkuin piiritettävä, ja piiritä se.
Se olkoon Israelin huoneelle merkiksi. 4 Sinun pitää myös
makaaman vasemmalla kyljelläs, ja Israelin huoneen pahat
teot paneman sen päälle. Niin monta päivää kuin sinä makaat
sen päällä, niin kauvan pitää sinun myös kantaman heidän
pahoja tekojansa. 5 Mutta minä tahdon tehdä sinulle heidän
pahain tekoinsa vuosikaudet päiviksi: kolmeksisadaksi ja

yhdeksäksikymmeneksi päiväksi; niin kauvan pitää sinun
kantaman Israelin huoneen pahoja töitä. 6 Ja kuin ne olet
täyttänyt, sitte pitää sinun makaaman Juudan huoneen
pahoja töitä neljäkymmentä päivää; sillä minä annan sinulle
tässä myös päivän joka vuoden edestä. 7 Ja aseta kasvos
ja paljas käsivartes ympäri piiritettyä Jerusalemia vastaan,
ja ennusta häntä vastoin. 8 Ja katso, minä panen nuorat
sinun päälles, niin ettei sinun pidä saaman kääntää itsiäs
yhdeltä kyljeltä toiselle, siihenasti että sinä olet lopettanut
piirittämises päivät. 9 Niin ota nyt nisuja, rukiita ja ohria,
papuja, herneitä ja kauroja, ja pane ne yhteen astiaan,
ja tee itselles siitä niin monta leipää kuin monta päivää
on, jotka sinun kyljelläs makaaman pitää, että sinulla olis
siitä syömistä kolmeksisadaksi ja yhdeksäksikymmeneksi
päiväksi. 10 Niin että sinun ruokas, jonka sinun kunakin
päivänä syömän pitää, pitää painaman kaksikymmentä sikliä.
Tämän sinun syömän pitää yhdestä päivästä niin toiseen.
11 Vettä pitää sinun myös juoman määrällä, kuudennen
osan hinniä; ja sen sinun pitää juoman yhdestä päivästä
niin toiseen. 12 Ohraisia leipiä piää sinun syömän, jotka
sinun heidän silmäinsä edessä ihmisen jäljellä kypsentämän
pitää. 13 Ja Herra sanoi: ratki näin pitää Israelin lapset
syömän saastaista leipäänsä pakanain seassa, kuhunka
minä heitä ajava olen. 14 Mutta minä sanoin: voi Herra,
Herra, katso, minun sieluni ei ole koskaan vielä saastutettu;
sillä en ole minä ikänä, hamasta minun nuoruudestani tähän
asti, mitään raatoa taikka raadeltua syönyt, ja ei saastainen
liha ole koskaan suuhuni tullut. 15 Mutta hän sanoi minulle:
katso, minä tahdon antaa sinulle karjan sontaa ihmisen jäljen
edestä, jolla sinun leipäs tekemän pitää. 16 Ja hän sanoi
minulle: sinä ihmisen lapsi, katso, minä tahdon otaa pois
leivän aineen Jerusalemista, niin että heidän pitää leipää
syömän painolla ja murheella, ja juoman vettä määrällä ja
surulla. 17 Että leipä ja vesi puuttuman pitää, ja yhden pitää
sureman toisen kanssa, ja nääntymän pahoissa teoissansa.

5 Ja sinä, ihmisen lapsi, ota sinulles niin terävä miekka
kuin partaveitsi, ja keritse sillä pääs ja partas; ja ota
vaaka ja jaa ne sillä. 2 Kolmannen osan pitää sinun tulella
polttaman keskellä kaupunkia, kuin piirittämisen päivät ovat
täytetyt; toinen kolmas osa ota ja hakkaa miekalla kaupungin
ympärillä; viimeinen kolmas osa heitä tuleen, että minä
vetäisin miekan ulos heidän jälkeensä. 3 Mutta ota vähä
niistä luvalla ja sido hamees kulmaan. 4 Ja ota taas vähä
niistä, ja heitä se tuleen, ja polta se tulessa; siitä pitää tulen
tuleman koko Israelin huoneesen. 5 Näin sanoo Herra, Herra:
tämä on Jerusalem, jonka minä pakanain keskelle asettanut
olen, ja maakunnat hänen ympärillensä. 6 Mutta hän on
kääntänyt minun oikeuteni jumalattomuudeksi, enemmin kuin
pakanat, ja minun säätyni enemmin kuin ne maakunnat, jotka
hänen ympäristöllänsä ovat; sillä he heittävät minun oikeuteni
pois, ja ei tahdo elää minun säätyini jälkeen. 7 Sentähden
sanoo Herra, Herra näin: että te enemmän pahuutta teette
kuin pakanat, jotka ovat teidän ympärillänne, ja ette vaella
minun säädyissäni, ettekä tee minun oikeuteni jälkeen, ette
myös tee pakanainkaan oikeuden jälkeen, jotka ovat teidän
ympärillänne: 8 Sentähden sanoo Herra, Herra näin: katso,
minä tulen sinun tykös, minä myös tulen, ja tahdon tuomita
sinun pakanain silmäin edessä. 9 Ja tahdon niin tehdä sinun
kanssas, kuin en minä ikänä ennen tehnyt ole, enkä myös
tästedes tehdä tahdo, kaikkein sinun kauhistustes tähden.
10 Sentähden pitää isäin syömän lapsensa sinun keskelläs,
ja lasten syömän isänsä. Ja tahdon sinun niin tuomita,
että kaikki sinun jäänees pitää kaikkiin tuuliin hajoitetuksi
tuleman. 11 Sentähden niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, Herra: ettäs olet saastuttanut minun Pyhäni kaikilla
sinun turmeluksillas ja kaikilla sinun kauhistuksillas, niin
tahdon minä myös hukuttaa sinun pois, ja minun silmäni ei
pidä sinua säästämän, ei myös armahtaman. 12 Kolmas osa
sinusta pitää rutolla kuoleman ja nälkään nääntymän sinun
keskelläs; ja toinen kolmas osa pitää lankeeman miekalla
sinun ympäristöllä; ja sen viimeisen kolmannen osan tahdon
minä hajoittaa kaikkiin tuuliin, ja vetää ulos miekan heidän
jälkeensä. 13 Näin pitää minun vihani täytetyksi tuleman,
ja minun hirmuisuuteni saatan minä heidän päällensä, että
minä saisin lohdutuksen; ja heidän pitää ymmärtämän,
että minä Herra minun kiivaudessani puhunut olen, kuin
minä hirmuisuuteni heissä täyttänyt olen. 14 Minä tahdon
saattaa sinun autioksi ja pilkaksi pakanoille, jotka sinun
ympärilläs ovat, kaikkein niiden silmäin eteen, jotka käyvät
sieltä ohitse. 15 Ja se häväistys ja pilkka pitää oleman opiksi
ja ihmeeksi pakanoille, jotka ovat sinun ympärilläs, kuin minä
annan oikeuteni käydä sinun päälles vihan, julmuuden ja
rangaistusten kanssa. Minä Herra olen sen sanonut. 16 Ja
kuin minä ne pahat nälän nuolet heidän sekaansa lähettävä
olen, jotka vahingolliset oleman pitää, jotka minä lähetän
hukkaamaan teitä; ja annan teille nälän enemmäksi ja
enemmäksi tulla, ja ottaman pois leivän aineen. 17 Ja nälän
ja pahat pedot tahdon minä antaa tulla teidän sekaanne, ne
pitää teitä tekemän lapsettomaksi. Ja siellä pitää ruton ja
veren liikkuman sinun seassas ja miekan tahdon minä antaa
tulla sinun päälles. Minä Herra olen sen sanonut.

6 Ja Herran sana tapahtui minulle, sanoen: **2** Sinä ihmisen
lapsi, käännä kasvos Israelin vuoria päin, ja ennusta
heitä vastaan, **3** Ja sano: te Israelin vuoret, kuulkaat
Herran, Herran sanaa: näin sanoo Herra, Herra sekä
vuorille että mäille, sekä ojille että laaksoille: katso, minä,
minä tahdon antaa tulla miekan teidän päällenne, ja lyödä
teidän kukkulanne maahan; **4** Että teidän alttarinne pitää
kukistetuiksi tuleman, ja teidän epäjumalanne rikki lyödyksi;
ja minä tahdon antaa teidän ruumiinne tapettaa kuvainne
eteen, **5** Ja lyödä maahan Israelin lasten ruumiit teidän
kuvainne eteen, ja hajoittaa teidän luunne ympäri teidän
alttareitanne. **6** Kussa te ikänä asutte, pitää kaupungit kylmille
tuleman, ja kukkulat hävitettämän, että teidän alttarinne
pitää lyötämän maahan ja autioksi tehtämän, ja rikottaman
teidän epäjumalanne ja hävitettämän, ja särjettämän teidän
kuvanne ja teidän työnne tyhjäksi tehtämän. **7** Ja maahan
lyödyt pitää makaaman teidän seassanne, että teidän
tietämän pitää minun olevan Herran. **8** Mutta minä tahdon
antaa muutamat teistä jäädä, jotka pitää miekalta jäämän
pakanain sekaan, kuin minä teitä maakuntiin hajoittanut
olen. **9** Jääneet teistä pitää muistaman minua pakanain
seassa, kussa heidän vankina oleman pitää, että minä
olen särjetty heidän haureellisen sydämensä tähden, joka
minusta luopunut on, ja heidän kiiluvain silmäinsä tähden,
jotka ovat katsoneet epäjumaltensa jälkeen; ja niiden pitää
suuttuman itseensä sen pahuuden tähden, jotka he kaikkein
kauhistustensa kautta tehneet ovat. **10** Ja heidän pitää
tietämän, että minä olen Herra; ja en ole hukkaan puhunut,
tehdäkseni heille tätä pahaa. **11** Näin sanoo Herra, Herra:
lyö käsiäs yhteen, ja tömistä jalkojas, ja sano: voi! kaikkea
pahuuden kauhistusta Israelin huoneessa, jonka tähden he
miekan, nälän ja ruton kautta lankeeman pitää. **12** Se joka
kaukana on, hänen pitää ruttoon kuoleman, ja se joka juuri
läsnä on, hänen pitää miekalla lankeeman; mutta se joka
jää ja niistä päässyt on, sen pitää nälkään kuoleman. Näin
tahdon minä täyttää minun hirmuisuuteni heidän seassansa.
13 Ja teidän pitää tietämän, että minä olen Herra, kuin heidän
tapettunsa pitää makaaman heidän epäjumaltensa seassa
ympäri heidän alttareitansa, kaikilla vuorten kukkuloilla, ja
kaikkein viheriäisten puiden alla, ja kaikkein paksuin tammien
alla, joissa paikoissa he kaikille epäjumalillensa makiaa
savu-uhria tehneet ovat. **14** Minä tahdon ojentaa käteni
heitä vastaan ja tehdä heidän maansa tyhjäksi ja autioksi,
hamasta Diblatin korvesta, kaikissa heidän asumasioissansa;
ja heidän pitää tietämän, että minä olen Herra.

7 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: **2** Sinä ihmisten
lapsi, näin sanoo Herra, Herra, Israelin maasta: loppu
tulee; koko neljän maan äären loppu tulee. **3** Nyt tulee sinun
loppus; sillä minä tahdon lähettää minun hirmuisuuteni sinun
päälles, ja tuomita sinua, niinkuin sinä ansainnut olet, ja
antaa sinulle, mitä kaikkiin sinun kauhistuksiis tulee. **4** Minun
silmäni ei pidä säästämän sinua, eikä armahtaman; mutta
minä tahdon antaa sinulle, niinkuin sinä ansainnut olet, ja
sinun kauhistukses pitää tuleman sinun sekaas, että teidän
tietämän pitää, että minä olen Herra. **5** Näin sanoo Herra,
Herra: katso, yksi onnettomuus tulee toisen jälkeen. **6** Loppu
tulee, loppu tulee; se valvoo sinua vastaan; katso, se tulee.
7 Se käy jo ylös ja tulee niinkuin aamu sinun päälles, sinä
joka maassa asut; aika tulee, tuskapäivä on juuri läsnä, ettei
vuorilla pidä laulettaman. **8** Nyt tahdon minä pian vuodattaa
minun hirmuisuuteni sinun päälles, ja täyttää vihani sinussa
ja tuomita sinun, niinkuin sinä ansainnut olet, ja antaa sinulle,
mitä kaikkiin sinun kauhistuksiis tulee. **9** Minun silmäni ei
pidä säästämän sinua eikä armahtaman; minä tahdon antaa
sinulle, niinkuin sinä ansainnut olet, ja sinun kauhistukses
pitää tuleman sinun sekaas, että teidän tietämän pitää, että
minä olen Herra, joka teitä lyön. **10** Katsos päivää, katso, se
tulee; aamu tulee edes, vitsa kukoistaa, ja ylpiä viheriöitsee.
11 Tyranni on itsensä valmistanut jumalattomain vitsaksi,
niin ettei kenkään heitä eli heidän kansaansa taikka heidän
joukkoansa pidä valittaman. **12** Aika tulee, päivä lähestyy,
ostaja älköön iloitko, ja myyjä älköön murehtiko; sillä viha
tulee kaiken heidän joukkonsa päälle. **13** Sillä myyjän ei
pidä enään myydyn kalunsa tykö palajaman, vaikka he
vielä hengissäkin olisivat; sillä ennustus kaikesta heidän
paljoudestansa ei pidä käymän takaperin, eikä kenkään
taida vahvistaa elämäänsä pahuutensa kautta. **14** Soittakaat
vaskitorveen, ja valmistakaat kaikki; ei kuitenkaan yksikään
sotaan ole lähtevä; sillä minun vihani tulee kaiken hänen
kansansa päälle. **15** Ulkona liikkuu miekka, sisällä rutto ja
nälkä; se joka kedolla on, hänen pitää miekalla lankeeman,
mutta se joka kaupungissa on, hänen pitää ruttoon ja
nälkään vaipuman. **16** Ja jotka heiltä pääsevät pakoon, pitää
oleman vuorilla niinkuin kyhkyiset laaksoissa, ja kaikkein
pitää valittaman, kukin pahuuttansa. **17** Kaikki kädet pitää
nääntymän, ja kaikki polvet horjuman niinkuin vesi. **18**
Ja heidän pitää itsensä säkkiin puettaman, ja pelko pitää
heidät peittämän, ja kaikki kasvot surkiasti katsoman, ja
kaikki päät paljaaksi tuleman. **19** Heidän pitää hopiansa
heittämän kaduille, ja heidän kultansa kauvas joutuman; sillä
heidän hopiansa ja kultansa ei pidä taitaman auttaa heitä
Herran vihan päivänä; ja ei taitaman sieluansa ravita, eikä

vatsaansa täyttää; sillä se on ollut heille pahennus, heidän
pahoihin töihinsä. 20 Kalliista kaluistansa, joilla he ylpeilivät,
ovat he kauhistustensa ja epäjumalainsa kuvat tehneet;
sentähden tahdon minä tehdä heille sen saastaisuudeksi, 21
Ja antaa sen muukalaisten käsiin, että ne sen ryöväämän
pitää, ja jumalattomille maan päällä saaliiksi, että ne sen
saastuttavat. 22 Minä tahdon minun kasvoni kääntää sieltä
pois, että he juuri minun majani turmelevat; ja ryövärit pitää
tuleman sinne, ja sen saastuttaman. 23 Tee kahleet; sillä
maa on täynnä veren vikoja, ja kaupunki täysi väkivaltaa. 24
Niin tahdon minä antaa tulla kaikkein pahimmat pakanain
seasta, että ne pitää heidän huoneensa omistaman, ja
tahdon lopettaa voimallisten ylpeyden, ja heidän pyhänsä
pitää saastutetuksi tuleman. 25 Hävittäjä tulee; niin pitää
heidän rauhaa etsimän, ja ei se pidä oleman heillä. 26 Yksi
onnettomuus pitää tuleman toisen jälkeen, yksi sanoma
toisen päälle, niin pitää heidän prophetailta näkyä etsimän;
mutta siellä ei laki enään ole pappien tykönä, eikä neuvo
vanhain tykönä. 27 Kuninkaan pitää murheessa oleman ja
päämiehet surullisissa vaatteissa, ja maassa kansan kädet
vapiseman. Minä tahdon niin laittaa itseni heidän kanssansa,
kuin he eläneet ovat, ja tuomita heitä, niinkuin he ansainneet
ovat: ja heidän pitää tietämän, että minä olen Herra.

8 Ja tapahtui kuudentena vuonna, viidentenä päivänä
kuudennetta kuuta, että minä istuin huoneessani, ja
Juudan vanhimmat istuivat minun edessäni: siellä tuli Herran,
Herran käsi minun päälleni. 2 Ja minä näin, ja katso, se mikä
oli hänen kupeensa alla, se oli niinkuin tuli; mutta päältä
hänen kupeensa oli se sangen kirkas, niinkuin kaikkein
kirkkain valkeus. 3 Ja hän ojensi ulos niinkuin käden, ja
otti minun kiinni pääni hiuksista; niin otti minun henki ylös
maan ja taivaan välille, ja vei minun Jerusalemiin Jumalan
näyissä, sisällisen oven tykö, joka pohjan puolessa on,
kussa kiivauksen kuva seisoi, joka kiivauksen kehoitti. 4
Ja katso, siellä oli Israelin Jumalan kunnia, niinkuin minä
sen ennen nähnyt olin kedolla. 5 Ja hän sanoi minulle: sinä
ihmisen lapsi, nosta nyt silmäs pohjoiseen päin. Ja kuin minä
silmäni nostin pohjan puoleen, katso, niin seisoi kiivauksen
kuva pohjan puolessa alttariportin tykönä, kusta käydään
sisälle. 6 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkös,
mitä nämät tekevät? niitä suuria kauhistuksia, jotka Israelin
huone tässä tekee, että he juuri ajavat minun kauvas minun
Pyhästäni? Mutta sinun pitää vielä nyt näkemän suuremmat
kauhistukset. 7 Ja hän vei minun kartanon porttiin: siellä
minä näin, ja katso, siellä oli läpi seinässä. 8 Ja hän sanoi
minulle: sinä ihmisen lapsi, kaiva nyt seinä lävitse. Ja kuin
minä kaivoin seinän lävitse, katso, niin oli siellä yksi ovi.
9 Ja hän sanoi minulle: mene sisälle ja katso niitä ilkeitä
kauhistuksia, joita he tässä tekevät. 10 Ja kuin minä menin
sisälle ja katsoin, katso, siellä olivat kaikkinaiset matoin ja
eläinten kuvat, kaikki tyynni kauhistus, ja kaikkinaiset Israelin
huoneen epäjumalat, joka paikkaan ympäri seiniä tehdyt, 11
Joiden edessä seisoivat seitsemänkymmentä miestä Israelin
huoneen vanhimmista, ja Jasania Saphanin poika seisoi
myös heidän seassansa, ja jokaisella heillä oli pyhän savun
astia kädessä, ja paksu löyhkä kävi ylös savu-uhrista. 12
Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkös, mitä
Israelin huoneen vanhimmat tekevät pimeydessä, itsekukin
kauniimmassa kammiossansa? sillä he sanovat: ei Herra
näe meitä, Herra on maan hyljännyt. 13 Ja hän sanoi minulle:
sinun pitää vielä nyt näkemän suurempia kauhistuksia, joita
he tekevät. 14 Ja hän vei minut sen portin tykö, Herran
huoneessa, joka on pohjan puolessa, ja katso, siellä istuivat
vaimot, jotka itkivät Tammusta. 15 Ja hän sanoi minulle: sinä
ihmisen lapsi, näetkös näitä? Mutta sinun pitää vielä nytkin
suurempia kauhistuksia näkemän, kuin nämät ovat. 16 Ja
hän vei minun sisälliseen kartanoon Herran huoneesen päin,
ja katso, Herran templin oven edessä, esihuoneen ja alttarin
välillä, oli lähes viisikolmattakymmentä miestä, jotka olivat
kääntäneet selkänsä Herran templin puoleen ja kasvonsa
itään, ja rukoilivat auringon ylenemiseen päin. 17 Ja hän
sanoi minulle: sinä ihmisen lapsi, näetkös näitä? Onko tämä
Juudan huoneelle vähä, että he tässä näitä kauhistuksia
tekevät, jotka myös muutoin koko maan vääryydellä täyttävät,
ja asettavat itsensä minua vihoittamaan? Ja katso, he pitävät
viinapuun oksan nenänsä edessä. 18 Sentähden tahdon
minä myös tehdä minun hirmuisuudessani, ja ei pidä minun
silmäni säästämän enkä minä armahda heitä; ja he huutavat
korkialla äänellä minun korvissani, en minä kuitenkaan kuule
heitä.

9 Ja hän huusi korkialla äänellä minun korvissani ja sanoi:
se on jo käsissä, että kaupunki pitää rangaistaman, ja
jokaisella on murha-ase kädessänsä. 2 Ja katso, kuusi
miestä tuli ylimmäisen portin tietä, joka pohjan puolessa
on, ja jokaisella oli vahingollinen ase kädessänsä. Mutta
yksi mies heidän seassansa oli liinavaatteilla vaatetettu,
ja kirjoitustaulu hänen vyöllänsä; ja he menivät sisälle, ja
astuivat vaskialttarin tykö. 3 Ja Israelin Jumalan kunnia
nousi Kerubimin päältä, jonka päällä hän oli, ja lähestyi
huoneen kynnykseen asti, ja huusi sitä miestä, jonka yllä
oli liinavaate, ja kirjoitustaulu vyöllä. 4 Ja Herra sanoi
hänelle: mene Jerusalemin kaupungin lävitse, ja kirjoita

ne miehet heidän otsissansa, jotka huokaavat ja huutavat
sitä kauhistusta, joka siinä tapahtuu. 5 Mutta muille sanoi
hän, minun kuulteni: menkäät hänen jälissänsä kaupungin
lävitse, ja lyökäät; teidän silmänne ei pidä säästämän,
eikä armoa tekemän. 6 Lyökäät sekä vanhat että nuoret,
neitseet, lapset ja vaimot kuoliaaksi; mutta joiden päällä
kirjoitus on, ei yhteenkään niihin pidä teidän rupeeman.
Ruvetkaat ensin minun Pyhästäni. Ja he rupesivat niistä
vanhoista miehistä, jotka huoneen edessä olivat. 7 Ja hän
sanoi heille: saastuttakaat huone, ja täyttäkäät kartanot
tapetuilla, menkäät sitte ulos. Ja he menivät ulos ja tappoivat
kaupungissa. 8 Ja kuin he olivat tappaneet heidät, jäin minä
vielä, ja lankesin kasvoilleni, huusin ja sanoin: ah Herra,
Herra, tahdotkos siis hukuttaa kaikki jäänneet Israelissa,
ettäs niin vuodatat sinun vihas Jerusalemin päälle? 9 Ja
hän sanoi minulle: Israelin ja Juudan huoneen paha työ on
sangen suuri, maa on täytetty murhalla, ja kaupunki täynnä
pahuutta. Sillä he sanovat: Herra on hyljännyt maan, ja ei
Herra näe. 10 Sentähden ei minun silmäni pidä säästämän,
enkä minä tahdo armahtaa; mutta minä tahdon antaa heidän
päänsä päälle, niinkuin he ansainneet ovat. 11 Ja katso, se
mies, jonka yllä liinavaate oli, ja kirjoitustaulu vyöllä, vastasi
ja sanoi: minä olen tehnyt, niinkuin sinä minulle käskenyt
olet.

10 Ja minä näin, ja katso, taivaassa oli Kerubimin päällä
niinkuin saphir, ja niiden päällä niinkuin istuin. 2 Ja
hän sanoi sille miehelle, joka oli liinavaatteeissa: mene
sisälle ratasten välille Kerubimin aalle, ja ota kätes täyteen
tulisia hiiliä, jotka Kerubimin välillä ovat, ja hajoita ne
kaupungin päälle; ja hän meni sisälle minun silmäini edessä.
3 Mutta Kerubimit seisoivat oikialla puolella huoneessa, kuin
mies sisälle meni, ja sumu täytti sisällisen kartanon. 4 Ja
Herran kunnia nousi Kerubimin päältä huoneen kynnykseen
asti, ja huone täytettiin sumulla ja kartano Herran kunnian
kirkkaudella. 5 Ja Kerubimin siipein humaus kuului hamaan
ulkonaiseen kartanoon asti, niinkuin kaikkivaltiaan Jumalan
ääni kuin hän puhuu. 6 Ja kuin hän oli käskenyt miestä, joka
oli liinavaatteissa, ja sanonut: ota tulta ratasten keskeltä
Kerubimin alta; niin hän meni sinne sisälle, ja astui rattaan
tykö. 7 Ja Kerubim ojensi kätensä keskellä Kerubimeja,
tuleen päin, joka oli Kerubimin välillä, otti siitä ja antoi sen
miehen käsiin, joka oli liinavaatteissa; ja hän otti sen ja
meni ulos. 8 Ja näkyi Kerubimeissa, niikuin ihmisen käsi
heidän siipeinsä alla. 9 Ja minä näin, ja katso, neljät rattaat
seisoivat Kerubimein tykönä, jokaisen Kerubimin tykönä
yhdet rattaat, ja rattaat olivat näköänsä niinkuin turkos. 10 Ja
olivat kaikki ne neljä yksi niinkuin toinenkin, niinkuin yhdet
rattaat olisivat olleet toisten sisällä. 11 Kuin yksi heistä meni,
niin menivät kaikki neljä, ja ei erinneet toinen toisestansa
kulkeissansa; mutta kuhunka ensimmäinen meni, sinne
menivät ne jälissä, ja ei erinneet toinen toisestansa. 12
Ja heidän koko ruumiinsa, selkänsä, kätensä ja siipensä,
niin myös rattaat olivat täynnä silmiä kaikki ympärinsä,
ne neljät rattaat. 13 Ja rattaille sanottiin: pyörikäät, niin
että minä sen kuulin. 14 Niin oli myös jokaisella eläimellä
neljät kasvot: yhdet kasvot olivat ihmisen kasvot, toiset
kasvot olivat ihmisen kasvot, kolmannet jalopeuran kasvot,
ja neljännet kotkan kasvot. 15 Ja Kerubimit korotettiin. Tämä
on se eläin, jonka minä näin Kebarin virran tykönä. 16 Kuin
Kerubimit kävivät, niin kulkivat myös rattaat heitä myöten; ja
kuin Kerubimit nostivat siipiänsä, maasta nousemaan, niin
ei myös rattaat heistä erinneet. 17 Kuin he seisoivat, niin
seisoivat nämät myös, kuin he nousivat, niin nousivat myös
nämät; sillä elävä henki oli heissä. 18 Ja Herran kunnia meni
taas huoneen kynnykseltä, ja istui Kerubimein päälle. 19
Niin ylentelivät Kerubimit siipiänsä, ja nousivat maasta ylös,
minun silmäini edessä; ja kuin he menivät ulos, menivät
rattaat heitä myöten; ja he astuivat idän puoleiselle ovelle
Herran huonetta, ja Israelin kunnia oli heidän päällänsä. 20
Tämä on se eläin, jonka minä näin Israelin Jumalan alla
Kebarin virran tykönä; ja minä tunsin ne olevan Kerubimit.
21 Jokaisella olivat neljät kasvot ja neljä siipeä, ja siipein alla
niinkuin ihmisen kädet. 22 Heidän kasvonsa olivat niinkuin
minä ne näin Kebarin virran tykönä; ja ne kukin kävivät
kohdastansa eteensä päin.

11 Ja henki nosti minun ylös ja vei minun portin eteen
Herran huoneen puoleen, joka itään päin on, ja katso:
portissa oli viisikolmattakymmentä miestä. Ja minä näin
niiden seassa Jasanian Assurin pojan, ja Pelatian Benajan
pojan, kansan päämiehet. 2 Ja hän sanoi minulle: sinä
ihmisen poika, näillä miehillä ovat väärät ajatukset ja
vahingolliset neuvot tässä kaupungissa, 3 Jotka sanovat:
ei se vielä niin läsnä ole, rakentakaamme huoneita; tämä
on pata, me olemme liha. 4 Sentähden ennusta sinä heitä
vastaan, ennusta, sinä ihmisen poika. 5 Ja Herran henki
lankesi minun päälleni, ja sanoi minulle: sano: näin sanoo
Herra: te Israelin huoneesta olette niin puhuneet: minä tiedän
kyllä teidän henkenne ajatukset. 6 Te olette monta tappaneet
tässä kaupungissa, ja hänen katunsa täyttäneet tapetuilla.
7 Sentähden sanoo Herra, Herra näin: ne jotka te siellä
tappaneet olette, ne ovat liha, ja tämä on pata; mutta minä
tahdon teitä viedä tästä ulos. 8 Miekan, jota te pelkäätte,

annan minä tulla teidän päällenne, sanoo Herra, Herra. 9
Minä tahdon ajaa teitä sieltä ulos, ja antaa teitä muukalaisten
käsiin, ja tehdä teille oikeuden. 10 Teidän pitää miekalla
lankeeman; Israelin maan äärissä minä tahdon tuomita teitä,
ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra. 11 Mutta
ei tämä pidä oleman teidän patanne, ettekä te lihana siinä;
vaan Israelin maan äärissä tahdon minä tuomita teitä. 12 Ja
teidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra; sillä ette
ole vaeltaneet minun säätyini jälkeen, ja ette ole pitäneet
minun oikeuksiani, mutta olette tehneet pakanain tavan
jälkeen, jotka teidän ympärillänne ovat. 13 Ja kuin minä näin
ennustin, niin Pelatia Benjan poika kuoli. Ja minä lankesin
kasvoilleni, ja huusin korkialla äänellä ja sanoin: Voi Herra,
Herra, sinä lopetat peräti Israelin jäänneet. 14 Niin tuli Herran
sana minulle ja sanoi: 15 Sinä ihmisen poika, ne ovat sinun
veljes, sinun veljes ja lähimmäiset lankos, ja koko Israelin
huone, joille Jerusalemin asuvaiset sanoneet ovat: menkäät
kauvas Herrasta, maa on meille annettu omaisuudeksi. 16
Sentähden sano sinä: näin sanoo Herra, Herra: totta minä
olen antanut ajaa heitä kauvas pakanain sekaan, ja olen
tosin hajoittanut heitä maakuntiin, niin tahdon minä kuitenkin
äkisti olla heidän pyhityksensä niissä maakunnissa, joihinka
he joutuneet ovat. 17 Sano sentähden: näin sanoo Herra,
Herra: minä tahdon koota teitä niistä kansoista, ja koota teitä
niistä maakunnista, joihinka te hajoitetut olette, ja tahdon
antaa teille Israelin maan. 18 Sinne pitää heidän tuleman
ja ottaman sieltä ulos kaiken hänen saastaisuutensa ja
kaikki hänen kauhistuksensa. 19 Ja minä tahdon antaa heille
yhden sydämen, ja antaa teihin uuden hengen, ja tahdon
ottaa pois kivisen sydämen heidän lihastansa, ja antaa heille
lihaisen sydämen; 20 Että heidän pitää vaeltaman minun
säädyissäni, ja pitämän minun oikeuteni, ja tekemän sen
jälkeen; ja heidän pitää oleman minun kanssani, ja minä
tahdon olla heidän Jumalansa. 21 Mutta niille, jotka vaeltavat
sydämensä kauhistuksen ja hirmuisuuden jälkeen, niille
minä tahdon panna heidän tekonsa heidän päänsä päälle,
sanoo Herra, Herra. 22 Niin nostivat Kerubimit siipiänsä, ja
rattaat kävivät heidän sivussansa, ja Israelin Jumalan kunnia
oli heidän päällänsä. 23 Ja Herran kunnia kävi keskellä
kaupunkia ylös, ja asettui sille vuorelle, joka on itään päin
kaupungista. 24 Ja henki otti minun, ja johdatti minun näyssä
ja Jumalan hengessä Kaldean maalle vankien tykö; ja se
näky, jonka minä näin, katosi minun edestäni. 25 Ja minä
sanoin vangeille kaikki Herran sanat, jotka hän minulle
osoittanut oli.

12 Ja Herran sana tuli minulle ja sanoi: 2 Ihmisen
poika, sinä asut kovakorvaisen kansan seassa, jolla
kyllä silmät ovat nähdä, ja ei kuitenkaan tahdo nähdä, ja
korvat kuulla, eikä tahdo kuitenkaan kuulla; sillä se on
tottelematoin huone. 3 Sentähden sinä ihmisen poika,
tee itselles vaellusaseet, ja vaella valkialla päivällä heidän
silmäinsä edessä; sinun pitää vaeltaman siastas toiseen
paikkaan heidän silmäinsä edessä, jos he, mitämaks,
tahtovat ymmärtää, että he kovakorvainen kansa ovat. 4
Ja sinun pitää tuoman sinun asees edes, niinkuin sinä
tahtoisit vaeltaa valkialla päivällä heidän silmäinsä edessä,
niiden uloslähtemisen tavalla, jotka vaeltaa tahtovat. 5 Ja
sinun pitää murtaman sinuas seinän lävitse heidän silmäinsä
edessä, ja menemän siitä ulos. 6 Ja olallas kantaman heidän
silmäinsä edessä, ja kuin pimiä tullut on, menemän matkaas.
Sinun pitää kasvos peittämän, ettet sinä saa nähdä maata;
sillä minä olen pannut sinun ihmeeksi Israelin huoneelle.
7 Ja minä tein, niinkuin minulle käsketty oli, ja kannoin
aseeni edes, niikuin minun piti vaeltaman valkialla päivällä,
ja ehtoona kangotin minä itseni lävitse seinän kädellä. Ja
kuin pimiä oli tullut, otin minä sen olalleni ja kannoin sen
ulos heidän silmäinsä edessä. 8 Ja huomeneltain varhain
tuli Herran sana minulle ja sanoi: 9 Sinä ihmisen poika, eikö
Israelin huone, tottelematoin huone, ole sanonut sinulle: mitä
sinä teet? 10 Niin sano siis heille: näin sanoo Herra, Herra:
tämä kuorma tulee päämiehen päälle Jerusalemissa, ja koko
Israelin huoneen päälle, joka siellä on. 11 Sano siis: minä
olen teidän ihmeenne: niinkuin minä tehnyt olen, niin teille
tapahtuman pitää, että teidän pitää vaeltaman ja vankina
vietämän pois. 12 Heidän päämiehensä pitää vietämän pois
olkapäillä pimeydessä, ja pitää käymän ulos seinän lävitse,
jonka heidän särkemän pitää, että heidän pitää vaeltaman
sen lävitse; hänen kasvonsa pitää peitettämän, ettei hän
yhdelläkään silmällä näe maata. 13 Minä tahdon myös
heittää minun verkkoni hänen päällensä, että hän minun
verkollani pitää otettaman kiinni; ja minä tahdon antaa hänen
tulla Babeliin Kaldean maalle, jota ei hänen kuitenkaan
näkemän pidä, ja siellä hänen pitää kuoleman. 14 Ja kaikki,
jotka ovat hänen ympärillensä, hänen apumiehensä, ja
kaiken sotajoukkonsa tahdon minä hajoittaa kaikkiin tuuliin, ja
vetää ulos miekan heidän jälkeensä. 15 Ja niin heidän pitää
ymmärtämän, että minä olen Herra, kuin minä ajan heitä
pois pakanain sekaan, ja hajoitan heitä maakuntiin. 16 Mutta
minä tahdon muutamia harvoja heistä tallella pitää miekan,
nälän ja ruton edestä; että heidän pitää jutteleman kaikki
kauhistuksensa pakanain seassa, kuhunka heidän tuleman
pitää, ja ymmärtämän, että minä olen Herra. 17 Ja Herran

sana tuli minulle ja sanoi: 18 Sinä ihmisen poika, sinun pitää
syömän leipäs vavistuksella, ja juoman vetes väristyksellä
ja murheella, 19 Ja sanoman maakunnan kansalle: näin
sanoo Herra, Herra Jerusalemin asuvaisista Israelin maalla:
heidän pitää syömän leipänsä murheessa, ja juoman vetensä
vaivaisuudessa; sillä maa pitää hävitetyksi tuleman kaikista,
mitä siinä on, kaikkein asuvaisten pahuuden tähden. 20
Ja ne kaupungit, jotka hyvin asetetut ovat, pitää tyhjäksi
ja maa kylmille tuleman; ja niin teidän pitää ymmärtämän,
että minä olen Herra. 21 Ja Herran sana tuli minulle ja
sanoi: 22 Sinä ihmisen poika, mikä sananlasku on teillä
Israelin maalla, että te sanotte: että se viipyy niin kauvan,
niin kaikki ennustus turhaan raukee. 23 Sentähden sano
heille: näin sanoo Herra, Herra: minä tahdon hyljätä sen
sananlaskun, ettei sitä enään pidä pidettämän Israelissa; ja
sano heille: aika on juuri läsnä, ja kaikki, mitä ennustettu
on. 24 Sillä tästedes ei yksikään näky pidä puuttuman, eikä
ennustus valehteleman Israelin huoneessa. 25 Sillä minä
Herra sen puhun, mitä minä puhun, sen pitää tapahtuman,
ja ei edemmä viivytettämän; mutta teidän ajallanne, sinä
tottelematoin huone, pitää minun tekemän sen minkä minä
puhun, sanoo Herra, Herra. 26 Ja Herran sana tuli minulle ja
sanoi: 27 Sinä ihmisen poika: katso, Israelin huone sanoo:
se näky, jonka tämä näkee, on vielä kaukana, ja ennustaa
siitä ajasta, joka vielä nyt kaukana on. 28 Sentähden sano
heille: näin sanoo Herra, Herra: ei yhtään minun sanastani
pidä enään viivytetyksi tuleman; mutta se sana, jonka minä
puhun, pitää tapahtuman, sanoo Herra, Herra.

13 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä
ihmisen poika, ennusta Israelin prophetaita vastaan,
jotka ennustavat, ja sano niille, jotka omasta sydämestänsä
ennustavat: kuulkaat Herran sanaa. 3 Näin sanoo Herra,
Herra: voi niitä hulluja prophetaita, jotka omaa henkeänsä
seuraavat, ja ei ole mitään nähneet. 4 Israel, sinun prophetas
ovat niinkuin ketut korvessa. 5 Ei he astu ylös särjetyn
paikan eteen, eikä aseta heitänsä muuriksi Israelin huoneen
ympärille, ja ei ole seisovaiset sodassa Herran päivänä. 6
Heidän näkynsä on tyhjä, ja heidän ennustuksensa on valhe;
he sanovat: Herra on sen sanonut, vaikka ei Herra ole heitä
lähettänyt; ja ahkeroitsevat pitääksensä sanansa vahvana.
7 Eikö teidän näkynne ole turha, ja teidän ennustuksenne
kaikki tynni valhe? Te sanotte: Herra on sen sanonut, ja en
minä kuitenkaan ole sitä sanonut. 8 Sentähden sanoo Herra,
Herra näin: että te puhutte turhaa ja ennustatte valhetta, niin
minä tahdon teidän tykönne, sanoo Herra, Herra. 9 Ja minun
käteni tulee niiden prophetain päälle, jotka näkevät turhaa ja
ennustavat valhetta. Ei heidän pidä oleman minun kansani
seurakunnassa, ja ei Israelin huoneen kirjoituksessa kirjoitetut
oleman, taikka tuleman Israelin maalle; ja teidän pitää
ymmärtämän, että minä olen Herra, Herra. 10 Sentähden,
tosin sentähden, että he viettelevät minun kansani, sanoen:
rauha, ja ei siellä ole rauhaa; tämä (kansa) rakentaa seinän;
mutta he sivuvat sen sekoittamattomalla kalkilla. 11 Sanos
niille, jotka sekoittamattomalla kalkilla sivuvat, että sen
pitää putooman; sillä iso sade on tuleva, ja suuret rakeet
lakeevat, ja tuulispää sitä syöksemän. 12 Katso, niin pitää
seinän lankeeman; eikö silloin teille sanota: kussa nyt se
pyyhkimys on, jonka te sivunneet olette? 13 Näin sanoo
Herra, Herra: minä tahdon antaa pauhata suuren tuulispään
minun julmuudessani, ja ison sateen minun vihassani, ja
suuria raekiviä minun hirmuisuudessani; ne pitää kaikki
maahan lyömän. 14 Ja niin minä lyön seinän alas, jonka
te sekoittamattomalla kalkilla sivunneet olette, ja heitän
sen maahan, niin että sen perustus pitää näkymän, ja että
se maahan kaatuu, ja teidän myös pitää siinä hukkuman,
ja ymmärtämän, että minä olen Herra. 15 Ja niin minä
tahdon täyttää minun hirmuisuuteni seinän päälle ja niiden
päälle, jotka sen sekoittamattomalla kalkilla sivuvat, ja sanoa
teille: ei täällä ole seinää, eikä yhtään sivujaa. 16 Nämät
ovat Israelin prophetat, jotka Jerusalemille ennustavat ja
näkevät hänelle rauhan näkyjä; ja ei siellä rauhaa ole, sanoo
Herra. 17 Ja sinä ihmisen poika, aseta kasvos kansas
tyttäriä vastaan, jotka ennustavat sydämestänsä, ja ennusta
heitä vastaan. 18 Ja sano: näin sanoo Herra, Herra: voi
teitä, jotka ompelette ihmisille pehmityksiä kainalon alle,
ja päänalasia sekä nuorille että vanhoille, käsittääksenne
sieluja. Kuin te nyt olette käsittäneet minun kansani sielut,
niin te lupaatte heille elämän; 19 Ja saastutatte minun, minun
kansani seassa, ohrapivon ja leivän palan tähden, että te
tuomitsette ne sielut kuolemaan, jotka ei pidä kuoleman,
ja tuomitsette ne elämään, jotka ei pidä elämän, teidän
valheenne kautta minun kansani seassa, jotka mielellänsä
valhetta kuulevat. 20 Sentähden näin sanoo Herra, Herra:
katso, minä tahdon teidän pehmityksenne tykö, jolla te
sieluja käsitätte ja uskotatte, ja tahdon ne repiä pois teidän
kainalonne alta, ja tahdon pelastaa ne sielut, jotka te
käsitätte ja uskotatte. 21 Ja tahdon teidän päänalaisenne
reväistä rikki, ja pelastaa minun kansani teidän kädestänne,
ettei teidän pidä heitä enään käsittämän; ja teidän pitää
ymmärtämän, että minä olen Herra. 22 Että te petollisesti
saatatte surulliseksi vanhurskaan sydämen, jota en minä
ole surulliseksi tehnyt, ja olette vahvistaneet jumalattoman
kädet, niin ettei se palajaisi pahasta tiestänsä, ja sais elää.
23 Sentähden ei teidän pidä enään saarnaaman turhaa

oppia, eikä ennustusta ennustaman; mutta minä tahdon
vapahtaa minun kansani teidän kädestänne, ja teidän pitää
ymmärtämän, että minä olen Herra.

14 Ja minun tyköni tuli monikahtoja Israelin vanhimpia
ja he istuivat minun tyköni. 2 Niin tapahtui Herran
sana minulle ja sanoi: 3 Sinä ihmisen poika, nämät miehet
riippuvat sydämellänsä epäjumalissansa, ja pysyvät lujana
vääryytensä pahennuksessa: pitäisikö heidän ollenkaan
minulta kysymän? 4 Sentähden puhuttele heitä ja sano
heille: näitä sanoo Herra, Herra: kuka ihminen Israelin
huoneesta riippuu sydämellänsä epäjumalissansa, ja pysyy
lujana vääryytensä pahennuksessa, ja tulee prophetan tykä,
niin tahdon minä Herra vastata häntä, niinkuin hän ansainnut
on suurella epäjumalan palveluksellansa, 5 Että Israelin
huone pitää vietellyksi tuleman sydämissänsä: sentähden
että he kaikki ovat minusta luopuneet epäjumalainsa kautta.
6 Sentähden pitää sinun sanoman Israelin huoneelle: näitä
sanoo Herra, Herra: kääntäkäät itsenne ja luopukaat teidän
epäjumalan palveluksestanne, ja kääntäkäät teidän kasvonne
kaikesta teidän kauhistuksestanne. 7 Sillä kuka ihminen
Israelin huoneesta, taikka joku muukalainen, joka Israelissa
asuu, luopuu minusta ja sydämellänsä riippuu epäjumalissa,
ja lujana pysyy epäjumalansa palveluksen pahennuksessa,
ja tulee prophetan tykö kysymään minulta hänen kauttansa,
hänelle minä Herra tahdon itse vastata. 8 Ja tahdon
asettaa minun kasvoni häntä vastaan, ja tehdä häntä
autioksi, ihmeeksi ja sananlaskuksi, ja hävittää hänen minun
kansastani: ja teidän pitää ymmärtämän, että minä olen
Herra. 9 Mutta jos vietelty propheta jotakin saarnaa, hänen
minä Herra annan vietellyksi tulla; ja tahdon ojentaa minun
käteni hänen päällensä, ja hävittää hänen minun kansastani
Israelista. 10 Ja niin heidän molempain pitää väärän tekonsa
maksun saaman; niinkuin kysyjän väärä teko, niin pitää
myös prophetan väärä teko oleman, 11 Ettei Israelin huone
enään pidä erhettymän minua seuraamasta, ja ei enempi
saastuttaman itsiänsä kaikissa ylitsekäymisissänsä; mutta
heidän pitää oleman minun kansani, ja minä tahdon olla
heidän Jumalansa, sanoo Herra, Herra. 12 Ja Herran sana
tapahtui minulle ja sanoi: 13 Sinä ihmisen poika, kuin
maakunta syntiä tekee minua vastaan, ja pyrkii edespäin
synnissä, niin minä tahdon ojentaa minun käteni sen
päälle, ja ottaa leivän aineen pois, ja lähettää nälän sinne,
hukuttaakseni siellä sekä ihmiset että eläimet. 14 Ja jos
vielä ne kolme miestä, Noa, Daniel ja Job siellä olisivat, niin
he ainoastaan pelastaisivat sielunsa vanhurskaudellansa,
sanoo Herra, Herra. 15 Ja jos minä antaisin tulle pahat pedot
maakuntaan, jotka sen tekisivät lapsettomaksi ja hävittäisivät,
niin ettei yksikään siellä taitaisi vaeltaa petoin tähden; 16 Ja
nämät kolme miestä olisivat siellä, niin totta kuin minä elän,
sanoo Herra, Herra, ei pitäisi heidän taitaman vapahtaa
poikia eikä tyttäriä; vaan ainoastaan itse vapahdettaman,
ja maa autioksi tuleman. 17 Taikka jos minä antaisin tulla
miekan sen maan päälle, ja sanoisin: miekka, käy maan
lävitse, ja niin tulisivat sekä ihmiset että eläimet hävitetyksi;
18 Ja ne kolme miestä olisivat siellä, niin totta kuin minä elän,
sanoo Herra, Herra, ei heidän pitäisi taitaman pelastaa poikia
eli tyttäriä, vaan ainoastaan he itse tulisivat vapahdetuiksi.
19 Taikka jos minä lähettäisin ruton siihen maakuntaan, ja
vuodattaisin minun vihani sen päälle verellä, hävittämään
sieltä ihmisiä ja eläimiä; 20 Ja Noa, Daniel ja Job olisivat
siellä, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei
heidän pitäisi taitaman auttaa poikia eli tyttäriä, vaan ainoasti
vanhurskaudellansa pelastamaan omia sielujansa. 21 Sillä
näin sanoo Herra, Herra: kuin minä lähetän ne neljä minun
pahaa rangaistustani, miekan, nälän ja pahat pedot, ja ruton
Jerusalemiin, hävittämään siellä sekä ihmiset että eläimet; 22
Ja katsos, niin pitää muutamia sinne jätetyitä kirvoitettaman,
poikia ja tyttäriä; ja katso, heidän pitää tuleman tänne teidän
tykönne, että teidän pitää näkemän, kuinka heidän käy, ja
lohduttaman teitä sen onnettomuuden tähden, jonka minä
Jerusalemille olen antanut tulla, ja kaikkein muiden tähden,
jotka minä olen antanut tulla heidän päällensä. 23 He pitää
oleman teidän lohdutuksenne, kuin te saatte nähdä, kuinka
heidän käy, ja taidatte ymmärtää, etten minä ilman syytä
tehnyt ole kaikkia, mitä minä siellä tehnyt olen, sanoo Herra,
Herra.

15 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä
ihmisen poika, mitä on viinapuu parempi muita puita,
eli viinapuun oksa parempi metsäpuita? 3 Otetaanko siitä
puu tehtää jotain työtä? taikka tehdäänkö niistä koukku,
johonka jotakin ripustetaan? 4 Katso, se heitetään tuleen
kulutettavaksi, niin että tuli molemmat päät kuluttaa, ja hänen
keskipaikkansa palaa: mihinkä se nyt pitäis kelpaaman,
kelvanneeko se mihinkään? 5 Katso, kuin se vielä kokonainen
oli, ei siitä silloinkaan taidettu mitään tehdä: kuinka paljo
vähemmin taidetaan tästälähin siltä jotakin tehdä, kuin
tuli sen kuluttanut ja polttanut on? 6 Sentähden näin
sanoo Herra, Herra: niinkuin minä annan viinapuun oksat
tulella poltettaa metsäpuiden kanssa, niin pitää myös minun
tekemän Jerusalemin asuvaisille. 7 Ja tahdon asettaa minun
kasvoni heitä vastaan, ettei heidän pidä välttämän tulta; mutta
tulen pitää heitä polttaman. Ja teidän pitää ymmärtämän, että

minä olen Herra, kuin minä asetan kasvoni heitä vastaan. 8
Ja teen maakunnan kylmille, että he ovat pilkaanneet minua,
sanoo Herra, Herra.

16 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä ihmisen
poika, ilmoita Jerusalemille hänen kauhistuksensa! 3
Ja sano: sinun sukus ja syntys on Kanaanealaisten maalta,
sinun isäs Amorilaisista ja sinun äitis Hetiläisistä. 4 Sinun
sukus ei ole sinulta napaa leikanneet, kuin synnyit, ei ole
sinua myös saunoitettu vedellä, ettäs olisit puhtaaksi tullut,
eikä suolalla tahottu, eikä kapaloihin kääritty. 5 Sillä ei
kenkään sinua surkutellut, että hän olis armahtanut sinua,
ja osoittanut sinulle yhdenkin näistä, mutta sinä heitettiin
kedolle, niin ylönkatsottu oli sinun sielus, kuin synnyit. 6
Mutta minä kävin sinun ohitses, ja näin sinun veressäs
makaavan, ja sanoin sinulle: sinun pitää elämän, kuin sinä
niin sinun veressäs makasit; totta sinulle sanoin minä,
kuin niin veressäs makasit: sinun pitää elämän. 7 Ja minä
olen enentänyt sinun moneksi tuhanneksi ja antanut sinun
suureksi tulla, niinkuin hedelmän maan päällä, ja sinä olit
kasvanut isoksi ja aivan kauniiksi tullut, sinun nisäs olivat
kasvaneet, ja sinä olit saanut kauniit pitkät hiukset, mutta sinä
olit vielä alastoin ja kaino. 8 Ja minä kävin ohitses ja katsoin
päälles, ja katso, sinä olit täysikasvuinen, niin minä hajoitin
hameeni liepeen sinun ylitses, ja peitin sinun häpiäs; ja
minä vannoin sinulle, ja annoin itseni liittoon sinun kanssas,
sanoo Herra, Herra, että sinun piti minun oleman. 9 Ja pesin
sinun vedellä, ja virutin sinun verestäs, ja voitelin sinun
öljyllä. 10 Ja vaatetin sinun neulotuilla vaatteilla, ja kengitin
sinun Tekasjimin nahalla, ja annoin sinulle kalliit liinavaatteet,
puetin sinun silkkiin. 11 Ja kaunistin sinun kaunistuksella, ja
panin käsirenkaat sinun kätees ja käädyt sinun kaulaas. 12
Ja annoin otsalehden sinun otsaas, ja korvarenkaat korviis
ja kunnian kruunun päähäs. 13 Niin sinä kaunistettiin kullalla
ja hopialla, ja vaatetettiin kalliilla liinavaatteella, silkillä ja
neulotulla työllä; sinä söit myös sämpyläleipää, hunajaa
ja öljyä; ja olit ylenpaljon kaunistettu, ja sait valtakunnan.
14 Ja sinun nimes kuului kauvas pakanain seassa sinun
kauneutes tähden, joka juuri täydellinen oli, senkaltaisten
kaunistusten kautta, jotka minä olin pannut päälles, sanoo
Herra, Herra. 15 Mutta sinä uskalsit kauneutees; ja ettäs niin
ylistetty olit, teit sinä huorin, niin että sinä itses teit yhteiseksi
jokaiselle, jotka kävivät ohitses, ja teit hänen tahtonsa. 16 Ja
otit sinun vaatteistas, ja teit siitä kirjavat alttarit itselles, ja
teit huoruuttas niiden päällä; joka ei ikänä tapahtunut ole,
eikä pidä tapahtuman. 17 Ja otit sinun kunniakaluistas, jotka
minä sinulle minun kullastani ja hopiastani antanut olin, ja
teit niistä miehen kuvat itselles, ja teit huorin niiden kanssa.
18 Ja otit neulotut vaattees ja peitit ne niillä, ja minun öljyni ja
suitsutukseni asetit sinä heidän eteensä. 19 Ruokani, jonka
minä annoin syödäkses, sämpylöitä, öljyä ja hunajaa, asetit
sinä heidän eteensä makiaksi hajuksi; ja niin se oli, sanoo
Herra, Herra. 20 Ja sinä otit poikas ja tyttäres, jotka minulle
synnyttänyt olit, ja uhrasit ne heille syötää; luuletkos niin
halvaksi huoruutes? 21 Ja sinä teuraaksi teit minun lapseni,
ja annoit polttaa heitä heidän edessänsä. 22 Et kuitenkaan
sinä ole kaikessa kauhistuksessas ja huoruudessas koskaan
ajatellut nuoruutes aikaa, kuinka paljas ja alastoin sinä olit,
ja makasit veressäs. 23 Joka tapahtui kaiken sinun pahuutes
jälkeen. Voi! voi sinuas! sanoo Herra, Herra. 24 Sinä rakensit
itselles korkeudet, ja teit sinulles kukkulat kaikille kaduille. 25
Ja kaikkein teiden suihin rakensit sinä kukkulas, ja teit sinun
kauneutes kauhistukseksi; sinä hajoitit jalkas jokaiselle,
joka kävi siitä ohitse, ja teit suurta salavuoteutta. 26 Ensin
sinä teit salavuoteutta lähimmäistes Egyptin lasten kanssa,
joilla suuri liha oli, ja teit suurta salavuoteutta kehoittaakses
minua. 27 Ja katso, minä ojensin käteni sinua vastaan
ja hillitsin senkaltaisen tapas, ja hylkäsin sinun vihollistes
Philistealaisten tyttärien tahtoon, jotka häpesivät sinun
häpeemätöntä työtäs. 28 Sitte sinä teit huoruutta Assurin
lasten kanssa, ja et taitanut heistä kyllääs saada; ja kuin
sinä olit tehnyt huoruutta heidän kanssansa, ja et taitanut
heistä kylläntyä; 29 Enensit sinä vielä sitte sinun huoruuttas
Kanaanin maalla, Kaldeaan asti, ja et sinä vielä sittenkään
taitanut silläkään kylläntyä. 30 Kuinka siis minun pitäis
ympärileikkaaman sinun sydämes, sanoo Herra, Herra:
ettäs senkaltaisen julkihuoran töitä teet? 31 Siinä, ettäs niin
rakennat korkeutes joka tien suuhun, ja teet kukkulas kaikille
kaduille, ja et ole niinkuin muu portto, joka rahalla ostettaman
pitää, 32 Taikka niinkuin joku huorivaimo, joka miehensä siaan
laskee toisen. 33 Kaikille portoille annetaan lahjoja; mutta
sinä annat kaikille sinun värtämiehilles palkan, ja lahjoitat
heitä, että heidän joka paikasta sinun tykös tuleman pitäis,
huoruutta tekemään sinun kanssas. 34 Ja löydetään sinun
tykönäs sinun huotuudessas juuri vastoin sitä mikä tapa on
muiden vaimoin kanssa, ettei sinun perässäs juosta; ja että
sinä palkan annat, ja ei sinulle palkkaa anneta, niin sinä teet
juuri vastahakoisin. 35 Sentähden sinä portto, kuule Herran
sanaa: 36 Näin sanoo Herra, Herra: ettäs niin mielelläs annat
rahaa, ja julistat häpiäs huoruutes kautta värtämiehelles ja
kaiken sinun kauhistukses epäjumalain kanssa, ja vuodatat
lastes veren, jonkas heille uhraat; 37 Sentähden, katso,
minä tahdon koota kaikki sinun värtämiehes, joiden kanssa
sinä olet hekumassa elänyt, ynnä kaikkein niiden kanssa,

joita ystävinäs pidät, ja joita vihaat; ja minä tahdon ne
koota sinua vastaan joka taholta, ja julistaa sinun häpiäs,
että heidän kaikki sinun häpiäs näkemän pitää. 38 Ja
minä annan käydä huoran ja verenvuodattajan oikeuden
sinun ylitses, ja annan vuodattaa sinun veres julmuudella ja
kiivaudella. 39 Ja minä annan sinut heidän käsiinsä, että
heidän pitää särkemän sinun korkeutes, ja kukistaman sinun
kukkulas, ja riisuman sinun vaattees, ja ottaman sinulta pois
sinun kunniakappalees, ja antaman istua sinun alasti ja
paljaana. 40 Ja heidän pitää antaman tulla sinun vastaas
suuren väkijoukon, jotka pitää sinua kivittämän kuoliaaksi
ja hakkaaman miekoillansa rikki; 41 Ja tulella polttaman
sinun huonees, ja näyttämän sinulle sinun oikeutes monen
vaimon silmäin edessä; ja minä tahdon tehdä lopun sinun
huoruudelles, ettei sinun enään pidä antaman rahaa. 42 Ja
kuin minä olen antanut minun vihani levätä sinun päälläs,
niin pitää minun kiivauteni sinusta luopuman, että minä
mahtaisin olla levossa, ja en enään vihastua. 43 Ettes
muistanut nuoruutes aikaa, vaan kehoitit minua näillä kaikilla,
sentähden tahdon minä myös panna kaikki sinun menos
sinun pääs päälle, sanoo Herra, Herra, ettes tekisi sitä
pahaa kaikkein sinun kauhistustes kanssa. 44 Katso, kaikki
jotka itsiänsä sananlaskussa harjoittavat, ne pitää tämän
sananlaskun sinusta sanoman: tytär on niinkuin äitikin. 45
Sinä olet äitis tytär, joka hylkäsi miehensä ja lapsensa; ja sinä
olet sisartes sisar, jotka jättivät pois miehensä ja lapsensa;
teidän äitinne on Hetiläinen, ja teidän isänne Amorilainen.
46 Samaria on sinun vanhempi sisares tyttärinensä, joka
vasemmalla puolellas tykönäs asuu; ja Sodoma on sinun
nuorempi sisares tyttärinensä, joka asuu oikialla puolellas.
47 Vaikka et sinä kuitenkaan heidän teillänsä vaeltanut,
taikka tehnyt heidän kauhistustensa jälkeen, niin ei siitä
paljo puutu, ettet sinä pahempia asioita tehnyt ole kuin he,
kaikissa sinun menoissas. 48 Niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, Herra, Sodoma, sinun sisares tyttärinensä, ei ole niin
tehnyt kuin sinä ja sinun tyttäres. 49 Katso, se oli sinun
sisares, Sodoman synti: ylpeys, ja kaikissa yltäkylläisyys, ja
hyvä rauha, joka hänellä ja hänen tyttärillänsä oli: mutta
köyhiä ja tarvitsevia ei he auttaneet; 50 Mutta he olivat ylpiät,
ja tekivät kauhistuksen minun edessäni; sentähden olen
myös minä heittänyt heidät pois, kuin minä sen näin. 51
Niin ei myös Samaria ole tehnyt puoliakaan sinun syntejäs;
mutta sinä olet paljon enemmin tehnyt sinun kauheuttas
kuin hän, ettäs olet tehnyt sisares hyväksi kaikkein sinun
kauhistustes suhteen, joita sinä tehnyt olet. 52 Niin kanna
myös häpiäs, sinä, joka sisares hyväksi teet synteis kautta,
joissa sinä suuremmat ja olet tehnyt heitä paremmaksi kuin
sinä olet: niin häpee nyt ja kanna häpiäs, ettäs sisares,
hyväksi tehnyt olet. 53 Mutta minä tahdon kääntää heidän
vankiutensa: Sodoman vankiuden ja hänen tytärtensä, ja
Samarian vankiuden ja hänen tytärtensä, ja sinun vankiutes
vangit heidän keskellänsä, 54 Niin että sinun täytyy kantaa
sinun häpiäs ja pilkkas kaiken sen edestä, jonka tehnyt olet,
jolla heitä olet lohduttava. 55 Ja sinun sisares Sodoma ja
hänen tyttärensä pitää käännetyksi tuleman, niinkuin he
ennen ovat olleet, ja Samaria ja hänen tyttärensä pitää
käännetyksi tuleman, niinkuin he ennen ovat olleet; ja sinun
myös tytärtes kanssa pitää käännetyksi tuleman, niinkuin
te ennen olleet olette. 56 Ja ei pidä (enää) Sodoma sinun
sisares huutoon tuleman sinun suussas, (niinkuin) ylpeytes
aikana. 57 Kuin pahuutes ei vielä julki ollut, niinkuin siihen
aikaan, kuin Syrian ja Philistealaisten tyttäret häpäisivät
sinua joka paikassa, ja kaikki sen ympäristö katsoi sinun
ylön; 58 Kuin sinun täytyi kantaa pahuuttas ja kauheuttas,
sanoo Herra, Herra. 59 Sillä näin sanoo Herra, Herra: minä
tahdon tehdä sinulle, niinkuin sinä tehnyt olet, ettäs valan
katsoit ylön ja särjit liiton. 60 Mutta minä tahdon muistaa
minun liittoni, jonka minä kanssas tehnyt olen nuoruutes
aikana, ja tahdon tehdä ijankaikkisen liiton sinun kanssas.
61 Niin sinun pitää mielees johdattaman sinun teitäs, ja
häpeemän, kuin olet ottava tykös vanhemmat ja nuoremmat
sisares, jotka minä sinulle tyttärikses antava olen; vaan ei
sinun liitostas. 62 Mutta minä tahdon tehdä minun liittoni
sinun kanssas, että sinun ymmärtämän pitää, että minä olen
Herra: 63 Ettäs sitä ajattelisit ja häpeäisit, ja et rohkeaisi
häpiän tähden suutas avata, koska minä sinulle anteeksi
antava olen kaikki, mitäs tehnyt olet, sanoo Herra, Herra.

17 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä ihmisen
poika, anna Israelin huoneelle tapaus ja juttele vertaus,
3 Ja sano: näin sanoo Herra, Herra: suuri kotka suurella
lennolla ja pitkillä siivillä ja täynnä sulkia, jotka olivat kirjavat,
tuli Libanonin päälle, ja otti sedripuun latvan. 4 Ja mursi pois
sen pienten vesain latvan, ja vei sen kauppamaahan, ja pani
sen kauppamiesten kaupunkiin. 5 Ja otti myös siemeniä
siitä maakunnasta ja kylvi ne hyvään peltoon, ja asetti
siihen, kussa paljo vettä läsnä oli, ja istutti sen taitavasti.
6 Ja se kasvoi ja tuli avaraksi viinapuuksi, vaan matalaksi
varreltansa, sillä oksat taittivat itsensä siihen päin, ja olivat
juuret sen alla; ja se tuli jaloksi viinapuuksi, ja kasvoi oksat,
ja putkautti itsestänsä vesat. 7 Ja siellä oli toinen suuri kotka,
jolla olivat isot siivet ja paljo sulkia, ja katso, tämä viinapuu
sovitti juurensa hänen puoleensa, ja ojensi oksansa hänen
puoleensa, että sen piti kastetuksi tuleman hänen ojistansa.

8 Ja oli kuitenkin hyvällä maalla paljon veden tykönä istutettu,
niin että se kyllä sai kasvaa oksia, hedelmää kantaa ja
suureksi viinapuuksi tulla. 9 Niin sano nyt: näin sanoo Herra,
Herra: pitäisikö sen menestymän? eikö sen juuret pidä
reväistämän ylös, ja sen hedelmät varistettaman, että se
kuivettuis? sen pitää kuivettuman kaikissa vesoissansa, ja ei
suuren käsivarren, taikka paljon kansan kautta, juurinensa
revittämän ylös. 10 Katso, se on istutettu; vaan pitäiskö sen
menestymän? ja niin pian kuin siihen tulee itätuuli, niin pitää
sen kuivettuman paikkoinensa. 11 Ja Herran sana tapahtui
minulle ja sanoi: 12 Sanos tälle kovakorvaiselle huoneelle:
ettekö te tiedä, mikä tämä on? ja sano: katso, Babelin
kuningas tuli Jerusalemiin, ja otti hänen kuninkaansa ja
päämiehensä, ja vei heidät tykönsä Babeliin. 13 Ja otti yhden
kuninkaallisesta siemenestä, ja teki liiton hänen kanssansa,
ja otti valan häneltä; mutta ne jalot maakunnassa otti hän
pois. 14 Että valtakunta piti nöyryytetyksi tuleman, ja ei
itsiänsä paisuttaman, että liitto piti pidettämän ja seisovainen
oleman. 15 Mutta se luopui hänestä, ja lähetti käskyläisensä
Egyptiin, että hänelle piti lähettämän hevosia ja paljon väkeä;
pitäiskö se menestymän hänelle? taikka pitäiskö hänen hyvin
siitä pääsemän, joka senkaltaista tekee? ja se kuin liiton
särkee, pitäiskö sen pääsemän? 16 Niin totta kuin minä elän,
sanoo Herra, Herra: sen kuninkaan paikassa, joka hänen
kuninkaaksi asetti, jonka valan hän katsoi ylön, ja jonka
liiton hän särki, siellä hänen pitää kuoleman Babelissa. 17
Ja Pharaon ei pidä seisovaisen oleman häntä auttaissansa
sodassa, sotajoukolla ja paljolla väellä, koska vallit pantaman
ylös ja multaseinät rakennettaman pitää, että monta sielua
surmattaisiin. 18 Sillä hän on katsonut valan ylön, ja särkenyt
liiton; katso, että hän on kätensä ojentanut, ja kaikkia näitä
tekee, niin ei hänen pidä pääsemän. 19 Sentähden sanoo
Herra, Herra näin: niin totta kuin minä elän, tahdon minä
valani, jonka hän on katsonut ylön, ja liittoni, jonka hän
särkenyt on, antaa tulla hänen päänsä päälle. 20 Sillä
minä tahdon heittää verkkoni hänen päällensä, ja hän pitää
minun pyydyksilläni otettaman kiinni; ja minä tahdon antaa
hänen vietää Babeliin, ja tahdon siellä olla oikeudella hänen
kanssansa, että hän niin itsensä on asettanut minua vastaan.
21 Ja kaikki, jotka pakenevat ja hänen puoltansa pitävät,
pitää miekalla lankeeman, ja ne, jotka heistä pääsevät,
pitää kaikkiin tuuliin hajoitetuiksi tuleman; ja teidän pitää
ymmärtämän, että minä Herra olen tämän puhunut. 22 Näin
sanoo Herra, Herra: minä tahdon myös ottaa korkian sedrin
latvasta, ja murtaa nuorten vesain latvan, ja minä tahdon
istuttaa sen korkialle vuorelle. 23 Minä tahdon sen korkialle
Israelin vuorelle istuttaa, että sen pitää oksia saaman, ja
hedelmän kantaman, ja suureksi sedripuuksi tuleman: niin
että kaikkinaiset linnut pitää taitaman asua hänen allansa,
ja hänen oksainsa varjon alla lepäämän. 24 Ja kaikki puut
maan päällä pitää tietämän, että minä Herra olen korkian
puun alentanut, ja matalan puun ylentänyt, ja viheriäisen
puun kuivannut, ja kuivan puun viheriäiseksi tehnyt; minä
Herra sen puhun, ja teen sen myös.

18 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Mitä te
pidätte keskenänne Israelin maalla tätä sananlaskua,
ja sanotte: isät ovat syöneet happamia viinamarjoja, mutta
lasten hampaat ovat huoltuneet? 3 Niin totta kuin minä elän,
sanoo Herra, Herra, senkaltainen sananlasku ei pidä enään
oleman teidän seassanne Israelissa. 4 Sillä katso, kaikki
sielut ovat minun, isän sielu on niin minun kuin pojankin
sielu; se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman. 5
Jos joku on hurskas, joka oikein ja hyvin tekee; 6 Joka ei
vuorilla syö, joka ei nosta silmiänsä ylös Israelin huoneen
epäjumalain puoleen, ja ei saastuta lähimmäisensä emäntää,
eikä makaa vaimon kanssa hänen taudissansa; 7 Joka ei
kenellekään vahinkoa tee, joka velkamiehille antaa panttinsa
jälleen, joka ei keltäkään mitään ota pois väkivallalla, joka
jakaa leipänsä isoovaiselle, ja vaatettaa alastoman. 8 Joka
ei korolle anna, joka ei voittoa ota, joka vääryydestä kätensä
tempaa pois, joka ihmisten vaiheella oikein tuomitsee; 9
Joka minun säätyini jälkeen vaeltaa, ja minun oikeuteni
pitää, niin että hän todesta sen jälkeen tekee; se on hurskas
mies, hänen pitää totisesti saaman elää, sanoo Herra, Herra.
10 Mutta jos hän pojan siittää, ja se tulee murhaajaksi, joka
verta vuodattaa, eli tekee jonkun näistä kappaleista. 11 Ja
ei yhtään niistä muista kappaleista tee; mutta syö myös
vuorilla, ja saastuttaa lähimmäisensä emännän; 12 Tekee
köyhille ja vaivaisille vahinkoa, ottaa jotain väkivallalla, ei
anna panttia jälleen ja nostaa silmänsä epäjumalain puoleen,
jolla hän kauhistuksen tekee, 13 Antaa kasvulle, ottaa voittoa:
pitäisikö hänen elämän? Ei hänen pidä elämän; mutta että
hän senkaltaisen kauhistuksen tehnyt on, niin hänen pitää
totisesti kuoleman, hänen verensä pitää hänen päällänsä
oleman. 14 Mutta jos hän pojan siittää, joka kaikki näkee,
isänsä synnit jotka hän tehnyt on; ja hän pelkää, ja ei tee
niin; 15 Ei syö vuorilla, ei silmäinsä nosta Israelin huoneen
epäjumalain puoleen, ei saastuta lähimmäisensä emäntää;
16 Ei tee kenellekään vahinkoa, ei pidä panttia tykönänsä,
ei mitään ota vääryydellä; jakaa leipänsä isoovaisille, ja
vaatettaa alastoman; 17 Ei vaivaisille tee vääryyttä, ei ota
korkoa eikä voittoa, mutta pitää minun oikeuteni, ja elää
minun säätyini jälkeen: ei hänen pidä kuoleman isäinsä

pahan teon tähden, vaan totisesti elämän. 18 Mutta hänen
isänsä, joka paljon väkivaltaa ja suurta vääryyttä tehnyt
on veljeänsä vastaan, ja kansansa seassa tehnyt on sitä
mikä ei kelpaa, katso, hänen pitää kuoleman pahan tekonsa
tähden. 19 Niin te sanotte: miksi ei pojan pidä kantaman
isänsä pahaa tekoa? että hän on tehnyt oikein ja hyvin,
pitänyt ja tehnyt kaikki minun säätyni, niin hän saa totisesti
elää. 20 Sillä se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman;
ei pojan pidä kantaman isänsä syntiä, eikä isän pojan syntiä;
mutta vanhurskaan vanhurskaus pitää hänen itse päällänsä
oleman, ja väärän pahuus pitää hänen päällänsä oleman.
21 Mutta jos jumalatoin kääntyy kaikista synneistänsä, joita
hän tehnyt on, ja pitää kaikki minun säätyni, ja tekee
oikeuden ja vanhurskauden, niin hän saa totisesti elää, ja ei
pidä kuoleman. 22 Kaikkia hänen ylitsekäymisiänsä, joita
hän tehnyt on, ei pidä muistettaman; mutta hän saa elää
vanhurskauden tähden, jonka hän tehnyt on. 23 Luuletkos,
että minulla on joku ilo jumalattoman kuolemasta, sanoo
Herra, Herra, ja ei paljo enempi, että hän palajaa teistänsä, ja
saa elää? 24 Ja jos vanhurskas kääntyy vanhurskaudestansa,
ja tekee pahaa, ja elää kaiken sen kauhistuksen jälkeen,
jonka jumalatoin tekee: pitäiskö hänen saaman elää? Ja
tosin kaikkea hänen vanhurskauttansa, jota hän tehnyt
on, ei pidä muistettaman; mutta hänen pitää kuoleman
ylitsekäymistensä ja synteinsä tähden, joita hän tehnyt on.
25 Ja vielä sitte te sanotte: ei Herra tee oikein. Niin kuulkaat
nyt, te Israelin huoneesta: eikö minulla oikeus ole, ja teillä
vääryys? 26 Kuin vanhurskas kääntyy vanhurskaudestansa,
ja tekee pahaa, niin hänen pitää kuoleman; mutta hänen
pitää kuoleman pahuutensa tähden, jonka hän tehnyt on.
27 Ja koska jumalatoin kääntyy vääryydestänsä, jonka hän
tehnyt on, ja tekee oikeuden ja vanhurskauden, hän saa
pitää sielunsa elävänä. 28 Sillä koska hän näkee, ja lakkaa
pahuudestansa, niin hänen pitää totisesti elämän ja ei
kuoleman. 29 Ja Israelin huone sanoo: ei Herra tee oikein.
Pitäisikö minulla vääryys oleman, te Israelin huone? Eikö
teillä ole vääryys? 30 Sentähden tahdon minä tuomita teitä,
te Israelin huoneesta, jokaisen hänen tiensä jälkeen, sanoo
Herra, Herra. Sentähden kääntykäät, ja palatkaat kaikesta
vääryydestänne, ettette lankeaisi pahan tekonne tähden. 31
Heittäkäät pois tyköänne kaikki ylitsekäymisenne, jolla te
rikkoneet olette, ja tehkää teillenne uusi sydän ja uusi henki;
sillä miksi pitäis teidän kuoleman, sinä Israelin huone? 32
Sillä ei minulla ole yhtään iloa hänen kuolemastansa, joka
kuolee, sanoo Herra, Herra: sentähden kääntykäät, niin te
saatte elää.

19 Mutta tee sinä valitusitku Israelin päämiehistä. 2
Ja sano: miksi sinun äitis naaras jalopeura makasi
jalopeurain seassa, ja kasvatti penikkansa nuorten jalopeurain
seassa. 3 Yhden hän niistä kasvatti, ja siitä tuli nuori
jalopeura, se tottui julmasti repimään ja syömään ihmisiä.
4 Kuin pakanat sen hänestä kuulivat, ottivat he sen kiinni
luolassansa, ja veivät sen kahleissa Egyptin maalle. 5
Kuin nyt äiti sen näki, että hänen toivonsa oli pois, otti hän
toisen pojistansa ja teki siitä nuoren jalopeuran. 6 Kuin se
vaelsi jalopeurain seassa, tuli se nuoreksi jalopeuraksi, joka
myös harjaantui julmasti raatelemaan ja syömään ihmisiä.
7 Se oppi heidän leskensä tuntemaan ja hävitti heidän
kaupunkinsa, niin että maa ja mitä siinä oli, kauhistui hänen
kiljumisensa ääntä. 8 Niin asettivat pakanat itsensä kaikista
maakunnista hänen ympärillensä, ja heittivät verkkonsa
hänen päällensä, ja käsittivät hänen luolassansa. 9 Ja
panivat hänen kahleissa vankiuteen, ja veivät hänen Babelin
kuninkaan tykö; ja hän vietiin varustuksiin, ettei hänen
äänensä pitänyt enää kuultaman Israelin vuorilla. 10 Sinun
äitis on sinun levossas niinkuin viinapuu veden reunalla
istutettu; ja sen hedelmät ja oksat kasvoivat siitä paljosta
vedestä. 11 Että sen oksat niin vahvaksi tulivat, että ne
herrain valtikaksi kelpasivat, ja se tuli korkiaksi paksuin
oksain seassa. Ja kuin se nähtiin, että se niin korkia oli, ja
että hänellä niin monta oksaa oli; 12 Reväistiin se maahan
vihassa, ja heitettiin pois, itätuuli kuivasi hänen hedelmänsä;
ja sen vahvat oksat murrettiin rikki, niin että ne kuivetuksi
ja tulelta poltetuiksi tulivat. 13 Mutta nyt se on istutettu
korpeen, kuivaan ja karkiaan maahan. 14 Ja tuli kävi ulos
sen vahvoista oksista, se söi sen hedelmän, niin ettei sen
päällä enään vahvoja oksia ole herrain valtikaksi. Se on
valitettava ja surullinen asia.

20 Ja tapahtui seitsemäntenä vuotena, kymmenentenä
päivänä viidennessä kuukaudessa, että muutamia
Israelin vanhimmista tuli kysymään Herralta; ja he istuivat
minun eteeni. 2 Silloin tapahtui Herran sana minulle ja sanoi:
3 Sinä, ihmisen poika, puhu Israelin vanhimpain kanssa,
ja sano heille: näin sanoo Herra, Herra: oletteko te tulleet
kysymään minulta? Niin totta kuin minä elän, en tahdo minä
teitä vastata, sanoo Herra, Herra. 4 Mutta jos sinä ihmisen
poika tahdot tuomita heitä, niin tuomitse heitä näin: ilmoita
heille heidän isäinsä kauhistus. 5 Ja sano heille: näin sanoo
Herra, Herra: siihen aikaan, kuin minä valitsin Israelin, nostin
minä käteni Jakobin huoneen siemenelle, ja annoin heidän
tuta minuani Egyptin maalla; ja tosin minä nostin käteni heille,
ja sanoin: minä olen Herra teidän Jumalanne. 6 Mutta minä

nostin heille käteni sillä ajalla, että minun piti johdattaman
heitä Egyptin maalta siihen maakuntaan, jonka minä heille
edes katsonut olin, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, joka
on paras kaikkein maakuntain seassa. 7 Ja sanoin heille:
heittäkään jokainen kauhistuksen pois silmäinsä edestä,
ja älkäät saastuttako itsiänne Egyptin epäjumalista; sillä
minä olen Herra teidän Jumalanne. 8 Mutta he olivat minulle
kovakorvaiset ja ei tahtoneet kuulla minua; ja ei yksikään
heistä heittänyt kauhistustansa pois silmäinsä edestä, ja ei
hyljänneet Egyptin epäjumalia. Niin minä ajattelin vuodattaa
vihani heidän päällensä, ja antaa minun hirmuisuuteni käydä
heidän ylitsensä Egyptin maassa. 9 Mutta en minä tehnyt
sitä minun nimeni tähden, ettei sen pitänyt saastutetuksi
tuleman pakanain edessä, joiden seassa he olivat, ja joille
minä olin itseni ilmoittanut, että minä heidät tahdoin johdattaa
ulos Egyptin maalta. 10 Ja kuin minä heidät Egyptin maalta
olin johdattanut ulos, ja antanut heidän tulla korpeen: 11
Annoin minä heille minun säätyni, ja minun oikeuteni heille
tiettäväksi tein: se ihminen joka ne tekee, hän elää niissä. 12
Minä annoin myös heille minun sabbatini merkiksi minun ja
heidän vaiheellansa, että heidän piti tietämän, että minä
olen Herra, joka heitä pyhitän. 13 Mutta Israelin huone oli
minulle kovakorvainen korvessa, ja ei elänyt minun säätyini
jälkeen, ja katsoi minun oikeuteni ylön, joissa se ihminen
elää, joka ne tekee; ja he saastuttivat minun sabbatini
sangen suuresti: niin minä ajattelin vuodattaa minun vihani
heidän päällensä korvessa, ja peräti kadottaa heitä. 14 Mutta
en minä sitä tehnyt minun nimeni tähden, ettei sen pitänyt
turmelluksi tuleman pakanain seassa, joista minä heidät
olin johdattanut ulos heidän silmäinsä edessä. 15 Ja minä
nostin käteni heitä vastaan korvessa, etten minä tahtonut
heitä antaa tulla siihen maahan, jonka minä heille antanut
olin, joka rieskaa ja hunajaa vuotaa, joka on paras kaikkein
maakuntain seassa, 16 Että he katsoivat minun oikeuteni
ylön, ja ei eläneet minun säätyini jälkeen, ja turmelivat
minun sabbatini; sillä heidän sydämensä vaelsi heidän
epäjumalainsa jälkeen. 17 Mutta minun silmäni armahti heitä,
etten minä heitä kadottanut, enkä peräti tyhjäksi tehnyt heitä
korvessa. 18 Ja minä sanoin heidän lapsillensa korvessa:
ei teidän pidä elämän teidän isäinne säätyin jälkeen, eikä
pitämän heidän oikeuksiansa, eli saastuttaman itsiänne
heidän epäjumaliinsa; 19 Sillä minä olen Herra teidän
Jumalanne: minun säätyini jälkeen pitää teidän elämän, ja
minun oikeuteni pitämän, ja niiden jälkeen tekemän. 20
Ja minun sabbatini pitää teidän pyhittämän, että ne pitää
oleman merkiksi minun ja teidän vaiheellanne, että teidän
pitää tietämän, että minä Herra olen teidän Jumalanne. 21
Mutta lapset olivat minulle myös kovakorvaiset, ja ei eläneet
minun säätyini jälkeen, eikä pitäneet minun oikeuksiani,
tehdäksensä niiden jälkeen, joissa ihminen elää, joka ne
pitää, ja he turmelivat minun sabbatini; niin minä ajattelin
vuodattaa minun vihani heidän päällensä, ja antaa minun
hirmuisuuteni käydä heidän ylitsensä korvessa. 22 Mutta
minä käänsin käteni, ja en tehnyt sitä minun nimeni tähden,
ettei sen pitänyt turmelluksi tuleman pakanain edessä, joista
minä heitä olen johdattanut ulos heidän silmäinsä edessä.
23 Minä nostin myös minun käteni heitä vastaan korvessa,
hajoittaakseni heitä pakanain sekaan ja maakuntiin, 24 Ettei
he pitäneet minun oikeuksiani, ja katsoivat minun säätyni
ylön, ja turmelivat minun sabbatini, ja katselivat isäinsä
epäjumalia. 25 Sentähden annoin minä heille säädyt, jotka ei
hyvät olleet, ja oikeudet, joissa ei heille ollut elämää, 26 Ja
hylkäsin heidän uhrinsa koska he käyttivät tulessa kaikki
esikoiset, että minun piti heitä hävittämän, ja että heidän
piti tietämän, että minä olen Herra. 27 Sentähden puhu,
sinä ihmisen poika, Israelin huoneelle, ja sano heille: näin
sanoo Herra, Herra: teidän isänne ovat vielä enemmin minua
pilkanneet, hyvällä ehdolla minua vastaan rikkoissansa. 28
Sillä kuin minä olin antanut heidän tulla siihen maahan,
jonka ylitse minä käteni nostanut olin, että minun piti sen
antaman heille; kussa he joskus näkivät korkean vuoren
taikka paksuoksaisen puun, siellä he uhrasivat uhrinsa ja
kantoivat sinne uhrinsa vihan kehoitukseksi, ja suitsuttivat
siellä makian hajunsa ja vuodattivat siellä juomauhrinsa.
29 Mutta minä sanoin heille: mihinkä pitää siis oleman
sen kukkulan, johonka te menette? Ja siitä kutsutaan se
kukkulaksi aina tähän päivään asti. 30 Sentähden sano
Israelin huoneelle: näin sanoo Herra, Herra: te saastutatte
itsenne teidän isäinne menoissa, ja teette huorin heidän
kauhistustensa kanssa; 31 Ja saastutatte itsenne teidän
epäjumalissanne, joille te uhraatte teidän lahjanne, ja poltatte
teidän poikanne tulessa hamaan tähän päivään asti: ja minun
pitäis antaman teille vastausta, sinä Israelin huone? Niin
totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: en tahdo minä
vastausta antaa teille. 32 Ja se mikä tulee teidän mieleenne,
ei siitä pidä mitään oleman: että te sanotte: me tahdomme
tehdä niinkuin pakanat ja muut kansat maakunnissa, ja
palvella kantoja ja kiviä. 33 Niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, Herra, minä tahdon hallita teitä väkevällä kädellä ja
ojennetulla käsivarrella, ja vuodatetulla hirmuisuudella. 34 Ja
tahdon johdattaa teitä pois kansoista, ja koota teitä niistä
maakunnista, joihinka te hajoitetut olette, väkevällä kädellä
ja ojennetulla käsivarrella, ja vuodatetulla hirmuisuudella. 35
Ja tahdon teidän antaa tulla kansain korpeen, ja olla siellä

oikeudella teidän kanssanne, kasvoista niin kasvoihin. 36
Niinkuin minä teidän isäinne kanssa Egyptin maan korvessa
oikeudella olin: juuri sillä tavalla tahdon minä olla oikeudella
teidän kanssanne, sanoo Herra, Herra. 37 Minä tahdon antaa
teidän tulla vitsan alle, ja johdattaa teitä liiton siteellä. 38 Ja
tahdon perata pois vastahakoiset ja minusta luopuvaiset
teidän seastanne. Ja tosin minä tahdon johdattaa heitä ulos
asumamaastansa, ja en anna heitä tulla Israelin maalle, että
teidän tietämän pitää, että minä olen Herra. 39 Sentähden te,
Israelin huone, näin sanoo Herra, Herra: ettette kuitenkaan
tahdo kuulla minua, niin tehkäät niinkuin teille kelpaa, ja
jokainen teitä palvelkaan epäjumalaansa tästäkin lähin;
mutta minun pyhä nimeni antakaat tästäedes pilkkaamatta
olla teidän uhreissanne ja epäjumalissanne. 40 Sillä näin
sanoo Herra, Herra: minun pyhällä vuorellani, korkialla
Israelin vuorella, siellä pitää koko Israelin huone ja kaikki,
jotka maakunnassa ovat, palveleman minua; siellä pitää
heidän minulle oleman otolliset, ja siellä minä tahdon anoa
teiltä ylennysuhria ja teidän uhrinne esikoista kaiken sen
kanssa, jolla te minua pyhitätte. 41 Te olette minulle otolliset
makialla savulla, kuin minä annan teidän tulla pois kansoista,
ja kokoon teitä siitä maasta, kuhunka te hajoitetut olette, ja
pyhitän itseni teissä, pakanain edessä. 42 Ja teidän pitää
ymmärtämän, että minä olen Herra, koska minä olen antanut
teidän tulla Israelin maalle, siihen maahan, josta minä nostin
käteni, että minun piti teidän isillenne sen antaman. 43 Siellä
pitää teidän muistaman teidän menonne ja kaikki teidän
tekonne, joilla te itsenne saastuttaneet olette, ja teidän pitää
suuttman itseenne kaiken teidän pahuutenne tähden, jonka
te tehneet olette. 44 Ja teidän pitää ymmärtämän, että minä
olen Herra, koska minä teen teidän kanssanne minun nimeni
tähden, ja ei teidän pahan menonne ja vahingollisen työnne
jälkeen, sinä Israelin huone, sanoo Herra, Herra. 45 Ja
Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 46 Sinä, ihmisen poika,
aseta kasvos oikian käden puoleen, ja pisaroitse lounaan
puoleen, ja ennusta metsää vastaan, kedolla lounaan päin,
47 Ja sano lounaan puoliselle metsälle: kuule Herran sanaa:
näin sanoo Herra, Herra: katso, minä tahdon sinussa tulen
sytyttää, sen pitää sekä tuoreet että kuivat puut polttaman,
ettei hänen ankaraa liekkiänsä taideta sammuttaa, vaan
kaikki pitää poltettaman, mitä lounaasta pohjaan käsin on. 48
Ja kaikki liha pitää näkemän, että minä Herra sen sytyttänyt
olen; ja ei pidä sitä sammutettaman. 49 Ja minä sanoin:
ah! Herra, Herra, he sanovat minusta: tämä puhuu paljaita
tapauksia.

21 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, aseta kasvos Jerusalemia vastaan, ja
ennusta Israelin maata vastaan. 3 Ja sano Israelin maalle:
näin sanoo Herra: katso, minä tahdon sinun kimppuus,
minä tahdon vetää miekkani tupesta ulos, ja tahdon sinussa
hävittää sekä hurskaat että väärät. 4 Että minä sinussa sekä
hurskaat että väärät hävitän, niin minun miekkani tupesta
lähtee kaiken lihan päälle etelästä niin pohjoiseen asti.
5 Ja kaikki liha pitää ymmärtämän, että minä Herra olen
vetänyt minun miekkani tupesta ulos; ja ei pidä enään siihen
pistettämän. 6 Ja sinä, ihmisen poika, huokaa siihenasti
että lantees pakottavat ja kipiäksi tulevat: ja sinun pitää
huokaaman, niin että he näkevät sen: 7 Ja kuin he sinulle
sanovat: mitäs huokailet? pitää sinun sanoman: sen huudon
tähden, joka tulee, jota kaikki sydämet hämmästyvät, ja
kaikki kädet putoovat alas, kaikki rohkeus tulee pois, ja kaikki
polvet niinkuin vedet vuotavat: katso, se tulee ja tapahtuu,
sanoo Herra, Herra. 8 Ja Herran sana tapahtui minulle ja
sanoi: 9 Sinä, ihmisen poika, ennusta ja sano: näin sanoo
Herra: sano: miekka, miekka on teroitettu ja myös hiottu. 10
Se on teroitettu teurastamaan, se on hiottu välkkymään.
Kuinka me taidamme iloita? minun poikani vitsa katsoo
kaikki puut ylön. 11 Mutta hän on miekan hiottaa antanut,
että se käteen otettaman pitää: miekka on teroitettu ja se on
hiottu, tappajan käteen annettaa. 12 Huuda ja ulvo sinä,
ihmisen poika, sillä se tapahtuu minun kansalleni ja kaikille
Israelin haltioille; pelko miekan tähden pitää minun kansani
tykönä oleman; sentähden lyö reisiäs. 13 Sillä hän on heitä
koetellut; vaan mitä se auttaa, jollei ylenkatsova vitsa tule,
sanoo Herra, Herra. 14 Ja sinä ihmisen poika, ennusta ja
lyö käsiäs yhteen; sillä miekka pitää kaksinkertaisesti, vielä
kolminkertaisestikin tuleman, murhamiekka, suuren tapon
miekka, niin että se myös käy lävitse heidän sisimäisiin
kammioihinsa. 15 Minä annan sen miekan helistä, että
sydämet pitää hämmästymän, ja monta pitää kaatuman
kaikissa heidän porteissansa: voi kuin se välkkyy, ja on hiottu
tappamaan! 16 Yhdistä sinus, lyö oikialle ja vasemmalle
puolelle, mitä edessäs on. 17 Sillä minä tahdon myös käsilläni
yhteen lyödä siitä, ja antaa minun vihani mennä: minä Herra
olen sen puhunut. 18 Ja Herran sana tapahtui minulle ja
sanoi: 19 Ja sinä, ihmisen poika, tee kaksi tietä, joita myöten
Babelin kuninkaan miekka tuleman pitää, mutta ne molemmat
pitää tuleman yhdeltä maalta; ja pane viitta tien haaraan
kaupunkia päin, 20 Ja tee tie miekan tulla Ammonin lasten
Rabbatiin ja Juudan vahvaan kaupunkiin, Jerusalemiin.
21 Sillä Babelin kuningas laittaa itsensä ensimmäiseksi
kahden tien haaraan, tietämään tietäjältä, ampumaan nuolella

arvosta, epäjumalilta kysymään, maksaan katsomaan. 22 Niin
pitää arpa lankeeman hänen oikialle puolellensa Jerusalemia
päin, ja hän antaa sinne viedä sota-aseita, ja läven (muuriin)
avata, murhaamaan, suurella äänellä huutamaan, panemaan
sota-aseita porttien eteen, tekemään saartoa ja rakentamaan
multaseiniä. 23 Vaan se näkyy heille heidän silmäinsä edessä
turhaksi aavistukseksi, vaikka he valan heidän edessänsä
vannoisivat: mutta hän muistaa heidän pahaa tekoansa,
että he kiinni otettaisiin. 24 Sentähden sanoo Herra, Herra
näin: että teidän pahat työnne ovat muistetut, ja teidän
kovakorvaisuutenne ilmi on, että teidän syntinne nähdään
kaikissa teidän töissänne; ja että teitä muistetaan, pitää te
käsillä kiinni otettaman. 25 Ja sinä paha ja jumalatoin Israelin
päämies, jonka päivä lähestyy, koska pahat työt loppuneet
ovat. 26 Näin sanoo Herra, Herra: pane kuninkaan lakki pois,
ja ota kruunu pois; sillä ei niitä pidä siellä enään oleman;
alennettu pitää ylennettämän, ja korkia alennettaman. 27
Minä tahdon sen (kruunun) tyhjäksi, tyhjäksi, tyhjäksi tehdä;
ei sen myös pidä oleman siihenasti kuin se tulee, jonka sen
saaman pitää, hänelle minä sen annan. 28 Ja sinä, ihmisen
poika, ennusta ja sano: näin sanoo Herra, Herra, Ammonin
lapsista ja heidän häväistyksestänsä; sano siis: miekka,
miekka on vedetty tappamaan, se on hiottu surmaamaan ja
että se on niin välkkyy; 29 Ettäs petollisia näkyjä sinulles
sanoa annat, ja valhetta ennustaa; että sinä myös hyljättäisiin
jumalattomain tapettujen sekaan, joiden päivä tuli, koska
pahat työt loppuneet olivat. 30 Ja vaikka se tuppeensa
jälleen pistettäisiin, niin minä kuitenkin tuomitsen sinun
siinä paikassa, kussas luotu olet, ja siinä maassa, kussas
syntynyt olet; 31 Ja tahdon vuodattaa minun vihani sinun
päälles, minä tahdon minun hirmuisuuteni tulen sinun päälles
puhaltaa, ja tahdon antaa sinun kiukkuisten miesten käsiin,
jotka hukuttamaan tottuneet ovat, jotka polttaa ja hukuttaa
taitavat. 32 Sinun pitää tulen ruaksi tuleman, ja sinun veres
maalla vuodatettaman, ja ei sinua pidä enään muistettaman;
sillä minä Herra olen sen puhunut.

22 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, etkös tahdo nuhdella, etkös tahdo
nuhdella murhakaupunkia ja hänelle näyttää kaikkia hänen
kauhistuksiansa? 3 Sano: näin sanoo Herra, Herra: o sinä
kaupunki, joka omais veren vuodatat, että sinun aikas
tulis, ja sinä, joka epäjumalia tykönäs teet, ettäs itses
saastuttaisit! 4 Sinä teet itses vikapääksi siihen vereen,
jota vuodatat, ja saastutat itses jumalissa, joita teet; näillä
sinä joudutat sinun päiväs, ja saatat, että sinun vuotes
tuleman pitää; sentähden tahdon minä sinun nauruksi tehdä
pakanain seassa, ja saattaa pilkaksi kaikissa maakunnissa.
5 Sekä läsnä että kaukana pitää heidän sinua sylkemän,
että sinun häpiällisen sanoman ja suuren vaivan kärsimän
pitää. 6 Katso, Israelin päämiehet ovat kukin väkevä sinussa
verta vuodattamaan. 7 Isänsä ja äitinsä he katsovat ylön
sinussa: muukalaisille he väkivaltaa ja vääryyttä tekevät;
orpoja ja leskiä he sortavat sinussa. 8 Sinä katsot minun
pyhyyteni ylön, ja turmelet minun sabbatini. 9 Pettäjät ovat
sinussa verta vuodattamaan; he syövät vuorilla, ja tekevät
ylöllistä sinussa. 10 He paljastavat isänsä hävyn sinussa,
ja vaivaavat saastaisia vaimoja heidän taudissansa, 11
Ja tekevät kauheutta lähimmäisensä vaimon kanssa: he
häpäisevät omat miniänsä ilkivaltaisesti, he tekevät väkivaltaa
omille sisarillensa, isäinsä tyttärille. 12 He ottavat lahjoja
sinussa, verta vuodattaaksensa; sinä otat koron ja voiton,
ja ahnehdit lähimmäiseltäs väkivallalla, ja näin unohdat
minun, sanoo Herra, Herra. 13 Katso, minä lyön käsiäni
yhteen sinun ahneutes tähden, jotas tehnyt olet, ja sen
veren tähden, joka sinussa vuodatettu on. 14 Mutta luuletkos
sinun sydämes voivan kärsiä, ja sinun kätes kestää niinä
päivinä kuin minä sinulle tekevä olen? Minä Herra olen sen
puhunut, minä myös teen sen. 15 Ja tahdon sinun hajoittaa
pakanain sekaan ja ajaa sinun maakuntiin, ja tahdon sinun
saastaisuutes lopettaa; 16 Niin että sinä pakanain seassa
pitää kirottuna pidettämän, ja sinun pitää ymmärtämän minun
olevan Herra. 17 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi:
18 Sinä, ihmisen poika, Israelin huone on minulle karreksi
tullut; kaikki heidän vaskensa, tinansa, rautansa ja lyijynsä
on ahjossa hopian karreksi tullut. 19 Sentähden sanoo Herra,
Herra näin: että te kaikki olette karreksi tulleet, sentähden
katso, minä kokoon teidät Jerusalemiin. 20 Niinkuin hopia,
vaski, rauta, lyijy ja tina ahjoon kootaan, että tuli sen alle
puhallettaisiin ja ne sulaisivat: niin tahdon minä vihassani ja
hirmuisuudessani koota, panna sisälle ja sulata teitä. 21
Ja minä tahdon koota teidät, ja minun vihani tulen teidän
seassanne puhaltaa, että te siellä sulaisitte. 22 Niinkuin
hopia ahjossa sulaa, niin teidän pitää myös siinä sulaman; ja
teidän pitää ymmärtämän, että minä Herra olen vuodattanut
vihani teidän päällenne. 23 Ja Herram sana tapahtui minulle
ja sanoi: 24 Sinä, ihmisen poika, sano heille: sinä olet se
maa, joka ei ole puhdistettu, niinkuin se, joka ei sadetta saa
vihan ajalla. 25 Prophetat, jotka siellä ovat, ovat vannoneet
heitänsä yhteen, niinkuin kiljuva jalopeura, kuin se saaliin
saa; he syövät sieluja, tempaavat tavaran ja rahan, ja
tekevät sinne paljon leskiä. 26 Heidän pappinsa rikkovat
minun lakini, ja turmelevat minun pyhäni; ei he pidä pyhäin
ja saastaisten välillä eroitusta, eikä opeta mikä puhdas

ja saastainen on, eikä tottele minun sabbatiani, ja minä
saastutetaan heidän seassansa. 27 Heidän päämiehensä
heidän seassansa ovat niinkuin raatelevaiset sudet, verta
vuodattamaan ja sieluja surmaamaan ahneutensa tähden.
28 Ja heidän prophetansa sivuvat heitä sekoittamattomalla
kalkilla, saarnaavat turhuutta, ja ennustavat heille valheita,
ja sanovat: näin sanoo Herra, Herra; vaikka ei Herra sitä
puhunut olekaan. 29 Maan kansa tekee väkivaltaa, ja he
ryöstävät ryövyydellä ja sortavat köyhän ja raadollisen, ja
tekevät muukalaiselle väkivaltaa ja vääryyttä. 30 Minä etsin
heidän seassansa sitä miestä, joka aidan panis ja seisois
veräjällä minun edessäni, etten minä maata turmelisi; mutta
en minä ketään löytänyt. 31 Sentähden vuodatan minä
vihani heidän päällensä, ja hirmuisuuteni tulella minä lopetan
heidät, ja annan heidän tiensä heidän päänsä päälle, sanoo
Herra, Herra.

23 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä, ihmisen
poika, kaksi vaimoa oli yhden äidin tytärtä: 3 Nämät
tekivät huorin Egyptissä, he tekivät huorin nuoruudessansa;
siellä antoivat he pidellä rintojansa, ja taputellla neitsyytensä
nisiä. 4 Suuremman nimi oli Ohola, ja hänen sisarensa
Oholiba. Ja minä otin heidät aviokseni, ja he synnyttivät
poikia ja tyttäriä. Ja Ohola kutsuttiin Samariaksi ja Oholiba
Jerusalemiksi. 5 Ohola teki huorin, kuin minä hänen ottanut
olin, ja rakasti värtämiehiänsä Assyrialaisia, jotka hänen
tykönsä tulivat: 6 Silkillä vaatetettuja päämiehiä ja esimiehiä,
kaikkia nuoria ihanaisia miehiä, hevosmiehiä, jotka hevosilla
ajoivat; 7 Ja makasi kaikkein nuorten miesten kanssa
Assyriasta, ja saastutti itsensä kaikkiin heidän jumaliinsa,
kussa ikänä hän jonkun osasi. 8 Vielä sitte ei hän hyljännyt
huoruuttansa Egyptin kanssa; että he hänen kanssansa
maanneet olivat hänen nuoruudessansa, ja jotka hänen
neitsyytensä nisiä taputtelleet, ja suuressa huoruudessa
hänen kanssansa olleet olivat. 9 Sentähden minä hylkäsin
hänet värtämiestensä käsiin, Assurin lasten käsiin, joita hän
himostansa rakasti. 10 He paljastivat hänen häpynsä, ja
ottivat hänen poikansa ja tyttärensä pois, mutta hänen he
miekalla tappoivat. Ja sanoma kuului vaimoin seassa, että
tämä rangaistus oli. 11 Mutta kuin Oholiba, hänen sisarensa,
sen näki, syttyi se rakkaudesta pahemmin kuin toinen, ja
teki enemmin huorin kuin hänen sisarensa huoruus oli. 12
Ja rakasti Assurin lapsia, päämiehiä ja esimiehiä, jotka
hänen tykönsä tulivat kauniisti vaatetettuna, hevosmiehiä,
jotka hevosilla ajoivat, kaikkia nuoria ihanaisia miehiä. 13
Silloin minä näin, että he molemmat yhdellä tavalla itsensä
saastuttaneet olivat. 14 Mutta tämä teki vielä enemmin
huorin; sillä kuin hän näki punaisella maalilla maalatuita
miehiä seinissä, Kaldealaisten kuvia, 15 Kupeista vyötetyitä
ja kirjavat lakit heidän päässänsä, jotka kaikki olivat nähdä
niinkuin päämiehet, niinkuin Babelin lapset ja Kaldealaiset
pitävät isänsä maalla, 16 Syttyi hän heihin niin pian kuin hän
näki heidät, ja hän lähetti sanansaattajat heidän tykönsä
Kaldeaan. 17 Kuin nyt Babelin lapset hänen tykönsä tulivat,
häntä makaaman hekumassansa, saastuttivat he hänen
huoruudellansa; ja se saastutti itsensä heidän kanssansa,
niin että hän heihin suuttui. 18 Ja kuin hänen huoruutensa
ja häpiänsä niin peräti ilmituli, suutuin minä myös häneen,
niinkuin minä hänen sisareensa suuttunut olin. 19 Mutta
hän teki aina enemmän huorin ja muisti nuoruutensa aikaa,
jona hän Egyptissä huorin tehnyt oli. 20 Ja syttyi himoon
heidän jalkavaimoinsa kanssa, joiden liha on niinkuin aasien
liha, ja heidän himonsa niinkuin hevosten himo. 21 Ja
sinä teit häpiäs, niinkuin nuoruudessas, kuin Egyptissä
sinun rintaas pideltiin, ja sinun nuoruutes nisiä taputeltiin.
22 Sentähden, Oholiba, näin sanoo Herra, Herra: katso,
minä tahdon sinun värtämiehes, joihinkas suuttunut olet,
kehoittaa sinua vastaan, ja tahdon heitä tuoda joka taholta
sinua vastaan: 23 Babelin lapset ja kaikki Kaldealaiset,
päämiehet, herrat ja valtamiehet, ja kaikki Assyrialaiset
heidän kanssansa, kauniit, nuoret miehet, kaikki päämiehet
ja esimiehet, valtamiehet, ja ylimmäiset, ja kaikkinaiset
hevosmiehet. 24 Ja he tulevat valmistettuna sinun päälles
vaunuilla ja rattailla ja suurella väen joukolla, ja piirittävät
sinun keihäillä, kilvillä ja rautalakeilla joka taholta. Niiden
haltuun minä oikeuden annan, että he sinun tuomitsevat
lakinsa jälkeen. 25 Minä annan minun kiivauteni tulla sinun
päälles, että he armottomasti sinun kanssas toimittavat;
heidän pitää sinun nenäs ja korvas leikkaaman, ja mitä jää,
pitää miekalla lankeeman. Heidän pitää sinun poikas ja
tyttäres ottaman pois, ja tähteet pitää poltettaman tulella. 26
Heidän pitää sinun vaattees riisuman, ja sinun kaunistukses
ottaman pois. 27 Näin minä tahdon sinun haureutes ja sinun
huoruutes Egyptin maasta lopettaa, ettes enää silmiäs nosta
heidän peräänsä, etkä Egyptiä enää muistaman pidä. 28
Sillä näin sanoo Herra, Herra: katso, minä tahdon sinun
niiden haltuun antaa, joita vihaat, ja joihin suuttunut olet. 29
Ne pitää sinulle tekemän niinkuin viholliset, ja ottaman kaikki,
mitäs koonnut olet, ja sinut alastomaksi ja paljaaksi jättämän,
että sinun saastainen häpiäs ilmi tulis sinun haureutes ja
huoruutes kanssa. 30 Näitä pitää heidän sinulle tekemän
sinun huoruutes tähden, jota sinä pakanain kanssa tehnyt
olet, joiden jumalissa sinä itses saastuttanut olet. 31 Sinä
olet käynyt sisares tietä, sentähden annan minä myös

hänen maljansa sinun kätees. 32 Näin sanoo Herra, Herra:
sinun pitää juoman sisares maljan, syvän ja leviän; sinun
pitää niin suureksi nauruksi ja pilkaksi tuleman, että se on
ylönpalttinen. 33 Sinun pitää siitä väkevästä juomasta ja
vaivasta itses juovuksiin juoman; sillä sinun sisares Samarian
malja on vaivan ja hävityksen malja. 34 Sen sinun pitää
puhtaaksi juoman, ja lyömän sen kappaleiksi, ja sinun rintas
repimän rikki; sillä minä olen sen puhunut, sanoo Herra,
Herra. 35 Sentähden näin sanoo Herra, Herra: ettäs minun
unhottanut ja minun selkäs taa heittänyt olet, niin kanna nyt
sinun haureuttas ja huoruuttas. 36 Ja Herra sanoi minulle:
sinä ihmisen poika, etkö sinä Oholaa ja Oholibaa nuhdella
tahdo? näytä heille heidän kauhistuksensa, 37 Kuinka he
ovat huoruudessa olleet ja verta vuotaneet, ja avionsa
rikkoneet epäjumalainsa kanssa; niin myös lapsensa, jotka
he minulle synnyttäneet olivat, polttivat he niille uhriksi. 38
Päällisiksi ovat he sen minulle tehneet, että he ovat silloin
minun pyhäni saastuttaneet, ja minun sabbatini rikkoneet.
39 Sillä kuin he lapsensa epäjumalille tappaneet olivat,
menivät he sinä päivänä minun pyhääni, sitä saastuttamaan;
katso, niin ovat he minun huoneessani tehneet. 40 He
ovat myös lähettäneet miesten perään, jotka kaukaisilta
mailta tuleman piti; kuin sana oli lähetetty heidän tykönsä,
niin katso, he tulivat; ja sinä pesit itse heidän tähtensä, ja
voitelit silmäs ja kaunistit sinus kaunistuksella, 41 Ja istuit
kauniilla vuoteella, jonka edessä pöytä oli valmistettu; ja
sinä suitsutit ja uhrasit minun öljyni sen päällä. 42 Siellä oli
suruttoman kansan ääni; ja paitsi niitä miehiä yhteisestä
kansasta, tuotiin myös sinne Sabealaisia korvesta, jotka
antoivat renkaita heidän käsiinsä ja kauniita seppeleitä
heidän päähänsä. 43 Mutta minä ajattelin: se on tottunut
huoruuteen vanhuudesta, ei se taida lakata huoruudestansa.
44 Sillä hänen tykönsä mennään niikuin huoran tykö; juuri
niin mennään Oholan ja Oholiban, hävyttömäin vaimoin
tykö. 45 Sentähden hurskaat miehet rankaisevat heitä,
niinkuin avionsa rikkojat ja veren vuodattajat rangaistaman
pitää; sillä he ovat huorat, ja heidän kätensä on verta
täynnä. 46 Näin sanoo Herra, Herra: vie suuri joukko heidän
päällensä, ja anna heitä ryöstöksi ja saaliiksi, 47 Jotka heidät
kivittäisivät ja heidät miekoillansa pistäisivät lävitse, ja heidän
poikansa ja tyttärensä surmaisivat, ja heidän huoneensa
tulella polttaisivat. 48 Näin minä tahdon huoruuden maalta
lopettaa; että kaikki vaimot pitää oppiman, eikä tekemän
senkaltaista haureutta. 49 Ja teidän haureutenne pannaan
teidän päällenne, ja teidän pitää epäjumalainne syntiä
kantaman, tietääksenne minun olevan Herran, Herran.

24 Ja Herran sana tapahtui minulle, yhdeksäntenä vuonna,
kymmenentenä päivänä kymmenennestä kuusta, ja
sanoi: 2 Sinä, ihmisen poika, kirjoita sinulles tämän päivän
nimi, juuri tämä päivä; sillä Babelin kuningas on juuri
tänäpäivänä Jerusalemia vastaan hankinnut. 3 Ja pane
tottelemattoman kansan eteen vertaus, ja sano heille: näin
sanoo Herra, Herra: pane pata ja valmista, ja pane siihen
vettä. 4 Pane kappaleet siihen kokoon, kaikki ne parhaat
kappaleet, reisi ja lapa; ja täytä se parhailla luukappaleilla.
5 Ota paras laumasta, ja tee valkia alle luukappaleita
keittääkses; ja anna vahvasti kiehua, ja luukappaleet
hyviä kypsyä. 6 Sentähden näin sanoo Herra, Herra: voi
murhakaupunkia! joka senkaltainen pata on, jossa ruoste
riippuu kiinni, niin ettei sen ruoste tahdo eritä. Ota kappale
kappaleen jälkeen siitä ulos, sillä ei tarvita siitä arpaa heittää.
7 Sillä hänen verensä on siellä, joka paljaalle kalliolle pantu
on, ja ei maan päälle vuodatettu, että se mullalla peitettäisiin.
8 Ja minä olen myös sentähden heidän antanut sen veren
paljaalle kalliolle vuodattaa, ettei se peitettäisi, että viha
tulis heidän päällensä, ja heille kostettaisiin. 9 Sentähden
sanoo Herra, Herra näin: voi murhakaupunkia! jonka minä
suureksi valkiaksi teen. 10 Kanna vaivoin paljo puita, sytytä
tuli, että liha kypsäksi tulis, ja pane hyvin yrttejä sen päälle,
että luukappaleet palaisivat. 11 Pane myös pata tyhjänä
hiilille, että se kuumaksi tulis, ja sen vaski palais, jos sen
saastaisuus sulais, ja sen ruoste läksis. 12 Vaan ruoste,
ehkä se kuinka kovin poltetaan, ei tahdo lähteä, sillä se on
aivan kovin ruostunut, se pitää tulessa sulattaman. 13 Sinun
saastaisuutes on sula ilkeys, että vaikka minä sinua mielelläni
puhdistaisin, et kuitenkaan sinä tahdo itsiäs puhdistaa
antaa; sinun saastaisuudestas et sinä tästedes enää taida
puhdistettaa, siihenasti että minun hirmuisuuteni sinussa
sammunut on. 14 Minä Herra olen sen puhunut; se pitää
tuleman, minä tahdon tehdä, ja en viivyttää, en minä tahdo
armahtaa, enkä kadu; vaan heidän pitää sinun tuomitseman,
niinkuin sinä elänyt ja tehnyt olet, sanoo Herra, Herra. 15
Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 16 Sinä ihmisen
poika, katso, minä tahdon sinulta silmäis himon ottaa pois
rangaistuksen kautta; mutta ei sinun pidä valittaman, eikä
itkemän, eikä kyyneleitä vuodattaman. 17 Salaa sinä mahdat
huoata, mutta kuolleen valitusta ei sinun pidä pitämän, vaan
sinun pitää kaunistukses paneman päälles, ja kengät jalkaas
kenkimän; ei sinun pidä suutas peittämän, eikä murheellisten
leipää syömän. 18 Ja kuin minä huomeneltain varhain
kansalle puhuin, kuoli minulta ehtoona minun emäntäni. Ja
minä tein toisena huomenna, kuin minulle käsketty oli. 19
Ja kansa sanoi minulle: etkös siis ilmoita meille, mitä tämä

meille ennustaa, minkä sinä teet? 20 Ja minä sanoin heille:
Herra on minun kanssani puhunut ja sanonut: 21 Sano
Israelin huoneelle, että Herra näin sanoo: katso, minä tahdon
minun pyhäni, teidän korkeimman lohdutuksenne, teidän
silmäinne himon ja teidän sydämenne toivon saastuttaa; ja
teidän poikanne ja tyttärenne, jotka teidän hylkäämän pitää,
lankeevat miekan kautta. 22 Ja teidän täytyy tehdä, niinkuin
minä tehnyt olen: teidän suutanne ei teidän pidä peittämän,
eikä murheellisen leipää syömän. 23 Vaan pitää teidän
kaunistuksenne teidän päähänne paneman, ja kenkimän
itsenne; ei teidän pidä valittaman eikä itkemän, vaan teidän
synnissänne nääntymän, ja keskenänne toinen toisenne
kanssa huokaileman. 24 Ja pitää niin Hesekiel teillle ihmeeksi
oleman, että teidän tekemän pitää kaiken sen jälkeen, minkä
hän tehnyt on; että kuin se tulee, te ymmärtäisitte, että minä
Herra, Herra olen. 25 Ja sinä, ihmisen poika, silloin kuin minä
heiltä olen ottava pois heidän voimansa ja lohdutuksensa,
heidän silmäinsä himon ja heidän sydämensä toivon, heidän
poikansa ja tyttärensä; 26 Silloin pitää yksi, joka päässyt
on, tuleman sinun tykös, ja sinulle ilmoittaman. 27 Silloin
pitää sinun suus avattaman, ja sen joka päässyt on, että
sinun puhuman pitää, ja ei enää vaikeneman. Ja sinun pitää
heille ihmeeksi oleman, että he ymmärtäisivät minun olevan
Herran.

25 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, aseta kasvos Ammonin lasten puoleen,
ja ennusta heitä vastaan, 3 Ja sano Ammonin lapsille:
kuulkaat Herran, Herran sanaa: näin sanoo Herra, Herra:
että te minun pyhääni pititite, sanoen: jopa se saastutettu
on, ja Israelin maata: se on kylmillä, ja Juudan huonetta, että
se on vankina viety pois; 4 Sentähden katso, minä tahdon
sinun antaa itäisen maan lapsille perinnöksi, että heidän
linnojansa sinne rakentaman ja asuinsiansa sinne tekemän
pitää; ja heidän pitää sinun hedelmäs syömän, ja sinun
rieskas juoman. 5 Ja tahdon Rabban kamelein huoneeksi
tehdä, ja Ammonin lapset lammaspihatoksi; ja teidän pitää
tietämän, että minä olen Herra. 6 Sillä näin sanoo Herra,
Herra: että sinä käsiäs paukutit, ja tömistelit jaloillas, ja
Israelin maasta kaikesta sydämestäs niin äikistellen iloitsit, 7
Sentähden katso, minä tahdon minun käteni ojentaa sinun
ylitses, ja antaa sinun pakanoille ryöstöksi, ja hävittää sinun
kansoista, ja maakunnista surmata; minä kadotan sinun, ja
sinun pitää tietämän, että minä olen Herra. 8 Näin sanoo
Herra, Herra: että Moab ja Seir sanovat: katso, Juudan
huone on niinkuin kaikki muutkin pakanat; 9 Sentähden
katso, niin minä tahdon Moabin kyljen avata kaupungeista,
hänen kaupungeistansa ja hänen rajoistansa: sen kalliin
maan, Betjesimotin, Baalmeonin ja Kirjataimin, 10 Itäisen
maan lapsille, Ammonin lapsia vastaan, ja annan heidät
heille perinnöksi, ettei Ammonin lapsia enää muistettaman
pidä pakanain seassa; 11 Ja annan tuomita Moabin: ja
heidän pitää tietämän minun olevan Herran. 12 Näin sanoo
Herra, Herra: että Edom Juudan huoneelle ankarasti kostanut
on, ja kostamisellansa itsensä vikapääksi saattanut; 13
Sentähden sanoo Herra, Herra näin: minä tahdon käteni
ojentaa Edomin päälle, ja tahdon hänestä hävittää sekä
ihmiset että eläimet, ja tahdon sen autioksi tehdä Temanista,
ja Dedaniin asti pitää heidän miekalla kaatuman. 14 Ja kostan
jälleen Edomille minun kansani Israelin kautta, ja heidän
pitää Edomin kanssa tekemän minun vihani ja hirmuisuuteni
jälkeen; että heidän minun kostoni tunteman pitää, sanoo
Herra, Herra. 15 Näin sanoo Herra, Herra: että Philistealaiset
kostaneet ovat ja vanhan vihansa sammuttaneet, kaiketi
oman tahtonsa perään (minun kansani) vahingoksi; 16
Sentähden sanoo Herra, Herra näin: katso, minä tahdon
minun käteni ojentaa Philistealaisten päälle; ja Kretiläiset
hävittää, ja tahdon jääneet meren satamissa surmata; 17 Ja
tahdon heille suuresti kostaa, ja vihassa heitä rangaista, että
heidän ymmärtämän pitää minun olevan Herran, koska minä
heille kostanut olen.

26 Ja tapahtui ensimäisenä vuotena toistakymmentä,
ensimäisenä päivänä (ensimmäisessä kuussa), että
Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä ihmisen
poika, että Tyro sanoo Jerusalemista: niin piti! Kansan
portit ovat särjetyt: se on kääntynyt minun tyköni; minä
täytetään, hän hävitetään; 3 Sentähden näin sanoo Herra,
Herra: katso, minä tahdon sinun kimppuus, Tyro, ja tahdon
antaa monta pakanaa tulla sinun päälles, niinkuin meri
nousee aaltoinensa. 4 Niin pitää heidän kaataman muurit
Tyrossa, ja kukistaman hänen torninsa, ja minä tahdon
käväistä pois tomunkin siitä, ja tahdon tehdä hänestä paljaan
kallion. 5 Hänen pitää tuleman luodoksi keskellä merta, jonka
päälle kalaverkot hajoitetaan; sillä minä olen sen puhunut,
sanoo Herra, Herra, ja hänen pitää tuleman pakanoille
saaliiksi, 6 Ja hänen tyttärensä, jotka kedolla ovat, pitää
miekalla tapettaman; ja hänen pitää ymmärtämän, että minä
olen Herra. 7 Sillä näin sanoo Herra, Herra: katso, minä
tahdon antaa tulla Tyron päälle Nebukadnetsarin, Babelin
kuninkaan, pohjoisesta, kuningasten kuninkaan, hevosilla,
vaunuilla, ratsasmiehillä ja suurella kansan joukolla. 8 Hänen
pitää miekalla tappaman sinun tyttäres, jotka kedolla ovat;
mutta sinua vastaan pitää hänen multaseinät rakentaman

ja tekemän saarron, ja ylentämän kilvet sinua vastaan. 9
Hänen pitää sota-aseilla sinun muuris maahan sysäämän,
ja miekoillansa kukistaman sinun tornis. 10 Hänen monien
hevostensa tomun pitää sinun peittämän; niin pitää myös
sinun muuris vapiseman hänen hevostensa, vaunuinsa
ja ratsumiestensä töminästä, kuin hänen sinun porteistas
vaeltaa sisälle, niinkuin siihen kaupunkiin mennään, joka
maahan kukistettu on. 11 Hänen pitää hevostensa kavioilla
tallaaman rikki kaikki sinun katus; sinun kansas hän miekalla
tappaa, ja sinun vahvat patsaas maahan kaataa. 12 Heidän
pitää sinun tavaras ryöstämän, ja sinun kauppas ottaman
pois, sinun muuris kaataman, ja sinun kauniit huonees
kukistaman; ja heittämän sinun kives, puus ja tomus veteen.
13 Niin tahdon minä lopettaa sinun laulus äänen, ettei
enään kuultaman pidä sinun kantelees helinää. 14 Ja minä
tahdon tehdä sinusta paljaan kallion ja luodon, jonka päälle
kalaverkot hajoitetaan, ja ei sinun pidä enään rakennettaman;
sillä minä Herra olen sen puhunut, sanoo Herra, Herra.
15 Näin sanoo Herra, Herra Tyroa vastaan: mitämaks että
luotoin pitää vapiseman, kuin sinä niin hirmuisesti kaadut,
ja sinun haavoitettus huutavat, jotka sinussa hirmuisesti
tapetaan. 16 Ja kaikki ruhtinaat meren tykönä pitää astuman
alas istuimiltansa, ja riisuman hameensa, ja paneman pois
yltänsä neulotut vaatteet, ja pitää käymän murhevaatteissa
ja istuman maahan, ja pitää hämmästymän ja tyhmistymän,
sinun äkillisestä lankeemisestas. 17 Heidän pitää valittaman
sinua, ja sanoman sinusta: voi, kuinka sinä olet niin peräti
autioksi tullut, sinä kuuluisa kaupunki! sinä joka meren
tykönä olit, joka niin voimallinen olit meren tykönä ynnä sinun
asuvaistes kanssa, että kaiken maan täytyi sinua peljätä. 18
Nyt tyhmistyvät luodot sinun lankeemistas, ja luotokunnat
meressä hämmästyvät sinun loppuas. 19 Sillä näin sanoo
Herra, Herra: minä tahdon sinua tehdä autioksi kaupungiksi,
niinkuin ne kaupungit, joissa ei kenkään asu, ja annan tulla
suuren virran sinun päälles, suuret vedet sinua peittämään;
20 Ja annan sinun mennä alas niiden kanssa, jotka menevät
alas hautaan, muinaisen kansan tykö, ja tahdon kukistaa
sinut maan alle, ja teen sinut niinkuin ijäiseksi autioksi niiden
kanssa, jotka hautaan menevät, ettei kenenkään sinussa
pidä asuman; ja annan kauneuden eläväin maahan. 21 Ja
teen sinun hämmästykseksi, ettei sinun enää pidä oleman;
niin että kuin sinua kysytään, niin ei ikänä pidä kenenkään
sinua enään löytämän, sanoo Herra, Herra.

27 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä
ihmisen poika, tee valitusitku Tyrosta, 3 Ja sano Tyrolle,
joka asuu meren tykönä ja tekee kauppaa monen luodon
kansan kanssa: näin sanoo Herra, Herra: o Tyro, sinä olet
sanonut: minä olen kaikkein kaunein. 4 Sinun rajas ovat
keskellä merta; ja sinun rakentajas ovat valmistaneet sinun
kaikkein kauneimmaksi. 5 Kaikki sinun lautas on hongasta
Seniristä, ja olet antanut tuoda sedripuita Libanonista
tehdäkses sinulles haahden pielen. 6 Sinun airos olivat
tehdyt Basanin tammesta, sinun piittas elephantin luista,
Kittimin luodoista: 7 Sinun purjees oli Egyptin kalliista liinasta
neulottu, sinulle merkiksi; sinun peittees oli sinivilloista ja
Elisan luotoin purpurasta. 8 Zidonista ja Arvadista olivat
sinun haaksimiehes; ja sinulla olivat toimelliset miehet
Tyrosta, haahden haltiat. 9 Vanhimmat ja taitavat Gebalista
paransivat sinun laivas. Kaikki laivat meressä ja haaksimiehet
löyttiin sinun tykönäs; he tekivät kauppaa sinussa. 10
Persiasta, Lydiasta ja Lybiasta olivat urhoolliset miehet
sinun sotajoukossas; jotka kilpensä ja otansa sinussa
ripustivat, ne sinun kaunistivat. 11 Arvadin lapset olivat
sinun sotajoukossas, kaikki ympäri sinun muurias, ja vartiat
sinun tornissas. He ripustivat kilpensä sinun muuris päälle
kaikki ympäri; ne tekivät niin sinun ihanaksi. 12 Tarsis
teki kauppaa sinun kanssas kaikkinaisen kalun paljoudella:
hopialla, raudalla, tinalla ja lyijyllä, joita he toivat sinun
markkinoilles. 13 Javan, Tubal ja Mesek teki kauppaa sinun
kanssas, ja toivat ihmisiä ja vaskiastioita sinun kaupalles. 14
Togarmasta toivat he hevosia ja vaunuja ja muuleja sinun
markkinoilles. 15 Dedanin lapset olivat sinun kauppamiehes,
ja sinä teit kauppaa joka paikassa luotokunnissa; he antoivat
sinulle elephantin luita ja Hebenpuita hinnaksi. 16 Syrialaiset
noutivat sinun töitäs, joitas teit, toivat rubiinia, purppuraa,
tapeteja, silkkiä ja samettia, ja kristallia sinun markkinoilles.
17 Juuda ja Israelin maa teki myös kauppaa sinun kanssas,
ja toi sinun markkinoilles nisuja Minnitistä, ja balsamia ja
hunajaa, ja öljyä ja mastiksia. 18 Nouti myös Damasku
sinun töitäs sinusta paljoudessa, ja paljon kaikkinaisia
kaluja, väkevän viinan ja kalliin villan edestä. 19 Dan ja
Javanmehusal toivat myös sinun markkinoilles rautakalua,
kassia- ja kalmus-yrttejä sinun kauppaa tehdäkses. 20 Dedan
osti sinulta kalliita vaatteita, joiden päällä ajoissa istutaan. 21
Atabia ja kaikki Kebarin ruhtinaat kaupitsivat sinulle lampaita,
oinaita ja kauriita; niillä he tekivät sinun kanssas kauppaa.
22 Saban ja Ragman kauppamiehet tekivät sinun kanssas
kauppaa, ja toivat sinun markkinoilles kaikkinaisia kalliita
yrttejä, kalliita kiviä ja kultaa. 23 Haran ja Kanne, ja Eden
ynnä Seban kauppamiesten kanssa, Assur ja Kilmad olivat
myös sinun kauppamiehes. 24 Kaikki nämät kaupitsivat
sinulle kalliita vaatteita, silkkiä ja neulotuita hameita, jotka he
kalliissa seder-arkuissa hyvin tallella pantuna toivat sinun

markkinoilles. 25 Mutta Tarsiksen laivat olivat ylimmäiset
sinun kaupassas; niin sinä olet peräti rikkaaksi ja jaloksi
tullut keskellä merta. 26 Ja sinun haaksimiehes toivat sinun
suurilla vesillä; mutta itätuulen pitää sinun musertaman rikki
keskellä merta: 27 Niin että sinun tavaras, kauppakalus,
ostajas, haaksimiehes, laivain haltias, laivain rakentajas ja
sinun kaupitsias, ja kaikki sinun sotamiehes, ja kaikki kanssa
sinussa pitää hukkuman keskellä merta, sinun lankeemises
päivänä; 28 Niin että satamatkin pitää vapiseman sinun
haahteis haltiain huudosta. 29 Ja kaikki, jotka soutavat
haaksimiesten ja haahtein haltiain kanssa, pitää laivoista
menemän maalle seisomaan, 30 Ja pitää kovin huutaman
sinun tähtes, ja vaikiasti valittaman, ja heittämän tomua
päänsä päälle, ja tuhkaan itsensä tahraaman. 31 Heidän
pitää ajeleman hiukset päästänsä, ja pukeman säkit yllensä,
ja sydämestänsä itkemän sinua, ja haikiasti murehtiman. 32
Heidän pitää valituksessansa sinua itkemän ja surkutteleman:
voi! kuka on ikänä niin pois tullut merellä kuin Tyro! 33 Kuin
sinä kauppaa teit merellä, ravitsit sinä monta kansaa; ja sinun
monella tavarallas ja kaupallas teit sinä maan kuninkaat
äveriäiksi. 34 Mutta nyt sinä olet mereltä sysätty, juuri syvään
veteen, niin että sinun kauppas ja kaikki sinun kansas
sinussa on hukkunut. 35 Kaikki, jotka luodoissa asuvat,
hämmästyvät sinua, ja heidän kuninkaansa tyhmistyvät ja
katsovat murheellisesti. 36 Kansain kauppamiehet viheltävät
sinua, että sinä niin äkisti hävinnyt olet, ja et silleen enään
taida tulla ylös ijankaikkisesti.

28 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä
ihmisen poika, sano Tyron ruhtinaalle: näin sanoo
Herra, Herra: että sinun sydämes paisuu, ja sinä sanot:
minä olen Jumala, minä istun Jumalan istuimella keskellä
merta; vaikka sinä olet ihminen ja et Jumala, kuitenkin yltyy
sinun sydämes, niin kuin Jumalan sydän. 3 Katso, sinä
olet olevinas viisaampi Danielia, ettei sinulta mitään salattu
olisi; 4 Ja että sinä toimellas ja taidollas olet sen voiman
saanut, ja koonnut sinun tavaroihis kultaa ja hopiaa, 5 Ja
olet sinun suurella viisaudellas ja kaupallas niin suuren
voiman saanut; siitä sinä olet niin ylpiäksi tullut, että sinä
niin voimallinen olet. 6 Sentähden sanoo Herra, Herra näin:
että sinun sydämes ylpeilee, niinkuin sinä Jumala olisit; 7
Sentähden katso, minä tahdon lähettää muukalaiset sinun
päälles, julmat pakanat; heidän pitää miekkansa vetämän
sinun kaunista viisauttas vastaan, ja tekemän sinbun suuren
kunnias häpiäksi. 8 Heidän pitää sinun paiskaaman luolaan,
että sinun pitää kuoleman keskellä merta, niinkuin tapetut. 9
Mitämaks, jos sinä murhaajalles sanot: minä olen Jumala;
vaikka et sinä Jumala ole, vaan ihminen, ja olet sinun
murhaajas kädessä. 10 Sinun pitää kuoleman, niinkuin
ympärileikkaamattomat, muukalaisten käsiin; sillä minä olen
sen sanonut, sanoo Herra, Herra. 11 Ja Herran sana tapahtui
minulle ja sanoi: 12 Sinä, ihmisen poika, itke valitusitku Tyron
kuninkaasta, ja sano hänelle: näin sanoo Herra, Herra: sinä
olet kauniisti tehty sinetti, täynnä viisautta ja sangen ihana.
13 Sinä olet Edenissä, Jumalan yrttitarhassa, ja kaunistettu
kaikkinaisilla kalliilla kivillä, sardilla, topasilla, timantilla,
turkosilla, onikilla, jaspiksilla, saphirilla, rubinilla, smaragdilla
ja kullalla: sinä päivänä, kuin sinä luotiin, olivat valmiina
sinun tykönäs sinun rumpus ja huilus. 14 Sinä olet niinkuin
Kerub, voideltu peittämään; ja minä olen sinun asettanut, ja
sinä olet Jumalan pyhällä vuorella, että sinun kuumain kivien
seassa vaeltaman pitäis. 15 Ja olit vakaa sinun teissäs, siitä
päivästä kuin sinä luotu olit, siihenasti kuin sinun pahuutes
löydettiin. 16 Sillä sinä olet sisältä täynnä pahuutta sinun
suuresta kaupastas, ja olet syntiä tehnyt: sentähden tahdon
minä sinun eroittaa Jumalan vuorelta, ja tahdon sysätä
pois sinua, sinä peittävä Kerub kuumista kivistä. 17 Ja
että sinun sydämes paisuu, ettäs niin ihana olet, ja olet
antanut kavaluutes sinus pettää koreudessas; sentähden
tahdon minä kukistaa sinun maahan, ja tehdä sinun ihmeeksi
kuninkaille. 18 Sillä sinä turmelit sinun pyhyytes suurella
pahuudellas ja väärällä kaupallas: sentähden tahdon minä
antaa tulen sinusta tulla, joka sinun kuluttaman pitää, ja
teen sinun tuhaksi maan päällä kaikkein niiden silmäin
edessä, jotka sinun näkevät. 19 Kaikki, jotka sinun tuntevat
pakanain seassa, pitää hämmästymän sinun tähtes; sinä
olet suureksi pelvoksi, ettes ikänä enään taida tulla ylös. 20
Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 21 Sinä ihmisen
poika, aseta kasvos Zidonia vastaan, ja ennusta häntä
vastaan, 22 Ja sano: näin sanoo Herra, Herra: katso, minä
tahdon sinun kimppuus, Zidon, ja tahdon voittaa kunnian
sinusta, että ymmärrettäisiin, että minä olen Herra, kuin minä
annan oikeuden käydä hänen ylitsensä, ja hänessä osoitan,
että minä pyhä olen. 23 Ja lähetän ruton hänen sekaansa
ja veren vuodatuksen hänen kaduillensa, ja heidän pitää
kuolemahaavoissa lankeeman miekallas, jonka pitää tuleman
heidän päällensä joka taholta; ja heidän pitää ymmärtämän,
että minä olen Herra. 24 Ja ei pidä sitte ympäri Israelin
huoneita, joissa heidän vihollisensa ovat, orjantappuroita,
jotka pistävät, eikä ohdakkeita, jotka heitä vaivaavat, jäämän,
että heidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra, Herra.
25 Näin sanoo Herra, Herra: kuin minä Israelin huonetta
kokoon kansoista, joihin he hajoitetut ovat, niin minä tahdon
heissä osoittaa pakanoille, että minä pyhä olen; ja heidän

pitää asuman maallansa, jonka minä palvelialleni Jakobille
antanut olin. 26 Ja heidän pitää murheetoinna asuman
siinä, ja huoneita rakentaman, ja istuttaman viinapuita, juuri
murheetoinna he asuvat, kuin minä annan oikeuden käydä
kaikkein heidän vihollistensa ylitse heidän ympäristöllänsä;
ja heidän pitää ymmärtämän, että minä Herra olen heidän
Jumalansa.

29 Kymmenentenä vuotena, kymmenentenä päivänä
toisessa kuussa toistakymmentä, tapatui Herran sana
minulle ja sanoi: 2 Sinä, ihmisen poika, aseta kasvos
Pharaota, Egyptin kuningasta vastaan, ja ennusta häntä ja
koko Egyptin maakuntaa vastaan. 3 Saarnaa ja sano: näin
sanoo Herra, Herra: katso, minä tahdon sinun kimppuus,
Pharao, sinä Egyptin kuningas, sinä suuri lohikärme, joka
makaat keskellä virtoja, ja sanot: virta on minun, minä
olen sen minulleni tehnyt. 4 Mutta minä tahdon panna
ongen sinun suuhus, ja tahdon ripustaa kalat sinun virrassas
sinun suomuksiis; ja tahdon vetää sinun ylös virroistas,
ynnä kaikkein kalain kanssa sinun virroissas, jotka sinun
suomuksissas riippuvat. 5 Ja tahdon paiskata sinun korpeen,
sinun ja kaikki sinun virtas kalat; sinun pitää lankeeman
kedolla, ja ei jälleen noudetuksi ja kootuksi tuleman; vaan
metsän pedoille ja taivaan linnuille ruaksi annan minä sinun.
6 Ka kaikki, jotka Egyptissä asuvat, pitää ymmärtämän, että
minä olen Herra, että he Israelin huoneelle ruokosauvana
olivat. 7 Kuin he sinuun rupesivat, menit sinä rikki, ja viilsit
koko heidän kylkensä; kuin he nojasivat sinun päälles, murruit
sinä, ja saatit heidän kupeensa horjumaan. 8 Sentähden
sanoo Herra, Herra näin: katso, minä annan miekan tulla
sinun päälles, ja tahdon hävittää sinussa ihmiset ja eläimet.
9 Ja Egyptin maa pitää tuleman tyhjäksi ja autioksi, ja heidän
pitää ymmärtämän, että minä olen Herra, että hän sanoo: virta
on minun, ja minä olen sen tehnyt. 10 Sentähden katso, minä
tahdon sinun ja sinun virtas kimppuun, ja teen Egyptin maan
peräti tyhjäksi ja autioksi, Sevenan tornista Etiopian rajaan
asti. 11 Ei sen lävitse pidä ihmisen eikä eläimen jalka käymän,
eikä siinä asuttaman neljässäkymmenessä ajastajassa.
12 Sillä minä hävitän Egyptin maan hävinneiden maiden
keskellä, ja annan sen kaupungit autioksi tulla hävitettyin
kaupunkien keskellä neljäksikymmeneksi ajastajaksi; ja
tahdon hajoittaa Egyptiläiset pakanain sekaan, ja hajoittaa
heitä maakuntiin. 13 Sillä näin sanoo Herra, Herra: kuin
neljäkymmentä ajastaikaa kuluvat, niin minä taas kokoon
Egyptiläiset niistä kansoista, joihinka he hajoitetut ovat. 14 Ja
käännän Egyptin vankiuden, ja tuon heitä Patroksen maalle
jälleen, jossa heidän asuma-maansa on; ja se pitää oleman
halpa valtakunta. 15 Sillä sen pitää oleman halvan muiden
maakuntain suhteen, ja ei enään hallitseman pakanoita; ja
minä tahdon vähentää heitä niin, ettei heidän vallitseman
pidä pakanoita. 16 Ja Israelin huoneen ei pidä enään
luottaman heihin, vaan muistaman syntiänsä, koska he
heidän päällensä katsovat, ja ymmärtävät, että minä olen
Herra, Herra. 17 Ja se tapahtui seitsemäntenä vuotena
kolmattakymmentä, ensimäisenä päivänä ensimäisessä
kuussa, että Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 18
Sinä, ihmisen poika, Nebukadnetsar, Babelin kuningas on
vienyt sotajoukkonsa suurella vaivalla Tyron eteen; niin
että koko pää on paljas, ja kaikki olkapäät kuluneet, ja
hänen vaivansa, jonka hän on nähnyt Tyroa vastaan, on
vielä hänelle ja hänen sotajoukollensa maksamatta. 19
Sentähden sanoo Herra, Herra näin: katso, minä annan
Nebukadnetsarille, Babelin kuninkaalle Egyptin maan, että
hänen pitää ottaman pois kaikki hänen tavaransa, ja peräti
ryöstämän ja ryöväämän hänen saaliinsa, että hän antais
sotajoukollensa palkan. 20 Hänen työstänsä, jonka hän siinä
tehnyt on, annan minä hänelle Egyptin maan; sillä he ovat
sen minulle tehneet, sanoo Herra, Herra. 21 Silloin minä
annan Israelin huoneen sarven kasvaa, ja tahdon avata
sinun suus heidän seassansa; että heidän ymmärtämän
pitää, että minä Herra olen.

30 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, ennusta ja sano: näin sanoo Herra,
Herra: valittakaat ja sanokaat: voi sitä päivää! 3 Sillä päivä
on sangen läsnä, ja Herran päivä on lähestynyt, pilvinen
päivä: aika on käsissä, että pakanat tuleman pitää. 4 Ja
miekka tulee Egyptin päälle, Etiopian pitää hämmästymän,
kuin lyödyt Egyptissä lankeevat, ja sen kansa viedään pois,
ja sen perustus revitään ylös. 5 Etiopia, ja Lydia, ja Lydia,
kaikki kansoinensa, ja Kub, ja jotka liiton maakunnasta ovat,
kaatuvat miekalla. 6 Näin sanoo Herra, Herra: Egyptin holhoja
lankee, ja sen väkevyyden ylpeys on hukkuva: Sevenan
tornista pitää heidän miekalla lankeeman, sanoo Herra,
Herra. 7 Ja heidän autiot rajansa pitää kylmille tuleman,
hävitettyin maakuntain keskellä, ja heidän kaupunkinsa
hävitettämän muiden autioiden kaupunkien seassa. 8 Että
heidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra, kuin
minä teen tulen Egyptiin, ja kaikki, jotka heitä auttavat,
hukkuvat. 9 Silloin sanansaattajat lähtevät ulos minun tykööni
haaksilla, peljättämään Etiopiaa, joka nyt niin surutoin on; ja
hämmästyksen pitää oleman heidän seassansa, niinkuin
se tapahtui Egyptille, kuin hänen aikansa tuli; sillä katso,
se tulee. 10 Näin sanoo Herra, Herra: minä vähennän sen

paljouden Egyptistä Nebukadnetsarin, Babelin kuninkaan
kautta. 11 Sillä hän ja hänen kansansa, ne pakanain
tyrannit, ovat siihen kutsutut hävittämään maata, ja vetämään
miekkansa Egyptiä vastaan, että maakunta piti lyödyillä
täytettämän. 12 Ja minä tahdon kuivata virrat, ja myydä
maan tylyin ihmisten käsiin, ja hävitän maakunnan ja mitä
siinä on, muukalaisten kautta. Minä Herra olen sen puhunut.
13 Näin sanoo Herra, Herra: minä hävitän kuvat, ja lopetan
epäjumalat Nophista; ja Egyptillä ei pidä ruhtinaita oleman,
ja minä lähetän hämmästyksen Egyptin maahan. 14 Ja
teen Patroksen autioksi, ja sytytän tulen Zoaniin, ja annan
oikeuden käydä Noon päälle. 15 Ja kaadan minun julmuuteni
Sinin päälle, joka Egyptin vahvuus on, ja hävitän Noon
paljouden. 16 Ja sytytän tulen Egyptissä, ja Sinissä pitää
oleman hädän ja tuskan, ja Noo pitää kukistettaman maahan:
ja Nophilla pitää jokapäiväiset viholliset oleman. 17 Nuoret
miehet Avenissa ja Pibastissa pitää miekalla lankeeman;
ja vaimot vankina vietämän pois. 18 Tahpanheksella pitää
oleman pimiä päivä, kuin minä siellä Egyptin ijestä lyön,
niin että hänen väkevyytensä ylpeys pitää siinä loppuman;
hänen pitää pilvellä peitetyksi tuleman, ja hänen tyttärensä
viedään pois vankina. 19 Ja minä annan oikeuden käydä
Egyptin ylitse; ja heidän pitää ymmärtämän, että minä olen
Herra. 20 Ja tapahtui ensimäisenä vuotena toistakymmentä,
seitsemäntenä päivänä ensimäisessä kuussa, että Herran
sana tapahtui minlle, sanoen: 21 Sinä ihmisen poika,
minä taitan rikki Pharaon, Egyptin kuninkaan käsivarren; ja
katso, ei sitä pidä sidottaman, että hän paranis, eli siteillä
käärittämän, että hän vahvistuis, ja miekkaan ruveta taitais.
22 Sentähden näin sanoo Herra, Herra: katso, minä tahdon
Pharaon, Egyptin kuninkaan kimppuun, ja taitan hänen
käsivartensa rikki, sekä sen vahvan että särjetyn, ja pudotan
miekan hänen kädestänsä. 23 Ja hajoitan Egyptiläiset
pakanain sekaan, ja ajan heitä maakuntiin. 24 Mutta Babelin
kuninkaan käsivarren minä vahvistan, ja annan hänelle
minun miekkani käteensä, ja muserran Pharaon käsivarret
rikki, että hänen pitää huokaaman hänen edessänsä, niinkuin
se, joka kuolemahaavan saanut on. 25 Ja minä vahvistan
Babelin kuninkaan käsivarret; ja Pharaon käsivarret pitää
muserrettaman rikki, että heidän pitää tietämän, että minä
olen Herra, kuin minä annan Babelin kuninkaalle minun
miekkani käteen, että hänen sen Egyptiä vastaan vetämän
pitää. 26 Ja minä hajoitan Egyptiläiset pakanain sekaan, ja
ajan heitä maakuntiin, että heidän ymmärtämän pitää, että
minä olen Herra.

31 Ja tapahtui ensimmäisenä vuotena toistakymmentä
ensimmäisenä päivänä kolmannessa kuukaudessa, että
Herran sana tapahtui minulle, sanoen: 2 Sinä, ihmisen poika,
sano Pharaolle, Egyptin kuninkaalle ja hänen kansallensa:
kenen vertaiseksi sinä luulet itses sinun suuruudessas? 3
Katso, Assur oli niinkuin sedripuu Libanonissa, ihanaisilla
oksilla, paksuilla lehdillä, sangen korkia, että hänen latvansa
oli kaikkein korkein muiden paksuin oksain seassa, 4 Vedet
tekivät hänen suureksi ja syvyys korkiaksi; hänen virtansa
kävivät ympäri hänen kantoansa, ja ojansa antoi hän vuotaa
kaikkien puiden tykö maalla. 5 Sentähden tuli hän muita
puita korkiammaksi, ja sai monta oksaa ja pitkää varpua;
sillä hänellä oli kyllä vettä, itsiänsä levittää. 6 Kaikki taivaan
linnut tekivät pesänsä hänen oksiinsa, ja kaikki pedot kedolla
poikivat hänen varpujensa alla, ja hänen varjonsa alla asuivat
kaikki suuret kansat. 7 Hänellä oli kauniit ja pitkät oksat; sillä
hänen juurillansa oli paljon vettä. 8 Ja ei yksikään sedripuu
ollut Jumalan puutarhassa hänen veransa, eikä hongatkaan
olleet hänen oksiinsa verrattavat, ei myös plataneapuut olleet
mitään hänen oksainsa suhteen; ja ei Jumalan puutarhassa
ollut yhtään puuta hänen kaltaistansa kauneudessa. 9 Minä
olen sen kauniiksi tehnyt saamaan niin monta oksaa, että
kaikki ihanaiset puut Jumalan puutarhassa kadehtivat häntä.
10 Sentähden sanoo Herra, Herra näin että hän niin korkiaksi
tullut on, että hänen latvansa seisoi suurten ja korkiain
paksuin oksain seassa, ja hänen sydämensä paisui hänen
korkeutensa tähden: 11 Sentähden annoin minä hänen
kaikkein väkevimmän käsiin pakanain seassa, joka hänen
kanssansa mielensä jälkeen toimittaa; ja minä ajoin hänen
pois, niinkuin hän jumalattomalla menollansa ansainnut oli:
12 Että muukalaiset pakanain tyrannit hänen hävittäisivät, ja
hajoittaisivat hänen, että hänen oksansa vuorella ja kaikissa
laaksoissa makaisivat, ja hänen oksansa murtuneina kaikissa
maan ojissa olisivat; että kaikkein kansain maan päällä täytyy
hänen varjoansa paeta, ja sen jättää. 13 Ja kaikki taivaan
linnut istuivat hänen langenneilla kannoillansa, ja kaikki pedot
kedolla nojasivat hänen oksiinsa. 14 Ettei enään yksikään puu
veden tykönä iso olisi korkeudestansa, eikä sen latva seisoisi
korkiana suurten paksuin oksain seassa, ja ettei yksikään
puu veden tykönä tekisi itsiänsä suuremmaksi muita; sillä
heidän kaikkein pitää maan alle ja kuolemalle annetuksi
tuleman, niinkuin muutkin ihmiset, jotka kuoppaan menevät.
15 Näin sanoo Herra, Herra: siihen aikaan, kuin hän meni alas
helvettiin, tein minä murheen, ja annoin syvyyden peittää
hänen, ja hänen virtansa piti oleman alallansa, ja ne suuret
vedet ei taitaneet juosta, ja tein, että Libanon murehti hänen
tähtensä, ja kaikki puut kedolla kuivettuivat hänen tähtensä.

(Sheol h7585) 16 Minä peljätin pakanat, kuin he kuulivat hänen
langenneeksi, ja että minä syöksin hänen alas helvettiin
niiden sekaan, jotka kuoppaan menevät; ja kaikki ihanaiset
puut maassa, parhaat ja jaloimmat Libanonissa, ja kaikki,
jotka olivat seisoneet veden tykönä, saivat siitä lohdutuksen.
(Sheol h7585) 17 Sillä heidän piti myös alas menemän heidän
kanssansa helvettiin miekalla tapettuin tykö, että he hänen
käsivartensa varjon alla pakanain seassa asuneet olivat.
(Sheol h7585) 18 Kuinka suureksi sinä (Pharao) luit sinun
ylpeytes ja suuruutes niiden ihanain puiden seassa? Sillä
sinun täytyy ihanain puiden kanssa mennä alas maan alle,
ja ympärileikkaamattomain seassa maata, jotka miekalla
tapetut ovat. Niin pitää Pharaolle tapahtuman, ja kaikelle
hänen kansallensa, sanoo Herra, Herra.

32 Ja tapahtui toisena vuotena toistakymmentä,
ensimäisenä päivänä toisessa kuukaudessa
toistakymmentä, että Herran sana tapahtui minulle ja
sanoi: 2 Sinä, ihmisen poika, tee valitus Pharaosta, Egyptin
kuninkaasta, ja sano hänelle: sinä olet niinkuin nuori
jalopeura pakanain seassa, ja niinkuin valaskala meressä,
joka juokset sinun virroissas, ja pyörrät veden jaloissas,
ja teet sen virrat sekaisiksi. 3 Näin sanoo Herra, Herra:
minä heitän minun verkkoni sinun päälles suurella kansan
joukolla, jotka sinun minun verkkooni ajavat. 4 Ja minä
tahdon sinun maalle vetää ja kedolle paiskata, ja antaa
kaikki linnut taivaan alla istua sinun päälles, ja kaikki eläimet
maalla sinusta ravituksi tulla. 5 Ja tahdon sinun raatos
vuorille heittää, ja sinun korkeudellas laaksot täyttää. 6
Maan, jossa uit, tahdon minä sinun verestäs punaiseksi
tehdä vuoriin asti, että ojat sinusta täytettäisiin, 7 Ja
koskas peräti jo poissa olet, tahdon minä taivaan peittää, ja
hänen tähtensä pimittää, ja peitän auringon pilvellä, eikä
kuun pidä paistaman, 8 Kaikki taivaan valkeudet tahdon
minä pimiäksi saattaa sinun ylitses, ja pimeyden sinun
maalles lähettää, sanoo Herra, Herra. 9 Tahdon myös
monen kansan sydämet peljättää, kuin minä sinun vaivas
pakanoille tiettäväksi teen, ja monelle maakunnalle, joita et
sinä tunne. 10 Paljo kansaa pitää sinua ihmettelemän, ja
heidän kuninkaansa pitää sinun tähtes kovin pelkäämän,
kuin minä annan minun miekkani heitä vastaan välkkyä; ja
heidän pitää äkisti peljästymän kukin sydämessänsä sinun
lankeemises päivänä. 11 Sillä näin sanoo Herra, Herra:
Babelin kuninkaan miekka pitää sinuun sattuman. 12 Ja
minä tahdon sinun väkes langettaa sankarien miekan kautta
ja kaikkinaisten pakanain tyrannein kautta: heidän pitää
Egyptin ylpeyden hävittämän, että kaikki hänen kansansa
teloitettaisiin. 13 Ja tahdon kaikki hänen eläimensä suurten
vetten tyköä peräti hävittää, ettei yhdenkään ihmisen jalka,
eikä yhdenkään eläimen sorkka pidä sitä ollenkaan enään
tallaaman. 14 Silloin tahdon minä heidän vetensä selkiäksi
tehdä, että heidän virtansa juoksevat niinkuin öljy, sanoo
Herra, Herra; 15 Kuin minä Egyptin maan, ja mitä siinä
maassa on, peräti hävittänyt, ja kaikki jotka siinä asuvat,
tappanut olen; että he ymmärtäisivät, että minä olen Herra.
16 Sepä se surkeus on, jota kyllä valitetaan, ja monta
pakanain tytärtä pitää sitä valittaman; Egyptiä ja kaikkea
hänen kansaansa pitää valitettaman, sanoo Herra, Herra. 17
Ja tapahtui toisena vuotena toistakymmentä, viidentenä
päivänä toistakymmentä siitä kuukaudesta, että Herran
sana tapahtui minulle, sanoen: 18 Sinä, ihmisen poika,
itke Egyptin kansaa, ja syökse heitä väkeväin sankarien
tytärten kanssa alas maan alle, niiden tykö, jotka kuoppaan
menevät. 19 Kenen sinä luulit voittavas ihanaisuudessa?
astu alas ja pane itses ympärileikkaamattomain sekaan.
20 Heidän pitää surmattuin kanssa miekalla kaatuman;
jopa miekka on sivallettu ulos; viekäät siis häntä pois
hänen joukkoinensa. 21 Siitä puhuvat väkevät sankarit
helvetissä apulaistensa kanssa, jotka kaikki ovat menneet
alas, ja makaavat siellä ympärileikkaamattomain miekalla
tapettuin kanssa. (Sheol h7585) 22 Siinä Assur makaa
kaiken kansansa kanssa ympäristölle haudattu, jotka kaikki
tapetut ja miekalla kaatuneet ovat. 23 Heidän hautansa
ovat kuopan vieressä, ja hänen kansansa makaa joka
paikassa ympäri haudattuna, jotka kaikki tapetut ja miekalla
kaatuneet ovat, joita myös koko maailma pelkäsi. 24 Siinä
myös makaa Elam koko joukkonsa kanssa ympäristölle
haudattu, jotka kaikki tapetut ja miekalla kaatuneet ovat,
ja menneet alas niinkuin ymprärileikkaamattomat maan
alle, joita myös koko maailma pelkäsi, ja heidän täytyy
häpiänsä kantaa niiden kanssa, jotka kuoppaan alas
menevät. 25 He panivat vuoteensa tapettuin sekaan,
ynnä koko joukkonsa kanssa, ja makaavat ympäristölle
haudatut, ja ovat kaikki ympärileikkaamattomat ja miekalla
tapetut, joita myös koko maailma pelkäsi, ja heidän täytyy
häpiänsä kantaa niiden kanssa, jotka kuoppaan menevät,
ja pitää tapettuin seassa oleman. 26 Siinä makaa Mesek
ja Tubal koko joukkonsa kanssa ympäristöllä haudatut,
jotka kaikki ympärileikkaamattomat ja miekalla tapetut ovat,
joita myös koko maailma pelkäsi. 27 Ja ei heidän pidä
makaaman sankarien kanssa, jotka ympärileikkaamattomista
kaatuneet ovat, jotka sota-aseinensa menivät alas helvettiin,
ja panivat miekkansa päänsä alle, ja heidän pahantekonsa
oli heidän luissansa, sillä he olivat voimallisten pelko

koko maailmassa. (Sheol h7585) 28 Niin sinä myös kaiketi
ympärileikkaamattomain seassa murskaksi lyödään; ja
sinun täytyy niiden seassa maata, jotka miekalla tapetut
ovat. 29 Siinä makaa Edom kuninkainensa ja kaikki
hänen ruhtinaansa, jotka väkevyydessänsä ovat annetut
miekalla tapettuin sekaan; ja heidän pitää makaaman ynnä
muiden kanssa, jotka kuoppaan menevät. 30 Sinne pitää
myös menemän kaikki päämiehet pohjoisesta ja kaikki
Zidonilaiset, jotka tapettuin kanssa ovat menneet alas, ja
heidän hirmuinen voimansa häpiään tullut, ja täytyy maata
ympärileikkaamattomain seassa ja niiden seassa, jotka
miekalla tapetut ovat, ja heidän häpiänsä kantaa ynnä
niiden kanssa, jotka kuoppaan menevät. 31 Näitä pitää
Pharaon näkemän, ja itsiänsä lohduttaman kaiken kansansa
kanssa, jotka miekalla tapetut ovat, Pharao ja koko hänen
sotajoukkonsa, sanoo Herra, Herra. 32 Sillä koko maailman
pitää myös minua kerran pelkäämän, että Pharao ja koko
hänen paljoutensa pitää ympärileikkaamattomain seassa ja
miekalla tapettuin seassa makaaman, sanoo Herra, Herra.

33 Ja Herran sana tapahtui minulle, sanoen: 2 Sinä
ihmisen poika, saarnaa kansas lapsille ja sano heille:
jos minä vetäisin miekan maakunnan ylitse, ja maan
kansa ottais yhden miehen huonommistansa ja tekis sen
vartiaksensa; 3 Ja hän näkis miekan tulevan maan ylitse,
ja soittais vaskitorvea ja varais kansaa; 4 Joka sitte
soittamisen kajahduksen täydellisesti kuulee, ja ei tahdo
itsiänsä kavahtaa, ja miekka tulis ja ottais hänen pois;
sen veri olkoon hänen päänsä päällä. 5 Sillä hän kuuli
soittamisen kajahduksen, ja ei kuitenkaan itsestänsä pitänyt
vaaria, sentähden olkoon hänen verensä hänen päällänsä.
Mutta joka neuvoa tottelee, hän pelastaa henkensä. 6 Mutta
jos vartia näkis miekan tulevan, ja ei soittaisi vaskitorvea,
eikä kansa pitäisi vaaria, ja miekka tulis ja ottais jonkun pois:
hän tosin otettaisiin pois synteinsä tähden, mutta hänen
verensä tahdon minä vartian kädestä vaatia. 7 Ja sinä
ihmisen poika, minä olen pannut sinun Israelin huoneen
vartiaksi, kuin sinä jotakin minun suustani kuulet, että
sinun pitäis heitä minun puolestani varaaman. 8 Kuin minä
sanon jumalattomalle: sinä jumalatoin, sinun pitää totisesti
kuoleman, ja et sinä hänelle sitä sano, että jumalatoin
ottais vaarin menostansa; niin pitää jumalattoman syntinsä
tähden kuoleman, mutta hänen verensä tahdon minä sinun
kädestäs vaatia. 9 Mutta jos sinä jumalatointa varoitat
hänen tiestänsä, että hän siitä kääntyis, ja hän ei palaja
tiestänsä; niin pitää hänen syntinsä tähden kuoleman, ja sinä
olet pelastanut sielus. 10 Sentähden sinä, ihmisen poika,
sano Israelin huoneelle: te lausutte näin, sanoen: meidän
pahatekomme ja rikoksemme makaavat meidän päällämme,
että me niiden alla hukumme, kuinka me taidamme elää?
11 Niin sano heille: niin totta kuin minä elän, sanoo Herra,
Herra, ei minulle kelpaa jumalattoman kuolema, mutta että
jumalatoin kääntyis tiestänsä ja eläis. Palatkaat, palatkaat
teidän pahoista teistänne! ja miksi teidän pitäis kuoleman, te
Israelin huone? 12 Ja sinä, ihmisen poika, sano sinun kansas
lapsille: sinä päivänä, jona hurskas pahaa tekee, ei hänen
vanhurskautensa pidä häntä auttaman; ja jumalattoman ei
pidä jumalattomuudessansa lankeeman sinä päivänä, kuin
hän itsensä kääntää jumalattomuudestansa; ja vanhurskas
ei taida elää vanhurskautensa tähden sinä päivänä, jona
hän syntiä tekee. 13 Kuin minä hurskaalle sanon: hänen
pitää totisesti elämän, ja hän luottaa vangurskauteensa, ja
tekee pahaa; niin ei pidä hänen vanhurskauttansa ensinkään
muistettaman, mutta hänen pitää kuoleman pahuudessansa,
jonka hän tekee. 14 Ja kuin minä jumalattomalle sanon:
sinun pitää totisesti kuoleman, ja hän parantaa itsensä
synnistänsä, ja tekee oikein ja hyvin, 15 Niin että jumalatoin
pantin antaa jälleen, ja maksaa mitä hän on ryövännyt, ja
elämän sanan jälkeen elää, ettei hän pahaa tee; niin hän
saa totisesti elää, ja ei pidä kuoleman. 16 Kaikki hänen
syntinsä, jotka hän tehnyt on, pitää unhotettaman; sillä hän
tekee, mikä hyvä ja oikia on, sentähden hän saa totisesti
elää. 17 Ja sinun kansas lapset sanovat: ei Herra oikein
tuomitse; ja kuitenkin heillä on vääryys. 18 Sillä jos hurskas
kääntää itsensä pois hurskaudestansa, ja tekee pahaa, niin
hän kuolee syystä sentähden. 19 Ja jos jumalatoin parantaa
itsensä jumalattomasta menostansa, ja tekee oikein ja hyvin,
niin hän saa sentähden kaiketi elää. 20 Kuitenkin te sanotte:
ei Herra oikein tuomitse; vaikka minä teille, te Israelin
huone, kullekin menonsa jälkeen tuomitsen. 21 Ja tapahtui
toisena vuotena toistakymmentä meidän vankiudestamme,
viidentenä päivänä kymmennessä kuukaudessa, että minun
tyköni tuli yksi paennut Jerusalemista, ja sanoi: kaupunki
lyötiin. 22 Ja Herran käsi oli minun päälläni ehtoona,
ennenkuin se paennut tuli, ja avasi minun suuni, siksi kuin
hän tuli huomeneltain minun tyköni; ja niin hän avasi minun
suuni, etten minä taitanut enää vaiti olla. 23 Ja Herran sana
tapahtui minulle ja sanoi: 24 Sinä ihmisen poika, tämän
korven asuvaiset Israelin maalla sanovat näin: Abraham oli
ainoasti yksi mies, ja peri tämän maan; mutta meitä on paljo,
niin meillä on siis tämä maa sitä oikeammin. 25 Sano siis
heille: näin sanoo Herra, Herra: te olette verta syönneet, ja
nostaneet teidän silmänne epäjumalain tykö, ja olette verta
vuodattaneet, ja te luulette, että te omistatte maan? 26 Te

seisotte aina miekka kädessä ja teette kauhistuksia, ja toinen
häpäisee toisen emännän ja te luulette, että te omistatte
maan? 27 Niin sano heille: näin sanoo Herra, Herra: niin
totta kuin minä elän, niin pitää kaikki, jotka korvessa asuvat,
miekan kautta lankeeman, ja mitä kedolla on, annan minä
pedoille syötää, ja ne jotka linnoissa ja luolissa ovat, pitää
ruttoon kuoleman. 28 Sillä minä tahdon maan peräti hävittää,
ja sen ylpeydelle ja voimalle lopun tehdä, että Israelin vuoret
pitää niin autioksi tuleman, ettei kenenkään pidä vaeltaman
siitä ohitse. 29 Ja heidän pitää tietämän, että minä olen
Herra, koska minä olen maan peräti hävittänyt kaikkein
heidän kauhistustensa tähden, joita he tehneet ovat. 30
Ja sinä ihmisen poika, sinun kansas lapset puhuvat sinua
vastaan siellä ja täällä, seinillä ja ovien edessä, ja toinen
sanoo toisellensa, kukin veljellensä, sanoen: käykäämme
kuulemaan, mitä Herra sanoo. 31 Ja he tulevat sinun tykös
seurakuntaan, ja istuvat sinun edessäs niinkuin minun
kansani, ja kuulevat sinun sanas, mutta ei he tee ensinkään
sen jälkeen; he tekevät tosin ystävyyttä suullansa, mutta
sydämellänsä he seuraavat ahneuttansa. 32 Ja katso, sinun
täytyy olla heidän ilovirtensä, jota he mielellänsä laulavat ja
soittavat; niin he sinun sanas kyllä kuulevat, mutta ei he tee
sen jälkeen. 33 Mutta kuin se tulee, joka tuleva on, katso, niin
he saavat nähdä, että propheta on heidän seassansa ollut.

34 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, ennusta Israelin paimenia vastaan,
ennusta ja sano heille, jotka paimenet ovat: näin sanoo
Herra, Herra: voi Israelin paimenia, jotka itsiänsä ruokkivat!
eikö paimenten pitäisi laumaa ruokkiman? 3 Mutta te
syötte lihavaa, ja verhoitatte teitänne villoilla, ja teurastatte
syötetyitä; mutta ette tahdo ruokkia lampaita. 4 Heikkoja ette
tue, sairaita ette paranna, haavoitettuja ette sido, eksyneitä
ette palauta, kadonneita ette etsi; mutta kovin ja ankarasti
hallitsette heitä. 5 Ja minun lampaani ovat hajoitetut, niinkuin
ne, joille ei paimenta ole, ja ovat kaikille pedoille ruaksi
tulleet, ja ovat peräti hajoitetut, 6 Ja käyvät eksyksissä kaikilla
vuorilla ja korkeilla kukkuloilla; ja ovat kaikkeen maahan
hajoitetut, ja ei ole ketään, joka heitä kysyy eli tottelee. 7
Sentähden te paimenet, kuulkaat Herran sanaa: 8 Niin totta
kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: että te annatte minun
lampaani raatelukseksi ja minun laumani kaikille pedoille
ruaksi, ettei heillä ole paimenta, ja minun paimeneni ei pidä
lukua minun laumastani; vaan ovat senkaltaiset paimenet,
jotka itsiänsä ruokkivat, mutta minun lampaitani ei he tahdo
ruokkia; 9 Sentähden, te paimenet, kuulkaat Herran sanaa:
10 Näin sanoo Herra, Herra: katso, minä tahdon paimenien
kimppuun, ja tahdon minun laumani heidän käsistänsä
vaatia, ja tahdon heitä lopettaa, ettei heidän pidä enään
paimenena oleman eikä itsiänsä ruokkiman; minä tahdon
minun lampaani heidän suustansa temmata ulos, ja ei ne
pidä oleman heidän ruokansa. 11 Sillä näin sanoo Herra,
Herra: katso, minä tahdon itse pitää murheen lampaistani, ja
tahdon heitä etsiä. 12 Niinkuin paimen etsii lampaitansa,
kuin he laumastansa eksyneet ovat, niin tahdon minä myös
minun lampaitani etsiä; ja tahdon heitä kaikista paikoista
pelastaa, joihin he hajoitetut ovat, siihen aikaan kuin sumu ja
pimiä oli. 13 Ja tahdon heitä kaikista kansoista viedä ulos, ja
kaikista maakunnista koota, ja heitä omalle maallensa viedä;
ja kaita heitä Israelin vuorilla, ojain tykönä kaikissa suloisissa
paikoissa, 14 Ja heitä parhaalle laitumelle viedä, ja heidän
majansa pitää korkeilla Israelin vuorilla seisoman; siinä
heidän pitää levollisessa varjossa makaaman, ja heillä pitää
oleman lihava laidun Israelin vuorilla. 15 Minä tahdon itse
minun lampaani ruokkia, ja minä tahdon heitä sioittaa, sanoo
Herra, Herra. 16 Kadonneet tahdon minä etsiä ja eksyneet
tallelle tuottaa, haavoitetut sitoa, heikkoja vahvistaa; lihavia
ja väkeviä tahdon minä hävittää, ja kaitsen heitä toimellisesti.
17 Mutta teille, minun laumani, sanoo Herra, Herra näin:
katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä ja
oinasten ja kauristen välillä. 18 Eikö siinä kyllä ole, että
teillä niin hyvä laidun on, ja jääneet teidän laitumistanne
te jaloillanne tallaatte, ja niin jalot lähteet juoda, että te
jäänneet jaloillanne tallaatte? 19 Että minun lampaani pitää
syömän sitä, jota te olette jaloillanne sotkuneet, ja pitää
myös juoman sitä, jota te tallanneet olette jaloillanne. 20
Sentähden näin sanoo Herra, Herra heille: katso, minä
tahdon tuomita lihavain ja laihain lammasten välillä, 21
Että te potkitte jaloillanne, ja puskette heikkoja sarvillanne,
siihenasti kuin te heidät hajoitatte ulos. 22 Ja minä tahdon
auttaa minun laumaani, ettei sitä pidä enään raatelukseksi
annettaman, ja tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä.
23 Ja minä tahdon yhden ainokaisen paimenen herättää, joka
heitä on ravitseva, palveliani Davidin: hän on heitä ravitseva
ja on heidän paimenensa oleva. 24 Ja minä Herra tahdon olla
heidän Jumalansa, mutta minun palveliani David on heidän
seassansa päämies oleva; minä Herra olen sen puhunut. 25
Ja minä tahdon rauhan liiton heidän kanssansa tehdä, ja
kaikki pahat eläimet maalta ajaa pois, että he surutoinna
korvessa asuisivat ja metsissä makaisivat. 26 Ja tahdon
heidät ja kaikki minun kukkulani siunata; ja annan heille sataa
oikialla ajalla, joka on armon sade oleva, 27 Että puut kedolla
hedelmänsä kantavat ja maa antaa kasvunsa, ja he asuvat
surutoinna maassa; ja heidän pitää tietämän, että minä olen

Herra, koska minä heidän ikeensä jutan katkaisen, ja heitä
olen pelastanut niiden käsistä, joita heidän pitää palveleman.
28 Ja ei heidän pidä enään pakanoille raatelukseksi oleman,
ja ei maan pedot pidä enään heitä syömän, mutta heidän
pitää surutoinna ja pelkäämättä asuman. 29 Ja minä tahdon
heille kuuluisan vesan herättää; ettei heidän pidä enään
nälkää maalla kärsimän, eikä heidän pilkkansa pakanain
seassa kantaman. 30 Ja heidän pitää tietämän, että minä
Herra, Heidän Jumalansa, olen heidän tykönänsä, ja Israelin
huone on minun kansani, sanoo Herra, Herra. 31 Ja te
ihmiset pitää oleman minun laitumeni lauma; ja minä tahdon
olla teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra.

35 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, pane kasvos Seirin vuorta vastaan, ja
ennusta sitä vastaan. 3 Ja sano sille: näin sanoo Herra,
Herra: katso, minä tahdon sinun kimppuus, sinä Seirin vuori;
ja minun käteni ojennan minä sinua vastaan, ja tahdon sinun
peräti hävittää. 4 Minä tahdon sinun kaupunkis hävittää, että
sinun pitää autioksi tuleman; ja sinun pitää tietämän, että
minä olen Herra. 5 Että te aina ja alinomaa vihaatte Israelin
lapsia, ja ajoitte heitä miekkaan, kuin heille pahoin kävi, ja
heidän rikoksensa loppu; 6 Sentähden, niin totta kuin minä
elän, sanoo Herra, Herra, tahdon minä sinun myös veriseksi
tehdä, ja ei sinun pidä veren vuotamisesta pääsemän; ja että
veri sinulle kelpaa, niin ei sinun pidä verestä pääsemän. 7 Ja
minä tahdon kaiken Seirin vuoren hävittää ja autioksi tehdä,
ettei ketään siitä pidä käymän eikä vaeltaman. 8 Ja minä
tahdon hänen vuorensa tapetuilla täyttää; sinun kukkuloilles,
laaksoihis ja kaikkiin sinun virtoihis pitää miekalla tapetut
lankeeman. 9 Minä tahdon sinun tehdä ijankaikkiseksi
hävitykseksi, ettei kenenkään pidä sinun kaupungissas
asuman; ja teidän pitää tietämän, että minä olen Herra. 10 Ja
että sinä sanot: molemmat kansat ja molemmat maakunnat
pitää minun oleman, ja me tahdomme ne ottaa, vaikka Herra
niissä asuu; 11 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, Herra, tahdon minä sinulle vihas ja vainos jälkeen
tehdä, niinkuin sinä hänelle sulasta vainosta tehnyt olet;
ja tahdon heidän seassansa ilmoitetuksi tulla, kuin minä
sinun rangaissut olen. 12 Ja sinun pitää tietämän, että minä
Herra kaikki sinun pilkkas kuullut olen, jonka sinä Israelin
vuoria vastaan puhunut olet, ja sanonut: he ovat hävitetyt ja
meille hävittääksemme annetut. 13 Ja olette minua vastaan
suullanne suuresti kerskanneet, ja tuimasti puhuneet, jonka
minä olen kuullut. 14 Näin sanoo Herra, Herra: minä teen
sinun autioksi, että koko maakunta pitää iloitseman. 15
Niinkuin sinä iloinnut olet Israelin perikuntaa ottaissas, että
se autiona oli; niin tahdon minä sinun kanssas tehdä; että
Seirin vuori pitää autiona oleman, ynnä koko Edomin kanssa,
ja heidän pitää tietämän, että minä olen Herra.

36 Ja sinä, ihmisen poika, ennusta Israelin vuorille ja
sano: kuulkaat Herran sanaa, te Israelin vuoret! 2
Näin sanoo Herra, Herra: että vihollinen pitittää, sanoen:
ne ijäiset vuoret ovat meidän perintömme! 3 Sentähden
ennusta ja sano: näin sanoo Herra, Herra: sentähden,
ja tosin sentähden, että te joka paikassa hävitetään ja
sorretaan, olette myös jääneille pakanoille osaksi joutuneet,
ja kansan kieliin ja pilkaksi tulleet. 4 Sentähden kuulkaat, te
Israelin vuoret, Herran, Herran sanaa: näin sanoo Herra,
Herra, sekä vuorille että kukkuloille, ojille ja laaksoille,
hävitetylle autiolle ja hyljätyille kaupungeille, jotka jääneille
pakanoille joka taholta ympäri saaliiksi ja nauruksi tulleet
ovat. 5 Sentähden näin sanoo Herra, Herra: minä olen
minun palavassa kiivaudessani puhunut jääneitä pakanoita
vastaan, ja koko Edomia vastaan, jotka ovat ottaneet minun
maani perinnöksensä, sydämellisellä ilolla ja pilkalla sitä
hävittääksensä ja sortaaksensa. 6 Sentähden ennusta
Israelin maasta, ja sano vuorille ja kukkuloille, ojille ja
laaksoille: näin sanoo Herra, Herra: katso, minä olen
puhunut minun kiivaudessani ja julmuudessani, että te olette
senkaltaista häväistystä pakanoilta kärsineet. 7 Sentähden
sanoo Herra, Herra näin: minä ylennän minun käteni, niin että
teidän lähimmäisenne, pakanat joka taholta ympäri, pitää
kantaman häpiänsä. 8 Mutta te, Israelin vuoret, teidän pitää
viheriöitsemän, joka pian pitää tapahtuman. 9 Sillä katso,
minä käännän itseni taas teidän tykönne, että te viljeltäisiin
ja kylvettäisiin. 10 Ja teen teidän tykönänne paljon kansaa,
koko Israelin huoneen kaikki tyynni; ja kaupungissa pitää
taas asuttaman, ja autiot rakennettaman. 11 Minä annan
teidän kansanne ja karjanne lisääntyä, niin että te enenette
ja kasvatte; ja panen teidän siihen jälleen asumaan niinkuin
muinenkin ja teen teille enempi hyvää kuin joskus ennen; ja
teidän pitää ymmärtämän, että minä olen Herra. 12 Minä
annan kansan tulla teidän tykönne, minun kansani Israelin,
heidän pitää sinussa asuman, ja sinun pitää oleman heidän
perintönsä, ja ei sinun pidä enään lapsettomaksi tuleman. 13
Näin sanoo Herra: että sinusta sanotaan: sinä olet syönyt
ihmisiä, ja olet tehnyt sinun kansas lapsettomaksi; 14
Sentähden ei enään sinun pidä syömän ihmisiä, eli kansaas
tekemän lapsettomaksi, sanoo Herra, Herra. 15 Ja en minä
tahdo antaa enään sinun kuulla pakanain pilkkaa, eikä sinun
pidä enään kansain häväistystä kantaman, ei myös sinun
kansaas enään lapsettomaksi tekemän, sanoo Herra, Herra.

16 Ja Herran sana tapahtui vielä minulle ja sanoi: 17 Sinä
ihmisen poika, kuin Israelin huone asui maallansa, ja saastutti
sen menollansa ja töillänsä, niin että heidän menonsa
oli minun edessäni niinkuin vaimon saastaisuus hänen
taudissansa; 18 Silloin minä vuodatin vihani heidän päällensä,
sen veren tähden, jonka he maalla olivat vuodattaneet, ja
olivat sen epäjumalillansa saastuttaneet. 19 Ja minä hajoitin
heidät pakanain sekaan, ja he hajoitettiin maakuntiin; ja
minä tuomitsin heitä heidän menonsa ja tekoinsa jälkeen. 20
Ja kuin he myös tulivat pakanain tykö, kuhunka he tulivat,
häpäisivät he minun pyhän nimeni, että heistä sanottiin:
onko tämä Herran kansa, jonka piti maaltansa lähtemän?
21 Mutta minä säästin minun pyhän nimeni tähden, jonka
Israelin huone häpäisi pakanain seassa, kuhunka he tulivat.
22 Sentähden pitää sinun sanoman Israelin huoneelle: näin
sanoo Herra, Herra: en minä sitä tee teidän tähtenne, te
Israelin huone, vaan minun pyhän nimeni tähden, jonka te
pakanain seassa olette häväisseet, joiden tykö te tulleet
olette. 23 Sillä minä tahdon pyhittää minun suuren nimeni,
joka teiltä pakanain seassa suuresti häväisty on, ja pakanain
pitää ymmärtämän minun olevan Herran, sanoo Herra,
Herra, koska minä itseni osoitan teissä heidän edessänsäm
että minä olen pyhä. 24 Sillä minä tuon teidät pakanoista,
ja kokoon teitä kaikista maakunnista, ja annan teidän tulla
jälleen teidän maahanne. 25 Ja priiskotan puhdasta vettä
teidän päällenne, niin että te tulette puhtaaksi; kaikesta
teidän saastaisuudestanne ja kaikista teidän epäjumalistanne
puhdistan minä teitä. 26 Ja annan teille uuden sydämen,
ja uuden hengen annan minä teihin; ja otan pois teidän
lihastanne kivisen sydämen, ja annan teille sydämen lihasta.
27 Ja annan minun henkeni teihin, ja teen niin, että te vaellatte
minun säädyissäni, ja pidätte minun oikeuteni, ja teette
niiden jälkeen. 28 Ja teidän pitää asuman sillä maalla, jonka
minä olen teidän isillenne antanut; ja teidän pitää oleman
minun kansani, ja minä tahdon olla teidän Jumalanne. 29
Minä vapahdan teitä kaikesta teidän saastaisuudestanne, ja
sanon jyvälle, että hänen pitää hyvin menestymän, enkä
anna teidän nähdä nälkää. 30 Minä enennän hedelmän
puissa ja kasvatan tulon kedolla, ettei pakanain pidä teitä
enään nälän tähden pilkkaaman. 31 Silloin teidän pitää
ajatteleman teidän pahaa menoanne ja teidän töitänne, ettei
ne olleet hyvät; ja teidän pitää itseenne suuttuman, teidän
rikostenne ja teidän epäjumalanpalveluksenne tähden. 32 En
minä näitä tee teidän tähtenne, sanoo Herra, Herra, sen
pitää teidän tietämän; vaan teidän pitää suuresti häpeemän
teitänne, te Israelin huone. 33 Näin sanoo Herra, Herra:
sinä päivänä, kuin minä teitä olen puhdistava kaikista
teidän rikoksistanne, niin minä taas tahdon panna asujat
kaupungeihin, ja autiamet pitää taas rakennettaman. 34
Ja hävitetty maa pitää kynnettämän, että se oli turmeltu,
kaikkein ohitsekäyväisten silmäin edessä. 35 Ja heidän
pitää sanoman: tämä maa oli turmeltu, ja se on nyt niinkuin
Edenin ilotarha; ja nämät kaupungit olivat kukistetut, jaotetut
ja autiot, ja ovat nyt vahvat, ja niissä asutaan. 36 Ja jääneet
pakanat teidän ympärillänne pitää ymmärtämän, että minä
Herra olen jaotetut jälleen rakentanut, ja hävitetyn istuttanut.
Minä Herra sen sanonut ja tehnyt olen. 37 Näin sanoo
Herra, Herra: Israelin huoneen pitää taas minua kysymän,
että minä itseni heille osoitan, ja minä enennän heitä,
niinkuin ihmisten lauman. 38 Niinkuin pyhän lauman, niinkuin
Jerusalemin lauman hänen juhlinansa, niin pitää hävitetyt
kaupungit täyteen tuleman ihmisten laumoista; ja heidän
pitää ymmärtämän minun olevan Herran.

37 Ja Herran käsi rupesi minuun, ja Herra vei minun
hengessä ja asetti minun lakialle kedolle, joka oli
luita täynnä. 2 Ja hän johdatti minun niiden kautta aina
ympärinsä; ja katso, siinä oli sangen paljo luita kedolla, ja
katso, ne olivat peräti kuivettuneet. 3 Ja hän sanoi minulle:
sinä ihmisen poika, luuletkos nämät luut jälleen eläväksi
tulevan? Ja minä sanoin: sinä Herra, Herra sen tiedät. 4
Ja hän sanoi minulle: ennusta näistä luista, ja sano heille:
te kuivettuneet luut, kuulkaat Herran sanaa. 5 Näin sanoo
Herra, Herra näistä luista: katso, minä annan tulla teihin
hengen, ja teidän pitää eläväksi tuleman. 6 Ja annan teille
suonet, ja kasvatan lihan teidän päällenne, ja vedän nahan
teidän päällenne, ja annan teille hengen, että te jälleen
eläväksi tulette; ja teidän pitää tietämän, että minä olen
Herra. 7 Ja minä ennustin niinkuin minulle käsketty oli.
Niin tuli hyso, ne rupesivat liikkumaan, ja luut tulivat jälleen
yhteen kukin jäseneensä. 8 Ja minä näin, ja katso, siihen
tulivat suonet ja liha päälle, ja hän peitti ne nahalla; mutta ei
niissä vielä henkeä ollut. 9 Ja hän sanoi minulle: ennusta
hengelle, ennusta sinä, ihmisen poika, ja sano hengelle:
näin sanoo Herra, Herra: sinä henki, tule tähän neljästä
tuulesta, ja puhalla näiden tapettuin päälle, että he jälleen
eläväksi tulisivat. 10 Ja minä ennustin niinkuin hän oli minun
käskenyt: niin tuli henki heihin, ja he tulivat eläväksi, ja
seisoivat jaloillansa, ja heitä oli sangen suuri joukko. 11 Ja
hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, nämät luut ovat koko
Israelin huone; katso, he sanovat: meidän luumme ovat
kuivuneet, meidän toivomme on kadonnut, ja me olemme
hukkuneet. 12 Sentähden ennusta ja sano heille: näin sanoo
Herra, Herra: katso, minä avaan teidän hautanne ja tahdon

teitä, minun kansani, sieltä tuoda ulos, ja saatan teitä Israelin
maalle. 13 Ja teidän pitää tietämän, että minä olen Herra,
koska minä olen teidän hautanne avannut, ja teitä, minun
kansani, sieltä tuonut ulos. 14 Ja minä tahdon antaa minun
henkeni teihin, että te jälleen virkootte, ja tahdon saattaa
teitä teidän maallenne; ja teidän pitää ymmärtämän, että
minä olen Herra. Minä sen puhun, ja minä myös sen teen,
sanoo Herra. 15 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 16
Sinä ihmisen poika, ota sinulles yksi puu, ja kirjoita siihen
Juudasta ja heidän kumppaneistansa Israelin lapsista; ja ota
vielä sitte yksi puu, ja kirjoita siihen Josephin ja Ephraimin
suku, ja koko Israelin huone, heidän kumppaninsa. 17 Ja
liitä heitä molempia yhteen, sinulle yhdeksi puuksi, niin että
se tulee kaikki yhdeksi kädessäs. 18 Jos siis sinun kansas
lapset puhuvat sinulle, sanoen: etkös tahdo meille ilmoittaa,
mitäs sillä ajattelet? 19 Niin sano heille: näin sanoo Herra,
Herra: katso, minä otan Josephin puun, joka on Ephraimin
tykönä, ynnä heidän kumppaneinsa Israelin sukuin kanssa,
ja panen heidät Juudan puun tykö, ja teen heistä molemmista
yhden puun minun kädessäni. 20 Ja sinun pitää ne puut,
joihin sinä kirjoittanut olet, sinun kädessäs niin pitämän, että
he sen näkevät. 21 Ja sinun pitää heille sanoman: näin
sanoo Herra, Herra: katso, minä tuon jälleen Israelin lapset
pakanoista, joihin he menneet ovat, ja kokoon heidät joka
paikasta, ja annan heidän tulla maallensa jälleen. 22 Ja teen
kaikki yhdeksi kansaksi mmaalla, Israelin vuorilla; ja heillä
kaikilla pitää oleman yksi kuningas, ja ei pidä enään kaksi
kansaa eli kahteen valtakuntaan jaetut oleman. 23 Ei heidän
myös pidä enään saastuttaman itsiänsä epäjumalistansa,
kauhistuksissa ja kaikkinaisissa rikoksissa. Minä autan heitä
kaikista paikoista, joissa he ovat rikkoneet, ja puhdistan
heitä, ja heidän pitää oleman minun kanssani, ja minä tahdon
olla heidän Jumalansa. 24 Ja minun palvelijani David pitää
oleman heidän kuninkaansa, ja kaikkein heidän yksinäinen
paimenensa; ja heidän pitää vaeltaman minun oikeudessani,
ja pitämän minun säätyni, ja tekemän niiden jälkeen. 25 Ja
heidän pitää asuman sillä maalla, jonka minä palvelialleni
Jakobille antanut olen, jossa teidän isänne asuneet ovat;
heidän ja heidän lapsensa ja lastensa lapset pitää siellä
ijankaikkisesti asuman; ja minun palvelijani David pitää
oleman heidän ruhtinaansa ijankaikkisesti. 26 Ja minä teen
heidän kanssansa rauhan liiton, sen pitää heille ijankaikkisen
liiton oleman; ja holhon heitä, ja enennän heitä, ja minun
pyhäni pitää oleman heidän seassansa ijankaikkisesti. 27
Ja minun majani pitää oleman heidän seassansa, ja minä
tahdon olla heidän Jumalansa; ja heidän pitää oleman minun
kansani. 28 Niin että pakanainkin pitää ymmärtämän, että
minä Herra pyhitän Israelin; ja minun Pyhäni pitää oleman
heidän tykönänsä ijankaikkisesti.

38 Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: 2 Sinä,
ihmisen poika, käännä itses Gogia vastaan, joka on
Magogin maalla, ja on ylimmäinen Mesekin ja Tubalin
päämies, ja ennusta hänestä, 3 Ja sano: näin sanoo Herra,
Herra: katso, minä tulen kimppuus, sinä Gog, joka olet
ylimmäinen Mesekin ja Tubalin päämies. 4 Ja palautan
sinun, ja panen suitset sinun suuhus ja vien sinun ulos
kaiken sinun joukkos, hevostes ja ratsasmiestes kanssa,
jotka kaikki ovat jalosti valmistetut, joita on suuri joukko,
ja kantavat kaikki keihäitä, kilpiä ja miekkoja. 5 Sinun
myötäs ovat Persialaiset, Etiopialaiset ja Putilaiset, jotka
kaikki kantavat kilpiä ja rautalakkeja; 6 Gomer ja kaikki
hänen joukkonsa, ja myös Togarman huone, joka pohjaan
päin on, kaiken hänen joukkonsa kanssa; ja sinun myötäs
on paljo kansaa. 7 Valmista itses, varusta itses hyvin,
sinä ja kaikki sinun joukkos, joka sinun myötäs on: ja ole
sinä heidän päämiehensä; 8 Sinun pitää kuitenkin viimein
rangaistuksi tuleman. Viimeisellä ajalla pitää sinun tuleman
siihen maahan, joka on jälleen saatu miekalla, on myös
koottu monesta kansasta, Israelin vuorelle, joka kauvan
aikaa on autiona ollut; ja on nyt monesta kansasta johdatettu
ulos, ja kaikki surutoinna asuvat. 9 Sinun pitää menemän
ylös ja tuleman suurella raju-ilmalla, ja sinun pitää oleman
niinkuin pilvi, joka maan peittää; sinä ja sinun joukkos,
ja kansan paljous sinun kanssas. 10 Näin sanoo Herra,
Herra: siihen aikaan pitää sinun senkaltaisia aikoman sinun
mielessäs, ja pitää pahoja juonia ajatteleman; 11 Sinun pitää
sanoman: minä tahdon hyökätä maakyliin, ja menen heidän
päällensä, jotka surutoinna ja murheetoinna asuvat; nämät
kaikki asuvat ilman muuria, joilla ei telkiä eikä porttia ole, 12
Ettäs kovin ryöstäisit ja julmasti raatelisit, ja antaisit kätes
käydä hävitettyjä vastaan, jotka palaneet ovat, ja sitä kansaa
vastaan, joka pakanoista koottu on, jotka karjaa kaitsevat
ja kauppaa tekevät, ja asuvat keskellä maata. 13 Rikas
Arabia, Dedan, ja meren kauppamiehet, ja kaikki voimalliset,
jotka siellä ovat, pitää sinun sanoman: oletkos ollenkin tullut
ryöstämään, ja koonnut joukkos perin raatelemaan, ottaakses
pois hopian ja kullan ja kootakses karjaa ja tavaraa, ja suurta
saalista saadakses? 14 Sentähden ennusta sinä, ihmisen
poika, ja sano Gogille: näin sanoo Herra, Herra: etkös
ymmärrä, koska minun kansani Israel asuu suruttomasti, 15
Niin sinä tulet silloin paikastas, pohjan ääristä, sinä ja paljo
kansaa kanssas, kaikki hevosilla, suuri ja väkevä sotajoukko?
16 Ja sinun pitää menemän ylös minun kansaani Israelia

vastaan, niinkuin pilvi, joka maan peittää. Viimeisellä ajalla
pitää sinun oleman, mutta minä tahdon sentähden antaa
sinun tulla minun maalleni, että pakanain pitää oppiman
minua tuntemaan, koska minä sinussa, Gog, pyhitetyksi tulen
heidän silmäinsä edessä. 17 Näin sanoo Herra, Herra: sinä
olet se, josta minä olen muinen sanonut minun palvelijaini
Israelin prophetain kautta, jotka siihen aikaan ennustivat,
minun tahtovani antaa sinun tulla heidän päällensä. 18
Ja sen pitää silloin tapahtuman, koska Gog tulee Israelin
maata vastaan sanoo Herra, Herra, pitää minun vihani
nouseman minun julmuudessani. 19 Ja minä puhun näitä
minun kiivaudessani, ja minun vihani tulessa: että silloin
pitää suuren vavistuksen oleman Israelin maalla; 20 Että
minun kasvoini edessä pitää kalat meressä vapiseman,
linnut taivaan alla, eläimet kedolla, ja kaikki, jotka matelevat
ja liikkuvat maan päällä, ja kaikki ihmiset, jotka maan päällä
ovat, ja vuoret pitää kukistettaman, ja seinät ja kaikki muurit
maahan putooman. 21 Mutta minä kutsun miekan häntä
vastaan kaikilla minun vuorillani, sanoo Herra, Herra; niin
että jokaisen miekan pitää tuleman toinen toistansa vastaan.
22 Ja minä tuomitsen hänen rutolla ja verellä; ja annan
sataa räntää ja raekiviä, tulta ja tulikiveä hänen ja hänen
joukkonsa päälle, ja sen paljon kansan päälle, joka hänen
kanssansa on. 23 Juuri niin pitää minun suureksi, pyhäksi ja
tutuksi tuleman monien pakanain edessä, että heidän pitää
ymmärtämän minun olevan Herra.

39 Ja sinä, ihmisen poika, ennusta Gogia vastaan ja
sano: näin sanoo Herra, Herra: katso, minä tulen sinun
kimppuus, Gog, sinä joka olet Mesekin ja Tubalin ylimmäinen
päämies; 2 Ja tahdon sinun palauttaa ja houkutella ulos, ja
noudan sinun pohjan ääristä, ja annan sinun tulla Israelin
vuorille: 3 Ja lyön joutsen pois sinun vasemmasta kädestäs
ja heitän sinun nuoles oikiasta kädestäs. 4 Israelin vuorilla
pitää sinun kaatuman, kaiken sinun joukkos kanssa ja sen
väen kanssa, joka sinun tykönäs on. Minä annan sinun
linnuille, kusta ikänä he lentävät, ja eläimille ruaksi. 5
Sinun pitää lankeeman kedolla; sillä minä Herra, Herra olen
sen sanonut. 6 Ja minä heitän tulen Magogin päälle ja
niiden päälle, jotka luodoissa surutoinna asuvat; ja heidän
pitää ymmärtämän minun olevan Herran. 7 Ja minä tahdon
tehdä minun pyhän nimeni tiettäväksi minun kansani Israelin
seassa, ja en tahdo enään antaa minun pyhää nimeäni
häväistä; vaan pakanain pitää ymmärtämän minun olevan
Herran Israelin pyhän. 8 Katso, jos se on parhaallaansa
tullut ja tapahtunut, sanoo Herra, Herra: se on se päivä, josta
minä olen puhunut. 9 Ja Israelin kaupunkien asuvaisten
pitää lähtemän ulos, ja tekemän valkian, ja polttaman sota-
aseet, kaikellaiset kilvet, nuolet, seipäät ja kanget; jotka
kestävät palaa seitsemän ajastaikaa. 10 Niin ettei tarvita
hakea puita kedolta, eli pidä metsästä hakattaman; sillä
he polttavat sota-aseita; ja pitää ryöstämän niitä, joilta he
ovat ryöstetyt, ja raateleman niitä, joilta he olivat raadellut,
sanoo Herra, Herra. 11 Ja sen pitää silloin tapahtuman, että
minä annan Gogille paikan hautaamiseksi Israelissa, sen
laakson, josta meren tykö itään päin mennään, niin että ne,
jotka siitä menevät ohitse, pitää sieramensa tukitseman;
ja heidän pitää Gogin joukkoinensa siihen hautaaman, ja
se pitää kutsuttaman Gogin joukon laaksoksi. 12 Mutta
Israelin huoneen pitää heitä hautaaman, että maa sen
kautta pitää puhdistettaman koko seitsemän kuukautta. 13
Ja kaikella maakunnan kansalla pitää tekemistä oleman
heidän hautaamisessansa, ja pitää saaman siitä kuuluisan
nimen; että minä sinä päivänä kunnoitetuksi tulen, sanoo
Herra, Herra. 14 Ja heidän pitää asettaman miehiä käymään
joka päivä maata ympäri, ja heidän kanssansa kuolleiden
hautain kaivajat, hautaaman jääneitä maan päällä, että se
puhdistettaisiin; seitsemän kuukauden perästä pitää heidän
rupeeman sitä tutkistelemaan. 15 Ja ne, jotka maata käyvät
ympäri ja jossakussa paikassa ihmisen luut näkevät, heidän
pitää siihen merkin paneman; siihenasti kuin haudankaivajat
ne myös Gogin joukon laaksoon hautaavat. 16 Kaupunki
myös pitää siellä kutsuttaman Hamonaksi: niin pitää heidän
maan perkaaman. 17 Nyt sinä ihmisen poika, näin sanoo
Herra, Herra: sano kaikille linnuille, kusta ikänä he lentävät,
ja kaikille eläimille kedolla: kokoontukaat ja tulkaat tänne,
tulkaat kokoon joka paikasta ympäriltä minun teurasuhrilleni,
jonka minä teille teurastan suureksi teurasuhriksi Israelin
vuorilla, ja syökäät lihaa, ja juokaat verta. 18 Teidän pitää
syömän väkeväin lihaa, ja juoman maan päämiesten verta;
oinaisten, karitsain, kauristen, härkäin, jotka kaikki lihavat ja
hyvin syötetyt ovat. 19 Ja teidän pitää syömän lihavuutta, niin
että te ravituksi tulette, ja juoman verta, niin että te juovuksiin
tulette, siitä teurasuhrista, jonka minä teille teurastan. 20
Ravitkaat teitänne minun pöydälläni hevosista ja ratsastajista,
väkevistä ja kaikkinaisesta sotaväestä, sanoo Herra, Herra.
21 Ja minä annan minun kunniani tulla pakanain sekaan,
niin että kaikki pakanat pitää näkemän minun tuomioni,
jonka minä olen tehnyt, ja minun käteni, jonka minä olen
pannut heidän päällensä. 22 Ja Israelin huoneen pitää
ymmärtämän, että minä Herra olen heidän Jumalansa, siitä
päivästä ja aina edemmä. 23 Niin myös kaikkein pakanain
pitää ymmärtämän Israelin huoneen pahain tekoinsa tähden
viedyksi pois, sentähden että he minua vastaan rikkoneet

ovat; ja minä peitin kasvoni heidän edestänsä, ja annoin
heitä vihollistensa käsiin, niin että heidän kaikkein piti miekan
kautta lankeeman. 24 Niinkuin heidän saastaisuutensa ja
pahat tekonsa ansainneet olivat, tein minä heille, ja peitin
minun kasvoni heidän edestänsä. 25 Sentähden näin sanoo
Herra, Herra: nyt minä tahdon pelastaa Jakobin vangit,
ja armahtaa koko Israelin huonetta, ja kiivoitella minun
pyhän nimeni tähden. 26 Mutta heidän pitää kantaman
häväistyksensä ja rikoksensa, joilla he ovat rikkoneet minua
vastaan, koska he surutoinna maallansa asuvat, niin ettei
kenkään heitä peljätä. 27 Ja minä olen heidät kansoista
jälleen kotia tuonut, ja koonnut heitä vihollistensa maalta,
ja olen heissä pyhitetyksi tullut monien pakanain silmäin
edessä. 28 Ja niin pitää heidän ymmärtämän, että minä
Herra olen heidän Jumalansa, joka olen antanut viedä heitä
pois pakanain sekaan, ja antanut taas koota heitä maallensa,
ja en antanut yhtäkään heistä sinne jäädä. 29 Ja en minä
enään tahdo peittää minun kasvojani heidän edestänsä;
sillä minä olen vuodattanut minun henkeni Israelin huoneen
päälle, sanoo Herra, Herra.

40 Viidentenä vuotena kolmattakymmentä meidän
vankiudestamme, vuoden alussa, kymmenentenä
päivänä ensimmäisessä kuukaudessa, se on
neljästoistakymmenes vuosi, sittekuin kaupunki hävitettiin,
juuri sinä päivänä tuli Herran käsi minun päälleni, ja vei
minun sinne. 2 Ja Jumalan näyissä vei hän minut Israelin
maalle ja asetti minun sangen korkialle vuorelle; ja siellä
oli niinkuin rakennettu kaupunki etelään päin. 3 Ja koska
näyissä vei hän minut Israelin maalle ja asetti minun sangen
korkialle vuorelle; ja siellä oli niinkuin rakennettu kaupunki
etelään päin. 4 Ja se mies sanoi minulle: sinä, ihmisen poika,
katso silmilläs ja kuule korvillas, ja pane sydämees kaikki,
mitä minä sinulle osoitan; sillä sentähden olen minä sinun
tänne tuonut osoittaakseni sinulle, ettäs kaikki ne, mitkä
sinä tässä näet, Israelin huoneelle ilmoittaisit. 5 Ja katso,
muuri oli ulkonaisella puolella ympäri kaiken huoneen. Ja
miehellä oli mittariuku kädessä, kuusi kyynärää ja kämmenen
leveyden pitkä; ja hän mittasi rakennuksen leveydelle ja
korkeudelle, kaikki yhdellä riuvulla. 6 Ja hän tuli portin tykö,
joka oli itään päin, ja meni ylös hänen astuimistansa; ja
mittasi portin kynnyksen, kummankin yhden riukumitan
leveäksi. 7 Ja kammiot, jotka olivat molemmilla puolilla
porttia, mittasi hän myös yhden riukumitan leveäksi, ja
kammioiden välin viisi kyynärää leveäksi, ja hän mittasi myös
portin kynnyksen, esihuoneen portin tykönä sisimäisellä
puolella, yhden riukumitan. 8 Ja mittasi portin esihuoneen
sisimäisellä puolella yhden riukumitan. 9 Ja mittasi
esihuoneen portin kahdeksan kyynärää ja sen kynnykset
kaksi kyynärää, ja esihuoneen portin sisimmäisellä puolella.
10 Ja kammioita oli kolme kummallakin puolella, portin tykönä
itään päin, yksi niin avara kuin toinenkin. Ja molemmilla
puolilla olivat kynnykset, jotka olivat yhdensuuruiset. 11
Sitte mittasi hän oven leveyden kymmenen kyynärää ja
portin korkeuden kolmetoistakymmentä kyynärää. 12 Ja
kammioin edessä oli sia molemmilla puolilla, kyynärän
leveydeltä; mutta kammiot olivat kuusi kyynärää molemmille
puolille. 13 Ja hän mittasi portin, yhden kammion katosta
toiseen, viisikolmattakymmentä kyynärää leveydelle; ja
ovet olivat suutasuuksin. 14 Hän teki myös oven päälliset
kuusikymmentä kyynärää ja esihuoneen oven päällisen
yltäylitse porttia. 15 Ja portin läpikäytävästä esihuoneen
tykö sisimäiseen porttiin oli viisikymmentä kyynärää. 16
Ja siinä olivat ahtaat akkunat kammioissa ja päällisissä,
sisimäisellä puolella yltäylitse portin; juuri niin oli myös
sisäpuolella kaikki ympäri, ja oven päällisessä olivat
kauniit palmupuut. 17 Ja hän vei minun vielä edemmäksi
äärimäiseen kartanoon, ja katso, siellä olivat majat, ja
permanto laskettu kartanon yli ympäri, ja kolmekymmentä
kammiota permannolla. 18 Ja permanto oli molemmissa
porteissa niin pitkä kuin portitkin olivat; ja tämä oli alimainen
permanto. 19 Ja hän mittasi alimaisesta portista leveyden
sisimäiseen kartanoon asti ulkopuolelta, sata kyynärää
itään ja pohjaan. 20 Niin hän myös mittasi pohjaportin
äärimäiseen kartanoon asti, pituudelle ja leveydelle. 21 Siinä
oli myös jokaisella sivulla kolme kammiota; ja hänen oven
päällisensä ja esihuoneensa olivat yhdensuuruiset, niinkuin
entisenkin portin, viisikymmentä kyynärää pituudelle ja
viisikolmattakymmentä kyynärää leveydelle. 22 Ja hänen
akkunansa, esihuoneensa ja palmupuunsa olivat niinkuin
itäisenkin portin, ja siinä oli myös seitsemän astuinta, joita
myöten mentiin ylös, ja esihuone oli sen edessä. 23 Ja
sisimäisen esihuoneen portti oli pohjoisen ja itäisen portin
kohdalla; ja hän mittasi sata kyynärää yhdestä portista
niin toiseen. 24 Sitte vei hän minun myös etelään päin,
ja katso, siellä oli myös yksi portti; ja hän mittasi hänen
ovensa päälliset ja esihuoneensa niin suureksi kuin ne
muutkin. 25 Siinä olivat myös akkunat ja esihuoneet yltympäri
niinkuin muutkin akkunat, viisikymmentä kyynärää pitkät ja
viisikolmattakymmentä kyynärää leveät. 26 Ja siinä oli myös
seitsemän astuinta ylöspäin, ja esihuone sen edessä; ja
palmupuut joka sivulla sen oven päällisissä. 27 Ja hän mittasi
myös sisimäisen kartanon portin etelään päin, sata kyynärää
yhdestä eteläportista toiseen. 28 Ja hän vei minun eteläportin

kautta sisimäiseen kartanoon, ja mittasi sen portin etelään
päin, niin suureksi kuin muutkin, 29 Ja hänen kammionsa, ja
oviensa päälliset, ja esihuoneensa juuri sillä suuruudella
ja hänen akkunansa ja esihuoneensa joka taholta,
viisikymmentä kyynärää pituudelle ja viisikolmattakymmentä
kyynärää leveydelle. 30 Ja siinä olivat esihuoneet ympärillä,
viisikolmattakymmentä kyynärää pitkät ja viisi kyynärää
leveät. 31 Ja hänen esihuoneensa olivat äärimäisen kartanon
edessä, ja palmupuut hänen ovensa päällisissä; ja siinä
oli kahdeksan astuinta, joita myöten mentiin ylös. 32 Sitte
vei hän myös minun sisimäiseen porttiin itään päin ja
mittasi sen portin niin suureksi kuin muutkin; 33 Hänen
kammioinsa, oviensa päälliset ja esihuoneensa, ja heidän
akkunansa ja esihuoneensa entisen suuruiseksi ympärinsä,
viisikymmentä kyynärää pitkäksi ja viisikolmattakymmentä
kyynärää leveäksi. 34 Ja hänellä oli myös esihuonee
äärimäisen kartanon kohdalla, ja palmupuita oven päällisissä
molemmilla sivuilla, ja kahdeksan astuinta ylöspäin. 35
Sitte vei hän minun pohjan puoliseen porttiin; sen hän
mittasi niin suureksi kuin ne muutkin, 36 Hänen kammionsa,
oviensa päällisten, esihuoneidensa ja heidän akkunainsa
kanssa siinä ympärillä, viisikymmentä kyynärää pitkäksi ja
viisikolmattakymmentä kyynärää leveäksi. 37 Hänellä oli
myös esihuone äärimäisen kartanon kohdalla, ja palmupuut
ovenpäällisissä molemmilla puolilla, ja kahdeksan astuinta
ylöspäin. 38 Ja siellä oli kammio, ja sen ovi oli porttien
pihtipielissä, kussa polttouhri pestiin. 39 Mutta esihuoneessa
portin edessä oli jokaisella sivulla kaksi pöytää, joilla
polttouhri, rikosuhri ja vikauhri piti teurastettaman. 40 Ja
ulkoisella puolella, kussa pohjaporttia päin mennään ylös, oli
myös kaksi pöytää; ja toisella puolella, portin esihuoneen
tykönä, oli myös kaksi pöytää. 41 Niin oli jokaisella sivulla
porttien edessä neljä pöytää, se on kahdeksan pöytää
yhteen, joilla teurastettiin. 42 Ja ne neljä pöytää olivat tehdyt
polttouhria varten vuojonkivistä, puolitoista kyynärää pitkäksi
ja puolitoista kyynärää korkeiksi: joille pantiin kaikkinaiset
aseet, joilla myös polttouhri ja muut uhrit teurastettiin. 43
Ja tottoin kivet olivat kämmenen korkiat joka taholta; ja
niille pöydille piti pantaman uhriliha. 44 Ja ulkoisella puolella
sisällistä porttia olivat kammiot veisaajilla sisimäisessä
kartanossa, yksi sivulla pohjan porttia päin, joka katsoi
etelään, toinen portin sivulla itään päin, se katsoi pohjaan.
45 Ja hän sanoi minulle: se kammio, joka on etelään päin,
on pappein, joiden pitää huoneessa palveleman; 46 Mutta
se kammio pohjaan päin on niiden pappein, jotka alttarilla
palvelevat; ne ovat Zadokin lapset, joiden pitää Levin
lapsista astuman Herran eteen, häntä palvelemaan. 47
Ja hän mittasi esihuoneen sata kyynärää pitkäksi ja sata
kyynärää leveäksi, nelikulmaiseksi; ja alttari oli juuri templin
edessä. 48 Ja hän vei minun templin esihuoneesen ja
mittasi esihuoneen oven päällisen, viisi kyynrää kummallekin
puolelle, ja portin leveyden kolme kyynärää molemmin
puolin. 49 Mutta esihuone oli kaksikymmentä kyynärää pitkä
ja yksitoistakymmentä kyynärää leveä, ja astuimet, joista
mentiin ylös; ja patsaat olivat oven päällisten tykönä, yksi
kummallakin puolella.

41 Ja hän vei minun templin, ja mittasi patsaat seiniä
myöten, ja ne olivat joka taholla kuusi kyynärää leveät,
niin leveältä kuin huone oli. 2 Ja ovi oli kymmenen kyynärää
leveä, mutta kukin seinä molemmin puolin ovea viisi kynärää
leveä. Ja hän mittasi sian templissä, se oli neljäkymmentä
kyynärää pituudelle ja kaksi kymmentä kyynärää leveydelle. 3
Ja hän meni sisimäiselle puolelle, ja mittasi oven patsaat kaksi
kyynärää, ja ovi oli kuusi kyynärää, ja oven leveys seitsemän
kyynärää. 4 Ja hän mittasi sen pituuden kaksikymmentä
kyynärää ja leveyden kaksikymmentä kyynärää templissä,
ja sanoi minulle: tämä on kaikkien pyhin. 5 Ja hän mittasi
huoneen seinän kuusi kyynärää: siellä olivat sivukammiot,
neljä kyynärää leveät, joka paikassa ympäri huonetta; 6
Ja sivulla kammiot kaikilla puolilla kolmeneljättäkymmentä
toinen toisessansa kiinni; ja siinä olivat patsaat huoneen
seinää myöten kaikki ympäri, jotka niitä kiinnittivät; ja ei
kuitenkaan olleet huoneen seinässä kiinni. 7 Ja ylhäällä
näiden päällä olivat vielä usiammat käytävät ympärinsä, ja ne
ylimmäiset käytävät ympäri huoneen olivat leveämmät, niin
että alimmaisesta mentiin keskimmäiseen ja keskimmäisestä
ylimmäiseen. 8 Ja minä näin huoneen korkeuden joka taholta,
ja kammioin perustukset olevan täyttä mittaa kuusi kyynärää.
9 Ja seinän leveys, joka oli kammion ulkoisella puolella, oli
viisi kyynärää; ne muut olivat huoneen käytävät sisimäisellä
puolella. 10 Ja kammioiden välillä ympäri huoneen oli
leveys kaksikymmentä kyynärää. 11 Ja siellä oli kaksi ovea,
eripaikan kohdalla, yksi pohjoista päin ja toinen etelää, ja
eripaikka viisi kyynärää joka taholta. 12 Ja rakennus länteen
päin oli seitsemänkymmentä kyynärää leveä, ja seinä viisi
kyynärää leveä ja yhdeksänkymmentä kyynärää pitkä. 13
Ja hän mittasi huoneen pituuden sata kyynärää, nimittäin,
eripaikan, rakennuksen ja sen seinän pituus oli kaikkiansa
sata kyynärää. 14 Ja huoneen leveys edestä, sen eripaikan
kanssa itään päin, oli myös sata kyynärää. 15 Ja hän mittasi
rakennuksen pituuden, eripaikan edestä, yhdestä päästä
niin toiseen, joka haaralta sata kyynärää, sisällisen templin
ja esihuoneen kartanon kanssa. 16 Siinä olivat kynnykset
ja ne ahtaat akkunat ja käytävät ympäri, niiden kolmen

edessä, olivat kaunistetut puuteolla yltympäri, aina maasta
akkunoihin asti; itse akkunat myös olivat kaunistetut. 17 Sitte
oven päältä, niin aina kaikkein pyhimpään, ulkonaiselta ja
sisimäiseltä puolelta yltympäri, aina mitalla. 18 Ja se oli
tehty Kerubimeilla ja palmupuilla, niin että yksi palmupuu oli
kunkin Kerubimin välillä, ja Kerubimilla oli kahdet kasvot: 19
Yhdellä puolella niinkuin ihmisen kasvot palmupuun kohdalla,
ja toisella niinkuin nuoren jalopeuran kasvot palmupuun
kohdalla: se oli niin tehty kaiken huoneen ympärille. 20
Maasta ylimmäisen oven päälliseen asti olivat Kerubimit ja
palmupuut tehdyt, niin myös templin seiniin. 21 Ja templin
ovipielet olivat nelikulmaiset, ja kaikki pyhässä taitavasti
toinen toiseensa sovitetut. 22 Ja puualttari kolme kyynärää
korkia ja kaksi kyynärää pitkä, ja sen kulmat, leveys ja
seinät olivat puusta. Ja hän sanoi minulle: tämän on pöytä,
joka pitää Herran edessä oleman. 23 Ja oli myös kaksi
ovea sekä templiin että kaikkein pyhimpään. 24 Ja taas
olivat kaksinkertaiset ovet, kaksi vähää ovea yhdessä ja
kaksi toisessa. 25 Ja templin oviin olivat tehdyt Kerubimit
ja palmupuut, niinkuin seinissäkin; ja siinä oli paksu puu
esihuoneen edessä ulkoisella puolella. 26 Ja olivat ahtaat
akkunat ja paljo palmupuita, kaikki ympäri esihuoneen; niin
myös huoneen kammiot ja malat.

42 Ja hän vei minun ulos äärimäiseen kartanoon, tielle
pohjoista päin, ja vei minun siihen kammioon, joka oli
eripaikan kohdalla, joka oli rakennuksen tykönä pohjoista
päin. 2 Ja se paikka oli sata kyynärää pitkä siitä portista
pohjoiseen päin, ja viisikymmentä kyynärää leveä. 3
Niiden kahdenkymmenen kyynärän kohdalla sisimmäisessä
kartanossa, ja permannon kohdalla äärimäisessä kartanossa,
oli käytävä käytävää vastaan, aina kolmessa kerrassa. 4 Ja
kammioiden edessä oli käytävä kymmenen kyynärää leveä
sisältä, ja tie yksi kyynärä; ja niiden ovet olivat pohjoista
päin. 5 Ja ylimmäiset kammiot olivat ahtaammat muita; sillä
käytäviin oli niistä otettu enempi kuin huoneen alimaisista
ja keskimmäisistä. 6 Se oli kolmen huoneen korkeus, ja ei
ollut niissä patsaita niinkuin kartanoin patsaat; sentähden ne
olivat ahtaammat kuin alimaiset ja keskimäiset maasta. 7 Ja
ulkonainen muuri, joka oli kammioin tykönä, päin ulkoista
kartanoa kammioiden edessä, oli viisikymmentä kyynärää
pitkä. 8 Sillä kammiot, jotka olivat ulkoisella kartanolla, olivat
viisikymmentä kyynärää pitkät; mutta katso, templin edusta
oli sata kyynärää pitkä. 9 Ja alhaalla kammioiden edessä
oli läpikäytävä itään päin, josta äärimmäisestä kartanosta
mennään ulos. 10 Ja esikartanon muurin avaruudessa
idän puolella, eripaikan ja rakennuksen kohdalla, oli myös
kammioita. 11 Ja siinä oli myös eripaikka niiden edessä,
niinkuin niidenkin kammioiden pohjoista päin, ja kaikilla oli
yksi pituus ja leveys; ja kaikki heidän uloskäymisensä heidän
muotonsa ja oviensa jälkeen. 12 Ja niiden kammioiden
ovien muodon jälkeen, jotka etelään päin olivat, oli ovi tien
suussa, joka oli sen jalon muurin edessä, josta itään päin
kohdastansa mennään. 13 Ja hän sanoi minulle: ne kammiot
pohjoista päin, ja ne kammiot etelään päin eripaikan kohdalla
ovat kaikkein pyhimmän sian kammiot, kussa papit pitää
syömän, kuin he kaikkein pyhintä uhria Herralle uhraavat,
ruokauhria, syntiuhria ja vikauhria; sillä se on pyhä sia. 14 Ja
kuin papit siihen sisälle menevät, niin ei heidän pidä jälleen
tuleman pyhästä ulos äärimäiseen kartanoon, mutta pitää
ennen riisuman vaatteensa, joissa he ovat palvelleet; sillä ne
ovat pyhät. Ja heidän pitää ottaman toiset vaatteet yllensä,
ja sitte menemän kansan sekaan. 15 Ja kuin hän kaiken
huoneen oli sisältä mitannut, vei hän minun ulos porttiin
itään päin, ja mittasi siitä kaiken ympärinsä. 16 Itään päin
mittasi hän mittariuvulla viisisataa riukumittaa joka taholta.
17 Pohjoista päin mittasi hän myös viisisataa riukumittaa
mittariuvulla ympäri. 18 Niin myös lounaasen päin mittasi
hän viisisataa riukumittaa sillä mittariuvulla. 19 Ja kuin hän
tuli länteen päin, mittasi hän myös viisisataa riukumiittaa
sillä mittariuvulla. 20 Näin oli muuri, jonka hän mittasi, joka
neljältä taholta viisisataa riukumittaa pituudelta ja viisisataa
leveydeltä, kaikki ympäri; että pyhä piti oleman eroitettu
pyhättömästä.

43 Ja hän johdatti minun porttiin, siihen porttiin, joka
on itään päin. 2 Ja katso, Israelin Jumalan kunnia
tuli itätietä, ja pauhasi, niinkuin suuri vesi pauhaa; ja maa
kirkastui hänen kunniastansa. 3 Ja tämä näky, jonka minä
näin, oli senkaltainen kuin sekin näky, jonka minä näin,
kuin minä tulin kaupunkia hävittämään; ja nämät näyt olivat
juuri niinkuin sekin näky, jonka minä näin Kebarin virran
tykönä; ja minä lankesin maahan kasvoilleni. 4 Ja Herran
kunnia tuli templiin itäisen portin kautta. 5 Ja henki otti minun
ja vei sisälliseen esikartanoon; ja katso, huone oli täynnä
Herran kunniaa. 6 Ja minä kuulin puheen minun tyköni
huoneesta, ja yksi mies seisoi minun tykönäni, 7 Joka sanoi
minulle: sinä ihmisen poika, tämä on minun istuimeni paikka
ja minun pyötäjalkaini sia, jossa minä tahdon asua Israelin
lasten seassa ijankaikkisesti; ja ei Israelin huone pidä enään
saastuttaman minun pyhää nimeäni, ei he itse eikä heidän
kuninkaansa huoruudellansa, eli kuningastensa raatoin
kautta kukkuloillansa, 8 Jotka asettivat kynnyksensä minun
kynnykseni viereen ja ovensa minun oveni sivuun, ja seinä oli

minun ja heidän vaiheellansa; ja he saastuttivat minun pyhän
nimeni kauhistuksillansa, joita he tekivät, jonkatähden minä
heitä vihassani hukutin. 9 Mutta nyt heidän pitää huoruutensa
kauvas hylkäämän, ja kuningastensa haudat minun tyköäni;
niin minä asun heidän tykönänsä ijankaikkisesti. 10 Sinä,
ihmisen poika, osoita Israelin huoneelle templi, että he
häpeäisivät pahoja töitänsä, ja anna heidän mitata kaikki
muoto. 11 Ja kuin he kaikkia töitänsä häpeevät, niin osoita
heille huoneen rakennuksen muoto, läpikäytävät, kuvat,
kaikki menot, järjestykset ja oikeudet; ja kirjoita heidän
eteensä, että he kaikki sen muodot ja kaikki sen säädyt
pitäisivät ja tekisivät. 12 Tämä on huoneen laki: vuorten
kukkuloilla pitää kaikki sen rajat joka taholta pyhimmät
oleman; katso, tämä on huoneen laki. 13 Mutta tämä on
alttarin mitta, sen kyynärän jälkeen, joka on kämmenen
leveys pitempi yhteistä kyynärää: sen jalka oli kyynärää
korkia ja kyynärää leveä, ja sen äärestä reunaan, ympäri yksi
vaaksa; ja tämä on alttarin korkeus. 14 Ja jalasta maan päältä
eroitukseen oli kaksi kyynärää korkeutta ja kyynärä leveyttä;
mutta vähemmästä eroituksesta enempää, neljä kyynärää
korkeutta ja kyynärä leveyttä. 15 Mutta Harel neljä kyynärää
korkia, ja neljä sarvea ylhäällä Arielista. 16 Ja Ariel oli
kaksitoistakymmentä kyynärää pitkä ja kaksitoistakymmentä
kyynärää leveä, nelikulmainen joka neljältä taholtansa. 17
Ja alttarin päällinen oli neljätoistakymmentä kyynärää pitkä
ja neljätoistakymmentä kyynärää leveä, nelikulmainen joka
neljätä taholta; ja reuna kävi ympäri, puoli kyynärää leviä, ja
sen jalka kyynärää korkia, ja sen astuimet olivat itään päin.
18 Ja hän sanoi minulle: sinä ihmisen poika, näin sanoo
Herra, Herra: nämät pitää oleman alttarin säädyt, kuin se
tehdään, jettä uhrattaisiin siinä polttouhria, ja priiskotettaisiin
verta sen päälle. 19 Ja papeille, Leviläisille Zadokin suvusta,
jotka minun edelläni käyvät, palvellen minua, sanoo Herra,
Herra, pitää sinun antaman nuoren härjän syntiuhriksi. 20 Ja
sen verta pitää sinun ottaman ja priiskottaman sillä sen neljä
sarvea ja neljä kulmaa reunan ympäri: sillä pitää sinun sen
sovittaman ja pyhittämän. 21 Ja pitää ottaman syntiuhrihärjän,
ja polttaman sen huoneen eripaikassa, ulkona pyhästä.
22 Ja toisena päivänä pitää sinun uhraaman virheettömän
kauriin syntiuhriksi; ja heidän pitää puhdistaman alttarin
niinkuin härjälläkin puhdistettiin. 23 Kuin se on tapahtunut,
niin sinun pitää uhraaman nuoren virheettömän mullin ja
virheettömän oinaan laumasta. 24 Ja uhraa ne molemmat
Herran edessä; ja heittäkään papit siihen suolaa, ja uhratkaan
ne Herran polttouhriksi. 25 Näin sinun pitää seitsemän päivää
uhraaman, kauriin joka päivä syntiuhriksi: mullin ja oinaan
laumasta, jotka molemmat virheettömät olemaan pitää. 26
Ja näin heidän pitää alttarin sovittaman seitsemän päivää, ja
puhdistaman sen, täyttämän kätensä. 27 Ja niiden seitsemän
päivän perästä pitää papit, kahdeksantena päivänä ja sitte
aina, uhraaman alttarille teidän polttouhrinne ja kiitosuhrinne;
niin minä tahdon teille olla armollinen, sanoo Herra, Herra.

44 Ja hän vei minun jälleen pyhän äärimäisen portin tietä
itään päin; mutta se oli kiinni. 2 Ja Herra sanoi minulle:
tämä portti pitää oleman kiinni, ja ei pidä avattaman, eikä
yksikään pidä siitä käymän; sillä Herra Israelin Jumala on
siitä käynyt; ja pitää vielä sitte oleman kiinni. 3 Päämiehen
se oleman pitää, päämiehen pitää siinä istuman ja syömän
leipää Herran edessä; esihuoneesta pitää hänen menemän
sisälle, ja ja siitä jälleen tuleman ulos. 4 Siitä vei hän
minun pohjoisen portin tietä esihuoneen kohdalle; ja minä
näin, ja katso, Herran huone oli täynnä Herran kunniaa.
Ja minä lankesin kasvoilleni. 5 Ja Herra sanoi minulle:
sinä, ihmisen poika, pane sydämees, ja katso silmilläs, ja
kuule korvillas kaikkia, mitä minä sinulle sanon kaikista
Herran huoneen säädyistä ja asetuksista, ja ota vaari,
kuinka (ihmisen) itsensä pyhässä käyttäytymän pitää. 6
Ja sano kovakorvaiselle Israelin huoneelle: näin sanoo
Herra, Herra: te Israelin huone, olette tähänasti kaikilla
teidän kauhistuksillanne kyllä tehneet: 7 Että te annette
muukalaisia, joilla on ympärileikkaamatoin liha, tulla minun
pyhääni, jolla te minun huoneeni saastutatte, uhratessanne
minun leipääni, lihavuutta ja verta, ja näin rikotte kaikki minun
liittoni kaikilla teidän kauhistuksillanne. 8 Ja ette pidä minun
pyhäni tapoja, mutta olette tehneet itsellenne uuden tavan
minun pyhästäni. 9 Sentähden sanoo Herra, Herra näin:
ei yhdenkään vieraan, jolla on ympärileikkaamatoin sydän
ja ympärileikkaamatoin liha, pidä tuleman minun pyhääni,
kaikista muukalaisista, jotka Israelin lasten seassa ovat. 10
Ja ei myös ne Leviläiset, jotka minusta luopuneet, ja Israelin
kanssa epäjumalainsa jälkeen erehtykseen menneet ovat;
sentähden pitää heidän kantaman omat syntinsä. 11 Mutta
heidän pitää vartioitseman minun pyhäni ovea, ja oleman
huoneen palveliat, ja teurastaman polttouhria ja muita uhreja
kansan edestä, ja seisoman heidän edessänsä, palvellen
heitä. 12 Että he ovat palvelleet heitä heidän epäjumalansa
edessä, ja ovat antaneet Israelin huoneelle pahennuksen;
sentähden olen minä ojentanut käteni heidän päällensä,
sanoo Herra, Herra, että heidän pitää kantaman heidän
syntinsä, 13 Ja ei pidä uhraaman minun edessäni, eikä
oleman minun pappini, ei myös minun pyhääni tuleman,
kaikkein pyhimpään; mutta pitää kantaman häpynsä ja
kauhistuksensa, joita he tehneet ovat. 14 Sentähden olen

minä tehnyt heitä huoneen oven vartiaksi kaikessa sen
palveluksessa, ja kaikissa, mitä siinä tehdään. 15 Mutta
papit ja Leviläiset Zadokin pojat, jotka minun pyhäni säädyt
pitäneet ovat, kuin Israelin lapset luopuivat minusta, ne
pitää minun edelläni käymän, palvellen minua, ja minun
edessäni seisoman, ja uhraaman minulle lihavuutta ja verta,
sanoo Herra, Herra. 16 Ja heidän pitää menemän minun
pyhääni, ja tuleman minun pöytäni eteen, palvellen minua
ja pitäin minun säätyni. 17 Ja kuin he tahtovat mennä
portista sisälliseen kartanoon, niin heidän pitää pukeman
yllensä liinavaatteet, ja ei villoista tehtyjä, niin kauvan kuin
he sisällisessä kartanossa palvelevat. 18 Ja liinahiipat
pitää oleman heidän päässänsä ja liinaiset vaatteet heidän
kupeillansa, ja ei pidä sitoman itsiänsä hikiliinoilla, 19 Ja
kuin he menevät ulkoiseen ja äärimäiseen kartanoon kansan
tykö, niin heidän pitää paneman ne vaatteet pois, joissa he
palveluksen tehneet ovat, ja kätkemän ne pyhiin kammioihin;
ja heidän pitää ottaman toiset vaatteet yllensä, ettei he
kansaa pyhittäisi omissa vaatteissansa. 20 Ei heidän pidä
ajeleman päätänsä, eikä pitkiä hiuksia kasvattaman; mutta
pitää antaman hiuksensa tasaisesti leikata ympäri. 21 Ei myös
yksikään pappi pidä viinaa juoman, kuin hänen sisimäiseen
kartanoon sisälle menemän pitää. 22 Ei myös pidä ottaman
yhtään leskeä eli hyljättyä avioksensa, mutta neitseen
Israelin suvusta, eli ottakaan papin lesken. 23 Ja opettakaan
minun kansaani tietämään eroituksen pyhän ja pyhättömän
välillä, että he puhtaan ja saastaisen välillä eroituksen
tietäisivät. 24 Ja kuin riita tulee heidän eteensä, niin heidän
pitää seisoman ja tuomitseman ja puhuman minun lakini ja
säätyni jälkeen, ja pitämän minun käskyni, ja kaikki minun
pyhäpäiväni ja sabbatini pyhittämän. 25 Ja ei pidä menemän
yhdenkään kuolleen ihmisen tykö saastuttamaan itsiänsä;
vaan ainoasti isänsä ja äitinsä, poikansa ja tyttärensä,
veljensä ja sisarensa, jolla ei miestä ole ollut, niiden
tähden joku saa itsensä saastuttaa; 26 Mutta että he
puhdistavat itsensä jälleen seitsemän päivää. 27 Ja kuin hän
jälleen menee pyhään, sisimäiseen kartanoon, palvelemaan
pyhässä, niin pitää hänen uhraaman syntiuhrinsa, sanoo
Herra, Herra. 28 Ja se on heille perinnöksi; minä tahdon olla
heidän perintönsä; sentähden ei teidän pidä heille perimistä
antaman Israelissa; sillä minä olen heidän perintönsä. 29
Heidän pitää saaman elatuksensa ruokauhrista, syntiuhrista
ja vikauhrista; ja kaikki kirotut Israelissa pitää heidän oleman.
30 Ja kaikki ensimmäinen hedelmä ja esikoiset kaikista teidän
ylennysuhreistanne pitää pappein oleman. Teidän pitää myös
antaman papeille esikoiset teidän taikinastanne, että siunaus
olis sinun huoneessas. 31 Mutta joka kuollut on eli metsän
pedolta haaskattu, linnusta eli eläimestä, sitä ei pidä pappein
syömän.

45 Kuin te maata jaatte arvalla, niin teidän pitää eroittman
osan maasta Herralle pyhäksi, viisikolmattakymmentä
tuhatta riukumittaa pituudelle ja kymmenentuhatta leveydelle:
se paikka on pyhä kaikissa rajoissansa ympäri. 2 Ja tästä
pitää oleman pyhään viisisataa riukumittaa, nelikulmainen
ympärinsä, ja esikaupungiksi viisikymmentä kyynärää. 3
Ja sillä paikalla, joka on viisikolmattakymmentä tuhatta
riukua pitkä ja kymmenentuhatta leveä, pitää pyhän
oleman, ja kaikkein pyhimmän. 4 Se pitää maasta
pyhä oleman, ja pitää pappein oleman, jotka pyhässä
palvelevat, ja Herran eteen tulevat palvelemaan häntä,
että heillä pitää oleman sia huoneelle, se pitää myös
pyhä oleman. 5 Mutta Leviläisten, jotka huoneessa
palvelevat, pitää myös saaman viisikolmattakymmentä
tuhatta riukua pituudelle ja kymmenentuhatta leveydelle
heidän osaksensa, kahdellekymmenelle kammiolle. 6 Ja
kaupungin omaisuudeksi pitää teidän yhden paikan jättämän,
viisituhatta riukua leveydelle ja viisikolmattakymmentä tuhatta
riukua pituudelle, sen maan sivusta, joka pyhää ylennysuhria
varten eroitettu on: se pitää kaikelle Israelin huoneelle
oleman. 7 Päämiehelle pitää teidän myös antaman yhden
paikan, molemmille puolille pyhän ylennysuhrin osaa ja
kaupungin omaisuutta, juuri pyhän ylennysuhrin osan ja
kaupungin omaisuuden eteen läntisestä kulmasta niin länteen
ja itäisestä kulmasta itään päin; sen pituus pitää vastaaman
yhtä niistä muista osista, länsirajasta niin itärajaan asti. 8
Se pitää oleman hänen oma osansa Israelissa; ettei minun
päämieheni pidä enempi ottaman minun kansaltani, joka
heidän on, vaan pitää antaman maan Israelin huoneelle
heidän sukukunnissansa. 9 Sillä näin sanoo Herra, Herra:
eikö siinä kyllä ole, te Israelin päämiehet? lakatkaat kaikesta
vääryydestä ja väkivallasta, ja tehkäät oikeus ja vanhurskaus;
ja älkäät enempää rasittako minun kansaani, sanoo Herra,
Herra. 10 Teidän pitää pitämän oikian puntarin, ja oikian
vaa´an, ja oikian mitan. 11 Epha ja bat pitää kaikki yhtä
oleman, niin että bat pitää kymmenen osan homeria, ja epha
kymmenen osan homeria; sillä homerilla pitää ne molemmat
mitattaman. 12 Mutta siklin pitää pitämän kaksikymmentä
geraa; ja kaksikymmentä sikliä, viisikolmattakymmentä sikliä
ja viisitoistakymmentä sikliä tekevät minan. 13 Tämä on
ylennysuhri, jonka teidän antaman pitää: kuudes osa ephaa
ja homeria nisuja, ja kuudes osa ephaa ja homeria ohria.
14 Mutta öljyä, joka batilla mitataan, pitää teidän antaman
batin, joka on kymmenes osa koria, eli kymmenennes

homeria; sillä kymmenen batia tekevät homerin. 15 Ja
yksi uuhinen karitsa kahdestasadasta lampaasta, Israelin
lammaslaitumelta, ruokauhriksi, polttouhriksi, kiitosuhriksi,
sovinnoksi heidän edestänsä, sanoo Herra, Herra. 16
Kaikki maan kansa pitää tuoman ylennysuhrin Israelin
päämiehelle. 17 Ja päämiehen pitää uhraaman polttouhrinsa,
ruokauhrinsa, ja juomauhrinsa juhlapäivänä, uudella kuulla ja
sabbatina, ja kaikkina Israelin huoneen suurina juhlapäivinä;
hänen pitää myös tekemän syntiuhrin ja ruokauhrin,
polttouhrin ja kiitosuhrin, sovinnoksi Israelin huoneen
edestä. 18 Näin sanoo Herra, Herra: ensimäisenä päivänä
ensimäistä kuuta pitää sinun ottaman virheettömän mullin, ja
puhdistaman pyhän. 19 Ja pappi ottakaan syntiuhrin verestä,
ja priiskottakaan sillä huoneen pihtipielet ja neljä alttairn
kulmaa, niin myös sisimäisen kartanon portin pihtipielet.
20 Ja näin sinun pitää tekemän seitsemäntenä päivänä
kuuta, jos joku tietämättä erehtynyt on, että te huoneen
pyhittäisitte. 21 Neljäntenätoistakymmenentenä päivänä
ensimäistä kuuta pitää teidän pääsiäistä pitämän, ja pitämän
pyhää seitsemän päivää, ja syömän happamatointa leipää.
22 Sinä päivänä pitää päämiehen uhraaman itse edestänsä
ja kaiken maan kansan edestä mullin syntiuhriksi. 23 Mutta
niinä seitsemänä päivänä, juhlina, pitää hänen joka päivä
tekemän Herralle polttouhria, seitsemän mullia ja seitsemän
oinasta, jotka virheettömät ovat, ja kauriin joka päivä
syntiuhriksi. 24 Mutta ruokauhriksi pitää hänen uhraaman
ephan mullille ja ephan oinaalle, ja hinnin öljyä ephalle.
25 Viidentenätoistakymmenentenä päivänä seitsemättä
kuukautta pitää hänen pyhänä pitämän seitsemän päivää
järjestänsä, niinkuin ne muutkin seitsemän päivää; ja sillä
tavalla pitämän syntiuhrin kanssa, polttouhrin, ruokauhrin ja
myös öljyn kanssa.

46 Näin sanoo Herra, Herra: sisimäisen kartanon portti,
joka itään päin on, pitää kuutena arkipäivänä oleman
kiinni, mutta sabbatina ja uudella kuulla avattaman. 2 Ja
päämiehen pitää menemän ulkoiselle puolelle huoneen
porttia ja seisahtaman portin kynnykselle; ja pappein pitää
uhraaman hänen polttouhrinsa ja kiitosuhrinsa, mutta hänen
pitää rukoileman portin kynnyksellä, ja sitte jälleen menemän
ulos; mutta portin pitää ehtoosen asti avoinna oleman.
3 Maan kansan pitää myös rukoileman Herran edessä,
sen portin ovessa, sabbatina ja uudella kuulla. 4 Mutta
polttouhriksi, jonka päämiehen Herralle uhraaman pitää
sabbatina, pitää oleman kuusi virheetöintä karitsaa ja
virheettömän oinaan, 5 Ja ephan sämpyläjauhoja oinaan
kanssa ruokauhriksi, ja karitsain kanssa ruokauhriksi, mitä
kukin voi, ja hinnin öljyä ephaan. 6 Mutta uudella kuulla
pitää uhraattaman nuori virheetöin härkä, ja kuusi karitsaa,
ja virheetöin oinas. 7 Ja epha härjän kanssa, ja epha
oinaan kanssa ruokauhriksi; mutta karitsan kanssa niin paljo
kuin hän käteensä saa, ja hinni öljyä ephaan. 8 Ja kuin
päämies sinne menee, niin hänen pitää menemän portin
esihuoneen kautta, ja siitä tuleman ulos jälleen. 9 Mutta
maan kansa, jotka Herran eteen tulevat suurina juhlapäivinä,
ja käyvät pohjoisen portin kautta rukoilemaan, ne pitää
jälleen tuleman ulos eteläportista; ja jotka eteläportista
tulevat, ne pitää käymän ulos pohjoisesta portista. Ja ei pidä
tuleman ulos jälleen siitä portista, josta he ovat menneet
sisälle, mutta kohdastansa toiselta puolelta menemän
ulos. 10 Päämiehen pitää ulos ja sisälle heidän kanssansa
käymän. 11 Ja pyhäpäivinä ja juhlapäivinä pitää uhrattaman
ruokauhriksi mullin kanssa epha, ja oinaan kanssa epha, ja
karitsan kanssa niin paljon kuin hän saa käteensä, ja hinni
öljyä ephan kanssa. 12 Mutta kuin päämies tahtoo tehdä
vapaaehtoisen polttouhrin eli kiitosuhrin Herralle, niin hänelle
pitää avattaman itäportti, että hän saa uhrata polttouhrinsa
ja kiitosuhrinsa, niinkuin hän sen sabbatinakin uhraa; ja
koska hän jälleen tulee ulos, niin pitää portti pantaman
kiinni hänen jälkeensä. 13 Ja sinun pitää tekemän Herralle
joka päivä polttouhria, vuotisen virheettömän karitsan; sen
pitää sinun uhraaman joka aamulla, 14 Ja joka aamulla
paneman siihen päälle kuudennen osan ephaa ruokauhriksi,
ja kolmannen osan hinniä öljyä, sekoitettu sämpyläjauhoihin:
se pitää oleman jokapäiväinen ruokauhrin sääty Herralle. 15
Ja näin pitää heidän aina uhraaman karitsan ruokauhrin ja
öljyn kanssa joka aamu alinomaiseksi polttouhriksi. 16 Näin
sanoo Herra, Herra: kuin päämies antaa yhdelle pojistansa
lahjan hänen perinnöstänsä, sen pitää oleman hänen
poikansa oma perintö. 17 Mutta jos hän antaa lahjan yhdelle
palvelijoistansa hänen perinnöstänsä, niin se pitää sen
oma oleman vapaavuoteen saakka, ja niin pitää se jälleen
päämiehelle tuleman; sillä hänen osansa pitää ainoasti
hänen poikansa perimän. 18 Ja ei päämiehen pidä mitään
ottaman kansan perinnöstä, eli ajaman heitä pois heidän
omastansa; mutta pitää antaman lapsille heidän perintönsä,
ettei minun kansani tulisi hajoitetuksi pois omaisuudestansa.
19 Ja hän vei minun läpikäytävän sivulle pohjan porttia päin,
pyhän kammioihin, jotka pappein olivat; ja katso, siellä oli
yksi sia kahdessa kulmassa länteen päin. 20 Ja hän sanoi
minulle: tämä on se sia, jossa papit vikauhrin ja syntiuhrin
keittämän pitää, ja leipoman ruokauhrin, ettei heidän tarvitse
niitä ulkonaiselle kartanolle kantaa, pyhittämään kansaa. 21
Ja hän vei minun ulos ulkonaiseen kartanoon, ja johdatti

minun neljään kartanon kulmiin; ja katso, siellä oli esihuone
kussakin kulmassa toinen toisensa edessä. 22 Jokaisessa
neljässä kartanon kulmassa olivat esihuoneet toinen toisensa
kanssa, neljäkymmentä kyynärää pitkät ja kolmekymmentä
kyynärää leveät, eroitetut vähiin paikkoihin, niin leviä yksi
kuin toinenkin. 23 Ja siellä kävi yksi vähä muuri ympäri
kaikkia niitä neljää; ja siellä olivat totot tehdyt alhaalla ympäri
muurin. 24 Ja hän sanoi minulle: nämät ovat keittosiat, joissa
palveliat, jotka huoneessa palvelusta tekevät, keittämän
pitää kansan uhrin.

47 Ja hän vei minun jälleen templin oven eteen, ja katso,
siellä juoksi vesi templin kynnyksen alitse itään päin;
sillä templin ovi oli itään päin; ja vesi juoksi templin oikialta
puolelta lounaaseen päin, alttarin ohitse. 2 Ja hän vei
minun ulos pohjoista porttia päin, ja vei minun ympäri sitä
tietä ulkoisesta portista itään päin; ja katso, vesi juoksi
oikialta puolelta sieltä ulos. 3 Ja mies läksi itään päin,
ja mittanuora oli hänen kädessänsä, ja mittasi tuhannen
kyynärää, ja hän vei minun veteen minun pöytäjalkoihini
saakka. 4 Ja mittasi vielä tuhannes kyynärää, ja vei minun
veteen polviini saakka; ja mittasi jälleen tuhannen kyynärää
ja antoi minun mennä siihen kupeisiin saakka. 5 Niin hän
mittasi vielä tuhannen, että niin syvä tuli, etten minä enään
pohjaan ulottunut; sillä vesi oli niin syvä, että siinä täytyi
uida, ja ei ulottunut pohjaan. 6 Ja hän sanoi minulle: sinä
ihmisen poika, tämän olet sinä kyllä nähnyt; ja hän vei
minun jälleen ojan reunalle. 7 Ja kuin minä itseni käänsin,
katso, siellä oli sangen monta puuta rannalla molemmilla
puolilla. 8 Ja hän sanoi minulle: tämä vesi, joka itään päin
juoksee, pitää juokseman paljaan maan lävitse mereen; ja
kuin se tulee mereen, niin sen vedet terveellisiksi tulevat.
9 Ja kaikki, jotka siinä elävät ja liikkuvat, kuhunka nämät
virrat tulevat, niiden pitää elämän; ja pitää oleman sangen
paljo kaloja; ja kaikki pitää terveet oleman ja elämän,
kuhunka tämä virta tulee. 10 Siinä pitää oleman kalamiehet;
Engeddistä niin Eneglaimiin asti pitää verkkoja pantaman;
sillä siinä pitää oleman lajinsa jälkeen sangen paljo kaloja,
niinkuin suuressakin meressä. 11 Mutta järvet ja suovedet ei
pidä oleman terveelliset, mutta suolaiseksi tuleman. 12 Ja
molemmin puolin ojan rantoja pitää kasvaman kaikkinaisia
hedelmällisiä puita, joiden lehdet ei pidä variseman, eikä
hedelmät mätänemän; ja heidän pitää joka kuu kantaman
uuden hedelmän; sillä heidän vetensä vuotaa pyhästä,
heidän hedelmänsä kelpaavat ruoaksi, ja heidän lähteensä
lääkitykseksi. 13 Näin sanoo Herra, Herra: nämät ovat
rajat, joiden jälkeen teidän pitää kahdelletoistakymmenelle
Israelin sukukunnalle maan jakaman; mutta kaksi osaa tulee
Josephin suvulle. 14 Ja teidän pitää sen yhtäläisesti jakaman,
niin yhdelle kuin toisellekin; sillä minä olen vannonut sen
antaakseni teidän isillenne, ja tämä maa pitää tuleman teille
perinnöksi. 15 Tämä on maan raja: pohjaan päin, isosta
merestä, Hetlonin tietä niin aina Zedadiin, 16 Hematiin,
Berotoon, Sibraimiin, jotka Damaskun ja Hematin rajain välillä
ovat, ja HatsarTikoniin, joka Havran rajaan ulottuu. 17 Ja raja
merestä niin Hatsar-Enoniin on Damaskun raja, ja Zaphon
pohjaan päin Hamatin raja: ja se on pohjan puoleinen kulma.
18 Mutta rajan itään päin pitää teidän mittaaman Havran ja
Damaskun väliltä ja Gileadin väliltä, ja koko Israelin väliltä,
Jordanin tykönä, rajasta itämereen saakka; se pitää oleman
raja itään päin. 19 Mutta raja lounaaseen päin on Tamarista
aina Kadekssen riitaveteen saakka, ja virtaan asti suuren
meren tykönä; sen pitää oleman rajan lounaasen päin. 20 Ja
raja länteen päin on isosta merestä, rajasta kohdastansa
aina Hamatiin; se on raja länteen päin. 21 Ja näin teidän
pitää jakaman maan teillenne Israelin sukukunnissa. 22 Ja
kuin te arvan heitätte maata jakaissanne teidän välillänne,
niin teidän pitää muukalaisia pitämän, jotka asuvat teitä
läsnä, ja elävät eli siittävät lapsia teidän seassanne, niinkuin
he olisivat Israelin lasten seassa syntyneet lapset. 23 Ja
muukalaisten pitää saaman osansa maasta, kukin sen suvun
seassa, jota läsnä hän asuu, sanoo Herra, Herra.

48 Nämät ovat sukukuntain nimet: pohjoisesta Hetlonin tien
vierestä, siihenasti kuin tullaan Hamatiin, HatsarEnoniin,
Damaskun rajaan pohjaan päin, Hamatin sivulle; sen pitää
Danin pitämän osaksensa, itään ja länteen päin. 2 Likin
Danin rajaa pitää Asserin osa oleman, idän puolesta
länteen. 3 Likin Asseria pitää Naphtalin osa oleman, idän
puolesta länteen. 4 Likin Naphtalin rajaa pitää Manassen
osa oleman, idän puolesta länteen, 5 Likin Manassen
rajaa pitää Ephraim osansa saaman, idän puolesta länteen.
6 Likin Ephraimin rajaa pitää Rubenin osa oleman, idän
puolesta länteen. 7 Likin Rubenin rajaa pitää Juudan osan
oleman, idän puolesta länteen. 8 Mutta likin Juudan rajaa
pitää teidän eroittaman yhden osan idästä niin länteen,
joka on viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkä ja
leveä, niinkuin muu osa on idästä niin länteen: siinä pitää
pyhän oleman. 9 Ja siitä pitää teidän eroittaman uhriksi
Herralle osan, viisikolmattakymmentä tuhatta riukua pitkän
ja kymmenentuhatta riukua leveän. 10 Ja sen pyhän osan
pitää pappein oleman, viisikolmattakymmentä tuhatta riukua
pitkä, pohjoiseen ja etelään päin, ja kymmenentuhatta
leveä, itään ja länteen päin. Ja Herran pyhän pitää siinä

keskellä oleman. 11 Se pitää papeille pyhitetty oleman
Zadokin lapsista, jotka minun säätyni pitäneet ovat, ja ei
ole Israelin lasten kanssa luopuneet, niinkuin Leviläiset
luopuivat. 12 Ja sentähden pitää heillä oleman oma osa
eroitetusta maasta, se kaikkein pyhin, joka on Leviläisten
rajan tykönä. 13 Mutta Leviläisillä pitää myös osa oleman,
viisikolmattakymmenentuhatta leveä, pappein rajan tykönä;
sillä kaikki pituus pitää oleman viisikolmattakymmentä
tuhatta riukua ja leveys kymmenentuhatta riukua. 14 Ja
ei pidä siitä mitään muutämän pois eikä vaihetettaman,
ei myös maan uutisesta pidä mitään tuleman pois;
sillä se on pyhitetty Herralle. 15 Mutta ne viisituhatta
riukua, jotka jäävät leveydelle, viidestäkolmattakymmenestä
tuhannesta riukumitasta pituudelle, pitää oleman kaupungille
yhteiseksi asuinsijaksi ja esikaupungiksi; ja sen keskellä
pitää kaupungin oleman. 16 Ja tämän pitää oleman
hänen mittansa: neljätuhatta ja viisisataa riukua pohjoiseen
ja lounaaseen päin, niin myös itään ja länteen päin
neljätuhatta ja viisisataa. 17 Mutta esikaupunkia varten
pitää oleman kaksisataa ja viisikymmentä riukua, pohjaan
ja lounaan päin, niin myös itään ja länteen kaksisataa ja
viisikymmentä riukua. 18 Mutta mitä jää pituudesta pyhän
ylennysuhrin osan kohdalle, kymmenentuhatta riukua itään
päin ja kymmenentuhatta riukua länteen päin, juuri pyhän
ylennysuhrin osan kohdalla, sen sisälletulo pitää oleman
kaupungin palvelioille elatukseksi. 19 Ja jotka kaupungissa
palvelevat, ne pitää oleman kaikista Israelin sukukunnista.
20 Ja kaikista näistä eroitetuista osista, joka on molemmilta
puolilta pituudelle ja leveydelle viisikolmattakymmentä tuhatta
riukua, pitää teidän eroittaman neljännen osan; sen pitää
kaupungin oman oleman. 21 Mutta mitä vielä jää molemmille
puolille siitä eroitetusta pyhästä osasta ja kaupungin osasta,
viisikolmattakymmentä tuhatta riukua sekä itään että länteen,
se pitää päämiehen oma oleman; mutta pyhä maa, jossa
pyhä huone on, pitää siitä eroitettu oleman. 22 Mutta mitä
on Leviläisten osan ja kaupungin osan välillä, joka keskellä
on, mitä jää Juudan ja Benjaminin rajan välille, se pitää
päämiehen oma oleman. 23 Sitte pitää muut sukukunnat
oleman: Benjaminin osa idän puolesta länteen. 24 Mutta
Benjaminin rajan tykönä pitää Simeonin osa oleman idän
puolesta länteen. 25 Simeoinin rajan vieressä pitää Isaskarin
osan oleman, idän puolesta länteen. 26 Isaskarin rajalla
pitää Zebulonin osan oleman, idän puolesta länteen. 27
Zebulonin rajalla pitää Gadin osan oleman, idästä länteen.
28 Mutta likin Gadia on lounaan raja, Temanin, Tamarista
niin Kadeksen riitaveteen saakka, niin ojaan asti, joka
isoon mereen juoksee. 29 Näin pitää maa jaettu oleman
Israelin lasten sukukuntain perinnöksi; ja sen pitää oleman
heidän osansa, sanoo Herra, Herra. 30 Ja näin leveltä pitää
kaupungin oleman; neljätuhatta ja viisisataa riukua pohjoista
päin. 31 Ja kaupungin portit pitää Israelin sukukuntain
nimeltä nimitetyt oleman: kolme porttia pohjoista päin:
ensimäinen Rubenin, toinen Juudan, kolmas Levin. 32 Niin
myös itään päin neljätuhatta ja viisisataa riukua, ja kolme
porttia: ensimäinen Josephin, toinen Benjaminin, kolmas
Danin. 33 Etelään päin myös neljätuhatta ja viisisataa riukua,
ja kolme porttia: ensimäinen Simeonin, toinen Isaskarin,
kolmas Zebulonin. 34 Niin myös länteen päin neljätuhatta ja
viisisataa riukua, ja kolme porttia: ensimmäinen portti Gadin,
toinen Asserin, kolmas Naphtalin. 35 Näin pitää tämä kaikki
ympäri oleman, kahdeksantoistakymmentä tuhatta riukua: ja
niin pitää kaupunki tästä päivästä kutsuttaman: tässä on
Herra.

Danielin

1 Kolmantena Jojakimin, Juudan kuninkaan, valtakunnan
vuotena tuli Nebukadnetsar, Babelin kuningas Jerusalemin
eteen, ja piiritti sen. **2** Ja Herra antoi Jojakimin,
Juudan kuninkaan hänen käsiinsä, ja muutamia astioita
Jumalan huoneesta; ne antoi hän viedä Sinearin maalle,
jumalansa huoneesen, ja pani ne astiat jumalansa
tavarahuoneesen. **3** Ja kuningas sanoi Aspenaalle,
ylimmäiselle kamaripalveliallensa, että hänen piti Israelin
lapsista kuninkaallisesta suvusta ja berrain lapsista
valitseman **4** Virheettömiä poikia, kauniita, toimellisia, viisaita,
ymmärtäväisiä, taitavia, jotka soveliaat olisivat palvelemaan
kuninkaan huoneessa, ja piti opettaman heille Kaldean
kirjoituksia ja kieltä. **5** Niille toimitti kuningas, mitä heille
joka päivä annettaman piti kuninkaan ruasta ja sitä viinaa,
jota hän itse joi; että he niin kolme vuotta kasvatettaman ja
sitte kuninkaan edessä palveleman piti, **6** Joiden seassa
olivat Juudan lapsista: Daniel, Hanania, Misael ja Asaria. **7**
Ja ylimmäinen kamaripalvelia antoi heille nimet, ja nimitti
Danielin Belsatsariksi ja Hananian Sadrakiksi, ja Misaelin
Mesakiksi, ja Asarian Abednegoksi. **8** Mutta Daniel aikoi
sydämessänsä, ettei hän kuninkaan rualla eikä sillä viinalla,
jota hän itse joi, itseänsä saastuttaisi; ja rukoili ylimmäistä
kamaripalveliaa, ettei hän itseänsä saastuttaisi. **9** Ja Jumala
antoi Danielille, että ylimmäinen kamaripalvelia oli hänelle
ystävällinen ja armollinen. **10** Ja ylimmäinen kamaripalvelia
sanoi Danielille: minä pelkään minun herraani, kuningasta,
joka teille teidän ruokanne ja juomanne toimittanut on; jos
hän näkis teidän kasvonne laihemmiksi kuin muiden teidän
ikäistenne, niin te minun sitte saatte kuninkaan tykönä pois
hengeltäni. **11** Niin sanoi Daniel Meltsarille. jolle ylimmäinen
kamaripalvelia Danielista, Hananiasta, Misaelista ja Asariasta
käskyn antanut oli: **12** Koettele palvelioitas kymmenen
päivää, ja annettakaan meille puuroa syödäksemme ja vettä
juodaksemme. **13** Ja anna niin meidän muotomme ja niiden
poikain muoto, jotka kuninkaan ruasta syövät, katsottaa;
ja niinkuin sinä sitte näet, tee niin palvelioilles. **14** Ja hän
totteli heitä siinä, ja koetteli heitä kymmenen päivää. **15** Ja
kymmenen päivän perästä olivat he kauniimmat ja lihavammat
ruumiilta kuin kaikki nuorukaiset, jotka kuninkaan ruasta
söivät. **16** Niin pani Meltsari pois heidän määrätyn ruokansa
ja viinajuomansa, ja antoi heille puuroa. **17** Vaan näille
neljälle nuorukaiselle antoi Jumala taidon ja ymmärryksen
kaikkinaisissa kirjoituksissa ja viisaudessa; ja Danielille
antoi hän ymmärryksen kaikkinaisissa näyissä ja unissa.
18 Ja kuin se aika kulunut oli, jonka kuningas määrännyt
oli, että he piti tuotaman edes, vei heidät ylimmäinen
kamaripalvelia Nebukadnetsarin eteen. **19** Ja kuningas puhui
heidän kanssansa, ja ei kaikkein seassa yhtäkään löydetty,
joka Danielin, Hananian, Misaelin ja Asarian kaltainen oli;
ja he tulivat kuninkaan palvelioiksi. **20** Ja kuningas löysi
heidät, kuin hän heitä tutkisteli kaikissa asioissa, kymmenen
kertaa toimellisemmiksi ja ymmärtäväisemmiksi kuin kaikki
tähtientutkiat ja viisaat koko valtakunnassansa. **21** Ja Daniel
oli siellä hamaan ensimäiseen Koreksen vuoteen asti.

2 Toisena Nebukadnetsarin valtakunnan vuotena näki
Nebukadnetsar unta, josta hän hämmästyi, niin että hän
heräsi. **2** Ja kuningas käski tähtientutkiat ja viisaat ja noidat ja
Kaldealaiset kutsuttaa kokoon, sanomaan kuninkaalle hänen
untansa. Ja he tulivat ja astuivat kuninkaan eteen. **3** Ja
kuningas sanoi heille: minä näin unta, josta minä peljästyin,
ja minä mielelläni tahtoisin tietää, mikä se uni oli. **4** Niin
sanoivat Kaldealaiset kuninkaalle Syrian kielellä: kuningas
eläköön kauvan! sano palvelioilles uni, niin me tahdomme
selittää sen. **5** Kuningas vastasi ja sanoi Kaldealaisille: minä
olen unhottanut; jollette minulle ilmoita unta ja selitä sitä,
niin te pitää kappaleiksi hakattaman, ja teidän huoneenne
lokaläjäksi kukistettaman. **6** Vaan jos te minun tietää annatte
unen ja selityksen, niin teidän pitää saaman lahjoja, antimia
ja suuren kunnian minulta: sentähden sanokaat minulle uni
ja sen selitys. **7** He vastasivat jälleen ja sanoivat: kuningas
sanokaan palvelioillensa unen, me tahdomme sen selittää. **8**
Kuningas vastasi ja sanoi: totisesti minä ymmärrän, että te
aikaa kulutatte, koska te näette minun sen unohtaneeksi.
9 Mutta jollette minulle unta sano, niin tuomio käy teidän
ylitsenne, että te olette aikoneet minun edessäni puhua
vääryyttä, siihenasti että aika kuluis: sentähden sanokaat
minulle uni, niin minä ymmärrän, että te myös selityksen
osaatte. **10** Niin vastasivat Kaldealaiset kuninkaan edessä ja
sanoivat: ei yhtään ihmistä ole maan päällä, joka sanoa taitaa,
mitä kuningas anoo; niin ei ole myös yhtään kuningasta,
kuinka suuri ja voimallinen hän olis, joka senkaltaista
tähtientutkialta, viisaalta eli Kaldealaiselta vaatii. **11** Sillä se,
jota kuningas anoo, on ylen korkia, ja ei yksikään ole, joka
sen kuninkaalle sanoa taitaa, paitsi jumalia, jotka ihmisten
seassa ei asu. **12** Silloin vihastui kuningas sangen suuresti, ja
käski kaikki viisaat Babelissa tapettaa. **13** Ja tuomio annettiin,
että viisaat tapettaman piti; ja Danielia hänen kumppaniensa
kanssa myös etsittiin tapettaviksi. **14** Silloin saatti Daniel
toisen neuvon ja käskyn Ariokille, kuninkaan ylimmäiselle
päämiehelle, joka meni ulos tappamaan viisaita Babelissa.
15 Ja hän vastasi ja sanoi kuninkaan käskyläiselle Ariokille:
miksi niin ankara tuomio on käynyt ulos kuninkaalta? Ja

Ariok antoi Danielin tietää sen asian. 16 Niin meni Daniel
ylös ja rukoili kuningasta, että hän antais hänelle aikaa,
sanoaksensa kuninkaalle selitystä. 17 Ja Daniel meni kotia
ja ilmoitti sen kumppaneillensa Hananialle, Misaelille ja
Asarialle, 18 Että he taivaan Jumalalta armoa rukoilisivat
sen salaisen asian tähden, ettei Daniel kumppaninensa
ynnä muiden viisasten kanssa Babelissa hukkuisi. 19 Niin
ilmoitettiin Danielille se salainen asia yöllä näyssä: niin
Daniel kiitti Jumalaa taivaasta, 20 Vastasi ja sanoi: kiitetty
olkoon Jumalan nimi ijankaikkisesta ijankaikkiseen! sillä
hänen on viisaus ja väkevyys. 21 Hän muuttaa ajat ja
hetket; panee pois kuninkaat ja asettaa kuninkaat; hän antaa
viisaille viisauden ja ymmärtäväisille taidon ja ymmärryksen.
22 Hän ilmoittaa syvät ja salaiset asiat; hän tietää, mitä
pimiässä on, sillä hänen tykönänsä on sula valkeus. 23 Minä
kiitän ja ylistän sinua minun isäini Jumala, ettäs minulle
viisautta ja väkevyyttä lainaat, ja nyt minulle ilmoittanut
olet, jota me sinulta rukoilimme; sinä olet meille kuninkaan
asian ilmoittanut. 24 Silloin meni Daniel Ariokin tykö, jolla
kuninkaalta käsky oli viisaita Babelissa hukuttaa; hän meni ja
sanoi hänelle näin: älä tapa viisaita Babelissa, vaan vie minut
ylös kuninkaan tykö, minä tahdon kuninkaalle selityksen
sanoa. 25 Ariok vei Danielin kiiiruusti kuninkaan eteen,
ja sanoi hänelle näin: minä olen löytänyt yhden miehen
Juudalaisten vankien seasta, joka kuninkaalle selityksen
sanoa taitaa. 26 Kuningas vastasi ja sanoi Danielille,
joka Belsatsariksi kutsuttiin: oletko sinä se, joka minulle
sen unen, jonka minä nähnyt olen, ja hänen selityksensä
ilmoittaa taidat? 27 Daniel vastasi kuninkaan edessä ja sanoi:
sitä salautta, jota kuningas anoo, ei viisaat, tähtientutkiat,
oppineet ja noidat taida kuninkaalle ilmoittaa. 28 Vaan Jumala
on taivaissa, joka taitaa salaiset asiat julistaa, hän tiettäväksi
teki kuningas Nebukadnetsarille, mitä tulevaisina aikoina
tapahtuman pitää. Tämä on sinun unes ja sinun näkys, kuin
sinä makasit. 29 Sinä kuningas vuoteessas ajattelit mitä
tästedes tapahtuman pitäis; ja se, joka salaiset ilmoittaa,
hän on sinulle osoittanut, kuinka tapahtuman pitää. 30 Niin
ovat senkaltaiset asiat minulle ilmoitetut, ei minun viisauteni
tähden, niinkuin se olis suurempi kuin kaikkein, jotka elävät,
vaan sentähden että sen selitys pitäis kuninkaalle tiettäväksi
tuleman, ja sinä saisit sinun sydämes ajatukset tietää. 31
Sinä kuningas näit, ja katso, suuri ja korkia kuva seisoi
suurella kirkkaudella sinun edessäs; ja se oli hirmuinen
nähdä. 32 Sen kuvan pää oli parhaimmasta kullasta; mutta
sen rinta ja käsivarret olivat hopiasta; sen vatsa ja lanteet
olivat vaskesta. 33 Sen sääret olivat raudasta; sen jalat olivat
puolittain raudasta ja puolittain savesta. 34 Sen sinä näit,
siihenasti kuin yksi kivi temmattiin ilman käsiä, ja löi sen
kuvan jalkoihin, jotka raudasta ja savesta olivat, ja murensi
ne rikki. 35 Silloin tulivat ne kaikki muserretuksi, rauta, savi,
vaski, hopia ja kulta, ja tulivat niinkuin akanat suviriihessä, ja
tuuli vei ne pois, niin ettei niiden siaa ensinkään löydetty;
mutta kivi joka kuvaa löi, tuli suureksi vuoreksi, niin että se
kokonaan maan täytti. 36 Tämä on uni; nyt me tahdomme
kuninkaalle sen selityksen sanoa: 37 Sinä kuningas olet
kuningasten kuningas, jolle Jumala taivaasta valtakunnan,
voiman, väkevyyden ja kunnian antanut on; 38 Ja kaikki,
joissa ihmisen lapset asuvat, ja eläimet kedolla ja linnut
taivaan alla on hän sinun käsiis antanut, ja sinulle näiden
kaikkein päälle lainasi vallan: sinä se kultainen pää olet. 39
Sinun jälkees pitää toisen valtakunnan tuleman, halvemman
kuin sinä; sitte se kolmas valtakunta, joka vaskinen on,
jonka pitää kaikki maakunnat hallitseman. 40 Sen neljännen
valtakunnan pitää kovan oleman niinkuin raudan; sillä niinkuin
rauta särkee ja murentaa kaikki, ja niinkuin rauta kaikki
rikkoo, juuri niin tämän piti myös särkemän ja murentaman.
41 Mutta ettäs näit jalat ja varpaat, puolittain savesta ja
puolittain raudasta, sen pitää jaetun valtakunnan oleman;
kuitenkin pitää raudan vahvuudesta siihen jäämän, niinkuin
sinä näit raudan olevan savella sekoitetun. 42 Ja että varpaat
sen jaloissa puolittain rautaa ja puolittain savea oli, niin
sen pitää puolittain vahvan ja puolittain heikon valtakunnan
oleman. 43 Ja ettäs näit raudan sekoitetun savella, niin he
kyllä ihmisen siemenellä sekoitetaan, mutta ei he kuitenkaan
riipu kiinni toinen toisessansa; niinkuin ei rautaa taideta
sekoittaa saven kanssa yhteen. 44 Mutta näiden kuningasten
aikana on Jumala taivaasta yhden valtakunnan asettava, jota
ei ikänä kukisteta, ja hänen valtakuntansa ei pidä toiselle
kansalle annettaman: sen pitää kaikki nämät valtakunnat
särkemän ja hajoittaman, mutta sen pitää ijankaikkisesti
pysymän. 45 Niinkuin sinä näit kiven, ilman käsiä vuoresta
temmatun, joka raudan, vasken, saven, hopian ja kullan
murensi: niin on suuri Jumala kuninkaalle näyttänyt, kuinka
tästälähin tapahtuman pitää; ja tämä on totinen uni ja sen
selitys on oikia. 46 Niin lankesi kuningas Nebukadnetsar
kasvoillensa, ja kumarsi Danielia, ja käski tehdä hänelle
ruokauhria ja polttouhria. 47 Ja kuningas vastasi Danielia
ja sanoi: totisesti on teidän Jumalanne kaikkein jumalain
Jumala ja kaikkein kuningasten Herra, joka salaiset asiat
ilmoittaa, ettäs tämän salaisen asian olet ilmoittaa taitanut. 48
Niin kuningas korotti Danielin, ja antoi hänelle suuria ja paljon
lahjoja, ja asetti hänen kaikkein Babelin valtakuntain päälle
ja päämieheksi kaikkein viisasten päälle Babelissa. 49 Ja
Daniel rukoili kuningasta, että hän pani Babelin maakuntain

päälle Sadrakin, Mesakin ja Abednegon; mutta Daniel itse oli
kuninkaan tykönä hänen kartanossansa.

3 Kuningas Nebukadnetsar teetti kultaisen kuvan,
kuusikymmentä kyynärää korkian ja kuusi kyynärää
leviän, ja antoi sen panna Duuran kedolle Babelin maalla.
2 Ja kuningas Nebukadnetsar lähetti päämiesten, herrain,
maanvanhimpain, tuomarein, käskyläisten, neuvonantajain,
virkamiesten ja kaikkein voimallisten perään maalla, että
he tulisivat kokoon sitä kuvaa vihkimään, jonka kuningas
Nebukadnetsar oli antanut panna ylös. **3** Silloin tulivat kokoon
päämiehet, herrat, maanvanhimmat, tuomarit, käskyläiset,
neuvonantajat, virkamiehet ja kaikki voimalliset maalta
kuvaa vihkimään, jonka kuningas Nebukadnetsar oli antanut
panna ylös; ja heidän piti astuman kuvan eteen, jonka
Nebukadnetsar oli antanut panna ylös. **4** Ja kuuluttaja huusi
väkevästi: se olkoon teille sanottu, te kansat, sukukunnat ja
kielet: **5** Kuin te kuulette basunan helinän, huilut, harput,
kanteleet, psaltarit, trometit ja kaikkinaiset soittamiset, niin
teidän pitää lankeeman maahan, ja kumartaman kultaista
kuvaa, jonka kuningas Nebukadnetsarin on antanut panna
ylös. **6** Mutta joka ei silloin lankee maahan ja kumarra,
se pitää kohta pätsiin heittämän. **7** Kuin he siis kuulivat
basunan helinän, huilut, harput, kanteleet, psaltarit ja
kaikkinaiset soittamiset, lankesivat kaikki kansat, maakunnat
ja kielet maahan, ja kumarsivat sitä kultaista kuvaa, jonka
kuningas Nebukadnetsar oli antanut panna ylös. **8** Kohta
sillä hetkellä astuivat monikahdat Kaldean miehet edes,
ja kantoivat Juudalaisten päälle, **9** Ja sanoivat kuningas
Nebukadnetsarille: Kuningas eläköön kauvan! **10** Sinä
kuningas olet antanut yhden käskyn, että kaikki ihmiset,
jotka kuulivat basunan helinän, harput, huilut, kanteleet,
psaltarit, trometit ja kaikkinaiset soittamiset, piti lankeeman
maahan, ja kultaista kuvaa kumartaman. **11** Vaan joka
ei lankeaisi maahan ja kumartaisi, piti tuliseen pätsiin
heitettämän. **12** Nyt on Juudan miehiä, jotkas virkoihin
Babelin maakunnassa asettanut olet, Sadrak, Mesak ja
Abednego, ne miehet katsovat ylön sinun käskys, ja ei
kunnioita sinun jumalias, eikä kumarra kultaista kuvaa, jonkas
olet antanut panna ylös. **13** Silloin käski Nebukadnetsar
kiukussa ja vihoissansa, että Sadrak, Mesak ja Abednego
tuotaisiin edes; ja miehet vietiin kuninkaan eteen. **14** Silloin
puhui Nebukadnetsar ja sanoi heille: Kuinka, ettekö te tahdo,
Sadrak, Mesak ja Abednego, minun jumaliani kunnioittaa, ja
kumartaa kultaista kuvaa, jonka minä olen antanut panna
ylös? **15** Nyt siis valmistakaat teitänne, niin pian kuin te
kuulette basunan äänen, trometit, harput, huilut, kanteleet,
psaltarit ja kaikkinaiset soittamiset, niin langetkaat maahan
ja kumartakaat kuvaa, jonka minä olen antanut tehdä.
Ja katso, jollette kumarra, niin te pitää tuliseen pätsiin
heitettämän. Annas nähdä, kuka se Jumala on, joka teitä
minun käsistäni pelastaa taitaa. **16** Silloin vastasivat Sadrak,
Mesak ja Abednego ja sanoivat kuninkaalle: Nebukadnetsar,
ei tarvita, että me sinua siihen vastaamme. **17** Katso,
meidän Jumalamme, jota me kunnioitamme, taitaa meitä
kyllä auttaa tulisesta pätsistä, niin myös sinun kädestäs
pelastaa. **18** Ja jos ei hän sitä tee, niin tiedä kuitenkin se,
kuningas, ettemme sinun jumalias kunnioita, emmekä sitä
kultaista kuvaa, jonkas olet antanut panna ylös, kumartaa
tahdo. **19** Niin Nebukadnetsar tuli täyteen kiukkua, ja hänen
hahmonsa muuttui Sadrakia, Mesakia ja Abednegoa vastaan,
ja käski, että pätsi piti seitsemän kertaa kuumemmaksi
tehtämän, kuin muulloin tehtiin. **20** Ja käski väkeviä miehiä,
jotka hänen sotajoukossansa olivat, sitomaan Sadrakia,
Mesakia ja Abednegoa ja tuliseen pätsiin heittämään. **21** Niin
sidottiin nämät miehet hameinensa, lakkinensa, kenkinensä
ja muine vaatteinensa, ja heitettiin keskelle tulista pätsiä.
22 Sillä kuninkaan käsky piti kiiruusti tehtämän, ja pätsi
oli lämmitetty aivan kovin, että ne miehet, jotka Sadrakin,
Mesakin ja Abednegon sisälle heittivät, kuolivat tulen liekistä.
23 Mutta ne kolme miestä Sadrak, Mesak ja Abednego
putosivat keskelle tulista pätsiä, niinkuin he sidotut olivat. **24**
Silloin hämmästyi kuningas Nebukadnetsar suuresti ja meni
nopiasti ylös ja sanoi nenvonantajillensa: Emmekö me kolme
miestä sidottuna antaneet tuleen heittää? He vastasivat
ja sanoivat kuninkaalle: Totta, herra kuningas. **25** Hän
vastasi ja sanoi: Katso, ja minä näen neljä miestä vallallansa
käyvän tulen keskellä, ja ovat kulumatta; ja se neljäs on
niinkuin Jumalan poika. **26** Silloin Nebukadnetsar meni
tulisen pätsin suulle ja sanoi: Sadrak, Mesak ja Abednego,
te kaikkein korkeimman Jumalan palveliat. Lähtekäät ulos ja
tulkaat tänne; silloin läksi Sadrak, Mesak ja Abednego ulos
tulesta. **27** Ja päämiehet, herrat, käskyläiset ja kuninkaan
neuvonantajat tulivat kokoon, ja katselivat näitä miehiä,
ettei tuli mitään heidän ruumiillensa tehnyt, eikä heidän
hiuskarvaansakaan polttanut, eikä heidän vaatteitansa
muuttanut; eikä myös tulen kartuakaan heissä tuntunut.
28 Silloin puhui Nebukadnetsar ja sanoi: Kiitetty olkoon
Sadrakin, Mesakin ja Abednegon Jumalala, joka enkelinsä
lähetti ja palveliansa pelasti, jotka häneen uskalsivat, ja ei
kuninkaan käskyä pitäneet, vaan antoivat ruumiinsa vaaraan,
ettei he yhtään muuta Jumalaa kunnioittaisi eikä kumartaisi,
vaan ainoastaan Jumalaansa. **29** Niin olkoon nyt tämä minun
käskyni: Kuka ikänä kaikissa kansoissa, sukukunnissa ja

kielissä Sadrakin, Mesakin ja Abednegon Jumalaa pilkkaa,
hän pitää kappaleiksi hakattaman, ja hänen huoneensa
lokaläjäksi kukistettaman; sillä ei yhtään muuta Jumalaa ole,
joka niin pelastaa taitaa, kuin tämä. 30 Ja kuningas antoi
suuren vallan Sadrakille, Mesakille ja Abednegolle Babelin
maalla.

4 Kuningas Nebukadnetsar kaikille kansoille, sukukunnille
ja kielille, jotka asuvat kaikessa maassa: Teille olkoon
paljon rauhaa! 2 Minä näen sen hyväksi, että minä ilmoitan
teille ne merkit ja ihmeet, jotka korkein Jumala minulle
tehnyt on. 3 Sillä hänen merkkinsä ovat suuret ja hänen
ihmeensä voimalliset; hänen valtakuntansa on ijankaikkinen
valtakunta, ja hänen valtansa pysyy suvusta sukuun. 4
Minä Nebukadnetsar, hyvässä levossa ollessani minun
huoneessani, ja kuin kaikki hyvin oli minun linnassani, 5 Näin
unta, ja hämmästyin; ja ne ajatukset, jotka minulla olivat
vuoteessani sen näyn tähden, saattivat minut murheelliseksi.
6 Ja minä käskin kaikki viisaat Babelista tuoda minun eteeni,
sanomaan minulle, mitä se uni tietäis. 7 Niin tulivat edes
tähtientutkiat, viisaat, Kaldealaiset ja tietäjät, joiden edessä
minä unen juttelin; vaan ei he taitaneet sen selitystä minulle
ilmoittaa. 8 Siihenasti että viimein Daniel tuli minun eteeni,
joka minun Jumalani nimen jälkeen Belsatsariksi kutsutaan,
jolla on pyhäin jumalain henki; ja minä juttelin hänelle unen.
9 Belsatsar, sinä ylimmäinen tähtientutkiain seassa, jolla
minä tiedän pyhäin jumalain hengen olevan, ja sinulta ei
mitään salattu ole; sano minun uneni näky, jonka minä
nähnyt olen, ja mitä se tietää. 10 Tämä on näky, jonka minä
nähnyt olen minun vuoteessani: Katso, keskellä maata seisoi
puu, joka oli sangen korkia. 11 Se oli suuri ja paksu puu.
Sen korkeus ulottui taivaasen asti ja näkyi koko maan ääriin.
12 Sen oksat olivat kauniit, ja kantoivat paljon hedelmää,
josta kaikki syödä saivat; kaikki eläimet kedolla löysivät
varjon sen alla, ja taivaan linnut istuivat sen oksilla, ja kaikki
liha elätti itsensä siitä. 13 Ja minä näin yhden näyn minun
vuoteessani, ja katso, pyhä vartia tuli alas taivaasta. 14
Se huusi korkiasti ja sanoi näin: Hakatkaat se puu poikki
ja karsikaat oksat ja repikäät lehdet ja hajoittakaat sen
hedelmät, että eläimet sen alta lähtisivät pois, ja linnut sen
oksilta. 15 Kuitenkin jättäkäät kanto juurinensa maahan,
mutta hänen pitää rautaisissa ja vaskisissa kahleissa kedolla
ruohossa käymän. Hänen pitää makaaman taivaan kasteen
alla ja kastuman ja ruokkiman itsensä eläinten kanssa maan
ruohoista. 16 Ja ihmisen sydän pitää otettaman häneltä pois
ja eläimen sydän hänelle jälleen annettaman; siihenasti että
seitsemän aikaa häneltä kuluneet ovat. 17 Se on vartiain
neuvossa päätetty, ja pyhäin kanssa puheessa vahvistettu,
että elävät tuntisivat Ylimmäisellä vallan olevan ihmisten
valtakuntain päälle, ja antavan ne kellenkä hän tahtoo, ja
että hän asettaa kaikkein nöyrimmän ihmisen niiden päälle.
18 Tämän unen olen minä kuningas Nebukadnetsar nähnyt.
Vaan sinä Belsatsar sano sen selitys; sillä kaikki viisaat
minun valtakunnassani ei taida minulle ilmoittaa sen selitystä;
vaan sinä kyllä taidat, sillä pyhäin jumalain henki on sinun
tykönäs. 19 Silloin hämmästyi Daniel, joka Belsatsariksi
kutsuttiin, hetkeksi aikaa, ja hänen ajatuksensa saattivat
hänet murheelliseksi. Mutta kuningas sanoi: Belsatsar, se
uni ja sen selitys ei mahda sinua murheelliseksi saattaa.
Belsatsar vastasi ja sanoi: Ah minun herrani, tämä uni
olkoon sinun vihollisilles ja sen selitys sinun vainoojilles!
20 Se puu, jonkas nähnyt olet, että se suuri ja paksu oli,
ja hänen korkeutensa taivaasen ulottui, ja näytti itsensä
kaiken maan päälle. 21 Ja sen oksat olivat kauniit, ja sen
hedelmiä oli paljo, josta kaikki ravittiin ja eläimet kedolla
asuivat sen alla, ja taivaan linnut istuivat sen oksilla: 22
Se olet sinä, kuningas, joka niin suuri ja voimallinen olet;
sillä sinun voimas on suuri ja ulottuu taivaasen, ja sinun
valtas maailman ääriin. 23 Mutta että kuningas pyhän vartian
nähnyt on taivaasta tulevan alas ja sanovan: Hakatkaat
se puu poikki ja turmelkaat se. Kuitenkin kanto juurinensa
jättäkäät maahan, mutta hänen pitää rautaisissa ja vaskisissa
kahleissa kedolla ruohossa käymän ja pitää makaaman
taivaan kasteen alla ja kastuman ja itsensä eläinten kanssa
kedolla ruokkiman; siihen asti että seitsemän aikaa häneltä
kuluneet ovat. 24 Tämä on selitys, herra kuningas, ja tämä
on sen Korkeimman neuvo, joka tulee minun herralleni
kuninkaalle: 25 Sinä ajetaan pois ihmisten seasta, ja täytyy
eläinten seassa kedolla olla, ja annetaan ruohoja syödäkses
niinkuin härkäin, ja olet makaava taivaan kasteen alla, ja
kastuva, siihenasti kuin seitsemän aikaa sinulta kuluneet
ovat, ettäs tuntisit Korkeimmalla vallan olevan ihmisten
valtakuntain päälle, ja hänen antavan ne kellenkä hän tahtoo.
26 . Mutta että sanottu on, että kanto kuitenkin juurinensa
puulle jäämän pitää, niin sinun valtakuntas pysyy sinulle,
koska tuntenut olet taivaan vallan. 27 Sentähden, herra
kuningas, kelvatkoon sinulle minun neuvoni, ja päästä itses
synnistäs vanhurskaudella, ja vapaaksi sinun pahoista töistäs
laupiudella vaivaisia kohtaan, niin hän sinun rauhas pitentää.
28 Nämät kaikki tapahtuivat kuningas Nebukadnetsarille.
29 Sillä kahdentoistakymmenen kuukauden perästä, kuin
hän kuninkaallisessa linnassansa Babelissa käyskenteli,
30 Puhui kuningas ja sanoi: Eikö tämä ole se suuri Babel,
jonka minä rakentanut olen kuninkaalliseksi huoneeksi,

minun suuren voimani kautta, minun kunniani ylistykseksi?
31 Ennenkuin kuningas nämät sanat puhunut oli, tuli ääni
alas taivaasta: Sinulle kuningas Nebukadnetsar sanotaan:
Sinun valtakuntas otetaan sinulta pois. 32 Ja sinä ajetaan
pois ihmisten seasta; sinun pitää eläinten seassa kedolla
oleman. Ruohoja sinun annetaan syödä niinkuin härkäin
siihenasti että seitsemän aikaa sinulta kuluneet ovat, ettäs
tuntisit Korkeimmalla vallan olevan ihmisten valtakuntain
päälle, ja hänen antavan ne kenelle hän tahtoo. 33 Kohta
sillä hetkellä täytettiin sana kuningas Nebukadnetsarissa,
ja hän ajettiin pois ihmisten seasta ja söi ruohoja niinkuin
härkä, ja hänen ruumiinsa oli taivaan kasteen alla ja kastui
siihen asti, että hänen hiuksensa kasvoivat niin suuriksi kuin
kotkan höyhenet, ja hänen kyntensä niinkuin linnun kynnet.
34 Sen ajan perästä nostin minä Nebukadnetsar silmäni
taivaasen päin ja tulin jälleen taidolleni, ja kiitin sitä Korkeinta.
Minä ylistin ja kunnioitin sitä, joka elää ijankaikkisesti, jonka
valta on ijankaikkinen valta, ja hänen valtakuntansa pysyy
suvusta sukuun. 35 Jonka suhteen kaikki, jotka asuvat maan
päällä, ovat luetut niinkuin ei mitään. Hän tekee, kuinka hän
tahtoo taivaan sotajoukon kanssa, jotka asuvat maan päällä,
ja ei kenkään taida hänen kättänsä estää, eikä hänelle
sanoa: Mitäs teet? 36 Silloin tulin minä jälleen taidolleni, ja
kuninkaalliseen kunniaani ja jalouteeni ja minun muotooni.
Ja minun neuvonantajani ja voimalliseni etsivät minua, ja
minä pantiin jälleen valtakuntaani, ja sain vielä suuremman
kunnian. 37 Sentähden kiitän minä Nebukadnetsar ja
kunnioitan ja ylistän taivaan kuningasta; sillä kaikki hänen
työnsä on totuus ja hänen tiensä oikiat; ja joka ylpiä on, sen
hän taitaa nöyryyttää.

5 Kuningas Belsatsar teki kuuluisan pidon tuhannelle
päämiehellensä, ja joi itsensä viinasta juovuksiin näiden
tuhannen kanssa. 2 Ja kuin hän juopunut oli, käski hän
tuoda ne kultaiset ja hopiaiset astiat, jotka Nebukadnetsar,
hänen isänsä Jerusalemin templistä ottanut oli, juodaksensa
niistä voimallistensa, emäntäinsä ja vaimoinsa kanssa. 3 Niin
tuotiin ne kultaiset astiat, jotka templistä, Jumalan huoneesta,
Jerusalemista otetut olivat; ja kuningas, hänen voimallisensa,
emäntänsä ja vaimonsa joivat niistä. 4 Ja kuin he joivat
viinaa, kiittivät he kultaisia, hopiaisia, vaskisia, rautaisia,
puisia ja kivisiä jumalia. 5 Juuri sillä hetkellä kävivät sormet
niinkuin ihmisen käsi, kirjoittamaan kynttiläjalan kohdalle
seinään kuninkaan salissa, ja kuningas äkkäsi kirjoittajan
käden. 6 Silloin muuttui kuningas, ja hänen ajatuksensa
peljättivät hänen, niin että hänen lanteensa horjuivat, ja
hänen polvensa vapisivat. 7 Ja kuningas huusi korkiasti,
että viisaat, Kaldealaiset ja tietäjät tuotaisiin; ja käski sanoa
viisaille Babelissa: Kuka ikänä tämän kirjoituksen lukee,
ja ilmoittaa minulle sen selityksen, hän pitää purpuralla
vaatetettaman, ja kultakäädyt kaulassansa kantaman ja
kolmas Herra oleman tässä valtakunnassa. 8 Silloin tulivat
kaikki kuninkaan viisaat edes, vaan ei he taitaneet sitä
kirjoitusta lukea, eikä sen selitystä kuninkaalle ilmoittaa.
9 Siitä hämmästyi kuningas Belsatsar vielä kovemmin, ja
hänen muotonsa muuttui, ja hänen voimallisensa tulivat
murheellisiksi. 10 Sentähden meni kuningatar kuninkaan ja
hänen voimallistensa asian tähden pitohuoneesen, ja sanoi:
Kuningas eläköön kauvan! Älä niin peljästy sinun ajatuksistas
ja älä niin muotoas muuta. 11 Sinun valtakunnassas on mies,
jolla on pyhäin jumalain henki, sillä sinun isäs aikana löydettiin
hänessä valistus, toimi ja viisaus, niinkuin jumalten viisaus
on; ja sinun isäs Nebukadnetsar pani hänen tähtientutkiain,
viisasten, Kaldealaisten ja tietäjäin päälle. Niin teki kuningas,
sinun isäs. 12 Että korkiampi henki hänen tykönänsä
löydettiin, niin myös ymmärrys ja taito unia selittämään,
osaamaan pimeitä puheita ja salaisia asioita ilmoittamaan.
Daniel, jonka kuningas antoi Belsatsariksi nimittää; niin
kutsuttakaan Daniel; hän sanoo, mitä se tietää. 13 Silloin
vietiin Daniel kuninkaan eteen. Ja kuningas puhui ja sanoi
Danielille: Oletko sinä Daniel, yksi Juudalaisista vangeista,
jotka kuningas, minun isäni, Juudeasta tänne tuonut on? 14
Minä olen kuullut sinusta, että sinulla on pyhäin jumalain
henki, että myös valistus, ymmärrys ja korkia viisaus sinussa
löydetty on. 15 Minä olen antanat kutsua eteeni toimelliset
ja viisaat tätä kirjoitusta lukemaan ja sen selitystä minulle
ilmoittamaan, ja ei he taida sanoa, mitä se tietää. 16 Mutta
minä kuulen sinusta, että sinä taidat pimiät asiat selittää ja
salatut ilmoittaa. Jos sinä nyt taidat tämän kirjoituksen lukea
ja minulle ilmoittaa, mitä se tietää, niin sinä pitää purpuralla
puetettaman ja kultakäädyt kaulassas kantaman ja kolmas
herra oleman tässä valtakunnassa. 17 Niin vastasi Daniel ja
sanoi kuninkaalle: Pidä itse lahjas ja anna antimes muille.
Minä luen kuitenkin kuninkaalle kirjoituksen, ja ilmoitan sen
selityksen hänelle. 18 Herra kuningas, korkein Jumala on
sinun isälles Nebukadnetsarille valtakunnan, voiman, kunnian
ja jalouden antanut. 19 Ja sen voiman tähden, joka hänelle
annettu oli, pelkäsivät ja karttoivat häntä kansat, sukukunnat
ja kielet. Hän tappoi kenen hän tahtoi, hän jätti elämään
kenen hän tahtoi, hän ylensi kenen hän tahtoi, hän alensi
kenen hän tahtoi. 20 Mutta koska hänen sydämensä paisui,
ja hänen henkensä ylpeyteen paisuneeksi tuli, hyljättiin
hän kuninkaalliselta istuimelta, ja tuli pois kunniastansa
21 Ja ajettiin pois ihmisten seasta. Ja hänen sydämensä

tuli eläinten kaltaiseksi, ja täytyi metsän eläinten kanssa
juosta, ja söi ruohoja niinkuin härkä, ja hänen ruumiinsa oli
taivaan kasteen alla, ja kastui, siihenasti, että hän oppi, että
korkeimmalla Jumalalla on valta ihmisten valtakuntain päälle,
ja hän antaa ne kellenkä hän tahtoo. 22 Ja sinä Belsatsar,
hänen poikansa, et ole sydäntäs nöyryyttänyt, ehkäs kaikki
kyllä ne tiesit; 23 Vaan olet itses korottanut taivaan Herraa
vastaan. Ja hänen huoneensa astiat piti kannettaman sinun
etees, ja sinä, sinun voimallises, sinun emäntäs ja vaimos
olette niistä viinaa juoneet. Niin myös hopiaisia, kultaisia,
vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisä jumalia kiittäneet, jotka ei
näe eikä kuule, eikä tuta taida. Mutta sitä Jumalaa, jonka
kädessä sinun henkes on, ja jonka tykönä kaikki sinun ties
ovat, et sinä ole kunnioittanut. 24 Sentähden on häneltä
lähetetty tämä käsi, ja tämä kirjoitus kirjoitettu. 25 Ja tämä
on kirjoitus, joka siinä kirjoitettu on: Mene, Mene, Tekel,
Upharsin. 26 Ja tämä on selitys: Mene; se on: Jumala on
sinun valtakuntas lukenut ja lopettanut. 27 Tekel; se on:
Sinä olet vaa'alla punnittu, ja aivan köykäiseksi löydetty. 28
Peres; se on: Sinun valtakuntas on jaettu ja Mediläisille ja
Persialaisille annettu. 29 Silloin käski Belsatsar, että Daniel
purpuralla puetettaman piti, ja kultakäädyt hänen kaulaansa
annettaman, ja antoi hänestä kuuluttaa, että hän kolmas
herra on valtakunnassa. 30 Mutta juuri sinä yönä tapettiin
Belsatsar, Kaldean kuningas. 31 Ja Darius Mediläinen
sai valtakunnan, kuin hän kahdenseitsemättäkymmentä
ajastajan vanha oli.

6 Ja Darius näki sen hyväksi panna koko valtakuntaan sata
ja kaksikymmentä maanvanhinta. 2 Näiden päälle pani hän
kolme päämiestä, joista Daniel yksi oli, joille maanvanhimmat
piti luvun tekemän, ettei kuningas kärsisi vahinkoa. 3 Mutta
Daniel voitti kaikki päämiehet ja maanvanhimmat, sillä
hänessä oli korkiampi henki. Sentähden ajatteli kuningas
pannaksensa hänet koko valtakunnan päälle. 4 Jonka tähden
päämiehet ja maanvanhimmat etsivät syytä Danielia vastaan
valtakunnan puolesta, vaan ei he taitaneet yhtään syytä
eikä rikosta löytää, sillä hän oli uskollinen, ettei hänessä
mitään vikaa eikä rikosta löytää taidettu. 5 Niin sanoivat
ne miehet: Emme löydä yhtään syytä tämän Danielin
kanssa, ellemme löydä hänen Jumalansa palveluksessa.
6 Silloin tulivat päämiehet ja maanvanhimmat joukoittain
kuninkaan eteen ja sanoivat hänelle näin: Kuningas
Darius eläköön kauvan! 7 Valtakunnan päämiehet, herrat,
maanvanhimmat, neuvonantajat ja valtamiehet ovat ajatelleet,
että kuninkaallinen käsky annettaisiin ja ankara kielto, että
jos joku kolmenakymmenenä päivänä joltakulta jumalalta
eli ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, ainoasti jotakin anoo,
pitää jalopeurain luolaan heitettämän. 8 Sentähden, herra
kuningas, vahvista se käsky ja kirjoita alle, ettei sitä jälleen
muutettaisi, Mediläisten ja Persian oikeuden jälkeen, jota
ei kenkään rikkoa tohdi. 9 Niin kirjoitti kuningas Darius
sen kirjoituksen ja käskyn alle. 10 Kuin Daniel sai tietää
kirjoitetuksi sen käskyn alle, meni hän ylös huoneesensa, ja
hänen suvihuoneensa akkunat olivat avoimet Jerusalemia
päin, ja lankesi kolme kertaa päivässä polvillensa; rukoili,
kiitti ja ylisti Jumalaansa, niinkuin hänen tapansa oli ennenkin
tehdä. 11 Silloin tulivat ne miehet joukoittain ja löysivät
Danielin rukoilevan ja avuksensa huutavan Jumalaansa.
12 Niin he astuivat edes ja puhuivat kuninkaan kanssa
siitä kuninkaallisesta käskystä ja sanoivat: Etkös kirjoittanut
käskyn alle, että jos joku ihminen kolmenakymmenenä
päivänä jotakin anova olis joltakulta jumalalta eli ihmiseltä,
paitsi sinulta ainoastansa, kuningas, se pitää jalopeurain
luolaan heitettämän? Kuningas vastasi ja sanoi: Se on tosi,
ja Mediläisten ja Persialaisten oikeutta ei pidä kenenkään
rikkoman. 13 He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: Daniel,
yksi Juudalaisista vangeista, ei tottele sinua, herra kuningas,
eikä sinun käskyäs, jonka allekirjoittanut olet; sillä hän
rukoilee kolmasti päivässä. 14 Kuin Kuningas sen kuuli, tuli
hän sangen murheelliseksi ja ahkeroitsi suuresti, että hän
Danielin vapahtais; ja vaivasi itsiänsä auringon laskemaan
asti, että hän hänet pelastais. 15 Vaan ne miehet tulivat
joukoittain kuninkaan tykö ja sanoivat hänelle: Tiedä, herra
kuningas, että Mediläisten ja Persialaisten oikeus on, että
kaikki kiellot ja käskyt, joita kuningas päättänyt on, pitää
muuttumattomat oleman. 16 Silloin kuningas käski, ja he
toivat Danielin edes ja heittivät hänet jalopeurain luolaan.
Mutta kuningas puhui ja sanoi Danielille: Sinun Jumalas,
jotas lakkaamata palvelet, auttakoon Sinua! 17 Ja he
toivat kiven ja panivat luolan ovelle: Sen painoi kuningas
omalla sinetillänsä ja voimallistensa sinetillä, ettei kuninkaan
tahto muutettaisi Danielia vastaan. 18 Ja kuningas meni
linnaansa ja kulutti yön syömättä ja ei antanut mitään
huvitusta tuoda eteensä, eikä myös yhtään unta saanut.
19 Aamulla varhain päivän koittaissa nousi kuningas ylös
ja meni kiiruusti jalopeurain luolan tykö. 20 Ja kuin hän
luolan tykö lähestyi, huusi hän Danielia surkialla äänellä
ja kuningas puhui ja sanoi Danielille: Daniel, sinä elävän
Jumalan palvelia, onko Jumalas, jotas ilman lakkaamata
palvelet, voinut sinut jalopeuroilta pelastaa? 21 Niin Daniel
puhui kuninkaan kanssa sanoen: Kuningas eläköön kauvan!
22 Minun Jumalani on lähettänyt enkelinsä, joka jalopeurain
kidat on pitänyt kiinni, ettei he minulle mitään pahaa tehneet

ole, sillä minä olen hänen edessänsä viattomaksi löydetty. En
myös ole minä sinua vastaan, herra kuningas, mitään tehnyt.
23 Niin kuningas ihastui siitä suuresti, ja käski Danielin
luolasta ylös ottaa. Ja he ottivat Danielin ylös luolasta, ja
ei hänessä yhtään haavaa löydetty, sillä hän oli turvannut
Jumalaansa. 24 Silloin käski kuningas; ja ne miehet tuotiin
edes, jotka olivat kantaneet Danielin päälle, ja jalopeurain
luolaan heitettiin lapsinensa ja vaimoinensa. Ja ennenkuin
he luolan pohjaan tulivat, tarttuivat heihin jalopeurat ja
murensivat heidän luunsakin. 25 Silloin antoi kuningas
Darius kirjoittaa kaikille kansoille, sukukunnille ja kielille, jotka
asuvat kaikessa maassa: Teille olkoon paljon rauhaa! 26 Se
käsky on minulta asetettu, että kaikessa minun kuninkaan
valtakunnassani Danielin Jumalaa peljättämän ja vavistaman
pitää, sillä hän on elävä Jumala, joka ijankaikkisesti pysyy, ja
hänen valtakuntansa on katoomatoin, ja hänen voimansa
loppumatoin. 27 Hän on vapahtaja ja hädässä auttaja, ja
hän tekee tunnustähtiä ja ihmeitä sekä taivaassa että maan
päällä. Hän on Danielin jalopeurain käsistä pelastanut. 28
Ja Daniel tuli voimalliseksi Dariuksen valtakunnassa ja
Koreksen Persialaisen valtakunnassa.

7 Ensimäisenä Belsatsarin, Babelin kuninkaan vuotena
näki Daniel unen ja näyn vuoteessansa; ja hän kirjoitti
sen unen, ja käsitti sen näin: 2 Daniel puhui ja sanoi: Minä
näin näyn yöllä, ja katso, neljä tuulta taivaan alla pauhasivat
toinen toistansa vastaan suurella merellä. 3 Ja neljä suurta
petoa nousi merestä, aina toinen toisen muotoinen kuin
toinen. 4 Ensimäinen niinkuin jalopeura, jolla olivat kotkan
siivet. Ja minä katsoin siihen asti, että siivet temmattiin
pois häneltä ja hän otettiin ylös maasta, ja seisoi jaloillansa
niinkuin ihminen, ja hänelle annettiin ihmisen sydän. 5 Ja
katso, toinen peto oli karhun muotoinen ja seisoi yhdellä
puolella, ja oli hänen suussansa hammastensa seassa kolme
kylkiluuta. Ja hänelle sanottiin: Nouse ja syö paljon lihaa. 6
Tämän jälkeen minä näin, ja katso, toinen peto oli pardin
muotoinen. Hänellä oli neljä linnun siipeä hänen selässänsä,
ja sillä pedolla oli neljä päätä, ja hänelle annettiin valta. 7
Senjälkeen minä näin tässä näyssä yöllä, ja katso, neljäs
peto oli kauhia ja hirmuinen ja sangen väkevä, ja hänellä
olivat suuret rautaiset hampaat. Söi ympäriltänsä ja murensi
ja liian hän tallasi jaloillansa. Se oli myös paljon toisin kuin
ne muut pedot, jotka hänen edellänsä olivat, ja hänellä oli
kymmenen sarvea. 8 Minä katselin tarkasti sarvia, ja katso,
niiden seassa puhkesi toinen vähä sarvi, jonka edestä kolme
niistä ensimäisistä sarvista reväistiin pois. Ja katso, sillä
sarvella olivat silmät niinkuin ihmisen silmät ja suu, joka
pahui suuria asioita. 9 Nämät minä näin, siihenasti, että
istuimet pantiin. Ja istui vanha-ikäinen, jonka vaatteet olivat
lumivalkiat, ja hänen päänsä hiukset niinkuin puhdas villa,
hänen istuimensa oli niinkuin tulen liekki, ja hänen rattaansa
niinkuin polttava tuli. 10 Tulinen virta juoksi ja kävi ulos hänen
kasvoinsa edestä. Tuhannen kertaa tuhannen palveli häntä
ja sata kertaa tuhannen tuhatta seisoi hänen edessänsä.
Tuomio pidettiin, ja kirjat avattiin. 11 Minä katsoin niiden
suurten puhetten äänen tähden, joita se sarvi puhui; minä
katselin, siihen asti, että peto tapettu oli, ja hänen ruumiinsa
hukkui, ja tuleen palamaan heitettiin. 12 Ja muiden petoin
valta myös loppui; sillä heillä oli määrätty aika ja hetki, kuinka
kauvan kukin oleman piti. 13 Minä näin tässä näyssä yöllä, ja
katso; yksi tuli taivaan pilvissä niinkuin ihmisen poika, ja hän
tuli hamaan vanha-ikäisen tykö, ja vietiin hänen eteensä.
14 Ja hän antoi hänelle voiman, kunnian ja valtakunnan,
että häntä kaikki kansat, sukukunnat ja kielet palveleman
pitää. Hänen valtansa on ijankaikkinen valta, joka ei huku,
ja hänen valtakunnallansa ei ole loppua. 15 Minä Daniel
hämmästyin sitä minun hengessäni, ja ne minun näkyni
peljättivät minua. 16 Ja minä menin yhden tykö niistä, jotka
siinä seisoivat, ja rukoilin häntä, että hän minulle näistä
kaikista tiedon antais. Ja hän puhui minun kanssani, ja ilmoitti
minulle niiden sanain selityksen. 17 Nämät neljä suurta petoa
ovat neljä kuningasta, jotka nousevat maasta. 18 Vaan sen
Korkeimman pyhät pitää valtakunnan omistaman ja pitää
siinä asuman ijankaikkisesti ja ijankaikkisesta ijankaikkiseen.
19 Sitte minä olisin mielelläni tahtonut tietää totista tietoa
neljännestä pedosta, joka paljo toisin oli kuin kaikki ne muut;
sangen hirmuinen, jolla rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet
olivat; joka ympäriltänsä söi ja murensi ja liian jaloillansa
tallasi; 20 Ja niistä kymmenestä sarvesta hänen päässänsä
ja siitä toisesta, joka putkahti ulos; jonka edestä putosivat
pois kolme; ja siitä sarvesta, jolla silmät olivat ja suu, joka
suuria asioita puhui ja suurempi oli kuin ne, jotka hänen
tykönänsä olivat. 21 Ja minä näin sen sarven sotivan pyhiä
vastaan ja voittavan heidät. 22 Siihen asti, että vanha-ikäinen
tuli, ja tuomio annettiin sen Korkeimman pyhille, ja aika joutui,
että pyhät valtakunnan omistivat. 23 Hän sanoi näin: Neljäs
peto on neljäs valtakunta maailmassa, joka on erinäinen
kaikista valtakunnista. Se syö kaiken maan, tallaa ja turmelee
sen. 24 Ne kymmenen sarvea ovat kymmenen kuningasta,
jotka siitä valtakunnasta nousevat. Ja niiden jälkeen tulee
toinen, joka erinäinen on entisistä, ja nöyryyttää kolme
kuningasta. 25 Hän puhuu Korkeinta vastaan ja hävittää
Korkeimman pyhät ja rohkenee ajat ja lain muuttaa. Mutta he
annetaan hänen käsiinsä yhdeksi hetkeksi ja monikahdoiksi

ajoiksi ja puoleksi ajaksi. 26 Sen jälkeen pidetään tuomio, ja
hänen valtansa otetaan pois, että hän peräti hukutetaan
ja kadotetaan. 27 Vaan valtakunta, valta ja voima kaiken
taivaan alla annetaan Korkeimman pyhälle kansalle, jonka
valtakunta on ijankaikkinen valtakunta, ja kaikki vallat pitää
häntä palveleman ja kuuleman. 28 Tämä oli sen puheen
loppu. Vaan minä Daniel olin sangen murheellinen minun
ajatuksissani ja minun muotoni muuttui. Kuitenkin minä
kätkin puheet sydämessäni.

8 Kolmantena kuningas Belsatsarin valtakunnan vuotena
näin minä Daniel näyn sen jälkeen, joka minulle ensin
näkynyt oli. 2 Mutta kuin minä näyn näin, olin minä Susanin
linnassa Elamin maalla; ja minä näin näyssäni olevani Ulain
virran tykönä. 3 Ja minä nostin silmäni ja näin, ja katso, oinas
seisoi virran tykönä, jolla oli kaksi korkiaa sarvea, toinen
korkiampi kuin toinen, ja korkiampi puhkesi jälistä ulos. 4
Sitte minä näin oinaan puskevan sarvillansa länteen päin,
pohjaan päin ja etelään päin, ja ei yksikään peto taitanut
seisoa hänen edessänsä, eikä hänen käsistänsä pelastettaa,
vaan hän teki, mitä hän tahtoi ja tuli suureksi. 5 Ja kuin minä
näistä otin vaarin, katso, niin tuli kauris koko maan päälle,
niin ettei hän sattunut maahan, ja kauriilla oli jalo sarvi
silmäinsä välillä. 6 Ja hän tuli hamaan kaksisarvisen oinaan
tykö, jonka minä seisovan näin virran tykönä. Ja hän juoksi
vihoissansa väkevästi hänen tykönsä. 7 Ja minä näin, että
hän tuli tuimasti oinaan tykö, ja julmistui hänen päällensä ja
puski oinasta ja särki hänen molemmat sarvensa. Ja oinaalla
ei ollut voimaa seisoa hänen edessänsä, vaan hän heitti
hänet maahan ja tallasi hänet. Ja ei kenkään taitanut oinasta
hänen käsistänsä pelastaa. 8 Ja kauris tuli sangen suureksi
ja kuin hän väkevämmäksi tullut oli, lohaistiin suuri sarvi, ja
sen siaan kasvoi neljä kaunista jälleen neljää taivaan tuulta
kohden. 9 Ja yhdestä niistä kasvoi yksi vähä sarvi: Se tuli
sangen suureksi etelään päin, itään päin ja ihanaisen maan
puoleen. 10 Ja se kasvoi taivaan sotajoukkoon asti ja heitti
monikahdat sotajoukosta ja tähdeistä maahan ja tallasi ne. 11
Ja se tuli suureksi sotajoukon päämieheen asti ja otti häneltä
pois jokapäiväisen uhrin ja hävitti hänen pyhänsä huoneen.
12 Vaan senkaltainen voima oli hänelle annettu jokapäiväistä
uhria vastaan synnin tähden, että hän totuuden maahan löis.
Ja hän tekee sen ja menestyy. 13 Mutta minä kuulin yhden
pyhän puhuvan. Ja se pyhä sanoi yhdelle ja puhui: Kuinka
kauvan senkaltainen näky jokapäiväisistä uhreista viipymän
pitää ja synnistä, jonka tähden tämä hävitys tapahtuu, että
sekä pyhä ja sotajoukko tallataan? 14 Ja hän vastasi minua:
Aamusta ehtoosen asti kaksituhatta ja kolmesataa päivää,
niin pyhä jälleen vihitään. 15 Ja kuin minä Daniel sen näyn
näin ja olisin mielelläni ymmärtänyt, katso, niin seisoi minun
edessäni niinkuin miehen muotoinen. 16 Ja minä kuulin
Ulain keskellä ihmisen äänen, joka huusi ja sanoi: Gabriel,
selitä hänelle tämä näky, että hän ymmärtäis. 17 Ja hän
tuli juuri liki minua, mutta minä hämmästyin, kuin hän tuli,
ja lankesin kasvoilleni. Ja hän sanoi minuUe: Ota vaari,
ihmisen poika, sillä tämä näky ajallansa täytetään. 18 Ja
kuin hän minun kanssani puhui, putosin minä näännyksiin
maahan kasvoilleni. Ja hän rupesi minuun, ja nosti minut
seisoalle. 19 Ja sanoi: katso, minä tahdon sinulle osoittaa,
kuinka viimeisen vihan aikana käypä on, sillä lopulla on
hänen määrätty aikansa. 20 Kaksisarvinen oinas, jonkas
näit, ovat Median ja Persian kuninkaat. 21 Mutta karvainen
kauris on Grekan maan kuningas, ja se suuri sarvi hänen
silmäinsä välillä on se ensimäinen kuningas. 22 Mutta
että neljä nousivat sen sarven siaan, kuin se särjetty oli,
ennustaa, että neljä valtakuntaa siitä kansasta tulee, vaan ei
niin väkevää kuin hän oli. 23 Näiden valtakuntain jälkeen,
kuin pahointekiät vallan saaneet ovat, nousee häpeemätön
kuningas ja kavala tapauksissa. 24 Se on voimallinen, mutta
ei väkensä kautta. Hän hävittää ihmeellisesti ja menestyy
ja toimittaa. Hän hukuttaa väkevät ja pyhän kansan. 25 Ja
hänen kavaluutensa kautta menestyy hänen petoksensa.
Ja paisuu sydämessänsä ja myötäkäymisen kautta hän
monta hävittää. Ja hän korottaa itsensä kaikkein ruhtinasten
Ruhtinasta vastaan, vaan ilman käsiä hän pitää rikottaman.
26 Se näky ehtoosta ja aamusta, joka sinulle sanottu oli, on
tosi. Vaan sinun pitää tämän näyn salassa pitämän, sillä
siihen on vielä paljo aikaa. 27 Ja minä Daniel väsyin ja
sairastin monikahdat päivät. Sen perästä nousin minä ja
toimitin kuninkaan askareet. Ja minä ihmettelin sitä näkyä, ja
ei kenkään ollut, joka minua neuvoi.

9 Ensimäisenä Dariuksen Ahasveruksen pojan vuonna
Mediläisten suvusta, joka Kaldean valtakuntaa hallitsi.
2 Juuri sinä ensimäisenä hänen valtakuntansa vuotena,
löysin minä Daniel kirjoista vuosiluvun, josta Herra puhunut
oli Jeremialle prophetalle, että Jerusalemin hävitys piti
täytettämän seitsemäntenäkymmenentenä ajastaikana. 3 Ja
minä käänsin minuni etsimään Herraa Jumalaa rukouksella ja
anomisella, paastolla säkissä ja tuhassa. 4 Ja rukoilin Herraa
minun Jumalaani, tunnustin ja sanoin: Herra, sinä suuri ja
hirmuinen Jumala, joka liiton ja armon pidät niille, jotka sinua
rakastavat ja sinun käskys pitävät. 5 Me olemme syntiä ja
väärin tehneet, jumalattomat ja tottelemattomat olleet. Me
olemme sinun käskyistäs ja oikeuksistas poikenneet. 6 Emme
totelleet sinun palvelioitas prophetaita, jotka saarnasivat

sinun nimees meidän kuninkaillemme, päämiehillemme
ja isillemme ja myös kaikelle kansalle maakunnassa. 7
Sinä Herra olet vanhurskas. Mutta meidän täytyy hävetä,
niinkuin tänäpänä tapahtuu Juudan miehille ja Jerusalemin
asuvaisille ja kaikelle Israelille, sekä niille, jotka läsnä että
niille, jotka kaukana ovat kaikissa maakunnissa, kuhunka
sinä heitä hyljännyt olet heidän pahain tekoinsa tähden,
joita he ovat tehneet sinua vastaan. 8 Ja Herra; meidän ja
meidän kuninkaamme, meidän päämiehemme ja meidän
isämme täytyy hävetä, että me olemme syntiä tehneet
sinua vastaan. 9 Herra meidän Jumalamme on laupius
ja anteeksi antamus, vaikka me olemme vastahakoiset
olleet. 10 Ja emme totelleet Herran meidän Jumalamme
ääntä, että me vaeltaneet olisimme hänen käskyissänsä,
jotka hän meille antoi palveliainsa prophetain kautta. 11
Vaan koko Israel rikkoi sinun lakis ja suuttui kuulemasta
sinun ääntäs. Sentähden on myös se kirous ja vala sattunut
meihin, joka kirjoitettu on Moseksen Jumalan palvelian
laissa, että me olemme syntiä tehneet häntä vastaan. 12
Ja hän on sanansa pitänyt, jonka hän puhunut on meitä ja
meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat;
että hän niin suuren onnettomuuden on antanut tulla meidän
päällemme, ettei sen kaltaista kaiken taivaan alla tapahtunut
ole kuin Jerusalemissa tapahtunut on. 13 Niinkuin kirjoitettu
on Moseksen laissa, niin on kaikki tämä onnettomuus
meille tapahtunut. Emme myös rukoilleet Herran meidän
Jumalamme edessä, että me synnistä palajaisimme ja sinun
totuutes ymmärtäisimme. 14 Sentähden on myös Herra
valvonut tässä onnettomuudessa, ja on sen saattanut meidän
päällemme. Sillä Herra meidän Jumalamme on hurskas
kaikissa töissänsä, joita hän tekee, koska emme totelleet
hänen ääntänsä. 15 Ja nyt Herra meidän Jumalamme,
joka sinun kansas Egyptistä olet johdattanut ulos väkevällä
kädellä ja tehnyt itselles nimen, niinkuin se tänäpänä on: Me
olemme syntiä tehneet, ja jumalattomat olleet. 16 Ah Herra!
Kaiken sinun vanhurskautes tähden kääntyköön nyt sinun
vihas ja hirmuisuutes pois sinun kaupungistas Jerusalemista
ja sinun pyhästä vuorestas! Sillä meidän syntimme tähden ja
meidän isäimme pahain tekoin tähden häväistään Jerusalem
ja sinun kansas kaikkein seassa, jotka meidän ympärillämme
ovat. 17 Ja nyt meidän Jumalamme, kuule palvelias rukous
ja anomus, ja katso armollisesti sinun pyhäs puoleen, joka
kukistettu on, Herran tähden. 18 Kallista korvas, minun
Jumalani ja kuule. Ja avaa silmäs ja näe, kuinka me hävitetyt
olemme ja se kaupunki, joka sinun nimelläs nimitetty on. Sillä
emme rukoile sinua meidän omassa vanhurskaudessamme,
vaan sinun suuren laupiutes tähden. 19 Oi Herra, kuule. Oi
Herra, ole armollinen. Oi Herra, ota vaari ja tee se ja älä
viivy itse tähtes, minun Jumalani! Sillä sinun kaupunkis ja
sinun kansas on sinun nimelläs nimitetty. 20 Kuin minä vielä
puhuin ja rukoilin ja minun syntiäni ja minun kansani Israelin
syntiä tunnistin ja olin minun rukouksissani Herran minun
Jumalani edessä, minun Jumalani pyhän vuoren tähden; 21
Juuri silloin, kuin minä näin rukoilin, lensi äkisti minun tyköni
se mies Gabriel, jonka minä ennen nähnyt olin näyssä, ja
rupesi minuun ehtoouhrin ajalla. 22 Ja hän neuvoi minua,
puhui minun kanssani ja sanoi: Daniel, nyt minä olen lähtenyt
sinua neuvomaan, ettäs ymmärtäisit. 23 Sinun rukoustes
alussa kävi ulos käsky, ja minä tulin sinulle ilmoittamaan,
sillä sinä olet otollinen. Niin ota nyt vaari sanasta, ettäs näyn
ymmärtäisit. 24 Seitsemänkymmentä viikkoa on määrätty
sinun kansalles ja pyhälle kaupungilles, niin ylitse käyminen
lopetetaan ja synnit peitetään ja pahat teot sovitetaan
ja ijankaikkinen vanhurskaus tuodaan edes. Ja näky ja
ennustus suljetaan ja se kaikkein pyhin voidellaan. 25 Niin
tiedä nyt ja ota vaari, että siitä ajasta kuin käsky annetaan
ulos, että heidän pitää jälleen kotia palajaman ja Jerusalem
rakennettaman, päämieheen Kristukseen asti, on seitsemän
viikkoa. Niin myös kaksiseitsemättäkymmentä viikkoa, joina
kadut ja muurit jälleen rakennetaan, vaikka surkialla ajalla. 26
Ja kahden viikon perästä seitsemättäkymmentä surmataan
Kristus, ja ei enää ole. Ja päämiehen kansa tulee ja kukistaa
kaupungin ja pyhän, niin että ne loppuvat, niinkuin virran
kautta. Ja sodan loppuun asti pitää sen hävitettynä oleman.
27 Mutta hän monelle liiton vahvistaa yhdessä viikossa. Ja
puolessa viikossa lakkauttaa uhrin ja ruokauhrin. Ja siipien
tykönä seisoo hävityksen julmuus. Ja on päätetty, että se
loppuan asti pitää hävitetty oleman.

10 Kolmantena Koreksen, Persian kuninkaan vuonna,
ilmoitettiin Danielille, joka myös Belsatsariksi kutsuttiin,
totinen asia suuresta sodasta. Ja hän ymmärsi sen asian, ja
ymmärrys oli hänellä näyssä. 2 Siihen aikaan murehdin minä
Daniel kolme viikkoa. 3 En minä syönyt mitään herkullista
ruokaa. Liha ja viina ei tullut minun suuhuni, enkä ollenkaan
voidellut itsiäni siihen asti kuin kolme viikkoa loppuneet
olivat. 4 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä ensimäisessä
kuussa olin minä sen suuren Hiddekelin virran tykönä. 5 Ja
nostin silmäni ja näin ja katso, siinä seisoi yksi mies liinaisissa
vaatteissa, ja kultainen vyö oli hänen suolissansa. 6 Hänen
ruumiinsa oli niinkuin turkos, hänen kasvonsa kuin pitkäisen
tuli, hänen silmänsä niinkuin tulisoitot, hänen käsivartensa
ja jalkansa niinkuin kiiltävä vaski, ja hänen puheensa ääni
niinkuin suuri hyminä. 7 Ja minä Daniel näin sen näyn

yksinäni, ja ne miehet, jotka minun tykönäni olivat, ei sitä
nähneet. Kuitenkin tuli suuri pelko heidän päällensä, että he
pakenivat ja lymyttivät heitänsä. 8 Ja minä jäin yksinäni ja
näin tämän suuren näyn, ja ei minuun mitään väkeä jäänyt,
ja minä tulin sangen rumaksi, ja ei minussa enää väkeä
ollut. 9 Ja minä kuulin hänen puheensa äänen. Ja kuin minä
kuulin hänen puheensa äänen, putosin minä näännyksiin
kasvoilleni, ja minun kasvoni olivat maahan päin. 10 Ja katso,
yksi käsi tarttui minuun ja autti minua ylös polvilleni ja minun
kätteni päälle. 11 Ja sanoi minulle: Daniel, sinä otollinen
mies. Ota näistä sanoista vaari, joita minä sinun kanssas
puhun ja ojenna itses seisomaan, sillä minä olen sinun tykös
nyt lähetetty. Ja kuin hän tämän sanan minun kanssani
puhui, ojensin minä itseni ja vapisin. 12 Ja hän sanoi minulle:
Älä pelkää Daniel, sillä siitä ensimäisestä päivästä, kuin sinä
sydämestäs pyysit tietää ja vaivasit sinuas sinun Jumalas
edessä, ovat sinun sanas kuullut. Ja minä olen tullut sinun
sanais tähden. 13 Mutta Persian valtakunnan päämies
on ollut minua vastaan yhden päivän kolmattakymmentä.
Ja katso; Mikael, yksi niistä ylimmäisistä päämiehistä, tuli
minun avukseni, niin minä pysyin siellä Persian kuningasten
tykönä. 14 Mutta nyt minä tulen neuvomaan sinua, kuinka
sinun kansalles viimeisinä aikoina tapahtuu, sillä näky pitää
tapahtuman hetken ajan perästä. 15 Ja kuin hän näitä minun
kanssani puhui, käänsin minä kasvoni maahan päin ja olin
ääneti. 16 Ja katso, yksi ihmisen muotoinen rupesi minun
huuliini, niin minä avasin suuni ja puhuin ja sanoin sille,
joka seisoi minun edessäni: Minun herrani, minun jäseneni
vapisevat siitä näystä, ja ei minussa ole enään ensinkään
väkeä. 17 Ja kuinka taitaa minun herrani palvelia puhua
minun herrani kanssa, ettei minussa ensinkään enää väkeä
ole, eikä myös minussa enää henkeä ole. 18 Niin rupesi
taas minuun ihmisen muotoinen ja vahvisti minua. 19 Ja
sanoi: Älä pelkää, sinä otollinen mies, rauha olkoon sinulle!
Vahvista sinus ja rohkaise sinus! Ja kuin hän minun kanssani
puhui, vahvistuin minä ja sanoin: Puhu minun herrani, sillä
sinä olet minun vahvistanut. 20 Ja hän sanoi: Tiedätkös,
minkä tähden minä olen tullut sinun tykös? Nyt minä jälleen
menen sotimaan Persian päämiehen kanssa. Mutta kuin
minä menen pois, katso, niin tulee Grekan maan päämies.
21 Kuitenkin tahdon minä sinulle ilmoittaa, mitä kirjoitettu
on, että se pitää totisesti tapahtuman. Ja ei kenkään ole,
joka minua auttaa häntä vastaan, vaan teidän päämiehenne
Mikael!

11 Niin minä myös seisoin hänen kanssansa ensimäisenä
Dariuksen Mediläisen vuotena, auttamassa ja
vahvistamassa häntä. 2 Ja nyt minä ilmoitan sinulle totuuden:
Katso, kolme kuningasta pitää vielä Persiassa oleman, vaan
neljäs saa enemmän rikkautta, kuin kaikki muut. Ja koska
hän rikkaudessansa väkeväksi tulee, nostaa hän kaikki
Grekan valtakuntaa vastaan. 3 Sen perästä tulee voimallinen
kuningas ja voimallisesti hallitsee. Ja mitä hän tahtoo, sen
hän tekee. 4 Ja kuin hän korkeimmalle joutunut on, särjetään
hänen valtakuntansa ja jaetaan neljään taivaan tuuleen. Ei
hänen jälkeen tulevaisillensa eikä senkaltaisella voimalla,
mikä hänellä ollut on, sillä hänen valtakuntansa hävitetään,
ja tulee muiden osaksi. 5 Ja etelän kuningas, joka yksi
hänen päämiehistänsä on, tulee voimalliseksi. Mutta häntä
vastaan tulee myös yksi väkeväksi ja hallitsee, jonka valta
on suuri. 6 Mutta monikahtain vuotten jälkeen yhdistävät he
itsensä toinen toisensa kanssa. Ja etelän kuninkaan tytär
tulee pohjan kuninkaan tykö ystävyyttä tekemään. Mutta ei
hän pysy käsivarren voimassa. Eikä hänen käsivartensa ole
pysyväinen, vaan hän hyljätään niiden kanssa, jotka hänen
tuoneet ovat ja sen kanssa, joka hänen siittänyt on ja niiden
kanssa, jotka hänen hetkeksi aikaa vahvistaneet olivat. 7
Mutta vesa tulee hänen suvustansa, joka tulee sotajoukon
voimalla ja menee pohjan kuninkaan vahvoihin paikkoihin
ja toimittaa ja voittaa. 8 Ja vie pois heidän jumalansa ja
ruhtinaansa ja kalliit kappaleensa hopian ja kullan Egyptiin ja
menestyy monikahdat vuodet pohjan kuningasta vastaan. 9
Ja kuin etelän kuningas on vaeltanut hänen valtakuntansa
lävitse, palajaa hän omalle maallensa. 10 Vaan hänen
poikansa vihastuvat ja kokoovat suuren sotajoukon, ja yksi
tulee ja menee edeskäsin niinkuin virta ja taas kehoittaa
muut vihaan valtakuntaansa vastaan. 11 Silloin julmistuu
etelän kuningas ja menee ulos ja sotii pohjan kuningasta
vastaan ja kokoo niin suuren joukon, että toinen joukko
hänen käsiinsä annetaan. 12 Ja hän vie pois sen suuren
joukon ja paisuttaa sydämensä, että hän on lyönyt niin monta
tuhatta maahan. Mutta ei hän siitä väkevämmäksi tule. 13
Sillä pohjan kuningas tulee jälleen ja kokoo suuremman
joukon kuin entinen oli. Ja monikahtain vuotten perästä tulee
hän kaiketi suuren sotajoukon ja paljon tavaran kanssa. 14
Ja siihen aikaan asettaa moni itsensä etelän kuningasta
vastaan. Korottavat myös muutamat huikentelevaiset sinun
kansastas itsensä ja täyttävät näyn ja lankeevat. 15 Niin
pohjan kuningas tulee ja tekee vallit ja voittaa vahvat
kaupungit ja etelän käsivarret. Ja hänen paras väkensä
ei voi seisoa eikä ole yhtään voimaa vastaan seisoa. 16
Vaan hän, kuin hän tulee hänen tykönsä, tekee tahtonsa
jälkeen. Ja ei kenkään taida seisoa hänen edessänsä. Ja
hän tulee myös siihen ihanaiseen maahan ja hävittää sen

kätensä kautta. 17 Ja kääntää kasvonsa tullaksensa kaiken
valtakuntansa voimalla. Mutta hän sopii hänen kanssansa ja
antaa tyttärensä hänelle emännäksi, että hän hänen hävittäis.
Mutta ei se menesty hänelle, eikä siitä mitään tule. 18 Sitte
kääntää hän itsensä luotoja vastaan ja monta niistä voittaa.
Vaan päämies opettaa hänen häpiällä lakkaamaan, ettei hän
häntä enää häpäisisi. 19 Ja niin hän jälleen palajaa maansa
linnoihin ja loukkaa itsensä ja lankee, ettei häntä enään
löydetä. 20 Ja hänen siaansa tulee se, joka vaatian antaa
käydä ympäri valtakunnalle kunniaksi. Mutta muutamain
päiväin perästä hän särjetään; ei kuitenkaan vihan eikä
sodan kautta. 21 Hänen siaansa tulee kelvotoin mies, jolle
kuninkaallinen kunnia ei ollut aiottu. Hän tulee ja menestyy
ja saa valtakunnan makeilla sanoilla. 22 Ja käsivarret, jotka
niinkuin virta juoksevat, hänen edessänsä virralla voitetaan
ja särjetään. Niin myös se päämies, jonka kanssa liitto
tehty oli. 23 Sillä sittekuin hän hänen kanssansa itsensä
yhdistänyt on, tekee hän kavalasti häntä vastaan ja menee
ylös ja vähällä väellä itsensä vahvistaa. 24 Ja hän menestyy,
että hän parhaisiin maan kaupunkeihin tuleva on ja niitä
tekee, joita ei hänen isänsä eikä esivanhempansa tehdä
taitaneet. Heidän ryöstämisensä, saaliinsa ja tavaransa
hän hajoittaa ja ajattelee juoniansa heidän linnojansa
vastaan kauvan aikaa. 25 Ja hän kehoittaa voimansa ja
sydämensä etelän kuningasta vastaan suurella sotajoukolla.
Silloin etelän kuningas tulee kehoitetuksi sotaan suuren,
väkevän sotajoukon kanssa. Mutta ei hän voi pysyä, sillä
häntä vastaan pidetään juonia. 26 Ja juuri ne, jotka hänen
leipäänsä syövät, auttavat häntä turmelukseen ja hänen
joukkoansa sortamaan, että sangen paljon lyödyksi tulee. 27
Ja molempain kuningasten sydän ajattelee, kuinka he toinen
toisellensa vahinkoa tekisivät. Ja yhden pöydän tykönä
petollisesti toinen toisensa kanssa puhuvat, vaan ei se
menesty, sillä loppu on vielä toiseksi ajaksi määrätty. 28
Ja hän menee taas kotiansa suurella tavaralla, ja asettaa
sydämensä sitä pyhää liittoa vastaan. Siinä hän jotakin
toimittaa ja niin hän menee kotia omalle maallensa. 29
Määrätyllä ajalla menee hän jälleen etelään päin, mutta ei
hänelle menesty toisella erällä, niinkuin ensimäisellä. 30 Sillä
Kittimistä tulevat haahdet häntä vastaan, niin että hän epäilee
ja palajaa ja vihastuu sitä pyhää liittoa vastaan. Ja menestyy
ja kääntää itsensä ja suostuu niihin, jotka pyhän liiton
hylkäävät. 31 Ja hänen käsivartensa pitää hänen puolestansa
seisoman. Ne saastuttavat pyhän vahvistuksen ja saattavat
pois jokapäiväisen uhrin ja nostavat hävityksen kauhistuksen.
32 Ja hän saattaa liiton rikkojat ulkokullatuksi makeilla
sanoilla. Mutta se kansa, joka Jumalansa tuntee, rohkaisee
itsensä ja menestyy. 33 Ja ne ymmärtäväiset kansan seassa
opettavat monta. Sentähden heitä vainotaan miekalla, tulella,
vankiudella ja ryöstämisellä kauvan aikaa. 34 Ja kuin he niin
kaatuvat, tapahtuu heille kuitenkin vähä apua. Mutta monta
menevät heidän tykönsä petollisesti. 35 Ja ymmärtäväisistä
muutamat lankeevat, että he koeteltaisiin, puhtaaksi ja
selkiäksi tulisivat siihenasti, että loppu tulee, sillä se viipyy
vielä määrättyyn aikaan asti. 36 Ja kuningas tekee, mitä hän
tahtoo ja korottaa itsensä ja ylentää itsensä kaikkia vastaan,
mikä Jumala on. Ja puhuu hirmuisesti jumalain Jumalaa
vastaan. Ja se on hänelle menestyvä siihenasti kuin viha
täytetään, sillä se on päätetty, kuinka kauvan se on oleva. 37
Isäinsä Jumalaa ei hän tottele, eikä vaimoin rakkautta. Eli
ei yhdestäkään Jumalasta lukua pidä, sillä kaikkia vastaan
hän itsensä korottaa. 38 Mutta jumalaansa Maosimia hän
palvelee paikallansa, sitä jumalaa, josta ei hänen isänsä
mitään tietäneet, pitää hänen kunnioittaman kullalla, hopialla,
kalliilla kivillä ja kauniilla kaluilla. 39 Ja hän on niille, jotka
häntä auttavat Maosimia vahvistamaan, sen muukalaisen
jumalan kanssa, jonka hän valinnut on, suuren kunnian
tekevä. Ja asettaa heitä monen herraksi ja jakaa heille maan
palkaksi. 40 Ja lopun ajalla pitää etelän kuninkaan hänen
kanssansa puskeleman. Ja pohjoisen kuninkaan pitää äkisti
karkaaman häntä vastaan rattailla, ratsasmiehillä ja monella
haahdella. Ja hänen pitää maakuntiin sisälle menemän ja
haaskaaman ja vaeltaman lävitse. 41 Ja ihanaan maahan
tuleman, ja monta pitää lankeeman. Mutta nämät pitää hänen
kädestänsä pääsemän: Edom, Moab ja Ammonin lasten
esikoiset. 42 Ja hänen pitää kätensä maakuntiin ojentaman
ja ei Egyptinkään maan pidä häneltä pääsemän. 43 Vaan
hänen pitää omistaman itsellensä kullan ja hopian ja kaiken
Egyptin tavaran. Lybian ja Etiopian pitää häntä seuraaman.
44 Mutta sanoma idästä ja pohjasta pitää häntä peljättämän.
Ja hän käy ulos suuressa vihassa monta kadottamaan ja
hukuttamaan. 45 Ja hänen pitää majansa asettaman kahden
meren välille, sen ihanan pyhän vuoren tykö siihen asti kuin
hänen loppunsa tulee, ja ei kenkään häntä auta.

12 Silloin nonsee suuri päämies Mikael, joka sinun kansas
lasten edessä seisoo, sillä surkia aika on tuleva,
jonka kaltaista ei ikänä ole ollut sittekuin ihmiset rupesivat
olemaan, hamaan tähän aikaan asti. Sillä ajalla sinun kansas
vapahdetaan. Kaikki, jotka kirjassa kirjoitetut ovat. 2 Ja
monta, jotka maan tomussa makaavat, heräävät, muutamat
ijankaikkiseen elämään, ja muutamat ijankaikkiseen pilkkaan
ja häpiään. 3 Mutta opettajat paistavat, niinkuin taivaan
kirkkaus, ja jotka monta opettavat vanhurskauteen, niinkuin

tähdet alati ja ijankaikkisesti. **4** Ja sinä Daniel, peitä nämät
sanat ja sulje kirjaan hamaan viimeiseen aikaan asti. Siloin
pitää sen tykö monta tuleman ja suuren ymmärryksen
löytämän. **5** Ja minä Daniel näin ja katso, kaksi muuta seisoi
siellä, toinen tällä virran reunalla ja toinen toisella virran
reunalla. **6** Ja hän sanoi sille miehelle, joka oli liinaisilla
vaatteilla puetettu, joka seisoi ylempänä virtaa: Koska näiden
ihmetten loppu tulee? **7** Niin minä otin hänestä vaarin,
joka liinaisilla vaatteilla puetettu oli, joka seisoi ylempänä
virtaa. Ja hän nosti oikian ja vasemman kätensä taivaasen
päin ja vannoi sen kautta, joka ijankaikkisesti elää, että
sen pitää ajan, ja muutamat ajat ja puolen aikaa viipymän.
Ja kuin pyhän kansan hajoitus saa lopun, silloin kaikki
nämät tapahtuvat. **8** Minä tosin kuulin tämän, vaan en
minä ymmärtänyt. Ja minä sanoin: Herra, mitä näiden
lopulla tapahtunee? **9** Mutta hän sanoi: Mene Daniel,
sillä se on peitetty ja suljettu hamaan viimeiseen aikaan.
10 Monta puhdistetaan, kirkastetaan ja koetellaan, mutta
jumalattomat pitävät jumalattoman menon ja jumalattomat
ei näitä tottele, mutta ymmärtäväiset ottavat näistä vaarin.
11 Ja siitä ajasta, kuin se jokapäiväinen uhri on otettu
pois ja hävityksen kauhistus sinne pannaan, on tuhannen
kaksisataa ja yhdeksänkymmentä päivää. **12** Autuas on,
joka odottaa ja ulottuu tuhanteen kolmeensataan ja viiteen
päivään neljättäkymmentä. **13** Mutta sinä mene pois, siihen
asti kuin loppu tulee ja lepää, ettäs nousisit sinun osaas
päiväin lopulla.

Hoosean

1 Tämä on Herran sana, joka tapahtui Hosealle, Beerin
pojalle, Ussian, Jotamin, Ahaksen, Hiskian, Juudan
kuningasten ajalla, ja Jerobeamin Joaksen pojan, Israelin
kuninkaan ajalla. **2** Kuin Herra rupesi ensisti Hosean
kautta puhumaan, sanoi Herra Hosealle: Mene, ota portto
aviokses, ja porton lapset; sillä maakunta karkaa pois Herralta
huoruuteen. **3** Ja hän meni ja otti Gomerin, Diblaimin tyttären,
joka tuli raskaaksi, ja synnytti hänelle pojan. **4** Ja Herra
sanoi hänelle: Nimitä häntä Jisreeliksi; sillä vielä on vähän
aikaa, ja minä tahdon etsiä veren viat Jisreelissä, Jehun
huoneen päälle, ja lopettaa Israelin huoneen valtakunnan.
5 Ja siihen aikaan pitää tapahtuman, että minä tahdon
rikkoa Israelin joutsen Jisreelin laaksossa. **6** Ja hän taas tuli
raskaaksi ja synnytti tyttären. Ja hän sanoi hänelle: Nimitä se
Loryhhamaksi; sillä en minä enää armahda Israelin huonetta,
mutta tahdon heidät peräti heittää pois. **7** Juudan huonetta
tahdon minä kuitenkin armahtaa, ja auttaa heitä Herran,
heidän Jumalansa kautta; ja en minä tahdo heitä auttaa
joutsella, miekalla, sodalla, oriilla taikka ratsasmiehillä. **8** Ja
kuin hän oli Loryhhaman vieroittanut, niin hän taas siitti ja
synnytti pojan. **9** Ja hän sanoi: Nimitä häntä Loammiksi; sillä
ette ole minun kansani, niin en minäkään ole teidän. **10** Mutta
Israelin lasten luku pitää oleman niinkuin meren hiekka,
jota ei mitata eikä luettaa taideta; ja pitää tapahtuman,
että siinä paikassa, missä heille sanottiin: Ette ole minun
kansani, pitää heille sanottaman: Te elävän Jumalan lapset.
11 Sillä Juudan lapset ja Israelin lapset pitää kokoontuman ja
pitämän heitänsä yhden pään alla, ja menemän ylös pois
maasta; sillä Jisreelin päivä pitää suuri oleman.

2 Sanokaat teidän veljillenne: He ovat minun kansani,
ja teidän sisarillenne: He ovat armossa. **2** Riidelkäät
teidän äitinne kanssa, riidelkäät, sillä ei hän ole minun
emäntäni, enkä minä ole hänen miehensä, että hän heittäis
pois haureutensa kasvoistansa ja huoruutensa rinnoistansa:
3 Etten minä häntä alasti riisuisi, ja panisi häntä niinkuin hän
syntyissänsä oli, ja panisi myös häntä niinkuin hävitettyä ja
niinkuin karkiaa maata, enkä janoon häntä kuolettaisi; **4** Ja
en armahtaisi hänen lapsiansa; sillä he ovat huoran lapset.
5 Sillä heidän äitinsä on huorin tehnyt, ja se, joka heidät
siitti, käytti itsensä häpiällisesti, ja sanoi: Minä tahdon juosta
rakastajaini perässä, jotka minulle antavat leipää, vettä,
villoja, pellavia, öljyä ja juomaa. **6** Sentähden katso, minä
aitaan sinun ties orjantappuroilla ja panen aidan eteen, ettei
hän löytäisi polkujansa. **7** Ja kuin hän juoksee rakastajainsa
perässä, niin ei hänen pidä heitä käsittämän, eikä löytämän,
kuin hän heitä etsii; ja hänen pitää sanoman: Minä menen ja
palajan entisen mieheni tykö, sillä silloin oli minun parempi
kuin nyt. **8** Ja ei hän tahdo tietää minua siksi, joka hänelle
annoin jyviä, viinaa ja öljyä, ja että minä annoin hänelle
paljon hopiaa ja kultaa, josta he Baalimit tekivät. **9** Sentähden
minä palajan ja otan aikanansa jälleen minun jyväni, ja
minun viinani ajallansa, ja otan pois villani ja pellavani,
joilla hän häpiänsä peittää. **10** Ja minä tahdon paljastaa
hänen häpiänsä, hänen rakastajainsa silmäin eteen; ja
ei pidä kenenkään häntä minun käsistäni päästämän. **11**
Ja minä lakkautan kaiken hänen ilonsa, juhlansa, uuden
kuunsa, lepopäivänsä ja kaikki hänen pyhäpäivänsä. **12**
Minä hävitän myös hänen viinapuunsa ja fikunapuunsa, että
hän sanoi: Se on minun palkkani, jonka minun rakastajani
minulle antaneet ovat; minä teen niistä metsän, että metsän
pedot ne syövät. **13** Juuri niin etsin minä häntä Baalimin
päivinä, joina hän heille savu-uhria sytytti, ja kaunisti itsensä
kultalehdillä ja kaulakaunistuksella, ja juoksi rakastajainsa
perässä; ja niin unhotti minun, sanoo Herra. **14** Sentähden
katso, minä tahdon häntä houkutella, viedä hänen korpeen
ja puhua suloisesti hänen kanssansa. **15** Silloin annan minä
hänelle hänen viinamäkensä ja Akorin laakson, ja tahdon
toivon avata; siellä hän on lauleskeleva, niinkuin nuorella
ijällänsä ja niinkuin sinä päivänä, jona hän Egyptin maalta
läksi. **16** Ja sinä päivänä pitää tapahtuman, sanoo Herra,
ettäs minun kutsut miehekses, ja et enään minua kutsu
Baalimiksi. **17** Sillä minä tahdon Baalimin nimet ottaa pois
hänen suustansa, niin ettei kenenkään pidä sitä nimeä enään
muistaman. **18** Vaan minä tahdon tehdä heille sillä ajalla
liiton, petoin kanssa kedolla, lintuin kanssa taivaan alla ja
matoin kanssa maan päällä; ja tahdon ottaa pois joutsen,
miekan ja sodan maalta, ja annan heidän asua turvallisesti.
19 Minä kihlaan sinun itselleni ijankaikkisesti; ja minä kihlaan
sinun itselleni vanhurskaudessa, tuomiossa, armossa ja
laupiudessa. **20** Minä kihlaan tosin sinun itselleni uskossa, ja
sinun pitää Herran tunteman. **21** Sillä ajalla, sanoo Herra;
tahdon minä kuulla, minä tahdon taivaasta kuulla, ja taivaan
pitää maata kuuleman. **22** Mutta maan pitää kuuleman jyviä,
viinaa ja öljyä, ja niiden pitää Jisreeliä kuuleman. **23** Ja minä
tahdon sen itselleni pitää siemeneksi maan päälle, ja tahdon
sitä armahtaa, jota ei ole armahdettu. Ja sanon hänelle, joka
ei ollut minun kansani: Sinä olet minun kansani, ja hänen
pitää sanoman: Sinä olet minun Jumalani.

3 Ja Herra sanoi minulle: Mene vielä ja rakasta salavuoteista
vaimoa ja porttoa, niinkuin Herra rakastaa Israelin lapsia,

jotka kuitenkin kääntyivät muukalaisten jumalain tykö, ja
rakastavat viinaleiliä. 2 Ja minä sovin hänen kanssansa,
viiteentoistakymmeneen hopiapenninkiin ja puoleentoista
homeriin ohria. 3 Ja sanoin hänelle: Pidä sinus minun tyköni
monta päivää, ja älä huorin tee ja älä toiseen ryhdy; niin
minä tahdon myös sinun tykös itseni pitää. 4 Sentähden että
Israelin lapset pitää monta päivää ilman kuningasta, ilman
päämiestä, ilman uhria, ilman alttaria, ilman päällishametta
ja ilman epäjumalain kuvia olevan. 5 Sitte Israelin lapset
palajavat ja Herraa heidän Jumalaansa etsivät, ja Davidia
kuningastansa; ja heidän pitää pelvolla tuleman Herran ja
hänen hyvyytensä tykö viimeisillä ajoilla.

4 Kuulkaat Herran sanaa, te Israelin lapset! Sillä Herralla on
syy niitä nuhdella, jotka maassa asuvat; sentähden ettei
totuutta, eikä laupiutta, eikä Jumalan tuntoa ole maassa. 2
Mutta valapattoisuus, valhe, murha, varkaus ja huoruus,
ne ovat vallan saaneet, ja yksi veren vika tapahtuu toisen
jälkeen. 3 Sentähden pitää maakunnan surkiana oleman, ja
kaikki, jotka siinä asuvat, pitää nääntymän, ynnä eläinten
kanssa kedolla ja taivaan lintuin kanssa; ja kalat meressä
pitää myös hukkaantuman. 4 Tosin ei saa kenkään nuhdella
eikä rangaista ketään; sillä sinun kansas on niinkuin pappein
nuhtelia. 5 Sentähden pitää sinun päivällä lankeeman, ja
propheta sinun kanssas yöllä; ja minä tahdon äitis hukuttaa.
6 Minun kansani on turmeltu, ettei heillä ole ymmärrystä;
että sinä hylkäsit ymmärryksen, tahdon minä myös sinun
hyljätä, ettei sinun pidä enään minun pappini oleman: ja
sinä unohdit sinun Jumalas lain, sentähden tahdon minä
myös unohtaa sinunkin lapses. 7 Jota enempi heitä on, sitä
enemmin he tekevät syntiä minua vastaan; sentähden teen
minä heidän kunniansa häpiäksi. 8 He syövät minun kansani
syntiuhria ja himoitsevat heidän syntejänsä. 9 Kansalle pitää
niinkuin papeillekin tapahtuman; sillä minä tahdon heidän
pahat tekonsa etsiä, ja kostan heille niinkuin he ansainneet
ovat; 10 Niin että he syövät, ja ei tule ravituksi; he tekevät
huoruutta, ja ei heidän pidä menestymän; sillä he ovat
hyljänneet Herran, ja ei totelleet häntä. 11 Huoruus, viina ja
väkevä juoma hulluksi saattavat. 12 Minun kansani kysyy
neuvoa puulta ja hänen sauvansa saarnaa hänelle; sillä
huoruuden henki vietteli heitä, niin että he tekivät huorin
Jumalaansa vastaan. 13 Vuorten kukkuloilla he uhraavat,
ja korkeuksilla he suitsuttavat, tammien alla, haapain ja
saarnien alla, että ne antavat suloisen varjon; sentähden
tulevat teidän tyttärenne portoiksi ja teidän morsiamenne
huoraksi. 14 En minä tahdo etsiä teidän tyttäriänne, koska
he salavuoteudessa elävät, enkä teidän morsiamianne,
koska he huorin tekevät; sillä he eroittavat itsensä huorain
sekaan, ja porttoin kanssa uhraavat; ja se ymmärtämätöin
kansa saa haavoja. 15 Israel, jos sinä kuitenkin tahdot
huorin tehdä, niin älköön Juuda sentähden vialliseksi tulko!
Älkäät menkö Gilgaliin, ja älkäät tulko ylös Betaveniin, ja
älkäät vannoko: Niin totta kuin Herra elää! 16 Sillä Israel
on hillimätöin niinkuin kiiliväinen lehmä; niin Herra on myös
kaitseva heitä, kuin lammasta avarassa paikassa. 17 Sillä
Ephraim on suostunut epäjumaliin; anna hänen mennä.
18 He ovat itsensä juopumiseen ja huoruuteen laskeneet,
ja heidän valtamiehensä rakastavat antimia häpiäksi. 19
Tuulispään pitää siivillänsä heidät sidottuina ajaman pois, ja
heidän pitää häpiään tuleman uhreistansa.

5 Kuulkaat siis papit, ja Israelin huone, ottakaat vaari,
ja ota korviis sinä kuninkaan huone; sillä tuomio pitää
tuleman teidän päällenne, te, jotka Mitspassa paulan ja
levitetyn verkon Taborissa virittäneet olette. 2 Ne luopuvaiset
teurastavat sangen paljon; sentähden tulee minun heitä
kaikkia rangaista. 3 Kyllä minä tunnen Ephraimin, ja ei Israel
ole minun edestäni peitetty; että Ephraim on nyt portto ja
Israel saastainen. 4 Ei he ajattele palata Jumalansa tykö; sillä
huoruuden henki on heidän sydämessänsä, ja ei he tottele
Herraa. 5 Sentähden pitää Israelin ylpeys hänen kasvoinsa
edessä nöyryytettämän; ja Israel ja Ephraim pitää pahain
tekoinsa tähden lankeeman; Juudan pitää myös heidän
kanssansa lankeeman. 6 He menevät sitte etsimään Herraa
lampaillansa ja karjallansa, vaan ei heidän pidä sittekään
häntä löytämän; hän on itsensä heiltä kääntänyt pois. 7 He
ovat rikkoneet Herraa vastaan ja synnyttäneet vieraita lapsia;
sentähden pitää myös uuden kuun syömän heitä ynnä heidän
osainsa kanssa. 8 Soittakaat basunaa Gibeassa, soittakaat
torvea Ramassa, huutakaat Betavenissa: Sinun jälkees
Benjamin! 9 Sillä Ephraimin pitää rangaistuksen päivänä
kylmillä oleman; josta minä Israelin sukukuntia uskollisesti
olen neuvonut. 10 Juudan päämiehet ovat niinkuin rajan
siirtäjät; sentähden tahdon minä vihani vuodattaa heidän
päällensä, niinkuin veden. 11 Ephraim kärsii väkivaltaa ja
ahdistetaan, joka hänelle oikein tapahtuu; sillä hän antoi
itsensä (ihmisten) käskyihin. 12 Minä olin Ephraimille niinkuin
koi, ja Juudan huoneelle turmelus. 13 Mutta kuin Ephraim
tunsi sairautensa ja Juuda haavansa, niin Ephraim meni
Assyriaan, ja lähetti kuninkaan Jarebin tykö; vaan ei hän
voinut teitä auttaa, eikä parantaa teidän haavojanne. 14 Sillä
minä olen Ephraimille niinkuin julma jalopeura, ja Juudan
huoneelle niinkuin nuori jalopeura. Minä, minä itse heitä
raatelen, ja menen pois, minä vien heidät pois, ja ei kenkään

heitä voi pelastaa. 15 Minä menen ja palajan taas sijalleni,
siihenasti kuin he syntinsä tuntevat, ja minun kasvojani
etsivät; kuin heille pahoin käy, niin heidän pitää varhain
minua etsimän (ja sanoman:)

6 Kuulkaat ja palatkaamme Herran tykö; sillä hän on meitä
repinyt, hän myös meidät parantaa; hän on meitä lyönyt,
hän myös meitä sitoo. 2 Hän tekee meitä eläväksi kahden
päivän perästä; kolmantena päivänä hän meitä virvoittaa, niin
että me saamme elää hänen edessänsä. 3 Niin me otamme
siitä vaarin, ja sitä pyytelemme, että me Herran tuntisimme;
sillä hän koittaa niinkuin kaunis aamurusko, ja hän tulee
meille niinkuin sade, niinkuin ehtoosade aikanansa maan
päälle. 4 Mitä minun pitäis sinulle Ephraim tekemän? Mitä
minun pitäis sinulle Juuda tekemän? Teidän jumalisuutenne
on niinkuin aamullinen pilvi, ja niinkuin varhainen kaste, joka
pois raukee. 5 Sentähden vuoleskelen minä heitä prophetain
kautta, ja kuoletan heitä minun suuni sanoilla, että sinun
Jumalas sanat ilmaantuisivat. 6 Sillä minulle kelpaa armo ja
ei uhri; Jumalan tunto ja ei polttouhri. 7 Mutta he käyvät sen
liiton ylitse niinkuin Adam; siinä he ovat petollisesti tehneet
minua vastaan. 8 Sillä Gilead on kaupunki vääryyttä ja veren
vikoja täynnä. 9 Papit ovat joukkoinensa niinkuin ryövärit,
jotka väijyvät; he murhaavat Sikemin tiellä; sillä he tekevät,
mitä he tahtovat. 10 Minä näen Israelin huoneessa, jota minä
kauhistun; sillä Ephraim tekee huorin, ja Israel saastuttaa
itsensä. 11 Juuda on myös sinulle pannut elon ajan, kuin
minä kansani vankiuden palautan.

7 Kuin minä Israelin parantaa tahdon, niin äsken nähdään
Ephraimin vääryys ja Samarian pahuus; sillä he tekevät
petollisuutta: varas menee sisälle, ja ryövärit ulkona ryöstävät.
2 Ja ei he kuitenkaan ajattele sydämessänsä, että minä
muistan kaiken heidän pahuutensa; nyt ovat heidän työnsä
heidän ympärillänsä, ja ovat julki minun kasvoini edessä.
3 He ilahuttavat kuninkaan pahuudellansa ja päämiehet
valheellansa. 4 Ja ovat kaikki huorintekiät, niinkuin pätsi,
jonka leipoja lämmittää; joka lakkaa valvomasta, sitte kuin
hän on taikinan sotkunut, siihen asti kuin se happanee. 5
Tänäpänä on meidän kuninkaamme juhla, ja päämiehet ovat
sairaaksi tulleet viinasta; hän kutsuttaa pilkkaajat tykönsä.
6 Sillä heidän sydämensä on palava niinkuin pätsi, kuin
he väijyvät; mutta heidän leipojansa makaa kaiken yötä,
ja palaa aamulla niinkuin tulen liekki. 7 He ovat kaikki
palavat niinkuin pätsi: he syövät tuomarinsa; kaikki heidän
kuninkaansa lankeevat; ei ole yhtäkään heissä, joka minua
avuksensa huutaa. 8 Ephraim sekoittaa itsensä kansoihin:
Ephraim on niinkuin kyrsä, jota ei kenkään käännä. 9
Vaan muukalaiset syövät hänen voimansa, jota ei hän
kuitenkaan tottele. Hän on myös harmaat karvat saanut, ei
hän sittekään sitä huoli. 10 Ja Israelin ylpeys nöyryytetään
heidän silmäinsä edessä; vaan ei he käännä itsiänsä Herran
Jumalansa tykö, eikä hänestä pidä lukua näissä kaikissa. 11
Sillä Ephraim on niinkuin hullu kyhkyinen, joka ei mitään
huomaitse; he avuksensa huutavat Egyptiä, he juoksevat
Assuriin. 12 Mutta kuhunka ikänä he juoksentelevat, heitän
minä verkkoni heidän päällensä, ja tempaan alas niinkuin
linnut taivaan alta. Minä tahdon heitä rangaista, niinkuin he
seurakunnissansa kuulleet ovat. 13 Voi heitä, että he minusta
luopuneet ovat! Heidän täytyy turmeltua; sillä he ovat minua
vastaan rikkoneet. Minä olisin heidät kyllä päästänyt, jollei he
olisi valhetta opettaneet minua vastaan. 14 Niin ei he myös
minua huuda sydämestänsä, vaan ulvovat vuoteissansa.
He kokoontuvat jyväin ja viinan tähden, ja ovat minulle
kovakorvaiset. 15 Minä kuritan heitä ja vahvistan heidän
käsivartensa; mutta he ajattelevat pahaa minua vastaan. 16
He palajavat, mutta ei Korkeimman tykö, vaan ovat niinkuin
hellinnyt joutsi; sentähden pitää heidän päämiehensä miekan
kautta lankeeman, heidän uhkauksensa tähden: Tämä on
heidän pilkkansa Egyptin maalla.

8 Huuda selkiästi niinkuin basuna (ja sano): Hän tulee jo
Herran huoneen ylitse niinkuin kotka, että he ovat minun
liittoni rikkoneet, ja ovat minun laistani luopuneet. 2 Niin
heidän pitää minua huutaman: Sinä olet minun Jumalani; me
Israel tunnemme sinun. 3 Israel hylkää hyvän; sentähden
pitää vihollisen heitä vaivaaman. 4 He asettavat kuninkaita
ilman minua, he panevat päämiehiä ilman minun tietämättäni;
hopiastansa ja kullastansa tekevät he epäjumalia, että he
juuri nopiasti häviäisivät. 5 Sinun vasikkas, Samaria, sysää
sinun pois; minun vihani on julmistunut; ei se taida kauvan
olla, heitä pitää rangaistaman. 6 Sillä se on myös tullut
Israelista, jonka seppä on tehnyt, ja ei se ole Jumala:
Sentähden pitää Samarian vasikka tomuksi tehtämän. 7
Sillä he kylvivät tuulen; ja heidän pitää jälleen tuulispään
niittämän; ei heidän siemenensä pidä tuleman ylös, eikä
hedelmänsä jauhoja antaman; ja jos hän vielä antais, niin
muukalaiset pitää ne syömän. 8 Israel tulee syödyksi;
pakanat pitävät hänen nyt kelvottomana astiana; 9 Että
he juoksivat ylös Assurin tykö, niinkuin yksinäinen metsä-
aasi: Ephraim palkkaa itsellensä lahjoilla rakastajia. 10
Ja että he lahjoja lähettävät pakanoille, niin tahdon minä
nyt heitä koota; ja heidän pitää kuninkaan ja päämiesten
kuormaan pian suuttuman. 11 Sillä Ephraim on tehnyt monta
alttaria syntiä tehdäksensä; niin pitää myös alttarit hänelle

synniksi luettaman. 12 Vaikka minä paljon heille minun
laistani kirjoitan; niin he lukevat sen kuitenkin muukalaiseksi
opiksi. 13 Ehkä he nyt paljon uhraavat, ja lihaa tuovat edes
ja syövät, niin ei se kuitenkaan ole Herralle otollinen; mutta
hän tahtoo muistaa heidän pahuutensa, ja heidän syntinsä
etsiä, jotka Egyptiin kääntyvät. 14 Israel unhotti Luojansa, ja
rakensi templiä, ja Juuda teki myös monta vahvaa kaupunkia;
mutta minä lasken tulen hänen kaupunkeihinsa, joka hänen
huoneensa polttaman pitää.

9 Älä riemuitse, Israel, äläkä öykkää niinkuin kansat; sillä
sinä olet huorin tehnyt sinun Jumalaas vastaan, sinä etsit
porton palkkaa kaikkein jyväluvain tykönä. 2 Sentähden ei
luvat eikä kuurnat pidä heitä elättämän, eikä viinan pidä
hänelle menestymän. 3 Ja ei heidän pidä asuman Herran
maalla; mutta Ephraimin pitää jälleen menemän Egyptiin,
ja pitää Assyriassa saastaista syömän. 4 Jossa ei taideta
Herralle viinasta juomauhria tehdä, eli muuta tehdä hänen
mielensä nouteeksi; heidän uhrinsa pitää oleman niinkuin
murheellisten leipä, josta kaikki saastuttavat itsensä, jotka
sitä syövät; sillä heidän leipänsä pitää heidän itse syömän,
ja ei sitä pidä Herran huoneesen vietämän. 5 Mitä te silloin
tahdotte vuosikauden pyhinä ja Herran juhlapäivinä tehdä?
6 Sillä katso, heidän pitää raateliaa pakeneman; Egyptin
pitää heidät kokooman, ja Moph pitää heidät hautaaman.
Nukulaiset pitää siellä kasvaman, jossa nyt heidän rakkaan
epäjumalansa hopiat ovat, ja orjantappurat pitää oleman
heidän majoissansa. 7 Etsikon aika on tullut, ja kostamisen
aika on tullut, jonka Israelin pitää kyllä tunteman: Prophetat
ovat tomppelit, ja kerskaajat ovat mielipuolet, sinun suurten
pahain tekois tähden ja suuren vastahakoisuuden tähden. 8
Vartiat Ephraimissa pitivät heitänsä hetken minun Jumalani
tykö; mutta nyt he ovat prophetat, jotka hänelle paulan
kaikilla hänen teillänsä panevat, sillä vainollisella epäjumalan
palveluksella heidän Jumalansa huoneessa. 9 He ovat
syvästi itsensä turmelleet, niinkuin Gibean aikana; sentähden
pitää hänen heidän pahat tekonsa muistaman, ja heidän
syntinsä etsimän. 10 Minä löysin Israelin niinkuin viinamarjat
korvessa, ja näin teidän isänne niinkuin fikunapuussa
uutisfikunat; mutta he menivät sitte Baalpeorin tykö, ja
lupasivat heitänsä sille häpiälliselle epäjumalalle, ja tulivat
niin julmaksi kuin se, jota he rakastivat. 11 Sentähden pitää
Ephraimin kunnian lentämän pois niinkuin lintu; niin ettei
heidän pidä synnyttämän, eikä kantaman eli siittämän. 12
Ja ehkä vielä lapsiansa kasvattaisivat, niin minä tahdon
kuitenkin heidät lapsettomaksi tehdä, ettei heidän pidä
ensinkään kansa oleman. Voi myös heitä, kuin minä heistä
luovun! 13 Ephraim, jonka minä näen, on istutettu ja kaunis
niinkuin Tyro; mutta hänen täytyy nyt surmaajalle lapsensa
antaa. 14 Herra, anna heille; mutta mitäs tahdot heille antaa?
Anna heille hedelmätöin kohtu ja tyhjät nisät. 15 Kaikki
heidän pahuutensa tapahtuu Gilgalissa; siellä minä heitä
vihaan, ja ajan heidät pois minun huoneestani, heidän pahan
menonsa tähden, enkä tahdo heitä enään rakastaa; sillä
kaikki heidän päämiehensä ovat langenneet pois. 16 Ephraim
on lyöty; hänen juurensa ovat kuivettuneet, ettei ne enään
taida hedelmää kantaa; ja vaikka he vielä kantaisivat, niin
minä tahdon kuitenkin heidän ruumiinsa ihanat hedelmät
kuolettaa. 17 Minun Jumalani on heittävä heidät pois, ettei
he häntä kuulleet; ja heidän pitää pakanain seassa kulkiana
vaeltaman.

10 Israel on tyhjä viinapuu, hedelmän hän itsellensä pitää:
Ja niin paljo kuin hänellä hedelmää on, niin monta
alttaria hän myös tekee; siinä, jossa maa paras on, siihen
he rakentavat kauniimmat kuvat. 2 Heidän sydämensä on
jaettu; ja he löytävät syntinsä; mutta hän tahtoo heidän
alttarinsa kukistaa, ja heidän kuvansa hävittää. 3 Sillä
nyt pitää heidän sanoman: Ei meillä kuningasta ole; sillä
emme ole Herraa peljänneet, mitä kuninkaan pitäis meitä
auttaman? 4 He vannovat turhaan liittoa tehdessänsä; ja
senkaltainen neuvo vihoittaa niinkuin myrkyllinen ruoho pellon
vaoissa. 5 Samarian asuvaiset pelkäävät Betavenin vasikkain
tähden; sillä hänen kansansa on murehtinut häntä, ja hänen
pappinsa, jotka hänen tähtensä olivat (ennen) riemuinneet,
hänen kunniansa puolesta; sillä hän on viety heiltä pois. 6 Ja
se (vasikka) on viety Assyriaan kuninkaalle Jarebille lahjaksi;
niin pitää myös Ephraimin häpiään tuleman, ja Israelin pitää
häpeemän neuvonsa tähden. 7 Sillä Samarian kuningas on
rauvennut niinkuin vaahto veden päältä. 8 Avenin kukkulat
ovat pyyhityt pois, joilla Israel on syntiä tehnyt. Ohdakkeet
ja orjantappurat kasvavat heidän alttareillansa; ja heidän
pitää sanoman vuorille: peittäkäät meitä, ja kukkuloille:
kaatukaat meidän päällemme. 9 Israel, sinä olet syntiä tehnyt
hamasta Gibean ajasta; siihen myös he ovat jääneet; mutta
senkaltainen sota, mikä pahoja ihmisiä vastaan Gibeassa
tapahtui, ei pidä heitä käsittämän. 10 Vaan minä rankaisen
heitä minun mieleni jälkeen, niin että kansat pitää heidän
ylitsensä kokoontuman, kuin minä heitä rankaisen heidän
kahden syntinsä tähden. 11 Ephraim on vasikka, joka on
tottunat mielellänsä riihtä tappamaan, ja niin minäkin tahdon
käydä hänen kauniin kaulansa päällä; minä ajan Ephraimilla,
Juudan pitää kyntämän, ja Jakobin itsellensä äestämän. 12
Kylväkäät teillenne vanhurskaudeksi, niittäkäät laupiudeksi,
kyntäkäät teillenne kyntö; että nyt on aika Herraa etsiä,

siihen asti kuin hän tulee, ja saattaa teille vanhurskauden.
13 Te kynnätte jumalattomuutta, ja niitätte vääryyttä, ja syötte
valheen hedelmiä. Että sinä turvaat omaan menoos ja sinun
moneen sankariis, 14 Niin pitää meteli nouseman sinun
kansas seassa, ja kaikki sinun linnas pitää hävitettämän,
niinkuin Salman hävitti Arbelin huoneen sodan aikana, ja äiti
lapsinensa kuoliaaksi lyötiin. 15 Niin pitää teillekin Betelissä
tapahtuman, teidän suuren pahuutenne tähden; että Israelin
kuningas pitää aamulla varhain lyötämän maahan.

11 Kuin Israel nuori oli, pidin minä hänen rakkaana, ja
minä kutsuin Egyptistä minun poikani. 2 Mutta kuin
heitä nyt kutsutaan, niin he kääntyvät pois, ja uhraavat
Baalimille, ja suitsuttavat kuville. 3 Minä opetin Ephraimin
käymään, ja talutin häntä käsivarsista, vaan nyt ei he tahdo
tietää, että minä heitä parantanut olen. 4 Minä annoin heidän
vetää ihmisen ijestä, ja käydä rakkauden ohjissa, ja minä
autin heitä, otin ikeen heidän kaulastansa, ja annoin heille
elatuksen. 5 Ei heidän pidä palajaman Egyptin maalle,
vaan Assur pitää heidän kuninkaansa oleman; sillä ei he
tahdo itsiänsä kääntää. 6 Sentähden pitää miekan tuleman
heidän kaupunkinsa päälle, ja heidän salpansa tempaaman
ylös, ja syömän ne, heidän neuvonsa tähden. 7 Minun
kansani väsyy kääntymästä minun puoleeni; ehkä kuinka
heille saarnattaisiin, niin ei kenkään hankitse kuulemaan.
8 Mitä minun pitää sinusta tekemän, Ephraim? Varjelenko
minä sinua, Israel? Pitäiskö minun sinulle tekemän niinkuin
Adamalle, ja asettaman sinun niinkuin Zeboimin? Mutta
minun sydämelläni on toinen mieli, minun laupiuteni on ylen
palava: 9 Etten minä tee hirmuisen vihani jälkeen, enkä
palaja Ephraimia kadottamaan; sillä minä olen Jumala, ja en
ihminen, ja olen pyhä teidän keskellänne, ja en tahdo tulla
kaupunkiin. 10 Silloin Herraa seurataan, ja hän on kiljuva
niinkuin jalopeura; ja kuin hän kiljuu, niin ne peljästyvät, jotka
lännessä ovat. 11 Ja Egyptissä ne myös peljästyvät niinkuin
lintu, ja ne Assurin maasta niinkuin kyhkyinen; ja minä tahdon
heitä asettaa huoneisiinsa, sanoo Herra. 12 Ephraimissa on
joka paikassa valhe minua vastaan, ja Israelin huoneessa
petos; mutta Juuda hallitsee vielä Jumalan kanssa, ja on
uskollinen pyhäin kanssa.

12 Ephraim ruokkii itsensä tuulella, ja samoo itätuulen
perään, ja enentää joka päivä valhetta ja vahinkoa.
He tekevät Assurin kanssa liiton, ja vievät öljyä Egyptiin.
2 On myös Herralla riita Juudan kanssa, etsiä Jakobia
hänen menonsa jälkeen, ja kostaa hänelle hänen ansionsa
jälkeen. 3 Hän on äitinsä kohdussa polkenut alas veljensä,
ja kaikella voimallansa Jumalan kanssa taistellut. 4 Hän
paineli myös enkelin kanssa ja voitti; hän itki ja rukoili häntä;
Betelissä löysi hän hänen, ja siellä hän on puhunut meidän
kanssamme. 5 Mutta se Herra on Jumala Zebaot, Herra on
hänen muistonimensä. 6 Niin käänny nyt sinun Jumalas
tykö; tee laupius ja oikeus, ja turvaa alati sinun Jumalaas. 7
Mutta kauppamiehellä on väärä vaaka kädessä, ja pettää
mielellänsä. 8 Ja Ephraim sanoo: Minä olen rikas, minulla on
kyllä; ei yhdessäkään minun työssäni löydetä pahatekoa,
joka synti olis. 9 Mutta minä olen Herra sinun Jumalas
hamasta Egyptin maasta; minä annan sinun vielä majoissa
asua, niinkuin juhlina tapahtuu. 10 Ja puhun prophetaille, olen
myös se, joka niin monet ennustukset annan, ja prophetain
kautta minuni julistan. 11 Sillä Gileadissa on epäjumalan
palvelus, ja Gilgalissa he uhraavat härkiä hukkaan, ja heillä
on niin monta alttaria, kuin kuhilaita on pellolla. 12 Jakobin
täytyy Syrian maahan paeta, ja Israelin täytyy palvella
vaimon tähden; vaimon tähden tosin täytyy hänen karjaa
kaita. 13 Mutta sitte vei Herra Israelin Egyptistä prophetan
kautta, ja antoi prophetan kautta häntä korjata. 14 Vaan
Ephraim vihoittaa hänen nyt epäjumalillansa; sentähden
pitää heidän verensä tuleman heidän päällensä, ja heidän
Herransa on kostava heidän pilkkansa.

13 Kuin Ephraim puhui, niin siitä tuli pelko; hän korotti
itsensä Israelissa, ja teki syntiä Baalimin kautta, ja
kuoli. 2 Mutta nyt he vielä enemmin syntiä tekevät, ja valavat
kuvia hopiastansa, ymmärryksensä jälkeen epäjumalia, joka
kaikki sepän työ on; joista he saarnaavat: Joka tahtoo
niiden vasikkain suuta antaa, sen pitää ihmisiä uhraaman.
3 Sentähden pitää heidän oleman niinkuin aamu-utu ja
varhain lankeeva kaste, joka raukee, niinkuin akanat, jotka
puhalletaan pois luvasta, ja niinkuin savu totosta. 4 Mutta
minä olen Herra sinun Jumalas hamasta Egyptin maasta; ei
tosin sinun pitäisi muuta jumalaa tunteman paitsi minua,
eikä yhtään vapahtajaa, vaan minua ainoaa. 5 Minä tunsin
sinun korvessa, karkiassa maassa. 6 Mutta että he ovat
ravitut, ja kyllänsä saaneet; he saivat kyllänsä ja heidän
sydämensä paisui: Sentähden he minun unhottavat. 7 Minä
myös tahdon olla heidän kohtaansa niinkuin jalopeura, ja
tahdon heitä väijyä niinkuin pardi tiellä. 8 Minä tahdon
heitä kohdata niinkuin karhu, jonka pojat ovat otetut pois, ja
reväistä heidän paatuneen sydämensä rikki, ja tahdon heidät
siellä syödä ylös, niinkuin jalopeura; metsän pedot pitää
heidät rikki repimän. 9 Itse sinä olet sinun kadotukses, Israel!
Vaan minussa on sinun apus. 10 Missä on sinun kuninkaas,
joka sinua taitais auttaa kaikissa sinun kaupungeissas? Ja
sinun tuomaris, joista sinä sanoit: Anna minulle kuningas ja

päämiehiä. 11 Minä tosin annoin sinulle kuninkaan minun
vihassani, ja otan sen sinulta pois minun hirmuisuudessani.
12 Ephraimin pahateko on sidottu kokoon, ja hänen syntinsä
ovat salatut. 13 Hänelle pitää tuleman synnyttäväisen kipu;
hän on tyhmä lapsi, sillä ei hän taida sitä aikaa lasten
synnyttämisessä pysyväinen olla. 14 Mutta minä tahdon heitä
päästää helvetin vallasta, ja vapahtaa heitä kuolemasta.
Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrkky, helvetti, minä
tahdon olla sinulle surma! Kuitenkin on se lohdutus minun
silmäini edestä peitetty. (Sheol h7585) 15 Sillä hänen pitää
veljesten vaiheella hedelmää tekemän: Herran itätuulen
pitää tuleman korvesta, ja hänen kaivonsa pitää kurehtuman,
ja hänen lähteensä kuivuman, sen pitää raateleman kaikkein
kalleimmat kalut ja tavarat. 16 Samaria pitää autioksi tuleman,
sillä hän on Jumalallensa kovakorvainen ollut; heidän pitää
miekalla lankeeman, ja heidän nuoret lapsensa paiskattaman
rikki, ja heidän raskaat vaimonsa pitää reväistämän rikki.

14 Käänny, Israel, Herran sinun Jumalas tykö; sillä sinä
olet langennut sinun pahain tekois tähden. 2 Ottakaat
teillenne nämät sanat, ja kääntykäät Herran tykö, ja sanokaat
hänelle: Anna meille kaikki synnit anteeksi, ja tee meille
hyvin, niin me uhraamme sinulle meidän huultemme mullit. 3
Ei Assur meitä auta, emme myös tahdo enään astua orhitten
päälle, emmekä sano enään meidän käsialallemme: Te
olette meidän jumalamme; sillä sinun tykönäs löytää orpo
armon. 4 Niin minä taas olen parantava heidän erhetyksensä,
mielelläni minä heitä rakastan; sillä minun vihani on käännetty
heistä pois. 5 Minä tahdon Israelille olla niinkuin kaste,
että hän kukoistaa niinkuin kukkanen, ja hänen juurensa
leviävät niinkuin Libanon. 6 Hänen oksansa pitää hajooman,
että hän itse olis ihanainen niinkuin öljypuu, ja hänen
pitää hajuaman niinkuin Libanon. 7 Ja heidän pitää taas
istuman hänen varjonsa alla, ja jyvistä itsensä ravitseman, ja
kukoistuman niinkuin viinapuu. Ja hänen muistonsa pitää
niinkuin Libanonin viina oleman. 8 Ephraim (sanokaan): Mitä
minun on enää epäjumalain kanssa? Minä tahdon häntä
kuulla ja katsoa; minä tahdon olla niinkuin viheriäinen honka;
minussa pitää sinun hedelmäs löydettämän. 9 Kuka on
viisas, että hän näitä ymmärtäis? Ja ymmärtäväinen, joka
näitä huomaitsis? Sillä Herran tiet ovat oikiat, ja vanhurskaat
vaeltavat niillä, mutta ylitsekäymärit niissä lankeevat.

Joelin

1 Tämä on Herran sana, joka tapahtui Joelille Petuelin
pojalle. 2 Kuulkaat tätä vanhimmat, ja ottakaat korviinne
kaikki maan asuvaiset; onko tämä teidän eli teidän isäinne
aikana tapahtunut. 3 Sanokaat siitä teidän lapsillenne, ja
antakaat teidän lastenne sitä lapsillensa sanoa, ja nekin
lapset muille jälkeentulevaisillensa. 4 Mitä ruohomato jättää,
sen heinäsirkka syö, ja mitä heinäsirkka jättää, sen lehtimato
syö, ja mitä lehtimato jättää, sen jyvämato syö. 5 Herätkäät
juopuneet, ja itkekäät ja ulvokaat kaikki viinan juomarit nuoren
viinan tähden; sillä se on temmattu pois teidän suustanne. 6
Sillä väkevä kansa menee pois minun maani päälle, joka
on lukematoin; hänen hampaansa ovat niinkuin jalopeuran
hampaat, ja syömähampaat niinkuin julmalla jalopeuralla.
7 He hävittivät minun viinamäkeni, ja minun fikunapuuni
kaivoivat, kuorivat ja heittivät pois, että sen oksat valkiana
ovat. 8 Valita niinkuin neitsyt, joka säkin yllensä pukee
nuoruutensa yljän tähden. 9 Sillä ruokauhri ja juomauhri
on pois Herran huoneesta; ja papit Herran huoneesta; ja
papit Herran palveliat murehtivat. 10 Pelto on hävitetty,
maa on murheissansa, että jyvät ovat turmellut, viina on
kuivunut pois, ja öljy puuttunut. 11 Peltomiehet katsovat
huonosti, ja viinamäen miehet parkuvat nisuin ja ohrain
tähden, ettei vainiossa ole mitään tuloa. 12 Viinapuu kuivettui
ja fikunapuu on lahonnut; granatipuu, palmupuu, omenapuu
ja kaikki kedon puut ovat kuivettuneet; sillä ihmisten riemu on
surkeudeksi tullut. 13 Sonnustakaat teitänne ja valittakaat, te
papit! parkukaat, te alttarin palveliat, menkäät (templiin), ja
levätkäät, te minun Jumalani palveliat, säkeissä oli yötä; sillä
ruokauhri ja juomauhri on pois teidän Jumalanne huoneesta.
14 Pyhittäkäät paasto, kutsukaat seurakunta kokoon, ja
kootkaat vanhimmat, ja kaikki maakunnan asuvaiset, Herran
teidän Jumalanne huoneesen, ja huutakaat Herran tykö: 15
Voi, voi sitä päivää! sillä Herran päivä on juuri läsnä, ja tulee
niinkuin kadotus Kaikkivaltiaalta. 16 Eikö ruoka oteta pois
meidän silmäimme edestä, ja meidän Jumalamme huoneesta
ilo ja riemu? 17 Siemenet mätänivät maassa, jyväaitat ovat
hävitetyt, riihet ovat hajoitetut; sillä elo on kuivunut pois. 18
Voi, kuinka karja huokaa, ja laumat ammuvat! ettei heillä ole
laidunta, ja lammaslaumat nääntyvät. 19 Herra, sinun tykös
minä huudan, että kulo on polttanut laitumet korvessa, ja
liekki on kaikki puut vainiossa sytyttänyt. 20 Metsän eläimet
myös sinun tykös huutavat, että vesi-ojat kuivuneet ovat, ja
että kulo on polttanut laitumet korvessa.

2 Soittakaat basunalla Zionissa, huutakaat minun pyhällä
vuorellani, vaviskaat kaikki maan asuvaiset; sillä Herran
päivä tulee ja on läsnä: 2 Pimiä päivä, synkiä päivä,
sumuinen päivä ja utuinen päivä; niinkuin aamurusko itsensä
levittää vuorten ylitse; suuri ja väkevä kansa, jonka kaltaista
ei ikänä ole ollut, eikä vasta tule ijankaikkiseen aikaan. 3
Hänen edellänsä käy kuluttavainen tuli, ja hänen jälissänsä
polttavainen liekki. Maa on hänen edessänsä niinkuin Edenin
puutarha, mutta hänen jälissänsä niinkuin autio erämaa,
ja ei pidä kenenkään pääsemän häneltä pois. 4 Hänen
muotonsa on niinkuin hevosten muoto; ja he karkaavat
niinkuin ratsasmiehet. 5 He hyppäävät ylhäällä vuorten
kukkuloilla niinkuin rattaat kitisevät, niinkuin liekki korsissa
kihisis; niinkuin väkevä kansa, joka sotaan on hankittu. 6
Kansat pitää hänen edessänsä hämmästymän, että kaikki
kasvot valjuksi muuttuvat. 7 He juoksevat niinkuin uljaat,
ja karkaavat muurien ylitse niinkuin sotamiehet; ja kukin
käy kohdastansa edes, ja ei poikkee ulos tiestänsä. 8
Ei estä kenkään kumppaniansa, vaan kukin matkustaa
asetuksessansa; ja kuin he sota-aseiden välistä tunkevat
sisälle, niin ei heitä haavoiteta. 9 He ajelevat ympäri
kaupungissa, ja muurien päällä juoksevat, ja kiipeevät
huoneisiin, ja tulevat akkunoista sisälle, niinkuin varas. 10
Hänen edessänsä vapisee maa, ja taivas värisee: aurinko
ja kuu pimenevät, ja tähdet peittävät valkeutensa. 11 Sillä
Herra on paneva jylinänsä hänen sotaväkensä edellä; sillä
hänen sotaväkensä on sangen suuri ja väkevä, joka hänen
käskynsä toimittaa; sillä Herran päivä on suuri ja sangen
hirmuinen, kuka sitä voi kärsiä? 12 Niin sanoo nyt Herra:
kääntykäät kaikesta sydämestänne minun tyköni, paastolla,
itkulla ja murheella. 13 Leikatkaat teidän sydämenne, ja älkäät
teidän vaatteitannne, ja palatkaat Herran teidän Jumalanne
tykö; sillä hän on armollinen ja laupias, pitkämielinen ja
suuresta hyvyydestä, ja katuu rangaistusta. 14 Kukaties
hän kääntyy ja katuu, ja jättää jälkeensä siunauksen,
ruokauhrin ja juomauhrin Herralle teidän Jumalallenne. 15
Soittakaat basunalla Zionissa, pyhittäkäät paasto, kutsukaat
seurakunta kokoon. 16 Kootkaat kansa, pyhittäkäät kokous,
kutsukaat yhteen vanhimmat, saattakaat yhteen nuorukaiset
ja imeväiset; ylkä lähtekään kammiostansa, ja morsian
makaushuoneestansa. 17 Papit, Herran palveliat, itkekään
esihuoneen ja alttarin välillä, ja sanokaan: armahda, Herra,
sinun kansaas, ja älä laske sinun perikuntaas pilkkaan,
niin ettei pakanat saisi valtaa heidän päällensä! miksi
pitäis sanottaman kansain seassa: kussa on nyt heidän
Jumalansa? 18 Niin Herralla on kiivaus maastansa; ja
hän armahtaa kansaansa. 19 Ja Herra vastaa ja sanoo

kansallensa: katso, minä lähetin teille jyviä, viinaa ja öljyä,
että teillä piti niistä kyllä oleman; ja en salli teitä enään
häpiään tulla pakanain sekaan. 20 Ja tahdon sen, joka
pohjoisesta tullut on, teiltä kauvas saattaa, ja ajaa hänen
pois korkiaan ja hävitettyyn maahan, hänen kasvonsa
itäistä merta päin, ja hänen lopppunsa äärimäisen meren
puoleen; ja hänen pitää mätänemän ja haiseman; sillä hän
on suuria tehnyt. 21 Älä pelkää, sinä maa, vaan iloise ja
riemuitse; sillä Herra taitaa myös suuria tehdä. 22 Älkäät
peljätkö, te pedot kedolla; sillä laitumet korvessa pitää
viheriöitsemän, ja puut hedelmänsä kantaman, fikunapuut
ja viinapuut kyllä hedelmöitsemän. 23 Ja te, Zionin lapset,
iloitkaat ja riemuitkaat Herrassa teidän Jumalassanne, joka
teille antaa vanhurskauden opettajan, ja laskee alas teille
aamu- ja ehtoosateen niinkuin ennenkin; 24 Että aitat jyviä
täynnä olisivat, ja kuurnat nuoresta viinasta ja öljystä ylitse
vuotaisivat. 25 Ja minä saatan teille jälleen ne vuodet,
jotka heinäsirkka, lehtimato, jyvämato ja ruohomato söi;
se minun suuri sotaväkeni, jonka minä teidän sekaanne
lähetin; 26 Että teidän pitää kyllä syömän ja ravituksi tuleman,
ja ylistämän Herran teidän Jumalanne nimeä, joka teidän
seassanne on ihmeitä tehnyt; ja ei minun kansani pidä ikänä
häpiään tuleman. 27 Ja teidän pitää ymmärtämän, että
minä olen Israelin keskellä, ja että minä olen Herra teidän
Jumalanne ja ei kenkään muu; eikä minun kansani pidä
ikänä häpiään tuleman. 28 Ja sitte pitää tapahtuman, että
minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle;
ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, teidän
vanhimpanne pitää unia uneksuman, ja teidän nuorukaisenne
pitää näkyjä näkemän. 29 Ja myös niinä päivinä tahdon minä
palveliain ja piikain päälle vuodattaa minun Henkeni. 30 Ja
tahdon antaa tapahtua tunnustähdet taivaassa ja maassa,
veren, tulen ja savun suitsun. 31 Auringon pitää muuttuman
pimiäksi, ja kuun vereksi; ennenkuin se suuri ja hirmuinen
Herran päivä tulee. 32 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka
Herran nimeä avuksensa huutaa, se tulee autuaaksi; sillä
Zionin vuorella ja Jerusalemissa on vapaus oleva, niinkuin
Herra on luvannut, ja jääneiden tykönä, jotka Herra kutsuva
on.

3 Sillä katso, niinä päivinä ja sillä ajalla, kuin minä Juudan
ja Jerusalemin vankiuden palautan, 2 Tahdon minä koota
kaikki pakanat, ja viedä heitä alas Josaphatin laaksoon; ja
tahdon siellä heidän kanssansa riidellä, minun kansani ja
minun perimiseni Israelin tähden, jonka he pakanain sekaan
hajoittivat, ja jakoivat minun maani itsellensä, 3 Ja ovat
minun kansastani arpaa heittäneet; ja ovat pojan porton
edestä antaneet, ja piian myyneet viinan edestä, ja sen
juoneet. 4 Mitä myös minun on teidän kanssanne, te Tyrosta
ja Zidonista, ja te kaikki Philistealaisten rajat? vai tahdotteko
te minulle kaiketi kostaa? Jos te minulle tahdotte kostaa, niin
minä tahdon sen äkisti ja pian kostaa teidän päänne päälle.
5 Sillä te olette minun hopiani ja kultani ottaneet, ja minun
kauniit kappaleeni teidän kirkkoihinne vieneet; 6 Ja myyneet
Juudan ja Jerusalemin lapset Grekiläisille, heitä kauvas
heidän rajoistansa saattaaksenne. 7 Katso, minä tahdon
heidät sieltä herättää, johonka te heidät myyneet olette;
ja tahdon sen kostaa teidän päänne päälle; 8 Ja tahdon
myydä jälleen teidän poikanne ja tyttärenne Juudan lasten
kautta; ne pitää heidät rikkaasen Arabiaan, kaukaisen maan
kansalle myymän; sillä Herra on sen puhunut. 9 Julistakaat
näitä pakanain seassa, pyhittäkäät sota, herättäkäät väkevät,
käyköön edes, ja menköön ylös kaikki sotaväki. 10 Tehkäät
vannanne miekoiksi ja viikahteenne keihäiksi. Ja joka heikko
on, se sanokaan: minä olen väkevä. 11 Kootkaat teitänne, ja
tulkaat tänne kaikki pakanat ympäristöltä, ja kootkaat teitänne;
anna, Herra, sinun väkevät sinne astua alas. 12 Nouskaat
pakanat ja menkäät ylös Josaphatin laaksoon; sillä minä
tahdon siellä istua, ja tuomita kaikki pakanat ympäristöltä.
13 Sivaltakaat viikahteella, sillä elo on kypsä; tulkaat ja
astukaat alas; sillä kuurnat ovat täydet, ja kuurna-astiat
kuohuvat; sillä heidän pahuutensa on suuri. 14 Paljo kansaa
pitää oleman ympärillä joka paikassa Tuomiolaaksossa; sillä
Herran päivä on läsnä Tuomiolaaksossa. 15 Aurinko ja kuu
pimenevät, ja tähdet peittävät valkeutensa. 16 Ja Herra on
Zionista kiljuva, ja antaa kuulla äänensä Jerusalemista, että
taivaan ja maan pitää vapiseman. Mutta Herra on kansansa
turva, ja linna Israelin lapsille. 17 Ja teidän pitää tietämän,
että minä Herra teidän Jumalanne asun Zionissa minun
pyhällä vuorellani; silloin on Jerusalem pyhäksi tuleva, ja ei
pidä muukalaisen käymän enään sen lävitse. 18 Sillä ajalla
pitää vuoret makiaa viinaa tiukkuman, ja kukkulat rieskaa
vuotaman, ja kaikki Juudan ojat pitää vettä täynnä oleman;
ja lähde pitää Herran huoneessa käymän, ja Sittimin ojaan
juokseman. 19 Vaan Egyptin pitää autioksi tuleman, ja Edom
synkiäksi erämaaksi; sen vääryyden tähden, mikä Juudan
lapsille tehty on, että he viattoman veren heidän maassansa
vuodattaneet ovat. 20 Mutta Juudassa pitää ijankaikkisesti
asuttaman, ja Jerusalemissa ijankaikkiseen aikaan. 21 Ja
minä tahdon puhdistaa heidän verensä, jota en minä ennen
ole puhdistanut; ja Herra on asuva Zionissa.

Aamoksen

1 Tämä on se, minkä Amos, joka paimenien seassa
Tekoassa oli, näki Israelissa, Ussian Juudan kuninkaan
ajalla, ja Jerobeamin Joaksen pojan, Israelin kuninkaan
ajalla, kahta vuotta ennen maan järistystä. **2** Ja sanoi: Herra
on Zionista kiljuva, ja Jerusalemista antaa hän äänensä
kuulla, että paimenien laidun surkiana oleman pitää, ja
Karmeli ylhäältä kuivuman. **3** Näin sanoo Herra: kolmen
ja neljän Damaskun vian tähden en tahdo minä häntä
säästää, että he Gileadin rautaisilla vaunuilla runtelivat. **4**
Vaan minä lähetän tulen Hasaelin huoneesen; sen pitää
Benhadadin huoneet kuluttaman. **5** Ja rikon Damaskun
salvat, ja hävitän Avenin laakson asuvaiset, ja sen, joka
valtikkaa pitää, siitä kauniista huoneesta; niin että Syrian
kansa pitää Kiriin vietämän, sanoo Herra. **6** Näin sanoo
Herra: kolmen ja neljän Gatsan vian tähden en minä tahdo
häntä säästää, että he ovat vangitut vielä vanginneet, ja
heidät Edomiin ajaneet. **7** Vaan minä lähetän tulen Gatsan
muuriin, joka heidän huoneensa pitää kuluttaman. **8** Ja
tahdon Asdodin asuvaiset, ja sen, joka valtikkaa pitää,
Askalonista hävittää; ja minun käteni on oleva Akronia
vastaan, niin että hukkuman pitää, mitä Philistealaisista
jäänyt on, sanoo Herra, Herra. **9** Näin sanoo Herra: kolmen
ja neljän Tyron vian tähden en tahdo minä häntä säästää,
että he ovat vangit edemmä Edomin maata ajaneet, ja ei ole
muistaneet veljesten liittoa. **10** Vaan minä tahdon tulen Tyron
muuriin lähettää, jonka pitää kuluttaman hänen huoneensa.
11 Näin sanoo Herra: kolmen ja neljän Edomin vian tähden
en tahdo minä häntä säästää, että hän on veljeänsä miekalla
vainonnut, ja turmellut halunsa, ja on ollut aina hänelle
paha vihoillansa ja alati hirmuisuutensa näyttänyt. **12** Vaan
minä lähetän tulen Temaniin, jonka pitää kuluttaman Botsran
huoneet. **13** Näin sanoo Herra: kolmen ja neljän Ammonin
lasten vian tähden en tahdo minä heitä säästää, että he ovat
raskaat vaimot halki leikanneet Gileadissa, levittääksensä
rajojansa. **14** Vaan minä sytytän tulen Rabban muuriin;
sen pitää kuluttaman hänen huoneensa. Niinkuin sodan
aikana parutaan, ja niinkuin tuuli tulee tuulispään aikana: **15**
Niin pitää myös heidän kuninkaansa ja päämiehensä ynnä
vietämän pois vangittuina, sanoo Herra.

2 Näin sanoo Herra: kolmen ja neljän Moabin vian tähden
en tahdo minä heitä säästää, että he ovat Edomin
kuninkaan luut tuhaksi polttaneet. **2** Vaan minä tahdon tulen
Moabiin lähettää; sen pitää Kerijotissa huoneet kuluttaman;
ja Moab on metelissä kuoleva, huudossa ja vaskitorven
helinässä. **3** Ja minä tahdon tuomarin temmata pois häneltä,
ja tappaa kaikki hänen päämiehensä ynnä hänen kanssansa,
sanoo Herra. **4** Näin sanoo Herra: kolmen ja neljän Juudan
vian tähden en tahdo minä säästää, että he katsovat Herran
lain ylön, ja ei pitäneet hänen säätyjänsä, ja antavat itseänsä
valheella vietellä, jota heidän isänsä ovat seuranneet.
5 Vaan minä tahdon tulen Juudaan lähettää; sen pitää
Jerusalemin huoneet kuluttaman. **6** Näin sanoo Herra:
kolmen ja neljän Israelin vian tähden en minä tahdo säästää,
että he vanhurskaat rahaan ja köyhät kenkäpariin myyneet
ovat. **7** He tallaavat vaivaisen maan tomuun, ja estävät
raadollisia joka paikassa; poika ja isä makaa yhden vaimon
kanssa, jolla he minun pyhän nimeni häpäisevät. **8** Ja
jokaisen alttarin tykönä he pitoa pitävät panttivaatteista,
ja juovat viinaa sakkorahoista epäjumalainsa huoneessa.
9 Ja minä olen kuitenkin Amorilaisen heidän edestänsä
kadottanut, jonka korkeus oli niinkuin sedripuiden korkeus, ja
joka oli niin vahva kuin tammet; ja minä turmelin ylhäältä
hänen hedelmänsä, ja hänen juurensa alhaalta. **10** Minä
olen se, joka teitä Egyptin maalta toin, ja johdattain teitä
korvessa neljäkymmentä ajastaikaa, että te Amorilaisten
maan omistitte. **11** Ja olen teidän lapsistanne prophetat
herättänyt, ja teidän nuorukaisistanne nasiirit; eikö se niin
ole, te Israelin lapset? sanoo Herra. **12** Mutta te annoitte
nasiirein viinaa juoda, ja prophetaita te haastoitte, sanoen: ei
teidän pidä ennustaman. **13** Katso, minä tahdon teitä niin
ahdistaa kuin kuorma on kiinnitetty, eloja täynnä; **14** Että se,
joka nopia on, ei pidä pääsemän pakenemaan, eikä väkevä
mitään voiman; ja ei urhoollisen pidä voiman henkeänsä
vapahtaa. **15** Ja ei joutsimiesten pidä seisoman, ja joka
nopia on juoksemaan, ei pidä pääsemän; ja joka hevosella
ajaa, ei pidä henkeänsä vapahtaman. **16** Ja joka väkeväin
seassa kaikkein miehuullisin on, sen pitää alasti pakeneman
sillä ajalla, sanoo Herra.

3 Kuulkaat tätä sanaa, jonka Herra puhuu teistä, te Israelin
lapset, kaikista sukukunnista, jotka minä olen vienyt ulos
Egyptin maalta, ja sanoin: **2** Kaikista sukukunnista maan
päällä olen minä teidät ainoastaan korjannut; sen tähden
tahdon minä myös teitä etsiä kaikissa teidän pahoissa
töissänne. **3** Taitaako kaksi yhdessä vaeltaa, ellei he yhteen
sovi? **4** Kiljuuko jalopeura metsässä, jos ei hänellä ruokaa
ole? Parkuuko jalopeuran penikka luolastansa, ellei hän
jotakin saanut ole? **5** Menneekö lintu paulaan maan päällä,
kussa ei pyytäjää ole? Ottaneeko hän paulansa maasta,
joka ei mitään vielä saanut ole? **6** Soitetaanko vaskitorvea
kaupungissa, ja ei kansa hämmästy? Onko myös jotain

pahaa kaupungissa, jota ei Herra tee? 7 Sillä ei Herra,
Herra tee mitään, ellei hän ilmoita salauttansa palvelioillensa
prophetaille. 8 Jalopeura kiljuu, kuka ei pelkää? Herra, Herra
puhuu, kuka ei ennusta? 9 Julistakaat Asdodin huoneissa ja
Egyptin maan huoneissa, ja sanokaat: kootkaat teitänne
Samarian vuorille, ja katsokaat, kuinka suuri vääryys ja
väkivalta siellä on. 10 Ei he taida oikeutta tehdä, sanoo
Herra; vaan kokoovat tavaroita huoneissansa väkivallalla ja
ryöstämisellä. 11 Sentähden näin sanoo Herra, Herra: tämä
maa piiritetään; ja sinä paiskataan alas sinun vallastas, ja
sinun huonees raadellaan. 12 Näin sanoo Herra: Niinkuin
paimen tempaa ulos jalopeuran suusta kaksi reittä eli
korvan kappaleen; niin myös Israelin lapset pitää temmatuksi
tuleman, jotka Samariassa asuvat, vuoteen loukkaassa
ja kehdon kulmassa. 13 Kuulkaat ja todistakaat Jakobin
huoneessa, sanoo Herra, Herra Jumala Zebaot. 14 Sillä
silloin, kuin minä Israelin synnit etsin, tahdon minä myös
Betelin alttarin etsiä; ja alttarin sarvet pitää hakattaman pois,
ja ne lankeeman maahan. 15 Ja tahdon talvihuoneen ja
suvihuoneen maahan lyödä; ja elephantin luiset huoneet
pitää hukkuman, ja paljo huoneita pitää häviämän, sanoo
Herra.

4 Kuulkaat tätä sanaa, te lihavat lehmät, jotka Samarian
vuorella olette, ja teette köyhille vääryyttä, ja murennatte
vaivaisen, ja sanotte teidän herroillenne: tuos tänne,
anna meidän juoda. 2 Herra, Herra on pyhyytensä
kautta vannonut: katso, se aika pitää tuleman teidän
päällenne, että te temmataan pois orjantappuroilla, ja teidän
jälkeentulevaisenne kalain ongella. 3 Ja itsekunkin teistä
pitää menemän ulos särjetyn muurin lävitse, ja ylönantamaan
huoneensa, sanoo Herra. 4 Tulkaat Beteliin, ja tehkäät
syntiä, ja Gilgaliin, että te syntiä lisäisitte; ja tuokaat
aamulla teidän uhrinne, ja teidän kymmenyksenne kolmena
päivänä. 5 Ja suitsuttakaat hapatuksesta kiitosuhriksi, ja
kuuluttakaat ja kootkaat vapaaehdon uhreja; sillä niin te
sen mielellänne pidätte, te Israelin lapset, sanoo Herra,
Herra. 6 Sentähden minä myös olen kaikissa kaupungeissa
teille joutilaat hampaat antanut, ja leivän puuttumisen
jokaisissa teidän paikoissanne; ja ette sittekään kääntyneet
minun tyköni, sanoo Herra. 7 Olen myös minä pidättänyt
teiltä sateen, kuin vielä kolme kuukautta oli elonaikaan,
ja minä annoin sataa yhden kaupungin päälle, ja toisen
kaupungin päälle en antanutkaan sataa; yhden saran päälle
satoi, ja toinen sarka, jonka päälle ei satanut, kuivettui.
8 Ja kaksi eli kolme kaupunkia meni yhteen kaupunkiin
vettä juomaan, ja ei saaneet tarvettansa; ja ette sittekään
kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra. 9 Minä rankaisin
teitä poudalla ja nokipäillä, ja ruohomadot söivät kaikki, mitä
teidän yrttitarhoissanne, viinamäissänne, fikunapuissanne ja
öljypuissanne kasvoi; ette sittekään kääntyneet minun tyköni,
sanoo Herra. 10 Minä lähetin ruton teidän sekaanne niinkuin
Egyptiin, ja tapoin miekalla teidän nuoret miehenne, ja annoin
viedä pois teidän hevosenne vankina; ja annoin haisun
teidän leirissänne teidän sieramiinne mennä; ette sittekään
kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra. 11 Minä kukistin
ylösalaisin muutamat teistä, niinkuin Jumala Sodoman ja
Gomorran kukisti, ja te olitte niinkuin tulesta otettu kekäle;
ette sittekään kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra. 12
Sentähden tahdon minä sinulle näin tehdä, Israel; että minä
nyt näin sinulle tehdä tahdon, niin valmista sinuas, Israel, ja
mene Jumalaas vastaan. 13 Sillä katso, hän on se, joka on
tehnyt vuoret, ja luonut tuulen, ja ilmoittaa ihmiselle, mitä
hänen puhuman pitää; hän tekee aamuruskon ja pimeyden;
hän käy maan korkeutten päällä; hänen nimensä on Herra
Jumala Zebaot.

5 Kuulkaat te, Israelin huone, näitä sanoja; sillä minun
täytyy tämän valitusveisun teistä nostaa. 2 Neitsy Israel
on langennut, niin ettei hän voi jälleen nousta ylös; hän
on kukistettu maahan, ja ei kenkään häntä auta ylös. 3
Sillä näin sanoo Herra, Herra: siihen kaupunkiin, josta
tuhannen käy ulos, pitää ainoasti sata jäämän, ja josta sata
käy ulos, pitää kymmenen jäämän, Israelin huoneesta. 4
Sentähden näin sanoo Herra Israelin huoneelle: etsikäät
minua, niin te saatte elää. 5 Ja älkäät Beteliä etsikö, ja älkäät
tulko Gilgaliin, älkäät myös Bersebaan menkö; sillä Gilgal
pitää vietämän vangittuna pois, ja Betel tyhjäksi tuleman.
6 Etsikäät Herraa, niin te saatte elää, ettei tuli Josephin
huoneeseen sytytettäisi, ja kuluttais, ja ei olisi sammuttajaa
Betelissä. 7 Te käännätte oikeuden koiruohoksi, ja kukistatte
maahan vanhurskauden. 8 Hän tekee Otavan ja Kointähden,
ja muuttaa kuoleman varjon aamuksi, ja päivästä pimiän
yön tekee; joka vedet meressä kutsuu, ja kaataa ne maan
piirin päälle, hänen nimensä on Herra; 9 Joka raateluksen
asettaa väkevän ylitse, ja että raatelia uskaltaa vahvan
kaupungin päälle karata. 10 Mutta he vihaavat sitä, joka
heitä julkisesti nuhtelee, ja sitä he kauhistuvat, joka oikein
opettaa. 11 Sentähden, että te köyhää sorratte, ja otatte
häneltä suuret kuormat jyviä, ei pidä teidän niissä huoneissa
asuman, jotka te vuojonkivistä rakentaneet olette; te olette
istuttaneet kauniit viinamäet, vaan ei teidän pidä niistä viinaa
juoman. 12 Sillä minä tiedän teidän pahat tekonne, joita
paljo on, ja teidän syntinne, jotka raskaat ovat: te ahdistatte

vanhurskaita ja otatte sovinnon, vaivaisia myös tuomion
edessä sorratte. 13 Sentähden täytyy ymmärtäväisen sillä
ajalla vaijeta; sillä se on paha aika. 14 Etsikäät hyvää, ja
älkäät pahaa, että te eläisitte; niin Herra Jumala Zebaot on
teidän kanssanne, niinkuin te kerskaattekin. 15 Vihatkaat
pahaa, ja rakastakaat hyvää, toimittakaat oikeus porteissa:
niin Herra Jumala Zebaot on armollinen Josephin jääneille.
16 Sentähden näin sanoo Herra Jumala, Herra Zebaot:
jokaisella kadulla on parku oleva, ja jokaisessa kujassa
sanottava: voi! voi! ja peltomiehes kutsutaan murheeseen
parkumaan niiden kanssa, jotka valitusveisun taitavat. 17
Niin myös jokaisessa viinamäessä on parku oleva; sillä
minä tahdon sinun kauttas vaeltaa, sanoo Herra. 18 Voi
niitä, jotka Herran päivää pyytävät! Sillä mitä siitä on teille?
Se Herran päivä on pimeys ja ei valkeus. 19 Niinkuin
joku pakenis jalopeuran edestä, ja karhu kohtais häntä; ja
niinkuin joku tulis huoneesen, ja nojais kätensä seinälle, ja
kärmeeltä pistettäisiin. 20 Eikö Herran päivä ole pimiä, ja ei
valkia, synkiä ja ei selkiä? 21 Minä vihaan ja hylkään teidän
juhlapäivänne, en myös tahdo haistaa teidän uhrianne. 22
Ja vaikka te minulle uhraisitte polttouhria ja ruokauhria,
en minä kuitenkaan ota niitä otolliseksi, enkä katso teidän
lihavaa kiitosuhrianne. 23 Vie pois minun edestäni sinun
virtes jyrinä; sillä en minä voi sinun kanteleittes laulua
kuunnella. 24 Mutta oikeus pitää julistettaman niinkuin
vesi, ja vanhurskaus niinkuin väkevä virta. 25 Oletteko te,
Israelin huone, minulle teurasuhria ja ruokauhria tehneet
neljänäkymmenenä vuotena korvessa? 26 Te kannoitte
teidän Melekinne majoja, ja teidän epäjumalainne kuvia,
teidän jumalainne tähteä, jotka te itse teillenne tehneet olitte.
27 Niin minä siis annan teidän tästä edemmä Damaskua
viedä, sanoo Herra, jonka nimi on Jumala Zebaot.

6 Voi suruttomia Zionissa, ja niitä, jotka Samarian vuoreen
luottavat, jotka kutsutaan ylimmäisiksi pakanain seassa,
ja Israelin huoneessa hallitsevat! 2 Menkäät Kalneen ja
katsokaat, ja menkäät sieltä suureen Hamatin kaupunkiin,
ja sieltä käykäät alas Philistealaisten Gatiin: ovatko ne
paremmat kuin nämät valtakunnat, ovatko heidän rajansa
laviammat, kuin teidän rajanne: 3 Te jotka luulette
itsenne kaukana olevan pahoista päivistä, ja vedätte
puoleenne väkivaltaisen istuimen, 4 Ja makaatte elephantin
luisessa vuoteessa, ja koreilette ylönpalttisuudessa teidän
makaussiallanne, ja syötte parhaimmat laumasta ja syötetyt
vasikat karjan seasta, 5 Ja soitatte psaltarilla, ja ajattelette
teillenne lauluja niinkuin David, 6 Ja juotte viinaa maljoista,
ja voitelette teitänne parhaalla voiteella; ja ei kenkään sure
Josephin vahinkoa. 7 Sentähden pitää heidän nyt käymän
niiden edellä, jotka viedään pois vangittuna, ja öykkärien
vieraspito on lakkaava. 8 Sillä Herra, Herra on vannonut itse
kauttansa, sanoo Herra Jumala Zebaot: minua kauhistaa
Jakobin ylpeys, ja minä vihaan hänen koreita huoneitansa,
ja tahdon sen kaupungin hyljätä ja kaikki mitä hänessä on. 9
Ja pitää tapahtuman, että vaikka kymmenen miestä yhteen
huoneeseen jäisi, niin pitää heidän kuitenkin kuoleman,
10 Että hänen setänsä ja enonsa veis hänen luunsa ulos
huoneesta, ja sanois sille, joka sen huoneen vieressä on:
vieläkö sinun tykönäs ketään on? ja se vastaa: jo ovat
kaikki pois. Ja niiden pitää sanoman: ole vaiti, sillä ei he
tahtoneet, että Herran nimeä olis muistutettu. 11 Sillä katso,
Herra on käskenyt lyödä suuria huoneita rikki, ja vähiä
huoneita hajoomaan. 12 Taitavatko hevoset kalliolla samota?
taidetaanko sitä härjillä kyntää? sillä te muuttelette oikeuden
sapeksi ja vanhurskauden hedelmän koiruohoksi, 13 Ja
iloitsette tyhjästä asiasta, ja sanotte: emmekö me kyllä
väkevät ole meidän sarvillamme? 14 Sentähden katso, minä
tahdon teidän päällenne, te Israelin huone, kansan herättää,
sanoo Herra Jumala Zebaot; joka teitä pitää siitä paikasta
ahdistaman, kuin Hamatiin mennään, hamaan korven ojaan
asti.

7 Niin Herra, Herra osoitti minulle näyssä; ja katso, yksi
seisoi, joka heinäsirkkoja teki, juuri silloin, kuin oras
rupesi käymään ylös, toisen kerran sittekuin kuningas oli
antanut niittää. 2 Kuin ne niin tahtoivat kaiken tulon syödä
maalta, sanoin minä: voi Herra, Herra, ole armollinen! kuka
tahtoo Jakobin taas auttaa? sillä hän on aivan vähä. 3 Niin
Herra katui sitä: ei sen pidä tapahtuman, sanoi Herra. 4
Niin Herra, Herra osoitti minulla näyssä, ja katso, Herra,
Herra kutsui tulen rankaisemaan, jonka piti suuren syvyyden
syömän, ja se söi jo parhaan osan. 5 Niin minä sanoin: voi
Herra, Herra, lakkaa nyt, kuka tahtoo Jakobia taas auttaa?
sillä hän on aivan vähä. 6 Niin Herra katui myös sitä: ei
senkään pidä tapahtuman, sanoi Herra, Herra. 7 Mutta hän
osoitti minulle tämän näyssä, ja katso, Herra seisoi muurin
päällä, joka mittanuoralla mitattu oli, ja hän piti mittanuoran
kädessänsä. 8 Ja Herra sanoi minulle: mitäs näet, Amos?
minä sanoin: mittanuoran. Herra sanoi: katso, minä tahdon
vetää mittanuoran keskelle minun kansaani Israelia, ja en
käy enään häntä ohitse. 9 Vaan Isaakin korkeudet pitää
autioksi tuleman, ja Israelin pyhyydet pitää hävitettämän; ja
minä tahdon nostaa miekan Jerobeamin huonetta vastaan.
10 Niin Betelin pappi Amatsia lähetti Israelin kuninkaan
tykö, sanoen: Amos tekee kapinan sinua vastaan Israelin

huoneessa, eipä maakaan voi kaikkia hänen sanojansa
kärsiä. 11 Sillä näin sanoo Amos: Jerobeamin täytyy miekalla
kuolla, ja Israel pitää vietämän vangittuna pois maastansa.
12 Ja Amatsia sanoi Amokselle: sinä näkiä, mene pois, ja
ennusta siellä. 13 Ja älä Betelissä enään ennusta; se on
kuninkaan pyhä sia ja valtakunnan huone. 14 Amos vastasi
ja sanoi Amatsialle: en minä ole propheta enkä prophetan
poika, vaan minä olen karjan paimen ja marjain hakia. 15
Mutta Herra otti minun karjasta, ja sanoi minulle: mene ja
ennusta minun kansaani Israelia vastaan. 16 Niin kuule siis
Herran sanaa: sinä sanot: älä ennusta Israelia vastaan, älä
myös puhu Isaakin huonetta vastaan; 17 Sentähden sanoo
Herra näin: sinun emäntäs pitää kaupungissa raiskattaman,
ja sinun poikas ja tyttäres pitää miekalla lankeeman, ja
sinun peltos pitää nuoralla jaettaman; mutta itse sinun pitää
saastaisessa maassa kuoleman, ja Israel pitää ajettaman
peräti pois maastansa.

8 Herra, Herra osoitti minulle näyssä, ja katso, siellä oli
kori suvituloa. 2 Ja hän sanoi: mitäs näet, Amos? minä
vastasin: korin suvituloa. Niin Herra sanoi minulle: minun
kansani Israelin loppu on tullut, en minä tahdo enään mennä
häntä ohitse. 3 Ja sinä päivänä pitää veisut templissä
itkuksi kääntymän, sanoo Herra, Herra; monta kuollutta
ruumista pitää joka paikassa makaaman, jotka viedään
salassa pois. 4 Kuulkaat tätä te, jotka köyhää sorratte,
ja vaivaisia maakunnassa hävitätte, 5 Ja sanotte: koska
uusi kuu loppuu, että me saisimme jyviä myydä; ja sabbati,
että me ohria kauppaisimme, ja mitan vähentäisimme, ja
hinnan korottaisimme, ja vaa'at vääriksi tekisimme; 6 Että
me saisimme köyhät rahallamme haltuumme ja hätäytyneet
kenkäparilla, ja myisimme akanat jyväin edestä? 7 Herra
on vannonut Jakobin korkeutta vastaan: mitämaks, jos
minä ikänä kaikki ne heidän työnsä unohdan. 8 Eikö
maan sentähden pitäisi vapiseman, ja kaikki sen asuvaiset
murehtiman? Ja pitää nouseman kaiken sen päälle niinkuin
virta, vietämän pois ja upotettaman niinkuin Egyptin virralla. 9
Sillä ajalla, sanoo Herra, Herra, tahdon minä laskea auringon
alas puolipäivästä, ja pimittää maan valkialla päivällä. 10
Minä tahdon teidän juhlapäivänne kääntää murheeksi, ja
kaikki teidän veisunne valitukseksi, ja tahdon antaa säkin
jokaisen kupeisiin tulla, ja kaikki päät paljaaksi tehdä; ja
tahdon heille murheen saattaa, niinkuin joku ainoaa poikaa
murehtii; ja heidän pitää surkian lopun saaman. 11 Katso,
ne päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, että minä lähetän
nälän maan päälle; ei nälkää leivän perään, eli janoa veden
perään, vaan Herran sanan kuulemisen jälkeen, 12 Niin
että heidän pitää juokseman yhdestä merestä niin toiseen,
pohjasta niin itään; heidän pitää juoksenteleman etsimään
Herran sanaa, ja ei kuitenkaan pidä löytämän. 13 Sinä
päivänä pitää kauniit neitseet ja nuorukaiset nääntymän
janosta. 14 Ja jotka nyt Samarian rikoksen kautta vannovat
ja sanovat: niin totta kuin sinun jumalas Danissa elää, niin
totta kuin sinun jumalas Bersebassa elää: niiden pitää niin
lankeeman, ettei he voi jälleen nousta ylös.

9 Minä näin Herran seisovan alttarilla; ja hän sanoi: lyö oven
päälliseen, niin että pihtipielet värisevät; sillä minä tahdon
haavoittaa niitä kaikkia, jotka heille päänä ovat, ja heidän
alamaisensa miekalla tappaa. Ei sen pidä pääsemän, joka
paennut on, eikä itsiänsä pelastaman, jotka välttänyt on. 2 Ja
vaikka he itsiänsä hamaan helvettiin kaivaisivat, niin minun
käteni on kuitenkin heitä sieltäkin hakeva; ja jos he astuisivat
ylös taivaaseen, niin minä kuitenkin tahdon syöstä heidät
sieltä alas. (Sheol h7585) 3 Ja jos he lymyttäisivät itsensä
Karmelin kukkulalle, niin minä tahdon heidät sieltäkin etsiä
ja temmata pois; ja jos he itseänsä minun silmäini edestä
kätkisivät meren syvyyteen, niin minä käsken kärmettä, että
se heitä siellä pistäis. 4 Ja jos he vihollisillensa vangiksi
tulevat, niin minä sieltä käsken miekkaa, että se heitä
tappais: sillä minä pidän silmäni heidän ylitsensä pahaksi
ja en hyväksi; 5 Sillä kuin Herra, Herra Zebaot maahan
rupee, niin se sulaa, että kaikki asuvaiset murehtiman pitää;
ja että se pitää nouseman sen päälle niinkuin virta, ja se
upotettaman niinkuin Egyptin virralla. 6 Hän on se, joka
salinsa taivaasen rakentaa, ja perustaa majansa maan
päälle; hän kutsuu meren vedet, ja vuodattaa maan päälle:
hänen nimensä on Herra. 7 Ettekö te, Israelin lapset, minulle
ole niinkuin Etiopialaiset? sanoo Herra. Enkö minä vienyt
Israelia ulos Egyptin maalta, ja Philistealaiset Kaphtorista, ja
Syrialaiset Kiiristä? 8 Katso, Herran, Herran silmät näkevät
syntisen valtakunnan, niin että minä sen juuri maan päältä
peräti kadotan; vaikka en minä kuitenkaan Jakobin huonetta
ratki kadota, sanoo Herra. 9 Sillä katso, minä tahdon
käskeä, ja antaa Israelin huoneen kaikkein pakanain seassa
seulottaa, niinkuin seulalla seulotaan, ja ei jyvänkään pidä
lankeeman maan päälle. 10 Kaikki syntiset minun kanssani
pitää miekalla kuoletettaman, jotka sanovat: ei onnettomuus
ole niin läsnä, eikä kohtaa meitä. 11 Sillä ajalla tahdon minä
taas kaatuneen Davidin majan rakentaa, ja hänen reikänsä
paikata, ja parantaa jälleen mitä särjetty on, ja tahdon sen
rakentaa, niinkuin se entisellä ajalla tullut on, 12 Että he
saavat nautita Edomin jääneet ja kaikki pakanat, joiden
seassa minun nimeni pitää saarnattaman; sanoo Herra, joka

näitä tekee. **13** Katso, se aika tulee, sanoo Herra, että yhtä
haavaa kynnetään ja niitetään, ja yhtä haavaa viinamarjat
sotkutaan ja kylvetään, ja vuoret makiaa viinaa tiukkuvat,
ja kaikki mäet ovat hedelmälliset. **14** Sillä minä käännän
minun kansani Israelin vankiuden, että he rakentavat autiot
kaupungit, ja niissä asuvat; istuttavat viinapuita, ja niistä
viinaa juovat, tekevät puutarhoja, ja niistä hedelmiä syövät.
15 Ja minä tahdon heitä heidän maassansa istuttaa; niin ettei
heitä enään temmata pois maastansa, jonka minä heille
antanut olen, sanoo Herra sinun Jumalas.

Obadjan

1 Tämä on Obadjan näky. Näin sanoo Herra, Herra
Edomista: me olemme Herralta sanoman kuulleet, että
sanansaattaja on pakanain sekaan lähetetty: nouskaat, ja
käykäämme häntä vastaan sotaan! **2** Katso, minä olen
sinun alentanut pakanain seassa, ja sangen ylönkatsotuksi
tehnyt. **3** Sinun sydämes ylpeys on sinun vietellyt, että
vuorten rotkoissa asut, sinun korkeissa linnoissas, ja sanot
sydämessäs: kuka taitaa minun syöstä maahan? **4** Vaikkas
ylös korkialle menisit niinkuin kotka, ja tekisit pesäs tähtien
keskelle; niin minä kuitenkin syöksen sinun alas sieltä, sanoo
Herra. **5** Jos varkaat eli raateliat tulevat yöllä sinun tykös,
kuinka sinä niin lyöty olet? Eikö he varasta niin paljon, että
heillä kyllä on? Jos viinanhakiat tulevat sinun tykös, eikö he
jätä viinamarjan oksia? **6** Voi kuinka heidän pitää Esaun
tutkiman, ja hänen kätketyt tavaransa etsimän. **7** Kaikki, jotka
sinun kanssas liitossa ovat, pitää ajaman sinun pois maaltas;
miehet, joihin sinä turvaat, pettävät sinun, ja voittavat sinun;
jotka sinun leipäs syövät, pettävät sinun; ei sinulla ole
ymmärrystä. **8** Mitämaks, sanoo Herra, minä kadotan silloin
Edomin viisaat ja ymmärryksen Esaun vuorelta. **9** Sillä
sinun väkeväs, Teman, pitää hämmästymän, että heidän
kaikkein pitää murhasta Esaun vuorella hukkuman. **10** Sen
vääryyden tähden, jonka sinä veljelles Jakobille tehnyt olet,
pitää sinun häpiään tuleman, ja ijankaikkisesti hävitettämän.
11 Silloin sinä seisoit häntä vastaan, kuin muukalaiset hänen
sotaväkensä veivät pois vangittuna, ja vieraat menivät sisälle
hänen porteistansa, ja Jerusalemista arvan heittivät; silloin
sinä olit niinkuin yksi heistä. **12** Ei sinun pidä mielelläs
katseleman veljes viheliäisyyden aikaa, eikä riemuitseman
Juudalaisten surkeuden aikana, ei myös sinun suus pidä
niin suuria sanoja puhuman heidän tuskansa aikana. **13**
Ei sinun pidä menemän sisälle minun kansani porteista
heidän surkeutensa aikana, eikä mielelläs katseleman heidän
onnettomuuttansa heidän vaivansa aikana, eikä kättäs
ojentaman heidän kaluunsa heidän surkeutensa aikana. **14**
Ei sinun pidä teiden haaroissa seisoman, murhaamassa
heidän pakenevaisiansa, ei myös kiinni ottaman heidän
jääneitänsä ahdistuksensa aikana. **15** Sillä Herran päivä on
läsnä kaikkia pakanoita; niinkuin sinä tehnyt olet, niin pitää
sinulle jälleen tapahtuman, ja niinkuin sinä ansainnut olet,
niin pitää sinun pääs päälle jälleen tuleman. **16** Sillä niinkuin
te olette minun pyhällä vuorellani juoneet, niin pitää kaikki
pakanat alati juoman, ryyppäämän ja nielemän, ja oleman
niinkuin ei he olleetkaan olisi. **17** Mutta Zionin vuorella
pitää vapaus oleman, ja heidän pitää pyhät oleman, ja
Jakobin huoneen pitää perintönsä omistaman. **18** Ja Jakobin
huone pitää tuli oleman, ja Josephin huonen tulen liekki,
mutta Esaun huone kortena, jonka heidän pitää sytyttämän
ja kuluttaman, niin ettei Esaun huoneesta pidä mitään
jäämän; sillä Herra on sen puhunut. **19** Ja heidän pitää
perimän koko etelänpuolisen maan, ynnä Esaun vuoren
kanssa, ja lakeuden Philistealaisten kanssa, ja heidän
pitää myös Ephraimin ja Samarian kedon omistaman, ja
Benjaminin Gileadin. **20** Ja ne viedyt pois Israelin lasten
sotaväestä, jotka Kanaanealaisten seassa hamaan Sarpattiin
asti ovat, ja ne viedyt pois Jerusalemin kaupungista, jotka
Sepharadissa ovat, pitää kaupungit etelään päin omistaman.
21 Ja vapahtajat pitää Zionin vuorelle tuleman tuomitsemaan
Esaun vuorta; ja niin pitää valtakunta Herran oleman.

Joonan

1 Ja Herran sana tapahtui Jonalle Amittain pojalle, sanoen:
2 Nouse ja mene suureen kaupunkiin Niniveen, ja saarnaa
siinä; sillä heidän pahuutensa on tullut minun kasvoini eteen.
3 Mutta Jona nousi ja tahtoi paeta Tarsikseen Herran kasvoin
edestä. Ja hän tuli Japhoon, ja kuin hän löysi haahden, joka
tahtoi Tarsikseen mennä, antoi hän palkan, ja astui siihen
menemään heidän kanssansa Tarsikseen Herran kasvoin
edestä. **4** Niin Herra antoi suuren tuulen tulla merelle, ja suuri
ilma nousi merellä, niin että haaksi luultiin rikkaantuvan. **5** Ja
haaksimiehet pelkäsivät, ja kukin huusi jumalansa tykö, ja he
heittivät kalut, jotka haahdessa olivat, mereen keviämmäksi
tullaksensa. Mutta Jona oli astunut alas haahden toiselle
pohjalle, ja makasi uneen nukkuneena. **6** Niin haahdenhaltia
meni hänen tykönsä, ja sanoi hänelle: miksis makaat?
nouse, ja rukoile Jumalaas, että Jumala muistais meitä,
ettemme hukkuisi. **7** Niin he sanoivat toinen toisellensa:
tulkaat, ja heittäkäämme arpaa, tietääksemme, kenenkä
tähden tämä onnettomuus meillä on; ja kuin he heittivät
arpaa, lankesi arpa Jonan päälle. **8** Niin he sanoivat hänelle:
ilmoita nyt meille, kenen tähden tämä onnettomuus meillä
on? mikä sinun tekos on, ja kustas tulet? kusta maakunnasta
eli kansasta sinä olet? **9** Hän sanoi heille: minä olen
Hebrealainen, ja minä pelkään Herraa Jumalaa taivaasta,
joka meren ja karkian on tehnyt. **10** Niin ne miehet pelkäsivät
suuresti, ja sanoivat hänelle: miksis näin teit? Sillä ne miehet
tiesivät hänen Herran edestä paenneen; sillä hän oli heille
sen sanonut. **11** Niin he sanoivat hänelle: mitä meidän pitää
sinulle tekemän, että meri meille tyventyis? Sillä meri kävi
ja lainehti heidän ylitsensä. **12** Hän sanoi heille: ottakaat
minut ja heittäkäät mereen, niin meri teille tyvenee; sillä minä
tiedän, että tämä suuri ilma tulee teidän päällenne minun
tähteni. **13** Ja miehet koettivat saada haahden kuivalle; mutta
ei he voineet, sillä meri kävi väkevästi heidän ylitsensä.
14 Niin he huusivat Herran tykö ja sanoivat: voi Herra! älä
anna meidän hukkua tämän miehen sielun tähden, ja älä lue
meillen tätä viatointa verta! sillä sinä, Herra, teet niinkuin
sinä tahdot. **15** Niin he ottivat Jonan ja heittivät mereen; ja
meri asettui lainehtimasta. **16** Ja miehet pelkäsivät Herraa
suuresti, ja tekivät Herralle uhria ja lupausta. **17** Mutta Herra
toimitti suuren kalan, nielemään Jonaa. Ja Jona oli kalan
vatsassa kolme päivää ja kolme yötä.

2 Ja Jona rukoili Herraa Jumalaansa kalan vatsassa, **2** Ja
sanoi: minä huusin Herraa minun ahdistuksessani, ja hän
vastasi minua; minä paruin helvetin vatsasta, ja sinä kuulit
minun ääneni. **(Sheol h7585)** **3** Sinä heitit minun syvyyteen
keskelle merta, niin että aallot minua pyörsivät ympäriinsä;
kaikki sinun lainees ja aaltos kävivät minun päällitseni. **4**
Minä ajattelin minuni hyljätyksi sinun silmäis edestä; kuitenkin
saan minä vielä nähdä sinun pyhän templis. **5** Vedet piirsivät
minua ympäri sieluuni asti; syvyydet piirittivät minun; kaislisto
peitti minun pääni. **6** Minä vajosin vuorten perustukseen asti;
maa salpasi minun teljillänsä ijankaikkisesti; mutta sinä otit
minun elämäni ulos kadotuksesta, Herra minun Jumalani. **7**
Kuin minun sieluni epäili minussa, niin minä muistin Herraa;
ja minun rukoukseni tuli sinun tykös, sinun pyhään templiis.
8 Mutta jotka luottavat tuhaan valheeseen, ne hylkäävät
laupiuden itse kohtaansa. **9** Mutta minä tahdon uhrata sinulle
kiitoksella, minä tahdon maksaa lupaukseni; Herran tykönä
on apu. **10** Ja Herra sanoi kalalle, että hän oksensi Jonan
maan päälle.

3 Niin Herran sana tapahtui toisen kerran Jonalle ja sanoi: **2**
Nouse, mene suureen kaupunkiin Niniveen, saarnaamaan
siellä sitä saarnaa, jonka minä sinulle sanon. **3** Silloin Jona
nousi ja meni Niniveen Herran sanan jälkeen. Ja Ninive oli
Jumalan suuri kaupunki, kolmen päiväkunnan matka. **4** Ja
kuin Jona rupesi siinä käymään yhden päiväkunnan matkan,
huusi hän ja sanoi: vielä on neljäkymmentä päivää; niin
Niniven pitää hukkuman. **5** Niin Niniven miehet uskoivat
Jumalan päälle, ja antoivat saarnata, että paastottaisiin,
ja pukivat säkit yllensä sekä pienet että suuret. **6** Ja kuin
Niniven kuningas sen kuuli, nousi hän istuimeltansa ja riisui
kalliit vaatteensa, kääri itsensä säkkiin ja istui tuhkaan. **7** Ja
antoi kuuluttaa ja sanoa Ninivessä kuninkaan tahdosta ja
hänen sankareinsa käskystä, sanoen: ettei yksikään ihminen
taikka eläin, karja eli lampaat pidä mitään maistaman eikä
laitumelle ajettaman, ja ei vettäkään juoman; **8** Vaan ihmiset
ja eläimet pitää säkkiin puetettaman, ja heidän pitää lujasti
Jumalan tykö huutaman. Ja jokainen palatkaan pahasta
tiestänsä ja kätensä väkivallasta. **9** Kukaties Jumala taitaa
kääntyä ja katua, ja lakata hirmuisesta vihastansa, ettemme
huku. **10** Kuin Jumala näki heidän työnsä, että he palasivat
pahasta tiestänsä, katui Jumala sitä pahaa, jota hän oli
puhunut heille tehdäksensä, ja ei tehnytkään.

4 Niin Jona pani sen kovin pahaksensa, ja vihastui. **2**
Rukoili Herraa ja sanoi: voi Herra! sepä se on, minkä
minä sanoin, kuin minä olin vielä maassani, sentähden
minä tahdoin myös Tarsikseen paeta; sillä minä tiedän,
että sinä Jumala olet armollinen, laupias, pitkämielinen,
suuresta hyvyydestä ja kadut pahaa. **3** Niin ota nyt, Herra,
minun sieluni minusta pois; sillä minä kuolisin paremmin kuin

eläisin. 4 Mutta Herra sanoi: luuletkos oikein vihastunees? 5
Ja Jona läksi kaupungista ja istui kaupungista itään päin, ja
teki siellä itsellensä majan ja istui sen alla varjossa, siihenasti
kuin hän näkis, mitä kaupungille tapahtuis. 6 Mutta Herra
Jumala toimitti yhden pensaan, joka kasvoi Jonan ylitse,
että se olis hänen päänsä varjonnut, ja virvoittanut häntä
hänen vaivassansa; ja Jona riemuitsi siitä pensaasta suurella
ilolla. 7 Mutta Herra toimitti madon huomeneltain, kuin
aamurusko koitti, joka söi sitä pensasta, että se kuivettui.
8 Mutta kuin aurinko noussut oli, toimitti Jumala suuren
itätuulen, ja aurinko paisti Jonan päähän, että hän tuli
voimattomaksi. Niin hän toivotti sielullensa kuolemaa, ja
sanoi: minä kuolisin ennenkuin minä eläisin. 9 Niin Jumala
sanoi Jonalle: luuletkos oikein vihastunees siitä pensaasta?
Ja hän sanoi: minä vihastun hamaan kuolemaan asti. 10 Ja
Herra sanoi: sinä armahdat pensasta, josta et mitään vaivaa
nähnyt, etkä sitä kasvattanut, joka ynnä kasvoi ja ynnä
katosi: 11 Eikö minun pitänyt armahtaman suurta kaupunkin
Niniveä, jossa on enempi kuin sata tuhatta ja kaksikymmentä
tuhatta ihmistä, jotka ei tiedä eroittaa kumpi oikia eli kumpi
vasen käsi on, niin myös paljo eläimiä?

Miikan

1 Tämä on Herran sana, joka tapahtui Miikalle Moresasta,
Jotamin, Ahaksen ja Jehiskian, Juudan kuningasten
aikana, jonka hän näki Samariasta ja Jerusalemista. **2**
Kuulkaat kaikki kansat; sinä maa, ota vaari, ja kaikki, mitä
siinä on; ja Herra Jumala olkoon todistaja teitä vastaan, Herra
pyhästä templistänsä, **3** Katso, Herra lähtee siastansa, astuu
alas ja polkee maan korkeuksia: **4** Niin että vuoret sulavat
hänen allansa, ja laaksot halkeevat, niinkuin medenvaha
sulaa tulen edessä, ja niinkuin vedet, jotka korkialta alas
vuotavat. **5** Kaikki nämät tapahtuvat Jakobin ylitsekäymisen
tähden, ja Israelin huoneen syntein tähden. Kuka siis
on Jakobin ylitsekäymys? Eikö Samari? ja kutka ovat
Juudan korkeudet? Eikö Jerusalem? **6** Minä teen Samarian
kiviraunioksi kedolla, joka pannaan viinamäen ympäri, ja
vieritän hänen kivensä laaksoon, ja särjen perustukseen asti
maahan. **7** Kaikki heidän epäjumalansa pitää rikottaman, ja
kaikki heidän palkkansa tulella poltettaman, ja minä hävitän
kaikki heidän kuvansa; sillä he ovat porton palkasta kootut;
sentähden pitää heidän jälleen porton palkaksi tuleman. **8**
Sitä minun täytyy valittaa ja parkua, minun täytyy riisuttuna
ja alasti käydä; minun pitää valittaman niinkuin lohikärmeet
ja murehtiman niinkuin nälkäkurki. **9** Sillä tähän vitsaukseen
ei ole yhtään neuvoa; joka jo Juudaan asti on tullut, ja
pitää ulottuman minun kansani porttiin asti, Jerusalemiin
asti. **10** Älkäät sitä Gatissa ilmoittako, älkäät antako kuulla
teidän itkuanne; vaan menkäät tuhkahuoneeseen ja istukaat
tuhkaan. **11** Lähde pois, sinä kauniin kaupungin asuvainen,
häpiällä paljastettu. Karjakaupungin asuvaiset ei tule ulos, että
valitus on lähipaikoissa, jotka saavat teiltä ylöspitämisensä.
12 Se surullinen kaupunki murehtii sen hyvän tähden; sillä
onnettomuus pitää Herralta tuleman hamaan Jerusalemiin
porttiin. **13** Sinä kaupunki Lakis, valjasta ratasten eteen
liukkaat hevoset, ja mene matkaas; sinä olet Zionin tyttärelle
synnin alku ollut, sillä sinussa on löydetty Israelin rikoksia. **14**
Sinun täytyy niin lahjat antaa kuin Gatikin; Aksibin huoneen
pitää Israelin kuningasten liitosta luopuman. **15** Minä saatan
sinulle, Maresa, oikian perillisen, ja Israelin kunnian pitää
Adullamiin asti tuleman. **16** Tee pääs paljaaksi, ja keritse
sinus, sinun kaunisten lastes tähden; ajele pääs paljaaksi
niinkuin kotka, sillä he ovat viedyt sinulta pois vangittuina.

2 Voi niitä, jotka vahinkoa ajattelevat, ja pahoja juonia
vuoteissansa ahkeroitsevat! että he sen täyttäisivät kuin
aamu valistaa; sillä heilläpä valta on. **2** He ahnehtivat peltoja,
jotka he väkivallalla ottavat, ja huoneita, jotka he omistavat;
ja tekevät ylöllistä jokaisen huoneen kanssa ja jokaisen
perinnön kanssa. **3** Sentähden sanoo Herra näin: katso,
minä ajattelen tälle sukukunnalle pahaa, josta ei teidän pidä
voiman vetää pois teidän kansaanne, eikä teidän pidä niin
ylpiästi käymän; sillä paha aika tulee. **4** Sillä ajalla pitää
teistä sananlasku otettaman, ja surkia valitus valitettaman,
sanoen: me olemme peräti hävitetyt; minun kansani osa
on muutettu; kuinka hän meiltä pellot ottaa pois, ja ne
jakaa. **5** Ja tosin ei teillä pidä osaa Herran seurakunnassa
oleman. **6** Ei teidän pidä (sanovat he) saarnaaman, muiden
pitää saarnaaman; ei niiden pidä saarnaaman niinkuin te:
emme niin ratki häpiään tule. **7** Niin Jakobin huone itsensä
lohduttaa: luuletkos Herran hengen lyhennetyksi? eikö hänen
näitä pitäisi tekemän? eikö minun puheeni ole hyvä sille,
joka oikein vaeltaa? **8** Mutta minun kansani on jo ennen tätä
hankkinut niinkuin vihollinen; he ryöstävät sekä hameen että
päällisvaatteen niinkuin sodassa niiltä, jotka suruttomasti
vaeltavat. **9** Te ajatte pois minun kansani vaimot kauniista
huoneistansa, ja alati otatte pois heidän nuorukaisiltansa
minun kaunistukseni. **10** Sentähden nouskaat ja menkäät
pois; sillä ette saa tässä olla; saastaisuutensa tähden pitää
heidän armottomasti häviämän. **11** Jos joku lipilaari olis ja
valheen saarnaaja, (joka sanois:) minä tahdon saarnata,
kuinka teidän pitää viinaa ja väkevää juomaa juoman;
senkaltainen saarnaaja olis tälle kansalle sovelias. **12** Mutta
minä tahdon sinua, Jadob, kokonansa koota, ja jääneet
Israelissa saattaa kokoon, ja tahdon heitä, niinkuin Botsran
lauman, yhteen saattaa; niinkuin lauma pihatossa, niin myös
sen pitää ihmisistä kopiseman. **13** Yksi särkiä pitää astuman
ylös heidän edellänsä; heidän pitää särkemän lävitse, ja
käymän portista ulos ja sisälle; ja heidän kuninkaansa pitää
käymän heidän edellänsä, ja Herra kaikkein esin heitä.

3 Ja minä sanoin: kuulkaat siis te Jakobin päämiehet, ja
te Israelin huoneen esimiehet: eikö teidän pitäisi oikeutta
tietämän? **2** Mutta te vihaatte hyvää ja rakastatte pahaa;
te nyljette heiltä heidän nahkansa, ja kalvatte lihan heidän
luistansa; **3** Ja syötte minun kansani lihan, ja kuin te olette
heiltä nahan nylkeneet, niin te särjette heidän luunsa, ja
hakkaatte rikki ne niinkuin pataan, ja niinkuin lihan kattilaan.
4 Sentähden kuin te Herran tykö huudatte, niin ei hän teitä
kuule, vaan peittää silloin teiltä kasvonsa, niinkuin te olette
teidän pahalla menollanne ansainneet. **5** Näin sanoo Herra
niistä prophetaista, jotka minun kansaani viettelevät: he
saarnaavat rauhaa, kuin heille syötävää annetaan; mutta
kuin ei heidän suuhunsa mitää anneta, saarnaavat he sodan
tulevan. **6** Sentähden pitää teidän näkynne yöksi, ja teidän

aavistuksenne pimeydeksi tuleman. Auringon pitää laskeman
niiden prophetain ylitse, ja päivän pitää pimenemän heidän
päältänsä. 7 Ja näkiäin pitää häpiään tuleman, ja ennustajain
häpeemän, ja kaikkein täytyy suunsa peittää, ettei siellä
ole Jumalan sanaa. 8 Mutta minä olen täynnä Herran
hengen voimaa, ja oikeutta ja väkevyyttä, että minä tohdin
ilmoittaa Jakobille ylitsekäymisensä ja Israelille syntinsä. 9
Niin kuulkaat siis tätä, te Jakobin huoneen päämiehet, ja te
Israelin huoneen esimiehet: te, jotka oikeutta kauhistutte, ja
käännätte toisin kaikki, mikä toimellinen on; 10 Te jotka Zionin
verellä rakennatte, ja Jerusalemin vääryydellä. 11 Hänen
päämiehensä tuomitsevat lahjain tähden, hänen pappinsa
opettavat palkan tähden, ja heidän prophetansa aavistavat
rahan tähden; luottavat kuitenkin Herraan, ja sanovat:
eikö Herra ole meidän seassamme? Ei taida onnettomuus
meitä käsittää. 12 Sentähden pitää Zion kynnettämän
teidän tähtenne niinkuin pelto, ja Jerusalem pitää tuleman
kivirauniokseja, ja templin vuori metsän kukkulaksi.

4 Mutta viimeisinä päivinä pitää sen vuoren, jolla Herran
huone on, vahvistuman, ja oleman korkeimman kaikkia
muita vuoria, ja korotettaman kukkulain ylitse; ja kansat pitää
sinne juokseman. 2 Ja moninaiset pakanat sinne menemän
ja sanoman: tulkaat ja astukaamme ylös Herran vuorelle
ja Jakobin Jumalan huoneen tykö, että hän opettais meille
teitänsä, ja me vaeltaisimme hänen poluillansa. Sillä Zionista
on laki tuleva, ja Herran sana Jerusalemista. 3 Ja hän on
tuomitseva paljon kansan seassa, ja rankaiseva väkevät
pakanat kaukaisissa maakunnissa; silloin pitää heidän
miekkansa vannaiksi tekemän ja keihäänsä viikahteiksi. Ei
yhdenkään kansan pidä toista kansaa vastaan miekkaa
nostaman, eikä enään tottuman sotimaan. 4 Jokaisen pitää
viinapuunsa ja fikunapuunsa alla pelkäämättä asuman; sillä
Herran Zebaotin suu on sen puhunut. 5 Jokainen kansa
pitää Jumalansa nimessä vaeltaman; mutta meidän pitää
vaeltaman Herran meidän Jumalamme nimeen, aina ja
ijankaikkisesti. 6 Sillä ajalla, sanoo Herra, tahdon minä
ontuvaiset koota, ja saattaa hyljätyt kokoon, ja sen, jota
minä vaivannut olen. 7 Ja tahdon ontuvaiselle perillisiä
saattaa, ja heikon suureksi kansaksi tehdä. Ja Herra on
itse oleva heidän kuninkaansa Zionin vuorella tästä ajasta
hamaan ijankaikkisuuteen. 8 Ja sinä Ederin torni, Zionin
tyttären linna, sinun tykös pitää tuleman, ja pitää tuleman
sen entinen esivalta, Jerusalemin tyttären valtakunta. 9
Miksi sinä nyt niin lakkaamatta huudat? Eikö kuningas ole
sinun kanssas? Ovatko sinun neuvonantajas hukkuneet,
että kipu tarttui sinuun niinkuin synnyttäväiseen? 10 Murehdi
ja huokaa sinä, Zionin tytär, niinkuin synnyttäväinen: sillä
sinun täytyy mennä ulos kaupungista ja kedolla asua, ja
mennä hamaan Babeliin; mutta sinä päästetään taas sieltä,
siellä on Herra sinun päästävä sinun vihollises kädestä. 11
Sillä monet pakanat pitää kokoontuman sinua vastaan, ja
sanoman: hän on alttiiksi annettu, me tahdomme meidän
himomme nähdä Zionista. 12 Mutta ei he Herran ajatuksista
mitään tiedä, eikä ota vaaria hänen neuvostansa; sillä hän on
hakenut heitä kokoon, niinkuin lyhteet riiheen. 13 Sentähden
nouse ja tapa riihtä sinä Zionin tytär; sillä minä tahdon
sinulle tehdä rautaiset sarvet ja vaskiset kynnet, ettäs paljon
kansaa runtelet. Niin minä tahdon myös heidän tavaransa
alttiiksi antaa Herralle, ja heidän hyvyytensä kaiken maailman
hallitsialle.

5 Mutta hankitse nyt, sinä sotanainen: sillä meitä piiritetään;
ja Israelin tuomaria vitsalla poskelle lyödään. 2 Ja sinä,
Betlehem Ephrata, joka vähäinen olet Juudan tuhanten
seassa, sinusta on minulle se tuleva, joka Israelissa
on hallitsia oleva, jonka uloskäymys on ollut alusta ja
ijankaikkisuudesta. 3 Hän antaa heitä siihen aikaan asti
vaivattaa, kuin se on synnyttänyt, jonka pitää synnyttämän;
ja jääneet hänen veljistänsä pitää tuleman jälleen Israelin
lasten tykö. 4 Mutta hän on astuva edes, ja kaitseva Herran
väkevyyden kautta, ja Herran Jumalansa nimen korkeuden
kautta, ja heidän pitää levossa asuman; sillä hän on nyt
kuuluisaksi tuleva niin lavialta kuin maailma on. 5 Me
saamme myös rauhan Assurilta, joka nyt meidän maallemme
tullut on, ja meidän huoneemme tallannut on; sillä häntä
vastaan pitää seitsemän paimenta ja kahdeksan päämiestä
herätettämän. 6 Jotka Assurin maan miekalla hävittävät,
ja Nimrodin maan heidän omissansa; niin me Assurista
päästetyksi tulemme, joka meidän maallemme tullut on,
ja meidän rajamme tallannut on. 7 Ja jääneet Jakobissa
pitää myös monen kansan seassa oleman, niinkuin kaste
Herralta, ja niinkuin sateen pisarat ruoholla, joka ei ketään
odota, eikä ihmistä tottele. 8 Ja jääneet Jakobista pitää
pakanain seassa, monen kansan tykönä oleman, niinkuin
jalopeura metsän petoin seassa, ja niinkuin nuori jalopeura
lammaslauman seassa, jota ei kenkään voi karkottaa, kuin
hän menee lävitse, sotkuu ja repelee. 9 Sinun kätes saa
voiton kaikkia vihollisias vastaan, että kaikki sinun vihollises
hävitetään. 10 Sillä ajalla, sanoo Herra, tahdon minä ottaa
sinulta pois sinun hevoses, ja kadottaa sinun rattaas, 11
Ja tahdon sinun maas kaupungit hävittää, ja kaikki sinun
linnas särkeä; 12 Ja tahdon velhot sinussa hävittää, ettei
yksikään tietäjä pidä sinun tykönäs oleman. 13 Minä tahdon

temmata pois sinun kuvas ja epäjumalas sinusta, ettei sinun
pidä enää kumartaman sinun kättes tekoja. 14 Ja tahdon
hakata maahan sinun metsistös, ja sinun kaupunkis hävittää.
15 Ja minä tahdon kostaa hirmuisuudella ja vihalla kaikki
pakanat, jotka ei tahdo kuulla.

6 Kuulkaat siis, mitä Herra sanoo: nouse ja nuhtele vuoria,
ja kuulkaan kukkulat sinun ääntäs. 2 Kuulkaat, te vuoret,
Herran riitaa, ja te väkevät maan perustukset; sillä Herralla
on riita kansansa kanssa, ja Israelin kanssa tahtoo hän
kamppailla. 3 Minun kansani, mitä minä olen sinulle tehnyt,
eli millä minä olen sinua raskauttanut? Sano minulle! 4
Minä olen kuitenkin sinun Egyptin maalta vienyt ylös, ja
lunastin sinun orjuuden huoneesta; ja lähetin sinun etees
Moseksen, Aaronin ja Mirjamin. 5 Minun kansani, muista
siis, mitä neuvoa Balak Moabin kuningas piti, ja mitä Bileam
Peorin poika häntä vastasi, Sittimistä hamaan Gilgaliin asti,
että te tietäisitte Herran vanhurskaita töitä. 6 Millä minun
pitää Herraa lepyttämän? kumarruksellako korkian Jumalan
edessä? pitääkö minun häntä lepyttämän polttouhrilla ja
vuosikuntaisilla vasikoilla? 7 Luuletkos, että Herra mielistyy
moneen tuhanteen oinaasen, taikka öljyyn, vaikka sitä
epälukuiset virrat täynnä olisivat? Eli pitääkö minun antaman
esikoisen poikani minun ylitsekäymiseni tähden, eli minun
ruumiini hedelmän minun sieluni synnin tähden? 8 Se
on sinulle sanottu, ihminen, mikä hyvä on, ja mitä Herra
sinulta vaatii, nimittäin, ettäs kätket Jumalan sanan, ja
harjoitat rakkautta, ja olet nöyrä sinun Jumalas edessä. 9
Herran äänen pitää kuuluman kaupungin ylitse, mutta joka
sinun nimeäs pelkää, pitää menestymän: kuulkaat vitsaa,
ja kuka sen on toimittanut. 10 Eikö vielä ole väärä tavara
jumalattomain huoneissa, ja vähä mitta kauhistukseksi? 11
Eli pitäiskö minun väärät vaa'at ja petolliset puntarit säkeissä
kohtuulliseksi arvaaman? 12 Joiden kautta hänen rikkaansa
paljon vääryyttä tekevät, ja hänen asuvaisensa valhettelevat;
ja pettäväinen kieli on heidän suussansa. 13 Sentähden
minä rupeen myös sinua rankaisemaan, ja hävitän sinua
sinun synteis tähden. 14 Sinä syöt, ja et taida ravituksi
tulla, ja sinä pitää sinussas nöyryytettämän. Mitäs kätket,
ei sen pidä pääsemän, ja mitä pääsee, sen minä miekalle
annan. 15 Sinä kylvät, ja et leikkaa; sinä sotkut öljypuita, ja
et saa itsiäs öljyllä voidella, ja kuurnitset viinaa, ja et saa sitä
juoda. 16 Sillä Omrin säädyt ahkerasti pidetään, ja kaikki
Ahabin huoneen teot, ja te vaellatte heidän neuvoissansa;
sentähden tahdon minä sinun autioksi tehdä, ja sen maan
asuvaiset pilkaksi, ja teidän pitää minun kansani häpiän
kantaman.

7 Voi minua! sillä minulle tapahtuu niinkuin sille, joka
viinamäessä tähteitä hakee, kussa ei viinamarjoja löytä
syötää; ja minun sieluni himoitsee varhaista hedelmää.
2 Hyvät ovat maasta kadonneet pois, ja vanhurskaat
ei ole enään ihmisten seassa; kaikki he väijyvät verta
vuodattaaksensa, jokainen vakoo toista, käsittääksensä
häntä. 3 Ja luulevat hyvästi tekevänsä, koska he pahasti
tekevät. Mitä päämies tahtoo, sitä tuomari sanoo, että se
hänelle jotakin hyvää jälleen tekis; väkevät puhuvat oman
tahtonsa jälkeen vahingoittaaksensa, ja vääntelevät niinkuin
he tahtovat. 4 Kaikkein paras on heidän seassansa niinkuin
orjantappura, ja kaikkein toimellisin on niinkuin ohdakkeet.
Mutta kuin sinun saarnaajais päivät tulevat, ja sinä tulet
rangaistuksi, silloin ei he tiedä, kuhunka heidän menemän
pitää. 5 Älköön kenkään uskoko lähimmäistänsä; älköön
kenkään uskaltako päämiesten päälle; kätke sinun suus
ovi siltä, joka makaa helmassas. 6 Sillä poika katsoo ylön
isänsä, tytär karkaa äitiänsä vastaan, ja miniä anoppiansa
vastaan; ja ihmisen viholliset ovat hänen oma perheensä. 7
Mutta minä tahdon katsoa Herran päälle, ja minun autuuteni
Jumalaa odottaa; minun Jumalani on minua kuuleva. 8 Älä
iloitse, minun viholliseni, minusta, että minä lankesin, minä
olen taas nouseva, ja vaikka minä pimeydessä istun, niin
Herra on kuitenkin minun valkeuteni. 9 Minä tahdon kantaa
Herran vihan, sillä minä olen häntä vastaan syntiä tehnyt,
siihenasti kuin hän minun asiani toimittaa, ja saattaa minulle
oikeuden; hän vie minun ulos valkeuteen, että minä saan
nähdä hänen vanhurskautensa. 10 Minun viholliseni pitää
sen näkemän, ja peräti häpiään tuleman, joka nyt sanoo
minulle: kussa on Herra sinun Jumalas? Minun silmäni
pitää hänen näkemän, että hän pitää niinkuin loka kaduilla
poljettaman. 11 Sillä ajalla pitää rakennettaman jälleen sinun
muuris, ja Jumalan sana lavialta julistettaman. 12 Sillä ajalla
pitää sinun tykös Assyriasta ja vahvoista kaupungeista
tultaman, hamasta vahvoista kaupungeista niin virtaan asti,
yhdestä merestä niin toiseen, yhdestä vuoresta niin toiseen.
13 Sillä maan pitää autioksi tuleman asuvaistensa tähden,
heidän töittensä hedelmän tähden. 14 Kaitse kansaas sinun
sauvallas, sinun perimises laumaa, joka asuu yksinänsä,
metsässä vainioin keskellä; anna heitä kaita Basanissa
ja Gileadissa, niinkuin entiseen aikaan. 15 Minä annan
heidän ihmeitä nähdä, niinkuin muinen, kuin he Egyptin
maalta läksivät. 16 Että pakanat sen näkisivät, ja kaikki
heidän voimallisena häpeäisivät, ja panisivat kätensä suunsa
päälle, ja korvansa tukitsisivat. 17 Heidän pitää tomua
nuoleman niinkuin kärme, ja niinkuin madot maan päällä
pesästänsä liikkuman. Heidän pitää pelkäämän Herraa

meidän Jumalaamme, ja vapiseman sinun edessäs. **18** Kuka
on senkaltainen Jumala kuin sinä olet, joka synnit annat
anteeksi? hän menee ohitse perimisensä jääneiden rikoksia;
ei hän pidä vihaa ijäti, sillä hänellä on halu laupiuteen. **19**
Hän kääntyy, ja armahtaa meidän päällemme, ja polkee alas
meidän pahat tekomme, ja kaikki meidän syntimme meren
syvyyteen heittää. **20** Sinä pidät Jakobille uskollisuuden, ja
Abrahamille sen armon, jonka muinen meidän isillemme
vannonut olet.

Nahumin

1 Tämä on Niniven kuorma, ja Nahumin Elkosilaisen
ennustuskirja. **2** Herra on kiivas Jumala ja kostaja, ja Herra
on kostaja ja vihainen; Herra on kostaja vihollisiansa vastaan,
joka ei vainollisiansa unohda. **3** Herra on pitkämielinen
ja suuri voimassa, jonka edessä ei kenkään ole viatoin;
Herran tie on tuulessa ja tuulispäässä jonka jalkain tomu
pilvi on. **4** Joka nuhtelee merta, ja kuivaa sen, ja tekee
kaikki virrat kuivaksi; Basan ja Karmel taipuu, ja se nääntyy
mitä Libanonin vuorella kukoistaa. **5** Vuoret vapisevat
hänen edessänsä, ja kukkulat sulavat; maa palaa hänen
edessänsä, ja maan piiri, ja kaikki, jotka siinä asuvat. **6**
Ja kuka seisoo hänen vihansa edessä? eli kuka voi pysyä
hänen hirmuisuutensa edessä? hänen vihansa palaa niinkuin
tuli, ja kalliot lohkeevat hänen edessänsä. **7** Herra on
laupias, ja turva hädän aikana; ja tuntee ne, jotka uskaltavat
hänen päällensä. **8** Kuin vedenpaisumus juoksee, niin
hän sen lopettaa; mutta hänen vihollisiansa hän vainoo
pimeydellä. **9** Mitä te ajattelette Herraa vastaan? Hän on
se, joka kuitenkin tekee lopun; ei ahdistus kahdesti tule. **10**
Sillä niinkuin orjantappurat, jotka sekaseuraisin kasvavat ja
kaikkein tuoreimmat ovat, poltetaan niinkuin kuivat korret; **11**
Niin pitää oleman se kavala juoni, joka sinusta tulee ulos,
ja pahaa ajattelee Herraa vastaan. **12** Näin sanoo Herra:
vaikka he ovat rauhassa, ja heitä on tosin monta, kuitenkin
heidän pitää maahan hakatuksi tuleman ja menemän pois;
sillä minä olen sinua nöyryyttänyt, mutta en tahdo kuitenkaan
enempää vaivata. **13** Vaan tahdon silloin hänen ikeensä
sinusta särkeä, ja reväistä rikki sinun sitees. **14** Mutta sinua
vastaan on Herra käskenyt, ettei yksikään sinun nimes
siemen pysymän pidä. Sinun Jumalas huoneesta tahdon
minä hukuttaa sinun epäjumalas, ja kuvas tahdon minä
sinulle haudaksi tehdä; sillä sinä olet tyhjäksi tullut. **15**
Katso, suloisten saarnaajain jalat ovat vuorilla, niiden jotka
rauhaa julistavat; pidä sinun juhlapäiväs, Juuda, ja maksa
lupaukses; sillä ei se jumalatoin pidä enään tuleman sinun
päälles, joka on kokonaan hävitetty.

2 Haaskaaja astuu ylös sinua vastaan, ja piirittää linnan;
mutta ota ahkerasti vaari teistäs, hankitse itses jalosti, ja
vahvista sinun voimas väkevästi. **2** Sillä Herra tuo jälleen
Jakobin suuren kunnian, niinkuin Israelinkin suuren kunnian,
vaikka ryöstäjät ovat hänen tyhjentäneet ja viinapuunsa oksat
turmelleet. **3** Hänen väkeväinsä kilvet ovat punaiset, hänen
sotaväkensä on niinkuin purpura; hänen rattaansa valistavat
niinkuin tulisoihdut, kuin sotaan mennään: heidän keihäänsä
häälyvät. **4** Rattaat vierivät kaduilla, ja kolisevat kujilla; he
välkkyvät niinkuin tulisoitto, ja juoksevat niinkuin pitkäisen
leimaus. **5** Mutta hän ajattelee väkeviänsä; kuitenkin heidän
pitää lankeeman, vaikka kuhunka he tahtovat; ja heidän
pitää rientämän muureihinsa päin, ja siihen varjelukseen,
kussa he irstaana olisivat. **6** Mutta portit virtain tykönä
kuitenkin avataan, ja huone hajoitetaan. **7** Kuningatar pitää
vietämän pois vangittuna, ja hänen piikansa huokaaman
niinkuin mettiset, ja rintoihinsa lyömän. **8** Ninive on ollut
aikanansa niinkuin kalalammikko vettä täynnä, mutta nyt he
pakenevat. Seisokaat, seisokaat, (pitää heitä huutaman);
vaan ei ole ketään, joka taaksensa katsoo. **9** Niin ryöstäkäät
hopiaa, ryöstäkäät kultaa; sillä tässä on tavaraa ilman
loppumata, ja kaikkinaisten kalliiden kappaleiden paljous. **10**
Mutta nyt sen täytyy tyhjennetyksi, peräti paljastetuksi ja
hävitetyksi tulla; sydän on rauvennut pois, polvet horjuvat,
ja kaikki lanteet vapisevat, ja kaikkein kasvot mustaksi
muuttuvat. **11** Kussa nyt on jalopeurain asuinsia ja nuorten
jalopeurain laidun, johon jalopeura meni, ja naaras jalopeura,
jalopeuran penikan kanssa, ja ei tohtinut kenkään heitä
karkottaa? **12** Vaan jalopeura raateli kyllä penikoillensa ja
mursi naarasjalopeuroillensa; ja täytti luolansa raateluksesta
ja pesänsä ryöstämisestä. **13** Katso, minä tulen sinun tykös,
sanoo Herra Zebaot, ja sytytän sinun rattaas savuun, ja
miekan pitää sinun nuoret jalopeuras syömän; ja minä teen
lopun sinun ryöstämisestäs maassa, ettei enään pidä sinun
sanansaattajas ääntä kuuluman.

3 Voi sitä murhakaupunkia, joka on täynnä valhetta ja
ryöstöä, eikä tahdo ryöstöstänsä lakata! **2** Sillä siinä
kuullaan ruoskat vinkuvan ja ratasten pyörät kitisevän,
hevoset hirnuvan ja rattaat vierivän. **3** Hän vie ratsastajat
välkkyväisillä miekoilla, ja kiiltävillä keihäillä; siinä monta
tapettua makaa, ja suuret ruumisten läjät, niin että ruumiit
ovat lukemattomat ja niihin täytyy langeta. **4** Kaikki nämät
sen kauniin ja rakkaan porton suuren huoruuden tähden,
joka on taitava noita, joka huoruudellansa pakanat, ja
velhoudellansa maat ja kansat myynyt on. **5** Katso, minä
tulen sinun kimppuus, sanoo Herra Zebaot, minä avaan
sinun vaattees palteen sinun kasvoistas, ja näytän sinun
häpys pakanoille, ja sinun häpiäs valtakunnille osoitan. **6**
Ja teen sinun sangen kauhistavaiseksi, ja häpäisen sinun,
ja teen sinun saastaisuudeksi. **7** Ja pitää tapahtuman,
että kaikki, jotka sinun näkevät, pitää sinua pakeneman,
ja sanoman: Ninive on raadeltu, ja kuka tahtoo häntä
armahtaa, ja kusta minun pitäis sinulle lohduttajaa etsimän?
8 Oletkos parempi kuin hallitsiain kaupunki No? joka virtain

keskellä oli, ja vesi juoksi hänen ympärillänsä, jonka muurit
ja vahvistukset olivat meren reunassa. 9 Etiopia ja Egypti oli
hänen lukematoin väkensä; Put ja Lybia olivat sinun apunas.
10 Ja kuitenkin hänen täytyi pois ajettuna olla, ja mennä pois
vangittuna; ja hänen lapsensa ovat kaikkein katuin suissa
lyödyt, ja hänen kunniallisistansa heitettiin arpaa, ja kaikki
hänen ylimmäisensä pantiin kahleisiin. 11 Juuri niin täytyy
sinun myös juopua, ja sinuas lymyttää, ja turvaa vihollistes
edestä etsiä. 12 Kaikki sinun vahvat kaupunkis ovat niinkuin
fikunapuut, joissa kypsät fikunat ovat: kuin niitä pudistetaan,
niin he putoovat sen suuhun, joka niitä syödä tahtoo. 13
Katso, sinun kansas pitää tuleman niinkuin vaimot, ja sinun
maas ovet pitää sinun vihollisilles kokonansa aukeneman,
ja tulen pitää sinun salpas syömän. 14 Ammunna sinulles
vettä siinä, missä sinä piiritetään; vahvista sinun linnas,
mene saveen ja sotke sitä, ja tee vahvoja tiilejä. 15 Mutta
tulen pitää sinua syömän, ja miekan sinua surmaaman; sen
pitää sinun syömän niinkuin paarmat; sen pitää lankeeman
sinun päälles niinkuin ruohomadot. 16 Enempi sinulla on
kauppamiehiä kuin tähtiä taivaassa; mutta nyt heidän pitää
itsensä hajoittaman niinkuin paarmat, ja lentämän siitä pois.
17 Sinun ylimmäistäs on niin monta niinkuin ruohomatoja,
ja päämiehiäs niinkuin paarmoja, jotka heitänsä aidoille
vilun aikana sioittavat; mutta kuin aurinko nousee, niin he
sieltä lähtevät, ettei siaakaan tuta, kussa he olivat. 18 Sinun
paimenes, sinä Assurin kunigas, pitää makaaman, ja sinun
voimallises pitää maata paneman; sinun kansas pitää vuorille
hajoitettaman, ja ei pidä kenenkään heitä kokooman. 19 Ei
pidä kenenkään sinun vahinkoas parantaman, eikä sinun
rangaistuksestas sureman; vaan kaikki, jotka näitä sinusta
kuulevat, pitää käsiänsä sinusta yhteen lyömän; sillä ketä ei
ole sinun pahuutes ilman lakkaamata kohdannut.

Habakukin

1 Tämä on se raskaus, jonka propheta Habakuk on nähnyt.
2 Herra, kuinka kauvan minun pitää huutaman, ja et
sinä tahdo kuulla? kuinka kauvan minun pitää parkuman
väkivallan tähden, ja et sinä tahdo auttaa? **3** Miksis minulle
vaivaa ja työtä osoitat? miksis minun annat nähdä ryövyyttä
ja väkivaltaa minun ympärilläni? riita ja tora saa vallan. **4**
Sentähden hyljätään laki, ja oikeus ei koskaan saa edes
käydä; sillä jumalatoin sortaa vanhurskasta, sentähden
tehdään väärät tuomiot. **5** Katsokaat pakanain seassa,
katsokaat ja ihmetelkäät, ja hämmästykäät; sillä minä teen
työn teidän aikananne, jota ei teidän pidä uskoman, kuin siitä
puhutaan. **6** Sillä katso, minä herätän Kaldealaiset, haikian
ja nopian kansan, jonka pitä vaeltaman niin leviältä kuin maa
on, ja omistaman ne asumiset, jotka ei heidän omansa ole; **7**
Joka pitää hirmuinen ja julma oleman, käskemän ja vaatiman,
niinkuin hän tahtoo. **8** Hänen hevosensa ovat nopiammat
kuin pardit, ja purevaisemmat kuin sudet ehtoolla; hänen
ratsasmiehensä vaeltavat lavialta; ja hänen ratsasmiehensä
tulevat kaukaa, ja lentävät, niinkuin kotka rientää raadolle. **9**
He tulevat kaikki vahingoittamaan; he kääntävät kasvonsa
itään päin, ja kokoovat vankeja niinkuin santaa. **10** Heidän
pitää kuninkaita pilkkaaman ja päämiehiä nauraman; kaikki
linnat pitää heidän leikkinänsä oleman; sillä he tekevät vähät
vallit, ja voittavat ne. **11** Silloin he muuttavat mielensä,
ylitsekäyvät ja rikkovat, että he kerskaavat voimansa olevan
jumalansa. **12** Etkös sinä, Herra, ole alusta, minun Jumalani,
minun pyhäni. Älä anna meidän kuolla, vaan anna heidän
olla, o Herra, meille ainoasti rangaistukseksi, ja anna heidän,
o meidän turvamme, meitä ainoasti kurittaa. **13** Sinun silmäs
ovat puhtaat, niin ettes voi pahaa nähdä, ja et tahdo katsoa
surkeutta; miksis katsot siis ylönkatsojia, ja vaikenet, kuin
jumalatoin nielee sen, joka häntä hurskaampi on? **14** Ja
miksis teet ihmisen niinkuin kalat meressä, niinkuin madot,
joilla ei haltiaa ole? **15** He onkivat kaikki ongella, ja vetävät
nuotallansa ja saavat verkoillansa; josta he iloitsevat ja
riemuitsevat. **16** Sentähden he uhraavat nuotillensa ja
suitsuttavat verkoillensa; että heidän osansa niiden kautta
lihavaksi tullut on, ja ruokansa herkulliseksi. **17** Sentähden
he vielä alati heittävät nuottansa ulos, eikä lakkaa kansaa
tappamasta.

2 Tässä minä seison minun vartiossani, ja astun minun
linnaani; ja katselen nähdäkseni, mitä minulle sanotaan,
ja mitä minulle sanotaan, ja mitä minä sitä vastaan, joka
minua nuhtelee. **2** Mutta Herra vastasi minua ja sanoi:
kirjoita se näky, ja piirrä tauluun, että ohitsekäypä sen lukis.
3 Sillä se ennustus pitää ajallansa täytettämän, ja pitää
sittekin ilmaantuman ja ei vilpistelemän. Jos se viipyy, niin
odota häntä; hän tulee totisesti, ja ei viivyttele. **4** Mutta joka
sitä vastaan on, ei hänen sielunsa pidä menestymän; sillä
vanhurskas on elävä uskostansa. **5** Mutta viina tekee ylpiän
miehen petolliseksi, ettei hän taida pysyä siassansa; joka
sielunsa levittää niinkuin helvetti, ja on niinkuin kuolema,
joka tyytymätöin on; hän tempaa puoleensa kaikki pakanat,
ja kokoo tykönsä kaikki kansat. **(Sheol h7585)** **6** Mitämaks,
nämät kaikki pitää hänestä sananlaskun tekemän, ja puheen
ja tapauksen, ja sanoman: voi sitä, joka kokoo tavaransa
muiden hyvyydestä! kuinka kauvan se kestää? ja sälyttää
paljon lokaa päällensä. **7** Oo kuinka äkisti ne pitää tuleman,
jotka sinua purevat, ja ne heräävät, jotka sinun syöksevät
pois? ja sinun täytyy tulla heille saaliiksi. **8** Että sinä olet
monet pakanat ryövännyt, niin pitää kaikki jääneet kansoista
taas sinua ryöväämän, ihmisten veren tähden, ja maan
ja kaupungin ja kaikkein sen asuvaisten tähden, jotka
ryöstetyt ovat. **9** Voi sitä, joka ahne on oman huoneensa
pahuudeksi, että hän panis pesänsä korkeuteen, ja pelastais
itsensä onnettomuudesta. **10** Mutta sinun neuvos pitää
sinun huonees häpiäksi joutuman; sillä sinä olet ylen paljon
kansoja lyönyt, ja ylpiästi syntiä tehnyt. **11** Sillä kivetkin
seinässä pitää huutaman, ja malat harjalta pitää heitä
vastaaman. **12** Voi sitä, joka kaupungin verellä rakentaa,
ja valmistaa kaupunkia vääryydellä. **13** Katso, eikö nämät
Herralta Zebaotilta tapahdu? Mitä kansat ovat sinulle tehneet,
se poltetaan tulessa, ja jonka tähden ihmiset ovat väsytetyt,
se täytyy hukutettaa. **14** Sillä maan pitää oleman täynnä
Herran kunnian tuntoa, niinkuin vedet, jotka meren peittävät.
15 Voi sinua, joka lähimmäiselles panet sisälle, sekoitat
siihen julmuutes ja juovutat häntä, ettäs hänen häpiänsä
näkisit. **16** Sinun pitää häpiällä ravittaman kunnian edestä:
niin juo sinä myös nyt, ettäs häpys paljastaisit; sillä Herran
oikian käden malja pitää sinun tykös poikkeeman, ja sinun
täytyy häpiällisesti oksentaa sinun kunniaas vastaan. **17** Sillä
se väkivalta, joka Libanonissa tehty on, pitää lankeeman
sinun päälles, ja haaskatut eläimet pitää sinua peljättämän,
ihmisten veren tähden, ja maan ja kaupungin ja kaikkein sen
asuvaisten tähden, jotka ryöstetyt ovat. **18** Mitä siis kuva
auttaa taitaa, jonka puuseppä tehnyt on? eli valettu kuva ja
valheen saarnaaja? Miksi se, joka niitä tekee, luottaa siihen,
että hän mykkiä epäjumalia tehdä taitaa? **19** Voi sitä, joka
sanoo kannolle: heräjä! ja mykälle kivelle: nouse! Senkö
pitäis opettaman? Katso, se on kullalla ja hopialla silattu, ja
ei ole siinä ensinkään henkeä. **20** Mutta Herra on pyhässä

templissänsä; vaijetkoon kaikki maailma hänen kasvoinsa
edessä.

3 Tämä on propheta Habakukin rukous viattomain edestä.
2 Herra, minä kuulin sinun sanomas, ja hämmästyin.
Herra, virvoita sinun käsialas vuosikautten keskellä, ja
tee se tiettäväksi vuosikautten keskellä; vihassa muista
laupiutta. **3** Jumala tuli etelästä ja pyhä Paranin vuorelta,
(Sela) hänen kunniansa peitti taivaat, ja hänen kiitoksensa
täytti maan. **4** Hänen paisteensa oli niinkuin valkeus, säteet
kävivät hänen käsistänsä; siellä oli hänen väkevyytensä
salattu. **5** Hänen edellänsä kävi rutto, ja vitsaus hänen
jalkainsa edessä. **6** Hän seisoi ja mittasi maan, hän katseli
ja hajoitti pakanat, niin että ijankaikkiset vuoret musertuivat,
ja ijäiset kukkulat notkistuivat; kuin hän maailmassa vaelsi. **7**
Minä näin Etiopian majat surkiana, ja Midianilaisten teltat
vapisevan. **8** Etkös, Herra, ollut vihainen virrassa, ja sinun
hirmuisuutes vesissä ja närkästykses meressä? kuin ajoit
hevosillas, ja sinun rattaas saivat voiton. **9** Sinä veit sinun
joutses edes, niinkuin sinä olet sukukunnille vannonut ja
sanonut, (Sela) ja jaoit virrat maassa. **10** Vuoret näkivät
sinun, ja vapisivat, virta meni pois, syvyys antoi itsestänsä
äänen, ja nosti sivunsa korkeuteen. **11** Aurinko ja kuu
seisoivat siallansa; sinun nuoles menivät kirkkaudella, ja
sinun sauvas pitkäisen leimauksella. **12** Sinä tallasit maan
vihassas, ja survoit rikki pakanat hirmuisuudessas. **13** Sinä
läksit kansaas auttamaan, auttamaan voideltus kanssa; sinä
särjit jumalattomain huoneessa, ja paljastit perustukset,
kaulaan asti, (Sela) **14** Jospa sinä vielä kiroisit pään valtikkaa
kylinensä! jotka tulevat niinkuin tuulispää minua hajoittamaan,
ja iloitsevat niinkuin he olisivat köyhän syöneet salaisesti.
15 Sinä ajoit hevosillas meressä suurten vetten loassa. **16**
Että minä sen kuulen, niin minun sydämeni murehtii, minun
huuleni värisevät huudosta; märkä on mennyt minun luihini,
minä olen murheellinen minussani; jospa minä saisin levätä
vaivani ajallla, kuin me menemme sen kansan tykö, joka
sotii meitä vastaan. **17** Sillä ei fikunapuun pidä vihoittaman
eikä viinapuussa pidä hedelmää oleman: öljypuiden työ
vilpistelee, ja ei pellot anna elatusta; ja lampaat pitää
pihatosta karkoitettaman, eikä karjaa pidä navetassa oleman.
18 Mutta minä iloitsen Herrassa, ja riemuitsen Jumalassa
minun lunastajassani. **19** Herra, Herra on minun voimani,
joka asettaa minun jalkani niinkuin peuran jalat, ja vie minun
korkialle, niin että minä soitan kanteleitani.

Sefanjan

1 Tämä on Herran sana, joka tapahtui Zephanjalle Kusin
pojalle, Gedalian pojalle, Amarian pojalle, Hiskian pojalle,
Josian Amonin pojan, Juudan kuninkaan ajalla. **2** Minä
tahdon kaikki maalta ottaa peräti pois, sanoo Herra. **3** Minä
tahdon ottaa pois ihmiset ja karjan, linnut taivaan alta ja
kalat merestä otan minä pois, niin myös pahennuksen ja
jumalattoman, ja minä tahdon ihmiset maan päältä hävittää,
sanoo Herra. **4** Minä ojennan minun käteni Juudan päälle
ja kaikkein niiden päälle, jotka Jerusalemissa asuvat, ja
hävitän Baalin jääneet, ja munkkien ja pappien nimen tästä
paikasta; **5** Ja ne, jotka kattoin päällä taivaan sotaväkeä
kumartavat, ja jotka kumartavat ja vannovat Herran kautta,
ja vannovat myös Molokinsa kautta; **6** Ja ne, jotka Herrasta
luopuvat, ja jotka ei Herraa ensinkään etsi, eikä häntä
tottele. **7** Vaijetkaat Herran, Herran edessä; sillä Herran
päivä on läsnä, ja Herra on teurasuhrin valmistanut, ja
vieraansa siihen kutsunut. **8** Ja Herran teurasuhrin päivänä
on tapahtuva, että minä etsin päämiehiä ja kuninkaan
lapsia, ja kaikkia, jotka outoja vaatteita kantavat. **9** Minä
etsin myös niitä sillä ajalla, jotka hyppäävät kynnyksen
ylitse, jotka herrainsa huoneet varkaudella ja petoksella
täyttävät. **10** Sillä ajalla, sanoo Herra, pitää huudon ääni
kuuluman kalaportissa, ja ulvominen toisella puolella, ja
suuri surkeus kukkuloilla. **11** Ulvokaat te, jotka myllyssä
asutte; sillä kaikki kaupitsia-kansa on hävitetty, ja kaikki, jotka
rahaa kokoovat, ovat kadotetut. **12** Sillä ajalla tahdon minä
Jerusalemin kynttilällä etsiä, ja etsiskellä niitä miehiä, jotka
rahkansa päällä makaavat, ja sanovat sydämessänsä: ei
Herra tee hyvästi eikä pahasti. **13** Ja heidän tavaransa pitää
raatelukseksi tuleman ja huoneensa autioksi; he rakentavat
huonetta, ja ei saa niissä asua, ja istuttavat viinapuita, mutta
ei he saa niistä viinaa juoda. **14** Sillä Herran suuri päivä on
läsnä, se on läsnä sangen kiiruusti; kuin Herran päivän parku
on tuleva, niin väkeväin pitää silloin haikiasti huutaman. **15**
Sillä se päivä on kauheuden päivä, vaivan ja ahdistuksen
päivä, tuulen ja tuulispään päivä, pimeyden ja synkeyden
päivä, pilven ja sumun päivä, **16** Basunan ja vaskitorven
päivä, vahvoja kaupungeita ja korkeita linnoja vastaan. **17**
Minä tahdon ihmisille ahdistuksen tehdä, ja heidän pitää
käymän niinkuin sokiat, että he ovat Herraa vastaan syntiä
tehneet; heidän verensä pitää vuodatettaman, niinkuin tomu,
ja heidän lihansa niinkuin loka. **18** Ei heidän hopiansa eikä
kultansa pidä heitä sinä Herran vihan päivänä voiman auttaa,
vaan koko maa pitää hänen kiivautensa tulelta kulutettaman;
sillä hän tekee nopiasti lopun kaikkein kanssa, jotka maassa
asuvat.

2 Kootkaat teitänne ja tulkaat tänne, te vihattava kansa,
2 Ennenkuin tuomio tulee: että te sivalletaan päivällä
pois niinkuin akanat, ennekuin Herran hirmuinen vihan tulee
teidän päällenne, ennekuin Herran vihan päivä tulee teidän
päällenne. **3** Etsikäät Herraa, kaikkia siviät maassa, te
jotka hänen oikeutensa pidätte; etsikäät vanhurskautta,
etsikäät nöyryyttä, että te Herran vihan päivänä varjelluksi
tulisitte. **4** Sillä Gatsa pitää hyljättämän, ja Askalon autioksi
tehtämän; Asdod pitää puolipäivästä ajettaman pois, ja
Ekron hävitettämän. **5** Voi niitä, jotka meren puolessa asuvat
ja ovat vahvat sotamiehet! Herran sana on tuleva teidän
päällenne, te Kanaanealaiset Philistealaisten maakunnassa;
minä tahdon sinun hukuttaa, ettei kenenkään pidä sinussa
asuman. **6** Se maa merta liki pitää paimenten majoiksi
ja lammasten pihatoiksi ja laitumiksi tuleman. **7** Ja se
maa pitää Juudan huoneen jääneitten oma oleman, joissa
heidän pitää kaitseman, ja Askalonin huoneissa ehtoona
makaaman; sillä Herra, heidän Jumalansa on heitä etsinyt,
ja heidän vankiutensa palauttanut. **8** Minä olen Moabin
pilkan ja Ammonin lasten häväistyksen kuullut, kuin he
minun kansaani häväisseet ovat, ja kerskanneet heidän
rajoistansa. **9** Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra
Zebaot, Israelin Jumala, Moab pitää tuleman niinkuin
Sodoma, ja Ammonin lapset niinkuin Gomorra, ja niinkuin
nokulaspensaan ja suolakuopan, ja ijankaikkisesti hävitettynä
oleman; jääneet minun kansastani pitää heitä ryöstämän, ja
jääneet minun kansastani pitää heitä perimän. **10** Sen pitää
heille tapahtuman heidän ylpeytensä tähden, että he ovat
Herran Zebaotin kansaa pilkanneet, ja siitä kerskanneet. **11**
Herra on hirmuinen heitä vastaan oleva, sillä hän on kaikki
jumalat maan päältä kadottava; ja kaikki pakanain luodot
pitää häntä kumartaman, kukin paikastansa. **12** Etiopialaiset
pitää myös minun miekallani tapettaman. **13** Ja hänen pitää
kätensä pohjaan päin ojentaman ja Assurin kadottaman;
Niniven on hän tekevä autioksi ja karkiaksi niinkuin korven.
14 Ja laumat pitää keskellä sitä makaaman, niiden pakanain
kaikkinaiset eläimet; niin myös ruovonpäristäjät ja tarhapöllöt
pitää heidän torneissansa asuman, ja äänen pitää laulaman
heidän akkunissansa, ja hävitys heidän kynnyksillänsä; sillä
sedrilaudat pitää revittämän pois. **15** Tämä on se iloinen
kaupunki, joka niin irstaana asui, ja sanoi sydämessänsä:
minä olen, ja ei yksikään muu. Kuinka hän on niin autioksi
tehty, että eläimet siinä makaavat? Ja joka käy sen ohitse,
hän viheltää häntä, ja paukuttaa käsiänsä.

3 Voi sitä kauhiaa, rietasta ja väkivaltaista kaupunkia! **2** Ei hän tahdo kuulla, eikä antaa itsiänsä kurittaa; ei hän
tahdo uskaltaa Herran päälle, eikä pidä itsiänsä Jumalansa
tykö. **3** Hänen päämiehensä ovat hänessä niinkuin kiljuvat
jalopeurat, ja hänen tuomarinsa niinkuin sudet ehtoolla,
jotka ei mitään jätä huomeneksi. **4** Hänen prophetansa ovat
irstaiset ja petturit; hänen pappinsa saastuttavat pyhyyden,
ja kääntävät lain väkivaltaisesti. **5** Mutta Herra, joka heidän
seassansa on, on vanhurskas, ja ei tee mitään väärin; vaan
antaa joka aamulla oikeutensa julkisesti opettaa, eikä lakkaa;
vaan väärintekiä ei taida hävetä. **6** Minä olen antanut pakanat
hävittää ja heidän linnansa autioksi tehdä, ja heidän katunsa
niin tyhjentää, ettei kenkään niitä pidä käymän. Heidän
kaupunkinsa ovat hävitetyt, ettei kenenkään pidä niissä
enään asuman. **7** Minä annoin sinulle sanoa: kuitenkin pitää
sinun minua pelkäämän, ja antaman sinuas kurittaa, niin ei
pidä hänen asuinsiansa hävitettämän, eikä mitään, josta minä
olen häntä nuhdellut; mutta he ahkeroitsevat kaikkinaista
pahuutta. **8** Sentähden, sanoo Herra, täytyy myös teidän
minua odottaa, siihenasti kuin minäkin aikanani nousen
saaliille; kuin minä myös tuomitsen, ja kokoon pakanat,
ja valtakunnat yhteen saatan ja vihani heidän päällensä
vuodatan, ja kaiken minun vihani hirmuisuuden; sillä koko
maan pitää minun kiivauteni tuli syömän. **9** Silloin minä
tahdon kansoille tosin antaa saarnata suloisilla huulilla, että
heidän kaikkein pitää Herran nimeä avuksensa huutaman, ja
häntä yksimielisesti palveleman. **10** Jotka minua kumartavat,
ne hajoitetut siltä puolelta Etiopian virtoja, pitää minulle
lahjaksi tuotaman. **11** Siihen aikaan ei pidä sinun enään
häpeemän kaikkia sinun tekojas, joilla minua vastaan olet
syntiä tehnyt; sillä minä tahdon ylpiät pyhät silloin sinun
seastas ottaa pois, niin ettes enää tohdi itsiäs korottaa minun
vuoreni tähden. **12** Minä tahdon sinusta antaa jäädä köyhän
ja halvan kansan; heidän pitää Herran nimeen turvaaman.
13 Jääneet Israelista ei pidä mitään pahaa tekemän, eikä
valhetta puhuman, ja ei heidän suussansa pidä viekasta
kieltä löydettämän; vaan he elätetään levossa, ja ei ole
ketään peljättäjää. **14** Riemuitse, sinä Zionin tytär, huuda,
Israel, iloitse ja riemuitse kaikesta sydämestäs, sinä tytär
Jerusalem. **15** Sillä Herra on sinun rangaistukses ottanut pois,
ja sinun vihollises kääntänyt pois; Herra Israelin kuningas
on sinun tykönäs, ettes enään pelkää onnettomuutta. **16**
Siihen aikaan sanotaan Jerusalemille: älä pelkää, ja Zionille:
älä käsiäs laske alas! **17** Sillä Herra sinun Jumalas on
sinun tykönäs, väkevä vapahtaja; hän on sinusta suuresti
riemuitseva, ja on oleva sinulle suloinen, ja antava anteeksi,
ja sinusta pitää kiitoksella riemuittaman. **18** Jotka murehtivat
sitä, ettei he ole tulleet juhlakokoukseen, ja ovat sinusta,
ne minä tahdon koota; tämä pilkka on heille kuormaksi. **19**
Katso, minä tahdon siihen aikaan kaikki lopettaa, jotka sinua
vaivaavat, ja tahdon ontuvaisia auttaa, ja hyljätyt koota,
ja saatan heidät kiitokseksi ja nimeksi kaikessa maassa,
jossa he katsottiin ylön. **20** Siihen aikaan tahdon minä teidät
tänne tuoda, ja sillä ajalla teitä koota; sillä minä asetan teidät
nimeksi ja ylistykseksi kaikkein kansain seassa maan päällä,
kuin minä teidän vankiutenne käännän teidän silmäinne
edessä, sanoo Herra.

Haggain

1 Toisena kuningas Dariuksen vuotena, kuudentena
kuukautena, ensimäisenä päivänä kuuta, tapahtui Herran
sana prophetan Haggain kautta Serubbabelille Sealtielin
pojalle, Juudan päämiehelle, ja Josualle Jotsadakin pojalle,
ylimmäiselle papille, ja sanoi: **2** Näin puhuu Herra Zebaot,
sanoen: tämä kansa sanoo: ei aika vielä ole tullut Herran
huonetta rakentaa. **3** Ja Herran sana tapahtui propheta
Haggain kautta, sanoen: **4** Kylläpä teidän aikanne on
tullut asua kaunistetuissa huoneissanne, ja tämän huoneen
täytyy autiona olla? **5** Nyt siis sanoo Herra Zebaot näin:
katsokaat, kuinka teidän käy. **6** Te kylvätte paljon, ja
vähän viette aittaan; te syötte, ja ette tule ravituksi; te
juotte, ja ette saa kylläänne; te verhootte teitänne, ja ette
tule lämpimäksi; ja joka rahaa ansaitsee, hän panee sen
lävelliseen kukkaroon. **7** Näin sanoo Herra Zebaot: katsokaat
siis, kuinka teidän käy. **8** Menkäät vuorille ja hakekaat puita,
ja rakentakaat huone; se on minulle otollinen oleva, ja minä
tahdon minun kunniani osoittaa. **9** Kyllä tosin te paljon
toivotte, vaan se tulee vähäksi; ja vaikka te parhaallansa
kotia veisitte, niin minä sen kuitenkin puhallan pois. Miksi
niin? sanoo Herra Zebaot: minun huoneeni tähden, että
se on autiona, ja kukin teistä rientää oman huoneensa
kanssa. **10** Sentähden on taivas teiltä kasteen pidättänyt,
ja maa kieltänyt hedelmänsä. **11** Ja minä olen poudan
kutsunut, sekä maan että vuorten päälle, jyväin, viinan,
öljyn ja kaiken päälle, mitä maasta tulee, ihmisten ja karjan
päälle, ja kaiken kätten työn päälle. **12** Niin kuuli Serubbabel
Sealtielin poika, ja Josua Jotsadakin poika, ylimmäinen
pappi, ja kaikki jääneet kansasta, Herran Jumalansa äänen
ja propheta Haggain sanat, niinkuin Herra heidän Jumalansa
hänen lähettänyt oli; ja kansa pelkäsi Herraa. **13** Niin sanoi
Haggai, Herran sanansaattaja, Herran käskystä kansan tykö:
minä olen teidän kanssanne, sanoo Herra. **14** Ja Herra
herätti Serubbabelin Sealtielin pojan, Juudan päämiehen
hengen, ja Josuan Jotsadakin pojan, ylimmäisen papin
hengen, ja kaiken jääneen kansan hengen, tulemaan ja työtä
tekemään Herran Zebaotin heidän Jumalansa huoneessa,
15 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä, kuudentena
kuukautena, kuningas Dariuksen toisena vuotena.

2 Ensimäisenä päivänä kolmattakymmentä, seitsemäntenä
kuukautena, tapahtui Herran sana propheta Haggain
kautta ja sanoi: **2** Puhu nyt Serubbabelille Sealtielin
pojalle, Juudan päämiehelle, ja Josualle Jotsadakin pojalle,
ylimmäiselle papille, ja jätetylle kansalle, ja sano: **3** Kuka
on jääneissä, joka tämän huoneen entisessä kunniassansa
nähnyt on? ja kuinka se nyt teille näyttää? eikö se ole sen
suhteen niinkuin ei mitään teidän silmäinne edessä? **4** Ja nyt
Serubbabel, ole hyvässä turvassa, sanoo Herra; ole sinäkin
hyvässä turvassa, Josua Jotsadakin poika, ylimmäinen pappi;
olkaat kaikka kansa maakunnassa hyvässä turvassa, sanoo
Herra, ja tehkäät työtä; sillä minä olen teidän kanssanne,
sanoo Herra Zebaot. **5** Sen sanan jälkeen kuin minä
tein teidän kanssanne liiton, kuin te Egyptistä vaelsitte, ja
minun henkeni pitää teidän keskellänne pysymän: älkäät
peljätkö. **6** Sillä näin sanoo Herra Zebaot: vielä on vähä
aikaa, niin minä taivaan, maan, meren ja mantereen saatan
liikkumaan. **7** Ja tahdon saattaa kaikki pakanat liikkumaan;
silloin tulee kaikkein pakanain toivo, ja minä täytän tämän
huoneen kunnialla, sanoo Herra Zebaot. **8** Sillä minun
on hopia ja minun on kulta, sanoo Herra Zebaot. **9**
Tämän jälkimäisen huoneen kunnia on suurempi oleva kuin
ensimäisen, sanoo Herra Zebaot; ja minä tahdon antaa
rauhan tälle paikalle, sanoo Herra Zebaot. **10** Neljäntenä
päivänä kolmattakymmentä, yhdeksäntenä kuukautena
toisena Dariuksen vuotena, tapahtui Herran sana propheta
Haggaille ja sanoi: **11** Näin sanoo Herra Zebaot: kysy
papeilta lakia ja sano: **12** Jos joku kantais pyhitettyä lihaa
helmassansa, ja satuttais sitte vaatteensa helman leipään,
puuroon, viinaan, öljyyn, eli mikä ruoka se olis, tulisko se
myös pyhäksi? ja papit vastasivat ja sanoivat: ei. **13** Haggai
sanoi: jos joku raadosta saastutettu yhteen näistä sattuis,
tulisko se saastaiseksi? Papit vastasivat ja sanoivat: se
tulee saastaiseksi. **14** Niin Haggai vastasi ja sanoi: juuri niin
on tämä kansa, ja nämät ihmiset minun edessäni, sanoo
Herra, ja kaikki heidän kättensä työt, ja mitä he uhraavat, on
saastainen. **15** Ja katsokaat, kuinka teille käynyt on tästä
päivästä ja ennenkuin joku kivi pantiin toisen päälle Herran
templissä. **16** Että kuin joku tuli ohraläjän tykö, jolla piti
kaksikymmentä mittaa oleman, niin siellä oli kymmenen;
koska hän tuli viinakuurnan tykö, ja luuli viisikymmentä aamia
täyttävänsä, niin siellä oli kaksikymmentä. **17** Sillä minä
vaivasin teitä poudalla, nokipäillä ja rakeilla, kaikissa teidän
kättenne töissä; ette kuitenkaan kääntyneet minun tyköni,
sanoo Herra. **18** Niin pankaat nyt mieleenne tästä päivästä
ja ennen, nimittäin neljännestä päivästä kolmattakymmentä,
yhdeksäntenä kuukautena, hamaan siihen päivään, jona
Herran templi perustettiin, pankaat mieleenne. **19** Sillä
siemenet ovat vielä salvossa, ja ei vielä mitään kasva,
ei viinapuu, fikunapuu, granatipuu, eikä öljypuu; mutta
tämän päivän perästä tahdon minä antaa siunauksen. **20** Ja
Herran sana tapahtui toisen kerran Haggaille, neljäntenä

päivänä kolmattakymmentä siinä kuukaudessa, ja sanoi:
21 Sano Serubbabelille, Juudan päämiehelle: minä tahdon
taivaan ja maan liikuttaa; **22** Ja tahdon valtakuntain istuimet
kukistaa, ja pakanain voimalliset valtakunnat kadottaa; ja
kukistan rattaat ja ratsasmiehet, niin että hevonen ja mies
pitää kukistettaman, kukin kumppaninsa miekalla. **23** Sillä
ajalla, sanoo Herra Zebaot, tahdon minä sinua korjata, sinä
Serubbabel Sealtielin poika, minun palveliani, sanoo Herra,
ja tahdon sinun pitää niinkuin sinettisormuksen; sillä minä
olen sinun valinnut, sanoo Herra Zebaot.

Sakarjan

1 Kahdeksantena kuukautena toisena Dariuksen vuotena,
tapahtui Herran sana Sakarjalle Berekian pojalle, Iddon
pojalle, prophetalle, sanoen: **2** Herra on ollut vihainen teidän
isillenne sangen kovasti. **3** Sano siis heille: näin sanoo
Herra Zebaot: kääntykäät minun tyköni, sanoo Herra Zebaot;
niin minä käännyn teidän tykönne, sanoo Herra Zebaot. **4**
Älkäät olko niinkuin teidän isänne, joille entiset prophetat
saarnasivat, sanoen: näin sanoo Herra Zebaot: palatkaat
teidän pahoista teistänne ja teidän häijystä menostanne;
mutta ei he kuulleet, eikä totelleet minua, sanoo Herra. **5**
Kussa nyt ovat teidän isänne? ja vieläkö prophetat elävät?
6 Eikö niin ole tapahtunut, että minun sanani ja oikeuteni,
jotka minä minun palveliaini prophetain kautta käskin, ovat
teidän isiinne sattuneet? että heidän täytyi palata ja sanoa:
niinkuin Herra Zebaot ajatteli meille tehdä meidän teittemme
ja töittemme jälkeen, niin hän on myös meille tehnyt.
7 Neljäntenä päivänä kolmattakymmentä ensimäisessä
kuukaudessa toistakymmentä, joka on Sebatin kuu, toisena
Dariuksen vuotena, tapahtui Herran sana Sakarjalle Berekian
pojalle, Iddon pojalle, prophetalle, ja hän sanoi: **8** Minä näin
yöllä, ja katso, mies istui ruskian hevosen päällä, ja seisahti
myrttien sekaan laaksossa, ja hänen takanansa olivat ruskiat
ja maksankarvaiset ja valkiat hevoset. **9** Ja minä sanoin:
minun herrani, kutka nämät ovat? Ja enkeli, joka minun
kanssani puhui, sanoi minulle: minä osoitan sinulle, kutka
nämät ovat. **10** Ja mies, joka myrttien seassa oli, vastasi ja
sanoi: nämät ovat ne, jotka Herra on lähettänyt vaeltamaan
lävitse maan. **11** Mutta he vastasivat Herran enkelille, joka
myrttien seassa oli, ja sanoivat: me olemme vaeltaneet
maan lävitse, ja katso, kaikki maa istuu alallansa. **12** Niin
vastasi Herran enkeli ja sanoi: Herra Zebaot, kuinka kauvan
et sinä tahdo armahtaa Jerusalemia, ja Juudan kaupungeita,
joille vihainen olet ollut nyt seitsemänkymmentä ajastaikaa?
13 Ja Herra vastasi sille enkelille, joka minun kanssani
puhui, hyvillä ja lohdullisilla sanoilla. **14** Ja enkeli, joka
minua puhutteli, sanoi minulle: saarnaa ja sano: näin sanoo
Herra Zebaot: minä olen suuresti kiivastunut Jerusalemille ja
Zionille; **15** Mutta minä olen juuri vihainen myös suruttomille
pakanoille; sillä minä olin ainoasti vähän vihainen, mutta
he auttivat hävitykseen. **16** Sentähden näin sanoo Herra:
minä palajan Jerusalemiin laupiudella, ja minun huoneeni
pitää hänessä rakennettaman, sanoo Herra Zebaot; ja
Jerusalemin päälle pitää mittanuora vedettämän. **17** Ja
saarnaa vielä ja sano: näin sanoo Herra Zebaot: taas pitää
minun kaupungeilleni hyvin käymän, ja Herra on Zionia
taas lohduttava, ja Jerusalem taas valitaan. **18** Ja minä
nostin silmäni ja näin: ja katso, siellä oli neljä sarvea. **19**
Ja minä sanoin enkelille, joka puhui minun kanssani: mitä
nämät ovat? Hän sanoi minulle: nämät ovat ne sarvet, jotka
Juudan, Israelin ja Jerusalemin hajoittaneet ovat. **20** Ja
Herra osoitti minulle neljä seppää. **21** Silloin minä sanoin:
mitä ne tahtovat tehdä? Hän sanoi: ne ovat ne sarvet, jotka
Juudan hajoittaneet ovat, juuri niin, ettei kenkään ole voinut
päätänsä nostaa; nämät ovat tulleet niitä karkottamaan, ja
lohkaisemaan pakanain sarvia, jotka Juudan maan ylitse
sarven nostaneet ovat sitä hajoittaaksensa.

2 Ja minä nostin silmäni ja näin, ja katso, miehen kädessä
oli mittanuora. **2** Ja minä sanoin: kuhunkas menet? Mutta
hän sanoi minulle: mittaamaan Jerusalemia, ja katsomaan,
kuinka pitkä ja leviä se on oleva. **3** Ja katso, enkeli, joka
puhui minun kanssani, läksi ulos, ja toinen enkeli meni
häntä vastaan, **4** Ja sanoi hänelle: juokse tuonne, ja puhu
sille pojalle ja sano: Jerusalemissa pitää ilman muureja
asuttaman, ihmisten ja karjan paljouden tähden, joka siinä
oleva on. **5** Ja minä tahdon olla, sanoo Herra, tulinen muuri
hänen ympärillänsä, ja tahdon itse olla kunniaksi hänen
keskellänsä. **6** Hoi! hoi! paetkaat pohjan maasta, sanoo
Herra; sillä minä hajoitin teitä neljään tuuleen taivaan alla,
sanoo Herra. **7** Hoi Zion, joka asut Babelin tyttären tykönä!
pelasta sinus. **8** Sillä näin sanoo Herra Zebaot: joka sen
(ilmoitetun) kunnian jälkeen lähetti minun niiden pakanain
tykö, jotka teitä raatelivat: joka teihin rupee, se rupee hänen
silmänsä terään. **9** Sillä katso, minä nostan käteni heidän
ylitsensä, että heidän pitää oleman niille saaliiksi, jotka
ennen heitä palvelivat; että teidän pitää ymmärtämän Herran
Zebaotin minua lähettäneeksi. **10** Veisaa ja riemuitse, Zionin
tytär; sillä katso, minä tulen ja tahdon asua sinun tykönäs,
sanoo Herra. **11** Silloin pitää paljon pakanoita Herrassa kiinni
riippuman, jotka minun kansani pitää oleman: ja minä tahdon
asua sinun tykönäs, ettäs ymmärtäisit Herran Zebaotin
lähettäneen minun sinun tykös. **12** Ja Herra on perivä Juudan
osaksensa siinä pyhässä maassa, ja on taas Jerusalemin
valitseva. **13** Vaijetkoon kaikki liha Herran edessä; sillä hän
on noussut pyhästä asuinsiastansa.

3 Ja hän osoitti minulle ylimmäisen papin Josuan, joka
seisoi Herran enkelin edessä: ja saatana seisoi hänen
oikialla kädellänsä, seisomassa häntä vastaan. **2** Ja Herra
sanoi saatanalle: Herra rangaiskoon sinua, saatana, se
Herra sinua rangaiskoon, joka Jerusalemin valitsi! Eikö tämä
ole kekäle, joka tulesta temmattu on? **3** Ja Josua oli puetettu
saastaisilla vaatteilla, ja seisoi enkelin edessä. **4** Joka vastasi

ja sanoi niille, jotka hänen tykönänsä olivat, sanoen: ottakaat
häneltä pois saastaiset vaatteet; ja hän sanoi hänelle: katso,
minä olen ottanut sinulta pois sinun syntis, ja puettanut sinun
juhlavaatteisiin. 5 Ja sanoi: pankaat puhdas lakki hänen
päähänsä. Ja he panivat puhtaan lakin hänen päähänsä, ja
puettivat hänen vaatteisiin. Ja Herran enkeli seisoi siinä.
6 Ja Herran enkeli todisti Josualle ja sanoi: 7 Näin sanoo
Herra Zebaot: jos sinä vaellat minun teilläni, ja jos sinä pidät
minun vartioni, niin sinä saat minun huonettani hallita, ja
minun kartanoitani varjella; ja minä annan sinulle näistä
muutamia, jotka tässä seisovat, saattamaan sinua. 8 Kuule
nyt, Josua, sinä ylimmäinen pappi, sinä ja sinun ystäväs,
jotka sinun edessäs asuvat; sillä he ovat ihmeelliset miehet:
katso, minä annan palveliani, Vesan tulla. 9 Sillä katso, se
on se kivi, jonka minä panen Josuan eteen, ja sillä yhdellä
kivellä on seitsemän silmää; katso, minä tahdon sen vuolla,
sanoo Herra Zebaot, ja tahdon sen maan synnit ottaa pois
yhtenä päivänä. 10 Silloin, sanoo Herra Zebaot, kukin kutsuu
kumppaninsa viinapuunsa ja fikunapuunsa alle.

4 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, tuli jälleen ja herätti
minun, niinkuin joku unestansa herätettäisiin. 2 Ja sanoi
minulle: mitäs näet? Mutta minä sanoin: minä näen, ja katso,
kynttiläjalka seisoi kokonansa kullasta, ja malja sen pään
päällä, ja seitsemän lamppua oli hänessä, ja seitsemän
kauhaa kussakin lampussa, jotka olivat sen pään päällä. 3
Oli myös sen tykönä kaksi öljypuuta: yksi maljan oikialla
puolella ja toinen vasemmalla. 4 Ja minä vastasin ja sanoin
sille enkelille, joka minun kanssani puhui, sanoen: minun
herrani, mikä se on? 5 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui,
vastasi ja sanoi minulle: etkös tiedä, mikä se on? Mutta minä
sanoin: en, minun herrani. 6 Ja hän vastasi ja puhui minulle,
sanoen: se on Herran sana Serubbabelista, joka sanoo: ei
se pidä tapahtuman sotaväellä eikä voimalla, vaan minun
hengelläni, sanoo Herra Zebaot. 7 Kuka sinä olet, suuri
vuori? jonka kuitenkin täytyy Serubbabelin edessä tasaiseksi
kedoksi tulla; ja hänen pitää ensimäisen kiven laskeman, ja
pitää huutaman: armo, armo olkoon hänelle! 8 Ja Herran
sana tapahtui minulle ja sanoi: 9 Serubbabelin kädet ovat
tämän huoneen perustaneet, hänen kätensä pitää myös
sen päättämän, tietääkses, että Herra on minun lähettänyt
teidän tykönne. 10 Sillä kuka on se, joka nämät halvat päivät
katsoo ylön? jossa kuitenkin pitää iloittaman, ja nähtämän
muurin luoti Serubbabelin kädessä, ja ne seitsemän Herran
silmää, jotka katselevat kaikkea maata. 11 Ja minä vastasin
ja sanoin hänelle: mitä nämät kaksi öljypuuta, jotka ovat
oikialla ja vasemmalla puolella kynttilänjalkaa? 12 Ja minä
vastasin toisen kerran ja sanoin hänelle: mitä nämät kaksi
öljypuun oksaa, jotka ovat kahden kultaisen piipun keskellä,
joista kultainen öljy vuotaa? 13 Ja hän sanoi minulle: etkös
tiedä, mitä nämät ovat? Ja minä sanoin; en, minun herrani.
14 Ja hän sanoi: ne ovat kaksi öljypuuta täynnä öljyä, jotka
aina seisovat kaiken maan Herran tykönä.

5 Ja minä taas nostin silmäni ja näin, ja katso, siinä
oli lentävä kirja. 2 Ja hän sanoi minulle: mitäs näet?
Mutta minä sanoin: minä näen lentävän kirjan, joka on
kaksikymmentä kyynärää pitkä ja kymmenen kyynärää leviä.
3 Ja hän sanoi minulle: se on se kirous, joka käy kaiken
maan ylitse: sillä jokainen varas tästä (kansasta) niinkuin
muistakin sanoo itsensä viattomaksi; ja kaikki valapattoiset
tästä niinkuin muutkin sanovat itseänsä viattomaksi. 4 Mutta
minä tahdon sen tuottaa edes, sanoo Herra Zebaot, että sen
pitää tuleman varkaan huoneesen, ja sen huoneesen, joka
minun nimeni kautta väärin vannoo: ja sen pitää pysymän
heidän huoneessansa; ja se on sen kuluttava puinensa ja
kivinensä. 5 Ja enkeli, joka minun kanssani puhui, läksi ulos,
ja sanoi minulle: nosta nyt silmäs ja katso, mitä sieltä käy
ulos. 6 Ja minä sanoin: mikä se on? Hän sanoi: sieltä käy
ephan mitta ulos; ja sanoi: se on heidän näkönsä kaikessa
maassa. 7 Ja katso, lyijyinen kansi nousi auki; ja siellä
istui yksi vaimo keskellä ephaa. 8 Ja hän sanoi: se on
jumalattomuus; ja hän heitti sen keskelle mittaa, ja laski lyijyn
kappaleen myös mitan suulle. 9 Ja minä nostin silmäni ja
näin, ja katso, kaksi vaimoa läksi ulos, joilla olivat siivet, joita
tuuli ajoi, ja heidän siipensä olivat niinkuin nälkäkurjen siivet,
ja ne nostivat ephan mitan maan ja taivaan välille. 10 Ja
minä sanoin enkelille, joka minun kanssani puhui: kuhunka
he sen mitan vievät? 11 Hän sanoi minulle: että hänelle
rakennettaisiin huone Sinearin maalla, ja se valmistettaisiin,
ja asetettaisiin perustuksensa päälle.

6 Ja minä taas nostin silmäni ja näin: ja katso, siellä olivat
neljät rattaat, jotka lähtivät kahden vuoren välistä; ja
ne vuoret olivat vaskiset vuoret. 2 Ensimäisten ratasten
edessä olivat ruskiat orhiit, ja toisten ratasten edessä mustat
orhiit; 3 Mutta kolmanten ratasten edessä valkiat orhiit, ja
neljänten ratasten edessä kirjavat, väkevät orhiit. 4 Ja minä
vastasin ja sanoin enkelille, joka minun kanssani puhui:
minun herrani, mitä nämät ovat? 5 Ja enkeli vastasi ja sanoi
minulle: ne ovat neljä tuulta taivaan alla, jotka tulevat ulos,
astumaan kaiken maan hallitsian eteen. 6 Jossa ne mustat
orhiit, ne menivät pohjaa päin, ja valkiat noudattivat niitä;
mutta kirjavat menivät etelää päin. 7 Ja ne väkevät läksivät
ja menivät ympärinsä, niin että he kaikki maat vaelsivat.

Ja hän sanoi: menkäät ja vaeltakaat maata ympäri; ja he
vaelsivat maan lävitse. 8 Ja hän kutsui minua, puhutteli
minua ja sanoi: katso, ne jotka pohjaan menevät, antavat
minun henkeni levätä pohjan maalla. 9 Ja Herran sana
tapahtui minulle ja sanoi: 10 Ota vangeilta, Heldailta ja
Tobialta ja Jedajalta, ja tule jälleen sinä päivänä, ja mene
Josian Zephanjan pojan huoneeseen, jotka Babelista tulleet
ovat. 11 Mutta ota hopiaa ja kultaa, ja tee kruunuja, ja pane
Josuan Jotsadakin pojan, ylimmäisen papin päähän, 12 Ja
sano hänelle: näin sanoo Herra Zebaot: katso, yksi mies on,
jonka nimi on Vesa; sillä hänen allansa pitää kasvaman, ja
hän on rakentava Herran templin. 13 Ja Herran templin on
hän rakentava, ja hänen pitää kunnian kantaman, istuman ja
hallitseman istuimellansa, ja oleman papin istuimellansa, ja
heillä pitää molemmilla rauha oleman. 14 Ja ne kruunut pitää
oleman Helemin, Tobian, Jedajan ja Henin, Zephanjan pojan,
muistoksi Herran templissä. 15 Heidän pitää kaukaa tuleman
ja rakentaman Herran templin, ja teidän pitää ymmärtämän
Herran Zebaotin lähettäneen minun teidän tykönne. Tämä
pitää tapahtuman, jos te muutoin Herran teidän Jumalanne
äänelle hyvin kuuliaiset olette.

7 Ja neljäntenä kunigas Dariuksen vuotena tapahtui Herran
sana Sakarjalle, neljäntenä päivänä yhdeksännessä
kuukaudessa, joka kutsutaan Kislev. 2 Kuin he lähettivät
Sareserin, ja Regemmelekin, ja heidän miehensä Jumalan
huoneeseen rukoilemaan Herran eteen, 3 Ja sanomaan
papeille, jotka olivat Herran Zebaotin huoneessa, ja
prophetaille: vieläkö minun nyt pitää itkemän viidentenä
kuukautena, ja vaivaaman minuani, niinkuin minä tähän asti
muutamina vuosina tehnyt olen? 4 Ja Herran Zebaotin sana
tapahtui minulle ja sanoi: 5 Puhu kaikelle maan kansalle ja
papeille, sanoen: kuin te paastositte ja paruitte viidennellä
ja seitsemännellä kuukaudella, nyt seitsemänkymmentä
vuotta, oletteko te minulle paastonneet? 6 Ja kuin te syötte
ja juotte, ettekö te syö ja juo itse teillenne? 7 Eikö tämä se
ole, jota Herra antoi entisten prophetain saarnata, kuin vielä
Jerusalemissa asuttiin, ja oli lepo kaupungeissa ympärillä,
kuin asuttiin sekä etelään päin että laaksoissa? 8 Ja Herran
sana tapahtui Sakarjalle, sanoen: 9 Näin sanoo Herra
Zebaot: tuomitkaat oikein, ja tehkäät jokainen hyvää ja
laupiutta veljellensä. 10 Ja älkäät tehkö vääryyttä leskille ja
orvoille, muukalaisille ja köyhille: ja älkään kenkään ajatelko
pahaa sydämessänsä veljiänsä vastaan. 11 Mutta ei he
näistä tahtoneet ottaa vaaria, vaan käänsivät selkänsä minua
vastaan, ja tukitsivat korviansa, ettei he kuulisi; 12 Ja asettivat
sydämensä niinkuin timantin, ettei he kuulisi lakia ja sanoja,
jotka Herra Zebaot hengellänsä lähetti entisten prophetain
kautta: sentähden on niin suuri viha Herralta Zebaotilta tullut.
13 Ja se on niin tapahtunut kuin saarnattiinkin; mutta ettei he
tahtoneet kuulla, niin en minäkään tahtonut kuulla, kuin he
huusivat, sanoo Herra Zebaot. 14 Ja niin minä olen heidät
hajoittanut kaikkein pakanain sekaan, joita ei he tunteneet; ja
maa on heidän jälkeensä autioksi jäänyt, ettei kenkään siinä
vaella eikä asu; sillä he ovat sen ihanan maan hävittäneet.

8 Ja Herran Zebaotin sana tapahtui (minulle) ja sanoi:
2 Näin sanoo Herra Zebaot: minä olen Zionin tähden
suuresti kiivannut, ja olen suuressa vihassa sentähden
kiivannut. 3 Näin sanoo Herra: minä käännyn taas Zionin
tykö, ja tahdon asua Jerusalemin keskellä; niin että Jerusalem
pitää totuuden kaupungiksi kutsuttaman, ja Herran Zebaotin
vuori pyhyyden vuoreksi. 4 Näin sanoo Herra Zebaot: vielä
nyt pitää Jerusalemin kaduilla asuman vanhat miehet ja
vaimot, jotka sauvan päälle nojaavat vanhuutensa tähden. 5
Ja kaupungin kadut pitää oleman täynnä pieniä poikia ja
piikaisia, jotka sen kaduilla leikitsevät. 6 Näin sanoo Herra
Zebaot: jos tämä on ihmeellinen tämän jääneen kansan
silmäin edessä, pitäiskö se sentähden oleman ihmeellinen
minun silmäini edessä? sanoo Herra Zebaot. 7 Näin sanoo
Herra Zebaot: katso, minä tahdon lunastaa minun kansani
itäiseltä maalta ja länsimaalta. 8 Ja minä tahdon heitä
saattaa Jerusalemiin asumaan; ja heidän pitää minun kansani
oleman, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa totuudessa ja
vanhurskaudessa. 9 Näin sanoo Herra Zebaot: vahvistakaat
kätenne, te jotka tällä ajalla nämät sanat kuulette prophetain
suun kautta, sinä päivänä, jona Herran Zebaotin huoneen
perustus laskettiin, sen rakennettavaksi. 10 Sillä ennen
näitä päiviä olivat ihmisten työt turhat, ei juhtain työ myös
mitään ollut; eikä ollut niillä rauhaa vihollisilta, jotka menivät
ulos ja sisälle; vaan minä sallin kaikki ihmiset mennä,
jokaisen lähimmäistänsä vastaan. 11 Mutta en minä niin
tahdo nyt tehdä tälle jääneelle kansalle, niinkuin entisinä
päivinä, sanoo Herra Zebaot; 12 Vaan heidän pitää rauhan
siemen oleman: viinapuu pitää hedelmänsä antaman, ja
maa kasvunsa, taivas pitää kasteensa antaman, ja jääneet
minun kansastani pitää nämät kaikki omistaman. 13 Ja pitää
tapahtuman, että teitä, jotka Juudan ja Israelin huoneesta
olette olleet kirous pakanain seassa, tahdon minä lunastaa,
että teidän pitää siunauksen oleman. Niin älkäät siis peljätkö,
mutta vahvistakaat kätenne. 14 Sillä näin sanoo Herra
Zebaot: niinkuin minä ajattelin teitä kadottaa, kuin teidän
isänne minun vihoittivat, sanoo Herra Zebaot, ja en sitä
katunut, 15 Niin minä nyt jälleen ajattelen näinä päivinä tehdä

hyvää Jerusalemille ja Juudan huoneelle. Älkäät peljätkö. 16
Mutta tämä on se, minkä teidän tekemän pitää: jokainen
puhukaan totuutta lähimmäisensä kanssa; tuomitkaat oikein
ja saattakaat rauha teidän portteihinne. 17 Ja älkään kenkään
ajatelko pahaa sydämessänsä, lähimmäistänsä vastaan, ja
älkäät rakastako vääriä valoja; sillä näitä kaikkia minä vihaan,
sanoo Herra. 18 Ja Herran Zebaotin sana tapahtui minulle ja
sanoi: 19 Näin sanoo Herra Zebaot: neljännen, viidennen,
seitsemännen ja kymmenennen kuukauden paastot pitää
kääntymän Juudan huoneelle iloksi ja riemuksi ja ihanaiseksi
vuoden juhlaksi. Rakastakaat ainoasti totuutta ja rauhaa.
20 Näin sanoo Herra Zebaot: tästedes pitää vielä paljo
kansaa tuleman, ja monen kaupungin asuvaisia. 21 Ja
yhden asuvaiset pitää menemän toisen tykö ja sanoman;
käykäämme vilpittömästi rukoilemaan Herran kasvoin eteen,
ja etsimään Herraa Zebaotia; minä tahdon myös käydä
teidän kanssanne. 22 Niin tulee paljo kansaa ja pakanat
tulevat joukoin, etsimään Herraa Zebaotia Jerusalemiin, ja
rukoilemaan Herran kasvojen eteen. 23 Näin sanoo Herra
Zebaot: sillä ajalla pitää kymmenen miestä kaikkinaisista
pakanain kielistä todella tarttuman yhden Juudan miehen
vaatteen palteesen, ja sanoman: me tahdomme käydän
teidän kanssanne; sillä me kuulimme, että Jumala on teidän
kanssanne.

9 Tämä on Herran sanan kuorma Hadrakin maasta, ja
Damaskusta, jossa se on pysyvä; sillä Herralla on silmä,
joka näkee ihmiset ja kaikki Israelin sukukunnat. 2 Niin
myös Hamatista, joka heidän rajassansa on, ja Tyrosta
ja Sidonista, jotka ylen viisaat ovat. 3 Sillä Tyro rakentaa
itsellensä linnaa ja kokoo hopiaa niinkuin santaa, ja kultaa
niinkuin lokaa kaduilta. 4 Katso, Herra ajaa ulos hänen,
ja lyö alas hänen voimansa, joka hänellä merellä on: ja
hän pitää tulella kulutettaman. 5 Kuin Askalon sen näkee,
niin hän peljästyy, ja Gatsan pitää kovin surullisen oleman,
niin myös Ekron, että hänen toivonsa on häpiään tullut;
sillä ei Gatsassa pidä kuningasta oleman, eikä Askalonissa
asuttaman. 6 Asdodissa pitää muukalaisen äpärän asuman,
ja niin pitää Philistealaisten ylpeys lyötämän maahan. 7 Ja
minä tahdon ottaa pois heidän verensä heidän suustansa
ja heidän kauhistuksensa heidän hampaistansa; että he
myös jäisivät meidän Jumalallemme, ja olisivat niinkuin
päämiehet Juudassa, ja Ekron olis niinkuin Jebusilaiset. 8
Ja minä tahdon itse minun huoneeni piirittää sotaväellä,
jotka vaeltavat ulos ja sisälle, ettei heitä enään pidä vaatian
vaivaaman; sillä minä katsoin nyt sitä minun silmilläni.
9 Iloitse, sinä Zionin tytär, suuresti, ja riemuitse, sinä
Jerusalemin tytär! Katso, sinun kuninkaas tulee sinulle,
vanhurskas, ja auttaja, köyhä, ja ajaa aasilla ja aasin
tamman varsalla. 10 Sillä minä tahdon maahan lyödä rattaan
Ephraimista ja hevosen Jerusalemista, ja sodan joutsi pitää
särjettämän; sillä hän puhuu ystävällisesti pakanain seassa,
ja hänen hallituksensa on oleva merestä hamaan mereen
asti, ja virrasta hamaan maailman loppuun asti. 11 Sinä
lasket myös liittos veren kautta vankis ulos vedettömästä
kuopasta. 12 Niin palatkaat siis linnaan, te jotka toivossa
vangitut olette; sillä tänäpänä minä tahdon myös ilmoittaa, ja
kaksinkertaisesti sinulle maksaa. 13 Sillä minä olen Juudan
minulleni joutseksi vetänyt, ja Ephraimin valmistanut; ja
tahdon sinun lapses, Zion, herättää Grekan maan lapsia
vastaan, ja asetan sinun niinkuin sankarin miekan. 14 Herra
on heille ilmestyvä, ja hänen nuolensa pitää lähtemän ulos
niinkuin pitkäisen leimaus; ja Herra, Herra, on basunalla
soittava, ja menee niinkuin lounatuulen pyöriäiset. 15 Herra
Zebaot on heitä suojeleva, että he söisivät, ja saisivat allensa
linkokivillä, ja joisivat ja riemuitsisivat niinkuin viinasta, ja
tulisivat täyteen niinkuin malja, ja niinkuin alttarin kulmat.
16 Ja Herra heidän Jumalansa on heitä sillä ajalla auttava,
niinkuin kansansa laumaa; sillä pyhät kivet pitää merkiksi
hänen maallensa nostettaman. 17 Sillä kuinka paljo hyvää
heillä on, ja kuinka suuri kauneus heillä on? Jyvät siittävät
nuorukaiset ja viina neitseet.

10 Anokaat Herralta ehtoo sadetta, niin Herra tekee pilven,
ja antaa teille kyllä sataa, kaikelle kedon kasvulle. 2
Sillä epäjumalat puhuvat turhuutta, ja aavistajat näkevät
valheen; ja puhuvat turhia unia, ja heidän lohdutuksensa
ei ole mitään: sentähden he käyvät eksyksissä niinkuin
lampaat, ja nääntyvät, ettei heillä ole yhtään paimenta.
3 Minun vihani on julmistunut paimenten päälle, ja minä
tahdon kauriit etsiä; sillä Herran Zebaot on etsivä laumansa,
Juudan huoneen, ja valmistaa heitä niinkuin hankituita
sotahevosia. 4 Häneltä ovat nurkat, häneltä naulat, häneltä
sotajoutsi, häneltä myös ynnä kaikki vaatiat tulleet. 5 Ja
heidän pitää kuitenkin oleman niinkuin sankarit, jotka loan
tallaavat kaduilla sodassa, ja pitää sotiman, sillä Herra on
heidän kanssansa, että ratsasmiehet häpiään tulevat. 6 Ja
minä tahdon vahvistaa Juudan huoneen, ja varjella Josephin
huonetta, ja tahdon heitä asettaa jälleen sijoillensa; sillä minä
armahdan heitä; ja he ovat niinkuin he ennenkin olivat, kuin
minä heidät sysäsin pois; sillä minä Herra heidän Jumalansa
tahdon heitä kuulla. 7 Ja Ephraim on oleva niinkuin sankari,
ja heidän sydämensä on iloitseva niinkuin viinasta; ja heidän
lapsensa saavat myös sen nähdä, ja riemuitsevat, että

heidän sydämensä on iloinen Herrassa. 8 Minä tahdon heille
viheltää, ja koota heitä, sillä minä tahdon heitä lunastaa;
ja he lisääntyvät niinkuin he ennenkin olleet olivat. 9 Ja
tahdon kylvää heitä kansain sekaan, että he muistaisivat
minua kaukaisissa maakunnissa, ja eläisivät lastensa kanssa
ja palajaisivat. 10 Sillä minä tahdon heitä tuoda jälleen
Egyptin maalta, ja koota heitä Assyriasta, ja saattaa heitä
Gileadin maahan ja Libanoniin, ja ei siinäkään pidä heillä
kyllä oleman. 11 Ja hänen pitää käymän sen ahtaan meren
lävitse, ja meren aaltoja lyömän, että kaikki ojain syvyydet
kuivuisivat; silloin Assyrian ylpeys alennetaan, ja Egyptin
valtikka lakkaa. 12 Minä tahdon heitä vahvistaa Herrassa, ja
heidän pitää vaeltaman hänen nimeensä, sanoo Herra.

11 Avaa, Libanon, porttis, että tuli sinun sedripuus polttais.
2 Ulvokaat, te hongat, sillä sedripuut ovat langenneet,
ja ylimmäiset ovat hävitetyt. Ulvokaat, te Basanin tammet;
sillä vahva metsä on hakattu pois. 3 Paimenet kuullaan
ulvovan, sillä heidän väkevänsä ovat hävitetyt; jalopeurain
penikkain kiljumus kuullaan, sillä Jordanin ylpeys on hävitetty.
4 Näin sanoo Herra minun Jumalani: kaitse teuraslampaita;
5 Sillä heidän omistajansa teurastavat niitä, ja ei luule
siitä syntiä olevan; myyvät niitä, ja sanovat: kiitetty olkoon
Herra, että minä olen rikastunut; ja ei heidän paimenensa
heitä säästä. 6 Sentähden en minä tahdo enää säästää
maan asuvaisia, sanoo Herra; ja katso, minä jätän ihmisen
jokaisen kumppaninsa käsiin, ja heitä kuninkainsa käsiin,
että he maan musertaisivat, enkä tahdo heitä auttaa heidän
käsistänsä. 7 Ja minä kaitsen teuraslampaita, raadollisten
lammasten tähden. Ja minä otin minulleni kaksi sauvaa:
yhden minä kutsuin suloiseksi, mutta toisen sitovaiseksi,
ja kaitsin lampaita. 8 Ja minä hukutin kolme paimenta
yhtenä kuukautena; sillä en minä voinut heitä kärsiä, eikä
he minuakaan kärsineet. 9 Ja minä sanoin: en minä tahdo
teitä kaita; joka kuolee, se kuolkaan, joka nääntyy, se
nääntyköön, ja jääneet syköön toinen toisensa lihan. 10
Ja minä otin suloisen sauvani ja särjin sen, rikkoakseni
minun liittoni, jonka minä kaikille kansoille tehnyt olin. 11
Ja se rikottiin sinä päivänä; ja raadolliset lampaat, jotka
minun kanssani pitivät, tunsivat siitä, että se Herran sana
oli. 12 Ja minä myös sanoin heille: jos teille niin kelpaa,
niin tuokaat tänne niin paljon kuin minä maksan; jollei,
niin sallikaat olla; ja he punnitsivat niin paljon kuin minä
maksoin, kolmekymmentä hopiapenninkiä. 13 Niin sanoi
Herra minulle: heitä se pois, annettavaksi savenvalajalle;
sitä suurta hintaa, johon minä heiltä arvattu olen! Ja minä
oltin ne kolmekymmentä hopiapenninkiä ja heitin Herran
huoneeseen, annettavaksi savenvalajalle. 14 Ja minä särjin
minun toisen sitovaisen sauvani, rikkoakseni veljeyden
Juudan ja Israelin vaiheella. 15 Ja Herra sanoi minulle: ota
vielä itselles hullun paimenen aseet. 16 Sillä katso, minä
herätän paimenen maassa, joka ei etsi nääntyvää, ei holho
nuorta heikkoa, ei paranna särjettyä, eikä tottele tervettä;
vaan syö lihavain lihaa, ja repäisee heidän sorkkansa rikki.
17 Voi sitä kelvotointa paimenta, joka lauman hylkää! tulkaan
miekka hänen käsivarteensa ja oikiaan silmään; kuivukoon
hänen käsivartensa peräti, ja hänen oikea silmänsä tulkoon
kokonansa pimiäksi!

12 Tämä on Herran sanan kuorma Israelista: Herra, joka
taivaat venyttää, ja maan perustaa, ja tekee ihmisen
hengen hänessä, sanoo: 2 Katso, minä tahdon Jerusalemin
tehdä unimaljaksi kaikille kansoille siinä ympärillä; sillä sen
pitää myös Juudaa kohtaaman, kuin Jerusalem piiritetään.
3 Ja sillä ajalla tahdon minä Jerusalemin tehdä kaikille
kansoile kuormakiveksi; niin monta kuin häntä siirtää tahtovat,
pitää itsensä siihen rikki repimän; sillä kaikki pakanat
maan päällä kokoontuvat häntä vastaan. 4 Silloin, sanoo
Herra, tahdon minä kaikki hevoset pelkuriksi saattaa, ja
heidän ratsastajansa tyhmäksi; mutta Juudan huoneelle
tahdon minä avata minun silmäni, ja kaikki kansain hevoset
lyödä sokeudella. 5 Ja Juudan päämiesten pitää sanoman
sydämessänsä: olkoon Jerusalemin asuvaiset vain hyvässä
turvassa, Herrassa Zebaotissa, heidän Jumalassansa. 6
Sillä ajalla tahdon minä panna Juudan päämiehet niinkuin
tulipätsiksi puiden sekaan, ja niinkuin tulisoiton jalallisen,
syömään sekä oikialta että vasemmalta puolelta kaikki kansat
ympäriltä; ja Jerusalem asutaan taas siallansa Jerusalemissa.
7 Ja Herra on vapahtava Juudan majat niinkuin alustakin,
ettei Davidin huoneen kunnia ylen paljo kerskaisi, eikä
Jerusalemin asuvaisen kunnia, Juudaa vastaan. 8 Niinä
päivinä on Herra Jerusalemin asuvaiset varjelevat; ja on
tapahtuva, että se, joka silloin heidän seassansa heikko on,
on oleva niinkuin David, ja Davidin huone on oleva niinkuin
Jumalan huone, niinkuin Herran enkeli heidän edessänsä. 9
Silloin ajattelin minä hukuttaa kaikkia pakanoita, jotka ovat
lähteneet Jerusalemia vastaan. 10 Mutta Davidin huoneelle
ja Jerusalemin asuvaisille tahdon minä vuodattaa armon
ja rukouksen hengen; sillä heidän pitää katsoman minun
puoleeni, jonka he lävitse pistäneet ovat; ja pitää valittaman,
niinkuin joku valittaa ainokaista poikaansa, ja heidän pitää
häntä murehtiman, niinkuin joku itkis esikoistansa. 11 Silloin
pitää suuren valitusitkun oleman Jerusalemissa, niinkuin
Hadadrimmonin itku Megiddon kedolla. 12 Ja maan pitää

valittaman, jokainen sukukunta erinänsä; Davidin huoneen
sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä; Natanin
huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa erinänsä;
13 Levin huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän vaimonsa
erinänsä; Simein huoneen sukukunta erinänsä, ja heidän
vaimonsa erinänsä; 14 Niin myös kaikki muut jääneet
sukukunnat, kukin erinänsä, ja heidän vaimonsa myös
erinänsä.

13 Sillä ajalla on avoin lähde Davidin huoneelle ja
Jerusalemin asuvaisille oleva syntiä ja saastaisuutta
vastaan. 2 Sillä ajalla, sanoo Herra Zebaot, tahdon minä
epäjumalain nimet maasta kadottaa, ettei heitä enään pidä
muistettaman; tahdon myös väärät prophetat ja saastaisen
hengen ajaa pois maalta. 3 Ja pitää tapahtuman, että jos
joku vielä ennustais, niin hänen isänsä ja äitinsä, jotka
hänen synnyttäneet ovat, pitää hänelle sanoman: et sinä
saa elää, sillä sinä olet valehdellut Herran nimeen. Ja niin
hänen isänsä ja äitinsä, jotka hänen synnyttäneet ovat, pitää
hänen pistämän lävitse, kuin hän ennustaa. 4 Sillä silloin
pitää tapahtuman, että prophetat näkyinsä kanssa tulevat
häpiään, kuin he ennustavat; ja ei heidän pidä enää yllensä
pukevan karvavaatteita, joilla he viettelevät. 5 Mutta pitää
sanoman: en minä ole propheta, vaan minä olen peltomies;
sillä minä olen nuoruudestani orjana ollut. 6 Mutta jos
hänelle sanottaisiin: mitkä haavat ovat sinun käsissäs? niin
hänen pitää vastaaman: niin minä olen haavoitettu niiden
huoneessa, jotka minua rakastivat. 7 Herää, miekka minun
paimeneni päälle ja sen miehen päälle, joka minulle lähinen
on, sanoo Herra Zebaot: lyö paimenta, niin lampaat hajoovat!
ja niin minä käteni käännän piskuisia päin. 8 Ja pitää
tapahtuman, sanoo Herra, että jokaisessa maakunnassa
kaksi osaa häviää ja hukkuu, ja kolmas osa siihen jääpi.
9 Ja kolmannen osan tahdon minä viedä tulen lävitse, ja
puhdistaa sen, niinkuin hopia puhdistetaan, ja tahdon sen
kirkastaa, niinkuin kulta kirkastetaan. Nämät minun nimeäni
avuksi huutavat, ja minä tahdon heitä kuulla, ja sanoa: se
on minun kansani; ja heidän pitää sanoman: Herra minun
Jumalani.

14 Katso, päivä tulee Herralle, jona sinun saaliis sinussa
jaetaan. 2 Sillä minä olen kokoova kaikkinaiset
pakanat sotaan Jerusalemia vastaan, ja kaupunki voitetaan,
huoneet ryöstetään ja vaimot raiskataan. Puoli osaa
kaupunkia viedään vangiksi, ja jääneitä kansasta ei ajeta ulos
kaupungista. 3 Mutta Herra on lähtevä sotimaan pakanoita
vastaan, niinkuin hän on tottunut sodan ajalla sotimaan. 4
Silloin hänen jalkansa pitää Öljymäellä seisoman, joka on
läsnä Jerusalemia itään päin; ja Öljymäen pitää halkeeman
kekeltä itään ja länteen, sangen leviältä toinen toisestansa;
toinen osa mäkeä pitää erkaneman pohjoiseen päin ja toinen
etelään päin. 5 Ja teidän pitää pakeneman sitä laaksoa, joka
on näiden vuorten vaiheella, sillä se laakso mäkien vaiheella
pitää ulottuman Atsaliin asti; ja pitää paettaman niinuin
muinen paettiin maanjäristyksen tähden, Ussian Juudan
kuninkaan aikana. Silloin Herra minun Jumalani on tuleva,
ja kaikki pyhät hänen kanssansa. 6 Ja siihen aikaan pitää
tapahtuman, ettei valkeus pidä oleman kallis eikä sumuinen. 7
Ja yksi päivä on oleva, joka Herralle tuttu on, ei päivä eikä yö;
vaan pitää tapahtuman, että ehtoona pitää valkeus oleman.
8 Silloin pitää Jerusalemista elävät vedet vuotaman, puoli
osa itäistä merta päin, ja toinen puoli hamaan äärimäiseen
mereen; ja sen pitää sekä kesällä että talvella tapahtuman.
9 Ja Herra on kaiken maan Kuningas oleva; siihen aikaan
on ainoastaan yksi Herra oleva, ja hänen nimensä yksi.
10 Ja koko maakunnassa pitää käytämän ympäri niinkuin
tasaisella kedolla, Gibeasta niin Rimmoniin asti, lounaan
puolella Jerusalemia; sillä se korotetaan ja asutaan hänen
siassansa, Benjaminin portista hamaan ensimäisen portin
paikkaan, hamaan Kulmaporttiin, ja Hananeelin tornista
niin kuninkaan viinakuurniin asti. 11 Ja hänessä pitää
asuttaman, eikä enään pidä yhtään kirousta oleman, sillä
Jerusalemin pitää turvallisesti asuman. 12 Ja tämä on
rangaistus oleva, jolla Herra kaikkia kansoja on rankaiseva,
jotka ovat sotineet Jerusalemia vastaan: heidän lihansa
pitää raukeaman jaloillansa seisoissansa, ja heidän silmänsä
pitää lävissänsä vaipuman, ja heidän kielensä suussansa
raukeaman. 13 Siihen aikaan on Herra suuren metelin heidän
sekaansa nostava, että jokainen pitää kumppaninsa käteen
rupeeman, ja paneman kätensä kumppaninsa käden päälle.
14 Sillä Juuda on myös Jerusalemissa sotiva; ja sen ympärille
kootaan kaikkein pakanain tavarat, kultaa, hopiaa ja sangen
paljo vaatteita. 15 Ja niin on tämä rangaistus tapahtuva
hevosille, muuleille, kameleille, aaseille ja kaikkinaisille
eläimille, jotka heidän leirissänsä ovat, niinkuin tämä
rangaistus on. 16 Ja kaikki jääneet kaikkein pakanain seassa,
jotka läksivät Jerusalemia vastaan, menevät joka vuosi
kumartamaan Kuningasta, Herraa Zebaotia, ja lehtimajan
juhlaa pitämään. 17 Ja on tapahtuva, että joka maan
sukukunnista ei mene ylös Jerusalemiin tätä Kuningasta,
Herraa Zebaotia, kumartamaan, ei pidä heille sadetta
tuleman. 18 Ja ellei Egyptiläisten sukukunta menisi ylös ja
tulisi, niin ei heidänkään päällensä pidä sataman; tämä on
se rangaistus, jolla Herra on pakanat rankaiseva, jotka ei
tule lehtimajan juhlaa pitämään. 19 Sillä se on Egyptiläisten

synti ja kaikkein pakanain synti, jotka ei tule lehtimajan
juhlaa pitämään. **20** Siihen aikaan pitää hevosten kelloin
päälle (kirjoitettu) oleman: Herran pyhyys; ja kattilat Herran
huoneessa pitää oleman niinkuin maljat alttarin edessä. **21**
Sillä kaikki kattilat Jerusalemissa ja Juudassa pitää Herralle
Zebaotille pyhitetyt oleman; että kaikkein, jotka uhrata
tahtovat, pitää tuleman ja ne ottaman ja niissä keittämän.
Ja ei yksikään Kanaanealainen pidä enää Herran Zebaotin
huoneessa oleman siihen aikaan.

Malakian

1 Tämä on Herran sanan kuorma Israelin tykö, Malakian
kautta. **2** Minä rakastin teitä, sanoo Herra. Niin te sanotte:
missäs meitä rakastit? Eikö Esau ole Jakobin veli, sanoo
Herra? ja minä rakastin Jakobia, **3** Ja vihasin Esauta; olen
myös autioksi tehnyt hänen vuorensa, ja hänen perimisensä
lohikärmeille erämaaksi. **4** Ja jos Edom sanois: me olemme
köyhtyneet, mutta me tahdomme autiot jälleen rakentaa; niin
sanoo Herra Zebaot näin: jos he rakentavat, niin minä tahdon
maahan kukistaa; ja ne pitää kutsuttaman jumalattomuuden
rajaksi ja siksi kansaksi, jolle Herra on vihainen ijankaikkisesti.
5 Sen pitää teidän silmänne näkemän, ja teidän pitää
sanoman: Herra on ylistetty Israelin maan äärissä. **6** Pojan
pitää kunnioittaman isäänsä, ja palvelian isäntäänsä. Jos
minä siis isä olen, kussa on minun kunniani? Jos minä isäntä
olen, kussa on minun pelkoni? sanoo Herra Zebaot teille,
papit, jotka katsotte ylön minun nimeni. Niin te sanotte: missä
me katsomme ylön sinun nimes? **7** Silloin kuin te uhraatte
minun alttarilleni saastaista leipää. Niin te sanotte: kuinka me
uhraamme sinulle saastaista? Siinä että te sanotte: Herran
pöytä on katsottu ylön. **8** Ja kuin te uhraatte jotakin, joka
sokia on, niin ette sano sitä pahaksi; ja kuin te uhraatte
jotakin ontuvaa eli sairasta, niin ei sitäkään sanota pahaksi.
Vie senkaltaista sinun päämiehilles, mitämaks, jos sinä
olet hänelle otollinen, eli jos hän katsoo sinun puolees,
sanoo Herra Zebaot. **9** Niin rukoilkaat nyt Jumalaa, että hän
armahtais meidän päällemme, sillä se on tapahtunut teiltä.
Luuletteko, että hän katsoo teidän puoleenne? sanoo Herra
Zebaot. **10** Kuka on myös teidän seassanne, joka sulkee
oven (ilman palkkaa)? ette myös viritä tulta minun alttarilleni
ilman mitäkään. Ei minulla ole suosiota teihin, sanoo Herra
Zebaot, ja ruokauhri teidän käsistänne ei ole minulle otollinen.
11 Vaan hamasta auringon koitosta niin laskemiseen asti
pitää minun nimeni suureksi tuleman pakanain seassa, ja
jokapaikassa pitää minun nimelleni suitsutettaman, ja puhdas
ruokauhri uhrattaman; sillä minun nimeni pitää suureksi
tuleman pakanain seassa, sanoo Herra Zebaot. **12** Mutta
te turmelette sen sillä, kuin te sanotte: Herran pöytä on
saastutettu, ja sen uhri on katsottu ylön ja hänen ruokansa.
13 Ja te sanotte: katso, se on sula vaiva, ja lyötte sen tuleen,
sanoo Herra Zebaot. Ja te uhraatte ryövättyä, ontuvaa ja
sairasta, ja ne te uhraatte ruokauhriksi. Pitäiskö se minulle
otollinen oleman teidän käsistänne? sanoo Herra. **14** Mutta
kirottu olkoon pettäjä, jonka laumassa on oinas, ja kuin hän
tekee lupauksen, niin hän uhraa Herralle kelvottoman; sillä
minä olen suuri kuningas, sanoo Herra Zebaot, ja minun
nimeni on peljättävä pakanain seassa.

2 Ja te papit, tämä käsky tulee nyt teille. **2** Ellette sitä kuule,
ja ellette pane sydämeenne, että te niin antaisitte minun
nimelleni kunnian, sanoo Herra Zebaot, niin minä lähetän
teidän sekaanne kirouksen, ja kiroon teidän siunauksianne;
jopa minä olen myös niitä kironnut, ettette sitä tahtoneet
panna sydämeenne. **3** Katso, minä tahdon turmella teidän
siemenenne, ja paiskaan sonnan teidän kasvoillenne, teidän
juhlapäiväinne sonnan, niin että se ijäksi teihin tarttuu. **4** Niin
te saatte tuta, että minä sen käskyn teille lähettänyt olen,
että sen piti minun liittoni Levin kanssa oleman, sanoo Herra
Zebaot. **5** Sillä minun liittoni oli hänen kanssansa elämään ja
rauhaan, ja minä annoin ne pelvoksi hänelle, pelkäämään
minua, ja minun nimeäni hämmästymään. **6** Totuuden laki
oli hänen suussansa, ja ei löydetty mitään pahaa hänen
huulissansa; hän vaelsi rauhallisesti ja toimellisesti minun
edessäni, ja käänsi monta pois synnistä. **7** Sillä papin huulet
pitää opin kätkemän, että lakia hänen suustansa kysyttäisiin;
sillä hän on Herran Zebaotin enkeli. **8** Mutta te olette tieltä
poikenneet, pahoitatte monta laissa, ja olette Levin liiton
rikkoneet, sanoo Herra Zebaot. **9** Sentähden olen minä
myös tehnyt, että te olette hyljätyt ja ylönkatsotut kaiken
kansan edessä, ettette pidä minun teitäni, mutta katsotte
ihmisten muotoa laissa. **10** Eikö meillä kaikilla ole yksi Isä?
eikö yksi Jumala meitä luonut ole? Miksi me katsomme
ylön toinen toisemme, ja rikomme sen liiton, joka meidän
isäimme kanssa tehty oli? **11** Sillä Juuda on ylönkatsojaksi
tullut, Israelissa ja Jerusalemissa on tapahtunut kauhistus;
sillä Juuda turmelee Herran pyhän, jota hän itse rakasti,
ja ottaa vieraan jumalan tyttäriä emänniksensä. **12** Vaan
Herra hävittää hänen, joka sen tekee, Jakobin majasta,
sekä opettajan että opetuslapsen, ja sen, joka vie Herralle
Zebaotille ruokauhria. **13** Te teette myös sen toisen, että
Herran alttarin edessä ovat kyyneleet, itkut ja huokaukset,
niin etten minä enään tahdo katsoa ruokauhria päin, eli
ottaa vastaan jotakin otollisesti teidän käsistänne. **14** Ja te
sanotte: minkätähden? Sentähden, että Herra on sinun ja
sinun nuoruutes vaimon vaiheella todistanut, jonka katsot
ylön, joka on sinun kumppanis ja sinun vaimos, johon
sinä liitolla itses kiinni sitonut olet. **15** Sillä eikö hän heitä
yhdeksi tehnyt, vaikka hänellä olis ollut muita henkiä?
Mutta mitä se yksi tekee? Hän etsii Jumalan siementä.
Sentähden karttakaat teidän henkeänne, ja älköön kenkään
katsoko ylön nuoruutensa vaimoa. **16** Että (Jumala) vihaa
sitä hylkäämistä, sanoo Herra Israelin Jumala, kuin joku

peittää vääryytensä niinkuin vaatteella, sanoo Herra Zebaot:
sentähden karttakaat teidän henkeänne, ja älkäät katsoko
heitä ylön. 17 Te olette Herraa teidän puheellanne vaivanneet;
ja te sanotte: missä me häntä olemme vaivanneet? Siinä kuin
te sanotte: jokainen, joka pahaa tekee, se kelpaa Herralle,
ja että senkaltaiset ovat hänelle otolliset; eli kussa on se
Jumala, joka rankaisee?

3 Katso, minä lähetän minun enkelini, joka minun eteeni
pitää tien valmistaman; ja kohta tulee templiinsä se
Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te tahdotte; katso,
hän tulee, sanoo Herra Zebaot. 2 Mutta kuka voi hänen
tulemisensa päivää kärsiä? ja kuka voi seisoa, kuin hän
ilmaantuu? Sillä hän on niinkuin hopiasepän tuli ja niinkuin
pesiän saippua. 3 Hän on istuva ja sulaava ja selittävä
hopian; hän on puhdistava ja hivuttava Levin pojat, niinkuin
kullan ja hopian. Silloin pitää heidän tuoman Herralle
ruokauhria vanhurskaudessa. 4 Ja Juudan ja Jerusalemin
ruokauhrit pitää kyllä Herralle kelpaaman, niinkuin muinen ja
entisinä vuosina. 5 Ja minä tahdon tulla teidän tykönne ja
rangaista teitä, ja tahdon olla nopia todistaja noitia vastaan,
huorintekiöitä ja valapattoisia vastaan, ja niitä vastaan, jotka
palkolliselta palkan pidättävät, leskille ja orvoille väkivaltaa ja
vääryyttä tekevät, ja jotka muukalaista sortavat, eikä pelkää
minua, sanoo Herra Zebaot. 6 Sillä minä olen Herra, joka en
muutu; ja te Jakobin lapset, ette ole hukkuneet. 7 Te olette
hamasta teidän isäinne ajasta alati poikenneet pois minun
säädyistäni, ja ette ole niitä pitäneet; niin kääntykäät nyt
minun tyköni, niin minä tahdon myös kääntyä teidän tykönne,
sanoo Herra Zebaot. Niin te sanotte: missä meidän pitää
meitämme kääntämän? 8 Onko se oikein, että ihminen pettää
Jumalan, niinkuin te minun petätte? niin te sanotte: missä
me sinun petämme? Kymmenyksissä ja ylennysuhrissa. 9
Sentähden te olette kirouksella kirotut, että te minun petätte,
kaikki kansa. 10 Mutta tuokaat täydelliset kymmenykset
minun aittaani, että minun huoneessani ruokaa olis; ja niin
koetelkaat minua, sanoo Herra Zebaot, ellen minä myös
avaa teille taivaan akkunia, ja vuodata sieltä runsaasti
siunausta. 11 Ja minä tahdon teiltä syöjän rangaista ettei
se teiltä maan hedelmää hukuttaisi, ja ettei viinapuu teidän
pellossanne olisi hedelmätöin, sanoo Herra Zebaot. 12
Niin että kaikki pakanat pitää teidän autuaaksi sanoman;
sillä teidän pitää kallis maa oleman, sanoo Herra Zebaot.
13 Kovasti te puhutte minua vastaan, sanoo Herra. Ja te
sanotte: mitä me puhumme sinua vastaan? 14 Te sanotte:
se on turha, kuin Jumalaa palvellaan, ja mitä se auttaa,
että me pidämme hänen käskynsä, ja vaivaamme meidän
elämäämme Herran Zebaotin edessä? 15 Sentähden me
ylistämme ylönkatsojia; sillä jumalattomat menestyvät; he
kiusaavat Jumalaa, ja se heille menestyy. 16 Silloin ne, jotka
Herraa pelkäävät, lohduttavat toinen toistansa näin: Herra
ottaa siitä vaarin ja kuulee sen, ja muistokirja on kirjoitettu
hänen eteensä niille, jotka Herraa pelkäävät ja muistavat
hänen nimensä. 17 Niiden pitää, sanoo Herra Zebaot, sinä
päivänä, jonka minä teen, oleman minun omani; ja minä
tahdon heitä armahtaa, niinkuin mies armahtaa poikaansa,
joka häntä palvelee. 18 Ja teidän pitää jälleen sitä vastaan
näkemän, mikä eroitus on vanhurskaan ja jumalattoman
vaiheella, ja sen vaiheella, joka Jumalaa palvelee, ja sen,
joka ei häntä palvele.

4 Sillä katso, se päivä tulee, joka on palava niinkuin
pätsi: silloin pitää kaikki ylönkatsojat ja jumalattomat
olkena oleman, ja se tuleva päivä pitää heidät sytyttämän,
sanoo Herra Zebaot, ja ei pidä heille jättämän juurta eikä
oksaa. 2 Mutta teille, jotka minun nimeäni pelkäätte, on
vanhurskauden aurinko koittava, ja autuus hänen siipeinsä
alla; ja teidän pitää käymän ulos ja sisälle, lisääntymän
niinkuin syöttiläät vasikat. 3 Teidän pitää jumalattomat
tallaaman; sillä heidän pitää tuhkana teidän jalkainne alla
oleman, sinä päivänä, jonka minä tehdä tahdon, sanoo Herra
Zebaot. 4 Muistakaat Moseksen minun palveliani lakia, jonka
minä hänelle käskin Horebissa, kaikelle Israelille säädyksi ja
oikeudeksi. 5 Katso, minä lähetän teille Elian, prophetan,
ennenkuin se suuri ja hirmuinen Herran päivä tulee. 6 Hän
on kääntävä isäin sydämet lasten tykö, ja lasten sydämet
isäinsä tykö, etten minä tulisi ja löisi maahan kirouksella.

UUSI TESTAMENTTI

Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät.
Ja he jakoivat hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.
Luukkaan 23:34

Matteuksen

1 Jesuksen Kristuksen syntymäkirja, Davidin pojan,
Abrahamin pojan. **2** Abraham siitti Isaakin. Mutta Isaak
siitti Jakobin. Jakob siitti Juudan, ja hänen veljensä, **3**
Juuda siitti Phareksen ja Saramin Tamarista. Phares siitti
Hetsronin. Hetsron siitti Aramin. **4** Aram siitti Aminadabin.
Aminadab siitti Nahassonin. Nahasson siitti Salmonin. **5**
Salmon siitti Boaksen Rahabista. Boas siitti Obedin Ruutista.
Obed siitti Jessen. **6** Jesse siitti kuningas Davidin. Kuningas
David siitti Salomonin Urian emännästä. **7** Salomon siitti
Rehabeamin. Rehabeam siitti Abian. Abia siitti Assan. **8**
Assa siitti Josaphatin. Josaphat siitti Joramin. Joram siitti
Ussian. **9** Ussia siitti Jotamin. Jotam siitti Akaksen. Akas siitti
Etsekian. **10** Etsekia siitti Manassen. Manasse siitti Amonin.
Amon siitti Josian. **11** Josia siitti (Jojakimin. Jojakim siitti)
Jekonian ja hänen veljensä, Babelin vankiudessa. **12** Mutta
Babelin vankiuden jälkeen siitti Jekonia Sealtielin. Sealtiel
siitti Zorobabelin. **13** Zorobabel siitti Abiudin. Abiud siitti
Eliakimin. Eliakim siitti Asorin. **14** Asor siitti Sadokin. Sadok
siitti Akimin. Akim siitti Eliudin. **15** Eliud siitti Eleatsarin.
Eleatsar siitti Matanin. Matan siitti Jakobin. **16** Jakob siitti
Josephin, Marian miehen, josta (Mariasta) on syntynyt Jesus,
joka kutsutaan Kristus. **17** Niin ovat kaikki polvet Abrahamista
Davidiin asti neljätoistakymmentä polvea; Davidista Babelin
vankiuteen myös neljätoistakymmentä polvea, ja Babelin
vankiudesta Kristukseen asti neljätoistakymmentä polvea. **18**
Jesuksen Kristuksen syntymys oli näin: koska Maria hänen
äitinsä oli Josephiin kihlattu, ennen kuin he yhteen tulivat,
löyttiin hän raskaaksi Pyhästä Hengestä. **19** Mutta että
Joseph hänen miehensä oli hurskas ja ei tahtonut häntä
huutoon saattaa, ajatteli hän salaisesti hyljätä hänen. **20** Kuin
hän näitä ajatteli, katso, niin Herran enkeli ilmestyi hänelle
unessa ja sanoi: Joseph, Davidin poika! älä pelkää ottaakses
Mariaa puolisoas tykös; sillä se, mikä hänessä on siinnyt,
on Pyhästä Hengestä. **21** Ja hänen pitää synnyttämän
Pojan, jonka nimen sinun pitää kutsuman Jesus; sillä hän
on vapahtava kansansa heidän synneistänsä. **22** Mutta
tämä on kaikki tapahtunut, että täytettäisiin, mitä Herralta on
sanottu prophetan kautta, joka sanoo: **23** Katso, neitseen
pitää raskaaksi tuleman ja synnyttämän Pojan, ja hänen
nimensä pitää kutsuttaman Emmanuel; se on niin paljo
sanottu: Jumala meidän kanssamme. **24** Kuin Joseph unesta
heräsi, niin hän teki kuin Herran enkeli hänen käski, ja otti
puolisonsa tykönsä, **25** Ja ei tuntenut häntä, siihenasti kuin
hän poikansa esikoisensa synnytti, ja kutsui hänen nimensä
Jesus.

2 Koska siis Jesus syntynyt oli Betlehemissä Juudan
maalla, kuningas Herodeksen aikaan, katso, tietäjät
tulivat idästä Jerusalemiin ja sanoivat: **2** Kussa on se
syntynyt Juudalaisten kuningas? sillä me näimme hänen
tähtensä idässä, ja tulimme häntä kumartaen rukoilemaan. **3**
Kuin kuningas Herodes sen kuuli, hämmästyi hän ja kaikki
Jerusalem hänen kanssansa, **4** Ja kokosi kaikki ylimmät
papit ja kirjanoppineet kansan seassa, ja kyseli heiltä,
kussa Kristuksen syntymän piti. **5** Ja he sanoivat hänelle:
Betlehemissä Juudan maalla; sillä niin on prophetan kautta
kirjoitettu: **6** Ja sinä Betlehem Juudan maassa, et sinä
ole suinkaan vähin Juudan pääruhtinasten seassa; sillä
sinusta on tuleva se Ruhtinas, jonka minun kansaani Israelia
pitää hallitseman. **7** Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa,
ja tutkisteli visusti heiltä, millä ajalla tähti ilmestyi, **8** Ja
lähetti heidät Betlehemiin, ja sanoi: menkäät ja kysykäät
visusti lapsesta, ja kuin te löydätte, niin ilmoittakaat minulle,
että minäkin tulisin ja kumartaisin häntä. **9** Kuin he olivat
kuninkaan kuulleet, menivät he matkaansa, ja katso, tähti,
jonka he olivat nähneet idässä, kävi heidän edellänsä,
niinkauvan kuin hän edellä käyden seisahti sen paikan
päälle, jossa lapsi oli. **10** Kuin he tähden näkivät, ihastuivat
he sangen suurella ilolla, **11** Ja menivät huoneeseen, löysivät
lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankesivat ja rukoilivat
häntä, ja avasivat tavaransa, ja lahjoittivat hänelle kultaa ja
pyhää savua ja mirhamia. **12** Ja Jumala kielsi heitä unessa
Herodeksen tykö palajamasta; ja he menivät toista tietä
omalle maallensa. **13** Mutta kuin he olivat menneet pois,
katso, niin Herran enkeli ilmestyi Josephille unessa, sanoen:
nouse ja ota lapsi äitinensä tykös, ja pakene Egyptiin, ja ole
siellä siihen asti kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on
etsivä lasta, hukuttaaksensa häntä. **14** Niin hän nousi ja
otti lapsen äitinensä yöllä tykönsä, ja pakeni Egyptiin, **15**
Ja oli siellä Herodeksen kuolemaan asti: että täytettäisiin
mitä sanottu oli Herralta prophetan kautta, joka sanoo:
Egyptistä kutsuin minä poikani. **16** Kuin Herodes näki itsensä
tietäjiltä vietellyksi, vihastui hän sangen kovin, ja lähetti
tappamaan kaikki poikalapset Betlehemissä ja kaikissa sen
äärissä, jotka kaksivuotiset olivat taikka nuoremmat, sen
ajan jälkeen, jonka hän oli tarkasti tietäjiltä tutkinut. **17** Silloin
se täytettiin, mitä Jeremialta prophetalta sanottu oli, joka
sanoo: **18** Ramassa on ääni kuulunut, suuri valitus, itku
ja iso parku: Rakel itkee lapsiansa, ja ei tahtonut itsiänsä
antaa lohdutettaa, ettei he ole. **19** Mutta kuin Herodes oli
kuollut, katso, niin Herran enkeli ilmestyi Josephille unessa
Egyptissä ja sanoi: **20** Nouse ja ota lapsi äitinensä, ja mene
Israelin maalle; sillä ne ovat kuolleet, jotka lapsen henkeä

väijyivät. 21 Niin hän nousi ja otti lapsen äitinensä, ja meni
Israelin maalle. 22 Mutta kuin hän kuuli, että Arkelaus oli
kuningas Juudeassa, isänsä Herodeksen siassa, pelkäsi
hän sinne mennä. Ja hän sai Jumalalta käskyn unessa, ja
poikkesi Galilean ääriin, 23 Ja tuli ja asui kaupungissa, joka
kutsutaan Natsaret, että täytettäisiin mitä prophetain kautta
sanottu oli: hän pitää Natsarealaiseksi kutsuttaman.

3 Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja, ja saarnasi Juudean
korvessa, 2 Ja sanoi: tehkäät parannus; sillä taivaan
valtakunta on lähestynyt. 3 Sillä tämä on se, josta sanottu
on Jesaialta prophetalta, joka sanoo: huutavan ääni on
korvessa, valmistakaat Herran tietä, tehkäät hänen polkunsa
oikiaksi. 4 Mutta Johanneksella oli vaate kamelin karvoista
ja hihnainen vyö hänen vyöllänsä, ja hänen ruokansa oli
heinäsirkat ja metsähunaja. 5 Silloin meni hänen tykönsä
Jerusalem, ja koko Juudea, ja kaikki maakunta Jordanin
ympäriltä. 6 Ja he kastettiin häneltä Jordanissa, ja tunnustivat
heidän syntinsä. 7 Mutta kuin hän monta Pharisealaisista ja
Saddukealaisista näki tulevan kasteensa tykö, sanoi hän
heille: te kyykärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan
tulevaista vihaa? 8 Tehkäät siis parannuksen soveliaita
hedelmiä. 9 Ja älkäät ajatelko itsellenne sanoa: Abraham on
meidän isämme. Millä minä sanon teille: Jumala voi näistä
kivistä Abrahamille lapset herättää. 10 Mutta jo myös on
kirves pantu puiden juurelle: sentähden jokainen puu, joka ei
tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja tuleen heitetään. 11
Minä tosin kastan teitä vedellä parannukseen; mutta se, joka
minun jälkeeni tulee, on väkevämpi minua, jonka kenkiä en
minä ole kelvollinen kantamaan, hän kastaa teitä Pyhällä
Hengellä ja tulella. 12 Jonka viskin on hänen kädessänsä,
ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa aittaansa, mutta
ruumenet polttaa hän sammumattomalla tulella. 13 Silloin
tuli Jesus Galileasta Jordaniin Johanneksen tykö, kastettaa
häneltä; 14 Mutta Johannes kielsi häneltä, sanoen: minä
tarvitsen sinulta kastettaa, ja sinä tulet minun tyköni? 15 Niin
vastasi Jesus ja sanoi hänelle: salli nyt; sillä näin meidän
sopii kaikkea vanhurskautta täyttää. Ja hän salli hänen.
16 Kuin Jesus kastettu oli, astui hän kohta ylös vedestä:
ja katso, taivaat aukenivat hänelle, ja hän näki Jumalan
Hengen tulevan alas, niinkuin kyyhkyisen, ja tulevan hänen
päällensä, 17 Ja katso, ääni taivaasta sanoi: tämä on se
minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin.

4 Silloin vietiin Jesus hengeltä korpeen kiusattaa perkeleeltä.
2 Ja kuin hän oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja
neljäkymmentä yötä, sitte hän isosi. 3 Ja kiusaaja tuli hänen
tykönsä ja sanoi: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sano,
että nämät kivet leiviksi tulevat. 4 Mutta hän vastasi ja
sanoi: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, mutta
jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. 5 Silloin otti
perkele hänen kanssansa pyhään kaupunkiin, ja asetti hänen
templin harjalle, 6 Ja sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan
Poika, niin laske sinus alaspäin; sillä kirjoitettu on: hän antaa
käskyn enkeleillensä sinusta, ja he käsissä kantavat sinun,
ettet joskus jalkaas kiveen loukkaa. 7 Niin Jesus sanoi
hänelle: taas on kirjoitettu: ei sinun pidä kiusaaman Herraa
sinun Jumalaas. 8 Taas vei hänen perkele sangen korkialle
vuorelle, ja osoitti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja
niiden kunnian, 9 Ja sanoi hänelle: nämät kaikki minä annan
sinulle, jos sinä lankeat maahan ja rukoilet minua. 10 Niin
sanoi Jesus hänelle: mene pois, saatana! Sillä kirjoitettu on:
Herraa sinun Jumalaas pitää sinun kumartaman, ja häntä
ainoaa palveleman. 11 Silloin jätti hänen perkele; ja katso,
enkelit tulivat ja palvelivat häntä. 12 Mutta kuin Jesus kuuli,
että Johannes oli vankiuteen annettu ylön, poikkesi hän
Galileaan, 13 Ja jätti Natsaretin, tuli ja asui Kapernaumissa,
joka on merikaupunki, Zebulonin ja Naphtalin äärissä; 14 Että
täytettäisiin se mikä sanottu oli Jesaias prophetan kautta, joka
sanoo: 15 Zebulonin maa ja Naphtalin maa, läsnä meritietä,
sillä puolella Jordanin, pakanain Galilea, 16 Kansa, joka
pimiässä istui, näki suuren valkeuden, ja niille, jotka kuoleman
maassa ja varjossa istuivat, koitti valkeus. 17 Siitä ajasta
rupesi Jesus saarnaamaan ja sanomaan: tehtäät parannus;
sillä taivaan valtakunta lähestyi. 18 Mutta kuin Jesus käveli
Galilean meren tykönä, näki hän kaksi veljestä, Simonin,
joka kutsutaan Pietariksi, ja Andreaksen hänen veljensä,
laskevan verkkoa mereen; (Sillä he olivat kalamiehet,) 19 Ja
sanoi heille: seuratkaat minua, ja minä teen teidät ihmisten
kalamiehiksi. 20 Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat
häntä. 21 Ja kuin hän sieltä edemmä kävi, näki hän toiset
kaksi veljestä, Jakobin Zebedeuksen pojan ja Johanneksen
hänen veljensä, venheessä isänsä Zebedeuksen kanssa,
parantavan verkkojansa; ja hän kutsui heitä. 22 Niin he
kohta jättivät venheen ja isänsä, ja seurasivat häntä. 23
Ja Jesus vaelsi ympäri kaiken Galilean, ja opetti heidän
synagogissansa, ja saarnasi valtakunnan evankeliumia,
ja paransi kaikkinaiset taudit ja kaiken sairauden kansan
seassa. 24 Ja sanoma kuului hänestä kaikkeen Syrian
maahan. Ja he toivat hänen tykönsä kaikkinaisia sairaita,
moninaisilla taudeilla ja kivuilla vaivatuita ja piruilta riivatuita,
ja kuutaudillisia ja halvatuita; ja hän paransi ne. 25 Ja häntä
seurasi paljo väkeä Galileasta ja kymmenestä kaupungista,
ja Jerusalemista ja Juudeasta, ja maakunnista sillä puolella
Jordania.

5 Mutta kuin hän näki kansan, astui hän ylös vuorelle,
ja kuin hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa
hänen tykönsä. 2 Niin hän avasi suunsa, opetti heitä ja
sanoi: 3 Autuaat ovat hengellisesti vaivaiset; sillä heidän
on taivaan valtakunta. 4 Autuaat ovat murheelliset; sillä he
saavat lohdutuksen. 5 Autuaat ovat siviät; sillä he saavat
maan periä. 6 Autuaat ovat, jotka isoovat ja janoovat
vanhurskautta; sillä he ravitaan. 7 Autuaat ovat laupiaat; sillä
he saavat laupiuden. 8 Autuaat ovat puhtaat sydämestä;
sillä he saavat nähdä Jumalan. 9 Autuaat ovat rauhan
tekiät; sillä ne pitää Jumalan pojiksi kutsuttaman. 10 Autuaat
ovat, jotka vanhurskauden tähden vainotaan; sillä heidän on
taivaan valtakunta. 11 Autuaat olette te, kuin he pilkkaavat
ja vainoovat teitä, ja puhuvat kaikkinaista pahuutta teitä
vastaan, valhetellen minun tähteni. 12 Iloitkaat ja riemuitkaat;
sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä näin he
vainosivat prophetaita, jotka teidän edellänne olivat. 13
Te olette maan suola: jos siis suola tulee mauttomaksi,
millä sitte suolataan? ei se enään kelpaa mihinkään, vaan
heitettää pois ja ihmisiltä tallattaa. 14 Te olette maailman
valkeus. Ei sitä kaupunkia taideta peittää, joka vuorella
on, 15 Eikä kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan
kynttiläjalkaan, valaisemaan kaikkia, jotka huoneessa ovat.
16 Näin valistakoon teidän valkeutenne ihmisten edessä, että
he näkisivät teidän hyvät työnne, ja kunnioittaisivat teidän
Isäänne, joka on taivaissa. 17 Älkäät luulko, että minä tulin
lakia ja prophetaita päästämään: en minä tullut päästämään,
vaan täyttämään. 18 Sillä totisesti sanon minä teille: siihenasti
kuin taivas ja maa katoo, ei pidä vähinkään piirto eikä joku
rahtu laista katooman, siihenasti kuin kaikki tapahtuvat.
19 Kuka siis jonkun näistä vähimmistä käskyistä päästää,
ja näin ihmisiä opettaa, hän pitää taivaan valtakunnassa
vähimmäksi kutsuttaman; mutta joka sen tekee ja opettaa, se
pitää suureksi taivaan valtakunnassa kutsuttaman. 20 Sillä
minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa
enempi kuin kirjanoppineiden ja Pharisealaisten, niin ette tule
taivaan valtakuntaan. 21 Te kuulitte mitä sanottu oli vanhoille:
ei sinun pidä tappaman; mutta jokainen, joka tappaa, hänen
pitää tuomioon vikapää oleman. 22 Mutta minä sanon teille:
että jokainen, joka tyhmästi vihastuu veljellensä, hänen
pitää tuomioon vikapää oleman; mutta jokainen, joka sanoo
veljellensä: raka, hänen pitää neuvon alle vikapää oleman;
mutta jokainen, joka sanoo: sinä tyhmä, hänen pitää helvetin
tuleen vikapää oleman. (Geenna g1067) 23 Sentähden, jos
sinä uhraat lahjas alttarille, ja siellä muistat, että veljelläs
on jotakin sinua vastaan: 24 Niin jätä sinne lahjas alttarin
eteen, ja mene ensin sopimaan veljes kanssa, ja tule sitte
lahjas uhraamaan. 25 Sovi nopiasti riitaveljes kanssa, koskas
vielä hänen kanssansa tiellä olet, ettei riitaveljes anna sinua
joskus tuomarille, ja tuomari antaa sinun palvelialle, ja sinä
heitetään torniin. 26 Totisesti sanon minä sinulle: et sinä
suinkaan pääse sieltä ulos, siihenasti kuin sinä maksat
viimeisen rovon. 27 Te kuulitte sanotuksi vanhoille: ei sinun
pidä huorin tekemän. 28 Mutta minä sanon teille: jokainen,
joka katsoo vaimon päälle himoitaksensa häntä, hän teki jo
huorin hänen kanssansa sydämessänsä. 29 Jos oikia silmäs
pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä pois tyköäs;
sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäs hukutetaan,
kuin että koko ruumis pitäis heitettämän helvettiin. (Geenna
g1067) 30 Ja jos oikia kätes pahentaa sinun, niin hakkaa se
poikki, ja heitä pois tyköäs! sillä parempi on sinulle, että
yksi jäsenistäs hukutetaan, kuin että koko ruumis pitäis
helvettiin heitettämän. (Geenna g1067) 31 On myös sanottu:
jokainen joka emäntänsä hylkää, hän antakaan hänelle
erokirjan. 32 Mutta minä sanon teille: joka emäntänsä hylkää,
muutoin kuin huoruuden tähden, hän saattaa hänen huorin
tekemään; ja joka nai sen hyljätyn, hän tekee huorin. 33 Taas
te kuulitte sanotuksi vanhoille: älä vanno väärin, vaan pidä
valas Herralle. 34 Mutta minä sanon teille: älkäät ensinkään
vannoko, ei taivaan kautta, sillä se on Jumalan istuin; 35
Eikä maan kautta, sillä se on hänen astinlautansa: ei myös
Jerusalemin kautta, sillä se on suuren kuninkaan kaupunki:
36 Ei sinun myös pidä vannoman pääs kautta, sillä et sinä
voi yhtään hiusta valkiaksi eli mustaksi tehdä. 37 Vaan
teidän puheenne pitää oleman: on, on, ei, ei; mutta mitä
siihen lisätään, se on pahasta. 38 Te kuulitte sanotuksi:
silmä silmästä, ja hammas hampaasta. 39 Mutta minä
sanon teille: älkäät olko pahaa vastaan; vaan joka sinua
lyö oikialle poskelle, niin käännä myös hänelle toinen. 40
Ja joka sinua tahtoo oikeuden eteen, jo ottaa hamees,
niin salli myös hänelle muukin vaate. 41 Ja joka sinua
vaatii peninkulman, mene hänen kanssansa kaksi. 42 Anna
sille, joka sinulta anoo, ja älä käänny siltä pois, joka lainan
pyytää. 43 Te kuulitte sanotuksi: rakasta lähimmäistäs, ja
vihaa vihollistas; 44 Mutta minä sanon teille: rakastakaat
vihollisianne; siunatkaat niitä, jotka teitä sadattavat; tehkäät
niille hyvin, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaat niiden edestä,
jotka teitä vainoovat ja vahingoittavat, 45 Että te olisitte teidän
Isänne pojat, joka on taivaissa; sillä hän sallii aurinkonsa
koittaa niin pahain ylitse kuin hyväinkin, ja antaa sataa niin
väärille kuin vanhurskaillekin. 46 Sillä jos te rakastatte niitä,
jotka teitäkin rakastavat, mitä teidän siitä palkkaa on? eikö
Publikanit myös niin tee? 47 Ja jos te ainoastaan veljeinne
kanssa soveliaat olette, mitä te sen kanssa erinomaista

teette? eikö Publikanit myös niin tee? 48 Olkaat siis te
täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.

6 Kavahtakaat, ettette anna almujanne ihmisten edessä,
että te heiltä nähtäisiin: niin ette saa palkkaa Isältänne,
joka on taivaissa. 2 Kuin siis almua annat, niin älä edelläs
torvella soita, niinkuin ulkokullatut synagogissa ja kujilla
tekevät, että he ihmisiltä kunnioitettaisiin. Totisesti sanon
minä teille: he ovat saaneet palkkansa. 3 Mutta kuin sinä
almua annat, niin älköön vasen kätes tietäkö, mitä oikia
kätes tekee, 4 Että almus olis salaisuudessa, ja Isäs, joka
salaisuudessa näkee, maksais sinulle julkisesti. 5 Ja kuin
rukoilet, niin ei sinun pidä oleman niinkuin ulkokullatut;
sillä he mielellänsä seisovat ja rukoilevat synagogissa ja
kujain kulmissa, että he ihmisiltä nähtäisiin. Totisesti sanon
minä teille: he ovat saaneet palkkansa. 6 Vaan kuin sinä
rukoilet, niin mene kammioos, ja sulje oves, ja rukoile Isääs,
joka on salaisuudessa: ja Isäs, joka salaisuudessa näkee,
maksaa sinulle julkisesti. 7 Ja kuin te rukoilette, niin älkää
olko paljon puhuvaiset, niinkuin pakanat; sillä he luulevat
heitä paljon puheensa tähden kuultavan. 8 Sentähden
älkäät olko heidän kaltaisensa; sillä Isänne tietää kyllä,
mitä tarvitsette, ennen kuin te häneltä rukoilettekaan. 9
Näin teidän siis pitää rukoileman: Isä meidän, joka olet
taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimes. 10 Lähestyköön
sinun valtakuntas. Olkoon sinun tahtos niin maassa kuin
taivaassa. 11 Anna meille tänäpäivänä meidän jokapäiväinen
leipämme. 12 Ja anna meille meidän velkamme anteeksi,
niinkuin mekin anteeksi annamme meidän velvollistemme.
13 Ja älä johdata meitä kiusaukseen. Mutta päästä meitä
pahasta. Sillä sinun on valtakunta, ja voima, ja kunnia,
ijankaikkisesti. Amen! 14 Sillä jos te anteeksi annatte ihmisille
heidän rikoksensa, niin myös teidän taivaallinen Isänne antaa
teille anteeksi. 15 Vaan jollette anteeksi anna ihmisille heidän
rikoksiansa, niin ei myös teidän Isänne anteeksi anna teidän
rikoksianne. 16 Mutta kuin te paastootte, niin älkäät olko
surulliset niinkuin ulkokullatut; sillä he muuttavat muotonsa,
että he ihmisiltä nähtäisiin paastoovan. Totisesti sanon
minä teille: he ovat saaneet palkkansa. 17 Vaan sinä kuin
paastoot, niin voitele pääs ja pese kasvos, 18 Ettet ihmisiltä
nähtäis paastoovan, mutta Isältäs, joka on salaisuudessa: ja
Isäs, joka salaisuudessa näkee, maksaa sinulle julkisesti.
19 Älkäät tavaraa kootko maan päällä, kussa koi ja ruoste
raiskaavat, ja kussa varkaat kaivavat ja varastavat; 20 Vaan
kootkaat teillenne tavaraa taivaassa, kussa ei koi eikä ruoste
raiskaa, ja kussa ei varkaat kaiva eikä varasta. 21 Sillä kussa
teidän tavaranne on, siellä on myös teidän sydämenne. 22
Silmä on ruumin valkeus; jos siis silmäs on yksinkertainen,
niin koko ruumiis on valaistu. 23 Mutta jos silmäs on paha,
niin koko ruumiis on pimiä. Jos siis se valkeus, joka sinussa
on, on pimeys, kuinka suuri on itse pimeys? 24 Ei kenkään
voi palvella kahta herraa; sillä taikka hän tätä vihaa ja toista
rakastaa, taikka hän tähän suostuu ja toisen ylönkatsoo.
Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. 25 Sentähden
sanon minä teille: älkäät murehtiko henkenne tähden, mitä
te syötte ja mitä te juotte, eikä ruumiinne tähden, millä te
teitänne verhootte. Eikö henki enempi ole kuin ruoka? ja
ruumis parempi kuin vaate? 26 Katsokaat taivaan lintuja,
ei he kylvä eikä niitä, ei myös kokoa riiheen, ja teidän
taivaallinen Isänne ruokkii heidät. Ettekö te paljoa enempi
ole kuin he? 27 Mutta kuka teistä voi surullansa lisätä yhden
kyynärän pituudellensa? 28 Ja mitä te surette vaatteista?
Katsokaat kukkasia kedolla, kuinka he kasvavat: ei he
työtä tee, eikä kehrää. 29 Kuitenkin sanon minä teille, ettei
Salomon kaikessa kunniassansa ollut niin vaatetettu kuin
yksi heistä. 30 Jos Jumala näin vaatettaa pellon ruohon, joka
tänäpänä seisoo ja huomenna pätsiin heitetään, eikö hän
paljoa enemmin teidän sitä tee, te vähäuskoiset? 31 Älkäät
siis surulliset olko, sanoen: mitä me syömme, taikka mitä
me juomme? eli millä me meitämme verhoomme? 32 Sillä
kaikkia näitä pakanat etsivät; sillä teidän taivaallinen Isänne
kyllä tietää teidän kaikkia näitä tarvitsevan. 33 Vaan etsikäät
ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa,
ja niin kaikki nämät teille annetaan. 34 Älkäät sentähden
sureko huomisesta päivästä; sillä huomisella päivällä on
suru itsestänsä. Tyytykään kukin päivä surullensa.

7 Älkäät tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. 2 Sillä millä
tuomiolla te tuomitsette, pitää teitä tuomittaman, ja sillä
mitalla, jolla te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman. 3
Miksis siis näet raiskan, joka on veljes silmässä, ja et äkkää
malkaa omassa silmässäs? 4 Taikka, kuinka sinä sanot
veljelles: pidäs, minä otan raiskan silmästäs; ja katso, malka
on omassa silmässäs? 5 Sinä ulkokullattu, heitä ensin malka
ulos sinun silmästäs, ja katso sitte, kuinka saisit raiskan ulos
veljes silmästä. 6 Älkäät antako koirille pyhää, ja älkäät
päärlyjänne heittäkö sikain eteen, ettei he niitä joskus tallaa
jaloillansa, ja käännä itsiänsä, ja repele teitä. 7 Anokaat, niin
teille annetaan: etsikäät, niin te löydätte: kolkuttakaat, niin
teille avataan. 8 Sillä jokainen, joka anoo, hän saa, ja joka
etsii, hän löytää, ja kolkuttavalle avataan. 9 Eli onko teistä
joku ihminen, jolta hänen poikansa anois leipää: antaisko
hän hänelle kiven? 10 Eli jos hän kalaa anois: antaisko hän
hänelle käärmeen? 11 Jos siis te, jotka pahat olette, taidatte

hyviä lahjoja antaa teidän lapsillenne, kuinka paljoa enempi
teidän Isänne, joka on taivaissa, antaa niille hyviä, jotka
häneltä anovat? 12 Kaikki siis, mitä te tahdotte, että ihmiset
pitää teille tekemän, niin te myös heille tehkäät; sillä tämä
on laki ja prophetat. 13 Menkäät ahtaasta portista sisälle;
sillä se portti on lavia ja avara tie, joka vie kadotukseen, ja
niitä on monta, jotka siitä sisälle menevät; 14 Ja se portti
on ahdas, ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat,
jotka sen löytävät. 15 Mutta kavahtakaat teitänne vääristä
prophetaista, jotka teidän tykönne lammasten vaatteilla
tulevat, mutta sisältä he ovat raatelevaiset sudet. 16 Heidän
hedelmistänsä te tunnette heidät: hakeeko joku viinamarjoja
orjantappuroista, taikka fikunia ohdakkeista? 17 Niin jokainen
hyvä puu kasvaa hyvät hedelmät; mutta mädännyt puu
kasvaa häijyt hedelmät. 18 Hyvä puu ei taida häijyjä hedelmiä
kasvaa, eikä mädännyt puu hyviä hedelmiä kasvaa. 19
Jokainen puu, joka ei kasva hyvää hedelmää, hakataan
pois, ja tuleen heitetään. 20 Sentähden tuntekaat heitä
hedelmistänsä. 21 Ei jokainen, joka sanoo minulle: Herra,
Herra! pidä tuleman taivaan valtakuntaan; mutta joka tekee
minun isäni tahdon, joka on taivaissa. 22 Moni sanoo minulle
sinä päivänä: Herra, Herra! emmekö me sinun nimes kautta
ennustaneet, ja sinun nimelläs ajaneet ulos perkeleitä, ja ole
sinun nimes kautta monta väkevää työtä tehneet? 23 Ja
silloin minä tunnustan, en minä teitä ikänä tuntenut: menkäät
pois minun tyköäni, te väärintekiät. 24 Sentähden jokaisen,
joka minulta nämät puheet kuulee ja ne tekee, vertaan minä
toimelliseen mieheen, joka huoneensa kalliolle rakensi. 25
Ja sade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat, ja sitä
huonetta sysäsivät, joka ei kuitenkaan kukistunut; sillä se oli
kalliolle perustettu. 26 Ja jokainen, joka kuulee minulta nämä
puheet, ja ei tee niitä, hän verrataan tyhmään mieheen, joka
huoneensa sannalle rakensi. 27 Ja sade lankesi, ja virrat
tulivat, ja tuulet puhalsivat, ja sitä huonetta sysäsivät, joka
kukistui, ja sen lankeemus oli suuri. 28 Ja se tapahtui, kuin
Jesus oli lopettanut nämät puheet, että kansat hämmästyivät
hänen oppiansa. 29 Sillä hän opetti heitä voimallisesti, ja ei
niinkuin kirjanoppineet.

8 Kuin hän astui alas vuorelta, seurasi häntä paljo kansaa.
2 Ja katso, niin tuli spitalinen mies, kumarsi häntä ja
sanoi: Herra, jos sinä tahdot, niin sinä voit minun puhdistaa.
3 Niin Jesus ojensi kätensä ja rupesi häneen, sanoen: minä
tahdon, ole puhdas. Ja hän puhdistettiin kohta spitalistansa.
4 Ja Jesus sanoi hänelle: katso, ettet kenellekään sano:
mutta mene ja näytä itses papille, ja uhraa lahjas, jonka
Moses on käskenyt, heille todistukseksi. 5 Mutta kuin Jesus
meni Kapernaumiin, tuli sadanpäämies hänen tykönsä, ja
rukoili häntä, 6 Ja sanoi: Herra! minun palveliani sairastaa
kotona halvattuna, ja kovin vaivataan. 7 Jesus sanoi hänelle:
minä tulen ja parannan hänen. 8 Niin sadanpäämies vastasi
ja sanoi: Herra, en ole minä mahdollinen, että sinä tulet
minun kattoni alle; vaan sano ainoasti sana, niin palveliani
paranee. 9 Sillä minä olen myös ihminen toisen vallan alla,
ja minun allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! ja hän
menee, ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja palvelialleni: tee
tämä! ja hän tekee. 10 Kuin Jesus tämän kuuli, ihmetteli hän,
ja sanoi heille, jotka seurasivat: totisesti sanon minä teille:
en ole minä löytänyt senkaltaista uskoa Israelissa. 11 Mutta
minä sanon teille: monta tulevat idästä ja lännestä, ja pitää
Abrahamin, Isaakin ja Jakobin kanssa taivaan valtakunnassa
istuman. 12 Mutta valtakunnan lapset heitetään ulkonaiseen
pimeyteen: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. 13
Ja Jesus sanoi sadanpäämiehelle: mene, ja niinkuin sinä
uskoit, niin sinulle tapahtukoon. Ja sillä hetkellä parani hänen
palveliansa. 14 Ja kuin Jesus tuli Pietarin huoneeseen, näki
hän hänen anoppinsa makaavan ja sairastavan vilutautia. 15
Niin hän tarttui hänen käteensä, ja vilutauti luopui hänestä.
Ja hän nousi, ja palveli heitä. 16 Mutta kuin ehtoo tuli, niin
he toivat hänen tykönsä monta pirulta riivattua; ja hän ajoi
ulos sanalla henget, ja teki kaikkinaisia sairaita terveeksi; 17
Että täytettäisiin, mitä sanottu oli Jesaias prophetan kautta,
joka sanoo: hän on ottanut meidän heikkoutemme, ja hän
kantoi meidän tautimme. 18 Kuin Jesus näki paljon kansaa
ympärillänsä, käski hän mennä toiselle puolelle (merta). 19
Ja kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: Mestari, minä tahdon
sinua seurata, kuhunka ikänä sinä menet. 20 Niin Jesus
sanoi hänelle: ketuilla ovat luolat, ja taivaan linnuilla ovat
pesät; mutta Ihmisen Pojalla ei ole, kuhunka hän päänsä
kallistaa. 21 Toinen hänen opetuslapsistansa sanoi hänelle:
Herra, salli minun ensin mennä hautaamaan isääni. 22 Niin
Jesus sanoi hänelle: seuraa minua, ja anna kuolleet haudata
kuolleitansa. 23 Ja kuin hän oli haahteen astunut, seurasivat
häntä hänen opetuslapsensa. 24 Mutta katso, suuri ilma
nousi merellä, niin että haaksi aalloilta peitettiin. Mutta hän
makasi. 25 Niin tulivat hänen opetuslapsensa ja herättivät
hänen, ja sanoivat: Herra, auta meitä, me hukumme. 26 Ja
hän sanoi heille: te heikko-uskoiset, miksi te olette pelkurit?
Niin hän nousi ja asetti tuulen ja meren, ja tuli juuri tyveneksi.
27 Niin ihmiset ihmettelivät, sanoen: millainen tämä on? sillä
tuulet ja meri ovat myös hänelle kuuliaiset. 28 Ja kuin hän tuli
sille puolelle merta, Gerasalaisten maakuntaan, niin häntä
vastaan juoksi kaksi pirulta riivattua, jotka olivat haudoista
lähteneet, ja olivat sangen hirmuiset, niin ettei kenkään

taitanut sitä tietä vaeltaa. 29 Ja katso, he huusivat sanoen:
Jesus, Jumalan Poika, mitä meidän on sinun kanssas?
Oletkos tullut tänne meitä vaivaamaan ennen aikaa? 30 Ja
kaukana heistä kävi sangen suuri sikalauma laitumella. 31
Niin perkeleet rukoilivat häntä ja sanoivat: jos ajat meidät
ulos, niin salli meidän mennä sikalaumaan. 32 Ja hän sanoi
heille: menkäät. Niin he läksivät ulos ja menivät sikalaumaan;
ja katso, koko sikalauma syöksi äkisti itsensä jyrkältä mereen
ja upposi. 33 Mutta paimenet pakenivat ja menivät kaupunkiin
ja ilmoittivat kaikki, ja kuinka pirulta riivatuille oli tapahtunut.
34 Ja katso, koko kaupunki meni ulos Jesusta vastaan. Ja
kuin he hänen näkivät, rukoilivat he häntä menemään pois
heidän maansa ääristä.

9 Ja hän astui haahteen, meni jälleen ylitse ja tuli
omaan kaupunkiinsa. 2 Ja katso, he toivat hänen
eteensä halvatun, joka makasi vuoteella. Ja kuin Jesus
näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle: poikani, ole
hyvässä turvassa, syntis annetaan anteeksi sinulle. 3 Ja
katso, muutamat kirjanoppineista sanoivat keskenänsä: tämä
pilkkaa (Jumalaa). 4 Ja kuin Jesus näki heidän ajatuksensa,
sanoi hän: miksi ajattelette pahaa sydämessänne? 5 Sillä
kumpi on keviämpi sanoa: synnit annetaan anteeksi sinulle,
taikka sanoa: nouse ja käy? 6 Mutta että teidän pitää
tietämän Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit
anteeksi antaa, (niin sanoi hän halvatulle:) nouse ja ota
vuotees, ja mene kotias. 7 Ja hän nousi ja meni kotiansa.
8 Ja kuin kansa sen näki, ihmettelivät he ja kunnioittivat
Jumalaa, joka oli ihmisille antanut senkaltaisen vallan. 9
Ja kuin Jesus sieltä kävi ohitse, näki hän ihmisen istuvan
tullihuoneessa, nimeltä Matteus, ja sanoi hänelle: seuraa
minua. Niin hän nousi ja seurasi häntä. 10 Ja tapahtui, kuin
hän atrioitsi huoneessa, katso, niin tuli monta Publikania ja
syntistä, ja atrioitsivat Jesuksen ja hänen opetuslastensa
kanssa. 11 Ja kuin Pharisealaiset sen näkivät, sanoivat
he hänen opetuslapsillensa: miksi teidän Mestarinne syö
Publikanien ja syntisten kanssa? 12 Mutta kuin Jesus sen
kuuli, sanoi hän heille: ei terve tarvitse parantajaa, vaan
sairaat. 13 Mutta menkäät ja oppikaat, mikä se on: laupiutta
minä tahdon, enkä uhria; sillä en minä tullut vanhurskaita
kutsumaan, vaan syntisiä parannukseen. 14 Silloin tulivat
Johanneksen opetuslapset hänen tykönsä, ja sanoivat:
minkätähden me ja Pharisealaiset niin paljo paastoomme,
mutta ei sinun opetuslapses paastoo? 15 Niin Jesus sanoi
heille: taitaako hääjoukko niinkauvan murehtia, kuin ylkä on
heidän kanssansa? mutta päivät tulevat, että ylkä otetaan
heiltä pois, ja silloin heidän pitää paastooman. 16 Mutta ei
kenkään paikkaa vanhaa vaatetta uuden veran tilalla; sillä
paikka repee pois vaatteesta, ja läpi tulee pahemmaksi. 17 Ei
myös pane kenkään nuorta viinaa vanhoihin leileihin; muutoin
leilit pakahtuvat, ja viina vuotaa pois, ja leilit turmellaan; vaan
nuorta viinaa lasketaan uusiin leileihin, ja niin he molemmat
tähdellä ovat. 18 Kuin hän nämät heille puhunut oli, katso,
niin päämies tuli ja kumarsi häntä, sanoen: nyt on minun
tyttäreni kuolemallansa; mutta tule ja pane kätes hänen
päällensä, niin hän virkoaa. 19 Niin Jesus nousi ja seurasi
häntä, ja hänen opetuslapsensa. 20 Ja katso, vaimo, joka oli
kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut,
kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen; 21
Sillä hän oli itsellensä sanonut; jos minä ainoastaan rupeen
hänen vaatteesensa, niin minä tulen terveeksi. 22 Niin Jesus
käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa,
tyttäreni! sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo
tuli sillä hetkellä terveeksi. 23 Ja kuin Jesus tuli päämiehen
huoneeseen, ja näki pillein soittajat ja kansan hymisevän, 24
Sanoi hän heille: menkäät pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan
hän makaa. Ja he nauroivat häntä. 25 Mutta kuin kansa oli
ajettu ulos, meni hän sisälle ja tarttui hänen käteensä, ja piika
nousi. 26 Ja sen sanoma kuului kaikkeen siihen maahan. 27
Ja kuin Jesus sieltä läksi, seurasi häntä kaksi sokiaa, huutain
ja sanoen: Davidin poika, armahda meitä. 28 Ja kuin hän tuli
huoneeseen, tulivat sokiat hänen tykönsä, ja Jesus sanoi
heille: uskotteko minun sen voivan teille tehdä? He sanoivat
hänelle: Herra, me uskomme. 29 Niin hän rupesi heidän
silmiinsä, sanoen: tapahtukoon teille uskonne jälkeen. 30 Ja
heidän silmänsä aukenivat. Niin Jesus haastoi heitä, sanoen:
katsokaat, ettei kenkään saa tätä tietää. 31 Vaan kuin he
menivät pois, niin he julistivat hänen sanomansa kaikessa
siinä maassa. 32 Kuin nämät olivat menneet ulos, katso, niin
he toivat mykän ja pirulta riivatun ihmisen hänen eteensä. 33
Ja kuin perkele oli ajettu ulos, niin mykkä puhui. Ja kansa
ihmetteli ja sanoi: ei senkaltaista ole ikänä Israelissa nähty.
34 Mutta Pharisealaiset sanoivat: hän ajaa ulos perkeleet
perkeleitten pääruhtinasten kautta. 35 Ja Jesus kävi kaikkia
kaupungeita ja kyliä ympäri, ja opetti heidän synagogissansa,
ja saarnasi valtakunnan evankeliumia, ja paransi kaikkinaisia
tauteja ja kaikkea sairautta kansassa. 36 Ja kuin hän näki
kansat, armahti hän heidän päällensä, että he olivat niin
nääntyneet ja hajoitetut kuin lampaat, joilla ei ole paimenta.
37 Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: eloa on tosin paljo,
mutta työväkeä on vähä. 38 Rukoilkaat sentähden elon
Herraa, että hän työväkeä lähettäis eloonsa.

10 Ja hän kutsui tykönsä kaksitoistakymmentä
opetuslastansa, ja antoi heille vallan riettaisia
henkiä vastaan, niitä ajaa ulos, ja parantaa kaikkinaisia
tauteja ja kaikkea sairautta. **2** Mutta nämät ovat
kahdentoistakymmenen apostolin nimet: ensimmäinen
Simon, joka Pietariksi kutsutaan, ja Andreas, hänen veljensä,
Jakobus Zebedeuksen poika, ja Johannes, hänen veljensä,
3 Philippus ja Bartolomeus, Tomas ja Matteus, Publikani,
Jakobus Alpheuksen poika, ja Lebbeus, liialta nimeltä
Taddeus, **4** Simon Kananeus ja Juudas Iskariot, joka myös
hänen petti. **5** Nämät kaksitoistakymmentä lähetti Jesus,
joille hän oli käskenyt, sanoen: älkäät menkö pakanain teille,
ja Samarialaisten kaupunkiin älkäät sisälle menkö; **6** Mutta
menkäät paremmin kadotettuin lammasten tykö Israelin
huoneesta. **7** Niin menkäät ja saarnatkaat, sanoen: taivaan
valtakunta on lähestynyt. **8** Sairaita parantakaat, spitalisia
puhdistakaat, kuolleita herättäkäät, perkeleitä ajakaat ulos.
Lahjaksi te saitte, niin myös lahjaksi antakaat. **9** Ei teidän
pidä varustaman itsänne kullalla eikä hopialla, eikä vaskella
teidän vyöllenne, **10** Eikä evässäkillä matkalle, eikä kahdella
hameella, eikä kengillä, eikä sauvalla; sillä työmies on
ruokansa ansainnut. **11** Vaan kuhunka ikänä kaupunkiin
taikka kylään te sisälle menette, niin kyselkäät, kuka siinä on
mahdollinen, ja olkaat siellä siihenasti kuin te lähdette. **12**
Mutta kuin te huoneeseen sisälle menette, niin tervehtikäät
sitä (ja sanokaat: rauha olkoon tälle huoneelle!) **13** Ja
jos huone on mahdollinen, niin tulkaan teidän rauhanne
hänelle; jollei hän ole mahdollinen, niin teidän rauhanne
teille palajaa. **14** Ja kussa ei kenkään ota teitä vastaan eikä
kuule teidän sanojanne, niin menkäät ulos siitä huoneesta
taikka siitä kaupungista, ja puhdistakaat tomu jaloistanne.
15 Totisesti sanon minä teille: huokeampi pitää oleman
Sodoman ja Gomorran maalle tuomiopäivänä kuin sille
kaupungille. **16** Katso, minä lähetän teidät niinkuin lampaat
sutten keskelle: olkaat sentähden taitavat niinkuin käärmeet,
ja vakaat niinkuin kyyhkyiset. **17** Mutta kavahtakaat ihmisiä;
sillä he ylönantavat teidät raastupiinsa, ja synagogissansa he
hosuvat teitä. **18** Te viedään myös päämiesten ja kuningasten
eteen minun tähteni, heille ja pakanoille todistukseksi. **19**
Kuin he teitä ylönantavat, älkäät murehtiko, kuinka eli mitä
teidän pitää puhuman; sillä teille annetaan sillä hetkellä, mitä
teidän pitää puhuman. **20** Sillä ette te ole, jotka puhutte,
vaan teidän Isänne Henki, joka teissä puhuu. **21** Mutta
veli antaa ylön veljensä kuolemaan, ja isä pojan, ja lapset
karkaavat vanhempia vastaan, ja antavat tappaa heitä,
22 Ja te tulette vihattavaksi kaikilta minun nimeni tähden.
Mutta joka loppuun asti vahvana pysyy, hän tulee autuaaksi.
23 Mutta koska he teitä siinä kaupungissa vainoovat, niin
paetkaat toiseen. Totisesti sanon minä teille: ette ehdi kaikkia
Israelin kaupungeita toimittaa, siihenasti kuin Ihmisen Poika
tulee. **24** Ei ole opetuslapsi parempi opettajaansa, eikä
palvelia parempi isäntäänsä. **25** Siinä on opetuslapselle kyllä,
että hän on niinkuin hänen opettajansa, ja palvelia niinkuin
hänen isäntänsä. Jos he ovat itse isännän beelsebubiksi
kutsuneet, kuinka paljoa ennemmin he hänen perheensä
kutsuvat? **26** Älkäät sentähden heitä peljätkö; sillä ei ole
mitään peitetty, joka ei pidä ilmoitettaman, ja salattu, joka
ei tule tiettäväksi. **27** Jota minä teille pimeissä sanon, sitä
sanokaat valkeudessa, ja mitä te korvissanne kuulette, sitä
saarnatkaat kattoin päällä. **28** Ja älkäät peljätkö niitä, jotka
ruumiin tappavat, ja ei voi sielua tappaa; mutta peljätkäät
enemmin sitä, joka voi sekä sielun että ruumiin helvetissä
hukuttaa. **(Geenna g1067)** **29** Eikö kaksi varpusta yhteen ropoon
myydä? ja yksi heistä ei putoo maan päälle ilman teidän
Isättänne; **30** Niin ovat myös kaikki teidän päänne hiukset
luetut. **31** Älkäät siis peljätkö: te olette paremmat, kuin monta
varpusta. **32** Sentähden jokainen joka minun tunnustaa
ihmisten edessä, sen tunnustan myös minä Isäni edessä,
joka on taivaissa. **33** Mutta joka minun kieltää ihmisten
edessä, hänen minä myös kiellän Isäni edessä, joka on
taivaissa. **34** Älkäät luulko, että minä olen tullut rauhaa
lähettämään maan päälle: en ole minä tullut rauhaa, vaan
miekkaa lähettämään. **35** Sillä minä tulin ihmistä isäänsä
vastaan riitaiseksi tekemään, ja tytärtä äitiänsä vastaan ja
miniää anoppiansa vastaan. **36** Ja ihmisen vihamiehet on
hänen perheensä. **37** Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä
enempi kuin minua, ei se ole minulle sovelias; joka rakastaa
poikaansa taikka tytärtänsä enempi kuin minua, ei se ole
minulle sovelias. **38** Ja kuka ei ota ristiänsä ja seuraa minua,
ei se ole minulle sovelias; **39** Joka löytää henkensä, hänen
pitää sen hukuttaman, ja joka henkensä hukuttaa minun
tähteni, hänen pitää sen löytämän. **40** Joka teitä holhoo,
hän holhoo minua, ja joka minua holhoo, hän holhoo sitä,
joka minun lähetti. **41** Joka prophetaa holhoo prophetan
nimellä, hän saa prophetan palkan, ja joka vanhurskasta
holhoo vanhurskaan nimellä, hän saa vanhurskaan palkan.
42 Ja kuka ikänä juottaa yhden näistä vähimmistä kylmällä
vesipikarilla ainoastaan, opetuslapsen nimellä, totisesti sanon
minä teille: ei hän pidä palkatta oleman.

11 Ja tapahtui, kuin Jesus lakkasi senkaltaisia
kadelletoistakymmenelle opetuslapsellensa
käskemästä, meni hän sieltä edemmä opettamaan ja
saarnaamaan heidän kaupunkeihinsa. **2** Mutta kuin

Johannes vankiudessa kuuli Kristuksen työt, lähetti hän kaksi
opetuslastansa, 3 Sanomaan hänelle: oletko sinä se tuleva,
eli pitääkö meidän toista odottaman? 4 Niin Jesus vastasi ja
sanoi heille: menkäät ja sanokaat jälleen Johannekselle, ne
mitkä te kuulette ja näette: 5 Sokiat saavat näkönsä, ja
ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan, ja kuurot kuulevat,
kuolleet herätetään, ja köyhille saarnataan evankeliumi, 6 Ja
autuas on se, joka ei pahene minusta. 7 Kuin he menivät
pois, rupesi Jesus sanomaan kansalle Johanneksesta: mitä
te läksitte korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta
häälytetään? 8 Taikka mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö,
vaatetettua pehmeillä vaatteilla? Katso, jotka pehmeitä
kantavat, ne ovat kuningasten huoneissa. 9 Taikka mitä te
läksitte katsomaan? Prophetaako? totisesti sanon minä
teille: tämä on jalompi kuin propheta. 10 Sillä tämä on se,
josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän enkelini sinun kasvois
eteen, joka on valmistava sinun ties sinun etees. 11 Totisesti
sanon minä teille: kaikkein niiden seassa, jotka vaimoista
syntyneet ovat, ei ole yhtäkään suurempaa kuin Johannes
Kastaja tullut; mutta kuitenkin se, joka vähin on taivaan
valtakunnassa, on häntä suurempi. 12 Mutta hamasta
Johannes Kastajan päivistä, niin tähän asti, kärsii taivaan
valtakunta väkivaltaa, ja väkevät repivät sen itsellensä.
13 Sillä kaikki prophetat ja laki ovat Johannekseen asti
ennustaneet. 14 Ja jos te tahdotte ottaa vastaan: hän on se
Elias, joka tuleva on. 15 Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!
16 Vaan minkä verraksi minä tämän sukukunnan vedän?
hän on lasten vertainen, jotka turulla istuvat ja huutavat
kumppaneillensa, 17 Ja sanovat: me soitimme huilua teidän
edessänne, ja ette hypänneet: me olemme veisanneet teille
murhevirsiä, ja ette itkeneet. 18 Sillä Johannes tuli ei syöden
eikä juoden, ja he sanovat: hänellä on perkele. 19 Ihmisen
Poika tuli syöden ja juoden, ja he sanovat: katso ihmistä,
syömäriä ja viinan juomaria, Publikanein ja syntisten ystävää.
Mutta viisaus vanhurskautetaan lapsiltansa. 20 Silloin
hän rupesi soimaamaan niitä kaupungeita, joissa olivat
tehdyt usiammat hänen väkevät työnsä, ettei he itsiänsä
parantaneet. 21 Voi sinuas Koratsin, voi sinus Betsaida! Jos
senkaltaiset väkevät työt olisivät tehdyt Tyrossa ja Sidonissa
kuin teissä tehdyt ovat, niin he olisivat aikaa säkissä ja
tuhassa tehneet parannuksen. 22 Jonka tähden sanon
minä teille: Tyrolle ja Sidonille pitää oleman huokiamman
tuomiopäivänä kuin teille. 23 Ja sinä Kapernaum, joka
olet korotettu taivaaseen asti! sinä pitää hamaan helvettiin
sysättämän; sillä jos Sodomassa olisivat senkaltaiset
väkevät työt tehdyt kuin sinussa, niin he vielä tänäpänä
seisoisivat. (Hadēs g86) 24 Jonka tähden sanon minä teille:
Sodoman maalle pitää huokiamman oleman tuomiopäivänä
kuin sinulle. 25 Sillä ajalla vastasi Jesus ja sanoi: minä kiitän
sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, ettäs olet kätkenyt nämät
viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut pienille. 26 Tosin
Isä, sillä niin oli sinun hyvä tahtos. 27 Kaikki ovat minulle
annetut minun Isältäni, ja ei kenkään tunne Poikaa, mutta
Isä; eikä Isää tunne yksikään, mutta Poika, ja kenelle ikänä
Poika tahtoo sen ilmoittaa. 28 Tulkaat minun tyköni kaikki,
jotka työtä teette ja olette raskautetut, ja minä tahdon teitä
virvoittaa. 29 Ottakaat minun ikeeni teidän päällenne, ja
oppikaat minusta, että minä olen siviä ja nöyrä sydämestä:
ja te löydätte levon teidän sieluillenne; 30 Sillä minun ikeeni
on sovelias ja minun kuormani on keviä.

12 Siihen aikaan kävi Jesus sabbatina laihoin lävitse; niin
hänen opetuslapsensa isosivat, ja rupesivat tähkäpäitä
noukkimaan ja syömään. 2 Mutta kuin Pharisealaiset sen
näkivät, sanoivat he hänelle: katso, sinun opetuslapses
tekevät sitä, mitä ei sovi sabbatina tehdä. 3 Mutta hän sanoi
heille: ettekö te ole lukeneet, mitä David teki, kuin hän isosi,
ja ne, jotka hänen kanssansa olivat? 4 Kuinka hän meni
Jumalan huoneeseen, ja söi näkyleivät, joita ei hänen sopinut
syödä, eikä niidenkään, jotka hänen kanssansa olivat, mutta
ainoastaan pappein? 5 Taikka ettekö te laissa ole lukeneet,
että papit sabbatina rikkovat templissä sabbatin, ja ovat
kuitenkin nuhteettomat? 6 Mutta minä sanon teille: tässä on
se, joka on suurempi kuin templi. 7 Mutta jos te tietäisitte,
mikä se on: laupiutta minä tahdon, ja en uhria, sitte ette
suinkaan tuomitsisi viattomia. 8 Sillä Ihmisen Poika on
myös sabbatin Herra. 9 Ja hän läksi sieltä, ja tuli heidän
synagogaansa. 10 Ja katso, siellä oli ihminen, jolla oli
kuivettunut käsi. Ja he kysyivät häneltä, sanoen: sopiiko
sabbatina parantaa? että he olisivat saaneet kantaa hänen
päällensä. 11 Niin hän sanoi heille: kuka on teistä ihminen,
jolla olis yksi lammas, ja jos se sabbatina putoais kaivoon,
eikö hän tarttuisi siihen ja vetäisi ylös? 12 Kuinka paljoa
jalompi on ihminen kuin lammas? Sentähden sopii kyllä
sabbatina hyvää tehdä. 13 Niin hän sanoi sille ihmiselle:
ojenna kätes! ja hän ojensi, ja se tuli terveeksi niinkuin
toinenkin. 14 Mutta Pharisealaiset menivät ja neuvoa pitivät
häntä vastaan, kuinka he hänen hukuttaisivat. 15 Mutta kuin
Jesus sen ymmärsi, meni hän sieltä pois, ja paljo kansaa
seurasi häntä, ja hän teki kaikki terveeksi. 16 Ja hän haastoi
heitä, häntä ilmoittamasta, 17 Että täytettäisiin, mitä sanottu
oli Jesaias prophetan kautta, joka sanoo: 18 Katso, minun
palveliani, jonka minä valitsin, minun rakkaani, johonka
minun sieluni mielistyi: minä panen hänen päällensä minun

henkeni, ja hänen pitää tuomion pakanoille julistaman. 19
Ei hän riitele eikä huuda, eikä yhdenkään pidä kuuleman
hänen ääntänsä kujilla. 20 Särjettyä ruokoa ei hänen pidä
murentaman ja suitsuvaista kynttilän sydäntä ei hänen pidä
sammuttaman, siihenasti kuin hän saattaa tuomion voitoksi,
21 Ja hänen nimensä päälle pitää pakanain toivoman. 22
Silloin tuotiin hänen tykönsä pirulta riivattu, sokia ja mykkä; ja
hän paransi hänen, niin että sokia ja mykkä sekä puhui että
näki. 23 Ja kaikki kansa hämmästyi ja sanoi: olleeko tämä se
Davidin poika? 24 Mutta kuin Pharisealaiset sen kuulivat,
sanoivat he: ei tämä aja ulos perkeleitä, vaan beelsebubin,
perkeleitten päämiehen, kautta. 25 Mutta kuin Jesus tiesi
heidän ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta,
itsiänsä vastaan erinnyt, tulee kylmille, ja jokainen kaupunki
taikka huone, itsiänsä vastaan erinnyt, ei seiso. 26 Ja jos
saatana ajaa ulos saatanan, niin hän on erinnyt itsiänsä
vastaan: kuinka siis hänen valtakuntansa seisois? 27 Ja jos
minä beelsebubin kautta ajaisin perkeleitä ulos, kenenkä
kautta siis poikanne ajavat niitä ulos? Sentähden pitää
heidän oleman teidän tuomarinne. 28 Mutta jos minä ajan
ulos perkeleitä Jumalan Hengellä, niin Jumalan valtakunta tuli
teidän tykönne. 29 Taikka kuinka joku taitaa jonkun väkevän
huoneeseen mennä, ja hänen kaluansa ryöstää, ellei hän
ensin sido väkevää, ja sitte ryöstä hänen huonettansa? 30
Joka ei ole minun kanssani, hän on minua vastaan, ja joka ei
minun kanssani kokoo, hän hajoittaa. 31 Sentähden sanon
minä teille: kaikki synnit ja pilkka annetaan ihmisille anteeksi;
mutta pilkkaa Henkeä vastaan ei anteeksi anneta ihmisille. 32
Ja kuka ikänä sanoo jonkun sanan Ihmisen Poikaa vastaan,
se hänelle anteeksi annetaan; mutta joka sanoo jotakin
Pyhää Henkeä vastaan, ei sitä hänelle anteeksi anneta, ei
tässä eikä tulevaisessa maailmassa. (aiōn g165) 33 Taikka
tehkäät hyvä puu, niin hänen hedelmänsä tulee hyväksi,
taikka tehkäät mädännyt puu, niin hänen hedelmänsä
tulee mädänneeksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan. 34 Te
kyykärmetten sikiät, kuinka te taidatte hyvää puhua, koska te
itse pahat olette? sillä sydämen kyllyydestä suu puhuu. 35
Hyvä ihminen tuo edes hyvästä sydämen tavarasta hyviä, ja
paha ihminen tuo edes pahasta tavarasta pahoja. 36 Mutta
minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset
puhuvat, pitää heidän luvun tekemän tuomiopäivänä; 37
Sillä sanoistas sinä hurskaaksi tehdään, ja sanoistas sinä
tuomitaan. 38 Silloin vastasivat muutamat kirjanoppineista
ja Pharisealaisista, sanoen: Mestari, me tahdomme nähdä
sinulta merkkiä. 39 Niin hän vastasi ja sanoi heille: tämä häijy
ja huorintekiä suku etsii merkkiä, ja ei hänelle pidä merkkiä
annettaman, vaan Jonan prophetan merkki. 40 Sillä niinkuin
Jona oli valaskalan vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin
pitää myös Ihmisen Pojan maan sydämessä kolme päivää
ja kolme yötä oleman. 41 Niniven miehet pitää nouseman
tuomiolle tämän suvun kanssa ja hänen tuomitseman; sillä
he paransivat heitänsä Jonan saarnasta. Ja katso, tässä
on enempi kuin Jona. 42 Etelän kuningatar on nouseva
tuomiolle tämän suvun kanssa ja hänen tuomitseva; sillä
hän tuli maan ääristä kuulemaan Salomonin viisautta. Ja
katso, tässä on enempi kuin Salomon. 43 Mutta kuin rietas
henki on lähtenyt ihmisestä, niin hän vaeltaa lävitse kuivia
paikkoja, etsein lepoa, ja ei löydä. 44 Silloin hän sanoo:
minä palajan jälleen minun huoneeseeni, kusta minä läksin.
Ja kuin hän tulee, niin hän löytää sen tyhjäksi, käväistyksi
ja kaunistetuksi. 45 Silloin hän menee ja ottaa kanssansa
seitsemän muuta henkeä, itseänsä pahempaa, ja ne sisälle
menevät ja asuvat siellä, ja sen ihmisen viimeiset tulevat
pahemmaksi kuin ensimäiset. Näin myös tapahtuu tälle
pahalle sukukunnalle. 46 Kuin hän vielä kansalle puhui,
katso, hänen äitinsä ja veljensä seisoivat ulkona ja pyysivät
häntä puhutella. 47 Niin yksi sanoi hänelle: katso, äitis ja
veljes seisovat ulkona, ja tahtovat sinua puhutella. 48 Niin
hän vastasi ja sanoi sille, joka hänelle sitä sanoi: kuka on
minun äitini ja kutka ovat minun veljeni? 49 Ja hän ojensi
kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi: minun äitini ja
minun veljeni. 50 Sillä jokainen, joka tekee Isäni tahdon, joka
on taivaissa, hän on minun veljeni, ja sisareni, ja äitini.

13 Mutta sinä päivänä läksi Jesus huoneesta ja istui meren
tykönä. 2 Ja hänen tykönsä kokoontui paljo kansaa,
niin että hän meni haahteen, ja istui: ja kaikki kansa seisoi
rannalla. 3 Ja hän puhui heille paljon vertauksilla, sanoen:
katso, kylväjä meni kylvämään. 4 Ja hänen kylväissänsä
lankesivat muutamat tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne.
5 Muutamat taas lankesivat kivistöön, kussa ei heillä ollut
paljo maata, ja nousivat pian päälle, ettei heillä ollut syvää
maata; 6 Mutta kuin aurinko nousi, niin he poudittiin, ja ettei
heillä ollut juurta, niin he kuivettuivat. 7 Mutta muutamat
lankesivat orjantappuroihin, ja orjantappurat kävivät ylös, ja
tukahuttivat ne. 8 Muutamat taas lankesivat hyvään maahan,
ja tekivät hedelmän, muutama satakertaisen, muutama
kuudenkymmenen kertaisen ja muutama kolmenkymmenen
kertaisen. 9 Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan! 10 Niin
opetuslapset tulivat ja sanoivat hänelle: miksi sinä puhut
heille vertauksilla? 11 Mutta hän vastasi ja sanoi: teille on
annettu tuta taivaan valtakunnan salaisuudet, vaan ei heille
ole annettu. 12 Sillä jolla on, hänelle pitää annettaman, ja
hänellä pitää kyllä oleman; mutta siltä, jolla ei ole, pitää

sekin otettaman pois, mikä hänellä on. 13 Sentähden minä
puhun heille vertauksilla, ettei he nähden näe, eikä kuullen
kuule, ei myös ymmärrä. 14 Ja heissä täytetään Jesaiaan
ennustus, joka sanoo: korvillanne pitää teidän kuuleman, ja
ei ymmärtämän, ja nähden näkemän, ja ei äkkäämän. 15
Sillä tämän kansan sydän on kovettunut, ja he korvillansa
työläästi kuulivat, ja silmänsä panivat umpeen, ettei he
joskus näkisi silmillänsä, ja kuulisi korvillansa, ja ymmärtäisi
sydämellänsä, ja palajaisivat, ja minä parantaisin heitä. 16
Mutta autuaat ovat teidän silmännne, sillä he näkevät, ja
teidän korvanne, sillä he kuulevat. 17 Sillä totisesti sanon
minä teille: monta prophetaa ja vanhurskasta pyysi nähdä,
joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita te kuulette, ja
ei kuulleet. 18 Niin kuulkaat siis te kylväjän vertaus: 19
Kuin joku kuulee valtakunnan sanan ja ei ymmärrä, niin
tulee pahuus ja tempaa pois sen mikä hänen sydämeensä
kylvettiin. Tämä on se, joka tien oheen oli kylvetty. 20 Mutta
kivistöön kylvetty on se, joka kuulee sanan, ja kohta ilolla
sen vastaan ottaa; 21 Mutta ei ole hänellä juurta itsessänsä,
vaan ajan pysyy: kuin siis vaiva eli vaino tulee sanan
tähden, niin hän kohta pahenee. 22 Mutta orjantappurain
sekaan kylvetty on se, joka sanan kuulee; ja tämän mailman
suru ja rikkauden petos tukahuttaa sanan, ja hän tulee
hedelmättömäksi. (aiōn g165) 23 Mutta hyvään maahan
kylvetty on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää, joka tosin
tuottaa hedelmän ja tekee, muutama satakertaisen, muutama
kuudenkymmenen kertaisen, muutama kolmenkymmenen
kertaisen. 24 Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä,
sanoen: taivaan valtakunta on ihmisen vertainen, joka kylvi
hyvän siemenen peltoonsa. 25 Mutta ihmisten maatessa
tuli hänen vihollisensa ja kylvi ohdakkeita nisuin sekaan,
ja meni pois. 26 Mutta kuin oras rupesi kasvamaan ja
hedelmän kantoi, silloin näkyivät myös ohdakkeet. 27 Mutta
perheen isännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: Herra,
etkös hyvää siementä kylvänyt peltoos? kusta siis sillä on
ohdakkeet? 28 Niin sanoi hän heille: vihamies sen teki. Mutta
palveliat sanoivat hänelle: tahdotkos, että me menemme ja
kokoomme ne? 29 Mutta hän sanoi: en, ettette ohdakkeita
kootessanne myös tempaisi ynnä heidän kanssansa nisuja
pois. 30 Sallikaat molemmat kasvaa elon-aikaan asti; ja elon-
ajalla sanon minä elomiehille: kootkaat ensin ohdakkeet, ja
sitokaat heitä lyhteisiin poltettaa, mutta nisut kootkaat minun
aittaani. 31 Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä,
sanoen: taivaan valtakunta on sinapin siemenen vertainen,
jonka ihminen otti ja kylvi peltoonsa; 32 Joka on pienin kaikkia
siemeniä, mutta kuin se kasvanut on, niin hän on suurin
kaalein seassa, ja tulee puuksi, niin että taivaan linnut tulevat
ja tekevät pesänsä sen oksille. 33 Toisen vertauksen sanoi
hän heille: taivaan valtakunta on hapatuksen vertainen, jonka
vaimo otti, ja sekoitti kolmeen vakkaan jauhoja, siihen asti
kuin kaikki happani. 34 Nämät kaikki puhui Jesus kansalle
vertauksilla, ja ilman vertauksia ei hän mitään puhunut heille,
35 Että täytettäisiin mitä oli prophetan kautta sanottu, joka
sanoo: minä avaan suuni vertauksiin ja puhun ulos salatut
maailman alusta. 36 Silloin laski Jesus kansan menemään,
ja tuli kotia. Ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä,
sanoen: selitä meille sen vertaus pellon ohdakkeista. 37 Niin
hän vastasi ja sanoi heille: joka kylvää hyvän siemenen,
se on Ihmisen Poika. 38 Mutta pelto on maailma; vaan
hyvä siemen, ne ovat valtakunnan lapset; mutta ohdakkeet
ovat pahan lapset. 39 Vihollinen, joka ne kylvi, on perkele;
elonaika on maailman loppu; mutta elomiehet ovat enkelit.
(aiōn g165) 40 Niinkuin siis ohdakkeet haetaan kokoon ja
tulella poltetaan, niin pitää myös tämän maailman lopulla
oleman. (aiōn g165) 41 Ihmisen Poika lähettää enkelinsä,
ja heidän pitää kokooman hänen valtakunnastansa kaikki
pahennukset, ja ne jotka vääryyttä tekevät, 42 Ja heittävät
heidät tuliseen pätsiin: siellä pitää oleman itku ja hammasten
kiristys. 43 Silloin pitää vanhurskaat kiiltämän niinkuin aurinko
isänsä valtakunnassa. Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan!
44 Taas on taivaan valtakunta tavaran vertainen, joka on
peltoon kätketty, jonka ihminen löysi, ja kätki sen: ja ilon
tähden, mikä hänellä siitä oli, meni hän pois ja myi kaikki mitä
hänellä oli ja osti sen pellon. 45 Taas on taivaan valtakunta
kauppamiehen vertainen, joka etsi hyviä päärlyjä. 46 Ja kuin
hän löysi yhden kalliin päärlyn, meni hän pois, myi kaikki,
mitä hänellä oli, ja osti sen. 47 Taas on taivaan valtakunta
verkon vertainen, joka on mereen heitetty, ja kaikenlaisia
kokosi. 48 Kuin se täyteen tuli, vetivät he sen rannalle, ja
istuivat ja eroittivat hyvät astioihinsa, mutta mädänneet he
heittivät pois. 49 Näin on tapahtuva maailman lopulla: Enkelit
menevät ulos ja eroittavat pahat vanhurskasten keskeltä,
(aiōn g165) 50 Ja heittävät heidät tuliseen pätsiin: siellä
pitää oleman itku ja hammasten kiristys. 51 Sanoi Jesus
heille: ymmärsittekö te nämät kaikki? He sanoivat hänelle:
ymmärsimme, Herra. 52 Mutta hän sanoi heille: sentähden
jokainen kirjanoppinut, joka on taivaan valtakuntaan oppinut,
se on perheenisännän vertainen, joka tavarastansa tuo
edes uusia ja vanhoja. 53 Ja tapahtui, kuin Jesus lopetti
nämät vertaukset, läksi hän sieltä. 54 Ja kuin hän tuli isänsä
maalle, opetti hän heitä heidän synagogassansa, niin että
he hämmästyivät ja sanoivat: kusta tällä on tämä viisaus ja
nämät väkevät työt? 55 Eikö tämä ole tuo sepän poika? eikö
hänen äitinsä kutsuta Mariaksi ja hänen veljensä Jakob ja

Joses, ja Simon ja Juudas? 56 Ja hänen sisarensa, eikö ne
kaikki ole meidän tykönämme? Kusta siis tällä on nämät
kaikki? 57 Ja he pahenivat hänessä. Niin sanoi Jesus heille:
ei prophetaa kussakaan halvempana pidetä kuin isänsä
maalla ja kotonansa. 58 Ja ei hän siellä monta väkevää työtä
tehnyt, heidän epäuskonsa tähden.

14 Siihen aikaan kuuli Herodes tetrarka Jesuksen
sanoman, 2 Ja sanoi palvelioillensa: tämä on
Johannes Kastaja: hän on noussut kuolleista, ja sentähden
tekee hän senkaltaisia väkeviä töitä. 3 Sillä Herodes oli
ottanut Johanneksen kiinni, sitonut ja vankiuteen pannut,
Herodiaksen, veljensä Philippuksen emännän tähden. 4 Sillä
Johannes oli hänelle sanonut: ei sinulle ole luvallinen häntä
pitää. 5 Ja kuin hän tahtoi hänen tappaa, pelkäsi hän kansaa;
sillä he pitivät hänen prophetana. 6 Mutta kun Herodeksen
syntymäjuhlaa pidettiin, hyppäsi Herodiaksen tytär heidän
edessänsä; ja se kelpasi Herodekselle. 7 Sentähden lupasi
hän hänelle vannotulla valalla antaa, mitä hän anois. 8 Mutta
niinkuin hän äiditänsä ennen neuvottu oli, anna minulle, hän
sanoi, tässä vadissa Johannes Kastajan pää. 9 Ja kuningas
tuli murheelliseksi; mutta kuitenkin valan tähden ja niiden,
jotka ynnä atrioitsivat, käski hän antaa hänelle, 10 Ja lähetti
leikkaamaan Johanneksen kaulaa tornissa. 11 Ja hänen
päänsä kannettiin vadissa ja annettiin piialle, ja hän vei sen
äidillensä. 12 Ja hänen opetuslapsensa tulivat, ja ottivat pois
hänen ruumiinsa, ja hautasivat sen; ja menivät ja ilmoittivat
Jesukselle. 13 Ja kuin Jesus sen kuuli, meni hän sieltä pois
haahdella erämaahan yksinänsä. Ja kuin kansa se kuuli,
noudattivat he häntä jalkaisin kaupungeista. 14 Ja Jesus
meni ulos, ja näki paljon kansaa, ja armahti heidän päällensä,
ja paransi heidän sairaitansa. 15 Mutta kun ehtoo tuli, tulivat
hänen opetuslapsensa hänen tykönsä, ja sanoivat: tämä on
erämaa, ja aika on jo kulunut: laske kansa, että he menisivät
kyliin itsellensä ruokaa ostamaan. 16 Niin Jesus sanoi heille:
ei tarvitse heidän mennä pois: antakaat te heidän syödä. 17
Mutta he sanoivat hänelle: ei meillä ole tässä enempi kuin
viisi leipää ja kaksi kalaa. 18 Hän sanoi: tuokaat minulle ne
tänne. 19 Ja hän käski kansan istua ruoholle, ja otti ne viisi
leipää ja kaksi kalaa, katsahti ylös taivaasen, kiitti, ja mursi, ja
antoi leivät opetuslapsille, ja opetuslapset antoivat kansalle.
20 Ja he söivät kaikki, ja ravittiin. Niin he kokosivat tähteistä
muruja, kaksitoistakymmentä koria täyteen. 21 Mutta niitä,
jotka olivat syöneet, oli lähes viisituhatta miestä, ilman
vaimoja ja lapsia. 22 Ja kohta vaati Jesus opetuslapsiansa
haahteen astumaan, ja menemään hänen edellään toiselle
rannalle, niinkauvan kuin hän kansan olis tykönänsä laskenut.
23 Ja kuin hän oli kansan laskenut, astui hän yksinänsä
vuorelle rukoilemaan. Ja kuin ehtoo joutui, oli hän siellä
yksinänsä. 24 Mutta haaksi oli jo keskellä merta, ja ahdistettiin
aalloilta; sillä vastatuuli oli. 25 Mutta yöllä, neljännessä
vartiossa, tuli Jesus heidän tykönsä, käyden merellä. 26 Ja
kuin opetuslapset näkivät hänen merellä käyvän, peljästyivät
he, ja sanoivat: kyöpeli se on; ja huusivat pelvon tähden.
27 Niin Jesus puhui kohta heille ja sanoi: olkaat hyvässä
turvassa! minä olen: älkäät peljästykö. 28 Niin vastasi Pietari
häntä ja sanoi: Herra, jos sinä olet, niin käske minun tulla
tykös vetten päällä. 29 Niin hän sanoi: tule! Ja Pietari
astui ulos haahdesta ja kävi vetten päällä, että hän menis
Jesuksen tykö. 30 Ja kuin hän näki ankaran tuulen, niin
hän peljästyi, ja rupesi vajoomaan, huusi sanoen: Herra,
auta minua! 31 Niin Jesus ojensi kohta kätensä, ja tarttui
häneen, ja sanoi hänelle: oi sinä heikko-uskoinen, miksis
epäilit? 32 Kuin he astuivat haahteen, niin tuuli tyveni. 33
Mutta ne, jotka olivat haahdessa, tulivat ja kumarsivat häntä,
ja sanoivat: totisesti olet sinä Jumalan Poika. 34 Ja kuin he
olivat menneet ylitse, tulivat he Genesaretin maalle. 35 Ja
kuin sen paikan miehet tunsivat hänen, lähettivät he ympäri
kaikkea sitä maata, ja toivat hänen tykönsä kaikkinaisia
sairaita, 36 Ja rukoilivat häntä, että he ainoastaan hänen
vaatteensa palteeseen saisivat ruveta. Ja kaikki, jotka siihen
rupesivat, tulivat terveiksi.

15 Silloin tulivat Jesuksen tykö kirjanoppineet ja
Pharisealaiset Jerusalemista, ja sanoivat: 2 Miksi sinun
opetuslapses rikkovat vanhinten säädyn? sillä ei he pese
käsiänsä leipää syödessänsä. 3 Niin hän vastaten sanoi
heille: miksi tekin rikotte Jumalan käskyn, teidän säätynne
tähden? 4 Sillä Jumala käski, sanoen: kunnioita isääs ja
äitiäs: ja joka kiroilee isää eli äitiä, hänen pitää kuolemalla
kuoleman. 5 Mutta te sanotte: jokainen sanokaan isälle taikka
äidille: se on uhrattu, jolla sinua piti minulta autettaman:
ja ei ensinkään kunnoittaisi isäänsä eikä äitiänsä. 6 Ja te
olette rikkoneet Jumalan käskyn teidän säätynne tähden.
7 Te ulkokullatut! Jesaias ennusti teistä oikein, sanoen:
8 Tämä kansa lähestyy minua suullansa, ja kunnioittaa
minua huulillansa; mutta heidän sydämensä on kaukana
minusta. 9 Vaan turhaan he minua palvelevat, opettain niitä
opetuksia, jotka ovat ihmisten käskyt. 10 Ja hän kutsui
kansan tykönsä, ja sanoi heille: kuulkaat ja ymmärtäkäät! 11
Ei se ihmistä saastuta, mikä suusta menee sisälle, mutta se,
mikä suusta tulee ulos, saastuttaa ihmisen. 12 Niin tulivat
hänen opetuslapsensa, ja sanoivat hänelle: tiesitkös, että
Pharisealaiset pahenivat, kuin he tämän puheen kuulivat?

13 Mutta hän vastasi ja sanoi: jokainen istutus, jota ei minun
taivaallinen Isäni ole istuttanut, pitää juurinensa revittämän
ylös. 14 Antakaat heidän olla: he ovat sokiat sokiain taluttajat;
jos sokia sokiaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan
lankeevat. 15 Niin vastasi Pietari ja sanoi hänelle: selitä
meille tämä vertaus. 16 Niin Jesus sanoi: vieläkö tekin olette
ymmärtämättömät? 17 Ettekö te vielä ymmärrä, että kaikki,
mitä suuhun sisälle menee, se menee vatsaan, ja sillä on
luonnollinen uloskäyminen. 18 Mutta jotka suusta tulevat
ulos, ne lähtevät sydämestä ulos, ja saastuttavat ihmisen.
19 Sillä sydämestä tulevat ulos pahat ajatukset, murhat,
salavuoteudet, huoruudet, varkaudet, väärät todistukset,
pilkat: 20 Nämät ovat ne, jotka saastuttavat ihmisen; mutta
pesemättömillä käsillä syödä, ei saastuta ihmistä. 21 Ja
Jesus läksi sieltä ja poikkesi Tyron ja Sidonin maan ääriin.
22 Ja katso, Kanaanean vaimo, joka niistä maan ääristä oli
tullut, huusi häntä, sanoen: Herra, Davidin poika, armahda
minua: minun tyttäreni vaivataan hirmuisesti perkeleeltä.
23 Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen
opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita
häntä sinustas; sillä hän huutaa meidän jälkeemme. 24 Niin
hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettuin
lammasten tykö Israelin huoneesta. 25 Mutta se tuli ja
kumarsi häntä, sanoen: Herra, auta minua. 26 Niin hän
vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää
penikoille. 27 Niin se vastasi: totta Herra, syövät kuitenkin
penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä
putoovat. 28 Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: oi vaimo,
suuri on sinun uskos, tapahtukoon sinulle niinkuin sinä
tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi. 29
Ja Jesus läksi sieltä ja tuli Galilean meren tykö, ja astui
vuorelle, ja istui siihen. 30 Ja paljo kansaa tuli hänen tykönsä,
ja toivat kanssansa ontuvia, sokeita, mykkiä, raajarikkoja
ja paljon muita, ja laskivat Jesuksen jalkain eteen; ja hän
paransi heidät. 31 Niin että kansa ihmetteli, kuin he näkivät
mykät puhuvan, raajarikot terveinä, ontuvat käyvän ja sokiat
näkevän, ja kunnioittivat Israelin Jumalaa. 32 Ja Jesus kutsui
opetuslapsensa tykönsä, ja sanoi: minä armahdan kansaa,
että he ovat jo kolme päivää minun tykönäni viipyneet,
ja ei ole heillä mitään syötävää: ja en minä tahdo heitä
tykööni syömättä laskea pois, ettei he tiellä vaipuisi. 33 Niin
sanoivat hänen opetuslapsensa hänelle: kusta me saamme
tässä erämaassa niin monta leipää, että me ravitsemme
niin paljon kansaa? 34 Ja Jesus sanoi heille: kuinka monta
leipää teillä on? He sanoivat: seitsemän, ja vähä kalasia.
35 Niin hän käski kansan istua maan päälle atrioitsemaan.
36 Ja hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, kiitti, mursi ja
antoi opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle.
37 Ja he söivät kaikki ja ravittiin, ja ottivat ylös mitä liiaksi
jäi, seitsemän täysinäistä koria muruja. 38 Mutta niitä jotka
söivät, oli neljätuhatta miestä, ilman vaimoja ja lapsia. 39 Ja
kuin hän oli kansan tyköänsä laskenut, astui hän haahteen,
ja tuli Magdalan rajoille.

16 Niin tulivat hänen tykönsä Pharisealaiset ja
Saddukealaiset ja kiusaten anoivat häneltä, että hän
merkin taivaasta osoittais heille. 2 Niin hän vastasi ja sanoi
heille: kuin ehtoo tulee, niin te sanotte: seijes tulee; sillä
taivas ruskottaa, 3 Ja huomeneltain: tänäpänä tulee kova
ilma; sillä taivas ruskottaa ja on valju. Te ulkokullatut! te
taidatte taivaan muodon tuomita, mutta aikain merkkejä
ette taida tuomita? 4 Tämä häijy ja huorintekijä sukukunta
etsii merkkiä, ja ei hänelle pidä merkkiä annettaman, vaan
Jonan prophetan merkki. Ja hän jätti heidät, ja meni pois. 5
Ja kuin hänen opetuslapsensa olivat tulleet ylitse toiselle
rannalle, olivat he unohtaneet ottaa leipiä myötänsä. 6
Mutta Jesus sanoi heille: katsokaat ja kavahtakaat teitänne
Pharisealaisten ja Saddukealaisten hapatuksesta. 7 Niin he
ajattelivat itsellensä, sanoen: se on, ettemme ottaneet leipiä
myötämme. 8 Mutta kuin Jesus sen ymmärsi, sanoi hän
heille: te vähäuskoiset! mitä te ajattelette keskenänne, ettette
leipiä myötänne ottaneet? 9 Ettekö vielä ymmärrä, taikka
ettekö te muista niitä viittä leipää viidelletuhannelle, ja kuinka
monta koria te korjasitte? 10 Niin myös niitä seitsemää leipää
neljälletuhannelle, ja kuinka monta koria te korjasitte? 11
Kuinka ette ymmärrä, etten minä leivästä teille sitä sanonut,
että teidän pitäis kavahtaman teitänne Pharisealaisten ja
Saddukealaisten hapatuksesta? 12 Silloin he ymmärsivät,
ettei hän käskenyt heitä kavahtamaan itsiänsä leivän
hapatuksesta, vaan Pharisealaisten ja Saddukealaisten
opista. 13 Mutta kuin Jesus tuli Kesarean maan ääriin, joka
kutsutaan Philippuksen, kysyi hän opetuslapsiltansa ja sanoi:
kenenkä sanovat ihmiset minun, Ihmisen Pojan, olevan?
14 Niin he sanoivat: monikahdat Johannes Kastajan; mutta
muutamat Eliaan; muutamat taas Jeremiaan, taikka jonkun
prophetaista. 15 Sanoi hän heille: mutta kenenkä te sanotte
minun olevan? 16 Vastasi Simon Pietari ja sanoi: sinä olet
Kristus, elävän Jumalan Poika. 17 Ja Jesus vastaten sanoi
hänelle: autuas olet sinä, Simon Jonan poika! sillä ei liha
eikä veri ilmoittanut sitä sinulle, vaan Isäni, joka on taivaissa.
18 Mutta minä myös sanon sinulle: sinä ole Pietari, ja tämän
kallion päälle tahdon minä rakentaa minun seurakuntani,
ja helvetin portit ei pidä häntä voittaman. (Hadēs g86) 19 Ja
minä annan sinulle taivaan valtakunnan avaimet: ja mitä

sinä maan päällä sidot, pitää sidotun oleman taivaissa, ja
mitä sinä päästät maan päällä, sen pitää oleman päästetyn
taivaissa. 20 Niin hän haastoi opetuslapsiansa kellenkään
sanomasta, että hän oli Jesus Kristus. 21 Siitä ajasta
rupesi Jesus julistamaan opetuslapsillensa, että hänen piti
Jerusalemiin menemän, ja paljon vanhimmilta ja pappein
päämiehiltä ja kirjanoppineilta kärsimän, ja tapettaman, ja
kolmantena päivänä ylösnouseman. 22 Ja Pietari otti hänen
erinänsä, rupesi häntä nuhtelemaan, sanoen: armahda
itsiäs, Herra: älköön sinulle se taphtuko! 23 Niin hän käänsi
itsensä ympäri ja sanoi Pietarille: mene pois minun tykööni,
saatana! sinä olet minulle pahennukseksi: ettes ymmärrä
niitä, jotka Jumalan ovat, mutta ne, jotka ihmisen ovat. 24
Silloin Jesus sanoi opetuslapsillensa: jos joku tahtoo minun
perässäni tulla, hän kieltäkään itsensä, ja ottakaan ristinsä, ja
seuratkaan minua; 25 Sillä joka tahtoo henkensä vapahtaa,
hän hukuttaa sen; mutta joka henkensä hukuttaa minun
tähteni, hän löytää sen. 26 Sillä mitä se auttaa ihmistä, jos
hän kaiken maailman voittais, ja sielullensa sais vahingon?
taikka mitä antaa ihminen sielunsa lunastukseksi? 27 Sillä
Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kunniassa enkelittensä
kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin töittensä jälkeen. 28
Totisesti minä sanon teille: muutamat seisovat tässä, joiden
ei suinkaan pidä kuolemaa maistaman, siihenasti kuin he
näkevät Ihmisen Pojan tulevan hänen valtakunnassansa.

17 Ja kuuden päivän perästä otti Jesus Pietarin ja Jakobin
ja Johanneksen hänen veljensä, ja vei heidät erinänsä
korkialle vuorelle. 2 Ja kirkastettiin heidän edessänsä,
ja hänen kasvonsa paistivat niinkuin aurinko, ja hänen
vaatteensa tulivat valkiaksi niinkuin valkeus. 3 Ja katso, heille
näkyivät Moses ja Elias, jotka puhuivat hänen kanssansa.
4 Niin vastasi Pietari ja sanoi Jesukselle: Herra, meidän
on tässä hyvä olla: jos sinä tahdot, niin me teemme tähän
kolme majaa, sinulle yhden, ja Mosekselle yhden, ja Eliaalle
yhden. 5 Vielä hänen puhuissansa, katso, paistava pilvi
ympäri varjosi heidät, ja katso, ääni pilvestä sanoi: tämä
on minun rakas Poikani, johonka minä mielistyin: kuulkaat
häntä. 6 Ja kuin opetuslapset sen kuulivat, lankesivat he
kasvoillensa, ja peljästyivät sangen kovin. 7 Ja Jesus tuli,
ja rupesi heihin, ja sanoi: nouskaat, ja älkäät peljätkö. 8
Mutta kuin he silmänsä nostivat, ei he ketään nähneet, vaan
Jesuksen yksinänsä. 9 Ja kuin he menivät vuorelta alas,
haastoi Jesus heitä, sanoen: älkäät kellenkään tätä näkyä
sanoko, siihenasti kuin Ihmisen Poika kuolleista nousee. 10
Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: miksi
siis kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää ennen tuleman?
11 Niin Jesus vastaten sanoi heille: Elias tosin tulee ennen,
ja kohentaa kaikki. 12 Mutta minä sanon teille: Elias on jo
tullut; ja ei he tunteneet häntä, mutta tekivät hänelle mitä
he tahtoivat. Niin myös Ihmisen Poika on heiltä kärsivä. 13
Silloin ymmärsivät opetuslapset hänen Johannes Kastajasta
sanoneen heille. 14 Ja kuin he kansan tykö tulivat, tuli yksi
mies hänen tykönsä ja lankesi polvillensa hänen eteensä,
15 Ja sanoi: Herra, armahda minun poikaani, sillä hän on
kuutaudillinen ja kovin vaivataan; sillä hän lankee usein
tuleen ja usein veteen. 16 Ja minä toin hänen opetuslastes
tykö, ja ei he voineet häntä parantaa. 17 Niin Jesus vastaten
sanoi: oi epäuskoinen ja nurja sukukunta! kuinka kauvan
minun pitää teidän kanssanne oleman? kuinka kauvan
minun pitää teitä kärsimän? Tuokaat häntä minulle tänne.
18 Ja Jesus rankaisi sitä, ja perkele meni hänestä ulos; ja
poika parani sillä hetkellä. 19 Silloin menivät opetuslapset
Jesuksen tykö erinänsä, ja sanoivat: miksi emme voineet
sitä ajaa ulos? 20 Niin Jesus sanoi heille: epäuskonne
tähden. Sillä totisesti minä sanon teille: jos teillä olis usko
niinkuin sinapin siemen, niin te taitaisitte sanoa tälle vuorelle:
siirry tästä sinne, niin se siirtyis, ja ei teille mitään olisi
mahdotointa. 21 Vaan tämä suku ei mene muutoin ulos kuin
rukouksella ja paastolla. 22 Kuin he asuivat Galileassa, sanoi
Jesus heille: tapahtuva on, että Ihmisen Poika annetaan ylön
ihmisten käsiin; 23 Ja he tappavat hänen, ja kolmantena
päivänä hän nousee ylös. Ja he tulivat sangen murheellisiksi.
24 Mutta kuin he menivät Kapernaumiin, tulivat verorahan
ottajat Pietarin tykö, ja sanoivat: eikö Mestarinne ole tottunut
verorahaa maksamaan? 25 Sanoi hän: on. Ja kuin hän tuli
huoneeseen, ennätti hänen Jesus, ja sanoi: mitäs luulet,
Simon? keiltä maan kuninkaat ottavat tullin eli veron? omilta
lapsiltansa, taikka vierailta? 26 Pietari sanoi hänelle: vierailta.
Sanoi Jesus hänelle: niin lapset ovat vapaat. 27 Mutta
ettemme heitä pahentaisi, niin mene merelle, heitä onkes, ja
ota se kala, joka ensin tulee ylös, ja avaa hänen suunsa,
niin sinä löydät rahan: ota se, ja anna heille minun ja sinun
edestäs.

18 Sillä hetkellä tulivat opetuslapset Jesuksen tykö,
sanoen: kuka siis on suurin taivaan valtakunnassa?
2 Ja Jesus kutsui tykönsä lapsen, ja asetti sen heidän
keskellensä, 3 Ja sanoi: totisesti minä sanon teille: ellette
käänny ja tule niinkuin lapset, niin ette suinkaan tule sisälle
taivaan valtakuntaan. 4 Sentähden joka itsensä alentaa
niinkuin tämä lapsi, se on suurin taivaan valtakunnassa. 5 Ja
joka holhoo senkaltaisen lapsen minun nimeeni, hän holhoo
minun. 6 Mutta joka pahentaa yhden näistä pienimmistä,

jotka uskovat minun päälleni, parempi hänen olis, että myllyn
kivi ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja hän upotettaisiin
meren syvyyteen. 7 Voi maailmaa pahennusten tähden, sillä
pahennukset kumminkin tulevat! Voi kuitenkin sitä ihmistä,
jonka kautta pahennus tulee! 8 Mutta jos kätes taikka jalkas
pahentaa sinun, niin leikkaa ne pois, ja heitä pois tyköäs.
Parempi on sinun elämään sisälle mennä ontuvana taikka
raajarikkona, kuin että sinulla olis kaksi kättä eli kaksi jalkaa,
ja sinä heitettäisiin ijankaikkiseen tuleen. (aiōnios g166) 9 Ja
jos silmäs pahentaa sinun, niin puhkaise se ulos, ja heitä
pois tyköäs. Parempi on sinun silmäpuolena elämään sisälle
mennä, kuin että sinulla olis kaksi silmää, ja sinä heitettäisiin
helvetin tuleen. (Geenna g1067) 10 Katsokaat, ettette katso
ylön yhtäkään näistä pienimmistä; sillä minä sanon teille:
heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun isäni kasvot,
joka on taivaissa. 11 Sillä Ihmisen Poika tuli autuaaksi
tekemään sitä, mikä kadonnut oli. 12 Mitä te luulette? jos
jollakin ihmisellä olis sata lammasta, ja yksi heistä eksyis:
eikö hän jättäisi yhdeksänkymmentä ja yhdeksän, ja menis
vuorelle, ja etsis eksynyttä? 13 Ja jos niin tapahtuu, että hän
löytää sen, totisesti sanon minä teille: hän iloitsee enemmin
siitä kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä, jotka ei
eksyneet. 14 Niin ei ole myös teidän Isänne tahto, joka on
taivaissa, että joku näistä pienimmistä hukkuis. 15 Mutta
jos sinun veljes rikkoo sinua vstaan, niin mene ja nuhtele
häntä kahden kesken yksinänsä. Jos hän sinua kuulee, niin
sinä olet veljes voittanut. 16 Mutta jos ei hän sinua kuule,
niin ota vielä yksi eli kaksi kanssas, että kaikki asia kahden
eli kolmen todistajan suussa olis. 17 Mutta ellei hän niitä
tahdo kuulla, niin sano seurakunnalle; ellei hän seurakuntaa
tottele, niin pidä häntä pakanana ja Publikanina. 18 Totisesti
sanon minä teille: kaikki, mitä te maan päällä sidotte, pitää
myös oleman sidotut taivaissa: ja kaikki, mitä te päästätte
maan päällä, pitää myös oleman päästetyt taivaassa. 19
Taas sanon minä teille: missä ikänä asiassa kaksi teistä
sopivat maan päällä; jota he rukoilevat, sen heidän pitää
saaman minun Isältäni, joka on taivaissa. 20 Sillä kussa
kaksi taikka kolme tulevat kokoon minun nimeeni, siinä minä
olen heidän keskellänsä. 21 Silloin Pietari tuli hänen tykönsä,
ja sanoi: Herra, kuinka usein minun pitää veljelleni, joka
rikkoo minua vastaan, antaman anteeksi? onko seitsemässä
kerrassa kyllä? 22 Sanoi Jesus hänelle: en minä sano sinulle
ainoastaan seitsemän kertaa, mutta seitsemänkymmentä
kertaa seitsemän. 23 Sentähden on taivaan valtakunta
kuninkaaseen verrattu, joka tahtoi lukua laskea palveliainsa
kanssa. 24 Ja kuin hän rupesi laskemaan, tuli yksi hänen
eteensä, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta leiviskää.
25 Mutta ettei hänellä ollut varaa maksaa, käski hänen
herransa hänen myytää, ja hänen emäntänsä ja lapsensa, ja
kaikki mitä hänellä oli, ja maksettaa. 26 Niin palvelia lankesi
maahan ja rukoili häntä, sanoen: herra, ole kärsivällinen
minun kanssani, ja minä maksan kaikki sinulle. 27 Niin
armahti herra palveliaa, päästi hänen, ja antoi hänelle
velan anteeksi. 28 Niin palvelia meni ulos, ja löysi yhden
kanssapalvelioistansa, joka hänelle oli velkaa sata penninkiä;
ja hän tarttui häneen, ja kiristi häntä kurkusta, sanoen:
maksa minulle velkas. 29 Niin hänen kanssapalveliansa
lankesi maahan hänen jalkainsa juureen, ja rukoili häntä,
sanoen: ole kärsivällinen minun kanssani, ja minä maksan
kaikki sinulle. 30 Mutta ei hän tahtonut, vaan meni ja heitti
hänen torniin, siihenasti kuin hän velan maksais. 31 Mutta
kuin muut hänen kanssapalveliainsa näkivät mitä tehtiin,
murehtivat he sangen kovin, tulivat ja ilmoittivat herrallensa
kaiken, mitä tehty oli. 32 Silloin kutsui herra hänen eteensä,
ja sanoi hänelle: sinä paha palvelia, minä annoin sinulle
anteeksi kaiken velan, ettäs minua rukoilit: 33 Eikö myös
sinun pitänyt armahtaman kanssapalveliaas, niinkuin minäkin
armahdin sinua? 34 Ja hänen herransa vihastui, ja antoi
hänen pyöveleille, siihenasti kuin hän maksais kaikki, mitä
hän oli hänelle velkaa. 35 Niin myös minun taivaallinen Isäni
tekee teille, jollette kukin veljellensä teidän sydämistänne
anna anteeksi heidän rikoksiansa.

19 Ja tapahtui, kuin Jesus oli lopettanut nämät puheet,
läksi hän Galileasta ja tuli Juudean maan rajoille, sille
puolelle Jordania. 2 Ja paljo kansaa seurasi häntä, ja hän
paransi heitä siellä. 3 Ja Pharisealaiset tulivat hänen tykönsä,
kiusasivat häntä, ja sanoivat hänelle: saako mies eritä
vaimostaan kaikkinaisen syyn tähden? 4 Niin hän vastasi
ja sanoi heille: ettekö te ole lukeneet: joka alusta ihmisen
teki, mieheksi ja vaimoksi hän heidät teki? 5 Ja sanoi:
sentähden pitää ihmisen luopuman isästänsä ja äidistänsä, ja
vaimoonsa sidottu oleman, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi:
6 Niin ei he ole enään kaksi, mutta yksi liha. Jonka siis
Jumala yhteen sovitti, ei pidä ihmisen sitä eroittaman. 7 He
sanoivat hänelle: miksi Moses käski antaa erokirjan ja hyljätä
hänen? 8 Sanoi hän heille: teidän sydämenne kovuuden
tähden salli Moses teidän eritä vaimoistanne; vaan ei alusta
niin ollut. 9 Mutta minä sanon teille: kuka ikänä hylkää
vaimonsa muutoin kuin huoruuden tähden, ja nai toisen, hän
tekee huorin; ja joka hyljätyn ottaa, hän tekee huorin. 10
Hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: jos miehen asia niin
on vaimon kanssa, ei sitte ole hyvä naida. 11 Niin hän sanoi
heille: ei tätä sanaa kaikki käsitä, vaan ne, joille se annettu

on. 12 Sillä muutamat ovat kuohitut, jotka äitinsä kohdusta
niin syntyneet ovat: ja ovat kuohitut, jotka ihmisiltä kuohitut
ovat: ja ovat kuohitut, jotka taivaan valtakunnan tähden itse
kuohinneet ovat. Joka sen taitaa käsittää, se käsittäkään. 13
Silloin vietiin hänen tykönsä lapsia, että hän laskis kätensä
heidän päällensä ja rukoilis; mutta opetuslapset nuhtelivat
heitä. 14 Mutta Jesus sanoi: sallikaat lasten olla, ja älkäät
kieltäkö heitä tulemasta minun tyköni: sillä senkaltaisten
on taivaan valtakunta. 15 Ja kuin hän oli pannut kätensä
heidän päällensä, meni hän sieltä pois. 16 Ja katso, yksi
tuli ja sanoi hänelle: hyvä Mestari! mitä hyvää minun pitää
tekemän, että minä saisin ijankaikkisen elämän? (aiōnios
g166) 17 Niin hän sanoi hänelle: miksi sinä kutsut minun
hyväksi? Ei ole kenkään hyvä, vaan yksi, Jumala. Mutta jos
sinä tahdot elämään sisälle tulla, niin pidä käskyt. 18 Hän
sanoi hänelle: kutka? Jesus sanoi: ei sinun pidä tappaman:
ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä varastaman:
ei sinun pidä väärin todistaman: 19 Kunnioita isääs ja
äitiäs: ja sinun pitää rakastaman lähimmäistäs niinkuin itse
sinuas. 20 Sanoi nuorukainen hänelle: kaikki nämät olen
minä pitänyt nuoruudestani; mitä vielä minulta puuttuu? 21
Sanoi Jesus hänelle: jos sinä tahdot olla täydellinen, niin
mene ja myy mitä sinulla on, ja anna vaivaisille: ja sinun
pitää saaman tavaran taivaassa; ja tule ja seuraa minua. 22
Mutta kuin nuorukainen kuuli sen puheen, meni hän pois
murheissansa; sillä hänellä oli paljo tavaraa. 23 Mutta Jesus
sanoi opetuslapsillensa: totisesti sanon minä teille: rikas
tulee työläästi taivaan valtakuntaan. 24 Ja taas sanon minä
teille: huokiampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse,
kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan. 25 Mutta koska
hänen opetuslapsensa sen kuulivat, peljästyivät he sangen
kovin, sanoen: kuka siis taitaa autuaaksi tulla? 26 Niin
Jesus katsahti heidän päällensä ja sanoi heille: ihmisten
tykönä on se mahdotoin, mutta Jumalan tykönä ovat kaikki
mahdolliset. 27 Silloin vastasi Pietari ja sanoi hänelle: katso,
me luovuimme kaikista ja seuraamme sinua: mitä siis meidän
siitä on? 28 Niin sanoi Jesus heille: totisesti sanon minä teille,
te, jotka minua olette seuranneet, uudessa syntymisessä,
kuin Ihmisen Poika istuu kunniansa istuimella, pitää myös
teidän istuman kahdellatoistakymmenellä istuimella, tuomiten
kahtatoistakymmentä Israelin sukukuntaa. 29 Ja jokainen,
joka luopui huoneista, taikka veljistä, taikka sisarista, taikka
isästä, taikka äidistä, taikka emännästä, taikka lapsista, taikka
pellosta, minun nimeni tähden, hänen pitää satakertaisesti
saaman, ja ijankaikkisen elämän perimän. (aiōnios g166)
30 Mutta monta ensimäistä tulee viimeiseksi ja viimeistä
ensimäiseksi.

20 Sillä taivaan valtakunta on perheenisännän vertainen,
joka varhain huomeneltain läksi ulos palkkaamaan
työväkeä viinamäkeensä. 2 Ja kuin hän oli sopinut työmiesten
kanssa päiväpenningistä, lähetti hän heidät viinamäkeensä.
3 Ja hän meni ulos liki kolmannella hetkellä, ja näki muita
seisovan turulla joutilaina, 4 Ja sanoi heille: menkäät tekin
viinamäkeen, ja mitä kohtuullinen on, minä annan teille.
Niin he menivät. 5 Taas hän meni ulos liki kuudennella
ja yhdeksännellä hetkellä, ja teki myös niin. 6 Mutta
yhdellätoistakymmenennellä hetkellä läksi hän ulos, ja löysi
muita joutilaina seisomasta, ja sanoi heille: miksi te tässä
kaiken päivän joutilaina seisotte? 7 He sanoivat hänelle:
sillä ei ole kenkään meitä palkannut. Hän sanoi heille:
menkäät tekin minun viinamäkeeni, ja mitä kohtuus on, pitää
teidän saaman. 8 Mutta kuin ehtoo tuli, sanoi viinamäen
isäntä perheensä haltialle: kutsu työväki, ja maksa heidän
palkkansa, ruveten viimeisistä ensimäisiin asti. 9 Ja kuin
ne tulivat, jotka liki yhdellätoistakymmenennellä hetkellä
tulleet olivat, saivat he kukin penninkinsä. 10 Mutta kuin
ensimäiset tulivat, luulivat he enemmän saavansa; ja he
myös saivat kukin penninkinsä. 11 Ja kuin he saivat, napisivat
he perheenisäntää vastaan, 12 Sanoen: nämät viimeiset
ovat yhden hetken työtä tehneet, ja sinä teit heidät meidän
verraksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja
helteen. 13 Niin hän vastasi ja sanoi yhdelle heistä: ystäväni,
en tee minä sinulle vääryyttä; etkös sopinut minun kanssani
määrätystä penningistä? 14 Ota se, mikä sinun tulee, ja mene
matkaas; mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa niinkuin
sinullekin. 15 Vai enkö minä saa tehdä minun kalustani
mitä minä tahdon? taikka katsotkos sentähden karsaasti,
että minä hyvä olen? 16 Niin viimeiset tulevat ensimäisiksi
ja ensimäiset viimeisiksi. Sillä monta ovat kutsutut, mutta
harvat valitut. 17 Ja Jesus meni ylös Jerusalemiin, ja otti
kaksitoistakymmentä opetuslastansa erinänsä tiellä tykönsä,
ja sanoi heille: 18 Katso, me menemme ylös Jerusalemiin,
ja Ihmisen Poika ylönannetaan pappein päämiehille ja
kirjanoppineille; ja he tuomitsevat hänen kuolemaan, 19
Ja antavat ylön hänen pakanoille pilkattaa, ja ruoskittaa,
ja ristiinnaulittaa: ja kolmantena päivänä on hän nouseva
ylös. 20 Silloin tuli hänen tykönsä Zebedeuksen poikain äiti
poikinensa, kumarsi ja anoi jotakin häneltä. 21 Vaan hän
sanoi hänelle: mitäs tahdot? Sanoi hän hänelle: sano, että
nämät kaksi minun poikaani istuisivat, yksi sinun oikialla
kädelläs ja toinen vasemmallas, sinun valtakunnassas. 22
Niin Jesus vastaten sanoi: ette tiedä, mitä te anotte. Voitteko
juoda sen kalkin, jonka minun pitää juoman, ja kastettaa
sillä kasteella, jolla minä kastetaan? He sanoivat hänelle:

me voimme. 23 Ja hän sanoi heille: minun kalkkini tosin te
juotte ja sillä kasteella, jolla minä kastetaan, te kastetaan;
mutta istua minun oikialla kädelläni, taikka vasemmalla,
ei ole minun antamisellani, vaan joille se on valmistettu
minun Isältäni. 24 Ja kuin ne kymmenen sen kuulivat,
närkästyivät he niistä kahdesta veljeksestä. 25 Mutta Jesus
kutsui heidät tykönsä ja sanoi: te tiedätte, että kansain
päämiehet vallitsevat heitä, ja ylimmäisillä on valta heidän
ylitsensä. 26 Vaan ei niin pidä oleman teidän keskenänne;
mutta joka tahtoo teidän seassanne suurin olla, se olkoon
teidän palvelianne; 27 Ja joka tahtoo teidän seassanne
ensimäinen olla, se olkoon teidän palvelianne. 28 Niinkuin
ei Ihmisen Poika tullut, että häntä piti palveltaman, mutta
että hän palvelis, ja antais henkensä lunastukseksi monen
edestä. 29 Ja heidän lähteissänsä Jerikosta, seurasi häntä
paljo kansaa. 30 Ja katso, kaksi sokiaa istuivat tien ohessa.
Kuin he kuulivat, että Jesus kävi ohitse, huusivat he, sanoen:
Herra, Davidin Poika, armahda meitä! 31 Niin kansa torui
heitä vaikenemaan. Mutta he huusivat enemmin, sanoen:
Herra, Davidin Poika, armahda meitä! 32 Ja Jesus seisahti,
ja kutsui heidät tykönsä, ja sanoi: mitä te tahdotte, että
minun pitää teille tekemän? 33 Sanoivat he hänelle: Herra,
että meidän silmämme aukenisivat. 34 Niin Jesus armahti
heitä ja tarttui heidän silmiinsä, ja he saivat kohta näkönsä ja
seurasivat häntä.

21 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia ja tulivat Betphageen
öljymäen tykö, lähetti Jesus kaksi opetuslasta, 2
Sanoen heille: menkäät kylään, joka on edessänne, ja te
löydätte kohta aasintamman sidottuna, ja varsan hänen
kanssansa: päästäkäät ne ja tuokaat minulle. 3 Ja jos joku
teille jotakin sanoo, niin sanokaat: Herra niitä tarvitsee, ja
kohta hän laskee heidät. 4 Mutta tämä kaikki tapahtui, että
täytettäisiin, mikä sanottu oli prophetan kautta, joka sanoo:
5 Sanokaat Zionin tyttärelle: katso, sinun Kuninkaas tulee
sinulle siviä, istuen aasintamman päällä ja ikeen alaisen
aasin varsan päällä. 6 Niin opetuslapset menivät ja tekivät
niinkuin Jesus heille käskenyt oli, 7 Ja taluttivat aasintamman
ja varsan, ja panivat niiden päälle vaatteensa, ja istuttivat
hänen niiden päälle. 8 Niin enin osa kansasta hajoitti
vaatteensa tielle, ja muut karsivat oksia puista ja hajoittivat
tielle. 9 Mutta kansa, joka edellä kävi, ja jotka seurasivat,
huusivat, sanoen: hosianna Davidin Pojalle! kiitetty olkoon
se, joka tulee Herran nimeen! hosianna korkeudessa! 10 Ja
kuin hän tuli Jerusalemiin, nousi koko kaupunki, sanoen:
kuka on tämä? 11 Niin kansa sanoi: tämä on Jesus, propheta
Galilean Natsaretista. 12 Ja Jesus meni sisälle Jumalan
templiin, ja ajoi ulos kaikki, jotka myivät ja ostivat templissä,
ja vaihettajain pöydät ja kyyhkyisten kaupitsiain istuimet hän
kukisti, 13 Ja sanoi heille: kirjoitettu on: minun huoneeni
pitää rukoushuoneeksi kutsuttaman; mutta te olette sen
tehneet ryöväritten luolaksi. 14 Ja hänen tykönsä tulivat
sokiat ja ontuvat templissä, ja hän paransi heidät. 15 Mutta
kuin pappein päämiehet ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet,
jotka hän teki, ja lapset templissä huutavan ja sanovan:
hosianna Davidin Pojalle! närkästyivät he, 16 Ja sanoivat
hänelle: kuuletkos, mitä nämät sanovat? Niin Jesus sanoi
heille: kuulen kyllä. Ettekö te koskaan ole lukeneet: lasten ja
imeväisten suusta olet sinä kiitoksen valmistanut? 17 Ja
hän luopui heistä, ja meni ulos kaupungista Betaniaan, ja oli
siellä yötä. 18 Mutta huomeneltain kaupunkiin palatessansa
isosi hän. 19 Ja kuin hän näki fikunapuun tien ohessa, meni
hän sen tykö, ja ei löytänyt siinä mitään muuta kuin lehdet
ainoastaan; ja hän sanoi sille: älköön ikänä tästäkään edes
sinusta hedelmää kasvako. Ja fikunapuu kohta kuivettui.
(aiōn g165) 20 Ja kuin opetuslapset sen näkivät, ihmettelivät
he, sanoen: kuinka fikunapuu niin kohta kuivettui? 21 Jesus
vastaten sanoi heille: totisesti sanon minä teille: jos teillä
olis usko, ja ette epäilisi, niin ette ainoastaan tätä tekisi,
mikä fikunapuulle tapahtui, vaan myös jos te sanoisitte tälle
vuorelle: siirry ja kukistu mereen, niin se tapahtuis. 22 Ja
kaikki, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, sen te saatte.
23 Ja kuin hän meni templiin, tulivat hänen opettaissansa
hänen tykönsä pappein päämiehet ja kansan vanhimmat,
sanoen: millä voimalla sinä näitä teet? taikka kuka sinulle
antoi sen voiman? 24 Niin Jesus vastaten sanoi heille: minä
tahdon myös teiltä kysyä yhden sanan: jos te sen minulle
sanotte, niin minä myös teille sanon, millä voimalla minä
näitä teen: 25 Kusta Johanneksen kaste oli, taivaastako
taikka ihmisistä? Niin he ajattelivat isellensä, sanoen: jos me
sanomme: taivaasta, niin hän sanoo meille: miksi ette siis
häntä uskoneet? 26 Mutta jos me sanomme: se oli ihmisistä,
niin me pelkäämme kansaa; sillä kaikki pitivät Johanneksen
prophetana. 27 Ja he vastaten sanoivat Jesukselle: emme
tiedä. Sanoi hän heille: en minä myös sano teille, millä
voimalla minä näitä teen. 28 Mutta kuinka te luulette? Yhdellä
miehellä oli kaksi poikaa, ja hän meni ensimmäisen tykö,
ja sanoi: poikani, mene tänäpänä tekemään työtä minun
viinamäkeeni. 29 Niin hän vastaten sanoi: en tahdo. Mutta
sitte katui hän, ja meni. 30 Niin hän meni toisen tykö, ja sanoi
myös niin. Mutta hän vastaten sanoi: kyllä minä menen,
herra, ja ei mennytkään. 31 Kumpi näistä kahdesta teki
isänsä tahdon? He sanoivat hänelle: ensimäinen. Sanoi
Jesus heille: totisesti sanon minä teille: Publikanit ja portot

käyvät teidän edellänne Jumalan valtakuntaan. 32 Sillä
Johannes tuli teidän tykönne vanhurskauden tiessä, ja
ette häntä uskoneet: mutta Publikanit ja portot uskoivat
hänen. Mutta te, jotka sen näitte, ette sittenkään parannusta
tehneet, että te häntä olisitte uskoneet. 33 Kuulkaat toinen
vertaus: oli perheenisäntä, joka istutti viinamäen, ja pani
aidan sen ympärille, ja kaivoi siihen viinakuurnan, ja rakensi
tornin, ja pani sen vuorolle peltomiehille, ja vaelsi muille
maille. 34 Mutta kuin hedelmäin aika lähestyi, lähetti hän
palveliansa peltomiesten tykö, ottamaan sen hedelmiä. 35
Ja peltomiehet ottivat kiinni hänen palveliansa, ja yhden he
pieksivät, toisen he tappoivat, kolmannen he kivittivät. 36
Taas hän lähetti toiset palveliat, usiammat kuin ensimäiset, ja
he tekivät heille myös niin. 37 Mutta viimein lähetti hän heidän
tykönsä poikansa, sanoen: he karttavat poikaani. 38 Mutta
kuin peltomiehet näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä:
tämä on perillinen; tulkaat, tappakaamme häntä, ja niin
me saamme hänen perintönsä. 39 Ja he ottivat hänen
kiinni, sysäsivät ulos viinamäestä ja tappoivat. 40 Kun siis
viinamäen isäntä tulee, mitä hän niiden peltomiesten tekee?
41 He sanoivat hänelle: ne pahat hän pahasti hukuttaa,
ja antaa viinamäkensä toisille viinamäen miehille, jotka
hänelle antavat hedelmät ajallansa. 42 Sanoi Jesus heille:
ettekö te ikänä Raamatuissa ole lukeneet: jonka kiven
rakentajat hylkäsivät, se on tullut kulmakiveksi. Herralta
on se tapahtunut, ja on ihmeellinen meidän silmäimme
edessä. 43 Sentähden sanon minä teille: Jumalan valtakunta
pitää teiltä otettaman pois ja annettaman pakanoille, jotka
sen hedelmän tekevät. 44 Ja joka lankee tähän kiveen,
hän runnellaan. Mutta jonka päälle hän lankee, sen hän
murentaa. 45 Ja kuin pappein päämiehet ja Pharisealaiset
kuulivat hänen vertauksensa, ymmärsivät he, että hän heistä
sanoi. 46 Ja kuin he pyysivät häntä ottaa kiinni, pelkäsivät
he kansaa, sillä he pitivät hänen prophetana.

22 Ja Jesus vastaten puhui taas heille vertauksilla,
sanoen: 2 Taivaan valtakunta on kuninkaan vertainen,
joka teki häitä pojallensa, 3 Ja lähetti palveliansa kutsumaan
kutsutuita häihin, ja ei he tahtoneet tulla. 4 Taas hän
lähetti toiset palveliat, sanoen: sanokaat kutsutuille: katso,
minä valmistin atriani, härkäni ja syöttilääni ovat tapetut,
ja kaikki ovat valmistetut: tulkaat häihin! 5 Mutta he
katsoivat ylön, ja menivät pois, yksi pellollensa, toinen
kaupallensa. 6 Mutta muut ottivat kiinni hänen palveliansa,
ja pilkkasivat heitä, ja tappoivat. 7 Mutta kuin kuningas
sen kuuli, vihastui hän, ja lähetti sotaväkensä, ja hukutti ne
murhamiehet, ja heidän kaupunkinsa poltti. 8 Silloin hän sanoi
palvelioillensa: häät tosin ovat valmistetut, mutta kutsutut ei
olleet mahdolliset. 9 Menkäät siis teiden haaroihin, ja kaikki,
jotka te löydätte, kutsukaat häihin. 10 Ja palveliat menivät
ulos teille, ja kokosivat kaikki, jotka he löysivät, pahat ja
hyvät; ja häähuone täytettiin vieraista. 11 Niin kuningas meni
katsomaan vieraita, ja näki siellä yhden ihmisen, joka ei ollut
vaatetettu häävaatteilla. 12 Niin hän sanoi hänelle: ystäväni,
kuinkas tänne tulit, ja ei sinulla ole häävaatteita? Mutta hän
vaikeni. 13 Silloin sanoi kuningas palvelioille: sitokaat hänen
kätensä ja jalkansa, ottakaat ja heittäkäät häntä ulkoiseen
pimeyteen; siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys.
14 Sillä monta on kutsuttu, mutta harvat ovat valitut. 15
Silloin Pharisealaiset menivät pitämään neuvoa, kuinka he
hänen sanoissa solmeaisivat. 16 Ja he lähettivät hänen
tykönsä opetuslapsensa Herodilaisten kanssa, sanoen:
Mestari, me tiedämme sinun totiseksi, ja sinä opetat Jumalan
tien totuudessa, et myös tottele ketään; sillä et sinä katso
ihmisten muotoa. 17 Sano siis meille, kuinkas luulet: sopiiko
keisarille antaa veroa taikka ei? 18 Mutta kuin Jeesus
ymmärsi heidän pahuutensa, sanoi hän: mitä te ulkokullatut
kiusaatte minua? 19 Osoittakaat minulle veroraha. Niin he
antoivat hänelle verorahan. 20 Ja hän sanoi heille: kenenkä
on tämä kuva ja päällekirjoitus? 21 He sanoivat hänelle:
keisarin. Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä
keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. 22 Ja kuin
he nämät kuulivat, ihmettelivät he, ja luopuivat hänestä,
ja menivät pois. 23 Sinä päivänä tulivat Saddukealaiset
hänen tykönsä, jotka sanovat, ettei ylösnousemusta ole, ja
kysyivät häneltä, 24 Sanoen: Mestari! Moses sanoi: jos joku
kuolee lapsetoinna, niin hänen veljensä pitää naiman hänen
emäntänsä ja herättämän veljellensä siemenen. 25 Niin oli
meidän seassamme seitsemän veljestä, ja kuin ensimäinen
nai, niin se kuoli. Ja ettei hänellä ollut siementä, jätti hän
emäntänsä veljellensä. 26 Niin myös toinen ja kolmas,
hamaan seitsemänteen asti. 27 Mutta kaikkein viimein kuoli
myös se vaimo. 28 Kenenkä emännän siis näistä seitsemästä
pitää hänen ylösnousemisessa oleman? Sillä kaikki ovat
häntä pitäneet. 29 Niin Jesus vastaten sanoi heille: te
eksytte ja ette tiedä Raamatuita, eikä Jumalan voimaa.
30 Sillä ylösnousemisessa ei naida eikä huolla, mutta he
ovat niinkuin Jumalan enkelit taivaassa. 31 Mutta ettekö
te ole lukeneet kuolleitten ylösnousemisesta, mitä teille on
Jumalalta sanottu, joka sanoo: 32 Minä olen Abrahamin
Jumala, ja Isaakin Jumala, ja Jakobin Jumala? Ei ole Jumala
kuolleiden Jumala, mutta elävien. 33 Ja kuin kansa sen
kuuli, hämmästyivät he hänen oppiansa. 34 Mutta kuin
Pharisealaiset sen kuulivat, että hän oli Saddukealaisten

suun tukinnut, kokoontuivat he yhteen. 35 Ja yksi lain-
opettaja heistä kysyi häneltä, kiusaten häntä, ja sanoi: 36
Mestari, mikä on suurin käsky laissa? 37 Niin Jesus sanoi
hänelle: sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaas,
kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sielustas, ja kaikesta
mielestäs: 38 Tämä on ensimäinen ja suurin käsky. 39 Toinen
on tämän kaltainen: sinun pitää rakastaman lähimmäistäs
niinkuin itse sinuas. 40 Näissä kahdessa käskyssä kaikki laki
ja prophetat riippuvat. 41 Koska Pharisealaiset koossa olivat,
kysyi heiltä Jesus, 42 Sanoen: mitä teille näkyy Kristuksesta,
kenenkä poika hän on? he sanoivat hänelle: Davidin. 43
Hän sanoi heille: kuinka siis David kutsuu hengessä hänen
Herraksi? sanoen: 44 Herra sanoi minun Herralleni: istu
minun oikealla kädelläni, siihenasti kuin minä panen vihollises
sinun jalkais astinlaudaksi. 45 Jos siis David kutsuu hänen
Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa? 46 Ja ei kenkään
taitanut häntä mitään vastata: ei myös yksikään rohjennut
sen päivän perästä häneltä enempää kysyä.

23 Silloin Jesus puhui kansalle ja hänen opetuslapsillensa,
2 Sanoen: Moseksen istuimella istuvat kirjanoppineet
ja Pharisealaiset: 3 Kaikki siis, mitä he teidän käskevät
pitää, se pitäkäät ja tehkäät; mutta heidän töittensä jälkeen
älkäät te tehkö, sillä he sanovat, ja ei tee. 4 Sillä he
sitovat raskaat kuormat, joita ei voida kantaa, ja panevat
ne ihmisten olille, mutta ei he sormellansakaan itse tahdo
niitä liikuttaa. 5 Mutta kaikki työnsä tekevät he, että ne
ihmisiltä nähtäisiin. He levittelevät muistokirjansa, ja tekevät
suureksi vaatteensa liepeet, 6 Ja rakastavat ylimmäisiä
sijoja pidoissa ja ylimmäisiä istuimia synagogissa, 7 Ja
tervehdyksiä turulla, ja tahtovat kutsuttaa ihmisiltä: rabbi,
rabbi. 8 Mutta älkäät te antako teitä kutsuttaa rabbiksi; sillä
yksi on teidän Mestarinne, joka on Kristus, mutta te olette
kaikki veljekset. 9 Ja älkäät ketäkään kutsuko isäksenne
maan päällä; sillä yksi on Isänne, joka on taivaissa. 10 Ja
älkäät antako teitä kutsuttaa mestariksi; sillä yksi on teidän
Mestarinne, joka on Kristus. 11 Joka teistä suurin on, se
olkoon teidän palvelianne. 12 Mutta joka itsensä ylentää, se
alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään. 13 Mutta
voi teitä, kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut!
jotka suljette taivaan valtakunnan ihmisten edestä; sillä ette
itse sinne mene, ettekä salli meneväisiä sinne mennä. 14
Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut!
jotka syötte leskein huoneet, ja muodoksi pidätte pitkät
rukoukset: sentähden te saatte sitä kovemman kadotuksen.
15 Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut!
jotka merta ja mannerta ympäri vaellatte, tehdäksenne yhtä
uutta Juudalaista; ja kuin se tehty on, niin te hänestä teette
kaksikertaa enemmän helvetin lapsen kuin te itse olette.
(Geenna g1067) 16 Voi teitä, te sokiat taluttajat! jotka sanotte:
joka vannoo templin kautta, ei se mitään ole, mutta joka
vannoo templin kullan kautta, se on velvollinen. 17 Te hullut
ja sokiat! sillä kumpi on suurempi: kulta, eli templi, joka kullan
pyhittää? 18 Ja joka vannoo alttarin kautta, ei se mitään ole;
mutta joka vannoo lahjan kautta, joka sen päällä on, se on
velvollinen. 19 Te hullut ja sokiat! sillä kumpi on suurempi:
lahja, eli alttari, joka lahjan pyhittää? 20 Joka siis vannoo
alttarin kautta, hän vannoo sen kautta ja kaikkein, mikä sen
päällä on. 21 Ja joka vannoo templin kautta, se vannoo hänen
kauttansa ja sen kautta, joka siinä asuu. 22 Ja joka vannoo
taivaan kautta, se vannoo Jumalan istuimen kautta ja hänen
kauttansa, joka sen päällä istuu. 23 Voi teitä kirjanoppineet
ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka kymmenykset teette
mintuista, tilleistä ja kuminoista, ja jätätte pois ne raskaammat
laista, tuomion, laupiuden ja uskon: näitä piti tehtämän, ja
toisia ei jätettämän. 24 Te sokiat taluttajat! te kuurnitsette
hyttysen ja kamelin nielette. 25 Voi teitä kirjanoppineet
ja Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka puhdistatte juoma-
astian ja ruoka-astian ulkoiselta puolelta, mutta sisältä ovat
ne täynnä raatelemista ja tyytymättömyyttä. 26 Sinä sokia
Pharisealainen! puhdista ensin juoma-astia ja ruoka-astia
sisältä, että myös ulkonainenkin puoli puhtaaksi tulis. 27
Voi teitä kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut;
sillä te olette valkiaksi sivuttuin hautain kaltaiset, jotka ulkoa
kauniit ovat, mutta sisältä ovat he täynnä kuolleiden luita ja
kaikkea riettautta. 28 Niin myös te olette ulkoa tosin nähdä
ihmisten edessä hurskaat, mutta sisältä te olette täynnä
ulkokullaisuutta ja vääryyttä. 29 Voi teitä kirjanoppineet ja
Pharisealaiset, te ulkokullatut! jotka rakennatte prophetain
hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautoja, 30 Ja sanotte:
jos me olisimme olleet meidän isäimme aikoina, emme olisi
olleet osalliset heidän kanssansa prophetain veressä. 31 Niin
te siis itseänne tunnustatte, että olette niiden lapset, jotka
tappoivat prophetat. 32 Niin tekin täyttäkäät teidän isäinne
määrä. 33 Te kärmeet, te kyykärmetten sikiät! kuinka te vältätte
helvetin kadotuksen? (Geenna g1067) 34 Sentähden, katso,
minä lähetän teille prophetat, ja viisaat, ja kirjanoppineet; ja
niistä te muutamat tapatte ja ristiinnaulitsette, ja muutamat te
pieksätte teidän synagogissanne, ja vainootte kaupungista
kaupunkiin. 35 Että teidän päällenne pitää tuleman kaikki
vanhurskas veri, joka vuodatettu on maan päälle hamasta
vanhurskaan Abelin verestä niin Sakariaan, Barakiaan pojan
vereen asti, jonka te tapoitte templin ja alttarin vaiheella. 36
Totisesti sanon minä teille: kaikki nämät pitää tuleman tämän

suvun päälle. 37 Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat
prophetat ja kivillä surmaat ne, jotka sinun tykös lähetetyt
ovat! kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin
kana kokoo poikansa siipeinsä alle? ja ette tahtoneet. 38
Katso, teidän huoneenne pitää teille jäämän kylmille. 39
Sillä minä sanon teille: ette suinkaan minua tästedes näe,
siihenasti kuin te sanotte: kiitetty olkoon se, joka tulee Herran
nimeen!

24 Ja Jesus meni ulos ja läksi pois templistä, ja hänen
opetuslapsensa tulivat osoittamaan hänelle templin
rakennuksia. 2 Niin sanoi Jesus heille: ettekö te kaikkia näitä
näe? Totisesti sanon minä teille: ei pidä tässä jätettämän
kiveä kiven päälle, joka ei maahan jaoteta. 3 Mutta kuin
hän istui Öljymäellä, menivät opetuslapset hänen tykönsä
erinänsä ja sanoivat: sano meille: koska tämä tapahtuu,
ja mikä sinun tulemises ja maailman lopun merkki ollee?
(aiōn g165) 4 Ja Jesus vastasi ja sanoi heille: katsokaat,
ettei kenkään teitä viettele. 5 Sillä monta tulevat minun
nimeeni, sanoen: minä olen Kristus! ja viettelevät monta. 6
Niin te saatte kuulla sotia ja sanomia sodista. Katsokaat,
ettette peljästy; sillä kaikki nämät pitää tapahtuman, mutta
ei vielä ole loppu. 7 Sillä kansan pitää kansaa vastaan
nouseman ja valtakunnan valtakuntaa vastaan, ja tulee
ruttotauti ja nälkä ja maanjäristys moneen paikkaan. 8 Mutta
kaikki nämät ovat murhetten alku. 9 Silloin he ylönantavat
teitä vaivaan ja tappavat teidät, ja te tulette vihattavaksi
kaikilta pakanoilta minun nimeni tähden. 10 Ja silloin monta
pahenevat, ja keskenänsä pettävät toinen toisensa, ja
vihaavat toinen toistansa keskenänsä. 11 Ja monta väärää
prophetaa nousevat ja viettelevät monta. 12 Ja että vääryys
saa vallan, niin rakkaus monessa kylmenee. 13 Mutta joka
vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi. 14 Ja
tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa
maailmassa, kaikille pakanoille todistukseksi; ja silloin tulee
loppu. 15 Kuin te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta
sanottu on Daniel prophetan kautta, seisovan pyhässä siassa;
(joka tämän lukee, hän ymmärtäköön!) 16 Silloin ne, jotka
Juudeassa ovat, paetkoot vuorille. 17 Ja joka katon päällä
on, älköön astuko alas ottamaan jotakin huoneestansa. 18
Ja joka pellolla on, älköön palatko vaatteitansa ottamaan. 19
Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! 20 Mutta rukoilkaat,
ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sabbatina; 21
Sillä silloin pitää suuren vaivan oleman, jonka kaltaista ei ole
ollut maailman alusta niin tähän asti, ei myös tule. 22 Ja ellei
ne päivät olisi lyhennetyt, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi;
mutta valittuin tähden pitää ne päivät lyhennettämän. 23
Silloin jos joku teille sanois: katso, tässä on Kristus taikka
siellä! älkäät uskoko. 24 Sillä väärät Kristukset ja väärät
prophetat nousevat, ja tekevät suuria ihmeitä ja merkkejä:
niin että myös, jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin.
25 Katso, minä olen teille sen ennen sanonut. 26 Jos he siis
teille sanovat: katso, hän on korvessa! niin älkäät menkö
ulos; katso, hän on kammiossa! älkäät uskoko. 27 Sillä
niinkuin pitkäisen tuli leimahtaa idästä ja näkyy hamaan
länteen, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus. 28 Sillä
kussa raato on, siihen kotkat kokoontuvat. 29 Mutta kohta
sen ajan vaivan jälkeen aurinko pimenee, ja kuu ei anna
valoansa, ja tähden putoavat taivaasta, ja taivaan voimat
pitää liikutettaman. 30 Ja silloin näkyy Ihmisen Pojan merkki
taivaassa, ja silloin kaikki sukukunnat maassa parkuvat ja
saavat nähdä Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvissä suurella
voimalla ja kunnialla. 31 Ja hän lähettää enkelinsä suurella
basunan äänellä, ja he kokoovat hänen valittunsa neljästä
tuulesta, yhdestä taivasten äärestä niin toiseen. 32 Mutta
oppikaat fikunapuusta vertaus: kuin sen oksa on tuores ja
lehdet puhkeavat, niin te tiedätte suven läsnä olevan: 33
Niin myös te, kuin te näette nämät kaikki, tietäkäät, että se
on läsnä, oven edessä. 34 Totisesti sanon minä teille: ei
suinkaan tämän sukukunnan pidä hukkuman ennen kuin
kaikki nämät tapahtuvat. 35 Taivas ja maa pitää hukkuman,
mutta minun sanani ei pidä suinkaan hukkaantuman. 36
Vaan siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kenkään, ei taivaan
enkelitkään, vaan minun Isäni yksinänsä. 37 Mutta niinkuin
Noan ajat olivat, niin pitää myös Ihmisen Pojan tulemus
oleman. 38 Sillä niinkuin he niinä päivinä vedenpaisumisen
edellä olivat, söivät ja joivat, naivat ja huolivat, hamaan
siihen päivään asti, jona Noa arkkiin sisälle meni, 39 Ja ei
tietäneet ennen kuin vedenpaisumus tuli, ja otti pois kaikki:
niin pitää myös Ihmisen Pojan tulemus oleman. 40 Silloin on
kaksi kedolla: yksi otetaan ylös, ja toinen jätetään. 41 Kaksi
jauhavat myllyssä: yksi otetaan ylös, ja toinen jätetään. 42
Valvokaat siis; sillä ette tiedä, millä hetkellä teidän Herranne
on tuleva. 43 Mutta se tietäkäät: jos perheenisäntä tietäis,
millä hetkellä varas on tuleva, kaiketi hän valvois, eikä sallisi
kaivaa huonettansa. 44 Sentähden olkaat te myös valmiit;
sillä millä hetkellä ette luulekaan, tulee Ihmisen Poika. 45
Kuka siis on uskollinen ja toimellinen palvelia, jonka Herra
pani perheensä päälle, antamaan heille ruokaa ajallansa?
46 Autuas on se palvelia, jonka Herra löytää niin tehneeksi,
kuin hän tulee. 47 Totisesti sanon minä teille: hän panee
hänen kaiken hyvyytensä päälle. 48 Mutta jos paha palvelia
sanoo sydämessänsä: minun Herrani viipyy tulemasta; 49
Ja rupee pieksämään leipäveljiänsä, niin myös syömään ja

juomaan juomarien kanssa: 50 Niin sen palvelian Herra tulee
sinä päivänä, jona ei hän luulekaan, ja sillä hetkellä, jolla ei
hän tiedä. 51 Ja hän eroittaa hänen, ja antaa hänelle osan
ulkokullattuin kanssa: siellä pitää oleman itku ja hammasten
kiristys.

25 Silloin pitää taivaan valtakunta oleman kymmenen
neitseen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja menivät
ulos ylkää vastaan. 2 Mutta viisi heistä oli taitavaa, ja viisi
tyhmää. 3 Tyhmät ottivat lamppunsa, ja ei ottaneet öljyä
myötänsä; 4 Mutta taitavat ottiva öljyä astioihinsa, ynnä
lamppunsa kanssa. 5 Kuin ylkä viipyi, tulivat he kaikki
uneliaiksi ja makasivat. 6 Mutta puoli-yönä tuli huuto: katso,
ylkä tulee, menkäät ulos häntä vastaan. 7 Niin nousivat
kaikki nämät neitseet ja valmistivat lamppunsa. 8 Mutta
tyhmät sanoivat taitaville: antakaat meille öljystänne; sillä
meidän lamppumme sammuvat. 9 Niin vastasivat taitavat,
sanoen: ei suinkaan, ettei meiltä ja teiltä puuttuisi; mutta
menkäät paremmin niiden tykö, jotka myyvät, ja ostakaat
itsellenne. 10 Mutta kuin he menivät ostamaan, tuli ylkä.
Ja jotka valmiit olivat, ne menivät hänen kanssansa häihin,
ja ovi suljettiin. 11 Viimein tulivat nekin toiset neitseet, ja
sanoivat: Herra, Herra, avaa meidän eteemme. 12 Mutta
hän vastasi ja sanoi: totisesti sanon minä teille: en tunne
minä teitä. 13 Valvokaat sentähden, sillä ette tiedä päivää
eikä hetkeä, jona Ihmisen Poika tulee. 14 Sillä niinkuin
ihminen matkusti kauvas ja kutsui palveliansa, ja antoi heille
tavaransa: 15 Ja antoi yhdelle viisi leiviskää, toiselle kaksi ja
kolmannelle yhden, jokaiselle varansa jälkeen: ja meni kohta
matkaansa; 16 Niin meni se, joka viisi leiviskää oli ottanut,
teki niillä kauppaa ja voitti toiset viisi leiviskää. 17 Niin myös
se, joka kaksi oli ottanut, voitti myös toiset kaksi. 18 Mutta
joka yhden oli ottanut, hän meni pois ja kaivoi maahan,
ja kätki herransa rahan. 19 Niin pitkän ajan perästä tuli
palveliain herra ja laski lukua heidän kanssansa. 20 Ja tuli
se, joka oli ottanut viisi leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää,
sanoen: herra, viisi leiviskää sinä annoit minulle, katso, minä
olen toiset viisi leiviskää niillä voittanut. 21 Sanoi hänen
herransa hänelle: hyvin, sinä hyvä ja uskollinen palvelia!
vähän päällä sinä olit uskollinen, minä panen sinun paljon
päälle: mene sinun herras iloon. 22 Niin tuli se, joka oli kaksi
leiviskää ottanut, ja sanoi: herra, kaksi leiviskää sinä annoit
minulle, katso, toiset kaksi olen minä niillä voittanut. 23
Sanoi hänen herransa hänelle: hyvin, sinä hyvä ja uskollinen
palvelia! vähän päällä sinä olit uskollinen, minä panen sinun
paljon päälle: mene sinun herras iloon. 24 Niin myös se
tuli, joka yhden leiviskän oli ottanut, ja sanoi: herra, minä
tiesin sinun kovaksi mieheksi: sinä niität siitä, kuhunkas et
kylvänyt, ja siitä sinä kokoot, kuhunka sinä et hajoittanut. 25
Ja minä peljäten menin pois ja kätkin sinun leiviskäs maahan:
katso, tässä on sinun omas. 26 Mutta hänen herransa
vastasi ja sanoi hänelle: sinä paha ja laiska palvelia! jos tiesit
minun siitä niittävän, kuhunka en minä kylvänyt, ja sieltä
kokoovan, johonka en minä ole hajoittanut, 27 Niin sinun siis
olis tullut antaa minun rahani vaihettajille, ja minä tultuani
olisin omani jälleen saanut kasvun kanssa. 28 Ottakaat
siis häneltä leiviskä, ja antakaat sille, jolla on kymmenen
leiviskää. 29 (Sillä jokaiselle, jolla on, pitää annettaman, ja
hänellä pitää kyllä oleman; mutta jolla ei ole, sekin kuin
hänellä on, pitää häneltä otettaman pois). 30 Ja heittäkäät se
kelvotoin palvelia ulkonaiseen pimeyteen: siellä pitää oleman
itku ja hammasten kiristys. 31 Mutta kuin Ihmisen Poika tulee
kunniassansa ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin
hän istuu kunniansa istuimella, 32 Ja hänen eteensä kootaan
kaikki kansat. Ja hän eroittaa toiset toisistansa, niinkuin
paimen eroittaa lampaat vuohista, 33 ja asettaa lampaat tosin
oikialle puolellensa, mutta vuohet vasemmallensa. 34 Silloin
sanoo kuningas niille, jotka hänen oikialla puolellansa ovat:
tulkaat, minun Isäni siunatut, omistakaat se valtakunta, joka
teille on valmistettu maailman alusta. 35 Sillä minä isosin, ja
te ruokitte minun: minä janosin, ja te juotitte minun: minä olin
outo, ja te minun huoneeseen otitte: 36 Alasti, ja te vaatetitte
minun: sairaana, ja te opitte minua: minä olin vankina, ja te
tulitte minun tyköni. 37 Silloin vanhurskaat häntä vastaavat
ja sanovat: Herra, koska me näimme sinun isoovan, ja
ruokimme sinun? taikka janoovan, ja annoimme sinun juoda?
38 Mutta koska me näimme sinun outona, ja huoneeseen
otimme sinun? taikka alastoinna, ja vaatetimme sinua? 39 Eli
koska me näimme sinun sairaana, taikka vankina, ja tulimme
sinun tykös? 40 Niin vastaa kuningas ja sanoo heille: totisesti
sanon minä teille: sen minkä te olette tehneet yhdelle näistä
vähimmistä minun veljistäni, sen te teitte minulle. 41 Silloin
hän myös sanoo niille, jotka vasemmalla ovat: menkäät
pois minun tyköäni, te kirotut, ijankaikkiseen tuleen, joka
valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä. (aiōnios g166)
42 Sillä minä isosin, ja ette minua ruokkineet: minä janosin,
ja ette minua juottaneet: 43 Minä olin outo, ja ette minua
huoneeseen ottaneet: alastoin, ja ette minua vaatettaneet:
sairas ja vankina, ja ette minua oppineet. 44 Silloin nekin
häntä vastaavat, sanoen: Herra, koska me näimme sinun
isoovan, taikka janoovan, taikka outona, eli alastoinna, eli
sairaana, taikka vankina, ja emme sinua palvelleet? 45
Silloin hän vastaa heitä, sanoen: totisesti sanon minä teille,
mitä ette tehneet yhdelle näistä vähimmistä, sitä ette tehneet

minulle. 46 Ja niiden pitää menemän ijankaikkiseen vaivaan,
mutta vanhurskaat ijankaikkiseen elämään. (aiōnios g166)

26 Ja tapahtui, kuin Jesus oli lopettanut kaikki nämät
puheet, sanoi hän opetuslapsillensa: 2 Te tiedätte,
että kahden päivän perästä tulee pääsiäinen, ja Ihmisen
Poika ylönannetaan ristiinnaulittaa. 3 Silloin kokoontuivat
pappein päämiehet ja kirjanoppineet ja kansan vanhimmat
ylimmäisen papin saliin, joka kutsuttiin Kaiphas. 4 Ja neuvoa
pitivät, kuinka he Jesuksen kavalluksella kiinniottaisivat
ja tappaisivat. 5 Mutta he sanoivat, ei juhlapäivänä, ettei
kansassa tule meteli. 6 Kuin Jesus oli Betaniassa, spitaalisen
Simonin huoneessa, 7 Tuli vaimo hänen tykönsä, jolla oli
lasi kallista voidetta, ja kaasi sen hänen päänsä päälle
atrioitessansa. 8 Mutta kuin hänen opetuslapsensa sen
näkivät, närkästyivät he ja sanoivat: mihinkä kelpaa tämä
haaskaus? 9 Sillä tämä voide olis kalliisti taittu myytää
ja annettaa vaivaisille. 10 Mutta kuin Jesus sen ymmärsi,
sanoi hän heille: mitä te vaivaatte tätä vaimoa? Sillä hän
teki hyvän työn minun kohtaani. 11 Sillä teidän tykönänne
ovat aina vaivaiset; mutta en minä teillä aina ole. 12
Sillä että hän kaasi sen voiteen minun ruumiini päälle,
sen on hän tehnyt minun hautaamisekseni. 13 Totisesti
sanon minä teille: kussa ikänä tämä evankeliumi saarnataan
kaikessa maailmassa, niin tämä myös, minkä hän teki,
pitää mainittaman hänen muistoksensa. 14 Silloin yksi
kahdestatoistakymmenestä, joka kutsuttiin Juudas Iskariot,
läksi pois pappein päämiesten tykö, 15 Ja sanoi: mitä te
tahdotte minulle antaa, ja minä teille hänen saatan? Ja he
määräsivät hänelle kolmekymmentä hopiapenninkiä. 16 Ja
siitä ajasta etsi hän soveliasta aikaa pettääksensä häntä. 17
Mutta ensimäisen makian leivän päivänä tulivat opetuslapset
Jesuksen tykö, sanoen hänelle: kussas tahdot, että meidän
pitää sinulle valmistaman pääsiäislampaan syötää? 18 Niin
hän sanoi: menkäät kaupunkiin yhden tykö, ja sanokaat
hänelle: Mestari sanoo: minun aikani on läsnä, sinun tykönäs
tahdon minä pääsiäistä pitää minun opetuslasteni kanssa.
19 Ja opetuslapset tekivät niinkuin Jesus oli heitä käskenyt,
ja valmistivat pääsiäislampaan. 20 Mutta kuin ehtoo tuli,
istui hän pöydän tykönä kahdentoistakymmenen kanssa.
21 Ja heidän syödessänsä sanoi hän: totisesti sanon minä
teille: yksi teistä minun pettää. 22 Ja he tulivat sangen
murheellisiksi, ja rupesi jokainen heistä sanomaan hänelle:
Herra, lienenkö minä se? 23 Mutta hän vastasi ja sanoi: joka
minun kanssani pistää kätensä vatiin, se pettää minun. 24
Ihmisen Poika tosin menee, niinkuin hänestä on kirjoitettu;
mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika petetään!
parempi olis sille ihmiselle ollut, jos ei hän olisi syntynyt.
25 Niin vastasi Juudas, joka hänen petti, ja sanoi: Mestari,
olenko minä se? hän sanoi hänelle: sinäpä sen sanoit. 26
Mutta kuin he söivät, otti Jesus leivän, ja kiitti, mursi ja
antoi opetuslapsille, ja sanoi: ottakaat, syökäät: tämä on
minun ruumiini. 27 Ja hän otti kalkin, ja kiitti, antoi heille ja
sanoi: juokaat tästä kaikki; 28 Sillä tämä on minun vereni,
sen uuden Testamentin, joka monen tähden vuodatetaan
syntein anteeksi antamiseksi. 29 Mutta minä sanon teille: en
suinkaan minä silleen juo tästä viinapuun hedelmästä, siihen
päivään asti kuin minä juon teidän kanssanne sen uuden
minun Isäni valtakunnassa. 30 Ja kuin he olivat kiitosvirren
veisanneet, menivät he ulos Öljymäelle. 31 Silloin sanoi
Jesus heille: tänä yönä te kaikki pahenette minussa; sillä
kirjoitettu on: minä lyön paimenta, ja lampaat laumasta pitää
hajoitettaman. 32 Mutta sittenkuin minä nousen ylös, käyn
minä teidän edellänne Galileaan. 33 Niin vastasi Pietari
ja sanoi hänelle: jos vielä kaikki sinussa pahenisivat, en
minä ikänä pahene. 34 Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon
minä sinulle: tänä yönä, ennenkuin kukko laulaa, kolmasti
sinä minun kiellät. 35 Pietari sanoi hänelle: ja vaikka minun
pitäis sinun kanssas kuoleman, en kiellä minä sinua. Niin
sanoivat myös kaikki opetuslapset. 36 Silloin tuli Jesus
heidän kanssansa kylään, jota kutsutaan Getsemaneksi,
ja sanoi opetuslapsillensa: istukaat tässä, niinkauvan kuin
minä menen ja rukoilen tuolla. 37 Ja hän otti tykönsä
Pietarin ja kaksi Zebedeuksen poikaa, rupesi murehtimaan
ja vapisemaan. 38 Niin sanoi Jesus helle: minun sieluni
on suuresti murheissansa kuolemaan asti; olkaat tässä ja
valvokaat minun kanssani. 39 Ja hän meni vähän taamma,
lankesi kasvoillensa, rukoillen ja sanoen: minun Isäni! jos
mahdollinen on, niin menkään pois minulta tämä kalkki: ei
kuitenkaan niinkuin minä tahdon, mutta niinkuin sinä. 40 Ja
hän tuli opetuslasten tykö, ja löysi heidät makaamasta, ja
sanoi Pietarille: niin ette voineet yhtä hetkeä valvoa minun
kanssani. 41 Valvokaat ja rukoilkaat, ettette kiusaukseen
lankeaisi. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko. 42 Taas
meni hän toisen kerran ja rukoili, sanoen: minun Isäni! ellei
tämä kalkki taida mennä pois minulta, muutoin jos en minä
sitä juo, niin tapahtukoon sinun tahtos. 43 Ja hän tuli ja löysi
taas heidät makaamasta; sillä heidän silmänsä olivat raskaat.
44 Ja hän jätti heidät, meni taas ja rukoili kolmannen kerran, ja
sanoi entisen sanan. 45 Silloin hän tuli opetuslastensa tykö,
ja sanoi heille: maatkaat vielä ja levätkäät! katso, hetki on
lähestynyt, ja Ihmisen Poika annetaan ylön syntisten käsiin.
46 Nouskaat, käykäämme: katso, se lähestyi, joka minun
pettää. 47 Ja vielä hänen puhuessansa, katso, Juudas,

yksi kahdestatoistakymmenesta, tuli ja hänen kanssansa
paljo väkeä miekoilla ja seipäillä, pappein päämiehiltä ja
kansan vanhimmilta. 48 Mutta se, joka hänen petti, oli
antanut heille merkin, sanoen: kenenkä minä suuta annan,
se on, kiinniottakaat häntä. 49 Ja hän astui kohta Jesuksen
tykö ja sanoi: terve, Rabbi! ja suuta antoi hänen. 50 Niin
sanoi Jesus hänelle: ystäväni! mitä varten sinä tulit? Silloin
he astuivat edes ja laskivat kätensä Jesuksen päälle, ja
ottivat hänen kiinni. 51 Ja katso, yksi niistä, jotka olivat
Jesuksen kanssa, ojensi kätensä, veti miekkansa, ja löi
ylimmäisen papin palveliaa, ja hakkasi pois hänen korvansa.
52 Niin Jesus sanoi hänelle: pistä miekkas siallensa; sillä
kaikki, jotka miekkaan rupeevat, ne miekkaan hukkuvat. 53
Taikka luuletkos, etten minä voisi vielä rukoilla minun Isääni,
lähettämään minulle enemmän kuin kaksitoistakymmentä
legiota enkeleitä? 54 Kuinka siis Raamattu täytetään, että
niin pitää tapahtuman? 55 Sillä hetkellä sanoi Jesus joukolle:
niinkuin ryövärin tykö te läksitte miekoilla ja seipäillä minua
kiinniottamaan: minä istuin teidän tykönänne joka päivä,
opettain templissä, ja ette minua kiinniottaneet. 56 Mutta tämä
on kaikki tapahtunut, että prophetain kirjoitukset täytettäisiin.
Silloin kaikki opetuslapset jättivät hänen ja pakenivat. 57
Mutta ne, jotka Jesuksen olivat kiinniottaneet, veivät hänen
Kaiphaan, ylimmäisen papin, tykö, kussa kirjanoppineet ja
vanhimmat olivat kokoontuneet. 58 Mutta Pietari seurasi
häntä taampana hamaan ylimmäisen papin salin porstuaan,
ja meni sisälle, ja istui palveliain sekaan, näkemään loppua.
59 Mutta pappein päämiehet ja vanhimmat ja kaikki raati
etsivät väärää todistusta Jesusta vastaan, saadaksensa
häntä tappaa; 60 Ja ei löytäneet. Ja vaikka monta väärää
todistajaa tuli, niin ei he sittenkään löytäneet. Mutta viimein
tuli kaksi väärää todistajaa, 61 Ja sanoivat: tämä on sanonut:
minä voin maahan jaottaa Jumalan templin, ja kolmena
päivänä sen rakentaa ylös. 62 Ja pappein päämies nousi ja
sanoi hänelle: etkös mitään vastaa, mitä nämät sinua vastaan
todistavat? 63 Mutta Jesus oli ääneti. Ja pappein päämies
vastasi ja sanoi hänelle: minä vannotan sinua elävän Jumalan
kautta, ettäs sanot meille, jos olet Kristus, Jumalan Poika. 64
Sanoi Jesus hänelle: sinäpä sen sanoit; kuitenkin sanon
minä teille: tästedes pitää teidän näkemän Ihmisen Pojan
istuvan voiman oikialla puolella ja tulevan taivaan pilvissä. 65
Silloin repäisi pappein päämies vaatteensa, sanoen: hän on
pilkannut (Jumalaa); mitä me silleen todistajia tarvitsemme?
Katso, nyt te kuulitte hänen pilkkansa. 66 Mitä te luulette?
Mutta he vastasivat ja sanoivat: hän on vikapää kuolemaan.
67 Silloin he syljeskelivät hänen kasvoillensa ja löivät häntä
poskelle, ja muutamat pieksivät häntä sauvoillansa. 68
Sanoen: arvaa meille, Kristus, kuka on, joka sinua löi? 69
Mutta Pietari istui ulkona salista, ja hänen tykönsä tuli yksi
piika ja sanoi: sinä olit myös Jesuksen kanssa Galileasta. 70
Mutta hän kielsi kaikkein edessä ja sanoi: en minä tiedä,
mitäs sanot. 71 Kuin hän läksi ulos ovesta, näki hänen toinen
piika ja sanoi niille, jotka siellä olivat: ja tämä oli Jesuksen
Natsaretilaisen kanssa. 72 Ja hän kielsi taas vannotulla
valalla: en tunne minä sitä ihmistä. 73 Mutta vähän hetken
perästä tulivat ne, jotka siellä seisoivat ja sanoivat Pietarille:
totisesti olet sinä myös yksi heistä; sillä sinun puheeskin
ilmoittaa sinun. 74 Niin hän rupesi itsiänsä sadattelemaan ja
vannomaan: en tunne minä sitä ihmistä. Ja kohta kukko
lauloi. 75 Niin Pietari muisti Jesuksen sanan, joka oli hänelle
sanonut: ennenkuin kukko laulaa, kolmasti sinä minun kiellät.
Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

27 Mutta kuin aamu tuli, pitivät kaikki pappein päämiehet
ja kansan vanhimmat neuvoa Jesusta vastaan, häntä
kuolettaaksensa, 2 Ja sitoivat hänen, menivät pois ja
ylönantoivat hänen maaherralle Pontius Pilatukselle. 3 Kuin
Juudas, joka hänen petti, näki hänen kuolemaan tuomituksi,
katui hän, ja toi jälleen ne kolmekymmentä hopiapenninkiä
pappein päämiehille ja vanhimmille, 4 Sanoen: minä pahasti
tein, että minä petin viattoman veren. Mutta he sanoivat:
mitä meidän siihen tulee? katso itsiäs. 5 Ja hän heitti
hopiapenningit templiin, läksi sieltä, meni pois ja hirtti itsensä.
6 Mutta pappein päämiehet ottivat hopiapenningit ja sanoivat:
ei näitä sovi panna uhriarkkuun; sillä se on veren hinta. 7
Niin he pitivät neuvoa, ja ostivat niillä savenvalajan pellon,
vierasten hautaamiseksi. 8 Sentähden se pelto on kutsuttu
tähän päivään asti veripelloksi. 9 Silloin täytettiin se mikä
sanottu oli Jeremias prophetalta, joka sanoo: ja he ottivat
kolmekymmentä hopiapenninkiä, sen arvatun hinnan, jonka
he arvasivat Israelin lapsilta, 10 Ja antoivat ne savenvalajan
pellosta, niinkuin Herra on minun käskenyt. 11 Mutta Jesus
seisoi maaherran edessä. Niin maaherra kysyi häneltä,
sanoen: oletkos sinä Juudalaisten kuningas? Jesus sanoi
hänelle: sinäpä sen sanot. 12 Ja kuin hänen päällensä
kannettiin pappein päämiehiltä ja vanhimmilta, ei hän mitään
vastannut. 13 Silloin sanoi Pilatus hänelle: etkös kuule, kuinka
paljon he sinua vastaan todistavat? 14 Ja ei hän vastannut
häntä yhtäkään sanaa, niin että maaherra suuresti ihmetteli.
15 Mutta juhlana oli maaherra tottunut päästämään kansalle
jonkun vangin irralle, jonka he tahtoivat. 16 Niin oli heillä
silloin yksi kuuluisa vanki sidottuna, joka kutsuttiin Barabbas.
17 Kuin he siis koossa olivat, sanoi Pilatus heille: kumman
te tahdotte, että minä päästän teille? Barabbaan, taikka

Jesuksen, joka kutsutaan Kristus? 18 Sillä hän tiesi, että he
hänen kateuden tähden olivat antaneet ylön. 19 Mutta kuin
hän tuomio-istuimelle istui, lähetti hänen emäntänsä hänen
tykönsä, sanoen: älä sinä mitään tee sille vanhurskaalle;
sillä minä olen paljon kärsinyt tänäpänä unessani hänen
tähtensä. 20 Mutta pappein päämiehet ja vanhimmat yllyttivät
kansaa anomaan Barabbasta, mutta Jesusta hukkaamaan.
21 Niin vastasi maaherra ja sanoi heille: kumman näistä
kahdesta te tahdotte, että minä päästän teille? mutta he
sanoivat: Barabbaan. 22 Pilatus sanoi heille: mitä siis minun
pitää tekemän Jesukselle, joka kutsutaan Kristus? Sanoivat
he kaikki hänelle: ristiinnaulittakaan. 23 Niin sanoi maaherra:
mitä hän pahaa teki? Mutta he huusivat sitä enemmin ja
sanoivat: ristiinnaulittakaan. 24 Kuin Pilatus näki, ettei hän
mitään auttaa taitanut, mutta enempi pauhina tuli, otti hän
vettä ja pesi kätensä kansan edessä, sanoen: viatoin olen
minä tämän vanhurskaan vereen: katsokaat itsiänne. 25
Ja kaikki kansa vastasi ja sanoi: hänen verensä tulkaan
meidän päällemme ja lastemme päälle. 26 Silloin päästi hän
heille Barabbaan; mutta Jesuksen, kuin hän hänen ruoskinut
oli, antoi hän ylön ristiinnaulittaa. 27 Silloin maaherran
huovit veivät Jesuksen raastupaan, ja kokosivat hänen
tykönsä kaiken joukon. 28 Ja kuin he olivat hänen riisuneet,
puettivat he hänen purpuraiseen kaapuun, 29 Ja tekivät
orjantappuroista kruunun ja panivat hänen päähänsä ja
ruovon hänen oikiaan käteensä, ja kumarsivat polviansa
hänen edessänsä, pilkkasivat häntä ja sanoivat: terve,
Juudalaisten kuningas! 30 Ja kuin he olivat sylkeneet hänen
päällensä, ottivat he ruovon ja löivät häntä päähän. 31 Ja
sittekuin he olivat häntä pilkanneet, riisuivat he häneltä
kaapun, ja puettivat hänen omiin vaatteisiinsa, ja veivät
hänen ristiinnaulittaa. 32 Mutta kuin he menivät ulos, löysivät
he yhden miehen Kyrenistä, nimeltä Simon: sen he vaativat
hänen ristiänsä kantamaan. 33 Ja tulivat siihen paikkaan, joka
kutsutaan Golgata, se on: pääkallon paikka. 34 He antoivat
hänelle etikkaa juoda sapella sekoitettua; ja kuin hän maisti,
niin ei hän tahtonut juoda. 35 Mutta sitte kuin he olivat hänen
ristiinnaulinneet, jakoivat he hänen vaatteensa ja heittivät
arpaa, että täytettäisiin, mitä sanottu oli prophetan kautta; he
ovat minun vaatteeni jakaneet, ja minun vaatteistani ovat he
heittäneet arpaa. 36 Ja istuen he vartioitsivat häntä siinä. 37
Ja he panivat hänen päänsä päälle hänen syynsä kirjoitetun:
TÄMÄ ON JESUS, JUUDALAISTEN KUNINGAS. 38 Silloin
ristiinnaulittiin kaksi ryöväriä hänen kanssansa, yksi oikialle
puolelle ja toinen vasemmalle. 39 Mutta ohitsekäyväiset
pilkkasivat häntä, vääntelivät päätänsä, 40 Ja sanoivat: sinä
joka maahan jaotat Jumalan templin ja kolmena päivänä sen
rakennat, auta itsiäs: jos olet Jumalan Poika, niin astu alas
rististä. 41 Niin myös pappein päämiehet, kirjanoppineitten
ja vanhimmitten kanssa, pilkkasivat häntä ja sanoivat: 42
Muita hän on auttanut, itsiänsä ei hän voi auttaa. Jos hän on
Israelin kuningas, niin astukaan nyt alas rististä, niin me
uskomme hänen. 43 Hän turvasi Jumalaan: päästäköön
nyt hänen, jos hän mielistyy häneen. Sillä hän sanoi:
Jumalan Poika minä olen. 44 Sitä myös ryövärit hänelle
soimasivat, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssansa. 45
Mutta kuudennesta hetkestä hamaan yhdeksänteen asti oli
pimiä kaikessa maassa. 46 Ja liki yhdeksättä hetkeä huusi
Jesus suurella äänellä, sanoen: Eli, Eli, lamma sabaktani?
se on: minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun
ylenannoit? 47 Mutta muutamat niistä, jotka siinä seisoivat,
kuin he sen kuulivat, sanoivat: Eliasta hän huutaa. 48 Ja
kohta juoksi yksi heistä ja otti sienen, ja täytti sen etikalla,
pani sen ruovon päähän, ja antoi hänen juoda. 49 Mutta
muut sanoivat: pidäs, katsokaamme, jos Elias tulee häntä
päästämään. 50 Niin Jesus taas huusi suurella äänellä, ja
antoi henkensä. 51 Ja katso, templin esivaate repesi kahtia
ylhäältä hamaan alas, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat, 52 Ja
haudat aukenivat, ja monta pyhäin ruumista, jotka maanneet
olivat, nousi ylös, 53 Ja läksivät ulos haudoista, hänen
ylösnousemisensa jälkeen, tulivat pyhään kaupunkiin, ja
ilmestyivät monelle. 54 Mutta kuin sadanpäämies ja ne, jotka
hänen kanssansa olivat vartioitsemassa Jesusta, näkivät
maan järinän ja ne, mitkä tapahtuivat, pelkäsivät he suuresti
ja sanoivat: totisesti oli tämä Jumalan Poika. 55 Mutta siellä
oli paljo vaimoja taampana katselemassa, jotka Jesusta
olivat seuranneet Galileasta, palvellen häntä, 56 Joiden
seassa oli Maria Magdalena, ja Maria Jakobin ja Joseen äiti,
ja Zebedeuksen poikain äiti. 57 Mutta kuin ehtoo tuli, tuli yksi
rikas mies Arimatiasta, jonka nimi oli Joseph, joka myös itse
oli Jesuksen opetuslapsi. 58 Tämä meni Pilatuksen tykö
ja pyysi Jesuksen ruumista. Silloin Pilatus käski annettaa
ruumiin. 59 Ja kuin Joseph oli ruumiin ottanut, kääri hän sen
puhtaasen liinaan, 60 Ja pani omaan uuteen hautaansa,
jonka hän oli hakannut kallioon, ja vieritti suuren kiven
haudan ovelle, ja meni pois. 61 Silloin olivat siellä Maria
Magdalena ja toinen Maria, ja istuivat haudan kohdalla. 62
Mutta toisena päivänä valmistuksen päivästä kokoontuivat
pappein päämiehet ja Pharisealaiset Pilatuksen tykö, 63
Sanoen: herra, me muistamme sen vietteliän sanoneen
eläissänsä: kolmen päivän perästä minä nousen. 64 Käske
siis varjeltaa hautaa kolmanteen päivään asti, ettei hänen
opetuslapsensa tulisi yöllä ja varastaisi häntä, ja sanoisi
kansalle: hän nousi kuolleista: ja niin jälkimäinen villitys tulee

pahemmaksi kuin ensimäinen. **65** Pilatus sanoi heille: teillä
on vartiat: menkäät, vartioitkaat niinkuin te tiedätte. **66** Mutta
he menivät pois, ja vahvistivat haudan vartiain kanssa, ja
lukitsivat kiven sinetillänsä.

28 Mutta sabbatin päivän lopulla, joka rupesi valaisemaan
toista sabbatia, tuli Maria Magdalena ja toinen Maria
katsomaan hautaa. **2** Ja katso, suuri maanjäristys tapahtui;
sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven
ovelta, ja istui sen päälle. **3** Ja hän oli nähdä niinkuin
pitkäisen tuli ja hänen vaatteensa olivat valkiat niinkuin
lumi. **4** Mutta hänen pelvostansa hämmmästyivät vartiat ja
tulivat niinkuin he olisivat kuolleet. **5** Mutta enkeli vastasi
ja sanoi vaimoille: älkäät peljätkö, sillä minä tiedän teidän
etsivän ristiinnaulittua Jesusta. **6** Ei hän ole tässä; sillä
hän nousi ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaat, katsokaat siaa,
kuhunka Herra pantu oli. **7** Ja menkäät pian ja sanokaat
hänen opetuslapsillensa, että hän nousi kuolleista. Ja katso,
hän menee teidän edellänne Galileaan: siellä teidän pitää
hänen näkemän, katso, minä sen teille sanoin. **8** Ja he
menivät nopiasti haudalta suurella pelvolla ja ilolla, ja
juoksivat ilmoittamaan hänen opetuslapsillensa. **9** Mutta
heidän mennessänsä ilmoittamaan hänen opetuslapsillensa,
katso, niin tuli Jesus heitä vastaan ja sanoi: terve teille!
Niin he tulivat ja rupesivat hänen jalkoihinsa, ja kumartaen
rukoilivat häntä. **10** Silloin sanoi Jesus heille: älkäät peljätkö!
menkäät, ilmoittakaat minun veljilleni, että he menisivät
Galileaan: siellä he saavat minun nähdä. **11** Mutta kuin
he menivät pois, katso, niin tulivat muutamat vartioista
kaupunkiin ja ilmoittivat ylimmäisille papeille kaikki, mitä
tapahtunut oli. **12** Niin he kokoontuivat vanhimpain kanssa,
ja neuvoa pitivät, ja antoivat sotamiehille paljon rahaa, **13**
Sanoen: sanokaat, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä
ja varastivat hänen meidän maatessamme. **14** Ja jos se
tulee maaherran korville, niin me tahdomme hänen lepyttää
ja saattaa teidät suruttomaksi. **15** Ja he ottivat rahan, ja
tekivät niinkuin he olivat opetetut. Ja tämä puhe on ääneksi
otettu Juudalaisten seassa hamaan tähän päivään asti. **16**
Mutta ne yksitoistakymmentä opetuslasta menivät Galileaan,
sille mäelle, jonka Jesus oli heille määrännyt. **17** Ja kuin
he näkivät hänen, kumarsivat he häntä, mutta muutamat
epäilivät. **18** Ja Jesus tuli ja puhutteli heitä, sanoen: minulle
on annettu kaikki voima taivaassa ja maan päällä. **19**
Menkäät siis ja opettakaat kaikkea kansaa, ja kastakaat heitä
nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen, **20** Ja opettakaat
heitä pitämään kaikki, mitä minä olen teille käskenyt. Ja
katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä, maailman
loppuun asti. Amen! **(aiōn g165)**

Markuksen

1 Jesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, evankeliumin alku.
2 Niinkuin prophetaissa kirjoitettu on: katso, minä lähetän
minun enkelini sinun kasvois eteen, joka on valmistava
sinun ties sinun etees. **3** Huutavan ääni on korvessa:
valmistakaat Herran tietä, tehkäät hänen polkunsa oikiaksi.
4 Johannes kasti korvessa ja saarnasi parannuksen kastetta
syntein anteeksi antamiseksi. **5** Ja hänen tykönsä meni
ulos koko Juudean maakunta ja Jerusalemin asuvaiset,
ja kastettiin kaikki häneltä Jordanin virrassa, tunnustain
syntinsä. **6** Ja Johannes oli puetettu kamelin karvoilla, ja
ympäri hänen suoliansa oli hihnainen vyö, ja söi heinäsirkkoja
ja metsähunajaa, **7** Ja saarnasi, sanoen: se tulee minun
jälkeeni, joka on minua väkevämpi, jonka en minä ole
kelvollinen kumarruksissa kenkäin rihmaa päästämään.
8 Minä tosin kastan teitä vedellä; mutta hän kastaa teitä
Pyhällä Hengellä. **9** Ja tapahtui niinä päivinä, että Jesus tuli
Galilean Natsaretista ja kastettiin Johannekselta Jordanissa.
10 Ja kohta kuin hän astui vedestä ylös, näki hän taivaat
aukenevan ja Hengen tulevan alas hänen päällensä niinkuin
kyyhkyisen, **11** Ja ääni tuli taivaasta: sinä olet minun rakas
Poikani, johonka minä mielistyin. **12** Ja Henki ajoi hänen
kohta korpeen. **13** Ja hän oli siellä korvessa neljäkymmentä
päivää, ja kiusattiin perkeleeltä, ja oli petoin seassa; ja enkelit
palvelivat häntä. **14** Mutta sitte kuin Johannes oli vankiuteen
annettu ylön, tuli Jesus Galileaan, saarnaten Jumalan
valtakunnan evankeliumia, **15** Ja sanoi: aika on täytetty,
ja Jumalan valtakunta on lähestynyt: tehkäät parannus ja
uskokaat evankeliumi. **16** Ja kuin hän käveli Galilean meren
tykönä, näki hän Simonin ja Andreaksen hänen veljensä
laskevan verkkoa mereen: (sillä he olivat kalamiehet:)
17 Ja Jesus sanoi heille: seuratkaat minua, ja minä teen
teidät, että te tulette ihmisten kalamiehiksi. **18** Ja he jättivät
kohta verkkonsa ja seurasivat häntä. **19** Ja kuin hän sieltä
vähää edemmä kävi, näki hän Jakobin Zebedeuksen pojan
ja Johanneksen, hänen veljensä, parantavan venheessä
verkkojansa. **20** Ja hän kutsui kohta heitä. Ja he jättivät
isänsä Zebedeuksen venheeseen palkollisten kanssa, ja
seurasivat häntä. **21** Ja he menivät sisälle Kapernaumiin;
ja hän meni kohta lepopäivinä synagogaan, ja opetti. **22**
Ja he hämmästyivät hänen opetustansa; sillä hän opetti
heitä voimallisesti, ja ei niinkuin kirjanoppineet. **23** Ja heidän
synagogassansa oli ihminen riivattu saastaiselta hengeltä, ja
hän huusi, **24** Sanoen: voi, mitä meidän on sinun kanssas,
Jesus Natsarealainen! tulitkos meitä hukuttamaan? Minä
tunnen sinun, kukas olet, Jumalan pyhä. **25** Ja Jesus nuhteli
häntä, sanoen: vaikene ja mene ulos hänestä. **26** Ja kuin se
saastainen henki repäisi häntä ja huusi suurella äänellä, niin
hän läksi ulos hänestä. **27** Ja he hämmästyivät kaikki, niin
että he kyselivät keskenänsä, sanoen: mitä tämä on? mikä
uusi oppi tämä on? Sillä hän käskee myös voimalla saastaisia
henkiä, ja he kuulevat häntä. **28** Ja hänen sanomansa
kuului kohta ympäri kaiken Galilean lähimaakunnan. **29** Ja
he menivät kohta ulos synagogasta ja tulivat Simonin ja
Andreaksen huoneeseen, Jakobin ja Johanneksen kanssa.
30 Mutta Simonin anoppi makasi vilutaudissa, ja he sanoivat
hänestä kohta hänelle. **31** Ja hän meni ja nosti häntä, ja
rupesi hänen käteensä, ja vilutauti jätti hänen kohta; ja hän
palveli heitä. **32** Mutta ehtoona, kuin aurinko laski, toivat he
hänen tykönsä kaikkinaisia sairaita ja perkeleiltä riivatuita,
33 Ja koko kaupunki tuli kokoon oven eteen. **34** Ja hän
paransi monta, jotka sairastivat moninaisia tauteja, ja hän
ajoi ulos paljon perkeleitä, eikä sallinut perkeleiden puhua;
sillä he tunsivat hänen. **35** Ja huomeneltain sangen varhain
ennen päivää, kuin hän nousi, meni hän ulos. Ja Jesus meni
erinäiseen asiaan ja rukoili siellä. **36** Ja Simon riensi hänen
perässänsä ja ne jotka hänen kanssansa olivat. **37** Ja kuin
he löysivät hänen, sanoivat he hänelle: jokainen etsii sinua.
38 Ja hän sanoi heille: menkäämme lähimmäisiin kyliin, että
minä sielläkin saarnaisin; sillä sitä varten olen minä tullut. **39**
Ja hän saarnasi heidän synagogissansa, koko Galileassa,
ja ajoi ulos perkeleitä. **40** Ja hänen tykönsä tuli spitalinen,
rukoili häntä, lankesi polvillensa hänen eteensä ja sanoi
hänelle: jos sinä tahdot, niin sinä voit minun puhdistaa. **41**
Ja Jesus armahti häntä ja ojensi kätensä, rupesi häneen
ja sanoi hänelle: minä tahdon, ole puhdas. **42** Ja kuin
hän sen oli sanonut, niin spitali läksi hänestä kohta pois,
ja hän tuli puhtaaksi. **43** Ja Jesus haasti häntä, ja lähetti
hänen kohta pois tyköänsä, **44** Ja sanoi hänelle: katso,
ettes kellenkään mitään sano, mutta mene, osoita itses
papille ja uhraa puhdistukses edestä ne, mitkä Moses käski,
heille todistukseksi. **45** Mutta kuin hän meni ulos, rupesi hän
paljon saarnaamaan ja ilmoittamaan sitä asiaa, niin ettei hän
sitte taitanut julkisesti kaupunkiin mennä; mutta oli ulkona
erinäisissä paikoissa, ja joka taholta tultiin hänen tykönsä.

2 Ja taas muutamain päiväin jälkeen meni hän
Kapernaumiin, ja se kuultiin, että hän huoneessa oli, **2**
Ja kohta kokoontuivat monta, niin ettei enää siaa ollut, ei
ovenkaan tykönä; ja hän puhui heille sanan. **3** Ja hänen
tykönsä tulivat, jotka toivat yhtä halvattua, joka neljältä
kannettiin. **4** Ja kuin ei he saaneet häntä lähestyä kansan
tähden, niin he kiskoivat huoneen katon, jossa hän oli, ja

kaivoivat lävitse, ja laskivat vuoteen alas, jossa halvattu
makasi. 5 Mutta kuin Jesus näki heidän uskonsa, sanoi hän
halvatulle: poikani, sinun syntis annetaan sinulle anteeksi. 6
Niin siellä olivat muutamat kirjanoppineista, jotka istuivat ja
ajattelivat sydämessänsä: 7 Mitä tämä niin pilkkaa puhuu?
Kuka voi synnit antaa anteeksi paitsi ainoaa Jumalaa? 8 Ja
kohta kuin Jesus tunsi hengessänsä, että he niin itsellänsä
ajattelivat, sanoi hän heille: mitä te näitä ajattelette teidän
sydämessänne? 9 Kumpi on keviämpi, sanoa halvatulle:
synnit annetaan sinulle anteeksi, taikka sanoa: nouse, ja ota
sinun vuotees ja käy? 10 Mutta että teidän pitää tietämän
Ihmisen Pojalla olevan vallan maan päällä synnit anteeksi
antaa, (sanoi hän halvatulle:) 11 Minä sanon sinulle: nouse
ja ota vuotees, ja mene kotias. 12 Ja hän nousi kohta ja
otti vuoteen ja meni ulos kaikkein nähden, että he kaikki
hämmästyivät ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen: emme ole
ikänä sen muotoista nähneet. 13 Ja hän läksi taas ulos
meren puoleen, ja kaikki kansa tuli hänen tykönsä, ja hän
opetti heitä. 14 Ja kuin hän meni ohitse, näki hän Levin
Alphein pojan istuvan tullihuoneessa, ja sanoi hänelle:
seuraa minua. Ja hän nousi ja seurasi häntä. 15 Ja tapahtui,
kuin hän atrioitsi hänen huoneessansa, atrioitsi myös monta
Publikania ja syntistä Jesuksen ja hänen opetuslastensa
kanssa; sillä niitä oli paljo, jotka häntä olivat seuranneet.
16 Ja kuin kirjanoppineet ja Pharisealaiset näkivät hänen
syövän Publikanien ja syntisten kanssa, sanoivat he hänen
opetuslapsillensa: miksi hän syö ja juo Publikanien ja
syntisten kanssa? 17 Ja kuin Jesus sen kuuli, sanoi hän heille:
ei terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat: en minä ole tullut
kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen. 18 Ja
Johanneksen ja Pharisealaisten opetuslapset paastosivat;
niin he tulivat ja sanoivat hänelle: miksi Johanneksen ja
Pharisealaisten opetuslapset paastoovat, mutta ei sinun
opetuslapses paastoo? 19 Ja Jesus sanoi heille: kuinka
hääjoukko taitaa paastota, niinkauvan kuin ylkä on heidän
kanssansa? Niinkauvan kuin ylkä on heidän kanssansa, ei
he voi paastota. 20 Mutta ne päivät tulevat, että ylkä heiltä
otetaan pois, ja niinä päivinä pitää heidän paastooman. 21 Ja
ei ompele kenkään uutta paikkaa vanhaan vaatteeseen; sillä
uusi paikka repäisee itsensä kuitenkin vanhasta, ja läpi tulee
pahemmaksi. 22 Ja ei pane kenkään nuorta viinaa vanhoihin
leileihin; muutoin nuori viina särkee leilit, ja niin viina vuotaa
pois, ja leilit turmellaan; mutta nuori viina pitää uusiin leileihin
pantaman. 23 Ja tapahtui, että hän kävi sabbatina laihoin
lävitse, niin hänen opetuslapsensa rupesivat käydessänsä
tähkäpäitä katkomaan. 24 Ja Pharisealaiset sanoivat hänelle:
katso miksi he tekevät sabbatina, jota ei sovi? 25 Ja hän
sanoi heille: ettekö te ole ikänä lukeneet, mitä David teki
hädillänsä, kuin hän isosi ja ne, jotka hänen kanssansa
olivat? 26 Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ylimmäisen
papin Abjatarin aikana, ja söi näkyleivät, joita ei sopinut
syödä, vaan ainoasti pappein, ja hän antoi myös niille, jotka
hänen kanssansa olivat. 27 Ja hän sanoi heille: sabbati on
ihmistä varten tehty ja ei ihminen sabbatia varten. 28 Niin on
myös Ihmisen poika sabbatin Herra.

3 Ja hän meni sisälle jälleen synagogaan, ja siellä oli
ihminen, jolla oli kuivettunut käsi. 2 Ja he ottivat hänestä
vaarin, jos hän hänen sabbatina parantais, kantaaksensa
hänen päällensä. 3 Ja hän sanoi sille ihmiselle, jolla
kuivettunut käsi oli: astu edes! 4 Ja hän sanoi heille:
sopiiko sabbatina hyvää tehdä eli pahaa tehdä? henkeä
vapahtaa taikka tappaa? Mutta he vaikenivat. 5 Niin hän
katsoi heidän päällensä vihaisesti ja oli murheissansa heidän
sydämensä kovuuden tähden, ja sanoi ihmiselle: ojenna
kätes! ja hän ojensi, ja käsi tuli terveeksi niinkuin toinenkin. 6
Ja Pharisealaiset menivät ulos ja pitivät kohta Herodilaisten
kanssa neuvoa häntä vastaan, kuinka he hänen hukuttaisivat.
7 Mutta Jesus poikkesi opetuslastensa kanssa meren tykö,
ja paljo kansaa seurasi häntä Galileasta ja Juudeasta, 8 Ja
Jerusalemista, ja Idumeasta, ja tuolta puolen Jordania, ja
jotka Tyron ja Sidonin ympärillä asuivat, suuri joukko: jotka
hänen tekonsa kuulivat, ne tulivat hänen tykönsä. 9 Ja hän
sanoi opetuslapsillensa, että venhe olis aina häntä läsnä
kansan tähden, ettei he häntä ahdistaisi. 10 Sillä hän oli
monta parantanut, niin että kaikki, joita vaivattiin, tunkivan
hänen päällensä rupeemaan häneen. 11 Ja kuin saastaiset
henget näkivät hänen, lankesivat he hänen eteensä maahan,
huusivat, sanoen: sinä olet Jumalan Poika. 12 Ja hän haasti
heitä kovin häntä ilmoittamasta. 13 Ja hän astui ylös vuorelle
ja kutsui tykönsä, jotka hän itse tahtoi, ja he tulivat hänen
tykönsä. 14 Ja hän sääsi ne kaksitoistakymmentä olemaan
tykönänsä, että hän heitä lähettäis saarnaamaan; 15 Ja että
heillä piti voima oleman taudit parantaa ja perkeleitä ajaa
ulos. 16 Ja pani Simonille nimen Pietari, 17 Ja Jakobille
Zebedeuksen pojalle ja Johannekselle Jakobin veljelle:
(ja antoi heille nimet Boanerges, se on, pitkäisen pojat),
18 Ja Andreaksen, ja Philippuksen, ja Bartolomeuksen,
ja Matteuksen, ja Toomaan, ja Jakobin Alphein pojan, ja
Taddeuksen, ja Simonin Kananealaisen, 19 Ja Juudaan
Iskariotilaisen, joka myös hänen petti. 20 Ja he tulivat
huoneeseen; ja kansa taas kokoontui, niin ettei heillä
ollut tilaa syödäkään. 21 Ja kuin hänen omaisensa sen
kuulivat, menivät he ulos ottamaan häntä kiinni; sillä he

sanoivat: hän on mielettömäksi tullut. 22 Mutta kirjanoppineet,
jotka Jerusalemista olivat tulleet alas, sanoivat: hänellä on
beelsebub, ja perkeleiden pääruhtinaan kautta hän ajaa
ulos perkeleitä. 23 Ja hän kutsui heidät tykönsä, ja sanoi
heille vertauksilla: kuinka taitaa saatana saatanan ajaa ulos?
24 Ja jos valtakunta erkanee itsiänsä vastaan, niin ei se
valtakunta taida seisoa. 25 Ja jos huone erkanee itsiänsä
vastaan, niin ei se huone taida seisoa. 26 Ja jos saatana
karkaa ja eroittaa itsensä itsiänsä vastaan, niin ei hän taida
seisoa, mutta saa lopun. 27 Ei taida kenkään väkevän
huoneeseen mennä ja hänen kaluansa ryöstää, ellei hän
ensin sido väkevää kiinni, ja sitte ryöstä hänen huonettansa.
28 Totisesti sanon minä teille: kaikki synnit annetaan anteeksi
ihmisten lapsille, pilkatkin, joilla he Jumalaa pilkkaavat, 29
Mutta joka puhuu pilkkaa Pyhää Henkeä vastaan, ei hän saa
ijankaikkisesti anteeksi, vaan hän on vikapää ijankaikkiseen
tuomioon. (aiōn g165, aiōnios g166) 30 Sillä he sanoivat: hänellä
on saastainen henki. 31 Niin tuli hänen veljensä ja äitinsä
ja seisoivat ulkona, ja lähettivät hänen tykönsä kutsumaan
häntä. 32 Ja kansa istui hänen ympärillänsä ja sanoivat
hänelle: katso, äitis ja veljes kysyvät sinua ulkona. 33 Ja hän
vastasi heitä, sanoen: kuka on minun äitini taikka minun
veljeni? 34 Ja kuin hän oli ympäri katsonut niiden päälle,
jotka hänen ympärillänsä istuivat, sanoi hän: katso, minun
äitini ja minun veljeni. 35 Sillä joka tekee Jumalan tahdon,
hän on veljeni sisareni ja äitini.

4 Ja hän rupesi taas opettamaan meren tykönä, ja paljo
kansaa kokoontui hänen tykönsä, niin että hänen piti
astuman haahteen ja istuman merellä, ja kaikki kansa
oli maalla meren tykönä. 2 Ja hän opetti heitä paljon
vertauksilla, ja sanoi opettaissansa: 3 Kuulkaat: katso,
kylväjä meni ulos kylvämään. 4 Ja kylväissä tapahtui, että
muutama lankesi tien oheen, niin tulivat taivaan linnut ja
söivät sen. 5 Muutama lankesi kivistöön, jossa ei paljo
maata ollut; joka kohta nousi päälle, ettei sillä ollut syvää
maata. 6 Kuin aurinko nousi, niin se pouditiin; ja ettei
sillä ollut juurta, niin se kuivettui. 7 Ja muutama lankesi
orjantappuroihin, ja orjantappurat kävivät ylös ja tukahuttivat
sen, eikä kantanut hedelmää. 8 Ja muutama lankesi hyvään
maahan, ja kantoi hedelmän, joka kävi ylös ja kasvoi. Ja
muutama kantoi kolmenkymmenen kertaiset, ja muutama
kuudenkymmenen kertaiset, ja muutama sadan kertaiset.
9 Ja hän sanoi heille: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.
10 Mutta kuin hän yksinänsä oli, kysyivät ne, jotka hänen
ympärillänsä kahdentoistakymmenen kanssa olivat, häneltä
sitä vertausta. 11 Ja hän sanoi heille: teille on annettu
tuta Jumalan valtakunnan salaisuus; mutta niille, jotka
ulkona ovat, tapahtuvat kaikki vertausten kautta: 12 Että he
nähden näkisivät ja ei huomaitsisi, ja kuullen kuulisivat ja ei
ymmärtäisi: ettei he joskus palajaisi, ja heille annettaisiin
synnit anteeksi. 13 Ja sanoi heille: ettekö te tiedä tätä
vertausta? ja kuinka te kaikki vertaukset ymmärtäisitte? 14
Kylväjä kylvää sanan. 15 Mutta nämä ovat, ne jotka tien
vieressä ovat: kussa sana kylvetään, ja kuin he sen ovat
kuulleet, tulee kohta saatana ja ottaa pois sanan, joka heidän
sydämiinsä kylvetty oli. 16 Ja ne ovat senkaltaiset, jotka
kivistöön kylvetyt ovat: kuin he sanan kuulleet ovat, ottavat
he sen kohta ilolla vastaan: 17 Ja ei ole heissä juurta, mutta
ovat ajalliset; sitte kuin murhe taikka vaino tulee sanan
tähden, niin he kohta pahenevat. 18 Ja muutamat ovat, jotka
orjantappuroihin kylvetyt ovat: ne kuulevat sanan, 19 Ja
tämän maailman suru, ja rikkauden viettelys ja muut himot
tulevat ja tukahuttavat sanan, ja saatetaan hedelmättömäksi.
(aiōn g165) 20 Ja ne ovat, jotka hyvään maahan kylvetyt
ovat: jotka kuulevat sanan ja ottavat sen vastaan, ja
hedelmän kantavat, muutama kolminkymmenin, ja muutama
kuusinkymmenin, ja muutama sadoin kerroin. 21 Ja hän sanoi
heille: sytytetäänkö kynttilä pantaa vakan alle eli pöydän
alle? eikö, että se pantaisiin kynttilänjalkaan. 22 Sillä ei ole
mitään peitetty, jota ei ilmoiteta, eikä ole salaista, vaan että
se julki tulis. 23 Jos jollakin on korvat kuulla, se kuulkaan. 24
Ja hän sanoi heille: katsokaat, mitä te kuulette. Jolla mitalla
te mittaatte, pitää teille mitattaman, ja vielä lisätään teille,
jotka kuulette. 25 Sillä jolla on, hänelle annetaan; ja jolla ei
ole, sekin, mitä hänellä on, otetaan häneltä pois. 26 Ja hän
sanoi: niin on Jumalan valtakunta kuin jos ihminen heittäis
siemenen maahan, 27 Ja makais, ja nousis yöllä ja päivällä:
ja siemen puhkeais ulos ja kasvais ylös, koska ei hän
tiedäkään. 28 Sillä maa kantaa hedelmän itsestänsä, ensin
oraan, sitte tähkäpään, ja niin täyden jyvän tähkäpäässä. 29
Mutta kuin hedelmä tulee edes, lähettää hän kohta sinne
sirpin; sillä elonaika on läsnä. 30 Ja hän sanoi: mihinkä
me Jumalan valtakunnan vertaamme? eli millä vertauksella
me sen vertaamme? 31 Niinkuin sinapin siemeneen: kuin
se maahan kylvetään, on se vähin kaikkia siemeniä, mitä
maassa on; 32 Ja kuin hän kylvetty on, niin hän nousee, ja
tulee suuremmaksi kaikkia kaaleja, ja tekee suuret oksat,
niin että taivaan linnut hänen varjonsa alle taitavat pesät
tehdä. 33 Ja sen muotoisilla monilla vertauksilla puhui hän
heille sanan, sen perästä kuin he voivat kuulla. 34 Mutta
ei hän ilman vertausta mitään heille puhunut, vaan selitti
kaikki opetuslapsillensa erinänsä. 35 Ja hän sanoi heille
sinä päivänä, kuin ehtoo tuli: menkäämme ylitse. 36 Ja he

laskivat kansan, ja ottivat hänen, kuin hän oli haahdessa; oli
myös muita venheitä hänen kanssansa. 37 Ja suuri tuulispää
nousi ja aallot löivät sisälle haahteen, niin että se jo täytettiin.
38 Ja hän oli perällä ja makasi päänalaisen päällä. Ja he
herättivät hänen ja sanoivat hänelle: Mestari, etkös sitä
tottele, että me hukumme? 39 Ja kuin hän herätettiin, nuhteli
hän tuulta ja sanoi merelle: vaikene, ole ääneti. Niin tuuli
asettui ja tuli juuri tyveneksi. 40 Ja hän sanoi heille: mitä
te niin pelkurit olette? Kuinka ei teillä ole uskoa? 41 Ja he
peljästyivät sangen suuresti ja sanoivat keskenänsä: kuka
tämä on? sillä tuuli ja meri ovat hänelle kuuliaiset.

5 Ja he tulivat ylitse meren Gadaralaisten maakuntaan.
2 Ja kuin hän läksi haahdesta, kohtasi häntä kohta
haudoista ihminen, jossa oli saastainen henki. 3 Jolla oli
maja haudoissa, ja ei voinut kenkään häntä kahleilla sitoa; 4
Sillä hän oli usein jalkapuissa ja kahleissa sidottuna, ja hän
oli särkenyt kahleet ja jalkapuut rikkonut, ja ei kenkään voinut
häntä asettaa. 5 Ja hän oli aina yötä ja päivää vuorissa
ja haudoissa, ja parkui, ja hosui itsiänsä kivillä. 6 Mutta
kuin hän näki taampana Jesuksen, juoksi hän ja lankesi
maahan hänen eteensä, 7 Ja huutain suurella äänellä
sanoi: mitä minun on sinun kanssas, Jesus, korkeimman
Jumalan Poika? Minä vannotan sinua Jumalan kautta,
ettet minua vaivaisi. 8 (Sillä hän sanoi hänelle: lähde ulos
saastainen henki ihmisestä.) 9 Ja hän kysyi häneltä: mikä
nimes on? Ja hän vastasi, sanoen: legio on minun nimeni;
sillä meitä on monta. 10 Ja hän rukoili häntä suuresti,
ettei hän lähettäisi heitä ulos siitä maakunnasta. 11 Niin
oli siinä vuorten tykönä suuri sikalauma laitumella. 12 Ja
kaikki ne perkeleet rukoilivat häntä, sanoen: laske meitä
sikoihin, että me heihin menisimme sisälle. 13 Ja Jesus salli
kohta heidän. Ja saastaiset henget läksivät ulos ja menivät
sikain sisälle. Ja lauma syöksi itsensä kohdastansa mereen
(mutta heitä oli lähes kaksituhatta), ja he upposivat mereen.
14 Mutta sikain kaitsiat pakenivat ja saattivat sanoman
kaupunkiin ja kyliin. Ja he menivät ulos katsomaan, mikä
se oli joka tapahtui, 15 Ja tulivat Jesuksen tykö ja näkivät
sen, joka perkeleeltä riivattu oli, istuvan ja vaatetettuna ja
toimellisena, jossa legio oli ollut; ja he pelkäsivät, 16 Ja ne,
jotka sen nähneet olivat, juttelivat heille, kuinka perkeleeltä
riivatulle tapahtunut oli, ja sioista. 17 Ja he rupesivat häntä
rukoilemaan menemään pois heidän maaltansa. 18 Ja kuin
hän astui haahteen, niin se, joka perkeleeltä riivattu oli,
rukoili, että hän sais hänen kanssansa olla. 19 Mutta ei Jesus
häntä sallinut, vaan sanoi hänelle: mene kotias omaistes
tykö, ja ilmoita heille, kuinka suuret työt Herra on sinulle
tehnyt, ja on sinua armahtanut. 20 Ja hän meni ja rupesi
saarnaamaan niissä kymmenessä kaupungissa, kuinka
suuret työt Jesus oli hänelle tehnyt; ja he kaikki ihmettelivät.
21 Ja kuin Jesus taas meni haahdella ylitse, kokoontui paljo
kansaa hänen tykönsä, ja hän oli läsnä merta. 22 Ja katso,
synagogan päämies, Jairus nimeltä, tuli, ja kuin hän näki
hänen, lankesi hän hänen jalkainsa tykö, 23 Ja rukoili häntä
suuresti, sanoen: minun vähä tyttäreni on viimeisillänsä; tule
ja pane kätes hänen päällensä, että hän paranis ja eläis. 24
Niin hän meni hänen kanssansa; ja paljo kansaa seurasi
häntä, ja ahdistivat häntä. 25 Ja vaimo, joka oli sairastanut
punaista tautia kaksitoistakymmentä ajastaikaa, 26 Ja oli
paljon kärsinyt monelta parantajalta, ja oli kuluttanut kaiken
hyvyytensä, eikä mitään apua tuntenut, vaan tullut paljon
pahemmaksi; 27 Kuin hän kuuli Jesuksesta, tuli hän kansan
seassa takaa ja rupesi hänen vaatteisiinsa; 28 Sillä hän
sanoi: jos minä ainoasti saan ruveta hänen vaatteisiinsa, niin
minä paranen. 29 Ja hänen verilähteensä kohta kuivettui,
ja hän tunsi ruumiissansa, että hän oli vitsauksestansa
parantunut. 30 Ja Jesus tunsi kohta itsessänsä voiman,
joka hänestä lähtenyt oli, ja käänsi itsensä kansan seassa
ja sanoi: kuka rupesi minun vaatteisiini? 31 Ja hänen
opetuslapsensa sanoivat hänelle: sinä näet, että kansa sinua
ahdistaa ympäri, ja sinä sanoit: kuka minuun rupesi? 32
Ja hän katsoi ympärinsä, että hän sen näkis, joka sen teki.
33 Mutta vaimo pelkäsi ja vapisi, että hän tiesi, mitä hänen
kohtaansa tapahtunut oli, tuli ja lankesi hänen eteensä, ja
sanoi hänelle kaiken totuuden. 34 Mutta hän sanoi hänelle:
tyttäreni, sinun uskosi paransi sinun; mene rauhaan ja ole
terve vitsauksestas. 35 Kuin hän vielä puhui, tulivat muutamat
synagogan päämieheltä, jotka sanoivat: sinun tyttäres on
kuollut: mitäs silleen Mestaria vaivaat? 36 Mutta Jesus
kohta kuultuansa sen sanan sanottavan, sanoi synagogan
päämiehelle: älä pelkää, ainoastaan usko. 37 Ja ei hän
sallinut kenenkään itsiänsä seurata, vaan Pietarin ja Jakobin
ja Johanneksen, Jakobin veljen. 38 Ja hän tuli synagogan
päämiehen huoneeseen, ja näki pauhinan ja ne, jotka itkivät
ja porasivat paljon. 39 Ja hän meni sisälle, ja sanoi heille:
mitä te pauhaatte ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan makaa.
40 Ja he nauroivat häntä. Mutta kuin hän oli kaikki ajanut
ulos, otti hän lapsen isän ja äidin kanssansa ja ne, jotka
hänen kanssansa olivat, ja meni sisälle, kussa lapsi makasi,
41 Ja tarttui lapsen käteen ja sanoi hänelle: talita kumi, se on
sanottu: piikainen, (sinulle minä sanon), nouse ylös. 42 Ja
kohta piika nousi ja kävi; sillä hän oli kahdentoistakymmenen
ajastaikainen. Ja he hämmästyivät suurella hämmästyksellä.

43 Ja hän haasti heitä kovin, ettei kenkään sitä saisi tietää, ja
hän käski antaa hänelle syötävää.

6 Ja hän läksi sieltä ja meni isänsä maalle, ja hänen
opetuslapsensa seurasivat häntä. 2 Ja kuin sabbati
tuli, rupesi hän synagogassa opettamaan; ja monta, jotka
kuulivat, hämmästyivät, sanoen: kusta tällä nämät ovat?
ja mikä viisaus hänelle annettu on, että myös senkaltaiset
väkevät työt hänen kättensä kautta tapahtuvat? 3 Eikö
tämä ole se seppä, Marian poika, Jakobin ja Joseen ja
Juudaan ja Simonin veli? eikö myös hänen sisarensa ole
tässä meidän kanssamme? ja he pahenivat hänessä. 4
Mutta Jesus sanoi heille: ei propheta muualla ole katsottu
ylön kuin isänsä maalla ja lankoinsa seassa ja kotonansa.
5 Ja ei hän voinut siellä yhtään väkevää työtä tehdä,
vaan ainoastaan pani kätensä harvain sairasten päälle
ja paransi heitä; 6 Ja ihmetteli heidän epäuskoansa. Ja
hän vaelsi ympäri kyliä, opettain ympäristöllä, 7 Ja kutsui
ne kaksitoistakymmentä, ja rupesi niitä kaksin ja kaksin
lähettämään, ja antoi heille voiman saastaisia henkiä vastaan.
8 Ja kielsi heitä mitään ottamasta tielle, mutta ainoasti
sauvan, ei evässäkkiä, ei leipää, ei rahaa kukkaroon; 9
Mutta olemaan kengässä, ja ettei he pukisi kahta hametta
yllensä. 10 Ja hän sanoi heille: kussa ikänä te huoneeseen
menette sisälle, niin olkaat siinä, niinkauvan kuin te sieltä
menette pois. 11 Ja jotka ei teitä vastaan ota, eikä kuule
teitä, niin menkäät pois sieltä ja pyyhkikäät tomu, joka teidän
jalkainne alla on, heille todistukseksi. Totisesti sanon minä
teille: Sodomalle ja Gomorralle on tuomiopäivänä huokiampi
kuin sille kaupungille. 12 Ja he läksivät ulos ja saarnasivat,
että he parannuksen tekisivät, 13 Ja ajoivat ulos monta
perkelettä, ja voitelivat öljyllä monta sairasta, ja paransivat.
14 Ja kuningas Herodes sai sen kuulla (sillä hänen nimensä
oli jo julistettu), ja sanoi: Johannes, joka kastoi, on noussut
kuolleista, ja sentähden voimat vaikuttavat hänessä. 15 Muut
sanoivat: se on Elias: mutta toiset sanoivat: se on propheta,
taikka niinkuin joku prophetaista. 16 Mutta kuin Herodes
se kuuli, sanoi hän: se on Johannes, jonka kaulan minä
annoin leikata, hän on kuolleista noussut. 17 Sillä Herodes oli
lähettänyt Johannesta ottamaan kiinni, ja pani hänen torniin,
Herodiaksen, veljensä Philippuksen emännän tähden, jonka
hän oli nainut. 18 Sillä Johannes oli Herodekselle sanonut: ei
sinulle ole luvallista pitää veljes emäntää. 19 Ja Herodias
väijyi häntä, ja tahtoi häntä tappaa; mutta ei hän saanut.
20 Sillä Herodes pelkäsi Johannesta, että hän tiesi hänen
hurskaaksi ja pyhäksi mieheksi, ja otti vaarin hänestä, ja kuuli
häntä monessa asiassa, ja kuulteli häntä mielellänsä. 21 Ja
kuin sovelias päivä tuli, että Herodes syntymäpäivänänsä
teki ehtoollisen ylimmäisillensä ja päämiehille ja esimiehille
Galileassa, 22 Ja Herodiaksen tytär tuli sisälle ja hyppäsi, ja
se kelpasi Herodekselle ja ynnä atrioitseville, sanoi kuningas
piialle: ano minulta mitäs tahdot, ja minä annan sinulle. 23 Ja
hän vannoi hänelle: mitä ikänä sinä minulta anot, niin minä
annan sinulle, puoleen minun valtakuntaani asti. 24 Mutta se
meni ulos ja sanoi äidillensä: mitä minun pitää anoman?
vaan se sanoi: Johannes Kastajan päätä. 25 Ja hän kohta
meni sisälle kiiruusti kuninkaan tykö, anoi sanoen: minä
tahdon, ettäs minulle annat juuri nyt Johannes Kastajan
pään vadissa. 26 Niin kuningas tuli sangen murheelliseksi;
kuitenkin valan tähden ja niiden, jotka ynnä atrioitsivat,
ei tahtonut häneltä kieltää. 27 Ja kuningas lähetti kohta
murhaajan, ja käski hänen päänsä tuoda. 28 Niin se meni
ja leikkasi hänen kaulansa tornissa, ja toi hänen päänsä
vadissa, ja antoi sen piialle; ja piika antoi sen äidillensä. 29 Ja
kuin hänen opetuslapsensa sen kuulivat, tulivat he ja ottivat
hänen ruumiinsa, ja panivat sen hautaan. 30 Ja apostolit
kokoontuivat Jesuksen tykö, ja ilmoittivat hänelle kaikki sekä
ne, mitkä he tekivät, ja mitä he opettivat. 31 Ja hän sanoi
heille: tulkaat te yksinänne erinäiseen paikkaan ja levätkäät
vähä; sillä monta oli, jotka tulivat ja menivät, niin ettei he
syödäkään joutaneet. 32 Ja he menivät korpeen haahdella
erinänsä. 33 Ja kansa näki heidän menevän, ja moni tunsi
hänen, ja juoksivat sinne jalkaisin kaikista kaupungeista, ja
he ennättivät heitä, ja he kokoontuivat hänen tykönsä. 34
Ja Jesus läksi ulos ja näki paljon kansaa, ja hän armahti
heitä; sillä he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta,
ja rupesi heitä opettamaan paljon. 35 Ja kuin päivä paljon
kulunut oli, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä,
sanoen: tämä on erämaa, ja aika on jo kulunut. 36 Laske
heitä, että he menisivät ympäri kyliin ja majoihin, ostamaan
itsellensä leipiä; sillä ei heillä ole syötävää. 37 Mutta hän
vastaten sanoi heille: antakaa te heille syötävää. Ja he
sanoivat hänelle: pitääkö meidän menemän kahdellasadalla
penningillä leipiä ostamaan, ja antamaan heidän syödä?
38 Mutta hän sanoi heille: kuinka monta leipää teillä on?
menkäät ja katsokaat. Ja kuin he katsoivat, sanoivat he:
viisi, ja kaksi kalaa. 39 Ja hän käski heidän istuttaa kaikki
atrioitsemaan eri joukkoihin viheriäisen ruohon päälle. 40 Ja
he istuivat joukoissa sadoin ja viisinkymmenin. 41 Ja kuin
hän otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi hän taivaaseen,
kiitti ja mursi leivät, ja antoi opetuslapsillensa pantaa niiden
eteen: ja ne kaksi kalaa jakoi hän kaikille. 42 Ja he söivät
kaikki ja ravittiin. 43 Ja he korjasivat kaksitoistakymmentä
täysinäistä koria muruja, ja myös kaloista. 44 Ja niitä, kuin

söivät, oli lähes viisituhatta miestä. 45 Ja hän ajoi kohta
opetuslapsensa astumaan haahteen ja edellä menemään
meren ylitse Betsaidaan, siihenasti kuin hän päästäis kansan.
46 Ja kuin hän oli päästänyt heidät, meni hän vuorelle
rukoilemaan. 47 Ja kuin ehtoo tuli, oli haaksi keskellä merta,
ja hän yksinänsä maalla. 48 Ja hän näki heidän olevan
hädässä soutamisessa; (sillä heillä oli vastainen). Ja liki
neljäntenä yön vartiona tuli hän heidän tykönsä, käyden
meren päällä, ja tahtoi mennä heidän ohitsensa. 49 Mutta
kuin he näkivät hänen käyvän meren päällä, luulivat he
olevan kyöpelin ja huusivat. 50 (Sillä kaikki näkivät hänen
ja hämmästyivät.) Ja hän puhui kohta heidän kanssansa
ja sanoi heille: olkaat hyvässä turvassa, minä olen, älkäät
peljätkö. 51 Ja hän astui heidän tykönsä haahteen, ja tuuli
heikkeni. Ja he paljoa enemmän keskenänsä hämmästyivät
ja ihmettelivät; 52 Sillä ei he ymmärtäneet leivistäkään, vaan
heidän sydämensä oli paatunut. 53 Ja kuin he olivat meneet
ylitse, tulivat he Genesaretin maalle ja laskivat satamaan. 54
Ja kuin he menivät ulos haahdesta, niin he kohta tunsivat
hänen, 55 Ja juoksivat ympäri kaiken sen ympäristön, ja
rupesivat sairaita viemään vuoteissansa, kussa he kuulivat
hänen olevan. 56 Ja kuhunka hän meni sisälle kyliin eli
kaupunkeihin taikka majoihin, niin he panivat kujille sairaita,
ja rukoilivat häntä, että he ainoastaan hänen vaatteensa
palteeseen saisivat ruveta, ja niin monta kuin häneen rupesi,
ne paranivat.

7 Ja hänen tykönsä kokoontuivat Pharisealaiset ja muutamat
kirjanoppineista, jotka Jerusalemista tulleet olivat. 2
Ja kuin he näkivät muutamat hänen opetuslapsistansa
yhteisillä (se on: pesemättömillä) käsillä syövän leipää,
laittivat he sitä. 3 Sillä pharisealaiset ja kaikki Juudalaiset
ei syö, ellei he usein pese käsiänsä, pitäin vanhimpain
säätyä. 4 Ja kuin he turulta tulevat, ei he syö pesemättä.
Ja monta muuta on, jotka he ovat ottaneet pitääksensä,
jota on: juoma-astiain, kivi-astiain, ja vaski-astiain ja pöytäin
pesemiset. 5 Sitte kysyivät Pharisealaiset ja kirjanoppineet
häneltä: miksi ei sinun opetuslapses vaella vanhinpain
säädyn jälkeen, vaan syövät pesemättömillä käsillä leipää?
6 Mutta hän vastaten sanoi heille: Jesaias on hyvästi teistä
ulkokullaisista ennustanut, niinkuin kirjoitettu on: tämä kansa
kunnioittaa minua huulilla, vaan heidän sydämensä on
kaukana minusta. 7 Mutta turhaan he minua palvelevat,
opettain sitä oppia, joka on ihmisten käskyjä. 8 Sillä te
hylkäätte Jumalan käskyn, ja pidätte ihmisten säädyn, kivi-
astiain ja juoma-astiain pesemiset, ja muita senkaltaisia
te paljon teette. 9 Ja hän sanoi heille: hyvin te hylkäätte
Jumalan käskyn, että te teidän säätynne pitäisitte. 10 Sillä
Moses sanoi: kunnioita isääs ja äitiäs! ja joka kiroilee isää
eli äitiä, hänen pitää kuolemalla kuoleman. 11 Mutta te
sanotte: jos ihminen sanoo isälle taikka äidille: korban, (se
on uhrattu) jolla sinua piti minulta autettaman. 12 Ja ette
salli hänen mitään tehdä isällensä taikka äidillensä. 13
Ja hylkäätte Jumalan sanan teidän säädyllänne, jonka te
säätäneet olette, ja senkaltaisia paljon te teette. 14 Ja hän
kutsui tykönsä kaiken kansan ja sanoi heille: kuulkaat kaikki
minua, ja ymmärtäkäät. 15 Ei ole ulkona ihmisestä mitään,
joka häneen menee sisälle, ja taitaa hänen saastuttaa; mutta
ne, mitkä hänestä tulevat ulos, ne ovat ne, jotka saastuttavat
ihmisen. 16 Jos jollakin on korvat kuulla, se kuulkaan.
17 Ja kuin hän kansan tyköä meni huoneeseen, kysyivät
hänen opetuslapsensa häneltä tästä vertauksesta. 18 Ja hän
sanoi heille: oletteko tekin niin ymmärtämättömät? ettekö
ymmärrä, että kaikki mikä ulkoa menee ihmiseen, ei se häntä
taida saastuttaa? 19 Sillä ei se mene hänen sydämeensä,
vaan vatsaan, ja menee luonnollisesti ulos, kaikki ruat
puhdistain. 20 Ja hän sanoi: mitä ihmisestä tulee ulos, se
saastuttaa ihmisen. 21 Sillä sisältä ihmisten sydämestä
tulevat ulos pahat ajatukset, huoruudet, salavuoteudet,
miestapot, 22 Varkaudet, ahneudet, pahat juonet, petos,
irstaisuus, pahansuomuus, Jumalan pilkka, ylpeys, hulluus.
23 Kaikki nämät pahuudet sisältä tulevat ulos ja saastuttavat
ihmisen. 24 Niin hän nousi ja meni sieltä Tyron ja Sidonin
maan ääriin, ja meni sisälle huoneeseen, eikä tahtonut sitä
kenellekään antaa tietää: ja ei hän taitanut salaa olla. 25
Sillä kuin yksi vaimo kuuli hänestä, jonka vähällä tyttärellä
oli saastainen henki, niin se tuli ja lankesi hänen jalkainsa
juureen, 26 (Mutta vaimo oli Gregiläinen, Syrophenisiassa
syntynyt) ja hän rukoili häntä ajamaan pois perkelettä hänen
tyttärestänsä. 27 Niin Jesus sanoi hänelle: salli ensin lapset
ravittaa; sillä ei se ole kohtuullinen, ottaa lasten leipää ja
heittää penikoille. 28 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle: tosin
Herra: syövät penikatkin pöydän alla lasten muruista. 29 Ja
hän sanoi hänelle: tämän puheen tähden mene: perkele
läksi ulos sinun tyttärestäs. 30 Ja kuin hän meni kotiansa,
löysi hän perkeleen lähteneeksi ulos ja tyttärensä makaavan
vuoteessa. 31 Ja taas kuin hän läksi Tyron ja Sidonin
maan ääristä, tuli hän Galilean meren tykö, kymmenen
kaupungin maan äärten keskitse. 32 Ja he toivat hänen
tykönsä kuuron, joka myös mykkä oli, ja he rukoilivat häntä
panemaan kätensä hänen päällensä, 33 Ja hän otti hänen
erinänsä kansasta ja pisti sormensa hänen korviinsa, sylki
ja rupesi hänen kieleensä, 34 Ja katsahtain taivaaseen
huokasi, ja sanoi hänelle; ephphata, se on: aukene. 35 Ja

kohta aukenivat hänen korvansa, ja hänen kielensä side
pääsi vallallensa ja puhui selkiästi. 36 Ja hän haasti heidät
kellenkään sanomasta. Mutta jota enemmän hän haasti, sitä
enemmin he ilmoittivat. 37 Ja he suuresti hämmästyivät,
sanoen: hyvästi hän kaikki teki: kuurot hän tekee kuulemaan
ja mykät puhumaan.

8 Niinä päivinä, koska sangen paljo kansaa oli, eikä ollut
heillä mitään syömistä, kutsui Jesus opetuslapsensa
tykönsä ja sanoi heille: 2 Minä surkuttelen kansaa; sillä
he ovat jo kolme päivää viipyneet minun tykönäni, ja ei
ole heillä, mitä he söisivät. 3 Ja jos minä päästän heidät
kotiansa syömättä, niin he vaipuvat tiellä; sillä muutamat
heistä olivat kaukaa tulleet. 4 Niin vastasivat häntä hänen
opetuslapsensa: kusta joku voi näitä ravita leivillä tässä
erämaassa? 5 Ja hän kysyi heiltä: kuinka monta leipää teillä
on? He sanoivat: seitsemän. 6 Ja hän käski kansan istua
atrioitsemaan maan päälle. Ja hän otti ne seitsemän leipää,
kuin hän kiittänyt oli, mursi ja antoi opetuslapsillensa, että he
olisivat panneet eteen; ja he panivat kansan eteen. 7 Ja
heillä oli myös vähä kalasia; ja hän kiitti, ja käski ne myös
pantaa eteen. 8 Niin he söivät ja ravittiin; ja he korjasivat
tähteet, jotka jääneet olivat, seitsemän koria muruja. 9 Ja
niitä jotka söivät, oli liki neljätuhatta; ja hän päästi heidät.
10 Ja hän astui kohta opetuslastensa kanssa haahteen, ja
tuli Dalmanutan maan ääriin. 11 Ja Pharisealaiset tulivat
ja rupesivat kamppailemaan hänen kanssansa, pyytäen
häneltä merkkiä taivaasta, kiusaten häntä. 12 Ja hän huokasi
hengessänsä ja sanoi: miksi tämä suku merkkiä pyytää?
Totisesti sanon minä teille: ei tälle sukukunnalle anneta
merkkiä. 13 Ja hän jätti heidät, ja astui taas haahteen, ja
meni ylitse. 14 Ja he olivat unohtaneet ottaa leipiä, eikä ollut
heillä enempi kuin yksi leipä haahdessa myötänsä. 15 Ja
hän käski heitä, sanoen: katsokaat ja karttakaat teitänne
Pharisealaisten hapatuksesta ja Herodeksen hapatuksesta.
16 Ja he ajattelivat keskenänsä, sanoen: ei meillä ole leipiä.
17 Ja kun Jesus sen ymmärsi, sanoi hän heille: mitä te
ajattelette, ettei teillä ole leipää? ettekö te vielä huomaitse,
ettekä ymmärrä? vieläkö teillä nyt on paatunut sydän?
18 Silmät teillä on ja ette näe? ja korvat teillä on, ja ette
kuule? ettekö myös muista? 19 Kuin minä viisi leipää mursin
viidelletuhannelle, kuinka monta täysinäistä koria te tähteitä
korjasitte? He sanoivat: kaksitoistakymmentä. 20 Niin myös
kuin minä ne seitsemän mursin neljälletuhannelle, kuinka
monta täysinäistä koria tähteitä te korjasitte? he sanoivat:
seitsemän. 21 Ja hän sanoi heille: miksi ette siis ymmärrä?
22 Ja hän tuli Betsaidaan, ja he toivat sokian ja rukoilivat
häntä, että hän rupeais häneen. 23 Ja hän tarttui sokian
käteen, ja vei ulos hänen kylästä, ja sylki hänen silmiinsä, ja
pani kätensä hänen päällensä, ja kysyi häneltä, josko hän
jotakin näkis. 24 Niin hän katsoi ylös ja sanoi: minä näen
ihmiset niinkuin puut käyskentelevän. 25 Sitte hän taas pani
kätensä hänen silmäinsä päälle, ja antoi hänen taas katsoa.
Ja se tuli parannetuksi, niin että hän näki kaikki kaukaa ja
selkiästi. 26 Ja hän lähetti hänen kotiansa, sanoen: älä mene
kylään sisälle, älä myös kellenkään tätä kylässä sano. 27 Ja
Jesus meni ulos ja hänen opetuslapsensa Kesarean kyliin,
joka kutsutaan Philippi; ja hän kysyi tiellä opetuslapsiltansa,
sanoen heille: kenenkä sanovat ihmiset minun olevan? 28
Niin he vastasivat: Johannes Kastajan, ja muutamat Eliaan,
vaan muutamat jonkun prophetaista. 29 Ja hän sanoi heille:
kenenkäs te sanotte minun olevan? Pietari vastasi ja sanoi
hänelle: sinä olet Kristus. 30 Ja hän haasti heitä kellenkään
hänestä sanomasta. 31 Ja hän rupesi heitä opettamaan,
että Ihmisen Pojan pitää paljo kärsimän, ja hyljättämän
vanhimmilta ja ylimmäisiltä papeilta ja kirjanoppineilta, ja
tapettaman, ja kolmantena päivänä ylösnouseman. 32 Ja
hän puhui sen puheen julki rohkiasti. Ja Pietari otti hänen
tykönsä, rupesi häntä nuhtelemaan. 33 Mutta hän käänsi
itsensä ja katsoi opetuslastensa puoleen, nuhteli Pietaria,
sanoen: mene pois minun tykööni, saatana; sillä et sinä
ymmärrä niitä, mitkä Jumalan ovat, vaan niitä, mitkä ihmisten
ovat. 34 Ja hän kutsui tykönsä kansan ja opetuslapsensa,
ja sanoi heille: kuka ikänä tahtoo tulla minun perässäni,
hän kieltäköön itsensä, ja ottakoon ristinsä, ja seuratkoon
minua. 35 Sillä kuka ikänä tahtoo henkensä vapahtaa, hän
hukuttaa sen; mutta joka ikänä henkensä hukuttaa minun
ja evankeliumin tähden, hän vapahtaa sen. 36 Sillä mitä
se auttaa ihmistä, jos hän voittais kaiken maailman, ja sais
sielullensa vahingon? 37 Eli mitä ihminen antaa sielunsa
lunastukseksi? 38 Sillä joka häpee minua ja minun sanojani
tässä huorintekiässä ja syntisessä suvussa, sitä myös pitää
Ihmisen Pojan häpeemän, koska hän tulee Isänsä kunniassa
pyhäin enkelien kanssa.

9 Ja hän sanoi heille: totisesti sanon minä teille: muutamat
näistä, jotka tässä seisovat, ei pidä kuolemaa maistavan
siihen asti kuin he näkevät Jumalan valtakunnan voimalla
tulevan. 2 Ja kuuden päivän perästä, otti Jesus tykönsä
Pietarin ja Jakobin ja Johanneksen, ja vei heidät erinänsä
korkialle vuorelle yksinänsä: ja hän kirkastettiin heidän
edessänsä, 3 Ja hänen vaatteensa tulivat kiiltäväksi ja
sangen valkiaksi niinkuin lumi, ettei yksikään vaatteen
painaja taida niin valkiaksi painaa maan päällä. 4 Ja heille

ilmestyi Elias Moseksen kanssa, jotka puhuivat Jesuksen
kanssa. 5 Ja Pietari vastaten sanoi Jesukselle: Rabbi,
hyvä on meidän tässä olla: tehkäämme siis tähän kolme
majaa, sinulle yhden, Mosekselle yhden ja Eliaalle yhden.
6 Vaan ei hän tietänyt, mitä hän puhui; sillä he olivat
hämmästyneet. 7 Ja pilvi tuli, joka ympäri varjosi heidät, ja
ääni tuli pilvestä, sanoen: tämä on minun rakas Poikani,
kuulkaat häntä. 8 Ja kohta kuin he ympäri katsahtivat, ei
he enään ketään nähneet, vaan Jesuksen yksin heidän
kanssansa. 9 Mutta kuin he menivät alas vuorelta, kielsi hän
heidät kellenkään niitä sanomasta, mitä he näkivät, vaan
sitte kuin Ihmisen Poika on kuolleista noussut. 10 Ja he
pitivät sanan mielessänsä, ja tutkivat keskenänsä, mitä se
olis, nousta ylös kuolleista. 11 Ja he kysyivät häneltä sanoen:
mitä kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää ensin tuleman?
12 Mutta hän vastaten sanoi heille: Elias tosin tulee ensin
ja ojentaa kaikki: ja niinkuin on Ihmisen Pojasta kirjoitettu,
että hänen pitää paljon kärsimän ja katsottaman ylön. 13
Mutta minä sanon teille, että Elias on myös tullut, ja he
tekivät hänelle, mitä he tahtoivat, niinkuin hänestä kirjoitettu
oli. 14 Ja kuin hän tuli opetuslasten tykö, näki hän paljon
kansaa heidän ympärillänsä, ja kirjanoppineet kamppailevan
heidän kanssansa. 15 Ja kohta kuin kaikki kansa näki hänen,
hämmästyivät he ja juosten tykö tervehtivät häntä. 16 Ja hän
kysyi kirjanoppineilta: mitä te kamppailette keskenänne?
17 Niin yksi kansan seasta vastasi ja sanoi: Mestari, minä
toin sinun tykös poikani, jolla on mykkä henki. 18 Ja kuin
hän rupee hänen kimppuunsa, niin hän repelee häntä, ja
hän vaahtuu, ja kiristelee hampaitansa, ja kuivettuu. Ja
minä sanoin sinun opetuslapsilles, että he ajaisivat hänen
ulos, ja ei he voineet. 19 Niin hän vastasi ja sanoi: oi sinä
uskotoin sukukunta! kuinka kauvan minun pitää oleman
teidän kanssanne? kuinka kauvan minä teitä kärsin? Tuokaat
häntä minun tyköni. 20 Ja he toivat sen hänen tykönsä.
Ja kuin hän näki hänen, repäisi kohta henki häntä, ja hän
lankesi maahan, ja kieritteli itsiänsä ja vaahtui. 21 Ja hän
kysyi hänen isältänsä: kuinka paljon aikaa sitte on kuin tämä
on hänelle tullut? Hän sanoi: lapsuudesta; 22 Ja hän heitti
hänen usein tuleen ja vesiin, että hän hukuttais hänen. Mutta
jos sinä jotakin voit, niin auta meitä ja armahda meidän
päällemme. 23 Niin sanoi Jesus hänelle: jos sinä sen voit
uskoa, kaikki ovat uskovaiselle mahdolliset. 24 Ja kohta
pojan isä huusi itkien ja sanoi: Herra, minä uskon, auta
minun epäuskoani. 25 Mutta kuin Jesus sen näki, että kansa
ynnä juoksi tykö, nuhteli hän sitä saastaista henkeä, sanoen
hänelle: sinä mykkä ja kuuro henki! minä käsken sinua,
mene ulos hänestä, ja älä tästedes hänen sisällensä mene.
26 Niin se huusi ja repeli kovin häntä, ja läksi ulos. Ja se
tuli niinkuin kuollut, niin että moni sanoi: hän on kuollut. 27
Mutta Jesus tarttui hänen käteensä ja nosti hänen, ja hän
nousi. 28 Ja kuin hän oli huoneeseen mennyt sisälle, kysyivät
hänen opetuslapsensa häneltä erinänsä: miksi emme voineet
häntä ajaa ulos? 29 Ja hän sanoi heille: tämä suku ei taida
millään muulla kuin rukouksella ja paastolla mennä ulos.
30 Ja he läksivät ulos sieltä ja vaelsivat Galilean lävitse, ja
ei hän tahtonut sitä kenenkään tietää. 31 Sillä hän opetti
opetuslapsiansa ja sanoi heille: Ihmisen Poika annetaan
ylön ihmisten käsiin, ja he tappavat hänen; ja kuin hän on
tapettu, niin hän kolmantena päivänä nousee ylös. 32 Mutta
ei he ymmärtäneet sitä mitä hän sanoi, ja pelkäsivät häneltä
kysyä. 33 Ja hän tuli Kapernaumiin, ja kotona ollessa kysyi
hän heiltä: mitä te tiellä keskenänne kamppailitte? 34 Mutta
he vaikenivat; sillä he olivat kamppailleet tiellä keskenänsä,
kuka heistä suurin olis. 35 Ja kuin hän istui, kutsui hän
ne kaksitoistakymmentä ja sanoi heille: jos joku tahtoo
ensimmäinen olla, sen pitää oleman kaikkein viimeinen ja
kaikkein palvelian. 36 Ja hän otti lapsen ja asetti sen heidän
keskellensä. Ja kuin hän otti sen syliinsä, sanoi hän heille: 37
Kuka ikänä yhden tainkaltaisen lapsen korjaa minun nimeeni,
se korjaa minun: ja joka minun korjaa, ei hän minua korjaa,
vaan sen, joka minun lähetti. 38 Mutta Johannes vastasi
häntä sanoen: Mestari, me näimme yhden sinun nimelläs
perkeleitä ajavan ulos, joka ei seuraa meitä, ja me kielsimme
häntä, ettei hän seuraa meitä. 39 Niin Jesus sanoi: älkäät
häntä kieltäkö; sillä ei ole ketään, joka tekee voimallisen työn
minun nimeni kautta, ja taitaa kohta pahasti puhua minusta.
40 Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän edestämme.
41 Sillä kuka ikänä juottaa teitä vesipikarilla minun nimeeni,
että te olette Kristuksen, totisesti sanon minä teille: ei hän
suinkaan kadota palkkaansa. 42 Ja kuka ikänä pahentaa
yhden vähimmistä, jotka uskovat minun päälleni, parempi
olis hänelle, jos myllyn kivi pantaisiin hänen kaulaansa ja
heitettäisiin mereen. 43 Jos kätes on sinulle pahennukseksi,
niin hakkaa se pois: parempi on sinun käsipuolena elämään
mennä, kuin jos sinulla olis kaksi kättä ja menisit helvettiin,
sammumattomaan tuleen, (Geenna g1067) 44 Kussa ei heidän
matonsa kuole, eikä tuli sammuteta. 45 Ja jos jalkas on
sinulle pahennukseksi, hakkaa se pois: parempi on sinulle,
että ontuvana elämään menet, kuin jos sinulla olis kaksi
jalkaa ja heitettäisiin helvettiin, sammumattomaan tuleen,
(Geenna g1067) 46 Kussa ei heidän matonsa kuole, eikä tuli
sammuteta. 47 Ja jos silmäs on sinulle pahennukseksi,
niin heitä se pois: parempi on sinun silmäpuolena Jumalan
valtakuntaan sisälle mennä, kuin jos sinulla olis kaksi silmää

ja heitettäisiin helvetin tuleen, **(Geenna g1067)** **48** Kussa ei
heidän matonsa kuole, eikä tuli sammuteta. **49** Sillä kaikki
pitää tulella suolattaman, ja jokainen uhri pitää suolalla
suolattaman. **50** Suola on hyvä; mutta jos suola tulee
mauttomaksi, millä te sen höystätte? Pitäkäät itse teissänne
suola, ja rauha teidän keskenänne.

10 Ja kuin hän sieltä läksi, tuli hän Juudan maan äärille
sen maakunnan kautta, joka on sillä puolella Jordania.
Ja kansa kokoontui taas hänen tykönsä, ja niinkuin hän
oli tottunut, niin hän taas opetti heitä. **2** Ja Pharisealaiset
tulivat ja kysyivät häneltä: saako mies vaimonsa hyljätä?
kiusaten häntä. **3** Mutta hän vastaten sanoi heille: mitä
Moses teille käski? **4** He sanoivat: Moses salli kirjoittaa
erokirjan ja hyljätä. **5** Ja Jesus vastaten sanoi heille: teidän
sydämenne kovuuden tähden kirjoitti hän teille sen käskyn.
6 Mutta luomisen alusta on Jumala heidät luonut mieheksi ja
vaimoksi. **7** Sentähden pitää ihmisen eriämän isästänsä ja
äidistänsä, ja pitää vaimoonsa yhdistymän. **8** Ja niin tulevat
kaksi yhdeksi lihaksi, niin ettei he ole silleen kaksi, mutta yksi
liha. **9** Mitä siis Jumala on yhteen sovittanut, ei ihmisen pidä
sitä eroittaman. **10** Ja hänen opetuslapsensa kysyivät taas
häneltä kotona siitä asiasta. **11** Ja hän sanoi heille: kuka
ikänä hylkää vaimonsa, ja nai toisen, se tekee huorin häntä
vastaan. **12** Ja jos vaimo hylkää miehensä ja huolee toiselle,
hän tekee huorin. **13** Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että
hän heihin rupeais; niin opetuslapset nuhtelivat niitä, jotka
heitä toivat. **14** Mutta kuin Jesus sen näki, närkästyi hän
ja sanoi heille: sallikaat lasten tulla minun tyköni, ja älkäät
kieltäkö heitä; sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.
15 Totisesti sanon minä teille: jokainen, joka ei Jumalan
valtakuntaa ota vastaan niinkuin lapsi, ei hän suinkaan siihen
tule sisälle. **16** Ja hän otti heitä syliinsä, ja pani kätensä
heidän päällensä, ja siunasi heitä. **17** Ja kuin hän oli lähtenyt
ulos tielle, tuli yksi juosten, lankesi polvillensa hänen eteensä
ja kysyi häneltä: hyvä Mestari! mitä minun pitää tekemän,
että minä ijankaikkisen elämän perisin? **(aiōnios g166)** **18**
Niin Jesus sanoi hänelle: miksis sanot minun hyväksi? Ei
kenkään ole hyvä, vaan yksin Jumala. **19** Kylläs käskyt
tiedät: ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä tappaman:
ei sinun pidä varastaman: ei sinun pidä väärää todistusta
sanoman: ei sinun pidä pettämän: kunnioita isääs ja äitiäs.
20 Mutta se vastasi ja sanoi hänelle: Mestari, nämä kaikki
olen minä pitänyt hamasta minun nuoruudestani. **21** Mutta
kuin Jesus katsahti hänen päällensä, rakasti hän häntä, ja
sanoi hänelle: yksi sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä
sinulla on, ja anna vaivaisille; ja sinulla pitää oleman tavara
taivaassa: ja tule, seuraa minua, ottain risti. **22** Mutta hän tuli
siitä puheesta murheelliseksi, ja meni pois murheissansa;
sillä hänellä oli paljo tavaraa. **23** Ja kuin Jesus katsahti
ympärillensä, sanoi hän opetuslapsillensa: kuinka työläästi
ne, joilla varaa on, tulevat Jumalan valtakuntaan! **24** Mutta
opetuslapset hämmästyivät näistä hänen sanoistansa. Niin
Jesus taas vastaten sanoi: rakkaat pojat! kuinkas työläs
on niiden tulla Jumalan valtakuntaan, jotka tavaroihinsa
uskaltavat. **25** Huokiampi on kamelin käydä neulan silmän
lävitse, kuin rikkaan Jumalan valtakuntaan sisälle tulla. **26**
Mutta he hämmästyivät vielä sitte sangen suuresti, sanoen
keskenänsä: ja kuka taitaa autuaaksi tulla? **27** Niin Jesus
katsahti heidän päällensä, ja sanoi: ihmisten tykönä on se
mahdotoin, mutta ei Jumalan tykönä; sillä kaikki ovat Jumalan
tykönä mahdolliset. **28** Niin Pietari rupesi sanomaan hänelle:
katso, me olemme kaikki antaneet ylön, ja seuranneet sinua.
29 Mutta Jesus vastasi ja sanoi: totisesti sanon minä teille: ei
ole kenkään, joka jätti huoneen, taikka veljet eli sisaret, taikka
isän eli äidin, taikka vaimon eli lapset, taikka pellot, minun ja
evankeliumin tähden, **30** Ellei hän saa jälleen satakertaisesti
nyt tällä ajalla huoneita ja veljiä, ja sisaria, ja äitejä, ja lapsia,
ja peltoja vastoinkäymisillä, ja tulevaisessa maailmassa
ijankaikkisen elämän. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **31** Mutta monta
ensimäistä tulee jälkimäiseksi, ja jälkimäistä ensimäiseksi. **32**
Mutta he olivat tiellä menemässä ylös Jerusalemiin; ja Jesus
kävi heidän edellänsä, ja he hämmästyivät, ja seurasivat
häntä ja pelkäsivät. Ja hän otti taas ne kaksitoistakymmentä
tykönsä ja rupesi heille sanomaan, mitä hänelle tapahtuva
oli: **33** Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen
Poika annetaan ylön pappein päämiehille ja kirjanoppineille,
ja he tuomitsevat hänen kuolemaan ja antavat ylön hänen
pakanoille; **34** Ja he pilkkaavat häntä, ja pieksävät hänen, ja
sylkevät hänen päällensä, ja tappavat hänen; ja kolmantena
päivänä hän nousee ylös. **35** Niin tuli hänen tykönsä Jakob
ja Johannes, Zebedeuksen pojat, sanoen: Mestari! me
tahdomme, ettäs meille tekisit, mitä me anomme. **36** Niin hän
sanoi heille: mitä te tahdotte minua teillenne tekemään? **37**
Vaan he sanoivat hänelle: anna toisen meistä istua oikialla ja
toisen vasemmalla puolellas sinun kunniassas. **38** Mutta
Jesus sanoi heille: ette tiedä, mitä te anotte. Voitteko juoda
sen kalkin, jonka minä juon, ja sillä kasteella kastettaa, jolla
minä kastetaan? **39** Vaan he sanoivat hänelle: voimme. Niin
sanoi Jesus heille: sen kalkin tosin te juotte, jonka minä juon,
ja sillä kasteella te kastetaan, jolla minä kastetaan; **40** Mutta
istua minun oikialla ja vasemmalla puolellani, ei ole minun
antamisellani, mutta niille, joille se valmistettu on. **41** Ja
kuin ne kymmenen sen kuulivat, rupesivat he närkästymään

Jakobin ja Johanneksen tähden. 42 Mutta kuin Jesus kutsui
heidät tykönsä, sanoi hän heille: te tiedätte, että ne, jotka
ovat asetetut kansain päämiehiksi, hallitsevat heitä, ja heidän
ylimmäisillänsä on valta heidän ylitsensä. 43 Mutta ei niin
pidä oleman teidän keskenänne; vaan joka teidän seassanne
tahtoo suurin olla, se olkaan teidän palvelianne. 44 Ja joka
teistä tahtoo tulla ensimäiseksi, hän olkaan kaikkein orja; 45
Sillä ei myös Ihmisen Poika ole tullut, että häntä palveltaisiin,
mutta palvelemaan ja antamaan henkensä lunastuksen
hinnaksi monen edestä. 46 Ja he tulivat Jerikoon. Ja kuin
hän läksi Jerikosta ja hänen opetuslapsensa ja paljo kansaa,
niin istui tien ohessa sokia, Bartimeus Timein poika, kerjäten.
47 Ja kuin hän kuuli, että se oli Jesus Natsaretista, rupesi hän
huutamaan ja sanomaan: Jesus, Davidin poika, armahda
minua. 48 Ja moni nuhteli häntä, että hän olis ollut ääneti.
Mutta hän huusi paljoa enemmin: Davidin Poika, armahda
minua. 49 Ja Jesus seisahti ja käski kutsua häntä. Ja he
kutsuivat sokian ja sanoivat hänelle: ole hyvällä mielellä,
nouse! hän kutsuu sinua. 50 Niin hän heitti pois vaatteensa
yltänsä, nousi ja tuli Jesuksen tykö. 51 Ja Jesus vastaten
sanoi hänelle: mitäs tahdot, että minä sinulle tekisin? Niin
sokia sanoi hänelle: Rabboni, että minä saisin näköni. 52
Mutta Jesus sanoi hänelle: mene, sinun uskos vapahti sinun.
Ja hän sai kohta näkönsä jälleen, ja seurasi Jesusta tiellä.

11 Ja kuin he lähestyivät Jerusalemia, Betphageen
ja Betaniaan, Öljymäen tykö, lähetti hän kaksi
opetuslapsistansa, 2 Ja sanoi heille: menkäät kylään, joka
on teidän edessänne, ja kohta kuin te siihen tulette sisälle,
löydätte te varsan sidottuna, jonka päällä ei yksikään ihminen
istunut ole; päästäkäät se ja tuokaat tänne. 3 Ja jos joku teille
sanoo: miksi te sen teette? niin sanokaat: Herra sitä tarvitsee;
ja kohta hän laskee hänen tänne. 4 Niin he menivät, ja
löysivät varsan sidottuna ulkona oven tykönä tien haarassa,
ja he päästivät sen vallallensa. 5 Ja muutamat niistä, jotka
siellä seisoivat, sanoivat heille: mitä te teette, että te varsan
päästätte? 6 Mutta he sanoivat heille, niinkuin Jesus oli
käskenyt; niin he päästivät heidät. 7 Ja he toivat varsan
Jesuksen tykö ja heittivät vaatteensa sen päälle, ja hän istui
sen päälle. 8 Mutta moni hajoitti vaatteensa tielle, ja ne muut
karsivat oksia puista ja hajoittivat tielle. 9 Ja jotka edellä
kävivät ja myös seurasivat, huusivat, sanoen: hosianna,
hyvästi siunattu olkoon se, joka tulee Herran nimeen! 10
Hyvästi siunattu olkoon Davidin meidän isän valtakunta, joka
tulee Herran nimeen: hosianna korkeudessa! 11 Ja Jesus
meni Jerusalemiin ja templiin, ja kuin hän kaikki ympäri
katseli, koska jo ehtooaika oli, läksi hän ulos Betaniaan
kahdentoistakymmenen kanssa. 12 Ja toisena päivänä,
kuin he Betaniasta läksivät, isosi hän, 13 Ja näki taampana
fikunapuun, jolla olivat lehdet, niin hän meni lähes, jos hän
jotakin hänestä löytänyt olis. Ja kuin hän tuli tykö, ei hän
muuta löytänyt kuin lehtiä; sillä ei ollut vielä fikunain aika.
14 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: älköön tästedeskään
kenkään sinusta syökö hedelmää ijankaikkisesti. Ja hänen
opetuslapsensa kuulivat sen. (aiōn g165) 15 Ja he tulivat
Jerusalemiin. Ja Jesus meni templiin, rupesi ajamaan ulos
kaupitsioita ja ostajia templissä, ja vaihettajain pöydät ja
kyhkyläisten myyjäin istuimet hän kukisti. 16 Ei hän myös
sallinut jonkun kantaa astiaa templin lävitse. 17 Ja hän opetti,
sanoen heille: eikö kirjoitettu ole: minun huoneeni pitää
kutsuttaman rukoushuoneeksi kaikille kansoille? mutta te
olette sen tehneet ryövärien luolaksi. 18 Ja kirjanoppineet ja
pappein päämiehet kuulivat sen, ja etsivät, kuinka he olisivat
hänen hukuttaneet; sillä he pelkäsivät häntä, että kaikki
kansa hämmästyi hänen oppiansa. 19 Ja kuin ehtoo tuli,
meni Jesus ulos kaupungista. 20 Ja kuin he aamulla kävivät
ohitse, näkivät he fikunapuun kuivettuneen juurinensa. 21
Ja Pietari muisti, ja sanoi hänelle: Rabbi, katso, fikunapuu,
jotas kirosit, on kuivettunut. 22 Niin vastasi Jesus ja sanoi
heille: pitäkäät usko Jumalan päälle. 23 Sillä totisesti sanon
minä teille: jokainen, joka tälle vuorelle sanois: siirrä itses ja
kukistu mereen! eikä epäilisi sydämessänsä, vaan uskois
ne tapahtuvan mitä hän sanoo; niin hänelle tapahtuu,
mitä hän sanoo. 24 Sentähden sanon minä teille: kaikki,
mitä te rukoillen anotte, se uskokaat saavanne; niin se
tapahtuu teille. 25 Ja kuin te seisotte ja rukoilette, niin
anteeksi antakaat, jos teillä on jotakin jotakuta vastaan,
että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antais teille
anteeksi teidän rikoksenne. 26 Mutta jos ette anteeksi anna,
ei myös teidän Isänne, joka on taivaissa, anna anteeksi
teidän rikoksianne. 27 Ja he tulivat taas Jerusalemiin; ja
kuin hän käveli templissä, tulivat hänen tykönsä pappein
päämiehet, kirjanoppineet ja vanhimmat, 28 Ja sanoivat
hänelle: millä voimalla sinä näitä teet? ja kuka antoi sinulle
sen voiman, ettäs näitä teet? 29 Mutta Jesus vastaten sanoi
heille: minä myös kysyn teiltä yhden sanan: vastatkaat siis
minua, niin minäkin sanon teille, millä voimalla minä näitä
teen: 30 Johanneksen kaste, oliko se taivaasta, eli ihmisiltä?
vastatkaat minua. 31 Niin he ajattelivat keskenänsä, sanoen:
jos me sanomme: taivaasta, niin hän sanoo: miksi ette siis
häntä uskoneet? 32 Mutta jos me sanomme: ihmisiltä, niin
me pelkäämme kansaa: sillä kaikki pitivät Johanneksen
totisena prophetana. 33 Ja he vastasivat, sanoen Jesukselle:

emme tiedä. Ja Jesus vastasi ja sanoi heille: en minäkään
sano teille, millä voimalla minä näitä teen.

12 Ja hän rupesi heille puhumaan vertauksilla: ihminen
istutti viinamäen, ja pani aidan sen ympärille, ja
kaivoi kuopan, ja rakensi tornin, ja pani sen vuorolle
peltomiehille, ja matkusti muille maille, **2** Ja lähetti ajallansa
palveliansa peltomiesten tykö, ottamaan peltomiehiltä
viinamäen hedelmää. **3** Mutta he ottivat hänen kiinni, hosuivat
hänen ja lähettivät hänen pois tyhjänä. **4** Ja taas lähetti
hän heidän tykönsä toisen palvelian, ja sen he kivittivät
ja pään särkivät, ja lähettivät hänen pois pilkattuna. **5**
Ja hän lähetti taas toisen; sen he tappoivat: ja monta
muuta, muutamat he hosuivat, ja muutamat tappoivat. **6**
Niin hänellä oli vielä rakas ainoa poikansa; hän lähetti myös
sen viimeiseksi heidän tykönsä, sanoen: he karttavat minun
poikaani. **7** Mutta ne peltomiehet sanoiat keskenänsä: tämä
on perillinen: tulkaat, tappakaamme häntä, niin perintö jää
meille. **8** Ja he ottivat hänen ja tappoivat, ja heittivät ulos
viinamäestä. **9** Mitäs viinamäen Herra on tekevä? Hän tulee
ja hukkaa ne peltomiehet, ja antaa viinamäen muille. **10**
Ettekö te ole lukeneet tätä kirjoitusta: jonka kiven rakentajat
hylkäsivät, se on tullut nurkkakiveksi. **11** Herralta on tämä
tullut, ja on ihmeellinen meidän silmissämme. **12** Ja he
etsivät häntä kiinni ottaaksensa, ja pelkäsivät kansaa; sillä
he ymmärsivät, että hän heille tämän vertauksen sanonut
oli. Ja he jättivät hänen ja menivät pois. **13** Ja he lähettivät
hänen tykönsä muutamat Pharisealaisista ja Herodilaisista,
solmeamaan häntä sanoissa. **14** Ja he tulivat ja sanoivat
hänelle: Mestari, me tiedämme, ettäs olet totinen ja et tottele
ketään; sillä et sinä katso ihmisten muotoa, mutta opetat
Jumalan tien totuudessa. Sopiiko keisarille antaa veron,
taikka ei? Pitääkö meidän antaman, taikka ei antaman?
15 Niin hän tiesi heidän viekkautensa, ja sanoi heille: mitä
te kiusaatte minua? Tuokaat minulle raha nähdäkseni. **16**
Niin he toivat. Ja hän sanoi heille: kenenkä on tämä kuva
ja päällekirjoitus? He sanoivat hänelle: keisarin. **17** Niin
Jesus vastasi ja sanoi heille: antakaat keisarille, kuin keisarin
ovat, ja Jumalalle, kuin Jumalan ovat. Ja he ihmettelivät
häntä. **18** Niin hänen tykönsä tulivat Saddukealaiset, jotka
sanovat, ettei nousemusta ole, ja kysyivät häneltä sanoen:
19 Mestari! Moses kirjoitti meille: jos jonkun veli kuolis, ja
jättäis vaimon, ja ei lapsia, niin hänen veljensä pitää ottaman
hänen vaimonsa ja herättämän veljellensä siemenen. **20** Niin
oli seitsemän veljeä. Ja ensimäinen otti vaimon, ja ei jättänyt
kuoltuansa siementä. **21** Ja toinen otti hänen, ja kuoli, ja ei
hänkään jättänyt siementä. Niin myös kolmas. **22** Ja hänen
ottivat ne seitsemän, ja ei jättäneet siementä. Kaikkein
viimein kuoli vaimo. **23** Sentähden ylösnousemisessa, kuin he
nousevat ylös, kenenkä heistä vaimo pitää oleman? Sillä hän
oli niille seitsemälle emäntänä. **24** Ja Jesus vastaten sanoi
heille: ettekö te sentähden eksy, ettette tiedä kirjoituksia,
eikä Jumalan voimaa? **25** Sillä kuin he kuolleista nousevat
ylös, ei he nai eikä huole, mutta ovat niinkuin enkelit, jotka
ovat taivaissa. **26** Mutta kuolleista, että he nousevat, ettekö
te ole lukeneet Moseksen Raamatussa, kuinka Jumala
pensaassa hänelle puhui, sanoen: minä olen Abrahamin
Jumala, ja Isaakin Jumala, ja Jakobin Jumala? **27** Ei Jumala
ole kuolleiden, vaan elävien Jumala: te sentähden suuresti
eksytte. **28** Ja kuin yksi kirjanoppineista tuli, joka kuuli
heidän kamppailevan keskenänsä, ja näki, että hän hyvästi
vastasi heitä, kysyi hän häneltä: kuka on kaikkein suurin
käsky? **29** Mutta Jesus vastasi häntä: tämä on kaikkein
suurin käsky: kuule, Israel, Herra meidän Jumalamme on
yksi Herra. **30** Ja sinun pitää rakastaman Herraa sinun
Jumalaas kaikesta sydämestäs, ja kaikesta sinun sielustas,
ja kaikesta sinun mielestäs, ja kaikesta sinun voimastas.
Tämä on suurin käsky. **31** Ja toinen senkaltainen on tämä:
sinun pitää rakastaman sinun lähimmäistäs niinkuin itse
sinuas. Ei ole näitä suurempaa käskyä. **32** Ja kirjanoppinut
sanoi hänelle: oikein, Mestari, sinä sanoit totuuden; sillä
yksi on Jumala, ja ei ole toista paitsi häntä: **33** Ja rakastaa
häntä kaikesta sydämestä, ja kaikesta ymmärryksestä, ja
kaikesta sielusta ja kaikesta väestä, ja rakastaa lähimmäistä
niinkuin itsiänsä, se on enempi kuin kaikki polttouhrit ja
muut uhrit. **34** Ja koska Jesus näki, että hän toimellisesti
vastasi, sanoi hän hänelle: et sinä ole kaukana Jumalan
valtakunnasta. Ja ei tohtinut kenkään sitte häneltä enempää
kysyä. **35** Ja Jesus vastasi ja sanoi, opettain templissä:
kuinka sanovat kirjanoppineet, että Kristus on Davidin poika?
36 Sillä David sanoi itse Pyhän Hengen kautta: Herra sanoi
minun Herralleni: istu minun oikialle kädelleni siihenasti kuin
minä panen sinun vihollises sinun jalkas astinlaudaksi. **37** Itse
siis David sanoo hänen Herraksi; kuinka hän siis on hänen
poikansa? Ja paljo kansaa kuuli häntä mielellänsä. **38** Ja
hän opetti heitä ja sanoi heille: kavahtakaat kirjanoppineita,
jotka mielellänsä pitkissä vaatteissa käyvät, ja antavat
itseänsä turulla tervehtiä, **39** Ja rakastavat ylimmäisiä istuimia
kokouksissa ja ensimäisiä sijoja ehtoollisissa, **40** Jotka syövät
leskein huoneet, ja muodoksi pitävät pitkät rukoukset. Nämät
saavat sitä raskaamman kadotuksen. **41** Ja kuin Jesus istui
uhri-arkun kohdalla ja katseli, kuinka kansa pani rahaa uhri-
arkkuun, ja monta rikasta pani paljon, **42** Niin tuli köyhä leski,
ja pani kaksi ropoa, se on kuusinainen. **43** Niin hän kutsui

opetuslapsensa tykönsä, ja sanoi heille: Totisesti sanon minä
teille: tämä köyhä leski pani enemmän uhri-arkkuun kuin
kaikki ne, jotka siihen panivat. 44 Sillä he ovat kaikki panneet
siitä, mitä heille liiaksi oli; mutta tämä köyhyydestänsä pani
kaiken, mitä hänellä oli, kaiken tavaransa.

13 Ja kuin hän meni ulos templistä, sanoi yksi hänen
opetuslapsistansa: Mestari! katso, minkäkaltaiset kivet
ja minkäkaltaiset rakennukset ovat nämät. 2 Ja Jesus
vastaten sanoi hänelle: näetkös nämä suuret rakennukset?
Ei näistä jätetä kiveä kiven päälle, jota ei maahan jaoteta.
3 Ja kuin hän istui Öljymäellä, templin kohdalla, kysyivät
häneltä erinänsä Pietari ja Jakob, ja Johannes ja Andreas: 4
Sano meille, koska nämä tapahtuvat? Ja mikä merkki on,
koska nämät kaikki päätetään? 5 Niin Jesus, vastaten heitä,
rupesi sanomaan: katsokaat, ettei joku teitä petä. 6 Sillä
monta tulevat minun nimeeni, sanoen: minä olen, ja pettävät
monta. 7 Mutta kuin te kuulette sotia ja sotain sanomia, niin
älkäät hämmästykö; sillä ne pitää tapahtuman; vaan ei vielä
loppu ole. 8 Sillä kansa pitää nouseman kansaa vastaan
ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja maanjäristykset pitää
oleman jokaisessa paikassa, ja tulee nälkä ja metelit. 9
Nämät ovat murhetten alut. Mutta kavahtakaat itse teitänne;
sillä he antavat ylön teidät raastupiin ja synagogiin. Ja
te pieksetään ja johdatetaan päämiesten ja kuningasten
eteen minun tähteni, heille todistukseksi. 10 Ja ennen pitää
saarnattaman evankeliumi kaikessa kansassa. 11 Kuin he
niin teitä vievät ja antavat ylön, niin älkäät edellä murehtiko,
mitä teidän puhuman pitää, älkäät myös ennen ajatelko:
vaan mitä teille sillä hetkellä annetaan, se puhukaat; sillä
ette te ole, jotka puhutte, vaan Pyhä Henki. 12 Niin on veli
antava ylön veljensä kuolemaan, ja isä pojan; ja lapset
nousevat vanhempia vastaan, ja antavat tappaa heitä. 13
Ja tulette vihattavaksi kaikilta minun nimeni tähden; vaan
joka vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi. 14
Mutta kuin te saatte nähdä hävityksen kauhistuksen, josta
Daniel prophetan kautta sanottu on, seisovan kussa ei
pitäisi: (joka sen lukee, hän ymmärtäköön;) silloin, jotka
Juudeassa ovat, ne paetkaan vuorille. 15 Ja joka katon
päällä on, älköön astuko alas huoneeseen, ja älköön menkö
sisälle jotakin ottamaan huoneestansa. 16 Ja joka pellolla
on, älköön palatko takaisin ottamaan vaatettansa. 17 Voi
raskaita vaimoja ja imettäväisiä niinä päivinä! 18 Mutta
rukoilkaat, ettei pakonne tapahtuisi talvella. 19 Sillä niinä
aikoina pitää oleman senkaltainen vaiva, jonka kaltaista ei
ole ollut luomisen alusta, kuin Jumala luonut on, niin tähän
asti, eikä tuleman pidä. 20 Ja ellei Herra olisi lyhentänyt niitä
päiviä, niin ei yksikään liha tulisi autuaaksi; mutta valittujen
tähden, jotka hän on valinnut, lyhensi hän ne päivät. 21 Ja
silloin, jos joku sanoo teille: katso, tässä on Kristus, taikka:
katso, siellä; niin älkäät uskoko. 22 Sillä väärät Kristukset ja
väärät prophetat nousevat, ja merkkejä ja ihmeitä tekevät,
pettääksensä, jos mahdollinen olis, valituitakin. 23 Mutta te
kavahtakaat: katso, minä olen teille kaikki ennen sanonut.
24 Mutta niinä päivinä, sen vaivan jälkeen, pitää auringon
pimenemän ja kuu ei anna valoansa. 25 Ja taivaan tähdet
pitää putooman, ja taivasten voimat pitää liikutettaman.
26 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan
pilvissä suurella voimalla ja kunnialla. 27 Ja silloin hän
lähettää enkelinsä, ja kokoo valittunsa neljästä tuulesta,
hamasta maan äärestä niin taivaan ääreen asti. 28 Mutta
fikunapuusta oppikaat vertaus: kuin sen oksa on tuores ja
lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että suvi on läsnä. 29 Niin
myös te, kuin te nämät näette tapahtuvan, niin tietäkäät, että
se on läsnä oven edessä. 30 Totisesti sanon minä teille: ei
suinkaan tämän sukukunnan pidä hukkuman ennen kuin
kaikki nämät tapahtuvat. 31 Taivas ja maa pitää hukkuman;
mutta minun sanani ei pidä suinkaan hukkuman. 32 Mutta
siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kenkään, ei enkelitkään,
jotka ovat taivaassa, ei Poikakaan, vaan Isä. 33 Kavahtakaat,
valvokaat ja rukoilkaat, sillä ette tiedä, koska se aika tulee.
34 Niinkuin ihminen, joka muille maille vaelsi, jätti huoneensa
ja antoi palveliainsa haltuun, ja kullekin hänen askareensa,
ja käski ovenvartiain valvoa; 35 Niin valvokaat siis: (sillä
ette tiedä, koska huoneen Herra tuleva on, ehtoona, taikka
puoliyönä, eli kukon laulaissa, eli aamulla:) 36 Ettei hän
äkisti tullessansa löytäisi teitä makaamasta. 37 Mutta mitä
minä teille sanoin, sen minä kaikille sanon: valvokaat!

14 Niin oli kahden päivän perästä pääsiäinen ja
makianleivän päivät. Ja ylimmäiset papit ja
kirjanoppineet etsivät, kuinka he kavaluudella hänen
kiinniottaisivat ja tappaisivat. 2 Mutta he sanoivat: ei
juhlapäivänä, ettei kapina nousisi kansassa. 3 Ja kuin hän
oli Betaniassa spitalisen Simonin huoneessa, ja atrioitsi,
niin tuli yksi vaimo, jolla oli lasi turmelematointa ja kallista
nardusvoidetta, ja hän särki lasin ja vuodatti hänen päänsä
päälle. 4 Niin muutamat närkästyivät itsellensä ja sanoivat:
mihinkä on tapahtunut tämä voiteen haaskaus? 5 Sillä tämä
olis taidettu myytää enempää kuin kolmeensataan penninkiin,
ja annettaa vaivaisille. Ja he napisivat häntä. 6 Niin Jesus
sanoi: sallikaat hänen olla rauhassa! miksi te häntä vaivaatte?
Hän teki hyvän työn minun kohtaani. 7 Sillä teillä ovat aina
vaivaiset, ja koska ikänä te tahdotte, niin te saatte heille hyvin

tehdä. Mutta en minä teillä aina ole. 8 Tämä teki, mitä hän
voi, ja ennätti voitelemaan minun ruumistani hautaamiseksi.
9 Totisesti sanon minä teille: kussa ikänä tämä evankeliumi
saarnataan kaikessa maailmassa, niin myös tämä, minkä hän
teki, pitää mainittaman hänen muistoksensa. 10 Ja Juudas
Iskariot, yksi kahdestatoistakymmenestä, meni ylimmäisten
pappein tykö, että hän pettäis hänen heille. 11 Kuin he sen
kuulivat, ihastuivat he, ja lupasivat hänelle rahaa antaa. Ja
hän etsi, kuinka hän soveliaalla ajalla hänen pettäis. 12 Ja
ensimäisenä makian leivän päivänä, kuin pääsiäislammas
teurastettiin, sanoivat hänelle hänen opetuslapsensa: kussas
tahdot, että me menemme ja valmistamme syödäkses
pääsiäislampaan? 13 Ja hän lähetti kaksi opetuslapsistansa,
ja sanoi heille: menkäät kaupunkiin, ja yksi ihminen kohtaa
teitä, kantain vesiastiaa; noudattakaat häntä. 14 Ja kuhunka
hän menee sisälle, sanokaat perheen isännälle: Mestari
sanoo: kussa on vierasten huone, jossa minä opetuslasteni
kanssa söisin pääsiäislampaan? 15 Ja hän osoittaa teille
suuren salin, rakennetun ja valmistetun, valmistakaat siellä
meille. 16 Ja hänen opetuslapsensa menivät ja tulivat
kaupunkiin, ja löysivät niinkuin hän oli heille sanonut, ja
valmistivat pääsiäislampaan. 17 Ja kuin ehtoo tuli, tuli
hän kahdentoistakymmenen kanssa. 18 Ja kuin he istuivat
pöydän tykönä ja söivät, sanoi Jesus: totisesti sanon minä
teille: yksi teistä, joka syö minun kanssani, on minun pettävä.
19 Mutta he rupesivat murehtimaan ja yksi toisen jälkeen
sanomaan: ollenko minä se? ja toinen ollenko minä se? 20
Hän vastasi ja sanoi heille: yksi kahdestatoistakymmenestä,
joka minun kanssani vatiin rupee. 21 Ihmisen Poika tosin
menee, niinkuin hänestä on kirjoitettu; mutta voi sitä ihmistä,
jonka kautta Ihmisen Poika petetään! se olis hänelle parempi,
jos ei se ihminen olis syntynyt. 22 Ja heidän syödessänsä
otti Jesus leivän, kiitti, mursi ja antoi heille, ja sanoi: ottakaat,
syökäät: tämä on minun ruumiini. 23 Ja hän otti kalkin,
kiitti ja antoi heille. Ja he joivat siitä kaikki. 24 Ja hän
sanoi heille: tämä on minun vereni, sen Uuden Testamentin,
joka monen edestä vuodatetaan. 25 Totisesti sanon minä
teille: en minä suinkaan silleen juo viinapuun hedelmästä,
siihen päivään asti kuin minä sen juon uuden, Jumalan
valtakunnassa. 26 Ja kuin he kiitosvirren olivat sanoneet,
menivät he ulos Öljymäelle. 27 Ja Jesus sanoi heille: kaikki
te tänä yönä pahenette minussa, niinkuin kirjoitettu on:
minä lyön paimenta, ja lampaat hajoitetaan. 28 Mutta sitte
kuin minä nousen ylös, niin minä käyn teidän edellänne
Galileaan. 29 Niin Pietari sanoi hänelle: ja jos vielä kaikki
muut pahenisivat, en kuitenkaan minä pahene. 30 Ja Jesus
sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpänä, tänä
yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun
kiellät. 31 Mutta hän sanoi vielä enemmin: jos minun pitäis
kuoleman sinun kanssas, en minä ikänä kiellä sinua. Niin
sanoivat myös kaikki. 32 Ja he tulivat kylään, jonka nimi oli
Getsemane. Ja hän sanoi opetuslapsillensa: istukaat tässä
niinkauvan kuin minä rukoilen. 33 Ja hän otti Pietarin ja
Jakobin ja Johanneksen kanssansa, ja rupesi vapisemaan ja
kauhistumaan. 34 Ja sanoi heille: minun sieluni on suuresti
murheissansa kuolemaan asti. Olkaat tässä ja valvokaat.
35 Ja hän kävi vähää edemmä, lankesi maahan ja rukoili,
jos mahdollinen olis, että aika hänen ohitsensa kävis. 36
Ja sanoi: Abba minun Isäni! kaikki ovat sinulle mahdolliset:
ota pois minulta tämä kalkki, ei kuitenkaan niinkuin minä
tahdon, mutta niinkuin sinä. 37 Ja hän tuli ja löysi heidät
makaamasta ja sanoi Pietarille: Simon, makaatkos? Etkös
voinut yhtä hetkeä valvoa? 38 Valvokaat, ja rukoilkaat,
ettette tulisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on
heikko. 39 Niin hän taas meni pois ja rukoili, sanoen entisen
sanan. 40 Ja palatessansa löysi taas heidät makaamasta,
(sillä heidän silmänsä olivat raskaat,) eikä tietäneet, mitä
heidän piti häntä vastaaman. 41 Ja hän tuli kolmannen
kerran ja sanoi heille: maatkaat vielä ja levätkäät! jo nyt
kyllä on, hetki on tullut: katso, Ihmisen Poika annetaan ylön
syntisten käsiin. 42 Nouskaat, käykäämme: katso, joka minun
pettää, se lähestyi. 43 Ja kohta vielä hänen puhuissansa tuli
Juudas, joka oli yksi kahdestatoistakymmenestä, ja hänen
kanssansa paljo väkeä miekoilla ja seipäillä, ylimmäisiltä
papeilta ja kirjanoppineilta ja vanhimmilta. 44 Mutta se,
joka hänen petti, oli antanut heille yhteisen merkin, sanoen:
kenenkä minä suuta annan, se on: kiinni ottakaat häntä,
ja viekäät pois visusti. 45 Ja kuin hän tuli, astui hän kohta
hänen tykönsä ja sanoi: Rabbi! ja antoi hänen suuta. 46
Mutta ne panivat kätensä hänen päällensä, ja ottivat hänen
kiinni. 47 Niin yksi niistä, jotka siinä läsnä seisoivat, veti ulos
miekkansa ja löi ylimmäisen papin palveliaa, ja hakkasi pois
hänen korvansa. 48 Ja Jesus vastaten sanoi heille: niinkuin
ryövärin tykö te tulitte ulos miekoilla ja seipäillä minua kiinni
ottamaan. 49 Minä olen joka päivä ollut teidän tykönänne
ja opettanut templissä, ja ette minua ottaneet kiinni. Mutta
nämät tapahtuvat, että Raamattu täytettäisiin. 50 Ja kaikki
antoivat ylön hänen ja pakenivat. 51 Ja yksi nuorukainen
seurasi häntä, jolla oli liinainen vaate paljaan ihon päällä.
Ja nuoret miehet ottivat hänen kiinni. 52 Mutta hän jätti
liinaisen vaatteen ja pakeni alasti heiltä. 53 Ja he veivät
pois Jesuksen ylimmäisen papin tykö, jonka tykö kaikki
ylimmäiset papit ja vanhimmat ja kirjanoppineet olivat kokoon
tulleet. 54 Mutta Pietari noudatti häntä taampana, hamaan

ylimmäisen papin salin porstuaan, ja istui ynnä palveliain
kanssa ja lämmitteli valkian tykönä. 55 Mutta ylimmäiset
papit ja kaikki raati etsivät todistusta Jesusta vastaan, että he
hänen kuolemaan saattaisivat, ja ei löytäneet. 56 Sillä moni
todisti väärin häntä vastaan, mutta ei heidän todistuksensa
olleet soveliaat. 57 Ja muutamat nousivat ja todistivat väärin
häntä vastaan, sanoen: 58 Me olemme kuulleet hänen
sanovan: minä tahdon tämän templin, joka käsillä tehty
on, maahan jaottaa ja kolmena päivänä toisen rakentaa
ylös, joka ei ole käsillä tehty. 59 Ja ei niinkään ollut heidän
todistuksensa sovelias. 60 Ja ylimmäinen pappi astui edes,
ja kysyi Jesukselta, sanoen: etkös mitään vastaa? mitä
nämät sinua vastaan todistavat? 61 Mutta hän oli ääneti,
eikä mitään vastannut. Taas ylimmäinen pappi kysyi häneltä
ja sanoi hänelle: oletkos sinä Kristus, sen siunatun Poika?
62 Niin Jesus sanoi: minä olen. Ja teidän pitää näkemän
Ihmisen Pojan istuvan voiman oikialla puolella, ja tulevan
taivaan pilvissä. 63 Niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa
ja sanoi: mitä me silleen todistuksia tarvitsemme? 64 Te
olette kuulleet Jumalan pilkan. Mitä te luulette? Niin he
kaikki tuomitsivat hänen olevan vikapään kuolemaan. 65
Ja muutamat rupesivat sylkemään hänen päällensä, ja
peittämään hänen kasvojansa, ja lyömään häntä poskelle,
ja sanomaan hänelle: arvaa! Ja palveliat pieksivät häntä
sauvoilla. 66 Ja Pietari oli alhaalla salissa, niin tuli yksi
ylimmäisen papin piioista, 67 Ja koska hän näki Pietarin
lämmittelevän, katsahti hän hänen päällensä ja sanoi: ja
sinäkin olit Jesuksen Natsarealaisen kanssa? 68 Mutta
hän kielsi sanoen: en tunne minä häntä, enkä tiedä, mitäs
sanot. Ja hän meni ulos porstuaan; ja kukko lauloi. 69 Ja
piika näki taas hänen ja rupesi sanomaan niille, jotka siinä
seisoivat: tämä on yksi heistä. 70 Mutta hän kielsi jälleen.
Ja taas vähän hetken perästä sanoivat Pietarille ne, jotka
läsnä seisoivat: totisesti olet sinä yksi heistä; sillä sinä olet
Galilealainen, ja sinun puhees on senkaltainen. 71 Niin hän
rupesi itsiänsä sadattelemaan ja vannomaan: en tunne minä
sitä ihmistä, jota te sanotte. 72 Ja kukko lauloi toisen kerran.
Niin Pietari muisti sen sanan, minkä Jesus hänelle sanonut
oli: ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minun
kiellät. Ja hän kiiruusti läksi ulos ja itki.

15 Ja kohta aamulla varhain pitivät ylimmäiset papit
neuvoa vanhimpain ja kirjanoppineitten kanssa ja
kaikki raati, ja veivät pois Jesuksen sidottuna ja antoivat
ylön Pilatukselle. 2 Ja Pilatus kysyi häneltä: oletkos sinä
Juudalaisten kuningas? Hän vastasi ja sanoi hänelle: sinäpä
sen sanot. 3 Ja ylimmäiset papit kantoivat hänen päällensä
paljon. 4 Niin Pilatus kysyi taas häneltä ja sanoi: etkös
mitään vastaa? Katso, kuinka paljon he sinua vastaan
todistavat. 5 Mutta ei Jesus sitte ensinkään vastannut,
niin että Pilatus ihmetteli. 6 Mutta juhlana päästi hän
heille yhden vangin irralle, kenenkä he anoivat. 7 Niin oli
yksi nimeltä Barabbas, joka oli sidottu kapinan nostajitten
kanssa, jotka kapinassa murhan tehneet olivat. 8 Ja kansa
huusi ja rupesi häntä rukoilemaan, että hän tekis niinkuin
hän aina heille tehnyt oli. 9 Niin Pilatus vastasi heitä,
sanoen: tahdotteko, että minä päästän teille Juudalaisten
kuninkaan? 10 (Sillä hän tiesi, että ylimmäiset papit olivat
hänen kateudesta antaneet ylön.) 11 Mutta ylimmäiset
papit yllyttivät kansaa, että hän heille ennen päästäis
Barabbaan. 12 Niin Pilatus vastasi ja taas sanoi heille: mitä
te siis tahdotte, että minun pitää tälle tekemän, jonka te
Juudalaisten kuninkaaksi kutsutte? 13 Niin he taas huusivat:
ristiinnaulitse häntä. 14 Mutta Pilatus sanoi heille: mitäs
hän pahaa on tehnyt? Mutta he huusivat vielä kovemmin:
ristiinnaulitse häntä. 15 Mutta Pilatus tahtoi kansan mielen
noutaa ja päästi heille Barabbaan. Ja Jesuksen, kuin hän
hänen ruoskinut oli, antoi ylös ristiinnaulittaa. 16 Niin huovit
veivät hänen raastupaan ja kutsuivat kokoon kaiken joukon,
17 Ja puettivat hänen purpuraan ja panivat hänen päähänsä
väännetyn orjantappuraisen kruunun, 18 Ja rupesivat häntä
tervehtimään: terve Juudalaisten kuningas! 19 Ja he löivät
häntä päähän ruovolla ja sylkivät hänen päällensä, panivat
polvillensa ja kumartaen rukoilivat häntä. 20 Ja kuin he
olivat häntä pilkanneet, riisuivat he häneltä purpuran, ja
puettivat hänen omiin vaatteisiinsa, ja veivät hänen ulos
ristiinnaulittaa. 21 Ja niin he vaativat yhden, joka ohitse kävi
(ja tuli pellolta, Simonin Kyreniläisen, Aleksanderin ja Rufin
isän), kantamaan hänen ristiänsä. 22 Ja he veivät hänen
siihen paikkaan, joka kutsutaan Golgata, se on niin paljo
kuin Pääkallon paikka, 23 Ja he antoivat hänelle viinaa juoda
myrrhamilla sekoitettua. Vaan ei hän ottanut. 24 Ja kuin he
olivat hänen ristiinnaulinneet, jakoivat he hänen vaatteensa
ja heittivät niistä arpaa, mitä kunkin piti saaman. 25 Mutta
se oli kolmas hetki, kun he hänen ristiinnaulitsivat. 26 Ja
oli päällekirjoitettu hänen syynsä kirjoitus: JUUDALAISTEN
KUNINGAS. 27 Ja he ristiinnaulitsivat kaksi ryöväriä hänen
kanssansa, yhden hänen oikialle ja toisen vasemmalle
puolellensa. 28 Ja niin täytettiin se kirjoitus, joka sanoo: ja
hän on pahantekiäin sekaan luettu. 29 Ja ne, jotka siitä
ohitse kävivät, pilkkasivat häntä ja väänteliv ät päätänsä,
sanoen: voi sinuas, joka templin maahan jaotat ja kolmena
päivänä rakennat ylös! 30 Vapahda itses ja astu alas rististä.
31 Niin myös ylimmäiset papit pilkkasivat häntä keskenänsä

kirjanoppineiden kanssa, sanoen: muita hän autti, ei hän voi
itsiänsä auttaa. 32 Kristus, Israelin kuningas, astukaan nyt
alas rististä, että me näkisimme ja uskoisimme. Ja ne, jotka
hänen kanssansa ristiinnaulitut olivat, pilkkasivat häntä. 33
Mutta kuin kuudes hetki tuli, tuli pimeys kaiken maan päälle
hamaan yhdeksänteen hetkeen asti. 34 Ja yhdeksännellä
hetkellä huusi Jesus suurella äänellä, sanoen: Eli, Eli, lamma
sabaktani? se on niin paljo kuin: minun Jumalani, minun
Jumalani, miksis minut annoit ylön? 35 Ja kuin muutamat,
jotka siinä seisoivat, sen kuulivat, sanoivat he: katso, hän
huutaa Eliasta. 36 Niin juoksi yksi ja täytti sienen etikalla ja
pani sen ruovon ympärille, taritsi hänen juoda, sanoen: pidäs!
katsokaamme, tuleeko Elias häntä ottamaan pois. 37 Mutta
Jesus huusi suurella äänellä ja antoi henkensä. 38 Ja templin
esivaate repesi kahtia, ylhäältä hamaan alas. 39 Mutta kuin
päämies, joka siinä hänen kohdallansa seisoi, näki, että hän
niin huutain henkensä antoi, sanoi hän: totisesti oli tämä
ihminen Jumalan Poika. 40 Ja siellä oli myös vaimoja, jotka
taampaa katselivat, joiden seassa oli Maria Magdalena ja
Maria, vähemmän Jakobin ja Joseen äiti, ja Salome, 41 Jotka
myös häntä Galileassa seuranneet ja palvelleet olivat; ja
monta muuta, jotka hänen kanssansa Jerusalemiin menneet
olivat. 42 Ja kuin jo ehtoo tuli (että valmistuspäivä oli, joka
on esisabbatti), 43 Tuli Joseph Arimatiasta, kunniallinen
raatimies, joka myös odotti Jumalan valtakuntaa, hän rohkeni
mennä Pilatuksen tykö ja anoi Jesuksen ruumista. 44 Niin
Pilatus ihmetteli, että hän jo kuollut oli, ja kutsui tykönsä
päämiehen ja kysyi häneltä, oliko hän jo aikaa kuollut. 45 Ja
kuin hän asian päämiehiltä ymmärsi, antoi hän Josephille
ruumiin. 46 Ja hän osti liinavaatteen, otti hänen alas ja
kääri liinavaatteeseen, ja pani hänen hautaan, joka kallioon
hakattu oli, ja vieritti kiven haudan ovelle. 47 Mutta Maria
Magdalena ja Joseen Maria katselivat, kuhunka hän pantiin.

16 Ja kuin sabbatti kulunut oli, osti Maria Magdalena
ja Maria Jakobin ja Salome hyvänhajullisia voiteita,
tullaksensa voitelemaan häntä. 2 Ja tulivat haudalle
ensimäisenä sabbatin päivänä sangen varhain auringon
noustessa. 3 Ja puhuivat keskenänsä: kuka meille vierittää
kiven haudan ovelta? 4 Ja kuin he katsoivat, näkivät he
kiven vieritetyksi; sillä se oli sangen suuri. 5 Ja kuin he olivat
hautaan menneet sisälle, näkivät he yhden nuorukaisen
istuvan oikealla puolella, joka oli vaatetettu pitkällä valkialla
vaatteella; ja he hämmästyivät. 6 Mutta hän sanoi heille:
älkäät hämmästykö! te etsitte Jesusta Natsarealaista, joka
ristiinnaulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä: katso
siaa, kuhunka he hänen panivat; 7 Mutta menkäät ja
sanokaat hänen opetuslapsillensa ja Pietarille, että hän
käy teidän edellänne Galileaan: siellä te hänen näette,
niinkuin hän sanoi teille. 8 Ja he menivät nopiasti ulos
ja pakenivat haudalta; sillä vapistus ja suuri hämmästys
oli heidän päällensä tullut, ei he myös kellenkään mitään
sanoneet; sillä he pelkäsivät. 9 **(note: The most reliable and
earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Mutta kuin Jesus
oli varhain ensimäisenä sabbatin päivänä noussut ylös,
ilmestyi hän ensin Maria Magdalenalle, josta hän seitsemän
perkelettä oli ajanut ulos. 10 Se meni ja ilmoitti niille, jotka
hänen kanssansa olleet olivat, jotka murehtivat ja itkivät.
11 Ja kuin he kuulivat hänen elävän, ja että hän häneltä
nähty oli, ei he uskoneet. 12 SItte kuin kaksi heistä vaelsi,
ilmestyi hän heille toisenmuotoisena, kuin he maakylään
menivät. 13 Ne myös menivät ja julistivat muille. Ja ei he
niitäkään uskoneet. 14 Viimein, kuin yksitoistakymmentä
atrioitsivat, ilmestyi hän, ja soimasi heidän epäuskoansa ja
heidän sydämensä kankiutta, ettei he uskoneet niitä, jotka
nänen nähneet olivat nousseeksi ylös. 15 Ja sanoi heille:
menkäät kaikkeen maailmaan, ja saarnatkaat evankeliumia
kaikille luoduille. 16 Joka uskoo ja kastetaan, se tulee
autuaaksi; mutta joka ei usko, se kadotetaan. 17 Mutta nämä
ovat ne merkit, jotka niitä seuraavat, jotka uskovat: minun
nimeni kautta pitää heidän perkeleet ajaman ulos, uusilla
kielillä puhuman, 18 Käärmeet ajaman pois, ja jos he jotakin
myrkkyä juovat, niin ei heille mitään vahingoita; sairasten
päälle pitää heidän kätensä paneman, ja ne paranevat.
19 Ja Herra, sitte kuin hän oli heille puhunut, otettiin ylös
taivaaseen ja istui Jumalan oikialle kädelle. 20 Mutta he
menivät ja saarnasivat joka paikassa, ja Herra vaikutti heidän
kanssansa ja vahvisti sanan seuraavaisten merkkien kautta.

Luukkaan

1 Että moni on ruvennut järjestänsä kirjoittamaan niistä
asioista, joista meillä täydellinen tieto on, 2 Niinkuin
ne meille sanoneet ovat, jotka sen alusta itse nähneet ja
sananpalveliat olleet ovat: 3 Näkyy myös minulle se hyväksi,
sitte kuin minä alusta kaikki visusti tutkinut olen, että minä
niitä järjestänsä sinulle kirjoittaisin, hyvä Teophilus: 4 Ettäs
ymmärtäisit selkiästi niiden asiain vahvan totuuden, joista
sinä opetettu olet. 5 Herodeksen, Juudean kuninkaan,
aikana oli pappi, Sakarias nimeltä, Abian vuorosta; ja hänen
emäntänsä Aaronin tyttäristä, ja hänen nimensä Elisabet. 6 Ja
he olivat molemmat hurskaita Jumalan edessä, vaeltavaiset
kaikissa Herran käskyissä ja säädyissä laittamattomasti, 7 Ja
heillä ei ollut lasta; sillä Elisabet oli hedelmätöin, ja he olivat
jo molemmat ijälliset. 8 Ja tapahtui, kuin hän vuorollansa
papin virkaa toimitti Jumalan edessä, 9 Papin viran tavan
jälkeen, lankesi arpa hänelle, että hänen piti suitsuttaman,
sitte kuin hän oli mennyt sisälle Herran templiin. 10 Ja
kaikki kansan paljous rukoili ulkona suitsutuksen aikana. 11
Mutta hänelle ilmestyi Herran enkeli, seisoin suitsutusalttarin
oikealla puolella. 12 Ja kuin Sakarias hänen näki, hämmästyi
hän ja pelko lankesi hänen päällenssä. 13 Mutta enkeli sanoi
hänelle: älä pelkää, Sakarias! sillä sinun rukoukses on kuultu
ja sinun emäntäs Elisabet synnyttää sinulle pojan, ja sinun
pitää kutsuman hänen nimensä Johannes. 14 Ja sinulle tulee
ilo ja ihastus, ja monta iloitsevat hänen syntymisestänsä. 15
Sillä hän tulee suureksi Herran edessä, ja viinaa ja väkevää
juomaa ei hän juo, ja hän täytetään Pyhällä Hengellä jo
äitinsä kohdusta. 16 ja hän kääntää monta Israelin lapsista
Herran, heidän Jumalansa tykö. 17 Ja hän käy edellä
hänen edessänsä Eliaan Hengellä ja voimalla, kääntäin
isäin sydämet lasten tykö ja tottelemattomat hurskasten
toimen tykö, toimittaakseen Herralle valmistetun kansan.
18 Ja Sakarias sanoi enkelille: mistä minä sen ymmärrän?
sillä minä olen vanha ja emäntäni on jo ijällinen. 19 Niin
enkeli vastasi ja sanoi hänelle: minä olen Gabriel, joka
seison Jumalan edessä, ja olen lähetetty puhumaan sinulle
ja saattamaan näitä iloisia sanomia sinulle. 20 Ja katso, sinä
tulet kielettömäksi ja et saa puhua hamaan siihen päivään
asti, jona nämä tapahtuvat, ettet uskonut sanojani, jotka
ajallansa täytetään. 21 Mutta kansa odotti Sakariasta, ja
ihmettelivät, että hän niin templissä viipyi. 22 Vaan kuin hän
tuli ulos, niin ei hän saanut puhua heille. Ja he ymmärsivät,
että hän oli näyn templissä nähnyt. Ja hän viittasi heille, ja
jäi mykäksi. 23 Ja tapahtui, että hänen virkansa päivät olivat
täytetyt, niin hän meni kotiansa. 24 Mutta niiden päiväin
jälkeen tuli hänen emäntänsä Elisabet raskaaksi ja salasi
itsensä viisi kuukautta, sanoen: 25 Ja näin on Herra minulle
tehnyt niinä päivinä, kuin hän minun puoleeni katsoi, että hän
ottais pois minun ylönkatseeni ihmisten seassa. 26 Mutta
kuudentena kuukautena lähetettiin enkeli Gabriel Jumalalta
Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret, 27 Neitseen
tykö, joka oli kihlattu miehelle, jonka nimi oli Joseph, Davidin
huoneesta; ja neitseen nimi oli Maria. 28 Ja enkeli tuli sisälle
hänen tykönsä ja sanoi: terve, armoitettu! Herra on sinun
kanssas: siunattu sinä vaimoin seassa! 29 Mutta kuin hän
näki hänen, hämmästyi hän hänen puheestansa ja ajatteli,
millinen se tervehdys oli. 30 Ja enkeli sanoi hänelle: älä
pelkää, Maria! sillä sinä löysit armon Jumalan tykönä. 31 Ja
katso, sinä siität kohdussas ja synnytät Pojan, ja sinun pitää
kutsua hänen nimensä Jesus. 32 Sen pitää oleman suuren
ja pitää kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Ja Herra Jumala
antaa hänelle Davidin hänen isänsä istuimen, 33 Ja hänen
pitää Jakobin huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman ja
hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman. (aiōn g165) 34
Niin sanoi Maria enkelille: kuinka tämä tulee, sillä en minä
miehestä mitään tiedä? 35 Ja enkeli vastasi ja sanoi hänelle:
Pyhä Henki tulee sinun päälles ja Ylimmäisen voima varjoo
sinun: sentähden myös se pyhä, joka sinusta syntyy, pitää
kutsuttaman Jumalan Pojaksi. 36 Ja katso, Elisabet sinun
lankos siitti myös pojan vanhalla ijällänsä, ja tämä on kuudes
kuukausi hänelle, joka kutsuttiin hedelmättömäksi. 37 Sillä
ei Jumalan edessä ole yhtään asiaa mahdotointa. 38 Niin
sanoi Maria: katso, Herran piika! tapahtukoon minulle sinun
sanas jälkeen! Ja enkeli läksi hänen tyköänsä. 39 Mutta
Maria nousi niinä päivinä ja meni kiiruusti ylös mäkikyliin
Juudan kaupunkiin. 40 Ja tuli Sakariaan huoneeseen ja
tervehti Elisabetia. 41 Ja tapahtui, kuin Elisabet kuuli Marian
tervehdyksen, hyppäsi lapsi hänen kohdussansa. Ja Elisabet
täytettiin Pyhällä Hengellä, 42 Ja hän huusi suurella äänellä
ja sanoi: siunattu olet sinä vaimoin seassa, ja siunattu on
sinun kohtus hedelmä! 43 Ja kusta se minulle tulee, että
minun Herrani äiti tulee minun tyköni? 44 Sillä katso, kuin
sinun tervehdykses ääni tuli minun korviini, hyppäsi lapsi
ilosta minun kohdussani. 45 Ja autuas sinä, joka uskoit;
sillä ne täytetään, mitkä sinulle ovat sanotut Herralta. 46 Ja
Maria sanoi: Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, 47 Ja
minun henkeni iloitsee Jumalassa, minun vapahtajassani,
48 Että hän katsoi piikansa nöyryyttä; sillä katso, tästedes
pitää kaikkein sukukuntain minua autuaaksi kutsuttaman: 49
Sillä Voimallinen on suuria ihmeitä tehnyt minun kohtaani,
ja hänen nimensä on pyhä, 50 Ja hänen laupiutensa
pysyy suvusta sukuun niille, jotka häntä pelkäävät. 51

Hän osoitti voiman käsivarrellansa ja hajotti koriat heidän
sydämensä mielestä. 52 Voimalliset on hän kukistanut
istuimelta ja korotti nöyrät. 53 Isoovat täytti hän hyvyydellä
ja jätti rikkaat tyhjäksi. 54 Hän korjasi palvelijansa Israelin,
muistain omaa laupiuttansa, 55 (Niinkuin hän on puhunut
meidän isillemme, Abrahamille ja hänen siemenellensä)
ijankaikkisesti. (aiōn g165) 56 Ja Maria oli hänen tykönänsä
lähes kolme kuukautta ja palasi kotiansa. 57 Mutta Elisabetin
synnyttämisen aika täytettiin, ja hän synnytti pojan. 58 Ja
hänen kylällisensä ja lankonsa kuulivat, että Herra oli tehnyt
suuren laupiuden hänen kanssansa, ja he iloitsivat hänen
kanssansa. 59 Ja tapahtui kahdeksantena päivänä, että he
tulivat lasta ympärileikkaamaan, ja kutsuivat hänen isänsä
nimeltä Sakarias. 60 Niin vastasi hänen äitinsä ja sanoi:
ei suinkaan; vaan hän pitää kutsuttaman Johannes. 61 Ja
he sanoivat hänelle: ei ole ketään sinun sukukunnassas,
joka kutsutaan sillä nimellä. 62 Niin he viittasivat hänen
isällensä, miksi hän tahtoi hänen nimittää. 63 Ja hän anoi
taulua ja kirjoitti: Johannes on hänen nimensä. Ja kaikki
ihmettelivät. 64 Niin kohta aukeni hänen suunsa ja hänen
kielensä, ja puhui kiittäin Jumalaa. 65 Ja pelko tuli kaikkein
heidän kylällistensä päälle, ja kaikissa Juudean mäkikylissä
ilmoitettiin kaikki nämä sanat. 66 Ja kaikki, jotka tämän
kuulivat, panivat sydämiinsä, sanoen: minkäs luulet tästä
lapsesta tulevan? Sillä Herran käsi oli hänen kanssaan. 67
Ja Sakarias ja hänen isänsä täytettiin Pyhällä Hengellä ja
ennusti, sanoen: 68 Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala!
sillä hän on etsinyt ja lunastanut kansansa, 69 Ja on meille
korottanut autuuden sarven, Davidin palveliansa huoneessa,
70 Niinkuin hän on muinen puhunut pyhäin prophetainsa
suun kautta, (aiōn g165) 71 Vapahtaaksensa meitä meidän
vihollisiltamme ja kaikkein kädestä, jotka meitä vihaavat: 72
Osoittaaksensa laupiutta meidän isillemme ja muistaaksensa
pyhää liittoansa, 73 Ja sitä valaa, jonka hän vannoi
Abrahamille, meidän isällemme, meille antaaksensa: 74 Että
me, vapahdetut vihollistemme kädestä, häntä pelkäämättä
palvelesimme, 75 Pyhyydessä ja hurskaudessa hänen
edessänsä kaikkena meidän elinaikanamme. 76 Ja sinä
poikainen pitää kutsuttaman Ylimmäisen prophetaksi; sillä
sinun pitää käymän Herran kasvoin edessä, valmistamaan
hänen teitänsä, 77 Ja antaman autuuden tunnon hänen
kansallensa, heidäin synteinsä anteeksi saamiseksi, 78
Meidän Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, jolla meitä
on etsinyt koitto ylhäältä, 79 Valaisemaan niille, jotka pimeissä
ja kuolon varjoissa istuvat, ja ojentamaan meidän jalkamme
rauhan tielle. 80 Mutta lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä,
ja oli korvessa siihen päivään asti, jona hänen piti Israelin
kansan eteen tuleman.

2 Mutta niinä päivinä tapahtui, että käsky kävi ulos
keisrilta Augustukselta, että kaikki maailma piti verolliseksi
laskettaman. 2 Ja tämä veron-laskemus oli ensimmäinen,
joka tapahtui silloin, kun Kyrenius oli maaherra Syriassa. 3 Ja
kukin meni kaupunkiinsa antamaan itsiänsä arvattaa. 4 Niin
myös Joseph Galileasta, Natsaretin kaupungista, meni ylös
Juudeaan, Davidin kaupunkiin, joka kutsutaan Betlehem,
(sillä hän oli Davidin huoneesta ja suvusta) 5 Antamaan
itsiänsä arvattaa, Marian, kihlatun emäntänsä kanssa,
joka raskas oli. 6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan,
että hänen synnyttämisensä päivät tulivat täytetyksi, 7
Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloitsi hänen
ja pani seimeen, ettei heillä ollut siaa majassa. 8 Ja
paimenet valvoivat siinä paikkakunnassa ja vartioitsivat
yöllä laumaansa. 9 Ja katso, Herran enkeli seisoi heidän
tykönänsä ja Herran kirkkaus ympäri valaitsi heitä, ja he
suuresti peljästyivät. 10 Ja enkeli sanoi heille: älkäät peljätkö!
sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva
kaikelle kansalle: 11 Teille on tänäpäivänä syntynyt vapahtaja,
joka on Kristus, Herra, Davidin kaupungissa. 12 Ja tämä
on teille merkiksi: te löydätte lapsen kapaloituna makaavan
seimessä. 13 Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taivaalisen
sotaväen joukko, jotka kiittivät Jumalaa ja sanoivat: 14
Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha,
ja ihmisille hyvä tahto! 15 Ja tapahtui, että enkelit menivät
heidän tyköänsä taivaaseen, niin ne paimenet puhuivat
keskenänsä: käykäämme Betlehemiin ja katsokaamme sitä
mikä tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti. 16 Ja he
tulivat kiiruhtain, ja löysivät Marian ja Josephin, niin myös
lapsen, joka makasi seimessä. 17 Kuin he tämän nähneet
olivat, julistivat he sen sanoman, joka heille tästä lapsesta
sanottu oli, 18 Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät
niitä, mitä heille paimenilta sanottu oli. 19 Mutta Maria
kätki kaikki nämät sanat, tutkistellen sydämessänsä, 20 Ja
paimenet palasivat, ylistäin ja kunnioittain Jumalaa kaikista,
mitä he kuulleet ja nähneet olivat, niinkuin heille sanottu
oli. 21 Ja kuin kahdeksan päivää kulunut oli, että lapsi piti
ympärileikattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin
oli enkeliltä kutsuttu jo ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.
22 Ja kuin heidän puhdistuspäivänsä olivat täytetyt Moseksen
lain jälkeen, veivät he hänet Jerusalemiin, asettaaksensa
häntä Herran eteen, 23 (Niinkuin kirjoitettu on Herran laissa:
kaikki miehenpuoli, joka ensin avaa äitinsä kohdun, pitää
kutsuttaman Herralle pyhäksi,) 24 Ja uhrataksensa, niinkuin

sanottu on Herran laissa, pari mettistä eli kaksi kyhkyläisen
poikaa. 25 Ja katso, mies oli Jerusalemissa, jonka nimi
oli Simeon: tämä oli hurskas ja jumalinen mies, odottain
Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänessä. 26 Ja hänelle
oli sanottu Pyhältä Hengeltä, ettei hänen pitänyt ennen
kuolemaa näkemän, kuin hän näkis Herran Kristuksen. 27 Ja
hän tuli Hengen kautta templiin. Ja kuin vanhemmat toivat
lapsen Jesuksen sisälle, tehdäksensä hänen edestänsä
lain tavan jälkeen, 28 Niin hän otti hänen syliinsä, ja kiitti
Jumalaa ja sanoi: 29 Nyt sinä, Herra, lasket palvelias rauhaan
menemään, sanas jälkeen; 30 Sillä minun silmäni ovat
nähneet sinun autuutes, 31 Jonka sinä valmistit kaikkein
kansain eteen, 32 Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja
sinun kansas Israelin kunniaksi. 33 Ja Joseph ja hänen
äitinsä ihmettelivät niitä, joita hänestä sanottiin. 34 Simeon
siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidillensä: katso,
tämä on pantu lankeemiseksi ja nousemiseksi monelle
Israelissa, ja merkiksi, jota vastaan sanotaan: 35 (Ja sinunkin
sielus lävitse pitää miekan käymän:) että monen sydämen
ajatukset ilmoitettaisiin. 36 Ja Anna prophetissa, Phanuelin
tytär, Asserin suvusta, se oli joutunut pitkälle ijälle ja elänyt
miehensä kanssa seitsemän ajastaikaa neitsyestänsä, 37
Ja oli leskenä lähes neljäyhdeksättäkymmentä ajastaikaa,
ja ei lähtenyt templistä, palvelemasta Jumalaa paastoissa
ja rukouksissa yötä ja päivää. 38 Ja tämä tuli sillä hetkellä
siihen ja kunnioitti myös Herraa, ja puhui hänestä kaikille,
jotka lunastusta Jerusalemissa odottivat. 39 Ja sittekuin
he olivat kaikki tehneet Herran lain jälkeen, palasivat he
Galileaan, kaupunkiinsa Natsaretiin. 40 Mutta lapsi kasvoi
ja vahvistui hengessä, ja täytettiin viisaudella, ja Jumalan
armo oli hänen kanssansa. 41 Ja hänen vanhempansa
vaelsivat joka vuosi pääsiäisjuhlille Jerusalemiin. 42 Ja kuin
hän kahdentoistakymmenen ajastajan vanha oli, menivät he
Jerusalemiin juhlapäivän tavan jälkeen. 43 Ja kuin ne päivät
olivat kuluneet, siinä kuin he palasivat, jäi poikainen Jesus
Jerusalemiin: jota ei Joseph ja hänen äitinsä huomanneet,
44 Vaan luulivat hänen olevan seurassa. Ja he kävivät
yhden päivän matkan, ja etsivät häntä lankoin ja tuttavien
seassa. 45 Ja kuin ei he häntä löytäneet, palasivat he
Jerusalemiin, etsien häntä. 46 Ja tapahtui kolmen päivän
perästä, että he löysivät hänen templissä istuvan opettajain
keskellä, kuultelevan heitä ja kysyvän heiltä. 47 Ja kaikki,
jotka hänen kuulivat, hämmästyivät hänen ymmärrystänsä
ja vastauksiansa. 48 Ja kuin he hänen näkivät, niin he
hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: Poikani,
miksis meille näin teit? katso, sinun isäs ja minä olemme
murehtien etsineet sinua. 49 Ja hän sanoi heille: mitäs
te minua etsitte? ettekö tienneet, että minun pitää niissä
oleman, jotka minun Isäni ovat? 50 Ja ei he ymmärtäneet
sitä sanaa, jonka hän heille sanoi. 51 Ja hän meni alas
heidän kanssansa ja tuli Natsaretiin, ja oli heille alamainen.
Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämät sanat sydämeensä. 52
Ja Jesus menestyi viisaudessa ja ijässä ja armossa Jumalan
ja ihmisten edessä.

3 Mutta viidennellätoistakymmenellä keisari Tiberiuksen
hallituksen vuodella, kuin Pontius Pilatus oli Juudean
maaherra, ja Herodes tetrarka Galileassa, ja hänen veljensä
Philippus tetrarka Itureassa ja Trakonitin maakunnassa,
ja Lysanias oli tetrarka Abilenessä, 2 Kuin Hannas ja
Kaiphas ylimmäiset papit olivat: silloin tapahtui Jumalan
sana Johannekselle Sakariaan pojalle korvessa, 3 Ja hän
tuli kaikkiin maan paikkoihin Jordanin ympäri ja saarnasi
parannuksen kastetta syntein anteeksi antamiseksi, 4
Niinkuin kirjoitettu on Jesaias prophetan saarnaraamatussa,
joka sanoo: huutavan ääni on korvessa: valmistakaat Herran
tietä ja tehkäät hänen polkunsa oikiaksi. 5 Kaikki laaksot pitää
täytettämän ja kaikki vuoret ja mäet alennettaman, väärät
pitää ojennettaman, ja koliat tasaiseksi tieksi tehtämän, 6 Ja
kaikki liha pitää näkemän Jumalan autuuden. 7 Niin hän
sanoi kansalle, joka tuli antamaan itsiänsä kastaa häneltä: te
kyykärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista
vihaa? 8 Tehkäät siis soveliaat parannuksen hedelmät ja
älkäät ruvetko sanomaan itsellänne: Abraham on meidän
isämme; sillä minä sanon teille, että Jumala taitaa näistä
kivistä herättää Abrahamille lapset. 9 Mutta jo on myös
kirves pantu puiden juurelle; sentähden jokainen puu, joka ei
tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja tuleen heitetään. 10
Ja kansa kysyi häneltä, sanoen: mitä meidän pitää tekemän?
11 Niin hän vastaten sanoi heille: jolla on kaksi hametta,
antakaan sille, jolla ei yhtään ole, ja jolla on ruokaa, hän
tehkään myös niin. 12 Mutta Publikanit tulivat myös antamaan
heitänsä kastaa ja sanoivat hänelle: Mestari, mitä meidän
pitää tekemän? 13 Vaan hän sanoi heille: älkäät enempää
vaatiko kuin teille säätty on. 14 Niin kysyivät myös häneltä
sotamiehet, sanoen: mitä myös meidän pitää tekemän?
Ja hän sanoi heille: älkäät kenellekään väkivaltaa taikka
vääryyttä tehkö, ja tyytykäät palkkaanne. 15 Mutta kuin kansa
odotti, ja kaikki ajattelivat sydämessänsä Johanneksesta:
lieneekö hän Kristus? 16 Vastasi Johannes, sanoen kaikille:
minä tosin kastan teitä vedellä; mutta minua väkevämpi tulee,
jonka kengän nauhoja en minä ole kelvollinen päästämään:
hän kastaa teitä Pyhällä Hengellä ja tulella. 17 Jonka viskin on
hänen kädessänsä, ja hän perkaa riihensä ja kokoo nisunsa

aittaansa, mutta ruumenet polttaa hän sammumattomalla
tulella. 18 Monta tosin myös muuta hän neuvoi ja saarnasi
kansalle. 19 Mutta kun Herodes tetrarka nuhdeltiin häneltä,
Herodiaksen veljensä Philippuksen emännän tähden ja
kaikesta pahuudesta, jota Herodes teki, 20 Niin hän ylitse
kaikkein teki myös sen, että hän salpasi Johanneksen
vankiuteen. 21 Ja tapahtui, kuin kaikki kansa kastettiin, ja
Jesus myös oli kastettu, ja hän rukoili, niin taivas aukeni,
22 Ja Pyhä Henki tuli alas ruumiillisella muodolla hänen
päällensä niinkuin kyyhkynen, ja ääni tuli taivaasta, joka
sanoi: sinä olet minun rakas Poikani, sinuun minä mielistyin.
23 Ja Jesus oli lähes kolmenkymmenen vuotinen, joka oli
(niinkuin luultiin) Josephin poika, Elin pojan, 24 Joka oli
Mattatin poika, joka oli Levin poika, joka oli Melkin poika,
joka oli Jannan poika, joka oli Josephin poika, 25 Joka oli
Mattatian poika, joka oli Amoksen poika, joka oli Naumin
poika, joka oli Eslin poika, joka oli Naggain poika, 26 Joka oli
Maatin poika, joka oli Mattatian poika, joka oli Semein poika,
joka oli Josephin poika, joka oli Juudan poika, 27 Joka oli
Joannan poika, joka oli Resan poika, joka oli Zorobabelin
poika, joka oli Salatielin poika, joka oli Nerin poika, 28 Joka
oli Melkin poika, joka oli Addin poika, joka oli Kosamin poika,
joka oli Elmodamin poika, joka oli Eerin poika, 29 Joka oli
Josen poika, joka oli Elieserin poika, joka oli Jorimin poika,
joka oli Mattatin poika, joka oli Levin poika, 30 Joka oli
Simeonin poika, joka oli Juudan poika, joka oli Josephin
poika, joka oli Jonain poika, joka oli Eliakimin poika, 31 Joka
oli Melean poika, joka oli Mainanin poika, joka oli Mattatan
poika, joka oli Natanin poika, joka oli Davidin poika, 32 Joka
oli Jessen poika, joka oli Obedin poika, joka oli Bootsin
poika, joka oli Salmonin poika, joka oli Naassonin poika, 33
Joka oli Aminadabin poika, joka oli Aramin poika, joka oli
Esromin poika, joka oli Phareksen poika, joka oli Juudan
poika, 34 Joka oli Jakobin poika, joka oli Isaakin poika, joka
oli Abrahamin poika, joka oli Taran poika, joka oli Nahorin
poika, 35 Joka oli Sarukin poika, joka oli Ragaun poika,
joka oli Phalekin poika, joka oli Eberin poika, joka oli Salan
poika, 36 Joka oli Kainanin poika, joka oli Arphaksadin poika,
joka oli Semin poika, joka oli Noan poika, joka oli Lamekin
poika, 37 Joka oli Matusalan poika, joka oli joka oli Enokin
poika, joka oli Jaredin poika, joka oli Maleleelin poika, joka
oli Kainanin poika, 38 Joka oli Enoksen poika, joka oli Setin
poika, joka oli Adamin poika, joka oli Jumalan.

4 Niin Jesus täynnänsä Pyhää Henkeä palasi Jordanista
ja vietiin Hengeltä korpeen, 2 Ja kiusattiin neljäkymmentä
päivää perkeleeltä, eikä syönyt mitään niinä päivinä; mutta
kuin ne kuluneet olivat, sitte hän isosi. 3 Niin perkele
sanoi hänelle: jos sinä olet Jumalan Poika, niin sanos tälle
kivelle, että se leiväksi tulis. 4 Ja Jesus vastasi, sanoen
hänelle: kirjoitettu on: ei ihminen elä ainoasti leivästä, vaan
jokaisesta Jumalan sanasta. 5 Ja perkele vei hänen korkialle
vuorelle ja osoitti hänelle kaikki maan piirin valtakunnat
silmänräpäyksellä, 6 Ja perkele sanoi hänelle: kaiken tämän
vallan ja heidän kunniansa minä annan sinulle; sillä minun
haltuuni ovat ne annetut, ja minä annan ne kenelle minä
tahdon. 7 Jos sinä siis kumarrat ja rukoilet minua, ne kaikki
pitää sinun omas oleman. 8 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle:
mene matkaas minun tykööni, saatana! sillä kirjoitettu on:
Herraa sinun Jumalaas pitää sinun kumartaman ja häntä
ainoaa palveleman. 9 Ja hän vei hänen Jerusalemiin ja
asetti hänen templin harjalle, ja sanoi hänelle: jos sinä olet
Jumalan Poika, niin laske tästä itses alas; 10 Sillä kirjoitettu
on: hän antaa käskyn enkeleillensä sinusta varjelemaan
sinua, 11 Ja että he käsissä kantavat sinua, ettet joskus
jalkaas kiveen loukkaa. 12 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle:
sanottu on: ei sinun pidä kiusaaman Herraa sinun Jumalaas.
13 Ja kuin kaikki kiusaus oli päätetty, meni perkele pois
hetkeksi hänen tyköänsä. 14 Ja Jesus palasi Hengen väessä
taas Galileaan, ja sanoma kuului hänestä ympäri kaiken
lähimaakunnan. 15 Ja hän opetti heidän synagogissansa,
ja kunnioitettiin kaikkialta, 16 Ja tuli Natsaretiin, kussa hän
kasvatettu oli, ja meni tapansa jälkeen sabbatin päivänä
synagogaan, ja nousi lukemaan. 17 Ja hänelle annettiin
Jesaias prophetan Raamattu. Ja kuin hän Raamatun avasi,
löysi hän sen paikan, kussa kirjoitettu on: 18 Herran Henki
on minun päälläni, sentänden on hän minut voidellut ja
lähettänyt minun saarnaamaan köyhille hyvää sanomaa,
parantamaan särjetyitä sydämiä, saarnaamaan vangeille
lunastusta ja sokeille näkönsä jälleen saamista, särjetyitä
vapauteen saattamaan, 19 Saarnaamaan Herran otollista
vuotta. 20 Ja kun hän pani Raamatun kiinni, antoi hän sen
palvelialle ja istui, ja kaikkein silmät, jotka synagogassa
olivat, katselivat hänen päällensä. 21 Ja hän rupesi heille
sanomaan: tänäpänä on tämä kirjoitus täytetty, jonka te
nyt kuulette. 22 Ja kaikki antoivat hänelle todistuksen ja
ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa
läksivät ulos, ja he sanoivat: eikö tämä ole Josephin poika?
23 Ja hän sanoi heille: sanokaat kaiketi minulle tämä
sananlasku: parantaja, paranna itses; ne mitkä me kuulimme
tapahtuneen Kapernaumissa, tee myös tässä isäs maalla!
24 Mutta hän sanoi: totisesti sanon minä teille: ei yksikään
propheta ole isänsä maalla otollinen. 25 Vaan minä sanon
teille totuudessa: monta leskeä oli Israelissa Eliaan ajalla,

kuin taivas oli suljettu kolme vuotta ja kuusi kuukautta, niin
että suuri nälkä tapahtui kaikessa maakunnassa, 26 Ja ei
Elias lähetetty yhdenkään heidän tykönsä, vaan leskivaimon
tykö Sidonin Sareptaan. 27 Ja monta spitalista oli Israelissa
Elisa prophetan ajalla, ja ei yksikään heistä puhdistettu,
vaan Naeman Syrialainen. 28 Ja kaikki jotka synagogassa
olivat, tulivat vihoja täyteen, kuin he nämät kuulivat, 29
Ja he nousivat ylös ja ajoivat hänen ulos kaupungista,
ja veivät hänen hamaan vuoren kukkulalle, jonka päälle
heidän kaupunkinsa rakettu oli, syöstäksensä häntä alas. 30
Mutta hän kävi ohitse heidän keskeltänsä ja meni pois, 31
Ja meni alas Kapernaumiin, Galilean kaupunkiin, ja opetti
heitä siellä sabbatin päivinä. 32 Ja he hämmästyivät hänen
opetustansa; sillä hänen puheensa oli voimallinen. 33 Ja
synagogassa oli ihminen, jolla oli riettaisen perkeleen henki,
ja hän huusi suurella äänellä, 34 Sanoen: voi! mitä sinun on
meidän kanssamme, Jesus Natsarealainen? tulitkos meitä
hukuttamaan? minä tiedän, kukas olet, Jumalan pyhä. 35 Ja
Jesus nuhteli häntä, sanoen: vaikene ja mene ulos hänestä.
Ja kuin perkele oli hänen heidän keskellänsä heittänyt, niin
hän meni ulos hänestä ja ei häntä vahingoittanut mitään.
36 Ja pelko tuli kaikkein päälle, ja puhuivat keskenänsä,
sanoen: mitä tämä lieneekään? sillä hän haastaa väellä ja
voimalla riettaisia henkiä, ja lähtevät ulos. 37 Ja sanoma
hänestä kaikui ympäri kaikkiin sen maakunnan lähipaikkoihin.
38 Mutta kuin hän läksi synagogasta, meni hän Simonin
huoneeseen sisälle; mutta Simonin anoppi sairasti kovin
vilutautia, ja he rukoilivat häntä hänen edestänsä. 39 Ja
hän seisoi hänen tykönänsä, ja nuhteli vilutautia, ja se
luopui hänestä; ja hän nousi kohta ja palveli heitä. 40 Mutta
kuin aurinko laski, niin kaikki, joilla oli sairaita moninaisissa
taudeissa, veivät ne hänen tykönsä. Ja hän pani jokaisen
päälle kätensä ja paransi heidät. 41 Ja monesta läksivät
myös perkeleet, huutain ja sanoen: sinä olet Kristus, Jumalan
Poika. Niin hän nuhteli niitä eikä sallinut heidän puhua,
sillä he tiesivät hänen olevan Kristuksen. 42 Mutta kuin
päivä tuli, meni hän erämaahan, ja kansa etsi häntä, ja he
menivät hänen tykönsä, ja pidättivät hänen, ettei hän heidän
tyköänsä olisi mennyt pois. 43 Vaan hän sanoi heille: minun
pitää myös muillekin evankeliumia Jumalan valtakunnasta
saarnaaman; sillä sitä varten minä olen lähetetty. 44 Ja hän
saarnasi Galilean synagogissa.

5 Niin tapahtui, kuin kansa tunki hänen tykönsä, kuulemaan
Jumalan sanaa, että hän seisoi Genesaretin meren
tykönä. 2 Ja näki kaksi venhettä olevan meren tykönä;
mutta kalamiehet olivat niistä lähteneet ja pesivät verkkoja.
3 Niin hän meni yhteen venheeseen, joka oli Simonin, ja
käski hänen vähän maasta laskea ulos; ja hän istui ja opetti
kansaa venheestä. 4 Mutta kuin hän lakkasi puhumasta,
sanoi hän Simonille: vie syvälle, ja heittäkää verkkonne
apajalle. 5 Ja Simon vastaten sanoi hänelle: Mestari! me
olemme kaiken yön työtä tehneet ja emme mitään saaneet;
mutta sinun käskystäs minä heitän ulos verkon. 6 Ja kuin he
sen tekivät, sulkivat he suuren kalain paljouden, ja heidän
verkkonsa repesi. 7 Ja he viittasivat kumppaneillensa, jotka
olivat toisessa venheessä, tulemaan ja auttamaan heitä.
Ja he tulivat ja täyttivät molemmat venheet, niin että he
rupesivat vajoomaan. 8 Kuin Simon Pietari sen näki, lankesi
hän Jesuksen polvien tykö, sanoen: Herra, mene pois minun
tyköäni, sillä minä olen syntinen ihminen. 9 Sillä hämmästys
oli hänen käsittänyt ja kaikki, jotka hänen kanssaan olivat,
kalan saaliin tähden, jonka he saaneet olivat, 10 Niin myös
Jakobin ja Johanneksen, Zebedeuksen pojat, jotka olivat
Simonin kumppanit. Ja Jesus sanoi Simonille: älä pelkää,
tästedes sinä saat ihmisiä. 11 Ja he vetivät venheet maalle
ja antoivat ylön kaikki, ja seurasivat häntä. 12 Ja tapahtui,
kuin hän oli yhdessä kaupungissa, katso, niin siinä oli mies
spitalia täynnä; ja kuin hän näki Jesuksen, lankesi hän
kasvoillensa, rukoili häntä, sanoen: Herra, jos sinä tahdot,
niin sinä voit minut puhdistaa. 13 Ja hän ojensi kätensä
ja rupesi häneen, sanoen: minä tahdon, ole puhdas! Ja
kohta spitali läksi hänestä. 14 Ja hän kielsi hänen kellenkään
sanomasta: vaan mene, (sanoi hän) ja osoita itses papille, ja
uhraa sinun puhditukses edestä, niin kuin Moses käski, heille
todistukseksi. 15 Niin sanoma levisi enemmin hänestä, ja
paljo kansaa kokoontui kuulemaan ja että he parannettaisiin
häneltä taudeistansa. 16 Mutta hän meni korpeen, ja
rukoili. 17 Ja tapahtui yhtenä päivänä, kuin hän opetti, ja
Pharisealaiset myös istuivat ja lainopettajat, jotka tulleet olivat
jokaisesta Galilean ja Juudean kylästä ja Jerusalemista: ja
Herran voima oli parantamassa heitä; 18 Ja katso, miehet
kantoivat vuoteessa ihmisen, joka oli halvattu, ja he pyysivät
häntä viedä sisähälle ja panna hänen eteensä. 19 Ja kuin
ei he löytäneet kansan tähden, kusta puolesta he olisivat
hänen saaneet sisälle, astuivat he katon päälle ja laskivat
hänen lävitse katon vuoteinensa juuri Jeesuksen eteen. 20
Ja kuin hän näki heidän uskonsa, sanoi hän sille: ihminen,
sinun syntis anteeksi annetaan sinulle. 21 Ja kirjanoppineet
ja Pharisealaiset rupesivat ajattelemaan, sanoen: kuka tämä
on, joka pilkkasanoja puhuu? kuka voi synnit antaa anteeksi,
paitsi ainoastaan Jumala? 22 Mutta kuin Jesus tunsi heidän
ajatuksensa, vastasi hän ja sanoi heille: mitä te ajattelette
sydämessänne? 23 Kumpi on keveämpi? sanoa: sinun syntis

anteeksi annetaan sinulle! taikka sanoa: nouse ja käy! 24
Vaan että te tietäisitte Ihmisen Pojalla olevan vallan maan
päällä synnit anteeksi antaa (sanoi hän halvatulle:) minä
sanon sinulle: nouse ja ota vuotees, ja mene kotias! 25 Ja
hän nousi kohta heidän nähtensä ja korjasi vuotehensa, jossa
hän maannut oli, ja meni kotiansa, kunnioittain Jumalaa. 26
Ja suuri hämmästys tuli kaikkiin ja kunnioittivat Jumalaa,
ja he täytettiin pelvolla, sanoen: me näimme tänäpänä
kamalia. 27 Sitte läksi hän ulos ja näki Publikanin nimeltä
Levin, istuvan tullihuoneessa, ja sanoi hänelle: seuraa
minua! 28 Ja hän antoi ylön kaikki, nousi ja seurasi häntä.
29 Ja Levi teki hänelle kotonansa suuren pidon, ja paljo
Publikaneja ja muita atrioitsivat heidän kanssansa. 30 Ja
heidän kirjanoppineensa ja Pharisealaiset napisivat hänen
opetuslapsiansa, sanoen: miksi te Publikanien ja syntisten
kanssa syötte ja juotte? 31 Ja Jesus vastaten sanoi heille: ei
terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. 32 En ole minä tullut
vanhurskaita kutsumaan, vaan syntisiä parannukseen. 33 Niin
he sanoivat hänelle: miksi Johanneksen opetuslapset usein
paastoavat ja rukouksia pitävät, niin myös Pharisealaisten
(opetuslapset), mutta sinun syövät ja juovat? 34 Mutta hän
sanoi heille: ette voi hääjoukkoa niinkauvan paastoomaan
vaatia, kuin ylkä on heidän kanssansa. 35 Mutta päivät
tulevat, että ylkä otetaan heiltä pois, silloin pitää heidän
paastooman niinä päivinä. 36 Mutta hän sanoi myös heille
vertauksen: ei paikkaa kenkään uuden veran tilalla vanhaa
vaatetta: muutoin myös se uusi repäisee, ja uusi paikka ei
sovi vanhaan. 37 ja ei pane kenkään nuorta viinaa vanhoihin
leileihin: muutoin nuori viina rikkoo leilit, ja se vuotaa ulos,
ja leilit turmellaan. 38 Mutta nuorta viinaa pitää pantaman
uusiin leileihin: niin ne molemmat tallella ovat. 39 Ja ei tahdo
kenkään, joka juo vanhaa viinaa, kohta nuorta juoda; sillä
hän sanoo: vanha on parempi.

6 Ja tapahtui jälkisabbattina, että hän kävi laihon lävitse,
ja hänen opetuslapsensa katkoivat tähkäpäitä ja hiersivät
käsillänsä, ja söivät. 2 Niin muutamat Pharisealaiset sanoivat
heille: miksi te teette, jota ei sovi sabbatina tehdä? 3 Ja
Jesus vastaten sanoi heille: ettekö te ole lukeneet, mitä
David teki, kuin hän isosi, ja ne, jotka hänen kanssaan olivat?
4 Kuinka hän meni Jumalan huoneeseen, ja otti näkyleivät,
ja söi, ja antoi myös niille, jotka hänen kanssaan olivat; joita
ei muiden kuin pappein syödä sopinut. 5 Ja hän sanoi heille:
Ihmisen Poika on myös sabbatin Herra. 6 Niin tapahtui myös
toisena sabbatina, että hän meni synagogaan sisälle ja
opetti; ja siellä oli ihminen, jonka oikea käsi oli kuivettunut.
7 Niin kirjanoppineet ja Pharisealaiset vartiotsivat häntä,
josko hän sabbatina parantais, että he olisivat löytäneet
kanteen häntä vastaan. 8 Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa
ja sanoi sille ihmiselle, jolla kuivettunut käsi oli: nouse ja
tule edes! Niin hän nousi ja seisoi. 9 Niin Jesus sanoi
hänelle: minä kysyn teiltä: mitä sabbatina sopii, hyvää tehdä,
taikka pahaa tehdä? henkeä vapahtaa eli kadottaa? 10
Ja kuin hän katsahti ympäri heidän kaikkain päällensä,
sanoi hän sille ihmiselle: ojenna kätes! ja se teki niin, ja
hänen kätensä tuli terveeksi niinkuin toinenkin. 11 Mutta
he tulivat tyhmyyttä täyteen ja puhuivat keskenänsä, mitä
heidän pitäis Jesukselle tekemän. 12 Mutta niinä päivinä
tapahtui, että hän meni vuorelle rukoilemaan, ja hän oli yli
yötä Jumalan tykö rukouksessa. 13 Ja kuin päivä tuli, kutsui
hän opetuslapsensa ja valitsi heistä kaksitoistakymmentä,
jotka hän myös apostoleiksi nimitti: 14 Simonin, jonka hän
myös Pietariksi kutsui, ja Andreaksen, hänen veljensä,
Jakobin ja Johanneksen, Philippuksen ja Bartolomeuksen, 15
Matteuksen ja Toomaan, Jakobin Alphein pojan, ja Simonin,
joka kutsutaan Zelotes, 16 Juudaan Jakobin pojan, ja
Juudas Iskariotin, joka myös oli pettäjä. 17 Ja kuin hän
meni alas heidän kanssansa, seisoi hän lakialla paikalla,
ja hänen opetuslastensa joukko, ja suuri kansan paljous
kaikesta Juudeasta ja Jerusalemista, ja rantalaiset Tyrosta ja
Sidonista, jotka olivat tulleet häntä kuulemaan, ja että he
parannettaisiin taudeistansa, 18 Ja jotka vaivattiin riettasilta
hengiltä; ja he paranivat. 19 Ja kaikki kansa pyysi häneen
ruveta; sillä voima läksi hänestä ja paransi kaikki. 20 Ja hän
nosti silmänsä opetuslastensa puoleen, ja sanoi: autuaat te
vaivaiset; sillä teidän on Jumalan valtakunta. 21 Autuaat,
jotka nyt isootte; sillä teidät ravitaan. Autuaat, jotka nyt
itkette; sillä teidän pitää nauraman. 22 Autuaat olette te, kuin
ihmiset vihaavat teitä, ja eroittavat teidät, ja pilkkaavat teitä,
ja hylkäävät teidän nimenne niinkuin kelvottoman, Ihmisen
Pojan tähden. 23 Iloitkaat sinä päivänä ja riemuitkaat, sillä
katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; niin tekivät myös
heidän isänsä prophetaille. 24 Mutta voi teitä rikkaita! sillä
teillä on teidän lohdutuksenne. 25 Voi teitä, jotka ravitut
olette! sillä teidän pitää isooman. Voi teitä, jotka nyt nauratte!
sillä teidän pitää murehtiman ja itkemän. 26 Voi teitä, kuin
kaikki ihmiset teitä kiittävät! sillä niin tekivät myös heidän
isänsä väärille prophetoille. 27 Mutta minä sanon teille,
jotka kuulette: rakastekaa vihollisianne: tehkäät hyvää niille,
jotka teitä vihaavat: 28 Siunatkaat niitä, jotka teitä kiroilevat:
rukoilkaat niiden edestä, jotka teitä vahingoittavat. 29 Ja
joka sinua lyö poskelle, taritse myös hänelle toinen, ja joka
sinulta vie kaapun, älä myös häneltä kiellä hametta. 30
Vaan anna jokaiselle, joka sinulta anoo, ja siltä, joka sinun

omas ottaa, älä jälleen ano. 31 Ja niinkuin te tahdotte, että
ihmisten pitää teille tekemän, niin tehkäät te heillekin. 32
Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä kiitos
teille siitä on? sillä syntisetkin rakastavat niitä, joilta he
rakastetaan. 33 Ja jos te teette hyvää hyväntekijöillenne,
mikä kiitos teillä siinä on? sillä syntiset sen myös tekevät. 34
Ja jos te lainaatte niille, joilta te toivotte jälleen saavanne,
mikä kiitos teillä siitä on? sillä syntisetkin lainaavat syntisille,
että he tasan jälleen saisivat. 35 Kuitenkin rakastakaat teidän
vihollisianne ja tehkäät hyvää, ja lainatkaat, ja älkäät mitään
siitä toivoko: niin teidän palkkanne on suuri, ja teidän pitää
oleman Ylimmäisen pojat; sillä hän on laupias kiittämättömiä
ja pahoja kohtaan. 36 Olkaat sentähden laupiaat, niinkuin
teidän Isännekin laupias on. 37 Älkäät tuomitko, ettei teitä
tuomittaisi: älkäät sadatelko, ettei teitä sadateltaisi: anteeksi
antakaat, niin teille anteeksi annetaan. 38 Antakaat, ja teille
annetaan: hyvän mitan, likistetyn ja sullotun, ja ylitsevuotavan
he antavat teidän helmaanne; sillä juuri sillä mitalla, jolla
te mittaatte, pitää teille jälleen mitattaman. 39 Mutta hän
sanoi heille vertauksen: taitaako sokia sokiaa taluttaa? eikö
he molemmat hautaan lankee? 40 Ei ole opetuslapsi ylitse
mestarinsa, mutta jokainen on täydellinen, kuin hän on
niinkuin hänen mestarinsa. 41 Mutta kuinkas näet raiskan,
joka on veljes silmässä, vaan et havaitse malkaa, joka on
omassa silmässäs? 42 Eli kuinkas taidat sanoa veljelles:
veljeni, pidä, minä otan raiskan, joka on silmässäs, ja et itse
näe malkaa, joka on omassa silmässäs? Sinä ulkokullattu,
ota ensin malka omasta silmästäs, ja katso sitte, jos taidat
ottaa raiskan, joka on veljes silmässä. 43 Sillä ei ole se
hyvä puu, joka tekee pahan hedelmän, eikä paha puu, joka
tekee hyvän hedelmän. 44 Sillä jokainen puu tunnetaan
hedelmästänsä; sillä ei orjantappuroista koota fikunia, eikä
ohdakkeista haeta viinamarjoja. 45 Hyvä ihminen tuottaa
edes sydämensä hyvästä tavarasta hyvää, ja paha ihminen
sydämensä pahasta tavarasta tuottaa edes pahaa. Sillä
sydämen kyllyydestä hänen suunsa puhuu. 46 Mitä te siis
minua kutsutte Herra, Herra! ja ette tee, mitä minä sanon?
47 Kuka ikänä tulee minun tyköni, ja kuulee minun sanani, ja
tekee ne, sen minä osoitan teille, kenen kaltainen hän on. 48
Hän on sen ihmisen kaltainen, joka huoneensa rakensi, ja
kaivoi syvään, ja pani perustuksen kallion päälle. Kuin siis
vuo tuli, sysäsi virta sitä huonetta, ja ei voinut häntä liikuttaa;
sillä se oli perustettu kallion päälle. 49 Mutta joka kuulee ja
ei tee, se on sen ihmisen kaltainen, joka huoneensa rakensi
maan päälle ilman perustusta, jota virta sysäsi, ja se kohta
kukistui: jonka huoneen lankeemus oli suuri.

7 Mutta kuin hän kansan kuullen oli päättänyt kaikki sanansa,
meni hän Kapernaumiin. 2 Ja yhden sadanpäämiehen
palvelia sairasti kuolemallansa, josta hän paljon piti. 3
Kuin hän siis Jesuksesta kuuli, lähetti hän Juudalaisten
vanhimmat hänen tykönsä rukoilemaan häntä, että hän
tulis ja parantais hänen palveliansa. 4 Kuin he tulivat
Jesuksen tykö, rukoilivat he häntä hartaasti ja sanoivat: hän
on mahdollinen, ettäs hänelle sen teet; 5 Sillä hän rakastaa
meidän kansaamme ja rakensi meille synagogan. 6 Niin
Jesus meni heidän kanssansa. Ja kuin ei hän silleen ollut
kaukana huoneesta, lähetti sadanpäämies ystäviänsä hänen
tykönsä, sanoen hänelle: Herra, älä vaivaa sinuas; sillä en ole
minä mahdollinen, ettäs minun kattoni alle tulisit. 7 Sentähden
en minä myös itsiäni lukenut mahdolliseksi tuleman sinun
tykös; mutta sano sanalla, niin minun palveliani paranee. 8
Sillä minä olen myös ihminen vallan alle asetettu, ja minun
allani on sotamiehiä, ja sanon tälle: mene! niin hän menee,
ja toiselle: tule! ja hän tulee, ja minun palvelialleni: tee se! ja
hän tekee. 9 Mutta kuin Jesus sen kuuli, ihmetteli hän häntä,
kääntyi ja sanoi kansalle, joka häntä seurasi: minä sanon
teille: en ole minä Israelissa senkaltaista uskoa löytänyt. 10
Ja kuin ne, jotka lähetetyt olivat, kotia palasivat, löysivät he
palvelian terveenä, joka sairastanut oli. 11 Ja tapahtui sen
jälkeen, että hän meni kaupunkiin, joka Nain kutsutaan, ja
hänen kanssansa meni monta hänen opetuslastansa ja paljo
väkeä. 12 Mutta kuin hän kaupungin porttia lähestyi, katso,
kuollut kannettiin ulos, joka oli äitinsä ainoa poika, ja se oli
leski. Ja paljo kaupungin kansasta kävi hänen kanssansa. 13
Kuin Herra hänen näki, armahti hän hänen päällensä ja sanoi
hänelle: älä itke! 14 Ja meni ja rupesi paariin (ja kantajat
seisahtivat,) ja hän sanoi: nuorukainen, minä sanon sinulle:
nouse ylös! 15 Ja kuollut nousi istualle ja rupesi puhumaan.
Ja hän antoi sen äidillensä. 16 Ja pelko tuli kaikille, ja
kunnioittivat Jumalaa, sanoen: suuri propheta on noussut
meidän sekaamme, ja Jumala on kansaansa etsinyt. 17 Ja
tämä sanoma kuului hänestä kaikkeen Juudeaan ja kaiken
sen lähimaakunnan ympäri. 18 Ja Johannekselle ilmoittivat
hänen opetuslapsensa näistä kaikista. Ja Johannes kutsui
tykönsä kaksi opetuslastansa, 19 Ja lähetti Jesuksen tykö,
sanoen: oletko se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman?
20 Kuin nämät miehet tulivat hänen tykönsä, sanoivat he:
Johannes Kastaja lähetti meidät sinun tykös, sanoen: oletkos
sinä se tuleva, eli pitääkö meidän toista odottaman? 21
Sillä hetkellä paransi hän monta taudeista ja vitsauksista
ja pahoista hengistä, ja antoi monelle sokialle näön. 22 Ja
Jesus vastasi ja sanoi heille: menkäät ja sanokaat jälleen
Johannekselle, mitä te nähneet ja kuulleet olette: sokiat

saavat näkönsä, ontuvat käyvät, spitaliset puhdistetaan,
kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, köyhille saarnataan
evankeliumi, 23 Ja autuas on se, joka ei pahene minusta. 24
Ja kuin Johanneksen sanansaattajat menivät pois, rupes
hän sanomaan Johanneksesta kansalle: mitä te läksitte
korpeen katsomaan? ruokoako, joka tuulelta häälytetään?
25 Eli mitä te läksitte katsomaan? ihmistäkö, pehmeisiin
vaatteisiin puettua? Katso, ne jotka koreissa vaatteissa ovat
ja herkullisesti elävät, ovat kuninkaallisissa kartanoissa.
26 Taikka mitä te menitte katsomaan? prophetaako? minä
sanon teille: ja enempi kuin propheta. 27 Tämä on se,
josta kirjoitettu on: katso, minä lähetän minun enkelini
sinun kasvois eteen, valmistamaan sinun tietäs sinun etees.
28 Sillä minä sanon teille: niiden seassa, jotka vaimoista
syntyneet ovat, ei ole yhtään suurempaa prophetaa kuin
Johannes Kastaja: kuitenkin se, joka vähempi on Jumalan
valtakunnassa, on suurempi häntä. 29 Ja kaikki kansa, joka
hänen kuuli, ja Publikanit antoivat Jumalalle oikeuden ja
kastettiin Johanneksen kasteella. 30 Mutta Pharisealaiset
ja lainoppineet katsoivat ylön Jumalan neuvon itseänsä
kohtaan, ja ei heitä kastettu häneltä. 31 Niin Herra sanoi:
keneen siis minä tämän sukukunnan ihmiset vertaan? Ja
kenenkä kaltaiset he ovat? 32 Ne ovat niiden lasten kaltaiset,
jotka turulla istuvat ja huutavat toinen toisellensa ja sanovat:
me olemme huilua soittaneet teidän edessänne, ja ette
hypänneet: me olemme teille veisanneet murhevirsiä, ja ette
itkeneet. 33 Sillä Johannes Kastaja tuli, ja ei syönyt leipää
eikä juonut viinaa, ja te sanotte: hänellä on perkele. 34
Ihmisen Poika on tullut, syö ja juo, ja te sanotte: katso ihmistä,
syömäriä ja viinan juomaria, Publikanien ja syntisten ystävää:
35 Ja viisaus on vanhurskautettu kaikilta hänen lapsiltansa.
36 Niin yksi Pharisealaisista rukoili häntä ruualle kanssansa.
Ja hän meni Phariseuksen huoneeseen ja aterioitsi. 37 Ja
katso, yksi vaimo oli kaupungissa, joka oli syntinen, ja kuin
hän sai kuulla, että hän aterioitsi Pharisealaisen huoneessa,
toi hän lasin kallista voidetta. 38 Ja seisoi takana hänen
jalkainsa juuressa itkien, ja rupesi kyyneleillänsä kastamaan
hänen jalkojansa, ja niitä päänsä hiuksilla kuivasi, ja suuta
antoi hänen jalkainsa, ja voiteli ne voiteella. 39 Mutta kuin
Pharisealainen sen näki, joka hänen kutsunut oli, sanoi hän
itsellensä: jos tämä olis propheta, niin hän tietäis, mikä ja
millinen tämä vaimo on, joka häneen rupee, että hän on
syntinen. 40 Ja Jesus vastaten sanoi hänelle: Simon, minulla
on jotakin sinulle sanomista. Hän sanoi: Mestari, sanos.
41 Kaksi valkamiestä oli yhdellä lainaajalla: yksi oli velkaa
viisisataa penninkiä ja toinen viisikymmentä. 42 Koska ei
heillä ollut varaa maksaa, antoi hän molempain anteeksi.
Sano siis, kumpi näistä häntä enemmän rakastaman pitää?
43 Simon vastaten sanoi: minä luulen, että se, jolle hän
enemmän anteeksi antoi; hän sanoi: oikein sinä tuomitsit.
44 Ja hän käänsi itsensä vaimoa päin, ja sanoi Simonille:
näetkös tämän vaimon? minä tulin sinun huoneeses, etkä
sinä antanut vettä minun jaloilleni; mutta tämä kyynelillä kasti
minun jalkani ja ne hiuksillansa kuivasi. 45 Et sinä minun
suuta antanut, mutta tämä, sittenkuin hän tähän tuli, ei ole
lakannut minun jalkaini suuta antamasta. 46 Et sinä minun
päätäni öljyllä voidellut; mutta tämä voiteella minun jalkani
voiteli. 47 Minä sanon sinulle: sentähden että hänelle paljo
syntiä anteeksi annettiin, niin hän paljon rakasti; mutta jolle
vähempi anteeksi annetaan, se vähemmän rakastaa. 48
Niin hän sanoi hänelle: sinun syntis ovat anteeksi annetut.
49 Niin rupesivat ne, jotka myös aterioitsivat, sanomaan
keskenänsä: kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi antaa?
50 Niin hän sanoi vaimolle: sinun uskos on sinun vapaaksi
tehnyt: mene rauhaan.

8 Ja sitte tapahtui, että hän vaelsi lävitse kaupungeita
ja kyliä saarnaten ja ilmoittain evankeliumia Jumalan
valtakunnasta, ja ne kaksitoistakymmentä hänen kanssansa,
2 Ja muutamat vaimot, jotka olivat parannetut pahoista
hengistä ja taudeista, nimittäin: Maria, joka kutsuttiin
Magdalena, josta seitsemän perkelettä oli lähtenyt ulos, 3 Ja
Johanna, Kusaan, Herodeksen voudin emäntä, ja Susanna
ja monta muuta, jotka tavarastansa häntä palvelivat. 4
Mutta kuin paljo kansaa kokoontui, ja he riensivät jokaisesta
kaupungista hänen tykönsä, sanoi hän vertauksella: 5
Kylväjä meni ulos siementänsä kylvämään; ja kuin hän
kylvi, lankesi muutama tien oheen, ja se tallattiin, ja taivaan
linnut söivät sen. 6 Ja muutama lankesi kivistöön, ja kuin se
tuli ylös, kuivettui se, ettei ollut märkyyttä. 7 Ja muutama
lankesi orjantappuroihin, ja orjantappurat ynnä kävivät ylös ja
tukahduttivat sen. 8 Ja muutama lankesi hyvään maahan, ja
kuin se kävi ylös, teki se satakertaisen hedelmän. Kuin hän
tämän sanoi, huusi hän: jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.
9 Niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen: mikä
olis tämä vertaus? 10 Niin hän sanoi: teille on annettu tuta
Jumalan valtakunnan salaudet, mutta muille vertausten
kautta, ettei heidän sitä pitäis näkemän, vaikka näkisivät,
eikä ymmärtämän, vaikka he kuulisivat. 11 Mutta tämä on
vertaus: siemen on Jumalan sana. 12 Mutta jotka tien oheen,
ovat ne, jotka kuulevat; sitte tulee perkele ja ottaa sanan
heidän sydämestänsä, ettei he uskoisi ja vapaaksi tulisi.
13 Mutta jotka kivistöön, ovat ne, kuin he kuulevat, ottavat
he sanan ilolla vastaan; ja ei heillä ole juurta, hetkeksi

he uskovat, ja kiusauksen ajalla lankeevat pois. 14 Mutta
se mikä orjantappuroihin lankesi, ovat ne, jotka kuulevat,
ja menevät pois, ja tukahutetaan surusta, rikkaudesta ja
elämän hekumasta, eikä kanna hedelmää. 15 Mutta jotka
hyvään maahan, ovat ne, jotka sanan kuulevat ja kätkevät
hyvällä ja toimellisella sydämellä, ja saattavat hedelmän
kärsivällisyydessä. 16 Niin ei kenkään, joka kynttilän sytyttää,
peitä sitä astialla eli pane pöydän alle; mutta panee sen
kynttilänjalkaan, että sisälle tulevaiset näkisivät valkeuden.
17 Sillä ei ole mitään salattu, joka ei ilmi tule, eikä peitetty,
joka ei tiettäväksi ja julki tule. 18 Katsokaat siis, kuinka te
kuulette; sillä jolla on, hänelle pitää annettaman: jolla taas
ei ole, sekin kuin hänellä näkyy olevan, otetaan häneltä
pois. 19 Niin tulivat hänen äitinsä ja veljensä hänen tykönsä,
eikä saaneet häntä puhutella kansalta. 20 Ja se ilmoitettiin
hänelle, sanoen: sinun äitis ja veljes seisovat ulkona ja
tahtovat sinua nähdä. 21 Niin hän vastasi ja sanoi heille:
minun äitini ja veljeni ovat ne, jotka Jumalan sanan kuulevat
ja tekevät sen. 22 Ja yhtenä päivänä tapahtui, että hän
haahteen astui ja hänen opetuslapsensa, ja sanoi heille:
menkäämme ylitse toiselle rannalle, ja he menivät. 23
Mutta kuin he purjehtivat, niin hän nukkui, ja tuulispää nosti
aallon meressä; ja he laineilta täytettiin, ja olivat suuressa
hädässä. 24 Niin he menivät ja herättivät häntä sanoen:
Mestari, Mestari! me hukumme. Niin hän nousi ylös, nuhteli
tuulta ja veden aaltoa; ja ne lakkasivat, ja tuli tyveneksi. 25
Niin hän sanoi heille: kussa teidän uskonne on? Mutta he
peljästyivät ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: kuka siis
tämä on? sillä hän käskee myös tuulta ja vettä, ja nekin
ovat hänelle kuuliaiset. 26 Ja he purjehtivat Gadaralaisten
maan puoleen, ja joka on Galilean kohdalla. 27 Ja kuin
hän maalle meni, kohtasi hänen kaupungista mies, jolla
olivat perkeleet jo kauvan aikaa olleet, ja joka ei pukenut
vaatteita yllensä, eikä ollut huoneessa, vaan haudoissa.
28 Mutta kuin hän näki Jesuksen, huusi hän ja lankesi
hänen eteensä maahan, ja sanoi suurella äänellä: mitä
minun on sinun kanssas, Jesus, ylimmäisen Jumalan Poika?
Minä rukoilen sinua, älä minua vaivaa. 29 Sillä hän oli
käskenyt riettaisen hengen ihmisestä mennä ulos, joka
kauvan aikaa oli häntä vaivannut: ja hän oli kahleilla sidottu,
ja jalkaraudoissa pidetty, ja rikkoi siteet, ja vietiin perkeleeltä
korpeen. 30 Mutta Jesus kysyi häneltä ja sanoi: mikä
sinun nimes on? hän sanoi: legio; sillä monta perkelettä oli
häneen mennyt sisälle. 31 Ja he rukoilivat häntä, ettei hän
käskisi heitä syvyyteen mennä. (Abyssos g12) 32 Niin siellä
oli suuri lauma sikoja syömässä vuorella. Ja he rukoilivat
häntä, että hän sallis heidän niihin mennä. Ja hän salli
heidät. 33 Niin perkeleet läksivät ulos ihmisestä ja menivät
sikoihin, ja lauma syöksi itsensä äkisti jyrkältä mereen ja
läkähtyi. 34 Mutta kuin paimenet näkivät, mitä tapahtui,
pakenivat he, menivät pois ja ilmoittivat sen kaupungissa
ja kylissä. 35 Niin he menivät ulos katsomaan sitä, mikä
tapahtunut oli, ja tulivat Jesuksen tykö, ja löysivät sen
ihmisen, josta perkeleet lähteneet olivat, istuvan vaatetettuna
ja taidossansa Jesuksen jalkain juuressa; ja he pelkäsivät.
36 Mutta myös ne, jotka sen nähneet olivat, ilmoittivat heille,
kuinka se perkeleeltä riivattu oli terveeksi tullut. 37 Ja
kaikki Gadaralaiset lähimaakunnan joukko rukoili häntä
menemään pois heidän tyköänsä; sillä heidän päällensä
oli tullut suuri pelko. Niin hän meni haahteen ja tuli jälleen
takaisin. 38 Mutta mies, josta perkeleet olivat lähteneet ulos,
rukoili häntä, että hän sais olla hänen kanssansa. Mutta
Jesus laski hänen pois, sanoen: 39 Palaja kotias ja ilmoita,
kuinka suuret työt Jumala sinulle teki. Ja hän meni pois
ja saarnasi ympäri kaiken kaupungin, kuinka suuret työt
Jesus hänelle teki. 40 Ja tapahtui, kuin Jesus palasi, otti
kansa hänen vastaan; sillä kaikki odottivat häntä. 41 Ja
katso, mies tuli, jonka nimi oli Jairus, ja se oli synagogan
päämies, ja lankesi Jesuksen jalkain juureen ja rukoili häntä
tulemaan huoneesensa. 42 Sillä hänellä oli ainoa tytär, lähes
kahdentoistakymmenen vuotinen, ja se kuoli. Mutta hänen
mennessänsä ahdisti kansa häntä. 43 Ja yksi vaimo, joka oli
punaista tautia kaksitoistakymmentä vuotta sairastanut, ja oli
kaiken saatunsa parantajille kuluttanut, ja ei voitu keltään
parannettaa; 44 Mutta kuin hän kävi takana ja rupesi hänen
vaatteensa palteesen, niin kohta hänen verensä juoksu
asettui. 45 Ja Jesus sanoi: kuka on se, joka minuun rupesi?
Mutta kuin he kaikki kielsivät, sanoi Pietari ja ne, jotka hänen
kanssansa olivat: Mestari, kansa ahdistaa ja tunkee sinua, ja
sinä sanot: kuka minuun rupesi? 46 Mutta Jesus sanoi: joku
minuun rupesi, sillä minä tunsin voiman minusta lähteneen
ulos. 47 Mutta kuin vaimo näki, ettei se salaa ollut, tuli hän
vapisten, ja maahan lankesi hänen eteensä, ja julisti kaikelle
kansalle, minkä syyn tähden hän oli häneen ruvennut, ja
kuinka hän niin äkisti terveeksi tuli. 48 Mutta hän sanoi
hänelle: ole hyvässä turvassa, tyttäreni, sinun uskos on
sinua auttanut: mene rauhaan! 49 Kuin hän vielä puhui, tuli
yksi synagogan päämiehiltä, sanoen hänelle: sinun tyttäres
on kuollut: älä Mestaria vaivaa. 50 Vaan kuin Jesus sen kuuli,
vastasi hän häntä, sanoen: älä pelkää: usko ainoastaan, niin
hän paranee. 51 Mutta kuin hän huoneesen tuli sisälle; niin
ei hän sallinut ketään tulla sisälle, vaan Pietarin ja Jakobin ja
Johanneksen, ja sen lapsen isän ja äidin. 52 Ja he kaikki
itkivät ja parkuivat häntä. Vaan hän sanoi: älkäät itkekö:

ei hän ole kuollut, vaan makaa. 53 Ja he nauroivat häntä,
tietäen, että se kuollut oli. 54 Niin hän ajoi kaikki ulos, rupesi
hänen käteensä ja huusi, sanoen: piikainen, nouse ylös!
55 Ja hänen henkensä palasi, ja hän kohta nousi ylös. Ja
käski hänelle antaa ruokaa. 56 Ja hänen vanhempansa
hämmästyivät: mutta hän haastoi heitä kellekään sanomasta
sitä mikä tapahtui.

9 Mutta hän kutsui kokoon kaksitoistakymmentä
opetuslastansa, ja antoi heille voiman ja vallan kaikkein
perkeleiden ylitse, ja taudit parantaa, 2 Ja lähetti heitä
saarnaamaan Jumalan valtakuntaa ja parantamaan sairaita.
3 Ja sanoi heille: älkäät ottako mitään myötänne tielle,
ei sauvoja, eikä myös säkkiä, eikä leipää, eikä rahaa:
älkää myös kahta hametta pitäkö. 4 Ja johon huoneesen
te tulette sisälle, siinä te olkaat ja siitä lähtekäät ulos.
5 Ja kuka ikänä ei teitä ota vastaan, niin menkäät pois
siitä kaupungista ja puhdistakaat tomu teidän jaloistanne,
todistukseksi heitä vastaan. 6 Ja he menivät ulos ja vaelsivat
kylissä, saarnaten evankeliumia, ja paransivat joka paikassa.
7 Mutta Herodes tetrarka kuuli kaikki, mitä häneltä tehty
oli, ja hän epäili, että muutamat sanoivat Johanneksen
nousseeksi kuolleista. 8 Muutamat taas Eliaan ilmaantuneen,
ja muut, että joku prophetaista oli noussut ylös. 9 Ja Herodes
sanoi: Johanneksen kaulan minä leikkasin; vaan kuka tämä
lienee, josta minä senkaltaisia kuulen? Ja hän pyysi nähdä
häntä. 10 Ja apostolit palasivat, ja juttelivat hänelle kaikki,
mitä he olivat tehneet. Ja hän otti heidät tykönsä ja meni
erinänsä Betsaidan kaupungin erämaahan. 11 Kuin kansa
sen ymmärsi, seurasivat he häntä, ja hän otti heitä vastaan,
ja puhui heille Jumalan valtakunnasta, ja jotka parannusta
tarvitsivat, teki hän terveeksi. 12 Mutta päivä rupesi jo
laskemaan ja ne kaksitoistakymmentä tulivat ja sanoivat
hänelle: päästä kansa menemään lähikyliin ja majoihin
poikkeamaan, ruokaa saamaan; sillä me olemme täällä
eramaassa. 13 Niin hän sanoi heille: antakaat te heille
syötävää; mutta he sanoivat: ei meillä enempi ole kuin viisi
leipää ja kaksi kalaa, ellemme mene ja osta ruokaa kaikelle
tälle kansalle; 14 Sillä heitä oli lähes viisituhatta miestä.
Niin hän sanoi opetuslapsillensa: pankaat heitä istumaan
kuhunkin joukkoon viisikymmentä. 15 Ja he tekivät niin ja
asettivat heidät kaikki aterioitsemaan. 16 Niin hän otti ne viisi
leipää ja kaksi kalaa, ja katsoi taivaasen ja siunasi niitä,
ja mursi ja antoi opetuslapsille panna kansan eteen. 17
Ja he söivät kaikki ja ravittiin; ja koottiin tähteitä, jotka jäi,
kaksitoistakymmentä koria muruja. 18 Ja tapahtui, kuin hän
yksinänsä rukoilemassa oli, olivat myös opetuslapset hänen
kanssansa, ja hän kysyi heiltä, sanoen: kenenkä sanoo
kansa minun olevan? 19 Mutta ha vastasivat ja sanoivat:
Johannes Kastajan, ja muutamat Eliaan, muutamat taas
jonkun vanhoista prophetaista nousseen ylös. 20 Niin hän
sanoi heille: kenenkäs te sanotte minun olevan? Vastasi
Pietari ja sanoi: sinä olet Jumalan Kristus. 21 Ja hän haastoi
heitä, ja kielsi heidät kellekään sitä sanomasta. 22 Ja
sanoi: Ihmisen Pojan pitää paljo kärsimän, ja hyljättämän
vanhimmita ja pappein päämiehiltä ja kirjanoppineilta, ja
tapettaman, ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös. 23
Niin hän sanoi kaikille: jos joku tahtoo minun perässäni tulla,
hän kieltäkään itsensä, ja ottakaan ristinsä joka päivä, ja
seuratkaan minua. 24 Sillä joka henkensä tähdellä pitää
tahtoo, hänen pitää sen kadottaman; mutta joka henkensä
kadottaa minun tähteni, hän pitää sen tallella. 25 Sillä mitä
se hyödyttää ihmistä, jos hän kaiken maailman voittais,
ja itsensä kadottais, eli vahinkoon saattais? 26 Sillä kuka
ikänä minua häpee ja minun sanojani, sitä Ihmisen Pojan
pitää häpeemän, kuin hän ole tuleva hänen ja Isän ja
pyhäin enkelien kunniassa. 27 Mutta minä totisesti sanon
teille: muutamat ovat, jotka tässä seisovat, jotka ei maista
kuolemaa, siihen asti kuin he näkevät Jumalan valtakunnan.
28 Ja tapahtui kahdeksan päivän perästä näiden sanain
jälkeen, että hän otti tykönsä Pietarin ja Johanneksen ja
Jakobin, ja meni ylös vuorelle rukoilemaan. 29 Ja kuin hän
rukoile, muuttui hänen kasvonsa ja hänen vaatteensa tulivat
valkiaksi ja kiiltäväksi. 30 Ja katso, kaksi miestä puhui hänen
kanssansa, jotka olivat Moses ja Elias, 31 Jotka näkyivät
kunniassa ja ja puhuivat hänen menostansa, jonka hän
täyttävä oli Jerusalemissa. 32 Mutta Pietari ja jotka hänen
kanssansa olivat, olivat unesta raskautetut; mutta koska he
heräsivät, näkivät he hänen kunniansa ja ne kaksi miestä,
jotka seisoivat hänen tykönänsä. 33 Ja tapahtui, kuin he
läksivät hänen tyköänsä, sanoi Pietari Jesukselle: Mestari,
hyvä on meidän tässä olla, tehkäämme tähän kolme majaa,
sinulle yhden, Mosekselle yhden ja Eliaalle yhden; eikä
tietänyt, mitä sanoi. 34 Ja hänen näitä puhuissansa, tuli pilvi
ja varjosi ympäri heidät; mutta he peljästyivät, koska tulivat
pilven sisälle. 35 Ja ääni tuli pilvestä, sanoen: tämä on minun
rakas Poikani, kuulkaat häntä. 36 Ja kuin ääni parhaallansa
kuului, löysivät he Jesuksen yksin. Ja he vaikenivat, eikä
mitään kellenkään niinä päivinä jutelleet niistä, mitkä he
nähneet olivat. 37 Mutta tapahtui toisena päivänä, kuin
he menivät alas vuorelta, kohtasi heitä paljo väkeä. 38 Ja
katso, yksi mies huusi kansasta, sanoen: Mestari! minä
rukoilen sinua, katso minun poikani puoleen; sillä hän on
minulle ainokainen. 39 Ja katso, henki ottaa hänen, ja hän

huutaa kohta, ja se repii häntä, niin että hän vaahtuu, ja
se luopuu tuskalla hänestä, kuin hän häntä runtelee. 40
Ja minä rukoilin sinun opetuslapsias häntä ajamaan ulos,
mutta ei he voineet. 41 Niin Jesus vastasi ja sanoi: oi
uskomatoin ja nurja sukukunta! kuinka kauvan minun pitää
teidän tykönänne oleman ja teitä kärsimän? Tuo poikas
tänne. 42 Ja kuin hän vielä tulossa oli, repeli häntä perkele
ja muserteli; mutta Jesus nuhteli rietasta henkeä, ja paransi
pojan, ja antoi hänen jälleen isällensä. 43 Niin he kaikki
hämmästyivät Jumalan kunniallista voimaa. Mutta koska
kaikki ihmettelivät kaikkia niitä, mitä Jesus teki, sanoi hän
opetuslapsillensa: 44 Pankaat te nämät puheet korviinne;
sillä tuleva on, että Ihmisen Poika annetaan ylön ihmisten
käsiin. 45 Mutta ei he ymmärtäneet sitä sanaa, ja se oli
heiltä peitetty, niin ettei he sitä ymmärtäneet; ja he pelkäsivät
kysyä sitä sanaa häneltä. 46 Niin tuli myös kamppaus
heidän keskenänsä, kuka heistä suurin olis. 47 Kuin Jesus
näki heidän sydämensä ajatuksen, otti hän lapsen ja asetti
tykönsä, 48 Ja sanoi heille: kuka ikänä tämän poikaisen
ottaa vastaan minun nimeeni, hän ottaa vastaan minun; ja
kuka ikänä minun ottaa vastaan, hän ottaa vastaan sen,
joka minun lähetti. Sillä joka vähin on teidän keskenänne,
se pitää oleman suurin. 49 Niin Johannes vastasi ja sanoi:
Mestari! me näimme yhden sinun nimes kautta perkeleitä
ajavan ulos, ja me kielsimme häntä; sillä ei hän seuraa
meitä. 50 Ja Jesus sanoi hänelle: älkäät kieltäkö; sillä joka ei
ole meitä vastaan, hän on meidän puolestamme. 51 Mutta
tapahtui, kuin aika täytetty oli, että hän piti täältä otettaman
ylös, käänsi hän kasvonsa menemään Jerusalemin puoleen,
52 Ja lähetti sanansaattajat edellänsä, ja he menivät yhteen
Samarialaisten kylään, majaa hänelle valmistamaan. 53
Ja ei ne häntä ottaneet vastaan, että hänen kasvonsa
oli käännetty menemään Jerusalemia päin. 54 Mutta kuin
hänen opetuslapsensa Jakob ja Johannes sen näkivät,
sanoivat he: Herra, tahdotkos, niin me sanomme, että tuli
tulee taivaasta ja kadottaa heidät, niinkuin Eliaskin teki?
55 Mutta Jesus kääsi itsensä ja nuhteli heitä, sanoen: ette
tiedä, minkäkaltaisen hengen te olette. 56 Sillä Ihmisen
Poika ei ole tullut kadottamaan ihmisten sieluja, mutta
vapahtamaan. Ja he menivät toiseen kylään. 57 Ja tapahtui
heidän vaeltaissansa, että yksi tiellä sanoi: minä seuraan
sinua, kuhunkas ikänä menet, Herra. 58 Ja Jesus sanoi
hänelle: ketuilla ovat luolat ja taivaan linnuilla pesät; mutta
ei ihmisen Pojalla ole, kuhunka hän päänsä kallistaa. 59
Mutta hän sanoi toiselle: seuraa minua! niin se sanoi: Herra,
salli minun ensin mennä hautaamaan isääni. 60 Niin Jesus
sanoi hänelle: anna kuolleet haudata kuolleitansa; mutta
mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa. 61 Ja toinen myös
sanoi: Herra, minä seuraan sinua, mutta salli minun ensin
mennä hyvästi jättämään niitä, jotka kotonani ovat. 62 Mutta
Jesus sanoi hänelle: kuka ikänä kätensä auraan laskee ja
taaksensa katsoo, ei se ole sovelias Jumalan valtakuntaan.

10 Niin asetti Herra toiset seitsemänkymmentä, ja lähetti
heitä kaksin ja kaksin edellänsä joka kaupunkiin ja
paikkaan, kuhunka hän itse oli tuleva. 2 Niin hän sanoi heille:
eloa tosin on paljo, vaan työväkeä on vähä: rukoilkaat siis
elon Herraa, työväkeä lähettämään eloonsa. 3 Menkäät:
katso, minä lähetän teidät niinkuin karitsat sutten keskelle. 4
Älkäät ottako säkkiä, eikä kukkaroa, eikä kenkiä, ja älkäät
ketään tervehtikö tiellä. 5 Mutta kuhunka huoneesen te
menette sisälle, niin sanokaat ensisti: rauha olkoon tälle
huoneelle! 6 Ja jos siellä on rauhan lapsi, niin teidän rauhanne
jää hänen päällensä; mutta jos ei, niin se palajaa teille. 7
Mutta siinä huoneessa viipykäät, syökäät ja juokaat sitä,
mitä heillä on; sillä työmies on palkkansa ansiollinen. Älkäät
huoneesta huoneeseen käykö. 8 Mutta kuhunka kaupunkiin
te tulette sisälle, ja he teitä ottavat vastaan, niin syökäät
mitä teidän eteenne pannaan, 9 Ja parantakaat sairaita,
joita siinä on, ja sanokaat heille: Jumalan valtakunta on teitä
lähestynyt. 10 Mutta kuhunka kaupunkiin te tulette sisälle, ja
ei he teitä ota vastaan, niin menkäät ulos sen kaduille, ja
sanokaat: 11 Tomunkin, joka teidän kaupungistanne tarttui
meihin, me pudistamme teille: kuitenkin se tietäkäät, että
Jumalan valtakunta oli teitä lähestynyt. 12 Minä sanon teille:
Sodomalle pitää sinä päivänä huokiampi oleman kuin sille
kaupungille. 13 Voi sinua Koratsin! voi sinua Betsaida! sillä
jos Tyrossa ja Sidonissa olisivat senkaltaiset voimalliset työt
tehdyt kuin teidän tykönänne ovat tehdyt, niin he olisivat jo
aikaa säkissä ja tuhassa istuneet ja parannuksen tehneet.
14 Kuitenkin Tyrolle ja Sidonille pitää huokiampi tuomiolle
oleman kuin teille. 15 Ja sinä Kapernaum, joka olet taivaasen
asti korotettu, sinä pitää hamaan helvettiin alas sysättämän.
(Hadēs g86) 16 Joka teitä kuulee, se minua kuulee, ja joka
teidät katsoo ylön, se katsoo ylön minun; mutta joka minun
katsoo ylön, hän katsoo ylön sen, joka minun lähetti. 17
Niin ne seitsemänkymmentä palasivat ilolla, sanoen: Herra,
perkeleetkin ovat sinun nimes kautta meidän allemme
annetut. 18 Niin hän sanoi heille: minä näin saatanan
taivaasta lankeevan niinkuin pitkäisen tulen. 19 Katso, minä
annan teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea
vaihollisen voimaa, ja ei teitä mikään ole vahingoitseva,
20 Kuitenkin älkäät siitä iloitko, että henget teidän allenne
annetaan; vaan iloitkaat paremmin, että teidän nimenne ovat

kirjoitetut taivaissa. 21 Sillä hetkellä riemuitsi Jesus hengessä
ja sanoi: minä kiitän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, ettäs
nämät salasit viisailta ja toimellisilta, ja olet ne ilmoittanut
pienille: tosin, Isä, niin oli sinun hyvä tahtos. 22 Kaikki ovat
minulle annetut Isältäni: ja ei tiedä kenkään, kuka on Poika,
vaan Isä: ja kuka on Isä, vaan Poika ja kelle Poika tahtoo
ilmoittaa. 23 Ja hän kääntyi opetuslastensa puoleen erinänsä,
ja sanoi: autuaat ovat ne silmät, jotka näkevät, joita te näette:
24 Sillä minä sanon teille: monta prophetaa ja kuningasta
tahtoivat nähdä, joita te näette, ja ei nähneet, ja kuulla, joita
te kuulette, ja ei kuulleet. 25 Ja katso, yksi lainoppinut nousi
ja kiusasi häntä, sanoen: Mestari, mitä minun pitää tekemän,
että minä ijankaikkisen elämän perisin? (aiōnios g166) 26 Mutta
hän sanoi hänelle: mitä laissa on kirjoitettu? kuinkas luet?
27 Ja hän vastasi ja sanoi: sinun pitää rakastaman Herraa
sinun Jumalaas kaikesta sinun sydämestäs, ja kaikesta
sinun sielustas, ja kaikesta sinun voimastas, ja kaikesta
sinun mieleltäs: ja sinun lähimmäistäs niinkuin itsiäs. 28
Niin hän sanoi hänelle: oikein sinä vastasit; tee se, niin
sinä saat elää. 29 Mutta hän tahtoi itsensa vanhurskaaksi
tehdä ja sanoi Jesukselle: kukas minun lähimmäiseni on? 30
Jesus vastasi ja sanoi: yksi ihminen meni alas Jerusalemista
Jerikoon, ja tuli ryövärien käsiin, jotka hänen alasti riisuivat
ja haavoittivat, menivät pois ja jättivät hänen puolikuolleeksi.
31 Niin tapahtui, että yksi pappi sitä tietä vaelsi, ja kuin hän
hänen näki, meni hän ohitse. 32 Niin myös Leviläinen, kuin
hän tuli sille paikalle, ja näki hänen, ja meni ohitse. 33 Mutta
yksi Samarialainen vaelsi, ja tuli hänen tykönsä, ja kuin hän
näki hänen, armahti hän häntä, 34 Ja tuli ja sitoi hänen
haavansa ja vuodatti siihen öljyä ja viinaa, ja pani juhtansa
päälle, ja vei hänen majaan, ja korjasi häntä. 35 Ja toisena
päivänä matkusti hän, ja otti kaksi pennikiä ja antoi isännälle,
ja sanoi hänelle: korjaa häntä, ja jos sinä enemmän kulutat,
niin minä palatessani maksan sinulle. 36 Kuka siis näistä
kolmesta oli sinun nähdäkses hänen lähimmäisensä, joka
ryövärien käsiin oli tullut? 37 Niin hän sanoi: joka laupiuden
teki hänen kohtaansa. Niin sanoi Jesus hänelle: mene ja
tee sinä myös niin. 38 Niin tapahtui, kuin he vaelsivat,
meni hän yhteen kylään, ja yksi vaimo, Martta nimeltä, otti
hänen huoneesensa, 39 Ja hänellä oli sisar, joka kutsuttiin
Maria, joka myös istui Jesuksen jalkain juureen ja kuulteli
hänen puhettansa. 40 Mutta Martta teki paljon askareita
palvellen heitä; hän tuli ja sanoi: Herra, etkös tottele, että
minun sisareni jätti minun yksin askaroitsemaan? Sano siis
hänelle, että hän minua auttais. 41 Niin Jesus vastasi ja
sanoi hänelle: Martta, Martta, paljon sinä suret ja pyrit. 42
Vaan yksi on tarpeellinen: Maria on hyvän osan valinnut,
joka ei häneltä pidä otettaman pois.

11 Ja tapahtui, että hän rukoili yhdessä paikassa, ja kuin
hän lakkasi, sanoi hänelle yksi hänen opetuslapsistansa:
Herra, opeta meitä rukoilemaan, niinkuin Johanneskin opetti
opetuslapsensa. 2 Niin hän sanoi heille: kuin te rukoilette, niin
sanokaat: Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon
sinun nimes. Lähestyköön sinun valtakuntas. Tapahtukoon
sinun tahtos niin maassa, kuin taivaassa. 3 Anna meille
tänäpäivänä meidän jokapäiväinen leipämme. 4 Ja anna
meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin kaikille meidän
velvollisillemme anteeksi annamme. Ja älä johdata meitä
kiusaukseen. Mutta päästä meitä pahasta. 5 Ja hän sanoi
heille: kellä teistä on ystävä, ja menee puoliyöstä hänen
tykönsä, ja sanoo hänelle: ystäväni, lainaas minulle kolme
leipää; 6 Sillä minun ystäväni tuli matkasta minun tyköni, ja
ei minulla ole, mitä minä panen hänen eteensä. 7 Ja hän
vastaa huoneestansa ja sanoo: älä minua vaivaa! ovi on jo
suljettu, ja minun lapseni minun kanssani ovat vuoteessa: en
minä voi nousta sinulle antamaan. 8 Minä sanon teille: ellei
hän nouse ja anna hänelle, että hän on hänen ystävänsä,
niin hän kuitenkin hänen ahkeruutensa tähden nousee ja
antaa hänelle niin monta kuin hän tarvitsee. 9 Ja minä myös
sanon teille: anokaat, niin teille annetaan: etsikäät, niin te
löydätte: kolkuttakaat niin teille avataan. 10 Sillä jokainen
joka anoo, se saa, ja joka etsii, se löytää, ja joka kolkuttaa,
sille avataan. 11 Kuka teista on isä, jolta poika anoo leipää,
antaako hän hänelle kiven? eli jos hän anoo kalaa, antaako
hän kalan edestä hänelle kärmeen? 12 Eli jos hän anoo
munaa, antaako hän hänelle skorpionin? 13 Jos siis te, jotka
pahat olette, taidatte hyviä lahjoja antaa teidän lapsillenne,
paljoa enemmin teidän taivaallinen Isänne antaa Pyhän
Hengen sitä anovaisille. 14 Ja hän ajoi ulos perkeleen,
joka oli mykkä. Ja tapahtui, kuin perkele oli ajettu ulos, niin
mykkä puhui ja kansa ihmetteli. 15 Mutta muutamat heistä
sanoivat: hän ajaa ulos perkeleitä beelsebubun, perkeliden
päämiehen kautta. 16 Mutta muut kiusasivat häntä ja anoivat
häneltä tunnustähteä taivaasta. 17 Mutta että hän tiesi heidän
ajatuksensa, sanoi hän heille: jokainen valtakunta, joka
erkanee itsiänsä vastaan, se tulee kylmille, ja huone lankee
huoneen päälle. 18 Jos myös saatana on erinnyt itsiänsä
vastaan, kuinka hänen valtakuntansa on seisovainen? että
te sanotte minun perkeleitä belsebubin kautta ajavan ulos.
19 Mutta jos minä perkeleitä belsebubin kautta ajan ulos,
kenenkä kautta teidän poikanne niitä ajavat ulos? Sentähden
heidän pitää oleman teidän tuomarinne. 20 Mutta jos minä

Jumalan sormella perkeleitä ajan ulos, niin tosin on Jumalan
valtakunta teidän tykönne tullut. 21 Kuin väkevä haarniskoitu
kotonsa varjelee, niin hänen omansa ovat rauhassa. 22
Mutta kuin häntä väkevämpi tulee ja voittaa hänen, niin hän
ottaa pois kaikki hänen sota-aseensa, joihin hän turvasi,
ja jakaa hänen saaliinsa, 23 Joka ei ole minun kanssani,
se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoo,
hän hajoittaa. 24 Kuin rietas henki lähtee ihmisestä, niin
hän vaeltaa karkeita paikkoja, ja etsii lepoa; ja kuin ei hän
löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseni,
josta minä läksin. 25 Ja kuin hän tulee, löytää hän sen
luudilla lakaistuksi ja kaunistetuksi. 26 Silloin hän menee
ja ottaa kanssansa seitsemän muuta häntä pahempaa
henkeä, ja kuin he sinne tulevat, asuvat he siellä: ja sen
ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin ensimmäiset. 27
Ja tapahtui, kuin hän näitä sanoi, korotti yksi vaimo kansan
seasta äänensä ja sanoi: autuas on se kohtu, joka sinun
kantanut on, ja ne nisät, joitas imit. 28 Niin hän sanoi: ja tosin,
autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät
sen. 29 Mutta kuin kansa kokoon tuli, rupesi hän sanomaan:
tämä sukukunta on paha, etsii merkkiä, ja ei hänelle anneta
merkkiä, vaan Jonan prophetan merkki. 30 Sillä niinkuin
Jona oli Niniveläisille merkiksi, niin pitää myös Ihmisen
Poika oleman tälle sukukunnalle. 31 Etelän kuningatar pitää
nouseman tuomiolle tämän sukukunnan miesten kanssa,
ja heitä tuomitseman: sillä hän oli maan ääristä kuuleman
Salomonin viisautta, ja katso, tässä on enempi kuin Salomon.
32 Niniven miehet pitää tuleman tuomiolle tämän sukukunnan
kanssa, ja sen kadottaman; sillä he tekivät parannuksen
Jonan saarnasta, ja katso tässä on enempi kuin Jona. 33
Ei sytytä kenkään kynttilää ja pane kätköön eikä vakan
alle, mutta kynttiläjalkaan, että sisälle tulevaiset valkeuden
näkisivät. 34 Silmä on ruumiin valkeus: kuin siis sinun silmäs
on yksinkertainen, niin myös koko sinun ruumiis on valaistu;
mutta kuin se paha on, niin myös sinun ruumiis on pimiä. 35
Katso siis, ettei se valkeus, joka sinussa on, olisi pimeys. 36
Sentähden jos koko sinun ruumiis on valaistu, ja ei ole siinä
yhtään pimiää paikkaa, niin se tulee kokonansa valaistuksi,
koska valkeus niinkuin kirkkaalla leimauksella sinun valaisee.
37 Ja hänen puhuissansa rukoili häntä yksi Pharisealainen
ruoalle kanssansa; niin hän meni ja atrioitsi. 38 Mutta kuin
Pharisealainen näki, ihmetteli hän, ettei hän ensin itsiänsä
pessyt ennen ruan aikaa. 39 Niin sanoi Herra hänelle:
nyt te Pharisealaiset, ulkoa te maljan ja vadin puhdistatte,
mutta sisälliset teissä ovat täynnä raatelusta ja pahuutta. 40
Te hullut, eikö se, joka ulkoisen puolen teki, tehnyt myös
sisälmäistä puolta? 41 Kuitenkin antakaa almua niistä, mitä
teillä on, ja katso, niin teille ovat kaikki puhtaat. 42 Mutta
voi teitä, te Pharisealaiset! että te kymmenykset teette
mintuista ja ruutasta, ja kaikkinaisista kaaleista, ja jätätte pois
tuomion ja Jumalan rakkauden: näitä piti tehtämän, ja toisia
ei jätettämän. 43 Voi teitä, te Pharisealaiset! jotka rakastatte
ylimmäisiä istuimia synagogissa ja tervehdyksiä turulla. 44
Voi teitä, te kirjanoppineet ja Pharisealaiset, te ulkokullatut!
sillä te olette niinkuin peitetyt haudat, joiden päällä ihmiset
tietämättä käyvät. 45 Niin vastasi yksi lainoppineista ja
sanoi hänelle: Mestari, näillä sanoilla sinä myös meitä
pilkkaat. 46 Niin hän sanoi: voi teitäkin, te lainoppineet! sillä
te raskautatte ihmiset kuormilla, jotka ovat työläät kantaa,
ja ette itse yhdellä sormellannekaan tahdo niihin kuormiin
ruveta. 47 Voi teitä, että te rakennatte prophetain hautoja,
mutta tiedän isänne tappoivat ne. 48 Niin te tosin todistatte
ja suostutte teidän isäinne töihin; sillä he tappoivat ne, mutta
te rakennatte niiden haudat. 49 Sentähden myös Jumalan
viisaus sanoi: minä lähetän heidän tykönsä prophetat ja
apostolit, ja muutamat niistä he tappavat ja vainoovat: 50
Että tältä sukukunnalta pitää etsittämän kaikkein prophetain
veri, joka on vuodatettu maailman alusta, 51 Abelin verestä
hamaan Sakariaan vereen asti, joka hukattiin alttarin ja
templin vaiheella; tosin minä sanon teille, se pitää etsittämän
tältä sukukunnalta. 52 Voi teitä lainoppineet! sillä te olette
ottaneet taidon avaimen: itse ette menneet sisälle, ja sisälle
meneväisiä te kielsitte. 53 Mutta kuin hän oli nämät heille
sanonut, rupesivat lainoppineet ja Pharisealaiset kovin häntä
ahdistamaan ja viettelemään häntä puhumaan monesta, 54
Ja väijyivät häntä ja pyysivät jotakin onkia hänen suustansa,
kantaaksensa hänen päällensä.

12 Kuin monta tuhatta ihmistä kokoontuivat, niin että
he toinen toistansa tallasivat, rupesi hän sanomaan
opetuslapsillensa: kavahtakaat ensisti Pharisealaisten
hapatusta, joka on ulkokullaisuus; 2 Sillä ei ole mitään
peitetty, joka ei ilmi tule, eikä ole salattu, mikä ei tiettäväksi
tule. 3 Sentähden ne, mitä te pimeydessä sanotte, pitää
valkeudessa kuultaman, ja mitä te korvaan puhuneet olette
kammioissa, se pitää saarnattaman kattoin päällä. 4 Mutta
minä sanon teille, minun ystävilleni: älkäät niitä peljätkö, jotka
ruumiin tappavat, ja ei ole heidän sitte enempää tekemistä.
5 Mutta minä tahdon osoittaa teille, ketä teidän tulee peljätä:
peljätkää sitä, jolla on valta, sittekuin hän tappanut on, myös
helvettiin sysätä; totta minä sanon teille: sitä te peljätkäät.
(Geenna g1067) 6 Eikö viisi varpusta myydä kahteen ropoon?
ja ei yksikään heistä ole Jumalan edessä unohdettu. 7 Ovat
myös kaikki teidän päänne hiukset luetut. Älkäät siis peljätkö:

te olette paremmat kuin monta varpusta. 8 Mutta minä
sanon teille: jokainen joka minun tunnustaa ihmisten edessä,
sen myös Ihmisen Poika on tunnustava Jumalan enkelien
edessä: 9 Mutta joka minun kieltää ihmisten edessä, se
pitää kiellettämän Jumalan enkelien edessä. 10 Ja joka
puhuu sanan Ihmisen Poikaa vastaan, se hänelle anteeksi
annetaan; mutta joka Pyhää Henkeä pilkkaa, ei sitä anteeksi
anneta. 11 Kuin he teitä vetävät synagogiin, esivallan ja
valtamiesten eteen, niin älkäät murehtiko, kuinka taikka
mitä teidän edestänne vastaaman pitää, eli mitä teidän
pitää sanoman. 12 Sillä Pyhä Henki opettaa teitä sillä
hetkellä, mitä teidän tulee sanoa. 13 Niin sanoi hänelle
yksi kansasta: Mestari, sanos minun veljelleni, että hän
jakais minun kanssani perinnön. 14 Mutta hän sanoi hänelle:
ihminen, kuka pani minun tuomariksi eli jakomieheksi teidän
välillänne? 15 Ja hän sanoi heille: katsokaat ja kavahtakaat
ahneutta; sillä ei jonkun elämä siinä seiso, että hänellä
paljo kalua on. 16 Niin hän sanoi heille vertauksen, sanoen:
yhden rikkaan miehen maa kasvoi hyvin. 17 Ja hän ajatteli
itsellänsä ja sanoi: mitä minä teen, ettei minulla ole, kuhunka
minä kokoon eloni? 18 Ja sanoi: sen minä teen: minä
maahan jaotan aittani, ja rakennan suuremmat, ja kokoon
sinne kaiken tuloni ja hyvyyteni, 19 Ja sanon sielulleni:
sielu, sinulla on pantu paljo hyvyyttä moneksi vuodeksi:
lepää, syö, juo, riemuitse. 20 Mutta Jumala sanoi hänelle:
sinä tyhmä! tänä yönä sinun sielus sinulta pois otetaan:
kuka ne sitte saa, joita sinä valmistanut olet? 21 Niin on
myös se, joka itsellensä tavaraa kokoo, ja ei ole rikas
Jumalassa. 22 Niin hän sanoi opetuslapsillensa: sentähden
sanon minä teille: älkäät murehtiko elämästänne, mitä teidän
pitä syömän, eikä ruumiistanne, millä te itseänne verhoitatte.
23 Henki on enempi kuin ruoka, ja ruumis parempi kuin
vaate. 24 Katselkaat kaarneita: ei he kylvä eikä niitä, ei
heillä ole myös kellaria eikä aittaa, ja Jumala elättää heidät:
kuinka paljoa paremmat te olette kuin linnut? 25 Mutta kuka
teistä murheellansa voi lisätä varrellensa yhden kyynärän?
26 Sentähden ellette siis voi sitä, mikä vähin on, miksi
te muista murehditte? 27 Katselkaat kukkasia, kuinka ne
kasvavat: ei he työtä tee, eikä kehrää; ja minä sanon teille:
ei Salomo kaikessa kunniassansa niin ollut vaatetettu kuin
yksi heistä. 28 Jos siis ruohon, joka tänäpänä kedolla seisoo
jo huomenna pätsiin heitetään, Jumala niin vaatettaa, eikö
hän paljoa enemmin teidän sitä te, te vähäuskoiset? 29
Sentähden, älkäät etsikö, mitä teidän syömän eli juoman
pitää, ja älkäät surulliset olko. 30 Sillä näitä kaikkia pakanat
maailmassa pyytävät; mutta teidän Isänne tietää, että te näitä
tarvitsette. 31 Vaan paremmin etsikäät Jumalan valtakuntaa,
niin nämät kaikki teille annetaan. 32 Älä pelkää, piskuinen
lauma; sillä teidän Isällänne on hyvä tahto antaa teille
valtakunnan. 33 Myykäät, mitä teillä on, ja antakaat almua.
Tehkäät teillenne säkit, jotka ei vanhene, puuttumatoin tavara
taivaissa, kuhunka ei varas ulotu, ja kusssa ei koi raiskaa.
34 Sillä kussa teidän tavaranne on, siellä on myös teidän
sydämenne. 35 Olkoon teidän kupeenne vyötetyt ja teidän
kynttilänne sytytetyt. 36 Ja olkaat te niiden ihmisten kaltaiset,
jotka odottavat Herraansa häistä palajavan: että kuin hän
tulee ja kolkuttaa, niin he hänelle avaavat. 37 Autuaat ovat ne
palveliat, jotka Herra tultuansa löytää valvomasta. Totisesti
sanon minä teille: hän sonnustaa itsensä ja asettaa heidät
aterioitsemaan, ja tulee ja palvelee heitä. 38 Ja jos hän tulee
toisessa vartiossa, eli kolmannessa vartiossa tulee, ja näin
löytää, autuaat ovat ne palvelia. 39 Mutta se tietäkäät, että
jos perheen-isäntä tietäis, millä hetkellä varas on tuleva,
tosin hän valvois eikä sallisi huonettansa kaivettaa. 40
Sentähden olkaat te myös valmiit: sillä, millä hetkellä ette
luulekaan, tulee Ihmisen Poika. 41 Niin sanoi Pietari hänelle:
Herra, sanotkos tämän vertauksen meille, eli myös kaikille?
42 Mutta Herra sanoi: kuka on uskollinen ja toimellinen
perheenhaltia, jonka Herra asettaa perheensä päälle, oikialla
ajalla määrättyä osaa antamaan. 43 Autuas on se palvelia,
jonka Herra tultuansa niin löytää tehneen. 44 Totisesti
sanon minä teille: hän asettaa hänen kaiken tavaransa
päälle. 45 Mutta jos palvelia sanoo sydämessänsä: minun
Herrani viipyy tulemasta, ja rupee palkollisia hosumaan, ja
syömään ja juomaan ja juopumaan, 46 Niin tulee palvelian
herra sinä päivänä, jona ei hän luulekaan, ja sillä hetkellä,
jota ei hän tiedä, ja eroittaa hänen, ja antaa hänelle osan
uskottomain kanssa. 47 Mutta sen palvelian, joka tiesi
Herransa tahdon, ja ei itsiänsä valmistanut eikä tehnyt hänen
tahtonsa jälkeen, täytyy paljon haavoja kärsiä. 48 Joka
taas ei tietänyt, ja kuitenkin teki haavain ansion, sen pitää
vähemmän haavoja kärsimän; sillä kenelle paljo annettu
on, siltä paljon etsitään, ja jonka haltuun paljo on annettu,
sitä enempi anotaan. 49 Minä tuli sytyttämään tulta maan
päälle, ja mitä minä tahdon, vaan että se jo palais? 50
Mutta minun pitää kasteella kastettaman, ja kuinka minä
ahdistetaan siihenasti että se täytetään? 51 Luuletteko, että
minä tulin rauhaa lähettämään maan päälle? En, sanon minä
teille, vaan eripuraisuutta. 52 Sillä tästedes pitää viisi oleman
eroitetut yhdessä huoneessa, kolme kahta vastaan ja kaksi
kolmea vastaan. 53 Isä eroitetaan poikaansa vastaan ja
poika isää vastaan, äiti tytärtä vastaan ja tytär äitiä vastaan,
anoppi miniäänsä vastaan, miniä anoppiansa vastaan. 54
Niin hän sanoi myös kansalle: kuin te näette pilven lännestä

nousevan, niin te kohta sanotte: sade tulee; niin myös
tuleekin. 55 Ja kuin te näette etelän tuulevan, niin te sanotte:
helle tulee; niin myös tuleekin. 56 Te ulkokullatut, maan ja
taivaan muodon te taidatte koetella, miksi ette siis tätä aikaa
koettele? 57 Minkätähden siis ette myös itsestänne tuomitse,
mikä oikia on? 58 Sillä kuin sinä menet riitaveljes kanssa
esivallan eteen, niin pyydä tiellä hänestä päästä; ettei hän
sinua tuomarin eteen vetäisi, ja tuomari antais sinua ylön
pyövelille, ja pyöveli heittäis sinun torniin. 59 Minä sanon
sinulle: et sinä sieltä ennen pääse ulos, kuin sinä viimeisen
rovon maksat.

13 Ja olivat muutamat sillä ajalla siinä, jotka ilmoittivat
hänelle Galilealaisista, joiden veren Pilatus oli heidän
uhriensa kanssa sekoittanut. 2 Ja Jesus vastasi ja sanoi
heille: luuletteko, että nämät Galilealaiset olivat syntiset
kaikkein Galilealaisten suhteen, että heidän senkaltaista
täytyi kärsiä? 3 Ei suinkaan, sanon minä teille, vaan ellette
paranna teitänne, niin te kaikki niin hukkaan tulette. 4
Taikka luuletteko, että ne kahdeksantoistakymmentä, joiden
päälle Siloan torni lankesi ja tappoi heidät, olivat vialliset
kaikkein ihmisten suhteen, jotka Jerusalemissa asuvat? 5 Ei
suinkaan, sanon minä teille, vaan ellette paranna teitänne,
niin te kaikki niin hukkaan tulette. 6 Mutta hän sanoi tämän
vertauksen: yhdellä oli fikunapuu, hänen viinamäessänsä
istutettu, ja hän tuli etsein hedelmää hänestä ja ei löytänyt.
7 Niin hän sanoi viinamäen rakentajalle: katso, minä olen
kolme vuotta tullut ja etsinyt hedelmää tästä fikunapuusta, ja
en löydä, hakkaa se pois: miksi se myös maata turmelee?
8 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle: herra, anna hänen
vielä tämä vuosi olla, niin kauvan kuin minä kaivan hänen
ympärinsä ja sonnitan: 9 Jos hän sittekin hedelmän tekis;
jollei, niin hakkaa se sitte pois. 10 Mutta hän opetti sabbatina
yhdessä synagogassa, 11 Ja katso, siellä oli vaimo, jolla
oli sairauden henki kahdeksantoistakymmentä vuotta ollu,
ja kävi kumarruksissa, eikä voinut ikänä itsiänsä ojentaa.
12 Mutta kuin Jesus sen näki, kutsui hän hänen tykönsä
ja sanoi hänelle: vaimo, sinä olet päässyt taudistas. 13 Ja
hän pani kätensä hänen päällensä, ja kohta se ojensi ylös
itsensä ja kiitti Jumalaa. 14 Niin vastasi synagogan päämies
ja närkästyi, että Jesus paransi sabbatina, ja sanoi kansalle:
kuusi päivää ovat, joina sopii työtä tehdä; niinä te tulkaat
ja antakaat teitä parantaa, ja ei sabbatin päivänä. 15 Niin
vastasi häntä Herra ja sanoi: sinä ulkokullattu! eikö kukin
teistä päästä nautaansa eli aasiansa sabbatina seimestä ja
johdata juomaan? 16 Eikö myös tämä Abrahamin tytär pitäisi
sabbatina päästettämän tästä siteestä, jonka, katso, saatana
on kahdeksantoistakymmentä vuotta sitonut? 17 Ja kuin
hän näitä sanoi, niin häpesivät kaikki, jotka häntä vastaan
olivat. Ja kaikki kansa iloitsi kaikista kunniallisista töistä, joita
häneltä tehtiin. 18 Niin hän sanoi: kenenkä vertainen on
Jumalan valtakunta, ja kenenkä kaltaiseksi minä sen teen?
19 Se on sinapin siemenen vertainen, jonka ihminen otti ja
kylvi yrttitarhaansa; ja se kasvoi ja tuli suureksi puuksi ja
taivaan linnut tekivät pesänsä sen oksille. 20 Ja hän taas
sanoi: kenenkä vertaiseksi minä Jumalan valtakunnan teen?
21 Se on hapatuksen kaltainen, jonka vaimo otti, ja pani sen
kolmeen jauhovakkaan, siihenasti kuin se kaikki happani.
22 Ja hän vaelsi kaupunkien ja kyläin kautta opettain, ja
matkusti Jerusalemia päin. 23 Niin sanoi yksi hänelle: Herra,
vähäkö niitä on, jotka autuaaksi tulevat? Ja hän sanoi heille:
24 Pyytäkäät ahtaasta portista mennä sisälle, sillä monta
on, sanon minä teille, jotka pyytävät mennä sisälle, ja ei
taida. 25 Kuin perheenisäntä on noussut ja oven sulkenut, ja
te rupeette ulkona seisomaan ja oven päälle kolkuttamaan
ja sanomaan: Herra, Herra, avaa meille! ja hän vastaa ja
sanoo teille: en minä teitä tunne, kusta te olette; 26 Niin te
rupeette sanomaan: me olemme syöneet ja juoneet sinun
edessäs, ja meidän kaduillamme sinä opetit. 27 Ja hän on
sanova: minä sanon teille: en minä teitä tunne, kusta te
olette; menkäät pois minun tyköäni, kaikki te väärintekiät.
28 Siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys, kuin te
näette Abrahamin ja Isaakin ja Jakobin ja kaikki prophetat
Jumalan valtakunnassa, mutta itsenne ajettavan ulos. 29
Ja heidän pitää tuleman idästä ja lännestä, pohjoisesta ja
etelästä, ja Jumalan valtakunnassa istuman. 30 Ja katso,
ne ovat viimeiset, jotka tulevat ensimäsiksi, ja ne ovat
ensimäiset, jotka tulevat viimeisiksi. 31 Sinä päivänä tulivat
muutamat Pharisealaiset ja sanoivat hänelle: lähde ulos
ja mene täältä pois; sillä Herodes tahtoo sinua tappaa.
32 Ja hän sanoi heille: menkäät ja sanokaat sille ketulle:
katso, minä ajan ulos perkeleitä, ja parannan tänäpänä ja
huomenna, ja kolmantena päivänä minä lopetetaan. 33
Kuitenkin pitää minun tänäpänä ja huomenna ja toisena
huomenna vaeltaman; sillä ei tapahdu, että propheta muualla
hukataan kuin Jerusalemissa. 34 Jerusalem, Jerusalem, joka
tapat prophetat ja kivität niitä, jotka sinun tykös lähetetään,
kuinka usein minä tahdoin koota sinun lapses, niinkuin kana
kokoo poikansa siipiensä alle, ja ette tahtoneet? 35 Katso,
teidän huoneenne jätetään teille kylmille. Totisesti sanon
minä teille: ei teidän pidä minua näkemän, siihenasti kuin se
aika tulee, jona te sanotte: siunattu olkoon se, joka tulee
Herran nimeen!

14 Ja tapahtui, että hän tuli yhden Pharisealaisten
päämiehen huoneesen sabbatina rualle, ja he
vartioitsivat häntä. 2 Ja katso, siinä oli vesitautinen ihminen
hänen edessänsä. 3 Niin Jesus vastaten sanoi lainoppineille
ja Pharisealaisille: sopiiko sabbatina parantaa? Niin he
vaikenivat. 4 Mutta hän rupesi häneen, ja paransi hänen, ja
pääsi menemään. 5 Ja hän vastaten sanoi heille: kenenkä
teistä nauta eli aasi putoo kaivoon, eikö hän kohta sabbatin
päivänä häntä ota ylös? 6 Ja ei he taitaneet häntä tähän
vastata. 7 Mutta hän sanoi vieraille vertauksen, koska hän
ymmärsi, kuinka he valitsivat ylimmäisiä istuimia, sanoen
heille: 8 Kuinka joltakulta häihin kutsuttu olet, niin älä istu
ylimmäiseen siaan, ettei joku kunniallisempi sinua ole häneltä
kutsuttu, 9 Ja tulee se, joka sinun ja hänen on kutsunut, ja
sanoo sinulle: anna tälle siaa! ja niin sinä häpiällä menet
alemma istumaan. 10 Mutta kuin kutsuttu olet, niin mene ja
istu alemmaiseen siaan, että se, joka sinun kutsunut on, tulis
ja sanois sinulle: ystäväni, nouse ylemmä; silloin on sinulle
kunnia niiden edessä, jotka ynnä kanssas atrioitsevat. 11
Sillä jokainen, joka itsensä ylentää, se alennetaan, ja joka
itsensä alentaa, se ylennetään. 12 Mutta hän sanoi myös
sille, joka hänen kutsunut oli: kuin päivällistä tai ehtoollista
teet, niin älä kutsu ystäviäs, eli veljiäs, ei lankojas, taikka
rikkaita kylänmiehiäs: ettei he joskus sinua myös jälleen
kutsu, ja sinulle maksa. 13 Mutta kuin pidot teet, niin kutsut
köyhiä, raajarikkoja, ontuvia, sokeita: 14 Niin sinä olet autua;
sillä ei heillä ole varaa sinulle maksaa, sillä sinulle pitää
maksettaman vanhurskasten ylösnousemisessa. 15 Mutta
kuin yksi ynnä atrioitsevista nämät kuuli, sanoi hän hänelle:
autuas on se, joka syö leipää Jumalan valtakunnassa. 16
Niin hän sanoi hänelle: yksi ihminen teki suuren ehtoollisen
ja kutsui monta, 17 Ja lähetti palveliansa ehtoollisen hetkellä
sanomaan kutsutuille: tulkaat, sillä kaikki ovat valmistetut.
18 Ja he rupesivat järjestänsä kaikki itseänsä estelemään:
ensimäinen sanoi hänelle: minä ostin pellon, ja minun pitää
menemän sitä katsomaan: minä rukoilen sinua, sano minun
esteeni. 19 Ja toinen sanoi: minä ostin viisi paria härkiä,
ja menen niitä koettelemaan: minä rukoilen sinua, sano
minun esteeni. 20 Ja kolmas sanoi: minä olen emännän
nainut, ja en taida sentähden tulla. 21 Ja kuin se palvelia
tuli, sanoi hän nämät herrallensa. Silloin perheenisäntä
vihastui ja sanoi palveliallensa: mene nopiasti kaupungin
kaduille ja kujille ja saata tänne vaivaiset ja raajarikot,
ontuvat ja sokiat. 22 Ja palvelia sanoi: herra, minä olen
tehnyt niinkuin sinä käskit, ja vielä nyt siaa on. 23 Ja
herra sanoi palvelialle: men maanteille ja aidoille, ja vaadi
heitä sisälle tulemaan, että minun huoneeni täytettäisiin.
24 Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä,
jotka kutsuttiin, pidä maistaman minun ehtoollistani. 25
Niin vaelsi paljo väkeä hänen kanssansa, ja hän kääntyi
ja sanoi heille: 26 Jos joku tulee minun tyköni, ja ei vihaa
isäänsä ja äitiänsä, ja emäntäänsä ja lapsiansa, ja veljiänsä
ja sisariansa, ja päälliseksi omaa henkeänsä, ei se taida
olla minun opetuslapseni. 27 Ja joka ei kanna ristiänsä ja
seuraa minua, ei se taida olla minun opetuslapseni. 28 Sillä
kuka teistä on, joka tahtoo tornia rakentaa; eikö hän ennen
istu ja laske kulutusta, jos hänellä on varaa sitä täyttää?
29 Ettei, kuin hän perustuksen laskenut on, ja ei voi sitä
täyttää, kaikki, jotka sen näkevät, rupee pilkkaamaan häntä,
30 Sanoen: tämä ihminen rupesi rakentamaan, ja ei voinut
täyttää. 31 Taikka kuka kuningas tahtoo mennä sotimaan
toista kuningasta vastaan; eikö hän ennen istu ja ajattele,
jos hän voi kymmenellä tuhannella kohdata sen, joka häntä
vastaan tulee kahdellakymmenellä tuhannella? 32 Muutoin,
kuin hän vielä kaukana on, niin hän lähettää hänelle sanan
ja rukoilee rauhaa. 33 Niin siis jokainen teistä, joka ei luovu
kaikista mitä hänellä on, ei se taida olla minun opetuslapseni.
34 Suola on hyvä; mutta jos suola tulee mauttomaksi, milläs
sitte suolataan? 35 Ei se maahan eikä sontaan ole sovelias:
he heittävät sen pois. Jolla on korvat kuulla, se kuulkaan.

15 Mutta hänen tykönsä tulivat kaikki Publikanit ja syntiset,
kuulemaan häntä. 2 Ja Pharisealaiset ja kirjanoppineet
napisivat ja sanoivat: tämä syntisiä vastaan ottaa ja syö
heidän kanssansa. 3 Niin hän sanoi heille tämän vertauksen,
sanoen: 4 Kuka on teistä se ihminen, jolla on sata
lammasta, ja jos hän yhden niistä kadottaa, eikö hän jätä
yhdeksänkymmentä ja yhdeksän korpeen, ja mene sen
jälkeen, joka kadonnut on, siihenasti että hän sen löytää? 5
Ja kuin hän sen löytää, niin hän panee sen olallensa, iloiten. 6
Ja kuin hän tulee kotiansa, niin hän kutsuu kokoon ystävänsä
ja kylänsä miehet, ja sanoo heille: iloitkaat minun kanssani:
sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli. 7 Minä sanon
teille: niin pitää ilo oleman taivaassa yhdestä syntisestä, joka
itsensä parantaa, enemmin kuin yhdeksästäkymmenestä ja
yhdeksästä hurskaasta, jotka ei parannusta tarvitse. 8 Taikka
kuka vaimo on, jolla on kymmenen penninkiä, jos hän yhden
niistä kadottaa, eikö hän sytytä kynttilää, ja lakaise huonetta,
ja etsi visusti niinkauvan kuin hän sen löytää? 9 Ja kuin hän
sen löytänyt on, kutsuu hän kokoon ystävänsä ja kylänsä
vaimot, ja sanoo: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin
penninkini, jonka minä kadotin. 10 Niin myös, sanon minä
teille, pitää ilo oleman Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä,
joka itsensä parantaa. 11 Ja hän sanoi: yhdellä miehellä oli

kaksi poikaa, 12 Ja nuorempi heistä sanoi isällensä: isä,
anna minulle osa tavarasta, joka minulle tulee. Ja hän jakoi
heille tavaran. 13 Ja ei kauvan sen jälkeen, kuin nuorempi
poika oli kaikki koonnut, meni hän kaukaiselle maakunnalle,
ja hukkasi siellä tavaransa irstaisuudessa. 14 Mutta kuin
hän kaikki oli tuhlannut, niin tuli suuri nälkä kaikkeen siihen
maakuntaan; ja hän rupesi hätääntymään, 15 Ja meni pois ja
suostui yhteen sen maakunnan kauppamieheen, joka hänen
lähetti maakyliinsä kaitsemaan sikojansa. 16 Ja hän pyysi
vatsaansa ravalla täyttää, jota siat söivät, ja ei kenkään
hänelle sitäkään antanut. 17 Mutta kuin hän mielensä malttoi,
sanoi hän: kuinka monella minun isäni palkollisella on kyllä
leipää, ja minä kuolen nälkään! 18 Minä nousen ja käyn
minun isäni tykö ja sanon hänelle: isä, minä olen syntiä
tehnyt taivasta vastaan ja sinun edessäs, 19 Ja en ole
silleen mahdollinen sinun pojakses kutsuttaa: tee minua
niinkuin yhden palkollisistas. 20 Ja hän nousi ja tuli isänsä
tykö. Mutta kuin hän vielä taampana oli, näki hänen isänsä
hänen, ja armahti hänen päällensä, ja juosten lankesi hänen
kaulaansa, ja suuta antoi hänen. 21 Mutta poika sanoi
hänelle: isä, minä olen syntiä tehnyt taivasta vastaan ja sinun
edessäs, ja en ole mahdollinen tästedes sinun pojakses
kutsuttaa. 22 Niin sanoi isä palvelioillensa: tuokaat tänne ne
parhaat vaatteet, ja pukekaat hänen yllensä, ja antakaat
sormus hänen käteensä, ja kengät hänen jalkoihinsa, 23 Ja
tuokaat syötetty vasikka, ja tappakaat se, ja syökäämme
ja riemuitkaamme; 24 Sillä tämä minun poikani oli kuollut,
ja virkosi jälleen: hän oli kadonnut, ja on taas löydetty; ja
rupesivat riemuitsemaan. 25 Mutta hänen vanhempi poikansa
oli pellolla, ja kuin hän tuli ja huonettä lähestyi, kuuli hän
laulun ja hypyt. 26 Niin hän kutsui yhden palvelioistansa ja
kysyi: mikä se on? 27 Niin se sanoi hänelle: sinun veljes
tuli, ja isäs antoi tappaa syötetyn vasikan, että hän sai
hänen terveenä jälleen. 28 Niin hän vihastui eikä tahtonut
mennä sisälle; hänen isänsä meni siis ulos, ja neuvoi häntä.
29 Mutta hän vastasi ja sanoi isällensä: katso, niin monta
vuotta minä palvelen sinua, ja en ole koskaan sinun käskyäs
käynyt ylitse, ja et sinä ole minulle vohlaakaan antanut,
riemuitakseni ystäväini kanssa. 30 Mutta että tämä sinun
poikas tuli, joka tavaransa on tuhlannut porttoin kanssa,
tapoit sinä hänelle syötetyn vasikan. 31 Mutta hän sanoi
hänelle: poikani! sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki mitä
minun on, se on sinun. 32 Niin piti sinunkin riemuitseman ja
iloitseman; sillä tämä sinun veljes oli kuollut ja virkosi jälleen,
hän oli kadonnut ja on taas löydetty.

16 Mutta hän sanoi myöskin opetuslapsillensa: oli rikas
mies, jolla oli huoneenhaltia, ja hänen edessänsä
kannettiin hänen päällensä, että hän oli hukuttanut hänen
hyvyytensä. 2 Ja hän kutsui hänen ja sanoi hänelle: miksi
minä sinusta sen kuulen? tee luku hallituksestas; sillä et sinä
saa tästedes hallita. 3 Niin huoneenhaltia sanoi itsellensä:
mitä minä teen, sillä minun herrani ottaa minulta pois
hallituksen? en minä voi kaivaa, häpeen minä kerjätä. 4
Minä tiedän, mitä minä teen, että kuin minä viralta pannaan
pois, niin he korjaavat minun huoneesensa. 5 Ja hän kutsui
tykönsä kaikki herransa velvolliset ja sanoi ensimäiselle:
kuinka paljo sinä olet minun herralleni velkaa? 6 Mutta se
sanoi: sata tynnyriä öljyä. Ja hän sanoi hänelle: ota kirjas ja
istu pian, ja kirjoita viisikymmentä. 7 Sitte hän sanoi toiselle:
kuinka paljon sinä olet velkaa? ja se sanoi: sata puntaa nisuja.
Hän sanoi hänelle: ota kirjas ja kirjoita kahdeksankymmentä.
8 Ja herra kiitti väärää huoneenhaltiata, että hän toimellisesti
teki; sillä tämän maailman lapset ovat toimellisemmat kuin
valkeuden lapset heidän sukukunnassansa. (aiōn g165) 9 Ja
minä myös sanon teille: tehkäät teillenne ystäviä väärästä
mammonasta, että kuin te tarvitsette, niin he korjaavat teitä
ijankaikkisiin majoihin. (aiōnios g166) 10 Joka vähemmässä
on uskollinen, se on myös paljossa uskollinen, ja joka
vähemmässä on väärä, se on myös paljossa petollinen. 11
Jollette siis ole olleet uskolliset väärässä mammonassa, kuka
teille sitä uskoo, mikä oikia on? 12 Ja ellette ole olleet toisen
omassa uskolliset, kuka teille antaa sen, mikä teidän omanne
on? 13 Ei yksikään palvelia taida kahta herraa palvella;
sillä taikka hän yhtä vihaa ja toista rakastaa, eli yhdessä
hän kiinni riippuu ja toisen katsoo ylön. Ette taida palvella
Jumalaa ja mammonaa. 14 Mutta kaikki nämät kuulivat nekin
Pharisealaiset, jotka ahneet olivat, ja pilkkasivat häntä. 15 Ja
hän sanoi heille: te olette ne, jotka itsenne hurskaiksi teette
ihmisten edessä; mutta Jumala tuntee teidän sydämenne;
sillä se mikä ihmisille on korkia, se on Jumalan edessä
kauhistus. 16 Laki ja prophetat ovat Johannekseen asti,
ja siitä ajasta ilmoitetaan Jumalan valtakunta, ja jokainen
siihen itseänsä väellä tunkee. 17 Pikemmin taivas ja maa
hukkuu, kuin rahtukaan laista putoo. 18 Joka emäntänsä
hylkää ja nai toisen, hän tekee huorin, ja joka sen mieheltä
hyljätyn nai, hän tekee huorin. 19 Oli yksi rikas mies, joka
vaatetti itsensä purpuralla ja kalliilla liinavaatteilla, ja eli
joka päivä ilossa herkullisesti. 20 Oli myös kerjääjä, nimeltä
Latsarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnänsä
paisumia, 21 Ja pyysi ravittaa niistä muruista, jotka rikkaan
pöydältä putosivat; mutta koirat myös tulivat ja nuolivat
hänen paisumansa. 22 Niin tapahtui, että kerjääjä kuoli ja

vietiin enkeleiltä Abrahamin helmaan: niin kuoli myös rikas
ja haudattiin. 23 Ja kuin hän helvetissä vaivassa oli, nosti
hän silmänsä ja näki Abrahamin taampana ja Latsaruksen
hänen helmassansa. (Hadēs g86) 24 Ja hän huusi, sanoen:
isä Abraham, armahda minun päälleni ja lähetä Latsarus
kastamaan sormensa pää veteen, että hän jäähdyttäis
minun kieleni; sillä minä kovin vaivataan tässä liekissä. 25
Niin sanoi Abraham: poikani, muista, että sinä sait sinun
hyvääs elämässä, niin myös Latsarus pahaa. Mutta nyt hän
lohdutetaan, ja sinä vaivataan. 26 Ja paitsi kaikkia näitä on
meidän ja teidän välillä suuri juopa kiinnitetty, että ne, jotka
tahtovat, ei he voi, eikä sieltä tännekään tulla. 27 Niin hän
sanoi: minä rukoilen siis sinua, isä, ettäs lähetät hänen minun
isäni kotoon; 28 Sillä minulla on viisi veljeä, todistamaan
heille, ettei hekin tulisi tähän vaivan siaan. 29 Sanoi hänelle
Abraham: heillä on Moses ja prophetat; kuulkoot niitä. 30
Mutta hän sanoi: ei, isä Abraham: vaan jos joku kuolleista
menis heidän tykönsä, niin he parannuksen tekisivät. 31 Hän
sanoi hänelle: ellei he Mosesta ja prophetaita kuule, niin ei
he myös usko, jos joku kuolleista nousis ylös.

17 Niin hän sanoi opetuslapsillensa: se on mahdotoin,
ettei pahennukset tule. Mutta voi häntä, jonka kautta
ne tulevat! 2 Se olis hänelle parempi, että myllyn kivi
ripustettaisiin hänen kaulaansa, ja heitettäisiin mereen, kuin
että hän jonkun näistä pienistä pahentais. 3 Kavahtakaat
teitänne. Jos veljes rikkoo sinua vastaan, niin nuhtele häntä:
ja jos hän itsensä parantaa, niin anna hänelle anteeksi. 4 Ja
jos hän seitsemän kertaa päivässä rikkoo sinua vastaan,
ja seitsemän kertaa päivässä sinun tykös palajaa, sanoen:
minä kadun; niin anna hänelle anteeksi. 5 Ja apostolit
sanoivat Herralle: lisää meille uskoa. 6 Mutta Herra sanoi: jos
teillä olis usko niinkuin sinapin siemen, ja te sanoisitte tälle
metsäfikunalle: nouse ylös juurines ja istuta sinus mereen,
niin se kuulis teitä. 7 Mutta kenellä teistä on palvelia, joka
kyntää taikka karjaa kaitsee, ja kuin hän metsästä kotia tulee,
että hän sanoo kohta hänelle: mene rualle? 8 Vaan eikö hän
pikemmin sano hänelle: valmista minulle ehtoollista, sonnusta
sinus, ja palvele minua, niinkauvan kuin minä syön ja juon;
ja syö ja juo sinä sitte? 9 Vai kiittääkö hän palveliaansa, että
hän teki, mitä hänelle käsketty oli? En luule. 10 Niin myös
te, kuin te olette kaikki tehneet, mitä teille käsketty on, niin
sanokaat: me olemme kelvottomat palveliat: me teimme sen,
minkä meidän piti tekemän. 11 Ja tapahtui, kuin hän meni
Jerusalemia päin, että hän matkusti kesketä Samarian ja
Galilean. 12 Ja kuin hän tuli yhteen kylään, kohtasivat häntä
kymmenen spitalista miestä, jotka taampana seisoivat, 13 Ja
korottivat äänensä, sanoen: Jesus, rakas Mestari, armahda
meidän päällemme! 14 Ja kuin hän ne näki, sanoi hän heille:
menkäät ja osoittakaat teitänne papeille. Ja tapahtui, että
he mennessänsä tulivat puhtaiksi. 15 Niin yksi heistä, kuin
hän näki, että hän parantunut oli, palasi jälleen ja kunnioitti
Jumalaa suurella äänellä, 16 Ja lankesi kasvoillensa hänen
jalkainsa juureen ja kiitti häntä. Ja se oli Samarialainen. 17
Mutta Jesus vastaten sanoi: eikö kymmenen puhdistettu?
kussa yhdeksän ovat? 18 Ei ole muita löydetty, jotka palasivat
Jumalaa kunnioittamaan, kuin tämä muukalainen. 19 Ja
hän sanoi hänelle: nouse ja mene! sinun uskos on sinun
vapahtanut. 20 Ja Pharisealaiset kysyivät häneltä: koska
Jumalan valtakunta olis tuleva? Vastasi hän heitä ja snaoi: ei
Jumalan valtakunta tule niin, että se taidettaisiin nähdä. 21
Ei myös heidän pidä sanoman: katso tässä, katso siellä;
sillä katso, Jumalan valtakunta on teidän keskellänne. 22
Niin hän sanoi opetuslapsille: se aika tulee, että te halajatte
nähdä yhtäkin Ihmisen Pojan päivää, ja ette saa nähdä.
23 Ja he sanovat teille: katso tässä, katso siellä: älkäät
menkö ulos, älkäät myös seuratko. 24 Sillä niinkuin pitkäisen
tuli taivaan alla leimahtaa ja paistaa kaikkein päälle, mitkä
taivaan alla ovat, niin on myös Ihmisen Pojan päivänänsä
oleva. 25 Mutta ennen tulee hänen paljo kärsiä ja hylljättää
tältä sukukunnalta. 26 Ja niinkuin tapahtui Noan päivinä, niin
myös tapahtuu Ihmisen Pojan päivinä. 27 He söivät, joivat,
naivat ja huolivat, hamaan siihen päivään asti, jona Noa
arkkiin meni sisälle, ja vedenpaisumus tuli ja hukutti kaikki.
28 Niin myös tapahtui Lotin päivinä: he söivät, joivat, ostivat,
myivät, istuttivat, rakensivat. 29 Mutta sinä päivänä, kuin Lot
Sodomasta läksi, satoi tulta ja tulikiveä taivaasta, ja hukutti
kaikki. 30 Niin pitää myös sinä päivänä oleman, jona Ihmisen
Poika ilmoitetaan. 31 Joka sinä päivänä katon päällä on,
ja hänen kalunsa ovat huoneessa, niin älköön astuko alas
niitä ottamaan. Ja joka pellolla on, niin älköön myös palatko
takaisin. 32 Muistakaa Lotin emäntää. 33 Jokainen joka
pyytää henkensä vapahtaa, hän sen kadottaa, ja jokainen
joka sen kadottaa, hän saattaa sen elämään. 34 Minä sanon
teille: sinä yönä ovat kaksi yhdellä vuoteella, yksi otetaan
ylös, ja toinen jätetään. 35 Kaksi ynnä jauhavat: yksi otetaan
ylös, ja toinen jätetään. 36 Kaksi ovat kedolla: yksi otetaan
ylös, ja toinen jätetään. 37 Ja he vastaten sanoivat hänelle:
Herra, kussa siis? Niin sanoi hän heille: kussa raato on,
sinne myös kotkat kokoontuvat.

18 Niin hän sanoi myös heille vertauksen, että aina tulee
rukoilla ja ei väsyä, 2 Sanoen: yksi tuomari oli yhdessä
kaupungissa, joka ei peljännyt Jumalaa eikä hävennyt

ihmisiä. 3 Niin oli myös yksi leski siinä kaupungissa, joka
tuli hänen tykönsä, sanoen: auta minua riitaveljeltäni. 4
Ja ei hän tahtonut kauvan aikaa. Mutta viimein sanoi hän
itsellensä: vaikka en minä Jumalaa pelkää, enkä häpee
ihmisiä, 5 Kuitenkin, että tämä leski vaivaa minua, tahdon
minä häntä auttaa, ettei hän viimein tulisi ja nurisisi minua. 6
Niin Herra sanoi: kuulkaat, mitä tämä väärä tuomari sanoo:
7 Eikös Jumalan pitäisi valituita auttaman, jotka yötä ja
päivää häntä huutavat, pitäiskö hänen sitä kärsimän? 8
Minä sanon teille: hän auttaa heitä pian. Kuitenkin, kuin
Ihmisen Poika on tuleva, löytäneekö hän uskoa maan päältä?
9 Niin hän myös sanoi muutamille, jotka itse päällensä
uskalsivat, että he olivat hurskaat, ja muita katsoivat ylön,
tämän vertauksen: 10 Kaksi ihmistä meni ylös templiin
rukoilemaan, yksi Pharisealainen ja toinen Publikani. 11
Pharisealainen seisoi ja rukoili näin itsellensä: minä kiitän
sinua, Jumala, etten minä ole niinkuin muut ihmiset, ryöväri,
väärä, huorintekiä, taikka myös niinkuin tämä Publikani. 12
Kahdesti viikossa minä paastoon, ja annan kymmenykset
kaikista mitä minulla on. 13 Ja Publikani seisoi taampana,
eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylös taivaasen päin,
mutta löi rintoihinsa ja sanoi: Jumala, armahda minun
syntisen päälleni! 14 Minä sanon teille: tämä meni kotiansa
hurskaampana kuin toinen; sillä jokainen joka itsensä ylentää,
se alennetaan, ja joka itsensä alentaa, se ylennetään. 15 Niin
he toivat myös hänen tykönsä lapsia, että hän heihin rupeais.
Mutta kuin opetuslapset sen näkivät, nuhtelivat he niitä.
16 Mutta kuin Jesus oli heitä kutsunut tykönsä, sanoi hän:
sallikaat lasten tulla minun tyköni, ja älkäät heitä kieltäkö; sillä
senkaltaisten on Jumalan valtakunta. 17 Totisesti sanon minä
teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi,
ei hän ikinä siihen tule siihen sisälle. 18 Ja häneltä kysyi
yksi päämiehistä ja sanoi: hyvä Mestari, mitä minun pitää
tekemän, että minä ijankaikkisen elämän saisin? **(aiōnios g166)**
19 Niin Jesus sanoi hänelle: mitäs minua hyväksi kutsut? Ei
ole kenenkään hyvä, vaan yksi, Jumala. 20 Käskysanat sinä
tiedät: ei sinun pidä huorin tekemän: ei sinun pidä tappaman:
ei sinun pidä varastaman: ei sinun pidä väärää todistusta
sanoman: kunnioita isääs ja äitiäs. 21 Niin hän sanoi: nämät
kaikki olen minä minun nuoruudestani pitänyt. 22 Kuin Jesus
sen kuuli, sanoi hän hänelle: yksi sinulta vielä puuttuu: myy
kaikki, mitä sinulla on ja vaivaisille, niin sinulla pitä oleman
tavara taivaassa: ja tule, seuraa minua. 23 Vaan kuin hän
sen kuuli, tuli hän murheelliseksi; sillä hän oli sangen rikas.
24 Mutta kuin Jesus näki hänen murheissansa olevan, sanoi
hän: kuinka työläästi rikkaat tulevat Jumalan valtakuntaan;
25 Sillä huokiampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse,
kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan. 26 Niin he sanoivat,
jotka sen kuulivat: ja kuka taitaa autuaaksi tulla? 27 Mutta
hän sanoi: ne mitkä ovat mahdottomat ihmisten tykönä,
ne ovat mahdolliset Jumalan tykönä. 28 Niin Pietari sanoi:
katso, me jätimme kaikki ja seurasimme sinua. 29 Vaan hän
sanoi heille: totisesti sanon minä teille: ei ole kenkään, joka
jätti huoneen taikka vanhemmat taikka veljet taikka emännän
taikka lapset Jumalan valtakunnan tähden, 30 Joka ei paljoa
enempää saa tällä ajalla jällensä, ja tulevaisessa maailmassa
ijankaikkisen elämän. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 31 Ja hän otti
tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me
menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täytettämän mitkä
prophetailta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat. 32 Sillä hän
annetaan ylön pakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja
syljetään. 33 Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat
he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös.
34 Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli
heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin. 35
Niin tapahtui, kuin hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui
tien vieressä kerjäten, 36 Ja kuin hän kuuli kansan käyvän
ohitse, kysyi hän, mikä se olis? 37 He sanoivat hänelle:
Jesus Natsarealainen tästä meni. 38 Ja hän huusi ja sanoi:
Jesus, Davidin Poika, armahda minua! 39 Niin ne, jotka
menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan. Mutta hän huusi
sitä enemmin: Davidin Poika, armahda minua! 40 Niin Jesus
seisahti ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi,
kysyi hän häneltä, 41 Sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää
sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen
saisin. 42 Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä! sinun uskos
autti sinua. 43 Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä,
ja kunnioitti Jumalaa. Ja kaikki kansa, jotka sen näkivät,
kiittivät Jumalaa.

19 Ja hän meni sisälle ja vaelsi Jerikon lävitse. 2 Ja
katso, yksi mies oli nimeltä Zakeus, joka oli Publikanien
päämies ja hän oli rikas, 3 Ja hän pyysi nähdä Jesusta,
kuka hän olis, eikä saanut kansalta; sillä hän oli varttansa
vähäinen. 4 Ja hän samosi edelle, meni ylös yhteen metsä-
fikunapuuhun, että hän olis saanut hänen nähdä; sillä sen
kautta oli hän vaeltava. 5 Ja kuin hän tuli siihen paikkaan,
katsoi Jesus ylös, ja näki hänen, ja sanoi hänelle: Zakeus,
astu nopiasti alas! sillä minun pitää tänäpänä oleman sinun
huoneessas. 6 Ja hän astui nopiasti alas ja otti hänen iloiten
vastaan. 7 Ja kuin he sen näkivät, napisivat he kaikki,
että hän meni sisälle syntisen miehen tykö olemaan. 8
Mutta Zakeus seisoi ja sanoi Herralle: katso, Herra, puolen
minun tavaraani annan minä vaivaisille; ja jos minä jonkun

pettänyt olen, sen minä neljäkertaisesti jälleen annan. 9 Niin
Jesus sanoi hänelle: tänäpänä on tälle huoneelle autuus
tapahtunut, että hänkin on Abrahamin poika. 10 Sillä Ihmisen
Poika tuli etsimään ja vapahtamaan sitä, mikä kadonnut
oli. 11 Mutta kuin he nämät kuulleet olivat, sanoi hän vielä
yhden vertauksen: että hän oli juuri läsnä Jerusalemia, ja
että he luulivat Jumalan valtakunnan kohta ilmoitettavan.
12 Sanoi hän siis: yksi herrasmies matkusti kaukaiseen
maakuntaan, itsellensä valtakuntaa ottamaan, ja aikoi jälleen
palata: 13 Niin hän kutsui tykönsä kymmenen palveliaansa
ja antoi heille kymmenen leiviskää, ja sanoi heille: tehkäät
kauppaa niinkauvan kuin minä tulen. 14 Mutta hänen kylänsä
asujat vihasivat häntä, ja lähettivät sanansaattajat hänen
jälkeensä, sanoen: emme tahdo, että tämä meitä vallitsee.
15 Ja tapahtui kuin hän palasi, sitte kuin hän sai valtakunnan,
käski hän kutsua ne palveliat tykönsä, joille hän oli rahansa
antanut, tietääksensä, mitä kukin kaupallansa toimittanut oli.
16 Niin tuli ensimäinen ja sanoi: herra, sinun leiviskäs on
kymmenen leiviskää kasvattanut. 17 Ja hän sanoi hänelle:
oikein, hyvä palvelia, ettäs vähässä olit uskollinen, sinulla
pitää valta kymmenen kaupungin päälle oleman. 18 Toinen
myös tuli ja sanoi: herra, sinun leiviskäs on viisi leiviskää
kasvattanut. 19 Niin hän myös sanoi hänelle: ole sinäkin
viiden kaupungin haltia. 20 Ja kolmas tuli ja sanoi: herra,
katso, tässä on sinun leiviskäs, joka minulla hikiliinassa
kätketty oli; 21 Sillä minä pelkäsin sinua, ettäs kova mies olet;
sinä otat, jota et tallelle pannut, ja niität, jota et kylvänyt. 22
Hän sanoi hänelle: sinun suustas minä sinun tuomitsen, sinä
paha palvelia, sinä tiesit minun kovaksi mieheksi, joka otan,
jota en minä tallelle pannut, ja leikkaan, jota en minä kylvänyt:
23 Ja miksi et sinä antanut minun rahaani vaihetuspöydälle?
ja minä olisin tultuani sen kasvun kanssa jälleen saanut.
24 Niin hän sanoi tykönä seisoville: ottakaat pois leiviskä
häneltä, ja antakaat sille, jolla kymmenen leiviskää on.
25 Niin he sanoivat hänelle: herra, hänellä on kymmenen
leiviskää. 26 Sillä minä sanon teille, jolla on, hänelle pitää
annettaman, ja häneltä, jolla ei ole, sekin, mikä hänellä on,
pitää otettaman pois. 27 Kuitenkin ne minun vihollisen, i,
jotka ei tahtoneet minun antaa vallita heitä, tuokaat tänne
ja mestatkaa heitä minun edessäni. 28 Ja kuin hän nämät
puhunut oli, meni hän edellä ja vaelsi ylös Jerusalemia päin.
29 Ja tapahtui, kuin hän lähestyi Betphagea ja Betaniaa, ja
tuli sen vuoren tykö, joka öljymäeksi kutsutaan kutsutaan,
lähetti hän kaksi opetuslapsistansa, 30 Sanoen: menkäät
kylään, joka on teidän edessänne, ja kuin te siihen tulette
sisälle, niin te löydätte varsan sidottuna, jonka päällä ei
yksikään ihminen koskaan istunut ole: päästäkäät se ja
tuokaat tänne. 31 Ja jos joku teiltä kysyy: miksi te sitä
päästätte? niin sanokaat hänelle: Herra tätä tarvitsee. 32 Niin
lähetetyt menivät ja löysivät niinkuin hän oli heille sanonut.
33 Kuin he nyt päästivät varsaa, sanoi sen isäntä heille:
miksi te päästätte varsaa? 34 Vaan he sanoivat: Herra tätä
tarvitsee. 35 Ja he veivät sen Jesuksen tykö, ja panivat
vaatteensa varsan päälle, ja istuttivat Jesuksen se päälle.
36 Ja kuin hän matkusti, levittivät he vaatteensa tielle. 37
Ja kuin hän jo lähestyi menemään alas Öljymäeltä, rupesi
koko opetuslasten joukko iloiten kiittämään Jumalaa suurella
äänellä kaikistä niistä voimallisista töistä, jotka he nähneet
olivat, 38 Sanoen: siunattu olkoon se, joka tulee, kuningas
Herran nimeen! rauha taivaassa ja kunnia korkeuksissa!
39 Ja muutamat Pharisealaisista kansan seasta sanoivat
hänelle: Mestari, nuhtele opetuslapsias. 40 Ja hän vastaten
sanoi heille: minä sanon teille: jos nämät vaikenevat, niin
kivet pitää huutaman. 41 Ja kuin hän lähemmä tuli, katsoi
hän kaupungin päälle, itki häntä, 42 Ja sanoi: jos sinäkin
tietäisit, niin sinä ajattelisit tosin tällä sinun ajallas, mitä
sinun rauhaas sopis. Mutta nyt ovat ne kätketyt sinun silmäis
edestä. 43 Sillä ne päivät pitää tuleman sinun ylitses, että
sinun vihollises skantsaavat sinun, ja ympäri piirittävät sinun,
ja ahdistavat sinun joka kulmalta, 44 Ja maahan tasoittavat
sinun ja sinun lapses, jotka sinussa ovat, ja ei jätä sinussa
kiveä kiven päälle; ettet etsikkos aikaa tuntenut. 45 Ja hän
meni sisälle templiin, rupesi ajamaan siitä ulos ostajia ja
myyjiä, 46 Sanoen heille: kirjoitettu on: minun huoneeni
on rukoushuone; mutta te olette sen tehneet ryövärien
luolaksi. 47 Ja hän opetti joka päivä templissä, mutta pappein
päämiehet ja kirjanoppineet ja kansan vanhimmat etsivät
häntä surmataksensa, 48 Ja ei tietäneet, mitä heidän piti
tekemän; sillä kaikki kansa riippui hänessä, ja kuulivat häntä.

20 Ja tapahtui yhtenä niistä päivistä, kuin hän kansaa
opetti templissä ja saarnasi evankeliumia, tulivat
ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja vanhimmat, 2 Ja
puhuivat hänelle, sanoen: sanos meille, millä vallalla sinä
tätä teet? eli kuka sinulle tämän vallan on antanut? 3
Niin Jesus vastaten sanoi heille: minä kysyn myös teiltä
yhtä asiaa, vastatkaat minua. 4 Oliko Johanneksen kaste
taivaasta, vaiko ihmisiltä? 5 Niin he ajattelivat itsellänsä,
sanoen: jo me sanomme: taivaasta, niin hän sanoo: miksi
ette siis uskoneet? 6 Mutta jos me sanomme: ihmisiltä, niin
kaikki kansa kivittää meidät; sillä he uskoivat, että Johannes
oli propheta. 7 Ja he vastasivat, ettei he tietäneet, kusta
se oli. 8 Niin sanoi Jesus heille: en minä myös sano teille,
millä voimalla minä näitä teen. 9 Niin hän rupesi sanomaan

kansalle tämän vertauksen: yksi mies istutti viinamäen ja
pani sen vuorolle peltomiehille, ja meni muille maille kauvaksi
aikaa. 10 Ja ajallansa lähetti hän palvelian peltomiesten tykö,
että he antaisivat hänelle viinamäen hedelmästä. Mutta ne
peltomiehet pieksivät sen ja lähettivät pois tyhjänä. 11 Ja hän
lähetti vielä toisen palvelian; mutta he myös sen pieksivät, ja
pilkkasivat, ja lähettivät pois tyhjänä. 12 Ja hän lähetti vielä
kolmannen. Mutta he myös sen haavoittivat ja syöksivät
ulos. 13 Niin viinamäen isäntä sanoi: mitä minä teen? minä
lähetän minun rakkaan poikani: kuin he hänen näkevät, niin
he karttavat häntä. 14 Mutta kuin peltomiehet sen näkivät,
ajattelivat he itsellänsä, sanoen: tämä on perillinen: tulkaat,
tappakaamme häntä, että perintö tulis meidän omaksemme.
15 Ja he syöksivät ulos hänen viinamäestä ja tappoivat.
Mitä viinamäen isäntä on tekevä heille? 16 Hän tulee ja
hukkaa nämät peltomiehet, ja antaa viinamäen muille. Kuin
he sen kuulivat, sanoivat he: pois se! 17 Mutta hän katsahti
heidän päällensä ja sanoi: mitä se on, mikä kirjoitettu on:
Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut nurkkakiveksi?
18 Jokainen joka lankee sen kiven päälle, se runnellaan;
mutta jonka päälle se lankee, sen hän musertaa. 19 Ja
pappein päämiehet ja kirjanoppineet pyysivät häntä sillä
hetkellä kiinni ottaa, vaan he pelkäsivät kansaa; sillä he
ymmärsivät, että hän heille tämän vertauksen sanonut oli. 20
Ja he vartioitsivat häntä ja lähettivät väijyjät, jotka piti itsensä
hurskaiksi teettelemän, että he hänen puheessa saisivat
kiinni, ja antaisivat ylön esivallalle ja maanvanhimman
haltuun. 21 Ja he kysyivät häneltä ja sanoivat: Mestari, me
tiedämme, ettäs oikein sanot ja opetat, etkä katso ihmisen
muotoa, vaan opetat Jumalan tien totuudessa. 22 Sopikko
meidän antaa keisarille veroa, taikka ei? 23 Mutta kuin hän
ymmärsi heidän kavaluutensa, sanoi hän heille: mitä te
minua kiusaatte? 24 Osoittakaat minulle veroraha, kenenkä
kuva ja päällekirjoitus siinä on? He vastasivat ja sanoivat:
keisarin. 25 Niin hän sanoi heille: antakaat keisarille, mitkä
keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. 26 Ja ei he
taitaneet hänen puhettansa kansan edessä laittaa, vaan
ihmettelivät hänen vastaustansa, ja vaikenivat. 27 Niin tulivat
muutamat Saddukealaisista, (jotka kieltävät ylösnousemisen,
) ja kysyivät häneltä, 28 Sanoen: Mestari, Moses kirjoitti
meille: jos jonkun veli kuolee, jolla emäntä oli, ja se kuolis
lapsetonna, niin hänen veljensä pitää sen vaimon ottaman
ja veljellensä siemenen herättämän. 29 Niin oli seitsemän
veljeä: ensimäinen otti emännän ja kuoli lapsetonna. 30 Ja
toinen otti sen vaimon, ja se myös kuoli lapsetonna. 31 Ja
kolmas otti myös sen: ja niin kaikki seitsemän, eikä jättäneet
lapsia, ja kuolivat. 32 Kaikkein viimein kuoli myös vaimo. 33
Sentähden ylösnousemisessa, kenenkä heistä vaimo pitää
oleman? sillä kaikki seitsemän ovat sen vaimonansa pitäneet.
34 Ja Jesus vastaten sanoi heille: tämän maailman lapset
naivat ja huolevat; (aiōn g165) 35 Mutta ne, jotka otolliseksi
tulevat sille maailmalle ja ylösnousemiselle kuolleista, ei
he nai eikä huole; (aiōn g165) 36 Sillä ei he enään kuolla
taida; sillä he ovat enkelien kaltaiset, ja he ovat Jumalan
lapset, että he ovat ylösnousemisen lapset. 37 Mutta että
kuolleet ylösnousevat, sen on myös Moses pensaan tykönä
osoittanut, kuin hän sanoi Herran Abrahamin Jumalaksi ja
Isaakin Jumalaksi ja Jakobin Jumalaksi. 38 Mutta ei Jumala
ole kuolleiden Jumala, vaan elävien; sillä kaikki hänelle
elävät. 39 Niin vastasivat muutamat kirjanoppineista ja
sanoivat: Mestari, oikein sinä sanoit. 40 Ja ei he rohjenneet
häneltä mitään enempää kysyä. 41 Niin hän sanoi heille:
kuinka he sanovat Kristuksen Davidin pojaksi? 42 Ja
David itse sanoo Psalmiraamatussa: Herra sanoi minun
Herralleni: istu minun oikialle kädelleni, 43 Siihenasti kuin
minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. 44
Koska siis David kutsuu hänen Herraksensa, kuin hän on
hänen Poikansa? 45 Mutta kuin kaikki kansa sen kuuli,
sanoi hän opetuslapsillensa: 46 Kavahtakaat kirjanoppineita,
jotka tahtovat käydä pitkissä vaatteissa ja ottavat hyväksi
tervehdykset turulla, ja ylimmäiset istuimet synagogissa, ja
ylimmäiset siat ehtoollisissa, 47 Jotka syövä leskein huoneet,
ja muodoksi pitävät pitkät rukoukset: heidän pitää saaman
sitä raskaamman tuomion.

21 Mutta kuin hän katsoi, näki hän rikkaat panevan
lahjojansa uhri-arkkkuun. 2 Hän näki myös köyhän
lesken panevan siihen kaksi ropoa. 3 Ja sanoi: totisesti sanon
minä teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin nämät
kaikki. 4 Sillä kaikki nämät panivat siitä, mitä heillä liiaksi oli,
Jumalan uhriski, vaan tämä pani köyhyydestänsä kaiken
tavaransa, mikä hänellä oli. 5 Ja kuin muutamat sanoivat
hänelle templistä, kuinka kauniilla kivillä ja kappaleilla se
kaunistettu oli, niin hän sanoi: 6 Näitäkö te katselette?
Ne päivät pitää tuleman, joina ei pidä kiveä kiven päälle
jätettämän, jota ei maahan jaoteta. 7 Niin he kysyivät häneltä
ja sanoivat: Mestari, koskas nämät tapahtuvat? ja mikä
merkki on, koska nämät tulevat? 8 Hän sanoi: katsokaat,
ettei teitä petetä; sillä moni tulee minun nimeeni ja sanoo:
minä se olen! aika on kyllä läsnä, älkäät kuitenkaan heitä
seuratko. 9 Mutta kuin te kuulette sotia ja kapinoita, niin älkäät
peljästykö; sillä nämät pitää ensin tapahtuman, vaan ei kohta
loppu ole. 10 Niin hän sanoi heille: kansa nousee kansaa
vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan. 11 Ja suuret

maan vapistukset pitä joka paikassa tuleman, nälkä ja rutto,
kauhistukset ja suuret ihmeet taivaasta tapahtuvat. 12 Mutta
ennen näitä kaikkia heittävät he kätensä teidän päällenne,
vainoovat ja antavat ylön teitä synagogiin ja vankiuteen,
ja vetävät teitä kuningasten ja esimiesten eteen, minun
nimeni tähden. 13 Mutta se tapahtuu teille todistukseksi.
14 Niin pankaat nyt se teidän sydämeenne, ettette ennen
ajattelisi, kuinka teidän pitää edestänne vastaaman: 15
Sillä minä annan teille suun ja viisauden, jota ei he voi
puhua vastaan eikä seisoa vastaan, kaikki jotka teitä vastaan
ovat. 16 Niin te myös annetaan ylön vanhimmilta, veljiltä,
langoilta ja ystäviltä, ja muutamat teistä he tappavat, 17 Ja te
tulette vihattaviksi kaikilta, minun nimeni tähden. 18 Vaan ei
hiuskarvakaan pidä teidän päästänne hukkuman. 19 Pitäkäät
teidän sielunne kärsivällisyydessä. 20 Mutta kuin te näette
Jerusalemin sotaväeltä piiritettävän, niin tietäkäät, että hänen
perikatonsa on lähestynyt. 21 Silloin ne, jotka Juudeassa
ovat, paetkaan vuorille, ja jotka hänen keskellänsä ovat, ne
lähtekään sieltä ulos, ja jotka maalla ovat, älkään häneen
menkö sisälle. 22 Sillä ne ovat kostopäivät, että kaikki
täytettäisiin, mitkä kirjoitetut ovat. 23 Mutta voi raskaita
ja imettäväisiä niinä päivinä! Sillä suuri vaiva pitää maan
päällä oleman ja viha tämän kansan päällä. 24 Ja heidän
pitää lankeeman miekan terään, ja he viedään vangiksi
kaikkinaisen kansan sekaan. Ja Jerusalem pitää tallattaman
pakanoilta, siihen asti kuin pakanain aika täytetään. 25
Ja merkit pitää oleman auringossa ja kuussa ja tähdissä,
ja maassa kansalla ahdistus epäilyksen tähden. Ja meri
ja aallot pitää pauhaaman. 26 Ja ihmiset maassa pitää
nääntymän pelvon ja odottamisen tähden niitä, mitkä maan
piirin päälle tulevat; sillä taivaan voimat pitää liikutettaman.
27 Ja silloin heidän pitää näkemän Ihmisen Pojan tulevan
pilvissä suurella voimalla ja kunnialla. 28 Mutta kuin nämät
rupeevat tapahtumaan, niin katsokaat, ja nostakaat päänne
ylös; sillä teidän lunastuksenne silloin lähestyy. 29 Ja hän
sanoi heille vertauksen: katsokaat fikunapuuta ja kaikkia
puita. 30 Kuin ne jo puhkeevat, niin te näette ja itse teistänne
ymmärrätte, että suvi on jo läsnä. 31 Niin myös te, kuin te
näette nämät tapahtuvan, tietäkäät, että Jumalan valtakunta
on läsnä. 32 Totisesti minä sanon teille: ei tämän sukukunnan
pidä suinkaan hukkuman, siihenasti kuin nämät kaikki
tapahtuvat. 33 Taivas ja maa on hukkuva, vaan minun sanani
ei pidä ikänä hukkaantuman. 34 Mutta kavahtakaat, ettei
teidän sydämenne koskaan raskauteta ylönsyömisestä ja
juopumisesta ja elatuksen murheesta, ja se päivä tulee
äkisti teidän päällenne. 35 Sillä se tulee niinkuin paula
kaikkein ylitse, jotka koko maan päällä asuvat. 36 Sentähden
valvokaat ja aina rukoilkaat, että te mahdolliset olisitte kaikkia
näit välttämään, jotka pitää tapahtuman, ja seisomaan
Ihmisen Pojan edessä. 37 Ja hän opetti päivällä templissä,
mutta yöllä meni hän ulos ja oli yötä vuorella, joka kutsutaan
Öljymäeksi. 38 Ja kaikki kansa tuli varhain hänen tykönsä
templiin, häntä kuulemaan.

22 Niin lähestyi makian leivän juhlapäivä, joka pääsiäiseksi
kutsutaan. 2 Ja ylimmäiset papit ja kirjanoppineet
etsivät, kuinka he olisivat hänen saaneet tappaa. Mutta he
pelkäsivät kansaa. 3 Niin saatana oli mennyt Juudaan sisälle,
jonka liikanimi oli Iskariot, joka oli kahdentoistakymmenen
luvusta. 4 Ja hän meni pois ja puhutteli ylimmäisiä pappeja
ja päämiehiä, kuin hän oli hänen heille pettävä. 5 Ja
he ihastuivat ja lupasivat hänelle rahaa. 6 Ja hän lupasi
sen heille, ja etsi soveliasta aikaa, saadaksensa häntä
pettää ilman hasuta. 7 Niin makian leivän päivä tuli,
jona pääsiäislammas piti teurastettaman, 8 Ja hän lähetti
Pietarin ja Johanneksen, sanoen: menkäät valmistamaan
meille pääsiäislammas syödäksemme. 9 Niin he sanoivat
hänelle: kussas tahdot meitä valmistamaan? 10 Hän sanoi
heille: katso, kuin te kaupunkiin tulette sisälle, kohtaa
teitä ihminen, kantain vesiastiaa: seuratkaat häntä siihen
huoneesen, johonka hän menee. 11 Ja sanokaat sen
huoneen perheenisännälle: Mestari sanoo sinulle: kussa
on maja, jossa minä syön pääsiäislampaan opetuslasteni
kanssa? 12 Ja hän osoittaa teille suuren salin rakennetun;
valmistakaat siellä. 13 Niin he menivät ja löysivät niinkuin
hän heille sanonut oli, ja valmistivat pääsiäislampaan.
14 Ja kuin jo aika tullut oli, istui hän pöydän tykönä ja
kaksitoistakymmentä apostolia hänen kanssansa. 15 Ja
hän sanoi heille: minä olen halulla halainnut syödä tätä
pääsiäislammasta teidän kanssanne, ennekuin minä kärsin.
16 Sillä minä sanon teille, etten minä suinkaan silleen siitä
syö, siihenasti kuin se täytetään Jumalan valtakunnassa.
17 Ja hän otti kalkin, kiitti, ja sanoi: ottakaat ja jakakaat
keskenänne. 18 Sillä minä sanon teille, etten minä suinkaan
juo viinapuun hedelmää, siihenasti kuin Jumalan valtakunta
tulee. 19 Ja hän otti leivän, kiitti ja mursi, ja antoi heille,
sanoen: tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne
annetaan: se tehkäät minun muistokseni; 20 Niin myös kalkin
ehtoollisen jälkeen, sanoen: tämä kalkki on uusi Testamentti,
minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan. 21
Kuitenkin, katso, minun pettäjäni käsi on minun kanssani
pöydällä. 22 Ja tosin Ihmisen Poika menee niinkuin päätetty
on: kuitenkin voi sitä ihmistä, jolta hän petetään! 23 Ja he
rupesivat kyselemään keskenänsä: kuka olis se heistä, joka

sen tekevä olis? 24 Mutta heidän välillänsä tuli myös riita,
kuka heistä näkyis suurin olevan. 25 Niin hän sanoi heille:
kansain kuninkaat vallitsevat heitä, ja joilla valta on heidän
ylitsensä, ne kutsutaan armollisiksi herroiksi. 26 Mutta ette te
niin: vaan joka teistä suurin on, se olkoon niinkuin nuorin, ja
joka ylimmäinen on, se olkoon niinkuin se, joka palvelee. 27
Sillä kumpi suurempi on: se joka atrioitsee, taikka se joka
palvelee? eikö se joka atrioitsee? mutta minä olen teidän
keskellänne niinkuin se, joka palvelee. 28 Mutta te olette
ne, jotka minun kiusauksissani minun kanssani pysyitte. 29
Ja minä säädin teille, niinkuin minun Isäni sääsi minulle,
valtakunnan: 30 Että teidän pitää syömän ja juoman minun
pöydälläni minun valtakunnassani, ja istuman istuimilla, ja
tuomitseman kaksitoistakymmentä Israelin sukukuntaa. 31
Niin sanoi myös Herra: Simon, Simon, katso, saatana on
teitä pyytänyt seuloaksensa niinkuin nisuja. 32 Vaan minä
rukoilin sinun edestäs, ettei sinun uskos puuttuman pidä. Ja
kuin sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäs. 33 Niin hän
sanoi hänelle: Herra, minä olen valmis sinun kanssas sekä
vankiuteen että kuolemaan menemään. 34 Mutta hän sanoi:
Pietari, minä sanon sinulle, ei laula tänäpänä kukko ennen
kuin sinä kolmasti kiellät tuntevas minua. 35 Ja hän sanoi
heille: kuin minä lähetin teidät ilman säkkiä ja kukkaroa ja
kenkiä, puuttuiko teiltä mitään? He sanoivat: ei mitään. 36
Niin hän sanoi heille: vaan nyt, jolla säkki on, ottakoon sen,
niin myös kukkaren; ja jolla ei ole, se myykään hameensa ja
ostakaan miekan. 37 Sillä minä sanon teille: vielä sekin mikä
kirjoitettu on, pitää minussa täytettämän: hän on pahantekiäin
sekaan luettu; sillä ne, mitkä minusta kirjoitetut ovat, pitää
loppuman. 38 Niin he sanoivat: Herra, katso, tässä on kaksi
miekkaa. Hän sanoi heille: kyllä siinä on. 39 Ja hän läksi
ulos ja meni, niinkuin hänen tapansa oli, Öljymäelle; niin
seurasivat myös häntä hänen opetuslapsensa. 40 Ja kuin hän
siihen paikkaan tuli, sanoi hän heille: rukoilkaat, ettette tulisi
kiusaukseen. 41 Ja hän erkani heistä lähes kivellä heittää ja
laski polvillensa, rukoili, 42 Sanoen: Isä, jos sinä tahdot, niin
ota pois minulta tämä kalkki, kuitenkin ei minun tahtoni, mutta
sinun olkoon. 43 Niin enkeli taivaasta ilmestyi hänelle ja
vahvisti häntä. 44 Ja kuin hän sangen suuress ahdistuksessa
oli, rukoili hän hartaammin. Ja oli hänen hikensä niinkuin
verenpisarat, jotka maan päälle putosivat. 45 Ja kuin hän
nousi rukoilemasta ja tuli opetuslastensa tykö, löysi hän ne
murheen tähden makaamasta, 46 Ja hän sanoi heille: mitä
te makaatte? nouskaat ja rukoilkaat, ettette kiusaukseen
lankeaisi. 47 Vielä hänen puhuissansa, katso, joukko ja se,
joka kutsuttiin Juudas, yksi kahdestatoistakymmenestä, kävi
heidän edellänsä, ja lähestyi Jesusta suuta antamaan hänen.
48 Niin Jesus sanoi hänelle: Juudas, suun antamisellako sinä
Ihmisen Pojan petät? 49 Kuin ne, jotka hänen ympärillänsä
olivat, näkivät, mitä tuleva oli, sanoivat he hänelle: Herra,
emmekö me lyö miekalla? 50 Ja yksi heistä löi pappein
päämiehen palveliaa ja hakkasi pois hänen oikian korvansa.
51 Mutta Jesus vastaten sanoi: sallikaat tähän asti tulla.
Ja kuin hän rupesi hänen korvaansa, paransi hän sen. 52
Mutta Jesus sanoi niille, jotka häntä vastaan olivat tulleet,
ylimmäisille papeille ja templin haltioille ja vanhimmille:
niinkuin ryövärin tykö te läksitte miekoilla ja seipäillä. 53 Minä
olin joka päivä teidän kanssanne templissä, ja ette ojentaneet
kättä minun päälleni; mutta tämä on teidän hetkenne ja
pimeyden valta. 54 Niin he kiinni ottivat hänen ja taluttivat, ja
veivät hänen sisälle ylimmäisen papin huoneesen. Mutta
Pietari seurasi taampana. 55 Ja niin he virittivät valkian
keskelle kartanoa, ja ynnä yhdessä istuivat, istui myös Pietari
heidän seassansa. 56 Mutta kuin yksi piika näki hänen
valkian tykönä istuvan, katsoi hän hänen päällensä, ja sanoi:
tämä oli myös hänen kanssansa. 57 Vaan hän kielsi hänen
ja sanoi: vaimo, en minä tunne häntä. 58 Ja vähän hetken
perästä näki toinen hänen, ja sanoi: sinä myös olet yksi
heistä. Pietari sanoi: ihminen, en ole. 59 Ja lähes yhden
hetken perästä todisti myös toinen, sanoen: totisesti tämä
oli myös hänen kanssansa; sillä hän on Galileasta. 60 Niin
Pietari sanoi: ihminen, en minä tiedä, mitäs sanot. Ja kohta,
vielä hänen puhuissansa, lauloi kukko. 61 Ja Herra käänsi
itsensä ja katsoi Pietarin päälle, ja Pietari muisti Herran
puheen, kuin hän hänelle sanoi: ennenkuin kukko laulaa,
kolmasti sinä minun kiellät. 62 Ja Pietari meni ulos ja itki
katkerasti. 63 Mutta miehet, jotka Jesusta kiinni pitivät,
pilkkasivat häntä ja löivät häntä, 64 Peittivät hänen silmänsä,
ja löivät häntä poskelle, ja kysyivät häneltä, sanoen: arvaa,
kuka se on, joka sinua löi. 65 Ja paljon muuta pilkkaa
sanoivat he häntä vastaan. 66 Ja kuin päivä tuli, kokoontuivat
kansan vanhimmat ja ylimmäiset papit ja kirjanoppineet ja
veivät hänen oikeutensa eteen, 67 Sanoen: oletkos Kristus?
sano meille. Niin hän sanoi heille: jos minä sanon teille, ette
usko, 68 Ja jos minä myös kysyn, niin ette vastaa minua,
ette myös päästä minua. 69 Tästedes istuu Ihmisen Poika
Jumalan voiman oikialla kädellä. 70 Niin he sanoivat kaikki:
sinä olet siis Jumalan Poika? sanoi hän heille: tepä sen
sanotte, että minä olen. 71 Niin he sanoivat: mitä me silleen
todistusta tarvitsemme, sillä me olemme sen kuulleet hänen
omasta suustansa.

23 Ja kaikki heidän joukkonsa nousi ylös, ja he veivät
hänen Pilatuksen tykö. 2 Ja he rupesivat kantamaan

hänen päällensä, sanoen: tämän me löysimme kansaa
viettelevän ja kieltävän keisarille veroa antamasta ja sanovan
itsensä olevan kuninkaan Kristuksen. 3 Niin Pilatus kysyi
häneltä, sanoen: oletkos Juudalaisten kuningas? Hän vastasi
häntä ja sanoi: sinäpä sen sanot. 4 Mutta Pilatus sanoi
pappein päämiehille ja kansalle: en minä löydä yhtään vikaa
tässä ihmisessä. 5 Mutta he kävivät päälle, sanoen: hän
kehoittaa kansan, opettain koko Juudeassa, ja on ruvennut
Galileasta hamaan tähän asti. 6 Mutta kuin Pilatus kuuli
Galileaa manittavan, kysyi hän, josko hän Galileasta oli.
7 Ja kuin hän ymmärsi, että hän Herodeksen läänistä oli,
lähetti hän hänen Herodeksen tykö, joka myös silloin oli
Jerusalemissa. 8 Kuin Herodes näki Jesuksen, ihastui
hän sangen suuresti; sillä hän oli jo kauvan aikaa häntä
halainnut nähdäksensä, että hän oli paljon hänestä kuullut, ja
toivoi häneltä jonkun ihmeen näkevänsä, 9 Ja kysyi häneltä
moninaisista; mutta ei hän mitään häntä vastannut. 10 Niin
ylimmäiset papit ja kirjanoppineet seisoivat ja kantoivat
kovin hänen päällensä. 11 Mutta Herodes huovinensa katsoi
hänen ylön, ja pilkkasi häntä, pani hänen päällensä valkian
vaatteen, ja lähetti jälleen Pilatuksen tykö. 12 Sinä päivänä
tuli Pilatus ja Herodes ystäviksi keskenänsä; sillä he olivat
ennen vihamiehet olleet keskenänsä. 13 Niin Pilatus kutsui
kokoon ylimmäiset papit ja valtamiehet ja kansan. 14 Ja
sanoi heille: te olette tämän ihmisen minulle tuoneet niinkuin
kansan häiritsiän, ja katso, minä olen häntä tutkinut teidän
edessänne ja en löydä yhtään vikaa tässä ihmisessä, joista
te kannatte hänen päällensä, 15 Eikä Herodeskaan; sillä
minä lähetin teidät hänen tykönsä, ja katso, ei häneltä
yhtään hengen rikosta ole tehty. 16 Sentähden tahdon minä
hänen rangaistuna päästää. 17 Mutta hänen piti joka juhlana
päästämän heille yhden vallallensa. 18 Niin koko joukko
huusi ja sanoi: ota tämä pois, ja päästä meille Barabbas, 19
Joka oli kapinan ja miestapoin tähden, kuin kaupungissa
tapahtunut oli, vankiuteen heitetty. 20 Niin Pilatus taas puhui
heille ja tahtoi Jesuksen päästää. 21 Mutta he huusivat sitä
vastaan, sanoen: ristiinnaulitse, ristiinnaulitse häntä! 22 Mutta
hän sanoi kolmannen kerran heille: mitäs hän pahaa teki?
en minä löydä yhtään hengenrikosta hänessä: sentähden
tahdon minä häen rangaistuna päästää. 23 Mutta he kävivät
päälle suurella äänellä, pyytäin häntä ristiinnaulittaa. Ja
heidän ja ylimmäisten pappein ääni sai vallan. 24 Ja Pilatus
tuomitsi heidän anomisensa jälkeen, 25 Ja päästi sen heille,
joka kapinan ja miestapon tähden oli vankiuteen heitetty, jota
he anoivat; mutta Jesuksen antoi hän heidän haltuunsa. 26
Ja kuin he hänen veivät ulos, käsittivät he yhden, Simonin
Kyrenistä, joka maalta tuli, ja panivat hänen päällensä
ristin, sitä Jesuksen jäljessä kantamaan. 27 Mutta häntä
seurasi suuri joukko kansaa ja vaimoja, jotka häntä itkivät ja
parkuivat. 28 Niin Jesus käänsi itsensä heidän puoleensa, ja
sanoi: Jerusalemin tyttäret, älkäät minua itkekö, vaan itkekäät
itse teitänne ja teidän lapsianne; 29 Sillä katso, päivät tulevat,
joina he sanovat: autuaat ovat hedelmättömät, ja ne kohdat,
jotka ei synnyttäneet, ja ne nisät, jotka ei imettäneet. 30
Silloin he rupeevat sanomaan vuorille: langetkaat meidän
päällemme, ja kukkuloille: peittäkäät meitä. 31 Sillä jos
he nämät tekevät tuoreessa puussa, mitä sitte kuivassa
tapahtuu? 32 Niin vietiin myös hänen kanssansa kaksi
muuta pahantekiää surmattaa. 33 Ja kuin he siihen siaan
tulivat, joka Pääkallon paikaksi kutsutaan, siinä he hänen
ristiinnaulitsivat ja ne pahantekiät, yhden oikialle ja toisen
vasemmalle puolelle. 34 Niin sanoi Jesus: Isä, anna heille
anteeksi, sillä ei he tiedä, mitä he tekevät. Ja he jakoivat
hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa. 35 Ja kansa
seisoi ja katseli, mutta päämiehet pilkkasivat häntä heidän
kanssansa ja sanoivat: muita hän vapahti, vapahtakaan
itsensä, jos hän on Kristus, Jumalan valittu. 36 Ja huovit myös
pilkkasivat häntä, menivät ja kokottivat hänelle etikkaa, 37 Ja
sanoivat: jos olet Juudalaisten kuningas, niin vapahda itse
sinus. 38 Oli myös hänestä päällekirjoitus Grekan, Latinan
ja Hebrean puustaveilla kirjoitettu: Tämä on Juudalaisten
kuningas. 39 Niin yksi pahantekiöistä, jotka ripustetut olivat,
pilkkasi häntä ja sanoi: jos sinä olet Kristus, niin vapahda
sinus ja meitä. 40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä
sanoen: etkö sinäkään Jumalaa pelkää, ettäs olet yhdessä
kadotuksessa? 41 Ja tosin me olemme oikein siinä, sillä
me saamme meidän töidemme ansion jälkeen; mutta ei
tämä mitään pahaa tehnyt. 42 Ja sanoi Jesukselle: Herra,
muista minua, kuin tulet valtakuntaas. 43 Niin Jesus sanoi
hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpänä pitää sinun
oleman minun kanssani paradisissa. 44 Ja se oli lähes
kuudes hetki, ja pimeys tuli kaiken maan päälle, hamaan
yhdeksänteen hetkeen asti. 45 Ja aurinko pimeni, ja templin
esivaate repesi kahtia, 46 Ja Jesus huusi suurella äänellä
ja sanoi: Isä, sinun käsiis minä annan henkeni. Ja kuin
hän sen oli sanonut, antoi hän henkensä. 47 Mutta kuin
sadanpäämies näki, mitä tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja
sanoi: tosin oli tämä ihminen hurskas. 48 Ja kaikki kansa,
joka sinne katselemaan meni, kuin he näkivät, mitä siellä
tapahtui, löivät rintoihinsa ja palasivat kotiansa. 49 Mutta
kaikki hänen tuttavansa seisoivat taampana ja vaimot, jotka
häntä Galileasta seuranneet olivat, näkivät nämät. 50 Ja
katso, raatimie, nimeltä Joseph, joka oli jalo ja hurskas mies,
51 Joka ei ollut mieltynyt heidän neuvoonsa ja tekoonsa,

syntynyt Arimatiassa, Juudalaisten kaupungissa, joka myös
itse odotti Jumalan valtakuntaa: 52 Tämä meni Pilatuksen
tykö ja anoi Jesuksen ruumista, 53 Ja otti sen alas ja kääri
liinavaatteesen ja pani sen hautaan, joka kallioon hakattu
oli, johonka ei yksikään ennen pantu ollut. 54 Ja se oli
valmistuspäivä, ja sabbati lähestyi. 55 Niin vaimot seurasivat
jäljestä, jotka hänen kanssansa tulleet olivat Galileasta, ja
katselivat hautaa, ja kuinka hänen ruumiinsa pantu oli. 56
Mutta he palasivat ja valmistivat hyvänhajuisia yrttejä ja
voiteita; vaan sabbatina he lepäsivät lain käskyn jälkeen.

24 Mutta ensimäisenä sabbatin päivänä, sangen varhain,
tulivat he haudalle ja kantoivat hyvänhajuisia yrttejä,
jotka he olivat valmistaneet, ja muutamat heidän kanssansa,
2 Niin he löysivät kiven haudalta vieritetyksi pois, 3 Ja menivät
siihen sisälle eikä löytäneet Herran Jesuksen ruumista.
4 Ja tapahtui, kuin he siitä epäilivät, katso, kaksi miestä
seisoi heidän tykönänsä kiiltävissä vaatteissa. 5 Niin he
peljästyivät ja löivät kasvonsa maata päin. He sanoivat
heille: miksi te elävää kuolleiden seassa etsitte? 6 Ei hän
ole täällä, mutta nousi ylös; muistakaat, kuinka hän teille
sanoi, kuin hän vielä Galileassa oli, 7 Sanoen: Ihmisen
Poika pitää annettaman ylön syntisten ihmisten käsiin, ja
ristiinnaulittaman, ja kolmantena päivänä nouseman ylös.
8 Ja he muistivat hänen sanansa, 9 Ja palasivat jälleen
haudalta ja ilmoittivat kaikki nämät yhdelletoistakymmenelle
ja kaikille muille. 10 Ja ne olivat Maria Magdalena ja Johanna
ja Maria, Jakobin äiti, ja muita heidän kanssansa, jotka
näitä apostoleille ilmoittivat. 11 Ja heidän puheensa näkyi
heille houraukseksi, eikä he uskoneet heitä. 12 Mutta Pietari
nousi ja juoksi haudalle, ja kuin hän kurkisti sisälle, näki
hän ainoasti liinavaatteet pantuna, ja meni pois ihmetellen
itsellänsä sitä, mikä tapahtunut oli. 13 Ja katso, kaksi heistä
meni sinä päivänä yhteen kylään, joka oli Jerusalemista
kuudenkymmenen vakomitan päässä, Emaus nimeltä, 14
Ja puhuivat keskenänsä kaikista niistä, mitkä tapahtunut
oli. 15 Ja tapahtui heidän puhuissansa ja tutkistellessansa
keskenänsä, että Jesus itse heitä lähestyi ja matkusti heidän
kanssansa. 16 Mutta heidän silmänsä pidettiin, ettei he häntä
tunteneet. 17 Niin hän sanoi heille: mitkä puheet ne ovat, joita
te pidätte keskenänne käydessänne, ja olette murheelliset?
18 Niin vastasi yksi, Kleopas nimeltä, ja sanoi hänelle:
oletkos ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä,
mitä siellä näinä päivinä tapahtui? 19 Ja hän sanoi heille:
mitä? He sanoivat hänelle: Jesuksesta Natsarealaisesta,
joka oli väkevä propheta töissä ja sanoissa, Jumalan ja
kaiken kansan edessä. 20 Kuinka meidän ylimmäiset papit ja
päämiehet antoivat ylön hänen kuoleman kadotukseen, ja
ristiinnaulitsivat hänen. 21 Mutta me luulimme hänen siksi,
joka Israelin piti lunastaman. Ja paitsi kaikkia näitä on jo
kolmas päivä tänäpänä, kuin nämät tapahtuivat. 22 Mutta
myös muutamat vaimot meistä ovat meitä peljättäneet, jotka
varhain aamulla tulivat haudalle, 23 Ja kuin ei löytäneet
hänen ruumistansa, tulivat he ja sanoivat, että he enkeleinkin
näyn nähneet olivat, jotka sanoivat hänen elävän. 24 Ja
muutamat niistä, jotka meidän kanssamme olivat, menivät
haudalle ja löysivät niinkuin vaimot olivat sanoneet; mutta ei
he häntä nähneet. 25 Ja hän sanoi heille: oi te tomppelit ja
hitaan sydämestä uskomaan niitä kaikkia, mitä prophetat
puhuneet ovat! 26 Eikö Kristuksen pitänyt näitä kärsimän ja
kunniaansa käymän sisälle? 27 Ja hän rupesi Moseksesta ja
kaikista prophetaista, ja selitti heille kirjoitukset, jotka hänestä
olivat. 28 Ja he lähestyivät kylää, johonka he menivät, ja hän
teetteli itsensä edemmä käymään. 29 Ja he vaativat häntä,
sanoen: ole meidän kanssamme, sillä ehtoo joutuu ja päivä
on laskenut; ja hän meni olemaan heidän kanssansa. 30 Ja
tapahtui, kuin hän atrioitsi heidän kanssansa, otti hän leivän,
kiitti, mursi ja antoi heille. 31 Niin heidän silmänsä aukenivat
ja he tunsivat hänen. Ja hän katosi heidän edestänsä.
32 Ja he sanoivat keskenänsä: eikö meidän sydämemme
meissä palanut, kuin hän tiellä meitä puhutteli ja selitti meille
kirjoitukset? 33 Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat
Jerusalemiin, ja löysivät ne yksitoistakymmentä koossa ja
ne, jotka niiden kanssa olivat, 34 Jotka sanoivat: Herra on
totisesti noussut ylös ja ilmaantui Simonille. 35 Ja he juttelivat
heille, mitä tiellä tapahtunut oli, ja kuinka hän heiltä oli tuttu
leivän murtamisessa. 36 Mutta kuin he näitä puhuivat, seisoi
itse Jesus heidän keskellänsä ja sanoi heille: rauha olkoon
teille! 37 Niin he hämmästyivät ja peljästyivät, ja luulivat
näkevänsä hengen. 38 Ja hän sanoi heille: mitä te pelkäätte?
ja miksi senkaltaiset ajatukset tulevat sydämeenne? 39
Katsokaat käsiäni ja jalkojani, että minä itse olen: ruvetkaat
minuun ja katsokaat; sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita,
niinkuin näette minulla olevan. 40 Ja kuin hän nämät sanonut
oli, osoitti hän heille kätensä ja jalkansa. 41 Mutta koska
ei he vielä uskoneet ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi
hän heille: onko teillä tässä mitään syötävää? 42 Niin
he panivat hänen eteensä kappaleen paistettua kalaa ja
vähän kimalaisen hunajaa. 43 Ja hän otti sen ja söi heidän
nähtensä. 44 Niin hän sanoi heille: nämät ovat ne sanat, jotka
minä puhuin teille, kuin minä vielä tiedän kanssanne olin;
sillä kaikki pitää täytettämän, mitä kirjoitettu on Moseksen
laissa ja prophetaissa ja psalmeissa minusta. 45 Silloin hän
avasi heidän ymmärryksensä, kirjoituksia ymmärtämään, 46

Ja sanoi heille: niin on kirjoitettu, ja niin tuli Kristuksen kärsiä
ja nousta kuolleista kolmantena päivänä, **47** Ja saarnattaman
hänen nimeensä parannusta ja syntein anteeksi antamusta
kaikissa kansoissa, ruveten Jerusalemista. **48** Mutta te olette
näiden todistajat. **49** Ja katso, minä lähetän minun Isäni
lupauksen teidän päällenne. Mutta te olkaat Jerusalemissa
siihenasti kuin te puetetaan voimalla korkeudesta. **50** Niin
hän vei heidät ulos hamaan Betaniaan, ja nosti kätensä
ja siunasi heitä. **51** Ja tapahtui, kuin hän heitä siunannut
oli, erkani hän heistä ja meni ylös taivaasen. **52** Mutta
kuin he häntä kumartaneet ja rukoilleet olivat, palasivat
he Jerusalemiin suurella ilolla, **53** Ja olivat aina templissä,
kiittivät ja kunnioittivat Jumalaa. Amen!

Johanneksen

1 Alussa oli sana, ja se Sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala
oli se Sana. 2 Tämä oli alussa Jumalan tykönä. 3 Kaikki
ovat sen kautta tehdyt, ja ilman sitä ei ole mitään tehty, joka
tehty on. 4 Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus,
5 Ja valkeus paistaa pimeydessä, jota ei pimeys käsittänyt. 6
Yksi mies oli lähetetty Jumalalta, jonka nimi oli Johannes: 7
Se tuli valkeudesta todistamaan, että kaikki uskoisivat hänen
kauttansa. 8 Ei hän ollut valkeus, mutta hän oli lähetetty
valkeudesta todistamaan. 9 Se oli totinen valkeus, joka
valistaa kaikki ihmiset, jotka maailmaan tulevat; 10 Se oli
maailmassa, ja maailma oli hänen kauttansa tehty, ja ei
maailma häntä tuntenut. 11 Hän tuli omillensa, ja ei hänen
omansa häntä ottaneet vastaan, 12 Mutta niille, jotka hänen
ottivat vastaan, antoi hän voiman Jumalan lapsiksi tulla,
jotka uskovat hänen nimensä päälle, 13 Jotka ei verestä eikä
lihan tahdosta ei myös miehen tahdosta, mutta Jumalasta
syntyneet ovat. 14 Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän
seassamme, (ja me näimme hänen kunniansa niinkuin
ainoan Pojan kunnian Isästä,) täynnä armoa ja totuutta. 15
Johannes todisti hänestä, ja huusi, sanoen: tämä oli se, josta
minä sanoin: minun jälkeeni on tuleva, joka minun edelläni
on ollut; sillä hän oli ennen kuin minä. 16 Ja me olemme
kaikki hänen täydellisyydestänsä saaneet ja armon armosta.
17 Sillä laki on Moseksen kautta annettu: armo ja totuus
on Jesuksen Kristuksen kautta tullut. 18 Ei ole kenkään
koskaan Jumalaa nähnyt: ainokainen Poika, joka on Isän
helmassa, hän ilmoitti meille. 19 Ja tämä on Johenneksen
todistus, kuin Juudalaiset lähettivät Jerusalemista papit ja
Leviläiset kysymään häneltä: kukas olet? 20 Ja hän todisti
ja ei kieltänyt, ja hän todisti, sanoen: en minä ole Kristus.
21 Ja he kysyivät häneltä: kukas siis? oletkos Elias? Hän
sanoi: en. Oletkos propheta? Hän vastasi: en. 22 Niin he
sanoivat hänelle: kukas olet? että me antaisimme niille
vastauksen, jotka meidät lähettivät: mitäs sanot itsestäs? 23
Hän sanoi: minä olen huutava ääni korvessa: valmistakaat
Herran tietä, niinkuin Jesaias propheta sanoi. 24 Ja jotka
lähetetyt olivat, olivat Pharisealaisista. 25 Ja he kysyivät
häneltä ja sanoivat hänelle: miksi siis sinä kastat, jos
et ole Kristus, etkä Elias, etkä propheta? 26 Johannes
vastasi heitä ja sanoi: minä kastan vedellä; mutta teidän
keskellänne seisoo, jota ette tunne: 27 Hän on se, joka
minun jälkeeni tulee, joka minun edelläni on ollut, jonka
kengän rihmoja en minä ole kelvollinen päästämään. 28
Nämät tapahtuivat Betabarassa, sillä puolella Jordania,
kussa Johannes kasti. 29 Toisena päivänä näki Johannes
Jesuksen tykönsä tulevan, ja sanoi: katso, Jumalan Karitsa,
joka pois ottaa maailman synnin! 30 Tämä on se, josta minä
sanoin: minun jälkeeni tulee mies, joka minun edelläni on
ollut; sillä hän oli ennen kuin minä. 31 Ja en minä häntä
tuntenut; mutta että hän ilmestyisi Israelissa, sentähden tulin
minä vedellä kastamaan. 32 Ja Johannes todisti, sanoen:
minä näin Hengen taivaasta tulevan alas niinkuin kyyhkyisen
ja seisahtavan hänen päällensä. 33 Ja en minä häntä
tuntenut; mutta joka minun lähetti vedellä kastamaan, se
sanoi minulle: jonka päälle sinä näet Hengen tulevan alas ja
seisahtavan hänen päällesä, hän on se, joka kastaa Pyhällä
Hengellä. 34 Ja minä näin sen ja todistin hänen olevan
Jumalan Pojan. 35 Toisena päivänä seisoi Johannes taas ja
kaksi hänen opetuslapsistansa, 36 Ja kuin hän näki Jesuksen
käyvän, sanoi hän: katso, Jumalan Karitsa! 37 Ja ne kaksi
opetuslasta kuulivat hänen puhuvan, ja seurasivat Jesusta.
38 Mutta Jesus käänsi itsensä ja näki ne seuraavan, ja sanoi
heille: Mitä te etsitte? Niin he sanoivat hänelle: Rabbi (se
on niin paljo sanottu: opettaja) kussas asut? 39 Hän sanoi
heille: tulkaat ja katsokaat; ja he tulivat ja näkivät, kussa hän
asui, ja olivat sen päivän hänen tykönänsä, ja se oli lähes
kymmenes hetki. 40 Andreas, Simon Pietarin veli, oli yksi
niistä kahdesta, jotka sen Johannekselta kuulleet olivat ja
häntä seurasivat. 41 Tämä löysi ensin veljensä Simonin,
ja sanoi hänelle: me löysimme Messiaan; se on niin paljo
kuin: voideltu. 42 Ja hän toi hänen Jesuksen tykö. Mutta kuin
Jesus katsoi hänen päällensä, sanoi hän: sinä olet Simon
Jonan poika, ja sinä pitää kutsuttaman Kephas; se on niin
paljo kuin: kallio. 43 Toisena päivänä tahtoi Jesus mennä
Galileaan, ja löysi Philippuksen ja sanoi hänelle: seuraa
minua! 44 Mutta Philippus oli Betsaidasta, Andreaksen ja
Pietarin kaupungista. 45 Philippus löysi Natanaelin ja sanoi
hänelle: me olemme löytäneet sen, josta Moses kirjoitti
laissa ja prophetat, Jesuksen, Josephin pojan Natsaretista.
46 Ja Natanael sanoi hänelle: tulleeko Natsaretista jotain
hyvää? Philippus sanoi hänelle: tule ja katso. 47 Jesus
näki Natanaelin tykönsä tulevan, ja sanoi hänestä: katso,
totisesti oikia Israelilainen, jossa ei petosta ole. 48 Natanael
sanoi hänelle: mistäs minut tunnet? Jesus vastasi ja sanoi
hänelle: ennen kuin Philippus kutsui sinua fikunapuun alla
ollessas, näin minä sinun. 49 Vastasi Natanael ja sanoi
hänelle: Rabbi, sinä olet Jumalan Poika, sinä olet Israelin
kuningas. 50 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä uskot, että
minä sanoin sinulle: minä näin sinut fikunapuun alla. Sinä
saat vielä suurempia nähdä. 51 Ja sanoi hänelle: totisesti,
totisesti sanon minä teille: tästedes pitää teidän näkemän

taivaan avoinna, ja Jumalan enkelit astuvan ylös ja tulevan
alas Ihmisen Pojan päälle.

2 Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanassa,
ja Jesuksen äiti oli siellä; **2** Niin Jesus ja hänen
opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin. **3** Ja kun viina puuttui,
sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa. **4** Jesus sanoi
hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? ei minun
aikani ole vielä tullut. **5** Hänen äitinsä sanoi palvelijoille:
mitä hän teille sanoo, se tehkäät. **6** Niin siellä oli kuusi
kivistä vesi-astiaa pantuna Juudalaisten puhdistamisen
tavan jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mittaa. **7** Jesus
sanoi heille: täyttäkäät vesi-astiat vedellä. Ja he täyttivät ne
ylen täyteen. **8** Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle ja
viekäät edeskäyvälle. Ja he veivät. **9** Mutta kuin edeskäypä
maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta
se tuli, mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat,
) kutsui edeskäypä yljän, **10** Ja sanoi hänelle: jokainen
antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte
huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti. **11** Tämä on
ensimäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanassa,
ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat
hänen päällensä. **12** Sitte meni hän alas Kapernaumiin ja
hänen äitinsä ja hänen veljensä ja hänen opetuslapsensa,
eikä siellä kauvan viipyneet. **13** Ja Juudalaisten pääsiäinen
oli läsnä, ja Jesus meni ylös Jerusalemiin, **14** Ja löysi
templissä istuvan ne, jotka karjaa, lampaita ja kyykyläisiä
myyskentelivät, ja vaihettajat. **15** Ja hän teki ruoskan
köysistä, ja ajoi ulos ne kaikki temppelistä ja lampaat ja
karjan, ja heitti pois vaihettajain rahat ja maahan kukisti
pöydät. **16** Ja sanoi niille, jotka kyhkyisiä myivät: viekäät
nämät täältä pois ja älkäät tehkö minun Isäni huonetta
kauppahuoneeksi. **17** Mutta hänen opetuslapsensa muistivat
kirjoitetuksi: sinun huonees kiivaus on minun syönyt. **18**
Niin vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: mitä merkkiä
sinä meille osoitat, ettäs näitä teet? **19** Jesus vastasi ja
sanoi heille: jaottakaat maahan tämä templi, ja minä tahdon
sen kolmantena päivänä rakentaa ylös. **20** Niin Juudalaiset
sanoivat: tätä templiä on rakennettu kuusiviidettäkymmentä
ajastaikaa, ja sinä rakennat sen kolmena päivänä? **21** Mutta
hän sanoi ruumiinsa templistä. **22** Kuin hän siis oli kuolleista
noussut, muistivat hänen opetuslapsensa hänen sen heille
sanoneeksi, ja uskoivat Raamatun ja puheen, minkä Jesus
oli puhunut. **23** Mutta kuin hän pääsiäis-juhlapäivänä oli
Jerusalemissa, uskoivat monta hänen nimensä päälle, kuin
he näkivät ne tunnustähdet mitkä hän teki. **24** Mutta ei Jesus
uskonut itsiänsä heille; sillä hän tunsi heidät kaikki, **25** Ja ei
tarvinnut, että joku olis ihmisestä todistanut; sillä hän tiesi,
mitä ihmisessä oli.

3 Niin oli yksi mies Pharisealaisista, Nikodemus nimeltä,
Juudalaisten ylimmäinen. **2** Se tuli yöllä Jesuksen tykö
ja sanoi hänelle: Mestari, me tiedämme, että sinä olet
Jumamalasta opettajaksi tullut; sillä ei taida kenkään niitä
tunnustähtiä tehdä, joita sinä teet, jollei Jumala ole hänen
kanssansa. **3** Jesus vastasi ja sanoi hänelle: totisesti, totisesti
sanon minä sinulle: ellei joku vastuudesta synny, ei hän
taida Jumalanmalan valtakuntaa nähdä. **4** Nikodemus sanoi
hänelle: kuinka taitaa ihminen vanhana syntyä? taitaako
hän äitinsä kohtuun jälleen mennä, ja syntyä? **5** Jesus
vastasi: totisesti, totisesti sanon minä sinulle: ellei joku synny
vedestä ja Hengestä ei hän taida Jumalan valtakuntaan
sisälle tulla. **6** Mitä lihasta syntynyt on, se on liha, ja mitä
Hengestä syntynyt on se on henki. **7** Älä ihmettele, että
minä sanoin sinulle: teidän pitää uudesta syntymän. **8** Tuuli
puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa,
ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee:
näin on jokainen, joka Hengestä syntynyt on. **9** Vastasi
Nikodemus ja sanoi hänelle: kuinka ne taitavat tapahtua? **10**
Jesus vastasi ja sanoi hänelle: sinä olet mestari Israelissa,
ja et näitä tiedä! **11** Totisesti, totisesti sanon minä sinulle:
me puhumme, mitä me tiedämme, ja todistamme, mitä me
näemme, ja ette ota vastaan meidän todistustamme. **12**
Jos minä maallisia teille sanoin, ja ette usko: kuinka te
uskoisitte, jos minä taivaallisia teille sanoisin? **13** Ei astu
kenkään ylös taivaasen, vaan joka taivaasta astui alas,
Ihmisen Poika, joka on taivaassa. **14** Ja niinkuin Moses
ylensi kärmeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää
ylennettämän. **15** Että jokainen, joka uskoo hänen päällensä,
ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman.
(aiōnios g166) **16** Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut,
että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo
hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen
elämän saaman. **(aiōnios g166)** **17** Sillä ei Jumala lähettänyt
Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, mutta että
maailma pitää hänen kauttansa vapahdettaman. **18** Joka
hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei
usko, se on jo tuomittu; sillä ei hän uskonut Jumalan ainoan
Pojan nimen päälle. **19** Mutta tämä on tuomio: että valkeus
tuli maailmaan, ja ihmiset rakastivat enemmin pimeyttä
kuin valkeutta; sillä heidän työnsä olivat pahat. **20** Sillä
jokainen, joka pahaa tekee, se vihaa valkeutta eikä tule
valkeuteen, ettei hänen töitänsä pitäisi laitettaman. **21** Mutta
joka totuuden tekee, se tulee valkeuteen, että hänen työnsä

nähtäisiin; sillä ne ovat Jumalassa tehdyt. 22 Sitte tuli Jesus
ja hänen opetuslapsensa Juudean maahan, ja asui siellä
heidän kanssansa, ja kasti. 23 Mutta Johannes kasti myös
Enonissa läsnä Salimia, sillä siellä oli palto vettä; ja he tulivat
ja kastettiin. 24 Sillä ei Johannes ollut vielä silloin vankiuteen
heitetty. 25 Niin tuli kysymys Johanneksen opetuslasten
ja Juudalaisten välillä puhdistuksesta. 26 Ja he tulivat
Johanneksen tykö ja sanoivat hänelle: opettaja, se joka
sinun kanssas oli toisella puolella Jordania, josta sinä todistit,
katso, hän kastaa, ja jokainen menee hänen tykönsä. 27
Johannes vastasi ja sanoi: ei ihminen taida mitään ottaa, ellei
hänelle anneta taivaasta. 28 Te olette itse minun todistajani,
että minä olen sanonut: en minä ole Kristus, vaan minä olen
hänen edellänsä lähetetty. 29 Jolla on morsian, se on ylkä;
mutta yljän ystävä, joka seisoo ja kuultelee häntä, se iloittaa
itsiänsä yljän äänestä sangen suuresti; sentähden on tämä
minun iloni täytetty. 30 Hänen tulee kasvaa, mutta minun
pitää vähenemän. 31 Joka ylhäältä tulee, se on kaikkein
päällä, ja joka maasta on, se on maasta ja puhuu maasta.
Joka taivaasta tulee, hän on kaikkein ylin. 32 Ja mitä hän
nähnyt ja kuullut on, sen hän todistaa, ja ei kenkään ota
vastaan hänen todistustansa. 33 Joka hänen todistuksensa
otti vastaan, se päätti Jumalan olevan totisen. 34 Sillä jonka
Jumala lähetti, se puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala
anna Henkeä mitalla. 35 Isä rakastaa Poikaa, ja antoi kaikki
hänen käteensä. 36 Joka uskoo Pojan päälle, hänellä on
ijankaikkinen elämä; mutta joka ei usko Pojan päälle, ei
hänen pidä elämää näkemän, mutta Jumalan viha pysyy
hänen päällänsä. (aiōnios g166)

4 Kuin siis Herra ymmärsi Pharisealaisten kuulleeksi,
että Jesus teki enemmin opetuslapsia ja kasti kuin
Johannes; 2 (Vaikka ei Jesus itse kastanut, mutta hänen
opetuslapsensa,) 3 Jätti hän Juudean ja meni jälleen
Galileaan. 4 Mutta hänen piti Samarian kautta vaeltaman.
5 Niin hän tuli Samarian kaupunkiin, joka kutsuttiin Sikar,
lähes sitä maakartanoa, jonka Jakob oli pojallensa Josephille
antanut. 6 Niin siellä oli Jakobin lähde. Kuin Jesus matkasta
oli vasynyt, istui hän lähteen päälle, ja se oli liki kuudetta
hetkeä. 7 Niin tuli yksi Samarian vaimo vettä ammentamaan,
ja Jesus sanoi hänelle: anna minun juodakseni. 8 Sillä hänen
opetuslapsensa olivat menneet kaupunkiin ruokaa ostamaan.
9 Sanoi Samarian vaimo hänelle: kuinka sinä minulta juoda
anot, joka olet Juudalainen, ja minä olen Samarialainen? sillä
ei Juudalaiset pidä yhtään kanssakäymistä Samarialaisten
kanssa. 10 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: jos sinä tietäisit
Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: anna
minun juodakseni! niin sinä anoisit häneltä, ja hän antaisi
sinulle elävää vettä. 11 Sanoi vaimo hänelle: Herra, eipä
sinulla ole, milläs ammennat, ja lähde on syvä: kusta siis
sinulla on elävää vettä? 12 Oletkos sinä suurempi kuin
meidän isämme Jakob, joka meille tämän kaivon antoi?
ja hän joi itse siitä, ja hänen lapsensa, ja hänen karjansa.
13 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: jokainen, joka juo tästä
vedestä, hän janoo jälleen; 14 Mutta joka siitä vedestä
juo, jonka minä hänelle annan, ei hän janoo ijankaikkisesti;
vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä
sen veden lähteeksi, joka kuohuu ijankaikkiseen elämään.
(aiōn g165, aiōnios g166) 15 Sanoi vaimo hänelle: Herra, anna
minulle sitä vettä, etten minä janoaisi enkä tarvitsisi tulla
tänne ammentamaan. 16 Jesus sanoi hänelle: mene, kutsu
miehes, ja tule tänne. 17 Vaimo vastasi ja sanoi hänelle: ei
minulla ole miestä. Sanoi Jesus hänelle: oikein sinä sanoit:
ei minulla ole miestä. 18 Sillä viisi miestä on sinulla ollut,
ja se joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehes. Sen sinä
oikein sanoit. 19 Vaimo sanoi hänelle: Herra, minä näen, että
sinä olet propheta. 20 Meidän isämme ovat tällä vuorella
kumartaneet ja rukoilleet, ja te sanotte: Jerusalemissa on
se sia, jossa pitää rukoiltaman. 21 Jesus sanoi hänelle:
vaimo, usko minua: se aika tulee, ettette tällä vuorella eikä
Jerusalemissa Isää rukoile. 22 Ette tiedä, mitä te rukoilette,
mutta me tiedämme, mitä me rukoilemme; sillä autuus on
Juudalaisista. 23 Mutta hetki tulee, ja jo nyt on, että totiset
rukoiliat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa; sillä Isä
tahtoo myös senkaltaisia, jotka häntä rukoilevat. 24 Jumala
on Henki, ja jotka häntä rukoilevat, niiden pitää hengessä
ja totuudessa häntä rukoileman. 25 Vaimo sanoi hänelle:
minä tiedän, että Messias on tuleva, joka kutsutaan Kristus:
kuin hän tulee, niin hän ilmoittaa meille kaikki. 26 Jesus
sanoi hänelle: minä olen se, joka sinun kanssas puhun. 27
Silloin tulivat hänen opetuslapsensa ja ihmettelivät, että hän
sitä vaimoa puhutteli: ei kuitenkaan kenkään sanonut: mitäs
kysyt? eli mitäs häntä puhuttelet? 28 Niin vaimo jätti vesi-
astiansa, ja meni kaupunkiin, ja sanoi niille ihmisille: 29
Tulkaa katsomaan sitä ihmistä, joka minulle sanoi kaikki,
mitä minä tehnyt olen: olleeko hän Kristus? 30 Niin he
läksivät kaupungista ja menivät hänen tykönsä. 31 Mutta
sillä välillä rukoilivat opetuslapset häntä, sanoen: Rabbi, syö.
32 Vaan hän sanoi heille: minulla on ruokaa syödäkseni,
jota ette tiedä. 33 Niin opetuslapset sanoivat keskenänsä:
lieneekö joku hänelle syötävää tuonut? 34 Jesus sanoi heille:
minun ruokani on se, että minä teen hänen tahtonsa, joka
minun lähetti, ja täytän hänen tekonsa. 35 Ettekö te sano:
vielä ovat neljä kuukautta ja elonaika tulee? katso, minä

sanon teille: nostakaat silmänne ylös ja katsokaat vainioita:
sillä ne ovat jo valkiat elonajaksi. 36 Ja joka niittää, hän
saa palkan ja kokoo hedelmän ijankaikkiseen elämään:
että kylväjä ja niittäjä ynnä iloitsisivat. (aiōnios g166) 37 Sillä
tässä on se sana tosi; toinen on, joka kylvää, ja toinen,
joka niittää. 38 Minä lähetin teidät niittämään, jossa ette ole
työtä tehdeet: muut ovat työtä tehneet ja te olette heidän
työnsä päälle tulleet. 39 Mutta monta Samarialaista siitä
kaupungista uskoivat hänen päällensä sen vaimon puheen
tähden, joka sanoi: hän on minulle kaikki sanonut, mitä minä
tehnyt olen. 40 Kuin siis Samarialaiset tulivat hänen tykönsä,
rukoilivat he häntä viipymään heidän tykönänsä. Ja hän
viipyi siellä kaksi päivää. 41 Ja paljo usiammat uskoivat
hänen sanansa tähden. 42 Ja sanoivat sille vaimolle: emme
nyt silleen usko sinun puhees tähden; sillä me olemme
itse kuulleet ja tiedämme, että hän on totisesti Kristus,
maailman Vapahtaja. 43 Mutta kahden päivän perästä läksi
hän sieltä ja meni Galileaan. 44 Sillä Jesus todisti itse, ettei
propheta maksa isänsä maalla mitään. 45 Kuin hän siis tuli
Galileaan, ottivat Galilealaiset hänen vastaan, jotka olivat
nähneet kaikki ne, mitä hän Jerusalemissa juhlana tehnyt oli:
sillä he olivat myös juhlalle tulleet. 46 Niin Jesus tuli taas
Galilean Kaanaan, kussa hän meden viinaksi tehnyt oli. Ja oli
kuninkaan mies, jonka poika sairasti Kapernaumissa. 47 Kuin
hän kuuli, että Jesus oli tullut Juudeasta Galileaan, meni hän
hänen tykönsä ja rukoili häntä tulemaan alas ja parantamaan
hänen poikansa, joka oli kuolemallansa. 48 Sanoi siis Jesus
hänelle: ellette näe tunnustähtiä ja ihmeitä, niin ette usko. 49
Sanoi kuninkaan mies hänelle: Herra, tule alas ennenkuin
minun poikani kuolee. 50 Jesus sanoi hänelle: mene, sinun
poikas elää. Ja mies uskoi sanan, jonka Jesus sanoi hänelle,
ja meni. 51 Niin hänen mennessänsä, kohtasivat hänen
palveliansa hänen ja ilmoittivat hänelle, sanoen: sinun poikas
elää. 52 Niin hän tutki heiltä hetkeä, jolla hän parani, ja he
sanoivat hänelle: eilen seitsemännellä hetkellä antoi vilutauti
hänen ylön. 53 Niin isä ymmärsi sen siksi hetkeksi, jolla
Jesus sanoi hänelle: sinun poikas elää. Ja hän uskoi ja koko
hänen huoneensa. 54 Tämä on toinen tunnustähti, jonka
Jesus teki tullessansa Juudeasta Galileaan.

5 Sitte oli Juudalaisten juhlapäivä, ja Jesus meni ylös
Jerusalemiin. 2 Mutta Jerusalemissa on Lammasportin
tykönä lammikko, joka Hebrean kielellä kutsutaan Betesda,
jossa oli viisi vajaa, 3 Joissa makasi suuri joukko sairaita,
sokeita, ontuvia, halvatuita, jotka veden liikuttamista odottivat.
4 Sillä enkeli tuli alas määrätyllä ajalla lammikkoon ja sekoitti
veden: joka siis ensimäisenä veteen astui, kuin se sekoitettu
oli, niin se parani, ehkä missä ikänä taudissa hän oli. 5 Niin
oli siellä mies, joka kahdeksanneljättäkymmentä ajastaikaa
oli sairastanut. 6 Kuin Jesus hänen näki makaavan ja
tunsi hänen jo kauvan sairastaneen, sanoi hän hänelle:
tahdotkos tulla terveeksi? 7 Sairas vastasi häntä: Herra, ei
ole minulla sitä ihmistä, joka minun vie, kuin vesi sekoitettu
on, lammikkoon; mutta kuin minä tulen, niin on toinen
minun edelläni siihen astunut. 8 Jesus sanoi hänelle: nouse,
ota vuotees ja käy. 9 Ja kohta parani se ihminen, ja otti
vuoteensa ja kävi. Ja se päivä oli sabbati. 10 Sanoivat siis
Juudalaiset paratulle: nyt on sabbati, ei sinun sovi vuodetta
kantaa. 11 Hän vastasi heitä: joka minun paransi, se sanoi
minulle: ota vuotees ja käy. 12 Niin he kysyivät häneltä:
kuka on se ihminen, joka sinulle sanoi: ota vuotees ja
käy? 13 Mutta ei parattu tietänyt, kuka se oli; sillä Jesus oli
mennyt pois kansan tähden, joka siinä paikassa oli. 14 Sitte
löysi Jesus hänen templissä ja sanoi hänelle: katso, sinä
olet parattu: älä silleen syntiä tee, ettei jotain pahempaa
sinulle tapahtuisi. 15 Niin se ihminen meni pois ja ilmoitti
Juudalaisille, että Jesus oli se, joka hänen parantanut oli.
16 Ja Juudalaiset vainosivat sentähden Jesusta ja etsivät
häntä tappaaksensa, että hän senkaltaisia teki sabbatina. 17
Niin Jesus vastasi heitä: minun isäni tekee työtä hamaan
tähän asti, ja minä myös teen työtä. 18 Sentähden etsivät
Juudalaiset häntä vielä enemmin tappaaksensa, ettei hän
ainoastaan sabbatia rikkonut, mutta myös sanoi Jumalan
isäksensä, ja teki itsensä Jumalan kaltaiseksi. 19 Niin Jesus
vastasi ja sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille:
ei taida Poika itsestänsä mitään tehdä, ellei hän näe Isän
tekevän; sillä mitä ikänä hän tekee, sitä myös Poika niin
tekee. 20 Sillä Isä rakastaa Poikaa ja osoittaa hänelle kaikki,
mitä hän itse tekee, ja hän on vielä suurempia töitä hänelle
osoittava, kuin nämät ovat, että teidän pitää ihmettelemän.
21 Sillä niinkuin Isä herättää ja virvoittaa kuolleita, niin myös
Poika virvoittaa, joita hän tahtoo. 22 Sillä ei Isä ketään
tuomitse, vaan antoi kaiken tuomion Pojalle: 23 Että kaikki
Poikaa kunnioittaisivat, niinkuin he Isää kunnioittavat. Joka ei
Poikaa kunnioita, ei se kunnioita Isää, joka hänen lähetti. 24
Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka kuulee minun sanani
ja uskoo sen, joka minun lähetti, hänellä on ijankaikkinen
elämä, ja ei hän tule tuomioon, vaan menee kuolemasta
elämään. (aiōnios g166) 25 Totisesti, totisesti sanon minä
teille: hetki tulee, ja nyt jo on, että kuolleet saavat kuulla
Jumalan Pojan äänen; ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.
26 Sillä niinkuin Isällä on elämä itsessänsä, niin antoi hän
myös elämän Pojalle itsessänsä olemaan, 27 Ja on hänellä
myös antanut vallan tuomita, että hän on Ihmisen Poika.

28 Älkää tätä ihmetelkö; sillä hetki tulee, jona kaikki ne,
jotka haudoissa ovat, saavat kuulla hänen äänensä. 29 Ja
pitää tuleman edes ne, jotka hyvää tehneet ovat, elämän
ylösnousemiseen, mutta jotka pahaa tehneet ovat, tuomion
ylösnousemiseen. 30 En minä itsestäni taida mitään tehdä:
niinkuin minä kuulen, niin minä tuomitsen, ja minun tuomioni
on oikia; sillä en minä etsi minun tahtoani, vaan Isän tahtoa,
joka minun lähetti. 31 Jos minä itsestäni todistaisin, niin ei
minun todistukseni olisi tosi. 32 Toinen on, joka todistaa
minusta, ja minä tiedän, että hänen todistuksensa on tosi,
jonka hän minusta todistaa. 33 Te lähetitte Johanneksen tykö,
ja hän todisti totuuden. 34 Mutta en minä ihmiseltä todistusta
ota; vaan minä sanoin näitä, että te autuaaksi tulisitte. 35
Hän oli palavainen ja paistavainen kynttilä; mutta te tahdoitte
ainoastaan vähän aikaan riemuita hänen valkeudessansa.
36 Mutta minulla on suurempi todistus kuin Johanneksen;
sillä ne työt, jotka Isä antoi minulle täyttääkseni, ne työt,
jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä minun lähetti,
37 Ja Isä, joka minun lähetti, hän todistaa minusta. Ette
ole koskaan hänen ääntänsä kuulleet eli hänen muotoansa
nähneet, 38 Ja ei teillä ole hänen sanansa pysyväinen; sillä
ette usko sitä, jonka hän lähetti. 39 Tutkikaat Raamatuita;
sillä niissä te luulette teillänne ijankaikkisen elämän olevan,
ja ne ovat, jotka todistavat minusta. (aiōnios g166) 40 Ja ette
tahdo tulla minun tyköni, että te saisitte elämän. 41 En minä
pyydä kunniaa ihmisiltä; 42 Vaan minä tunnen teidät, ettei
teissä ole Jumalan rakkaus. 43 Minä tulin Isäni nimeen, ja
ette minua ota vastaan; jos joku tulee omalla nimellänsä,
niin te sen otatte vastaan. 44 Kuinka te taidatte uskoa,
jotka otatte kunnian toinen toiseltanne, ja sitä kunniaa, joka
ainoalta Jumalalta tulee, ette etsi? 45 Älkäät luulko, että
minä minä kannan Isän edessä teidän päällenne: se on,
koka teidän päällenne kantaa, Moses, johonka te turvaatte.
46 Sillä jos te olisitte Moseksen uskoneet, niin te olisitte
minun uskoneet; sillä minusta on hän kirjoittanut. 47 Jos ette
hänen kirjoitksiansa usko, kuinkas te minun sanani uskotte?

6 Sitte meni Jesus Galilean meren ylitse, joka on Tiberiaan,
2 Ja häntä seurasi paljo kansaa, että he näkivät hänen
merkkinsä, joita hän teki sairaissa. 3 Niin Jesus meni
ylös vuorelle ja istui siellä opetuslastensa kanssa. 4 Ja
lähestyi pääsiäinen, Juudalaisten juhla. 5 Kuin siis Jesus
nosti silmänsä ja näki tulevan paljon kansaa tykönsä,
sanoi hän Philippukselle: kusta me ostamme leipiä näiden
syödä? 6 (Mutta sen hän sanoi, kiusaten häntä: sillä
hän tiesi, mitä hän tekevä oli.) 7 Vastasi Philippus häntä:
kahdensadan penningin leivät ei täytyisi heille, että kukin
heistä vähänkin sais. 8 Sanoi yksi hänen opetuslapsistansa
hänelle: Andreas, Simon Pietarin veli: 9 Tässä on poikainen,
jolla on viisi ohrasta leipää ja kaksi kalaista; vaan mitä
ne ovat näin paljolle? 10 Mutta Jesus sanoi: asettakaat
kansa atrioitsemaan. ja siinä aikassa oli paljo ruohoa. Niin
atrioitsi lähes viisituhatta miestä. 11 Ja Jesus otti leivät,
kiitti ja antoi opetuslapsille, mutta opetuslapset jakoivat
atrioitseville, niin myös kaloista niin paljo kuin hän tahtoi. 12
Mutta kuin he ravitut olivat, sanoi hän opetuslapsillensa:
kootkaat murut, jotka jäivät, ettei mitään hukkuisi. 13 Niin he
kokosivat ja täyttivät kaksitoistakymmentä koria muruilla,
viidestä ohraisesta leivästä, jotka niiltä liiaksi olivat, jotka
atrioitsivat. 14 Kuin siis ne ihmiset sen merkin näkivät, minkä
Jesus teki, sanoivat he: tämä on totisesti se Propheta,
joka maailmaan tuleva oli. 15 Kuin Jesus ymmärsi, että
he tahtoivat tulla ja väkivallalla tehdä hänen kuninkaaksi,
meni hän pois taas vuorelle yksinänsä. 16 Mutta kuin ehtoo
tuli, menivät hänen opetuslapsensa alas meren tykö, 17
Ja astuivat haahteen ja menivät ylitse meren Kapernaumia
päin. Ja jo oli pimiä tullut, ja ei Jesus tullut heidän tykönsä.
18 Niin meri nousi, että suuri tuuli puhalsi. 19 Ja kuin he olivat
soutaneet lähes viisikolmattakymmentä eli kolmekymmentä
vakomittaa, näkivät he Jesuksen käyvän meren päällä ja
lähenevän haahta; ja he peljästyivät. 20 Niin hän sanoi
heille: minä olen; älkäät peljätkö. 21 Niin he tahtoivat ottaa
hänen haahteen; ja haaksi oli jo sen maan tykönä, johonka
he menivät. 22 Toisena päivänä, kuin kansa, joka sillä
puolella merta oli, näki, ettei siellä muuta venhettä ollut kuin
se yksi, johonka hänen opetuslapsensa olivat astuneet, ja
ettei Jesus ollut astunut haahteen opetuslastensa kanssa,
vaan hänen opetuslapsensa olivat ainoastaan matkaan
lähteneet; 23 Mutta muut venheet tulivat Tiberiaasta, lähes
sitä paikkaa, jossa he olivat leipää syöneet, sitte kuin Herra
oli kiittänyt; 24 Koska kansa sen näki, ettei Jesus siellä ollut
eikä hänen opetuslapsensa, asutivat he myös haaksiin ja
menivät Kapernaumiin etsein Jesusta. 25 Ja kuin he hänen
siltä puolen merta löysivät, sanoivat he hänelle: Rabbi,
koskas tänne tulit? 26 Jesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti,
totisesti sanon minä teille: ette etsi minua, että te näitte
ihmeen, vaan että te saitte leipää syödä ja olette ravitut. 27
Älkäät tehkö sitä ruokaa, joka on katoovainen, vaan sitä
ruokaa, joka pysyy ijankaikkiseen elämään, jonka Ihmisen
Poika teille antava on; sillä Isä Jumala on sen vahvistanut.
(aiōnios g166) 28 Niin he sanoivat hänelle: mitä meidän pitää
tekemän, että me taitaisimme Jumalan töitä tehdä? 29 Jesus
vastasi ja sanoi heille: se on Jumalan työ, että te uskotte sen
päälle, jonka hän lähetti. 30 Niin he sanoivat hänelle: mitä

ihmettä siis sinä teet, että me näkisimme ja uskoisimme
sinun päälles? Mitä työtä sinä teet? 31 Meidän isämme
söivät mannaa korvessa, niinkuin kirjoitettu on: hän antoi
heille leipää taivaasta syödäksensä. 32 Niin Jesus sanoi
heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ei Moses sitä
leipää antanut teille taivaasta; mutta minun Isäni antaa
totisen leivän taivaasta. 33 Sillä Jumalan leipä on se, joka
taivaasta tulee alas ja antaa maailmalle elämän. 34 Niin
he sanoivat hänelle: Herra, anna meille aina sitä leipää.
35 Jesus sanoi heille: minä olen elämän leipä: joka tulee
minun tyköni, ei hän suinkaan isoo, ja joka uskoo minun
päälleni, ei hän koskaan janoo. 36 Mutta minä sanoin teille,
että te näitte minun, ette sittekään usko. 37 Kaikki, mitä
minun Isäni antaa minulle, se tulee minun tyköni: ja joka
minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos. 38 Sillä minä
tulin taivaasta alas, en tekemään minun tahtoani, vaan
sen tahtoa, joka minun lähetti. 39 Mutta se on Isän tahto,
joka minun lähetti, ettei minun pidä yhtäkään niistä kaikista
kadottaman, jotka hän minulle antoi, mutta olen ne herättävä
viimeisenä päivänä. 40 Tämä on sen tahto, joka minun
lähetti, että jokainen koka näkee Pojan ja uskoo hänen
päällensä, hänellä pitää ijankaikkinen elämä oleman, ja minä
herätän hänen viimeisenä päivänä. (aiōnios g166) 41 Niin
Juudalaiset napisivat sitä, kuin hän sanoi: minä olen se leipä,
joka taivaasta tuli alas, 42 Ja sanoivat: eikö tämä ole Jesus,
Josephin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinkas
hän sanoo: minä olen tullut taivaasta alas. 43 Niin Jesus
vastasi ja sanoi heille: älkäät napisko keskenänne. 44 Ei
taida kenkään minun tyköni tulla, ellei Isä, joka minun lähetti,
vedä häntä, ja minä herätän hänen viimeisenä päivänä. 45
Se on prophetaissa kirjoitettu: heidän pitää kaikki Jumalalta
opetetuksi tuleman. Sentähden jokainen, joka sen on Isältä
kuullut ja oppinut, hän tulee minun tyköni. 46 Ei niin, että
joku on Isän nähnyt, vaan joka on Jumalasta, se on Isän
nähnyt. 47 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka uskoo
minun päälleni, hänellä on ijankaikkinen elämä. (aiōnios g166)
48 Minä olen elämän leipä. 49 Teidän isänne söivät mannaa
korvessa ja kuolivat. 50 Tämä on se leipä, joka taivaasta tuli
alas, ja joka siitä syö, ei hänen pidä kuoleman. 51 Minä olen
elävä leipä, joka taivaasta tuli alas: se joka tästä leivästä syö,
hän elää ijankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on
minun lihani, jonka minun pitää antaman maailman elämän
edestä. (aiōn g165) 52 Niin Juudalaiset riitelivät keskenänsä,
sanoen: kuinka tämä taitaa antaa lihansa meille syödä? 53
Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti sanon minä teille: ellette
syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, niin ei ole
elämä teissä. 54 Joka syö minun lihani ja juo minun vereni,
hänellä on ijankaikkinen elämä, ja minä olen herättävä hänen
viimeisenä päivänä. (aiōnios g166) 55 sillä minun lihani on
totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. 56 Joka
syö minun lihani ja juo minun vereni, hän on minussa ja
minä hänessä. 57 Niinkuin elävä Isä minun lähetti ja minä
elän Isäni tähden, niin myös se, joka minua syö, hän elää
minun tähteni. 58 Tämä on se leipä, joka taivaasta tuli alas:
ei niinkuin teidän isänne söivät mannaa ja kuolivat: Joka tätä
leipää syö, hän saa elää ijankaikkisesti. (aiōn g165) 59 Näitä
sanoi hän synagogassa, opettaissansa Kapernaumissa. 60
Niin monta hänen opetuslapsistansa, kuin he tänän kuulivat,
sanoivat: tämä on kova puhe: kuka voi sitä kuulla? 61 Mutta
kuin Jesus tiesi itsestänsä, että hänen opetuslapsensa siitä
napisivat, sanoi hän heille: pahoittaako tämä teitä? 62 Mitä
sitte, jos te näette Ihmisen Pojan sinne menevän ylös, kussa
hän ennen oli? 63 Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha
mitään auta: ne sanat, jotka minä teille puhun, ovat henki
ja elämä. 64 Mutta muutamat teistä ovat, jotka ei usko.
Sillä Jesus tiesi alusta, kutka ovat, jotka ei uskoneet, ja
kuka hänen oli pettävä. 65 Ja hän sanoi: sentähden sanoin
minä teille: ei taida kenkään tulla minun tyköni, ellei se ole
annettu hänelle minun Isältäni. 66 Siitä ajasta luopuivat
monta hänen opetuslastansa hänestä ja menivät pois, eikä
hänen kanssansa enempi vaeltaneet. 67 Niin Jesus sanoi
niille kahdelletoistakymmenelle: ettekö te myös tahdo mennä
pois? 68 Simon Pietari vastasi häntä: Herra, kenenkäs
tykö me menemme? sinulla on ijankaikkisen elämän sanat,
(aiōnios g166) 69 Ja me uskomme ja olemme ymmärtäneet,
että sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika? 70 Jesus
vastasi heitä: enkö minä ole teitä kahtatoistakymmentä
valinnut? ja yksi teistä on perkele. 71 Mutta sen hän sanoi
Juudaasta, Simonin pojasta Iskariotista; sillä hän oli hänen
pettävä, ja oli yksi niistä kahdestatoistakymmenestä.

7 Ja sitte vaelsi Jesus Galileassa; sillä ei hän tahtonut
vaeltaa Juudeassa, että Juudalaiset pyysivät häntä
tappaa. 2 Niin Juudalaisten lehtimajan juhla oli läsnä. 3
Ja hänen veljensä sanoivat hänelle: lähde täältä ja mene
Juudeaan, että myös sinun opetuslapses näkisivät sinun
työs, joita sinä teet. 4 Sillä ei kenkään tee mitään salaa, ja
tahtoo itse julki olla. Jos siis sinä näitä teet, niin julista itses
maailman edessä. 5 Sillä ei hänen veljensäkään uskoneet
hänen päällensä. 6 Niin Jesus sanoi heille: ei ole minun
aikani vielä tullut; vaan teidän aikanne on aina valmis. 7
Ei maailma taida teitä vihata, mutta minua hän vihaa; sillä
minä todistan hänestä, että hänen työnsä ovat pahat. 8
Menkäät te ylös juhlalle: en minä vielä tälle juhlalle mene,

sillä ei minun aikani ole vielä täytetty. 9 Ja kuin hän näitä
heille puhunut oli, niin hän jäi Galileaan. 10 Mutta kuin hänen
veljensä olivat menneet ylös, meni hän myös juhlalle, ei
julki, vaan niinkuin salaa. 11 Niin Juudalaiset etsivät häntä
juhlana ja sanoivat: kussa hän on? 12 Ja suuri napina oli
hänestä kansan seassa; sillä muutamat sanoivat: hän on
hyvä, mutta toiset sanoivat: ei, vaan hän viettelee kansan.
13 Ei kuitenkaan yksikään hänestä julkisesti puhunut; sillä
he pelkäsivät Juudalaisia. 14 Mutta kuin jo puoli juhlaa oli
kulunut, meni Jesus ylös templiin, ja opetti. 15 Ja Juudalaiset
ihmettelivät, sanoen: kuinka tämä taitaa kirjaa, joka ei ole
oppinut? 16 Vastasi Jesus ja sanoi heille: ei minun oppini ole
minun, mutta sen, joka minun lähetti. 17 Jos joku tahtoo
tehdä hänen tahtonsa, niin hänen pitää tietämän tästä opista,
josko se on Jumalasta, eli jos minä itsestäni puhun. 18
Joka itsestänsä puhuu, se etsii omaa kunniaansa: mutta
joka etsii sen kunniaa, joka hänen lähetti, se on vakaa
ja ei hänessä ole vääryyttä. 19 Eikö Moses antanut teille
lakia, ja ei kenkään teistä lakia taytä? Miksi te etsitte minua
tappaaksenne? 20 Vastasi kansa ja sanoi: sinulla on perkele:
kuka sinua etsii tappaaksensa? 21 Jesus vastasi ja sanoi
heille: yhden työn minä tein, ja te kaikki ihmettelette. 22
Sentähden antoi Moses teille ympärileikkauksen, (ei että se
Mosekselta oli, vaan isiltä), ja te ympärileikkaatte sabbatina
ihmisen. 23 Jos ihminen sabbatina ympärileikataan, ettei
Moseksen laki rikottaisi: närkästyttekö te minusta, että
minä koko ihmisen sabbatina paransin? 24 Älkäät tuomitko
näkemisen jälkeen, vaan sanokaat oikia tuomio. 25 Sanoivat
siis muutamat Jerusalemin asuvaisista: eikö tämä se ole, jota
he etsivät tappaaksensa? 26 Ja katso, hän puhuu rohkiasti,
ja ei he hänelle mitään puhu: tietänevätkö ylimmäiset oikein,
että hän on totisesti Kristus? 27 Mutta me kyllä tiedämme,
kusta tämä on: vaan kusta Kristus tulee ja kusta hän on,
ei kenkään tiedä. 28 Niin Jesus huusi templissä, opetti ja
sanoi: ja te tunnette minun, ja tiedätte, kusta minä olen: ja
en minä ole tullut itsestäni, mutta hän on vakaa, joka minun
lähetti, jota ette tunne. 29 Mutta minä tunnen hänen, sillä
minä olen hänestä, ja hän lähetti minun. 30 Niin he etsivät
häntä käsittääksensä; vaan ei kenkään laskenut kättänsä
hänen päällensä, sillä ei hänen aikansa ollut vielä tullut. 31
Mutta paljo kansasta uskoivat hänen päällensä ja sanoivat:
kuin Kristus tulee, tehneekö hän enemmän ihmeitä kuin
tämä on tehnyt? 32 Pharisealaiset kuulivat kansan hänestä
senkaltaisia napisevan, ja Pharisealaiset ja ylimmäiset papit
lähettivät palveliat häntä ottamaan kiinni. 33 Niin Jesus sanoi
heille: minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja
menen sitte hänen tykönsä, joka minun lähetti. 34 Teidän
pitää minua etsimän ja ei löytämän, ja kussa minä olen, ette
taida sinne tulla. 35 Niin Juudalaiset sanoivat keskenänsä:
kununkas hän menee, ettemme häntä löydä? meneekö hän
Grekiläisten sekaan, jotka sinne ja tänne hajoitetut ovat,
Grekiläisiä opettamaan? 36 Mikä puhe se on, minkä hän
sanoi: teidän pitää etsimän minua ja ei löytämän, ja kussa
minä olen, ette taida sinne tulla? 37 Mutta viimeisenä suurena
juhlapäivänä seisoi Jesus ja huusi, sanoen: joka janoo,
se tulkaan minun tyköni ja juokaan. 38 Joka uskoo minun
päälleni, niinkuin Raamattu sanoo, hänen kohdustansa pitää
vuotaman elämän veden virrat. 39 (Mutta sen hän sanoi siitä
hengestä, jonka niiden piti saaman, jotka uskovat hänen
päällensä; sillä ei Pyhä Henki vielä silloin saapuvilla ollut, ettei
Jesus ollut vielä kirkastettu.) 40 Monta siis kansasta, jotka
tämän puheen kuulivat, sanoivat: tämä on totisesti propheta.
41 Muut sanoivat: tämä on Kristus; mutta muutamat sanoivat:
tulleeko Kristus Galileasta? 42 Eikö Raamattu sano Davidin
siemenestä ja Betlehemin kaupungista, kussa David oli,
Kristuksen tulevan? 43 Niin nousi riita kansan seassa hänen
tähtensä. 44 Mutta muutamat tahtoivat hänen ottaa kiinni, ja
ei kuitenkaan kenkään laskenut käsiänsä hänen päällensä.
45 Niin palveliat tulivat Pharisealaisten ja ylimmäisten pappein
tykö, ja he sanoivat heille: miksi ette häntä tänne tuoneet? 46
Palveliat vastasivat: ei ole ihminen ikänä niin puhunut kuin se
ihminen. 47 Pharisealaiset vastasivat heitä: oletteko te myös
vietellyt? 48 Onko joku päämiehistä taikka Pharisealaisista
uskonut hänen päällensä? 49 Vaan tämä kansa, joka ei tiedä
lakia, on kirottu. 50 Niin sanoi heille Nikodemus, joka yöllä
oli hänen tykönsä tullut, ja oli yksi heistä: 51 Tuomitseeko
meidän lakimme jonkun ihmisen, ennenkuin kuullaan eli
tietää saadaan, mitä hän teki? 52 He vastasivat ja sanoivat
hänelle: oletko sinäkin Galilealainen? tutki ja näe, ettei
Galileasta ole yhtään prophetaa tullut. 53 Ja niin kukin meni
kotiansa.

8 Mutta Jesus meni Öljymäelle, 2 Ja tuli varhain
huomeneltain jälleen templiin ja kaikki kansa tuli hänen
tykönsä, ja hän istui ja opetti heitä. 3 Mutta kirjanoppineet ja
Pharisealaiset toivat vaimon hänen tykönsä huoruudesta
otetun kiinni. Ja kuin he olivat sen hänen eteensä asettaneet,
4 Sanoivat he hänelle: Mestari, tämä vaimo on läydetty
itse työssä, kuin hän teki huorin. 5 Mutta Moses on laissa
meitä käskenyt, että senkaltaiset kivillä surmattaisiin. Mitäs
sinä sanot? 6 Mutta sen he sanoivat, kiusaten häntä,
kantaaksensa hänen päällensä. Mutta Jesus kumarsi ja
kirjoitti sormellansa maahan. 7 Mutta kuin he seisoivat
kysymyksensä päälle, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: joka

teistä on synnitön, se heittäkään ensin häntä kivellä. 8 Ja hän
kumarsi taas ja kirjoitti maahan. 9 Kuin he tämän kuulivat ja
olivat omaltatunnoltansa voitetut, läksivät he ulos yksittäin,
ruveten vanhimmista, viimeisiin asti; ja Jesus jäi yksinänsä,
ja vaimo seisoi siinä. 10 Mutta kuin Jesus ojensi itsensä, ja ei
nähnyt ketään paitsi vaimoa, sanoi hän hänelle: vaimo, kussa
ovat sinun päällekantajas? Onko sinua kenkään tuominnut?
11 Hän sanoi: Herra, ei kenkään. Niin Jesus sanoi: en minä
myös sinua tuomitse: mene, ja älä silleen syntiä tee. 12
Niin Jesus puhui taas heille ja sanoi: minä olen maailman
valkeus: joka minua seuraa, ei hän pimeydessä vaella, mutta
saa elämän valkeuden. 13 Pharisealaiset sanoivat hänelle:
sinä todistat itsestäs; ei sinun todistukses ole tosi. 14 Jesus
vastasi ja sanoi heille: vaikka minä itsestäni todistan, niin
minun todistukseni on tosi; sillä minä tiedän, kusta minä tulin
ja kuhunka minä menen; mutta ette tiedä, kusta minä tulin ja
kuhunka minä menen. 15 Te tuomitsette lihan jälkeen, en
minä ketään tuomitse. 16 Ja vaikka minä tuomitsisin, niin
minun tuomioni on tosi; sillä en minä ole yksinäni, vaan minä
ja Isä, joka minun lähetti. 17 Ja teidän laissanne on myös
kirjoitettu, että kahden ihmisen todistus on tosi. 18 Minä olen
se, joka itsestäni todistan, ja Isä, joka minun lähetti, todistaa
myös minusta. 19 Niin he sanoivat hänelle: kussas Isäs on?
Jesus vastasi: ette tunne minua ettekä minun Isääni: jos te
tuntisitte minun, niin te tuntisitte myös minun Isäni. 20 Nämät
sanat puhui Jesus uhri-arkun tykönä, opettain tenplissä, ja ei
häntä kenkään ottanut kiinni; sillä ei hänen aikansa ollut
vielä tullut. 21 Niin Jesus sanoi taas heille: minä menen
pois, ja te etsitte minua, ja teidän pitää kuoleman teidän
synneissänne. Kuhunka minä menen, ette sinne taida tulla.
22 Niin sanoivat Juudalaiset; tappaneeko hän itsensä, sillä
hän sanoo: kuhunka minä menen, ette sinne taida tulla. 23
Ja hän sanoi heille: te olette alhaalta, ja minä olen ylhäältä:
te olette maailmasta, en minä ole maailmasta. 24 Sentähden
sanoin minä teille: teidän pitää kuoleman synneissänne;
sillä jos ette usko, että minä se olen, niin teidän pitää
kuoleman synneissänne. 25 Niin he sanoivat hänelle: kuka
sinä olet? Jesus sanoi heille: se kuin minä alusta puhuin
teille. 26 Minulla on paljon teistä puhumista ja tuomitsemista,
vaan se on totinen, joka minun lähetti; ja mitä minä olen
häneltä kuullut, niitä minä puhun maailmalle. 27 Mutta ei
he ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä. 28 Sanoi siis
Jesus heille: kuin te olette Ihmisen Pojan ylentäneet, niin te
ymmärrätte, että minä se olen, ja etten minä tee itsestäni
mitään, vaan niinkuin Isä on minun opettanut, niitä minä
puhun. 29 Ja se, joka minun lähetti, on minun kanssani.
Ei Isä jättänyt minua yksinäni, sillä minä teen aina niitä,
mitkä hänelle kelvolliset ovat. 30 Kuin hän näitä puhui,
niin moni uskoi hänen päällensä. 31 Niin Jesus sanoi niille
Juudalaisille, jotka hänen uskoivat: jos te pysytte minun
puheessani, niin te totisesti minun opetuslapseni olette. 32
Ja teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää
teidät vapahtaman. 33 Niin he vastasivat häntä: me olemme
Abrahamin siemen, emmekä ole koskaan kenenkään orjina
olleet; kuinka siis sinä sanot: teidän pitää vapaiksi tuleman?
34 Jesus vastasi heitä ja sanoi: totisesti, totisesti sanon
minä teille: jokainen, joka tekee syntiä, hän on synnin
orja. 35 Mutta ei orja pysy ijankaikkisesti huoneessa; vaan
Poika pysyy ijankaikkisesti. (aiōn g165) 36 Jos siis Poika
teidät vapaiksi tekee, niin te totisesti olette vapaat. 37 Minä
tiedän, että te olette Abrahamin siemen, vaan te etsitte
kuolettaaksenne minua; sillä ei minun puheellani ole teissä
siaa. 38 Minä puhun, mitä minä olen isäni tykönä nähnyt,
ja te teette, mitä te olette nähneet teidän isänne tykönä.
39 He vastasivat ja sanoivat hänelle: Abraham on meidän
isämme. Jesus sanoi heille: jos te olisitte Abrahamin lapset:
niin te tekisitte Abrahamin töitä. 40 Mutta nyt te etsitte minua
tappaaksenne, sitä ihmistä, joka totuuden on teille puhunut,
jonka hän on Jumalalta kuullut: sitä ei Abraham tehnyt. 41
Te teette teidän isänne tekoja. Niin he sanoivat hänelle:
emme ole äpärinä syntyneet: meillä on yksi Isä, Jumala.
42 Jesus sanoi heille: jos Jumala olis teidän Isänne, niin te
tosin rakastaisitte minua; sillä minä läksin ja tulin Jumalasta,
en minä itsestäni tullut, vaan hän lähetti minun. 43 Miksi
ette ymmärrä tätä minun puhettani? Ette taida kuulla sitä
minun sanaani. 44 Te olette isästä perkeleestä, ja teidän
isänne himoja te tahdotte tehdä. Hän on ollut murhaaja
alusta, ja ei pysynyt totuudessa; sillä ei totuus ole hänessä.
Kuin hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omastansa; sillä
hän on valehtelia ja valheen isä. 45 Mutta että minä sanon
totuuden, niin ette usko minua. 46 Kuka teistä nuhtelee
minua synnin tähden? jos minä sanon teille totuuden, miksi
ette usko minua? 47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan
sanat; sentähden ette kuule, ettette Jumalasta ole. 48 Niin
vastasivat Juudalaiset ja sanoivat hänelle: emmekö me
oikein sano, että sinä olet Samarialainen, ja sinulla on
perkele? 49 Jesus vastasi: ei minulla ole perkele, vaan minä
kunnioitan minun Isääni, ja te häpäisette minua. 50 En minä
etsi omaa kunniaani, yksi on, joka sitä kysyy ja tuomitsee.
51 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka tätkee minun
sanani, ei hänen pidä näkemän kuolemaa ijankaikkisesti.
(aiōn g165) 52 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle: nyt me
ymmärsimme, että sinulla on perkele. Abraham on kuollut
ja prophetat, ja sinä sanot: joka kätkee minun sanani, ei

hänen pidä maistaman kuolemaa ijankaikkisesti. (aiōn g165) 53
Oletkos sinä suurempi kuin meidän isämme Abraham, joka
kuollut on? ja prophetat ovat kuolleet: miksi sinä itses teet?
54 Jesus vastasi: jos minä itsiäni kunnioitan, niin ei minun
kunniani ole mitään: minun Isäni on se, joka kunnioittaa
minua, jonka te teidän Jumalaksenne sanotte. 55 Ja ette
tunne häntä, mutta minä tunnen hänen: ja jos minä sanoisin,
etten minä häntä tuntisi, niin minä olisin valehtelia kuin tekin;
mutta minä tunnen hänen ja kätken hänen sanansa. 56
Abraham teidän isänne iloitsi, nähdäksensä minun päiväni;
hän näki sen, ja ihastui. 57 Niin Juudalaiset sanoivat hänelle:
et sinä ole vielä viidenkymmenen ajastajan vanha ja olet
nähnyt Abrahamin? 58 Jesus sanoi heille: totisesti, totisesti
sanon minä teille: ennenkuin Abraham olikaan, olen minä.
59 Niin he poimivat kiviä, laskettaaksensa häntä. Mutta Jesus
lymyi ja läksi ulos templistä, käyden heidän keskeltänsä; ja
niin hän pääsi ulos.

9 Ja Jesus, käyden ohitse, näki ihmisen, joka oli sokiana
syntynyt. 2 Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä,
sanoen: Mestari, kuka syntiä teki, tämäkö eli hänen
vanhempansa, että hänen piti sokiana syntymän? 3 Jesus
vastasi: ei tämä syntiä tehnyt eikä hänen vanhempansa;
mutta että Jumalan työt hänessä ilmoitettaisiin. 4 Minun
tulee tehdä hänen töitänsä, joka minun lähetti, niin kauvan
kuin päivä on. Yö tulee, koska ei kenkään taida työtä tehdä.
5 Niinkauvan kuin minä olen maailmassa, niin olen minä
maailman valkeus. 6 Kuin hän tämän sanonut oli, sylki hän
maahan ja teki loan syljestä ja voiteli sokian silmät loalla, 7
Ja sanoi hänelle: mene ja pese itses lammikossa Siloam, se
on niin paljo kuin: lähetetty. Niin hän meni ja pesi itsensä
ja tuli näkemään. 8 Niin kylän miehet ja ne, jotka hänen
ennen olivat nähneet sokiana, sanoivat: eikö tämä se ole,
joka istui ja kerjäsi? 9 Muutamat vastasivat: hän se on.
Mutta muut sanoivat: hän on sen muotoinen; vaan hän itse
sanoi: minä se olen. 10 Niin he sanoivat hänelle: kuinka
sinun silmäs aukenivat? 11 Vastasi hän ja sanoi: se ihminen,
joka Jesukseksi kutsutaan, teki loan, ja voiteli minun silmäni,
ja sanoi minulle: mene ja pese Siloamin lammikossa. Ja
kuin minä menin ja pesin, niin minä sanin näköni. 12 Niin
he sanoivat hänelle: kussas hän on? Hän sanoi: en minä
tiedä. 13 Niin he veivät sen, joka ennen sokiana ollut oli,
Pharisealaisten tykö. 14 Ja se oli sabbatin päivä, jona Jesus
teki loan ja avasi hänen silmänsä. 15 Niin kysyivät taas
häneltä Pharisealaiset, kuinka hän näkönsä saanut oli. Hän
sanoi heille: hän pani loan minun silmäini päälle, ja minä
pesin, ja näen. 16 Niin muutamat Pharisealaisista sanoivat:
ei se ihminen ole Jumalasta, ettei hän pidä sabbatia. Muut
sanoivat: kuinka taitaa joku syntinen ihminen senkaltaisia
ihmeitä tehdä? Ja riita oli heillä keskenänsä. 17 He sanoivat
taas sokiallle: mitä sinä hänestä sanot, joka sinun silmäs
avasi? Hän sanoi: hän on propheta. 18 Mutta ei Juudalaiset
sitä uskoneet, että hän oli sokiana ollut ja näkemään tullut,
siihenasti kuin he kutsuivat sen vanhemmat, joka näkönsä
saanut oli. 19 Ja he kysyivät heiltä, sanoen: onko tämä
teidän poikanne, jonka te sanotte sokiana syntyneen? kuinka
siis hän nyt näkee? 20 Hänen vanhempansa vastasivat heitä
ja sanoivat: me tiedämme tämän meidän pojaksemme, ja
että hän sokiana syntynyt on. 21 Mutta kuika hän nyt näkee,
sitä emme tiedä, ja kuka hänen silmänsä avasi, emme
tiedä; hänellä on kyllä ikää, kysykäät häneltä; puhukaan
itsestänsä. 22 Niin sanoivat hänen vanhempansa, sillä
he pelkäsivät Juudalaisia; sillä Juudalaiset olivat jo niin
keskenänsä päättäneet, että jos joku hänen tunnustais
Kristukseksi, sen piti synagogasta oleman suljettu ulos. 23
Sentähden sanoivat hänen vanhempansa: hänellä on kyllä
ikää, kysykäät häneltä. 24 Niin he kutsuivat toisen kerran
sen ihmisen, joka sokiana oli ollut, ja sanoivat hänelle: anna
Jumalalle kunnia! me tiedämme sen ihmisen syntiseksi. 25
Hän vastasi ja sanoi: jos hän on syntinen, sitä en minä tiedä:
vaan sen minä ainoasti tiedän, että minä, joka sokia olin, nyt
näen. 26 He sanoivat taas hänelle: mitä hän sinulle teki?
kuika hän sinun silmäs avasi? 27 Hän vastasi: jo minä sanoin
teille, ettekö te kuulleet? Miksi te taas sitä tahdotte kuulla?
Tahdotteko te myös hänen opetuslapsiksensa? 28 Niin he
kiroilivat häntä ja sanoivat: sinä olet hänen opetuslapsensa;
mutta me olemme Moseksen opetuslapset. 29 Me tiedämme
Jumalan Mosesta puhutelleen: mutta kusta tämä on, emme
tiedä. 30 Niin ihminen vastasi ja sanoi heille: se on tosin
ihmeellinen, ettette tiedä, kusta hän on, ja kuitenkin hän
avasi minun silmäni. 31 Mutta me tiedämme, ettei Jumala
kuule syntisiä; vaan joka on Jumalan palvelia ja tekee hänen
tahtonsa, sitä hän kuulee. 32 Ei ole maailman alusta kuultu,
että joku on sen silmät avannut, joka sokiana syntynyt on.
(aiōn g165) 33 Ellei hän olisi Jumalasta, niin ei hän taitaisi
mitään tehdä. 34 He vastasivat ja sanoivat hänelle: sinä
olet päänänsä synnissä syntynyt, ja sinä opetat meitä? Ja
he ajoivat hänen ulos. 35 Ja Jesus sai sen kuulla, että he
olivat hänen ajaneet ulos, ja kuin hän löysi hänen, sanoi hän
hänelle: uskotkos sinä Jumalan Pojan päälle? 36 Hän vastasi
ja sanoi: Herra, kuka se on, että minä hänen päällensä
uskoisin? 37 Niin Jesus sanoi hänelle: sinä olet hänen
nähnyt, ja hän on se, joka puhuu sinun kanssas. 38 Niin hän
sanoi: Herra, minä uskon. Ja hän kumarsi ja rukoili häntä. 39

Ja Jesus sanoi: minä tulin tuomiolle tähän maailmaan, että
ne, jotka ei näe, pitää näkemän, ja ne, jotka näkevät, pitää
sokiaksi tuleman. 40 Ja muutamat Pharisealaisista, jotka
hänen tykönänsä olivat, kuulivat nämät ja sanoivat hänelle:
olemmeko mekin sokiat? 41 Jesus sanoi heille: jos te sokiat
olisitte, niin ei olisi teillä syntiä; mutta että te sanotte: me
näemme, sentähden teidän syntinne pysyy.

10 Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka ei ovesta mene
sisälle lammashuoneesen, vaan astuu siihen muualta,
se on varas ja ryöväri. 2 Mutta joka oven kautta sisälle
menee, se on lammasten paimen: 3 Sille ovenvartia avaa,
ja lampaat kuulevat hänen äänensä. Ja omia lampaitansa
kutsuu hän nimeltänsä, ja vie heidät ulos. 4 Ja kuin hän
omat lampaansa päästää ulos, käy hän heidän edellänsä, ja
lampaat seuraavat häntä, sillä he tuntevat hänen äänensä.
5 Mutta ei he muukalaita seuraa, vaan pakenevat häntä;
sillä ei he tunne muukalaisten ääntä. 6 Tämän tapauksen
sanoi Jesus heille; mutta ei he niitä ymmärtäneet, mitä
hän heille sanoi. 7 Niin Jesus sanoi taas heille: totisesti,
totisesti sanon minä teille: minä olen lammasten ovi. 8
Kaikki, jotka minun edelläni ovat tulleet, ovat varkaat ja
ryövärit: vaan ei lampaat kuulleet heitä. 9 Minä olen ovi: jos
joku minun kauttani menee sisälle, se tulee autuaaksi, ja
menee sisälle ja ulos, ja löytää laitumen. 10 Ei varas tule
muuta kuin varastamaan ja tappamaan ja kadottamaan:
minä tulin, että heillä pitää elämä oleman ja yltäkyllä oleman.
11 Minä olen hyvä paimen: hyvä paimen antaa henkensä
lammasten edestä. 12 Mutta palkollinen, joka ei ole paimen,
eikä lampaat ole hänen omansa: kuin hän näkee suden
tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi raatelee
ja haaskaa lampaat. 13 Mutta palkollinen pakenee, sillä
hän on palkollinen, eikä tottele lampaista. 14 Minä olen
hyvä paimen, joka tunnen omani, ja minä tunnetaan myös
omiltani, 15 Niinkuin Isä minun tuntee, ja minä tunnen Isän:
ja panen henkeni lammasten edestä. 16 Minulla on myös
muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta: ne pitää
minun myös tänne saattaman: ja he saavat kuulla minun
ääneni; ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen.
17 Sentähden Isä minua rakastaa, sillä minä panen henkeni,
että minä sen jälleen otan. 18 Ei ota kenkään sitä minulta,
vaan minä panen sen itsestäni. Minulla on valta sitä panna,
ja minulla on valta sitä taas ottaa. Sen käskyn minä sain
Isältäni. 19 Niin tuli taas riita Juudalaisten keskellä näiden
puhetten tähden. 20 Ja moni heistä sanoi: hänellä on perkele,
ja hän on mieletöin: mitä te häntä kuultelette? 21 Mutta muut
sanoivat: ei ne ole riivatun puheet: taitaako perkele sokian
silmät avata? 22 Ja Jerusalemissa oli kirkkomessu, ja talvi
oli, 23 Ja Jesus käveli templissä Salomon esihuoneessa.
24 Niin Juudalaiset piirittivät hänen ja sanoivat hänelle:
kuinka kauvan sinä meitä pidät ylös? Jos olet Kristus, niin
sano meille selkiästi. 25 Jesus vastasi heitä: minä olen sen
teille sanonut, ja ette usko: ne työt, jotka minä teen Isäni
nimeen, todistavat minusta. 26 Mutta ette usko: sillä ette ole
minun lampaistani, miinkuin minä teille sanoin. 27 Minun
lampaani kuulevat minun ääneni, ja minä tunnen heidät, ja
he seuraavat minua: 28 Ja minä annan heille ijankaikkisen
elämän, ja ei heidän pidä hukkuman ijankaikkisesti, eikä
pidä yhdenkään repäisemän heitä minun kädestäni. (aiōn
g165, aiōnios g166) 29 Minun isäni, joka ne minulle antoi,
on suurempi kaikkia: ja ei kenkään taida heitä reväistä
minun Isäni kädestä. 30 Minä ja Isä olemme yhtä. 31 Niin
Juudalaiset poimivat taas kiviä häntä kivittääksensä. 32
Jesus vastasi heitä: minä osoitin teille Isältäni monta hyvää
työtä: minkä työn tähden niistä te siis minun kivitätte? 33
Juudalaiset vastasivat häntä, sanoen: emme sinua hyvän
työn tähden kivitä, vaan pilkan tähden, ja että sinä, joka
ihminen olet, teet itses Jumalaksi. 34 Jesus vastasi heitä:
eiko teidän laissanne ole kirjoitettu: minä sanon, te olette
jumalat? 35 Jos hän ne kutsui jumaliksi, joille Jumalan sana
tapahtui, ja ei kirjoitus taideta rikottaa: 36 Ja te sanotte
hänelle, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan:
sinä pilkkaat Jumalaa, että minä sanoin: minä olen Jumalan
Poika. 37 Ellen minä tee minun Isäni töitä, niin älkäät minua
uskoko. 38 Mutta jos minä niitä teen, ja jos ette minua usko,
niin uskokaat ne työt, että te tuntisitte ja uskoisitte Isän
olevan minussa ja minun hänessä. 39 Niin he etsivät taas
häntä kiinni ottaaksensa, mutta hän läksi heidän käsistänsä,
40 Ja meni jälleen toiselle puolelle Jordania, siihen paikkaan,
jossa Johannes ensin kasti, ja viipyi siinä. 41 Ja monta tuli
hänen tykönsä, ja sanoivat: ei Johannes yhtäkään ihmettä
tehnyt; mutta kaikki mitä Johannes tästä sanoi, ne ovat
todet. 42 Ja monta uskoi sillä hänen päällensä.

11 Niin mies sairasti, nimeltä Latsarus, Betaniasta, Marian
ja hänen sisarensa Martan kylästä. 2 Mutta Maria
oli se, joka voiteli Herran voiteella ja hänen jalkansa
hiuksillansa kuivaksi, jonka veli Latsarus sairasti. 3 Niin
hänen sisarensa lähettivät hänen tykönsä, ja sanoivat: Herra,
katso, se sairastaa, jotas rakastat. 4 Kuin Jesus sen kuuli,
sanoi hän: ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan
kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kunnioittettaisiin.
5 Mutta Jesus rakasti Marttaa, ha hänen sisartansa, ja
Latsarusta. 6 Kuin hän siis kuuli hänen sairastavan, niin

hän viipyi siinä paikassa kaksi päivää. 7 Sitte sanoi hän
opetuslapsillensa: menkäämme jälleen Juudeaan. 8 Sanoivat
hänelle opetuslapset: Rabbi, äsken etsivät Juudalaiset sinua
kivittääksensä, ja sinä menet taas sinne. 9 Vastasi Jesus:
eikö kaksitoistakymmentä ole päivän hetkeä? Jos joku
päivällä vaeltaa, ei hän loukkaa itsiänsä; sillä hän näkee
tämän maailman valkeuden. 10 Mutta jos joku yöllä vaeltaa,
hän loukkaa itsensä; sillä ei valkeus ole hänessä. 11 Näitä
hän puhui, ja sanoi sitte heille: ystävämme Latsarus makaa,
mutta minä menen häntä unesta herättämään. 12 Niin
sanoivat hänen opetuslapsensa: Herra, jos hän makaa, kyllä
hän paranee. 13 Mutta Jesus sanoi hänen kuolemastansa;
vaan he luulivat hänen sanovan unen makaamisesta. 14
Niin Jesus sanoi heille selkiästi: Latsarus on kuollut. 15 Ja
minä iloitsen teidän tähtenne, etten minä siellä ollut, että te
uskoisitte. Mutta menkäämme hänen tykönsä. 16 Niin sanoi
Toomas, joka kutsutaan kaksoiseksi, muille opetuslapsille:
käykäämme myös me, että me kuolisimme hänen kanssansa.
17 niin Jesus tuli ja löysi hänen jo neljä päivää maanneen
haudassa. 18 Mutta Betania oli läsnä Jerusalemia, lähes
viisitoitakymmentä vakomittaa. 19 Ja monta Juudalaisista
oli tullut Martan ja Marian tykö, lohduttamaan heitä heidän
veljensä tähden. 20 Kuin Martta kuuli Jesuksen tulevan,
juoksi hän häntä vastaa; mutta Maria istui kotona. 21 Niin
Martta sanoi Jesukselle: Herra, jos sinä olisit täällä ollut,
niin ei minun veljeni olisi kuollut. 22 Mutta minä tiedän vielä,
että kaikki, mitä sinä anot Jumalalta, ne Jumala sinulle
antaa. 23 Jesus sanoi hänelle: sinun veljes on nouseva
ylös. 24 Martta sanoi hänelle: minä tiedän hänen nousevan
ylösnousemisessa viimeisenä päivänä. 25 Sanoi Jesus
hänelle: minä olen ylösnousemus ja elämä: joka uskoo
minun päälleni, hän elää, ehkä hän olis kuollut. 26 Ja
jokainen, joka elää ja uskoo minun päälleni, ei hänen pidä
kuoleman ijankaikkisesti: uskotkos sen? (aiōn g165) 27 Hän
sanoi hänelle: jaa Herra, minä uskon sinun Kristukseksi,
Jumalan Pojaksi, joka tuleva oli maailmaan. 28 Ja kuin hän
näitä sanonut oli, meni hän pois ja kutsui sisarensa Marian
salaa, sanoen: Mestari on tullut ja kutsuu sinua. 29 Kuin hän
sen kuuli, nousi hän kohta ja tuli hänen tykösä. 30 (Sillä
ei Jesus ollut vielä kylään tullut, vaan oli siinä paikassa,
jossa Martta oli hänen kohdannut.) 31 Kuin siis Juudalaiset,
jotka hänen kanssansa huoneessa olivat lohduttamassa
häntä, näkivät Marian nousevan ja menevän ulos, seurasivat
he häntä, sanoen: hän menee haudalle itkemään. 32 Kuin
Maria sinne tuli, kussa Jesus oli, ja näki hänen, lankesi
hän hänen jalkainsa juureen ja sanoi hänelle: Herra, jos
olisit täällä ollut, ei olisi minun veljeni kuollut. 33 Kuin Jesus
näki hänen itkevän ja Juudalaiset, jotka hänen kanssansa
tulleet olivat, itkevän, kauhistui hän hengessä ja tuli sangen
murheelliseksi, 34 Ja sanoi: kuhunka te hänen panitte?
He sanoivat hänelle: Herra, tule ja katso. 35 Ja Jesus
itki. 36 Niin sanoivat Juudalaiset: katso, kuinka hän rakasti
häntä. 37 Mutta muutamat heistä sanoivat: eikö tämä, joka
sokian silmät avasi, tainnut tehdä, ettei tämäkään kuollut
olisi? 38 Niin Jesus kauhistui taas itsessänsä, ja tuli haudan
tykö. Mutta siinä oli kuoppa, ja kivi sen päälle pantu. 39
Jesus sanoi: ottakaat kivi pois. Sanoi hänelle Martta, sen
sisar, joka kuollut oli: Herra, jo hän haisee, sillä hän on
neljä päivää kuolleena ollut. 40 Jesus sanoi hänelle: enkö
minä sinulle sanonut: jos sinä uskoisit, niin sinä näkisit
Jumalan kunnian. 41 Ja he ottivat kiven pois sialtansa, johon
kuollut pantu oli. Niin Jesus nosti silmänsä ylös ja sanoi:
Isä, minä kiitän sinua, ettäs minua kuulit. 42 Mutta minä
tiedän myös, ettäs aina minua kuulet; vaan kansan tähden,
joka tässä ympäri seisoo, sanon minä, että he uskoisivat
sinun minun lähettäneeksi. 43 Ja kuin hän nämät sanonut
oli, huusi hän suurella äänellä: Latsarus, tule ulos. 44 Ja
se kuollut tuli ulos sidottuna käsistä ja jaloista kääriliinalla,
ja hänen kasvonsa olivat sidotut ympäri hikiliinalla. Jesus
sanoi heille: päästäkäät häntä ja antakaat hänen mennä.
45 Niin monta Juudalaista, jotka olivat Marian tykö tulleet,
ja näkivät mitä Jesus teki, uskoivat hänen päällensä. 46
Mutta muutamat heistä menivät Pharisealaisten tykö ja
ilmoittivat heille, mitä Jesus oli tehnyt. 47 Niin ylimmäiset
papit ja Pharisealaiset kokosivat neuvon, ja sanoivat: mitä
me teemme? sillä tämä ihminen tekee monta ihmiettä.
48 Jos me sallimme hänen niin olla, niin kaikki uskovat
hänen päällensä, ja Roomalaiset tulevat ja ottavat pois sekä
meidän maamme että kansamme. 49 Mutta yksi heistä,
Kaiphas nimeltä, joka oli sinä vuonna ylimmäinne pappi,
sanoi heille: ette mitään tiedä: 50 Ette myös ajattele, että
se on meille tarpeellinen, että yksi ihminen kuolee kansan
tähden, ettei kaikki kansa hukkuisi. 51 Mutta ei hän sitä
itsestänsä sanonut; vaan että hän oli sinä vuonna ylimmäinen
pappi, niin hän ennusti, että Jesuksen piti kuoleman kansan
tähden, 52 Ja ei ainoastaan kansan tähden, mutta että
hänen piti ne Jumalan lapset, jotka hajoitetut olivat, yhteen
kokooman. 53 Mutta siitä päivästä pitivät he yhteen neuvoa,
kuolettaaksensa häntä. 54 Ei siis Jesus vaeltanut enää
Juudalaisten seassa julkisesti, vaan meni sieltä yhteen maan
paikkaan lähes korpea, siihen kaupunkiin, joka kutsutaan
Epharaim, ja oleskeli siellä opetuslastensa kanssa. 55 Mutta
Juudalaisten pääsiäinen lähestyi, ja monta siitä maakunnasta
meni pääsiäisen edellä Jerusalemiin puhdistamaan itsiänsä.

56 Niin he etsivät Jesusta ja puhuivat keskenänsä, seisoen
templissä: mitä te luulette, ettei hän ole juhlalle tullut? 57 Ja
ylimmäiset papit ja Pharisealaiset olivat käskyn antaneet,
että jos joku tietäis, kussa hän olis, niin hänen piti sen
ilmoittaman, että he ottaisivat hänen kiinni.

12 Kuusi päivää enne pääsiäistä tuli Jesus Betaniaan,
jossa Latsarus oli, joka kuollut oli, jonka hän kuolleista
herätti. 2 Niin he valmistivat hänelle siellä ehtoollisen,
ja Martta palveli; mutta Latsarus oli yksi niistä, jotka
hänen kanssansa atrioitsivat. 3 Niin Maria otti naulan
turmelematointa ja kallista nardusvoidetta, ja voiteli Jesuksen
jala, ja kuivasi hänen jalkansa hiuksillansa. Ja huone täytettiin
voiteen hajusta. 4 Niin sanoi yksi hänen opetuslapsistansa,
Juudas Simonin poika Iskariot, joka hänen sitte petti: 5
Miksi et tätä voidetta myyty kolmeensataan pennikiin, ja
annettu vaivaisille? 6 Mutta hän sanoi sen, ei että hän
murhetta piti vaivaisista, vaan että hän oli varas, ja hänellä
oli kukkaro, jossa hän sen kantoi, mikä siihen pantu oli. 7
Niin Jesus sanoi: anna hänen olla, hän on sen kätkenyt
minun hautaamiseni päiväksi. 8 Sillä teidän kykönänne
ovat aina vaivaiset, mutta en minä aina teillä ole. 9 Niin
paljo kansaa Juudalaisista ymmärsi hänen siellä olevan, ja
tulivat sinne, ei ainoastaan Jesuksen tähden, vaan että he
olisivat myös Latsaruksen nähneet, jonka hän oli kuolleista
herättänyt. 10 Mutta ylimmäiset papit pitivät neuvoa myös
Latsarusta tappaaksensa; 11 Sillä monta Juudalaisista meni
sinne hänen tähtensä, ja uskoi Jesuksen päälle. 12 Toisena
päivänä, kuin paljon kansaa, joka juhlalle tullut oli, kuuli
Jesuksen tulleen Jerusalemiin, 13 Ottivat he palmu-oksia,
menivät häntä vastaan ja huusivat: Hosianna! siunattu on se,
joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas! 14 Mutta Jesus
sai yhden aasin ja istui sen päälle, niinkuin kirjoitettu on: 15
Älä pelkää, Sionin tytär! katso, sinun Kuninkaas tulee ja istuu
aasin varsan päällä. 16 Mutta ei hänen opetuslapsensa näitä
ensinti ymmärtäneet; vaan sittekuin Jesus oli kirkastettu,
silloin he muistivat, että nämät ovat hänestä kirjoitetut, ja että
he näitä hänelle tehneet olivat. 17 Mutta se kansa todisti,
joka hänen kanssansa oli, että hän Latsaruksen haudasta
kutsui ja kuolleista herätti. 18 Sentähden myös kansa
meni häntä vastaan, että he kuulivat hänen sen ihmeen
tehneeksi. 19 Niin Pharisealaiset sanoivat keskenänsä: te
näette, ettette mitään aikoihin saa; katso, koko maailma
juoksee hänen perässänsä. 20 Mutta muutamat Grekiläiset
olivat niistä, jotka menivät ylös juhlana rukoilemaan. 21 Niin
he menivät Philippuksen tykö, joka oli Galilean Betsaidasta,
ja rukoilivat häntä, sanoen: herra, me tahdomme nähdä
Jesusta. 22 Philippus meni ja sanoi sen Andreakselle, ja
Andreas taas ja Philippus sanoivat sen Jesukselle. 23 Mutta
Jesus vastasi heitä ja sanoi: aika on tullut, että Ihmisen
Poika pitää kirkastettaman. 24 Totisesti, totisesti sanon
minä teille: ellei maahan pudonnut nisun jyvä kuole, niin
se jää yksinänsä; mutta jos se kuolee, niin se tuo paljon
hedelmää. 25 Joka rakastaa henkeänsä, hän kadottaa
sen; mutta joka tässä maailmassa vihaa henkeänsä, hän
tuottaa sen ijankaikkiseen elämään. (aiōnios g166) 26 Jos
joku minua palvelee, hän seuratkaan minua: ja kussa minä
olen, siellä pitää myös minun palveliani oleman: ja jos
joku minua palvelee, häntä on Isä kunnioittava. 27 Nyt on
minun sieluni suuresti murheissansa, ja mitä minun pitää
sanoman? Isä, vapahda minun tästä hetkestä: kuitenkin
olen minä sentähden tähän hetkeen tullut. 28 Isä, kirkasta
sinun nimes. Niin ääni tuli taivaasta ja sanoi: minä olen sen
kirkastanut, ja tahdon vielä nyt kirkastaa. 29 Niin kansa,
joka läsnä seisoi ja sen kuuli, sanoi pitkäisen jylisseen.
Muut sanoivat: enkeli puhutteli häntä. 30 Jesus vastasi ja
sanoi: ei tämä ääni tullut minun, vaan teidän tähtenne. 31
Nyt tämä maailma tuomitaan: nyt tämän maailman päämies
pitää heittämän ulos. 32 Ja kuin minä maasta nostetaan
ylös, niin minä vedän kaikki minun tyköni. 33 (Mutta sen hän
sanoi, muistuttain millä kuolemalla hänen piti kuoleman.)
34 Niin kansa vastasi häntä ja sanoi: me olemme laista
kuulleet Kristuksen pysyvän ijankaikkisesti: ja kuinka sinä
sanot, että Ihmisen Poika pitää nostettaman ylös? Kuka on
se Ihmisen Poika? (aiōn g165) 35 Niin Jesus sanoi heille:
valkeus on vielä vähän aikaa teidän kanssanne, vaeltakaat
niinkauvan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys teitä käsittäisi.
Joka pimeydessä vaeltaa, ei hän tiedä, kuhunka hän menee.
36 Uskokaat valkeuden päälle, niinkauvan kuin teillä valkeus
on, että te tulisitte valkeuden lapsiksi. Näitä puhui Jesus
ja meni pois, ja lymyi heitä. 37 Ja vaikka hän teki monta
ihmettä heidän nähtensä, ei he kuitenkaan uskoneet hänen
päällensä, 38 Että Jesaias prophetan puhe täytettäisiin, jonka
hän sanoi: Herra, kuka uskoi meidän saarnamme? ja kenelle
on Herran käsivarsi ilmoitettu? 39 Sentähden ei he tainneet
uskoa, sillä Jesaias on taas sanonut: 40 Hän sokaisi heidän
silmänsä, ja paadutti heidän sydämensä, ettei he näkisi
silmillä, eikä ymmärtäisi sydämellä, ja kääntäisi itsiänsä,
ja minä parantaisin heitä. 41 Nämät sanoi Jesaias, koska
hän näki hänen kunniansa ja puhui hänestä. 42 Kuitenkin
monta myös ylimmäisistä uskoivat hänen päällensä; vaan
ei he Pharisealaisten tähden sitä tunnustaneet, ettei he
olisi pannaan kuulutettu. 43 Sillä he rakastivat enemmin
ihmisten kunniaa, kuin Jumalan kunniaa. 44 Mutta Jesus

huusi ja sanoi: joka uskoo minun päälleni, ei se usko minun
päälleni, vaan sen päälle, joka minun lähetti. 45 Ja joka
minun näkee, hän näkee sen, joka minun lähetti. 46 Minä
tulin valkeudeksi maailmaan, että jokainen, joka uskoo minun
päälleni, ei pidä pimeissä oleman. 47 Mutta jos joku minun
sanani kuulee, ja ei usko, en minä häntä tuomitse; sillä en
minä tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan vapahtamaan. 48
Joka minun katsoo ylön, ja ei ota vastaan minun sanojani,
hänellä on se, joka hänen tuomitsee: se puhe, jonka minä
puhuin, pitää hänen tuomitseman viimeisenä päivänä. 49
Sillä en minä ole itsestäni puhunut; vaan Isä, joka minun
lähetti, hän on minulle käskyn antanut, mitä minun tekemän
ja puhuman pitää. 50 Ja minä tiedän, että hänen käskynsä
on ijankaikkinen elämä. Sentähden mitä minä puhun, sen
minä puhun, niinkuin Isä on minulle sanonut. (aiōnios g166)

13 Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kuin Jesus tiesi hetkensä
tulleeksi, että hänen piti tästä maailmasta Isän tykö
menemän, niinkuin hän oli rakastanut omiansa, jotka olivat
maailmassa, niin hän loppuun asti rakasti heitä. 2 Ja
ehtoolisen jälkeen, (kuin perkele oli jo Juudaan Simonin
Iskarjotin sydämeen lykännyt, että hänen piti hänen pettämän,
) 3 Tiesi Jesus Isän kaikki hänen käsiinsä antaneen, ja että
hän oli Jumalasta lähtenyt ulos ja oli Jumalan tykö menevä:
4 Nousi hän ehtoolliselta ja riisui vaatteensa, ja otti liinaisen,
ja vyötti itsensä. 5 Pani hän sitte vettä maljaan, ja rupesi
pesemään opetuslasten jalkoja, ja kuivasi ne sillä liinaisella,
jolla hän vyötetty oli. 6 Niin hän tuli Simon Pietarin tykö,
joka sanoi hänelle: Herra, sinäkö minun jalkani peset? 7
Jesus vastasi ja sanoi hänelle: mitä minä teen, et sinä sitä
nyt tiedä, mutta tästedes saat sinä sen tietää. 8 Pietari
sanoi hänelle: ei sinun pidä ikänä pesemän minun jalkojani.
Vastasi häntä Jesus: ellen minä sinua pese, niin ei sinulla
ole osaa minun kanssani. (aiōn g165) 9 Simon Pietari sanoi
hänelle: Herra, ei ainoastaan minun jalkojani, mutta myös
kädet ja pää. 10 Sanoi Jesus hänelle: joka pesty on, ei
se muuta tarvitse, vaan että jalat pestään, ja niin hän on
kokonansa puhdas: ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan
kaikki. 11 Sillä hän tiesi pettäjänsä; sentähden hän sanoi:
ette kaikki ole puhtaat. 12 Sittekuin hän oli pessyt heidän
jalkansa ja vaatteensa ottanut, istui hän taas ja sanoi heille:
tiedättekö, mitä minä teille tehnyt olen? 13 Te kutsutte minun
Mestariksi ja Herraksi, ja te sanotte oikein; sillä minä myös
olen. 14 Sentähden, jos minä, joka olen Herra ja Mestari,
olen teidän jalkanne pessyt, niin pitää myös teidänkin toinen
toisenne jalat pesemän. 15 Sillä minä annoin teille esikuvan,
että te niin tekisitte, kuin minä tein teille. 16 Totisesti, totisesti
sanon minä teille: ei ole palvelia suurempi herraansa, eikä
sanansaattaja suurempi kuin se, joka hänen lähetti. 17 Jos
te nämät tiedätte, te olette autuaat, jos te niitä teette. 18 En
minä kaikista teistä puhu: minä tiedän ne, jotka minä valitsin:
mutta että Raamattu täytettäisiin: joka syö leipää minun
kanssani, hän tallasi minun jalallansa. 19 Nyt minä sanon
teille ennenkuin se tapahtuu, että sittekuin se tapahtunut on,
te uskoisitte minun siksi. 20 Totisesti, totisesti sanon minä
teille: joka korjaa sen, jonka minä lähetän, hän korjaa minun;
mutta joka minun korjaa, hän korjaa sen, joka minun lähetti.
21 Kuin Jesus nämät oli sanonut, tuli hän murheelliseksi
hengessä, ja todisti ja sanoi: totisesti, totisesti sanon minä
teille: yksi on teistä minun pettävä. 22 Niin opetuslapset
katselivat toinen toisensa päälle, ja epäilivät, kenestä hän
sanoi. 23 Ja yksi hänen opetuslapsistansa istui pöydän
tykönä Jesuksen helmassa, jota Jesus rakasti. 24 Niin Simon
Pietari viittasi sille, visusti kysymään, kuka se olis, josta hän
sanoi. 25 Kuin hän nojasi Jesuksen rintaa vastaan, sanoi hän
hänelle: Herra, kuka se on? 26 Jesus vastasi: se on se, jolle
minä kastetun palan annan. Ja kuin hän oli kastanut leivän,
antoi hän sen Juudaalle Simon Iskariotille. 27 Ja sen palan
jälkeen meni silloin häneen perkele. Niin Jesus sanoi hänelle:
mitäs teet, niin tee pikemmin. 28 Mutta sitä ei yksikään
atrioitsevista ymmärtänyt, mitä varten hän sen hänelle sanoi.
29 Sillä muutamat luulivat, koska Juudaalla oli kukkaro,
Jesuksen hänelle sanovan: osta, mitä me juhlapäiväksi
tarvitsemme, eli että hän vaivaisille jotakin antais. 30 Kuin
hän siis sen palan ottanut oli, meni hän kohta ulos; ja yö oli.
31 Kuin hän oli mennyt ulos, sanoi Jesus: nyt on Ihmisen
Poika kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä. 32
Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin on myös Jumala
kirkastava hänen itsessänsä, ja kirkastaa hänen pian. 33
Rakkaat lapsukaiset, minä olen vielä vähän aikaa teidän
kanssanne: teidän pitää minua etsimän, ja niinkuin minä
sanoin Juudalaisille: ette taida sinne tulla, kuhunka minä
menen, niin minä sanon myös nyt teille. 34 Uuden käskyn
minä teille annan, että te rakastaisitte teitänne keskenänne,
niinkuin minä teitä rakastin, että te myös toinen toistanne
rakastaisitte. 35 Siitä pitää kaikkein tunteman teidät minun
opetuslapsikseni, jos te keskenänne rakkauden pidätte. 36
Sanoi Simon Pietari hänelle: Herra, kuhunkas menet? Jesus
vastasi häntä: kuhunka minä menen, et sinä taida nyt minua
seurata, mutta tästälähin sinä olet minua seuraava. 37 Pietari
sanoi hänelle: Herra, miksi en minä nyt taida sinua seurata?
minä panen henkeni sinun edestäs. 38 Jesus vastasi häntä:
sinä panet henkes minun edestäni? Totisesti, totisesti sanon

minä sinulle: ei laula kukko ennenkuin sinä olet kolmasti
minun kieltänyt.

14 (Ja hän sanoi opetuslapsillensa:) älköät teidän
sydämenne murheellinen olko; jos te uskotte Jumalan
päälle, niin uskokaat myös minun päälleni. 2 Minun Isäni
huoneessa on monta asuinsiaa; jos ei niin olisi, niin minä
sanoisin teille: minä menen valmistamaan teille siaa. 3
Ja vaikka minä menen pois valmistamaan teille siaa, niin
minä tulen jälleen ja otan teidät tyköni, että kussa minä
olen, siellä pitää myös teidän oleman. 4 Ja kuhunka minä
menen, te tiedätte, ja tien te myös tiedätte. 5 Sanoi Toomas
hänelle: Herra, emme tiedä, kuhunkas menet: kuinka siis
me taidamme tietää tien? 6 Jesus sanoi hänelle: minä
olen tie, totuus ja elämä. Ei kenkään tule Isän tykö, vaan
minun kauttani. 7 Jos te tuntisitte minun, niin te tosin myös
tuntisitte Isäni; ja nyt te tunnette hänen, ja te näette hänen.
8 Philippus sanoi hänelle: Herra, osoita meille Isä, niin me
tyydymme. 9 Jesus sanoi hänelle: minä olen niin kauvan
aikaa teidän tykönänne, ja et sinä minua tunne? Philippus,
joka näki minun, hän näki myös Isän: kuinka siis sinä sanot:
osoita minulle Isä? 10 Etkös usko minun olevan Isässä ja
Isän minussa? Ne sanat, jotka minä teille puhun, en minä
itsestäni puhu: mutta Isä, joka minussa on, hän tekee työt.
11 Uskokaat minua, että minä olen Isässä ja Isä on minussa;
mutta jos ei, niin töiden tähden uskokaat minua. 12 Totisesti,
totisesti sanon minä teille: joka uskoo minun päälleni, ne
työt, joita minä teen, hän on myös tekevä, ja suurempia, kuin
ne ovat, on hän tekevä; sillä minä menen Isäni tykö. 13 Ja
mitä ikänä te anotte minun nimeeni, sen minä teen: että
Isä kunnioitettaisiin Pojan kautta. 14 Mitä te anotte minun
nimeeni, sen minä teen. 15 Jos te rakastatte minua, niin
pitäkäät minun käskyni. 16 Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän
antaa teille toisen Lohduttajan, että hän teidän kanssanne
olis ijankaikkisesti: (aiōn g165) 17 Totuuden Hengen, jota ei
maailma taida ottaa vastaan, sillä ei he näe häntä, eikä
tunne häntä: mutta te tunnette hänen, sillä hän pysyy teidän
tykönänne ja on teissä oleva. 18 En minä jätä teitä orvoiksi,
vaan minä tulen teidän tykönne. 19 Vielä on vähän aikaa, ja
ei maailma silleen minua näe, mutta te näette minun; sillä
minä elän, ja te myös elätte. 20 Sinä päivänä pitää teidän
ymmärtämän, että minä olen Isässä, ja te minussa ja minä
teissä. 21 Jolla minun käskyni ovat ja ne kätkee, se rakastaa
minua: mutta joka minua rakastaa, hän rakastetaan minun
Isältäni, ja minä tahdon häntä rakastaa, ja ilmoitan itseni
hänelle. 22 Sanoi hänelle Juudas: (ei se Iskariot) Herra,
kuinka se tulee, ettäs tahdot meille itses ilmoittaa, ja et
maailmalle? 23 Jesus vastasi ja sanoi hänelle: joka minua
rakastaa, se pitää minun sanani; ja minun Isäni rakastaa
häntä, ja me tulemme hänen tykönsä, ja asumme hänen
tykönänsä. 24 Joka ei minua rakasta, ei se minun sanojani
kätke: ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan
Isän joka minun lähetti. 25 Näitä olen minä teille puhunut,
ollessani teidän kanssanne. 26 Mutta Lohduttaja, Pyhä
Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimeeni, hän opettaa
teille kaikki ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille sanonut
olen. 27 Rauhan minä jätän teille, minun rauhani minä annan
teille: en minä anna teille niinkuin maailma antaa. Älkään
teidän sydämenne murheellinen olko, älkään myös peljätkö.
28 Te kuulitte minun sanovan: minä menen pois ja tulen
jälleen teidän tykönne. Jos te minua rakastaisitte, niin te
tosin iloitsisitte, että minä sanoin: minä menen Isän tykö; sillä
Isä on suurempi minua. 29 Ja nyt minä sanon teille ennen
kuin se tapahtuu, että te uskoisitte, kuin se tapahtunut on.
30 En minä tästedes puhu paljon teidän kanssanne; sillä
tämän maailman päämies tulee, jolla ei ole mitään minussa.
31 Mutta että maailma ymmärtäis minun Isää rakastavan, ja
niinkuin Isä minulle käski, niin minä myös teen. Nouskaat,
lähtekäämme täältä!

15 Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on peltomies:
2 Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää,
hän karsii pois, ja jokaisen, joka hedelmän kantaa, hän
puhdistaa, että se kantais runsaamman hedelmän. 3 Te olette
nyt puhtaat, sen sanan tähden, jonka minä teille puhuin. 4
Pysykäät te minussa, ja minä teissä. Niinkuin ei oksa taida
itsestänsä hedelmää kantaa, ellei hän viinapuussa kiinni ole,
niin ette tekään, jollette minussa pysy. 5 Minä olen viinapuu,
te olette oksat: joka minussa pysyy ja minä hänessä, hän
kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua ette voi mitään
tehdä. 6 Jos ei joku minussa pysy, se heitetään ulos niinkuin
oksa, ja kuivettuu, ja ne sidotaan kokoon, ja heitetään tuleen,
ja palavat. 7 Jos te minussa pysytte ja minun sanani pysyvät
teissä, mitkä ikänä te tahdotte, niin anokaat, ja te saatte. 8
Siinä minun Isäni kunnioitetaan, että te paljon hedelmää
kantaisitte, ja tulette minun opetuslapsikseni. 9 Niinkuin
Isä rakasti minua, niin minä myös rakastin teitä: kysykäät
minun rakkaudessani. 10 Jos te minun käskyni pidätte,
niin te pysytte minun rakkaudessani, niinkuin minä pidän
Isäni käskyn ja pysyn hänen rakkaudessansa. 11 Näitä
olen minä teille puhunut, että minun iloni teissä pysyis ja
teidän ilonne tulis täydelliseksi. 12 Se on minun käskyni,
että te rakastatte teitänne keskenänne, niinkuin minä teitä
rakastin. 13 Ei ole kellään sitä suurempaa rakkautta, kuin

että joku panis henkensä ystäväinsä edestä. 14 Te olette
minun ystäväni, jos te teette, mitä minä teidän käsken. 15
En minä tästedes sano teitä palvelijoiksi; sillä ei palvelia
tiedä, mitä hänen herransa tekee; mutta minä kutsun teitä
ystäviksi, sillä kaikki, mitä minä Isältäni kuulin, ne minä teille
ilmoitin. 16 Ette minua valinneet, vaan minä valitsin teidät, ja
sääsin teidät, että te menisitte hedelmää tekemään ja teidän
hedelmänne pysyis: että mitä te anotte Isältä minun nimeeni,
sen hän antaa teille. 17 Näitä minä käsken teille, että te
toinen toistanne rakastaisitte. 18 Jos maailma teitä vihaa, niin
tietäkäät hänen ennen minua vihanneen kuin teitä. 19 Jos te
maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastais; mutta
ette ole maailmasta, vaan minä valitsin teidät maailmasta,
sentähden maailma vihaa teitä. 20 Muistakaat sitä sanaa,
jonka minä teille sanoin: ei ole palvelia suurempi herraansa.
Jos he minua vainosivat, niin he myös teitä vainoovat: jos he
minun sanani kätkivät, niin he teidänkin sananne kätkevät.
21 Mutta kaikkia näitä tekevät he teille minun nimeni tähden;
sillä ei he tunne sitä, joka minun lähetti. 22 Jos en minä olisi
tullut ja heitä puhutellut, niin ei heillä olisi syntiä; mutta nyt ei
heillä ole, millä he syntinsä verhoovat. 23 Joka minua vihaa,
hän vihaa myös minun Isääni. 24 Ellen minä olisi niitä töitä
heidän seassansa tehnyt, joita ei kenkään muu ole tehnyt,
niin ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he näkivät, ja vihasivat
sekä minua että minun Isääni. 25 Vaan (se tapahtui) että se
täytettäisiin, mitä heidän laissansa on kirjoitettu: he vihasivat
minua ilman syytä. 26 Mutta kuin Lohduttaja tulee, jonka
minä teille Isältä lähetän, totuuden Henki, joka Isästä käy
ulos, se on minusta todistava. 27 Ja teidän pitää myös
todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani.

16 Näitä olen minä puhunut teille, ette pahenisi. 2 He
panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen, joka
teidät tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. 3
Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua.
4 Vaan minä puhuin näitä teille, että kuin se aika tulee, te
niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en
minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän
kanssanne. 5 Mutta nyt minä menen sen tykö, joka minun
lähetti, ja ei teistä minulta kenkään kysy: kuhunkas menet?
6 Vaan että minä olen näitä teille puhunut, niin murhe täyttää
teidän sydämenne. 7 Kuitenkin sanon minä teille totuuden:
se on teille tarpeellinen, että minä menen pois; sillä ellen
minä mene pois, niin ei Lohduttaja tule teidän tykönne;
mutta jos minä menen pois, niin minä hänen teille lähetän.
8 Ja kuin hän tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin
tähden, ja vanhurskauden tähden, ja tuomion tähden. 9
Synnin tähden tosin, ettei he usko minun päälleni; 10 Mutta
vanhurskauden tähden, että minä menen Isäni tykö, ja ettette
minua silleen näe; 11 Mutta tuomion tähden, että tämän
maailman päämies on tuomittu. 12 Minulla on vielä paljo
sanomista, mutta ette voi nyt kantaa. 13 Vaan kuin se tulee,
totuuden Henki, hän johdattaa teitä kaikkeen totuuteen; sillä
ei hän puhu itsestänsä, vaan mitä hän kuulee, sitä hän
puhuu, ja tulevaisia hän teille ilmoittaa. 14 Hän on minua
kunnioittava; sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.
15 Kaikki, mitä Isällä on, ne ovat minun; sentähden minä
sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. 16
Vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan
perästä te näette minun; sillä minä menen Isäni tykö. 17 Niin
muutamat hänen opetuslapsistansa puhuivat keskenänsä:
mikä se on, kuin hän sanoo meille: vähän ajan perästä ja
ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä ja te näette
minun, ja: minä menen Isän tykö? 18 Niin he sanoivat: mikä
se on, kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? emme tiedä,
mitä hän puhuu. 19 Niin Jesus ymmärsi, että he tahtoivat
kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te kysytte keskenänne,
että minä sanoin: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja
taas vähän ajan perästä ja te näette minun. 20 Totisesti,
totisesti sanon minä teille: teidän pitää itkemän ja parkuman,
mutta maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi, mutta teidän
murheenne käännetään iloksi. 21 Kuin vaimo synnyttää, niin
hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta kuin hän
on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enään muista vaivaansa
ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. 22 Niin
teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jällensä
nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään
pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois. 23 Ja sinä päivänä
ette mitään kysy minulta. Totisesti, totisesti sanon minä teille:
mitä ikänä te anotte Isältä minun nimeeni, niin hän antaa
teille. 24 Ette ole mitään minun nimeeni tähän asti anoneet:
rukoilkaat, niin te saatte, että teidän ilonne olis täydellinen. 25
Näitä olen minä teille puhunut tapauksissa; mutta aika tulee,
etten minä silleen puhu teille tapauksissa, vaan ilmoitan
julkisesti teille minun Isästäni. 26 Sinä päivänä pitää teidän
rukoileman minun nimeeni. Ja en minä sano teille, että minä
rukoilen Isää teidän tähtenne; 27 Sillä Isä rakastaa itse
teitä, että te minua rakastitte ja uskoitte minun Jumalasta
lähteneen. 28 Minä läksin Isästä ja tulin maailmaan: taas
minä jätän maailman ja menen Isän tykö. 29 Sanoivat hänen
opetuslapsensa hänelle: katso, nyt sinä julkisesti puhut,
ja et yhtään tapausta sano. 30 Nyt me tiedämme sinun
kaikki tietävän, ja et sinä tarvitse, että joku sinulta kysyy,
sentähden me uskomme sinun Jumalasta lähteneen. 31

Jesus vastasi heitä: nyt te uskotte. 32 Katso, aika tulee, ja
nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te
yksinäni jätätte. En minä kuitenkaan yksinäni ole, sillä Isä on
minun kanssani. 33 Näitä olen minä teille puhunut, että teillä
minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat
hyvässä turvassa, minä voitin maailman.

17 Näitä puhui Jesus, ja nosti silmänsä taivasta päin
ja sanoi: Isä, hetki tuli, kirkasta sinun Poikas, että
sinun Poikas kirkastais myös sinun! 2 Niinkuin sinä annoit
hänelle vallan kaiken lihan päälle, antaa ijankaikkisen elämän
kaikille, jotka sinä hänelle annoit. (aiōnios g166) 3 Mutta
tämä on ijankaikkinen elämä, että he sinun ainoan totisen
Jumalan tuntisivat, ja jonkas lähetit, Jesuksen Kristuksen.
(aiōnios g166) 4 Minä kirkastin sinun maan päällä: minä
täytin sen työn, jonkas minulle annoit tehdäkseni. 5 Ja
nyt Isä, kirkasta sinä minua itse tykänäs sillä kirkkaudella,
joka minulla sinun tykönäs oli ennenkuin tämä maailma
olikaan. 6 Minä ilmoitin sinun nimes ihmisille, jotkas minulle
maailmasta annoit: he olivat sinun, ja minulle sinä ne annoit,
ja sinun sanas he kätkivät. 7 He tiesivät nyt kaikki olevan
sinusta, mitkä sinä minulle annoit. 8 Sillä ne sanat, jotka
sinä minulle annoit, annoin minä heille; ja he ne ottivat
vastaan, ja totisesti tunsivat minun sinusta lähteneen, ja
uskoivat, että sinä minun lähetit. 9 Minä rukoilen heidän
edestänsä: en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden
edestä, jotka sinä minulle annoit, että he ovat sinun omas.
10 Ja kaikki minun omani ovat sinun, ja sinun omas ovat
minun: ja minä olen kirkastettu heissä. 11 En minä silleen ole
maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun
tykös. Pyhä Isä! kätke niitä, jotka sinä minulle annoit, sinun
nimes tähden, että he olisivat yksi niinkuin mekin! 12 Kuin
minä olin heidän kanssansa maailmassa, niin minä kätkin
heitä sinun nimessäs: ne, jotkas minulle annoit, kätkin minä,
ja ei niistä kenkään kadonnut, vaan se kadotuksen lapsi,
että Raamattu täytettäisiin. 13 Mutta nyt minä tulen sinun
tykös ja puhun näitä maailmassa, että heissä olis minun iloni
täydellinen. 14 Minä annoin heille sinun sanas, ja maailma
vihasi heitä; sillä ei he ole maailmasta, niinkuin en minäkään
maailmasta ole. 15 En minä rukoile, ettäs heitä ottaisit pois
maailasta, vaan ettäs heitä pahasta varjelisit. 16 Ei he ole
maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. 17 Pyhitä
heitä totuudessas! Sinun puhees on totuus. 18 Niinkuin sinä
minun lähetit maailmaan, niin minä myös lähetin heidät
maailmaan, 19 Ja minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että
hekin olisivat totuudessa pyhitetyt. 20 Mutta en minä ainoasti
heidän edestänsä rukoile, vaan myös niiden edestä, jotka
heidän sanansa kautta uskovat minun päälleni: 21 Että he
kaikki yhtä olisivat, niinkuin sinä Isä minussa olet ja minä
sinussa, että hekin meissä niin yhtä olisivat: että maailma
uskois sinun minua lähettäneeksi. 22 Ja minä annoin heille
sen kunnian, jonka sinä minulle annoit, että he yhtä olisivat,
niinkuin mekin yhtä olemme. 23 Minä olen heissä ja sinä
minussa, että he niin yhdessä täydelliset olisivat, ja maailma
tietäis, että sinä minun lähetit, ja että sinä heitä rakastit,
niinkuin sinä minua rakastit. 24 Isä, minä tahdon, että kussa
minä olen, siellä nekin olisivat minun kanssani, jotka sinä
minulle antanut olet: että he minun kunniani näkisivät, jonkas
minulle annoit; sillä sinä rakastit minua ennenkuin maailman
perustus laskettu oli. 25 Vanhurskas Isä! ei maailma sinua
tuntenut, mutta minä tunsin sinun, ja nämät ymmärsivät, että
sinä minun lähetit. 26 Ja minä julistin heille sinun nimes,
ja vielä julistan: että se rakkaus, jolla sinä minua rakastit,
heissä olis, ja minä myös heissä.

18 Kuin Jesus nämät oli sanonut, meni hän ulos
opetuslastensa kanssa Kedronin ojan ylitse: siellä oli
yrttitarha, johon hän meni sisälle ja hänen opetuslapsensa.
2 Mutta Juudas, joka hänen petti, tiesi myös sen paikan; sillä
Jesus tuli sinne usein opetuslastensa kanssa. 3 Kuin siis
Juudas oli joukon kanssansa ottanut ja palveliat ylimmäisiltä
papeilta ja Pharisealaisilta, tuli hän sinne lyhdyillä, tulisoitoilla
ja sota-aseilla. 4 Kuin siis Jesus tiesi kaikki, mitä hänelle
tapahtuman piti, niin hän läksi ja sanoi heille: ketä etsitte? 5
He vastasivat häntä: Jesusta Natsaretilaista. Sanoi Jesus
heille: minä olen! Mutta Juudas, jonka hänen petti, seisoi
myös heidän kanssansa. 6 Kuin siis Jesus sanoi heille: minä
olen, astuivat he takaperin ja lankesivat maahan. 7 Niin
hän taas kysyi heiltä: ketä te etsitte? Mutta he sanoivat:
Jesusta Natsarealaista. 8 Jesus vastasi: minä sanoin teille,
että minä olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaat näiden
mennä, 9 Että se puhe täytettäisiin, jonka hän oli sanonut:
en minä niistä yhtään kadottanut, jotka sinä minulle annoit.
10 Niin Simon Pietarilla oli miekka, jonka hän veti ulos, ja löi
ylimmäisen papin palveliaa ja hakkasi pois hänen oikian
korvansa; jonka palvelian nimi oli Malkus. 11 Niin Jesus sanoi
Pietarille: pistä miekkas tuppeen: eikö minun pidä juoman sitä
kalkkia, jonka Isä minulle antoi? 12 Niin joukko ja ylimmäinen
päämies ja Juudalaisten palveliat ottivat kiinni Jesuksen ja
sitoivat hänen, 13 Ja veivät ensin Hannaksen tykö, sillä hän
oli Kaiphaan appi, joka oli sinä vuonna ylimmäinen pappi. 14
Ja Kaiphas oli se, joka Juudalaisille oli neuvon antanut, että
yhtä ihmistä olis tarpeellinen kuolettaa kansan edestä. 15 Ja
Simon Pietari seurasi Jesusta, ja toinen opetuslapsi. Mutta

se opetuslapsi oli ylimmäisen papin tuttava ja meni sisälle
Jesuksen kanssa ylimmäisen papin saliin. 16 Mutta Pietari
jäi ulos oven eteen. Niin toinen opetuslapsi, joka ylimmäisen
papin tuttava oli, meni ulos ja puhui ovenvartialle, ja toi
Pietarin sisälle. 17 Niin sanoi ovenvartiapiika Pietarille: etkö
sinäkin olen tämän miehen opetuslapsia? Hän sanoi: en ole.
18 Mutta palveliat, jotka hiilistä olivat tulen tehneet, sillä kylmä
oli, seisoivat ja lämmittelivät. Ja Pietari seisoi myös heidän
kanssansa ja lämmietteli. 19 Niin ylimmäinen pappi kysyi
Jesukselta hänen opetuslapsestansa ja opetuksestansa. 20
Jesus vastasi häntä: minä olen maailman edessä julkisesti
puhunut: minä olen synagogassa opettanut ja templissä,
johonka Juudalaiset joka paikasta kokoon tulevat, ja en
ole mitään salaisuudessa puhunut. 21 Mitäs minulta kysyt?
Kysy niiltä, jotka kuulivat, mitä minä heille puhunut olen.
Katso, ne tietävät, mitä minä sanonut olen. 22 Mutta kuin
hän näitä puhui, antoi yksi niistä palvelioita, jotka läsnä
seisoivat, Jesukselle korvapuustin ja sanoi: niinkö sinä
vastaat ylimmäistä pappia! 23 Jesus vastasi häntä: jos minä
pahasti puhuin, niin tunnusta se pahaksi, mutta jos minä
oikein puhuin, miksis minua lyöt? 24 Niin Hannas lähetti
hänen sidottuna ylimmäisen papin Kaiphaan tykö. 25 Mutta
Simon Pietari seisoi ja lämmitteli. Niin he sanoivat hänelle:
etkö sinä ole myös hänen opetuslapsiansa? Hän kielsi
ja sanoi: en ole. 26 Sanoi hänelle yksi ylimmäisen papin
palvelioista, sen lanko, jonka korvan Pietari hakkasi pois:
enkö minä sinua nähnyt yrttitarhassa hänen kanssansa? 27
Niin Pietari taas kielsi, ja kohta kukko lauloi. 28 Niin he veivät
Jesuksen Kaiphaan tyköä raastupaan. Mutta se oli aamu, ja
ei he menneet raastupaan, ettei he itsiänsä saastuttaisi, vaan
söisivät pääsiäislampaan. 29 Niin Pilatus meni ulos heidän
tykönsä ja sanoi: mitä kannetta te tuotte tätä miestä vastaan?
30 He vastasivat ja sanoivat hänelle: ellei hän pahantekiä
olisi, emme olisi häntä sinun haltuus antaneet. 31 Niin Pilatus
sanoi heille: ottakaat te häntä ja tuomitkaat häntä teidän
lakinne jälkeen. Juudalaiset sanoivat siis hänelle: meidän ei
sovi ketään tappaa; 32 Että jesuksen puhe täytettäisiin, kuin
hän sanoi, merkiten, millä kuolemalla hänen piti kuoleman.
33 Niin Pilatus taas meni raastupaan, kutsui Jesuksen ja
sanoi hänelle: oletkos sinä Juudalaisten kuningas? 34
Jesus vastasi häntä: sanotko sinä sen itsestäs, eli ovatko
muut sen minusta sinulle sanoneet? 35 Pilatus vastasi:
olenko minä Juudalainen? Sinun kansas ja ylimmäiset papit
antoivat ylön sinun minulle: mitäs tehnyt olet? 36 Jesus
vastasi: ei minun valtakuntani ole tästä maailmasta. Jos
minun valtakuntani olis tästä maailmasta, niin tosin minun
palveliani olisivat sotineet, etten minä olisi tullut annetuksi
ylön Juudalaisille; mutta ei minun valtakuntakuntani ole
täältä. 37 Niin Pilatus sanoi hänelle: niin sinä olet kuningas?
Jesus vastasi: sinä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä
varten olen minä syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut,
että minä totuden tunnustan. Jokainen, joka on totuudesta,
se kuulee minun ääneni. 38 Pilatus sanoi hänelle: minä on
totuus? Ja kuin hän sen sanonut oli, meni hän taas ulos
Juudalaisten tykö ja sanoi heille: en minä löydä yhtään
syytä hänessä. 39 Mutta teillä on tapa, että minun pitää
teille päästämän yhden pääsiäisenä: tahdotteko siis, että
minä päästän teille Juudalaisten kuninkaan? 40 Niin he
huusivat taas kaikki, sanoen: ei tätä, vaan Barabbasta. Mutta
Barabbas oli ryöväri.

19 Niin Pilatus otti silloin Jesuksen ja ruoskitsi hänen, 2 Ja
sotamiehet väänsivät kruunun orjantappuroista, panivat
sen hänen päähänsä ja puettivat hänen purpuravaatteesen,
3 Ja sanoivat: terve, Juudalaisten kuningas! ja antoivat
hänelle korvapuusteja. 4 Taas tuli Pilatus ulos ja sanoi heille:
katsokaat, minä tuon hänen teille ulos, että te tietäisitte, etten
minä löydä yhtään syytä hänessä. 5 Niin Jesus meni ulos,
kantain orjantappuraista kruunua ja purpuraista vaatetta. Ja
hän sanoi heille: katso ihmistä! 6 Mutta kuin ylimmäiset papit
ja palveliat hänen näkivät, huusivat he, sanoen: ristiinnaulitse,
ristiinnaulitse häntä! Pilatus sanoi heille: ottakaat te häntä ja
ristiinnaulitkaat; sillä en minä löydä yhtään syytä hänessä.
7 Vastasivat häntä Juudalaiset: meillä on laki, ja meidän
lakimme jälkeen pitää hänen kuoleman, että hän teki itsensä
Jumalan Pojaksi. 8 Kun siis Pilatus tämän puheen kuuli,
pelkäsi hän vielä enemmin 9 Ja meni taas raastupaan ja
sanoi Jesukselle: kusta sinä olet? Mutta ei Jesus vastannut
häntä. 10 Niin Pilatus sanoi hänelle: etkös mitään minulle
puhu? Etkös tiedä, että minulla on valta sinua ristiinnaulita ja
valta sinua päästää? 11 Jesus vastasi: ei sinulla olisi yhtään
valtaa minua vastaan, jos ei se olisi sinulle annettu ylhäältä:
sentähden on hänellä suurempi synti, joka minun sinulle antoi
ylön. 12 Ja siitä ajasta pyysi Pilatus häntä päästää. Mutta
Juudalaiset huusivat, sanoen: jos sinä hänen päästät, niin et
sinä ole keisarin ystävä; sillä jokainen, joka itsensä tekee
kuninkaaksi, hän on keisaria vastaan. 13 Kuin Pilatus tämän
puheen kuuli, vei hän Jesuksen ulos ja istui tuomio-istuimelle,
siihen paikkaan, joka kutsutaan Litostroton, mutta Hebreaksi
Gabbata. 14 Mutta se oli pääsiäisen valmistuspäivä, lähes
kuudennella hetkellä. Ja hän sanoi Juudalaisille: katso,
teidän kuninkaanne. 15 Mutta he huusivat: ota pois, ota
pois, ristiinnaulitse häntä! Pilatus sanoi heille: pitääkö minun
ristiinnaulitseman teidän kuninkaanne? Ylimmäiset papit

vastasivat: ei meillä ole kuningasta, vaan keisari. 16 Niin
silloin hän antoi hänen heille ristiinnaulittaa. Mutta he ottivat
Jesuksen ja veivät pois. 17 Ja hän kantoi ristiänsä ja
meni siihen paikkaan, joka kutsutaan Pääkallon paikaksi,
mutta Hebreaksi Golgata. 18 Siellä he ristiinnaulitsivat
hänen ja kaksi muuta hänen kanssansa kahden puolen,
mutta Jesuksen keskelle. 19 Niin Pilatus kirjoitti myös
päällekirjoituksen ja pani ristin päälle, ja oli näin kirjoitettu:
JESUS NATSARENUS JUUDALAISTEN KUNINGAS. 20
Tämän päällekirjoituksen luki monta Juudalaisista; sillä se
paikka oli läsnä kaupunkia, jossa Jesus ristiinnaulittiin. Ja oli
kirjoitettu Hebreaksi, Grekaksi ja Latinaksi. 21 Niin sanoivat
Juudalaisten ylimmäiset papit Pilatukselle: älä kirjoita:
Juudalaisten kuningas; vaan että hän on sanonut: minä olen
Juudalaisten kuningas. 22 Pilatus vastasi: mitä minä kirjoitin,
sen minä kirjoitin. 23 Kuin siis sotamiehet olivat Jesuksen
ristiinnaulinneet, ottivat he hänen vaatteensa (ja tekivät
neljä osaa, kullekin sotamiehelle osan), ja hameen; mutta
hame ei ollut ommeltu, vaan kokonansa ylhäältä (alaspäin)
kudottu. 24 Niin he sanoivat keskenänsä: älkäämme tätä
rikkoko, vaan heittäkäämme tästä arpaa, kenenkä se pitää
oleman: että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: he ovat
minun vaatteeni itsellensä jakaneet ja ovat heittäneet minun
hameestani arpaa. Ja sotamiehet tosin näin tekivät. 25 Mutta
Jesuksen ristin tykönä seisoi hänen äitinsä ja hänen äitinsä
sisar Maria, Kleopaan emäntä, ja Maria Magdalena. 26 Kuin
siis Jesus näki äidin ja opetuslapsen siinä sesovan, jota hän
rakasti, sanoi hän äidillensä: vaimo, katso sinun poikaas. 27
Sitte sanoi hän opetuslapselle: katso sinun äitiäs. Ja siitä
hetkestä otti opetuslapsi hänen tykönsä. 28 Sitte, kuin Jesus
tiesi jo kaikki täytetyksi, ja että Raamattu täytettäisiin, sanoi
hän: minä janoon. 29 Oli siis yksi astia pantu etikkaa täyteen,
ja he täyttivät sienen etikalla ja panivat sen ympärille isoppia,
ja panivat sen hänen suunsa eteen. 30 Kuin siis Jesus oli
etikkaa ottanut, sanoi hän: se on täytetty! ja kallisti päänsä ja
antoi henkensä. 31 Mutta että valmistuspäivä oli, ja ei ruumiit
pitänyt ristissä oleman sabbatina, (sillä se sabbatin päivä
oli suuri,) rukoilivat siis Juudalaiset Pilatusta, että heidän
sääriluunsa piti rikottaman ja he otettaman alas. 32 Niin
sotamiehet tulivat ja rikkoivat ensimmäisen luut ja toisen,
joka hänen kanssansa oli ristiinnaulittu; 33 Mutta kuin he
tulivat Jesuksen tykö ja näkivät hänen jo kuolleeksi, niin
ei he rikkoneet hänen luitansa; 34 Vaan yksi sotamiehistä
avasi hänen kylkensä keihäällä, josta kohta vuoti veri ja
vesi. 35 Ja joka tämän näki, hän on sen todistanut ja
hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta sanovansa,
että te myös uskoisitte. 36 Sillä nämät ovat tapahtuneet,
että Raamattu täytettäisiin: ei teidän pidä luuta rikkoman
hänessä. 37 Ja taas toinen kirjoitus sanoo: he saavat nähdä,
ketä he ovat pistäneet. 38 Mutta sen jälkeen rukoili Pilatusta
Joseph Arimatiasta, (joka oli Jesuksen opetuslapsi, vaan
salaa Juudalaisten pelvon tähden), että hän olis saanut ottaa
Jesuksen ruumiin; ja Pilatus salli sen. Niin hän tuli ja otti
Jesuksen ruumiin. 39 Niin tuli myös Nikodemus, (joka oli
ensin yöllä Jesuksen tykö tullut,) ja toi mirhamia ja aloeta
sekoitettua, lähes sata naulaa, 40 Niin he ottivat Jesuksen
ruumiin ja käärivät sen liinaiseen, hyvän-hajullisten yrttein
kanssa, niinkuin Juudalaisten tapa on haudata. 41 Mutta
siinä paikassa, jossa hän ristiinnaulittiin, oli yrttitarha, ja
yrttitarhassa uusi hauta, johonka ei vielä kenkään ollut pantu:
42 Siihen he panivat Jesuksen Juudalaisten valmistuspäivän
tähden, että se hauta oli läsnä.

20 Mutta ensimmäisenä päivänä viikossa tuli Maria
Magdalena varhain, kuin vielä pimiä oli, haudalle ja näki
kiven otetuksi pois haudalta. 2 Niin hän juoksi ja tuli Simon
Pietarin tykö ja sen opetuslapsen tykö, jota Jesus rakasti,
ja sanoi heille: he ovat Herran ottaneet pois haudasta, ja
emme tiedä, kuhunka he hänen panivat. 3 Niin Pietari meni
ulos ja toinen opetuslapsi, ja tulivat haudalle. 4 Mutta he
juoksivat kahden ynnä, ja toinen opetuslapsi juoksi edellä
nopeammin kuin Pietari, ja tuli ensin haudalle. 5 Ja kuin hän
itsensä kumarsi, näki hän liinaiset pantuna, mutta ei hän
kuitenkaan mennyt sisälle. 6 Niin Simon Pietari tuli seuraten
häntä, ja meni hautaan, ja näki kääriliinat pantuna. 7 Ja
hikiliinan, joka hänen päänsä päällä oli ollut, ei kääriliinan
kanssa, vaan erinänsä käärittynä yhteen paikkaan. 8 Niin
meni myös toinen opetuslapsi sisälle, joka ensin haudalle
tullut oli, ja näki sen ja uskoi. 9 Sillä ei he vielä Raamattua
ymmärtäneet, että hän oli nouseva kuolleista. 10 Niin ne
opetuslapset menivät taas yhteen. 11 Mutta Maria seisoi
ulkona haudan edessa ja itki. Ja kuin hän niin itki, kumarsi
hän itsensä hautaan. 12 Ja näki kaksi enkeliä valkeissa
vaatteissa istuvan, yhden pään puolessa ja toisen jalkain
puolessa, siinä missä Jesuksen ruumis pantu oli. 13 Ne
sanoivat hänelle: vaimo, mitäs itket? Hän sanoi heille: he
ovat minun Herrani ottaneet pois, ja en tiedä, kuhunka he
hänen ovat panneet. 14 Ja kuin hän nämät sanonut oli,
käänsi hän itsensä taapäin, ja näki Jesuksen seisovan,
eikä tietänyt, että se oli Jesus. 15 Sanoi Jesus hänelle:
vaimo, mitäs itket? ketäs etsit? Mutta hän luuli sen yrttitarhan
haltiaksi, ja sanoi hänelle: Herra, jos sinä hänen kannoit pois,
niin sano minulle, kuhunkas hänen panit, ja minä tahdon
hänen ottaa. 16 Jesus sanoi hänelle: Maria! niin hän käänsi

itsensä ja sanoi hänelle: Rabboni, se on: Mestari. 17 Jesus
sanoi hänelle: älä minuun rupee; sillä en minä ole vielä
mennyt ylös minun Isäni tykö, vaan mene minun veljeini tykö
ja sano heille: minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän
Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne
tykö. 18 Maria Magdalena tuli ja ilmoitti opetuslapsille, että
hän oli nähnyt Herran, ja että hän näitä hänelle sanoi. 19
Kuin siis sen sabbatin päivän ehtoo oli, ja ovet olivat suljetut,
jossa opetuslapset kokoontuneet olivat Juudalaisten pelvon
tähden, tuli Jesus ja seisoi heidän keskellänsä ja sanoi
heille: rauha olkoon teille! 20 Ja kuin hän sen sanonut oli,
osoitti hän heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset
ihastuivat, että he näkivät Herran. 21 Ja Jesus taas sanoi
heille: rauha olkoon teille! niinkuin Isä minun lähetti, niin
minä myös lähetän teidät. 22 Ja kuin hän nämät sanonut
oli, puhalsi hän heidän päällensä ja sanoi heille: ottakaat
Pyhä Henki: 23 Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne
anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne ovat
pidetyt. 24 Mutta Toomas, yksi kahdestatoistakymmenestä,
joka kaksoiseksi kutsutaan, ei ollut heidän kanssansa, kuin
Jesus tuli. 25 Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: me
näimme Herran. Mutta hän sanoi heille: ellen minä näe
hänen käsissänsä naulan reikää, ja pistä sormeani naulain
siaan, ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko. 26 Ja
kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas sisällä,
ja Toomas heidän kanssansa. Niin Jesus tuli, kuin ovet
suljetut olivat, ja seisoi heidän keskellänsä, ja sanoi: rauha
olkoon teille! 27 Sitte sanoi hän Toomaalle: pistä sormes
tänne, ja katso minun käsiäni, ja ojenna tänne kätes, ja pistä
minun kylkeeni, ja älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen. 28
Toomas vastasi ja sanoi hänelle: minun Herrani ja minun
Jumalani! 29 Jesus sanoi hänelle: ettäs näit minun, Toomas,
niin sinä uskoit: autuaat ovat ne, jotka ei näe, ja kuitenkin
uskovat. 30 Niin teki myös Jesus monta muuta merkkiä
opetuslastensa nähden, jotka ei tässä kirjassa ole kirjoitetut.
31 Mutta nämät ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jesus
on Kristus, Jumalan Poika, ja että te saisitte elämän uskon
kautta hänen nimeensä.

21 Sitte ilmoitti Jesus taas itsensä opetuslapsille Tiberiaan
meren tykönä, ja hän ilmoitti itsensä näin: 2 Simon
Pietari ja Toomas, joka kaksoiseksi kutsutaan, olivat ynnä ja
Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Zebedeuksen pojat
ja kaksi muuta hänen opetuslapsistansa. 3 Sanoi Simon
Pietari heille: minä menen kalaan: ne sanoivat hänelle: me
menemme myös kanssas. Niin he menivät ja astuivat kohta
venheesen, ja ei he sinä yönä mitään saaneet. 4 Mutta kuin
jo aamu oli, niin Jesus seisoi rannalle; mutta ei opetuslapset
tietäneet, että se oli Jesus. 5 Niin sanoi Jesus heille: lapset,
onko teillä mitään syötävää? He vastasivat häntä: ei. 6 Hän
sanoi heille: laskekaat verkko oikialle puolelle venhettä, niin
te löydätte. Niin he laskivat, ja tuli niin paljo kaloja, ettei he
voineet vetää. 7 Niin sanoi se opetuslapsi, jota Jesus rakasti,
Pietarille: Herra se on. Kuin Simon Pietari sen kuuli, että se
oli Herra, vyötti hän hameen ympärillensä, (sillä hän oli alasti,
) ja heitti itsensä mereen. 8 Mutta muut opetuslapset tulivat
venheellä, (sillä ei he olleet kaukanan maalta, vaan lähes
kaksisataa kyynärää,) ja vetivät verkon kaloinensa. 9 Kuin
he siis olivat maalle tulleet, näkivät he hiilet ja kalan, niiden
päällä pantuna, ja leivän. 10 Jesus sanoi heille: tuokaat
tänne niistä kaloista, jotka te nyt saitte. 11 Simon Pietari
meni ja veti verkon maalle, täynnä suuria kaloja, sata ja
kolmekuudettakymmentä. Ja vaikka niitä niin monta oli, ei
kuitenkaan verkko revennyt. 12 Jesus sanoi heille: tulkaat
rualle; mutta ei yksikään opetuslapsista uskaltanut häntä
kysyä: kukas olet? sillä he tiesivät sen olevan Herran. 13
Niin Jesus tuli, otti leivän ja antoi heille, niin myös kalan. 14
Tämä on kolmas kerta, kuin Jesus opetuslapsillensa ilmestyi,
sitte kuin hän oli noussut ylös kuolleista. 15 Kuin he siis
syöneet olivat, sanoi Jesus Simon Pietarille: Simon Jonan
poika! rakastatkos minua enempi kuin nämät? Hän sanoi:
jaa, Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan. Hän sanoi
hänelle: ruoki minun karitsoitani. 16 Ja sanoi taas toisen
kerran hänelle: Simon Jonan poika! rakastatkos minua? Hän
vastasi: jaa, Herra, sinä tiedät, että minä sinua rakastan.
Sanoi hän hänelle: kaitse minun lampaitani. 17 Hän sanoi
kolmannen kerran hänelle: Simon Jonan poika! rakastatkos
minua? Pietari tuli murheelliseksi, että hän kolmannen kerran
sanoi hänelle: rakastatkos minua? ja sanoi hänelle: Herra,
sinä tiedät kaikki: sinä tiedät, että minä rakastan sinua. Jesus
sanoi hänelle: ruoki minun lampaitani. 18 Totisesti, totisesti
sanon minä sinulle: kuin sinä olit nuori, niin sinä vyötit itses
ja menit, kuhunkas tahdoit; mutta kuin vanhenet, niin sinä
ojennat kätes, ja toinen vyöttää sinun, ja vie, kuhunka et
sinä tahdo. 19 Mutta sen hän sanoi, antain tietää, millä
kuolemalla hänen piti kunnioittaman Jumalaa. Ja kuin hän
sen sanonut oli, sanoi hän hänelle: seuraa minua. 20 Pietari
käänsi itsensä, ja näki sen opetuslapsen seuraavan, jota
Jesus rakasti, joka myös oli Jesuksen rinnoilla ehtoollisessa
maannut, ja sanonut: Herra, kuka se on, joka sinun pettää?
21 Kuin siis Pietari hänen näki, sanoi hän Jesukselle: Herra,
mitästä tämä? 22 Jesus sanoi hänelle: jos minä tahtoisin
hänen siihenasti olevan kuin minä tulen, mitä sinun siihen
tulee? Seuraa sinä minua. 23 Niin veljesten seassa kävi ulos

se puhe, ettei sen opetuslapsen pitänyt kuoleman. Mutta ei
Jesus hänelle sanonut: ei hän kuole, vaan: jos minä tahdon
hänen siihenasti olevan kuin minä tulen, mitä sinun siihen
tulee? **24** Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa näistä ja
on nämät kirjoittanut, ja me tiedämme hänen todistuksensa
todeksi. **25** On myös paljon muuta, mitä Jesus teki, jos
ne erinänsä kirjoitettaisiin, en minä luulisi koko maailman
käsittävän niitä kirjoja, joita pitäis kirjoitettaman. Amen.

Teot

1 Ennen olen minä tosin, oi Teophilus, puhunut kaikista
niistä, mitä Jesus rupesi sekä tekemään että opettamaan,
2 Hamaan siihen päivään asti, jona hän otettiin ylös, sitte
kuin hän apostoleille, jotka hän valinnut oli, Pyhän Hengen
kautta oli käskyn antanut; **3** Joille hän myös kärsimisensä
jälkeen oli itsensä eläväksi osoittanut moninaisilla merkeillä,
ja näkyi heille neljäkymmentä päivää, ja puhui heille Jumalan
valtakunnasta. **4** Ja kuin hän heidät oli koonnut, kielsi hän
heitä lähtemästä Jerusalemista, vaan että he Isän lupausta
odottaisivat, josta te olette (sanoi hän) kuulleet minulta.
5 Sillä Johannes tosin kasti vedellä, mutta te kastetaan
Pyhällä Hengellä, ei monen päivän perästä. **6** Kuin he siis
kokoontuneet olivat, kysyivät he häneltä, sanoen: Herra, tällä
ajallakos Israelille valtakunnan jälleen rakennat? **7** Mutta
hän sanoi heille: ei teidän tule tietää aikaa eikä hetkeä,
jotka Isä on omaan voimaansa pannut. **8** Vaan teidän
pitää saaman Pyhän Hengen voiman, joka on tuleva teidän
päällenne, ja teidän pitää minun todistajani oleman, sekä
Jerusalemissa, että koko Juudeassa ja Samariassa, ja sitte
maailman ääreen. **9** Ja kuin hän nämät sanonut oli, otettiin
hän ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänen ylös heidän
silmäinsä edestä. **10** Ja kuin he katselivat taivaaseen, hänen
mennessänsä, katso, heidän tykönänsä seisoi kaksi miestä
valkeissa vaatteissa, **11** Jotka myös sanoivat: Galilean
miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaasen? Tämä Jesus,
joka teiltä otettiin ylös taivaasen, on niin tuleva kuin te
hänen taivaasen menevän näitte. **12** Silloin he palasivat
Jerusalemiin vuorelta, joka Öljymäeksi kutsutaan ja on läsnä
Jerusalemia sabbatin matkan. **13** Ja kuin he tulivat sisälle, niin
he astuivat ylös saliin, kussa he oleskelivat: Pietari ja Jakob,
ja Johannes ja Andreas, Philippus ja Toomas, Bartolomeus
ja Matteus, Jakob Alphein poika ja Simon Zelotes, ja Juudas
Jakobin. **14** Nämät kaikki olivat yksimielisesti pysyväiset
rukouksessa ja anomisessa, vaimoin kanssa ja Marian
Jesuksen äidin ja hänen veljeinsä kanssa. **15** Ja niinä päivinä
nousi Pietari opetuslasten keskellä ja sanoi: (ja joukko oli
nimiltä yhteen lähes kaksikymmentä toista sataa:) **16** Te
miehet ja veljet! se kirjoitus piti täytettämän, jonka Pyhä
Henki oli Davidin suun kautta Juudaasta ennen sanonut,
joka niiden johdattajaksi tuli, jotka Jesuksen ottivat kiinni.
17 Sillä hän oli meidän lukuumme luettu, ja oli tämän viran
meidän kanssamme saanut. **18** Hän siis on ansainnut pellon
vääryyden palkasta, ja kuin hän pudotettiin alas, on hän
keskeltä kahtia pakahtunut, että kaikki hänen sisällyksensä
läksivät ulos. **19** Ja se oli tiettävä kaikille, jotka Jerusalemissa
asuvat, että se pelto heidän kielellänsä kutsutaan Akeldama,
se on: veripelto. **20** Sillä se on kirjoitettu Psaltari-raamatussa:
hänen kotonsa tulkoon kylmille eikä siinä pidä asujanta
oleman, ja toisen pitää hänen piispautensa saaman. **21**
Niin pitää näistä miehistä, jotka meidän kanssamme olleet
ovat kaiken sen ajan kuin Herra Jesus meidän kanssamme
ulos ja sisälle kävi, **22** Ruveten Johanneksen kasteesta
hamaan siihen päivään asti, jona hän meiltä otettiin ylös, yksi
tuleman hänen ylösnousemisensa todistajaksi ynnä meidän
kanssamme. **23** Ja he asettivat kaksi ehdolle: Josephin, joka
kutsuttiin Barsabas ja liialta nimeltä Justus, ja Mattiaan. **24** Ja
he rukoilivat ja sanoivat: sinä Herra, joka kaikkein sydämet
tiedät! osoita, kumman sinä näistä kahdesta olet valinnut, **25**
Saamaan tämän palveluksen ja apostolin viran arpaa, josta
Juudas on vilpistynyt pois, menemään pois siallensa. **26** Ja
he heittivät heistä arpaa, ja arpa lankesi Mattiaan päälle, ja
hän valittiin yksimielisesti yhdentoistakymmenen apostolin
sekaan.

2 Ja kuin viideskymmenes päivä täytettiin, olivat he kaikki
yksimielisesti koossa. **2** Ja humaus tapahtui äkisti
taivaasta, niinkuin suuri tuulispää olis tullut, ja täytti koko
huoneen, kussa he olivat istumassa. **3** Ja heille näkyivät
viileskellyt kielet, niinkuin tuliset, ja istuivat kunkin heidän
päällensä. **4** Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja
rupesivat puhumaan muilla kielillä, senjälkeen kuin Henki
antoi heidän puhua. **5** Niin Jerusalemissa asui Juudalaisia,
Jumalaa pelkääväisiä miehiä, kaikkinaisesta kansasta,
joka taivaan alla on. **6** Ja kuin tämä ääni tapahtui, niin
kokoontui suuri kansan paljous, ja hämmästyivät; sillä
kukin kuuli niiden puhuvan omalla kielellänsä. **7** Ja he
tyhmistyivät kaikki ja ihmettelivät, sanoen keskenänsä: katso,
eikö nämät kaikki, jotka puhuvat, ole Galilealaiset? **8** Ja
kuinka me kukin kuulemme heidän puhuvan meidän omalla
kielellämme, jossa me syntyneet olemme? **9** Partilaiset ja
Mediläiset ja Elamilaiset, ja jotka asumme Mesopotamiassa
ja Juudeassa ja Kappadokiassa, Pontossa ja Asiassa,
10 Phrygiassa ja Pamphiliassa, Egyptissä ja Libian maan
rajoilla, liki Kyreniä, ja muukalaiset Roomista, Juudalaiset
ja uudet Juudalaiset. **11** Kretalaiset ja Arabialaiset, me
kuulemme heidän puhuvan meidän kielillämme Jumalan
suuria tekoja. **12** Niin he kaikki tyhmistyivät ja epäilivät,
sanoen toinen toisellensa: mitäs luulet tämän olevan? **13**
Vaan muut nauroivat heitä ja sanoivat: he ovat täynnänsä
makiaa viinaa. **14** Niin Pietari seisoi yhdentoistakymmenen
kanssa, korotti äänensä ja puhui heille: te Juudan miehet
ja kaikki, jotka asutte Jerusalemissa! tämä olkoon teille

tiettävä, ja ottakaat minun sanani teidän korviinne. 15
Sillä ei nämät juovuksissa ole, niinkuin te luulette; sillä
nyt on kolmas hetki päivästä. 16 Vaan tämä on se, mikä
ennen sanottu on Joelin prophetan kautta: 17 Ja pitää
tapahtuman viimeisinä päivinä (sanoo Jumala), että minä
tahdon vuodattaa minun Hengestäni kaiken lihan päälle: ja
teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, ja teidän
nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän, ja teidän vanhimpanne
pitää unia uneksuman. 18 Ja myös minun palveliaini päälle
ja minun piikaini päälle niinä päivinä vuodatan minä minun
Hengestäni, ja heidän pitää ennustaman. 19 Ja minä annan
tunnustähtiä ylhäällä taivaassa ja merkkejä alhaalla maan
päällä, veren ja tulen ja savun ja suitsun. 20 Auringon pitää
muuttuman pimeydeksi ja kuun vereksi, ennenkuin se suuri
ja julkinen Herran päivä on tuleva. 21 Ja pitää tapahtuman,
että jokainen, joka avuksi huutaa Herran nimeä, se tulee
autuaaksi. 22 Te Israelin miehet! kuulkaat näitä sanoja:
Jesuksen Natsarelaisen, sen miehen, joka teidän tykönänne
on Jumalalta vahvistettu voimallisten tekoin, ihmetten ja
merkkein kanssa, jotka Jumala hänen kauttansa teidän
keskellänne teki, niinkuin te itsekin tiedätte, 23 Sen, joka
Jumalan aivotun neuvon ja säännön jälkeen oli annettu ulos,
te otitte ja vääräin miesten kätten kautta ristiinnaulitsitte ja
surmasitte, 24 Jonka Jumala herätti ylös ja päästi kuoleman
kivuista, että se oli mahdotoin, että hän piti siltä pidettämän.
25 Sillä David sanoo hänestä: minä olen aina Herran minun
kasvoini eteen pannut, sillä hän on minun oikialla puolellani,
etten minä horjahtaisi. 26 Sentähden iloitsi minun sydämeni,
ja minun kieleni riemuitsi, ja minun lihani on myös lepäävä
toivossa. 27 Sillä et sinä anna ylön minun sieluani helvetissä,
etkä salli sinun pyhäs näkevän turmelusta. (Hadēs g86) 28 Sinä
olet minulle tiettäväksi tehnyt elämän tiet, sinä täytät minun
ilolla sinun kasvois edessä. 29 Te miehet, rakkaat veljet,
olkoon lupa rohkiasti teille puhua patriarkasta Davidista! hän
on sekä kuollut että haudattu ja hänen hautansa on meidän
tykönämme hamaan tähän päivään asti: 30 Että hän siis
oli propheta ja tiesi Jumalan hänelle valalla vannoneen,
että hän oli hänen kupeensa hedelmästä lihan jälkeen
herättävä Kristuksen hänen istuimellansa istumaan, 31
Näki hän ennen ja puhui Kristuksen ylösnousemisesta, ettei
hänen sieluansa annettu ylön helvetissä, eikä hänen lihansa
nähnyt turmelusta. (Hadēs g86) 32 Tämän Jesuksen on Jumala
herättänyt, jonka todistajat me kaikki olemme. 33 Hän on
siis Jumalan oikialle kädelle korotettu ja on Isältä saanut
lupauksen Pyhästä Hengestä: hän on tämän vuodattanut,
kuin te nyt näette ja kuulette. 34 Sillä ei David ole taivaasen
astunut, vaan hän sanoo: Herra sanoi minun Herralleni: istu
minun oikialle kädelleni, 35 Siihenasti kuin minä panen sinun
vihollises sinun jalkais astinlaudaksi. 36 Niin pitää siis totisesti
kaiken Israelin huoneen tietämän, että Jumala on tämän
Jesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte, Herraksi ja Kristukseksi
tehnyt. 37 Mutta kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän
sydämensä, ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: te
miehet, rakkaat veljet! mitä meidän pitää tekemän? 38
Vaan Pietari sanoi heille: tehkäät parannus, ja antakaan
jokainen itsensä kastaa Jesuksen Kristuksen nimeen, syntein
anteeksi antamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.
39 Sillä teille ja teidän lapsillenne on tämä lupaus annettu,
ja kaikille, jotka taampana ovat, kutka ikänä Herra meidän
Jumalamme kutsuu. 40 Ja monilla muillakin sanoilla todisti
hän, ja neuvoi heitä, sanoen: antakaat teitänne autettaa
tästä pahanilkisestä suvusta. 41 Jotka siis mielellänsä
hänen sanansa ottivat vastaan, ne kastettiin; ja sinä päivänä
lisääntyi lähes kolmetuhatta sielua. 42 Ja he pysyivät alati
apostolien opissa ja osallisuudessa, ja leivän murtamisessa
ja rukouksissa. 43 Mutta jokaiselle sielulle tuli pelko; ja tehtiin
apostolien kautta monta ihmettä ja merkkiä. 44 Mutta kaikki,
jotka uskoivat, olivat yhdessä ja pitivät kaikki yhteisenä. 45
Ja he myivät hyvyytensä ja tavaransa, ja jakoivat ne kaikille,
sen jälkeen kuin kukin tarvitsi. 46 Ja he pysyivät joka päivä
yksimielisesti templissä, ja mursivat huoneessa leipää, ja
ottivat ruokaa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella, 47 Ja
kiittäin Jumalaa olivat kaiken kansan suosiossa. Ja Herra
lisäsi joka päivä autuaaksi tulevaisia seurakunnalle.

3 Niin Pietari ja Johannes menivät ynnä ylös templiin
yhdeksännellä rukouksen hetkelle, 2 Ja mies, saattamatoin
hamasta äitinsä kohdusta, kannettiin; jonka he panivat joka
päivä sen templin oven eteen, joka kutsutaan Kauniiksi,
anomaan niiltä almua, jotka templiin menivät. 3 Kuin hän
näki Pietarin ja Johanneksen tahtovan mennä templiin, anoi
hän heiltä almua. 4 Niin Pietari Johanneksen kanssa katsoi
hänen päällensä, ja sanoi: katso meidän päällemme. 5 Ja
hän katseli heidän päällensä, toivoen heiltä jotakin saavansa.
6 Niin Pietari sanoi: hopiaa ja kultaa ei minulla ole; vaan sitä
mitä minulla on, annan minä sinulle: Jesuksen Kristuksen
Natsarealaisen nimeen nouse ja käy. 7 Ja hän tarttui hänen
oikiaan käteensä ja ojensi hänen, ja kohta hänen säärensä
ja kantansa vahvistuivat. 8 Ja hän karkasi ylös, seisoi ja
kävi, ja meni heidän kanssansa templiin, käyden ja hypäten
ja kiittäen Jumalaa. 9 Ja kaikki kansa näki hänen käyvän ja
kiittävän Jumalaa, 10 Ja tunsi hänen siksi, joka almun tähden
istui templin Kauniin oven edessä; ja he olivat täynnänsä
pelkoa ja suurta hämmästystä siitä, mitä hänelle tapahtunut

oli. 11 Mutta kuin tämä saattamatoin, joka parannettu oli, piti
itsensä Pietarin ja Johanneksen tykö, juoksi kaikki kansa
hämmästyksissä heidän tykönsä porstuaan, joka kutsutaan
Salomon porstuaksi. 12 Kuin Pietari sen näki, vastasi hän
kansalle: Israelin miehet! mitä te tätä ihmettelette? eli mitä te
meidän päällemme katsotte, niinkuin me olisimme meidän
omalla voimallamme eli jumalisuudellamme tämän käymään
saattaneet? 13 Abrahamin ja Isaakin ja Jakobin Jumala,
meidän isäimme Jumala, on Poikansa Jesuksen kirkastanut,
jonka te annoitte ylön ja kielsitte Pilatuksen edessä, kuin hän
tuomitsi, että hän piti päästettämän. 14 Mutta te kielsitte
pyhän ja hurskaan, ja anoitte teillenne murhamiestä annettaa;
15 Mutta elämän Pääruhtinaan te tapoitte: sen on Jumala
kuolleista herättänyt, jonka todistajat me olemme. 16 Ja
uskon kautta hänen nimensä päälle on hän tässä, jonka
te näette ja tunnette, nimensä vahvistanut: ja usko hänen
kauttansa antoi tälle terveytensä, kaikkein teidän nähtenne.
17 Ja nyt rakkaat veljet! minä tiedän, että te sen tyhmyydestä
tehneet olette, niinkuin teidän ylimmäisennekin. 18 Mutta
Jumala, mitä hän kaikkein prophetainsa suun kautta oli
ennustanut, että hänen Kristuksensa piti kärsimän, sen hän
täytti. 19 Niin tehkäät parannus ja palatkaat, että teidän
syntinne pyyhittäisiin pois, kuin virvoittamisen ajat tulevat
Herran kasvoin edestä, 20 Ja hän lähettää sen, josta teille
ennen saarnattu on, Jesuksen Kristuksen, 21 Jonka tosin
tulee omistaa taivas, niihin aikoihin asti kuin ne kaikki
jälleen asetetaan, mitkä Jumala on puhunut kaikkein pyhäin
prophetainsa suun kautta, hamasta maailman alusta. (aiōn
g165) 22 Sillä Moses on tosin isille sanonut: Herra teidän
Jumalanne on teille herättävä Prophetan teidän veljistänne,
niinkuin minun: kuulkaat häntä kaikissa, mitä hän teille
sanoo, 23 Ja pitää tapahtuman, että jokainen sielu, joka ei
tätä Prophetaa kuule, pitää hävitettämän pois kansasta. 24
Ja kaikki prophetat hamasta Samuelista, ja sitte edespäin,
niin monta, jotka puhuneet ovat, ovat myös kaikki näitä
päiviä ennustaneet. 25 Te olette prophetain ja sen liiton
lapset, jonka Jumala meidän isäimme kanssa teki, sanoen
Abrahamille: ja sinun siemenessäs pitää kaikki kansat maan
päällä siunattaman. 26 Teille on Jumala ensin Poikansa
Jesuksen herättänyt ja on hänen lähettänyt teitä siunaamaan,
että te kukin teidän pahuudestanne palajaisitte.

4 Mutta kuin he kansalle puhuivat, niin papit ja templin
esimies ja Saddukealaiset tulivat sinne, 2 Ja närkästyivät,
että he kansaa opettivat ja ilmoittivat Jesuksen kautta
ylösnousemisen kuolleista, 3 Ja heittivät kätensä heidän
päällensä ja panivat heidät huomeneksi kiinni; sillä jo oli
ehtoo. 4 Mutta monta niistä, jotka sanan kuulivat, uskoivat
ja miesten luku tuli lähes viisituhatta. 5 Mutta toisena
päivänä tapahtui, että heidän ylimmäisensä ja vanhimpansa
kokoontuivat ja kirjanoppineet Jerusalemissa, 6 Ja Hannas
ylimmäinen pappi, ja Kaiphas, ja Johannes, ja Aleksander,
ja niin monta kuin ylimmäisten pappein suvusta oli, 7 Ja
asettivat heidät keskellensä ja kysyivät heiltä: millä voimalla
taikka kenenkä nimeen te olette tämän tehneet? 8 Niin
Pietari, täynnänsä Pyhää Henkeä, sanoi heille: te kansan
ylimmäiset ja Israelin vanhimmat! 9 Jos me tänäpänä
tuomitaan sen hyvän työn edestä sille sairaalle miehelle,
jonka kautta hän parannettu on, 10 Niin olkoon teille ja
kaikelle Israelin kansalle tiettävä, että Jesuksen Kristuksen
Natsarealaisen nimeen, jonka te ristiinnaulitsitte, jonka
Jumala kuolleista herätti, sen kautta tämä seisoo teidän
edessänne terveenä. 11 Hän on se kivi, joka teiltä rakentajilta
hyljätty on, joka on nurkkakiveksi tullut. 12 Ja ei yhdessäkään
toisessa ole autuutta; sillä ei myös ole muuta nimeä taivaan
alla ihmisille annettu, jossa meidän pitää autuaaksi tuleman.
13 Mutta kuin he näkivät Pietarin ja Johanneksen puheen
rohkeuden, sillä he ymmärsivät heidät oppimattomiksi ja
kirjantaitamattomiksi miehiksi, ihmettelivät he ja tunsivat
heidät, että he Jesuksen kanssa olleet olivat. 14 Mutta
kuin he näkivät sen ihmisen seisovan heidän kanssansa,
joka parannettu oli, ei he taitaneet mitään sitä vastaan
puhua. 15 Mutta he käskivät heitä ulos raadista mennä
pois, ja pitivät neuvoa keskenänsä, 16 Sanoen: mitä me
näille miehille teemme? Sillä julkinen merkki on heidän
kauttansa tehty, joka kaikille Jerusalemin asuvaisille tiettävä
on, ja emme taida kieltää. 17 Mutta ettei se enempi kansan
keskelle hajoisi, niin haastakaamme heitä kovin, ettei he
tästedes yhdellekään ihmiselle tästä nimestä puhuisi. 18 Ja
he kutsuivat heidät ja kaiketi kielsivät heitä puhumasta ja
opettamasta Jesuksen nimeen. 19 Mutta Pietari ja Johannes
vastasivat heitä ja sanoivat: tuomitkaat itse, jos se on oikia
Jumalan edessä, että me teitä enemmän kuulemme kuin
Jumalaa. 20 Sillä emme taida niitä puhumatta olla, joita
me nähneet ja kuulleet olemme. 21 Mutta he uhkasivat
heitä, ja antoivat heidän mennä, ja ei löytäneet mitään,
josta he olisivat heitä vaivanneet, kansan tähden; sillä kaikki
kiittivät Jumalaa sen edestä mikä tapahtunut oli. 22 Sillä se
ihminen oli ylitse neljänkymmenen ajastajan vanha, jossa
tämä parantamisen tunnusmerkki tehty oli. 23 Mutta kuin he
päästetyt olivat, tulivat he omainsa tykö ja ilmoittivat, mitä
pappein päämiehet ja vanhimmat heille sanoneet olivat. 24
Kuin he sen kuulivat, korottivat he yksimielisesti äänensä
Jumalan tykö ja sanoivat: Herra, sinä olet Jumala, joka

taivaan ja maan ja meren, ja kaikki, mitä niissä on, tehnyt olet,
25 Joka Davidin sinun palvelias suun kautta puhunut olet:
miksi pakanat kiukuitsevat ja kansat turhaa aikovat? 26 Vaan
kuninkaat yhteen menevät ja päämiehet kokoovat heitänsä
Herraa vastaan ja hänen Kristustansa vastaan? 27 Sillä
he ovat tosin kokoontuneet sinun pyhää Poikaas Jesusta
vastaan, jonka sinä voitelit, sekä Herodes että Pontius Pilatus
pakanain ja Israelin kansan kanssa, 28 Tekemään mitä sinun
kätes ja neuvos ennen aikonut oli, että tapahtuman pitäis.
29 Ja nyt Herra, katso heidän uhkaustansa ja anna sinun
palveliais kaikella uskalluksella sinun sanaas puhua. 30 Ja
ojenna kätes parantamaan, ja että merkit ja ihmeet sinun
pyhän Poikas Jesuksen nimen kautta tehtäisiin. 31 Ja kuin
he rukoilleet olivat, liikkui se paikka, jossa he koossa olivat,
ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja puhuivat Jumalan
sanaa uskalluksella. 32 Ja niiden paljoudessa, jotka uskoivat,
oli yksi sydän ja yksi sielu, ei myös kenkään heistä sanonut
mitään omaksensa, mitä hänellä oli, vaan kaikki olivat heillä
yhteiset. 33 Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran
Jesuksen ylösnousemisesta, ja suuri armo oli kaikkein heidän
päällänsä. 34 Ja ei myös ollut yhtään tarvitsevaa heissä; sillä
niin monta, joilla pellot eli huoneet olivat, ne myivät ja toivat
myytyin hinnan, 35 Ja panivat apostolien jalkain eteen: ja
jokaiselle jaettiin niinkuin kukin tarvitsi. 36 Mutta Joses, joka
liialta nimeltä apostoleilta kutsutaan Barnabas (se on niin
paljo sanottu kuin lohdutuksen poika) Leviläinen, Kypristä
sukuisin, 37 Hänellä oli pelto, sen hän myi, ja toi hinnan ja
pani apostolitten jalkain eteen.

5 Mutta mies, Ananias nimeltä, emäntänsä Saphiran kanssa
myi tavaransa, 2 Ja kätki jotain hinnasta emäntänsä
tieten, ja toi osan edes ja pani apostolitten jalkain eteen.
3 Niin Pietari sanoi: Ananias, miksi saatana täytti sinun
sydämes Pyhän Hengen edessä valhettelemaan, että jotakin
pellon hinnasta kätkit? 4 Etkös olisi saanut sitä pitää, kuin
se sinulla oli, ja se myytykin oli sinun hallussas? miksis
senkaltaista olet sydämees päästänyt? Et sinä ole ihmisten,
vaan Jumalan edessä valehdellut. 5 Kuin Ananias nämät
sanat kuuli, lankesi hän maahan ja antoi henkensä. Ja suuri
pelko tuli kaikkein niiden päälle, jotka tämän kuulivat. 6
Niin nuoret miehet nousivat ja korjasivat hänen, veivät pois
ja hautasivat hänen. 7 Mutta tapahtui liki kolmen hetken
perästä, että myös hänen emäntänsä tuli sisälle eikä tietänyt,
mitä tapahtunut oli. 8 Niin Pietari vastasi häntä: sanos
minulle: oletteko sen pellon siihen hintaan myyneet? mutta
hän sanoi: olemme niinkin siihen hintaan. 9 Sanoi Pietari
hänelle: miksi te olette mielistyneet keskenänne Herran
Henkeä kiusaamaan? Katso, niiden jalat, jotka sinun miehes
hautasivat, ovat oven edessä ja vievät pois sinun. 10 Ja
hän kohta lankesi maahan hänen jalkainsa eteen ja antoi
henkensä. Niin nuoret miehet tulivat sisälle ja löysivät hänen
kuolleena, ja he veivät hänen ulos ja hautasivat miehensä
tykö. 11 Ja suuri pelko tuli koko seurakunnalle ja kaikille
niille, jotka tämän kuulivat. 12 Ja apostolitten kätten kautta
tehtiin monta merkkiä ja ihmettä kansan seassa. Ja olivat
kaikki yksimielisesti Salomon esihuoneessa. 13 Mutta ei
niistä muista uskaltanut yksikään itsiänsä antaa heidän
sekaansa; vaan kansa piti paljon heistä. 14 Ja joukko paljon
eneni miehistä ja vaimoista, jotka Herran päälle uskoivat:
15 Niin että he kantoivat sairaita kaduille ja panivat niitä
vuoteille ja paareille, että Pietarin tullessa ainoasti hänen
varjonsa jonkun heistä olis varjonnut. 16 Ja tuli myös suuri
joukko kokoon lähimmäisistä kaupungeista Jerusalemiin, ja
toviat sairaita ja saastaisilta hengiltä vaivatuita, jotka kaikki
parannettiin. 17 Niin nousi ylimmäinen pappi, ja kaikki, jotka
hänen kanssansa olivat, Saddukealaisten lahko, ja olivat
täynnänsä kiivautta, 18 Ja paiskasivat kätensä apostolitten
päälle ja panivat heidät yhteiseen vankihuoneesen. 19 Mutta
Herran enkeli avasi yöllä tornin oven, ja vei heidät sieltä
ulos ja sanoi: 20 Menkäät, seisokaat ja puhukaat templissä
kansalle kaikki tämän elämän sanat. 21 Mutta kuin he sen
kuulivat, menivät he varhain aamulla templiin ja opettivat. Niin
ylimmäinen pappi tuli, ja ne, jotka hänen kanssansa olivat,
kutsuivat raadin kokoon ja kaikki Israelin lasten vanhimmat, ja
lähettivät vankihuoneesen heitä noutamaan. 22 Kuin palveliat
menivät, eikä heitä tornista löytäneet, niin he palasivat ja
ilmoittivat, 23 Sanoen: tornin me tosin löysimme kyllä visusti
suljetuksi ja vartiat ulkona oven edessä seisovan; mutta kuin
me sen avasimme, emme ketään sieltä löytäneet. 24 Kuin
ylimmäinen pappi ja templin esimies ja pappein päämiehet
nämät kuulivat, epäilivät he heistä, miksi se viimeinkin
tulis. 25 Niin tuli yksi ja ilmoitti heille, sanoen: katso, ne
miehet, jotka te torniin panitte, ovat templissa ja seisovat
opettamassa kansaa. 26 Niin esimies meni palvelijoinensa ja
toi heidät suosiolla sieltä (sillä he pelkäsivät kansan heitä
kivittävän). 27 Ja kuin he toivat heidät, asettivat he heidät
raadin eteen. Ja ylimmäinen pappi kysyi heiltä, 28 Sanoen:
emmekö ole kovasti teitä kieltäneet puhumasta kansalle
tähän nimeen? Ja katso, te olette Jerusalemin täyttäneet
teidän opetuksellanne, ja tahdotte tämän ihmisen veren
vetää meidän päällemme. 29 Mutta Pietari ja muut apostolit
vastasivat ja sanoivat: enempi tulee kuulla Jumalaa kuin
Ihmisiä. 30 Meidän isäimme Jumala herätti Jesuksen, jonka
te tapoitte ja ripustitte puuhun. 31 Sen on Jumala korottanut
oikialle kädellensä Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan

Israelille parannusta ja syntein anteeksi antamusta. 32 Ja me
olemme näiden sanain todistajat, ja myös Pyhä Henki, jonka
Jumala on niille antanut, jotka häntä kuulevat. 33 Mutta kuin
he nämät kuulivat, kävi se lävitse heidän sydämensä, ja he
pitivät neuvoa tappaaksensa heitä. 34 Niin nousi raadista
yksi Pharisealainen, nimeltä Gamaliel, lainopettaja, josta
kaikki kansa paljon piti: se käsi apostoleita pikimältänsä
viedä ulos, 35 Ja sanoi heille: Israelin miehet! kavahtakaat
itseänne, mitä te mielitte tehdä näille miehille. 36 Sillä ennen
näitä päiviä nousi Teudas ja sanoi itsensä joksikin, niin hänen
tykönsä tuli lähes neljäsataa miestä: joka sitte tapettiin ja
kaikki, jotka häneen mielistyivät, ne hajoitettiin ja hävitettiin.
37 Tämän jälkeen nousi Juudas Galileasta veronlaskemisen
päivinä ja käänsi paljon kansaa jälkeensä; hän myös hukkui
ja kaikki, jotka häneen mielistyivät, hajoitettiin. 38 Ja nyt
sanon minä teille: lakatkaat näistä miehistä ja sallikaat
heidän olla; sillä jos tämä neuvo eli teko on ihmisistä, niin se
tyhjään raukee; 39 Vaan jos se on Jumalalta, niin ette voi
sitä tyhjäksi tehdä, ettette myös löydettäisi sotineen jumalaa
vastaan. 40 Niin kaikki mielistyivät hänen neuvoonsa; ja
kuin he apostolit sisälle kutsuivat, niin he hosuivat heitä ja
kielsivät heitä Jesuksen nimeen puhumasta, ja päästivät
heidät menemään. 41 Niin he menivät pois raadin edestä,
iloiten että he olivat mahdolliset pilkkaa kärsimään hänen
nimensä tähden, 42 Ja ei lakanneet joka päivä templissä ja
joka huoneessa opettamasta ja saarnaamasta evankeliumia
Jesuksesta Kristuksesta.

6 Mutta niinä päivinä, koska opetuslasten luku eneni,
napisivat Grekiläiset Hebrealaisia vastaan, että heidän
leskensä katsottiin ylön jokapäiväisessä palveluksessa. 2
Niin ne kaksi toistakymmentä kutsuivat kokoon opetuslasten
joukon, ja sanoivat: ei se ole kohtuullinen, että me annamme
ylön Jumalan sanan, ja pöytäin edessä palvelemme. 3
Sentähden, rakkaat veljet, valitkaat teistä seitsemän miestä
joista hyvä todistus on, jotka ovat Pyhää Henkeä ja viisautta
täynnänsä, joiden haltuun me tämän viran annamme. 4
Mutta me tahdomme rukouksessa ja sanan palveluksessa
pysyväiset olla. 5 Ja se puhe kelpasi kaikelle joukolle, ja he
valitsivat Stephanin, miehen täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä,
ja Philippuksen, ja Prokoron, ja Nikanorin, ja Timonin, ja
Parmenaan, ja Nikolaon, uuden Juudalaisen Antiokiasta.
6 Nämät he asettivat apostoleitten eteen: ja rukoilivat, ja
panivat kätensä heidän päällensä. 7 Ja Jumalan sana kasvoi
ja opetuslasten luku tuli sangen suureksi Jerusalemissa;
ja suuri joukko pappeja oli myös uskolle kuuliainen. 8
Mutta Stephanus, joka oli uskoa täynnänsä ja väkevyyttä,
teki ihmeitä ja suuria tunnustähtiä kansan seassa. 9 Niin
nousivat muutamat Libertinein synagogasta, ja Kyreniläisten,
ja Aleksandrialaisten, ja jotka Kilikiasta ja Asiasta olivat, ja
riitelivät Stephanin kanssa. 10 Ja eivät voineet sitä viisautta
vastaan olla ja sitä Henkeä, jonka kautta hän puhui. 11
Niin he sääsivät miehiä, jotka sanoivat: me olemme hänen
kuulleet puhuvan pilkkasanoja Mosesta ja Jumalaa vastaan.
12 Niin he yllyttivät kansan ja vanhimmat ja kirjanoppineet,
ja menivät ja ottivat hänen kiinni, ja veivät hänen raadin
eteen, 13 Ja asettivat väärät todistajat sanomaan: ei tämä
mies lakkaa puhumasta pilkkasanoja tätä pyhää siaa ja lakia
vastaan. 14 Sillä me olemme kuulleet hänen sanovan: Jesus
Natsarealainen hävittää tämän sian, ja muuttaa säädyt, jotka
Moses meille antoi. 15 Ja kaikki ne, jotka raadissa istuivat,
katsoivat hänen päällensä ja näkivät hänen kasvonsa niinkuin
enkelin kasvot.

7 Niin ylimmäinen pappi sanoi: lienevätkö nämät näin? 2
Vaan hän sanoi: miehet, rakkaat veljet ja isät, kuulkaat:
kunnian Jumala ilmestyi Abrahamille meidän isällemme, kuin
hän oli Mesopotamiassa, ennenkuin hän Haranissa asui, 3
Ja sanoi hänelle: lähde sinun maaltas ja suvustas, ja tule
siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. 4 Silloin hän
läksi Kaldeasta, ja asui Haranissa. Ja kuin hänen isänsä
kuollut oli, toi hän hänen sieltä tähän maahan, jossa te nyt
asutte. 5 Ja ei antanut hänelle siinä perintöä, ei jalankaan
leveyttä; ja hän lupasi hänelle sen antaa asuaksensa, ja
hänen siemenellensä hänen jälkeensä, kuin ei hänellä vielä
lasta ollut. 6 Ja Jumala puhui hänelle näin: sinun siemenes
pitää oleman muukalainen vieraalla maalla, ja heidän pitää
sen orjaksi tekemän, ja pahasti sen kanssa menemän
neljäsataa ajastaikaa. 7 Ja sen kansan, jota he palvelevat,
tahdon minä tuomita, sanoi Jumala, ja sitte pitää heidän
lähtemän ja minua tässä siassa palveleman. 8 Ja hän antoi
hänelle ympärileikkauksen liiton; ja niin hän siitti Isaakin,
ja ympärileikkasi hänen kahdeksantena päivänä. Ja Isaak
siitti Jakobin, ja Jakob kaksitoistakymmentä patriarkkaa.
9 Ja ne patriarkat myivät kateudesta Josefin Egyptiin. Ja
Jumala oli hänen kanssansa, 10 Ja pelasti hänen kaikista
tuskistansa, ja antoi hänelle armon ja viisauden Pharaon,
Egyptin kuninkaan, kasvoin edessä, ja hän pani hänen
Egyptin valtamieheksi ja kaiken huoneensa päälle. 11
Mutta nälkä tuli kaikkeen Egyptiin ja Kanaanin maahan, ja
suuri tuska; ja ei meidän isämme löytäneet ravintoa. 12
Mutta kuin Jakob kuuli Egyptissä jyviä olevan, lähetti hän
sinne meidän isämme ensimmäisen kerran. 13 Ja kuin hän
toistamiseen heidät lähetti, tunnettiin Joseph veljiltänsä; ja

Josephin suku tuli Pharaolle tiettäväksi. 14 Niin Joseph lähetti
ja antoi tuoda isänsä Jakobin ja kaiken hänen sukunsa,
viisi sielua kahdeksattakymmentä. 15 Ja Jakob meni alas
Egyptiin, ja hän kuoli, niin myös meidän isämme. 16 Ja he
vietiin Sikemiin ja pantiin siihen hautaan, jonka Abraham
oli Hemorin lapsilta rahalla ostanut Sikemissä. 17 Mutta
kuin lupauksen aika lähestyi, josta Jumala oli Abrahamille
vannonut, kasvoi ja eneni kansa Egyptissä, 18 Siihenasti kuin
toinen kuningas tuli, joka ei Josephista mitään tietänyt. 19
Tämä meidän sukuamme kavalasti juonitteli, ja meni pahasti
meidän isäimme kanssa, niin että heidän piti nuoret lapsensa
heittämän pois, ettei he olisi saaneet elää. 20 Siihen aikaan
syntyi Moses, ja hän oli Jumalalle otollinen, ja elätettiin
kolme kuukautta isänsä huoneessa. 21 Mutta kuin hän
heitetty oli ulos, otti Pharaon tytär hänen ja kasvatti itsellensä
pojaksi. 22 Ja Moses opetettiin kaikessa Egyptiläisten
viisaudessa, ja oli voimallinen sanoissa ja töissä. 23 Mutta
kuin hän oli neljänkymmenen ajastajan vanha, joukahtui
hänen sydämeensä mennä katsomaan veljiänsä Israelin
lapsia. 24 Ja kuin hän näki yhdelle vääryyttä tehtävän,
autti hän häntä ja kosti hänen puolestansa, joka vääryyttä
kärsi, ja löi Egyptin miehen. 25 Mutta hän luuli veljiensä sen
ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli heille
vapauden antava; vaan eivät he ymmärtäneet. 26 Ja hän tuli
toisena päivänä heidän tykönsä, jotka keskenänsä riitelivät,
ja sovitti heitä, sanoen: rakkaat miehet, te olette veljekset:
miksi te toinen toisellenne vääryyttä teette? 27 Mutta se,
joka lähimmäisellensä vääryyttä teki, lykkäsi häntä, sanoen:
kuka sinun on pannut päämieheksi ja tuomariksi meidän
ylitsemme? 28 Vai tahdotkos sinä minua niin tappaa, kuin
sinä Egyptiläisen eilen tapoit? 29 Niin Moses pakeni tämän
puheen tähden, ja oli Madiamin maakunnassa muukalainen,
jossa hän kaksi poikaa siitti. 30 Ja neljänkymmenen ajastajan
perästä ilmestyi hänelle Herran enkeli korvessa, Sinain
vuorella, pensaan tulen liekissä. 31 Mutta kuin Moses sen
näki, ihmetteli hän sitä näkyä, ja kuin hän meni lähes
katsomaan, niin tapahtui Herran ääni hänelle: 32 Minä
olen sinun isäis Jumala, Abrahamin Jumala, ja Isaakin
Jumala, ja Jakobin Jumala. Niin Moses vapisi eikä tohtinut
sinne katsoa. 33 Ja Herra sanoi hänelle: riisu kenkäs
jaloistas; sillä sia, jossas seisot, on pyhä maa. 34 Minä olen
nähden nähnyt kansani tuskan Egyptissä, ja olen heidän
huokauksensa kuullut, ja tulin alas heitä ottamaan ulos:
tule siis nyt tänne, minä lähetän sinun Egyptiin. 35 Tämän
Moseksen, jota he kielsivät, sanoen: kuka sinun on pannut
päämieheksi ja tuomariksi? tämän on Jumala lähettänyt
päämieheksi ja vapahtajaksi, enkelin käden kautta, joka
hänelle pensaassa ilmestyi. 36 Tämä johdatti heitä ulos,
ja teki ihmeitä ja merkkejä Egyptin maassa ja Punaisessa
meressä ja korvessa, neljäkymmentä ajastaikaa. 37 Tämä
on se Moses, joka sanoi Israelin lapsille: Herra teidän
Jumalanne herättää teille teidän veljistänne yhden Prophetan,
niinkuin minun, jota teidän pitää kuuleman. 38 Tämä oli
seurakunnassa enkelin kanssa korvessa, joka puhui hänen
kanssansa Sinain vuorella, ja meidän isäimme kanssa.
Tämä sai elämän puheen meille antaaksensa, 39 Jota ei
meidän isämme totelleet, vaan sysäsivät pois sen tyköänsä,
ja palasivat sydämessänsä Egyptiin, 40 Sanoen Aaronille:
tee meille jumalia, jotka meidän edellämme kävisivät; sillä
emme tiedä, mitä Mosekselle, joka meidän Egyptin maasta
toi ulos, on tapahtunut. 41 Ja niinä päivinä tekivät he
vasikan, ja uhrasivat epäjumalille uhria, ja riemuitsivat
kättensä töistä. 42 Niin Jumala käänsi itsensä, ja antoi ylön
heidät palvelemaan taivaan sotajoukkoa, niinkuin prophetain
Raamatussa on kirjoitettu: oletteko te Israelin huoneesta
minulle teurasuhria ja ruokauhria tehneet neljänäkymmenenä
ajastaikana korvessa? 43 Ja te kannoitte Molokin majaa
ja teidän jumalanne Remphan tähteä, joita kuvia te teitte
kumartaaksenne niitä, ja minä tahdon teidät viedä pois
edemmä Babelia. 44 Meidän isillä oli todistuksen maja
korvessa, niinkuin se oli säätänyt, joka Moseksen kanssa
puhui, että hänen piti sen tekemän sen esikuvan perään,
jonka hän nähnyt oli; 45 Jonka myös meidän isämme
vastaan ottivat, ja veivät Josuan kanssa siihen maahan,
jossa pakanat asuivat, jotka Jumala hävitti meidän isäimme
kasvoin edestä, hamaan Davidin aikaan asti, 46 Joka
löysi armon Jumalan tykönä, ja anoi, että hän olis majan
löytänyt Jakobin Jumalalle. 47 Mutta Salomo rakensi hänelle
huoneen. 48 Vaan se kaikkein Ylimmäinen ei asu käsillä
tehdyissä templeissä, niinkuin propheta sanoo: 49 Taivas on
minun istuimeni ja maa jalkaini astinlauta. Minkä huoneen
te siis tahdotte minulle rakentaa, sanoo Herra, eli kuka on
minun leposiani? 50 Eikö minun käteni ole kaikkia näitä
tehnyt? 51 Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämestä ja
korvista! te olette aina Pyhää Henkeä vastaan, niinkuin teidän
isänne, niin myös tekin. 52 Ketä prophetaista ei teidän isänne
vainonneet? Ja he tappoivat ne, jotka vanhurskaan tulemista
ennustivat, jonka pettäjät ja murhaajat te nyt olitte, 53 Jotka
saitte lain enkelien asetuksen kautta, jota ette pitäneet. 54
Mutta kuin he nämät kuulivat, kävi se läpi heidän sydämensä,
ja kiristelivät hampaitansa hänen päällensä. 55 Mutta että
hän oli täynnä Pyhää Henkeä, katsahti hän ylös taivaasen,
näki Jumalan kunnian ja Jesuksen seisovan Jumalan oikialla
kädellä, 56 Ja sanoi: katso, minä näen taivaat avoinna, ja

Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikialla kädellä. 57 Niin he
huusivat suurella äänellä, ja tukitsivat korviansa, ja karkasivat
kaikki yksimielisesti hänen päällensä, 58 Ja ajoivat hänen
ulos kaupungista, ja kivittivät. Ja todistajat panivat vaatteensa
nuorukaisen jalkain juureen, joka kutsuttiin Saulus. 59 Ja
he kivittivät Stephanin, joka rukoili ja sanoi: Herra Jesus,
ota minun henkeni. 60 Niin hän pani polvillensa, ja huusi
suurella äänellä: Herra, älä lue heille tätä syntiä. Ja kuin hän
tämän sanonut oli, niin hän nukkui.

8 Ja Saulus oli myös mielistynyt hänen kuolemaansa. Niin
sinä päivänä nousi suuri vaino seurakuntaa vastaan,
joka oli Jerusalemissa; ja hajosivat kaikki ympäri Juudan
ja Samarian maakuntaa, paitsi apostoleita. 2 Ja muutamat
Jumalaa pelkääväiset miehet korjasivat Stephanin, ja valittivat
häntä suuresti. 3 Mutta Saulus raateli seurakuntaa ja kävi
huone huoneelta, otti miehet ja vaimot ja panetti vankiuteen.
4 Ja ne hajonneet vaelsivat ympärinsä ja saarnasivat Jumalan
sanaa. 5 Niin Philippus tuli Samarian kaupunkiin ja saarnasi
heille Kristuksesta. 6 Mutta kansa otti vaarin yksimielisesti ja
visusti Philippuksen sanoista, kuullen ja nähden ne merkit,
jotka hän teki: 7 Sillä rumat henget läksivät ulos monesta,
huutain suurella äänellä ja monta halvattua ja saattamatointa
parani. 8 Ja suuri ilo tuli siihen kaupunkiin. 9 Mutta siellä
oli mies, Simon nimeltä, joka siinä kaupungissa ennen
noituuden virkaa piti ja oli Samarian kansan villinnyt, sanoen
itsensä olevan jonkun suuren, 10 Jota kaikki sekä pienet että
suuret kuulivat, sanoen: tämä on Jumalan voima, joka suuri
on. 11 Mutta he kuultelivat häntä mielellänsä, että hän kauvan
aikaa oli heitä noituudellansa villinnyt. 12 Mutta kuin he
uskoivat Philippuksen, joka saarnasi Jumalan valtakunnasta
ja Jesuksen Kristuksen nimestä, niin he kastettiin sekä
miehet että vaimot. 13 Niin Simon myös itse uskoi, ja kuin
hän kastettu oli, viipyi hän Philippuksen tykönä. Ja kuin hän
näki ne merkit ja suuret voimalliset työt tapahtuvan, niin hän
hämmästyi. 14 Mutta kuin apostolit, jotka Jerusalemissa
olivat, kuulivat Samarian Jumalan sanan ottaneen vastaan,
lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen, 15
Jotka, kuin he sinne tulivat alas, rukoilivat niiden edestä,
että he olisivat saaneet Pyhän Hengen; 16 (Sillä ei hän
ollut vielä yhdenkään niiden päälle laskettu alas, vaan olivat
ainoastaan Herran Jesuksen nimeen kastetut.) 17 Niin
he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän
Hengen. 18 Mutta kuin Simon näki, että apostolien kätten
päälle-panemisen kautta Pyhä Henki annettiin, taritsi hän
heille rahaa, 19 Sanoen: antakaat minullekin se voima, että
kenenkä päälle minä käteni panen, se sais Pyhän Hengen. 20
Vaan Pietari sanoi hänelle: sinun rahas olkoon sinun kanssas
kadotuksessa, että Jumalan lahjan luulet rahoilla ostettavan.
21 Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tässä sanassa; sillä ei
sinun sydämes ole oikia Jumalan edessä. 22 Sentähden
tee parannus sinun pahuudestas, ja rukoile Jumalaa, että
sydämes ajatukset sinulle anteeksi annettaisiin. 23 Sillä
minä näen sinun olevan katkerassa sapessa ja vääryyden
solmussa. 24 Niin Simon vastasi ja sanoi: rukoilkaat te
Herraa minun edestäni, ettei mitään näistä, mitä te sanoitte,
minun päälleni tulisi. 25 Mutta kuin he olivat todistaneet
ja puhuneet Herran sanan, palasivat he Jerusalemiin, ja
saarnasivat evankeliumia monessa Samarian kylässä. 26
Mutta Herran enkeli puhui Philippukselle ja sanoi: nouse ja
mene lounaaseen päin, sitä tietä, joka Jerusalemista menee
alas Gatsaan, joka kylmillä on. 27 Niin hän nousi ja meni. Ja
katso, yksi Etiopian mies, Etiopian kuningattaren Kandasen
voimallinen kamaripalvelia, joka oli pantu kaiken hänen
tavaransa päälle, se oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan, 28 Ja
palasi sieltä, istuen vaunuissansa, ja luki Jesaias prophetaa.
29 Niin Henki sanoi Philippukselle: käy ja mene lähemmä tätä
vaunua. 30 Niin Philippus juoksi lähemmä, ja kuuli hänen
lukevan Jesaias prophetaa, ja sanoi: ymmärrätkös, mitäs
luet? 31 Mutta hän sanoi: kuinka minä taidan ymmärtää,
ellei joku minua johdata? Ja hän rukoili Philippusta, että
hän tulis ja istuis hänen kanssansa. 32 Mutta se, mitä hän
Raamatusta luki, oli tämä: hän on niinkuin lammas teuraaksi
talutettu: ja niinkuin karitsa keritsiänsä edessä on ääneti, niin
ei hänkään avannut suutansa, 33 Hänen nöyryydessänsä on
hänen tuomionsa otettu pois, mutta kuka taitaa sanoa ulos
hänen elämänsä pituuden? sillä hänen elämänsä otetaan
pois maasta. 34 Niin kamaripalvelija vastasi Philippusta:
minä rukoilen sinua, sanos: kenestä propheta näitä puhuu?
itsestäänkö eli jostakin toisesta? 35 Niin Philippus avasi
suunsa ja rupesi tästä kirjoituksesta hänelle saarnaamaan
evankeliumia Jesuksesta. 36 Ja kuin he tiellä vaelsivat,
tulivat he veden tykö, ja kamaripalvelia sanoi: katso, tässä
on vesi: mikä estää minua kastamasta? 37 Mutta Philippus
sanoi: jos sinä kaikesta sydämestä uskot, niin tapahtukoon.
Hän vastasi ja sanoi: minä uskon Jesuksen Kristuksen
Jumalan Pojaksi. 38 Niin hän käski seisahtaa vaunun; ja he
astuivat molemmat veteen, Philippus ja kamaripalvelia, ja
hän kasti hänen. 39 Mutta kuin he vedestä astuivat ylös,
tempasi Herran Henki Philippuksen, ja ei kamaripalvelia
häntä enään nähnyt, vaan meni iloiten tietänsä myöten.
40 Mutta Philippus löydettiin Atsotissa, ja vaelsi ympäri ja
saarnasi joka kaupungissa evankeliumia, siihenasti kuin hän
tuli Kesareaan.

9 Mutta Saulus puskui vielä uhkauksia ja murhaa Herran
opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin tykö, **2** Ja
anoi häneltä kirjaa Damaskuun synagogain tykö, että kutka
ikänä hän sen tien miehistä eli vaimoista löytäis, ne hän olis
vienyt sidottuna Jerusalemiin. **3** Mutta kuin hän matkusti,
tapahtui, että hän Damaskua lähestyi, ja äkisti leimahti
valkeus taivaasta ympäri häntä. **4** Ja hän lankesi maahan
ja kuuli äänen hänelle sanovan: Saul, Saul, miksi vainoot
minua? **5** Mutta hän sanoi: kuka sinä olet, Herra? Ja Herra
sanoi: minä olen Jesus, jota sinä vainoot: työläs on sinun
potkia tutkainta vastaan. **6** Niin hän vapisi, hämmästyi ja
sanoi: Herra, mitäs minua tahdot tekemään? Ja Herra sanoi
hänelle: nouse ja mene kaupunkiin; siellä sinulle sanotaan,
mitä sinun pitää tekemän. **7** Mutta ne miehet, jotka hänen
seurassansa olivat, seisoivat hämmästyksissä; he kuulivat
tosin äänen, mutta ei he ketään nähneet. **8** Niin Saulus
nousi maasta ja ei nähnyt ketään avoimilla silmillä; mutta he
taluttivat häntä kädestä ja veivät Damaskuun. **9** Ja hän oli
kolme päivää näkemättä ja ei syönyt eikä juonut. **10** Niin yksi
opetuslapsi oli Damaskussa, Ananias nimeltä, jolle Herra
sanoi näyssä: Ananias! Hän sanoi: Herra, tässä minä olen.
11 Herra sanoi hänelle: nouse ja mene sille kadulle, joka
Oikiaksi kutsutaan, ja kysy Juudan huoneessa sitä, joka
Saulus Tarsilaiseksi kutsutaan; sillä katso, hän rukoilee.
12 Ja hän näki näyssä yhden miehen, nimeltä Ananias,
tulevan sisälle ja panevan kätensä hänen päällensä, että
hän sais näkönsä jälleen. **13** Niin Ananias vastasi: Herra,
minä olen kuullut monelta tästä miehestä, kuinka paljon
pahaa hän sinun pyhilles on tehnyt Jerusalemissa. **14** Ja
hänellä on nytkin valta ylimmäisiltä papeilta täällä kiinni
sitoa kaikki ne, jotka sinun nimeäs rukoilevat. **15** Niin
sanoi Herra hänelle: mene! sillä hän on minulle valittu ase,
kantamaan minun nimeäni pakanain, ja kuningasten, ja
Israelin lasten eteen. **16** Sillä minä tahdon hänelle näyttää,
kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden. **17**
Niin Ananias meni sinne ja tuli huoneeseen sisälle ja pani
kätensä hänen päällensä, ja sanoi: rakas veljeni Saul! se
Herra lähetti minun, (Jesus, joka sinulle ilmestyi tiellä, jotas
vaelsit,) että sinä saisit näkös jälleen, ja Pyhällä Hengellä
täytettäisiin. **18** Ja hänen silmistänsä putosivat kohta niinkuin
suomukset, ja hän sai sillä hetkellä näkönsä jällensä, nousi
ja kastettiin. **19** Ja kuin hän otti ruokaa, niin hän vahvistui.
Ja Saulus oli muutamat päivät opetuslasten kanssa, jotka
olivat Damaskussa, **20** Ja saarnasi kohta synagogassa
Kristuksesta, että hän on Jumalan Poika. **21** Niin kaikki,
jotka sen kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: eikö tämä
ole se, joka kaikkia niitä hävitti Jerusalemissa, jotka sitä
nimeä rukoilivat, ja tuli myös tänne sitä varten, että hän ne
sidottuna veis ylimmäisille papeille? **22** Mutta Saulus tuli aina
jalommaksi ja ajoi Juudalaisia takaperin, jotka Damaskussa
olivat, täydellisesti vahvistain, että tämä on Kristus. **23** Ja
monen päivän perästä pitivät Juudalaiset neuvoa keskenänsä
tappaaksensa häntä. **24** Mutta Saulukselle ilmoitettiin heidän
väijymisensä. Ja he vartioitsivat portissa yötä ja päivää
tappaaksensa häntä. **25** Niin opetuslapset ottivat hänen yöllä,
päästivät alas ylitse muurin, ja laskivat korissa maahan.
26 Mutta kuin Saulus tuli Jerusalemiin, tahtoi hän itsiänsä
antaa opetuslasten sekaan, mutta he pelkäsivät kaikki häntä,
eikä uskoneet häntä opetuslapseksi. **27** Vaan Barnabas
otti hänen ja vei apostolien tykö, ja jutteli heille, kuinka
hän tiellä Herran nähnyt oli, ja että hän oli puhunut hänen
kanssansa, ja kuinka hän oli rohkiasti Damaskussa Jesuksen
nimestä puhunut. **28** Ja niin hän oli heidän kanssansa
Jerusalemissa, kävi sisälle ja ulos, ja saarnasi pelkäämättä
Herran Jesuksen nimeen. **29** Hän puhui myös ja kamppaili
Grekiläisiä vastaan; mutta ne pyysivät häntä tappaa. **30** Kuin
veljet sen ymmärsivät, niin he veivät hänen Kesareaan ja
lähettivät Tarsiin. **31** Ja niin seurakunnilla oli rauha kaikessa
Juudeassa, ja Galileassa, ja Samariassa, ja enenivät vaeltain
Herran pelvossa, ja täytettiin Pyhän Hengen lohdutuksella.
32 Niin tapahtui, kuin Pietari vaelsi joka paikassa, että hän
myös tuli pyhäin tykö, jotka Lyddassa asuivat. **33** Niin hän
löysi siellä yhden miehen, Eneas nimeltä, joka jo kahdeksan
ajastaikaa oli vuoteessa halvattuna maannut. **34** Ja Pietari
sanoi hänelle: Eneas, Jesus Kristus sinun paratkoon! nouse
ja tee itse vuotees; ja hän kohta nousi. **35** Ja kaikki Lyddan
ja Saronin asuvaiset näkivät hänen, jotka tulivat käännetyksi
Herran tykö. **36** Mutta Jopessa oli yksi opetuspiika, nimeltä
Tabita, joka tulkiten on niin paljon sanottu kuin: metsävuohi
(a); tämä oli täynnänsä hyviä töitä ja almua, joita hän teki. **37**
Niin tapahtui niinä päivinä, että se sairasti ja kuoli; jonka he
pesivät ja panivat saliin. **38** Ja että Lydda oli läsnä Joppea,
niin opetuslapset, kuin he kuulivat Pietarin siellä olevan,
lähettivät hänen tykönsä kaksi miestä rukoilemaan, ettei hän
viivyttelisi heidän tykönsä tulla. **39** Niin Pietari nousi ja tuli
heidän kanssansa; ja kuin hän sinne tuli, veivät he hänen
saliin. Ja hänen ympärillänsä seisoivat kaikki lesket, jotka
itkivät ja osoittivat hänelle niitä hameita ja vaatteita, joita
Dorkas heille tehnyt oli, ollessansa heidän kanssansa. **40**
Mutta kuin Pietari oli heidät kaikki ajanut ulos, laski hän
polvillensa ja rukoili, ja käänsi itsensä ruumiin puoleen, ja
sanoi: Tabita, nouse ylös! niin se avasi silmänsä; ja kuin hän
Pietarin näki, nousi hän istualle. **41** Ja hän antoi hänelle
kättä ja ojensi hänen, ja kutsui pyhät ja lesket, ja antoi hänen

heille elävänä. 42 Ja se tuli kaikelle Jopelle tiettäväksi; ja
moni uskoi Herran päälle. 43 Ja tapahtui, että hän viipyi
Jopessa kauvan aikaa Simon parkkarin tykönä.

10 Niin oli Kesareassa mies, nimeltä Kornelius,
sadanpäämies, Italian joukosta, 2 Jumalinen ja Jumalaa
pelkääväinen kaiken huoneensa kanssa, joka jakoi paljon
almua kansalle, ja rukoili alati Jumalaa. 3 Hän näki julkisesti
näyssä, liki yhdeksättä hetkeä päivästä, Jumalan enkelin
tulevan tykönsä ja sanovan hänelle: Kornelius! 4 Ja hän
katseli hänen päällensä, peljästyi ja sanoi: Herra, mikä on?
Hän sanoi hänelle: sinun rukoukses ja almus ovat tulleet
muistoon Jumalan edessä. 5 Ja nyt lähetä miehiä Joppeen,
ja anna noutaa Simonin, jota Pietariksi kutsutaan. 6 Hän
pitää majaa Simon parkkarilla, jonka huone on meren tykönä;
hän sanoo sinulle, mitä sinun pitää tekemän. 7 Ja kuin
enkeli, joka Korneliusta puhutteli, meni pois, kutsui hän kaksi
palveliaansa ja yhden Jumalaa pelkääväisen sotamiehen
niistä, jotka hänen tykönänsä oleskelivat, 8 Ja hän jutteli
kaikki nämät niille, ja lähetti ne Joppeen. 9 Toisena päivänä,
kuin he matkassa olivat ja kaupunkia lähestyivät, meni Pietari
ylös katon päälle rukoilemaan, liki kuudetta hetkeä. 10 Ja
kuin hän isosi, tahtoi hän suurustaa. Mutta kuin he hänelle
valmistivat, tuli hän horroksiin, 11 Ja näki taivaan auki, ja
tulevan alas tykönsä yhden astian, niinkuin suuren liinaisen,
neljältä kulmalta sidotun, joka laskettiin alas taivaasta maan
päälle, 12 Jossa oli kaikkinaisia nelijalkaisia maan eläimiä
ja metsillisiä, ja matelevaisia, ja taivaan lintuja. 13 Ja ääni
tuli hänelle: Pietari, nouse, tapa ja syö. 14 Pietari sanoi:
en suinkaan, Herra; sillä en ole minä ikänä syönyt mitään
yhteistä eli saastaista. 15 Ja ääni sanoi taas toisen kerran
hänelle: mitä Jumala on puhdistanut, älä sitä sinä sano
yhteiseksi. 16 Ja se tapahtui kolme kertaa ja astia otettiin
jälleen ylös taivaaseen. 17 Ja kuin Pietari itsellänsä epäili,
mikä näky se olis, jonka hän näki, niin katso, miehet, jotka
lähetetyt olivat Korneliukselta, kyselivät Simonin huonetta ja
seisoivat oven edessä, 18 Ja kutsuivat yhden ulos ja kysyivät,
pitikö Simon, joka liialta nimeltä Pietariksi kutsutaan, siellä
majaa. 19 Mutta kuin Pietari sitä näkyä ajatteli, sanoi Henki
hänelle: katso, kolme miestä etsivät sinua. 20 Nouse siis,
astu alas ja mene ilman epäilemättä heidän kanssansa; sillä
minä lähetin heidät. 21 Niin Pietari astui alas miesten tykö,
jotka hänen tykönsä Korneliukselta lähetetyt olivat, ja sanoi:
katso, minä se olen, jota te etsitte; mitä varten te tulleet
olette? 22 Mutta he sanoivat: sadanpäämies Kornelius,
hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, jolla on todistus
kaikelta Juudan kansalta, on pyhältä enkeliltä käskyn saanut,
että hänen piti sinun antaman kutsua huoneesensa, sinulta
sanoja kuullaksensa, 23 Niin hän kutsui heitä sisälle, ja
otti heidät majaan. Toisena päivänä meni Pietari heidän
kanssansa, ja muutamat veljet Jopesta seurasivat myös
häntä. 24 Ja toisena päivänä tulivat he Kesareaan; ja
Kornelius odotti heitä, ja oli kutsunut kokoon lankonsa ja
parhaat ystävänsä. 25 Mutta kuin Pietari tuli sisälle, meni
Kornelius häntä vastaan, ja lankesi hänen jalkainsa juureen,
ja rukoili häntä. 26 Mutta Pietari nosti häntä ja sanoi: nouse!
minäkin olen ihminen. 27 Ja kuin hän oli häntä puhutellut,
meni hän sisälle ja löysi monta tulleen kokoon. 28 Ja hän
sanoi heille: te tiedätte, ettei ole ollut luvallinen Juudalaisen
olla jonkun muukalaisen tykönä eli hänen tykönsä mennä;
mutta minulle osoitti Jumala, etten minä ketään ihmistä
yhteisenä eli saastaisena pitäisi. 29 Sentähden minä myös
epäilemättä tulin, teiltä kutsuttu. Niin minä siis teiltä kysyn:
mitä varten te minua kutsuitte? 30 Ja Kornelius sanoi: minä
olen neljä päivää sitten paastonnut tähän hetkeen asti,
ja rukoilin huoneessani yhdeksännellä hetkellä, ja katso,
mies seisoi kiiltävissä vaatteissa minun edessäni, 31 Ja
sanoi: Kornelius, rukoukses on kuultu ja almus ovat Jumalan
edessä muistetut. 32 Niin lähetä Joppeen ja kutsuta Simonin,
joka Pietariksi kutsutaan; hän pitää majaa Simon Parkkarin
huoneessa, meren tykönä: se puhuttelee sinua, kuin hän
tulee. 33 Niin minä lähetin kohta sinun tykös, ja sinä teit
hyvin, ettäs tulit. Ja me olemme siis kaikki nyt Jumalan
edessä, kuulemassa kaikkia, mitä sinulle on Jumalalta
käsketty. 34 Niin Pietari avasi suunsa ja sanoi: nyt minä
todeksi löydän, ettei Jumala katso ihmisen muotoa: 35 Vaan
kaikissa kansoissa, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta,
se on Jumalalle otollinen. 36 Sen sanan, jonka Jumala
Israelin lapsille lähetti ja julisti rauhan Jesuksen Kristuksen
kautta, joka kaikkein Herra on, 37 Te tiedätte sen sanan,
joka on tapahtunut ympäri kaiken Juudean, ensin alkain
Galileasta, sen kasteen jälkeen, josta Johannes saarnasi: 38
Kuinka Jumala oli voidellut Jesuksen Nasaretista Pyhällä
Hengellä ja voimalla, joka vaelsi ympäri, teki hyvää ja paransi
kaikki, jotka perkeleeltä vaivattiin; sillä Jumala oli hänen
kanssansa. 39 Ja me olemme kaikkien niiden todistajat,
mitkä hän Juudean maakunnassa ja Jerusalemissa teki,
jonka he tappoivat ja ripustivat puuhun: 40 Sen Jumala
herätti kolmantena päivänä, ja ilmoitti hänen, 41 Ei kaikelle
kansalle, vaan meille, jotka Jumala oli ennen todistajiksi
valinnut, me jotka söimme ja joimme hänen kanssansa,
sittenkuin hän nousi kuolleista. 42 Ja hän käski meitä
kansalle saarnaamaan ja todistamaan, että hän on se,
joka Jumalalta on säätty elävien ja kuolleiden tuomariksi.

43 Hänestä kaikki prophetat todistavat, että jokainen, joka
uskoo hänen päällensä, pitää hänen nimensä kautta synnit
anteeksi saaman. 44 Kuin Pietari vielä näitä puhui, lankesi
Pyhä Henki kaikkein niiden päälle, jotka puheen kuulivat.
45 Niin ne uskovaiset ympärileikkauksesta, jotka Pietarin
kanssa tulleet olivat, hämmästyivät, että pakanainkin päälle
Pyhän Hengen lahja vuodatettiin. 46 Sillä he kuulivat heidän
kielillä puhuvan ja Jumalaa ylistävän. Niin vastasi Pietari: 47
Taitaako joku kieltää näitä, jotka ovat niin Pyhän Hengen
saaneet kuin mekin, vedellä kastamasta? 48 Ja hän käski
kastaa heitä Herran nimeen. Silloin he rukoilivat häntä siellä
muutamia päiviä viipymään.

11 Mutta apostolit ja veljet, jotka Juudeassa olivat, kuulivat,
että pakanatkin Jumalan sanan ottivat vastaan. 2
Ja kuin Pietari tuli ylös Jerusalemiin, riitelivät ne hänen
kanssansa, jotka ympärileikkauksesta olivat, 3 Sanoen: sinä
olet mennyt niiden miesten tykö, joilla esinahka on, ja söit
heidän kanssansa. 4 Niin Pietari rupesi heille järjestänsä
luettelemaan, sanoen: 5 Minä olin Jopen kaupungissa
rukouksissa, ja tulin horroksiin, ja näin näyn, yhden astian
tulevan alas, niinkuin suuren liinaisen neljältä kulmalta
lasketun alas taivaasta, joka tuli juuri minun tyköni. 6
Kuin minä katsoin sen päälle, äkkäsin minä ja näin maan
neljäjalkaisia eläimiä, ja petoja, ja matelevaisia, ja taivaan
lintuja. 7 Mutta minä kuulin äänen minulle sanovan: Pietari,
nouse, tapa ja syö. 8 Mutta minä sanoin: en suinkaan,
Herra; sillä ei ole mitään yhteistä eli saastaista minun
suuhuni koskaan tullut. 9 Mutta ääni vastasi minua toisen
kerran taivaasta: mitä Jumala on puhdistanut, älä sinä sano
yhteiseksi. 10 Ja se tapahtui kolmasti, ja vietiin taas kaikki ylös
taivaaseen. 11 Ja katso, kolme miestä seisoi kohta huoneen
edessä, jossa minä olin, jotka Kesareasta olivat minun
perääni lähetetyt. 12 Mutta Henki käski minun epäilemättä
mennä heidän kanssansa; ja nämät kuusi veljeä seurasivat
myös minua, ja me menimme sen miehen huoneeseen. 13 Ja
hän jutteli meille, kuinka hän oli enkelin nähnyt huoneessansa
seisovan ja sanovan hänelle: lähetä miehiä Joppeen, ja
anna noutaa Simonin, joka Pietariksi kutsutaan: 14 Hän
on sanova sinulle ne sanat, joiden kautta sinä autuaaksi
tulet ja kaikki sinun huonees. 15 Mutta kuin minä rupesin
puhumaan, lankesi Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin
hän alussa meidänkin päällemme lankesi. 16 Niin minä
muistin Herran sanan, jonka hän sanonut oli: Johannes tosin
kasti vedellä, mutta te kastetaan Pyhällä Hengellä. 17 Että
nyt Jumala yhdenkaltaisen lahjan heille antoi kuin meillekin,
jotka Herran Jesuksen Kristuksen päälle uskoimme: mikäs
minä olisin, joka voisin kieltää Jumalaa? 18 Kuin he nämät
kuulivat, vaikenivat he ja kunnioittivat Jumalaa, sanoen:
niin on siis Jumala antanut pakanoillekin kääntymyksen
elämään. 19 Ja ne, jotka siitä vainosta hajonneet olivat,
joka Stephanin tähden tapahtui, vaelsivat ympäri hamaan
Phenisiaan ja Kypriin ja Antiokiaan asti, eikä kellenkään
sitä sanaa puhuneet, vaan ainoasti Juudalaisille. 20 Ja oli
muutamia miehiä heidän seassansa Kypristä ja Kyrenistä:
kuin ne tulivat Antiokiaan, puhuivat he Grekiläisille ja
saarnasivat evankeliumia Herrasta Jesuksesta. 21 Ja Herran
käsi oli heidän kanssansa, ja suuri joukko uskoi ja kääntyi
Herran tykö. 22 Niin tämä sanoma heistä tuli seurakunnan
korville, joka Jerusalemissa oli, ja he lähettivät Barnabaan
Antiokiaan. 23 Kuin hän sinne tuli ja näki Jumalan armon,
ihastui hän, ja neuvoi kaikkia vahvalla sydämellä Herrassa
pysymään; 24 Sillä hän oli jalo mies ja täynnänsä Pyhää
Henkeä ja uskoa, ja suuri joukko kansaa eneni Herralle. 25
Niin Barnabas meni Tarsiin Saulusta etsimään; ja kuin hän
löysi hänen, toi hän hänen Antiokiaan. 26 Ja tapahtui, että
he koko ajastajan kokoontuivat seurakunnassa ja opettivat
paljon kansaa; ja opetuslapsia ruvettiin ensin Antiokiassa
kristityiksi kutsumaan. 27 Ja niinä päivinä tuli prophetaita
Jerusalemista Antiokiaan. 28 Ja yksi heistä, Agabus nimeltä,
nousi ja ilmoitti heille hengen kautta, kaikkeen maailmaan
suuren nälän tulevan, joka myös Klaudius keisarin alla
tapahtui. 29 Mutta opetuslapset sääsivät jotakin lähettää, kuin
kullakin varaa oli, veljien avuksi, jotka Juudeassa asuivat, 30
Niinkuin he tekivätkin, ja lähettivät vanhimmille Barnabaan ja
Sauluksen kätten kautta.

12 Mutta sillä ajalla otti kuningas Herodes muutamia
seurakunnasta kiinni, vaivataksensa, 2 Ja mestasi
Jakobin, Johanneksen veljen miekalla. 3 Ja kuin hän
näki sen Juudalaisille kelpaavan, pyysi hän myös Pietaria
käsittää, (ja se oli makian leivän päivänä.) 4 Jonka hän
myös käsitti, ja pani vankiuteen, ja antoi hänen neljän
sotamiesten neljänneksen haltuun vartioida häntä, ja ajatteli
pääsiäisen jälkeen asettaa hänen kansan eteen. 5 Niin
Pietari pidettiin tornissa; mutta seurakunnassa tapahtuivat
rukoukset hartaasti hänen edestänsä Jumalan tykö. 6 Ja kuin
Herodes tahtoi hänen ottaa edes, makasi Pietari sinä yönä
kahden sotamiehen vaiheella, sidottuna kaksilla kahleilla, ja
vartiat oven edessä vartioitsivat tornia. 7 Ja katso, Herran
enkeli seisoi hänen tykönänsä ja kirkkaus paisti huoneessa,
lykkäsi Pietaria kylkeen, herätti hänen ja sanoi: nouse
nopiasti. Ja kahleet putosivat hänen käsistänsä. 8 Niin enkeli
sanoi hänelle: sonnusta ja kengitä sinus. Ja hän teki niin.

Ja hän sanoi vielä hänelle: pue itses vaatteisiis ja seuraa
minua. 9 Ja hän meni ulos ja seurasi häntä, eikä tietänyt sitä
todeksi, mitä enkeliltä tehtiin, vaan luuli näyn näkevänsä. 10
Mutta kuin he menivät ensimäisen ja toisen vartion lävitse, ja
tulivat rautaiseen porttiin, joka vie kaupunkiin, niin se aukeni
heille itsestänsä; ja he menivät siitä ulos, käyden katua
myöten, ja kohta erkani enkeli hänestä. 11 Ja kuin Pietari
tointui entisellensä, sanoi hän: nyt minä totisesti tiedän, että
Herra on enkelinsä lähettänyt, ja minun Herodeksen käsistä
päästänyt ja kaikesta Juudan kansan toivosta. 12 Ja kuin hän
tätä ajatellut oli, tuli hän Marian, Johanneksen äidin, huoneen
tykö, joka Markukseksi kutsuttiin, jossa monta oli koossa,
ja rukoilivat. 13 Mutta kuin Pietari porstuan oveen kolkutti,
tuli piika, Roode nimeltä, kuultelemaan. 14 Ja kuin hän
Pietartin äänen tunsi, ei hän ovea ilon tähden avannutkaan,
vaan juoksi sisälle ja ilmoitti heille Pietarin porstuan edessä
seisovan. 15 Niin he sanoivat hänelle: oletkos hullu? Vaan
hän sanoi totisesti niin olevan. Niin he sanoivat: se on hänen
enkelinsä. 16 Mutta Pietari kolkutti lakkaamatta. Kuin he
avasivat, niin he näkivät hänen ja hämmästyivät. 17 Mutta
hän viittasi kädellänsä heitä vaikenemaan, ja jutteli heille,
kuinka Herra oli hänen vankiudesta johdattanut ulos, ja
sanoi: ilmoittakaat näitä Jakobille ja veljille. Ja läksi ulos
ja meni toiseen paikkaan. 18 Mutta kuin päivä tuli, niin ei
sotamiehillä ollut vähin kapina, kuhunka Pietari tullut oli. 19
Ja kuin Herodes piti sanan hänen perässänsä, eikä häntä
löytänyt, antoi hän vartiat tutkia ja käski heitä rangaista.
Ja meni Juudeasta alas Kesareaan ja viipyi siellä. 20 Ja
Herodes oli vihoissansa Tyron ja Sidonin asuvaisille; mutta
he tulivat yksimielisesti hänen tykönsä ja lepyttivät kuninkaan
kamaripalvelian Blastuksen, ja anoivat rauhaa; sillä heidän
maakuntansa sai kuninkaan maasta elatuksensa. 21 Mutta
määrättynä päivänä oli Herodes puetettu kuninkaallisissa
vaatteissa, istuen tuomioistuimella, ja piti puheen heidän
tykönsä. 22 Mutta kansa huusi: Jumalan ääni, ja ei ihmisen.
23 Ja Herran enkeli löi kohta häntä, ettei hän kunniaa
Jumalalle antanut. Ja hän syötiin madoilta, ja antoi henkensä.
24 Mutta Jumalan sana kasvoi ja eneni. 25 Mutta Barnabas
ja Saulus palasivat Jerusalemista, kuin he olivat palveluksen
päättäneet, ja ottivat Johanneksen kanssansa, joka myös
Markukseksi kutsuttiin.

13 Mutta Antiokian seurakunnassa oli muutamia
prophetaita ja opettajia, Barnabas ja Simeon, joka
Nigeriksi kutsuttiin, ja Lukius Kyreniläinen, ja Manahen,
joka Herodes tetrarkan kanssa kasvatettu oli, ja Saulus.
2 Kuin siis nämät Herraa palvelivat ja paastosivat, sanoi
Pyhä Henki: eroittakaat minulle Barnabas ja Saulus siihen
työhön, johon minä heidät olen kutsunut. 3 Ja kuin he
olivat paastonneet ja rukoilleet, ja kätensä heidän päällensä
panneet, päästivät he heidät menemään. 4 Ja kuin he Pyhältä
Hengeltä lähetetyt olivat, menivät he Seleukiaan ja purjehtivat
sieltä Kypriin. 5 Ja kuin he Salaminassa olivat, ilmoittivat
he Jumalan sanan Juudalaisten synagogissa; ja heillä oli
myös Johannes palveliana. 6 Ja kuin he sen luodon lävitse
matkustaneet olivat hamaan Paphoon asti, löysivät he velhon,
väärän prophetan, Juudalaisen, jonka nimi oli Barjesus, 7
Joka oli maaherran Sergius Pauluksen, toimellisen miehen
kanssa. Se kutsui Barnabaan ja Sauluksen tykönsä, ja
halusi kuulla Jumalan sanaa. 8 Mutta heitä vastaan seisoi
Elimas velho (sillä niin tulkitaan hänen nimensä) ja pyysi
kääntää maaherraa pois uskosta. 9 Mutta Saulus (joka myös
Paavaliksi kutsutaan,) oli täynnä Pyhää Henkeä, katsoi
hänen päällensä, 10 Ja sanoi: voi sinä perkeleen poika,
täynnä kaikkea vilppiä ja petosta, ja kaiken vanhurskauden
vihamies, et sinä lakkaa vääntelemästä Herran oikeita teitä.
11 Ja nyt katso, Herran käsi on sinun päälläs; ja sinun pitää
sokiana oleman eikä näkemän aurinkoa hetkessä aikaa. Ja
hänen päällensä lankesi kohta synkeys ja pimeys, ja hän
kävi ympäri, etsein kuka häntä kädestä taluttais. 12 Kuin
maaherra näki, mitä tapahtui, uskoi hän ja ihmetteli Herran
opetusta. 13 Mutta kuin Paavali ja ne, jotka hänen kanssansa
olivat, Paphosta purjehtivat, tulivat he Pamphilian Pergeen;
mutta Johannes erkani heistä ja palasi Jerusalemiin. 14
Mutta he vaelsivat Pergestä ja tulivat Pisidian Antiokiaan,
ja menivät sabbatina synagogaan, ja istuivat. 15 Ja sitte
kuin laki ja prophetat olivat luetut, lähettivät synagogan
päämiehet heidän tykönsä, sanoen: miehet, rakkaat veljet,
onko teillä mitään kansaa neuvomista, niin sanokaat. 16 Niin
Paavali nousi ja viittasi kädellänsä heitä vaikenemaan, ja
sanoi: Israelin miehet, ja jotka Jumalaa pelkäätte, kuulkaat.
17 Tämän kansan, Israelin, Jumala valitsi meidän isämme, ja
korotti tämän kansan, muukalaisena ollessa Egyptin maalla,
ja toi heidät sieltä ulos korkialla käsivarrella, 18 Ja kärsi
heidän tapojansa korvessa lähes neljäkymmentä ajastaikaa.
19 Ja perätti kadotti Kanaanin maalla seitsemän kansaa, ja
arvalla jakoi heille niiden maan. 20 Ja sitte lähes neljäsataa
ja viisikymmentä ajastaikaa antoi hän heille tuomarit, Samuel
prophetaan asti. 21 Ja he pyysivät sitte kuningasta, ja Jumala
antoi heille Saulin, Kisin pojan, miehen Benjaminin suvusta,
neljäksikymmeneksi vuodeksi. 22 Ja kuin hän oli sen pannut
pois, herätti hän Davidin heidän kuninkaaksensa, josta hän
myös todisti ja sanoi: minä löysin Davidin, Jessen pojan,
miehen minun sydämeni jälkeen, joka on kaikki minun tahtoni

tekevä. 23 Tämän siemenestä on Jumala lupauksensa
perään herättänyt Jesuksen Israelille Vapahtajaksi, 24
Niinkuin Johannes saarnasi hänen tulemisensa edellä
kaikelle Israelin kansalle parannuksen kastetta. 25 Mutta
kuin Johannes juoksun täyttänyt oli, sanoi hän: kenenkä te
luulette minun olevan? En minä se ole, mutta katso, hän
tulee minun jälkeeni, jonka kenkiä en minä ole kelvollinen
jaloista riisumaan. 26 Miehet, rakkaat veljet, Abrahamin
suvun lapset, ja jotka teissä ovat Jumalaa pelkääväiset, teille
on tämän autuuden sana lähetetty. 27 Sillä Jerusalemin
asuvaiset ja heidän ylimmäisensä, ettei he tätä tunteneet,
ovat he myös prophetain äänet, joita kunakin sabbatina
luetaan, tuomitessansa täyttäneet. 28 Ja vaikka ei he yhtään
kuoleman syytä löytäneet, anoivat he kuitenkin Pilatukselta,
että hän piti tapettaman. 29 Ja kuin he kaikki olivat täyttäneet,
mitä hänestä kirjoitettu oli, ottivat he hänen puun päältä ja
panivat hautaan. 30 Mutta Jumala herätti hänen kuolleista. 31
Ja hän on monta päivää niiltä nähty, jotka hänen kanssansa
Galileasta Jerusalemiin olivat menneet ylös, jotka ovat hänen
todistajansa kansan edessä. 32 Ja me ilmoitamme myös
teille sen lupauksen, joka isille luvattiin, että Jumala on sen
meille heidän lapsillensa täyttänyt, herättäin Jesuksen. 33
Niinkuin toisessa psalmissa kirjoitettu on: sinä olet minun
Poikani, tänäpänä minä sinun synnytin. 34 Mutta siitä, että
hän hänen kuolleista herätti, eikä silleen tule turmelukseen,
sanoi hän näin: minä tahdon teille antaa ne lujat Davidin
armot. 35 Sentähden hän myös sanoo toisessa paikassa: et
sinä salli sinun Pyhäs turmelusta näkevän. 36 Sillä David,
kuin hän ajallansa oli Jumalan tahtoa palvellut, nukkui, ja
pantiin isäinsä tykö, ja näki turmeluksen. 37 Mutta se, jonka
Jumala herätti, ei ole nähnyt turmelusta. 38 Sentähden
olkoon teille tiettävä, miehet, rakkaat veljet, että teille tämän
kautta ilmoitetaan syntein anteeksi antamus: 39 Ja kaikista
niistä, joista ette voineet Moseksen lain kautta vanhurskaaksi
tulla, tämän kautta jokainen, joka uskoo, tulee vanhurskaaksi.
40 Katsokaat siis, ettei teidän päällenne se tule, mitä
prophetain kautta sanottu on: 41 Katsokaat, te ylönkatsojat,
ja ihmetelkäät ja hukkukaat; sillä minä teen yhden työn
teidän aikananne, sen työn, jota ei teidän pidä uskoman,
jos joku sanois teille. 42 Kuin Juudalaiset synagogasta
läksivät, rukoilivat pakanat, että sabbatin välissä heille niitä
sanoja puhuttaisiin. 43 Ja kuin synagogan joukko erkani,
seurasi monta Juudalaista ja myös monta jumalista uutta
Juudalaista Paavalia ja Barnabasta, jotka heille puhuivat, ja
heitä neuvoivat Jumalan armossa pysymään. 44 Mutta sitte
lähimmäisenä lepopäivänä kokoontui lähes kaikki kaupunki
Jumalan sanaa kuulemaan. 45 Kuin Juudalaiset näkivät
kansan, täytettiin he kateudesta, ja sanoivat vastaan niitä,
mitä Paavalilta sanoittiin, sanoen vastaan ja pilkaten. 46 Niin
Paavali ja Barnabas puhuivat rohkiasti ja sanoivat: teille piti
ensin Jumalan sanaa puhuttaman; vaan että te sen hylkäätte
ja luette itsenne mahdottomaksi ijankaikkiseen elämään,
katso, niinme käännymme pakanain tykö. (aiōnios g166) 47
Sillä niin on Herra meitä käskenyt: minä panin sinun pakanain
valkeudeksi, ettäs olisit autuus, maan ääriin asti. 48 Ja kuin
pakanat sen kuulivat, iloitsivat he ja kunnioittivat Herran
sanaa; ja niin monta uskoi, kuin ijankaikkiseen elämään
säädetty oli. (aiōnios g166) 49 Ja Herran sana leveni kaikkeen
siihen maakuntaan. 50 Mutta Juudalaiset ylyttivät jumalisia
ja kunniallisia vaimoja, niin myös kaupungin ylimmäisiä, ja
kehoittivat vainon Paavalia ja Barnabasta vastaan; ja he
sysäsivät heidät ulos maansa ääristä. 51 Mutta he pudistivat
tomun jaloistansa heidän päällensä, ja tulivat Ikonioon. 52
Niin opetuslapset täytettiin ilolla ja Pyhällä Hengellä.

14 Niin Ikoniossa tapahtui, että he ynnä menivät sisälle
Juudalaisten synagogaan, ja niin puhuivat, että suuri
joukko Juudalaisia ja Grekiläisiä uskoi. 2 Mutta uskomattomat
Juudalaiset ylyttivät ja pahoittivat pakanain sielut veljiä
vastaan. 3 Niin he olivat siellä kauvan aikaa ja puhuivat
rohkiasti Herrassa, joka antoi todistuksen armonsa sanoihin,
ja antoi merkit ja ihmeet heidän kättensä kautta tapahtua. 4
Niin sen kaupungin väki erkani: muutamat pitivät Juudalaisten
kanssa, ja muutamat apostolien kanssa. 5 Kuin siis pakanoilta
ja Juudalaisilta kapina nousi, ynnä heidän päämiestensä
kanssa, pilkkaamaan ja kivittämään heitä, 6 Ja kuin he sen
ymmärsivät, pakenivat he Lykaonian kaupunkeihin Lystraan
ja Derbeen, ja ympäri sitä lähimaakuntaa, 7 Ja saarnasivat
niissä evankeliumia. 8 Ja mies Lystrassa, sairas jaloista,
istui, rampa hamasta äitinsä kohdusta, joka ei ikänänsä ollut
käynyt. 9 Tämä kuuli Paavalin puhuvan; ja kuin hän katsahti
hänen päällensä, ja näki hänellä uskon olevan terveeksi
tulla, 10 Sanoi hän suurella äänellä: ojenna sinus jalkais
päälle. Ja hän karkasi ylös ja kävi. 11 Kuin kansa sen näki,
mitä Paavali tehnyt oli, korottivat he äänensä Lykaonian
kielellä sanoen: jumalat ovat ihmisten hahmolla alas meidän
tykömme tulleet. 12 Ja he kutsuivat Barnabaan Jupiteriksi
ja Paavalin Merkuriukseksi; sillä hän oli sanansaattaja.
13 Ja pappi Jupiterin templissä, joka heidän kaupunkinsa
edessä oli, toi härkiä ja seppeleitä oven eteen, ja tahtoi ynnä
kaupungin väen kanssa uhrata. 14 Kuin apostolit Barnabas
ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he vaattensa ja karkasivat
kansan sekaan, huutain, 15 Ja sanoen: miehet, miksi te tätä
teette? Mekin olemme ihmiset, puuttuvaiset kuin tekin. Ja

me saarnaamme teille evankeliumia, että te näistä turhista
kääntyisitte elävän Jumalan tykö, joka teki taivaan, ja maan,
ja meren, ja kaikki mitä niissä on, 16 Joka entisillä ajoilla
antoi kaikki pakanat vaeltaa omilla teillänsä. 17 Vaikka ei
hän itsiänsä antanut olla ilman todistusta, tehden hyvää,
antain meille taivaasta sateen ja hedelmälliset ajat, täyttäin
meidän sydämemme rualla ja ilolla. 18 Ja kuin he näitä
sanoivat, saivat he kansan tuskalla hillityksi, ettei he heille
uhranneet. 19 Niin sinne myös tuli muutamia Juudalaisia
Antiokiasta ja Ikoniosta, ja kuin he kansan olivat saattaneet
Paavalia kivittämään, riepoittivat he hänen ulos kaupungista,
ja luulivat hänen kuolleeksi. 20 Mutta kuin opetuslapset hänen
ympärillänsä seisoivat, nousi hän ja meni kaupunkiin, ja vaelsi
toisena päivänä Barnabaan kanssa Derbeen. 21 Ja kuin he
olivat saarnanneet siinä kaupungissa evankeliumia ja monta
opettaneet, palasivat he Lystraan ja Ikonioon ja Antiokiaan,
22 Vahvistain opetuslasten sieluja, ja neuvoivat heitä uskossa
pysymään (sanoen): että meidän pitää monen vaivan kautta
Jumalan valtakuntaan tuleman sisälle. 23 Ja kuin he olivat
valinneet vanhimmat jokaiselle seurakunnalle, ja rukoilleet
ja paastonneet, antoivat he heidät Herran haltuun, jonka
päälle he uskoivat. 24 Ja he vaelsivat lävitse Pisidian ja
tulivat Pamphiliaan. 25 Ja kuin he olivat saarnanneet sanaa
Pergessä, menivät he alas Attaliaan, 26 Ja purjehtivat sieltä
Antiokiaan, jossa he olivat Jumalan armon haltuun annetut,
siihen työhön, jonka he toimittaneet olivat. 27 Mutta kuin he
sinne tulivat ja seurakunnan kokosivat, ilmoittivat he, kuinka
paljon Jumala oli heidän kanssansa tehnyt ja pakanoille
uskon oven avannut. 28 Ja he viipyivät siellä opetuslasten
kanssa hetken aikaa.

15 Ja muutamat tulivat alas Juudeasta ja opettivat veljiä:
ellei teitä ympärileikata Moseksen tavan jälkeen, niin
ette taida autuaaksi tulla. 2 Koska siis kapina nousi, ja ei ollut
vähin kamppaus Paavalilla ja Barnabaalla heitä vastaan,
sääsivät he, että Paavali ja Barnabas ja muutamia muita
heistä, piti menemän apostolien ja vanhimpain tykö ylös
Jerusalemiin tämän kysymyksen tähden. 3 Ja he saatettiin
seurakunnalta, ja vaelsivat Phenisian ja Samarian lävitse,
julistain pakanain kääntymystä, ja saattivat suuren ilon
kaikille veljille. 4 Kuin he tulivat Jerusalemiin, otettiin he
vastaan seurakunnalta ja apostoleilta ja vanhimmilta, ja he
ilmoittivat, kuinka suuria töitä Jumala heidän kanssansa
tehnyt oli. 5 Niin nousivat muutaman Pharisealaisten
lahkokunnassa, jotka uskoneet olivat, sanoen: he pitää
ympärileikattaman ja käskettämän Moseksen lakia pitää.
6 Niin apostolit ja vanhimmat tulivat kokoon, tätä puhetta
tutkimaan. 7 Mutta kuin suuri kamppaus ollut oli, nousi
Pietari ja sanoi heille: miehet, rakkaat veljet! te tiedätte, että
Jumala kauvan ennen tätä aikaa valitsi meidän seassamme,
että pakanat piti minun suuni kautta evankeliumin sanan
kuuleman ja uskoman. 8 Ja Jumala sydänten tutkia todisti
heille ja antoi heille Pyhän Hengen niinkuin meillekin, 9
Ja ei tehnyt yhtään eroitusta meidän ja heidän välillänsä,
puhdistain uskolla heidän sydämensä. 10 Miksi te siis nyt
kiusaatte Jumalaa, että te tahdotte opetuslasten kaulaan
panna sen ikeen, jota ei meidän isämme emmekä me
voineet kantaa? 11 Vaan me uskomme Herran Jesuksen
Kristuksen armon kautta autuaaksi tulevamme niinkuin
hekin. 12 Ja kaikki joukko vaikeni ja kuulteli Barnabasta
ja Paavalia, jotka juttelivat, kuinka suuret merkit ja ihmeet
Jumala oli heidän kauttansa pakanoissa tehnyt. 13 Vaan
sitte kuin he vaikenivat, vastasi Jakob ja sanoi: miehet,
rakkaat veljet, kuulkaat minua! 14 Simon jutteli, kuinka
Jumala ensin on etsinyt omistaaksensa kansaa nimellensä
pakanoista. 15 Ja tämän kanssa prophetain sanat pitävät
yhtä, niinkuin kirjoitettu on: 16 Senjälkeen tahdon minä palata,
ja Davidin kaatuneen majan jälleen rakentaa, ja hänen
reikänsä paikata, ja sen ojentaa: 17 Että ne, jotka ihmisistä
jääneet ovat, pitää Herran perään kysymän, niin myös kaikki
pakanat, joissa minun nimeni avuksihuudettu on, sanoo
Herra, joka nämät tekee. 18 Jumalalle ovat kaikki hänen
työnsä tiettävät maailman alusta. (aiōn g165) 19 Sentähden
minä päätän, ettemme niitä häiritsisi, jotka pakanoista
Jumalan tykö kääntyvät; 20 Vaan kirjoittaisimme heille, että
he välttäisivät epäjumalain saastaisuutta, ja salavuoteutta, ja
läkähtynyttä ja verta. 21 Sillä Moseksella on muinaiselta
jokaisessa kaupungissa niitä, jotka häntä saarnaavat, koska
se joka sabbatina synagogassa luetaan. 22 Silloin kelpasi
apostoleille ja vanhimmille, koko seurakunnan kanssa,
joukostansa valita miehiä ja lähettää Antiokiaan, Paavalin
ja Barnabaan kanssa: nimittäin Juudaan, joka kutsuttiin
Barsabas, ja Silaan, ylimmäiset miehet veljesten seassa. 23
Ja kirjoittivat heidän kättensä kautta tällä tavalla: me apostolit
ja vanhimmat veljet toivotamme veljille, jotka pakanoista
Antiokiassa ja Syriassa ja Kilikiassa ovat, terveyttä! 24 Että
me olemme kuulleet, kuinka muutamat meiltä lähteneet ovat
teitä opillansa eksyttäneet ja teidän sielujanne vaivanneet,
sanoen: teidän pitää itsenne antaman ympärileikata ja lain
pitämän; joille emme ole käskeneet. 25 Niin kelpasi meille
yksimielisesti kokoontuneille valita miehiä ja teidän tykönne
lähettää, meidän rakkaan Barnabaan ja Paavalin kanssa, 26
Jotka miehet ovat sielunsa meidän Herramme Jesuksen
Kristuksen nimen tähden alttiiksi antaneet. 27 Niin me

olemme lähettäneet Juudaan ja Silaan, jotka myös sen
suusanalla teille ilmoittavat. 28 Sillä niin kelpasi Pyhälle
Hengelle ja meille, ettei yhtään enempää raskautta pidä
teidän päällenne pantaman kuin nämät tarpeelliset: 29
Että te vältätte epäjumalain uhria, ja verta, ja läkähtynyttä,
ja salavuoteutta. Jos te niitä vältätte, niin te teette hyvin.
Olkaat hyvästi! 30 Kuin he siis olivat lähteneet, tulivat he
Antiokiaan, ja kokosivat kansan paljouden, ja antoivat heille
kirjan. 31 Kuin he sen olivat lukeneet, ihastuivat he siitä
lohdutuksesta. 32 Mutta Juudas ja Silas, että hekin olivat
prophetat, neuvoivat monilla sanoilla veljiä ja vahvistivat
heitä. 33 Ja kuin he siellä hetken aikaa viipyivät, lähetettiin
he veljiltä jälleen rauhassa apostolien tykö. 34 Niin Silaan
kelpasi siellä olla. 35 Mutta Paavali ja Barnabas viipyivät
Antiokiassa opettamassa ja ilmoittamassa Herran sanaa
monen muun kanssa. 36 Mutta muutamain päiväin perästä
sanoi Paavali Barnabaalle: palatkaamme taas takaperin
veljiä katsomaan kaikkiin kaupunkeihin, joissa me Herran
sanaa ilmoittaneet olemme, kuinka he itsensä pitävät. 37
Mutta Barnabas neuvoi kanssansa ottamaan Johannesta,
joka Markukseksi kutsuttiin. 38 Mutta Paavali päätti sen
kohtuulliseksi, ettei sitä pitänyt kanssa otettaman, joka oli
luopunut heistä Pamphiliassa eikä tullut heidän kanssansa
työhön. 39 Ja he riitelivät niin kovin keskenänsä, että he
toinen toisestansa erkanivat. Ja Barnabas otti Markuksen
kanssansa ja purjehti Kypriin. 40 Mutta Paavali valitsi Silaan
ja matkusti, Jumalan armon haltuun annettu veljiltä, 41 Ja
vaelsi Syrian ja Kilikian kautta, ja vahvisti seurakunnat.

16 Niin hän tuli Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä
oli yksi opetuslapsi, Timoteus nimeltä, uskovaisen
Juudalaisvaimon poika, mutta isä oli Grekiläinen. 2 Sillä
oli hyvä todistus veljiltä, jotka Lystrassa ja Ikoniossa
olivat. 3 Tätä tahtoi Paavali kanssansa vaeltamaan, otti
ja ympärileikkasi hänen Juudalaisten tähden, jotka niissä
paikoissa olivat; sillä he tiesivät kaikki, että hänen isänsä oli
Grekiläinen. 4 Mutta kuin he kaupungeita lävitse vaelsivat,
antoivat he heille pidettäväksi ne säädyt, jotka asetetut olivat
apostoleilta ja vanhimmilta, jotka Jerusalemissa olivat. 5 Niin
seurakunnat vahvistuivat uskossa ja heidän lukunsa eneni
joka päivä. 6 Mutta kuin he Phrygian ja Galatian maakunnan
lävitse vaelsivat, kiellettiin heitä Pyhältä Hengeltä puhumasta
Jumalan sanaa Asiassa. 7 Kuin he olivat tulleet Mysiaan,
kiusasivat he vaeltaa Bitynian lävitse; mutta ei Henki sitä
sallinut. 8 Kuin he siis Mysian ohitse vaeltaneet olivat,
menivät he alas Troadiin. 9 Ja Paavali näki näyn yöllä:
yksi Makedonian mies seisoi, rukoili häntä ja sanoi: tule
Makedoniaan ja auta meitä. 10 Ja kuin hän näyn näki,
hankitsimme me kohta Makedoniaan menemään, tietäen
täydellisesti Herran meitä kutsuneen heille evankeliumia
saarnaamaan. 11 Kuin me siis Troadista purjehdimme,
niin me juoksimme kohdastansa Samotrakiaan, ja toisena
päivänä Neapoliin, 12 Ja sieltä Philippiin, joka on Makedonian
maakunnan pääkaupunki ja vapaa kaupunki; ja siinä
kaupungissa me muutamia päiviä oleskelimme. 13 Ja me
menimme lepopäivänä ulos kaupungista, virran tykö, kussa
tapa oli rukoilla: jossa me istuimme ja puhuttelimme vaimoja,
jotka sinne tulleet olivat. 14 Ja vaimo, Lydia nimeltä, purpurain
myyjä Tyatiron kaupungista, Jumalaa palvelevainen, kuulteli:
jonka sydämen Herra avasi ottamaan vaaria niistä, mitä
Paavalilta sanottiin. 15 Ja kuin hän ja hänen huoneensa
kastettu oli, rukoili hän meitä, sanoen: jos te minun Herralle
uskollisena pidätte, niin tulkaat minun huoneeseeni ja olkaat
siinä. Ja hän vaati heitä. 16 Ja tapahtui, kuin me rukoukseen
menimme, kohtasi meitä piika, jolla noituuden henki oli, joka
isännillensä saatti suuren saaliin noitumisellansa. 17 Tämä
noudatti alati Paavalia ja meitä, ja huusi, sanoen: nämät
miehet ovat korkeimman Jumalan palveliat, jotka meille
autuuden tien ilmoittavat. 18 Ja sitä hän teki monta päivää.
Mutta Paavali otti sen pahaksi, käänsi itsensä ja sanoi sille
hengelle: minä käsken sinun Jesuksen Kristuksen nimeen
hänestä mennä ulos; ja hän läksi ulos sillä hetkellä. 19 Mutta
kuin hänen isäntänsä sen näkivät, että heidän saaliinsa tuli
pois, ottivat he Paavalin ja Silaan kiinni ja veivät heidät turulle
päämiesten tykö, 20 Ja veivät heidän esivallan eteen, ja
sanoivat: nämät miehet meidän kaupungin häiritsevät, jotka
ovat Juudalaiset, 21 Ja opettavat niitä tapoja, joita ei meidän
sovi ottaa vastaan eikä tehdä, sillä me olemme Roomalaiset.
22 Ja kansa nousi ynnä heitä vastaan, ja esivalta antoi heidän
vaatteensa repiä, ja käski heitä piestä. 23 Kuin he olivat
heidät juuri pahoin pieksäneet, heittivät he heidät torniin ja
käskivät vartian visusti heitä vartioida, 24 Joka, kuin hän
senkaltaisen käskyn sai, heitti heidät sisimmäiseen torniin
ja pani heidät jalkapuuhun. 25 Mutta puoliyön aikana oli
Paavali ja Silas rukouksissa, ylistäin Jumalaa kiitosvirsillä, ja
vangit, jotka siellä olivat, sen myös kuulivat. 26 Niin tapahtui
äkisti suuri maan järistys, niin että tornin perustus vapisi; ja
kohta kaikki ovet aukenivat, ja jokaisen siteet pääsivät. 27
Kuin vartia heräsi ja näki tornin ovet avoinna olevan, veti
hän ulos miekkansa ja tahtoi surmata itsensä, ja luuli vangit
paenneen pois. 28 Niin Paavali huusi suurella äänellä ja
sanoi: älä itselles mitään pahaa tee; sillä me olemme kaikki
täällä. 29 Niin hän anoi kynttilää, meni sisälle ja lankesi
peljästyksissä Paavalin ja Silaan jalkain juureen, 30 Ja toi
heidät ulos ja sanoi: herrat, mitä minun pitää tekemän, että

minä autuaaksi tulisin? 31 Mutta he sanoivat: usko Herran
Jesuksen Kristuksen päälle, niin sinä ja sinun huonees
autuaaksi tulee. 32 Ja he puhuivat hänelle Herran sanaa ja
kaikille, jotka hänen huoneessansa olivat. 33 Ja hän otti
heidät sillä hetkellä yöstä tykönsä ja pesi heidän haavansa,
ja hän kohta kastettiin ja kaikki hänen perheensä, 34 Ja vei
heidät kotiansa, ja valmisti heille pöydän, ja iloitsi, että hän
koko huoneensa kanssa tuli Jumalan päälle uskovaiseksi. 35
Ja kuin päivä tuli, niin esivalta lähetti kylänlapset sanomaan:
päästä ne miehet. 36 Niin tornin vartia ilmoitti nämät sanat
Paavalille, sanoen: esivalta on käskenyt päästää teidät:
menkäät siis nyt ulos rauhassa. 37 Mutta Paavali sanoi
heille: he ovat julkisesti tuomitsematta pieksäneet meidät,
jotka olemme Roomalaiset, ja heittäneet torniin, ja nyt salaa
tahtoisivat sysätä meidät ulos. Ei niin, vaan tulkaan he itse
meitä ottamaan täältä ulos. 38 Niin kylänlapset ilmoittivat
nämät sanat esivallalle jällensä; ja he pelkäsivät, että he
heidät Roomalaisiksi kuulivat, 39 Ja tulivat ja rukoilivat
heitä, ja veivät heidät ulos, ja käskivät heidän mennä pois
kaupungista. 40 Niin he läksivät tornista ja menivät Lydian
tykö. Ja kuin he veljet nähneet olivat ja heitä lohduttaneet,
vaelsivat he matkaansa.

17 Mutta kuin he Amphipolin ja Apollonian lävitse
vaeltaneet olivat, tulivat he Tessalonikaan, jossa
Juudalaisten synagoga oli. 2 Ja Paavali, tapansa jälkeen,
meni sisälle heidän tykönsä ja jutteli heille kolme lepopäivää
Raamatuista, 3 Selitti ne ja todisti, että Kristuksen tuli
kärsiä ja nousta ylös kuolleista, ja että tämä Jesus,
josta minä (sanoi hän,) teille ilmoitan, on Kristus. 4 Ja
muutamat suostuivat heihin, antain itsensä Paavalin ja Silaan
seuraan, niin myös suuri joukko jumalisia Grekiläisiä ja ei
vähä ylimmäisiä vaimoja. 5 Mutta epäuskoiset Juudalaiset
kadehtivat sitä ja saattivat tykönsä muutamia pahanilkisiä
miehiä joutoväestä, ja kokoontuivat yhteen joukkoon, nostivat
kapinan kaupungissa ja tunkeutuivat Jasonin huoneeseen,
ja etsivät heitä viedäksensä kansan eteen. 6 Ja ettei he
heitä löytäneet, riepoittivat he Jasonin ja muutamia veljiä
kaupungin päämiesten eteen ja huusivat: nämät koko maan
piirin vietteliät ovat myös täällä, 7 Jotka Jason otti vastaan; ja
nämät kaikki tekevät keisarin käskyä vastaan, sanoen toisen
kuninkaan olevan, nimittäin Jesuksen. 8 Ja he kehoittivat
kansan ja kaupungin päämiehet, jotka näitä kuultelivat. 9
Ja kuin he Jasonilta ja niiltä muilta olivat puhdistuksen
ottaneet, päästivät he heidät. 10 Mutta veljet lähettivät kohta
yöllä Paavalin ja Silaan Bereaan. Kuin he sinne tulivat,
menivät he Juudalaisten synagogaan. 11 Sillä he olivat
jalompaa sukua kuin ne, jotka Tessalonikassa olivat, ja
ottivat juuri mielellänsä sanan vastaan ja tutkivat joka päivä
Raamatuita, jos ne niin olisivat. 12 Niin monta heistä uskoivat,
niin myös kunniallisista Grekiläisvaimoista ja miehistä ei
harvat. 13 Kuin Juudalaiset Tessalonikassa ymmärsivät,
että Jumalan sana oli myös Bereassa Paavalilta ilmoitettu,
tulivat he sinnekin ja kehoittivat kansan. 14 Mutta veljet
lähettivät kohta Paavalin ulos menemään hamaan mereen
asti; vaan Silas ja Timoteus jäivät sinne. 15 Ja ne, jotka
Paavalia saattivat, johdattivat hänen hamaan Ateniin. Ja
kuin he saivat käskyn Silaan ja Timoteuksen tykö, että he
rientäisivät hänen tykönsä, läksivät he matkaan. 16 Ja kuin
Paavali odotti heitä Atenissa, syttyi hänen henkensä, että
hän näki kaupungin aivan epäjumaliseksi. 17 Niin hän puheli
Juudalaisten ja muiden jumalisten kanssa synagogassa,
niin myös turulla joka päivä niiden kanssa, jotka tulivat
hänen tykönsä. 18 Ja muutamat Epikurilaiset ja Stoalaiset
philosophit riitelivät hänen kanssansa, ja muutamat sanoivat:
mitä tämä lipilaari tahtoo sanoa? Mutta muut sanoivat: hän
näkyy tahtovan outoja jumalia ilmoittaa: että hän saarnasi
heille evankeliumia Jesuksesta ja ylösnousemisen kuolleista.
19 Ja he ottivat hänen ja veivät oikeuden paikkaan ja
sanoivat: emmekö me mahda tietää, mikä uusi opetus tämä
on, josta sinä puhut? 20 Sillä sinä tuotat jotakin outoa
meidän korvillemme. Sentähden tahdomme me tietää, mitä
ne ovat. 21 (Mutta kaikki Atenalaiset ja muukalaiset vieraat
ei olleet mihinkään muuhun soveliaat kuin jotakin uutta
sanomaan ja kuultelemaan.) 22 Niin Paavali seisoi keskellä
oikeuspaikkaa, ja sanoi: Atenan miehet! minä näen teidät
kaikissa kappaleissa epäjumalisiksi; 23 Sillä minä kävelin
tässä ympäri ja katselin teidän jumalanpalvelustanne, ja
löysin alttarin, jossa oli kirjoitettu: tuntemattomalle Jumalalle.
Jota te siis tietämättä palvelette, sen minä teille ilmoitan.
24 Jumala, joka maailman teki ja kaikki mitä siinä on, joka
on taivaan ja maan Herra, ei hän asu käsillä rakennetuissa
templeissä, 25 Eikä häntä ihmisten käsillä palvella, niinkuin
hän jotakin tarvitsis; sillä hän itse antaa jokaiselle elämän ja
hengen sekä kaikki. 26 Ja hän on tehnyt kaiken ihmisten
sukukunnan yhdestä verestä kaiken maan piirin päälle
asumaan, ja määräsi aivotut ajat ja heidän asumisensa rajat:
27 Että heidän piti Jumalaa etsimän, jos he hänen taitaisivat
tuta ja löytää; vaikka ei hän tosin ole kaukana yhdestäkään
meistä. 28 Sillä hänessä me elämme, ja liikumme, ja olemme:
niinkuin muutamat teidän runosepistänne sanoneet ovat: sillä
me olemme myös hänen sukunsa. 29 Koska me siis Jumalan
sukua olemme, niin ei meidän pidä luuleman, että Jumala on
kullan eli hopian eli kiven kaltaisen kuvan kaltainen, joka

ihmisen taidon ja ajatuksen jälkeen on kaivettu. 30 Nämät
eksytyksen ajat on tosin Jumala sallinut, ja ilmoittaa nyt
kaikille ihmisille joka paikassa, että he parannuksen tekisivät.
31 Sillä hän on päivän säätänyt, jona hän on maan piirin
tuomitseva vanhurskaudessa, sen miehen kautta, jonka
hän on säätänyt, ja jokaiselle ilmoittaa uskon, siinä että
hän hänen kuolleista herätti. 32 Kuin he kuulivat kuolleiden
ylösnousemisen, niin muutamat nauroivat sitä, vaan toiset
sanoivat: me tahdomme sinua siitä vielä kuunnella. 33
Ja niin Paavali läksi heidän keskeltänsä. 34 Ja muutamat
miehet riippuivat hänessä ja uskoivat: joidenka seassa myös
Dionysius oli, yksi raadista, ja vaimo, nimeltä Damaris, ja
muita heidän kanssansa.

18 Senjälkeen läksi Paavali Atenasta ja tuli Korintoon,
2 Ja löysi siellä Juudalaisen, Akvila nimeltä, Pontosta
sukuisin, joka äsken Italiasta tullut oli, ja Priskillan hänen
emäntänsä, (että Klaudius oli käskenyt kaikki Juudalaiset
Roomista mennä pois,) joiden tykö hän meni. 3 Ja että
hän oli yhdessä ammatissa, viipyi hän heidän tykönänsä, ja
teki työtä; sillä heidän ammattinsa oli telttoja tehdä. 4 Mutta
hän opetti synagogassa joka lepopäivä ja sai uskomaan
sekä Juudalaisia että Grekiläisiä. 5 Mutta kuin Silas ja
Timoteus Makedoniasta tulivat, oli Paavali hengeltä vaadittu,
ja todisti Juudalaisille, että Jesus on Kristus. 6 Kuin he
puhuivat vastaan ja pilkkasivat, pudisti hän vaattensa ja
sanoi heille: teidän verenne olkoon teidän päänne päälle:
tästedes minä menen viatoinna pakanain tykö. 7 Ja hän
siirsi itsensä sieltä ja meni yhden huoneesen, jonka nimi
oli Justus: se oli Jumalaa palvelevainen, jonka huone oli
läsnä synagogaa. 8 Mutta Krispus, synagogan ylimmäinen,
uskoi Herran päälle kaiken huoneensa kanssa. Ja monta
Korintolaisista, jotka kuulivat, uskoivat ja kastettiin. 9 Mutta
Herra sanoi yöllä Paavalille näyn kautta: älä pelkää, vaan
puhu, äläkä vaikene; 10 Sillä minä olen sinun kanssas, eikä
yhdenkään pidä karkaaman sinun päälles vahingoittamaan
sinua; sillä minulla on paljo kansaa tässä kaupungissa. 11
Niin hän istui siellä ajastajan ja kuusi kuukautta, ja opetti
heille Jumalan sanaa. 12 Mutta kuin Gallio oli maanvanhin
Akajassa, karkasivat Juudalaiset yksimielisesti Paavalin
päälle ja veivät hänen tuomioistuimen eteen, 13 Sanoen:
tämä neuvoo kansaa palvelemaan Jumalaa vastoin lakia.
14 Kuin Paavali rupesi suutansa avaamaan, sanoi Gallio
Juudalaisille: jos olis jotakin vääryyttä eli jotakin hirmuista
työtä tehty, oi Juudalaiset, niin olis kohtuullinen, että minä
teitä kuulisin; 15 Mutta jos kysymys on opista ja sanoista
ja teidän laistanne, niin katsokaat itse: en minä tahdo
niiden tuomari olla. 16 Ja ajoi pois heidät tuomioistuimen
edestä. 17 Niin kaikki Grekiläiset ottivat kiinni Sosteneen,
synagogan päämiehen, ja pieksivät hänen tuomio-istuimen
edessä; ja ei Gallio niitä mitään totellut. 18 Mutta Paavali
oli vielä siellä pitkän ajan, ja jätti veljet hyvästi, ja purjehti
Syriaan, ja hänen kanssansa Priskilla ja Akvila, ja hän
ajeli päänsä Kenkreissä; sillä hänellä oli lupaus. 19 Ja tuli
Ephesoon ja jätti ne sinne; mutta itse hän meni synagogaan
ja puhui Juudalaisten kanssa. 20 Ja he rukoilivat häntä,
että hän enemmän aikaa viipyis heidän tykönänsä; vaan ei
hän tahtonut; 21 Mutta jätti heidät hyvästi, sanoen: minun
tulee kaiketi mennä Jerusalemiin tälle juhlalle, joka nyt
lähestyy. Mutta sitte minä palajan, jos Jumala suo, teidän
tykönne. Ja niin hän läksi matkaan Ephesosta, 22 Ja tuli
Kesareaan, meni ylös ja tervehti seurakuntaa, ja meni
alas Antioikiaan, 23 Ja vietti siellä hetken aikaa, ja meni
sitten matkaansa, ja vaelsi järjestänsä Galatian ja Phrygian
maakunnan lävitse, vahvistain kaikkia opetuslapsia. 24 Niin
tuli Ephesoon Juudalainen, Apollos nimeltä, Aleksandriasta
sukuisin, puhelias mies ja taitava Raamatuissa. 25 Tämä
oli opetettu Herran tielle ja oli palava hengessä, puhui
ja opetti visusti Herrasta, ja tiesi ainoasti Johanneksen
kasteen. 26 Tämä rupesi rohkiasti synagogassa opettamaan.
Kuin Akvila ja Priskilla hänen kuulivat, ottivat he hänen
tykönsä ja selittivät tarkemmasti hänelle Jumalan tien. 27
Mutta kuin hän tahtoi mennä Akajaan, kirjoittivat veljet ja
neuvoivat opetuslapsia häntä korjaamaan. Ja kuin hän sinne
tuli, autti hän paljon niitä, jotka uskoivat armon kautta. 28
Sillä hän voitti miehuullisesti Juudalaiset ja osoitti julkisesti
Raamatuista, että Jesus on Kristus.

19 Niin tapahtui, kuin Apollos oli Korintossa, että Paavali
matkusti lävitse ylimaakuntain, ja tuli Ephesoon, ja
löysi muutamia opetuslapsia, 2 Ja sanoi heille: oletteko
te saaneet Pyhän Hengen, sittenkuin te uskoitte? He
sanoivat hänelle: emme ensinkään ole kuulleet, josko Pyhää
Henkeä lieneekään. 3 Ja hän sanoi heille: milläs te olette
kastetut? He sanoivat: Johanneksen kasteella. 4 Niin sanoi
Paavali: Johannes tosin kasti parannuksen kasteella, sanoen
kansalle, että heidän piti uskoman sen päälle, joka hänen
jälkeensä tuleva oli, se on, Kristuksen Jesuksen päälle. 5 Niin
ne, jotka sen kuulivat, kastettiin Herran Jesuksen nimeen. 6
Ja kuin Paavali pani kätensä heidän päällensä, tuli Pyhä
Henki heidän päällensä, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat.
7 Ja kaikki ne miehet olivat lähes kaksitoistakymmentä.
8 Niin hän meni synagogaan ja saarnasi rohkiasti kolme
kuukautta, opetti ja neuvoi heitä Jumalan valtakunnasta.

9 Mutta kuin muutamat heistä paatuivat ja ei uskoneet,
vaan panettelivat Herran tietä yhteiselle kansalle, meni hän
pois heidän tyköänsä, ja eroitti opetuslapset, ja puhui joka
päivä yhden miehen koulussa, joka kutsuttiin Tyrannus.
10 Ja sitä tehtiin kaksi ajastaikaa, niin että kaikki ne, jota
Asiassa asuivat, saivat kuulla Herran Jesuksen sanan, sekä
Juudalaiset että Grekiläiset. 11 Ja Jumala teki Paavalin
kätten kautta ei vähiä voimallisia töitä, 12 Niin että hikiliinat
ja esiliinat hänen iholtansa sairasten päälle tuotiin, ja taudit
luopuivat heistä, ja pahat henget heistä läksivät ulos. 13 Niin
muutamat Juudalaiset, jotka olivat lumoojat, vaelsivat ympäri,
ja kiusasivat mainita Herran Jesuksen nimeä niiden päälle,
joilla pahat henget olivat, ja sanoivat: me vannotamme teitä
Jesuksen puolesta, jota Paavali saarnaa. 14 Ja muutamat
niiden seassa, jotka tätä tekivät, olivat Skevan, Juudalaisten
ylimmäisen papin, seitsemän poikaa. 15 Mutta paha henki
vastasi ja sanoi: Jesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä
tiedän, mutta mitkä te olette? 16 Ja ihminen, jossa paha
henki oli, karkasi heidän päällensä, ja voitti heidät ja paiskasi
heidät allensa, niin, että he alasti ja haavoitettuna pääsivät
siitä huoneesta ulos pakenemaan. 17 Ja tämä tuli tiettäväksi
sekä kaikille Juudalaisille että Grekiläisille, jotka Ephesossa
asuivat, ja pelko tuli kaikkein päälle ja Herran Jesuksen
nimi suuresti ylistettiin. 18 Ja tuli myös monta niistä, jotka
uskoivat, tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa. 19 Ja monta
niistä, jotka hempeitä juonia harjoitelleet olivat, toivat kirjat
ja polttivat kaikkein nähden. Ja kuin niiden hinnat laskettu
oli, niin löydettiin viisikymmentä tuhatta hopiapenninkiä. 20
Niin voimallisesti kasvoi Herran sana ja vahvistui. 21 Kuin
nämät toimitetut olivat, aikoi Paavali hengessä Makedonian
ja Akajan lävitse vaeltaa Jerusalemiin, sanoen: sittekuin
minä siellä ollut olen, täytyy minun myös Roomiin mennä.
22 Niin hän lähetti Makedoniaan kaksi niistä, jotka häntä
palvelivat, Timoteuksen ja Erastuksen, mutta itse hän jäi
hetkeksi aikaa Asiaan. 23 Mutta sillä ajalla nousi ei vähin
kapina siitä tiestä. 24 Sillä hopiaseppä, Demetrius nimeltä,
teki hopiaisia Diana-templiä, josta niille, jotka sitä ammattia
pitivät, oli ei vähin voitto. 25 Ne hän kutsui kokoon, ja jotka
senkaltaista työtä tekivät, ja sanoi: miehet, te tiedätte, että
meillä on tästä työstä jalo voitto, 26 Ja te näette ja kuulette,
ettei ainoasti Ephesossa, mutta lähes kaikessa Asiassa on
tämä Paavali uskottanut ja kääntänyt pois paljon kansaa,
sanoen, ettei ne ole jumalat, joita ihmisten käsillä tehdään,
27 Niin ei ainoasti vaara ole, että tämä meidän elatuksemme
häpiään joutuisi, vaan myös että suuren naisjumalan Dianan
tepliä ei minäkään pidettäisi ja hänen korkia kunniansa
hukkuisi, jota koko Asia ja kaikki maailma palvelee. 28
Mutta kuin he nämät kuulivat, tulivat he täyteen vihaa ja
huusivat, sanoen: suuri on Ephesiläisten Diana! 29 Ja kaikki
kaupunki tuli meteliä täyteen, ja he karkasivat yksimielisesti
katseluspaikkaan, ja ottivat kiinni Gajuksen ja Aristarkuksen,
jotka olivat Makedoniasta Paavalin matkakumppanit. 30
Mutta kuin Paavali tahtoi kansan sekaan mennä, niin ei
opetuslapset häntä laskeneet. 31 Ja muutamat päämiehet
Asiasta, jotka hänen ystävänsä olivat, lähettivät hänen
tykönsä ja rukoilivat, ettei hänen pitänyt katseluspaikkaan
itsiänsä antaman. 32 Ja muutamat muuta huusivat, niin
että joukko oli peräti sekaseuraisin, ja enin osa ei tietänyt,
minkätähden he olivat tulleet kokoon. 33 Niin väkijoukosta
vedettiin edes Aleksanteri, jonka Juudalaiset eteen syöksivät.
Ja Aleksanteri viittasi kädellänsä, ja tahtoi edestänsä vastata
kansan edessä. 34 Kuin he siis ymmärsivät, että hän
Juudalainen oli, huusivat he kaikki yhteen suuhun, lähes
kaksi hetkeä, ja sanoivat: suuri on Ephesiläisten Diana! 35
Mutta kuin kansleri oli hillinnyt kansan, sanoi hän: Epheson
miehet! kuka on se ihminen, joka ei tiedä, että Epheson
kaupunki palvelee suurta Dianaa ja taivaista pudonnutta
kuvaa? 36 Koska ei siis taideta sanoa sitä vastaan, niin
asettakaat teitänne ja älkäät mitään tyhmiä tehkö. 37 Sillä te
olette nämät miehet vetäneet edes, jotka ei ole kirkon varkaita
eikä teidän jumalanne pilkkaajia. 38 Jos siis Demetriuksella
ja niillä, jotka hänen kanssansa työkumppanit ovat, on
jonkun kanssa asiaa, niin pidetään laki ja oikeus; ovat myös
maanvanhimmat: kantakaan toinen toisensa päälle. 39 Mutta
jos teillä on riita muista asioista, niin ratkaistakoon asia
laillisessa kokouksessa. 40 Sillä vaara on, että me nuhteesen
tulemme tämänpäiväisen kapinan tähden, koska ei yhtään
syytä ole, josta me taitaisimme tämän metelin tähden tilin
tehdä. 41 Ja kuin hän nämät sanonut oli, laski hän kansan
menemään.

20 Sittekuin kapina lakkasi, kutsui Paavali opetuslapset
tykönsä ja tervehti heitä, ja läksi matkaansa
Makedoniaan. 2 Ja kuin hän ne maakunnat vaelsi, ja oli heitä
monilla sanoilla neuvonut, tuli hän Grekan maalle, 3 Ja viipyi
siellä kolme kuukautta, ja että Juudalaiset väijyivät häntä, kuin
hänen piti Syriaan menemään, aikoi hän palata Makedonian
kautta. 4 Mutta Sopater Bereasta seurasi häntä Asiaan
asti, ja Tessalonikasta Aristarkus ja Sekundus, ja Gajus
Derbestä, ja Timoteus; mutta Asiasta Tykikus ja Trophimus.
5 Nämät läksivät edellä ja odottivat meitä Troadassa. 6 Mutta
me purjehdimme jälkeen pääsiäisen Philipistä ja tulimme
heidän tykönsä Troadaan viitenä päivänä, ja viivyimme siellä
seitsemän päivää. 7 Mutta ensimmäisenä viikonpäivänä,

kuin opetuslapset kokoontuivat leipää taittamaan, saarnasi
heille Paavali, ja aikoen toisena päivänä matkustaa, pitensi
saarnan puoli-yöhön asti. 8 Ja monta kynttilää oli sytytetty
salissa, jossa me olimme koossa. 9 Niin nuorukainen,
nimeltä Eutykus, istui akkunalla, ja raukesi syvään uneen,
ja Paavalin kauvan puhuessa, tuli hän unelta voitetuksi
ja putosi alas kolmannesta ullakosta, ja otettiin kuolleena
ylös. 10 Niin Paavali astui alas, ja laski itsensä hänen
päällensä, ja otti syliinsä, ja sanoi: älkäät kapinoitko; sillä
hänen sielunsa on vielä hänessä. 11 Niin hän nousi, ja
taitti leipää, ja söi, ja puheli kauvan heidän kanssansa,
päivän koittamaan asti, niin hän läksi matkaansa. 12 Niin
he toivat nuorukaisen elävänä ja tulivat siitä lohdutetuksi.
13 Mutta me astuimme edellä haahteen ja purhjehdimme
Assoon, aikoen siellä ottaa Paavalin sisälle; sillä hän oli niin
käskenyt, ja tahtoi itse maata myöten mennä. 14 Kuin hän
Assossa meidän kanssamme yhteen tuli, otimme me hänen
sisälle ja tulimme Mityleneen. 15 Sieltä me purhjehdimme
ja tulimme toisena päivänä Kion kohdalle. Ja taas päväät
jälkeen tulimme me Samoon, ja viivyimme Trogylliossa. Ja
päivää jälkeen tulimme me Miletoon. 16 Sillä Paavali oli
päättänyt purjehtia Epheson ohitse, ettei hän Asiassa aikaa
kuluttaisi; sillä hän kiiruhti, jos hänelle olis mahdollinen ollut,
helluntaiksi Jerusalemiin. 17 Mutta hän lähetti Miletosta
sanan Ephesoon ja kutsutti seurakunnan vanhimmat. 18 Kuin
he tulivat hänen tykönsä, sanoi hän heille: te tiedätte, kuinka
minä olen ollut kaiken ajan teidän tykönänne ensimmäisestä
päivästä, jona minä Asiaan tulin, 19 Palvellen Herraa kaikella
sydämen nöyryydellä, ja monilla kyyneleillä, ja kiusauksilla,
jotka minulle Juudalaisten väijymisistä tapahtuivat: 20 Etten
minä ole mitään tarpeellista teiltä salannut, jota en minä ole
teille ilmoittanut, ja olen teille opettanut julkisesti ja huone
huoneelta, 21 Todistain sekä Juudalaisille että Grekiläisille
sitä kääntymystä, joka Jumalan tykö on, ja sitä uskoa, joka
meidän Herran Jesuksen Kristuksen päälle on. 22 Ja nyt
katso, minä sidottuna hengessä matkustan Jerusalemiin,
enkä tiedä, mitä minulle siellä tapahtuman pitää: 23 Vaan
että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa tunnustaa ja sanoo
siteet ja murheet minun edessäni olevan. 24 Mutta en
minä siitä lukua pidä, enkä tottele paljon hengestäni: että
minä juoksuni päättäisin ilolla ja sen viran, jonka minä
olen Herralta Jesukselta saanut, todistaakseni evankeliumia
Jumalan armosta. 25 Ja nyt katso, minä tiedän, ettette
silleen saa nähdä minun kasvojani, kaikki te, joiden kautta
minä olen vaeltanut ja Jumalan valtakuntaa saarnannut. 26
Sentähden minä todistan teille tänäpänä, että minä olen
viatoin kaikkein verestä. 27 Sillä en minä ole estänyt itsiäni
ilmoittamasta teille kaikkea Jumalan neuvoa. 28 Niin ottakaat
siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki
on teidät piispoiksi pannut, kaitsemaan Jumalan seurakuntaa,
jonka hän omalla verellänsä ansainnut on. 29 Sillä minä
tiedän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne
hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä. 30 Ja itse teistänne
nousevat miehet, jotka vääryyttä puhuvat, vetääksensä pois
opetuslapsia peräänsä. 31 Sentähden valvokaat, muistain
etten minä kolmena ajastaikana ole lakannut yöllä ja päivällä
teitä kyyneleillä neuvomasta itsekutakin. 32 Ja nyt, rakkaat
veljet, minä annan teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan
haltuun, joka väkevä on teitä rakentamaan ja antamaan
teille perinnön kaikkein pyhitettyin seassa. 33 En minä ole
yhdenkään hopiaa eikä kultaa eikä vaatteita pyytänyt. 34
Vaan te itse tiedätte, että nämät kädet ovat minua tarpeissani
ja niitä, jotka minun kanssani olivat, palvelleet. 35 Kaikki olen
minä teille osoittanut, että niin pitää työtä tehtämän: heikkoja
korjattaman ja muistettaman Herran Jesuksen sanoja, jotka
hän sanoi: autuaampi on antaa kuin ottaa. 36 Ja kuin hän
nämät sanonut oli, lankesi hän polvillensa ja rukoili kaikkein
heidän kanssansa. 37 Ja suuri itku tuli heille kaikille ja
lankesivat Paavalin kaulaan ja suuta antoivat hänen, 38
Murehtien suuresti sen sanan tähden, jonka hän oli sanonut,
ettei heidän pitänyt enempi hänen kasvojansa näkemän. Ja
he saattivat häntä haahteen.

21 Kuin siis tapahtui, että me laskimme ulos ja heistä
luovuimme, menimme me kohdastansa Koon saareen,
ja toisena päivänä Rodoon, ja sieltä Pataraan. 2 Ja kuin me
sieltä haahden löysimme, joka Phenikiaan hankitsi, siihen
me astuimme, ja läksimme matkaan. 3 Ja kuin Kypros
rupesi näkymään ja me sen vasemmalle puolelle jättäneet
olimme, purjehdimme me Syriaan ja tulimme Tyroon; sillä
siellä piti se haaksi tyhjennettämän. 4 Ja kuin me löysimme
opetuslapsia, niin me olimme siellä seitsemän päivää. Ja
ne sanoivat Paavalille hengen kautta, ettei hänen pitänyt
Jerusalemiin menemän. 5 Ja tapahtui, kuin me ne päivät
olimme viettäneet, niin me läksimme matkaan, ja he saattivat
kaikki meitä vaimoin ja lasten kanssa ulos kaupungista,
ja me lankesimme rannassa polvillemme ja rukoilimme. 6
Ja sittekuin me toinen toistamme tervehdimme, niin me
astuimme haahteen; vaan he palasivat kotiansa. 7 Mutta
me päätimme meidän purjehdusretkemme, tulimme Tyrosta
Ptolemaidaan, tervehdimme veljiä ja olimme päivän heidän
tykönänsä. 8 Toisena päivänä läksimme me matkaan,
jotka Paavalin kanssa olimme, ja tulimme Kesareaan, ja
menimme Philippus evankelistan huoneeseen, (joka oli

yksi niistä seitsemästä,) ja jäimme hänen tykönsä. 9 Ja
hänellä oli neljä tytärtä, neitsyttä, jotka ennustivat. 10 Ja
että me olimme siellä monta päivää, tuli alas Juudeasta
propheta, Agabus nimeltä. 11 Kuin hän tuli meidän tykömme,
otti hän Paavalin vyön, sitoi jalkansa ja kätensä, ja sanoi:
näin sanoo Pyhä Henki: sen miehen, jonka tämä vyö on,
pitää Juudalaiset niin Jerusalemissa sitoman ja antaman
ylön pakanain käsiin. 12 Mutta kuin me sen kuulimme,
rukoilimme sekä me että muut, jotka siinä olivat, ettei hänen
pitänyt Jerusalemiin menemän. 13 Niin Paavali vastasi: mitä
te teette, että te itkette ja raskautatte minun sydäntäni?
Sillä minä olen valmis, en ainoasti sidottaa, mutta myös
kuolemaan Jerusalemissa, Herran Jesuksen nimen tähden.
14 Ja ettei hän antanut itsiänsä puhuttaa ylitse, niin me
siihen tyydyimme, sanoen: tapahtukoon Herran tahto! 15 Ja
niiden päiväin jälkeen tulimme me valmiiksi ja menimme ylös
Jerusalemiin. 16 Ja tulivat muutamat opetuslapset Kesareasta
meidän kanssamme ja toivat vanhan opetuslapsen Kypristä,
nimeltä Mnason, joka meitä piti huoneesensa ottaman. 17
Vaan kuin me tulimme Jerusalemiin, niin veljet mielellänsä
meidät ottivat vastaan. 18 Toisena päivänä meni Paavali
meidän kanssamme Jakobin tykö, ja kaikki vanhimmat
olivat läsnä. 19 Kuin hän heitä oli tervehtinyt, jutteli hän
järjestänsä, mitä Jumala oli hänen virkansa kutta pakanain
seassa tehnyt. 20 Mutta kuin he nämät kuulivat, kunnioittivat
he Herraa ja sanoivat hänelle: sinä näet, rakas veli, kuinka
monta tuhatta Juudalaista ovat uskoneet, ja ne kaikki lain
puolesta kiivaat ovat. 21 Mutta he ovat sinusta kuulleet, että
sinä opetat luopumista Moseksesta kaikille Juudalaisille,
jotka pakanain seassa asuvat, sanoen ettei heidän pidä
ympärileikkaaman lapsiansa eikä säätyin jälkeen vaeltaman.
22 Mikä siis on? Kaiketi pitää kansan tuleman kokoon; sillä
heidän pitää saaman tietää sinun tulleeksi. 23 Niin tee siis
se, mitä me sinulle sanomme. Meillä on tässä neljä miestä,
joilla on lupaus päällänsä. 24 Ota ne tykös, ja puhdista
itses heidän kanssansa, ja kuluta jotakin heidän tähtensä,
että he ajelisivat päänsä, ja siitä he kaikki ymmärtäisivät,
ettei se mitään ole, mitä he sinusta kuulleet ovat, mutta
että sinäkin vaellat, niinkuin sinä olisit lain pitävä. 25 Mutta
niistä, jotka uskoivat pakanoista, olemme me kirjoittaneet ja
päättäneet, ettei heidän tarvitse näistä mitään pitää, vaan
että he niitä välttäisivät, jotka epäjumalille ovat uhratut, ja
verta, läkähtynyttä ja salavuoteutta. 26 Silloin Paavali otti ne
miehet tykönsä ja puhdisti itsensä toisena päivänä heidän
kanssansa, ja meni templiin, ja ilmoitti, että puhdistuksen
päivät olivat täytetyt, siihenasti kuin jokaisen edestä heidän
seassansa uhri oli uhrattu. 27 Mutta kuin jo lähes seitsemän
päivää kulunut oli, näkivät hänen Juudalaiset, jotka Asiasta
olivat, templissä ja kehoittivat kaiken kansan, paiskasivat
kätensä hänen päällensä, 28 Huutain: Israelin miehet,
auttakaat! Tämä on se mies, joka kaikkia kaikissa paikoissa
opettaa vastoin tätä kansaa ja lakia ja tätä siaa. Ja vieläkin
hän on vienyt Grekiläisiäkin templiin, ja riivasi tämän pyhän
sian. 29 (Sillä he olivat ennen nähneet Trophimon Ephesosta
hänen kanssansa kaupungissa, ja he luulivat, että Paavali oli
hänen templiin vienyt.) 30 Niin koko kaupunki nosti metelin, ja
väki juoksi kokoon; ja he ottivat Paavalin kiinni ja riepoittivat
hänen ulos templistä, ja kohta ovet suljettiin. 31 Ja kuin he
tahtoivat hänen tappaa, niin ylimmäinen sotajoukon päämies
sai sanan, että koko Jerusalem oli kehoitettu. 32 Se otti
kohta sotaväkeä ja sadanpäämiehiä, ja tuli juosten heidän
tykönsä. Mutta kuin he näkivät sodanpäämiehen ja sotaväen,
lakkasivat he Paavalia hosumasta. 33 Kuin päämies lähestyi,
otti hän hänen kiinni ja käski sitoa kaksilla kahleilla, ja kysyi,
kuka hän oli, eli mitä hän oli tehnyt? 34 Mutta kansasta
huusi yksi sitä, toinen tätä. Koska ei hän oikein taitanut
ymmärtää huminan tähden, käski hän hänen vietää leiriin. 35
Ja kuin hän astumien eteen tuli, kannettiin hän sotamiehiltä
kansan väkivallan tähden; 36 Sillä paljo kansaa noudatti
häntä, huutain: ota pois häntä! 37 Ja kuin Paavali oli leiriin
tulemallansa, sanoi hän sodanpäämiehelle: onko minulla lupa
sinulle jotakin sanoa? Hän sanoi: taidatkos Grekan kielen?
38 Etkös sinä siis ole Egyptin mies, joka ennen näitä päiviä
kapinan nostit ja veit korpeen neljätuhatta murhamiestä? 39
Niin Paavali sanoi: minä olen Juudalainen Tarsin, kuuluisan
kaupungin asuvainen Kilikiasta. Minä rukoilen sinua, salli
minun puhua kansalle. 40 Ja kuin hän salli, niin Paavali
seisoi astuttavilla ja viittasi kädellänsä kansalle. Kuin suuri
vaikeneminen tuli, puhutteli hän heitä Hebrean kielellä ja
sanoi:

22 Miehet, rakkat veljet ja isät! kuulkaat minun
edesvastaustani, jonka minä teille sanon. 2 (Kuin he
kuulivat hänen Hebrean kielellä heille puhuvan, vaikenivat
he enemmin. Ja hän sanoi:) 3 Minä olen Juudalainen,
Tarsossa Kilikiassa syntynyt ja tässä kaupungissa kasvatettu
Gamalielin jalkain juuressa, opetettu visusti vanhimpain
laissa, ja olin Jumalan puolesta kiivas, niinkuin tekin kaikki
olette tänäpänä, 4 Ja olen tätä tietä vainonnut kuolemaan
asti, sitoin ja antain ylön vankiuteen sekä miehiä että vaimoja,
5 Niinkuin myös ylimmäinen pappi ja koko vanhimpain
joukko minun todistajani ovat, joilta minä otin lähetyskirjat
veljein tykö, ja vaelsin Damaskuun, että minä ne, jotka siellä
olivat, olisin sidottuna tuonut Jerusalemiin rangaistaa. 6

Niin tapahtui minun matkassa ollessani ja lähestyissäni
Damaskua puolipäivän aikaan, että suuri kirkkaus valaisi
äkisti taivaasta minua ympäri. 7 Ja minä lankesin maahan
ja kuulin äänen minulle sanovan: Saul, Saul, miksis minua
vainoot? 8 Niin minä vastasin: kuka sinä olet, Herra?
Hän sanoi minulle: minä olen Jesus Natsaretista, jota sinä
vainoot. 9 Mutta ne, jotka minun kanssani olivat, näkivät
kyllä kirkkauden ja peljästyivät, vaan ei he hänen ääntänsä
kuulleet, joka minua puhutteli. 10 Niin minä sanoin: Herra,
mitä minun pitää tekemän? Mutta Herra sanoi minulle: nouse
ja mene Damaskuun, ja siellä sinulle sanotaan kaikki, mitä
sinun on säätty tehdäkses. 11 Ja koska en minä nähnyt sen
valkeuden kirkkauden tähden, talutettiin minä käsistä niiltä,
jotka minun kanssani olivat, ja tulin Damaskuun. 12 Ja siellä
oli jumalinen mies lain jälkeen, Ananias niemeltä; hänellä
oli hyvä todistus kaikilta Juudalaisilta, jotka siellä asuivat.
13 Hän tuli minun tyköni, seisoi ja sanoi minulle: rakas
veljeni Saul, saa sinun näkös jälleen. Ja minä katsoin sillä
hetkellä hänen päällensä. 14 Niin hän sanoi: meidän isäimme
Jumala on sinun valmistanut, että sinun pitää tunteman
hänen tahtonsa, ja näkemän vanhurskaan, ja kuuleman
ääntä hänen suustansa. 15 Sillä sinun pitää oleman hänen
todistajansa kaikkein ihmisten edessä niistä, joita sinä nähnyt
ja kuullut olet. 16 Ja mitäs nyt viivyttelet? Nouse ja anna
sinus kastettaa ja pestä pois sinun syntis, ja huuda avuksi
Herran nimeä. 17 Niin tapahtui, kuin minä Jerusalemiin
palasin ja rukoilin templissä, että minä tulin horroksiin, 18
Ja näin hänen minulle sanovan: riennä ja lähde kiiruusti
Jerusalemista; sillä ei he ota vastaan sinun todistustas
minusta. 19 Ja minä sanoin: Herra, itse he tietävät, että
minä panin torniin ja pieksin jokaisessa synagogassa niitä,
jotka sinun päälles uskoivat. 20 Ja kuin Stephanin sinun
palvelias veri vuodatettiin, olin minä myös siinä läsnä, ja
mielistyin hänen kuolemaansa, ja vartioitsin niiden vaatteita,
jotka hänen tappoivat. 21 Ja hän sanoi minulle: mene,
sillä minä lähetän sinun kauvas pakanain tykö. 22 Ja he
kuulivat häntä tähän sanaan asti, niin he korottivat äänensä
ja sanoivat: ota pois senkaltainen ihminen maan päältä; sillä
ei hänen ole luvallinen elää. 23 Ja kuin he niin huusivat,
heittelivät vaatteitansa ja paiskasivat tomua tuuleen, 24
Antoi sodanpäämies hänen viedä leiriin, ja käski piestä ja
tutkittaa, että hän olis saanut tietää, minkätähden hänen
päällensä niin huudettiin. 25 Kuin hän häntä nuorilla sitoi,
sanoi Paavali sadanpäämiehelle, joka läsnä seisoi: onkos
teidän kohtuullinen Roomalaista hosua ilman tuomitsematta?
26 Kuin sadanpäämies sen kuuli, meni hän sodanpäämiehen
tykö, ilmoitti hänelle ja sanoi: mitäs tahdot tehdä? sillä
tämä mies on Roomalainen. 27 Niin sodanpäämies meni
hänen tykönsä ja sanoi hänelle: sanos minulle, oletko sinä
Roomalainen? Hän sanoi: olen niinkin. 28 Ja sodanpäämies
vastasi: minä olen suurella rahalla tämän kaupungin oikeuden
voittanut. Mutta Paavali sanoi: minä olen myös syntynyt
(Roomalainen.) 29 Ja he läksivät kohta hänen tyköänsä
tutkimasta. Ja sodanpäämies rupesi pelkäämään, sittekuin
hän sai tietää, hänen Roomalaisen olevan, että hän hänen
sitonut oli. 30 Mutta toisena päivänä tahtoi hän visummasti
tietää, minkätähden hänen päällensä Juudalaisilta kannettiin,
ja päästi hänen siteistä, ja käski ylimmäiset papit ja kaiken
heidän raatinsa tulla kokoon, ja antoi Paavalin tulla heidän
eteensä.

23 Niin Paavali katsahti raadin päälle ja sanoi: miehet,
rakkaat veljet! minä olen kaikella hyvällä tunnolla
vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti. 2 Niin
ylimmäinen pappi Ananias käski niitä, jotka läsnä seisoivat,
lyödä häntä vasten suuta. 3 Paavali sanoi hänelle: lyköön
sinua Jumala, sinä valkeaksi tehty seinä! istutko sinä ja
tuomitset minua lain jälkeen, ja käsket minua lyödä vastoin
lakia? 4 Mutta ne, jotka läsnä seisoivat, sanoivat: kiroiletko
sinä ylimmäistä Jumalan pappia? 5 Paavali sanoi: en
minä tietänyt, rakkaat veljet, häntä ylimmäiseksi papiksi;
sillä kirjoitettu on: sinun kansas ylimmäistä ei sinun pidä
kiroileman. 6 Kuin Paavali tiesi, että heitä oli yksi osa
Saddukealaisia ja toinen osa Pharisealaisia, huusi hän raadin
edessä: miehet, rakkaat veljet! minä olen Pharisealainen
ja Pharisealaisen poika. Minun päälleni kannetaan toivon
ja kuolleiden ylösnousemisen tähden. 7 Ja kuin hän sen
sanonut oli, tuli riita Pharisealaisten ja Saddukealaisten
välille, ja joukko erkani. 8 Sillä Saddukealaiset sanovat:
ettei kuolleiden ylösnousemista, eikä enkeleitä, eikä henkeä
ole; mutta Pharisealaiset tunnustavat molemmat olevan.
9 Niin tuli suuri huuto, ja kirjanoppineet Pharisealaisten
lahkosta nousivat, kilvoittelivat ja sanoivat: emme mitään
pahaa löydä tässä miehessä: jos henki taikka enkeli on
hänelle puhunut, niin emme mahda Jumalaa vastaan sotia.
10 Ja että suuri kapina nousi, pelkäsi sodanpäämies, ettei
he Paavalia rikki repäisisi, ja käski sotaväen mennä alas,
ja temmata pois häntä heidän seastansa, ja leiriin viedä.
11 Mutta yöllä sen jälkeen seisoi Herra hänen tykönänsä
ja sanoi: ole vahvassa turvassa, Paavali! sillä niinkuin
sinä olet minusta Jerusalemissa todistanut, niin sinun pitää
Roomissakin todistaman. 12 Ja kuin päivä tuli, kokoontuivat
muutamat Juudalaisista ja sadattelivat itsiänsä, sanoen,
ettei heidän pitänyt ennen syömän eikä juoman, kuin he

Paavalin olisivat tappaneet. 13 Ja niitä oli enempi kuin
neljäkymmentä miestä, jotka tämän valan tehneet olivat.
14 Ne menivät ylimmäisten pappein ja vanhimpain tykö, ja
sanoivat: me olemme sadatuksilla meitämme kironneet, ei
ennen einettä maistavamme kuin me Paavalin tapamme. 15
Nyt siis ilmoittakaat sodanpäämiehelle ja raadille, että hän
huomenna tois hänen teidän eteenne, niinkuin te tahtoisitte
jotakin todempaa häneltä tiedustaa; mutta ennenkuin hän
lähestyy, olemme me valmiit häntä tappamaan. 16 Kuin
Paavalin sisaren poika heidän väijymisensä kuuli, meni
hän leiriin ja ilmoitti nämät Paavalille. 17 Niin Paavali
kutsui yhden sadanpäämiehistä tykönsä ja sanoi: vie tämä
nuorukainen sodanpäämiehen tykö; sillä hänellä on jotakin
hänelle sanomista. 18 Niin hän otti sen ja saatti hänen
sodanpäämiehen tykö, ja sanoi: sidottu Paavali kutsui minun
tykönsä ja rukoili minua tätä nuorukaista sinun tykös saattaa,
jolla on sinulle jotakin sanomista. 19 Niin sodanpäämies rupesi
hänen käteensä, ja vei hänen erinänsä, ja kyseli häneltä:
mitä se on, mitä sinulla on minulle ilmoittamista? 20 Niin
hän sanoi: Juudalaiset ovat päättäneet sinua rukoilla, ettäs
huomenna tuottaisit Paavalin raadin eteen, niinkuin he jotakin
todempaa häneltä kuuntelisivat. 21 Mutta älä heitä tottele;
sillä enempi kuin neljäkymmentä miestä väijyy häntä, jotka
ovat heitänsä sadattaneet, ei ennen syövänsä eikä juovansa,
kuin he hänen tappaisivat: ja he ovat nyt valmiit odottamassa
sinun lupaamistas. 22 Niin sodanpäämies laski nuorukaisen
matkaansa ja haasti häntä kellenkään sanomasta, että hän
nämät hänelle ilmoittanut oli. 23 Ja hän kutsui tykönsä kaksi
sadanpäämiestä ja sanoi: valmistakaat kaksisataa sotamiestä
menemään Kesareaan, ja seitsemänkymmentä ratsasmiestä,
ja kaksisataa keihäsmiestä kolmannella hetkellä yöstä. 24 Ja
valmistakaat muutamia juhtia, että he Paavalin niiden päälle
istuttavat ja vievät terveenä maanvanhimman Feliksen tykö.
25 Ja kirjoitti kirjan tällä tavalla: 26 Klaudius Lysias sille jalolle
maanvanhimmalle Felikselle terveyttä! 27 Tämän miehen
olivat Juudalaiset ottaneet kiinni ja tahtoivat hänen tappaa.
Niin tulin minä parhaallansa sotaväellä sekaan ja tempasin
hänen pois, että minä ymmärsin hänen Roomalaisen olevan.
28 Ja kuin minä pyysin syytä tietää, mistä he häntä nuhtelivat,
niin minä vein hänen heidän raatinsa eteen, 29 Ja löysin
kannettavan hänen päällensä heidän lakinsa kysymyksistä.
Ja ei kuitenkaan heillä ollut yhtään kuoleman eli sidetten
syytä. 30 Ja kuin minulle siitä väijymisestä ilmoitettiin, jota
Juudalaiset hänelle valmistivat, lähetin minä kohta hänen
sinun tykös, ja sanoin hänen päällekantajillensa: mitä teillä
on häntä vastaan, niin sanokaat maanvanhimman edessä.
Ole hyvästi! 31 Ja sotamiehet ottivat Paavalin, niinkuin
heille käsketty oli, ja veivät hänen yöllä Antipatrideen. 32 Ja
toisena päivän antoivat he ratsasmiesten häntä seurata ja
palasivat leiriin. 33 Kuin he tulivat Kesareaan ja antoivat
kirjan maanvanhimmalle, niin he asettivat myös Paavalin
hänen eteensä. 34 Kuin maanvanhin oli kirjan lukenut ja
kysynyt, kusta maakunnasta hänen piti oleman; ja että hän
ymmärsi hänen Kilikiasta olevan, 35 Minä tahdon sinua
kuulla, sanoi hän, kuin myös sinun päällekantajas tulevat
edes. Ja käski kätkeä hänen Herodeksen raatihuoneeseen.

24 Viiden päivän perästä meni Ananias, ylimmäinen
pappi, vanhimpain ja selväkielisen Tertulluksen kanssa
maanvanhimman tykö Paavalia vastaan. 2 Ja kuin hän oli
eteen kutsuttu, rupesi Tertullus kantamaan, sanoen: 3 Me
elämme hyvässä rauhassa sinun kauttas, ja ne asiat, jotka
tässä kansassa oikein ja hyvin tehnyt ovat sinun toimellas,
voimallinen Feliks, me aina ja joka paikassa hyväksi otamme
kaikella kiitoksella. 4 Vaan etten minä sinua kauvan viivyttäisi,
rukoilen minä sinua, ettäs pikimiltäs meitä kuulisit, sinun
vakuutes tähden. 5 Sillä me olemme löytäneet tämän miehen
vahingolliseksi, joka nostaa kapinan kaikille Juudalaisille
ympäri koko maanpiirin, ja on Natsarealaisten eriseuran
päämies. 6 Hän on kiusannut templiäkin riivata; jonka tähden
me otimme hänen kiinni ja tahdoimme tuomita hänen meidän
lakimme jälkeen. 7 Mutta sodanpäämies Lysias tuli suurella
väellä siihen sekaan ja päästi hänen meidän käsistämme,
8 Ja käski hänen päällekantajansa tulla sinun tykös; josta
sinä taidat itse tutkien ymmärtää kaikista niistä, joita me
hänen päällensä kannamme. 9 Ja Juudalaiset tähän myös
mielistyivät, sanoen niin olevan. 10 Niin Paavali vastasi, kuin
maanvanhin häntä viittasi puhumaan: että minä tiedän sinun
monta ajastaikaa olleen tämän kansan tuomarina, tahdon
minä pelkäämättä edestäni vastata. 11 Sillä sinä taidat
ymmärtää, ettei enempi ole kuin kaksitoistakymmentä päivää,
sittekuin minä menin ylös Jerusalemiin rukoilemaan. 12 Ja
ei he ole minua templissäkään löytäneet kamppailemasta
yhdenkään kanssa, ei kapinaa nostamasta kansan seassa,
ei synagogissa, eikä kaupungissa. 13 Ei he myös taida niitä
vahvistaa, mitä he nyt minun päälleni kantavat. 14 Mutta
sen minä sinulle tunnustan, että minä tämän tien kautta,
jonka he eriseuraksi kutsuvat, niin palvelen minun isäini
Jumalaa, että minä uskon kaikki, mitkä laissa ja prophetaissa
kirjoitetut ovat, 15 Ja pidän sen toivon Jumalan puoleen,
jota hekin itse odottavat, että kuolleiden ylösnousemus pitää
oleman, sekä vanhurskasten että vääräin. 16 Ja sentähden
minä harjoitan itsiäni aina pitämään pahentamattoman
omantunnon Jumalan ja ihmisten edessä. 17 Mutta kuin
minä monen ajastajan perästä tulin almua ja uhria kansalleni

tekemään: 18 Joissa muutamat Juudalaiset Asiasta löysivät
minun puhdistettuna templissä, ilman yhtäkään kapinaa ja
meteliä, 19 Joidenka tulis sinun tykönäs läsnä olla ja kantaa,
jos heillä jotakin on minua vastaan. 20 Eli sanokaan nämät
itse, jos he jotakin vääryyttä ovat minussa löytäneet, koska
minä seisoin raadin edessä. 21 Mutta tämän yhden sanan
tähden, jonka minä heidän seassansa seisoissani, kuolleiden
ylösnousemisesta, huusin, minä teiltä tänäpänä tuomitaan.
22 Kuin Feliks tämän kuuli, viivytti hän heitä; sillä hän tiesi
hyvin tämän tien menon, ja sanoi: kuin Lysias sodanpäämies
alas tulee, niin minä tahdon tutkia teidän asianne. 23 Ja
käski sadanpäämiehen kätkeä Paavalin, ja antoi hänen
saada levon, ja ettei yhtäkään hänen omistansa kiellettäisi
häntä palvelemasta taikka käymästä hänen tykönänsä. 24
Mutta muutamain päiväin perästä tuli Feliks emäntänsä
Drusillan kanssa, joka Juudalainen oli, ja kutsutti Paavalin
eteensä, ja kuulteli häntä uskosta Kristuksen päälle. 25 Mutta
kuin hän puhui vanhurskaudesta ja puhtaasta elämästä ja
tulevaisesta tuomiosta, peljästyi Feliks, ja vastasi: mene tällä
haavalla matkaas; vaan kuin minä saan tilan, niin minä sinun
tyköni kutsutan. 26 Toivoi myös Paavalilta hänellensä rahaa
annettavan, että hän olis hänen päästänyt, jonka tähden
hän myös usein hänen tykönsä kutsutti ja puheli hänen
kanssansa. 27 Kuin kaksi ajastaikaa kulunut oli, tuli Porkius
Festus Feliksen siaan. Mutta Feliks tahtoi Juudalaisten
mieltä noutaa ja jätti Paavalin sidottuna.

25 Kuin siis Festus oli tullut maakuntaan, meni
hän Kesareasta kolmannen päivän perästä ylös
Jerusalemiin. 2 Niin ylimmäinen pappi ja ylimmäiset
Juudalaisista tulivat hänen eteensä Paavalia vastaan, ja
rukoilivat häntä, 3 Ja pyysivät häneltä suosiota häntä
kohtaan, että hän kutsuttais hänen Jerusalemiin, ja väijyivät
häntä tappaaksensa tiellä. 4 Niin Festus vastasi, että Paavali
piti hyvin kätkettämän Kesareassa, ja että hän tahtoi itse
pian sinne vaeltaa. 5 Jotka siis teidän seassanne, sanoi hän,
voimalliset ovat, ne tulkaan alas meidän kanssamme, ja jos
jotakin vääryyttä on tässä miehessä, niin kantakaan he hänen
päällensä. 6 Kuin hän siis oli heidän tykönänsä viipynyt
enempi kuin kymmenen päivää, läksi hän alas Kesareaan. Ja
toisena päivänä istui hän tuomioistuimelle ja käski Paavalin
tuoda edes. 7 Kuin hän oli tullut edes, seisoivat ne Juudalaiset
ympärillä, jotka olivat Jerusalemista tulleet alas, ja toivat
edes monta ja suurta vikaa Paavalia vastaan, joita ei he
voineet vahvistaa; 8 Sillä hän vastasi edestänsä: en minä ole
mitään rikkonut Juudalaisten lakia, en templiä, enkä keisaria
vastaan. 9 Niin Festus tahtoi Juudalaisten mieltä noutaa,
vastasi Paavalia ja sanoi: tahdotkos mennä ylös Jerusalemiin
ja siellä näistä oikeudella seisoa minun edessäni? 10
Mutta Paavali sanoi: minä seison keisarin oikeudessa, ja
siinä tulee minua tuomita: en minä ole Juudalaisille mitään
vääryyttä tehnyt, kuin sinä itsekin paremmin tiedät. 11 Sillä
jos minä olen jonkun vahingoittanut, eli minun henkeni
rikkonut, niin en minä tahdo välttää kuolemaa: jos ei taas
mitään niistä ole, mitä he minun päälleni kantavat, niin ei
yksikään taida minua antaa heidän käsiinsä: minä turvaan
keisariin. 12 Silloin Festus puhutteli raatia ja vastasi: keisariin
sinä turvasit, keisarin tykö pitää myös sinun menemän. 13
Mutta kuin muutamat päivät olivat kuluneet, tuli kuningas
Agrippa ja Bernise alas Kesareaan Festusta tervehtimään.
14 Ja kuin he siellä monta päivää viipyivät, jutteli Festus
Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: yksi mies on jäänyt
Felikseltä sidottuna, 15 Josta, kuin minä Jerusalemissa
olin, ylimmäiset papit ja Juudalaisten vanhimmat tulivat ja
ilmoittivat minulle, pyytäin tuomiota hänen ylitsensä. 16
Joille minä vastasin: ei se ole Roomalaisten tapa, että
joku ihminen ennen annetaan surmata, kuin se, jonka
päälle kannetaan, saa päällekantajat rinnallensa ja saa
tilan edestänsä vastata kanteesta. 17 Sentähden kuin he
tänne kokoon tulivat, istuin minä kohta toisena päivänä
viivyttelemättä tuomio-istuimelle, ja käskin miehen tuoda
edes. 18 Kuin päällekantajat tulivat, niin ei he yhtään syytä
tuoneet edes niistä, mitä minä luulin. 19 Mutta heillä oli
muutamia kysymyksiä häntä vastaan heidän taikauksistansa
ja yhdestä kuolleesta Jesuksesta, jonka Paavali todisti
elävän. 20 Vaan että minä siitä kysymyksestä epäilin, kysyin
minä, josko hän olis tahtonut mennä Jerusalemiin ja siellä
näistä tuomittaa. 21 Mutta koska Paavali lykkäsi asiansa
keisarin tutkimisen alle, annoin minä hänen kätkettää, siihen
asti kuin minä hänen keisarin tykö lähettäisin. 22 Niin Agrippa
sanoi Festukselle: minäkin kuulisin mielelläni sitä miestä.
Hän sanoi: huomenna saat sinä häntä kuulla. 23 Ja toisena
päivänä tuli Agrippa ja Bernise suurella koreudella, ja menivät
raastupaan, päämiesten ja kaupungin ylimmäisten kanssa, ja
Paavali tuotiin edes Festuksen käskyn jälkeen. 24 Ja Festus
sanoi: kuningas Agrippa ja kaikki miehet, jotka tässä meidän
kanssamme olette, te näette sen, josta kaikki Juudalaisten
joukko on minua rukoillut Jerusalemissa ja myös täällä,
huutain, ettei hänen pitäisi enempi elämän. 25 Mutta kuin
minä ymmärsin, ettei hän ollut mitään kuoleman ansiota
tehnyt, ja että hän myös itse turvasi keisariin, niin minä
aioin hänen sinne lähettää. 26 Josta ei minulla ole mitään
vahvaa herralle kirjoittaa: sentähden tuotin minä hänen
teidän eteenne, ja enimmiten sinun etees, kuningas Agrippa,

että kuin hänen asiansa visummasti tutkittaisiin, minulla
olis jotakin kirjoittamista; 27 Sillä se on minun nähdäkseni
toimetoin, että hän sidottuna lähetetään, ja ei hänen syytänsä
ilmoiteta.

26 Niin Agrippa sanoi Paavalille: sinun on lupa puhua
edestäs. Silloin Paavali ojensi kätensä ja vastasi
edestänsä: 2 Minä pidän itseni onnellisena, rakas
kuningas Agrippa, että minä tänäpänä saan sinun edessäs
vastata kaikista niistä, mitä minun päälleni Juudalaisilta
kannetaan, 3 Liiatenkin että sinä tiedät kaikki tavat ja
Juudalaisten kysymykset: sentähden rukoilen minä sinua,
että kärsivällisesti minua kuulisit. 4 Kaikki tosin Juudalaiset
tietävät minun elämäni hamasta nuoruudesta, kuin se alusta
on ollut minun kansani seassa Jerusalemissa: 5 Jotka
minun ennen ovat tunteneet, (jos he tahtoisivat todistaa,)
että minä meidän jumalanpalveluksen kaikkein ahkerimman
eriseuran jälkeen olin Pharisealainen. 6 Ja minä seison nyt
tässä oikeuden edessä toivon tähden sen lupauksen päälle,
joka Jumalalta on meidän isillemme tapahtunut: 7 Johonka
meidän kaksitoistakymmentä sukukuntaa toivovat tulevansa,
palvellen Jumalaa yötä ja päivää. Tämän toivon tähden
kannetaan Juudalaisilta minun päälleni, rakas kuningas
Agrippa. 8 Miksi se luotaan mahdottomaksi uskoa teidän
tykönänne, että Jumala kuolleet herättää? 9 Minä tosin luulin
itselläni, että minun piti paljo vastahakoisuutta tekemän
Jesuksen Natsarealaisen nimeä vastaan, 10 Niinkuin
minä myös tein Jerusalemissa, ja salpasin monta pyhää
vankihuoneisiin, kuin minä ylimmäisiltä papeilta olin saanut
vallan; ja kuin he tapettiin, mielistyin minä heidän tuomioonsa,
11 Ja rankaisin heitä usein jokaisessa synagogassa, ja
vaadin heitä pilkkaamaan, ja olin heitä vastaan ylönpalttisesti
vimmattu, ja vainosin heitä hamaan ulkokaupunkeihin. 12
Jonka tähden minä myös matkustin Damaskuun ylimmäisten
pappein voimalla ja käskyllä. 13 Puolipäivän aikaan, rakas
kuningas, näin minä tiellä yhden kirkkauden taivaasta,
kirkkaamman kuin auringon paisteen, joka valkeus ympäri
valaisi minun ja ne, jotka minun kanssani vaelsivat. 14
Kuin me siis kaikki maahan lankesimme, kuulin minä äänen
puhuvan minulleni ja sanovan Hebrean kielellä: Saul, Saul,
miksis minua vainoot? työläs on sinun tutkainta vastaan
potkia. 15 Niin minä sanoin: Herra, kukas olet? Hän sanoi:
minä olen Jesus, jota sinä vainoot. 16 Mutta nouse ylös
ja seiso jaloillas: sillä sitä varten minä sinulle ilmestyin,
että minä asetan sinun palveliaksi ja niiden todistajaksi,
joita sinä näit, niin myös niiden, joita minä vielä sinulle
ilmoittava olen. 17 Ja tahdon sinun päästää tästä kansasta
ja pakanoista, joiden tykö minä nyt sinun lähetän, 18
Heidän silmiänsä avaamaan ja heitä pimeydestä valkeuteen
kääntämään, että he eriäisivät saatanan vallasta Jumalan
tykö, saamaan syntein anteeksiantamista ja perimistä
ynnä niiden kanssa, jotka pyhitetään uskon kautta minun
päälleni. 19 Niin siis, rakas kuningas Agrippa! en minä
ollut taivaalliselle näylle kovakorvainen, 20 Vaan ilmoitin
ensin niille, jotka Damaskussa ja Jerusalemissa ovat ja
kaikessa Juudan maakunnassa, ja myös pakanoille, että
he parannuksen tekisivät, ja kääntyisivät Jumalan puoleen,
ja tekisivät parannuksen kelvollisia töitä. 21 Tämän tähden
ovat Juudalaiset minun templissä ottaneet kiinni ja tahtoivat
minun surmata. 22 Mutta Jumalan avun olen minä saanut
ja seisonut tähän päivään asti, todistaen sekä pienille että
suurille, enkä mitään muuta sanoen kuin mitä prophetat
ja Moses ovat sanoneet tulevaksi: 23 Että Kristuksen piti
kärsimän ja oleman ensimäisen kuolleiden ylösnousemisesta
julistamassa valkeutta tälle kansalle ja pakanoille. 24 Kuin
hän näin edestänsä vastasi, sanoi Festus suurella äänellä:
Paavali, sinä hulluttelet, suuri oppi hulluttaa sinua. 25 Niin
hän sanoi: en minä hulluttele, voimallinen Festus, vaan
totuuden ja toimen sanoja puhun. 26 Sillä kyllä kuningas
nämät tietää, jonka tykönä minä myös rohkiasti puhun, ja
en minä luule näistä mitään olevan häneltä salatun: sillä
ei tämä ole loukkaassa tapahtunut. 27 Uskotkos, kuningas
Agrippa, prophetat? minä tiedän, ettäs uskot. 28 Niin Agrippa
sanoi Paavalille: ei paljo puutu, ettes minua saa kristityksi.
29 Paavali sanoi: minä toivoisin Jumalalta, joko siitä puuttuis
vähä eli paljo, että et ainoasti sinä, mutta myös kaikki,
jotka minua tänäpänä kuulevat, tulisivat senkaltaiseksi kuin
minäkin olen, paitsi näitä siteitä. 30 Ja kuin hän nämät
sanonut oli, nousi kuningas ylös, ja maanvanhin, ja Bernise,
ja jotka heidän kanssansa istuneet olivat. 31 Ja kuin he
menivät pois, puhuivat he keskenänsä, sanoen: eipä tämä
mies ole mitään tehnyt, mikä kuoleman eli siteet ansainnut
on. 32 Mutta Agrippa sanoi Festukselle: kyllä tämä mies olis
taidettu päästää, ellei hän olisi keisariin turvannut.

27 Mutta sittenkuin päätetty oli, että meidän piti Italiaan
purjehtiman, antoivat he Paavalin muiden vankien
kanssa yhden sadanpäämiehen haltuun, joka kutsuttiin
Julius, keisarin sotajoukosta. 2 Kuin me siis astuimme
Adramytin haahteen, ja meidän piti purjehtiman Asian
ohitse, laskimme me ulos maalta. Ja meidän kanssamme
oli Aristarkus, Makedonian mies, Tessalonikasta. 3 Ja me
tulimme toisena päivänä Sidoniin. Ja Julius meni hyvästi
Paavalin kanssa, ja salli hänen mennä ystäväinsä tykö ja

heiltä holhottaa. 4 Ja kuin me sieltä laskimme ulos, niin me
purjehdimme Kyprin ohitse, että vastatuulet olivat. 5 Ja kuin
me olimme purjehtineet yli meren, joka Kilikian ja Pamphilian
kohdalla on, ja tulimme Myraan, joka on Lykiassa, 6 Niin
löysi sadanpäämies siellä yhden Aleksandrialaisen haahden,
joka Italiaan purjehti, ja pani meidät siihen. 7 Kuin me monta
päivää hitaasti purjehdimme ja tuskalla Knidon saavutimme,
ettemme päässeet tuulelta, niin me purjehdimme Kretan alle,
Salmoneen päin. 8 Ja kuin me tuskin sen ohitse pääsimme,
niin me tulimme yhteen paikkaan, joka Kauniiksi satamaksi
kutsutaan, jota läsnä oli Lasean kaupunki. 9 Koska paljo
aikaa oli kulunut, ja purjehdus oli vaarallinen, ja paaston
aika oli jo kulunut, neuvoi Paavali heitä, 10 Sanoen: armaat
miehet! minä näen, että purjehdus tulee vaaralliseksi ja
vahingolliseksi, ei ainoastaan kalulle ja haahdelle, mutta
myös meidän hengellemme. 11 Mutta sadanpäämies uskoi
enemmin haahdenhaltiaa ja peränpitäjää kuin Paavalin
sanoja. 12 Ja kuin ei satama ollut sovelias yli talvea olla,
niin he enimmitten mielistyivät siihen neuvoon, että sieltä
piti laskettaman pois, jos he jollakin muotoa olisivat voineet
tulla Phoinikaan talvea pitämään, joka on Kretan satama,
etelälänteä ja luodepohjaa päin. 13 Mutta kuin etelätuuli
rupesi puhaltamaan, luulivat he aikomisensa käyvän edes,
läksivät matkaan ja purjehtivat Kretan ohitse lähempänä
maata. 14 Mutta ei kauvan aikaa jälkeen löi sen päälle
ankara puuskatuuli, joka itäpohjaksi kutsutaan. 15 Ja kuin
haaksi tuli sen valtaan eikä voinut tuulta vastaan seisoa,
laskimme me sen tuulen haltuun kulkemaan. 16 Ja kuin me
tulimme yhden vähän saaren alle, joka kutsutaan Klauda,
saimme me tuskalla venheesen ruveta, 17 Jonka me otimme
avuksemme ja sidoimme haahteen, peljäten, ettei sen pitänyt
kariin sattuman; ja he laskivat alas purheen ja antoivat
kulkea. 18 Mutta koska suuri ilma kävi päälle, heittivät he
toisena päivänä kalun ulos. 19 Ja kolmantena päivänä
heitimme me omilla käsillämme ulos haahden kaluja. 20
Mutta kuin emme monena päivänä aurinkoa emmekä tähtiä
nähneet, eikä vähin ilma meidän päällemme käynyt, niin
meidän elämämme toivo oli jo kaikki pois. 21 Ja koska
me kauvan aikaa olimme syömättä, silloin seisoi Paavali
heidän keskellänsä ja sanoi: miehet, teidän olis tullut minua
kuulla ja ei Kretasta laskea ulos, että me olisimme välttäneet
tainkaltaisen tuskan ja vahingon. 22 Ja nytkin minä neuvon
teitä, olkaat hyvässä uskalluksesta, ei teistä yksikään huku,
vaan ainoastaan haaksi. 23 Sillä minun tykönäni seisoi
tänä yönä Jumalan enkeli, jonka oma minä olen, jota minä
myös palvelen, 24 Ja sanoi: älä pelkää, Paavali, sinä pitää
keisarin eteen asetettaman, ja katso, Jumala on sinulle
lahjoittanut ne kaikki, jotka sinun kanssas purjehtivat. 25
Sentähden miehet, olkaat hyvässä uskalluksessa! Sillä
minä uskon Jumalan päälle, että se niin tapahtuu, kuin
minulle sanottu on. 26 Mutta yhteen luotoon pitää meidän
kulkeman. 27 Kuin neljästoistakymmenes yö joutui, ja me
ajeltiin Adrian merellä, äkkäsivät haaksimiehet puoliyön
aikaan jonkun maan heitä lähestyvän, 28 Ja heittivät ulos
luotirihman ja löysivät kaksikymmentä kyynärää syväksi;
kuin he tulivat vähää edemmä, heittivät he taas ulos
luotirihman ja löysivät viisitoistakymmentä kyynärää. 29
Niin he pelkäsivät joutuvansa johonkuhun kariin, ja heittivät
ulos neljä ankkuria perältä haahta, ja toivoivat päivän
koittavan. 30 Mutta kuin haaksimiehet pyysivät haahdesta
paeta, ja lykkäsivät venheen mereen, sanoen että he
tahtoivat ankkuria viedä ulos haahden keulasta, 31 Niin
Paavali sanoi sadanpäämiehelle ja sotamiehille: ellei nämät
haahdessa pysy, ette suinkaan henkeänne pelasta. 32 Niin
sotamiehet hakkasivat poikki venheen pestin, ja antoivat
sen pudota. 33 Ja kuin päivä rupesi valkenemaan, neuvoi
Paavali kaikkia heitä ruokaa ottamaan, sanoen: tänäpänä
on neljästoistakymmenes päivä, kuin te odottaneet olette,
ja syömättä olleet, ja ette mitään ole tykönne ottaneet: 34
Sentähden neuvon minä teitä ruokaa ottamaan, joka on
teille terveydeksi; sillä ei yhdenkään teidän päästänne ole
hiuskarva putoova. 35 Ja kuin hän sen oli sanonut, otti hän
leivän, ja kiitti Jumalaa kaikkein nähden, mursi, ja rupesi
syömään. 36 Ja kuin he kaikki itsensä vahvistivat, rupesivat
he myös syömään. 37 Mutta meitä oli haahdessa kaikki
yhteen kaksisataa ja kuusikahdeksattakymmentä henkeä. 38
Ja kuin he olivat ravitut, kevensivät he haahden ja heittivät
jyvät mereen. 39 Mutta kuin päivä tuli, niin ei he tunteneet
maata, mutta havaitsivat lahden, jossa ranta oli, jonka päälle
he mielivät antaa haahden ajaa, jos he olisivat taitaneet. 40
Ja kuin he ankkurit olivat ottaneet ylös, läksivät he mereen
ja päästivät perälautain siteet, ja asettivat purjeen tuuleen, ja
antoivat juosta rantaa kohden. 41 Vaan kuin me tulimme
yhden niemen tykö, loukkaantui haaksi, ja sen keula tarttui
kiinni ja jäi seisomaan, mutta kastari tuli valallensa aaltoin
väestä. 42 Mutta sotamiesten neuvo oli vankeja tappaa, ettei
joku uiden olisi karannut pois. 43 Mutta sadanpäämies tahtoi
Paavalia vapahtaa, ja esti heidät siitä neuvosta, ja käski
niitä, jotka uida taisivat, että he ensin itsensä antaisivat ulos
ja maalle pääsisivät. 44 Mutta muita lautain päällä, muutamia
taas haahden kappaleilla (kulkea). Ja niin tapahtui, että
jokainen tuli hengissä maalle.

28 Ja kuin he terveinä päässeet olivat, tunsivat he, että se
luoto Meliteksi kutsutaan. 2 Mutta se kansa osoitti meille
ei vähintä rakkauden halua; sillä he tekivät meille valkian, ja
kaikki ottivat vastaan meidät, sen sateen ja vilun tähden, joka
meidän päällemme tuli. 3 Mutta kuin Paavali kokosi kasan
risuja ja pani valkialle, tuli yksi kärme palavuudesta ja karkasi
hänen käteensä. 4 Kuin kansa näki kärmeen riippuvan
hänen kädessänsä, sanoivat he keskenänsä: kaiketi tämä
ihminen on miehentappaja, jota ei koston jumalatar saali
elää, vaikka hän on meren hädästä päässyt. 5 Mutta hän
pudisti kärmeen tuleen eikä mitään kipua tuntenut. 6 Mutta
he odottivat hänen ajettuvan eli kohta maahan lankeevan
ja kuolevan; vaan kuin he kauvan sitä odottivat ja näkivät,
ettei hänelle mitään vahinkoa tapahtunut, saivat he toisen
mielen ja sanoivat hänen jumalaksi. 7 Mutta vähän matkan
takana siitä olivat sen luodon päämiehellä, jonka nimi oli
Publius, maakartanot, joka meitä otti vastaan ja piti meidän
kunniallisesti vierainansa kolme päivää. 8 Niin tapahtui, että
Publiuksen isä sairasti vilutautia ja vatsankipua, jonka tykö
Paavali meni, rukoili ja pani kätensä hänen päällensä, ja
paransi hänen. 9 Kuin siis se oli tehty, tulivat myös muut
sairaat siitä luodosta, ja parannettiin, 10 Jotka myös meille
tekivät paljon kunniaa, ja kuin me sieltä purjehdimme, panivat
he meidän myötämme, mitä me tarvitsimme. 11 Mutta kolmen
kuukauden perästä purjehdimme me sieltä Aleksandrian
haahdessa, joka sen luodon tykönä oli talvea pitänyt, jolla oli
lipun merkki kaksoinen. 12 Ja kuin me tulimme Syrakusaan,
olimme me siellä kolme päivää. 13 Ja kuin me sieltä ympäri
purjehdimme ja tulimme Regioon, ja päivää jälkeen puhalsi
lounatuuli, niin että me toisena päivänä tulimme Puteoliin. 14
Kuin me sieltä löysimme veljet, niin meitä rukoiltiin olemaan
heidän tykönänsä seitsemän päivää; ja niin me tulimme
Roomiin. 15 Ja kuin siellä veljet kuulivat meistä, tulivat he
meitä vastaan hamaan Appiforuun ja Tretaberniin. Kuin
Paavali heidät näki, kiitti hän Jumalaa ja sai uskalluksen.
16 Mutta kuin me Roomiin tulimme, antoi sadanpäämies
vangit sodanpäämiehen haltuun. Mutta Paavali sallittiin
olevan itsellänsä yhden sotamiehen kanssa, joka hänestä otti
vaarin. 17 Niin tapahtui kolmen päivän jälkeen, että Paavali
kutsui kokoon ylimmäiset Juudalaisista. Ja kuin he tulivat
kokoon, sanoi hän heille: miehet, veljet, vaikka en minä ole
mitään tehnyt kansaa eli isäin säätyjä vastaan, kuitenkin
olen minä sidottuna annettu Jerusalemista Roomalaisten
käsiin, 18 Jotka, koska he olivat minun tutkineet, tahtoivat
minua päästää, ettei yhtään hengen rikosta minussa ole.
19 Mutta koska Juudalaiset sitä vastaan sanoivat, täytyi
minun turvata keisariin, ei niin, että minulla olis jotakin
kantamista minun kansani päälle. 20 Tämän syyn tähden
olen minä kutsunut teitä, että minä saisin teitä nähdä ja
puhutella; sillä minä olen Israelin toivon tähden tällä kahleellä
sidottu. 21 Niin he sanoivat hänelle: emme ole kirjaa saaneet
sinusta Juudeasta, ei myös yksikään veljistä ole sieltä
tullut ja meille ilmoittanut, eikä jotakuta pahuutta sinusta
puhunut. 22 Mutta me tahdomme sinulta kuulla, mitä sinun
mielessäs on; sillä tästä seurasta on meille tiettävä, että
sitä vastaan joka paikassa sanotaan. 23 Ja kuin he olivat
hänelle päivän määränneet, niin tuli monta hänen tykönsä
majaan, joille hän selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, ja
opetti heille Jesuksesta, Moseksen laista ja prophetaista
huomenesta ehtoosen asti. 24 Ja muutamat uskoivat ne,
mitkä sanottiin, mutta muutamat ei uskoneetkaan. 25 Mutta
kuin he tulivat riitaisiksi keskenänsä, menivät he matkaansa,
että Paavali oli yhden sanan sanonut: Pyhä Henki on oikein
meidän isillemme Jesaias prophetan kautta puhunut, 26
Sanoen: mene tämän kansan tykö ja sano: korvillanne pitää
teidän kuuleman ja ei ymmärtämän, ja silmillänne pitää
teidän näkemän ja ei tunteman; 27 Sillä tämän kansan
sydän on kovettunut, ja he kuulevat raskaasti korvillansa, ja
panevat silmänsä umpeen, ettei he joskus silmillänsä näkisi,
eikä korvillansa kuulisi, ei myös ymmärtäisi sydämellänsä,
eikä kääntäisi heitänsä, että minä heitä parantaisin. 28
Niin olkoon se teille tiettävä, että tämä Jumalan autuus
on lähetetty pakanoille, ja he myös sen kuulevat. 29 Ja
kuin hän näitä puhunut oli, läksivät Juudalaiset pois ja
riitelivät paljo keskenänsä. 30 Mutta Paavali oli täyttä
kaksi ajastaikaa omassa palkkahuoneessansa ja otti kaikki
vastaan, jotka hänen tykönsä tulivat, 31 Ja saarnasi Jumalan
valtakunnasta, ja opetti Herrasta Jesuksesta Kristuksesta
kaikella uskalluksella, ja ei häntä yksikään kieltänyt.

Roomalaisille

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen palvelia, kutsuttu apostoliksi,
eroitettu Jumalan evankeliumiin, **2** (Jonka hän on ennen
prophetainsa kautta pyhissä Raamatuissa luvannut,) **3**
Hänen Pojassansa, (joka on Davidin siemenestä lihan
puolesta syntynyt, **4** Ja on väkevästi ilmoitettu Jumalan
Pojaksi pyhityksen hengen jälkeen, että hän on noussut
ylös kuolleista,) se on, Jesuksesta Kristuksesta meidän
Herrastamme, **5** Jonka kautta me olemme armon ja apostolin
viran saaneet, uskon kuuliaisuudeksi, kaikkein pakanain
seassa, hänen nimensä päälle, **6** Joista tekin olette Jesuksen
Kristuksen kutsutut: **7** Kaikille, jotka Roomissa ovat, Jumalan
rakkaille ja kutsutuille pyhille: armo olkoon teidän kanssanne,
ja rauha Jumalalta meidän Isältämme ja Herralta Jesukselta
Kristukselta! **8** Ensin kiitän minä Jumalaani, Jesuksen
Kristuksen kautta, teidän kaikkein tähtenne, että teidän
uskoanne kaikessa maailmassa mainitaan. **9** Sillä Jumala
on minun todistajani, jota minä hengessäni hänen Poikansa
evankeliumissa palvelen, että minä lakkaamatta teitä muistan,
10 Rukoillen aina minun rukouksissani, että minä saisin
jollakin tavalla vihdoin joskus, jos Jumala tahtoo, onnellisen
tien tulla teidän tykönne. **11** Sillä minä ikävöitsen teitä
nähdä, että minä jotain hengellistä lahjaa teille jakaisin,
että te vahvistetuksi tulisitte, **12** Se on, että minä saisin
ynnä teidän kanssanne lohdutuksen, uskon kautta, joka
meillä keskenämme on, sekä teidän että minun. **13** Mutta
en minä tahdo salata teiltä, rakkaat veljet, että minä olen
usein aikonut tulla teidän tykönne, (ja olen tähän asti
estetty) että minä teidänkin seassanne jonkun hedelmän
saisin, niinkuin muidenkin pakanain seassa. **14** Minä olen
velkapää Grekiläisille ja muukalaisille, viisaille ja tyhmille. **15**
Sentähden niin paljo kuin minussa on, olen minä teillekin,
jotka Roomissa olette, valmis evankeliumia saarnaamaan.
16 Sillä en minä häpee Kristuksen evankeliumia; sillä se
on Jumalan voima itsekullekin uskovaiselle autuudeksi.
Ensin Juudalaiselle, niin myös Grekiläiselle. **17** Sillä siinä
se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilmoitetaan
uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: vanhurskaan pitää
elämän uskosta. **18** Sillä Jumalan viha ilmestyy taivaasta
kaiken ihmisten jumalattomuuden ja vääryyden tähden,
jotka totuuden vääryydessä pitävät. **19** Sentähden se, mikä
taidetaan Jumalasta tuta, on heille tiettävä; sillä Jumala
ilmoitti sen heille. **20** Sillä hänen näkymättömät menonsa,
nimittäin, ijankaikkinen voimansa ja jumaluutensa nähdään
hamasta maailman luomisesta, jotka ymmärretään niistä,
jotka tehdyt ovat: ettei he taitaisi itseänsä syyttömiksi sanoa.
(aïdios g126) **21** Että he tunsivat Jumalan, ja ei ylistäneet
häntä niinkuin Jumalaa eikä kiittäneet, vaan vilpistelivät
omissa ajatuksissansa, ja heidän järjetöin sydämensä on
pimennyt. **22** Kuin he itsensä viisaiksi luulivat, niin he ovat
tyhmiksi tulleet, **23** Ja ovat katoomattoman Jumalan kunnian
muuttaneet katoovaisen ihmisen ja lintuin ja neljäjalkaisten
ja matelevaisten kuvan muotoiseksi. **24** Sentähden on myös
Jumala heidät laskenut sydämensä himoihin, saastauteen,
häpäisemään keskenänsä omaa ruumistansa, **25** Jotka
Jumalan totuuden ovat valheeksi muuttaneet ja ovat
kunnioittaneet ja palvelleet enemmän luontokappaletta kuin
Luojaa, joka on siunattu ijankaikkisesti, amen! **(aiōn g165)**
26 Sentähden on Jumala heidät antanut ylön häpiällisiin
himoihin, että myös heidän vaimonsa ovat muuttaneet
luonnollisen tavan luontoa vastaan, **27** Niin myös miehet ovat
antaneet ylön vaimon luonnollisen pitämisen, toinen toisensa
puoleen himoissansa palaneet, miehet miesten kanssa
riettauden tehneet ja saaneet, niinkuin pitikin, eksymisensä
palkan itsessänsä. **28** Ja niinkuin ei he tahtoneet Jumalaa tuta,
niin Jumala laski heidät häijyyn mieleen tekemään niitä, mitä
ei sovi tehdä, **29** Täynnänsä kaikkea vääryyttä, salavuoteutta,
koiruutta, ahneutta, pahuutta: täynnä kateutta, murhaa,
riitaa, petosta, pahan suomuutta: **30** Korvankuiskutteliat,
panetteliat, Jumalaa vihaajat, häpäisiät, ylpiät öykkärit,
pahain neuvoin pesät, vanhemmillensa tottelemattomat,
31 Tomppelit, liiton rikkojat, haluttomat, sovittamattomat,
armottomat. **32** Jotka Jumalan oikeuden tietävät, (että ne,
jotka näitä tekevät, ovat kuoleman ansainneet) ei ainoastaan
niitä tee, mutta myös suostuvat niihin, jotka niitä tekevät.

2 Sentähden, oi ihminen, et sinä taida itsiäs syyttömäksi
tehdä, vaikka kuka sinä olet, joka tuomitset; sillä jossa
sinä toista tuomitset, siinä sinä itses tuomitset, ettäs niitä
teet, joita sinä tuomitset. **2** Mutta me tiedämme, että Jumalan
tuomio on oikia niiden ylitse, jotka senkaltaisia tekevät.
3 Eli luuletkos, ihminen, sinä joka niitä tuomitset, jotka
senkaltaisia tekevät, ja itse myös niitä teet, että sinä vältät
Jumalan tuomion? **4** Eli katsotkos ylön hänen hyvyytensä,
kärsiväisyytensä ja pitkämielisyytensä rikkauden, ettet tiedä,
että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen? **5** Mutta
kovuutes ja katumattoman sydämes jälkeen kartutat sinä
vihan itselles vihan päivänä, kuin Jumalan oikia tuomio
ilmaantuu, **6** Joka antaa itsekullekin hänen töittensä jälkeen,
7 Niille, jotka pyytävät ylistystä, kunniaa ja katoomatointa
menoa kärsiväisyydellä hyvissä töissä, ijankaikkisen elämän;
(aiōnios g166) **8** Mutta niille, jotka riitaiset ovat, eikä kuule
totuutta, vaan kuulevat vääryyttä, on tuleva närkästys ja

viha. 9 Murhe ja vaiva kunkin ihmisen sielun päälle, joka
pahaa tekee, ensisti Juudalaisen, niin myös Grekiläisen; 10
Mutta ylistys, kunnia ja rauha jokaiselle, joka hyvää tekee,
ensisti Juudalaiselle, niin myös Grekiläiselle. 11 Sillä ei
Jumala katso ihmisen muodon jälkeen. 12 Kaikki, jotka ilman
lakia ovat syntiä tehneet, niiden pitää myös ilman lakia
hukkuman, ja kaikki, jotka laissa ovat syntiä tehneet, ne
pitää lain kautta tuomittaman. 13 Sillä ei ne ole Jumalan
edessä vanhurskaat, jotka lain kuulevat; mutta ne, jotka
lain töillänsä täyttävät, ne pitää vanhurskaaksi tuleman. 14
Sillä koska pakanat, joilla ei lakia ole, tekevät luonnostansa
sitä, mitä laki anoo, niin he, vaikka ei heillä lakia ole,
ovat itsellensä laki, 15 Että he osoittavat lain työn olevan
kirjoitetun sydämiinsä, ja niin heidän omatuntonsa ynnä
todistaa, ja heidän ajatuksensa keskenänsä itse päällensä
kantavat eli myös heitänsä syyttömäksi tekevät, 16 Sinä
päivänä, jona Jumala ihmisten salaisuudet on tuomitseva,
minun evankeliumini perästä Jesuksen Kristuksen kautta. 17
Katso, sinä kutsutaan Juudalaiseksi, ja sinä luotat lakiin ja
kerskaat Jumalasta, 18 Ja tiedät hänen tahtonsa, ja että
sinä olet laista neuvottu, niin sinä koettelet ne parhaat, 19
Ja luulet itses sokiain johdattajaksi ja niiden valkeudeksi,
jotka pimeydessä ovat, 20 Ja tyhmäin kurittajaksi, ja lasten
opettajaksi, ja sinullas olevan tunnon ja totuuden muodon
laissa. 21 Sinä joka siis opetat toista ja et itsiäs opeta; joka
saarnaat: ei pidä varastaman, ja sinä itse varastat; 22 Joka
sanot: ei pidä huorin tehtämän, ja sinä itse teet huorin;
joka kauhistut epäjumalia, ja raatelet sitä Jumalalta, mikä
hänelle tulee; 23 Joka kerskaat laista ja häpäiset Jumalaa
lain ylitsekäymisellä? 24 Sillä teidän tähtenne tulee Jumalan
nimi pilkatuksi pakanain seassa, niinkuin kirjoitettu on. 25
Sillä ympärileikkaus kelpaa, jos sinä lain pidät; mutta jos sinä
olet lain rikkoja, niin sinun ympärileikkaukses on esinahaksi
tullut. 26 Jos siis esinahka lain oikeuden pitää, eikö hänen
esinahkansa pidä luettaman hänelle ympärileikkaukseksi?
27 Ja se joka luonnostansa esinahka on ja täyttää lain, pitää
sinun tuomitseman, joka puustavin ja ympärileikkauksen lain
käyt ylitse? 28 Sillä ei se ole Juudalainen, joka ulkonaisesti
(Juudalainen) on: ei myös se ole ympärileikkaus, mikä
ulkonaisessa lihassa tapahtuu; 29 Mutta se on Juudalainen,
joka sisällisesti salattu on, ja sydämen ympärileikkaus on
ympärileikkaus, joka hengessä tapahtuu, ei puustavissa;
jonka ylistys ei ole ihmisiltä, vaan Jumalalta.

3 Mitäs siis Juudalainen on parempi? Eli mitä ympärileikkaus
auttaa? 2 Tosin sangen paljo. Sillä ensin on se, että heille
on uskottu, mitä Jumala puhunut on. 3 Mutta ettei muutamat
niitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäiskö heidän epäuskonsa
Jumalan uskon turhaksi tekemän? 4 Pois se! vaan paremmin,
olkoon Jumala totinen, vaan jokainen ihminen valehtelia,
niinkuin kirjoitettu on: että olisit oikia sanoissas ja voittaisit,
kuin sinä tuomitaan. 5 Jos siis meidän vääryytemme Jumalan
oikeutta ylistää, mitäs me sanomme? Onko Jumala väärä,
että hän siitä vihastuu? (minä puhun ihmisten tavalla.) 6 Pois
se! kuinka Jumala sitte taitais maailmaa tuomita? 7 Sillä jos
Jumalan totuus minun valheeni kautta kunniallisemmaksi
tulis, hänen ylistykseksensä, minkätahden pitäis vielä sitte
minä niinkuin syntinen tuomittaman? 8 Ja ei, (niinkuin meitä
pilkataan ja niinkuin muutamat puhuvat meidän sanovan,)
että meidän pitäis tekemän pahaa, että siitä hyvää tulis?
Joiden kadotus on oikia. 9 Mitäs siis? Olemmeko me
paremmat kuin he? Emme ensinkään; sillä me olemme
ennen osoittaneet, että sekä Juudalaiset ja Grekiläiset ovat
kaikki synnin alla, 10 Niinkuin kirjoitettu on: ei ole kenkään
vanhurskas, ei yksikään; 11 Ei ole yhtäkään ymmärtäväistä, ei
ole ketään, joka etsii Jumalaa. 12 Kaikki ovat poikenneet pois
ja ynnä kelvottomaksi tulleet: ei ole yhtään, joka hyvää tekee,
ei yhtäkään. 13 Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä
he pettävät, kyykäärmeen myrkky on heidän huultensa alla,
14 Joiden suu on täynnänsä kirousta ja haikeutta. 15 Heidän
jalkansa ovat nopiat verta vuodattamaan. 16 Heidän teissänsä
on sula tuska ja sydämen kipu. 17 Ja ei he rauhan tietä
tunteneet. 18 Ei ole Jumalan pelko heidän silmäinsä edessä.
19 Mutta sen me tiedämme, että kaikki, mitä laki sanoo, sen
hän sanoo niille, jotka lain alla ovat: että jokainen suu pitää
tukittaman ja kaiken maailman pitää Jumalan edessä vikapää
oleman, 20 Sentähden ettei yksikään liha taida lain töiden
kautta hänen edessänsä vanhurskautetuksi tulla; sillä lain
kautta synnin tunto tulee. 21 Mutta nyt on se vanhurskaus,
joka Jumalan edessä kelpaa, ilman lakia julistettu, lain ja
prophetain kautta todistettu; 22 Se Jumalan vanhurskaus,
(sanon minä), joka tulee Jesuksen Kristuksen uskon kautta,
kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat: sillä ei ole
yhtään eroitusta. 23 Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet ja
ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. 24 He
tulevat ilman ansiotansa vanhurskaaksi, hänen armostansa,
sen lunastuksen kautta, joka on Jesuksessa Kristuksessa,
25 Jonka Jumala on armonistuimeksi asettanut, uskon
kautta hänen veressänsä, osoittaaksensa sitä vanhurskautta,
joka hänen edessänsä kelpaa, edelläkäyväisten syntein
anteeksi antamisen kautta, 26 Joita Jumala kärsinyt on,
osoittaaksensa vanhurskauttansa tällä ajalla: että hän itse
vanhurskas olis ja sen vanhurskaaksi tekis, joka Jesuksen
uskosta on. 27 Kussa siis on kerskaus? Se on suljettu ulos.

Minkä lain kautta? Töidenkö lain kautta? Ei, vaan uskon lain
kautta. 28 Niin me siis sen siksi pidämme, että ihminen tulee
vanhurskaaksi uskon kautta, ilman lain töitä. 29 Eli onko
Jumala ainoastaan Juudalaisten Jumala? eikö hän ole myös
pakanain Jumala? Tosin pakanainkin Jumala, 30 Että yksi
on Jumala, joka ympärileikkauksen tekee vanhurskaaksi
uskosta, ja esinahan uskon kautta. 31 Teemmekö me lain
tyhjäksi uskon kautta? Pois se; vaan me vahvistamme lain.

4 Mitäs me siis sanomme meidän isämme Abrahamin lihan
puolesta löytäneen? 2 Sillä jos Abraham on töiden kautta
vanhurskaaksi tullut, niin hänellä on kerskaamista, vaan ei
Jumalan edessä. 3 Mutta mitä Raamattu sano: Abraham
uskoi Jumalan, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. 4
Mutta sille, joka työtä tekee, ei lueta palkkaa armosta,
vaan ansiosta. 5 Mutta joka ei työtä tee, vaan uskoo
sen päälle, joka jumalattoman vanhurskaaksi tekee, hänen
uskonsa luetaan hänelle vanhurskaudeksi. 6 Niinkuin
myös David sanoo: autuus on sen ihmisen, jolle Jumala
vanhurskauden lukee ilman töitä: 7 Autuaat ovat ne, joidenka
vääryydet ovat anteeksi annetut, ja joidenka synnit peitetyt
ovat. 8 Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue. 9
Lieneekö siis tämä autuus ainoastaan ympärileikkaukselle
tullut, elikkä myös esinahalle? Niinpä me sanomme:
Abrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi. 10 Kuinkas
se hänelle luettiin: koska hän oli ympärileikkauksessa, eli
esinahassa? Ei ympärileikkauksessa, vaan esinahassa,
11 Ja hän sai ympärileikkauksen merkin vahvistukseksi,
että hän oli uskon kautta vanhurkaaksi tehty, joka hänellä
esinahassa oli, että hänen piti oleman kaikkein uskovaisten
isä esinahassa, että se niillekin vanhurskaudeksi luettaisiin,
12 Ja hän tulis myös ympärileikkauksen isäksi, ei ainoasti
niiden, jotka ympärileikatuista syntyneet ovat, mutta myös
niiden, jotka sen uskon jälkiä vaeltavat, joka meidän isän
Abrahamin esinahassa oli. 13 Sillä se lupaus, että hänen
piti maailman perilliseksi tuleman, ei ole Abrahamille eikä
hänen siemenellensä lain kautta tapahtunut, vaan uskon
vanhurskauden kautta. 14 Sillä jos ne, jotka laista ovat, ovat
perilliset, niin usko on turha ja lupaus on hukkaan tullut. 15
Sillä laki kehoittaa vihan; sillä kussa ei lakia ole, ei siellä
ole myös ylitsekäymistä. 16 Sentähden tulee se uskosta,
että sen pitää armosta oleman: että se lupaus pitää vahva
oleman kaikelle siemenelle, ei sille ainoastaan, joka lain alla
on, mutta myös sille, joka Abrahamin uskosta on, joka on
meidän kaikkein isämme, 17 (Niinkuin kirjoitettu on: minä
asetin sinun monen pakanan isäksi) Jumalan edessä, jonka
hän uskonut on, joka kuolleet eläväksi tekee ja kutsuu ne,
jotka ei ole, niinkuin ne olisivat. 18 Ja hän uskoo sen toivon,
jossa ei toivoa ollut, että hänen piti oleman monen pakanan
isän, sen jälkeen kuin hänelle sanottu oli: niin pitää sinun
siemenes oleman. 19 Ja ei hän tullut heikoksi uskossa eikä
katsonut kuollutta ruumistansa, ehkä hän jo lähes sadan
ajastajan vanha oli, eikä Saaran kuollutta kohtua. 20 Mutta ei
hän epäillyt ensinkään Jumalan lupauksesta epäuskolla,
vaan oli vahva uskossa ja antoi Jumalalle kunnian, 21 Ja
oli täydellisesti vahva siitä, että mitä Jumala lupaa, sen
hän myös voi tehdä. 22 Sentähden se on myös hänelle
vanhurskaudeksi luettu. 23 Niin ei se ole ainoastaan hänen
tähtensä kirjoitettu, että se hänelle luettu oli, 24 Vaan myös
meidän tähtemme, joille se myös pitää luettaman, kuin
me sen päälle uskomme, joka meidän Herran Jesuksen
kuolleista herätti, 25 Joka meidän synteimme tähden on
annettu ulos, ja meidän vanhurskauttamisemme tähden
herätetty ylös.

5 Että me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin
meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jesuksen
Kristuksen kautta, 2 Jonka kautta myös meillä oli tykökäymys
uskossa tähän armoon, jossa me seisomme ja kerskaamme
Jumalan kunnian toivosta. 3 Mutta ei ainoasti siitä, vaan
me kerskaamme myös vaivoissa; sillä me tiedämme,
että vaiva saattaa kärsivällisyyden, 4 Mutta kärsivällisyys
koettelemuksen, koettelemus toivon. 5 Mutta toivo ei anna
häpiään tulla, että Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän
sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka meille annettu on.
6 Sillä Kristus, kuin me vielä heikot olimme, on ajallansa
jumalattomain edestä kuollut. 7 Tuskalla nyt joku kuolis
vanhurskaan edestä, ehkä hyvän edestä mitämaks joku
tohtis kuolla. 8 Mutta Jumala ylistää rakkauttansa meidän
kohtaamme, että kuin me vielä syntiset olimme, on Kristus
meidän edestämme kuollut. 9 Niin me siis paljoa enemmin
varjellaan hänen kauttansa vihan edestä, että me nyt hänen
verensä kautta vanhurskaiksi tulleet olemme. 10 Sillä jos me
Jumalan kanssa olimme sovitetut hänen Poikansa kuoleman
kautta, kuin me vielä hänen vihollisensa olimme, paljoa
ennemmin me autuaiksi tulemme hänen elämänsä kautta,
että me sovitetut olemme. 11 Mutta ei ainoasti siitä, vaan me
kerskaamme myös Jumalasta, meidän Herran Jesuksen
Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovinnon
saaneet. 12 Sentähden, niinkuin yhden ihmisen kautta on
synti maailmaan tullut ja synnin kautta kuolema, niin on
kuolema tullut kaikkein ihmisten päälle, että kaikki ovat syntiä
tehneet. 13 Sillä lakiin asti oli synti maailmassa; mutta kussa
ei lakia ole, ei siellä syntiä lueta. 14 Vaan kuolema vallitsi

Adamista Mosekseen asti niitäkin, jotka ei syntiä tehneet
olleet senkaltaisella ylitsekäymisellä kuin Adam, joka on
sen esikuva, joka jälkeen tuleva oli. 15 Mutta ei niin lahjan
kanssa ole kuin synnin; sillä jos monta ovat sen yhden synnin
tähden kuolleet, niin on paljoa enemmin Jumalan armo
ja lahja sen yhden ihmisen Jesuksen Kristuksen armossa
monen päälle runsaasti tullut. 16 Ja ei niinkuin (se tuli)
yhden kautta, joka syntiä teki, niin myös lahja; sillä tuomio
on tosin yhdestä kadotukseen, mutta lahja monesta synnistä
vanhurskauteen. 17 Sillä jos kuolema on yhden synnin
tähden vallinnut sen yhden kautta, paljoa enemmin ne, jotka
saavat armon ja vanhurskauden lahjan yltäkylläisyyden,
pitää vallitsemassa elämässä yhden Jesuksen Kristuksen
kautta. 18 Niinkuin siis yhden synnin kautta on kadotus tullut
kaikkein ihmisten päälle, niin on myös yhden vanhurskauden
kautta elämän vanhurskaus tullut kaikkein ihmisten päälle.
19 Sillä niinkuin yhden ihmisen kuulemattomuuden tähden
monta ovat syntisiksi tulleet, niin myös monta tulevat yhden
kuuliaisuuden tähden vanhurskaiksi. 20 Mutta laki on myös
tähän tullut, että synti suuremmaksi tuttaisiin; mutta kussa
synti on suureksi tuttu, siinä on armo ylönpalttiseksi tuttu: 21
Että niinkuin synti on vallinnut kuolemaan, niin myös armo
on vallitseva vanhurskauden kautta ijankaikkiseen elämään,
Jesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta. **(aiōnios g166)**

6 Mitäs siis meidän pitää sanoman? Pitääkö meidän vielä
synnissä oleman, että armo suuremmaksi tulis? 2 Pois
se! Me, jotka synnille kuolleet olemme, kuinkas meidän
vielä pitäis siinä elämän? 3 Ettekö te tiedä, että me
kaikki, jotka olemme Jesuksessa Kristuksessa kastetut,
me olemme hänen kuolemaansa kastetut? 4 Niin me
olemme siis hänen kanssansa haudatut kasteen kautta
kuolemaan: että niinkuin Kristus on kuolleista Isän kunnian
kautta herätetty, niin pitää meidänkin uudessa elämässä
vaeltaman. 5 Sillä jos me ynnä hänen kanssansa olemme
istutetut yhdenkaltaiseen kuolemaan, niin me myös tulemme
yhdenkaltaiseksi ylösnousemisessa, 6 Tietäen sen, että
meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu hänen kanssansa,
että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes
syntiä palvelisi. 7 Sillä se, joka kuollut on, hän on synnistä
vanhurskaaksi tehty. 8 Mutta jos me olemme Kristuksen
kanssa kuolleet, niin me uskomme, että me saamme myös
elää hänen kanssansa, 9 Ja tiedämme, ettei Kristus, joka
kuolleista herätetty on, silleen kuole, eikä kuolema saa
tästedes hänen päällensä valtaa. 10 Sillä sen, kuin hän
kuollut on, sen hän synnille kuoli yhden kerran; vaan sen,
kuin hän elää, sen hän elää Jumalalle. 11 Niin myös
te siksi teitänne pitäkäät, että te olette kuolleet synnille,
mutta elätte Jumalalle, Jesuksen Kristuksen meidän Herran
kautta. 12 Niin älkäät salliko synnin vallita kuolevaisessa
ruumiissanne, niin että te häntä kuulisitte hänen himoissansa.
13 Ja älkäät antako teidän jäseniänne vääryyden sota-
aseiksi synnille, mutta antakaat teitänne Jumalalle, niinkuin
kuolleista eläviksi tulleet, ja teidän jäsenenne Jumalalle
vanhurskauden sota-aseiksi. 14 Sillä ei synnin pidä teitä
vallitseman, ettette ole lain, vaan armon alla. 15 Kuinkas
siis? Pitääkö meidän syntiä tekemän, ettemme lain alla
ole, vaan armon? Pois se! 16 Ettekö te tiedä, että jolle
te annatte itsenne palvelioiksi kuulemaan, sen palveliat te
olette, jolle te kuuliaiset olette, taikka synnille kuolemaksi
eli kuuliaisuudelle vanhurskaudeksi? 17 Mutta Jumalan
olkoon kiitos, että olitte synnin palveliat, mutta nyt te olette
sydämestänne kuuliaiset sen opin esikuvalle, johonka te
annetut olette. 18 Ja että te olette vapahdetut synnistä,
niin te olette vanhurskauden palvelioiksi tulleet. 19 Minä
puhun ihmisten tavalla, teidän lihanne heikkouden tähden.
Sillä niinkuin te ennen annoitte jäsenenne saastaisuutta
ja vääryyttä palvelemaan vääryyteen, niin antakaat nyt
jäsenenne vanhurskautta palvelemaan pyhitykseen. 20
Sillä koska te olitte synnin palveliat, niin te olitte vapaat
vanhurskaudesta. 21 Mitä hedelmää siis teidän silloin
niistä oli, joita te nyt häpeätte? Sillä niiden loppu on
kuolema. 22 Mutte että te nyt olette synnistä vapautetut ja
Jumalan palvelioiksi tulleet, niin teillä on teidän hedelmänne
pyhyyteen, mutta lopuksi ijankaikkinen elämä. **(aiōnios g166)**
23 Sillä kuolema on synnin palkka, mutta ijankaikkinen
elämä on Jumalan lahja Jesuksessa Kristuksessa meidän
Herrassamme. **(aiōnios g166)**

7 Ettekö te tiedä, rakkaat veljet, (sillä minä puhun lain
taitaville) että laki vallitsee ihmistä niinkauvan kuin hän
elää? 2 Sillä vaimo, joka miehen hallussa on, niinkauvan
kuin mies elää, on häneen lailla sidottu, mutta jos mies
kuolee, niin hän on miehen laista vapaa. 3 Sentähden
jos hän toisen miehen kanssa on miehensä eläissä, niin
hän huoraksi kutsutaan; mutta jos mies kuolee, niin hän
on laista vapaa, ettei hän huoraksi tule, jos hän toisen
miehen kanssa on. 4 Niin olette te myös, minun veljeni,
laille kuoletetut Kristuksen ruumiin kautta, että teidän pitää
toisen kanssa oleman, joka on noussut kuolleista, että me
Jumalalle hedelmän kantaisimme. 5 Sillä kuin me lihassa
olimme, niin ne syntein himot, jotka lain kautta olivat meidän
jäsenissämme, vaikuttivat kuolemalle hedelmää saattamaan.
6 Mutta nyt me olemme laista vapahdetut ja hänelle kuolleet,

jossa me pidettiin kiinni: että me palvelisimme hengen
uudistuksessa ja ei puustavin vanhuudessa. 7 Mitäs me
siis sanomme? Onko laki synti? Pois se! Mutta en minä
muutoin syntiä olisi tuntenut, ellei lain kautta; sillä en minä
olisi himoistakaan mitään tiennyt, ellei laki olisi sanonut: ei
sinun pidä himoitseman. 8 Mutta synti otti tilan käskystä
ja kehoitti minussa kaikkinaisen himon; sillä ilman lakia oli
synti kuollut. 9 Mutta minä elin muinen ilman lakia. Kuin siis
käsky tuli, niin synti taas virkosi, 10 Ja minä kuolin: ja niin
löydettiin, että käsky, joka minulle oli elämäksi, tuli minulle
kuolemaksi. 11 Sillä synti, joka otti tilan käskystä, petti minun
ja tappoi sen kautta. 12 Laki on kuitenkin itsestänsä pyhä ja
käsky on myös pyhä, oikia ja hyvä. 13 Onko siis se, mikä
hyvä on, minulle kuolemaksi tullut? Pois se! Mutta että synti
synniksi nähtäisiin, on hän minulle hyvän kautta kuoleman
saattanut, että synti ylitse määrän synniksi tulis, käskyn
kautta. 14 Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen: vaan
minä olen lihallinen, synnin alle myyty. 15 Sillä en minä
tiedä, mitä minä teen, etten minä tee sitä, mitä minä tahdon,
vaan sitä, mitä minä vihaan, teen minä. 16 Mutta jos minä
teen, jota en minä tahdo, niin minä suostun lakiin, että se
on hyvä. 17 Niin en minä sitä enää tee, vaan synti, joka
minussa asuu. 18 Sillä minä tiedän, ettei minussa (se on:
minun lihassani) mitään hyvää asu. Sillä tahto minulla on,
vaan täyttää hyvää, en minä sitä löydä. 19 Sillä hyvää, jota
minä tahdon, en minä tee, vaan pahaa, jota en minä tahdo,
teen minä. 20 Mutta jos minä teen, jota en minä tahdo, niin
en minä sitä enää tee, vaan synti, joka minussa asuu. 21
Niin minä löydän itsessäni lain, joka tahtoo hyvää tehdä,
että minussa pahuus riippuu kiinni. 22 Sillä minulla on halu
Jumalan lakiin, sisällisen ihmisen puolesta; 23 Mutta minä
näen toisen lain minun jäsenissäni, joka sotii minun mieleni
lakia vastaan ja ottaa minun vangiksi synnin laissa, joka
minun jäsenissäni on. 24 Minä viheliäinen ihminen: kuka
päästää minun tästä kuoleman ruumiista? 25 Minä kiitän
Jumalaa Jesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta.
Niin minä itse palvelen nyt mielellä Jumalan lakia, mutta
lihalla synnin lakia.

8 Niin ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, jotka Jesuksessa
Kristuksessa ovat, ja ei vaella lihan, vaan hengen
jälkeen. 2 Sillä hengen laki, joka eläväksi tekee Kristuksessa
Jesuksessa, on minun synnin ja kuoleman laista vapahtanut.
3 Sillä se, mikä laille oli mahdotoin, että hän lihan kautta oli
heikoksi tullut, sen Jumala teki, ja lähetti Poikansa syntisen
lihan hahmossa ja tuomitsi synnin lihassa, synnin kautta: 4
Että lain vanhurskaus täytetyksi tulis meissä, jotka emme
lihan jälkeen vaella, vaan hengen jälkeen. 5 Sillä ne, jotka
lihan jälkeen ovat, ajattelevat niitä, mitkä lihan ovat; mutta
ne, jotka hengen jälkeen ovat, ajattelevat hengellisiä. 6
Sillä lihan halu on kuolema, ja hengen halu on elämä ja
rauha. 7 Että lihan halu on viha Jumalaa vastaan, ettei se
ole Jumalan laille kuuliainen, sillä ei se voikaan. 8 Mutta
jotka lihassa ovat, ei ne taida olla Jumalalle otolliset. 9
Mutta ette ole lihassa, vaan hengessä, jos muutoin Jumalan
Henki asuu teissä; mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä,
ei se ole hänen omansa. 10 Jos siis Kristus teissä on,
niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden, mutta henki on
elämä vanhurskauden tähden. 11 Jos nyt sen Henki, joka
Jesuksen kuolleista herätti, asuu teissä, niin myös se, joka
Kristuksen kuolleista herätti, on teidän kuolevaiset ruumiinne
eläväksi tekevä, sen teissä asuvaisen hengen kautta. 12 Niin
emme nyt ole, rakkaat veljet, velkapäät lihalle, lihan jälkeen
elämään. 13 Sillä jos te lihan jälkeen elätte, niin teidän pitää
kuoleman; mutta jos te lihan työt hengen kautta kuoletatte,
niin te saatte elää. 14 Sillä kaikki, jotka Jumalan Hengeltä
vaikutetaan, ne ovat Jumalan lapset. 15 Sillä ette ole saaneet
orjuuden henkeä, että teidän vielä pitäis pelkäämän, mutta te
olette saaneet valittuin lasten hengen, jossa me huudamme:
Abba, rakas Isä. 16 Se Henki todistaa meidän henkemme
kanssa, että me olemme Jumalan lapset. 17 Jos me olemme
lapset, niin me olemme myös perilliset, nimittäin Jumalan
perilliset ja Kristuksen kanssaperilliset: jos me muutoin
ynnä kärsimme, että me ynnä hänen kanssansa kunniaan
tulisimme. 18 Sillä siksi minä sen pidän, ettei tämän nykyisen
ajan vaivat ole sen kunnian vertaa, joka meille ilmoitetaan.
19 Sillä ikävä luontokappaleen ikävöitsemys odottaa Jumalan
lasten ilmoitusta, 20 Että luontokappale on turmeluksen
alle annettu, ei mielellänsä, vaan sentähden, joka ne alle
antanut on, 21 Toivossa, että myös itse luontokappale pitää
turmeluksen orjuudesta vapaaksi tuleman, Jumalan lasten
kunnian vapauteen. 22 Sillä me tiedämme, että jokainen
luontokappale huokaa ja ahdistetaan aina tähän asti meidän
kanssamme. 23 Mutta ei ainoastaan ne, vaan myös itse me,
joilla hengen uutiset ovat, huokaamme itsellämme, odottain
sitä lapseksi ottamista, meidän ruumiimme lunastusta. 24
Sillä me olemme toivossa vapahdetut. Mutta jos toivo näkyy,
niin ei se ole toivo; sillä kuinka joku taitaa toivoa jota hän
näkee? 25 Mutta jos me sitä toivomme, jota emme näe, niin
me odotamme sitä kärsivällisyydessä. 26 Mutta niin myös
Henki auttaa meidän heikkouttamme; sillä emmepä me tiedä
mitään rukoilla niinkuin tulis, vaan Henki rukoilee meidän
edestämme sanomattomilla huokauksilla. 27 Mutta joka
sydämet tutkii, hän tietää, mitä Hengen mielessä on; sillä hän

rukoilee pyhäin edestä Jumalan tahdon jälkeen. 28 Mutta me
tiedämme niille, jotka Jumalaa rakastavat, kaikki kappaleet
ynnä parhaaksi kääntyvän, niille, jotka aivoituksen jälkeen
kutsutut ovat. 29 Sillä jotka hän on katsonut edes, ne hän on
Poikansa kuvan kaltaiseksi säätänyt, että hän olis esikoinen
monen veljen keskellä. 30 Mutta jotka hän on säätänyt, ne
hän on myös kutsunut, ja jotka hän kutsunut on, ne hän
on myös vanhurskaiksi tehnyt, ja jotka hän vanhurskaiksi
teki, ne hän on myös kunniallisiksi tehnyt. 31 Mitäs me siis
näihin sanomme? Jos Jumala on meidän edestämme, kuka
voi meitä vastaan olla? 32 Joka ei omaakaan Poikaansa
armahtanut, vaan antoi hänen kaikkein meidän edestämme,
eikös hän myös lahjoita meille kaikkia hänen kanssansa?
33 Kuka tahtoo Jumalan valittuin päälle kantaa? Jumala
on, joka tekee vanhurskaaksi. 34 Kuka on, joka tahtoo
kadottaa? Kristus on kuollut. Ja, hän on myös herätetty ylös,
on myös Jumalan oikialla kädellä, joka myös rukoilee meidän
edestämme. 35 Kuka pitää meitä Kristuksen rakkaudesta
eroittaman? vaivako, eli ahdistus, eli vaino, eli nälkä, eli
alastomuus, eli hätä, eli miekka? 36 Niinkuin kirjoitettu on:
sinun tähtes me kuoletetaan yli päivää: me pidetään niinkuin
teurastettavat lampaat. 37 Mutta niissä kaikissa me voitamme
hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. 38 Sillä minä
olen vahva siitä, ettei kuolema, eikä elämä, eikä enkelit, eikä
esivallat, eikä väkevyydet, eikä nykyiset, eikä tulevaiset, 39
Eikä korkeus, eikä syvyys, eli joku muu luontokappale taida
meitä Jumalan rakkaudesta eroittaa, joka on Jesuksessa
Kristuksessa, meidän Herrassamme.

9 Minä sanon totuuden Kristuksessa ja en valehtele,
(niinkuin minun omatuntoni minun kanssani Pyhässä
Hengessä todistaa,) 2 Että minulla on suuri murhe ja
alinomainen kipu sydämessäni. 3 Minä olen pyytänyt
kirottuna olla Kristukselta minun veljieni tähden, jotka lihan
puolesta minun lankoni ovat, 4 Jotka ovat Israelilaiset, joiden
on lasten oikeus ja kunnia, ja liitot ja laki, ja jumalanpalvelus
ja lupaukset, 5 Joiden myös isät ovat, joista Kristus lihan
puolesta syntynyt on, joka on Jumala ylitse kaikkein ylistetty
ijankaikkisesti, amen! (aiōn g165) 6 Mutta ei niin, että Jumalan
sana on hukkunut; sillä ei ne ole kaikki Israelilaiset, jotka
Israelista ovat. 7 Ei myös ne ole kaikki lapset, jotka
Abrahamin siemen ovat; vaan Isakissa pitää sinulle siemen
kutsuttaman. 8 Se on: ei ne ole Jumalan lapset, jotka lihan
puolesta lapset ovat; mutta ne, jotka lupauksen lapset ovat,
ne siemeneksi luetaan. 9 Sillä tämä on lupauksen sana: tällä
ajalla minä tulen ja Saaralla pitää poika oleman. 10 Mutta ei
se ainoastaan, mutta myös Rebekka siitti yhdestä Isaakista
meidän isästämme. 11 Sillä ennen kuin lapset syntyivätkään
ja kuin ei he vielä hyvää eikä pahaa tehneet olleet, että
Jumalan aivoitus pitäis valitsemisen jälkeen seisovainen
oleman, ei töiden tähden, vaan kutsujan armosta, 12
Sanottiin hänelle: suuremman pitää vähempää palveleman.
13 Niinkuin kirjoitettu on: Jakobia minä rakastin, mutta Esauta
vihasin. 14 Mitäs me siis sanomme? Onko Jumalan tykönä
vääryyttä? Pois se! 15 Sillä hän sanoo Mosekselle: jota
minä armahdan, sitä minä tahdon armahtaa, ja tahdon olla
laupias, jolle minä laupias olen. 16 Niin ei se nyt ole sen, joka
tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan sen, joka armahtaa,
nimittäin Jumalan. 17 Sillä Raamattu sanoo Pharaolle:
juuri sentähden olen minä sinun herättänyt, osoittaakseni
minun voimani sinussa, että minun nimeni kaikessa maassa
julistettaisiin. 18 Niin hän siis armahtaa, ketä hän tahtoo, ja
paaduttaa, kenenkä hän tahtoo. 19 Niin sinä sanot minulle:
mitä hän siis nuhtelee? sillä kuka taitaa hänen tahtoansa
vastaan olla? 20 Ja tosin, oi ihminen, kuka sinä olet, joka
Jumalaa vastaan riitelet? Sanooko työ tekiällensä: miksis
minut tainkaltaiseksi tehnyt olet? 21 Eli eikö savenvalajalla
ole saven päälle valtaa, yhdestä kappaleesta tehdä yhtä
astiaa kunnialliseksi ja toista huonoksi? 22 Sentähden, jos
Jumala tahtoo vihansa osoittaa ja voimansa ilmoittaa, on
hän suurella kärsivällisyydellä kärsinyt vihansa astioita, jotka
ovat kadotukseen valmistetut. 23 Ja että hän tiettäväksi tekis
kunniansa rikkauden laupiutensa astioille, jotka hän kunniaan
on valmistanut, 24 Jotka hän myös kutsunut on, nimittäin
meitä, ei ainoasti Juudalaisista, vaan myös pakanoista,
25 Niinkuin hän myös Hosean kautta sanoo: minä tahdon
kutsua sen minun kansakseni, joka ei ollut minun kansani,
ja minun rakkaakseni, joka ei minun rakkaani ollut. 26 Ja
pitää tapahtuman, että siinä paikassa, missä heille sanottiin:
ette ole minun kansani, siellä pitää heitä elävän Jumalan
lapsiksi kutsuttaman. 27 Mutta Jesaias huutaa Israelin
edestä: jos Israelin lasten luku olis niinkuin santa meressä,
niin kuitenkin tähteet autuaaksi tulevat. 28 Sillä kuluttamus ja
lyhentämys pitää tapahtuman vanhurskaudeksi, että Herra
tekee hävityksen maan päällä, 29 Ja niinkuin Jesaias ennen
sanoi: ellei Herra Zebaot olisi meille siementä jättänyt,
niin me olisimme olleet kuin Sodoma ja senkaltaiset kuin
Gomorra. 30 Mitäs me siis sanomme? (Me sanomme:)
pakanat, jotka ei ole vanhurskautta etsineet, ovat saaneet
vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka uskosta
on: 31 Mutta Israel, joka vanhurskauden lakia on etsinyt, ei
ole vanhurskauden lakia saanut. 32 Minkätähden? Ettei he
sitä uskosta, mutta niinkuin lain töistä etsivät. Sillä he ovat
loukanneet itsensä loukkauskiveen. 33 Niinkuin kirjoitettu on:
katso, minä panen Zioniin loukkauskiven ja pahennuksen

kallion, ja jokainen, joka hänen päällensä uskoo, ei pidä
häpiään tuleman.

10 Veljet, minun sydämeni halu ja rukous on Jumalan
tykö Israelin edestä, että he autuaaksi tulisivat.
2 Sillä minä annan heille todistuksen, että heillä on
kiivaus Jumalan puoleen, mutta ei taidon jälkeen. **3** Sillä
ei he ymmärrä Jumalan vanhurskautta, vaan pyytävät
omaa vanhurskauttansa vahvistaa, eikä ole Jumalan
vanhurskaudelle kuuliaiset: **4** Sillä Kristus on lain loppu,
jokaiselle uskovaiselle vanhurskaudeksi. **5** Sillä Moses
kirjoittaa siitä vanhurskaudesta, joka laista on, että kuka
ihminen ne tekee, hänen pitää niissä elämän. **6** Mutta
se vanhurskaus, joka uskosta on, sanoo näin: älä sano
sydämessäs: kuka tahtoo astua ylös taivaasen? se on
Kristusta tänne tuoda alas. **7** Eli kuka tahtoo astua alas
syvyyteen: se on: Kristusta kuolleista jälleen tuoda? **(Abyssos
g12)** **8** Vaan mitä hän sanoo? Se sana on juuri sinun tykönäs,
nimittäin sinun suussas ja sydämessäs. Tämä on se sana
uskosta, jota me saarnaamme. **9** Sillä, jos sinä suullas
tunnustat Herran Jesuksen ja uskot sydämessäs, että Jumala
on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä tulet autuaaksi; **10**
Sillä sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme, ja suun
tunnustuksella me autuaaksi tulemme. **11** Sillä Raamattu
sanoo: jokainen, joka uskoo hänen päällensä, ei pidä häpiään
tuleman. **12** Ei ole yhtään eroitusta Juudalaisen ja Grekiläisen
välillä; sillä yksi on kaikkein Herra, rikas kaikkein kohtaan,
jotka häntä rukoilevat. **13** Sillä jokainen, joka Herran nimeä
avuksensa huutaa, tulee autuaaksi. **14** Mutta kuinka he
sitä avuksensa huutavat, jonka päälle ei he uskoneet? Ja
kuinka he sen uskovat, josta ei he ole kuulleet? Mutta
kuinka he kuulevat ilman saarnaajaa? **15** Ja kuinka he
saarnaavat, ellei heitä lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on: oi
kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka rauhaa julistavat,
niiden jotka hyvää julistavat. **16** Mutta ei he ole kaikki
evankeliumille kuuliaiset; sillä Jesaias sanoo: Herra, kuka
uskoo meidän saarnamme? **17** Niin tulee siis usko kuulosta,
mutta kuulo Jumalan sanan kautta. **18** Mutta minä sanon:
eikö he sitä ole kuulleet? Heidän äänensä tosin on lähtenyt
kaikkeen maailmaan ja heidän sanansa maailman ääriin. **19**
Vaan minä sanon: eikös Israel tietänyt? Ensimäinen Moses
sanoo: minä tahdon teitä yllyttää kateuteen sen kansan
kautta, joka ei minun kansani ole, ja tyhmän kansan kautta
tahdon minä teitä härsytellä. **20** Mutta Jesaias on rohkia ja
sanoo: minä olen niiltä löydetty, jotka ei minua etsineet, ja
olen niille ilmaantunut, jotka ei minua kysyneet. **21** Mutta
Israelille hän sanoo: koko päivän olen minä käteni ojentanut
tottelemattomalle ja vastahakoiselle kansalle.

11 Niin minä siis sanon: onkos Jumala kansansa hyljännyt?
Pois se! sillä minä olen myös Israelilainen, Abrahamin
siemenestä, Benjaminin suvusta. **2** Ei Jumala ole kansaansa
hyljännyt, jonka hän ennen on tuntenut. Ettekö te tiedä, mitä
Raamattu Eliaasta sanoo? kuinka hän rukoilee Jumalaa
Israelia vastaan, sanoen: **3** Herra, he ovat tappaneet sinun
prophetas ja sinun alttaris kukistaneet, ja minä yksinäni jäin, ja
he etsivät minunkin henkeäni. **4** Mutta mitä Jumalan vastaus
sanoo hänelle? Minä olen itselleni jättänyt seitsemäntuhatta
miestä, jotka ei ole Baalille polviansa taivuttaneet. **5** Niin
ovat jääneet tälläkin ajalla armon valitsemisen jälkeen. **6**
Mutta jos se armosta on, niin ei se ole enään töistä, sillä
ei armo muutoin armo olisikaan. Mutta jos se on töistä,
niin ei se silleen armo ole; muutoin ei työ enään ole työ.
7 Kuinkas siis? Jota Israel etsii, sitä ei hän ole saanut;
mutta valitut sen ovat saaneet ja ne muut ovat paatuneet, **8**
(Niinkuin kirjoitettu on: Jumala on antanut heille uppiniskaisen
hengen, silmät, ettei he näkisi, ja korvat, ettei he kuulisi)
tähän päivään asti. **9** Ja David sanoo: heidän pöytänsä
tulkoon heille paulaksi, ja satimeksi, ja pahennukseksi, ja
kostoksi. **10** Heidän silmänsä soetkoon, ettei he näkisi, ja
taita aina heidän selkänsä! **11** Niin minä siis sanon: ovatko he
sentähden itsensä loukanneet, että heidän piti lankeeman?
Pois se! vaan heidän lankeemisestansa tapahtui pakanoille
autuus, että hän sais heitä kiivaaksi heidän tähtensä. **12**
Mutta jos heidän lankeemisensa on maailman rikkaus ja
heidän vähennöksensä on pakanain rikkaus; kuinka paljoa
enemmin heidän täydellisyytensä? **13** Sillä teille pakanoille
minä puhun: että minä pakanain apostoli olen, ylistän minä
minun virkaani. **14** Jos minä taitaisin jollakin tavalla niitä,
jotka minun lihani ovat, kiivaaksi saada ja muutamatkin
heistä autuaaksi saattaa. **15** Sillä jos heidän hylkäämisensä
on maailman sovinto, mitäs heidän korjaamisensa muuta
on kuin elämä kuolleista? **16** Sillä jos alku on pyhä, niin
on myös koko taikina, ja jos juuri on pyhä, niin ovat myös
oksat. **17** Mutta jos muutamat oksista ovat murtuneet, ja
sinä, joka metsä-öljypuu olit, olet niihin istutettu, ja olet
öljypuun juuresta ja lihavuudesta osalliseksi tullut, **18** Niin
älä ylpeile oksia vastaan; mutta jos sinä heitä vastaan
ylpeilet, niin tiedä, ettet sinä juurta kanna, vaan juuri kantaa
sinua. **19** Niin sanot; oksat ovat murtuneet, että minun piti
siihen jälleen istutettaman. **20** Oikein: he ovat murtuneet
epäuskonsa tähden, mutta sinä pysyt uskon kautta: älä ole
röyhkeä, vaan pelkää. **21** Sillä jos ei Jumala luonnollisia

oksia armahtanut, katso, ei hän sinuakaan armahda. 22
Sentähden katso tässä Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta:
ankaruutta niissä, jotka lankesivat, mutta hyvyyttä itse
sinussas, jos sinä ainoastaan hyvyydessä pysyt; muutoin
sinäkin leikataan pois. 23 Ja ne jälleen istutetaan, ellei
he epäuskossansa pysy; sillä Jumala on voimallinen heitä
jälleen istuttamaan. 24 Sillä jos sinä olet luonnollisesta metsä-
öljypuusta karsittu, ja olet vastoin luontoa hyvään öljypuuhun
istutettu, kuinka paljon enemmin ne, jotka luonnolliset ovat,
omaan öljypuuhunsa istutetaan? 25 Sillä en minä tahdo
salata teiltä, rakkaat veljet, tätä salaisuutta, (ettette itsellänne
ylpeilisi,) että paatumus on puolittain Israelille tullut, siihenasti
kuin pakanain täydellisyys tulis. 26 Ja niin kaikki Israel pitää
autuaaksi tuleman, niinkuin kirjoitettu on: se tulee Zionista,
joka päästää ja jumalattoman menon Jakobista kääntää
pois. 27 Ja tämä on minun liittoni heidän kanssansa, kuin
minä otan pois heidän syntinsä. 28 Evankeliumin puolesta
tosin ovat he viholliset teidän tähtenne; mutta valitsemisen
puolesta rakastetaan heitä isäin tähden. 29 Sillä ei Jumala
lahjojansa ja kutsumistansa kadu. 30 Sillä niinkuin ette
tekään muinen Jumalan päälle uskoneet, mutta olette nyt
laupiuden heidän epäuskonsa kautta saaneet; 31 Niin ei he
ole myös nyt uskoneet sitä laupiutta, joka teille on tapahtunut,
että heillekin laupius tapahtuis. 32 Sillä Jumala on kaikki
epäuskon alle sulkenut, että hän kaikkia armahtais. (eleēsē
g1653) 33 Oi sitä Jumalan rikkauden, ja viisauden, ja tunnon
syvyyttä! kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja
käsittämättömät hänen tiensä! 34 Sillä kuka on Herran mielen
tietänyt? Eli kuka on hänen neuvonantajansa ollut? 35 Eli
kuka on hänelle jotakin ennen antanut, jota hänelle pitäis
jälleen maksettaman. 36 Sillä hänestä ja hänen kauttansa ja
hänessä ovat kaikki: hänelle olkoon kunnia ijankaikkisesti,
amen! (aiōn g165)

12 Niin neuvon minä teitä, rakkaat veljet, Jumalan
sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän
ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi,
joka on teidän toimellinen jumalanpalveluksenne. 2 Ja älkäät
sovittako teitänne tämän maailman muodon jälkeen, vaan
muuttakaat teitänne teidän mielenne uudistuksen kautta, että
te koettelisitte, mikä Jumalan hyvä, otollinen ja täydellinen
tahto olis. (aiōn g165) 3 Sillä minä sanon siitä armosta, joka
minulle annettu on, jokaiselle, joka teidän seassanne on,
ettei yksikään itsestänsä enempää pitäisi kuin hänen tulee
pitää; vaan pitäkään kohtuullisesti itsestänsä sen jälkeen
kuin Jumala on kullekin uskon mitan jakanut. 4 Sillä niinkuin
meillä on yhdessä ruumiissa monta jäsentä, mutta ei kaikilla
jäsenillä ole yhtäläinen työ, 5 Niin mekin olemme monta yksi
ruumis Kristuksessa, mutta keskenämme olemme me toinen
toisemme jäsenet. 6 Ja meillä ovat moninaiset lahjat siitä
armosta, kuin meille annettu on. Jos jollakin on prophetia,
niin olkoon uskon kanssa yhteinen. 7 Jos jollakin on joku
virka, niin pitäkään virastansa vaarin. Jos joku opettaa, niin
ottakaan opetuksestansa vaarin. 8 Jos joku neuvoo, niin
pitäkään neuvostansa vaarin. Jos joku antaa, niin antakaan
yksinkertaisuudessa. Jos joku hallitsee, niin pitäkään siitä
murheen. Jos joku armahtaa, niin tehkään sen ilolla, 9
Olkoon rakkaus vilpitöin. Vihatkaat pahaa ja riippukaat
kiinni hyvässä. 10 Veljellinen rakkaus olkoon sydämellinen
teidän keskenänne. Ennättäkään toinen toisensa kunniaa
tekemässä. 11 Älkäät olko hitaat töissänne. Olkaat palavat
hengessä. Palvelkaat Herraa. 12 Olkaat toivossa iloiset,
kärsivälliset murheessa. Olkaat alati rukouksissa. 13 Jakakaat
omanne pyhäin tarpeeksi. Ottakaat mielellänne huoneesen.
14 Siunatkaat vainollisianne: siunatkaat ja älkäät sadatelko.
15 Iloitkaat iloisten kanssa, ja itkekäät itkeväisten kanssa. 16
Olkaat keskenänne yksimieliset. Älkäät itsestänne paljon
pitäkö, vaan pitäkäät teitänne nöyräin kaltaisena. Älkäät
itsiänne ylen viisaina pitäkö. 17 Älkäät kellenkään pahaa
pahalla kostako. Ahkeroitkaat sitä, mikä kunniallinen on
kaikkein ihmisten edessä. 18 Jos mahdollinen on, niin paljo
kuin teissä on, niin pitäkäät rauha kaikkein ihmisten kanssa.
19 Älkäät itse kostako, minun rakkaani, vaan antakaat
(Jumalan) vihan siaa saada. Sillä kirjoitettu on: minun on
kosto, minä tahdon kostaa, sanoo Herra. 20 Sentähden, jos
vihollises isoo, niin syötä häntä, ja jos hän janoo, niin juota
häntä; sillä koskas tämän teet, niin sinä tuliset hiilet hänen
päänsä päälle kokoot. 21 Älä anna sinuas voitettaa pahalta,
vaan voita sinä paha hyvällä.

13 Jokainen olkoon esivallalle, jolla valta on, alamainen;
sillä ei esivalta ole muutoin kuin Jumalalta: ne vallat,
jotka ovat, Jumalalta ne säädetyt ovat. 2 Sentähden jokainen,
joka itsensä esivaltaa vastaan asettaa, se on Jumalan
säätyä vastaan; mutta ne, jotka vastaan ovat, saavat
tuomion päällensä. 3 Sillä ne, jotka vallan päällä ovat, ei ole
hyvintekiöille, vaan pahoille pelvoksi. Ellet tahdo esivaltaa
peljätä, niin tee hyvää, ja sinä saat häneltä kiitoksen. 4 Sillä
hän on Jumalan palvelia sinun hyväkses. Vaan jos sinä
pahaa teet, niin pelkää; sillä ei hän miekkaa hukkaan kanna;
sillä hän on Jumalan palvelia ja kostaja sille rangaistukseksi,
joka pahaa tekee. 5 Sentähden tulee alamainen olla, ei
ainoastaan vihan tähden, vaan myös omantunnon tähden.
6 Sillä sentähden te myös veron maksatte; sillä he ovat

Jumalan palveliat, joiden senkaltaisista tulee lukua pitää.
7 Niin antakaat siis kaikille, mitä te velvolliset olette: sille
vero, jolle vero tulee; sille tulli, jolle tulli tulee; sille pelko,
jolle pelko tulee; sille kunnia, jolle kunnia tulee. 8 Älkäät
kellenkään velvolliset olko, vaan ainoastaan että te toinen
toistanne rakastatte; sillä joka toista rakastaa, se on täyttänyt
lain. 9 Sillä se: ei sinun pidä huorin tekemän; ei sinun pidä
tappaman; ei sinun pidä varastaman; ei sinun pidä väärää
todistusta sanoman; ei sinun pidä himoitseman, ja mitä
muuta käskyä on, se tähän sanaan suljetaan: sinun pitää
rakastaman lähimmäistäs niinkuin itsiäs. 10 Ei rakkaus tee
lähimmäiselle mitään pahaa; sentähden on rakkaus lain
täyttämys. 11 Ja että me sen tiedämme, nimittäin ajan,
että nyt on aika unesta nousta; sillä meidän autuutemme
on nyt lähempänä kuin silloin, kuin me uskoimme. 12 Yö
on kulunut ja päivä on tullut; sentähden hyljätkäämme
pimeyden työt ja pukekaamme meitämme valkeuden sota-
aseilla. 13 Vaeltakaamme soveliaasti, niinkuin päivällä:
ei ylönsyömisessä, eikä juopumisessa, ei kammioissa,
eikä haureudessa, ei riidassa ja kateudessa, 14 Vaan
pukekaat päällenne Herra Jesus Kristus ja älkäät holhoko
ruumistannen haureuteen.

14 Heikkouskoista korjatkaat, ei kamppausten riidoissa.
2 Yksi kyllä uskoo saavansa kaikkinaista syödä, vaan
heikko syö kaalia. 3 Joka syö, älkään sitä katsoko ylön, joka
ei syö; ja se, joka ei syö, älkään tuomitko sitä, joka syö; sillä
Jumala on hänen ottanut vastaan. 4 Kuka sinä olet, joka
toisen palveliaa tuomitse? Omalle isännällensä hän seisoo
eli lankee. Mutta hän taidetaan ojentaa ylös; sillä Jumala on
voimallinen häntä ojentamaan. 5 Yksi eroittaa yhden päivän
toisesta, toinen pitää kaikki päivät yhtäläisenä: jokainen
olkoon vahva mielessänsä. 6 Joka päivää tottelee, sen hän
Herralle tekee; ja joka ei päivää tottele, se myös sen Herralle
tekee. Joka syö, hän syö Herralle; sillä hän kiittää Jumalaa:
ja joka ei syö, se ei syö Herralle, ja kiittää Jumalaa. 7 Sillä ei
yksikään meistä itsellensä elä, eikä yksikään itsellensä kuole.
8 Sillä jos me elämme niin me Herralle elämme; jos me
kuolemme, niin me Herralle kuolemme. Sentähden joko me
elämme tai kuolemme, niin me Herran omat olemme. 9 Sillä
sentähden on myös Kristus kuollut ja noussut ylös ja jälleen
eläväksi tullut, että hän olis kuolleiden ja elävien Herra.
10 Mutta miksi sinä veljes tuomitset? Eli miksi sinä veljes
katsot ylön? sillä me asetetaan kaikki Kristuksen tuomio-
istuimen eteen. 11 Sillä kirjoitettu on: niin totta kuin minä
elän, sanoo Herra, minua pitää kaikki polvet kumartaman,
ja kaikki kielet pitää Jumalaa tunnustaman. 12 Sentähden
jokaisen meistä pitää edestänsä Jumalalle luvun tekemän.
13 Älkäämme siis tästedes toinen toistamme tuomitko, vaan
tuomitkaat paremmin niin, ettei yksikään veljensä eteen pane
loukkausta eli pahennusta. 14 Minä tiedän ja olen vahva
Herrassa Jesuksessa, ettei mitään itsestänsä yhteistä ole,
vaan joka jotakin yhteiseksi luulee, hänelle se on yhteinen.
15 Mutta jos sinun veljes sinun ruastas surulliseksi tulee, niin
et sinä enään vaella rakkaudessa. Älä sitä ruallas kadota,
jonka tähden Kristus on kuollut. 16 Sentähden sovittakaat
niin, ettei teidän hyvyyttänne laitettaisi. 17 Sillä ei Jumalan
valtakunta ole ruoka ja juoma, mutta vanhurskaus, ja rauha,
ja ilo Pyhässä Hengessä. 18 Sillä joka niissä Kristusta
palvelee, hän on Jumalalle otollinen ja ihmisille kelvollinen.
19 Sentähden noudattakaamme niitä, mitkä rauhaan sopivat,
ja sitä, mikä keskenämme parannukseksi tulee. 20 Älä ruan
tähden Jumalan työtä turmele. Kaikki tosin ovat puhtaat;
vaan sille ihmiselle on se paha, joka syö omantuntonsa
pahennuksen kanssa. 21 Se on hyvä, ettet lihaa söisi
etkä viinaa joisi eli jotakin, josta veljes loukkaantuu, taikka
pahenee, elikkä heikoksi tulee. 22 Jos sinulla on usko, niin
pidä se itsessäs Jumalan edessä. Autuas on, joka ei tee
itsellensä omaatuntoa niissä, mitkä hän koettelee. 23 Mutta
joka siitä epäilee ja kuitenkin syö, se on kadotettu; sillä ei
hän syönyt uskossa, mutta kaikki, mikä ei uskosta ole, se on
synti.

15 Mutta meidän, jotka väkevät olemme, tulee heikkoin
voimattomuutta kärsiä, eikä itsellemme kelvata. 2 Niin
jokainen meistä kelvatkoon lähimmäisellensä siinä, mikä
hyvä on, parannukseksi. 3 Sillä ei Kristuskaan itsellensä
kelvannut, vaan niinkuin kirjoitettu on: heidän pilkkansa,
jotka sinua pilkkasivat, lankesivat minun päälleni. 4 Sillä mitä
ennen kirjoitettu on, se on meille opiksi kirjoitettu, että meillä
kärsivällisyyden ja Raamattuin lohdutuksen kautta toivo olis.
5 Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala antakoon
teille, että te keskenänne yksimieliset olisitte Jesuksen
Kristuksen perään: 6 Että te yksimielisesti yhdestä suusta
kiittäisitte Jumalaa ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen
Isää. 7 Sentähden korjatkaat toinen toistanne, niinkuin
Kristuskin on meitä Jumalan kunniaksi korjannut. 8 Mutta
minä sanon: Jesus Kristus on ollut ympärileikkauksen palvelia
Jumalan totuuden tähden, vahvistamaan sitä lupausta, joka
isille tapahtunut oli. 9 Mutta että pakanat laupiuden edestä
Jumalaa kiittäisivät, niinkuin kirjoitettu on: sentähden kiitän
minä sinua pakanain seassa ja veisaan sinun nimelles. 10 Ja
taas hän sanoo: iloitkaat pakanat hänen kansansa kanssa!
11 Ja taas: kiittäkäät Herraa, kaikki pakanat, ja kaikki kansa

ylistäkään häntä! 12 Ja taas sanoo Jesaias: sen pitää oleman
Jessen juuren, joka on nouseva pakanoita hallitsemaan,
jonka päälle pakanat toivoman pitää. 13 Mutta toivon Jumala
täyttäköön teitä kaikella riemulla ja rauhalla uskossa, että
teillä Pyhän Hengen voiman kautta yltäkylläinen toivo olis.
14 Mutta minä tiedän hyvästi, rakkaat veljeni, teistä, että te
olette hyvyyttä täynnä, kaikella tuntemisella täytetyt, että
te voitte toinen toistanne neuvoa. 15 Minä olen kuitenkin
puolittain rohkiasti teidän tykönne, rakkaat veljet, kirjoittanut,
niinkuin muistuttain teille sen armon puolesta, joka minulle
Jumalalta on annettu. 16 Että minun pitää oleman pakanain
seassa Jesuksen Kristuksen palvelian, Jumalan evankeliumia
uhraamassa, että pakanatkin olisivat Jumalalle otollinen uhri,
Pyhän Hengen kautta pyhitetty. 17 Sentähden minulla on
se, josta minä Jesuksessa Kristuksessa kerskaan, niissä
mitkä Jumalan ovat. 18 Sillä en minä rohkene mitään puhua
niistä, mitä ei Kristus minun kauttani vaikuttanut pakanain
kuuliaisuudeksi, sanalla ja työllä, 19 Merkkien ja ihmeiden
voimalla, Jumalan Hengen väellä; niin että minä hamasta
Jerusalemista ja niissä ympäri Illyrikoon asti olen kaikki
Kristuksen evankeliumilla täyttänyt. 20 Ja minä olen ollut
ahkera evankeliumia saarnaamaan, joissa Kristuksen nimi ei
mainittu ollut, etten minä muukalaisen perustuksen päälle
rakentaisi; 21 Vaan niinkuin kirjoitettu on: joille ei ensinkään
hänestä julistettu ollut, niiden pitää sen näkemän, ja jotka
ei kuulleet ole, niiden pitää ymmärtämän. 22 Sentähden
myös minä olen usein estetty teidän tykönne tulemasta. 23
Mutta nyt, ettei minulla ole näissä maakunnissa enempi
siaa ja minä olen jo monta vuotta halainnut teidän tykönne
tulla, 24 Sentähden kuin minä Hispaniaan vaellan, niin
minä tulen teidän tykönne; sillä minä toivon, että kuin minä
sen kautta matkustan, niin minä saan teidät nähdä, ja
niin teiltä sinne saatettaisiin; kuitenkin, että minä ennen
saisin kerran minuni teistä ilahuttaa. 25 Mutta nyt minä
vaellan Jerusalemiin pyhille palvelusta tekemään; 26 Sillä
ne Makedoniasta ja Akajasta ovat mielellänsä Jerusalemin
köyhiä pyhiä varten yhteisen avun koonneet. 27 He ovat sen
mielellänsä tehneet, niinkuin he siihen heille velkapäätkin
ovat; sillä jos pakanat ovat heidän hengellisestä tavarastansa
osallisiksi tulleet, niin on kohtuullinen, että he myös heitä
ruumiillisella tavarallansa palvelevat. 28 Kuin minä siis sen
asian päättänyt olen ja heille tämän hedelmän lukinnut,
tahdon minä teidän kauttannen Hispaniaan palata. 29 Mutta
minä tiedän, kuin minä teidän tykönne tulen, että minä tulen
Kristuksen evankeliumin täydellisellä siunauksella. 30 Mutta
minä neuvon teitä, rakkaat veljet, meidän Herran Jesuksen
Kristuksen kautta ja Hengen rakkauden kautta, että te minun
kanssani kilvoittelisitte rukouksissa minun edestäni Jumalan
tykö: 31 Että minä Juudeassa epäuskoisista pelastettaisiin, ja
että minun palvelukseni Jerusalemissa olis pyhille otollinen;
32 Että minä ilolla teidän tykönne tulisin Jumalan tahdon
kautta, ja minuani ynnä teidän kanssanne virvoittaisin. 33
Mutta rauhan Jumala olkoon teidän kaikkein kanssanne!
Amen.

16 Minä annan teidän haltuunne Pheben, meidän
sisaremme, joka on Kenkrean seurakunnan
palveluspiika: 2 Että te häntä ottaisitte vastaan Herrassa,
niinkuin pyhäin sopii. Ja olkaat hänelle kaikissa asioissa
avulliset, joissa hän teitä tarvitsee; sillä hän on monelle
avullinen ollut ja itse minulle. 3 Tervehtikäät Priskillaa ja
Akvilaa, minun auttajiani Kristuksessa Jesuksessa, 4 (Jotka
ovat kaulansa minun henkeni tähden alttiiksi antaneet: joita
en minä ainoasti kiitä, vaan kaikki pakanainkin seurakunnat.)
5 Niin myös sitä seurakuntaa, joka heidän huoneessansa
on. Tervehtikäät Epenetusta, minun rakkaintani, joka on
Akajasta uutinen Kristuksessa. 6 Tervehtikäät Mariaa, joka
paljon vaivaa meistä näki. 7 Tervehtikäät Andronikusta
ja Juniaa, minun lankojani ja kanssavankejani, jotka ovat
kuuluisat apostolien seassa, jotka myös olivat ennen minua
Kristuksessa. 8 Tervehtikäät Ampliaa, minun rakastani
Herrassa. 9 Tervehtikäät Urbanusta, meidän auttajaamme
Kristuksessa, ja Stakya, minun rakastani. 10 Tervehtikäät
Apellesta, joka on koeteltu Kristuksessa. Tervehtikäät
Aristobulin perhettä. 11 Tervehtikäät Herodionia, minun
lankoani. Tervehtikäät Narkissuksen perhettä, jotka ovat
Herrassa. 12 Tervehtikäät Tryphenaa ja Tryphosaa, jotka työtä
tekevät Herrassa. Tervehtikäät Persistä, minun rakastani,
joka paljon työtä tehnyt on Herrassa. 13 Tervehtikäät
Rufusta, valittua Herrassa, ja hänen ja minun äitiäni. 14
Tervehtikäät Asynkritusta ja Phlegonia, Hermasta, Patrobasta,
Hermestä ja veljiä, jotka heidän kanssansa ovat. 15
Tervehtikäät Philologusta ja Juliaa, Nereusta, ja hänen
sisartansa, ja Olympaa, ja kaikkia pyhiä, jotka ovat heidän
kanssansa. 16 Tervehtikäät teitänne keskenänne pyhällä
suunantamisella. Kristuksen seurakunnat tervehtivät teitä. 17
Mutta minä neuvon teitä, rakkaat veljet, että te kavahtaisitte
eripuraisuuden ja pahennuksen matkaan saattajia sitä
oppia vastaan, jonka te oppineet olette: ja välttäkäät niitä.
18 Sillä ei senkaltaiset Herraa Jesusta Kristusta palvele,
vaan omaa vatsaansa ja viettelevät makeilla puheillansa
ja liehakoitsemisellansa yksinkertaisten sydämet. 19 Sillä
teidän kuuliaisuutenne on kaikille julistettu, jonka tähden
minä iloitsen teidän ylitsenne. Mutta minä tahdon, että teidän

pitää hyvässä viisaat oleman ja pahuudessa yksinkertaiset.
20 Mutta rauhan Jumala on tallaava saatanan pian teidän
jalkainne alle. Meidän Herran Jesuksen Kristuksen armo
olkoon teidän kanssanne! Amen. **21** Teitä tervehtivät
Timoteus, minun auttajani, ja Lukius, ja Jason ja Sosipater,
minun lankoni. **22** Minä Tertius, joka tämän lähetyskirjan
kirjoitin, tervehdin teitä Herrassa. **23** Teitä tervehtii Gajus,
minun ja kaiken seurakunnan holhoja. Teitä tervehtii Erastus,
kaupungin rahanhaltia, ja Kvartus veli. **24** Meidän Herran
Jesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kaikkein kanssanne!
Amen. **25** Mutta hänelle, joka voi teitä vahvistaa minun
evankeliumini ja Jesuksen Kristuksen saarnan jälkeen, sen
salaisuuden ilmestyksen jälkeen, joka ijäisiin aikoihin on
salattu ollut, **(aiōnios g166)** **26** Mutta nyt ilmoitettu ja tiettäväksi
tehty prophetain Raamattuin kautta, ijankaikkisen Jumalan
käskyn jälkeen, uskon kuuliaisuudeksi kaikkein pakanain
seassa: **(aiōnios g166)** **27** Jumalalle, joka yksinänsä viisas on,
olkoon kunnia Jesuksen Kristuksen kautta ijankaikkisesti!
Amen! **(aiōn g165)**

1 Korinttilaisille

1 Paavali, kutsuttu Jesuksen Kristuksen apostoliksi Jumalan
tahdon kautta, ja Sostenes veli, **2** Sille Jumalan
seurakunnalle, joka on Korintossa, pyhitetyille Kristuksessa
Jesuksessa, kutsutuille pyhille ynnä kaikkein niiden kanssa,
jotka meidän Herran Jesuksen Kristuksen nimeä avuksensa
huutavat, jokaisessa heidän ja meidän siassamme. **3** Armo
olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän isältämme, ja
Herralta Jesukselta Kristukselta. **4** Minä kiitän Jumalaani
aina teidän tähtenne, sen Jumalan armon edestä, joka
teille Jesuksessa Kristuksessa annettu on: **5** Että te olette
kaikissa rikkaaksi tehdyt hänessä, kaikessa opissa ja
kaikessa tuntemisessa. **6** Sillä todistus Kristuksesta on teissä
vahvistettu, **7** Niin ettei teiltä jossakussa lahjassa mitään
puutu, jotka odotatte meidän Herran Jesuksen Kristuksen
ilmoitusta, **8** Joka myös teitä loppuun asti vahvistaa, että te
olisitte nuhteettomat meidän Herran Jesuksen Kristuksen
päivänä. **9** Sillä Jumala on uskollinen, jonka kautta te
kutsutut olette hänen Poikansa Jesuksen Kristuksen, meidän
Herramme yhteyteen. **10** Mutta minä neuvon teitä, rakkaat
veljet, meidän Herran Jesuksen Kristuksen nimen kautta,
että te kaikki yhdenkaltaisen puheen pitäisitte, ja ettei teidän
seassanne eriseuroja olisi, vaan olkaat sovitetut yhdessä
mielessä ja yhdessä neuvossa. **11** Sillä minun korvilleni on
tullut teistä, rakkaat veljet, Kloen perheen kautta, että riidat
ovat teillä keskenänne. **12** Niin minä sanon sitä, että kukin
teistä sanoo: minä olen Paavalin, minä olen Apollon, minä
Kephaan, minä Kristuksen. **13** Lieneekö Kristus jaettu, vai
onko Paavali teidän edestänne ristiinnaulittu? eli oletteko te
Paavalin nimeen kastetut? **14** Minä kiitän Jumalaa, etten minä
ole yhtään teistä kastanut, vaan Krispuksen ja Gajuksen: **15**
Ettei kenkään saa sanoa, että minä minun nimeeni ketään
kastin. **16** Minä kastin myös Stephanaan perheen; sitte en
minä tiedä, jos minä jonkun muun kastanut olen. **17** Sillä
ei Kristus minua lähettänyt kastamaan, vaan evankeliumia
saarnaamaan, ei sanan viisaudella, ettei Kristuksen risti
turhaan menisi. **18** Sillä se puhe rististä on niille hulluus,
jotka kadotetaan; mutta meille, jotka autuaaksi tulemme,
on se Jumalan voima. **19** Sillä kirjoitettu on: minä kadotan
viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä
hylkään. **20** Kussas on viisas? kussas on kirjanoppinut?
kussas tämän maailman tutkia on? Eikö Jumala ole tämän
maailman viisautta hulluudeksi tehnyt? **(aiōn g165)** **21** Sillä
että Jumalan viisaudessa ei maailma tuntenut Jumalaa
viisauden kautta, niin kelpasi Jumalalle tyhmän saarnan
kautta niitä vapahtaa, jotka sen uskovat, **22** Sentähden
että Juudalaiset merkkiä anovat ja Grekiläiset viisautta
etsivät; **23** Mutta me saarnaamme ristiinnaulitun Kristuksen
Juudalaisille pahennukseksi ja Grekiläisille hulluudeksi.
24 Mutta kutsutuille sekä Juudalaisille että Grekiläisille
saarnaamme me Kristuksen Jumalan voimaksi ja Jumalan
viisaudeksi. **25** Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin
ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset.
26 Te näette, rakkaat veljet, teidän kutsumisenne, ettei
monta lihallista viisasta, ei monta voimallista, ei myös monta
suuresta suvusta, **27** Vaan ne, jotka maailman edessä hullut
ovat, on Jumala valinnut, että hän viisaat häpiään saattais; ja
ne, jotka heikot ovat maailman edessä, on Jumala valinnut,
että hän väkevät häpiään saattais; **28** Ja ne alimmaisesta
suvusta ja ylönkatsotut maailmassa on Jumala valinnut, ja
ne, jotka ei mitään ole, että hän ne, jotka jotakin ovat, turhaksi
tekis; **29** Ettei hänen edessänsä yksikään liha kerskaisi.
30 Mutta te olette hänestä Kristuksessa Jesuksessa, joka
meille on Jumalalta tehty viisaudeksi, ja vanhurskaudeksi, ja
pyhitykseksi ja lunastukseksi: **31** Että niinkuin kirjoitettu on:
joka itsiänsä kerskaa, hän kerskatkaan itsiänsä Herrassa.

2 Ja, rakkaat veljet, kuin minä teidän tykönne tulin, en
minä tullut korkeilla sanoilla enkä syvällä viisaudella
ilmoittamaan teille Jumalan todistusta. **2** Sillä en minä itsiäni
pitänyt teidän seassanne mitäkään tietämäni, vaan ainoasti
Jesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun. **3** Ja minä olin
teidän kanssanne heikkoudessa, ja pelvossa, ja suuressa
vapistuksessa. **4** Ja minun puheeni ja saarnani ei ollut
kaunistetuissa sanoissa ihmisten viisauden jälkeen, mutta
hengen ja voiman osoituksessa, **5** Ettei teidän uskonne
olisi ihmisten viisaudessa, vaan Jumalan voimassa. **6** Mutta
me puhumme siitä viisaudesta, joka on täydellisten tykönä,
ei tämän maailman viisaudesta, eikä tämän maailman
päämiesten, jotka hukkuvat. **(aiōn g165)** **7** Vaan me puhumme
siitä salatusta Jumalan viisaudesta, jonka Jumala on ennen
maailman alkua säätänyt meidän kunniaksemme, **(aiōn g165)**
8 Jota ei yksikään tämän maailman päämiehistä tuntenut;
sillä jos he olisivat tunteneet, niin ei he olisi kunnian Herraa
ristiinnaulinneet. **(aiōn g165)** **9** Vaan niinkuin kirjoitettu on: joita
ei silmä ole nähnyt, eikä korva ole kuullut, ja ei ihmisen
sydämeen ole astunut, joita Jumala on niille valmistanut, jotka
häntä rakastavat. **10** Mutta meille on Jumala sen ilmoittanut
Henkensä kautta; sillä Henki kaikki tutkistelee, Jumalan
syvyydetkin. **11** Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä
on, vaan ihmisen henki, joka hänessä on? Niin myös ei
yksikään tiedä, mitä Jumalassa on, vaan Jumalan Henki. **12**
Mutta emme ole saaneet tämän maailman henkeä, vaan sen

Hengen, joka Jumalasta on, että me tietäisimme, mitä meille
Jumalalta annettu on, 13 Jota me myös puhumme, ei niillä
sanoilla, joita inhimillinen viisaus opettaa, vaan niillä, joita
Pyhä Henki opettaa, ja me tuomitsemme hengelliset asiat
hengellisesti. 14 Mutta ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä,
mitkä Jumalan Hengen ovat; sillä ne ovat hänelle hulluus, ja
ei taida käsittää, sillä ne hengellisesti tuomitaan. 15 Mutta
hengellinen tuomitsee tosin kaikkia, vaan ei hän keltäkään
tuomita. 16 Sillä kuka on tietänyt Herran mielen, joka tahtoo
hänelle neuvoa antaa? Mutta meillä on Kristuksen mieli.

3 Ja, rakkaat veljet! en minä taitanut teille puhua niinkuin
hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin lapsille
Kristuksessa. 2 Rieskaa minä olen teille juoda antanut, ja en
ruokaa; sillä ette sitä vielä voineet, ja ette vielä nytkään voi.
3 Sillä te olette vielä lihalliset, sillä niinkauvan kuin teidän
seassanne kateus ja riita ja eripuraisuus on, ettekö te ole
lihalliset ja vaella ihmisten tavan jälkeen? 4 Sillä koska joku
sanoo: minä olen Paavalin, ja toinen: minä Apollon: ettekö te
siis ole lihalliset? 5 Mitäs Paavali on ja mikä Apollo muuta
kuin palveliat, joiden kautta te olette uskoneet, ja niinkuin
Jumala kullekin antanut on? 6 Minä olen istuttanut, Apollo
on kastanut mutta Jumala on kasvun antanut. 7 Niin ei se
mitään ole, joka istuttaa, eikä se, joka kastaa, vaan Jumala,
joka kasvun on antaa. 8 Mutta se, joka istuttaa, ja se, joka
kastaa, ovat yhtä: kumpikin saa palkkansa työnsä jälkeen. 9
Sillä me olemme Jumalan apulaiset: te olette Jumalan pelto
ja Jumalan rakennus. 10 Sen Jumalan armon jälkeen, joka
minulle annettu on, olen minä perustuksen laskenut, niinkuin
taitava rakentaja, vaan toinen sen päälle rakentaa; mutta
katsokaan jokainen, kuinka hän sen päälle rakentaa. 11 Sillä
muuta perustusta, ei taida yksikään panna, vaan sen, joka
pantu on, joka on Jesus Kristus. 12 Jos nyt joku rakentaa
tämän perustuksen päälle kultaa, hopiaa, kalliita kiviä, puita,
heiniä, olkia: 13 Jokainen teko tulee julkiseksi; sillä se päivä
sen on selittävä, joka tulessa ilmaantuu: ja minkäkaltainen
kunkin teko on, sen tuli koettelee. 14 Jos jonkun teko pysyy,
jonka hän sen päälle rakentanut on, niin hän saa palkan: 15
Jos jonkun teko palaa, niin hän saa vahingon; mutta hän
tulee itse autuaaksi, kuitenkin niinkuin tulen kautta. 16 Ettekö
te tiedä teitänne Jumalan templiksi, ja että Jumalan Henki
asuu teissä? 17 Jos joku Jumalan templin turmelee, sen
Jumala turmelee; sillä Jumalan templi on pyhä, niinkuin
tekin olette. 18 Älkään kenkään itseänsä pettäkö: jos joku
teistä luulee itsensä viisaaksi tässä maailmassa, se tulkoon
tyhmäksi, että hän viisaaksi tulis. (aiōn g165) 19 Sillä tämän
maailman viisaus on hulluus Jumalan tykönä. Sillä kirjoitettu
on: hän käsittää taitavat heidän kavaluudessansa, 20 Ja
taas: Herra tietää viisasten ajatukset, että ne turhat ovat. 21
Sentähden älkään yksikään ihmisistä kerskatko; sillä kaikki
ovat teidän omanne: 22 Joko se olis Paavali eli Apollo,
eli Kephas, taikka maailma, eli elämä, eli kuolema, taikka
nykyiset eli tulevaiset: kaikki ovat teidän, 23 Mutta te olette
Kristuksen, vaan Kristus on Jumalan.

4 Jokainen pitäköön meitä Kristuksen palvelioina ja Jumalan
salaisuutten huoneenhaltioina. 2 Mutta ainoastaan se
huoneenhaltiain seassa etsitään, että joku uskolliseksi
löydettäisiin. 3 Mutta vähän minä sitä tottelen, että minä
teiltä tuomitaan eli inhimilliseltä päivältä: ja en minä itsekään
tuomitse minuani; 4 Sillä en minä tiedä mitään kanssani;
mutta en minä sentähden vanhurskautettu ole, vaan Herra on
se, joka minun tuomitsee. 5 Sentähden älkäät tuomitko ennen
aikaa, siihenasti kuin Herra tulee, joka nekin valkeuteen
saattaa, mitkä pimeydessä peitetyt ovat, ja ilmoittaa sydänten
aivoitukset: ja silloin kukin saa kunnian Jumalalta. 6 Mutta
näitä, rakkaat veljet, olen minä minustani ja Apollosta
ulostoimittanut teidän tähtenne, että te meistä oppisitte, ettei
kenkään enempää itsestänsä ajattelisi kuin kirjoitettu on,
ettei yksikään teistä toistansa vastaan pidä jonkun tähden
itsiänsä paisuttaman. 7 Sillä kuka sinun eroittaa? Taikka mitä
sinulla on, jota et sinä ole saanut? Jos siitä siis saanut olet,
mitäs kerskaat niinkuin et sinä saanut olisi? 8 Jo te olette
ravitut, jo te olette rikastuneet, ilman meitä te vallitsette: ja
oi jospa te tosin vallitsisitte, että mekin teidän kanssanne
vallitsisimme! 9 Sillä minä luulen, että Jumala on meitä
apostoleita viimeisiksi asettanut, niinkuin surmattaviksi; sillä
me olemme maailmalle, ja enkeleille, ja ihmisille ihmeeksi
tulleet. 10 Me olemme tomppelit Kristuksen tähden, mutta
te toimelliset Kristuksessa: me heikot, mutta te väkevät:
te kunnialliset, mutta me katsotut ylön. 11 Hamaan tähän
hetkeen asti kärsimme me nälkää ja janoa, ja olemme alasti,
ja meitä lyödään korvalle ja ei meillä ole vahvaa asuinsiaa:
12 Ja me näemme vaivaa, työtä tehden omilla käsillämme.
Kuin meitä soimataan, niin me hyvästi lausumme: kuin
meitä vainotaan, niin me kärsimme. 13 Kuin meitä pilkataan,
niin me rukoilemme: me olemme tulleet niinkuin maailman
tunkioksi ja kaikkein saastaisuudeksi tähän päivään asti.
14 En minä näitä kirjoita häväistäkseni teitä, vaan minä
neuvon teitä niinkuin rakkaita lapsiani. 15 Sillä ehkä teillä
olis kymmenentuhatta opettajaa Kristuksessa, niin ei teillä
kuitenkaan ole monta isää; sillä minä olen teitä Kristuksessa
Jesuksessa siittänyt evankeliumin kautta. 16 Sentähden
neuvon minä teitä, olkaat minun tavoittajani. 17 Sentähden

lähetin minä teille Timoteuksen, joka on minun rakas ja
uskollinen poikani Herrassa, jonka pitää muistuttaman teille
minun tieni, jotka ovat Kristuksessa, niinkuin minä joka
paikassa kaikissa seurakunnissa opetan. 18 Mutta muutamat
ovat teistä paisuneet, niinkuin en minä teidän tykönne tuleva
oliskaan. 19 Mutta ennen paljoa aikaa tulen minä teidän
tykönne, jos Herra tahtoo, ja tahdon tietää, ei paisuneitten
sanojen, vaan voimaa. 20 Sillä Jumalan valtakunta ei ole
puheessa, vaan voimassa. 21 Kumman te tahdotte: että
minä tulen vitsalla teidän tykönne, taikka rakkaudella ja
hengen siveydellä?

5 Täydellisesti kuuluu teidän seassanne huoruus, ja
senkaltainen huoruus, josta ei pakanatkaan sanoa tiedä,
niin että joku isänsä emäntää pitää. 2 Ja te olette paisuneet,
ja miksi ette enemmin murehtineet, että se, joka senkaltaisen
työn tehnyt on, teidän seastanne otettaisiin pois. 3 Mutta
minä tosin, joka niinkuin ruumiin puolesta poissa ollen,
kuitenkin hengessä tykönä ollen, olen jo niinkuin tykönä
oleva sen tuominnut, että hän, joka sen niin tehnyt on,
4 Meidän Herran Jesuksen Kristuksen nimeen, teidän
kokoontulemisessanne, ynnä minun henkeni kanssa, meidän
Herran Jesuksen Kristuksen voimalla, 5 Annetaan saatanan
haltuun lihan kadotukseksi, että henki autuaaksi tulis Herran
Jesuksen päivänä. 6 Ei ole teidän kerskauksenne hyvä:
ettekö te tiedä, että vähä hapatus kaiken taikinan hapattaa?
7 Sentähden peratkaat se vanha taikina, että te olisitte
uusi taikina, niinkuin te happamattomat olette; sillä meidän
pääsiäislampaamme on meidän edestämme uhrattu, joka
on Kristus. 8 Sentähden pitäkäämme juhlaa, ei vanhassa
hapatuksessa, eikä pahuuden ja vääryyden hapatuksessa,
vaan vakuuden ja totuuden happamattomassa taikinassa. 9
Minä olen teille lähetyskirjassa kirjoittanut, ettei teidän pitäisi
sekaantuman huorintekiäin kanssa. 10 Ja ei kaiketi tämän
maailman huorintekiäin kanssa, eli ahneitten, eli raateliain,
eli epäjumalain palveliain; sillä niin tulis teidän maailmasta
paeta pois. 11 Mutta nyt minä olen kirjoittanut, ettei teidän
pidä heihin sekaantuman, jos joku, joka veljeksi kutsutaan,
olis huorintekiä, taikka ahne, eli epäjumalain palvelia, taikka
pilkkaaja, eli juomari, taikka raatelia; älkäät senkaltaisen
kanssa syökö; 12 Sillä mitä minun tulee tuomita niitä, jotka
ulkona ovat? Ettekö te niitä tuomitse, jotka sisällä ovat?
13 Mutta Jumala ne tuomitsee, jotka ulkona ovat. Ajakaat
itsekin paha pois tyköänne.

6 Miksi joku teistä, jolla on toisen kanssa jotakin asiaa,
rohkenee riidellä vääräin ja ei pyhäin edestä? 2 Ettekö
te tiedä, että pyhät pitää maailmaa tuomitseman? Ja jos
maailma pitää teidän kauttanne tuomittaman, ettekö siis
te kelpaa pienempiä asioita tuomitsemaan? 3 Ettekö te
tiedä, että meidän pitää enkeleitäkin tuomitseman? kuinka
siis ei ajallisia asioita? 4 Kuin siis teillä on jotakuta asiaa
ajallisesta hyvyydestä, niin te otatte ne, jotka seurakunnassa
ovat katsotut ylön, ja asetatte tuomariksi. 5 Teille minä
sanon näitä häpiäksi: eikö niin yhtään viisasta ole teidän
seassanne, joka taitais tuomita veljiensä välillä? 6 Vaan veli
riitelee veljensä kanssa, ja sittenkin uskottoman edessä.
7 Niin on siis kaiketi vika teidän seassanne, että te toinen
toisenne kanssa käytte oikeuden eteen. Miksi ette paremmin
vääryyttä kärsi? miksi ette ennen suo teitänne vahingoittaa?
8 Vaan te itse vääryyden ja vahingon teette, ja semminkin
teidän veljillenne. 9 Ettekö te tiedä, ettei väärät pidä Jumalan
valtakuntaa perimän? Älkäät eksykö; ei huorintekiäin, eikä
epäjumalten palvelijain, eikä salavuoteisten, eikä pehmiäin,
eikä miesten kanssa makaajain, 10 Eikä varasten, eikä
ahnetten, eikä juomarien, eikä pilkkaajain eikä raateliain
pidä Jumalan valtakuntaa perimän. 11 Ja senkaltaiset te
muutamat olitte; mutta te olette pestyt, te olette pyhitetyt, te
olette vanhurskaaksi tulleet Herran Jesuksen nimen kautta ja
meidän Jumalamme hengen kautta. 12 Kaikissa on minulla
valta, vaan ei kaikki ole hyväksi: kaikissa on minulla valta,
mutta en minä kenenkään alamainen ole. 13 Ruoka on
vatsalle säätty ja vatsa rualle; mutta Jumala on tämän ja sen
hukuttava. Ei ruumis ole säätty huoruuteen, vaan Herralle,
ja Herra ruumiille. 14 Mutta Jumala on Herran herättänyt,
niin hän on myös meitäkin voimallansa herättävä. 15 Ettekö
te tiedä, että teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäsenet?
Pitäiskö siis minun Kristuksen jäsenet ottaman ja porton
jäseniksi tekemän? Pois se! 16 Taikka ettekö te tiedä, että
se, joka porttoon ryhtyy, hän on yksi ruumis sen kanssa?
Sillä he tulevat, sanoo hän, kaksi yhdeksi lihaksi. 17 Mutta
joka Herraan ryhtyy, se on yksi henki hänen kanssansa.
18 Välttäkäät huoruutta. Kaikki synnit, joita ihminen tekee,
ovat ulkona ruumiista; vaan joka huorin tekee, tekee syntiä
omassa ruumiissansa. 19 Vai ettekö te tiedä, että teidän
ruumiinne on Pyhän Hengen templi, joka teissä on, jonka te
Jumalalta saitte, ja ettepä te ole teidän omanne? 20 Sillä
te olette kalliisti ostetut; kunnioittakaat siis Jumalaa teidän
ruumiissanne ja teidän hengessänne, jotka Jumalan ovat.

7 Mutta niistä, joita te minulle kirjoititte, hyvä on miehelle,
ettei hän vaimoon ryhdy. 2 Mutta huoruuden tähden
pitäköön kukin oman vaimonsa, ja jokainen pitäköön oman
miehensä. 3 Mies antakoon vaimolle velvollisen mielisuosion,
niin myös vaimo miehelle. 4 Ei ole vaimolla valtaa omalle

ruumiillensa, vaan miehellä: ei myös miehellä ole valtaa
ruumiillensa, vaan vaimolla. 5 Älkäät toinen toistanne vältkö,
jollei se ole molempain suosiosta hetkeksi, että teillä jouto
olis paastota ja rukoilla: ja tulkaat jälleen yhteen, ettei
saatana teitä kiusaisi teidän himonne hillimättömyyden
puolesta. 6 Mutta sen sanon minä teille suomisen ja ei
käskyn jälkeen. 7 Sillä minä tahtoisin, että kaikki ihmiset
niin olisivat kuin minäkin olen; mutta jokaisella on oma
lahja Jumalalta, yhdellä niin ja toisella näin. 8 Vaan minä
sanon naimattomille ja leskille: se on heille hyvä, jos he
ovat niinkuin minäkin. 9 Vaan ellei he voi itsiänsä pidättää,
niin naikaan; sillä parempi on naida kuin palaa. 10 Mutta
naineelle käsken, en minä, vaan Herra, ettei vaimon pidä
miehestänsä eriämän. 11 Mutta jos hän eriää, niin olkoon
naimatta taikka sopikaan miehensä kanssa, ja älköön mies
hyljätkö vaimoansa. 12 Vaan muille sanon minä ja ei Herra:
jos jollakin veljellä on uskotoin vaimo, ja se mielistyy hänen
kanssansa asumaan, älköön sitä itsestänsä eroittako. 13 Ja
jos jollakin vaimolla on uskotoin mies, ja hän tahtoo sen
kanssa asua, älköön häntä itsestänsä eroittako. 14 Sillä
uskotoin mies on vaimonsa kautta pyhitetty, ja uskotoin
vaimo on pyhitetty miehensä kautta: Muutoin olisivat teidän
lapsenne saastaiset, vaan nyt ne ovat pyhitetyt. 15 Mutta
jos uskotoin itsensä eroittaa, niin olkoot eroitetut. Eipä veli
taikka sisar ole sidottu orjuuteen senmuotoisissa menoissa;
mutta rauhassa on Jumala meitä kutsunut. 16 Sillä kuinkas
tiedät, vaimo, jos sinä miehes taidat autuaaksi saattaa? Eli
sinä mies, kuinkas tiedät, jos sinä taidat vaimos autuaaksi
saattaa? 17 Kuitenkin niinkuin Jumala kullekin on jakanut:
jokainen niin vaeltakaan, kuin Herra on hänen kutsunut: ja
niin minäkin kaikissa seurakunnissa säädän. 18 Jos joku
ympärileikattu on kutsuttu, älkään se esinahkaa pyytäkö:
jos joku on esinahasta kutsuttu, älkään se antako itsiänsä
ympärileikata. 19 Ympärileikkaus ei ole mitään, eikä esinahka
mitään ole, vaan Jumalan käskyin pitämys. 20 Jokainen
pysyköön siinä kutsumisessa, johonka hän kutsuttu on. 21
Jos sinä olet orjaksi kutsuttu, älä sitä murehdi: kuitenkin jos
sinä taidat vapaaksi tulla, miin nautitse sitä paremmin. 22
Sillä joka orjaksi on Herrassa kutsuttu, se on Herran vapaa:
niin myös joka vapaaksi on kutsuttu, hän on Kristuksen
orja. 23 Te olette kalliisti ostetut! älkäät ihmisten orjat olko!
24 Itsekukin, rakkaat veljet, jossa hän kutsuttu on, olkaan
siinä Jumalan tykönä. 25 Mutta neitseistä ei ole minulla
Herran käskyä; kuitenkin sanon minä minun neuvoni niinkuin
laupiuden saanut Herralta uskollisena ollakseni. 26 Minä
luulen siis sen hyväksi, nykyisen tuskan tähden, että ihmisen
on niin hyvä olla. 27 Jos sinä olet vaimoon sidottu, älä pyydä
eroa; jos sinä olet vaimotoin, niin älä pyydä vaimoa. 28 Mutta
jos sinä myös olet nainut, et sinä syntiä tehnyt, ja jos neitsy
huoli, ei hänkään syntiä tehnyt. Kuitenkin senkaltaiset saavat
vaivan ruumiisensa. Mutta minä säästäisin mielelläni teitä.
29 Mutta sen minä sanon, rakkaat veljet, aika on lyhetty.
Mitä enempi? Joilla vaimot ovat, olkaan niinkuin ei heillä
olisikaan, 30 Ja jotka itkevät, niinkuin ei he itkisikään: ja jotka
iloitsevat, niinkuin ei iloitsisikaan: ja jotka ostavat, niinkuin
ei nautitsisikaan; 31 Ja jotka tätä maailmaa viljelevät, ettei
he sitä väärin käyttäisi; sillä tämän maailman meno on
menevä. 32 Mutta minä tahtoisin, että te ilman murhetta
olisitte: naimatoin tottelee niitä, jotka Herran ovat, kuinka
hänen pitää Herralle kelpaaman. 33 Mutta joka nai, hän
suree maailmallisista, kuinka hän emännällensä kelpais. 34
Nämät ovat eroitetut, vaimo ja neitsy, joka ei naitu ole, se
murehtii niitä, jotka Herran ovat, että hän pyhä olis sekä
ruumiilla että hengellä; mutta se, joka naitu on, murehtii
maailmallisista, kuinka hänen pitää miehellensä kelpaaman.
35 Mutta senkaltaista sanon minä teidän tarpeeksenne: ei,
että minä paulan teidän päällenne heittäisin, vaan että te
soveliaasti ja hyvin Herrassa riippuisitte, ilman eroittamatta.
36 Mutta jos joku luulee, ettei se sovi hänen neitseellensä,
sittekuin hän jo naitavissa on, eikä saa toisin olla, niin
tehkään, mitä hän tahtoo, ei hän syntiä tee; sallikaan hänen
huolla. 37 Mutta joka seisoo vahvana sydämessänsä ja ei
ole vaadittu, vaan hänellä on oma ehtonsa ja päättää sen
sydämessänsä, että hän tahtoo neitseensä pitää, se tekee
hyvin. 38 Sentähden joka naittaa, se tekee hyvin; mutta joka
ei naita, hän tekee paremmin. 39 Vaimo on sidottu lakiin,
niinkauvan kuin hänen miehensä elää; vaan kuin hänen
miehensä kuollut on, niin hän on vapaa toiselle huolemaan,
kelle hän tahtoo; ainoasti että se Herrassa tapahtuu. 40 Vaan
hän on autuaampi, minun luullakseni, jos hän sillänsä pysyy;
sillä minä luulen, että minullakin on Jumalan Henki.

8 Epäjumalain uhreista me tiedämme, että kaikilla meillä on
tieto. Tieto paisuttaa, mutta rakkaus rakentaa. 2 Mutta jos
joku luulee jotakin tietävänsä, ei hän vielä mitään tiedä, kuin
hänen tulis tietää. 3 Mutta jos joku Jumalaa rakastaa, se
on tuttu häneltä. 4 Niin me nyt tiedämme siitä ruasta, joka
epäjumalille uhrataan, ettei yhtään epäjumalaa maailmassa
olekaan, ja ettei yhtään muuta Jumalaa ole kuin yksi; 5 Ja
vaikka muutamat ovat, jotka jumaliksi kutsutaan, olkoon se
taivaassa eli maan päällä, (niinkuin monta jumalaa ja monta
herraa on:) 6 Niin on kuitenkin meillä yksi Jumala, Isä, josta
kaikki ovat, ja me hänessä, ja yksi Herra Jesus Kristus, jonka
kautta kaikki ovat, ja me hänen kauttansa. 7 Mutta ei jokaisella

ole tietoa; sillä muutamat tekevät itsellensä omantunnon
epäjumalista ja syövät niinkuin epäjumalille uhrattua, ja
että heidän omatuntonsa on heikko, niin se saastutetaan.
8 Mutta ei ruoka meitä saata otolliseksi Jumalan edessä;
jos me syömme, emme siitä rikkaammaksi tule; ellemme
taas syö, emmepä me sentähden köyhemmäksi tule. 9
Vaan katsokaat, ettei tämä teidän vapautenne tulisi heikoille
pahennukseksi; 10 Sillä jos joku näkee sinun, jolla tieto on,
atrioitsevan epäjumalain huoneissa, eikö siitä omatunto, joka
heikko on, yllytetä epäjumalain uhria syömään? 11 Ja niin
sinun tietos kautta sinun veljes hukkaantuu, joka heikko
on, jonka tähden Kristus on kuollut. 12 Mutta kuin te niin
syntiä teette veljiänne vastaan ja särjette heidän heikon
omantuntonsa, niin te Kristusta vastaan syntiä teette. 13
Sentähden jos ruoka minun veljeni pahentais, niin en minä
ikänäni söisi lihaa, etten minä veljeäni pahentaisi. (aiōn g165)

9 Enkö minä ole apostoli? Enkö minä vapaa ole? Enkö
minä meidän Herraa Jesusta Kristusta nähnyt? Ettekö
te ole minun työni Herrassa? 2 Ellen minä ole muille
apostoli, niin minä tosin teille olen; sillä te olette minun
apostolivirkani sinetti Herrassa. 3 Niille, jotka minulta kysyvät,
on tämä minun edesvastaukseni: 4 Eikö meillä ole valta
syödä ja juoda? 5 Eikö meillä ole valta sisarta vaimona
kanssamme ympäri viedä, niinkuin muillakin apostoleilla,
ja Herran veljillä, ja Kephaalla? 6 Eli minullako yksin ja
Barnabaalla ei ole valtaa olla työtä tekemättä? 7 Kuka sotii
koskaan omalla kulutuksellansa? Kuka istuttaa viinatarhan
ja ei syö sen hedelmästä? Eli kuka karjaa kaitsee ja ei
syö karjan rieskasta? 8 Puhunenko minä näitä ihmisten
tavalla? Eikö myös laki sitä sano? 9 Sillä Moseksen laissa
on kirjoitettu: Ei sinun pidä sitoman kiinni riihtä tappavan
härjän suuta. Sureneeko Jumala härkiä? 10 Taikka, eikö
hän sitä kaiketi meidän tähtemme sano? sillä meidän
tähtemme on se kirjoitettu: että se joka kyntää, hänen
pitää toivossa kyntämän, ja joka riihtä tappaa, hänen pitää
toivossa riihtä tappaman, että hän toivostansa osalliseksi
tulis. 11 Jos me olemme teille hengellisiä kylväneet; paljoko
se on, jos me teidän ruumiillisianne niitämme? 12 Jos
muut ovat tässä vallassa osalliset teidän tykönänne, miksi
emme siis paljoa enemmin? mutta emmepä me ole sitä
valtaa pitäneet, vaan me kärsimme kaikkinaisia, ettemme
Kristuksen evankeliumille mitään estettä tekisi. 13 Ettekö
te tiedä, että ne, jotka uhraavat, ne syövät uhrista, ja ne,
jotka alttaria valmistavat, ne alttarista osalliseksi tulevat? 14
Niin on myös Herra säätänyt, että ne, jotka evankeliumia
ilmoittavat, pitää evankeliumista elatuksensa saaman. 15
Mutta en minä ole kuitenkaan mitään näistä tehnyt. Vaan en
minä sentähden sitä kirjoita, että niin pitäis minun kanssani
tapahtuman. Parempi olis minun kuolla kuin että joku minun
kerskaamiseni tyhjäksi tekis. 16 Mutta että minä evankeliumia
saarnaan, niin ei minun tarvitse siitä öykätä; sillä minun tulee
se tehdä. Voi minua, ellen minä evankeliumia ilmoita! 17
Sillä jos minä sen mielelläni teen, niin minulla on palkka;
mutta jos minä ylönmielin sen teen, niin on se virka kuitenkin
minulle uskottu. 18 Mitäs siis minun palkkani on? että
minä Kristuksen evankeliumia saarnaan, ja teen sen ilman
vapauttani evankeliumissa. 19 Sillä ehkä minä olen vapaa
jokaisesta, niin minä olen kuitenkin minuni tehnyt jokaisen
palveliaksi, että minä sitä usiammat voittaisin. 20 Ja olen
Juudalaisille tehty niinkuin Juudalainen, että minä Juudalaiset
voittaisin; niille jotka lain alla ovat, niinkuin lain alainen,
että minä ne, jotka lain alla ovat, voittaisin; 21 Niille jotka
ilman lakia ovat, niinkuin minä ilman lakia olisin, (vaikka en
minä ilman lakia Jumalan edessä ole, vaan olen Kristuksen
laissa,) että minä ne, jotka ilman lakia ovat, voittaisin; 22
Heikoille olen minä tehty niinkuin heikko, että minä heikot
voittaisin. Minä olen kaikille tehty kaikiksi, että minä kaiketi
muutamat autuaaksi saattaisin. 23 Mutta sen minä teen
evankeliumin tähden, että minä siitä osalliseksi tulisin. 24
Ettekö te tiedä, että ne, jotka kiistassa juoksevat, kaikki
tosin he juoksevat, vaan yksi palkan ennättää? Juoskaat siis
niin, että te käsittäisitte. 25 Mutta jokainen joka kilvoittelee,
kaikista hän itsensä pitää pois. Ne tosin sitä varten, että he
katoovaisen kruunun saisivat; mutta me katoomattoman. 26
Mutta en minä niin juokse kuin tietämättömän puoleen, ja
minä kilvoittelen, ei niinkuin tuulta pieksäin. 27 Vaan minä
kuritan ruumistani ja painan sitä alas, etten minä, joka muille
saarnaan, itse hyljättäväksi tulisi.

10 Mutta en minä tahdo sitä teiltä, rakkaat veljet, salata,
että meidän isämme ovat kaikki pilven alla olleet ja
kaikki meren lävitse vaeltaneet, 2 Ja kaikki Mosekseen
kastetut pilvessä ja meressä. 3 Ja ovat kaikki yhtäläistä
hengellistä ruokaa syöneet, 4 Ja kaikki yhtäläistä hengellistä
juomaa juoneet; sillä he joivat siitä hengellisestä kalliosta,
joka heitä seurasi; mutta se kallio oli Kristus. 5 Mutta ei
heistä monta olleet Jumalalle otolliset; sillä he maahan lyötiin
korvessa. 6 Mutta nämä olivat meille esikuvaksi, ettemme
pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat. 7 Älkäät siis olko
epäjumalain palveliat, niinkuin muutamat heistä, niinkuin
kirjoitettu on: kansa istui syömään ja juomaan, ja nousi
mässäämään. 8 Älkäämme huorin tehkö, niinkuin muutamat
heistä itsensä huoruudella saastuttivat ja lankesivat yhtenä

päivänä kolmekolmattakymmentä tuhatta. 9 Älkäämme
Kristusta kiusatko, niinkuin myös muutamat heistä kiusasivat
ja surmattiin kärmeiltä. 10 Älkäät napisko, niinkuin muutamat
heistä napisivat ja hukattiin kadottajalta. 11 Mutta kaikki
nämä tulivat heidän kohtaansa esikuvaksi; vaan se on
kirjoitettu meille karttamiseksi, joidenka päälle maailman
loput tulleet ovat. (aiōn g165) 12 Sentähden joka luulee
seisovansa, katsokaan, ettei hän lankee. 13 Eipä yksikään
kiusaus ole teitä käsittänyt, vaan inhimillinen; mutta Jumala
on uskollinen, joka ei salli teitä kiusattaa ylitse teidän
voimanne; vaan hän tekee myös kiusauksesta lopun, että te
sen voisitte kärsiä. 14 Sentähden, minun rakkaani, paetkaat
epäjumalain palvelusta! 15 Minä puhun niinkuin toimellisille:
tuomitkaat te, mitä minä sanon. 16 Se siunattu kalkki, jota
me siunaamme, eikö se ole Kristuksen veren osallisuus? Se
leipä, jonka me murramme, eikö se ole Kristuksen ruumiin
osallisuus? 17 Sillä se on yksi leipä, niin mekin monta
olemme yksi ruumis; sillä me kaikki yhdestä leivästä olemme
osalliset. 18 Katsokaat Israelia lihan jälkeen: eikö ne, jotka
uhria syövät, ole alttarista osalliset? 19 Mitäs siis minä
sanon, että epäjumalat jotakin ovat, eli jos epäjumalain
uhri jotakin on? 20 Mutta sen minä sanon: mitä pakanat
uhraavat, sen he perkeleille uhraavat ja ei Jumalalle. En
minä tahdo, että teidän pitää oleman perkeleistä osalliset. 21
Ette taida Herran kalkkia juoda ja perkeleiden kalkkia. Ette
taida osalliset olla Herran pöydästä ja perkeleiden pöydästä.
22 Eli tahdommeko me Herraa härsytellä? Olemmeko me
häntä väkevämmät? 23 Kaikki tosin ovat minulle luvalliset,
vaan ei kaikki ole tarpeelliset. Kaikki ovat minulle luvalliset,
mutta ei kaikki tapahdu parannukseksi. 24 Älkään kenkään
omaa parastansa katsoko, vaan toisen. 25 Kaikkea, mitä
teurashuoneessa myydään, syökäät ja älkäät omantunnon
tähden kyselkö. 26 Sillä maa on Herran, ja kaikki mitä siinä
on. 27 Mutta kuin joku uskomatoin teitä vieraaksi kutsuu
ja te mennä tahdotte, niin syökäät kaikkia, mitä teidän
eteenne tuodaan ja älkäät omantunnon tähden kyselkö. 28
Mutta jos joku silloin teille sanois: tämä on epäjumalain
uhri, niin älkäät syökö, hänen tähtensä, joka sen ilmoitti, ja
omantunnon tähden. Sillä maa on Herran ja kaikki mitä siinä
on. 29 Mutta minä sanon omastatunnosta: ei sinun, vaan
toisen; sillä minkätähden minun vapauteni tuomitaan toisen
omaltatunnolta? 30 Sillä koska minä sen kiitoksella nautitsen,
miksis minua pilkataan sen edestä, josta minä kiitän? 31
Jos te nyt syötte eli juotte, eli mitä te teette, niin tehkäät
kaikki Jumalan kunniaksi. 32 Olkaat ilman pahennusta sekä
Juudalaisille että Grekiläisille ja Jumalan seurakunnalle,
33 Niinkuin minä kaikissa kaikille kelpaan ja en etsi omaa
parastani, vaan monen, että he autuaaksi tulisivat.

11 Olkaat minun seuraajani, niinkuin minäkin Kristuksen.
2 Mutta minä kiitän teitä, rakkaat veljeni, että te minua
kaikissa muistatte, ja että te pidätte ne säädyt, jotka minä
teille annoin. 3 Mutta minä tahdon, että teidän pitää tietämän,
että Kristus on jokaisen miehen pää; mutta mies on vaimon
pää, ja Jumala on Kristuksen pää. 4 Jokainen mies, joka
rukoilee eli propheteeraa, ja pitää jotakin päänsä päällä, se
häpäisee päänsä. 5 Mutta jokainen vaimo, joka rukoilee eli
propheteeraa peittämättömällä päällä, se häpäisee päänsä;
sillä se on niinkuin se ajeltu olis. 6 Sillä ellei vaimo anna
itsiänsä peittää, niin kerittäkään myös hänen hiuksensa;
vaan että se on ruma, että vaimon pitäis keritty eli ajeltu
oleman, niin peittäkään päänsä. 7 Mutta ei miehen pidä
päätänsä peittämän, sillä hän on Jumalan kuva ja kunnia;
mutta vaimo on miehen kunnia. 8 Sillä ei mies ole vaimosta,
mutta vaimo on miehestä. 9 Ja ei mies ole luotu vaimon
tähden, mutta vaimo on luotu miehen tähden. 10 Sentähden
pitää vaimon pitämän voiman päänsä päällä enkelitten
tähden; 11 Muutoin ei ole mies paitsi vaimoa, eikä vaimo
paitsi miestä, Herrassa, 12 Sillä niinkuin vaimo on miehestä,
niin on myös mies vaimon kautta; mutta kaikki Jumalasta. 13
Tuomitkaat itse keskenänne: onko se kaunis, että vaimo
avopäin Jumalaa rukoilee? 14 Eikö luontokin sitä teille
opeta, että se on miehelle häpiäksi, jos hänellä on pitkät
hiukset? 15 Mutta vaimolle on se kunniaksi, että hänellä on
pitkät hiukset; sillä hiukset ovat hänelle peitteeksi annetut.
16 Mutta jos joku näkyy riitainen olevan, ei meillä eikä
Jumalan seurakunnilla se tapa ole. 17 Mutta kuin minä
tätä teille ilmoitan, en minä teitä kiitä, ettette kokoon tule
parannukseksi, vaan pahennukseksi. 18 Sillä ensin, kuin
te seurakuntaan tulette, niin minä kuulen eripuraisuudet
olevan seassanne; jonka minä myös puolittain uskon. 19
Sillä teidän seassanne pitää myös eriseurat oleman, että
ne, jotka koetellut ovat, teidän seassanne ilmoitettaisiin.
20 Kuin te siis kokoon tulette yhteen, ei se ole Herran
ehtoollista pitää. 21 Sillä jokainen ennättää syödä oman
ehtoollisensa, yksi isoo, toinen juovuksissa on. 22 Vai eikö
teillä huoneita ole, joissa te syödä ja juoda saatte? Taikka
katsotteko te ylön Jumalan seurakunnan ja häpäisette ne,
joilla ei mitään ole? Mitä minun pitää teille sanoman? Pitääkö
minun teitä kiittämän? Tässä en minä kiitä. 23 Sillä minä
olen sen Herralta saanut, jonka minä myös teille annoin.
Sillä Herra Jesus, sinä yönä, jona hän petettiin, otti leivän,
24 Ja kiitti, mursi ja sanoi: ottakaat, syökäät! tämä on minun

ruumiini, joka teidän edestänne murretaan: se tehkäät minun
muistokseni; 25 Niin myös kalkin ehtoollisen jälkeen ja sanoi:
tämä kalkki on se Uusi Testamentti minun veressäni; se
tehkäät, niin usein kuin te juotte, minun muistokseni. 26 Sillä
niin usein kuin te syötte tästä leivästä ja juotte tästä kalkista,
pitää teidän Herran kuoleman julistaman, siihenasti kuin hän
tulee. 27 Sentähden joka kelvottomasti syö tästä leivästä
ja juo Herran kalkista, se on vikapää Herran ruumiiseen
ja vereen. 28 Mutta koetelkaan ihminen itsiänsä, ja niin
syökään tästä leivästä ja juokaan tästä kalkista. 29 Sillä
joka syö taikka juo kelvottomasti, hän syö ja juo tuomion
itsellensä, ettei hän Herran ruumista eroita. 30 Sentähden
on myös monta heikkoa ja sairasta teidän seassanne, ja
moni makaa. 31 Sillä jos me itsemme tuomitsisimme, niin
emme ensinkään tuomittaisi. 32 Vaan kuin me tuomitaan,
niin me Herralta kuritetaan, ettemme maailman kanssa
kadotettaisi. 33 Sentähden, rakkaat veljeni! kuin te kokoon
tulette syömään, niin odottakaat toinen toistanne. 34 Mutta
jos joku isoo, hän syököön kotonansa, ettette kokoon tulisi
kadotukseksi. Ne muut minä tultuani tahdon toimittaa.

12 Mutta hengellisistä lahjoista, rakkaat veljet, en minä
tahdo teiltä salata. 2 Te tiedätte, että te olette pakanat
olleet ja käyneet mykkäin epäjumalain tykö, niinkuin te viedyt
olitte. 3 Sentähden teen minä teille tiettäväksi, ettei yksikään,
joka Jumalan Hengen kautta puhuu, Jesusta kiroile: ja ei
yksikään taida Jesusta kutsua Herraksi, vaan Pyhän Hengen
kautta. 4 Lahjat ovat moninaiset, mutta yksi on Henki; 5
Ja virat ovat moninaiset, mutta yksi on Herra. 6 Ja voimat
ovat moninaiset, mutta yksi on Jumala, joka kaikki kaikissa
vaikuttaa. 7 Mutta jokaiselle annetaan Hengen ilmoitus
hyödytykseksi. 8 Sillä yhdelle annetaan Hengen kautta puhua
viisaudesta, toiselle puhua tiedosta, sen yhden Hengen
kautta: 9 Mutta toiselle usko siitä yhdestä Hengestä: toiselle
lahjat terveeksi tehdä siinä yhdessä Hengessä: 10 Toiselle
voimallisia töitä tehdä, toiselle ennustus, toiselle henget
eroittaa, toiselle moninaiset kielet, toiselle moninaisten kielten
selitys. 11 Mutta nämät kaikki se yksi Henki vaikuttaa, jakaen
kullekin omansa niinkuin hän tahtoo. 12 Sillä niinkuin ruumis
on yksi, ja hänellä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin
jäsenet, ehkä heitä on usia, ovat kuitenkin yksi ruumis;
niin on myös Kristus. 13 Sillä me olemme myös yhdessä
Hengessä kaikki yhdeksi ruumiiksi kastetut, sekä Juudalaiset
että Grekiläiset, sekä orjat että vapaat, ja kaikki me olemme
yhteen Henkeen juotetut. 14 Sillä ei ruumis ole yksi jäsen,
vaan usia. 15 Jos jalka sanois: en minä ole käsi, sentähden
en minä ole ruumiista: eikö hän senvuoksi ole ruumiista?
16 Ja jos korva sanois: en minä ole silmä, sentähden en
minä ole ruumiista: eikö hän senvuoksi ruumiista ole? 17
Jos koko ruumis silmänä olis, kussas siis kuulo? Jos se
kaikki kuulona, kussas siis haisto? 18 Mutta nyt on Jumala
pannut jäsenet erinänsä itsekunkin ruumiissa niinkuin hän
on tahtonut. 19 Vai jos kaikki olisivat yksi jäsen, kussa sitte
ruumis olis? 20 Mutta nyt on monta jäsentä, vaan yksi ruumis.
21 Mutta ei silmä taida kädelle sanoa: en minä sinua tarvitse,
eli taas pää jaloille: en minä teitä tarvitse. 22 Vaan paljoa
enemmin ne ruumiin jäsenet, jotka heikommaksi näkyvät,
ovat tarpeelliset. 23 Ja jotka me luulemme häpiällisemmäksi
ruumiissa, niiden päälle me enimmän kunnian panemme; ja
jotka häijymmäksi näkyvät, niillä on enin kaunistusta: 24
Sillä jotka meissä kauniit ovat, ei ne mitään tarvitse; mutta
Jumala on ruumiin kokoon liittänyt ja sille puuttuvaiselle
enemmän kunnian antanut, 25 Ettei eripuraisuutta ruumiissa
olisi; vaan kaikki jäsenet pitää toinen toisestansa surun
pitämän. 26 Ja jos yksi jäsen kärsii jotakin, niin kaikki muut
jäsenet kanssa kärsivät, ja jos yksi jäsen kunniassa pidetään,
niin kaikki jäsenet myös riemuitsevat. 27 Mutta te olette
Kristuksen ruumis ja jäsenet, jokainen osansa jälkeen. 28
Ja Jumala on pannut seurakuntaan ensin apostolit, sitte
prophetat, senjälkeen opettajat, sitte voimalliset työt, jälleen
parantamisen lahjat, avut, hallitukset, moninaiset kielet. 29
Ovatko kaikki apostolit? Ovatko kaikki prophetat? Ovatko
kaikki opettajat? Onko kaikilla voimalliset työt? 30 Onko
kaikilla parantamisen lahjat? Puhuvatko kaikki moninaisilla
kielillä? Taitavatko kaikki selittää? 31 Mutta noudattakaat te
paraita lahjoja. Ja vielä minä teille korkiamman tien osoitan.

13 Jos minä ihmisten ja enkelein kielillä puhuisin, ja ei
minulla olisi rakkautta, niin minä olisin kuin helisevä
vaski tai kilisevä kulkuinen. 2 Ja jos minä propheteerata
taitaisin, ja kaikki salaisuudet tietäisin ja kaiken tiedon, ja
minulla olis kaikki usko, niin että minä vuoret siirtäisin, ja ei
olisi minulla rakkautta, niin en minä mitään olisi. 3 Ja jos
minä kaiken tavarani kuluttaisin köyhäin ravinnoksi, ja jos
minä antaisin ruumiini poltettaa, ja ei olisi minulla rakkautta,
niin ei se olisi minulle mitään hyödyllinen. 4 Rakkaus on
kärsivällinen ja laupias. Ei rakkaus kadehdi, ei rakkaus ole
tyly, ei hän paisu: 5 Ei hän käytä itsiänsä sopimattomasti, ei
omaansa etsi, ei hän vihaan syty, ei hän pahaa ajattele, 6 Ei
hän vääryydestä iloitse, mutta hän iloitsee totuudesta: 7
Kaikki hän peittää, kaikki hän uskoo, kaikki hän toivoo, kaikki
hän kärsii. 8 Ei rakkaus koskaan väsy; vaikka prophetiat
lakkaavat, ja kielet vaikenevat, ja tieto katoo. 9 Sillä me
ymmärrämme puolittain, ja propheteeraamme puolittain. 10

Mutta kuin täydellinen tulee, sitte vajaa lakkaa. 11 Kuin minä
olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli
ja ajattelin kuin lapsi; mutta sitte kuin minä mieheksi tulin, niin
minä hylkäsin lapselliset. 12 Sillä nyt me näemme niinkuin
peilistä tapauksessa, mutta silloin kasvoista kasvoihin: nyt
minä tunnen puolittain, vaan silloin minä tunnen niiinkuin
minä tuttu olen. 13 Mutta nyt pysyvät usko, toivo, rakkaus,
nämät kolme; vaan rakkaus on suurin niistä.

14 Noudattakaat rakkautta, olkaat ahkerat hengellisten
lahjain perään; mutta enemmin propheteeraamaan.
2 Sillä joka kielillä puhuu, ei hän ihmisille puhu, vaan
Jumalalle; sillä ei kenkään kuule, vaan hän puhuu salaisuudet
hengessä. 3 Mutta joka propheteeraa, se puhuu ihmisille
parannukseksi ja neuvoksi ja lohdutukseksi. 4 Joka kielillä
puhuu, hän parantaa itsensä; mutta joka propheteeraa,
hän seurakunnan parantaa. 5 Mutta minä tahtoisin, että
te kaikki kielillä puhuisitte, mutta paljoa enemmin, että te
propheteeraisitte; sillä se, joka propheteeraa, on suurempi
kuin se, joka kielillä puhuu, paitsi sitä jos hän sen selittää,
että seurakunta sais siitä parannuksen. 6 Vaan nyt, rakkaat
veljeni! jos minä tulen teidän tykönne kielillä puhuen, mitä
minä olisin teille hyödyllinen, ellen minä puhuisi teille eli
ilmoituksen kautta, eli tiedon kautta, eli prophetian kautta,
taikka opin kautta? 7 Kuitenkin ne hengettömät, jotka äänen
antavat, joko se on huilu eli kantele, koska ei ne anna
eri ääntä itsestänsä, kuinka se tiedetään, mitä huilulla eli
mitä kanteleella soitettu on? 8 Ja jos vaskitorvi antaa
ymmärtämättömän äänen itsestänsä, kuka tietää sotaan
hankita? 9 Niin myös te, jos te kielillä puhutte ja ette puhu
selkiästi; kuinka se ymmärretään, mitä puhuttu on? Sillä te
puhutte tuuleen. 10 Moninaiset tosin ovat äänet maailmassa,
ja ei yhtään niistä ole äänetöintä; 11 Sentähden, ellen minä
tiedä äänen tointa, niin minä olen puhujalle outo, ja se, joka
puhuu, on myös minulle outo. 12 Niin tekin, koska te ahkerasti
hengellisiä lahjoja etsitte, niin ahkeroitkaaat seurakunnan
parannukseksi, että teillä kyllä olis. 13 Sentähden, joka kielillä
puhuu, se rukoilkaan, että hän sen taitais myös selittää. 14
Sillä jos minä kielillä rukoilen, niin minun henkeni rukoilee,
mutta minun mieleni on hedelmätöin. 15 Kuinkas se siis on?
Minä rukoilen hengessä, ja rukoilen myös mielessäni: minä
veisaan hengessä, ja veisaan myös mielessäni. 16 Mutta
koska sinä hengessä siunaat, kuinkas se, joka oppimattoman
siassa on, pitää sinun kiitoksees amen sanoman? sillä ei
hän ymmärrä, mitäs sanot. 17 Sinä tosin hyvästi kiität, vaan
ei se toinen siitä parane. 18 Minä kiitän minun Jumalaani,
että minä taidan usiammalla kielellä puhua kuin te kaikki. 19
Mutta seurakunnassa tahdon minä paremmin viisi sanaa
puhua minun mielestäni, muita neuvoakseni, ennen kuin
kymmenentuhatta sanaa kielillä. 20 Rakkaat veljet, älkäät
olko lapset taidossa; vaan olkaat lapset pahuudessa, mutta
olkaat taidossa täydelliset. 21 Laissa on kirjoitettu: minä
tahdon puhua tälle kansalle toisilla kielillä ja toisilla huulilla, ja
ei he sittekään minua kuule, sanoo Herra. 22 Niin siis kielet
ovat merkiksi, ei niille, jotka uskovat, vaan niille, jotka ei
usko; mutta ei prophetiat ole uskottomain, vaan uskovaisten
tähden. 23 Sentähden jos koko seurakunta yhteen paikkaan
kokoontuis ja kaikki puhuisivat kielillä ja sinne tulisivat
oppimattomat taikka uskottomat; eikö he teitä mielipuoleksi
sanoisi? 24 Mutta jos te kaikki propheteeraisitte, ja sinne
tulis joku uskomatoin taikka oppimatoin, ja hän nuhdeltaisiin
kaikilta ja tuomittaisiin kaikilta, 25 Ja niin hänen sydämensä
salaudet julki tulisivat, ja hän lankeais kasvoillensa ja rukoilis
Jumalaa, tunnustain että Jumala olis totisesti teissä. 26
Kuinkas se on, rakkaat veljet? Koska te kokoon tulette, niin
kullakin teistä on psalmi, hänellä on opetus, hänellä on kieli,
hänellä on ilmoitus, hänellä on selitys: ne tapahtukoon kaikki
parannukseksi. 27 Jos joku kielillä puhuu, se puhukaan itse
toisena, taikka ensinnäkin itse kolmantena, ja vuorottain,
ja yksi sen selittäkään. 28 Ellei hän selittäjä ole, niin
olkaan seurakunnassa ääneti ja puhukaan itsellensä ja
Jumalalle. 29 Mutta prophetat puhukaan itse toisena, eli itse
kolmantena, ja ne muut tuomitkaan. 30 Ja jos jollekulle tykönä
istuvalle ilmoitus tapahtuu, niin olkaan ensimäinen ääneti.
31 Sillä kyllä te kaikki propheteerata taidatte, yksi toisenne
perään, että kaikki oppisivat ja tulisivat neuvotuksi. 32 Ja
prophetain henget ovat prophetaille alamaiset. 33 Sillä ei
Jumala ole sekaseuraisuuden, vaan rauhan Jumala, niinkuin
kaikissa pyhäin seurakunnissa. 34 Teidän vaimonne pitää
seurakunnissa ääneti oleman; sillä ei heille ole sallittu puhua,
vaan että he ovat alamaiset, niinkuin myös laki sanoo. 35
Mutta jos he jotain oppia tahtovat, niin kysykööt miehiltänsä
kotona; sillä häijysti se vaimoille sopii, että he seurakunnassa
puhuvat. 36 Eli onko Jumalan sana teistä tullut? Taikka
onko se ainoasti teidän tykönne tullut? 37 Jos joku luulee
itsensä prophetaksi, eli hengelliseksi, se tutkikaan, mitä
minä teille kirjoitan, että ne ovat Herran käskyt. 38 Mutta jos
joku on tietämätöin, se olkoon tietämätöin. 39 Sentähden
rakkaat veljet, ahkeroitkaat propheteerata ja älkäät kieltäkö
kielillä puhumasta. 40 Kaikki tapahtukoon soveliaasti ja
säädyllisesti.

15 Mutta minä teen teille tiettäväksi, rakkaat veljet, sen
evankeliumin, jonka minä teille ilmoitin, jonka te myös

saaneet olette, jossa te myös seisotte, 2 Jonka kautta
te myös autuaaksi tulette, jos te sen pidätte, minkä minä
teille olen ilmoittanut, ellette hukkaan ole uskoneet. 3 Sillä
minä olen sen ensin teille antanut, jonka minä myös saanut
olen, että Kristus on kuollut meidän synteimme tähden,
Raamattuin jälkeen, 4 Ja että hän oli haudattu ja nousi
ylös kolmantena päivänä Raamattuin jälkeen, 5 Ja että
hän nähtiin Kephaalta ja sitte kahdeltatoistakymmeneltä.
6 Senjälkeen hän nähtiin usiammalta kuin viideltäsadalta
veljeltä yhdellä haavalla, joista monta vielä elävät, mutta
muutamat ovat nukkuneet. 7 Sitälähin nähtiin hän Jakobilta
ja sen jälkeen kaikilta apostoleilta. 8 Vaan kaikkein viimein
on hän myös minulta nähty, niinkuin keskensyntyneeltä. 9
Sillä minä olen kaikkein huonoin apostolitten seassa enkä
ole kelvollinen apostoliksi kutsuttaa, että minä olen Jumalan
seurakuntaa vainonnut. 10 Mutta Jumalan armosta minä
olen se, mikä minä olen, ja hänen armonsa minun kohtaani
ei ole tyhjä ollut, vaan minä olen enemmän työtä tehnyt
kuin muut kaikki; mutta en kuitenkaan minä, vaan Jumalan
armo, joka minussa on. 11 Olisin siis minä eli he, näin me
saarnaamme ja näin te olette myös uskoneet. 12 Mutta
jos Kristus saarnataan kuolleista nousseeksi ylös; miksi
siis teidän seassanne muutamat sanovat, ettei kuolleitten
ylösnousemista ole? 13 Mutta ellei kuolleitten ylösnousemus
ole, niin ei Kristuskaan noussut ylös. 14 Mutta jollei Kristus
noussut ylös, niin on meidän saarnamme turha ja teidän
uskonne on myös turha, 15 Ja me löydetään Jumalan
vääriksi todistajiksi, että me Jumalaa vastaan todistaneet
olemme, että hän on herättänyt ylös Kristuksen, jota ei hän
ole herättänyt ylös, ellei kuolleet nouse ylös. 16 Sillä jollei
kuolleet nouse ylös, eipä Kristuskaan noussut ole. 17 Mutta
ellei Kristus ole noussut ylös, niin on teidän uskonne turha,
ja te olette vielä teidän synneissänne, 18 Niin ovat myös ne,
jotka Kristuksessa nukkuneet ovat, kadotetut. 19 Jos meillä
ainoastaan tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin
me olemme viheliäisemmät kaikkia muita ihmisiä. 20 Mutta
nyt on Kristus kuolleista noussut ylös ja on tullut uutiseksi
nukkuneiden seassa. 21 Sillä että ihmisen kautta kuolema
on, niin on myös ihmisen kautta kuolleitten ylösnousemus.
22 Sillä niinkuin kaikki Adamissa kuolevat, niin he myös
kaikki pitää Kristuksessa eläväksi tehtämän, 23 Mutta kukin
järjestyksessänsä: uutinen Kristus, sitte ne, jotka Kristuksen
omat ovat, hänen tulemisessansa. 24 Sitte on loppu, koska
hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, ja panee
pois kaiken herrauden ja kaiken vallan ja voiman. 25 Sillä
hänen tulee hallita, siihenasti kuin hän kaikki vihollisensa
panee hänen jalkainsa alle. 26 Viimeinen vihollinen, joka
pannaan pois, on kuolema. 27 Sillä hän on kaikki hänen
jalkainsa alle heittänyt. Mutta koska hän sanoo, että kaikki
hänen allensa heitetyt ovat, niin on julki, että se on eroitettu,
joka hänelle kaikki heitti alle. 28 Kuin nyt kaikki hänen allensa
heitetyksi tulevat, silloin myös itse Poika hänen allensa
heitetään, joka kaikki hänen allensa heitti, että Jumala kaikki
kaikessa olis. 29 Mitä ne muutoin tekevät, jotka itsensä
kastaa antavat kuolleitten päälle, jollei kuolleet nouse ylös?
Miksi he siis antavat kuolleitten päälle itseänsä kastaa? 30
Miksi myös me joka aika vaarassa olemme? 31 Minä kuolen
joka päivä meidän kerskaamisen puolesta, joka minulla
on Kristuksessa Jesuksessa meidän Herrassamme. 32
Jos minä olen ihmisten tavalla Ephesossa petoin kanssa
sotinut, mitä se minua auttaa, ellei kuolleet nouse ylös?
Syökäämme ja juokaamme; sillä huomenna me kuolemme.
33 Älkäät antako pettää teitänne: pahat jaaritukset turmelevat
hyvät tavat. 34 Herätkäät ylös hurskaasti ja älkäät syntiä
tehkö; sillä ei muutamat Jumalasta mitään tiedä. Häpiäksi
minä näitä teille sanon. 35 Vaan joku taitais sanoa: kuinkas
kuolleet nousevat? ja minkäkaltaisilla ruumiilla he tulevat?
36 Sinä tomppeli! Se, minkä sinä kylvät, ei tule eläväksi,
ellei hän (ensin) kuole. 37 Ja jonka sinä kylvät, ei se ole
se ruumis, joka tuleva on, vaan paljas jyvä, nimittäin nisun
jyvä eli joku muu. 38 Mutta Jumala antaa hänelle ruumiin
niinkuin hän tahtoi, ja kullekin siemenelle oman ruumiinsa.
39 Ei kaikki liha ole yhtäläinen liha; vaan toinen on ihmisten
liha, toinen on karjan liha, toinen on kalain, toinen on
lintuin; 40 Ja ovat taivaalliset ruumiit ja maalliset ruumiit;
mutta toinen kirkkaus on taivaallisilla ja toinen maallisilla.
41 Toinen kirkkaus on auringolla ja toinen kirkkaus kuulla,
ja toinen kirkkaus tähdillä; sillä yksi tähti voittaa toisen
kirkkaudessa. 42 Niin myös kuolleitten ylösnousemus: se
kylvetään turmeluksessa ja nousee ylös turmelematoin, 43 Se
kylvetään huonona ja nousee ylös kunniassa, se kylvetään
heikkoudessa ja nousee ylös väkevyydessä, 44 Se kylvetään
luonnollinen ruumis ja nousee hengellinen ruumis. Meillä on
luonnollinen ruumis, on myös hengellinen ruumis. 45 Niinkuin
myös kirjoitettu on: ensimäinen ihminen Adam on tehty
eläväksi sieluksi, ja viimeinen Adam eläväksi tekeväiseksi
hengeksi. 46 Mutta hengellinen ei ole ensimäinen, vaan
luonnollinen, senjälkeen hengellinen. 47 Ensimäinen ihminen
on maasta ja maallinen, toinen ihminen on itse Herra
taivaasta. 48 Minkäkaltainen maallinen on, senkaltaiset
ovat myös maalliset, ja minkäkaltainen taivaallinen on,
senkaltaiset ovat myös taivaalliset. 49 Ja niinkuin me
olemme kantaneet maallisen kuvaa, niin pitää myös meidän
kantaman taivaallisen kuvaa. 50 Mutta minä sanon, rakkaat

veljet, ei liha ja veri taida Jumalan valtakuntaa periä, ja ei
turmeltu pidä turmelematointa perimän. 51 Katso, minä sanon
teille salaisuuden: emme tosin kaikki nuku, vaan kaikki me
muutetaan, 52 Ajan rahdussa, silmänräpäyksessä, viimeisellä
basunalla; sillä basuna soi, ja kuolleet pitää turmelematoinna
nouseman ylös ja me tulemme muutetuksi. 53 Sillä tämä
katoova pitää pukeman päällensä katoomattomuuden ja
kuoleva pukee päällensä kuolemattomuuden. 54 Mutta koska
katoova pukee päällensä katoomattomuuden ja kuoleva
pukee päällensä kuolemattomuuden, silloin täytetään se
sana, joka kirjoitettu on: kuolema on nielty voitossa. 55
Kuolema, kussa on sinun otas? Helvetti, kussa on sinun
voittos? (Hadēs g86) 56 Mutta kuoleman ota on synti ja synnin
voima on laki. 57 Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka meille
voiton antanut on meidän Herran Jesuksen Kristuksen
kautta! 58 Sentähden, minun rakkaat veljeni, olkaat vahvat,
järkähtymättä ja aina yltäkylläiset Herran töissä, tietäen, ettei
teidän työnne ole turha Herrassa.

16 Mutta avun hakemisessa pyhiä varten, niinkuin minä
Galatin seurakunnille säätänyt olen, niin te myös
tehkäät. 2 Ensimäisenä sabbattina ottakaan jokainen teistä
tykönsä jotakin ja kootkaan varansa jälkeen, ettei äsken
silloin, kuin minä tulen, niitä hakemaan ruveta. 3 Mutta
kuin minä tullut olen, jotka te kirjoilla valitsette, ne minä
tahdon lähettää viemään teidän lahjojanne Jerusalemiin. 4
Jos taas niin on sovelias, että minä itse sinne vaellan, niin
he saavat minun kanssani vaeltaa. 5 Mutta minä tahdon
teidän tykönne tulla, kuin minä Makedonian kautta vaellan.
(Sillä minun pitää Makedonian lävitse vaeltaman.) 6 Mutta
teidän tyköänne minä mitämaks viivyn eli myös talvea pidän,
että te minua saattaisitte, kuhunka minä matkustan. 7 Sillä
en minä nyt mennessäni tahdo teitä nähdä; sillä minä toivon
saavani jonkun ajan viipyä teidän tykönänne, jos Herra sallii.
8 Mutta minä tahdon Ephesossa viipyä helluntaihin asti;
9 Sillä minulle on suuri ja väkevä ovi avattu, ja on monta
vastaanseisojaa. 10 Mutta jos Timoteus tulee, niin katsokaat,
että hän pelkäämättä olis teidän tykönänne; sillä hän tekee
myös Herran työtä niinkuin minäkin. 11 Älkään häntä kenkään
katsoko ylön, mutta saattakaat häntä rauhassa minun tyköni
tulemaan; sillä minä odotan häntä veljien kanssa. 12 Mutta
veljestä Apollosta tietäkäät, että minä olen häntä paljon
neuvonut veljien kanssa teidän tykönne tulemaan, mutta
ei hän nyt tahtonut tulla; kuitenkin on hän tuleva, kuin
hänellä sovelias aika on. 13 Valvokaat, pysykäät uskossa,
olkaat urhoolliset, olkaat vahvat! 14 Kaikki teidän menonne
tapahtukoon rakkaudessa. 15 Mutta minä neuvon teitä,
rakkaat veljet: te tunnette Stephanaan perheen, että he ovat
alkeet Akajassa ja ovat ruvenneet pyhiä palvelemaan: 16
Että te myös olisitte senkaltaisille alamaiset ja jokaiselle
apulaiselle ja auttajalle. 17 Mutta minä iloitsen Stephanaan,
Fortunatuksen ja Akaikuksen tulemisesta; sillä he ovat
teidän puuttumisenne täyttäneet. 18 Sillä he virvoittivat
minun henkeni ja teidän; sentähden tuntekaat senkaltaiset.
19 Teitä tervehtivät Asian seurakunnat. Teitä tervehtivät
suuresti Akvila ja Priskilla Herrassa, ja seurakunta, joka
heidän huoneessansa on. 20 Teitä tervehtivät kaikki veljet.
Tervehtikäät toinen toistanne pyhällä suunantamisella. 21
Minä Paavali tervehdin teitä omalla kädelläni. 22 Joka
ei Herraa Jesusta Kristusta rakasta, se olkoon anatema
maranata. 23 Herran Jesuksen Kristuksen armo olkoon
teidän kanssanne! 24 Minun rakkauteni olkoon kaikkein
teidän kanssanne Kristuksessa Jesuksessa! Amen!

2 Korinttilaisille

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon
kautta, ja Timoteus veli, Jumalan seurakunnalle, joka on
Korintossa, ja kaikille pyhille, jotka koko Akajassa ovat: **2**
Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän Isältämme ja
Herralta Jesukselta Kristukselta! **3** Kiitetty olkoon Jumala ja
meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isä, laupiuden Isä, ja
kaiken lohdutuksen Jumala! **4** Joka meitä lohduttaa kaikessa
meidän vaivassamme, että me taitaisimme lohduttaa niitä,
jotka kaikkinaisessa vaivassa ovat, sillä lohdutuksella, jolla
Jumala meitä lohduttaa. **5** Sillä niinkuin Kristuksen kärsimys
on paljo tullut meidän päällemme, niin myös meille tulee paljo
lohdutusta Kristuksen kautta. **6** Mutta jos meitä vaivataan, niin
se tapahtuu teille lohdutukseksi ja autuudeksi, joka vaikuttaa
niiden vaivain kärsivällisyydessä, joita myös me kärsimme,
eli jos meitä lohdutetaan, niin se tulee teille lohdutukseksi
ja autuudeksi; ja meidän toivomme on vahva teistä: **7** Että
me tiedämme, että niinkuin te olette kärsimisessä osalliset,
niin te myös tulette lohdutuksesta osalliseksi. **8** Sillä emme
tahdo salata teiltä, rakkaat veljet, meidän vaivaamme, joka
meille Asiassa tapahtui: että me olimme sangen suuresti
rasitetut ylitse meidän voimamme, niin että me jo meidän
hengestämme epäilimme. **9** Mutta me itsellämme juuri
niin päätimme, että meidän piti kuoleman, ettei meidän
pitäisi itse päällemme uskaltaman, vaan Jumalan päälle,
joka kuolleetkin herättää, **10** Joka meitä niin suuresta
kuolemasta päästi ja päästää; ja me turvaamme hänen
päällensä, että hän tästedeskin meitä päästää, **11** Ynnä
myös teidän rukoustenne avulla meidän edestämme, että
meidän tähtemme, siitä lahjasta, joka meille annettu on, pitäis
monelta ihmiseltä kiitos tehtämän. **12** Sillä se on meidän
kerskauksemme, nimittäin meidän omantuntomme todistus,
että me yksinkertaisuudessa ja Jumalan vakuudessa, ei
lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa olemme
maailmassa vaeltaneet, mutta enimmästi teidän tykönänne.
13 Sillä emmepä me muuta teille kirjoita, vaan sitä, mitä te
luette eli myös tiedätte; mutta minä toivon, että te myös
loppuun asti tiedätte. **14** Niinkuin te puolittain meidät tietäneet
olette, että me olemme teidän kerskaamisenne, niinkuin
tekin meidän kerskauksemme Herran Jesuksen päivänä
olette. **15** Ja senkaltaisella uskalluksella tahdoin minä ennen
tulla teidän tykönne, että te toisen kerran olisitte saaneet
minulta jonkun hyvän työn, **16** Ja minä olisin vaeltanut teidän
kauttanne Makedoniaan, ja Makedoniasta teidän tykönne
takaperin tullut, ja niin teiltä Juudeaan johdatetuksi. **17** Koska
minä tätä ajattelin, lienenkö minä sen tehnyt hempeydestä?
Eli ovatko minun aivoitukseni, joita minä aivon, lihalliset?
että minun tykönäni olis niin, niin, ja ei, ei. **18** Mutta Jumala
on vakaa, ettei meidän puheemme ole teille niin ja ei ollut.
19 Sillä Jumalan Poika, Jesus Kristus, joka teidän seassanne
meiltä saarnattu on, nimittäin minulta ja Silvanukselta ja
Timoteukselta, ei ollut niin ja ei, vaan oli hänessä niin. **20** Sillä
kaikki Jumalan lupaukset ovat niin hänessä ja ovat amen
hänessä, Jumalan kunniaksi meidän kauttamme. **21** Mutta
Jumala on se, joka meitä teidän kanssanne Kristuksessa
vahvistaa, ja on meitä voidellut, **22** Joka myös on meitä
lukinnut, ja antoi Hengen pantiksi meidän sydämiimme. **23**
Mutta minä ruokoilen Jumalaa todistajaksi sieluni päälle, että
minä olen säästänyt teitä, etten minä vielä ole Korintoon
tullut. **24** Ei niin, että me hallitsisimme teidän uskoanne, vaan
me olemme auttajat teidän iloonne, sillä te seisotte uskossa.

2 Mutta sitä minä olen itselläni aikonut, etten minä taas
murheella teidän tykönne tulisi. **2** Sillä jos minä teidät
murheeseen saatan, kukas minua ilahuttaa, vaan se, joka
minulta on murheelliseksi tehty? **3** Ja sen minä olen teille
kirjoittanut, etten minä tultuani saisi niistä murhetta, joista
minun tulis ilo saada; sillä minulla on senkaltainen uskallus
kaikkein teidän tykönne, että minun iloni kaikkein teidän
ilonne on. **4** Sillä minä kirjoitin teille suuressa vaivassa ja
sydämen kivussa, monilla kyyneleillä, ei, että teidän pitäis
murehtiman, vaan että te ymmärtäisitte sen erinomaisen
rakkauden, joka minulla on teidän kohtaanne. **5** Jos joku on
murheen matkaan saattanut, ei hän ole minua murheelliseksi
saattanut, vaan puolittain, etten minä teitä kaikkia rasittaisi.
6 Mutta kyllä siinä on, että se monelta niin rangaistu on:
7 Että te tästedes sitä enemmän häntä armahtaisitte ja
lohduttaisitte, ettei hän uppoaisi ylönpalttisessa murheessa.
8 Sentähden neuvon minä teitä, että te hänen kohtaansa
rakkautta osoittaisitte; **9** Sillä sentähden minä myös olen
kirjoittanut, koetellakseni teitä, jos te olette kaikkiin kuuliaiset,
10 Mutta joille te jotain anteeksi annatte, sen minä myös
anteeksi annan; sillä jolle minä jotain anteeksi annoin, sen
minä anteeksi annoin teidän tähtenne Kristuksen puolesta,
ettemme saatanalta voitetuksi tulisi; **11** Sillä eipä meiltä ole
salattu, mitä hänen mielessänsä on. **12** Mutta kuin minä
tulin Troadaan Kristuksen evankeliumia saarnaamaan, ja
minulle avattiin ovi Herrassa, niin ei minulla ollut yhtään
lepoa hengessäni, etten minä Titusta minun veljeäni löytänyt.
13 Mutta kuin minä olin heidän hyvästi jättänyt, menin
minä sieltä Makedoniaan. **14** Mutta kiitetty olkoon Jumala,
joka aina antaa meille voiton Kristuksessa, ja julistaa joka
paikassa hänen tuntemisensa hajun meidän kauttamme!

15 Sillä me olemme Jumalalle yksi hyvä haju Kristuksessa,
sekä niiden seassa, jotka autuaaksi tulevat, että myös
niiden seassa, jotka hukkuvat; 16 Näille tosin surman haju
kuolemaksi, mutta toisille elämän haju elämäksi: ja kuka on
nyt tähän kelvollinen? 17 Sillä emmepä me ole senkaltaiset
kuin muutamat, jotka Jumalan sanaa myyskentelevät; vaan
vakuudesta ja niinkuin Jumalasta me puhumme Jumalan
kasvoin edessä, Kristuksessa.

3 Rupeemmeko me siis itsiämme taas kehumaan? eli
tarvitsemmeko me, niinkuin muutamat, kiitoskirjaa teidän
tykönne, eli kiitoskirjaa teiltä? 2 Te olette meidän kirjamme,
meidän sydämiimme kirjoitetut, joka kaikilta ihmisiltä
tunnetaan ja luetaan. 3 Ja te olette ilmoitetut, että te
Kristuksen lähetyskirja olette, meidän palveluksemme kautta
valmistettu, ei pläkillä kirjoitettu, vaan elävän Jumalan
hengellä, ei kivisiin tauluihin, vaan lihallisiin sydämen
tauluihin. 4 Mutta senkaltainen uskallus on meillä Kristuksen
kautta Jumalan puoleen. 5 Ei niin, että me olemme itse
meistämme soveliaat jotakin ajattelemaan, niinkuin itse
meistämme, vaan jos me olemme johonkuhun soveliaat,
niin on se Jumalalta, 6 Joka meitä soveliaiksi tehnyt on
Uuden Testamentin virkaa pitämään, ei puustavin, vaan
Hengen; sillä puustavi kuolettaa, vaan Henki tekee eläväksi.
7 Mutta jos sillä viralla, joka puustavin kautta kuolettaa
ja kiviin kuvattu oli, oli senkaltainen kirkkaus, niin ettei
Israelin lapset taitaneet katsoa Moseksen kasvoihin, hänen
kasvoinsa kirkkauden tähden, joka kuitenkin katoo: 8 Miksi
ei siis paljoa enemmin sillä viralla, joka hengen antaa, pitäisi
kirkkaus oleman? 9 Sillä, jos viralla, joka kadotuksesta
saarnaa, kirkkaus oli, paljoa enemmin sillä viralla, joka
vanhurskaudesta saarnaa, on ylönpalttinen kirkkaus; 10 Sillä
se toinen, joka kirkastettu oli, ei ole ensinkään kirkkaudeksi
luettava, sen ylönpalttisen kirkkauden suhteen. 11 Sillä
jos sillä oli kirkkaus, joka katoo, paljoa enemmin on sillä
kirkkaus, joka pysyy. 12 Että meillä siis senkaltainen toivo on,
niin me puhumme rohkiasti, 13 Ja emme tee niinkuin Moses,
joka kasvoillensa peitteen pani, ettei Israelin lapset taitaneet
sen loppua katsoa, joka katoo. 14 Vaan heidän taitonsa olivat
paatuneet. Sillä tähän päivään asti, kuin vanhaa Testamenttia
luetaan, pysyy se peite ottamatta pois, joka Kristuksessa
lakkaa. 15 Mutta tähän päivään asti, kuin Mosesta luetaan,
riippuu se peite heidän sydämensä edessä. 16 Mutta kuin
he palajavat Herran puoleen, niin peite otetaan pois. 17
Sillä Herra on Henki; mutta kussa Herran Henki on, siinä
on vapaus. 18 Mutta me kaikki avoimilla kasvoilla Herran
kirkkautta katselemme, niinkuin peilissä, ja me muutetaan
siihen kuvaan kirkkaudesta niin kirkkauteen niinkuin Herran
Hengestä.

4 Sentähden, että meillä senkaltainen virka on, sen jälkeen
kuin armo meidän kohtaamme tapahtunut on, niin emme
suutu, 2 Vaan vältämme salaiset häpiät ja emme vaella
kavaluudella, emmekä petoksella Jumalan sanaa turmele,
vaan me ilmoitamme totuuden ja meitämme julkisesti kaikkein
ihmisten omaatuntoa kohtaan Jumalan edessä osoitamme.
3 Jos nyt meidän evankeliumimme on peitetty, niin se on
niille peitetty, jotka kadotetaan, 4 Joissa tämän maailman
jumala on uskottomain taidot soaissut, ettei evenkeliumin
paiste heille pitäisi Kristuksen kirkkaudesta valistaman, joka
on Jumalan kuva. (aiōn g165) 5 Sillä emme itse meistämme
saarnaa, vaan Kristuksesta Jesuksesta, että hän on Herra;
mutta me olemme teidän palvelianne Jesuksen tähden. 6
Että Jumala, joka käski valkeuden pimeydestä paistaa, se
paisti tunnon valkeuden meidän sydämissämme Jumalan
kirkkaudesta Jesuksen Kristuksen kasvoissa. 7 Mutta meillä
on tämä tavara savisissa astioissa, että se ylönpalttinen
voima pitää oleman Jumalalta ja ei meistä. 8 Meillä on
joka paikassa ahdistus, mutta emme sitä sure: meillä on
pakko, mutta emme epäile. 9 Me kärsimme vainoa, mutta ei
meitä anneta ylön; me painetaan alas, mutta emme huku.
10 Me viemme ympäri aina Herran Jesuksen kuoleman
meidän ruumiissamme, että Herran Jesuksen elämäkin
meidän ruumiissamme ilmoitettaisiin. 11 Sillä me, jotka
elämme, annetaan ylön aina kuolemaan Jesuksen tähden,
että Jesuksen elämäkin meidän kuolevaisessa lihassamme
ilmoitettaisiin. 12 Sentähden on kuolema meissä voimallinen,
mutta teissä elämä. 13 Mutta että meillä on yksi uskon
henki, niinkuin kirjoitettu on: minä uskoin, sentähden minä
puhuin; niin me myös uskomme, ja sentähden me myös
puhumme, 14 Ja tiedämme sen, että joka Herran Jesuksen
herätti, hän meidätkin Jesuksen kautta herättää ja asettaa
meitä teidän kanssanne. 15 Sillä kaikki teidän tähtenne
tapahtuu, että se ylönpalttinen armo monen kiitoksen kautta
runsaasti Jumalan ylistykseksi tulis. 16 Sentähden emme
väsy; sillä vaikka meidän ulkonainen ihminen turmellaan,
niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistetaan; 17 Sillä
meidän vaivamme, joka ajallinen ja keviä on, saattaa meille
ijankaikkisen ja määrättömän kunnian: (aiōnios g166) 18 Jotka
emme näkyväisiä katso, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset
ovat ajalliset, mutta näkymättömät ijankaikkiset. (aiōnios g166)

5 Sillä me tiedämme, että jos tämän majan meidän
maallinen huone puretaan, meillä olevan rakennuksen
Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on ijankaikkinen

taivaissa; (aiōnios g166) 2 Jota me myös huokaamme,
ikävöiden, että me meidän majallamme, joka taivaasta
on, puetetuksi tulisimme, 3 Jos me muutoin puetettuna,
ja ei alasti löydettäisiin. 4 Sillä me, jotka tässä majassa
olemme, huokaamme, että me rasitetut olemme, jossa emme
tahdo riisuttuna, vaan puetettuna olla, että se kuolevainen
elämältä nieltäisiin. 5 Mutta joka meitä siihen valmistaa, se
on Jumala, joka myös Hengen on meille pantiksi antanut.
6 Niin me olemme sentähden aina hyvässä turvassa ja
tiedämme, että niinkauvan kuin me ruumiissa asumme,
niin me olemme kaukana Herrasta. 7 (Sillä me vaellamme
uskossa ja emme katsomisessa.) 8 Mutta meillä on turva, ja
paljo halaamme enemmin olla kaukana pois ruumiista ja
mennä asumaan Herran tykö. 9 Sentähden, joko me kotona
olemme eli ulkona vaellamme, niin me ahkeroitsemme siitä,
että me hänelle kelpaisimme. 10 Sillä meidän kaikkein pitää
ilmestymän Kristuksen tuomio-istuimen eteen, että jokainen
sais senjälkeen mitä hän ruumiissansa tehnyt on, olkoon se
hyvä eli paha. 11 Että me siis tiedämme, että Herraa pitää
peljättämän, niin me neuvomme ihmisiä, mutta Jumalalle
olemme me julkiset: kuitenkin minä toivon, että me olemme
myös julki teidänkin omassatunnossanne. 12 Emme taas
kerskaa itsiämme teidän edessänne; vaan me annamme teille
tilan kerskataksenne meistä, että teilläkin olis kerskaamista
niitä vastaan, jotka itsiänsä kasvoin jälkeen kerskaavat ja
ei sydämen jälkeen. 13 Sillä jos me tyhmistyneet olemme,
niin me sen Jumalalle olemme, eli jos me taidossa olemme,
niin me teille taidossa olemme. 14 Sillä Kristuksen rakkaus
vaatii meitä, 15 Että me sen niin pidämme, että jos yksi on
kuollut kaikkein edestä, niin he kaikki ovat kuolleet, ja hän on
sentähden kaikkein edestä kuollut, että ne, jotka elävät, ei nyt
enään eläisi itsellensä, vaan hänelle, joka heidän edestänsä
kuollut ja noussut on ylös. 16 Sentähden emme tästedes
lihan puolesta ketään tunne. Ja jos me olemme Kristuksen
lihan puolesta tunteneet, niin emme kuitenkaan silleen tunne.
17 Sentähden jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi
luontokappale; sillä vanhat ovat kadonneet, katso, kaikki ovat
uudeksi tulleet. 18 Mutta ne kaikki ovat Jumalasta, joka meitä
on itse kanssansa sovittanut Jesuksen Kristuksen kautta,
ja antoi meille viran sovinnosta saarnata. 19 Sillä Jumala
oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa, ja ei
lukenut heille heidän syntiänsä, ja on meissä sovintosaarnan
säätänyt. 20 Niin olemme me Kristuksen puolesta käskyläiset;
sillä Jumala neuvoo meidän kauttamme. Niin me rukoilemme
siis Kristuksen puolesta, että te Jumalan kanssa sovitte. 21
Sillä hän on sen, joka ei mitään synnistä tietänyt, meidän
edestämme synniksi tehnyt, että me hänessä tulisimme siksi
vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.

6 Mutta me niinkuin apulaiset neuvomme teitä, ettette
Jumalan armoa hukkaan ottaisi. 2 Sillä hän sanoo:
minä olen otollisella ajalla sinua kuullut ja olen sinua
autuuden päivänä auttanut. Katso, nyt on otollinen aika,
katso, nyt on autuuden päivä. 3 Älkäämme kellenkään
jossakussa pahennusta antako, ettei meidän virkaamme
laitettaisi; 4 Vaan osoittakaamme meitämme kaikissa asioissa
niinkuin Jumalan palveliat: suuressa kärsivällisyydessä,
vaivoissa, hädissä, suruissa, 5 Haavoissa, vankiuksissa,
kapinoissa, töissä, valvomisissa, paastoissa, 6 Puhtaassa
elämässä, taidossa, pitkämielisyydessä, suloisuudessa,
Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa. 7 Totuuden
sanassa, Jumalan väessä vanhurskauden sota-aseiden
kautta oikialla ja vasemmalla puolella, 8 Kunnian kautta ja
pilkan, panetuksen ja kiitoksen kautta, niinkuin vietteliät ja
kuitenkin vakaat, 9 Niinkuin tuntemattomat ja kuitenkin tutut,
niinkuin kuolevaiset ja katso, me elämme, niinkuin rangaistut
ja ei kuitenkaan tapetut, 10 Niinkuin murheelliset ja kuitenkin
aina iloiset, niinkuin köyhät, mutta kuitenkin monta rikkaaksi
tekeväiset, niinkuin ne, joilla ei mitään ole ja joiden kuitenkin
kaikki omat ovat. 11 Te Korintilaiset! meidän suumme on
hänensä avannut teidän kohtaanne, meidän sydämemme on
levinnyt. 12 Ette ole ahtaalla meissä; mutta itse teissänne
te ahtaalla olette. 13 Minä sanon niinkuin lapsilleni, että te
myös minua vastaan teitänne niin asettaisitte, ja levittäkäät
teitänne. 14 Älkäät vetäkö ijestä epäuskoisten kanssa;
sillä mitä oikeuden on vääryyden kanssa tekemistä? eli
mitä osallisuutta on valkeudella pimeyden kanssa? 15 Ja
mikä sovinto on Kristuksella belialin kanssa? taikka mikä
osa on uskovaisella uskottoman kanssa? 16 Eli kuinka
Jumalan templi sopii epäjumalain kanssa? Sillä te olette
elävän Jumalan templi, niinkuin Jumala sanoo: minä tahdon
heissä asua ja heissä vaeltaa, ja minä tahdon olla heidän
Jumalansa, ja heidän pitää oleman minun kansani. 17
Sentähden paetkaat heidän seastansa ja eroittakaat teitänne,
sanoo Herra: ja älkäät saastaiseen ruvetko, ja niin minä
korjaan teitä, 18 Ja olen teidän Isänne, ja teidän pitää oleman
minun poikani ja tyttäreni, sanoo kaikkivaltias Herra.

7 Että meillä nyt senkaltaiset lupaukset ovat, minun
rakkaani, puhdistakaamme siis itsemme kaikesta lihan ja
hengen saastaisuudesta, täyttäin pyhyyttä Jumalan pelvossa.
2 Ottakaat meitä vastaan: emme kellenkään vääryyttä
tehneet, emme ketään turmelleet, emme keneltäkään mitään
vaatineet. 3 Senkaltaista en sano minä teille kadotukseksi;

sillä minä olen ennen sanonut, että te olette meidän
sydämessämme ynnä kuolla ja ynnä elää. 4 Minä puhun
teille suurella rohkeudella, minä kerskaan paljon teistä, minä
olen lohdutuksella täytetty, minä olen ylönpalttisessa ilossa
kaikessa meidän vaivassamme. 5 Sillä kuin me Makedoniaan
tulimme, ei meidän lihallamme ollut yhtään lepoa, vaan
kaikissa paikoissa olimme me vaivatut, ulkona sota, sisällä
pelko. 6 Mutta Jumala, joka nöyriä lohduttaa, hän lohdutti
meitä Tituksen tulemisella, 7 Vaan ei ainoastaan hänen
tulemisellansa, mutta myös sillä lohdutuksella, jonka hän
teiltä saanut oli, ja ilmoitti meille teidän halunne, teidän
itkunne ja teidän kiivautenne minusta, niin että minä vielä
enemmin ihastuin. 8 Sillä jos minä lähetyskirjallani saatinkin
teitä murheesen, enpä minä sitä kadu, ehkä minä olisin
katunut; sillä minä näen sen lähetyskirjan teitä hetken aikaa
murheessa pitäneen. 9 Nyt minä iloitsen, en siitä, että te
murheissa olitte, vaan että te olitte murheissa parannukseksi;
sillä te olitte murheelliset Jumalan mielen jälkeen, ettei
teillä meistä missään vahinkoa olis. 10 Sillä se murhe,
joka Jumalan mielen jälkeen tapahtuu, saattaa katumisen
autuudeksi, jota ei yksikään kadu; mutta maailman murhe
saattaa kuoleman. 11 Sillä katso, että te olitte Jumalan
mielen jälkeen murheelliset, kuinka suuren ahkeruuden se on
teissä vaikuttanut! Ja tosin edesvastauksen, närkästyksen,
pelvon, ikävöitsemisen, kiivauden ja koston. Te olette kaikissa
teitänne puhtaiksi osoittaneet tässä asiassa. 12 Sentähden
vaikka minä teille kirjoitin, niin ei se ole kuitenkaan sen
tähden tapahtunut, joka rikkonut oli, eikä sen tähden, jolle
vääryys tehtiin, mutta sentähden, että teidän ahkeruutenne
meidän kohtaamme Jumalan edessä julkiseksi tulis. 13
Sentähden me olemme saaneet lohdutuksen, että tekin olette
lohdutetut. Mutta vielä enemmin iloitsimme me Tituksen
ilosta; sillä hänen henkensä oli teiltä kaikilta virvoitettu. 14
Ja mitä minä hänen edessänsä teistä kerskannut olen, en
minä sitä häpee; vaan niinkuin kaikki ovat todet, mitkä minä
teille puhunut olen, niin on myös meidän kerskauksemme
Tituksen edessä todeksi tullut. 15 Ja hänellä on sangen suuri
sydämellinen halu teidän puoleenne, kuin hän kaikkein teidän
kuuliaisuutenne muistaa, kuinka te pelvolla ja vavistuksella
häntä otitte vastaan. 16 Minä siis iloitsen, että minä kaikissa
asioissa teihin taidan luottaa.

8 Mutta minä teen teille tiettäväksi, rakkaat veljet, Jumalan
armon, joka Makedonian seurakuntiin annettu on; 2 Sillä
heidän ilonsa oli ylönpalttinen, kuin heitä monen vaivan
kautta koeteltiin, ja vaikka he sangen köyhät olivat, ovat he
kuitenkin runsaasti kaikessa yksinkertaisuudessa antaneet.
3 Sillä he olivat kaikesta voimastansa (sen minä todistan)
ja ylitsekin voimansa hyväntahtoiset, 4 Ja meitä suurella
ahkeruudella rukoilivat, että me ottaisimme vastaan sen
hyvän työn ja sen palveluksen osallisuuden, joka pyhäin
varaksi koottu oli. 5 Ja ei niinkuin me toivoimme, vaan he
antoivat itsensä ensisti Herralle ja (sitte) meille Jumalan
tahdon kautta. 6 Että meidän pitäis Titusta neuvoman, että,
niinkuin hän oli ennen ruvennut, hänen pitäis senkaltaisen
hyvän työn niin teidän seassanne päättämän; 7 Mutta niinkuin
te olette kaikissa rikkaat, uskossa ja sanassa, ja taidossa ja
kaikkinaisessa ahkeruudessa, ja teidän rakkaudessanne
meidän kohtaamme, (niin sovittakaat siis), että te myös
tässä armossa rikkaat olisitte. 8 Enpä minä vaatimisesta
sitä sano, vaan muiden ahkeruudesta koettelen minä myös
teidän rakkautenne vakuutta. 9 Sillä te tiedätte meidän
Herran Jesuksen Kristuksen armon, että hän rikkaana
ollessansa tuli kuitenkin teidän tähtenne köyhäksi, että
te hänen köyhyytensä kautta rikkaaksi tulisitte. 10 Minun
neuvoni minä tästä annan; sillä se on teille hyödyllinen, että
te olette ennen ruvenneet ei ainoasti sitä tekemään, vaan jo
menneenä vuonna tahdoitte sitä. 11 Täyttäkäät siis nyt se
työ, jonka te rupesitte, että niinkuin tahto valmis oli, te myös
sen voimanne perästä täyttäisitte. 12 Sillä jos joku edellä
mielellinen on, niin hän on otollinen varansa jälkeen, ja ei sen
jälkeen, joka ei hänellä ole. 13 Ei niin luullen, että muilla pitää
oleman huojennus ja teillä ahdistus, vaan että se tasan olis,
niin palvelkaan teidän rikkautenne heidän köyhyyttänsä tällä
ajalla, 14 Että myös heidän rikkautensa teidän puuttumistanne
palvelis, että tasan tapahtuis, 15 Niinkuin kirjoitettu on: joka
paljon kokosi, ei hänellä ollut liiaksi, ja joka vähän kokosi, ei
häneltä mitään puuttunut. 16 Mutta Jumalan olkoon kiitos,
joka senkaltaisen ahkeruuden antoi Tituksen sydämeen
teidän tähtenne! 17 Sillä hän otti sen neuvon hyväksi, ja tosin
oli sitä ahkerampi, että hän läksi mielellänsä teidän tykönne.
18 Mutta me olemme hänen kanssansa lähettäneet veljen,
jota evankeliumissa kiitetään kaikissa seurakunnissa. 19
(Mutta ei se ainoasti, vaan hän on myös säätty seurakunnilta
meidän matkakumppaniksemme tämän armon kanssa,
joka meidän kauttamme Herran kunniaksi toimitetaan, ja
teidän hyvän tahtonne koettelemiseksi,) 20 Karttain sitä,
ettei kenkään meitä panettelisi senkaltaisen rikkaan avun
puolesta, joka meidän kauttamme toimitetaan. 21 Sillä me
ahkeroitsemme sitä, mikä kunniallinen on, ei ainoasti Herran
edessä, vaan myös ihmisten edessä. 22 Ja me olemme
heidän kanssansa lähettäneet meidän veljemme, jonka me
monessa olemme usiasti koetelleet, että hän ahkera on,
ja vielä nyt paljoa ahkerampi, suurella uskalluksella, joka

on teidän tykönne, 23 Sekä Tituksen puolesta, joka minun
kumppanini on ja apulaiseni teidän seassanne, että myös
meidän veljeimme tähden, jotka ovat seurakuntain apostolit,
Kristuksen kunnia. 24 Osoittakaat siis teidän rakkautenne
merkki ja meidän kerskaamisemme teistänne niitä kohtaan,
julkisesti seurakunnankin edessä.

9 Sillä siitä avusta, joka pyhille annetaan, ei tarvitse minun
teille kirjoittaa. 2 Sillä minä tiedän teidän hyvä tahtonne,
jota minä teidän tähtenne kehun Makedonialaisille, että Akaja
on ollut jo ajastajan valmis ja että te olette monta siihen
kiivaudellanne kehoittaneet. 3 Kuitenkin minä olen tämän
veljen sentähden lähettänyt, ettei meidän kerskaamisemme
teistä tässä asiassa tyhjäksi tulisi, että (niinkuin minä sanoin)
te valmiit olisitte, 4 Ettemme, jos Makedonialaiset minun
kanssani tulevat, ja ei löydä teitä valmiina, me silloin (en
minä sano: te) senkaltaisesta kerskauksesta häpiään tulisi.
5 Sentähden näin minä tarpeelliseksi veljiä neuvoa, että
he ensin menevät teidän tykönne ja edellä valmistavat
teidän ennen luvatun hyvän lahjanne, että se valmis olis,
niinkuin hyvä teko ja ei niinkuin vaatimus. 6 Mutta sen minä
sanon: joka tiiviisti kylvää, sen pitää myös tiiviisti niittämän,
joka siunauksessa kylvää, sen pitää myös siunauksessa
niittämän, 7 Kukin sydämensä ehdon jälkeen, ei ylönmielin
eli vaatein; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. 8 Mutta
Jumala on väkevä niin sovittamaan, että kaikkinainen armo
teidän seassanne ylönpalttiseksi tulis, että teillä kaikissa
aina yltäkyllä olis, ja olisitte rikkaat kaikkiin hyviin töihin; 9
(Niinkuin kirjoitettu on: hän on hajoittanut ja antanut köyhille:
hänen vanhurskautensa pysyy ijankaikkisesti. (aiōn g165) 10
Mutta joka siemenen kylväjälle antaa, hän teillekin antaa
leivän syödäksenne, ja lisää teidän siemenenne, ja kasvattaa
teidän vanhurskautenne hedelmän,) 11 Että te kaikissa
rikkaaksi tulisitte, kaikella yksinkertaisuudella, joka meidän
kauttamme Jumalalle kiitoksen vaikuttaa. 12 Sillä tämän viran
palvelus ei ainoastaan täytä sitä, mikä pyhiltä puuttuu, vaan
on siihen yltäkylläinen, että moni kiittää Jumalaa, 13 (Tämän
palveluksen koettelemuksen kautta ylistäin Jumalaa teidän
nöyrän tunnustuksenne tähden Kristuksen evankeliumissa,
ja myös teidän yksinkertaisen tasajaon tähden, heidän ja
kaikkein kohtaan,) 14 Ja heidän rukouksissansa teidän
edestänne, jotka teitä ikävöitsevät, sen ylönpalttisen Jumalan
armon tähden, joka teissä on. 15 Mutta kiitos olkoon Jumalan
hänen sanomattoman lahjansa edestä!

10 Mutta minä Paavali neuvon teitä Kristuksen siveyden
ja vakuuden tähden, minä, joka teidän tykönänne
ollessani kehno olen, vaan poissa ollessani olen rohkia teitä
vastaan. 2 Mutta minä rukoilen teitä, ettei minua vaadittaisi
rohkiaksi tykönä ollessani, niinkuin minulla luullaan rohkeus
muutamia vastaan olevan, jotka meidän luulevat lihan jälkeen
vaeltavan. 3 Sillä ehkä me lihassa vaellamme, emmepä me
sentähden lihan jälkeen sodi. 4 Sillä meidän sota-aseemme
ei ole lihalliset, vaan väkevät Jumalan edessä kukistamaan
varjeluksia. 5 Ja me maahan lyömme aivoitukset ja kaiken
korkeuden, joka hänensä korottaa Jumalan tuntemista
vastaan, ja vangiksi otamme kaiken ajatuksen Kristuksen
kuuliaisuuden alle, 6 Ja olemme valmiit kostamaan kaikkea
kovakorvaisuutta, kuin teidän kuuliaisuutenne täytetään. 7
Katsotteko te niiden jälkeen, mitkä silmäin edessä ovat? Jos
joku uskaltaa sen päälle, että hän on Kristuksen oma, se
ajatelkaan itsellänsä, että niinkuin hän on Kristuksen oma,
niin olemme mekin Kristuksen omat. 8 Sillä jos minä vielä
enemmän kerskaisin meidän vallastamme, jonka Herra meille
antanut on teidän parannukseksenne, ja ei kadotukseksenne,
enpä minä häpeäisi, 9 Etten minä näkyisi teitä lähetyskirjoilla
peljättäväni. 10 Sillä lähetyskirjat (sanovat he) ovat raskaat
ja väkevät, mutta ruumiillinen läsnäolemus on heikko ja puhe
on ylönkatsottu. 11 Senkaltainen ajatelkaan, että niinkuin me
olemme lähetysvirkain kautta sanoissa poissa-ollessamme,
niin me myös olemme itse työllä läsnä-ollessamme. 12
Sillä emmepä me rohkene meitämme lukea eli verrata
niihin, jotka itsiänsä ylistävät; mutta että he itse heillänsä
heitänsä mittaavat ja pitävät ainoastaan itse heistänsä, niin
ei he mitään ymmärrä. 13 Mutta emme meitämme kerskaa
ylitse määrän, vaan ainoastaan kohtuullisen määrätyn mitan
jälkeen, jonka Jumala meille mitannut on, joka myös teihinkin
ulottuu. 14 Sillä emmepä me itsiämme leviämmältä anna
ulos kuin sopii, niinkuin emme oliskaan teihin ulottuneet;
sillä me olemme jo hamaan teidän tykönne Kristuksen
evankeliumilla tulleet. 15 Ja emme kerskaa meitämme ylitse
määrän vieraissa töissä; vaan me toivomme, kuin teidän
uskonne kasvaa teissä, että mekin meidän määrämme
jälkeen tahdomme levitä yltäkylläisesti, 16 Evankeliumia
saarnaamaan niille, jotka tuolla puolen teitä asuvat: emmekä
meitämme kerskaa niistä, jotka vieraan mitan jälkeen
valmistetut ovat. 17 Mutta joka kerskaa, se kerskatkaan
Herrassa; 18 Sillä joka itsiänsä kiittää, ei se ole koeteltu,
vaan se, jota Herra kiittää.

11 Oi jospa te vähänkin minun tyhmyyttäni kärsisitte!
Ja tosin te minua kärsitte. 2 Sillä minä kiivaan teitä
Jumalan kiivaudella. Sillä minä olen teitä kihlannut yhdelle
miehelle, että minä puhtaan neitseen Kristukselle tuottaisin.
3 Mutta minä pelkään, että niinkuin kärme vietteli Evan

kavaluudellansa, niin myös teidän taitonne turmellaan siitä
yksinkertaisuudesta, joka on Kristuksessa. 4 Sillä jos se,
joka teidän tykönne tulee, toisesta Jesuksesta teille saarnaa,
josta emme saarnanneet, taikka jos te toisen hengen saatte,
jota ette ole saaneet, eli toisen evankeliumin, jota ette
ole ottaneet vastaan, niin te sen oikein kärsitte. 5 Sillä
minä arvaan, etten minä ole ollut halvempi niitä kaikkein
korkeimpia apostoleita. 6 Ja ehkä minä olen puheessa
yksinkertainen, niin en minä ole tiedossa yksinkertainen;
kuitenkin olemme me kyllä kaikille teille tiettävät. 7 Eli olenko
minä syntiä tehnyt, että minä olen itseni alentanut, että te
ylennettäisiin, että minä olen teille Jumalan evankeliumia
ilman palkkaa ilmoittanut? 8 Ja olen muut seurakunnat
ryöstänyt, ja heiltä palkan ottanut, jolla minä teitä palvelin?
Ja kuin minä olin teidän tykönänne ja minulta jotakin puuttui,
enpä minä ketään rasittanut. 9 Sillä mitä minulta puuttui, sen
veljet täyttivät, jotka Makedoniasta tulivat. Ja niin minä pidin
itseni kaikissa, etten minä kenenkään kuormana ollut, ja
tahdon vieläkin minuni niin pitää. 10 Niin totta kuin Kristuksen
totuus minussa on, niin ei tämä kerskaus pidä minulta Akajan
maakunnissa otettaman pois. 11 Minkätähden? Senkötähden,
etten minä teitä rakasta? Sen Jumala tietää. 12 Mutta mitä
minä teen, sen minä tahdon tehdä, että minä heiltä tilan
ottaisin pois, jotka etsivät tilaa kerskata, että he ovat niin
kuin me. 13 Sillä senkaltaiset väärät apostolit ja petolliset
työntekijät teeskelevät itsensä Kristuksen apostoleiksi. 14
Ei myös ihmekään ole; sillä itse saatana muuttaa itsensä
valkeuden enkeliksi. 15 Ei siis se ole suuri, jos myös
hänen palveliansa itsensä asettelevat niinkuin he olisivat
vanhurskauden saarnaajat, joiden loppu pitää oleman heidän
töittensä perään. 16 Taas sanon minä, ettei yhdenkään
pidä minua tyhmäksi luuleman; vaan ellei niin ole, niin
ottakaat minua vastaan niinkuin tyhmääkin, että minä myös
vähä kerskaisin. 17 Sitä mitä minä nyt puhun, en minä
puhu niinkuin Herrassa, vaan niinkuin tyhmyydessä, että
me nyt kerskaamaan ruvenneet olemme. 18 Koska moni
kerskaa lihan jälkeen, niin minäkin tahdon kerskata. 19 Sillä
te kärsitte mielellänne tyhmiä, että te viisaat olette. 20 Te
kärsitte, jos joku teitä orjuuteen vaatii, jos joku teitä syö,
jos joku teiltä jotakin ottaa, jos joku itsensä korottaa, jos
joku teitä lyö kasvoille. 21 Sen minä sanon häväistyksen
tähden, niinkuin me heikot olisimme: mihinkä joku uskaltaa,
(minä puhun tyhmyydessä,) siihen minäkin uskallan. 22 He
ovat Hebrealaiset, minä myös. He ovat Israelilaiset, minä
myös. He ovat Abrahamin siemen, minä myös. 23 He ovat
Kristuksen palveliat, (minä puhun tyhmästi,) paljoa enemmin
minä olen. Minä olen enemmän työtä tehnyt. Minä olen
enemmän haavoja kärsinyt. Minä olen useammin vankina
ollut. Usein olen kuoleman hädässä ollut. 24 Juudalaisilta
olen minä viidesti neljäkymmentä haavaa saanut, yhtä
vailla. 25 Kolmasti olen vitsoilla piesty. Olin kerran kivitetty.
Kolmasti olen minä tullut haaksirikkoon. Yön ja päivän olin
minä meren syvyydessä. 26 Minä olen usein vaeltanut,
minä olen ollut veden hädässä, ryövärien keskellä, hädässä
Juudalaisten keskellä, hädässä pakanain keskellä, hädässä
kaupungeissa, hädässä korvessa, hädässä merellä, hädässä
viekasten veljien seassa, 27 Työssä ja tuskassa, paljossa
valvomisessa, nälässä ja janossa, paljossa paastossa,
vilussa ja alastomuudessa, 28 Ilman niitä mitkä muutoin
tapahtuvat, nimittäin, että minua joka päivä vaivataan ja
pidän surun kaikista seurakunnista. 29 Kuka on heikko, ja en
minä myös heikoksi tule? Kuka pahoitetaan, ja en minä pala?
30 Että minun pitää nyt kerskaaman, niin minä kerskaan
heikkoudestani. 31 Jumala ja meidän Herran Jesuksen
Kristuksen Isä, joka olkoon ylistetty ijankaikkisesti! tietää,
etten minä valehtele. (aiōn g165) 32 Damaskussa Aretaan
kuninkaan maanvanhin vartioitsi Damaskun kaupunkia ja
tahtoi minun ottaa kiinni. 33 Ja minä laskettiin maahan
muurin akkunasta korissa, ja pääsin niin hänen käsistänsä.

12 Ei minun ole hyvää kerskaamisestani; tulen kuitenkin
näkyihin ja Herran ilmoituksiin. 2 Minä tunnen ihmisen
Kristuksessa ennen neljäätoistakymmentä ajastaikaa, (oliko
hän ruumiissa, en minä tiedä, eli oliko hän ulkona ruumiista,
en minä sitäkään tiedä; Jumala sen tietää:) se temmattiin
ylös hamaan kolmanteen taivaasen. 3 Ja minä tunnen sen
ihmisen, (jos hän ruumiissa taikka ulkona ruumiista oli, en
minä tiedä; Jumala sen tietää:) 4 Hän temmattiin ylös
paradisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ei yhdenkään
ihmisen sovi puhua. 5 Siitä minä kerskaan; mutta en minä
itsestäni kerskaa, vaan minun heikkoudestani. 6 Sillä jos
minä tahtoisin kerskata, niin en minä tekisi tyhmästi; sillä
minä tahdon totuuden sanoa. Mutta kuitenkin minä itseni siinä
pidätän, ettei joku minua korkiammaksi lukisi, kuin hän minun
näkee eli minusta kuulee. 7 Ja ettei ilmoitusten ylönpalttisuus
minua ylen paljon korottaisi, on pistin annettu minun lihaani,
nimittäin saatanan enkeli, rusikoitsemaan minua, etten
minä itsiäni ylen paljon korottaisi. 8 Sentähden olen minä
kolmasti Herraa rukoillut, että hän läksis minusta. 9 Ja hän
sanoi minulle: tyydy minun armooni; sillä minun voimani
on heikoissa väkevä. Sentähden minä mielelläni kerskaan
heikkoudestani, että Kristuksen voima minussa asuis.
10 Sentähden iloitsen minä heikkoudessa, ylönkatseissa,
hädissä, vainoissa ja ahdistuksissa Kristuksen tähden; sillä

koska minä heikko olen, niin minä väkeväkin olen. 11 Minä
olen tällä kerskaamisella tyhmäksi tullut; te olette minua
siihen vaatineet. Sillä minua piti teiltä kiitettämän, etten
minä ensinkään vähempi ole kuin korkeimmatkaan apostolit,
ehken minä mitään ole. 12 Niin ovat tosin apostolin merkit
teidän seassanne tapahtuneet kaikella kärsivällisyydellä,
merkeillä, ihmeillä ja voimallisilla töillä. 13 Mitäs te muita
seurakuntia huonommat olette, paitsi sitä, etten minä itse
teidän kuormananne ollut? Antakaat minulle se vääryys
anteeksi. 14 Katso, minä olen valmis kolmannen kerran
teidän tykönne tulemaan, ja en tahdo ensinkään teitä rasittaa;
sillä enpä minä etsi teidän omaanne, vaan teitä; sillä ei
lasten pidä tavaraa kokooman vanhempainsa varaksi, vaan
vanhemmat lapsillensa. 15 Mutta mielelläni minä tahdon
kuluttaa ja itseni annettaa ulos teidän sieluinne edestä,
vaikka te vähän minua rakastatte, joka kuitenkin sangen
paljon teitä rakastan. 16 Mutta olkoon sillänsä, etten minä ole
teitä raskauttanut; mutta että minä olin kavala, niin minä olen
teidät petoksella saavuttanut. 17 Olenko minä keltään mitään
vaatinut niiden tähden, jotka minä teille lähettänyt olen? 18
Minä olen Titusta neuvonut, ja lähetin hänen kanssansa
yhden veljen: onkos Titus jotakin teiltä vaatinut? Emmekö
me ole yhdessä hengessä vaeltaneet? Emmekö me ole
yksiä jälkiä myöten käyneet? 19 Luuletteko taas, että me
vastaamme edestämme teidän edessänne? Me puhumme
Kristuksessa, Jumalan edessä; mutta kaikki nämät, rakkaat
veljet, teidän parannukseksenne; 20 Sillä minä pelkään, etten
minä tultuani teitä löydä senkaltaisena kuin minä tahdon,
ja te myös löydätte minun, ei niinkuin te tahtoisitte: ettei
siellä riidat, kateudet, vihat, torat, panetukset, parjaukset,
paisumiset ja kapinat olisi: 21 Ettei taas minun palattuani
minun Jumalani teidän tykönänne minua nöyryyttäisi ja minun
pitäis monen tähden murehtiman, jotka ennen rikkoneet
ovat ja ei ole itsiänsä parantaneet siitä saastaisuudesta ja
huoruudesta ja haureudesta, jota he tehneet ovat.

13 Nyt minä kolmannen kerran tulen teidän tykönne. Niin
pitää kahden eli kolmen suun kautta kaikkinaiset asiat
kiinnitettämän. 2 Minä olen ennenkin sen teille sanonut ja
vieläkin edellä sanon, niinkuin toisella kerralla läsnäollessani,
ja kirjoitan nyt poissa-ollessani niille, jotka ennen syntiä
tehneet olivat, ja muille kaikille, että jos minä sinne tulen,
niin en minä säästä, 3 Että te kerran saatte tietää, kuka
minussa puhuu, nimittäin Kristus, joka ei suinkaan ole heikko
teidän kohtaanne, vaan hän on väkevä teissä. 4 Ja ehkä
hän oli ristiinnaulittu heikkoudessa, niin hän kuitenkin elää
Jumalan voimassa; sillä myös me olemme heikot hänessä,
mutta meidän pitää elämän hänen kanssansa Jumalan
voimassa teidän tykönänne. 5 Koetelkaat teitänne, jos te
olette uskossa, kokekaat teitänne: eli ettekö te itsiänne tunne,
että Jesus Kristus on teissä? ellei niin ole, että te kelvottomat
olette. 6 Mutta minä toivon, että te tunnette, ettemme
kelvottomat ole. 7 Ja minä rukoilen Jumalaa, ettette mitään
pahaa tekisi, ei että me kelvolliseksi näkyisimme, vaan
että te hyvää tekisitte ja me olisimme niinkuin kelvottomat.
8 Sillä emme mitään voi totuutta vastaan, vaan totuuden
puolesta. 9 Mutta me iloitsemme, kuin me heikot olemme ja
te voimalliset olette, jota me myös toivotamme, nimittäin
teidän täydellisyyttänne. 10 Sentähden minä myös poissa-
ollessani näitä kirjoitan, ettei minun pitäisi läsnä-ollessani
kova oleman, sen voiman jälkeen, jonka Herra antoi minulle
rakennukseksi ja ei kukistukseksi. 11 Viimein, rakkaat veljet,
iloitkaat, olkaat täydelliset, lohduttakaat teitänne, olkaat
yksimieliset, olkaat rauhalliset, niin rakkauden ja rauhan
Jumala on teidän kanssanne. 12 Tervehtikäät teitänne
keskenänne pyhällä suunantamisella. 13 Kaikki pyhät teitä
tervehtivät. 14 Meidän Herran Jesuksen Kristuksen armo
ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon
kaikkein teidän kanssanne! Amen.

Galatalaisille

1 Paavali, apostoli, (ei ihmisiltä eikä ihmisten kautta, vaan
Jesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan, joka hänen
kuolleista herättänyt on,) **2** Ja kaikki veljet, jotka minun
kanssani ovat, Galatian seurakunnille: **3** Armo olkoon teille
ja rauha Isältä Jumalalta ja meidän Herralta Jesukselta
Kristukselta! **4** Joka itsensä meidän synteimme edestä
antanut on, että hän meitä vapahtais tästä nykyisestä pahasta
maailmasta, Jumalan ja meidän Isämme tahdon jälkeen,
(aiōn g165) **5** Jolle olkoon kiitos ijankaikkisesta ijankaikkiseen,
amen! **(aiōn g165)** **6** Minä ihmettelen, että te niin pian annatte
teitänne kääntää pois siitä, joka teitä Kristuksen armoon
kutsunut on, toiseen evankeliumiin, **7** Joka ei muuta ole,
vaan että muutamat eksyttävät teitä ja tahtovat Kristuksen
evankeliumia toisin kääntää. **8** Mutta ehkä me taikka joku
enkeli taivaasta saarnais teille toisin evankeliumia, kuin me
olemme teille saarnanneet, se olkoon kirottu! **9** Niinkuin
me ennen sanoimme, niin minä vielä sanon: jos joku teille
toisin saarnaa evankeliumia, kuin te ottaneet olette, olkoon
kirottu! **10** Saarnaanko minä nyt ihmisten eli Jumalan mielen
jälkeen? eli pyydänkö minä ihmiselle kelvata? Sillä jos
minä tähän asti olisin tahtonut ihmisille kelvata, niin en
minä olisi Kristuksen palvelia. **11** Mutta minä teen teille
tiettäväksi, rakkaat veljet, ettei se evankeliumi, joka minulta
saarnattu on, ole ihmisen jälkeen. **12** Sillä en minä ole sitä
ihmiseltä saanut enkä oppinut, vaan Jesuksen Kristuksen
ilmoituksesta. **13** Sillä te olette kuulleet minun muinaisen
olentoni Juudalaisten tavoissa, kuinka ylönpalttisesti minä
Jumalan seurakuntaa vainosin ja hävitin sitä, **14** Ja menestyin
Juudalaisten menoissa, ylitse monen minun vertaiseni minun
suvussani, ja olin ylen kiivas isäin säätyin tähden. **15** Mutta
koska Jumala tahtoi, joka minun oli eroittanut äitini kohdusta,
ja armonsa kautta kutsui, **16** Että hän Poikansa minun
kauttani ilmoittais, ja minä julistaisin hänen evakeliumin
kautta pakanain seassa, niin en minä ensinkään lihan ja
veren kautta tutkinut, **17** En myös Jerusalemiin niiden tykö
palannut, jotka ennen minua apostolit olivat; vaan menin pois
Arabiaan ja palasin jällensä Damaskuun. **18** Sitte kolmen
vuoden perästä tulin minä Jerusalemiin Pietaria oppimaan ja
olin hänen kanssansa viisitoistakymmentä päivää. **19** Mutta
en minä muita apostoleita yhtään nähnyt paitsi Jakobia,
Herran veljeä. **20** Mutta sen, mitä minä teille kirjoitan, katso,
Jumala tietää, etten minä valehtele. **21** Sitte tulin minä Syrian
ja Kilikian maakuntiin. **22** Ja minä olin tuntematoin kasvoista
niille Juudean seurakunnille, jotka olivat Kristuksessa. **23**
Mutta he olivat ainoastaan kuulleet, että se, joka meitä
muinen vainosi, hän saarnaa nyt uskoa, jota hän muinen
hävitti, **24** Ja kiittivät minun tähteni Jumalaa.

2 Sitte neljäntoistakymmenen vuoden perästä menin minä
taas Barnabaan kanssa ylös Jerusalemiin ja otin Tituksen
kanssani, **2** Ja minä menin ylös ilmoituksen jälkeen ja asetin
heidän eteensä sen evankeliumin, jota minä pakanain seassa
julistan: mutta erinomaisesti niiden eteen, jotka jonakin
pidetään, etten minä hukkaan juoksisi elikkä olisi jo juossut.
3 Mutta ei Titustakaan, joka minun kanssani oli, vaadittu
itsiänsä ympärileikkauttamaan, vaikka hän Grekiläinen oli.
4 Sillä kuin muutamat väärät veljet tunkeutuivat sisälle, ja
jo olivat tulleet sisälle koettelemaan meidän vapauttamme,
joka meillä Kristuksessa Jesuksessa on, että he meitä
orjuuteen vaatisivat; **5** Emmepä me tosin niille hetkeksikään
myöntyneet kuuliaisuuteen, että evankeliumin totuus teidän
tykönänne pysyväinen olis. **6** Mutta niihin, jotka jonakin
pidetään, minkäkaltaiset he muinen olivat, ei minun mitään
tule: ei Jumala katso ihmisen muotoa; sillä ne, jotka
jonakin pidetään, ei minulle mitään opettaneet. **7** Vaan sitä
vastaan, kuin he näkivät, että minulle evankeliumi esinahan
puoleen uskottu oli, niinkuin Pietarille ympärileikkauksen
puoleen; **8** (Sillä joka Pietarin kanssa oli voimallinen apostolin
virassa ympärileikkauksen seassa, se on minunkin kanssani
pakanain seassa voimallinen ollut,) **9** Ja kuin he tunsivat
sen armon, joka minulle annettu oli, niin Jakob ja Kephas
ja Johannes, jotka patsaina pidettiin, antoivat minulle ja
Barnabaalle kättä ja sopivat niin meidän kanssamme, että
meidän pakanain seassa ja heidän ympärileikkauksen
seassa saarnaaman piti, **10** Ainoastaan että meidän piti
vaivaisia muistaman, jota minä myös olen ahkeroinut tehdä.
11 Mutta kuin Pietari Antiokiaan tuli, niin minä olin julkisesti
häntä vastaan, että kanne oli tullut hänen päällensä. **12**
Sillä ennenkuin joku Jakobin tyköä tuli, söi hän pakanain
kanssa; vaan kuin ne tulivat, vältti hän, ja eroitti itsensä
heistä, peljäten niitä, jotka ympärileikkauksesta olivat, **13** Ja
muutkin Juudalaiset viekastelivat hänen kanssansa, niin että
Barnabaskin vieteltiin heidän ulkokullaisuudellansa. **14** Mutta
kuin minä sen näin, ettei he oikein vaeltaneet evankeliumin
totuuden jälkeen, sanoin minä Pietarille julkisesti kaikkein
kuullen: jos sinä, joka Juudalainen olet, pakanain tavalla
elät ja et Juudalaisten, miksis vaadit pakanoita Juudalaisten
tavalla elämään? **15** Me jotka olemme Juudalaiset luonnon
puolesta ja emme syntiset pakanoista: **16** Että me tiedämme,
ettei ihminen lain töiden kautta vanhurskaaksi tule, vaan
uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle: niin me myös
olemme uskoneet Jesuksen Kristuksen päälle, että me

vanhurskaaksi tulemme uskon kautta Kristuksen päälle, ja
emme lain töiden kautta, sentähden ettei yksikään liha tule
lain töiden kautta vanhurskaaksi. 17 Mutta jos me, koska me
tahdomme Kristuksen kautta vanhurskaaksi tulla, löydetään
myös itse syntisiksi, onko siis Kristus synnin palvelia? Pois
se! 18 Sillä jos minä sitä taas rakennan, jota minä särkenyt
olen, niin minä teen itseni ylitsekäyväksi. 19 Mutta minä olen
lain kautta laista kuollut pois, että minä Jumalassa eläisin. 20
Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Mutta minä elän,
en silleen minä, vaan Kristus elää minussa; sillä jota minä
nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa,
joka on minua rakastanut ja antoi itsensä minun edestäni. 21
En minä hylkää Jumalan armoa; sillä jos vanhurskaus tulee
laista, niin on Kristus hukkaan kuollut.

3 Te hullut Galatalaiset! kuka teidät on vimmannut totuutta
uskomasta? joiden silmäin eteen Jesus Kristus kirjoitettu
oli, teidän seassanne ristiinnaulittu. 2 Sen tahdon minä
ainoastaan teiltä tietää: oletteko te Hengen saaneet lain
töiden kautta eli uskon saarnaamisen kautta? 3 Oletteko
te niin tomppelit? Hengessä te olette alkaneet, tahdotteko
te nyt lihassa lopettaa? 4 Oletteko te niin paljon hukkaan
kärsineet? Jos se muutoin hukassa on. 5 Joka siis teille
hengen antaa ja tekee voimalliset työt teidän seassanne,
tekeekö hän sen lain töiden kautta eli uskon saarnaamisen
kautta? 6 Niinkuin Abraham oli Jumalan uskonut, ja se on
luettu hänelle vanhurskaudeksi, 7 Niin te myös jo tiedätte,
että jotka uskossa ovat, ne ovat Abrahamin lapset. 8 Mutta
Raamattu oli sitä jo ennen katsonut, että Jumala pakanatkin
uskon kautta vanhurskaaksi tekee; sentähden hän edellä
ilmoitti Abrahamille: sinussa (sanoo hän) kaikki pakanat pitää
siunatut oleman. 9 Niin tulevat kaikki ne, jotka uskosta ovat,
siunatuksi uskovaisen Abrahamin kanssa. 10 Sillä niin monta,
jotka lain töissä riippuvat, ovat kirouksen alla; sillä kirjoitettu
on: kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikissa mitä
lakiraamatussa kirjoitettu on, että hän niitä tekis. 11 Mutta
ettei kenkään vanhurskaaksi tule Jumalan edessä lain kautta,
se on tiettävä; sillä vanhurskaan pitää elämän uskosta. 12
Mutta laki ei ole uskosta, vaan ihminen, joka ne tekee,
hän elää niissä. 13 Mutta Kristus on meitä lunastanut lain
kirouksesta, koska hän tuli kiroukseksi meidän edestämme;
sillä kirjoitettu on: kirottu on jokainen, joka puussa riippuu, 14
Että Abrahamin siunaus pitäis pakanain ylitse Jesuksessa
Kristuksessa tuleman, ja me niin saisimme uskon kautta sen
luvatun Hengen. 15 Rakkaat veljet! minä puhun ihmisten
tavalla. Ei yksikään riko ihmisen testamenttia, koska se
vahvistettu on, eikä siihen mitään lisää. 16 Lupaukset ovat
tosin Abrahamille ja hänen siemenellensä annetut; ei hän
sano: ja siemenille, niinkuin monesta, vaan niinkuin yhdestä:
ja sinun siemenessäs, joka on Kristus. 17 Mutta sen minä
sanon: testamenttia, joka Jumalalta on vahvistettu Kristuksen
päälle, ei rikota, ettei lupaus turhaan raukeaisi lain kautta,
joka sitte neljänsadan ja kolmenkymmenen vuoden perästä
annettu oli. 18 Sillä jos perintö on laista, niin ei se silleen ole
lupauksesta; mutta Jumala on sen Abrahamille lupauksen
kautta lahjoittanut. 19 Mihinkä siis laki? Hän on tullut
ylitsekäymisten tähden, siihenasti kuin siemen oli tuleva, jolle
lupaus tapahtunut oli, ja on enkeleiltä asetettu välimiehen
käden kautta. 20 Mutta välimies ei ole yhden, vaan Jumala
on yksi. 21 Onko siis laki Jumalan lupauksia vastaan?
Pois se! Sillä jos laki olis annettu eläväksi tekemään,
niin tosin vanhurskaus tulis laista. 22 Mutta Raamattu on
kaikki sulkenut synnin alle, että lupaus annettaisiin uskon
kautta Jesuksen Kristuksen päälle uskovaisille. 23 Mutta
ennenkuin usko tuli, olimme me lain alla kätketyt ja siihen
uskoon suljetut, joka piti ilmoitettaman. 24 Niin on laki ollut
meidän opettajamme Kristuksen tykö, että me uskon kautta
vanhurskaaksi tulisimme. 25 Mutta sitte kuin usko tuli, niin
emme enempi ole sen opettajan alla. 26 Sillä te olette kaikki
Jumalan lapset uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle.
27 Sillä niin monta kuin te Kristukseen kastetut olette, niin
te olette Kristuksen päällenne pukeneet. 28 Ei ole tässä
Juudalainen eli Grekiläinen, ei orja eli vapaa, ei mies eli
vaimo; sillä te olette kaikki yksi Kristuksessa Jesuksessa. 29
Mutta jos te olette Kristuksen, niin te olette myös Abrahamin
siemen ja lupauksen jälkeen perilliset.

4 Mutta minä sanon: niin kauvan kuin perillinen on lapsi,
ei ole hänen ja palvelian välillä eroitusta, vaikka hän on
kaiken tavaran herra; 2 Vaan hän on esimiesten ja haltiain
hallussa, isältä määrättyyn aikaan asti. 3 Niin myös me,
kuin me olimme lapset, niin me olimme vaaditut orjuuteen
ulkonaisten säätyin alle. 4 Mutta koska aika oli täytetty,
lähetti Jumala Poikansa, syntyneen vaimosta, lain alaiseksi
tehdyn, 5 Että hän ne, jotka lain alaiset olivat, lunastais,
että me hänen lapsiksensa luettaisiin. 6 Mutta että te olette
lapset, lähetti Jumala Poikansa Hengen teidän sydämiinne,
joka huutaa: Abba, rakas Isä! 7 Niin ei silleen ole orja,
vaan poika; mutta jos poika, niin myös Jumalan perillinen
Kristuksen kautta. 8 Mutta sillä ajalla, koska ette Jumalaa
tunteneet, palvelitte te niitä, jotka ei luonnostansa jumalat
olleetkaan. 9 Mutta nyt, sittekuin te Jumalan tunnette ja tosin
enemmin Jumalalta tutut olette, kuinka te siis käännytte
jälleen heikkoihin ja köyhiin säätyihin, joita te vasta-uudesta

palvella tahdotte? 10 Te otatte vaarin päivistä, ja kuukausista,
ja ajoista, ja vuosista. 11 Minä pelkään teidän tähtenne,
etten minä turhaan olisi teidän tähtenne työtä tehnyt. 12
Olkaat niinkuin minä olen, että minäkin olen niinkuin te.
Rakkaat veljet! minä rukoilen teitä: ette ole mitään minua
vastaan tehneet; 13 Mutta te tiedätte, että minä olen lihan
heikkoudessa teille ensisti evankeliumia saarnannut, 14
Ja minun kiusaustani, jota minä lihan puolesta kärsin, ette
ole katsoneet ylön ettekä hyljänneet, vaan korjasitte minun
niinkuin Jumalan enkelin, niinkuin Kristuksen Jesuksen. 15
Kuinka autuaat te silloin olitte! Minä olen teidän todistajanne,
että jos se olis mahdollinen ollut, niin te olisitte teidän
silmänne kaivaneet ulos ja minulle antaneet. 16 Olenko
minä siis nyt teidän viholliseksenne tullut, että minä teille
totuuden sanon? 17 Ei he teitä oikein kiivaudesta rakasta,
vaan he tahtovat teitä minusta pois kääntää, että te heitä
kiivaudessa rakastaisitte. 18 Kyllä kiivaten rakastaa hyvä
on, aina hyvyydessä, ja ei ainoastaan silloin, kuin minä
teidän tykönänne olen. 19 Minun rakkaat lapseni, jotka minun
täytyy vasta-uudesta kivulla synnyttää, siihenasti kuin Kristus
teissä jonkun muodon sais! 20 Mutta minä soisin olevani
teidän tykönänne, että minä taitaisin äänenikin muuttaa;
enpä minä tiedä, mitä minä tästedes teen teidän kanssanne.
21 Sanokaat minulle te, jotka lain alla olla tahdotte: ettekö
te lakia kuule? 22 Sillä kirjoitettu on: Abrahamilla oli kaksi
poikaa, yksi palkkavaimosta ja yksi vapaasta. 23 Mutta joka
palkkavaimosta oli, se oli lihan jälkeen syntynyt, ja joka
vapaasta oli, se oli lupauksen kautta. 24 Nämät jotakin
merkitsevät; sillä nämät ovat ne kaksi Testamenttia: yksi
Sinain vuoresta, joka orjuuteen synnyttää, joka on Agar.
25 Sillä Agar on Sinain vuori Arabiassa ja ulottuu hamaan
Jerusalemiin, joka nyt on, ja on lastensa kanssa orjana. 26
Mutta se Jerusalem, joka ylhäältä on, on vapaa, joka on
kaikkein meidän äitimme. 27 Sillä kirjoitettu on: iloitse, sinä
hedelmätöin, joka et synnytä, pakahda ja huuda sinä, joka
et raskas ole; sillä yksinäisellä on enempi lapsia kuin sillä,
jolla mies on. 28 Mutta me, rakkaat veljet, olemme niinkuin
Isaakikin, lupauksen lapset. 29 Mutta niinkuin se silloin,
joka lihan jälkeen syntynyt oli, vainosi sitä, joka hengen
jälkeen syntynyt oli, niin se nytkin tapahtuu. 30 Mutta mitä
Raamattu sanoo? aja palkkavaimo poikinensa ulos; sillä ei
palkkavaimon pojan pidä perimän vapaan pojan kanssa. 31
Niin me siis olemme, rakkaat veljet, emme palkkavaimon
poikia, vaan vapaan.

5 Niin pysykäät siis siinä vapaudessa, jolla Kristus meitä
vapahtanut on, ja älkäät taas teitänne sekoittako orjuuden
ikeeseen. 2 Katso, minä Paavali sanon teille: jos te annatte
ympärileikata teitänne, niin ei ole Kristus teille hyödyllinen.
3 Mutta minä taas todistan, että jokainen ihminen, joka
ympärileikataan, se on kaikkea lakia velkapää pitämään. 4
Te olette Kristuksen kadottaneet, jotka lain töillä tahdotte
vanhurskaiksi tulla, ja olette armosta luopuneet. 5 Mutta me
odotamme hengessä uskon kautta vanhurskauden toivoa.
6 Sillä ei Kristuksessa Jesuksessa ympärileikkaus eikä
esinahka mitään kelpaa, vaan usko, joka rakkauden kautta
työtä tekee. 7 Te juoksitte hyvin; kukas teidät esti totuutta
uskomasta? 8 Ei senkaltainen yllytys ole hänestä, joka
teitä kutsuu. 9 Vähä hapatus kaikentaikinan hapattaa. 10
Minä turvaan teihin Herrassa, ettette toista mieltä ottaisi;
mutta joka teitä eksyttää, hänen pitää tuomionsa kantaman,
olkaan kuka hän olis. 11 Mutta jos minä vielä, rakkaat veljet,
ympärileikkausta saarnaan, minkätähden minä siis vainoa
kärsin? Ja niin olis ristin pahennus hävinnyt. 12 Oi jospa ne
eroitettaisiin, jotka teitä houkuttelevat! 13 Sillä te, rakkaat
veljet, olette vapauteen kutsutut; ainoastaan karttakaat,
ettette salli vapauden lihalle tilaa antaa, vaan palvelkaat
rakkaudessa toinen toistanne. 14 Sillä kaikki laki yhdessä
sanassa täytetään, nimittäin: rakasta lähimmäistäs niinkuin
itsiäs. 15 Mutta jos te toinen toistanne purette ja syötte,
niin katsokaat, ettette toinen toiseltanne syödyksi tule. 16
Mutta minä sanon: vaeltakaat Hengessä, niin ette lihan
himoa täytä; 17 Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja
Henki lihaa vastaan: nämät ovat vastaan toinen toistansa,
niin ettette tee, mitä te tahdotte. 18 Mutta jos te Hengeltä
hallitaan, niin ette ole lain alla. 19 Mutta lihan työt ovat
julkiset, kuin on huoruus, salavuoteus, saastaisuus, haureus,
20 Epäjumalain palvelus, noituus, vaino, riita, kateus, viha,
torat, eripuraisuus, eriseura, 21 Pahansuomuus, murha,
juopumus, ylönsyömyys ja muut senkaltaiset, joista minä
teille edellä sanon, niinkuin minä ennenkin sanonut olen, että
ne, jotka senkaltaisia tekevät, ei pidä Jumalan valtakuntaa
perimän. 22 Mutta Hengen hedelmä on: rakkaus, ilo, rauha,
pitkämielisyys, ystävyys, hyvyys, usko, hiljaisuus, puhtaus.
23 Senkaltaisia vastaan ei ole laki. 24 Mutta jotka Kristuksen
omat ovat, ne ovat ristiinnaulinneet lihansa, himoin ja haluin
kanssa. 25 Jos me Hengessä elämme, niin vaeltakaamme
myös Hengessä. 26 Älkäämme turhaa kunniaa pyytäkö,
vihoittain ja kadehtien toinen toistamme.

6 Rakkaat veljet! jos ihminen osaa johonkuhun vikaan tulla,
niin te, jotka hengelliset olette, ojentakaat senkaltaista
siveyden hengessä: ja katso itsiäs, ettes sinä myös kiusattaisi.
2 Kantakaat toinen toisenne kuormaa ja niin Kristuksen lakia

täyttäkäät. 3 Sillä jos joku luulee itsensä jotakin olevan, joka
ei kuitenkaan mitään ole, hän viettelee itsensä. 4 Mutta
koetelkaan kukin oman tekonsa, ja sitte hän taitaa ainoasti
itsestänsä kerskata, ja ei yhdessäkään muussa; 5 Sillä kukin
pitää oman kuormansa kantaman. 6 Joka sanalla neuvotaan,
se jakakaan kaikkea hyvää sille, joka häntä neuvoo. 7 Älkäät
eksykö; ei Jumala anna itsiänsä pilkata: sillä mitä ihminen
kylvää, sitä hän myös niittää. 8 Joka lihassansa kylvää,
se lihastansa turmeluksen niittää; mutta joka hengessä
kylvää, se hengestä ijankaikkisen elämän niittää. (aiōnios
g166) 9 Ja koska me hyvää teemme, niin älkäämme suuttuko;
sillä aikanansa mekin saamme niittää ilman lakkaamatta.
10 Koska siis meillä aika on, niin tehkäämme jokaiselle
hyvää, mutta enimmiten niille, jotka meidän kanssaveljemme
uskossa ovat. 11 Katsokaat, kuinka suuren lähetyskirjan minä
olen teille omalla kädelläni kirjoittanut! 12 Jotka tahtovat myös
näön jälkeen lihassa kelvata, ne teitä ympärileikkaukseen
vaativat, ainoastaan ettei heitä Kristuksen ristillä vainottaisi.
13 Sillä ei nekään, jotka ympärileikataan, lakia pidä; vaan
he tahtovat teidät ympärileikata, että he teidän lihastanne
kerskata saisivat. 14 Mutta pois se minusta, että minä muusta
kerskaisin, vaan ainoastansa meidän Herran Jesuksen
Kristuksen rististä, jonka kautta maailma minulle ristiinnaulittu
on ja minä maailmalle. 15 Sillä Kristuksessa Jesuksessa
ei ympärileikkaus eikä esinahka mitään kelpaa, vaan uusi
luontokappale. 16 Ja niin monta, jotka tämän ojennusnuoran
jälkeen vaeltavat, heidän päällänsä olkoon rauha ja laupius,
ja Jumalan Israelin päällä! 17 Älköön yksikään tästälähin
minua silleen vaivatko; sillä minä kannan minun ruumiissani
meidän Herran Jesuksen Kristuksen arvet. 18 Meidän Herran
Jesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa,
rakkaat veljet, amen!

Efesolaisille

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon
kautta, pyhille, jotka Ephesossa asuvat ja Kristuksen
Jesuksen päälle uskovat: **2** Armo olkoon teille ja
rauha Jumalalta meidän Isältämme ja Herralta Jesukselta
Kristukselta! **3** Kiitetty olkoon Jumala ja meidän Herran
Jesuksen Kristuksen Isä, joka meitä on siunannut
kaikkinaisella hengellisellä siunauksella taivaallisissa
Kristuksen kautta. **4** Niinkuin hän meitä on sen kautta
valinnut, ennenkuin maailman perustus laskettu oli, että
me olisimme pyhät ja laittamattomat rakkaudessa hänen
edessänsä, **5** Ja on säätänyt meitä korjattaa lapsiksensa,
Jesuksen Kristuksen kautta, hyvän tahtonsa jälkeen, **6**
Kunniallisen armonsa kiitokseksi, jonka kautta hän on
meitä otolliseksi tehnyt siinä rakkaassa, **7** Jossa meillä on
lunastus hänen verensä kautta, nimittäin syntein anteeksi-
antamus, hänen armonsa rikkauden jälkeen, **8** Jonka hän
meille runsaasti kaikkinaisen viisauden ja taidon kautta
antanut on, **9** Ja on meille tahtonsa salaisuuden hyvästä
suomastansa tiettäväksi tehnyt, ja sen hänen kauttansa
tuottanut edes, **10** Kuin aika täytetty oli, että hän kaikki
kappaleet päältä-iskein Kristuksessa yhdistäis, sekä ne,
jotka taivaassa, että myös ne, jotka maan päällä ovat, **11**
Hänessä, jonka kautta me myös perillisiksi tulleet olemme, jo
ennen hänen aivoituksensa jälkeen säädetyt, joka kaikki
kappaleet oman tahtonsa neuvon jälkeen vaikuttaa. **12**
Että me olisimme hänen kunniansa kiitokseksi, me jotka
ennen Kristuksen päälle toivoimme, **13** Jonka kautta te myös
totuuden sanan kuulleet olette, nimittäin evankeliumin teidän
autuudestanne: jonka kautta te myös, sittekuin te uskoitte,
kiinnitetyt olette lupauksen Pyhällä Hengellä, **14** Joka meidän
perintömme pantti on meidän lunastukseemme, että me
hänen omaisensa olisimme, hänen kunniansa kiitokseksi. **15**
Sentähden minäkin, sittekuin minä kuulin siitä uskosta, joka
teillä Herran Jesuksen päälle on, ja teidän rakkaudestanne
kaikkein pyhäin tykö, **16** En lakkaa kiittämästä Jumalaa
teidän edestänne, ajatellen aina teitä minun rukouksissani:
17 Että meidän Herran Jesuksen Kristuksen Jumala, kunnian
Isä, antais teille viisauden ja ilmoituksen hengen hänen
tuntemiseensa, **18** Ja valaisis teidän ymmärryksenne silmät,
että te tietäisitte, minkä hänen kutsumisensa toivo on ja mikä
hänen kunniansa perimisen rikkaus on hänen pyhissänsä,
19 Ja kuinka suuri hänen voimansa meidän kohtaamme
on, jotka hänen väkevän voimansa vaikuttamisen jälkeen
uskomme, **20** Jonka hän Kristuksessa vaikutti, kuin hän
hänen kuolleista herätti ja pani istumaan oikialle kädellensä
taivaissa, **21** Kaiken hallituksen ja vallan ja väkevyyden
ja herrauden päälle, ja kaiken sen päälle, joka nimittää
taidetaan ei ainoastaan tässä maailmassa, mutta myös
tulevaisessa, **(aiōn g165)** **22** Ja on kaikki pannut hänen
jalkainsa alle, ja on myös hänen pannut pääksi kaikkein
päälle seurakunnalle, **23** Joka on hänen ruumiinsa, sen
täyttämys, joka kaikki kaikissa täyttää.

2 Ja myös (herätti) teidät, kuin te kuolleet olitte
ylitsekäymisten ja syntein tähden, **2** Joissa te muinen
vaelsitte, tämän maailman juoksun jälkeen ja sen
pääruhtinaan, jolla tuulessa valta on, nimittäin sen hengen
jälkeen, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, **(aiōn g165)**
3 Joiden seassa me myös kaikki muinen meidän lihamme
himoissa vaelsimme ja teimme lihan ja toimen tahdon
jälkeen, ja me olimme luonnostamme vihan lapset niinkuin
muutkin. **4** Mutta Jumala, joka rikas on laupiudesta, suuren
rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, **5** Ja kuin
me vielä synnissä kuolleet olimme, on hän meitä Kristuksen
kanssa eläväksi tehnyt; (sillä armosta olette te autuaiksi
tulleet:) **6** Ja on meidät ynnä hänen kanssansa herättänyt,
ja istuttanut taivaallisiin menoihin Kristuksessa Jesuksessa,
7 Että hän tulevaisilla ajoilla ylönpalttisen armonsa rikkauden
hyvyydestänsä meidän kohtaamme Kristuksessa Jesuksessa
osoittais. **(aiōn g165)** **8** Sillä armosta te olette autuaiksi tulleet,
uskon kautta, ja ette itse teissänne: Jumalan lahja se on: **9**
Ei töistä, ettei yksikään kerskaisi. **10** Sillä me olemme hänen
tekonsa, luodut Kristuksessa Jesuksessa hyviin töihin, joihin
Jumala meidät on jo ennen vaeltamaan valmistanut. **11**
Sentähden muistakaat, että te olitte muinen pakanat lihan
jälkeen, ja niiltä kutsuttiin esinahaksi, jotka lihan jälkeen
ympärileikkaukseksi kutsuttiin, joka käsillä tehdään, **12**
Että te siihen aikaan ilman Kristusta olitte muukalaiset
Israelin kyläkunnasta, ja vieraat lupauksen Testamentista,
ja ei teillä toivoakaan ollut, ja olitte maailmassa ilman
Jumalaa; **13** Mutta nyt te Kristuksessa Jesuksessa olette.
Jotka muinen taampana olitte, nyt te Kristuksen veren kautta
olette lähes päässeet; **14** Sillä hän on meidän rauhamme,
joka molemmista on yhden tehnyt ja vaihe-aidan särkenyt,
15 Että hän lihansa kautta vihan otti pois, nimittäin lain,
joka käskyihin päätetty oli; että hän kahdesta yhden uuden
ihmisen lois itsessänsä, ja tekis rauhan, **16** Ja että hän
ne molemmat Jumalan kanssa yhdessä ruumiissa ristin
kautta sovittais, ja on vihan itse kauttansa kuolettanut,
17 Ja on tullut evankeliumin kautta rauhaa ilmoittamaan
teille, jotka taampana olitte, ja niille, jotka läsnä olivat. **18**
Sillä hänen kauttansa me molemmin yhdessä hengessä

saamme Isää lähestyä. 19 Niin ettepä te silleen ole vieraat ja
muukalaiset, vaan pyhäin kylänmiehet ja Jumalan perhe,
20 Apostolein ja prophetain perustuksen päälle rakennetut,
jossa Jesus Kristus paras kulmakivi on, 21 Jonka päälle
kaikki rakennus toinen toiseensa liitetään ja kasvaa pyhäksi
templiksi Herrassa, 22 Jonka päälle te myös rakennetaan
Jumalalle asuinsiaksi Hengessä.

3 Sentähden minä Paavali, Jesuksen Kristuksen vanki,
teidän pakanain tähden; 2 Jos te muutoin kuulleet
olette Jumalan armon huoneenhallituksesta, joka minulle
teidän puoleenne annettu on, 3 Että minulle on tämä
salaus ilmoituksen kautta tiettäväksi tehty, niinkuin minä jo
ennen lyhykäisesti kirjoitin, 4 Josta te lukein taidatte minun
ymmärrykseni Kristuksen salaisuudessa tuta, 5 Joka ei
ole entisiin aikoihin niin ihmisten lapsille tiettäväksi tehty,
kuin se nyt hänen pyhille apostoleillensa ja prophetaillensa
Hengen kautta ilmoitettu on: 6 Nimittäin, että pakanat pitää
kanssaperilliset ja yksi ruumis oleman ja osalliset hänen
lupauksestansa Kristuksessa, evankeliumin kautta, 7 Jonka
palveliaksi minä tullut olen Jumalan armon lahjan kautta,
joka hänen voimansa vaikutuksesta minulle annettu on. 8
Minulle, joka kaikkein vähin pyhäin seassa olen, on tämä
armo annettu, että minä pakanain seassa tutkimattoman
Kristuksen rikkauden julistaisin, 9 Ja jokaiselle valkeuteen
saattaisin, mikä osallisuus siinä salaisuudessa on, joka
ijankaikkisesti on salattu ollut Jumalassa, joka kaikki Jesuksen
Kristuksen kautta luonut on: (aiōn g165) 10 Että nyt haltioille
ja esivalloille taivaallisissa Jumalan moninainen viisaus
seurakunnan kautta tiettäväksi tulis, 11 Sen ijankaikkisen
aivoituksen jälkeen, jonka hän Kristuksessa Jesuksessa
meidän Herrassamme osoittanut on, (aiōn g165) 12 Jonka
kautta meillä on uskallus ja tykökäymys kaikella rohkeudella,
uskon kautta hänen päällensä. 13 Sentähden minä rukoilen,
ettette minun vaivaini tähden väsyisi, joita minä teidän
edestänne kärsin, joka teidän kunnianne on. 14 Sentähden
kumarran minä polveni meidän Herran Jesuksen Kristuksen
Isän puoleen, 15 Joka kaikkein oikia Isä on, jotka taivaissa ja
maassa lapsiksi kutsutaan, 16 Että hän antais teille voimaa
kunniansa rikkauden jälkeen, että te hänen Henkensä kautta
väkeväksi tulisitte sisällisessä ihmisessä; 17 Ja että Kristus
asuis uskon kautta teidän sydämissänne; 18 Että te olisitte
rakkauden kautta juurtuneet ja perustetut; että te selkiästi
käsittäisitte kaikkein pyhäin kanssa, mikä leveys ja pituus,
ja syvyys ja korkeus olis, 19 Ja Kristuksen rakkauden
tuntisitte, joka kaiken tuntemisen ylitse käy; että te olisitte
kaikella Jumalan täydellisyydellä täytetyt. 20 Mutta hänelle,
joka kaikki ylönpalttisesti voi tehdä, kaiken senkin ylitse,
kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme, sen voiman
jälkeen, joka meissä vaikuttaa, 21 Hänelle olkoon kunnia
seurakunnassa, joka on Kristuksessa Jesuksessa, kaikkiin
aikoihin ijankaikkisesta niin ijankaikkiseen, amen! (aiōn g165)

4 Niin minä vangittu Herrassa neuvon teitä, että te siinä
kutsumisessa, johon te kutsutut olette, niin vaeltaisitte kuin
sopii, 2 Kaikella nöyryydellä, siveydellä ja pitkämielisyydellä,
ja kärsikäät toinen toistanne rakkaudessa. 3 Ahkeroitkaat
myös pitämään hengen yhteyttä rauhan siteen kautta:
4 Yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin tekin olette teidän
kutsumisessanne yhdenkaltaiseen toivoon kutsutut, 5 Yksi
Herra, yksi usko, yksi kaste, 6 Yksi Jumala ja kaikkein Isä,
joka kaikkein päällä on, ja kaikkein kautta, ja teissä kaikissa.
7 Mutta jokaiselle meille on armo annettu Kristuksen lahjan
mitan jälkeen. 8 Sentähden hän sanoo: hän on astunut ylös
korkeuteen, ja on vankiuden vangiksi vienyt, ja ihmisille
lahjoja antanut. 9 Mutta se, että hän astui ylös, ei ole mikään
muu kuin että hän ennen tänne astui alas, alimmaisiin
maan paikkoihin. 10 Joka on astunut alas, hän on se, joka
kaikkein taivasten päälle astui ylös, että hän kaikki täyttäis,
11 Ja hän on pannut muutamat apostoleiksi, muutamat
prophetaiksi, muutamat evankelistaiksi, muutamat paimeniksi
ja opettajiksi. 12 Pyhäin täydellisyyteen, palveluksen työhön
ja Kristuksen ruumiin rakennukseen, 13 Siihenasti kuin
me kaikki tulemme uskon ja Jumalan Pojan tuntemisen
yhteydessä täydeksi mieheksi, Kristuksen täydellisen varren
mitan jälkeen: 14 Ettemme silleen lapset olisi, jotka
horjuisimme ja kaikkinaisilta opetuksen tuulilta vieteltäisiin,
ihmisten koiruuden ja kavaluuden kautta, jolla he meitä
käyvät ympäri, saadaksensa pettää; 15 Mutta olkaamme
toimelliset rakkaudessa ja kasvakaamme kaikissa, hänessä,
joka pää on, Kristus, 16 Josta koko ruumis on koottu
ja yhteen liitetty, kaiken yhdistyksen kautta, joka siihen
lisääntyy, sen vaikutuksen ja määrän jälkeen, joka kullakin
jäsenellä on, siitä kasvaa ruumis omaksi rakennukseksensa
rakkaudessa. 17 Niin minä nyt sanon ja todistan Herrassa,
ettette silleen vaella niinkuin muut pakanat vaeltavat mielensä
tyhmyydessä, 18 Joiden ymmärrys pimitetty on ja ovat
vieraantuneet siitä elämästä, joka Jumalasta on, tyhmyyden
kautta, joka heissä on, ja heidän sydämensä kovuuden
kautta, 19 Jotka, sitten kuin he olivat paatuneet, antoivat ylön
heitänsä haureuteen ja tekivät kaikkinaista saastaisuutta
ylönpalttisessa himossa. 20 Mutta ette niin Kristusta ole
oppineet. 21 Jos te muutoin hänestä kuulleet olette ja
hänessä opetetut olette, niinkuin totuus Jesuksessa on, 22

Niin pankaat pois vanha ihminen, jonka kanssa te ennen
vaelsitte, joka himoin kautta eksyksissä itsensä turmelee; 23
Mutta uudistakaat teitänne teidän mielenne hengessä, 24 Ja
pukekaat päällenne uusi ihminen, joka Jumalan jälkeen luotu
on, totisessa vahurskaudessa ja pyhyydessä. 25 Sentähden
pankaat pois valhe, ja puhukaan jokainen lähimmäisensä
kanssa totuutta; sillä me olemme jäsenet keskenämme. 26
Vihastukaat ja älkäät syntiä tehkö, älkäät antako auringon
laskea ylitse teidän vihanne, 27 Älkäät antako laittajalle
siaa. 28 Joka varastanut on, älkään silleen varastako,
vaan paremmin tehkään työtä ja toimittakaan käsillänsä
jotakin hyvää, että hänellä olis tarvitsevalle jakamista. 29
Älköön yksikään rietas puhe teidän suustanne lähtekö,
vaan mitä sovelias on parannuksen tarpeeksi, että se
kelvollinen kuulla olis. 30 Ja älkäät Jumalan Pyhää Henkeä
murheelliseksi saattako, jossa te lunastuksen päivään asti
kiinnitetyt olette. 31 Kaikki haikeus, ja närkästys, ja viha, ja
huuto, ja sadatus olkoon kaukana teistä kaiken pahuuden
kanssa. 32 Mutta olkaat keskenänne ystävälliset ja laupiaat,
ja anteeksi antakaat toinen toisellenne niinkuin Jumala
teillekin Kristuksen kautta anteeksi antanut on.

5 Niin olkaat siis Jumalan seuraajat, niinkuin rakkaat lapset,
2 Ja vaeltakaat rakkaudessa, niinkuin myös Kristus meitä
rakasti ja antoi itsensä ulos meidän edestämme lahjaksi,
uhriksi ja Jumalalle makiaksi hajuksi. 3 Mutta huoruutta ja
kaikkea riettautta eli ahneutta älkäät antako teidän seassanne
mainitakaan, niinkuin pyhäin sopii, 4 Ja häpiällisiä sanoja ja
hulluja puheita eli jaarituksia, jotka ei mihinkään kelpaa, vaan
paremmin kiitossanoja. 5 Sillä se te tietäkäät, ettei yksikään
huorintekiä, taikka saastainen, eli ahne, joka epäjumalan
palvelia on, ole Kristuksen ja Jumalan valtakunnan perillinen.
6 Älkäät antako yhdenkään pettää teitänne turhilla puheilla;
sillä sentähden Jumalan viha epäuskoisten päälle tulee. 7
Älkäät sentähden olko heidän osaveljensä. 8 Sillä muinen te
olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa. Vaeltakaat
niinkuin valkeuden lapset; 9 (Sillä Hengen hedelmä on
kaikessa hyvyydessä ja vanhurskaudessa ja totuudessa,)
10 Ja koetelkaat, mikä Herralle otollinen on. 11 Älkäät olko
osalliset pimeyden hedelmättömissä töissä, vaan paremmin
nuhdelkaat. 12 Sillä mitä salaa heilta tapahtuu, se on
häpiä sanoakin; 13 Mutta kaikki ne ilmi tulevat, kuin he
valkeudelta rangaistaan; sillä kaikki, mikä ilmi tulee, se
on valkeus. 14 Sentähden hän sanoo: heräjä sinä, joka
makaat, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee. 15
Niin katsokaat, että te visusti vaellatte, ei niinkuin tyhmät,
vaan niinkuin viisaat. 16 Ja hankitkaat teitänne ajallansa;
sillä aika on paha. 17 Älkäät sentähden olko taitamattomat,
vaan ymmärtäväiset, mikä Herran tahto on. 18 Ja älkäät
juopuko viinasta, josta paha meno tulee, vaan olkaat täytetyt
(Pyhällä) Hengellä. 19 Ja puhukaat keskenänne psalmeilla,
ja kiitosvirsillä, ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja soittain
Herralle teidän sydämessänne, 20 Kiittäin aina Jumalaa ja
Isää, jokaisen edestä, meidän Herran Jesuksen Kristuksen
nimeen. 21 Ja olkaat toinen toisellenne alamaiset Jumalan
pelvossa. 22 Vaimot olkaat omille miehillenne alamaiset
niinkuin Herralle. 23 Sillä mies on vaimon pää, niinkuin
Kristus on seurakunnan pää, ja hän on ruumiin vapahtaja.
24 Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin
myös vaimot pitää miehillensä kaikissa alamaiset oleman.
25 Miehet, rakastakaat teidän vaimojanne, niinkuin myös
Kristus seurakuntaa rakasti ja antoi ulos itsensä hänen
edestänsä, 26 Että hän sen pyhittäis, ja on sen jo puhdistanut
veden pesossa sanan kautta: 27 Että hän saattais itsellensä
kunniallisen seurakunnan, jolla ei saastaisuutta eikä ryppyä
ole eli jotakuta muuta senkaltaista, vaan että hän pyhä ja
laittamatoin olis. 28 Miehet pitää vaimojansa rakastaman
niinkuin omia ruumiitansa; joka vaimoansa rakastaa, se
rakastaa itsiänsä. 29 Sillä ei yksikään ole omaa lihaansa
koskaan vihannut, vaan elättää ja holhoo sitä, niinkuin myös
Herra seurakuntaa. 30 Sillä me olemme hänen ruumiinsa
jäsenet, hänen lihastansa ja luistansa. 31 Sentähden pitää
ihmisen antaman ylön isänsä ja äitinsä, ja vaimoonsa sidottu
oleman, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. 32 Tämä salaisuus
on suuri; mutta minä puhun Kristuksesta ja seurakunnasta.
33 Kuitenkin rakastakaan myös kukin teistä vaimoansa
niinkuin itsiänsä; mutta peljätköön vaimo miestänsä.

6 Lapset, olkaat kuuliaiset teidän vanhemmillenne Herrassa;
sillä se on oikein. 2 Kunnioita isääs ja äitiäs, (joka on
ensimäinen käsky, jolla lupaus on,) 3 Ettäs menestyisit ja
kauvan eläisit maan päällä. 4 Ja te isät, älkäät yllyttäkö
lapsianne vihaan, vaan kasvattakaat heitä kurituksessa
ja Herran nuhteessa. 5 Palveliat, olkaat kuuliaiset teidän
ruumiillisille isännillenne, pelvolla ja vapistuksella, teidän
sydämenne yksinkertaisuudessa, niinkuin Kristukselle, 6 Ei
silmäin edessä palvellen, niinkuin ihmisten mieltä noutain,
vaan niinkuin Kristuksen palveliat, tehden sydämestä, mitä
Jumala tahtoo. 7 Hyvällä mielellä palvellen Herraa, ja ei
ihmisiä. 8 Tietäen, että mitä hyvää kukin tekee, sen hän on
jälleen Herralta saapa, olkoon orja eli vapaa. 9 Ja te isännät,
tehkäät myös niin heitä kohtaan, ja pankaat pois uhkaukset,
tietäen, että teidän Herranne on myös taivaissa, jonka edessä
ei ole ihmisen muodon katsomusta. 10 Viimein, rakkaat

veljeni, olkaat väkevät Herrassa ja hänen väkevyytensä
voimassa. 11 Pukekaat päällenne kaikki Jumalan sota-aseet,
että te perkeleen kavalia päällekarkaamisia voisitte seisoa
vastaan. 12 Sillä ei meillä ole sota verta ja lihaa vastaan,
vaan pääruhtinaita ja valtoja vastaan, maailman herroja
vastaan, jotka tämän maailman pimeydessä vallitsevat,
pahoja henkiä vastaan taivaan alla. (aiōn g165) 13 Sentähden
ottakaat kaikki Jumalan sota-aseet, että te voisitte pahana
päivänä seisoa vastaan ja kaikissa asioissa pysyväiset
olisitte. 14 Niin seisokaat vyötetyt kupeista totuudella, ja
vanhurskauden rintaraudalla puetetut, 15 Ja jalat valmiiksi
kengitetyt, saarnaamaan rauhan evankeliumia. 16 Mutta
kaikissa ottakaat uskon kilpi, jolla te voitte sammuttaa
kaikki ruman tuliset nuolet. 17 Ja ottakaat päähänne
autuuden rautalakki, ja hengen miekka, joka on Jumalan
sana, 18 Ja rukoilkaat joka aika kaikella rukoilemisella ja
anomisella hengessä, ja siinä valvokaat kaikella ahkeruudella
ja rukouksella kaikkein pyhäin tähden, 19 Ja minunkin
tähteni, että minulle puhetta annettaisiin avoimella suulla
rohkiasti puhuakseni, ja niin tiettäväksi tekisin evankeliumin
salaisuuden. 20 Jonka käskyläinen minä näissä kahleissa
olen, että minä niissä rohkiasti puhuisin, niinkuin minun
puhua tulee. 21 Mutta että te myös tietäisitte minun tilani ja
mitä minä teen, kaiken sen on Tykikus, minun rakas veljeni
ja uskollinen palvelia Herrassa, teille tiettäväksi tekevä, 22
Jonka minä teidän tykönne lähetin sen syyn tähden, että
te saisitte tietää meidän tilamme ja hän teidän sydämenne
lohduttais. 23 Rauha olkoon veljille, ja rakkaus uskon kanssa,
Isältä Jumalalta ja Herralta Jesukselta Kristukselta! 24
Armo olkoon kaikkein kanssa, jotka meidän Herraa Jesusta
Kristusta lakkaamatta rakastavat, amen!

Filippiläisille

1 Paavali ja Timoteus, Jesuksen Kristuksen palveliat,
kaikille pyhille Kristuksessa Jesuksessa, jotka Philipissä
ovat, ynnä piispoille ja palvelioille: 2 Armo olkoon ja
rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jesukselta
Kristukselta! 3 Minä kiitän minun Jumalaani, niin usein kuin
minä teitä muistan, 4 (Aina kaikissa minun rukouksissani
teidän edestänne, ja rukoilen ilolla,) 5 Että te olette
evankeliumista osalliseksi tulleet, ensimäisestä päivästä
niin tähän asti, 6 Sen totisesti tietäen, että se, joka
teissä on hyvän työn alkanut, on sen Jesuksen Kristuksen
päivään asti päättävä: 7 Niinkuin minulle on myös
kohtuullinen teistä kaikista niin ajatella, sentähden, että
minä teidät sydämessäni pidän, sekä minun kahleissani,
että evankeliumin edesvastauksessa ja vahvistuksessa,
te kaikki, jotka minun kanssani armosta osalliset olette.
8 Sillä Jumala on minun todistajani, että minä sydämen
pohjasta kaikkia teitä Jesuksessa Kristuksessa halajan,
9 Ja sitä rukoilen, että teidän rakkautenne enemmin ja
enemmin yltäkylläiseksi tulis kaikkinaisessa tuntemisessa ja
ymmärryksessä, 10 Että te koettelisitte, mikä paras olis, ja
olisitte vilpittömät, ei kellenkään pahennukseksi Kristuksen
päivään asti, 11 Täytetyt vanhurskauden hedelmillä, jotka
Jesuksen Kristuksen kautta teissä tapahtuvat, Jumalan
kiitokseksi ja kunniaksi. 12 Mutta minä tahdon, että te,
rakkaat veljet, tietäisitte, että ne, mitkä minulle tapahtuneet
ovat, ovat enemmäksi evankeliumin menestykseksi tulleet,
13 Niin että minun siteeni ovat ilmi tulleet Kristuksessa
koko raastuvassa ja myös kaikille muille. 14 Ja että monta
veljeä Herrassa, minun siteistäni vahvistetut, ovat paljoa
rohkiammaksi tulleet pelkäämättä sanaa puhumaan. 15
Muutamat tosin saarnaavat Kristusta kateudesta ja riidasta,
mutta muutamat hyvästä tahdosta. 16 Ne ilmoittavat
Kristusta eripuraisuudesta, ei puhtaalla sydämellä, vaan
luulevat niin lisäävänsä minun siteihini murhetta. 17 Mutta
nämät rakkaudesta; sillä he tietävät minun olevan pantuna
evankeliumin edesvastaamiseksi. 18 Mitäs siis? Että Kristus
kuitenkin ilmoitetaan, ehkä kuinka se tapahtuu, joko se
olis muodoksi, eli totuudella; niin minä siitä iloitsen ja vielä
tahdon iloita. 19 Sillä minä tiedän sen minulleni joutuvan
autuudeksi teidän rukouksenne ja Jesuksen Kristuksen
hengen avun kautta. 20 Niinkuin minä ikävöiden odotan ja
toivon, etten minä missään häpiään tule, vaan että Kristus
nyt, niinkuin ainakin, kaikella vapaudella minun ruumiissani
ylistetään, joko elämän eli kuoleman kautta; 21 Sillä Kristus
on minulle elämä, ja kuolema on minulle voitto. 22 Mutta
jos lihassa elää, se on minulle tarpeellinen, ja mitä minä
valitsen, en minä tiedä. 23 Sillä molemmilta minä ahdistetaan:
minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa; sillä
se paljoa parempi olis. 24 Mutta paljoa tarpeellisempi on
lihassa olla teidän tähtenne. 25 Ja minä tiedän totisesti,
että minun pitää oleman ja teidän kaikkein kansanne
pysymän, teidän menestykseksenne ja uskonne iloksi, 26
Että teidän kerskaamisenne olis yltäkylläinen Kristuksessa
Jesuksessa minusta, minun läsnäolemiseni kautta taas
teidän tykönänne. 27 Ainoastaan käyttäkäät itsenne niinkuin
Kristuksen evankeliumille sovelias on, että jos minä tulen
ja näen teidät eli poissa ollessani saan kuulla teistä, että
te olette yhdessä hengessä ja yhdessä sielussa meidän
kanssamme evankeliumin uskossa kilvoitelleet. 28 Ja älkäät
antako missään peljättää teitänne vastaanseisojilta, joka
tosin heille kadotuksen merkki on, mutta teille autuudeksi,
ja se on Jumalalta. 29 Sillä teille on lahjaksi annettu
Kristuksen puolesta, ei ainoasti että te hänen päällensä
uskotte, mutta myös kärsitte hänen tähtensä, 30 Ja pysytte
siinä kilvoituksessa, jonka te minussa näitte ja nyt minusta
kuulette.

2 Jos siis joku neuvo on teidän tykönänne Kristuksessa, jos
joku rakkauden lohdutus, jos joku hengen osallisuus, jos
joku sydämellinen rakkaus ja laupius, 2 Niin täyttäkäät minun
iloni, että teillä olis yksi mieli, yhtäläinen rakkaus, ja te olisitte
yksimieliset ja yhtäpitäväiset. 3 Älkäät tehkö mitään riidan
eli turhan kunnian kautta, vaan nöyryydessä pitäin toinen
toisensa parempana kuin itsensä. 4 Ja älkään jokainen
omaa parastansa katsoko, vaan myös toisen parasta. 5
Kullakin olkoon se ajatus, joka Kristuksella Jesuksella oli, 6
Joka, vaikka hän oli Jumalan muodossa, ei lukenut saaliiksi
Jumalan kaltainen olla, 7 Vaan alensi itsensä, otti orjan
muodon päällensä ja tuli muiden ihmisten vertaiseksi, 8
Ja löydettiin menoissa niinkuin ihminen, nöyryytti itsensä
ja oli kuolemaan saakka kuuliainen, ja ristin kuolemaan
asti. 9 Sentähden on Jumala hänen myös korottanut ja
antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on: 10 Että
Jesuksen nimeen pitää kaikki polvet heitänsä kumartaman,
jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat, 11 Ja
kaikki kielet pitää tunnustaman, että Jesus Kristus on Herra,
Isän Jumalan kunniaksi. 12 Sentähden, minun rakkaani,
niinkuin te aina olette kuuliaiset olleet, (ei ainoastansa
minun läsnäollessani, mutta nyt paljoa enemmin minun
poissa-ollessani), laittakaat pelvolla ja vapistuksella, että
te autuaaksi tulisitte. 13 Sillä Jumala vaikuttaa teissä sekä
tahdon että toimituksen, hyvän suosionsa jälkeen. 14 Tehkäät

kaikki napisematta ja kamppailematta. 15 Että te olisitte
laittamattomat ja yksivakaiset, nuhteettomat Jumalan lapset
pahanilkisen ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden seassa
te paistakaat niinkuin kynttilät maailmassa, 16 Että te elämän
sanassa pysytte, minulle Kristuksen päivänä kerskaamiseksi,
etten minä hukkaan juossut olisi eli turhaan työtä tehnyt. 17
Ja jos minä uhrattaisiin teidän uhrin ja uskon palveluksenne
tähden, niin minä iloitsen ja riemuitsen kaikkein teidän
kanssanne. 18 Sentähden tekin minun kanssani iloitkaat ja
riemuitkaat. 19 Mutta minä toivon Herrassa Jesuksessa,
että minä pian Timoteuksen teidän tykönne lähetän, että
minäkin ihastuisin, kuin minä tietää saan, kuinka teidän
tilanne on. 20 Sillä ei minulla ole ketään, jolla yksi mieli
minun kanssani on ja joka niin visusti murheen teistä
pitää. 21 Sillä he etsivät kaikki omaansa ja ei niitä mitkä
Jesuksen Kristuksen ovat. 22 Mutta te tiedätte hänen
koettelemuksensa; sillä niinkuin lapsi isänsä kanssa on, niin
on hän minun kanssani evankeliumissa palvellut. 23 Tämän
siis minä toivon lähettäväni, kuin minä olen asiani toimittanut.
24 Mutta minä uskallan Herran päälle, että minä itsekin
olen pian tuleva. 25 Vaan minä olen nähnyt tarpeelliseksi
teidän tykönne lähettää veljeä Epaphroditusta, joka minun
virkaveljeni ja sotakumppanini ja teidän myös apostolinne
on, joka minua myös tarpeessani autti; 26 Sillä hän ikävöitsi
kaikkia teitä, ja oli kovin suruissansa, että te hänen sairaaksi
kuulleet olitte. 27 Ja tosin hän oli jo kuoleman kielissä; mutta
Jumala armahti hänen päällensä, ja ei ainoastaan hänen,
vaan myös minun päälleni, etten minä murhetta murheen
päälle olisi saanut. 28 Sentähden olen minä hänen sitä
pikemmin lähettänyt, että te taas hänen saisitte nähdä ja
iloitsisitte, ja minulla myös vähempi murhetta olis. 29 Niin
ottakaat häntä Herrassa vastaan kaikella ilolla ja pitäkäät
senkaltaiset kunniassa; 30 Sillä Kristuksen työn tähden oli
hän niin kuolemaa lähestynyt, ettei hän hengestänsä totellut,
että hän olis minua teidän puolestanne palvellut.

3 Vielä, minun veljeni, iloitkaat Herrassa. Että minä teille
yhdellä tavalla kirjoitan, en minä siitä suutu; sillä se
tekee teidän vahvemmaksi. 2 Kavahtakaat teitänne koirilta,
kavahtakaat teitänne pahoilta työmiehiltä, kavahtakaat
poisleikkaamisesta. 3 Sillä me olemme se ympärileikkaus,
jotka Jumalaa hengessä palvelemme ja kerskaamme
meitämme Kristuksessa Jesuksessa, ja emme turvaa lihaan,
4 Ehkä minulla on, johon minä lihassakin turvaan. Jos
joku näkyy lihaan uskaltavan, minä paljoa enemmin. 5
Joka kahdeksantena päivänä ympärileikattu olen, Israelin
kansasta, Benjaminin suvusta, Hebrealainen Hebrealaisista,
lain jälkeen Pharisealainen, 6 Kiivaudesta seurakunnan
vainooja, vanhurskaudessa, joka laista tulee, laittamatoin. 7
Mutta ne, mitkä minulla olivat voittona, olen minä Kristuksen
tähden vahingoksi lukenut; 8 Sillä minä luen kaikki vahingoksi
sen ylönpalttisen Kristuksen Jesuksen, minun Herrani
tuntemisen suhteen, jonka tähden minä olen kaikki vahingoksi
lukenut, ja ne raiskana pidän, että minä Kristuksen voittaisin,
9 Ja hänessä löydettäisiin, ettei minun vanhurskauteni
laista olisi, vaan joka tulee uskosta Kristuksen päälle,
nimittäin se vanhurskaus, joka Jumalalta uskolle omistetaan,
10 Häntä tutakseni, ja hänen ylösnousemisensa voimaa
ja kärsimisensä osallisuutta, koska minä tulen hänen
kuolemansa kaltaiseksi; 11 Jolla muodolla minä kuolleitten
ylösnousemisessa tuleva olen. 12 Ei niin, että minä sen jo
käsittänyt olen, eli jo täydellinen olen; mutta minä ahkeroitsen
suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niinkuin minäkin
Jesuksessa Kristuksessa käsitetty olen. 13 Minun veljeni!
enpä minä pidä itseni sitä käsittäneen; 14 Mutta yksi on se:
minä unohdan ne, mitkä takaperin ovat, ja kokotan niiden
perään, jotka edessä ovat, ja samoan eteenpannun määrän
jälkeen, sen kalliin tavaran jälkeen, joka Jumalan kutsumisen
kautta ylhäältä Kristuksessa Jesuksessa ilmoitetaan. 15 Niin
monta siis, jotka meistä täydellistä on, ajatelkaamme niin, ja
jos te toisin ajattelette, niin Jumala on sen teille ilmoittava.
16 Kuitenkin että me yhden mitan jälkeen siinä vaellamme,
johon me joutuneet olemme, ja että me yksimieliset olisimme.
17 Seuratkaat, rakkaat veljet, minua ja katsokaat niitä, jotka
niin vaeltavat, kuin me teille esikuva olemme. 18 Sillä monta
vaeltavat, joista minä jo usein olen teille sanonut, ja nytkin
itkien sanon: he ovat Kristuksen ristin viholliset, 19 Joidenka
loppu on kadotus, ja heidän vatsansa on heidän jumalansa
ja heidän kunniansa joutuu heille häpiäksi, jotka maallisia
rakastavat. 20 Mutta meidän menomme on taivaissa, josta
me myös lunastajaa Herraa Jesusta Kristusta odotamme, 21
Joka meidän heikon ruumiimme kirkastaa, että se hänen
kirkkaan ruumiinsa kaltainen olis, sillä voimalla, jolla hän
myös voi kaikki itsellensä alamaiseksi tehdä.

4 Sentähden minun rakkaat ja ihanat veljeni, minun iloni ja
minun kruununi, seisokaat niin Herrassa, minun rakkaani.
2 Euodiaa minä neuvon ja Syntykeä minä neuvon, että he
Herrassa yksimieliset olisivat. 3 Ja minä rukoilen sinua,
minun uskollinen kumppanini, ole niille avullinen, jotka minun
kanssani evankeliumissa kilvoitelleet ovat, ynnä Klementin ja
muiden minun auttajaini kanssa, joiden nimet elämän kirjassa
ovat. 4 Iloitkaat aina Herrassa, ja taas minä sanon: iloitkaat.
5 Olkoon teidän siveytenne kaikille ihmisille tiettävä: Herra

on läsnä. **6** Älkäät mistään murehtiko, vaan olkoon teidän
anomuksenne kaikissa asioissa Jumalalle tiettävä, kaikella
rukouksella ja pyytämisellä kiitoksen kanssa. **7** Ja Jumalan
rauha, joka ylitse kaiken ymmärryksen käy, varjelkoon teidän
sydämenne ja teidän taitonne Kristuksessa Jesuksessa.
8 Vielä, rakkaat veljet, mikä tosi, mikä kunniallinen, mikä
oikein, mikä puhdas, mikä otollinen on, mikä hyvin kuuluu, jos
joku hyvä tapa ja jos joku kiitos on, ajatelkaat niitä. **9** Mitä te
myös opitte, ja saitte, ja kuulitte, ja nähneet olette minussa,
se tehkäät, niin rauhan Jumala on teidän kanssanne. **10**
Mutta minä olen suuresti iloinen Herrassa, että te olette
taas virvonneet minusta murhetta pitämään, ehkä te sen
tehneetkin olette, vaan ei teillä ollut tilaa. **11** Enpä minä
sitä sentähden sano, että minulta jotakin puuttuu; sillä minä
olen oppinut, joissa minä olen, niihin tyytymään. **12** Minä
taidan nöyrä olla ja taidan myös korkia olla, minä olen aina
ja kaikissa harjoitettu, taidan ravittu olla ja isota, hyötyä ja
köyhtyä. **13** Minä voin kaikki sen kautta, joka minun väkeväksi
tekee, Kristuksen. **14** Kuitenkin te teitte hyvin, että te minun
murheeni päällenne otitte. **15** Mutta te Philippiläiset tiedätte,
ettei ensin evankeliumin alusta, kuin minä Makedoniasta
läksin, yksikään seurakunta minulle mitään ollut jakanut
antamisessa ja ottamisessa, vaan ainoastaan te; **16** Sillä
kuin myös minä Tessalonikassa olin, lähetitte te kerran ja
kaksi minun tarpeeni. **17** Ei niin, että minä lahjoja pyydän,
vaan ahkeroitsen sitä, että teidän luvussanne ylitsevuotava
hedelmä olis. **18** Sillä minulla on kaikki ja yltäkyllä, minä
olen täytetty, sitte kuin minä Epaphroditukselta sain sen,
mikä teiltä lähetetty oli, makian hajun, otollisen ja Jumalalle
kelvollisen uhrin. **19** Mutta minun Jumalani on teille antava,
rikkaudestansa kaikki teidän tarpeenne, kunniassa, Jesuksen
Kristuksen kautta. **20** Mutta Jumalalle ja meidän Isällemme
olkoon kunnia ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! **(aiōn g165)**
21 Tervehtikäät jokaista pyhää Kristuksessa Jesuksessa.
Teitä tervehtivät ne veljet, jotka minun kanssani ovat. **22**
Teitä tervehtivät kaikki pyhät, erinomattain ne, jotka keisarin
huoneesta ovat. **23** Meidän Herran Jesuksen Kristuksen
armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, amen!

Kolossalaisille

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon
kautta, ja veli Timoteus, 2 Niille, jotka ovat Kolossissa,
pyhille ja uskollisille veljille Kristuksessa: armo olkoon
teille ja rauha Jumalalta meidän isältämme ja Herralta
Jesukselta Kristukselta! 3 Me kiitämme Jumalaa ja meidän
Herran Jesuksen Kristuksen Isää, ja rukoilemme aina
teidän edestänne, 4 Sittekuin me kuulimme teidän uskonne
Kristuksessa Jesuksessa ja teidän rakkautenne kaikkia
pyhiä kohtaan, 5 Sen toivon tähden, joka teille taivaissa
tallelle pantu on, josta te ennen sen totisen evankeliumin
saarnan kautta kuulleet olette, 6 Joka teidän tykönne tullut
on, niinkuin myös kaikkeen maailmaan, ja hedelmän kantaa,
niinkuin teissäkin hamasta siitä päivästä, jona te sen kuulleet
olette ja Jumalan armon totuudessa tunsitte; 7 Niinkuin te
myös meidän rakkaalta kanssa palvelialtamme Epaphraalta
opitte, joka teidän edestänne Kristuksen uskollinen palvelia
on, 8 Joka myös on meille ilmoittanut teidän rakkautenne
hengessä. 9 Sentähden myös me siitä päivästä, jona
me sen kuulimme, emme lakanneet teidän edestänne
rukoilemasta ja anomasta, että te hänen tahtonsa tuntemisella
täytettäisiin kaikkinaisessa hengellisessä viisaudessa ja
toimessa, 10 Että te soveliaasti vaeltaisitte, kelvaten kaikissa
Herralle, ja hedelmän tekisitte kaikissa hyvissä töissä ja
kasvaisitte Jumalan tuntemisessa, 11 Ja vahvistetuksi tulisitte
kaikella voimalla, hänen kunniansa väkevyyden jälkeen,
kaikkeen kärsivällisyyteen ja pitkämielisyyteen ilon kanssa.
12 Ja kiittäkäät Isää, joka meitä soveliaaksi tehnyt on
pyhäin perimisen osallisuuteen valkeudessa, 13 Joka meitä
pimeyden vallasta pelasti ja on meidät siirtänyt rakkaan
Poikansa valtakuntaan, 14 Jonka kautta meillä on lunastus
hänen verensä kautta, nimittäin syntein anteeksi antamus,
15 Joka näkymättömän Jumalan kuva on, esikoinen ennen
kaikkia luontokappaleita. 16 Sillä hänen kauttansa ovat kaikki
luodut, jotka taivaassa ja maan päällä ovat, näkyväiset ja
näkymättömät, thronit ja herraudet, vallat ja hallitukset: ne
ovat kaikki hänen kauttansa ja häneen luodut. 17 Ja hän
on ennen kaikkia ja kaikki ovat hänessä. 18 Ja hän on
ruumiin, nimittäin seurakunnan pää, joka on alku ja esikoinen
kuolleista, että hän kaikkein ylitse kävis; 19 Sillä niin kelpasi
Isälle, että hänessä kokonainen täydellisyys asuis, 20 Ja kaikki
olisivat hänen kauttansa hänen itse kanssansa sovitetut,
sekä ne jotka maassa että ne jotka taivaissa ovat; sillä hän
teki verensä kautta ristin päällä rauhan, itse kauttansa. 21 Ja
te olitte muinen oudot ja viholliset ymmärryksen puolesta,
pahoissa töissä; mutta nyt hän on teidät sovittanut, 22 Lihansa
ruumiissa kuoleman kautta, että hän teidät saattais pyhäksi,
laittamattomaksi ja nuhteettomaksi kasvoinsa edessä. 23
Jos te muutoin uskossa pysytte perustettuna ja vahvana ja
horjumattomana evakeliumin toivosta, jonka te kuulitte, joka
on saarnattu kaikkein luontokappalten edessä, jotka taivaan
alla ovat; jonka palveliaksi minä Paavali tullut olen, 24
Joka nyt minun vaivoistani iloitsen, jotka minä kärsin teidän
edestänne, ja täytän Kristuksen kärsimiset minun lihassani
hänen ruumiinsa edestä, joka on seurakunta, 25 Jonka
palveliaksi minä tullut olen Jumalan toimituksen jälkeen,
joka minulle teidän kohtaanne annettu on, täyttämään
Jumalan sanaa; 26 Sitä salaisuutta, joka ijankaikkisesta ja
sukukunnista on salattu ollut, mutta nyt hänen pyhillensä
ilmoitettu, (aiōn g165) 27 Joille Jumala tahtoi sen julistaa, mikä
tämän salaisuuden kunniallinen rikkaus pakanain seassa
on, joka on Kristus teissä, kunnian toivo, 28 Jonka me
ilmoitamme, ja kaikkia ihmisiä neuvomme, ja kaikkia ihmisiä
kaikkinaisessa viisaudessa opetamme, että me jokaisen
ihmisen Kristuksessa Jesuksessa täydelliseksi saattaisimme:
29 Jota minä myös ahkeroitsen ja hänen vaikutuksensa
jälkeen kilvoittelen, joka minussa väkevästi vaikuttaa.

2 Sillä minä soisin teidän tietävän, kuinka suuri kilvoitus
minulla on teistä ja niistä, jotka Laodikeassa ovat, ja
kaikista niistä, jotka ei minun kasvojani lihassa nähneet:
2 Että heidän sydämensä saisivat lohdutuksen ja liitetyksi
tulisivat rakkaudessa kaikkeen rikkauteen, täydellisessä
ymmärryksessä Jumalan ja Isän ja Kristuksen salaisuuden
tuntemiseen, 3 Jossa kaikki viisauden ja taidon tavarat
kätketyt ovat. 4 Mutta sen minä sanon, ettei joku teitä
viettelisi kavalalla puheella. 5 Sillä vaikka en minä lihassa
läsnä ole, niin minä kuitenkin hengessä teidän tykönänne
olen, iloitsen ja näen teidän toimellisuutenne ja teidän
vahvan uskonne Kristuksen päälle. 6 Niinkuin te nyt Herran
Jesuksen Kristuksen olette ottaneet vastaan, niin vaeltakaat
hänessä, 7 Ja olkaat hänessä juuritetut ja rakennetut ja
uskossa vahvistetut, niinkuin te oppineet olette, ja olkaat
siinä runsaasti kiitolliset. 8 Katsokaat, ettei joku teitä
viettele philosophian ja turhain jaaritusten kautta, ihmisten
opin ja maailmallisten säätyin jälkeen, ja ei Kristuksen
jälkeen. 9 Sillä hänessä asuu koko jumaluuden täydellisyys
ruumiillisesti, 10 Ja te olette hänessä täydelliset, joka kaiken
herrauden ja esivallan pää on, 11 Jonka kautta te myös
ympärileikatut olette sillä ympärileikkauksella, joka käsittä
tapahtuu, syntisen ruumiin pois panemisen kautta, lihassa,
Kristuksen ympärileikkauksella, 12 Ynnä hänen kanssansa
kasteen kautta haudatut, jossa te myös hänen kanssansa

olette nousseet ylös uskon kautta, jonka Jumala vaikuttaa,
joka hänen kuolleista herättänyt on, 13 Ja on teidät hänen
kanssansa eläväksi tehnyt, kuin te synnissä kuolleet olitte, ja
teidän lihanne esinahassa, ja on meille kaikki synnit anteeksi
antanut. 14 Ja on pyyhkinyt pois sen käsikirjoituksen, joka
säätyin kautta meitä vastaan oli ja oli meille vastahakoinen:
sen hän otti pois ja naulitsi ristiin, 15 Ja on ryöstänyt
vallitukset ja väkevyydet, ja toi heidät näkyviin, ja sai heistä
voittokunnian itse kauttansa. 16 Älkään siis kenkään teitä
tuomitko ruasta eli juomasta, taikka määrätyistä pyhäpäivistä,
ei uudesta kuusta, eikä sabbateista, 17 Jotka ovat tulevaisten
varjo, mutta itse ruumis on Kristuksessa. 18 Älkäät antako
kenenkään voittaa teidän kilvoituksenne palkkaa, joka tahtoo
teitä nöyryyteen ja enkelien palvelukseen, vaeltain niissä,
joita ei hän nähnyt ole, ja on tyhmästi lihallisessa mielessänsä
paisunut, 19 Ja ei riipu kiinni Päässä, josta koko ruumis
jäsenistä ja ravioista saa väkevyyden ja kokoon liitetty on,
ja niin siinä lisäämisessä kasvaa, jonka Jumala antaa. 20
Jos te siis olette Kristuksen kanssa maailman säädyistä
kuolleet, miksi te teitänne annatte säädyillä solmita, niinkuin
te maailmassa eläisitte? 21 Älä siihen rupee, (sanovat ne,)
älä maista, älä pitele, 22 Jotka kaikki kulumisessa hukkuvat,
ja ihmisten käskyt ja opit ovat, 23 Joilla kyllä viisauden muoto
on itsevalitussa palveluksessa ja nöyryydessä, ja siinä, ettei
he ruumistansa armahda eikä tee lihalle kunniaa hänen
tarpeissansa.

3 Jos te siis Kristuksen kanssa olette nousseet ylös, niin
etsikäät niitä, jotka ylhäällä ovat, kussa Kristus istuu
Jumalan oikialla kädellä. 2 Pyrkikäät niiden perään, jotka
ylhäällä ovat, ja ei niiden, jotka maan päällä ovat. 3 Sillä te
olette kuolleet ja teidän elämänne on kätketty Kristuksen
kanssa Jumalassa. 4 Kuin Kristus, meidän elämämme,
ilmoitetuksi tulee, silloin tekin hänen kanssansa kunniassa
ilmoitetaan. 5 Niin kuolettakaat sentähden teidän jäsenenne,
jotka maan päällä ovat, huoruus, saastaisuus, häpiällinen
himo, rietas halaus ja ahneus, joka on epäjumalan palvelus,
6 Joidenka tähden Jumalan viha epäuskoisten lasten päälle
tulee; 7 Joissa tekin muinen vaelsitte, kuin te niissä elitte.
8 Mutta nyt pankaat myös te pois nämät kaikki, viha,
närkästys, pahuus, pilkka, ilkiät sanat, teidän suustanne. 9
Älkäät valehdelko keskenänne, ja riisukaat pois teistänne
vanha ihminen tekoinensa, 10 Ja pukekaat päällenne uusi,
joka hänen tuntemiseensa uudistetaan, hänen kuvansa
jälkeen, joka sen luonut on. 11 Kussa ei ole Grekiläinen
ja Juudalainen, ympärileikkaus ja esinahka, Barbarus ja
Skyta, orja ja vapaa, vaan kaikki ja kaikissa Kristus. 12
Niin pukekaat siis teitänne niinkuin Jumalan valitut, pyhät ja
rakkaat, sydämellisellä laupiudella, ystävyydellä, nöyryydellä,
hiljaisuudella ja pitkämielisyydellä, 13 Ja kärsikäät toinen
toistanne ja anteeksi antakaat toinen toisellenne, jos jollakin
on kannetta toista vastaan; niinkuin myös Kristus teille
on anteeksi antanut, niin myös tekin tehkäät. 14 Mutta
ylitse näiden kaikkein pukekaat päällenne rakkaus, joka
on täydellisyyden side. 15 Ja Jumalan rauha hallitkoon
teidän sydämissänne, johonka te myös kutsutut olette
yhteen ruumiiseen, ja olkaat kiitolliset. 16 Asukaan Jumalan
sana runsaasti teissä, kaikella viisaudella. Opettakaat ja
neuvokaat teitänne keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä
ja hengellisillä lauluilla, veisaten armon kautta Herralle
teidän sydämissänne. 17 Ja kaikki, mitä te teette puheella
eli työllä, niin tehkäät kaikki Herran Jesuksen nimeen, ja
kiittäkäät Jumalaa ja Isää hänen kauttansa. 18 Vaimot, olkaat
teidän miehillenne alamaiset Herrassa, niinkuin kohtuullinen
on. 19 Miehet, rakastakaat vaimojanne, ja älkäät olko tylyt
heitä vastaan. 20 Lapset, olkaat kuuliaiset vanhemmillenne
kaikissa; sillä se on Herralle hyvin otollinen. 21 Isät, älkäät
kehoittako teidän lapsianne vihaan, ettei he araksi tulisi.
22 Palveliat, olkaat kuuliaiset kaikissa teidän ruumiillisille
isännillenne, ei silmäin edessä palvellen, niinkuin ne, jotka
ihmisten mieltä noutavat, vaan sydämen yksinkertaisuudessa
ja Jumalan pelvossa, 23 Ja kaikki, mitä te teette, se tehkäät
sydämestänne, niinkuin Herralle ja ei ihmisille, 24 Ja tietäkäät,
että te saatte Herralta perimisen palkan; sillä te palvelette
Herraa Kristusta. 25 Mutta joka väärin tekee, sen pitää
saaman sen jälkeen kuin hän väärin tehnyt on, ja ei pidä
muotoa katsottaman.

4 Isännät, se mikä oikeus ja kohtuus on, osoittakaat
palvelioille, tietäen, että teilläkin on Herra taivaissa. 2
Olkaat alinomaisesti rukouksissa, valvoin niissä kiitoksen
kanssa, 3 Rukoillen ynnä meidänkin edestämme, että
Jumala meille sanansa oven avais, Kristuksen salaisuutta
puhumaan, jonka tähden minä myös sidottu olen: 4 Että
minä sen julistaisin, niinkuin minun puhua tulee. 5 Vaeltakaat
viisaasti niiden kanssa, jotka ulkona ovat, ja ottakaat ajasta
vaari. 6 Teidän puheenne olkoon aina otollinen ja suolalla
sekoitettu, että te tietäisitte, kuinka teidän pitää jokaista
vastaaman. 7 Kaikista minun menoistani pitää Tykikuksen,
rakkaan veljen ja uskollisen palvelian ja kanssapalvelian
Herrassa, teille tiettäväksi tekemän, 8 Jonka minä sitä
varten lähetin teidän tykönne, että minä saisin tietää teidän
tilanne, ja että hän teidän sydämenne lohduttais, 9 Ynnä
Onesimuksen, uskollisen ja rakkaan veljen kanssa, joka

yksi teistä on: kuinka kaikki täällä ovat, he teillä tiettäväksi
tekevät. 10 Aristarkus, minun kanssavankini, tervehtii teitä,
ja Markus, Barnabaan nepas, josta te käskyt saaneet
olette: jos hän tulee teidän tykönne, niin ottakaat häntä
vastaan, 11 Ja Jesus, joka Justukseksi kutsutaan, jotka
ympärileikkauksesta ovat: nämät ainoat ovat minun auttajani
Jumalan valtakuntaan, jotka minulle lohdutukseksi olleet
ovat. 12 Teitä tervehtii Epaphras, joka on teistä Kristuksen
palvelia, ja rukoilee ahkerasti teidän edestänne, että te
täydelliset olisitte, kaikella Jumalan tahdolla täytetyt. 13
Sillä minä todistan hänestä, että hän suuren kiivauden
teistä pitää ja niistä, jotka Laodikeassa ja Hierapolissa ovat.
14 Teitä tervehtii Luukas lääkäri, se rakas, ja Demas. 15
Tervehtikäät veljiä, jotka ovat Laodikeassa, ja Nymphaa, ja
sitä seurakuntaa, joka hänen huoneessansa on. 16 Ja kuin
tämä lähetyskirja on teidän edessänne luettu, niin laittakaat,
että se Laodikeankin seurakunnassa luettaisiin, ja että tekin
sen lukisitte, joka Laodikeasta kirjoitettu on, 17 Ja sanokaat
Arkippukselle: pidä virastas vaaria, jonkas Herrassa saanut
olet, ettäs sen toimittaisit. 18 Tervehdys minun, Paavalin,
kädelläni. Muistakaat minun siteitäni. Armo olkoon teidän
kanssanne! Amen.

1 Tessalonikalaisille

1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus Tessalonikan
seurakunnalle, Isässä Jumalassa ja Herrassa Jesuksessa
Kristuksessa: armo olkoon teille ja rauha Jumalalta meidän
Isältämme, ja Herralta Jesukselta Kristukselta! **2** Me kiitämme
aina Jumalaa kaikkein teidän edestänne ja muistamme
meidän rukouksissamme teitä, **3** Ja lakkaamatta muistamme
teidän tekojanne uskossa, ja teidän töitänne rakkaudessa, ja
teidän kärsivällisyyttänne toivossa, joka on meidän Herramme
Jesuksen Kristuksen päälle Jumalan ja meidän Isämme
edessä. **4** Sillä, rakkaat veljet, Jumalalta rakastetut, me
tiedämme, kuinka te valitut olette, **5** Että meidän evankeliumi
on teidän tykönänne ollut, ei ainoastansa puheessa, vaan
myös voimassa ja Pyhässä Hengessä, ja vahvassa tiedossa;
niinkuin te tiedätte, minkäkaltaiset me teidän tykönänne
teidän tähtenne olimme. **6** Ja te olette meitä ja Herra
seuraamaan ruvenneet ja olette sanan monessa vaivassa,
ilolla Pyhässä Hengessä, ottaneet vastaan, **7** Niin että te
olette tulleet esikuvaksi kaikille uskovaisille Makedoniassa
ja Akajassa. **8** Sillä teistä on Herran sana kajahtanut,
ei ainoastaan Makedoniassa ja Akajassa, mutta myös
joka paikassa on teidän uskonne Jumalan tykö kuulunut,
niin ettei meidän tarvitse mitään puhua. **9** Sillä he itse
ilmoittavat meistä, minkäkaltainen tulemus meillä on ollut
teidän tykönne, ja kuinka te Jumalan tykö epäjumalista
käännetyt olette, elävää ja totista Jumalaa palvelemaan,
10 Ja hänen Poikaansa taivaista odottamaan, jonka hän
on kuolleista herättänyt, Jesuksen, joka meitä tulevaisesta
vihasta vapahtaa.

2 Sillä te tiedätte, rakkaat veljet, meidän tulemisemme
teidän tykönne, ettei se ole turha ollut; **2** Vaan
niinkuin me ennen kärsineet ja häväistyt olimme Philipissä,
niinkuin te tiedätte, kuitenkin olimme me rohkiat meidän
Jumalassamme, puhumaan teille Jumalan evankeliumia
suuressa kilvoittelemisessa. **3** Sillä ei meidän neuvomme ollut
eksytyksessä, eikä saastaisuudessa, ei myös petoksessa;
4 Vaan niinkuin me Jumalalta koetellut olemme, ja meille
on evankeliumi uskottu, niin me myös puhumme; ei niin
että me tahtoisimme ihmisille kelvata, vaan Jumalalle, joka
meidän sydämemme koettelee. **5** Sillä emmepä me koskaan
vaeltaneet liukkailla sanoilla, niinkuin te tiedätte, emmekä
ahneuden tilalla; Jumala on todistaja. **6** Emme myös ole
ihmisiltä kunniaa pyytäneet, ei teiltä eikä muilta, vaikka
me olisimme taitaneet teitä rasittaa, niinkuin Kristuksen
apostolit; **7** Mutta me olimme hienot teidän keskellänne:
niinkuin imettäjä lapsiansa holhoo, **8** Niin oli myös meidän
sydämemme halu teihin, jakamaan teille, ei ainoastaan
Jumalan evankeliumia, mutta myös meidän henkeämme;
sillä te olette meille rakkaiksi tulleet. **9** Sillä te muistatte,
rakkaat veljet, meidän työmme ja vaivamme; sillä yöllä ja
päivällä me työtä teimme, ettemme ketään teistä rasittaisi,
ja saarnasimme Jumalan evankeliumia teidän edessänne.
10 Siihen te olette todistajat ja Jumala, kuinka pyhästi,
hurskaasti ja nuhteettomasti me olimme teidän tykönänne,
jotka uskotte. **11** Niinkuin te tiedätte, kuinka me jokaista teitä
niinkuin isä lapsiansa olemme neuvoneet ja lohduttaneet,
12 Ja todistaneet, että te otollisesti Jumalan edessä vaeltaisitte,
joka teitä valtakuntaansa ja kunniaansa kutsunut on. **13**
Sentähden me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa, että
kuin te saitte sen sanan Jumalasta, jonka te meiltä kuulitte,
niin te sen otitte vastaan, ei niinkuin ihmisen sanan, vaan
(niinkuin se totisesti on) kuin Jumalan sanan, joka myös
teissä uskovaisissa vaikuttaa. **14** Sillä te olette tulleet,
rakkaat veljet, Jumalan seurakuntain, jotka ovat Juudeassa,
tavoittajaksi, Kristuksessa Jesuksessa, että te olette myös
niitä kärsineet teidän omilta langoiltanne, niinkuin hekin
Juudalaisilta, **15** Jotka myös tappoivat Herran Jesuksen
ja omat prophetansa, ja ovat meitä vainonneet, ja ei he
Jumalalle kelpaa, ja ovat kaikille ihmisille vastahakoiset;
16 Jotka meidän kieltävät pakanoille puhumasta, että he
autuaiksi tulisivat, että he aina syntinsä täyttäisivät; sillä
viha on jo peräti heidän päällensä tullut. **17** Mutta me,
rakkaat veljet, sitte kuin me hetkeksi olemme teiltä otetut
pois, näkyvistä, ei sydämestä, niin me olemme sitä enemmin
suurella halulla pyytäneet teidän kasvojanne nähdä. **18**
Sentähden tahdoimme me tulla teidän tykönne, (minä
Paavali,) kerran ja kaksi, mutta saatana esti meitä. **19**
Sillä mikä on meidän toivomme taikka ilomme, eli meidän
kerskauksemme kruunu? Ettekö myös te meidän Herran
Jesuksen Kristuksen edessä hänen tulemisessansa? **20** Sillä
te olette meidän kunniamme ja ilomme.

3 Sentähden emme saaneet sitä enempi viivyttää, vaan
olemme mielistyneet jäämään Atenaan yksinänsä, **2**
Ja lähetimme Timoteuksen, meidän veljemme, Jumalan
palvelian ja meidän apulaisemme Kristuksen evankeliumissa,
vahvistamaan ja lohduttamaan teitä teidän uskossanne: **3**
Ettei kenkään näissä vaivoissa murehtisi; sillä te tiedätte,
että me olemme sitä varten pannut. **4** Ja tosin, kuin
me olimme teidän tykönänne, niin me sen teille edellä
sanoimme, että meidän piti vaivaa kärsimän, niinkuin
te tapahtuneenkin tiedätte. **5** Sentähden myös minä en

taitanut enään malttaa itsiäni, mutta lähetin tietämään teidän
uskoanne, ettei kiusaaja olisi teitä kiusannut, ja niin meidän
työmme turhaksi tullut. 6 Mutta nyt, kuin Timoteus tuli
teiltä meidän tykömme ja ilmoitti meille teidän uskonne ja
rakkautenne, että te aina meitä hyvässä muistossa pidätte
ja halajatte meitä nähdä, niinkuin mekin teitä, 7 Niin me
saimme teistä, rakkaat veljet, lohdutuksen kaikessa meidän
vaivassamme ja tuskassamme, teidän uskonne tähden;
8 Sillä nyt me elämme, jos te Herrassa pysytte. 9 Minkä
kiitoksen siis me taidamme Jumalalle antaa teidän tähtenne,
kaikesta tästä ilosta, jolla me iloitsemme teistä meidän
Jumalamme edessä? 10 Yötä ja päivää rukoillen ahkerasti,
että me teidän kasvonne näkisimme ja täyttäisimme, mitä
teidän uskostanne puuttuu. 11 Mutta itse Jumala ja meidän
Isämme, ja meidän Herra Jesus Kristus saattakoon meidän
tiemme teidän tykönne. 12 Mutta Herra lisätköön teitä ja
antakoon rakkauden yltäkylläisen olla teidän seassanne ja
jokaista kohtaan, niinkuin mekin teille olemme: 13 Että hän
teidän laittamattomat sydämenne vahvistais pyhyydessä,
Jumalan ja meidän Isämme edessä meidän Herran Jesuksen
Kristuksen tulemisessa, kaikkein hänen pyhäinsä kanssa.

4 Vielä siis, rakkaat veljet, rukoilemme me teitä ja neuvomme
Herrassa Jesuksessa, niinkuin te meiltä saaneet olette,
kuinka teidän vaeltaman ja Jumalalle kelpaaman pitää,
että te täydellisemmäksi tulisitte. 2 Sillä te tiedätte ne
käskyt, jotka me Herran Jesuksen kautta teille annoimme.
3 Sillä se on Jumalan tahto, teidän pyhyytenne, että te
huoruutta vältätte, 4 Että jokainen tietäis pitää astiansa
pyhyydessä ja kunniassa, 5 Ei himoin halauksissa niinkuin
pakanat, jotka ei Jumalasta mitään tiedä, 6 Ja ettei yksikään
sortaisi eikä pettäisi veljeänsä jossakussa asiassa; sillä
Herra on kaikkein näiden kostaja, kuin me myös teille ennen
sanoneet ja todistaneet olemme. 7 Sillä ei Jumala ole
meitä kutsunut saastaisuuteen, vaan pyhyyteen. 8 Joka siis
nämät katsoo ylön, ei hän katso ylön ihmistä, vaan Jumalan,
joka myös Pyhän Henkensä meihin antanut on. 9 Mutta
veljellisestä rakkaudesta ei minun tarvitse teille kirjoittaa;
sillä te olette itse Jumalalta opetellut rakastamaan toinen
toistanne, 10 Ja sen te myös kaikille veljille teette, jotka
koko Makedoniassa ovat; mutta me neuvomme teitä, rakkaat
veljet, että te vielä täydellisemmäksi tulisitte, 11 Ja pyytäkäät
olla levolliset ja ottakaat vaari omista askareistanne, tehden
työtä käsillänne, niinkuin me käskeneet olemme, 12 Että
te itsenne kunniallisesti ulkonaisten kohtaan käyttäisitte,
ettette mitään tarvitsisi. 13 Mutta emme myös tahdo teiltä
salata, rakkaat veljet, niistä, jotka nukkuneet ovat, ettette
murehtisi niinkuin muut, joilla ei toivoa ole: 14 Sillä jos me
uskomme, että Jesus on kuollut ja noussut ylös, niin on
Jumala myös ne, jotka nukkuneet ovat, Jesuksen kautta
tuova edes hänen kanssansa. 15 Sillä sen me sanomme
teille Herran puolesta: että me, jotka elämme ja jälkeen
jäämme Herran tulemiseen, emme suinkaan ennätä niitä,
jotka nukkuneet ovat. 16 Sillä itse Herra astuu alas taivaasta,
suurella huudolla, ja ylimmäisen enkelin äänellä ja Jumalan
basunalla, ja kuolleet Kristuksessa ensin nousevat ylös.
17 Sitte me, jotka elämme ja jälkeen jäämme, temmataan
ynnä heidän kanssansa pilvihin, Herraa vastaan tuulihin, ja
niin me aina Herran kanssa olemme. 18 Lohduttakaat siis
teitänne keskenänne näillä sanoilla.

5 Mutta ajoista ja hetkistä, rakkaat veljet, ei teille tarvitse
kirjoittaa; 2 Sillä te itse visusti tiedätte, että Herran päivä
on tuleva niinkuin varas yöllä. 3 Sillä kuin he sanovat: nyt
on rauha ja ei mitään hätää, silloin kadotus lankee äkisti
heidän päällensä, niinkuin raskaan vaimon kipu, ja ei he
suinkaan saa paeta. 4 Mutta te, rakkaat veljet, ettepä te ole
pimeydessä, ettei se päivä teitä käsittäisi niinkuin varas. 5 Te
olette kaikki valkeuden lapset ja päivän lapset: emme ole yön
emmekä pimeyden. 6 Niin älkäämme siis maatko niinkuin
muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit. 7 Sillä jotka
makaavat, ne yöllä makaavat, ja ne, jotka juopuvat, ne yöllä
juovuksissa ovat. 8 Mutta me, jotka päivän lapset olemme,
olkaamme raittiit, puetut uskon ja rakkauden rintaraudalla
ja autuuden toivon rautalakilla. 9 Sillä ei Jumala ole meitä
pannut vihaan, vaan autuutta omistamaan, meidän Herran
Jesuksen Kristuksen kautta, 10 Joka meidän edestämme
kuollut on: että jos me valvomme eli makaamme, me
ynnä hänen kanssaan eläisimme. 11 Sentähden neuvokaat
teitänne keskenänne ja rakentakaat toinen toistanne, niinkuin
te myös teette. 12 Mutta me rukoilemme teitä, rakkaat veljet,
että te ne tuntisitte, jotka teidän seassanne työtä tekevät, ja
teidän esimiehenne ovat Herrassa, ja teitä neuvovat. 13
Pitäkäät heitä sitä rakkaampana heidän tekonsa tähden.
Olkaat rauhalliset keskenänne. 14 Mutta me neuvomme
teitä, rakkaat veljet: neuvokaat tavattomia, lohduttakaat
heikkomielisiä, holhokaat heikkoja, olkaat kärsiväiset jokaisen
kanssa, 15 Katsokaat, ettei joku pahaa pahalla kosta,
vaan noudattakaat hyvää, sekä keskenänne, että jokaista
kohtaan. 16 Olkaat aina iloiset. 17 Rukoilkaat lakkaamatta.
18 Kiittäkäät kaikkein edestä; sillä se on Jumalan tahto teistä
Kristuksessa Jesuksessa. 19 Älkäät henkeä sammuttako.
20 Älkäät prophetiaa katsoko ylön. 21 Koetelkaat kaikki,
ja pitäkäät se mikä hyvä on. 22 Välttäkäät kaikkea, mikä

pahaksi näkyy. **23** Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön
teitä kokonansa, että koko teidän henkenne ja sielunne ja
ruumiinne meidän Herran Jesuksen Kristuksen tulemisessa
nuhteetoinna pidettäisiin. **24** Hän on uskollinen, joka teitä
kutsunut on ja sen myös täyttää. **25** Rakkaat veljet, rukoilkaat
meidän edestämme. **26** Tervehtikäät kaikkia veljiä pyhällä
suunannolla. **27** Minä vannotan teitä Herran kautta, että te
tämän lähetyskirjan kaikkein pyhäin veljein edessä lukea
annatte. **28** Meidän Herran Jesuksen Kristuksen armo olkoon
teidän kanssanne, amen!

2 Tessalonikalaisille

1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus Tessalonikan
seurakunnalle Jumalassa, meidän Isässämme, ja
Herrassa Jesuksessa Kristuksessa: **2** Armo olkoon teille ja
rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herralta Jesukselta
Kristukselta! **3** Meidän pitää aina teidän edestänne, rakkaat
veljet, Jumalaa kiittämän, niinkuin kohtuullinen on: sillä
teidän uskonne kasvaa jalosti ja kaikkein teidän rakkautenne
lisääntyy jokaista kohtaan, **4** Niin että me teistä Jumalan
seurakunnissa kerskaamme, teidän kärsivällisyydestänne ja
uskostanne kaikessa teidän vainossanne ja vaivassanne,
jota te kärsitte: **5** Jotka osoittavat, että Jumala on oikein
tuomitseva, ja te Jumalan valtakuntaan soveliaaksi tulette,
jonka tähden te myös kärsitte, **6** Että se on oikein Jumalan
edessä niitä taas vaivata, jotka teitä vaivaavat; **7** Mutta
teille, jotka vaivataan, antaa levon meidän kanssamme,
kuin Herra Jesus taivaasta ilmaantuu, voimansa enkelien
kanssa. **8** Ja tulen leimauksella, joka niille kostaa, jotka ei
Jumalaa tunteneet, ja niille, jotka ei meidän Herran Jesuksen
Kristuksen evankeliumia tottele, **9** Jotka vaivaa kärsimän
pitää, ijankaikkisen kadotuksen, Herran kasvoista ja hänen
kunniansa väkevyydestä: **(aiōnios g166)** **10** Kuin hän tuleva
on, kirkastettaa pyhäinsä kanssa, ja ihmeelliseksi tulemaan
kaikkein uskovaisten kanssa; sillä meidän todistuksemme
teidän tykönne siitä päivästä olette te uskoneet. **11** Ja
sentähden me myös aina rukoilemme teidän edestänne, että
meidän Jumalamme teitä otolliseksi tekis siihen kutsumiseen,
ja täyttäis kaiken hyvyyden suosion ja uskon vaikutuksen,
voimassa: **12** Että meidän Herran Jesuksen Kristuksen nimi
teissä ylistettäisiin, ja te taas hänessä, meidän Jumalan ja
Herran Jesuksen Kristuksen armon kautta.

2 Mutta me rukoilemme teitä, rakkaat veljet, meidän
Herran Jesuksen Kristuksen tulemisen ja meidän
kokoontumisemme kautta hänen tykönsä, **2** Ettette aivan
nopiasti teitänne salli teidän mielestänne kääntää pois eli
peljätettää, ei hengen, eikä puheen, eikä kirjan kautta, niin
kuin se meiltä lähetetty olis, niinkuin Kristuksen päivä jo
käsissä olis. **3** Älkäät antako kenenkään teitänne vietellä
millään tavalla; sillä ei hän ennen tule kuin luopumus
tapahtuu ja synnin ihminen ilmoitetaan, kadotuksen lapsi, **4**
Joka on vastaanseisoja, ja korottaa itsensä kaikkein päälle,
mikä jumalaksi taikka jumalanpalveluksi kutsutaan, niin että
hän istuttaa itsensä Jumalan templiin niinkuin Jumala, ja
tekee itsensä jumalaksi. **5** Ettekö te muista, että minä teidän
tykönänne ollessani näitä jo teille sanoin? **6** Ja mikä nyt
estää, te tiedätte, että hän pitää ajallansa ilmoitettaman. **7**
Sillä hän nyt pahuutta vaikuttaa salaisesti, ainoastaan että
se, mikä nyt estää, tulee pois. **8** Ja silloin se pahanilkinen
ilmoitetaan, jonka Herra suunsa hengellä tappaa, ja tekee
hänen kanssansa lopun, tulemisensa ilmoituksen kautta,
9 Jonka tulemus saatanan vaikutuksen jälkeen tapahtuu,
kaikella voimalla ja merkeillä ja petollisilla ihmeillä, **10**
Ja kaikella vääryyden petoksella niiden seassa, jotka
kadotukseen tulevat, ettei he rakkautta totuuden puoleen
ottaneet, autuaaksi tullaksensa. **11** Sentähden on Jumala
heille lähettävä väkevän eksytyksen, niin että he valheen
uskovat: **12** Että ne kaikki tuomittaisiin, jotka ei totuutta
uskoneet, vaan vääryyteen suostuvat. **13** Mutta meidän pitää
aina teidän edestänne Jumalaa kiittämän, rakkaat veljet
Herrassa, että Jumala on teidät alusta autuuteen valinnut,
Hengen pyhityksen kautta ja totuuden uskossa, **14** Johonka
hän teitä meidän evankeliumin kautta kutsunut on, meidän
Herran Jesuksen Kristuksen kunnian omaisuuteen. **15** Niin
olkaat siis, rakkaat veljet, pysyväiset ja pitäkäät ne säädyt,
jotka te oppineet olette, olkoon se meidän saarnastamme
taikka kirjastamme. **16** Mutta itse meidän Herra Jesus
Kristus, ja Jumala ja meidän Isämme, joka meitä rakasti ja
antoi meille ijankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon armon
kautta, **(aiōnios g166)** **17** Lohduttakoon teidän sydämenne, ja
teitä kaikkinaisessa opissa ja hyvässä työssä vahvistakoon!

3 Vielä, rakkaat veljet, rukoilkaat meidän edestämme,
että Herran sana menestyis ja niin kunnioitettaisiin kuin
teidänkin tykönänne, **2** Ja että me häijyistä ja pahoista
ihmisistä pelastettaisiin; sillä ei usko ole joka miehen. **3** Mutta
Herra on uskollinen, joka teitä vahvistaa ja pahasta varjelee.
4 Mutta me toivomme Herrassa teistä, että te teette ja
tekeväiset olette, mitä me teille olemme käskeneet. **5** Mutta
Herra ojentakoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen
ja Kristuksen kärsivällisyyteen! **6** Mutta me käskemme
teitä, rakkaat veljet, meidän Herran Jesuksen Kristuksen
nimeen, että te teitänne eroittaisitte jokaisesta veljestä, joka
häijysti itsensä käyttää ja ei sen säädyn jälkeen, jonka
hän meiltä saanut on. **7** Sillä te itse tiedätte, kuinka teidän
meitä seuraaman pitää: emmepä me ole tavattomasti teidän
seassanne olleet. **8** Emme myös ole leipää keltään ilman
ottaneet, vaan työllä ja hiellä: yöllä ja päivällä olemme
me työtä tehneet, ettemme kellenkään teidän seassanne
kuormaksi olisi. **9** Ei, ettei meillä se valta olisi, vaan että me
itsemme opiksi teille antaisimme, seurataksenne meitä. **10** Ja
kuin me teidän tykönänne olimme, niin me senkaltaisia teille
käskimme, että jos ei joku tahdo työtä tehdä, niin ei hänen

syömänkään pidä. **11** Sillä me kuulemme, että muutamat
teidän seassanne tavattomasti vaeltavat, ja ei tee työtä,
vaan joutilaina ovat. **12** Mutta senkaltaisia me käskemme ja
neuvomme meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta, että
he hiljaisuudessa työtä tekisivät ja omaa leipäänsä söisivät.
13 Mutta te, rakkaat veljet, älkäät väsykö hyvää tekemästä.
14 Ellei siis joku tottele meidän sanaamme lähetyskirjan
kautta, niin merkitkäät se ja älkäät kanssakäymistä pitäkö
hänen kanssansa, että hän häpeäis, **15** Ja älkäät häntä
pitäkö niinkuin vihollisena, vaan neuvokaat niinkuin veljeä. **16**
Mutta itse rauhan Herra antakoon teille rauhan aina kaikella
tavalla! Herra olkoon teidän kanssanne! **17** Tervehdys minun
Paavalin kädelläni, joka on merkki kaikissa lähetyskirjoissa:
näin minä kirjoitan. **18** Meidän Herran Jesuksen Kristuksen
armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, amen!

1 Timoteukselle

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan meidän
Lunastajamme asetuksen jälkeen, ja Herran Jesuksen
Kristuksen, joka meidän toivomme on, **2** Timoteukselle,
minun vakaalle pojalleni uskossa, armo, laupius ja rauha
Jumalalta, meidän Isältämme, ja meidän Herralta Jesukselta
Kristukselta! **3** Niinkuin minä Makedoniaan lähteissäni
käskin sinun olla Ephesossa, niin neuvo muutamia, ettei he
toisin opettaisi, **4** Eikä juttuja tottelisi ja polvilukuja, joilla
ei loppua ole, jotka enemmin tutkimiset matkaan saattavat
kuin parannuksen Jumalan tykö, joka on uskossa. **5** Mutta
käskyn päätös on rakkaus puhtaasta sydämestä, ja hyvästä
omastatunnosta, ja vilpittömästä uskosta. **6** Joista muutamat
ovat hairahtuneet ja ovat turhiin jaarituksiin kääntyneet, **7** Ja
tahtovat lainopettajat olla, ja ei ymmärrä, mitä he puhuvat
eli päättävät. **8** Mutta me tiedämme lain hyväksi, jos se
oikein käytetään, **9** Tietäen sen, ettei vanhurskaalle ole
laki pantu, vaan väärille ja tottelemattomille, jumalattomille
ja syntisille, pakanallisille ja kelvottomille, isänsä tappajille
ja äitinsä tappajille, miehentappajille, **10** Huorintekiöille,
miesten kanssa makaajille, ihmisten varkaille, valehtelijoille,
valapattoisille, ja mitä muuta senkaltaista sitä terveellistä
oppia on: **11** Autuaan Jumalan kunniallisen evankeliumin
jälkeen, joka minulle uskottu on. **12** Ja minä kiitän meidän
Herraamme Kristusta Jesusta, joka minun voimalliseksi
tehnyt on, ja luki minun uskolliseksi, asettain tähän virkaan,
13 Joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisiä olin, mutta
minulle on laupius tapahtunut; sillä minä tein sitä tietämättä
epäuskossa. **14** Mutta meidän Herramme armo oli sitä
runsaampi, uskon ja rakkauden kanssa, joka Kristuksessa
Jesuksessa on. **15** Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen
ottaa vastaan, että Kristus Jesus on tullut maailmaan syntisiä
vapahtamaan, joista minä suurin olen: **16** Mutta sentähden
om minulle laupius tapahtunut, että Jesus Kristus minussa
ensin osoittais kaiken pitkämielisyyden niille esikuvaksi jotka
hänen päällensä pitää uskoman ijankaikkiseen elämään.
(aiōnios g166) **17** Mutta Jumalalle, ijankaikkiselle kuninkaalle,
kuolemattomalle ja näkymättömälle, ja ainoalle viisaalle
olkoon kunnia ja ylistys ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen!
(aiōn g165) **18** Tämän käskyn minä annan sinulle, minun
poikani Timoteus, entisten ennustusten jälkeen sinusta, ettäs
niissä sotisit niinkuin jalo sotamies, **19** Ja pitäisit uskon ja
hyvän omantunnon, jonka muutamat ovat hyljänneet ja ovat
uskon puolesta haaksirikkoon tulleet, **20** Joista on Hymeneus
ja Aleksander, jotka minä olen saatanan haltuun antanut,
että he tulisivat kuritetuksi enempi pilkkaamasta.

2 Niin minä siis neuvon, että ennen kaikkia pidettäisiin
rukoukset, anomiset, toivotukset ja kiitokset kaikkein
ihmisten edestä: **2** Kuningasten ja kaiken esivallan
edestä, että me rauhassa ja levossa eläisimme, kaikessa
jumalisuudessa ja kunniallisuudessa; **3** Sillä se on hyvä
ja otollinen Jumalan meidän Vapahtajamme edessä, **4**
Joka tahtoo kaikkia ihmisiä autuaaksi, ja että he totuuden
tuntoon tulisivat. **5** Sillä yksi on Jumala, ja yksi välimies
Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jesus, **6** Joka
itsensä kaikkein edestä lunastuksen hinnaksi on antanut,
että senkaltaista piti ajallansa saarnattaman: **7** Johonka
minä myös olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu (minä
sanon toden Kristuksessa ja en valehtele,) pakanain
opettajaksi uskossa ja totuudessa. **8** Niin minä tahdon siis,
että miehet rukoilisivat joka paikassa ja nostaisivat ylös pyhät
kädet, ilman vihaa ja epäilystä, **9** Niin myös että vaimot
kohtuullisissa vaatteissa olisivat ja kaunistaisivat itsensä
hävyllä ja kainoudella, ei kahara-hiuksilla, eli kullalla, eli
päärlyillä, eli kalliilla vaatteilla, **10** Vaan niinkuin niille vaimoille
sopii, jotka jumalisuuden hyväin töiden kautta osoittavat.
11 Oppikaan vaimo hiljaisuudessa, kaikella nöyryydellä. **12**
Mutta en minä salli vaimon opettaa enkä miestänsä vallita,
vaan että hän on hiljaisuudessa. **13** Sillä Adam on ensin
luotu ja sitte Eva. **14** Ja ei Adam petetty; mutta vaimo
petettiin ja saatti ylitsekäymisen. **15** Mutta kuitenkin hän
lasten synnyttämisen kautta autuaaksi tulee, jos hän pysyy
uskossa ja rakkaudessa ja pyhyydessä siveyden kanssa.

3 Se on totinen sana: jos joku piispan virkaa pyytää, hän
hyvää työtä halajaa. **2** Niin pitää siis piispan oleman
nuhteettoman, yhden emännän miehen, valppaan, raittiin,
siviän, vierasten holhojan, opettavaisen. **3** Ei juomarin, ei
tappelian, ei ilkiän voiton pyytäjän, vaan armeliaan, ei riitaisen
eikä ahneen, **4** Joka oman huoneensa hyvin hallitsee, jolla
kuuliaiset lapset ovat, kaikella kunniallisuudella: **5** (Mutta
jos joku ei taida omaa huonettansa hallita, kuinkas hän
Jumalan seurakunnan taitaa hallita?) **6** Ei äsken kristityn,
ettei hän paisuneena laittajan tuomioon lankeaisi. **7** Mutta
hänellä pitää myös hyvä todistus oleman niiltä, jotka ulkona
ovat, ettei hän laittajan pilkkaan ja paulaan lankeaisi. **8**
Niin pitää myös seurakunnan palveliat toimelliset oleman, ei
kaksikieliset, ei juomarit, ei häpiällisen voiton pyytäjät, **9**
Jotka uskon salaisuuden puhtaassa omassatunnossa pitävät,
10 Jotka pitää ensin koeteltaman, ja palvelkaan sitte kuin he
nuhteettomiksi löydetään. **11** Heidän emäntänsä pitää myös
siviät oleman, ei laittajat, vaan raittiit, kaikissa uskolliset.
12 Seurakunnan palveliat olkoon yhden emännän miehet,

jotka lapsensa ja oman huoneensa hyvin hallitsevat. 13 Sillä
jotka hyvin palvelevat, he hyvän menestyksen ansaitsevat ja
suuren vapauden uskossa, joka on Kristuksessa Jesuksessa.
14 Näitä minä kirjoitan sinulle, ja toivon pian tulevani sinun
tykös; 15 Mutta jos minä viivyn, ettäs tietäisit kuinka
sinun pitää Jumalan huoneessa vaeltaman, joka on elävän
Jumalan seurakunta, totuuden patsas ja perustus. 16 Ja
se on julkisesti suuri jumalisuuden salaisuus, että Jumala
on ilmoitettu lihassa, vanhurskautettu hengessä, nähty
enkeleiltä, saarnattu pakanoille, uskottu maailmassa ja otettu
ylös kunniaan.

4 Mutta Henki sanoo selkiästi, että viimeisillä ajoilla
muutamat luopuvat uskosta ja ottavat vaarin viettelevistä
hengistä ja perkeleiden opetuksista, 2 Niiden kautta, jotka
ulkokullaisuudessa valheenpuhujat ovat, joiden omatunto
on poltinraudalla merkitty, 3 Ja kieltävät naimasta ja
ottamasta ruokaa, jonka Jumala loi uskollisille kiitoksella
nautittavaksi ja niille, jotka totuuden ymmärtäneet ovat.
4 Sillä kaikki, mitä Jumala luonut on, on hyvää, ja ei
ole mitään hyljättävää, kuin se kiitoksella nautitaan. 5
Sillä se Jumalan sanalla ja rukouksella pyhitetään. 6
Kuin nyt senkaltaista veljille opetat, niin sinä Jesuksen
Kristuksen uskollinen palvelia olet, uskon sanoissa, hyvässä
opissa kasvatettu, jotka sinä seurannut olet. 7 Mutta vältä
kelvottomia ämmän juttuja, ja harjoita sinuas jumalisuuteen.
8 Sillä ruumiillinen harjoitus vähän kelpaa; mutta jumalisuus
on tarpeellinen kaikissa asioissa, jolla on sekä nykyisen
että tulevaisen elämän lupaus. 9 Tämä on totinen sana, ja
kaiketi mahdollinen ottaa vastaan; 10 Sillä sitä vasten me
työtäkin teemme ja meitä pilkataan, että me elävän Jumalan
päälle toivoneet olemme, joka kaikkein ihmisten vapahtaja
on, erinomattain uskovaisten. 11 Näitä sinä neuvo ja opeta.
12 Älköön kenkään sinun nuoruuttas katsoko ylön, vaan
ole sinä uskovaisille esikuva sanassa, kanssakäymisessä,
rakkaudessa, hengessä, uskossa, puhtaudessa. 13 Ota
lukemisesta, neuvosta ja opista vaari, siihenasti kuin minä
tulen. 14 Älä unohda sitä lahjaa, joka sinulle prophetian
kautta annettu on, vanhimpain kätten päällepanemisessa.
15 Ota näistä vaari, pysy näissä, että sinun menestykses
kaikille julistetuksi tulis. 16 Ota itsestäs vaari ja opista, pysy
alati näissä; sillä jos sinä sen teet, niin sinä itses autuaaksi
saatat ja ne, jotka sinua kuulevat.

5 Älä vanhaa kovin nuhtele, vaan neuvo häntä niinkuin isää,
nuoria niinkuin veljiä, 2 Vanhoja vaimoja niinkuin äitejä,
nuoria niinkuin sisaria, kaikella puhtaudella. 3 Kunnioita
niitä leskiä, jotka oikiat lesket ovat. 4 Mutta jos jollakulla
leskellä lapsia on eli lasten lapsia, ne oppikaan ensin
oman huoneensa jumalisesti hallitsemaan ja vanhempainsa
hyvän työn maksamaan; sillä se on hyvin tehty ja Jumalalle
otollinen. 5 Ja se on oikia leski, joka yksinänsä on ja
asettaa toivonsa Jumalan päälle, pysyin aina rukouksissa ja
avuksihuutamisessa yötä ja päivää; 6 Mutta joka hekumassa
elää, se on elävältä kuollut. 7 Senkaltaisia neuvo, että he
nuhteettomat olisivat. 8 Mutta jos ei joku omistansa, liiatenkin
perheestänsä, murhetta pidä, se on uskon kieltänyt ja on
pakanaa pahempi. 9 Älä salli nuorempaa leskeä otettaa
kuin kuudenkymmenen ajastaikaista, joka yhden miehen
emäntä on ollut, 10 Ja jolla on hyvistä töistä todistus, jos
hän lapsia kasvattanut on, jos hän vierasten holhooja ollut
on, jos hän pyhäin jalkoja pessyt on, jos hän murheellisia
auttanut on, jos hän on kaikessa hyvässä työssä ahkera
ollut. 11 Mutta nuoret lesket hylkää; sillä koska he suuttuvat
Kristukseen, niin he tahtovat huolla, 12 Joilla on heidän
tuomionsa, että he sen ensimäisen uskon rikkoneet ovat.
13 Niin myös joutilaina ollessansa oppivat he huoneita
ympärinsä juoksentelemaan; vaan ei he ainoastaan ole
joutilaat, mutta myös kielevät, hempeät ja puhuvat luvattomia.
14 Sentähden minä tahdon, että nuoret lesket huolisivat,
lapsia kasvattaisivat, huoneen hallituksesta vaaria pitäisivät,
eikä antaisi tilaa vastaanseisojille pahoin puhua. 15 Sillä
muutamat ovat jo saatanan jälkeen palanneet. 16 Jos nyt
jollakin uskollisella miehellä eli vaimolla leskiä on, se heitä
holhokoon ja älkään seurakuntaa rasittako, että oikeille
leskille täytyis. 17 Vanhimmat, jotka hyvin hallitsevat, pitää
kaksinkertaisessa kunniassa pidettämän, erinomattain ne,
jotka sanassa ja opissa työtä tekevät. 18 Sillä Raamattu
sanoo: ei sinun pidä riihtä tappavan härjän suuta sitoman
kiinni, ja työmies on palkkansa ansainnut. 19 Älä salli
vanhinta vastaan yhtään kannetta, vaan kahden eli kolmen
todistuksen kautta. 20 Nuhtele niitä, jotka syntiä tekevät,
kaikkein kuullen, että muutkin pelkäisivät. 21 Minä rukoilen
Jumalan ja Herran Jesuksen Kristuksen ja valittuin enkelien
edessä, ettäs nämät pidät ilman valitsemista, ja älä mitään
tee toisen puolta pitäin. 22 Älä pikaisesti jonkun päälle
käsiäs pane, ja älä ole muiden synneistä osallinen: pidä
itses puhtaana. 23 Älä silleen vettä juo, vaan nautitse jotakin
viinaa sydämes tähden ja ettäs myös usein sairastat. 24
Muutamain ihmisten synnit ovat kyllä julkiset, että ne ennen
tuomita taidetaan; mutta muutamain äsken jälistä julkiseksi
tulevat. 25 Niin myös muutamat hyvät työt ovat jo ennen
julkiset, ja ne mitkä muutoin tapahtuvat, ei taideta salattaa.

6 Palveliat, jotka ikeen alla ovat, pitää isäntänsä kaikessa
kunniassa pitämän, ettei Jumalan nimi ja oppi pilkatuksi
tulisi. **2** Mutta joilla uskolliset isännät ovat, niin älköön
niitä katsoko ylön, että he veljekset ovat; vaan olkoon sitä
kuuliaisemmat, että he uskolliset ovat ja rakkaat, jotka
hyvästä työstä osalliset ovat. Näitä opeta ja neuvo. **3** Jos joku
toisin opettaa, ja ei pysy meidän Herran Jesuksen Kristuksen
terveellisissä sanoissa ja siinä opissa, joka jumalisuudesta
on, **4** Hän on paisunut ja ei taida mitään, vaan on sairas
kysymyksissä ja sanain kilvoituksissa, joista kateus, riita,
häväistys ja pahat luulot tulevat, **5** Häijyt kamppaukset
niiden ihmisten seassa, jotka mielessänsä riivatut ovat,
ja joilta totuus otettu pois on, jotka jumalisuuden voitoksi
luulevat. Eroita sinus senkaltaisista. **6** Mutta se on suuri
voitto, olla jumalinen ja tyytyä onneensa. **7** Sillä emmepä me
ole mitään maailmaan tuoneet, on siis tiettävä, ettemme
myös mitään täältä taida viedä ulos. **8** Mutta koska meillä on
elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. **9** Mutta ne, jotka
rikastua tahtovat, lankeevat kiusaukseen ja paulaan ja moniin
tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka ihmiset vahinkoon ja
kadotukseen upottavat. **10** Sillä ahneus on kaiken pahuuden
juuri, jota muutamat ovat himoinneet, ja ovat uskosta
eksyneet ja itsellensä paljon murhetta saattaneet. **11** Mutta
sinä, Jumalan ihminen, karta niitä ja noudata vanhurskautta,
jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä ja hiljaisuutta.
12 Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, käsitä ijankaikkinen
elämä, johonka sinä kutsuttu olet, ja olet tunnustanut hyvän
tunnustuksen monen todistajan edessä. **(aiōnios g166)** **13** Minä
käsken sinua Jumalan edessä, joka kaikki eläväksi tekee, ja
Jesuksen Kristuksen edessä, joka Pontius Pilatuksen alla
hyvän todistuksen tunnusti, **14** Ettäs käskyn saastatoinna
ja nuhteetoinna pidät, hamaan meidän Herran Jesuksen
Kristuksen ilmoitukseen asti, **15** Jonka meille aikanansa
osoittaa se autuas ja ainoa valtias, kuningasten Kuningas ja
kaikkein herrain Herra, **16** Jolla ainoalla on kuolemattomuus,
joka asuu kirkkaudessa, johon ei yksikään tulla taida, jota
ei yksikään ihminen nähnyt ole eikä taida nähdä: jolle
olkoon kunnia ja ijankaikkinen voima, amen! **(aiōnios g166)** **17**
Käske niitä, jotka rikkaat tässä maailmassa ovat, ettei he
ylpeilisi eikä panisi toivoansa katoovaisen rikkauden, vaan
elävän Jumalan päälle, joka meille antaa nautitaksemme
runsaasti kaikkinaista: **(aiōn g165)** **18** Että he tekisivät hyvää
ja hyvissä töissä rikastuisivat, antaisivat hyvällä mielellä,
olisivat avulliset, **19** Ja tallelle panisivat itsellensä hyvän
perustuksen edespäin, käsittääksensä ijankaikkista elämää.
20 Oi Timoteus! kätke se, mikä sinulle uskottu on, ja vältä
turhia ja kelvottomia juttuja ja niitä riitoja, jotka väärin
kerskatusta taidosta tulevat, **21** Josta muutamat paljon
pitävät, ja uskosta eksyneet ovat. Armo olkoon sinun
kanssas, amen!

2 Timoteukselle

1 Paavali, Jesuksen Kristuksen apostoli Jumalan tahdon
kautta elämän lupauksen jälkeen, joka on Kristuksessa
Jesuksessa: **2** Minun rakkaalle pojalleni Timoteukselle
armo, laupius ja rauha Isältä Jumalalta ja Jesukselta
Kristukselta meidän Herraltamme! **3** Minä kiitän Jumalaa, jota
minä hamasta minun esivanhemmistani palvelen puhtaalla
omallatunnolla, että minä lakkaamatta sinua yöllä ja päivällä
minun rukouksissani muistan, **4** Ja haluan sinua nähdä, koska
minä sinun kyynelees muistan, että minä ilolla täytettäisiin, **5**
Kuin minun mieleeni tulee se vilpitön usko, joka sinussa
on, joka ennen sinun isossa äidissäs Loidassa myös asui
ja sinun äidissäs Eunikassa ja, kuin minä totisesti tiedän,
sinussakin. **6** Jonka tähden minä sinua neuvon, ettäs
herätät sen Jumalan lahjan, joka sinussa on, minun kätteni
päällepanemisen kautta; **7** Sillä ei Jumala ole meille antanut
pelvon henkeä, vaan väkevyyden, rakkauden ja raittiuden. **8**
Sentähden älä häpeä meidän Herran Jesuksen Kristuksen
todistusta eikä minua, joka hänen vankinsa olen; vaan ole
osallinen evankeliumin vaivassa, Jumalan voiman jälkeen,
9 Joka meitä on autuaaksi tehnyt ja pyhällä kutsumisella
kutsunut, ei meidän töidemme perästä, vaan aivoituksensa
ja armonsa jälkeen, joka meille Kristuksessa Jesuksessa
ennen ijankaikkisia aikoja annettu on, **(aiōnios g166)** **10** Mutta
nyt meidän Vapahtajamme Jesuksen Kristuksen ilmestyksen
kautta julistettu, joka kuoleman otti pois ja elämän ja
kuolemattomuuden toi evankeliumin kautta valkeuteen, **11**
Johonka minä olen pantu saarnaajaksi ja apostoliksi ja
pakanain opettajaksi. **12** Jonka tähden minä myös näitä
kärsin, ja en kuitenkaan häpee; sillä minä tiedän, kenen
päälle minä uskon, ja olen luja, että hän voi minulle kätkeä
minun uskotun kaluni siihen päivään asti. **13** Pysy siis niiden
terveellisten sanain muodossa, jotka sinä minulta kuullut olet,
uskossa ja rakkaudessa, joka on Kristuksessa Jesuksessa.
14 Tämä hyvä uskottu kalu kätke Pyhän Hengen kautta, joka
meissä asuu. **15** Sinä tiedät sen, että kaikki, jotka Asiassa
ovat, luopuivat minusta, joista on Phygellus ja Hermogenes.
16 Herra antakoon laupiutensa Onesiphorin perheelle, joka
minun usein virvoittanut on ja ei minun kahleitani hävennyt,
17 Vaan etsi minua visusti Roomissa ollessansa, ja löysi
minun. **18** Herra antakoon hänen löytää laupiuden sinä
päivänä Herran tykönä! Ja kuinka monessa asiassa hän
minulle Ephesossa oli avullinen, sinä parhain tiedät.

2 Vahvista siis sinus, minun poikani, sen armon kautta,
joka Jesuksessa Kristuksessa on. **2** Ja mitä sinä olet
minulta monen todistajan kautta kuullut, niin käske uskollisille
ihmisille, jotka myös muita olisivat soveliaat opettamaan. **3**
Kärsi vaivaa niinkuin luja Jesuksen Kristuksen sotamies. **4**
Ei yksikään sotamies sekoita itsiänsä elatuksen menoihin,
sille kelvataksensa, joka hänen sotaan ottanut on. **5** Ja jos
joku kilvoittelee, niin ei hän kruunata, ellei hän toimellisesti
kilvoittele. **6** Peltomiehen, joka pellon rakentaa, pitää ensin
hedelmästä nautitseman. **7** Ymmärrä, mitä minä sanon:
Herra antakoon sinulle ymmärryksen kaikissa; **8** Muista
Jesuksen Kristuksen päälle, joka kuolleista noussut on:
Davidin siemenestä minun evankeliumini jälkeen, **9** Jossa
minä vaivaa kärsin kahleisiin asti niinkuin pahantekiä; vaan
ei Jumalan sana ole sidottu. **10** Sentähden minä kärsin kaikki
valittuin tähden, että hekin saisivat Jesuksessa Kristuksessa
autuuden, ijankaikkisen kunnian kanssa. **(aiōnios g166)** **11**
Se on totinen sana: jos me ynnä olemme kuolleet, niin
me myös ynnä elämme; **12** Jos me kärsimme, niin me
myös ynnä hallitsemme; jos me hänen kiellämme, niin hän
meidätkin kieltää; **13** Ellemme usko, niin hän pysyy kuitenkin
uskollisena, joka ei itsiänsä kieltää taida. **14** Näitä neuvo
ja todista Herran edessä, ettei he sanoista riitelisi, joka ei
mihinkään kelpaa, vaan ainoastaan luovuttamaan niitä jotka
kuulevat. **15** Pyydä itses Jumalalle osoittaa toimelliseksi ja
laittamattomaksi työntekijäksi, joka oikein totuuden sanan
jakaa. **16** Mutta siivottomat ja kelvottomat sanat hylkää, jotka
paljon jumalatointa menoa saattavat. **17** Ja heidän puheensa
syö ympäriltänsä niinkuin ruumiin mato; joista on Hymeneus
ja Philetus, **18** Jotka totuudesta ovat erehtyneet, sanoen
ylösnousemisen jo tapahtuneen, ja ovat muutamat uskosta
kääntäneet. **19** Mutta Jumalan vahva perustus kuitenkin
pysyy, joka tällä kiinnitetty on: Herra tuntee omansa: ja
lakatkaan jokainen vääryydestä, joka Kristuksen nimeä
mainitsee. **20** Mutta suuressa huoneessa ei ole ainoastaan
kultaiset ja hopiaiset astiat, vaan myös puiset ja saviset,
ja muutamat tosin kunniaksi, mutta muutamat häpiäksi. **21**
Jos joku itsensä senkaltaisista ihmisistä puhdistaa, se tulee
kunniaan pyhitetyksi astiaksi, perheenisännälle tarpeelliseksi
ja kaikkiin hyviin töihin valmistetuksi. **22** Nuoruuden himot
vältä; mutta noudata vanhurskautta, uskoa, rakkautta ja
rauhaa kaikkein niiden kanssa, jotka puhtaasta sydämestä
Herraa rukoilevat. **23** Hullut ja turhat kysymykset hylkää,
tietäen, että ne ainoastaan riidat synnyttävät. **24** Mutta
ei Herran palvelian tule riitaisen olla, vaan siviän jokaista
kohtaan, opettavaisen, pahoja kärsiväisen. **25** Hiljaisuudessa
nuhtelevaisen vastahakoisia; jos Jumala heille joskus antais
parannuksen totuutta ymmärtämään, **26** Ja he jälleen

katuisivat ja perkeleen paulasta pääsisivät, jolta he hänen
tahtonsa jälkeen vangitut ovat.

3 Mutta sen sinun pitää tietämän, että viimeisinä
päivinä vaaralliset ajat lähenevät; 2 Sillä ne ihmiset,
jotka itsiänsä rakastavat, ahneet, kerskaajat, ylpiät,
pilkkaajat, vanhemmillensa tottelemattomat, kiittämättömät,
jumalattomat, 3 Haluttomat, sopimattomat, laittajat, irtaalliset,
kiukkuiset, kateet, 4 Pettäjät, tuimat, paisuneet, jotka
enemmin hekumaa kuin Jumalaa rakastavat, 5 Joilla on
jumalinen meno olevinansa, mutta sen voiman he kieltävät
pois. Karta siis senkaltaisia. 6 Sillä ne ovat niitä, jotka
huoneesta huoneeseen juoksevat ja vaimoväen vangiksi
vievät, jotka synneillä rasitetut ovat ja moninaisten himoin
kanssa käyvät, 7 Aina oppivaiset, ja ei koskaan totuuden
tuntoon tulevaiset. 8 Mutta niinkuin Jannes ja Jambres olivat
Mosesta vastaan, niin nämätkin ovat totuutta vastaan: ne
ovat ihmiset taidosta turmellut ja kelvottomat uskoon. 9 Mutta
ei heidän pidä silleen menestymän; sillä heidän hulluutensa
pitää kaikille julki tuleman, niinkuin niidenkin oli. 10 Mutta
sinä olet seurannut minun opetustani, säätyäni, aivoitustani,
uskoani, pitkämielisyyttäni, rakkauttani, kärsivällisyyttäni, 11
Vainoomisiani, vaivojani, jotka minulle Antiokiassa, Ikoniossa
ja Lystrassa tapahtuivat, jotka vainoomiset minä kärsin, ja
kaikista on minun Herra päästänyt. 12 Mutta myös kaikkein,
jotka jumalisesti Jesuksessa Kristuksessa elää tahtovat,
pitää vainoa kärsimän. 13 Mutta pahoille ja petollisille ihmisille
on tapahtuva jota edemmä sitä pahemmin, sekä vietteliöille
että vietellyille. 14 Mutta pysy niissä, joita sinä oppinut olet ja
sinulle uskottu on, tietäen keneltäs oppinut olet, 15 Ja ettäs jo
lapsuudesta olet Pyhän Raamatun taitanut, joka sinun taitaa
autuuteen neuvoa, sen uskon kautta, joka on Kristuksessa
Jesuksessa. 16 Sillä kaikkinainen kirjoitus on Jumalalta
annettu, ja tarpeellinen opiksi, nuhteeksi, ojennukseksi,
kurituksekseksi, joka on vanhurskaudessa: 17 Että Jumalan
ihminen täydellinen olis, ja kaikkiin hyviin töihin sovelias.

4 Niin minä siis todistan Jumalan ja Herran Jesuksen
Kristuksen edessä, joka on tuleva tuomitsemaan eläviä ja
kuolleita, hänen ilmestyksessänsä ja valtakunnassansa: 2
Saarnaa sanaa, pidä päälle sekä hyvällä että sopimattomalla
ajalla, rankaise, nuhtele, neuvo kaikella siveydellä ja
opetuksella; 3 Sillä aika tulee, jona ei he voi terveellistä
oppia kärsiä, vaan omain himoinsa jälkeen kokoovat
itsellensä opettajat, että heidän korvansa syyhyvät, 4 Ja
kääntävät korvansa pois totuudesta, ja turhiin juttuihin
poikkeevat. 5 Mutta valvo sinä kaikissa, kärsi ja kestä
vaivoissa, tee evankeliumin saarnaajan työ ja toimita
virkas täydellisesti. 6 Sillä minä jo uhrataan ja minun
pääsemiseni aika lähestyy. 7 Minä olen hyvän kilvoituksen
kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon pitänyt. 8 Tästedes on
minulle tallelle pantu vanhurskauden kruunu, jonka Herra,
vanhurskas tuomari, sinä päivänä minulle antaa, mutta
ei ainoastansa minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen
ilmestystänsä rakastavat. 9 Ahkeroitse, ettäs pian minun
tyköni tulet; 10 Sillä Demas antoi minun ylön ja halasi
tätä maailmaa ja meni Tessalonikaan, Kreskens Galatiaan,
Titus Dalmatiaan. **(aiōn g165)** 11 Ainoastaan Luukas on
minun kanssani. Ota Markus tykös ja tuo häntä kanssas;
sillä hän on sangen tarpeellinen minulle palvelukseen. 12
Tykikuksen minä lähetin Ephesoon. 13 Se hame, jonka
minä Troadassa Karpuksen tykö jätin, tuo tullessas ja kirjat,
mutta liiatenkin pärmäkirjat. 14 Aleksander vaskiseppä on
minulle paljon pahaa tehnyt: Herra maksakoon hänelle hänen
työnsä jälkeen! 15 Jota sinä kavahda; sillä hän on kovin
meidän saarnojamme vastaan ollut. 16 Minun ensimäisessä
edesvastauksessani ei yksikään minun kanssani ollut, vaan
kaikki antoivat ylön minun; (älköön se heille olko soimattu!)
17 Mutta Herra oli minun puolellani ja vahvisti minun, että
saarna minun kauttani piti vahvistettaman, ja kaikki pakanat
piti sen kuuleman; ja minä pelastettiin jalopeuran suusta.
18 Ja Herra pelastaa minun kaikesta pahasta teosta, ja
auttaa taivaalliseen valtakuntaansa, jolle olkoon kunnia
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! **(aiōn g165)** 19 Tervehdi
Priskaa ja Akvilaa ja Onesiphorin perhettä. 20 Erastus jäi
Korintiin, mutta Trophimon minä jätin Miletoon sairastamaan.
21 Ahkeroitse ennen talvea tulla. Sinua tervehtii Eubulus, ja
Pudens, ja Linus, ja Klaudia, ja kaikki veljet. 22 Herra Jesus
Kristus olkoon sinun henkes kanssa! Armo olkoon teidän
kanssanne, amen!

Titukselle

1 Paavali, Jumalan palvelia ja Jesuksen Kristuksen apostoli,
Jumalan valittuin uskon jälkeen ja totuuden tunnon,
joka jumalisuuden jälkeen on, **2** Ijankaikkisen elämän
toivoon, jonka Jumala, joka ei valehdella taida, ennen
ijankaikkisia aikoja luvannut on, **(aiōnios g166)** **3** Mutta
ajallansa sanansa ilmoitti saarnan kautta, joka minulle
uskottu on, Jumalan meidän Vapahtajamme käskyn jälkeen,
4 Titukselle, toimelliselle pojalleni, meidän molempain
uskomme jälkeen: armo, laupius, rauha Isältä Jumalalta ja
meidän Vapahtajaltamme, Herralta Jesukselta Kristukselta!
5 Sentähden minä sinun Kretaan jätin, että sinun pitää
toimittaman, mitä vielä puuttuu, ja pappeja kuhunkin
kaupunkiin asettamaan, niinkuin minä sinulle käskenyt
olen: **6** Jos joku nuhteetoin ja yhden emännän mies
on, jolla uskolliset lapset ovat, ei juomariksi eli kankeiksi
soimatut. **7** Sillä piispan tulee nuhteettoman olla, niinkuin
Jumalan huoneen haltian, ei röyhkiän, ei tylyn, ei juomarin,
ei tappelian, ei ilkiän voiton pyytäjän, **8** Mutta vierasten
holhojan, hyväntahtoisen, siivollisen, hurskaan, pyhän ja
puhtaan, **9** Ja kiinnipitävän puhtaasta ja opettavaisesta
sanasta, että hän olis väkevä terveellisen opin kautta
neuvomaan ja vastaanseisojia voittamaan. **10** Sillä monta
on tottelematointa, turhan puhujaa ja mielen kääntäjää,
enimmästi ne, jotka ympärileikkauksesta ovat, **11** Joidenka
suu pitää tukittaman, jotka koko huoneet kääntävät pois
ja häpiällisen voiton tähden kelvottomia opettavat. **12** Yksi
heistä sanoi, heidän oma prophetansa: Kretalaiset ovat
aina valehteliat, pahat pedot ja laiskat vatsat. **13** Tämä
todistus on tosi; sentähden nuhtele heitä kovin, että he
uskossa terveet olisivat, **14** Eikä Juudalaisten turhia juttuja ja
ihmisten käskyjä tottelisi, jotka itsensä totuudesta kääntävät
pois. **15** Kaikki ovat puhtaille puhtaat, mutta saastaisille
ja uskottomille ei mikään puhdas ole, vaan sekä heidän
mielensä että omatuntonsa on saastainen. **16** He sanovat
tuntevansa Jumalan, mutta töillänsä he sen kieltävät, ja ovat
kauhiat ja kovakorvaiset ja kaikkiin hyviin töihin kelvottomat.

2 Mutta puhu sinä niitä, mitkä ovat terveelliseen oppiin
soveliaat: **2** Että vanhat olisivat raittiit, kunnialliset,
siivolliset, lujat uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä;
3 Vanhat vaimot myös käyttäisivät itsensä niin kuin pyhäin
sopii, ei panetteliat, eikä juomarit, mutta hyvin opettavaiset:
4 Että nuoret vaimot heiltä hyviä tapoja oppisivat, miehiänsä
rakastaisivat, lapsensa rakkaina pitäisivät, **5** Olisivat siviät,
puhtaat, kotonansa pysyväiset, hyvät, miehillensä alamaiset,
ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi. **6** Neuvo myös nuoria
miehiä siviästi olemaan. **7** Aseta itses kaikissa hyväin töiden
esikuvaksi, vilpittömällä opetuksella ja kunniallisuudella,
8 Terveellisellä ja nuhteettomalla sanalla, että se, joka
itsensä vastaan panee, häpeäis eikä mitään löytäisi meistä
pahoin puhuaksensa. **9** Neuvo palvelioita isännillensä
alamaiset olemaan, ja kaikissa kelvolliseksi, ei vastaan
sanojat, **10** Ei pettäväiset, vaan kaiken hyvän uskollisuuden
näyttäväiset, että he Jumalan meidän Vapahtajamme opin
kaikissa kaunistavat. **11** Sillä Jumalan armo, kaikille ihmisille
terveellinen, on ilmestynyt. **12** Joka meidät opettaa kaiken
jumalattoman menon hylkäämään ja maailmalliset himot, ja
tässä maailmassa siviästi ja hurskaasti ja jumalisesti elämään,
(aiōn g165) **13** Ja odottamaan autuaallista toivoa, ja suuren
Jumalan ja meidän Lunastajamme Jesuksen Kristuksen
ilmestystä, **14** Joka itsensä antoi meidän edestämme,
että hän meitä kaikesta vääryydestä lunastais ja itsellensä
erinomaiseksi kansaksi puhdistais, ahkeraksi hyviin töihin.
15 Näitä sinä puhu ja neuvo, ja kaikella todella nuhtele: ei
myös kenenkään pidä sinun katsoman ylön.

3 Neuvo heitä, että he päämiehille ja esivallalle kuuliaiset
olisivat, että he kaikkiin hyviin töihin valmiit olisivat: **2**
Ettei he ketään pilkkaisi, eikä riitaiset olisi, vaan sopivaiset,
osoittain kaikille ihmisille siveyttä. **3** Sillä me olimme myös
muinen taitamattomat, kovakorvaiset, eksyväiset, palvellen
himoja ja moninaisia hekumia, ja vaelsimme pahuudessa
ja kateudessa, vainoten ja vihaten toinen toistamme. **4**
Mutta sittekuin Jumalan meidän Vapahtajamme hyvyys
ja rakkaus ihmisille ilmestyi, **5** Ei vanhurskauden töiden
kautta, joita me tehneet olemme, vaan laupiutensa kautta
hän meidät autuaaksi teki, uuden syntymisen peson ja
Pyhän Hengen uudistuksen kautta, **6** Jonka hän meidän
päällemme, Jesuksen Kristuksen meidän Vapahtajamme
kautta, runsaasti vuodattanut on: **7** Että me hänen armonsa
kautta vanhurskaiksi tulisimme ja ijankaikkisen elämän
perillisiksi toivon jälkeen. **(aiōnios g166)** **8** Tämä on totinen
sana ja näitä minä tahdon sinun vahvasti opettaman, että ne,
jotka Jumalan päälle uskoneet ovat, ahkeroitsisivat hyvissä
töissä muiden edellä käydä: nämät ovat ihmisille hyvät ja
tarpeelliset. **9** Mutta hulluja tutkimisia, polvilukuja, riitoja ja
kilvoituksia laista vältä; sillä ne ovat turhat ja kelvottomat. **10**
Eriseuraista ihmistä pakene, kun häntä kerta taikka kahdesti
neuvottu on, **11** Tietäen, että senkaltainen on käännetty pois
ja syntiä tekee, niinkuin se, joka itsensä tuominnut on. **12**
Kuin minä Artemaan eli Tykikuksen sinun tykös lähetän, niin
riennä sinä minun tyköni Nikopoliin; sillä minä olen aikonut

siellä talvea pitää. **13** Lähetä Zenas, lainoppinut, ja Apollo
visusti matkaan, ettei heiltä mitään puuttuisi. **14** Mutta anna
myös niidenkin, jotka meidän ovat, oppia hyvissä töissä
muiden edellä käymään, kussa niin tarvitaan, ettei hekään
hedelmättömät olisi. **15** Sinua tervehtivät kaikki, jotka minun
kanssani ovat. Tervehdi niitä, jotka meitä uskossa rakastavat.
Armo olkoon teidän kaikkein kanssanne, amen!

Filemonille

1 Paavali, Kristuksen Jesuksen vanki, ja veli Timoteus,
rakkaalle Philemonille, ja meidän apulaisellemme,
2 Ja rakkaalle Appialle ja Arkippukselle, meidän
kanssapalveliallemme, ja seurakunnalle, joka sinun
huoneessas on: 3 Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta,
meidän Isältämme ja Herralta Jesukselta Kristukselta! 4
Minä kiitän minun Jumalaani ja muistan aina sinua minun
rukouksissani, 5 Että minä kuulen siitä rakkaudesta ja
uskosta, joka sinulla Herran Jesuksen päälle on ja kaikkein
pyhäin tykö: 6 Että sinun uskos, joka meille yhteinen on, tulis
sinussa kaiken hyvyyden tuntemisen kautta voimalliseksi,
joka teillä Kristuksessa Jesuksessa on. 7 Sillä meillä on
suuri ilo ja lohdutus sinun rakkaudestas, että pyhäin sydämet
sinun kauttas, rakas veljeni, virvoitetut ovat. 8 Sentähden
vaikka minulla on suuri uskallus Kristuksessa käskeä sinua,
mitä sinun tehdä tulee, 9 Niin minä kuitenkin tahdon
rakkauden puolesta ennen rukoilla, minä, joka tainkaltainen
olen, nimittäin vanha Paavali, mutta nyt myös Jesuksen
Kristuksen vanki. 10 Niin minä siis neuvon sinua, minun
poikani Onesimuksen puolesta, jonka minä siteissäni siitin,
11 Joka sinulle muinen kelvotoin oli, mutta nyt sinulle ja
minulle kyllä tarpeellinen, jonka minä nyt olen lähettänyt
jälleen. 12 Mutta ota häntä vastaan; sillä hän on minun oma
sydämeni. 13 Minä tahdoin häntä pitää minun tykönäni, että
hän minua sinun puolestas evankeliumin siteissä palvelis.
14 Mutta en minä tahtonut mitään ilman sinun suosiotas
tehdä, ettei sinun hyvyytes pitänyt oleman niinkuin vaadittu,
vaan vapaamielinen. 15 Sillä sentähden hän hetkeksi sinulta
läksi, ettäs hänen ijäksi saisit jällensä, (aiōnios g166) 16 Ei nyt
silleen niinkuin palvelian, vaan enemmin palvelian ja niinkuin
rakkaan veljen, erinomattain minulle, mutta kuinka paljoa
enemmin sinulle, sekä lihan kautta että Herrassa. 17 Jos sinä
siis minun kumppaninas pidät, niin ota häntä vastaan niinkuin
minuakin. 18 Mutta jos hän jotakin sinua vahingoittanut on eli
on sinulle velkaa, niin sano minun syykseni. 19 Minä Paavali
olen tämän omalla kädelläni kirjoittanut ja tahdon sen sinulle
maksaa, etten minä sinulle sanoisi, ettäs myös sinun itses
minulle velkapää olet. 20 Armas veljeni! suo minun ihastua
sinusta Herrassa, virvoita minun sydämeni Herrassa. 21
Minä kirjoitin sinulle luottain sinun kuuliaisuutees, tietäen
sinun enemmin tekevän kuin minä sanonkaan. 22 Valmista
myös minulle majaa; sillä minä toivon, että minä teidän
rukoustenne kautta teille lahjoitetaan. 23 Sinua tervehtivät
Epaphras, (minun kanssavankini Kristuksessa Jesuksessa,)
24 Markus, Aristarkus, Demas, Luukas, minun apulaiseni. 25
Meidän Herran Jesuksen Kristuksen armo olkoon teidän
henkenne kanssa, amen!

Heprealaisille

1 Jumala puhui muinen usein ja monella muotoa isille
prophetain kautta; **2** näinä viimeisinä päivinä on hän
meille puhunut Poikansa kautta, Jonka on hän kaikkein
perilliseksi pannut, ja on myös hänen kauttansa maailman
tehnyt; **(aiōn g165)** **3** Joka, että hän on hänen kunniansa
kirkkaus ja hänen olemuksensa juurikuva, ja kantaa kaikki
voimansa sanalla, ja on itse kauttansa meidän synteimme
puhdistuksen tehnyt, ja istunut majesteetin oikialla puolella
korkeuksissa: **4** On tullut niin paljoa paremmaksi enkeleitä,
että hän ylimmäisemmän nimen on heidän suhteensa perinyt.
5 Sillä kenelle hän on koskaan enkeleistä sanonut: sinä
olet minun Poikani, tänäpänä minä sinun synnytin! ja taas:
minä olen hänen Isänsä ja hän on minun Poikani! **6** Ja
taas: koska hän tuo esikoisen maailmaan, sanoo hän: häntä
pitää kaikki Jumalan enkelit kumartaen rukoileman? **7** Mutta
enkeleistä hän sanoo: hän tekee enkelinsä hengeksi ja
palveliansa tulenleimaukseksi. **8** Mutta Pojalle: Jumala!
sinun istuimes pysyy ijankaikkisesta ijankaikkiseen: sinun
valtakuntas valtikka on oikeuden valtikka. **(aiōn g165)** **9** Sinä
rakastit vanhurskautta ja vihasit vääryyttä, sentähden on
sinun, oi Jumala, sinun Jumalas voidellut ilo-öljyllä enempi
kuin sinun osaveljes. **10** Ja: sinä Herra olet alusta maan
perustanut, ja taivaat ovat sinun käsialas: **11** Ne katoovat,
mutta sinä pysyt; ja he kaikki vanhenevat niinkuin vaate.
12 Ja niinkuin puvun sinä heitä muuttelet, ja he muuttuvat:
mutta sinä kohdallasi pysyt ja ei sinun ajastaikas puutu. **13**
Mutta kelle enkeleistä on hän koskaan sanonut: istu minun
oikialle kädelleni, siihenasti kuin minä panen vihollises sinun
jalkais astinlaudaksi? **14** Eikö he kaikki ole palvelevaiset
henget, palvelukseen lähetetyt niille, jotka autuuden perimän
pitää?

2 Sentähden pitää meidän sitä visummin niistä vaarin
ottaman, joita me kuulleet olemme, ettemme joskus
pahenisi. **2** Sillä jos se sana oli vahva, joka enkelitten kautta
puhuttiin, ja kaikki ylitsekäymys ja tottelemattomuus on jo
ansaitun palkkansa saanut: **3** Kuinkas me välttäisimme, jos
me senkaltaisen autuuden katsomme ylön? joka sitte, kuin
se ensin Herralta saarnattu oli, meissä vahvistetuksi tuli
niiden kautta, jotka sen kuulleet olivat. **4** Ja Jumala on siihen
todistuksensa antanut sekä ihmeillä että tunnustähdillä,
niin myös moninaisilla voimallisilla töillä ja Pyhän Hengen
jakamisilla tahtonsa jälkeen. **5** Sillä ei hän ole enkelitten
alle antanut tulevaista maailmaa, josta me puhumme. **6**
Mutta yksi sen todistaa toisessa paikassa ja sanoo: mikä
on ihminen, että sinä häntä muistat, eli ihmisen poika,
ettäs häntä etsiskelet? **7** Sinä olet hänen vähäksi hetkeksi
enkelitten suhteen alentanut: sinä olet hänen kunnialla ja
ylistyksellä kaunistanut, ja asettanut kättes töiden päälle. **8**
Kaikki olet sinä heittänyt hänen jalkainsa alle. Sillä siinä,
että hän kaikki on hänen allensa heittänyt, ei hän mitään
jättänyt, jota ei hän ole hänen allensa heittänyt; mutta nyt
emme vielä näe kaikkia hänen allensa heitetyksi. **9** Vaan
Jesuksen, joka vähäksi hetkeksi enkelitten suhteen alennettu
oli, näemme me kuoleman kärsimisen kautta kaunistetuksi
kunnialla ja ylistyksellä, että hänen piti Jumalan armosta
kaikkein edestä kuolemaa maistaman. **10** Sillä se sopi hänen,
jonka tähden kaikki ovat ja jonka kautta kaikki ovat, joka
paljon lapsia kunniaan saattaa, että hän heidän autuutensa
Pääruhtinaan kärsimisen kautta täydelliseksi tekis. **11** Sillä
ne kaikki yhdestä ovat, sekä se, joka pyhittää, että ne, jotka
pyhitetään, jonka tähden ei hän myös häpee heitä veljiksensä
kutsua, **12** Sanoen: minä julistan sinun nimes minun veljilleni
ja keskellä seurakuntaa sinua veisulla ylistän; **13** Ja taas:
minä turvaan häneen; ja taas: katso, minä ja ne lapset,
jotka Jumala minulle antanut on, **14** Että siis lapsilla on liha
ja veri, niin on hän myös niistä osalliseksi tullut, että hän
olis kuoleman kautta hukuttanut sen, jolla kuoleman valta
oli, se on: perkeleen, **15** Ja päästänyt ne, jotka kuoleman
pelvosta piti kaiken ikänsä orjana oleman. **16** Sillä ei tosin
hän koskaan enkeleitä päällensä ota, vaan Abrahamin
siemenen hän päällensä ottaa, **17** Josta hänen kaiketi piti
veljiensä kaltainen oleman, että hän armollinen ja uskollinen
ylimmäinen Pappi Jumalan edessä olis, sovittamaan kansan
syntejä. **18** Sillä siitä, että hän kärsinyt on ja on kiusattu,
taitaa hän myös niitä auttaa, jotka kiusataan.

3 Sentähden pyhät veljet, jotka taivallisessa kutsumisessa
osalliset olette! ottakaat vaari siitä apostolista ja
ylimmäisestä Papista, jonka me tunnustamme, Kristuksesta
Jesuksesta, **2** Joka on uskollinen sille, joka hänen tehnyt oli,
niinkuin Moseskin koko hänen huoneeseensa. **3** Mutta tämä
on sitä suuremman kunnian ansainnut kuin Moses, että sillä
suurempi kunnia huoneesta olis, joka sen rakensi, kuin itse
huoneella. **4** Sillä jokainen huone on joltakin rakennettu;
mutta joka kaikki rakensi, se on Jumala. **5** Ja Moses tosin oli
uskollinen kaikessa hänen huoneessansa, niinkuin palvelia,
niiden todistukseksi, joita sitte sanottaman piti; **6** Mutta
Kristus niinkuin Poika ylitse huoneensa, jonka huone me
olemme, jos me muutoin uskalluksen ja toivon kerskaamisen
loppuun asti vahvana pidämme. **7** Sentähden, niinkuin Pyhä
Henki sanoo: tänäpänä, jos te kuulette hänen äänensä, **8**

Niin älkäät paaduttako sydämiänne, niinkuin haikeudessa
tapahtui kiusauksen päivänä korvessa, 9 Kussa teidän
isänne minua kiusasivat: he koettelivat minua, ja näkivät
minun työni neljäkymmentä ajastaikaa. 10 Sentähden minä
närkästyin tämän sukukunnan päälle ja sanoin: aina he
eksyvät sydämellänsä, mutta ei he tunteneet minun teitäni, 11
Niin että minä vannoin minun vihassani: ei heidän pidä minun
lepooni tuleman. 12 Katsokaat, rakkaat veljet, ettei teissä
joskus olisi kelläkään paha, uskotoin sydän, joka elävästä
Jumalasta luopuis, 13 Vaan neuvokaat teitänne keskenänne
joka päivä, niinkauvan kuin tänäpänä sanotaan, ettei joku
teistä synnin petoksen kautta paatuisi. 14 Sillä me olemme
Kristuksesta osallisiksi tulleet, jos me muutoin aljetun uskon
loppuun asti vahvana pidämme, 15 Kuin sanotaan: tänäpänä,
jos te kuulette hänen äänensä; niin älkäät paaduttako
sydämiänne, niinkuin haikeudessa tapahtui. 16 Sillä koska
muutamat sen kuulivat, niin he vihoittivat hänen, vaan ei
kaikki, jotka Egyptistä Moseksen kautta läksivät ulos. 17
Mutta keille hän neljäkymmentä ajastaikaa vihainen oli?
eikö niille, jotka syntiä tekivät, joiden ruumiit korvessa
hukkuivat? 18 Mutta keille hän vannoi, ettei heidän pitänyt
hänen lepoonsa tuleman? eikö uskomattomille? 19 Ja me
näemme, ettei he voineet epäuskon tähden sinne tulla.

4 Niin peljätkäämme siis, ettemme joskus hänen lepoonsa
tulemisen lupausta hylkäisi, ja ettei kenkään meistä
takaperin jäisi; 2 Sillä se on meille ilmoitettu niinkuin heillekin;
mutta ei heitä sanan kuulo mitään auttanut, koska ei he niitä
uskoneet, jotka sen kuulivat. 3 Sillä me, jotka uskoimme,
tulemme lepoon, niinkuin hän sanoi: niinkuin minä vannoin
minun vihassani: ei heidän pidä minun lepooni tuleman; ja
tosin, koska työt maailman alusta täytetyt olivat. 4 Sillä hän
sanoi yhdessä paikassa seitsemännestä päivästä näin: ja
Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista töistänsä;
5 Ja taas tässä: ei heidän pidä minun lepooni tuleman.
6 Että siis se vielä edespäin on, että muutamain pitää
siihen tuleman, ja ne, joille se ensin ilmoitettu oli, ei ole
siihen tulleet epäuskon tähden, 7 Määrää hän taas yhden
päivän, niin pitkän ajan perästä, ja Davidin kautta sanoo:
tänäpänä, (niinkuin sanottu on) tänäpänä, jos te kuulette
hänen äänensä, niin älkäät paaduttako teidän sydämiänne.
8 Sillä jos Josua olis heidät lepoon saattanut, niin ei hän
olisi toisesta päivästä puhunut. 9 Sentähden on Jumalan
kansalle yksi lepo vielä tarjona. 10 Sillä joka hänen lepoonsa
jo tullut on, se lepää töistänsä, niinkuin Jumalakin lepää
töistänsä. 11 Niin ahkeroitkaamme siis siihen lepoon tulla,
ettei joku samaan epäuskon esikuvaan lankeaisi. 12 Sillä
Jumalan sana on elävä ja voimallinen, ja terävämpi kuin
joku kaksiteräinen miekka, ja tunkee lävitse, siihenasti kuin
se sielun ja hengen eroittaa, ja jäsenet ja ytimet, ja on
ajatusten ja sydämen aivoitusten tuomari, 13 Ja ei ole
yhtään luontokappaletta hänen edessänsä näkymättä, mutta
kaikki ovat paljaat ja julki hänen silmäinsä edessä, josta
me puhumme. 14 Että siis meillä suuri ylimmäinen Pappi
on, Jesus Jumalan Poika. joka taivaisiin mennyt on, niin
pysykäämme siinä tunnustuksessa; 15 Sillä ei meillä ole
se ylimmäinen pappi, joka ei taida meidän heikkouttamme
armahtaa, vaan se, joka kaikissa kiusattu on, niin kuin mekin,
kuitenkin ilman syntiä. 16 Sentähden käykäämme edes
uskalluksella armoistuimen tykö, että me laupiuden saisimme
ja löytäisimme silloin armon, kuin me apua tarvitsemme.

5 Sillä jokainen ylimmäinen pappi, otettu ihmisistä, pannaan
ihmisten edestä niissä asioissa, jotka Jumalalle tulevat,
uhraamaan lahjoja ja uhreja syntein edestä, 2 Joka niitä
armahtaisi, jotka taitamattomat ja eksyväiset ovat, että hän
itsekin heikkoudella ympärikääritty on, 3 Ja tämän tähden
tulee hänen niinkuin kansan edestä, niin itsensäkin edestä
uhrata syntein edestä. 4 Ja ei yksikään omista itsellensä sitä
kunniaa, vaan se, joka Jumalalta kutsutaan, niinkuin myös
Aaron. 5 Niin myös Kristus ei ole itsiänsä kunnioittanut, että
hän ylimmäiseksi Papiksi oli tuleva, mutta se, joka hänelle
sanoi: sinä olet minun Poikani, tänäpänä minä sinun synnytin.
6 Niinkuin hän sanoo toisessa paikassa: sinä olet Pappi
ijankaikkisesti, Melkisedekin säädyn jälkeen. **(aiōn g165)** 7 Joka
lihansa päivinä on uhrannut rukoukset ja nöyrät anomiset,
väkevällä huudolla ja kyyneleillä sen tykö, joka hänen voi
kuolemasta pelastaa, ja on myös kuultu, että hän Jumalaa
kunnioitti. 8 Ja vaikka hän (Jumalan) Poika oli, on hän
kuitenkin niistä, joita hän kärsi, kuuliaisuuden oppinut. 9 Ja
kuin hän täydelliseksi tuli, on hän kaikille niille, jotka hänelle
kuuliaiset ovat, syy ijankaikkiseen autuuteen, **(aiōnios g166)** 10
Ja on Jumalalta ylimmäiseksi Papiksi nimitetty, Melkisedekin
säädyn jälkeen, 11 Josta meillä on paljo sanomista, ja
se on työläs selittää; sillä te olette kovakorvaisiksi tulleet.
12 Sillä te, joiden piti alkaa opettajat oleman, tarvitsette
taas, että me teille ensimäiset puustavit Jumalan sanan
opista opettaisimme, ja olette tulleet niiksi, jotka tarvitsevat
rieskaa ja ei vahvaa ruokaa. 13 Sillä jolle vielä rieskaa pitää
annettaman, se on harjoittamatoin vanhurskauden sanaan;
(sillä hän on lapsi;) 14 Mutta täydellisten sopii vahva ruoka,
joilla ovat tottumisen kautta harjoitetut mielet hyvää ja pahaa
eroittamaan.

6 Sentähden antakaamme Kristuksen opin alun sillänsä olla,
ja ruvetkaamme niihin, jotka täydellisyyteen saattavat: ei
vasta-uudesta perustusta laskein parannukseen kuolevaisista
töistä ja uskoon Jumalan päälle, **2** Kasteen oppiin,
kätten päällepanemiseen, kuolleitten ylösnousemiseen ja
ijankaikkiseen tuomioon. **(aiōnios g166)** **3** Ja sen me tahdomme
tehdä, jos Jumala muutoin sallii. **4** Sillä se on mahdotoin,
että ne, jotka kerran valaistus ovat, ja sitä taivaallista
lahjaa maistaneet, ja ovat Pyhästä Hengestä osallisiksi
tulleet, **5** Ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa, ja tulevaisen
maailman voimaa, **(aiōn g165)** **6** Jos he lankeevat pois,
että he vasta-uudesta parannukseen uudistettaisiin, jotka
toistamiseen itsellensä Jumalan Pojan ristiinnaulitsevat ja
pilkkana pitävät. **7** Sillä maa, joka sateen sisällensä särpää,
joka usein sen päälle tulee, ja kasvaa tarpeellisia ruohoja
niille, jotka sitä viljelevät, se saa siunauksen Jumalalta.
8 Mutta joka orjantappuroita ja ohdakkeita kasvaa, se on
kelvotoin ja lähin kirousta, jonka loppu on, että se poltetaan.
9 Mutta me toivomme teiltä rakkahimmat, parempaa ja sitä,
mikä autuuteen sopii, ehkä me näin puhumme. **10** Sillä
ei Jumala ole väärä, että hän unohtais teidän tekonne ja
työnne rakkaudessa, jonka te hänen nimellensä osoititte,
koska te pyhiä palvelitte ja vielä palvelette. **11** Mutta me
halajamme, että jokainen teistä sen ahkeruuden osoittais,
pitäin toivon vahvuuden hamaan loppuun asti, **12** Ettette
hitaiksi tulisi, vaan olisitte niiden seuraajat, jotka uskon ja
pitkämielisyyden kautta luvatun perimisen saavat. **13** Sillä
Jumala, joka Abrahamille lupauksen antoi, koska ei hän
taitanut yhdenkään suuremman kautta vannoa, niin hän
vannoi itse kauttansa, **14** Sanoen: totisesti tahdon minä
siunaten siunata sinua ja enentäen enentää sinua. **15** Ja
että hän kärsivällisesti odotti, niin hän sai lupauksen. **16**
Sillä ihmiset tosin vannovat sen kautta, joka suurempi on
kuin he, ja se on kaiken heidän riitansa loppu, jos se valalla
vahvistetaan. **17** Jossa Jumala tahtoi lupauksen perillisille
neuvonsa vahvuuden yltäkylläisesti osoittaa, vannoi hän
valan: **18** Että me kahden liikkumattoman kappaleen kautta,
joissa mahdotoin on Jumalan valehdella, juuri vahvan
uskalluksen pitäisimme, me jotka siihen turvaamme, että me
taritun toivon saisimme, **19** Jonka me pidämme vahvana
ja lujana meidän sielumme ankkurina, joka ulottuu sisälle
hamaan niihinkin asti, jotka esiripun sisälmäisellä puolella
ovat, **20** Johonka edelläjuoksia on meidän edellämme mennyt
sisälle, Jesus, Melkisedekin säädyn jälkeen, ylimmäiseksi
Papiksi tehty ijankaikkisesti. **(aiōn g165)**

7 Sillä tämä Melkisedek oli Salemin kuningas, kaikkein
korkeimman Jumalan pappi, joka Abrahamia vastaan
meni, kuin hän palasi kuningasten taposta, ja siunasi häntä,
2 Jolle myös Abraham jakoi kymmenykset kaikista. Ensin
hän tulkitaan vanhurskauden kuninkaaksi, vaan sen jälkeen
Salemin kuninkaaksi, se on: rauhan kuningas, **3** Ilman
isää, ilman äitiä, ilman sukua, ja ei hänellä ole päiväin
alkua eikä elämän loppua; mutta hän on Jumalan Poikaan
verrattu ja pysyy pappina ijankaikkisesti. **4** Mutta katsokaat,
kuinka suuri tämä on, jolle Abraham patriarkka saaliista
kymmenykset antoi. **5** Ja ne, jotka Levin pojista papin viran
ottavat, niin heillä on käsky kymmenyksiä kansalta ottaa
lain jälkeen, se on: heidän veljiltänsä, vaikka ne Abrahamin
kupeista tulleet ovat. **6** Mutta se, jonka sukua ei heidän
seassansa lueta, otti Abrahamilta kymmenykset ja siunasi
häntä, jolla lupaukset olivat. **7** Mutta ei yksikään sitä kiellä,
että vähempi siunataan siltä, joka enempi on. **8** Ja tässä
tosin kuolevaiset ihmiset kymmenyksiä ottavat; mutta siellä
hän todistaa hänen elävän. **9** Ja (että minun niin sanoman
pitää,) Levin, joka tottui kymmenyksiä ottamaan, täytyi
myös Abrahamissa kymmenyksiä antaa; **10** Sillä hän oli
vielä isäinsä kupeissa, kuin Melkisedek häntä vastaan meni.
11 Sentähden, jos täydellisyys on Levin pappeuden kautta
tapahtunut; (sillä sen alla on kansa lain saanut,) mitä sitte
oli tarvetta sanoa, että toinen pappi oli Melkisedekin säädyn
jälkeen tuleva, ja ei Aaronin säädyn jälkeen? **12** Sillä kussa
pappeus muutetaan, siinä pitää myös laki muutettaman. **13**
Sillä se, josta näitä sanotaan, on toisesta suvusta, josta ei
yksikään alttaria palvellut. **14** Sillä se on julkinen, että meidän
Herramme on Juudan sukukunnasta tullut, jolle sukukunnalle
ei Moses ole mitään pappeudesta puhunut; **15** Ja se on vielä
selkeämpi, jos Melkisedekin säädyn jälkeen toinen pappi
tulee ylös, **16** Joka ei lihallisen käskyn lain jälkeen tehty ole,
vaan loppumattoman elämän voiman jälkeen. **17** Sillä näin
hän todistaa: sinä olet pappi ijankaikkisesti Melkisedekin
säädyn jälkeen. **(aiōn g165)** **18** Sillä ensimäinen laki lakkaa,
sen heikkouden ja kelvottomuuden tähden; **19** Sillä ei se
laki taitanut täydelliseksi tehdä, vaan se oli sisällejohdatus
parempaan toivoon, jonka kautta me Jumalaa lähenemme,
20 (Ja niin paljoa enempi, ettei ilman valaa; **21** Sillä ne
olivat tosin ilman valaa papiksi tulleet, mutta tämä valalla,
hänen kauttansa, joka hänelle sanoi: Herra on vannonut ja
ei sitä kadu: sinä olet pappi Melkisedekin säädyn jälkeen
ijankaikkisesti,) **(aiōn g165)** **22** Ja näin paljoa paremman
Testamentin toimittajaksi on Jesus tullut. **23** Ja niitä tosin
monta papiksi tuli, ettei kuolema sallinut heidän pysyä; **24**
Mutta tällä, että hän pysyy ijankaikkisesti, on katoomatoin

pappeus, **(aiōn g165)** **25** Josta hän myös taitaa ne ijankaikkisesti
autuaiksi tehdä, jotka hänen kauttansa Jumalan tykö tulevat,
ja elää aina ja rukoilee alati heidän edestänsä. **26** Sillä
senkaltainen ylimmäinen Pappi meille sopii, pyhä, viatoin,
saastatoin, syntisistä eroitettu ja korkeammaksi taivaita tullut,
27 Jolla ei olisi joka päivä tarve, niinkuin muut ylimmäiset
papit, ensin omain synteinsä edestä uhraamaan, sitte kansan
syntein edestä; sillä sen hän on jo silloin tehnyt, kuin hän
itsensä uhrasi. **28** Sillä laki asettaa ihmiset ylimmäiseksi
papiksi, joilla heikkous on; mutta valan sana, joka lain jälkeen
sanottiin, asettaa Pojan ijankaikkisesti täydelliseksi. **(aiōn
g165)**

8 Mutta tämä on pääkappale niistä, joita me puhumme:
meillä on senkaltainen ylimmäinen Pappi, joka istuu
oikialla kädellä majesteetin istumella taivaissa, **2** Ja on
pyhäin lahjain palvelia, ja sen totisen majan, jonka Jumala
asetti ja ei ihminen. **3** Sillä jokainen ylimmäinen pappi
asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja: sentähden tarvitaan,
että tälläkin olis jotakin uhraamista. **4** Sillä jos hän nyt maan
päällä olis, niin ei hän olisi pappi; sillä papit ovat, jotka lain
jälkeen lahjoja uhraavat, **5** Jotka palvelevat taivaallisten
esikuvaa ja varjoa, niinkuin jumalallinen vastaus Mosekselle
sanoi, kuin hänen piti majan päättämän: katso, sanoo hän,
ettäs kaikki teet sen kuvan jälkeen, mikä sinulle vuorella
osoitettu on. **6** Mutta nyt on hän paremman viran saanut,
niinkuin hän paremman Testamentinkin välimies on, joka
parempain lupausten päällä seisoo. **7** Sillä jos entinen olis
puuttumatoin ollut, niin ei toiselle olisi siaa tehty; **8** Sillä
hän nuhtelee heitä ja sanoo: katso, päivät tulevat, sanoo
Herra, että minä Israelin huoneelle ja Juudan huoneelle
tahdon Uuden Testamentin päättää, **9** En sen Testamentin
jälkeen, jonka minä heidän isillensä sinä päivänä annoin,
kuin minä heidän käteensä rupesin, heitä Egyptin maalta
johdattaakseni; sillä ei he pysyneet minun Testamentissani,
niin en minäkään ole heistä lukua pitänyt, sanoo Herra. **10**
Sillä tämä on se Testamentti, jonka minä tahdon säätää
Israelin huoneelle, niiden päiväin jälkeen, sanoo Herra: minä
tahdon antaa minun lakini heidän mieleensä, ja tahdon
ne kirjoittaa heidän sydämiinsä, ja tahdon olla heidän
Jumalansa, ja heidän pitää oleman minun kansani. **11** Ja ei
yhdenkään pidä lähimmäistänsä opettaman eikä veljeänsä,
ja sanoman: tunne Herra! sillä kaikki pitää minun tunteman,
hamasta pienestä heidän seassansa niin suurimpaan asti.
12 Sillä minä tulen lepytetyksi heidän vääryydestänsä ja
heidän synneistänsä, ja heidän vääryyttänsä en minä tahdo
enempi muistaa. **13** Siinä kuin hän sanoo: uusi, vanhensi
hän entisen; sillä joka vanha ja ijällinen on, se on läsnä
loppuansa.

9 Niin oli tosin entiselläkin majalla jumalanpalveluksen
oikeus ja ulkonainen pyhyys. **2** Sillä ensimäinen maja
oli rakennettu, jossa olivat kynttiläjalka, ja pöytä, ja
katselmusleivät, joka pyhäksi kutsuttiin. **3** Mutta toisen
esiripun takana oli se maja, joka kaikkein pyhimmäksi
kutsuttiin, **4** Jossa oli kultainen pyhän savun astia ja
Testamentin arkki kaikkialta kullalla silattu, siinä myös oli
kultainen astia, jossa oli manna, ja kukoistavainen Aaronin
sauva ja Testamentin taulut. **5** Mutta sen päällä olivat
kunnian Kerubimit, jotka armo-istuimen varjosivat; joista ei
nyt ole erinomattain sanomista. **6** Mutta kuin ne näin asetetut
olivat, menivät papit aina siihen ensimäiseen majaan ja
toimittivat jumalanpalveluksen; **7** Vaan toiseen meni ainoasti
ylimmäinen pappi kerran vuodessa yksinänsä, ei ilman verta,
jonka hän uhrasi omainsa ja kansan rikosten edestä: **8** Jolla
Pyhä Henki ilmoitti, ettei pyhityksen tietä niinkauvan julistettu,
kuin se entinen maja seisoo, **9** Joka sillä ajalla oli esikuva,
jossa lahjat ja uhrit uhrattiin, jotka ei voineet omantunnon
perään täydelliseksi tehdä sitä, joka jumalanpalvelusta teki.
10 Ainoastaan ruilla ja juomilla, ja moninaisilla pesemisillä
ja lihan säädyissä, jotka ojennuksen aikaan asti olivat
päälle pannut. **11** Mutta Kristus on tullut tulevaisten tavarain
ylimmäiseksi Papiksi, suuremman ja täydellisemmän majan
kautta, joka ei käsillä tehty ole, se on: joka ei näin ole
rakennettu; **12** Eikä kauristen taikka vasikkain veren kautta,
vaan hän on kerran oman verensä kautta mennyt pyhään, ja
ijankaikkisen lunastuksen löytänyt. **(aiōnios g166)** **13** Sillä jos
härkäin ja kauristen veri, ja hehkoisen tuhka, priiskotettu
saastaisten päälle, pyhittää lihalliseen puhtauteen, **14** Kuinka
paljoa enemmin Kristuksen veri, joka itsensä ilman kaiketa
viata iankaikkisen hengen kautta Jumalalle uhrannut on,
on puhdistava omantuntomme kuolevaisista töistä, elävää
Jumalaa palvelemaan? **(aiōnios g166)** **15** Ja sentähden on hän
myös Uuden Testamentin välimies, että ne, jotka kutsutut
ovat, sen luvatun ijankaikkisen perimisen saisivat, että
hänen kuolemansa siinä välillä kävi niiden ylitsekäymisten
lunastukseksi, jotka entisen Testamentin alla olivat. **(aiōnios
g166)** **16** Sillä kussa Testamentti on, siinä pitää myös
hänen kuolemansa oleman, joka Testamentin teki. **17** Sillä
kuolemalla testamentti vahvistetaan, joka ei ole niin kauvan
vahva, kuin se elää, joka sen teki. **18** Sentähden ei se
entinenkään ilman verta säätty. **19** Sillä kuin Moses oli
puhunut kaikelle kansalle jokaisen käskyn lain jälkeen,
otti hän vasikkain ja kauristen verta veden kanssa, ja

purpuravilloja, ja isoppia, ja priiskotti sekä Raamatun että
kaiken kansan, 20 Sanoen: tämä on sen Testamentin veri,
jonka Jumala teille käskenyt on. 21 Ja majan ja kaikki
jumalanpalveluksen astiat priiskotti hän myös verellä. 22
Ja lähes kaikki verellä lain jälkeen puhdistetaan, ja paitsi
veren vuodatusta ei yhtään anteeksiantamusta tapahdu.
23 Niin siis tarvitaan, että taivaallisten kuvat senkaltaisilla
puhdistetaan; mutta itse taivaalliset pitää paremmilla uhreilla
puhdistettaman kuin ne olivat. 24 Sillä ei Kristus mennyt
käsillä tehtyyn pyhään, joka totisen kuva on, vaan hän
meni itse taivaasen, että hän nyt Jumalan kasvoin edessä
meidän tähtemme ilmestyis; 25 Ei, että hänen pitää useimmin
itsensä uhraaman, niinkuin ylimmäinen pappi joka vuosi
meni muukalaisella verellä pyhään: 26 (Muutoin olis hänen
useammin tullut jo maailman alusta kärsiä,) mutta nyt kerran
maailman lopulla on hän oman uhrinsa kautta ilmestynyt
synnin poispanemiseksi. (aiōn g165) 27 Ja niinkuin kaikkein
ihmisten pitää kerran kuoleman, mutta senjälkeen tuomio, 28
Niin on myös Kristus kerran uhrattu monen syntejä ottamaan
pois; mutta toisella haavalla on hän ilman syntiä ilmestyvä
niille, jotka häntä odottavat autuudeksi.

10 Sillä lailla on tulevaisten tavarain varjo, ei itse hyvyyden
olento; niillä uhreilla, joita he joka vuosi alinomaa
uhraavat, ei se ikänä taida niitä täydelliseksi tehdä, jotka
uhraavat. 2 Muutoin olis uhraamasta lakattu, jos ei niillä,
jotka uhrasivat, synneistä silleen omaatuntoa olisi, koska
he kerran puhdistetut ovat. 3 Vaan sillä tapahtuu joka
vuosi synnin muistuttamus. 4 Sillä mahdotoin on härkäin
ja kauristen veren kautta syntejä ottaa pois. 5 Sentähden,
kuin hän maailmaan tuli, sanoi hän: uhria ja lahjaa et sinä
tahtonut, mutta ruumiin olet sinä minulle valmistanut; 6
Polttouhrit ja syntiuhrit ei ole sinun mieleises. 7 Silloin
minä sanoin: katso, minä tulen, (Raamatussa on minusta
kirjoitettu,) että minun pitää tekemän sinun tahtos, Jumala.
8 Niinkuin hän ennen sanoi: uhria ja lahjaa, ja polttouhria ja
syntiuhria et sinä tahtonut, ei myös ne sinulle kelvanneet,
(jotka lain jälkeen uhrataan,) 9 Silloin hän sanoi: katso,
minä tulen tekemään, Jumala, sinun tahtos. Hän ottaa pois
entisen, että hän toisen asettais. 10 Jonka tahdon kautta
me kerran pyhitetyt olemme, Jesuksen Kristuksen ruumiin
uhraamisella. 11 Ja jokainen pappi on siihen pantu, että
hänen joka päivä jumalanpalvelusta tekemän pitää ja usein
yhtäläistä uhria uhraaman, jotka ei koskaan voi syntejä ottaa
pois. 12 Mutta kuin tämä oli yhden ijankaikkisesti kelpaavan
uhrin syntein edestä uhrannut, istuu hän nyt Jumalan oikialla
kädellä, 13 Ja odottaa, että hänen vihollisensa pannaan
hänen jalkainsa astinlaudaksi. 14 Sillä yhdellä uhrilla on hän
ijankaikkisesti täydelliseksi tehnyt ne, jotka pyhitetään. 15
Mutta sen todistaa myös meille itse Pyhä Henki, sillä että hän
ennen sanoi: 16 Tämä on se Testamentti, jonka minä tahdon
heille tehdä niiden päiväin jälkeen, sanoo Herra: minä tahdon
antaa minun lakini heidän sydämiinsä, ja heidän mieliinsä
minä ne kirjoitan, 17 Ja heidän syntejänsä ja vääryyttänsä
en minä enempi tahdo muistaa. 18 Mutta kussa näiden
anteeksiantamus on, siinä ei silleen uhria syntein edestä
ole. 19 Että siis meillä, rakkaat veljet, on vapaus mennä
pyhään, Jesuksen veren kautta. 20 Jonka hän meille on
valmistanut uudeksi ja eläväksi tieksi, esiripun kautta, se
on: hänen lihansa kautta, 21 Ja meillä on yksi suuri Pappi,
Jumalan huoneen haltia; 22 Niin käykäämme hänen tykönsä
totisella sydämellä, täydellä uskolla, priiskotetut meidän
sydämissämme, (ja päästetyt) pahasta omastatunnosta, 23
Ja pestyt ruumiin puolesta puhtaalla vedellä, ja pitäkäämme
horjumatoin toivon tunnustus: (sillä se on uskollinen, joka
ne lupasi), 24 Ja ottakaamme vaari toinen toisestamme,
että me ahkeroitsemme rakkaudesta ja hyvistä töistä, 25
Ei antain ylön yhteistä seurakuntaa, niinkuin muutamain
tapa on, vaan neuvokaat teitänne keskenänne, ja sitä
enemmin kuin te näette sen päivän lähestyvän. 26 Sillä
jos me ehdollamme sitte syntiä teemme, kuin me olemme
totuuden tuntoon tulleet, niin ei meillä ole enään yhtään
uhria syntein edestä, 27 Vaan hirmuinen tuomion odotus
ja tulen kiivaus, joka vastahakoiset syövä on. 28 Jos joku
Moseksen lain rikkoo, hänen pitää ilman armoa kuoleman
kahden taikka kolmen todistajan kautta. 29 Kuinka paljoa
enemmän rangaistuksen te luulette sen ansainneen, joka
Jumalan Pojan jaloilla tallaa ja Testamentin veren saastuttaa,
jonka kautta hän pyhitetty on, ja armon Henkeä pilkkaa? 30
Sillä me tunnemme hänen, joka sanoi: minun on kosto, minä
tahdon kostaa, sanoo Herra; ja taas: Herra on kansansa
tuomitseva. 31 Hirmuinen on langeta elävän Jumalan käsiin.
32 Muistakaa siis entisiä päiviä, joina te valistetut olitte ja
kärsitte monen vaivan kilvoituksen: 33 Puolittain silloin,
kuin te sekä pilkkain että tuskain kautta kaikille ihmeeksi
olitte: puolittain, kuin te niiden kanssa osalliset olitte, joille
myös niin kävi. 34 Sillä te olette myös niistä vaivoista,
jotka minun siteistäni tapahtuivat, osalliset olleet, ja teidän
hyvyytenne raatelemisen olette te ilolla kärsineet, tietäen,
että teillä on parempi ja pysyväisempi tavara taivaissa. 35
Älkäät siis heittäkö pois teidän uskallustanne, jolla suuri
palkan makso on. 36 Sillä kärsivällisyys on teille tarpeellinen,
tehdäksenne Jumalan tahtoa, että te lupauksen saisitte. 37
Sillä vähän hetken perästä tulee se, joka tuleva on, ja ei

viivyttele. 38 Mutta vanhurskas elää uskosta: ja joka välttää,
siihen ei minun sieluni mielisty. 39 Mutta emme ole ne, jotka
meitämme kadotukseen vältämme, vaan jotka uskomme
sielun tallella pitämiseen.

11 Mutta usko on vahva uskallus niihin, joita toivotaan,
ja ei näkymättömistä epäile. 2 Sen kautta ovat vanhat
todistuksen saaneet. 3 Uskon kautta me ymmärrämme, että
maailma on Jumalan sanalla valmistettu, ja että kaikki, mitä
me näemme, ne ovat tyhjästä tehdyt. (aiōn g165) 4 Uskon
kautta Abel uhrasi Jumalalle suuremman uhrin kuin Kain,
jonka kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas,
kuin Jumala hänen lahjoistansa todisti; ja sen kautta hän
vielä puhuu, vaikka hän kuollut on. 5 Uskon kautta Enok
otettiin pois, ettei hän kuolemaa nähnyt, ja ei ole löydetty,
että Jumala hänen otti pois; sillä ennenkuin hän otettiin pois,
oli hänellä todistus, että hän kelpasi Jumalalle. 6 Sillä ilman
uskoa on mahdotoin kelvata (Jumalalle); sillä joka Jumalan
tykö tulla tahtoo, sen pitää uskoman, että hän on, ja on niille
kostaja, jotka häntä etsivät. 7 Uskon kautta sai Noa Jumalan
käskyn niistä, jotka ei vielä näkyneet, pelkäsi ja valmisti arkin
huoneensa autuudeksi; jonka kautta hän maailman tuomitsi,
ja tuli sen vanhurskauden perilliseksi, joka uskon kautta
tulee. 8 Uskon kautta tuli Abraham kuuliaiseksi, kuin hän
kutsuttiin menemään siihen maahan, jonka hän oli perivä,
ja hän meni eikä tietänyt kuhunka hän tuleva oli. 9 Uskon
kautta oli hän muukalainen luvatussa maassa, niinkuin
vieraalla maalla, ja asui majoissa Isaakin ja Jakobin kanssa,
jotka olivat sen lupauksen kanssaperilliset. 10 Sillä hän oli
odottanut sitä kaupunkia, jolla perustus oli, jonka rakentaja
ja luoja on Jumala. 11 Uskon kautta myös Saara sai voiman
siittääksensä, ja synnytti jälkeen ikänsä ajan; sillä hän piti
sen uskollisena, joka sen hänelle luvannut oli. 12 Sentähden
myös yhdestä, joka niin jo kuollut oli, syntyi monta, niinkuin
tähtiä on taivaassa ja niinkuin santaa meren rannassa, joka
epälukuinen on. 13 Nämät kaikki ovat uskossa kuolleet ja ei
ole niistä lupauksista saaneet, vaan ainoastansa taampaa
nähneet ja kuitenkin niihin turvanneet ja hyvin tyytyivät ja
tunnustivat, että he vieraat ja muukalaiset maan päällä
olivat. 14 Sillä ne, jotka näitä sanovat, he osoittavat, että
he isänmaata etsivät. 15 Ja jos he sitte muistaneet olisivat,
kusta he lähteneet olivat, olis heillä kyllä aikaa palata
ollut. 16 Mutta he pyytävät parempaa, se on: taivaallista.
Sentähden ei Jumala häpee kutsuttaa heidän Jumalaksensa;
sillä hän valmisti heille kaupungin. 17 Uskon kautta uhrasi
Abraham Isaakin, kuin hän kiusattiin, ja uhrasi ainokaisensa,
kuin hän jo oli lupaukset saanut, 18 Josta sanottu oli:
Isaakissa kutsutaan sinulle siemen, 19 Ja ajatteli, että Jumala
voi kuolleistakin herättää; josta hän myös hänen niinkuin
yhdessä esikuvassa jälleen sai. 20 Uskon kautta siunasi
Isaak tulevaisista asioista Jakobia ja Esauta. 21 Uskon
kautta siunasi Jakob kuollessansa molemmat Josephin pojat,
rukoili ja nojasi sauvansa pään päälle. 22 Uskon kautta
puhui Joseph kuollessansa Israelin lasten lähtemisestä ja
antoi käskyn luistansa. 23 Uskon kautta Moses, kuin hän
syntynyt oli, salattiin kolme kuukautta vanhemmiltansa, että
he näkivät, kuinka kaunis poikainen hän oli, ja ei peljänneet
kuninkaan haastoa. 24 Uskon kautta Moses, kuin hän jo
suureksi tuli, kielsi kutsuttaa itsensä Pharaon tyttären pojaksi,
25 Ja valitsi paljoa paremmaksi kärsiä vaivaa Jumalan joukon
kanssa, kuin ajallista tarvetta synnissä nautita, 26 Ja luki
suuremmaksi rikkaudeksi Kristuksen pilkan, kuin Egyptin
tavarat; sillä hän katsoi palkan maksoa. 27 Uskon kautta
jätti hän Egyptin ja ei peljännyt kuninkaan hirmuisuutta;
sillä hän riippui hänessä, jota ei hän nähnyt, niinkuin hän
jo olis hänen nähnyt. 28 Uskon kautta piti hän pääsiäistä
ja veren vuodatusta, ettei se, joka esikoiset tappoi, olisi
ruvennut heihin. 29 Uskon kautta kävivät ne Punaisen meren
lävitse niinkuin kuivaa maata myöten, jota myös Egyptiläiset
koettelivat ja upposivat. 30 Uskon kautta Jerikon muurit
lankesivat, kuin niitä seitsemän päivää käytiin ympäri. 31
Uskon kautta ei portto Rahab hukkunut uskomattomain
kanssa, koska vakoojat rauhallisesti huoneeseensa korjasi.
32 Ja mitä minun pitää enempi sanoman? Sillä aika tulis
minulle lyhyeksi, jos minun pitäis luetteleman Gideonista,
ja Barakista, ja Simsonista, ja Jephtasta, ja Davidista, ja
Samuelista, ja prophetaista, 33 Jotka uskon kautta ovat
valtakunnat voittaneet, tehneet vanhurskautta, saaneet
lupaukset, tukkineet jalopeurain suut, 34 Sammuttaneet
tulen voiman, välttäneet miekan terän, ovat väkeväksi
heikkoudesta tulleet ovat voimalliseksi sodassa tulleet,
muukalaisten sotajoukot maahan lyöneet. 35 Vaimot ovat
kuolleensa ylösnousemisesta jälleen saaneet; mutta muut
ovat rikki revityt, ja ei pelastusta ottaneet vastaan, että
heidän paremman ylösnousemisen saaman piti. 36 Muutamat
taas ovat pilkkoja ja haavoja kärsineet, ja vielä sittekin
kahleet ja vankiuden, 37 Ovat kivitetyt, rikki hakatut, lävitse
pistetyt, miekalla surmatut, vaeltaneet ympäri lammasten ja
vuohten nahoissa, ovat olleet köyhät, ahdistetut, vaivatut. 38
(Joille maailma oli mahdotoin), ovat korvessa eksyneet ja
vuorilla, ja mäen rotkoissa ja maan kuopissa. 39 Ja kaikki
nämät ovat uskon kautta todistuksen saaneet, eikä saaneet
sitä lupausta: 40 Että Jumala on jotakin paremmin meille
edeskatsonut, ettei he ilman meitä täydelliseksi tulleet olisi.

12 Sentähden myös me, että meillä on näin suuri
todistusten joukko meidän ympärillämme, niin
pankaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin
tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyyden
kautta siinä kilvoituksessa, joka meidän eteemme pantu on,
2 Ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jesuksen
päälle, joka, vaikka hän olis kyllä taitanut iloita, kärsi ristiä, ei
totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikialla kädellä Jumalan istuimella.
3 Niin muistakaat häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden
on syntisiltä itse vastaansa kärsinyt, ettette väsy teidän
mielessänne ja lakkaa. **4** Sillä ette ole vielä hamaan vereen
asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet, **5** Ja te olette jo
unohtaneet sen manauksen, joka teille niin. kuin lapsille
puhuu: minun poikani, älä katso ylön Herran kuritusta, ja
älä näänny, koskas häneltä rangaistaan, **6** Sillä jota Herra
rakastaa, sitä hän myös rankaisee; mutta jokaista poikaa hän
pieksää, jonka hän korjaa. **7** Jos te kurituksen kärsitte, niin
Jumala taritsee itsensä teille niinkuin lapsillensa; sillä kuka on
se poika, jota ei isä kurita? **8** Mutta jos te olette ilman kuritusta,
josta kaikki ovat osalliset olleet, niin te olette äpärät ja ette
lapset. **9** Ja kuin meillä ovat lihalliset isät olleet kurittajana,
niin me olemme niitä kavahtaneet: eikö meidän siis paljoa
enemmin pidä hengelliselle Isälle alamaiset oleman, että me
eläisimme? **10** Sillä ne tosin ovat meitä kurittaneet harvoina
päivinä luulonsa jälkeen; mutta tämä meidän tarpeeksemme,
että me hänen pyhyytensä saisimme. **11** Mutta koska
kaikkinainen rangaistus käsissä on, niin ei se näy meille
iloksi, vaan murheeksi; mutta sitte antaa hän rauhallisen
vanhurskauden hedelmän niille, jotka siinä harjoitetut ovat.
12 Sentähden ojentakaat vaipuneet kätenne ja väsyneet
polvenne, **13** Ja astukaat vilpittömät askeleet jaloillanne,
ettei joku kompastuisi niinkuin ontuva, vaan paljoa enemmin
terveeksi tulis. **14** Noudattakaat rauhaa kaikkein kanssa ja
pyhyyttä, paitsi jota ei yksikään saa Herraa nähdä, **15** Ja
ottakaat vaari, ettei joku Jumalan armosta tulisi pois, ettei
joskus kasvaisi joku karvas juuri jotakuta vastahakoisuutta
tekemään ja monta sen kautta tulisi saastutetuksi; **16** Ettei
joku olisi huorintekiä eli jumalatoin niinkuin Esau, joka yhden
atrian tähden myi pois esikoisuutensa oikeuden. **17** Sillä te
tiedätte, että kuin hän sitte tahtoi periä siunausta, tuli hän
hyljätyksi; sillä ei hän löytänyt yhtään parannuksen siaa,
vaikka hän sitä kyyneleillä etsi. **18** Sillä ette ole käyneet
sen vuoren tykö, johon ei ruveta saa, ja joka tulesta paloi,
ette myös käyneet siihen synkeyteen ja pimeyteen, ja sen
hirmuisen ilman tykö, **19** Sen basunan kajauksen ja sanain
äänen tykö, josta ne, jotka sen kuulivat, rukoilivat, ettei se
sana pitänyt heille sanottaman. **20** Sillä ei he voineet kärsiä
niitä, mitkä siinä sanottiin, ja jos joku peto siihen vuoreen
sattui, niin se piti kivitettämän eli nuolella ammuttaman
lävitse. **21** Niin hirmuinen sen näky oli, että Moseskin
sanoi: minä olen hämmästyksissä ja vapisen. **22** Vaan
te olette käyneet Zionin vuoren tykö, ja elävän Jumalan
kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, ja monen tuhannen
enkelitten joukon tykö, **23** Yhteisen kokouksen ja esikoisten
seurakunnan tykö, jotka taivaissa kirjoitetut ovat, ja Jumalan,
kaikkein tuomarin tykö ja täydellisten vanhurskasten henkein
tykö, **24** Ja uuden Testamentin välimiehen Jesuksen tykö, ja
priiskotusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Abelin (veri).
25 Katsokaat, ettette häntä kiellä pois, joka puhuu; sillä jos
ei ne paeta saaneet, jotka kielsivät sen, joka maan päällä
käskyn antoi, paljoa vähemmin me, jos me sitä pyydämme
karttaa, joka taivaasta puhuu, **26** Jonka ääni silloin maata
järisti; mutta nyt hän lupaa ja sanoo: vielä minä nytkin
kerran tahdon järistää, en ainoastansa maata, mutta myös
taivasta. **27** Mutta kuin hän sanoo: vielä kerran, tahtoo hän
osoittaa, että järiseväiset pitää muutettaman niinkuin ne,
jotka rakennetut ovat, että järisemättömät pysyisivät. **28**
Sentähden saamme me sen valtakunnan, joka ei järistä
taida, meillä on armo, jonka kautta me Jumalaa palvelemme,
hänen mielensä nouteeksi, siveydellä ja pelvolla **29** Sillä
meidän Jumalamme on kuluttavainen tuli.

13 Pysykäät vahvana veljellisessä rakkaudessa. **2**
Huoneesen ottamista älkäät unohtako; sillä sen
kautta ovat muutamat tietämättä enkeleitäkin huoneeseensa
ottaneet. **3** Muistakaat sidotuita, niin kuin te heidän kanssansa
sidotut olisitte, ja niitä, jotka murhetta kärsivät, niinkuin te
itse vielä lihassa olisitte. **4** Aviokäsky pitää kunniallisesti
kaikkein seassa pidettämän ja aviovuode saastatoinna;
mutta huorintekiät ja salavuoteiset Jumala tuomitsee. **5**
Teidän menonne olkoon ilman ahneutta, ja tyytyvät niihin,
mitkä teillä on; sillä hän on sanonut: en suinkaan minä
sinua anna ylön, enkä ikänä sinua hylkää; **6** Niin että me
hyvässä turvassa sanomme: Herra on minun auttajani,
enkä minä pelkää, mitä ihminen minulle tekis. **7** Muistakaat
teidän opettajianne, jotka teille Jumalan sanaa puhuneet
ovat, joiden uskoa te seuratkaat, ja ottakaat vaari, millainen
loppu heidän menollansa oli. **8** Jesus Kristus sama eilen ja
tänäpänä ja myös ijankaikkisesti. **(aiōn g165)** **9** Älkäät antako
vietellä teitänne moninaisilla ja muukalaisilla opetuksilla;
sillä se on hyvä, että sydän vahvistuu armolla ja ei rualla,
joista ei ne mitään hyötyneet, jotka niissä vaelsivat. **10** Meillä
on alttari, Josta ei ole niiden lupa syödä, jotka majassa
palvelevat. **11** Sillä joiden eläinten veren ylimmäinen pappi

vie pyhään syntein edestä, niiden ruumis ulkona leiristä
poltetaan. **12** Sentähden myös Jesus, että hän oli pyhittävä
kansan omalla verellänsä, on ulkona portista kärsinyt. **13** Niin
menkäämme siis hänen tykönsä ulos leiristä, kantain hänen
pilkkaansa. **14** Sillä ei meillä tässä ole pysyväistä kaupunkia,
vaan tulevaista me etsimme. **15** Niin uhratkaamme siis
aina Jumalalle kiitosuhri hänen kauttansa, se on: niiden
huulten hedelmät, jotka hänen nimensä tunnustavat. **16**
Mutta älkäät hyvin tekemistä ja jakamista unohtako; sillä
senkaltaiset uhrit kelpaavat Jumalalle. **17** Olkaat teidän
opettajillenne kuuliaiset ja seuratkaat heitä; sillä he valvovat
teidän sieluanne niinkuin ne, jotka luvun niistä tekemän
pitää; että he sen ilolla tekisivät ja ei huokauksella; sillä ei se
ole teille hyödyllinen. **18** Rukoilkaat meidän edestämme; sillä
se on meidän uskalluksemme, että meillä on hyvä omatunto,
ja että me ahkeroitsemme pitää hyvää menoa kaikkein
seassa. **19** Mutta päälliseksi minä neuvon teidän näitä
tekemään, että minä sitä pikemmin teidän tykönne tulisin. **20**
Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista jälleen tuottanut
suuren lammaspaimenen, ijankaikkisen Testamentin veren
kautta, meidän Herran Jesuksen, **(aiōnios g166)** **21** Saattakoon
teidät kaikessa hyvässä työssä toimellisiksi, tekemään
hänen tahtoansa jaa tehköön teissä, mitä hänen edessänsä
otollinen on, Jesuksen Kristuksen kautta, jolle olkoon kunnia
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! **(aiōn g165)** **22** Minä
neuvon teitä, rakkaat veljet: ottakaat tämä neuvon sana
hyväksi; sillä minä olen lyhykäisesti teille kirjoittanut. **23**
Tietäkäät, että meidän veljemme Timoteus on päässyt, jonka
kanssa, jos hän pian tulee, minä tahdon teitä nähdä. **24**
Tervehtikäät kaikkia teidän opettajianne ja kaikkia pyhiä.
Teitä tervehtivät veljet Italiasta. **25** Armo olkoon kaikkein
teidän kanssanne, amen!

Jaakobin

1 Jakob, Jumalan ja Herran Jesuksen Kristuksen palvelia,
kahdelletoistakymmenelle sukukunnalle, jotka hajalla ovat,
toivottaa terveyttä! **2** Minun rakkaat veljeni, pitäkäät se sulana
riemuna, kuin te moninaisiin kiusauksiin lankeatte, **3** Tietäen,
että teidän uskonne koettelemus vaikuttaa kärsivällisyyden.
4 Mutta olkoon kärsivällisyydellä täydellinen työ, että te
täydelliset ja kokonaiset olisitte ja ei missään puuttuvaiset.
5 Mutta jos joltain teistä viisautta puuttuis, hän anokaan
sitä Jumalalta, joka hänelle antaa yksinkertaisesti, ja ei
soimaa, ja se hänelle annetaan. **6** Mutta anokaan uskossa
epäilemättä; sillä joka epäilee, se on meren aallon kaltainen,
joka tuulelta ajetaan ja liikutetaan, **7** Älkään se ihminen
luulko jotakin Herralta saavansa. **8** Epäileväinen mies horjuu
kaikissa teissänsä. **9** Mutta veli, joka nöyrä on, kehukaan
korotuksestansa; **10** Ja taas, joka rikas on, (se kehukaan)
alentamisestansa; sillä niinkuin ruohon kukoistus pitää hänen
katooman pois. **11** Sillä aurinko nousi helteen kanssa ja
kuivasi ruohon, ja sen kukkanen varisi, ja hänen kauneutensa
katosi; niin myös rikkaan pitää teissänsä lakastuman. **12**
Autuas on se mies, joka kiusauksen kärsii; sillä koska hän
koeteltu on, niin hänen pitää elämän kruunun saaman, jonka
Herra niille luvannut on, jotka häntä rakastavat. **13** Älkään
kenkään sanoko, kuin häntä kiusataan, että hän Jumalalta
kiusataan; sillä ei Jumala ole kiusaaja pahuuteen, ja ei hän
ketään kiusaa, **14** Vaan jokainen kiusataan, kuin hän omalta
himoltansa vietellään ja houkutellaan. **15** Sitte kuin himo on
siittänyt, niin hän synnyttää synnin; mutta kuin synti täytetty
on, niin se synnyttää kuoleman. **16** Älkäät eksykö, minun
rakkaat veljeni! **17** Kaikkinainen hyvä anto ja kaikkinainen
täydellinen lahja tulee ylhäältä valkeuden Isältä, jonka tykönä
ei ole muutosta eikä valkeuden ja pimeyden vaihetusta. **18**
Hän on meidät synnyttänyt tahtonsa jälkeen totuuden sanalla,
että me uutiset hänen luontokappaleistansa olisimme. **19**
Sentähden, minun rakkaat veljeni, olkoon jokainen ihminen
nopia kuulemaan, (mutta) hidas puhumaan, ja hidas vihaan;
20 Sillä miehen viha ei tee Jumalan edessä sitä, mikä oikein
on. **21** Sentähden pankaat pois kaikkinainen saastaisuus ja
kaikkinainen pahuus, ja ottakaat sana siveydellä vastaan,
joka teissä istutettu on ja voi teidän sielunne autuaaksi
saattaa. **22** Mutta olkaat myös sanantekiät ja ei ainoastaan
kuuliat, pettäin teitänne. **23** Sillä jos joku on sanan kuulia
ja ei tekiä, hän on sen miehen kaltainen, joka ruumiillisen
kasvonsa peilissä kurkistelee, **24** Ja sittekuin hän itsensä
kurkistellut on, niin hän menee pois ja unohtaa kohta,
millinen hän oli. **25** Mutta joka katsoo vapauden täydelliseen
lakiin ja pysyy, ja ei ole unohtava kuulia, vaan tekiä, se
tulee hänen teossansa autuaaksi. **26** Mutta jos joku teistä
näkyy jumalinen olevan, ja ei suista kieltänsä, vaan viettelee
sydämensä, sen jumalanpalvelus on turha. **27** Se on Isälle
ja Jumalalle puhdas ja saastatoin jumalanpalvelus: oppia
orpoja ja leskiä heidän murheessansa, ja itsensä saatatoinna
maailmassa pitää.

2 Rakkaat veljeni, älkäät muodonkatsomisessa pitäkö
uskoa kunnian Herran Jesuksen Kristuksen päälle. **2**
Sillä jos teidän seurakuntaanne tulis joku mies, kantain
kultasormusta, ja kiiltävällä vaatteella puetettu; ja tulis myös
köyhä ryysyllä, **3** Ja te katsoisitte sitä, joka kiiltävissä
vaatteissa on, ja sanoisitte hänelle: istu tässä hyvästi; ja
sille köyhälle sanoisitte: seiso sinä siellä, taikka istu tässä
minun jaloissani: **4** Niin ette sitä oikein ajattele, vaan te
tulette tuomariksi ja teette pahan eroituksen. **5** Kuulkaat,
rakkaat veljeni: eikö Jumala ole tämän maailman köyhiä
valinnut, jotka uskossa rikkaat ja valtakunnan perilliset ovat,
jonka hän lupasi niille, jotka häntä rakastavat? **6** Mutta te
olette häväisseet köyhän. Eikö rikkaat ole väkivaltaiset teitä
polkemaan ja vetämään teitä oikeuden eteen? **7** Eikö he
pilkkaa sitä hyvää nimeä, josta te nimitetyt olette? **8** Jos
te kuninkaallisen lain, Raamatun jälkeen, täytätte: rakasta
lähimmäistäs niinkuin itsiäs, niin te hyvin teette. **9** Mutta jos te
ihmisten muotoa katsotte, niin te syntiä teette ja rangaistaan
lailta, niinkuin sen rikkojat. **10** Sillä jos joku koko lain pitää, ja
rikkoo yhdessä, hän on vikapää kaikissa. **11** Sillä se, joka
sanoi: ei sinun pidä huorin tekemän, hän on myös sanonut:
ei sinun pidä tappaman. Jos et sinä huorin tee, mutta tapat,
niin sinä olet lainrikkojaksi tullut. **12** Näin te puhukaat ja
näin te tehkäät, niinkuin ne, jotka vapauden lain kautta pitää
tuomittaman. **13** Sillä armotoin tuomio pitää hänen päällensä
tuleman, joka ei laupiutta tehnyt; ja laupius kehuu tuomiota
vastaan. **14** Mitä se auttaa, rakkaat veljeni, jos joku sanoo
hänellänsä uskon olevan, ja ei hänellä kuitenkaan ole töitä?
Taitaako usko hänen autuaaksi saattaa? **15** Mutta jos veli
taikka sisar alasti olis ja puuttuis jokapäiväistä ravintoa, **16**
Jos joku teistä heille sanois: menkäät rauhassa, lämmittäkäät
ja ravitkaat teitänne; ja ette kuitenkaan anna heille mitään
ruumiin tarvetta: mitä se heitä auttais? **17** Näin myös usko,
jos ei hänellä töitä ole, on kuollut itsessänsä. **18** Mutta
sanokaan joku: sinulla on usko, ja minulla on työt: osoita
minulle sinun uskos sinun töilläs, niin minäkin tahdon minun
uskoni osoittaa minun töilläni. **19** Sinä uskot, että yksi Jumala
on, sen sinä oikein teet; perkeleet myös sen uskovat ja
vapisevat. **20** Mutta tahdotkos tietää, sinä turha ihminen,

että usko ilman töitä kuollut on? 21 Eikö Abraham, meidän
isämme, töiden kautta vanhurskautetuksi osoitettu, kuin
hän poikansa Isaakin alttarille uhrasi? 22 Näetkös, että
usko on myös vaikuttanut hänen töissänsä, ja että usko on
töissä täydelliseksi tullut? 23 Ja se Raamattu on täytetty,
joka sanoo: Abraham uskoi Jumalan, ja se luettiin hänelle
vanhurskaudeksi, ja hän kutsuttiin Jumalan ystäväksi. 24
Niin te siis näette, että ihminen töistä vanhurskautetuksi
osoitetaan ja ei ainoastansa uskosta. 25 Niin myös portto
Rahab, eikö hän töiden kautta vanhurskautetuksi nähty,
koska hän korjasi ne vakoojat ja toista tietä heidät päästi
ulos? 26 Sillä niinkuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin
myös usko on ilman töitä kuollut.

3 Älkäät, rakkaat veljeni, jokainen pyytäkö opettajana olla,
tietäen, että me sitä suuremman tuomion saamme. 2 Sillä
moninaisissa me kukin puutumme. Mutta joka ei puheessa
lankee, se on täydellinen mies, joka voi myös koko ruumiinsa
suistaa. 3 Katso, me panemme hevosten suuhun suitset, että
he meitä kuulisivat, ja heidän koko ruumiinsa me käännämme
ympäri. 4 Katso, laivat myös, ehkä kuinka suuret he ovat
ja jaloilta tuulilta ajetaan, kuitenkin he käännetään ympäri
vähällä perälaudalla, kuhunka se tahtoo, joka sitä hallitsee. 5
Niin myös kieli on piskuinen jäsen, ja kuitenkin suuria asioita
toimittaa. Katso, vähä tuli, kuinka suuren metsän se sytyttää,
6 Ja kieli on myös tuli, maailma vääryyttä täynnänsä; niin on
myös kieli meidän jäsentemme seassa, joka koko ruumiin
saastuttaa, ja sytyttää kaiken meidän menomme, koska
se helvetistä syttyy. **(Geenna g1067)** 7 Sillä kaikki luonto,
sekä petoin että lintuin ja kärmetten ja merellisten, tehdään
lakiaksi, ja on lakiaksi tehty inhimilliseltä luonnolta. 8 Mutta
kieltä ei taida yksikään ihminen asettaa, sitä levotointa
pahuutta, kuolettavaista myrkkyä täynnänsä. 9 Sen kautta me
kiitämme Jumalaa ja Isää, ja sen kautta me myös kiroilemme
ihmisiä, jotka Jumalan kuvan jälkeen luodut ovat. 10 Yhdestä
suusta kiitos ja kirous käy ulos. Ei se niin, rakkaat veljeni,
oleman pidä. 11 Kuohuuko joku lähde yhdestä huovosta
makiaa ja karvasta vettä? 12 Taitaako, rakkaat veljeni,
fikunapuu kantaa öljyä, taikka viinapuu fikunia? Niin ei taida
myös yksikään lähde suolaista ja makiaa vettä vuotaa. 13
Kuka viisas ja taitava on teidän seassanne, se osoittakaan
hyvällä menollansa työnsä viisauden siveydessä. 14 Mutta
jos teillä on katkera kiivaus ja riita sydämessänne, niin älkäät
kerskatko ja älkäät valehdelko totuutta vastaan; 15 Sillä
ei se ole viisaus, joka ylhäältä tullut on, vaan maallinen,
inhimillinen ja perkeleellinen. 16 Sillä kussa kiivaus ja riita
on, siellä on myös sekaseuraisuus ja kaikki paha meno.
17 Mutta se viisaus, joka ylhäältä on, se on ensisti tosin
puhdas, sitte rauhallinen, siviä, uskova, täynnä laupiutta
ja hyviä hedelmiä, eriseuratoin ja ulkokullatoin. 18 Mutta
vanhurskauden hedelmä rauhassa kylvetään niille, jotka
rauhan pitävät.

4 Kusta sodat ja tappelukset tulevat teidän seassanne?
Eikö siitä, (nimittäin) teidän himoistanne, jotka teidän
jäsenissänne sotivat? 2 Te himoitsette, ja ette saa sillä
mitään. Te kadehditte ja kiivaatte, ja ette sillä voita mitään.
Te soditte ja tappelette, ja ei teillä mitään ole, ettette mitään
anokaan. 3 Te anotte, ja ette saa, että te kelvottomasti
anotte, että te teidän himoissanne sen kuluttaisitte. 4 Te
huorintekiät ja huorat! ettekö te tiedä, että maailman ystävyys
on viha Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo maailman ystävä
olla, hän tulee Jumalan vihamieheksi. 5 Eli luuletteko, että
Raamattu sanoo turhaan: henki, joka meissä asuu, himoitsee
kateutta vastaan? 6 Ja antaa runsaasti armon; sentähden
hän sanoo: Jumala seisoo ylpeitä vastaan, mutta nöyrille
antaa hän armon. 7 Niin olkaat siis Jumalalle alamaiset,
mutta vastaan seisokaat perkelettä, niin hän teistä pakenee.
8 Lähestykäät Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaat
kätenne, te syntiset, ja peratkaat teidän sydämenne, te
kaksimieliset. 9 Olkaat surulliset, murehtikaat ja itkekäät.
Teidän naurunne kääntyköön itkuksi ja ilonne murheeksi. 10
Nöyryyttäkäät teitänne Jumalan kasvoin edessä, niin hän
teitä ylentää. 11 Älkäät toinen toistanne panetelko, rakkaat
veljet: joka veljeänsä panettelee ja veljensä tuomitsee, se
panettelee lakia ja tuomitsee lain. Mutta jos sinä tuomitset
lain, niin et sinä ole lain tekiä vaan tuomari. 12 Yksi on lain
antaja, joka voi vapahtaa ja kadottaa. Kuka sinä olet, joka
toista tuomitset? 13 Nyt hyvin, te jotka sanotte: menkäämme
tänäpänä taikka huomenna siihen eli siihen kaupunkiin, ja
viettäkäämme siinä yksi vuosi, ja tehkäämme kauppaa ja
voittakaamme, 14 Jotka ette tiedä, mitä huomenna tapahtuu.
Sillä mikä on teidän elämänne? Se on löyhkä, joka vähäksi
(hetkeksi) näkyy, mutta sitte katoo. 15 Mutta teidän pitää
sanoman: jos Herra tahtoo, ja me elämme, niin me tätä
taikka sitä tahdomme tehdä. 16 Mutta nyt te kerskaatte
teidän ylpeydessänne. Kaikki senkaltainen kerskaus on
paha. 17 Sillä joka taitaa hyvää tehdä, ja ei tee, niin se on
hänelle synniksi.

5 Nyt hyvin, te rikkaat! itkekäät ja ulvokaat teidän
viheliäisyyttänne, joka teidän päällenne tuleva on. 2
Teidän rikkautenne ovat mädänneet, teidän vaatteenne ovat
koidellut. 3 Teidän kultanne ja hopianne ovat ruostuneet,
ja niiden ruoste pitää oleman teille todistukseksi, ja pitää

syömän teidän lihanne niinkuin tuli. Te olette rikkauden
koonneet teillenne viimeisinä päivinä. 4 Katso, työmiesten
palkka, jotka teidän maakuntainne elon niittäneet ovat,
joka petoksella teiltä pidetty on, huutaa, ja elonleikkaajain
parut ja huudot ovat tulleet Herran Zebaotin korville: 5
Te olette herkuissa eläneet maan päällä, ja olette teidän
hekumanne pitäneet, ja teidän sydämenne syötelleet niinkuin
teuraspäivänä. 6 Te olette tuominneet, te olette tappaneet
vanhurskaan, joka ei ole teitä vastaan ollut. 7 Niin olkaat
siis kärsivälliset, rakkaat veljet, Herran tulemiseen asti.
Katso, peltomies odottaa kallista maan hedelmää, ja on
kärsivällinen siihenasti kuin hän saa varhaisen ja hiljaisen
sateen. 8 Niin olkaat te myös kärsivälliset ja vahvistakaat
sydämenne; sillä Herran tulemus lähestyy. 9 Älkäät huoatko,
rakkaat veljet, toinen toistanne vastaan, ettette kadotetuksi
tulisi. Katso, tuomari seisoo oven edessä. 10 Ottakaat,
rakkaat veljeni, vaivan ja kärsivällisyyden esikuva niistä
prophetaista, jotka Herran nimeen puhuneet ovat. 11 Katso,
me sanomme ne autuaiksi, jotka kärsineet ovat. Jobin
kärsivällisyyden te olette kuulleet ja Herran lopun te nähneet
olette; sillä Herra on sangen laupias ja armollinen. 12 Ennen
kaikkia, rakkaat veljeni, älkäät vannoko, ei taivaan kautta
eikä maan, ei myös yhtään muuta valaa; mutta olkoon
teidän puheenne niin kuin niin on, ja se olkoon ei kuin ei
on, ettette ulkokullaisuuteen lankeaisi. 13 Jos joku kärsii
vaivaa teidän seassanne, se rukoilkaan, jos joku on hyvällä
mielellä, se veisatkaan virsiä. 14 Jos joku sairastaa teidän
seassanne, hän kutsukaan tykönsä seurakunnan papit, ja ne
rukoilkaan hänen edestänsä, voidellen häntä öljyllä Herran
nimeen. 15 Ja uskon rukous parantaa sairaan, ja Herra
ojentaa hänen, ja jos hän on syntiä tehnyt, niin ne hänelle
anteeksi annetaan. 16 Tunnustakaat toinen toisellenne teidän
rikoksenne ja rukoilkaat toinen toisenne edestä, että te
terveeksi tulisitte. Vanhurskaan rukous voi paljo, koska se
totinen on. 17 Elias oli ihminen, niissä haluissa vikapää kuin
mekin ja hän rukoili rukouksella, ettei pitänyt sataman, ja
ei satanutkaan maan päällä kolmena vuotena ja kuutena
kuukautena, 18 Ja hän taas rukoili, ja taivas antoi sateen,
ja maa kasvoi hedelmänsä. 19 Rakkaat veljeni, jos joku
teistä eksyis totuudesta ja joku palauttais hänen, 20 Se
tietäkään, että joka syntisen palauttaa tiensä erehdyksestä,
se vapahtaa sielun kuolemasta ja peittää syntein paljouden.

1 Pietarin

1 Pietari, Jesuksen Kristuksen apostoli, valituille
muukalaisille, hajalla asuvaisille Pontossa, Galatiassa,
Kappadokiassa, Asiassa ja Bityniassa, **2** Isän
Jumalan aivoituksen jälkeen Hengen pyhittämisen kautta,
kuuliaisuuteen ja Jesuksen Kristuksen veren priiskottamiseen:
armo ja rauha lisääntyköön teille! **3** Kiitetty olkoon
Jumala ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen Isä, joka
meitä suuresta laupiudestansa on synnyttänyt jälleen
elävään toivoon, Jesuksen Kristuksen ylösnousemisen
kautta kuolleista, **4** Katoomattomaan ja saastuttamattomaan
ja turmelemattomaan perintöön, joka taivaassa tähdelle
pantu on teitä varten, **5** Jotka Jumalan väellä uskon kautta
autuuteen kätketään, joka sitä varten valmistettu on, että
se viimeisellä ajalla ilmi tulis. **6** Jossa te saatte iloita,
te, joita nyt vähän aikaa, (jos tarvitaan,) moninaisilla
kiusauksilla vaivataan: **7** Että teidän uskonne koettelemus
paljoa kalliimmaksi löydettäisiin kuin katoova kulta, joka
tulessa koetellaan, kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi,
koska Jesus Kristus ilmaantuu, **8** Jota te rakastatte, vaikka
ette häntä näe, jonka päälle te myös uskotte, ehkette nyt
häntä näe, niin te kuitenkin saatte iloita sanomattomalla ja
kunniallisella ilolla, **9** Ja käsitätte teidän uskonne lopun,
sieluin autuuden, **10** Jota autuutta prophetat ovat etsineet ja
tutkineet, jotka teille tulevaista armoa ennustaneet ovat; **11** Ja
ovat tutkineet, millä taikka minkäkaltaisella ajalla Kristuksen
Henki, joka heissä oli, ilmoitti, joka oli jo ennen todistanut
niistä vaivoista, jotka Kristuksessa ovat, ja siitä kunniasta,
joka niiden jälkeen tapahtuva oli: **12** Joille se ilmoitettu oli,
sillä ei he itseänsä sen kautta palvelleet, vaan meitä, jotka
nyt teille niiden kautta julistetut ovat, jotka teille evankeliumia
saarnanneet ovat Pyhän Hengen kautta, taivaasta lähetetyn,
jota enkelit nähdä himoitsevat. **13** Sentähden vyöttäkäät
mielenne kupeet, olkaa raittiit, pankaat täydellinen toivonne
siihen armoon, joka teille Jesuksen Kristuksen ilmestyksen
kautta taritaan, **14** Niinkuin kuuliaiset lapset, ei asettaen
teitänne niinkuin ennen, kuin te teidän tyhmyydessänne
himoissa elitte, **15** Vaan sen jälkeen, joka teitä kutsunut on, ja
on pyhä, olkaat te myös pyhät kaikissa teidän menoissanne.
16 Sillä kirjoitettu on: teidän pitää pyhät oleman, sillä minä
olen pyhä. **17** Ja jos te rukoilette sitä Isää, joka tuomitsee
kunkin töidensä jälkeen ilman ihmisten muodon katsomista,
niin katsokaat, että te teidän viipymisenne ajan pelvossa
vaeltaisitte, **18** Tietäen, ettette ole katoovaisella hopialla eli
kullalla lunastetut teidän turhasta menostanne, jonka te isäin
säädystä saitte, **19** Vaan kalliilla Kristuksen verellä, niinkuin
viattoman ja puhtaan Karitsan; **20** Joka tosin jo ennen oli
aivottu kuin maailman perustus pantu oli, mutta ilmoitettu
viimeisinä aikoina teidän tähtenne, **21** Jotka hänen kauttansa
uskotte Jumalan päälle, joka hänen kuolleista herätti ja
hänelle kunnian antoi, että teillä olis usko ja toivo Jumalan
päälle. **22** Ja tehkäät puhtaaksi teidän sielunne totuuden
kuuliaisuudessa, Hengen kautta, veljelliseen rakkauteen, joka
vilpitöin olis, ja olkaat keskenänne palavaisessa rakkaudessa
puhtaasta sydämestä, **23** Niinkuin ne, jotka jälleen syntyneet
ovat, ei katoovaisesta, vaan katoomattomasta siemenestä,
elävästä Jumalan sanasta, joka ijankaikkisesti pysyy. **(aiōn g165)** **24** Sillä kaikki liha on niinkuin ruoho ja kaikki ihmisen
kunnia niinkuin ruohon kukkanen. Ruoho on kuivunut, ja
sen kukkanen lakastunut; **25** Mutta Herran sana pysyy
ijankaikkisesti, ja se on se sana, joka teidän seassanne
saarnattu on. **(aiōn g165)**

2 Niin pankaat pois nyt kaikki pahuus ja kaikki petos, ja
ulkokullaisuus ja kateus, ja kaikki panetus, **2** Ja halaitkaat
sitä terveellistä sanan rieskaa, niinkuin äsken-syntyneet
lapsukaiset, että te sen kautta kasvaisitte. **3** Jos te muutoin
maistaneet olette, että Herra on suloinen, **4** Jonka tykö te
myös tulleet olette niinkuin elävän kiven tykö, joka kyllä
ihmisiltä hyljätty on, mutta Jumalalta valittu, kallis. **5** Ja myös
te, niinkuin elävät kivet, rakentakaat teitänne hengelliseksi
huoneeksi ja pyhäksi pappeudeksi uhraamaan hengellisiä
uhreja, jotka Jumalalle Jesuksen Kristuksen kautta otolliset
ovat. **6** Sentähden on myös Raamatussa: katso, minä panen
Zioniin valitun kalliin kulmakiven: joka uskoo hänen päällensä,
ei hän suinkaan tule häpiään. **7** Teille siis, jotka nyt uskotte,
on hän kallis; mutta uskottomille on se kivi, jonka rakentajat
hyljänneet ovat, kulmakiveksi tullut, ja loukkauskiveksi, ja
pahennuksen kallioksi, **8** Nimittäin niille, jotka itsensä sanaan
loukkaavat, ja ei sitä usko, johonka he myös asetetut olivat.
9 Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen pappeus, pyhä
kansa, omaisuuden kansa, ilmoittamaan sen voimaa, joka
teitä pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa kutsunut on, **10**
Jotka ette muinen kansa olleet, mutta nyt olette Jumalan
kansa: jotka ette muinen armossa olleet, mutta nyt te
armossa olette. **11** Rakkaat veljet! minä neuvon teitä, niinkuin
outoja ja muukalaisia: välttäkäät lihallisia himoja, jotka sotivat
sielua vastaan, **12** Ja pitäkäät hyvä meno pakanain seassa,
että ne, jotka teitä panettelevat niinkuin pahointekijöitä,
näkisivät teidän hyvistä töistänne ja kiittäisivät Jumalaa
etsikon päivänä. **13** Sentähden olkaat alamaiset kaikelle
inhimilliselle säädylle Herran tähden, olisko se kuninkaalle,
niinkuin ylimmäiselle, **14** Taikka päämiehille, niinkuin niille,

jotka häneltä lähetetyt ovat pahointekiöille rangaistukseksi ja
hurskaille kiitokseksi. 15 Sillä se on Jumalan tahto, että te
hyvällä työllä tukitsette hulluin ja tyhmäin ihmisten suun,
16 Niinkuin vapaat, ja ei niin, että se vapaus olis niinkuin
pahuuden peite, vaan niinkuin Jumalan palveliat. 17 Olkaat
kunnialliset jokaista kohtaan, rakastakaat veljiä, peljätkäät
Jumalaa, kunnioittakaat kuningasta. 18 Te palveliat! olkaat
alamaiset kaikella pelvolla teidän isännillenne, ei ainoastaan
hyville ja siveille, vaan myös tuimille. 19 Sillä se on armo, jos
joku omantuntonsa tähden Jumalan tykö vaivaa kärsii, ja
syyttömästi kärsii. 20 Sillä mikä kiitos se on, jos te pahain
tekoinne tähden piestään, ja te kärsitte? Mutta kuin te hyvin
teette ja kuitenkin vaivataan, ja te sen kärsitte, niin se on
armo Jumalan edessä. 21 Sillä sitä varten olette te kutsutut,
että Kristus myös kärsi meidän edestämme ja jätti meille
esikuvan, että teidän pitää hänen askeleitansa noudattaman,
22 Joka ei yhtään syntiä tehnyt eikä yhtään petosta ole
hänen suustansa löydetty, 23 Joka ei kironnut, kuin häntä
kirottiin, ei uhannut, kuin hän kärsi; mutta antoi hänelle
koston, joka oikein tuomitsee; 24 Joka meidän syntimme itse
uhrasi omassa ruumiissansa puun päällä, että me synneistä
pois kuolleet eläisimme vanhurskaudelle; jonka haavain
kautta te olette terveiksi tulleet. 25 Sillä te olitte niinkuin
eksyväiset lampaat, vaan nyt te olette palanneet teidän
sieluinne paimenen ja piispan tykö.

3 Niin olkaan vaimot myös miehillensä alamaiset, että
nekin, jotka ei sanaa usko, vaimoin tavoista ilman sanaa
voitetuksi tulisivat, 2 Kuin he teidän puhtaan menonne näkevät
pelvossa. 3 Joidenka kaunistus ei pidä oleman ulkonaisissa
hiusten palmikoissa ja kullan ympäri-ripustamisessa eli
vaatteen puvussa, 4 Vaan salainen ihminen ilman vikaa
sydämessä, lakialla ja hiljaisella hengellä, se on kallis
Jumalan edessä. 5 Sillä näin ovat pyhätkin vaimot muinen
itsensä kaunistaneet, jotka toivonsa panivat Jumalan päälle ja
olivat miehillensä alamaiset, 6 Niinkuin Sara oli Abrahamille
kuuliainen ja kutsui hänen herraksi, jonka tyttäriksi te
tulleet olette, jos te hyvin teette ja pelkäämättä olette. 7
Te, miehet, myös asukaat heidän kanssansa taidolla ja
antakaat vaimolliselle niinkuin heikommalle astialle hänen
kunniansa, niinkuin myös elämän armon kanssaperillisille,
ettei teidän rukouksenne estetyiksi tulisi. 8 Mutta viimein
olkaat kaikki yksimieliset, ynnä kärsiväiset, pitäin veljellistä
rakkautta keskenänne, laupiaat, ystävälliset, 9 Ei kostain
pahaa pahalla, eikä kirouksella kirousta, vaan paremmin
siunatkaat, tietäen, että te olette kutsutut siunausta perimään.
10 Sillä joka elää tahtoo ja hyviä päiviä nähdä, hän hillitkään
kielensä pahuudesta ja huulensa vilppiä puhumasta, 11
Hän välttäkään pahaa ja tehkään hyvää, etsikään rauhaa ja
noudattamaan sitä. 12 Sillä Herran silmät ovat vanhurskasten
päälle ja hänen korvansa heidän rukouksissansa; mutta
Herran kasvot ovat pahointekiöitä vastaan. 13 Ja kuka on,
joka taitaa teitä vahingoittaa, jos te hyvää pyydätte? 14 Ja
jos te vielä oikeudenkin tähden kärsisitte, niin te kuitenkin
autuaat olette; mutta älkäät peljätkö heidän vaatimistansa,
alkäät myös heitä hämmästykö. 15 Mutta pyhittäkäät
Herra Jumala teidän sydämissänne. Olkaat myös aina
valmiit vastaamaan jokaista, joka teidän toivonne perustusta
tutkistelee, joka teissä on, hiljaisuudella ja pelvolla, 16 Ja
pitäkäät hyvä omatunto, että ne, jotka teitä panettelevat
niinkuin pahantekiöitä, häpeäisivät, että he ovat häväisseet
teidän hyvän menonne Kristuksessa. 17 Sillä se on parempi,
jos Jumalan tahto niin on, että te hyvän työn tähden
kärsitte kuin pahan. 18 Sillä Kristus myös kerran kärsi
meidän synteimme tähden, hurskas vääräin edestä, että
hän meitä Jumalalle uhrais: lihan kautta tosin kuoletettu,
mutta Hengen kautta eläväksi tehty, 19 Jossa hän myös
meni pois ja saarnasi hengille vankeudessa, 20 Jotka ei
muinen uskoneet, kuin Jumala kerran Noan aikana odotti ja
kärsiväinen oli, kuin arkki valmistettiin, jossa harvat (se on:
kahdeksan sielua) veden kautta päästetyksi tulivat. 21 Se nyt
meitäkin kasteessa autuaaksi tekee, joka sitä aavisti (ei että
lihan saastaisuudet pannaan pois, vaan että se on hyvän
omantunnon liitto Jumalan tykönä) Jesuksen Kristuksen
ylösnousemisen kautta, 22 Joka on Jumalan oikialle kädelle,
taivaasen mennyt, ja hänelle ovat enkelit ja vallat ja voimat
alamaiset.

4 Että siis Kristus lihassa meidän edestämme on kärsinyt,
niin te myös varustakaat teitänne sillä mielellä; sillä
joka lihassa kärsii, se lakkaa synnistä, 2 Ettei hän enään
sitä aikaa, jonka hän lihassa edespäin on, ihmisten himon
jälkeen, vaan Jumalan tahdon jälkeen eläisi. 3 Sillä kyllä
siinä on, että me edesmenneen ajan elämästä kulutimme
pakanain mielen jälkeen, vaeltaissamme irstaudessa,
himoissa, juopumisessa, ylönsuömisessä, ylönjuomisessa ja
hirmuisissa epäjumalan palveluksissa. 4 He oudoksuvat,
ettette heidän kanssansa juokse samaan säädyttömän
hekuman menoon, ja pilkkaavat. 5 Niiden pitää luvun
tekemän hänelle, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja
kuolleita. 6 Sillä sitä varten evankeliumi kuolleillekin saarnattu
on, että he kyllä tuomittaisiin ihmisten jälkeen lihassa,
mutta Jumalan jälkeen eläisivät hengessä. 7 Mutta nyt
kaikkein loppu lähestyy. Niin olkaat siis raittiit ja valppaat

rukoilemaan. 8 Mutta ennen kaikkia pitäkäät keskenänne
palava rakkaus; sillä rakkaus peittää paljon rikoksia. 9
Olkaat vierasten holhoojat keskenänne napisematta, 10 Ja
palvelkaat toinen toistanne, jokainen sillä lahjalla, minkä
hän saanut on, niinkuin hyvät Jumalan moninaisen armon
huoneenhaltiat. 11 Jos joku puhuu, hän puhukaan niinkuin
Jumalan sanoja: jos jollakin on joku virka, hän tehkään
niinkuin siitä voimasta, jonka Jumala antaa, että Jumala
kaikissa Jesuksen Kristuksen kautta kunnioitettaisiin, jolla on
kunnia ja valta ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! (aiōn
g165) 12 Minun rakkaani! älkäät oudoksuko sitä hellettä, joka
teille tapahtuu, että teitä koetellaan, niinkuin teille jotakin
outoa tapahtuis; 13 Vaan iloitkaat, että te Kristuksen kanssa
kärsitte, että tekin ajallansa hänen kunniansa ilmestyksessä
iloitsisitte ja riemuitsisitte. 14 Autuaat olette te, jos teitä
Kristuksen nimen tähden pilkataan; sillä se Henki, joka on
kunnian ja Jumalan Henki, lepää teidän päällänne: heiltä
hän pilkataan, vaan teiltä hän kunnioitetaan. 15 Älkään
yksikään teistä kärsikö niinkuin murhaaja eli varas, taikka
pahantekiä, eli niinkuin se, joka toisen virkaan rupee; 16
Mutta jos hän kärsii niinkuin kristitty, älköön hävetkö, vaan
kiittäkään Jumalaa sen osan tähden. 17 Sillä aika on, että
tuomion pitää Jumalan huoneesta alkaman. Mutta jos se
ensin meistä alkaa, minkäs lopun ne saavat, jotka ei Jumalan
evankeliumia usko? 18 Ja jos hurskas tuskalla vapaaksi
tulee, kussa sitte jumalatoin ja syntinen näkyy? 19 Sentähden
ne, jotka Jumalan tahdon jälkeen kärsivät, antakaan sielunsa
niinkuin uskolliselle Luojalle hyvissä töissä.

5 Vanhoja pappeja teidän seassanne minä neuvon, joka
myös pappi olen ja Kristuksen kärsimisten tunnustaja
ja osallinen siitä kunniasta, joka ilmestyvä on: 2 Kaitkaat
Kristuksen laumaa, joka teidän hallussanne on, ja pitäkäät
siitä vaari, ei vaaditut, vaan hyvällä mielellä, ei turhan voiton
tähden, vaan hyvästä tahdosta, 3 Ei myös niinkuin herrat
kansansa päälle, vaan olkaat laumalle esikuvaksi. 4 Niin te,
ylimmäisen Paimenen ilmestyessä, katoomattoman kunnian
kruunun saatte. 5 Niin myös te nuoret, olkaat vanhoille
alamaiset ja olkaat kaikki toinen toisellenne alamaiset, ja
pitäkäät teitänne kiintiästi nöyryyteen; sillä Jumala on ylpeitä
vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. 6 Nöyryyttäkäät
siis teitänne Jumalan väkevän käden alle, että hän teitä
ajallansa korottais. 7 Kaikki teidän murheenne pankaat
hänen päällensä; sillä hän pitää murheen teistä. 8 Olkaat
raittiit, valvokaat; sillä teidän vihollisenne perkele käy ympäri
niinkuin kiljuva jalopeura, ja etsii, kenen hän nielis. 9 Sitä te
seisokaat vastaan, vahvat uskossa, tietäen, että ne vaivat
tapahtuvat teidän veljillennekin maailmassa. 10 Mutta Jumala,
jolta kaikki armo tulee, joka meitä on kutsunut ijankaikkiseen
kunniaansa Kristuksessa Jesuksessa, teitä, jotka vähän
aikaa kärsitte, valmistaa, vahvistaa, tukee, perustaa, (aiōnios
g166) 11 Sille olkoon kunnia ja väkevyys ijankaikkisesta
ijankaikkiseen! amen. (aiōn g165) 12 Silvanuksen, teidän
uskollisen veljenne kanssa (niinkuin minä luulen) olen minä
teidän tykönne harvoilla sanoilla kirjoittanut, neuvoen ja
tunnustain, että tämä on se oikia Jumalan armo, jossa te
olette. 13 Teitä tervehtivät valitut Babyloniassa ja minun
poikani Markus. 14 Tervehtikäät toinen toistanne rakkauden
suun-annolla. Rauha olkoon teille kaikille, jotka Kristuksessa
Jesuksessa olette, amen!

2 Pietarin

1 Simon Pietari, Jesuksen Kristuksen palvelia ja
apostoli, niille, jotka ovat saaneet meidän kanssamme
yhdenkaltaisen kalliin uskon vanhurskaudessa, jonka meidän
Jumalamme ja Vapahtajamme Jesus Kristus antaa: **2** Armo ja
rauha lisääntyköön teille, Jumalan ja meidän Herran Jesuksen
Kristuksen tuntemisen kautta! **3** Että hänen jumalallinen
voimansa meille kaikkinaiset (jotka elämään ja jumaliseen
menoon sopivat) on lahjoittanut hänen tuntemisensa kautta,
joka meitä kunniaan ja avuun kutsunut on, **4** Joidenka
kautta meille ne suurimmat ja kalliit lupaukset lahjoitetut
ovat, että te niiden kautta Jumalan luonnosta osalliseksi
tulisitte, jos te katoovaisen maailman himon vältätte. **5**
Niin ahkeroitkaat kaikella vireydellä teidän uskonne avua
osoittamaan, ja avussa tointa, **6** Ja toimessa kohtuullisuutta,
ja kohtuullisuudessa kärsivällisyyttä, ja kärsivällisyydessä
jumalisuutta, **7** Ja jumalisuudessa veljellistä rakkautta, ja
veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta. **8** Sillä koska
nämät täydellisesti teissä ovat, niin ei he teitä salli löydettää
joutilaina eli hedelmättöminä meidän Herran Jesuksen
Kristuksen tuntemisessa. **9** Mutta jolla ei näitä ole, hän on
sokia, ja ei näe mitään kaukaa, ja on unohtanut itsensä
olleen puhdistetun entisistä synneistänsä. **10** Sentähden,
rakkaat veljet, ahkeroitkaat paremmin sitä, että te teidän
kutsumisenne ja valitsemisenne vahvistaisitte; sillä jos te sen
teette, niin ette suinkaan koskaan kompastu. **11** Sillä teidän
sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herran ja Vapahtajan
Jesuksen Kristuksen ijankaikkiseen valtakuntaan. **(aiōnios
g166)** **12** Sentähden en minä tahdo unohtaa teille aina
näistä muistuttaa, vaikka te tiedätte ja vahvistetut olette
tässä nykyisessä totuudessa. **13** Sillä minä arvaan sen
kohtuulliseksi, niinkauvan kuin minä tässä majassa olen,
herättää teitä ja muistuttaa teille; **14** Sillä minä tiedän, että
minun pitää pian tämän minun majani paneman pois, niinkuin
meidän Herra Jesus Kristus minulle ilmoitti. **15** Mutta minä
tahdon myös aina ahkeroida, että te nämät minun lähtemiseni
jälkeen muistossa pidätte. **16** Sillä emmepä me ole kavaloita
juttuja noudatelleet, teille tiettäväksi tehdessämme meidän
Herran Jesuksen Kristuksen voimaa ja tulemista; vaan me
olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa, **17** Kuin hän
Isältä Jumalalta sai kunnian ja ylistyksen, äänen kautta,
joka hänelle näin siltä suurelta kunnialta tapahtui: tämä on
minun rakas Poikani, johon minä mielistyin. **18** Ja tämän
äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kuin me pyhällä
vuorella hänen kanssansa olimme. **19** Ja meillä on vahva
prophetallinen sana, ja te teette hyvin, että te siitä vaarin
otatte niinkuin kynttilästä, joka pimeässä valistaa, niinkauvan
kuin päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.
20 Ja se tulee teidän ensin tietää, ettei yksikään prophetia
Raamatussa tapahdu omasta selityksestä. **21** Sillä ei yksikään
prophetia ole vielä ihmisen tahdosta tuotu edes; vaan pyhät
Jumalan ihmiset ovat puhuneet, vaikutetut Pyhältä Hengeltä.

2 Niin oli myös vääriä prophetaita kansan seassa,
niinkuin teidänkin sekaanne vääriä opettajia tulee, jotka
vahingolliset eriseurat tuovat ja kieltävät sen Herran, joka
heidät ostanut on, saattain itsellensä nopian kadotuksen,
2 Ja moni noudattaa heidän kadotustansa, joiden kautta
totuuden tie pilkataan. **3** Ja ahneudesta ajatelluilla sanoilla
pitää heidän teitä kauppaaman, joiden tuomio ei silleen
kauvan viivy, eikä heidän kadotuksensa makaa. **4** Sillä
jos ei Jumala armahtanut niitä enkeleitä, jotka syntiä
tekivät, vaan on pimeyden kahleilla helvettiin syössyt,
ja antoi ylön heidät tuomioon kätkettää, **(Tartaroō g5020)**
5 Ja ei ole armahtanut entistä maailmaa, vaan vapahti
Noan vanhurskauden saarnaajan itse kahdeksantena, ja toi
vedenpaisumisen jumalattomain maailman päälle; **6** Ja on ne
kaupungit Sodoman ja Gomorran tuhaksi tehnyt, kukistanut
ja kadottanut, ja teki ne jumalattomille peljästykseksi, jotka
sitte tulevat olivat; **7** Ja on pelastanut hurskaan Lotin, joka
riettaisilta ihmisiltä heidän haureutensa menolla vaivattiin; **8**
(Sillä hän oli hurskas ja asui heidän seassansa, ja kuitenkin
senkaltaista piti näkemän ja kuuleman, he vaivasivat sitä
hurskasta sielua joka päivä väärillä töillänsä;) **9** Niin Herra
tietää jumaliset kiusauksista pelastaa, mutta väärät kätkeä
tuomiopäivään asti vaivattaa. **10** Mutta enimmästi ne, jotka
lihan jälkeen saastaisessa himossa vaeltavat ja herrauden
katsovat ylön, rohkiat, itsestänsä paljon pitäväiset, jotka
ei pelkää valtojakaan pilkata. **11** Vaikka ne enkelit, jotka
väessä ja voimassa suuremmat ovat, ei kärsi heitä vastaan
Herran tykönä pilkallista tuomiota, **12** Kuitenkin he niinkuin
järjettömät luontokappaleet, jotka luonnostansa kiiniotettaa
ja teurastettaa tehdyt ovat, pilkkaavat niitä, joita ei he
ymmärrä, ja hukkuvat turmeluksessansa, **13** Ja saavat
vääryyden palkan, pitäin sen hekumana, että he ajallisissa
herkuissa elävät, he ovat ilkeydet ja pilkat, kerskaavat heidän
petoksistansa, nautiten herkkuja teidän kanssanne. **14** Heillä
on silmät huoruutta täynnä ja ei taida synnistä lakata, he
houkuttelevat tykönsä horjuvat sielut, he ovat sydämensä
ahneudessa harjaantuneet, kirottu kansa: **15** Jotka antoivat
ylön oikian tien ja eksyivät, he noudattavat Balaamin, Bosorin
pojan, tietä, joka vääryyden palkkaa rakasti. **16** Mutta hän
rangaistiin vääryydestänsä; mykkä työjuhta puhui ihmisen

äänellä, ja esti prophetan hulluuden. 17 Ne ovat vedettömät
lähteet ja pilvet, jotka tuulispäältä ympäri ajetaan, joille on
kätketty synkiä pimeys ijankaikkisesti. (questioned) 18 Sillä
he puhuvat röyhkeitä sanoja, jotka turhat ovat, ja yllyttävät
tavattomuuden kautta lihallisiin himoihin niitä, jotka tosin ovat
niitä välttäneet, kuin eksyksissä vaeltavat, 19 Ja lupaavat
heille vapauden, vaikka he itse turmeluksen palveliat ovat;
sillä jolta joku voitetaan, sen palvelia hän myös on. 20
Ja sittenkuin he ovat paenneet maailman saastaisuudesta
Herran ja Vapahtajan Jesuksen Kristuksen tuntemiseen,
niin he kuitenkin heitänsä niihin käärivät, ja voitetaan, ja
on heille viimeinen pahemmaksi tullut kuin ensimäinen. 21
Sillä se olis heille parempi ollut, ettei he vanhurskauden tietä
tunteneetkaan olisi, kuin että he tunsivat sen ja poikkesivat
pois pyhästä käskystä, joka heille annettu oli. 22 Niille on
tapahtunut se totinen sananlasku: koira syö oksennuksensa,
ja pesty sika rypee rapakossa jälleen.

3 Tämän nyt toisen lähetyskirjan minä teille, minun rakkaani,
kirjoitan, jolla minä herätän ja neuvon teidän vakaata
mieltänne, 2 Että te muistaisitte ne sanat, jotka ennen
pyhiltä prophetailta sanotut ovat, ja myös meidän käskymme,
jotka olemme Herran ja Vapahtajan apostolit. 3 Ja tietäkäät
se ensin, että viimeisinä päivinä tulevat pilkkaajat, jotka
oman himonsa jälkeen vaeltavat, 4 Ja sanovat: kussa on
lupaus hänen tulemisestansa? Sillä siitä päivästä, kuin isät
ovat nukkuneet, pysyvät kaikki niinkuin ne luonnon alusta
olleet ovat. 5 Mutta tietäen ei he tahdo tietää, että taivaat
muinen olivat, ja maa vedestä, joka vedessä Jumalan sanan
kautta seisoo. 6 Kuitenkin siihen aikaan se maailma niiden
kautta vedenpaisumisella hukkui. 7 Niin myös ne taivaat
ja maa, jotka nyt ovat, hänen sanansa kautta säästetään
tulen varaksi tuomiopäivään asti, jona jumalattomat ihmiset
kadotetaan. 8 Mutta tätä yhtä ei pidä teiltä salattaman, minun
rakkaani: yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhannen
ajastaikaa, ja tuhannen ajastaikaa niinkuin yksi päivä. 9 Ei
Herra viivytä lupaustansa, (niinkuin muutamat sen viipyvän
luulevat,) vaan hän on meidän kanssamme kärsiväinen, ja
ei tahdo, että jonkun pitäis hukkuman, vaan että jokainen
itsensä parannukseen kääntäis. 10 Mutta Herran päivä
on tuleva niinkuin varas yöllä, ja silloin taivaat suurella
pauhinalla menevät pois, mutta elementit pitää palavuudesta
sulaman, ja maa, ja rakennukset, jotka hänessä ovat,
pitää palaman ylös. 11 Että kaikki nämät pitää katooman,
minkäkaltaiset tulee teidän silloin olla pyhissä menoissa
ja jumalisuudessa: 12 Niin että te odotatte ja ikävöitsette
Jumalan päivän tulemista, jona taivaat tulesta raukeevat ja
elementit palavuudesta sulavat? 13 Mutta me odotamme
uusia taivaita ja uutta maata hänen lupauksensa jälkeen,
joissa vanhurskaus asuu. 14 Sentähden, minun rakkaani, että
te näitä odotatte, niin ahkeroitkaat, että te hänen edessänsä
puhtaiksi ja nuhteettomiksi rauhassa löydettäisiin; 15 Ja
lukekaat meidän Herran Jesuksen Kristuksen pitkämielisyys
teidän autuudeksenne, niinkuin myös meidän rakas veljemme
Paavali siitä viisaudesta, joka hänelle annettu on, teille on
kirjoittanut, 16 Joka myös jokaisessa kirjassansa näistä
puhuu, joissa muutamat ovat työläät ymmärtää, jotka
taitamattomat ja huikentelevaiset turmelevat, niinkuin muutkin
Raamatut, omaksi kadotukseksensa. 17 Nyt että te, minun
rakkaani, sen jo ennen tiedätte, niin karttakaat, ettette
vieteltäisi jumalattomain eksytyksellä ynnä heidän kanssansa,
ja lankeaisi pois omasta vahvuudestanne, 18 Vaan kasvakaat
meidän Herramme ja Vapahtajan Jesuksen Kristuksen
armossa ja tuntemisessa: jolle olkoon kunnia sekä nyt että
ijankaikkiseen aikaan, amen! (aiōn g165)

1 Johanneksen

1 Joka alusta oli, jonka me kuulimme, jonka me silmillämme
näimme, jota me katselleet olemme, ja meidän kätemme
pidelleet ovat elämän sanasta, **2** (Ja elämä on ilmestynyt, ja
me olemme nähneet, ja todistamme ja ilmoitamme teille sen
elämän, joka ijankaikkinen on, joka oli Isän tykönä, ja on
meille ilmestynyt.) **(aiōnios g166)** **3** Mitä me nähneet ja kuulleet
olemme, sen me teille ilmoitamme, että teilläkin meidän
kanssamme osallisuus olis ja meidän osallisuutemme on
Isän ja hänen Poikansa Jesuksen Kristuksen kanssa. **4** Ja
näitä me teille kirjoitamme, että teidän ilonne täydellinen olis.
5 Ja tämä on se ilmoitus, jonka me häneltä kuulleet olemme,
ja teille ilmoitamme, että Jumala on valkeus, ja ei hänessä
ole yhtään pimeyttä. **6** Jos me sanomme, että meillä on
osallisuus hänen kanssansa, ja vaellamme pimeydessä,
niin me valehtelemme ja emme tee totuutta. **7** Mutta jos
me valkeudessa vaellamme, niinkuin hänkin valkeudessa
on, niin meillä on osallisuus keskenämme, ja Jesuksen
Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meitä kaikesta
synnistä. **8** Jos me sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin
me petämme itsemme, ja ei ole totuus meissä. **9** Jos me
tunnustamme meidän syntimme, niin hän on uskollinen ja
hurskas, joka meille synnit anteeksi antaa ja puhdistaa meitä
kaikesta vääryydestä, **10** Jos me sanomme: emmepä me
syntiä tehneet ole, niin me teemme hänet valehteliaksi ja ei
hänen sanansa ole meissä.

2 Minun lapsukaiseni! näitä minä teille kirjoitan, ettette
syntiä tekisi. Ja jos joku syntiä tekee, niin meillä on
edesvastaaja Isän tykönä, Jesus Kristus, joka vanhurskas
on, **2** Ja hän on sovinto meidän synteimme edestä, ei
ainoastaan meidän, vaan myös kaiken maailman edestä. **3**
Ja siitä me ymmärrämme, että me hänen tunnemme, jos
me hänen käskynsä pidämme. **4** Joka sanoo: minä tunnen
hänen, ja ei pidä hänen käskyjänsä, hän on valehtelia, ja
ei hänessä ole totuus. **5** Mutta joka hänen sanansa pitää,
totisesti on Jumalan rakkaus hänessä täydellinen. Siitä me
tiedämme, että me hänessä olemme. **6** Joka sanoo itsensä
hänessä pysyvän, hänen pitää niin vaeltaman kuin hänkin
vaelsi. **7** Rakkaat veljet, en minä uutta käskyä teille kirjoita,
vaan vanhan käskyn, joka teillä alusta oli. Vanha käsky on
se sana, jonka te alusta kuulitte. **8** Minä kirjoitan teille taas
uuden käskyn, se mikä hänessä totinen on, ja teissä myös;
sillä pimeys on mennyt pois ja totinen valkeus nyt paistaa. **9**
Joka sanoo valkeudessa olevansa ja vihaa veljeänsä, hän
on vielä pimeydessä. **10** Joka veljeänsä rakastaa, se pysyy
valkeudessa ja ei hänessä ole pahennusta. **11** Mutta joka
veljeänsä vihaa, hän on pimeydessä ja vaeltaa pimeydessä,
eikä tiedä, kuhunka hän menee; sillä pimeydet ovat hänen
silmänsä soaisseet. **12** Rakkaat poikaseni, minä kirjoitan
teille, että teille synnit anteeksi annetaan hänen nimensä
tähden. **13** Minä kirjoitan teille, isät; sillä te tunsitte hänen,
joka alusta on. Minä kirjoitan teille nuorukaiset, sillä te voititte
pahan. Minä kirjoitan teille, lapsukaiseni; sillä te tunsitte Isän.
14 Minä kirjoitin teille, isät; sillä te tunsitte sen, joka alusta
on. Minä kirjoitin teille, nuorukaiset; sillä te olette väkevät, ja
Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette pahan voittaneet. **15**
Älkäät maailmaa rakastako eli mitään mitä maailmassa on.
Jos joku maailmaa rakastaa, ei hänessä ole Isän rakkaus. **16**
Sillä kaikki, mitä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja
elämän koreus, ei se ole Isästä, vaan se on maailmasta. **17** Ja
maailma katoo ja hänen himonsa; mutta joka tekee Jumalan
tahdon, se pysyy ijankaikkisesti. **(aiōn g165)** **18** Lapsukaiset,
nyt on viimeinen aika, ja niinkuin te olette kuulleet, että
antikristus tulee, niin nyt myös monta antikristusta rupee
olemaan; sillä me tunnemme, että viimeinen aika on. **19**
He ovat meistä lähteneet, mutta ei he olleet meistä; sillä
jos he meistä olleet olisivat, niin he tosin olisivat meidän
kanssamme pysyneet: mutta että ne julki tulisivat, ettei
he kaikki ole meistä. **20** Ja teillä on voide häneltä, joka
pyhä on, ja te tiedätte kaikki. **21** En minä teille kirjoittanut
niinkuin totuuden tietämättömille, vaan niinkuin sen tietäville,
ja ettei yksikään valhe ole totuudesta. **22** Kuka on valehtelia,
vaan se joka kieltää Jesuksen olevan Kristuksen? Se on
antikristus, joka kieltää Isän ja Pojan. **23** Jokainen joka
kieltää Pojan, ei hänellä Isääkään ole. **24** Mitä te siis alusta
kuulitte, se teissä pysykään: jos se teissä pysyy, minkä te
alusta kuulitte, niin te myös Pojassa ja Isässä pysytte. **25**
Ja tämä on se lupaus, jonka hän meille luvannut on, sen
ijankaikkisen elämän. **(aiōnios g166)** **26** Nämät minä teille
niistä kirjoitin, jotka teitä viettelevät. **27** Ja se voide, jonka te
häneltä saaneet olette, pysyy teissä, ja ette tarvitse, että joku
teitä opettaa; vaan niinkuin se voide teitä kaikista opettaa,
niin on se tosi ja ei valhe, ja niinkuin se teitä opetti, niin
myös te hänessä pysykäät, **28** Ja nyt, lapsukaiseni, pysykäät
hänessä: että kuin hän ilmestyy, meillä olis turva, ettemme
hänen edessänsä häpiään tulisi hänen tulemisessansa. **29**
Jos te tiedätte, että hän vanhurskas on, niin tietäkäät myös,
että jokainen, joka vanhurskautta tekee, se on syntynyt
hänestä.

3 Katsokaat, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille
osoittanut, että me Jumalan lapsiksi nimitetään. Sentähden

ei maailma teitä tunne; sillä ei hän häntäkään tunne. 2 Minun
rakkaani! nyt me olemme Jumalan lapset, ja ei ole se vielä
ilmestynyt, miksi me tulemme; mutta me tiedämme, kuin se
ilmestyy, niin me hänen kaltaisiksensa tulemme; sillä me
saamme hänen nähdä niinkuin hän on. 3 Ja jokainen, jolla
tämä toivo on hänen tykönsä, puhdistaa itsensä, niinkuin
hänkin puhdas on. 4 Jokainen, joka syntiä tekee, se myös
tekee vääryyttä, ja synti on vääryys. 5 Ja te tiedätte hänen
ilmestyneen, että hän meidän syntimme ottais pois; ja ei
hänessä ole syntiä. 6 Jokainen, joka hänessä pysyy, ei
hän syntiä tee; mutta jokainen, joka syntiä tekee, ei se ole
häntä nähnyt eikä häntä tuntenut. 7 Lapsukaiset, älkäät
antako kenenkään teitänne vietellä. Joka vanhurskautta
tekee, se on vanhurskas, niinkuin hänkin vanhurskas on. 8
Joka syntiä tekee, hän on perkeleestä; sillä perkele tekee
syntiä alusta. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että
hän perkeleen työt särkis. 9 Jokainen, joka Jumalasta
syntynyt on, ei se syntiä tee; sillä hänen siemenensä
pysyy hänessä, ja ei hän taida syntiä tehdä, sillä hän on
Jumalasta syntynyt. 10 Siitä ilmaantuvat Jumalan lapset ja
perkeleen lapset. Jokainen, joka ei tee vanhurskautta, ei se
ole Jumalasta, ja joka ei rakasta veljeänsä. 11 Sillä tämä on
ilmoitus, jonka te alusta kuulitte, että me toinen toistamme
rakastaisimme. 12 Ei niinkuin Kain, joka pahasta oli, ja
tappoi veljensä; ja minkätähden hän tappoi hänen? Sillä
hänen työnsä olivat pahat, ja hänen veljensä vanhurskaat.
13 Älkäät ihmetelkö, minun veljeni, jos teitä maailma vihaa.
14 Me tiedämme, että me olemme kuolemasta elämään
siirretyt, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei veljeänsä
rakasta, se pysyy kuolemassa. 15 Jokainen, joka veljeänsä
vihaa, hän on murhaaja; ja te tiedätte, ettei yhdessäkään
murhaajassa ole ijankaikkinen elämä pysyvä. **(aiōnios g166)**
16 Siitä me tunsimme rakkauden, että hän on henkensä
meidän edestämme pannut; niin pitää meidän veljeimme
edestä henkemme paneman. 17 Mutta jos jollakin olis
tämän maailman hyvyyttä, ja näkis veljensä tarvitseman,
ja sulkee sydämensä häneltä, kuinkas Jumalan rakkaus
pysyy hänessä? 18 Lapsukaiseni, älkäämme rakastako
sanalla eli kielellä, vaan työllä ja totuudella. 19 Siitä me
tiedämme, että me totuudesta olemme ja taidamme hänen
edessänsä meidän sydämemme hillitä, 20 Että jos meidän
sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin
meidän sydämemme ja tietää kaikki. 21 Te rakkahimmat! jos
ei meidän sydämemme tuomitse meitä, niin meillä on turva
Jumalaan. 22 Ja mitä me anomme, niin me saamme häneltä,
että me hänen käskynsä pidämme ja teemme, mitä hänelle
kelpaa. 23 Ja tämä on hänen käskynsä, että me hänen
Poikansa Jesuksen Kristuksen nimen päälle uskoisimme, ja
rakastaisimme toinen toistamme, niinkuin hän käskyn meille
antoi. 24 Ja joka hänen käskynsä pitää, se pysyy hänessä ja
hän siinä, ja siitä me tiedämme, että hän meissä pysyy, siitä
Hengestä, jonka hän meille antoi.

4 Te rakkaimmat! älkäät jokaista henkeä uskoko, vaan
koetelkaat henget, josko he Jumalasta ovat; sillä monta
väärää prophetaa ovat tulleet maailmaan. 2 Sillä te tuntekaat
Jumalan Henki, että jokainen henki, joka tunnustaa Jesuksen
Kristuksen lihaan tulleen, se on Jumalasta, 3 Ja jokainen
henki, joka ei tunnusta Jesusta Kristusta lihaan tulleeksi,
ei se ole Jumalasta: ja se on antikristuksen henki, josta
te kuulitte, että hän on tuleva, ja on jo parhaallansa
maailmassa. 4 Lapsukaiseni, te olette Jumalasta ja olette
heidät voittaneet; sillä se, joka teissä on, hän on suurempi
kuin se, joka maailmassa on. 5 He ovat maailmasta,
sentähden he puhuvat maailmasta ja maailma kuulee heitä.
6 Me olemme Jumalasta: ja joka Jumalan tuntee, hän kuulee
meitä; joka ei Jumalasta ole, ei hän kuule meitä. Siitä
me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen. 7
Te rakkahimmat, rakastakaamme toinen toistamme, sillä
rakkaus on Jumalasta: ja jokainen, joka rakastaa, se on
Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan. 8 Joka ei rakasta,
ei hän tunne Jumalaa; sillä Jumala on rakkaus. 9 Sen
kautta ilmestyi Jumalan rakkaus meidän kohtaamme, että
Jumala lähetti ainoan Poikansa maailmaan, että me hänen
kauttansa eläisimme. 10 Siinä on rakkaus, ei että me
rakastimme Jumalaa, vaan että hän rakasti meitä ja lähetti
Poikansa sovinnoksi meidän synteimme edestä. 11 Te
rakkahimmat, jos Jumala meitä niin rakasti, niin meidän
pitää myös toinen toistamme rakastaman. 12 Ei ole yksikään
Jumalaa koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen
toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa
on täydellinen meissä. 13 Siitä me tunnemme, että me
pysymme hänessä ja hän meissä, ja että hän antoi meille
Hengestänsä. 14 Ja me näimme ja todistamme, että Isä on
lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi. 15 Jokainen,
joka tunnustaa Jesuksen Jumalan Pojaksi, hänessä pysyy
Jumala ja hän Jumalassa. 16 Ja me tunsimme ja uskoimme
sen rakkauden, jolla Jumala meitä rakastaa. Jumala on
rakkaus, ja joka rakkaudessa pysyy, hän pysyy Jumalassa
ja Jumala hänessä. 17 Siinä täytetään rakkaus meissä,
että meillä olis turva tuomiopäivänä; sillä niinkuin hän on,
niin olemme me myös tässä maailmassa. 18 Ei pelko ole
rakkaudessa, vaan täydellinen rakkaus ajaa pois pelvon, sillä
pelvolla on vaiva; mutta joka pelkää, ei hän ole täydellinen

rakkaudessa. 19 Me rakastamme häntä; sillä hän rakasti
meitä ensin. 20 Jos joku sanoo: minä rakastan Jumalaa,
ja vihaa veljeänsä, se on valehtelia; sillä joka ei rakasta
veljeänsä, jonka hän näkee, kuinka hän taitaa Jumalaa
rakastaa, jota ei hän näe? 21 Ja tämä käsky on meillä
häneltä: joka Jumalaa rakastaa, hänen pitää myös veljeänsä
rakastaman.

5 Jokainen, joka uskoo, että Jesus on Kristus, hän on
Jumalasta syntynyt, ja jokainen, joka rakastaa sitä, joka
synnytti, hän rakastaa myös sitä, joka hänestä syntynyt
on. 2 Siitä me tunnemme, että me rakastamme Jumalan
lapsia, koska me Jumalaa rakastamme ja hänen käskynsä
pidämme. 3 Sillä tämä on rakkaus Jumalan tykö, että
me hänen käskynsä pidämme, ja hänen käskynsä ei ole
raskaat. 4 Sillä kaikki, mitä Jumalasta syntynyt on, se voittaa
maailman, ja meidän uskomme on se voitto, joka maailman
voitti. 5 Kuka siis on, joka voittaa maailman, mutta se joka
uskoo, että Jesus on Jumalan Poika? 6 Tämä on se, joka
vedellä ja verellä tulee, Jesus Kristus, ei ainoastansa vedellä,
vaan vedellä ja verellä. Ja Henki todistaa, että Henki on
totuus. 7 Sillä kolme ovat, jotka todistavat taivaassa: Isä,
Sana ja Pyhä Henki, ja ne kolme yksi ovat: 8 Ja kolme
ovat, jotka todistavat maan päällä: Henki ja vesi ja veri,
ja ne kolme yhdessä ovat. 9 Jos me ihmisten todistuksen
otamme, niin on Jumalan todistus suurempi; sillä tämä on
Jumalan todistus, jonka hän Pojastansa todisti. 10 Joka
uskoo Jumalan Pojan päälle, hänellä on todistus itsessänsä:
joka ei usko Jumalaa, hän tekee hänen valehteliaksi; sillä ei
hän uskonut sitä todistusta, jonka Jumala on Pojastansa
todistanut. 11 Ja tämä on se todistus, että Jumala on
meille ijankaikkisen elämän antanut, ja se elämä on hänen
Pojassansa. (aiōnios g166) 12 Jolla Jumalan Poika on, hänellä
on elämä; jolla ei Jumalan Poika ole, ei hänellä ole elämää.
13 Näitä minä teille kirjoitin, jotka Jumalan Pojan nimen päälle
uskotte: että te tietäisitte teillänne ijankaikkisen elämän
olevan, ja että te uskoisitte Jumalan Pojan nimen päälle.
(aiōnios g166) 14 Ja tämä on se turva, joka meillä on häneen,
että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa jälkeen, niin
hän meitä kuulee. 15 Ja jos me tiedämme, että hän meitä
kuulee, mitä ikänä me anomme, niin me tiedämme, että
meillä ovat ne anomiset, joita me häneltä anoimme. 16 Jos
joku näkee veljensä tekevän jonkun synnin, ei kuolemaan,
hän rukoilkaan, niin hän on antava niille elämän, jotka
syntiä tekevät, ei kuolemaan. Jos synti on kuolemaan:
senkaltaisista en minä sano, että joku rukoilis. 17 Kaikki
vääryys on synti; on myös muutama synti ei kuolemaan. 18
Me tiedämme, että jokainen, joka Jumalasta syntynyt on, ei
hän syntiä tee; vaan joka Jumalasta syntynyt on, se varjelee
itsensä, ja paha ei rupee häneen. 19 Me tiedämme, että me
olemme Jumalasta ja koko maailma on pahuudessa. 20
Mutta me tiedämme, että Jumalan Poika tuli ja on meille
mielen antanut, että me sen totisen tunnemme, ja olemme
siinä totisessa, hänen Pojassansa Jesuksessa Kristuksessa:
Tämä on totinen Jumala ja ijankaikkinen elämä. (aiōnios g166)
21 Lapsukaiset, kavahtakaat epäjumalia, amen!

2 Johanneksen

1 Vanhin valitulle rouvalle ja hänen lapsillensa, joita minä
totuudessa rakastan, ja en ainoastaan minä, mutta
myös kaikki, jotka totuuden tunteneet ovat, 2 Sen totuuden
tähden, joka meissä pysyy ja on meidän kanssamme oleva
ijankaikkisesti: (aiōn g165) 3 Armo, laupius, rauha Isältä
Jumalalta ja Herralta Jesukselta Kristukselta, Isän Pojalta,
totuudessa ja rakkaudessa olkoon teidän kanssanne! 4
Minä olen suuresti ihastunut, että minä löysin sinun lapsistas
niitä, jotka totuudessa vaeltavat, niinkuin me käskyn Isältä
saaneet olemme. 5 Ja nyt rukoilen minä sinua, rouva, en,
että minä uutta käskyä sinulle kirjoittaisin, vaan sen mikä
meillä alusta oli, että me toinen toistamme rakastaisimme.
6 Ja tämä on rakkaus, että me hänen käskynsä jälkeen
vaellamme. Tämä on käsky, jonka te alusta kuulitte, että te
siinä vaeltaisitte. 7 Sillä monta vietteliää on maailmaan tullut,
jotka ei tunnusta Jesusta Kristusta, että hän on lihaan tullut.
Tämä on vietteliä ja antikristus. 8 Katsokaat visusti teitänne,
ettemme kadottaisi, mitä me työtä tehneet olemme, vaan
että me täyden palkan saisimme. 9 Jokainen, joka harhaelee
ja ei pysy Kristuksen opissa, ei hänellä ole Jumalaa: joka
pysyy Kristuksen opissa, hänellä on sekä Isä että Poika.
10 Jos joku tulee teidän tykönne ja ei tuo tätä opetusta
kanssansa, niin älkäät häntä huoneeseen ottako, älkäät
myös häntä tervehtikö. 11 Sillä joka häntä tervehtii, hän on
osallinen hänen pahoista töistänsä. 12 Minulla olis paljon
teille kirjoittamista, mutta en minä tahtonut paperilla ja läkillä;
vaan minä toivon tulevani teidän tykönne, ja tahdon läsnä
ollessani teidän kanssanne puhua, että meidän ilomme
täydellinen olis. 13 Sinua tervehtivät sinun valitun sisares
lapset, amen!

3 Johanneksen

1 Vanhin rakkaalle Gajukselle, jota minä totuudessa
rakastan. 2 Minun rakkaani! ylitse kaikkein minä toivotan,
että̈s menestyisit ja terveenä olisit, niinkuin sinun sielus
menestyy. 3 Sillä minä ihastuin suuresti, kuin veljet tulivat
ja todistivat sinun totuudestas, niinkuin sinä totuudessa
vaellat. 4 Ei minulla ole suurempaa iloa kuin se, että minä
kuulen lapseni totuudessa vaeltavan. 5 Minun rakkaani!
sinä teet uskollisesti, mitäs veljille ja vieraille teet, 6 Jotka
myös sinun rakkaudestas seurakunnan edessä todistaneet
ovat. Ja sinä teet hyvin, ettäs heidät kauniisti lähettänyt
olet, Jumalan edessä. 7 Sillä hänen nimensä tähden he
ovat lähteneet, ja ei ole pakanoilta mitään ottaneet. 8 Niin
meidän pitää senkaltaisia korjaaman, että me totuuden
apulaiset olisimme. 9 Minä kirjoitin seurakunnalle; mutta
Diotrephes, joka heidän seassansa tahtoo jalo olla, ei
ota meitä vastaan. 10 Sentähden, jos minä tulen, niin
minä tahdon ilmoittaa hänen työnsä, joita hän tekee, joka
pullikoitsee meitä vastaan pahoilla sanoilla, ja ei niihinkään
pysäänny, ja ei hän itse veljiä korjaa, estää myös muita,
jotka niitä korjata tahtovat, ja ajaa heitä pois seurakunnasta.
11 Minun rakkaani, älä seuraa pahaa, vaan hyvää: joka hyvin
tekee, se on Jumalasta; mutta joka pahoin tekee, ei se ole
nähnyt Jumalaa. 12 Demetriuksella on jokaiselta todistus, ja
itse totuudesta. Ja me myös todistamme, ja te tiedätte, että
meidän todistuksemme on tosi. 13 Minulla olis paljo sinun
tykös kirjoittamista, vaan en minä tahtonut läkillä ja kynällä
kirjoittaa. 14 Mutta minä toivon sinun pian näkeväni, ja läsnä
ollessani me saamme toinen toistamme puhutella. Rauha
olkoon sinulle! Ystävät tervehtivät sinua. Tervehdi ystäviä,
kutakin nimeltänsä.

Juudaksen

1 Juudas, Jesuksen Kristuksen palvelia, mutta Jakobin veli,
niille kutsutuille, jotka Isässä Jumalassa pyhitetyt ovat ja
Jesuksessa Kristuksessa vapahdetut: 2 Laupius ja rauha
ja rakkaus lisääntyköön teille! 3 Te rakkaat! että minulla
oli suuri ahkeruus teille yhteisestä autuudesta kirjoittaa,
pidin minä sen tarpeellisena teitä kirjoituksella neuvoa, että
te uskon puolesta kilvoittelisitte, joka kerta pyhille annettu
on. 4 Sillä muutamat ihmiset ovat luikahtaneet sisälle,
jo muinen kirjoitetut tähän tuomioon, jumalattomat, jotka
meidän Jumalan armon vetävät haureuteen ja kieltävät
Jumalan, joka ainoa hallitsia on, ja meidän Herran Jesuksen
Kristuksen. 5 Mutta minä tahdon teille muistuttaa, että te
sen kerran tietäisitte, että koska Herra kansansa Egyptistä
terveenä pelastanut oli, hukkasi hän sitte ne, jotka ei
uskoneet. 6 Ja ne enkelit, jotka ei alkuansa pitäneet,
vaan antoivat ylön kotonsa, on hän kätkenyt pimeyteen
ijankaikkisilla kahleilla suuren päivän tuomioon asti, **(aïdios g126)** 7 Niinkuin Sodoma ja Gomorra ja ne lähikaupungit,
jotka sillä muotoa kuin hekin huorin tehneet olivat ja
muukalaisen lihan jälkeen menneet, ovat pannut muille
opiksi, ijankaikkisen tulen vaivaa kärsimään. **(aiōnios g166)** 8
Niin ovat myös nämät unennäkiät, jotka lihan saastuttavat,
hallitukset katsovat ylön ja majesteetteja pilkkaavat. 9 Mutta
Mikael, ylimmäinen enkeli, kuin hän perkeleen kanssa riiteli ja
kamppaili Moseksen ruumiista, ei rohjennut sanoa sen pilkan
tuomiota, vaan sanoi: Herra sinua rangaiskoon! 10 Mutta
nämät pilkkaavat niitä, joista ei he mitään tiedä; vaan mitä
he luonnon kautta tietävät niinkuin muut järjettömät eläimet,
niissä he turmeltuvat. 11 Voi heitä! sillä he käyvät Kainin
tiellä ja lankeevat Balaamin eksytykseen palkan tähden,
ja hukkuvat Koren kapinassa. 12 Nämät ovat häpiäpilkut
vieraana ollessansa teidän rakkaus-aterioissanne, jotka
ravitsevat itsiänsä pelkäämättä: he ovat vedettömät pilvet,
jotka tuulelta ajetaan ympäri, paljaat, hedelmättömät puut,
kahdesti kuolleet, juurinensa reväistyt ylös; 13 Meren julmat
aallot, jotka oman häpiänsä vaahtuvat; eksyväiset tähdet,
joille pimeyden kauheus on ijankaikkisesti tähdelle pantu.
(aiōn g165) 14 Niin on myös Enok, seitsemäs Adamista,
senkaltaisista ennustanut ja sanonut: katso, Herra tulee
monen tuhannen pyhäinsä kanssa, 15 Tekemään kaikkein
tuomiota, ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia heidän
seassansa, kaikkein heidän jumalattomain töittensä tähden,
joilla he pahaa tehneet ovat, ja kaikkea sitä kovaa, jota
ne jumalattomat syntiset häntä vastaan puhuneet ovat. 16
Nämät ovat napisiat ja valittajat, omain himoinsa jälkeen
vaeltavaiset, ja heidän suunsa puhuu röyhkeitä sanoja ja he
ihmettelevät ihmisiä hyödytyksen tähden. 17 Mutta te, rakkaat
veljet, muistakaat niitä sanoja, joita ennen meidän Herran
Jesuksen Kristuksen apostoleilta sanottiin: 18 Että viimeisellä
ajalla tulevat pilkkaajat, jotka jumalattomissa himoissansa
vaeltavat. 19 Nämät ovat ne, jotka eriseurat tekevät, lihalliset,
joilla ei henkeä ole. 20 Mutta te, minun rakkaani! rakentakaat
itsiänne teidän kaikkein pyhimmän uskonne päälle, Pyhän
Hengen kautta, ja rukoilkaat, pitäin teitänne keskenänne
Jumalan rakkaudessa, 21 Ja odottakaat meidän Herran
Jesuksen Kristuksen laupiutta ijankaikkiseen elämään.
(aiōnios g166) 22 Ja pitäkäät se eroitus, että te muutamia
armahtaisitte, 23 Mutta muutamia pelvolla autuaaksi tekisitte,
ja temmatkaat heitä ulos tulesta, ja vihatkaat sitä lihalta
saastutettua hametta. 24 Mutta hänelle, joka teidät voi
viasta varjella ja asettaa nuhteetoinna kunniansa kasvoin
eteen, riemulla, 25 Ainoalle viisaalle Jumalalle, meidän
Vapahtajallemme, olkoon kunnia, ja majesteetti, ja valta, ja
voima, nyt ja kaikessa ijankaikkisuudessa, amen! **(aiōn g165)**

Ilmestys

1 Jesuksen Kristuksen Ilmestys, jonka Jumala hänelle
antoi, ilmoittaa palvelioillensa niitä, mitkä pian tapahtuman
pitää, ja on tiettäväksi tehnyt ja lähettänyt enkelinsä kautta
palveliallensa Johannekselle. **2** Joka todisti Jumalan sanaa,
ja sen todistuksen Jesuksesta Kristuksesta, ja mitä hän
nähnyt oli. **3** Autuas on se, joka lukee, ja ne, jotka kuulevat
prophetian sanat ja pitävät ne, mitkä siinä kirjoitetut ovat; sillä
aika on läsnä. **4** Johannes seitsemälle Asian seurakunnalle:
armo olkoon teille ja rauha siltä, joka on, joka oli, ja joka
tuleva on, ja seitsemältä hengeltä, jotka hänen istuimensa
edessä ovat, **5** Ja Jesukselta Kristukselta, joka se uskollinen
todistaja on, ja esikoinen kuolleista, ja maan kuningasten
Päämies: joka meitä rakasti ja on meitä verellänsä meidän
synneistämme pessyt, **6** Ja teki meidät kuninkaiksi ja papeiksi
Jumalan ja Isänsä edessä: hänelle olkoon kunnia ja valta
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! **(aiōn g165)** **7** Katso,
hän tulee pilvien kanssa, ja jokaisen silmän pitää hänen
näkemän ja ne, jotka häntä pistäneet ovat ja kaikki maan
sukukunnat pitää parkuman. Niin, amen! **8** Minä olen A
ja O, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on, joka oli, ja joka
tuleva on, kaikkivaltias. **9** Minä Johannes, teidän veljenne ja
osallinen vaivassa ja valtakunnassa ja kärsivällisyydessä,
Jesuksessa Kristuksessa, olin luodossa, joka kutsutaan
Patmos, Jumalan sanan ja Jesuksen Kristuksen todistuksen
tähden. **10** Minä olin hengessä yhtenä sunnuntaina ja
kuulin minun jäljessäni suuren äänen, niinkuin basunan,
11 Sanovan: minä olen A ja O, ensimäinen ja viimeinen.
Mitäs näet, kirjoita kirjaan ja lähetä Asian seurakunnille,
jotka Ephesossa ovat, ja Smyrnassa, ja Pergamossa, ja
Tyatirassa, ja Sardissa, ja Philadelphiassa, ja Laodikeassa.
12 Ja minä käännyin sitä ääntä katsomaan, joka minun
kanssani puhui, ja minun kääntyessäni näin minä seitsemän
kultaista kynttiläjalkaa, **13** Ja kultaisten kynttiläjalkain keskellä
Ihmisen Pojan muotoisen, vaatetetun pitkällä hameella ja
vyötetyn rinnoilta kultaisella vyöllä. **14** Mutta hänen päänsä
ja hiuksensa olivat valkiat niinkuin valkia villa ja niinkuin
lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki, **15** Ja hänen
jalkansa valantovasken kaltaiset, niinkuin pätsissä palavaiset,
ja hänen äänensä oli niinkuin paljon veden kuohina. **16**
Ja seitsemän tähteä oli hänen oikiassa kädessänsä, ja
hänen suustansa kävi ulos kaksiteräinen terävä miekka, ja
hänen kasvonsa, niinkuin aurinko paistaa voimassansa. **17**
Ja kuin minä hänen näin, lankesin minä hänen jalkainsa
eteen niinkuin kuollut, ja hän pani oikian kätensä minun
päälleni ja sanoi minulle: älä pelkää, minä olen ensimäinen
ja viimeinen, **18** Ja elävä, ja olin kuollut, ja katso, minä
olen elävä ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen! Ja minulla
on helvetin ja kuoleman avaimet. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19**
Kirjoita, mitäs nähnyt olet, mitä nyt on, ja mitä tästälähin
tapahtuva on; **20** Se salaisuus niistä seitsemästä tähdestä,
jotka sinä minun oikiassa kädessäni nähnyt olet, ja seitsemän
kultaista kynttiläjalkaa. Ne seitsemän tähteä ovat seitsemän
seurakunnan enkelit: ja ne seitsemän kynttiläjalkaa, jotka
sinä nähnyt olet, ovat seitsemän seurakuntaa.

2 Kirjoita Epheson seurakunnan enkelille: näitä sanoo
se, joka seitsemän tähteä pitää oikiassa kädessänsä,
joka käy seitsemän kultaisen kynttiläjalan keskellä: **2** Minä
tiedän sinun työs ja tekos ja sinun kärsivällisyytes, ettet
sinä voi kärsiä pahoja: sinä olet niitä jo kiusannut, jotka
itsensä apostoleiksi sanovat ja ei ole, ja löysit heidät
valehtelioiksi. **3** Ja sinä kannoit ja kärsit, ja minun nimeni
tähden sinä työtä teit ja et väsynyt. **4** Mutta minulla on
sinua vastaan, että sinä sinun ensimäisen rakkautes annoit
ylön. **5** Muista siis, kusta lankesit pois, ja tee parannus,
ja tee niitä ensimäisiä töitä; vaan jos ei, niin minä tulen
sinulle pian ja syöksen kynttiläjalkas pois sialtansa, ellet
sinä tee parannusta. **6** Mutta se sinulla on, ettäs vihaat
Nikolailaisten töitä, joita minäkin vihaan. **7** Jolla korva on, se
kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sen, joka voittaa,
annan minä elämän puusta syödä, joka keskellä Jumalan
paradisia on. **8** Ja Smyrnan seurakunnan enkelille kirjoita:
näitä sanoo ensimäinen ja viimeinen, joka oli kuollut ja elää:
9 Minä tiedän sinun tekos ja vaivas ja köyhyytes, (mutta
sinä olet rikas,) ja niiden pilkan, jotka itsensä Juudalaisiksi
sanovat ja ei olekaan, vaan ovat saatanan joukko. **10** Älä
sinä ensinkään pelkää, mitä sinun kärsimän pitää. Katso,
perkele on muutamia teistä heittävä vankiuteen, kiusattaa; ja
teillä pitää oleman vaiva kymmenen päivää. Ole uskollinen
kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan.
11 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille
sanoo: Joka voittaa, ei se toiselta kuolemalta vahingoiteta.
12 Ja Pergamon seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo
se, jolla on kaksiteräinen terävä miekka: **13** Minä tiedän
sinun tekos, ja kussas asut, kussa saatanan istuin on:
ja sinä pidät minun nimeni ja et kieltänyt minun uskoani
niinäkään päivinä, joina Antipas, minun uskollinen todistajani,
teidän tykönänne tapettu on, kussa saatana asuu. **14** Mutta
minulla on vähä sinua vastaan: että sinulla siellä on niitä,
jotka Balaamin oppia pitävät, joka opetti Balakin antamaan
pahennusta Israelin lasten edessä, epäjumalten uhria syödä
ja salavuoteudessa maata. **15** Niin myös sinulla on niitä,
jotka Nikolailaisten oppia pitävät, jota minä vihaan. **16**

Tee parannus; vaan jos ei, niin minä tulen sinulle pian, ja
tappelen heidän kanssansa minun suuni miekalla. 17 Jolla
korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo: sen,
joka voittaa, annan minä syödä siitä salatusta mannasta, ja
tahdon hänelle hyvän todistuksen antaa, ja sillä todistuksella
uuden kirjoitetun nimen, jota ei yksikään tiedä, vaan se, joka
sen saa. 18 Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: näitä
sanoo Jumalan Poika, jonka silmät ovat niinkuin tulen liekki
ja hänen jalkansa valantovasken kaltaiset: 19 Minä tiedän
sinun tekos ja rakkautes, ja palvelukses ja uskos, ja sinun
kärsivällisyytes ja sinun tekos, ja ne viimeiset usiammat kuin
ensimäiset. 20 Vaan minulla on vähä sinua vastaan, ettäs
sallit sen vaimon Jesabelin, joka itsensä prophetaksi sanoo,
opettavan ja minun palvelioitani viettelevän, salavuoteudessa
makaavan ja epäjumalan uhria syövän. 21 Ja minä annoin
hänelle ajan parannusta tehdä salavuoteudestansa, mutta ei
hän tehnytkään. 22 Katso, minä panen hänen vuoteesen ja
ne, jotka hänen kanssansa huorin tekevät, suureen vaivaan,
ellei he tee parannusta töistänsä. 23 Ja hänen lapsensa minä
tapan kuolemalla. Ja jokaisen seurakunnan pitää tietämän,
että minä olen se, joka munaskuut ja sydämet tutkin, ja annan
kullekin teistä teidän työnne jälkeen. 24 Mutta teille minä
sanon ja muille, jotka Tyatirassa olette, joilla ei tämä oppi ole
ja jotka ei saatanan syvyyttä tunteneet, niinkuin he sanovat:
en minä laske teidän päällenne muuta kuormaa; 25 Kuitenkin
se, mikä teillä on, pitäkäät siihenasti kuin minä tulen, 26
Ja joka voittaa ja minun tekoni hamaan loppuun asti pitää,
sille minä annan voiman pakanain ylitse, 27 Ja hänen pitää
heitä rautaisella vitsalla hallitseman ja niinkuin savenvalajan
astioita heitä särkemän, niinkuin minäkin Isältäni sain; 28 Ja
annan hänelle kointähden. 29 Jolla korva on, se kuulkaan,
mitä Henki seurakunnille sanoo.

3 Ja kirjoita Sardin seurakunnan enkelille: näitä sanoo
se, jolla ne seitsemän Jumalan henkeä ja ne seitsemän
tähteä ovat: minä tiedän sinun tekos; sillä sinulla on nimi
että elät, ja olet kuollut. 2 Ole valpas ja vahvista niitä muita,
jotka kuolemallansa ovat; sillä en minä löytänyt sinun tekojas
täydellisiksi Jumalan edessä. 3 Niin ajattele siis, kuinka
sinä saanut ja kuullut olet, ja pidä se, ja tee parannus. Ellet
sinä siis valvo, niin minä tulen sinun päälles niinkuin varas,
ja et sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päälles tulen.
4 Sinulla on myös muutamat nimet Sardissa, jotka ei ole
vaatteitansa saastuttaneet: niiden pitää minun kanssani
valkeissa vaatteissa vaeltaman; sillä he ovat mahdolliset. 5
Joka voittaa, se pitää valkeilla vaatteilla puetettaman, ja en
minä pyyhi hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä tahdon
tunnustaa hänen nimensä minun Isäni edessä ja hänen
enkeleinsä edessä. 6 Jolla korva on, se kuulkaan, mitä
Henki seurakunnille sanoo. 7 Ja Philadelphian seurakunnan
enkelille kirjoita: näitä sanoo se Pyhä, se totinen, jolla on
Davidin avain, joka avaa ja ei yksikään sulje, joka sulkee ja
ei yksikään avaa; 8 Minä tiedän sinun tekos: katso, minä
annoin sinun etees aukian oven, ja ei yksikään voi sitä
sulkea; sillä sinulla on vähä voimaa, ja pidät minun sanani,
etkä minun nimeäni kieltänyt. 9 Katso, minä annan sinulle
saatanan joukosta ne, jotka itsensä Juudalaisiksi sanovat, ja
ei olekaan, vaan he valehtelevat. Katso, minä tahdon vaatia
heitä siihen, että heidän pitää tuleman ja kumartaman sinun
jalkais edessä, ja heidän pitää tietämän, että minä sinua
rakastin. 10 Ettäs pidit minun kärsivällisyyteni sanat, niin
minä tahdon sinun varjella kiusauksen hetkestä, joka koko
maan piirin päälle tuleva on, niitä kiusaamaan, jotka maan
päällä asuvat. 11 Katso, minä tulen pian: pidä mitä sinulla
on, ettei kenkään sinun kruunuas ottaisi. 12 Joka voittaa,
hänen minä teen patsaaksi minun Jumalani templissä, ja ei
hänen pidä silleen sieltä lähtemän ulos, ja tahdon kirjoittaa
hänen päällensä minun Jumalani nimen ja minun kaupunkini,
uuden Jerusalemin nimen, joka taivaasta minun Jumalaltani
tuli alas, ja minun uuden nimeni. 13 Jolla korva on, se
kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo. 14 Ja Laodikean
seurakunnan enkelille kirjoita: näitä sanoo Amen, uskollinen
ja totinen todistaja, Jumalan luontokappalten alku: 15 Minä
tiedän sinun tekos, ettet sinä kylmä etkä palava ole: oi jospa
kylmä taikka palava olisit! 16 Sentähden ettäs pensiä olet, ja
et kylmä etkä palava, rupean minä sinua minun suustani
oksentamaan ulos. 17 Ettäs sanot: minä olen rikas, minä
olen rikastunut ja en minä mitään tarvitse; ja et tiedä, ettäs
viheliäinen ja raadollinen olet, köyhä, sokia ja alastoin. 18
Minä neuvon sinua minulta ostamaan kultaa tulella selitettyä,
ettäs rikastuisit, ja valkiat vaatteet, joillas sinus pukisit, ettei
sinun alastomuutes häpy näkyisi, ja voitele silmäs silmäin
voiteella, ettäs näkisit. 19 Joita minä rakastan, niitä minä
myös nuhtelen ja kuritan; niin ole siis ahkera ja tee parannus.
20 Katso, minä seison ovessa ja kolkutan: jos joku minun
ääneni kuulee ja avaa oven, sen tykö minä tahdon mennä
sisälle, ja pitää ehtoollista hänen kanssansa ja hän minun
kanssani. 21 Joka voittaa, sen minä annan istua minun
kanssani minun istuimellani, niinkuin minäkin voitin ja olen
minun isäni kanssa hänen istuimellansa istunut. 22 Jolla
korva on, se kuulkaan, mitä Henki seurakunnille sanoo.

4 Sitte näin minä, ja katso, ovi avattiin taivaassa, ja
ensimäinen ääni, jonka minä kuulin niinkuin basunan

puhuvan minun kanssani, sanoen: astu tänne ylös, ja minä
osoitan sinulle, mitä tästälähin tapahtuva on. 2 Ja kohta
minä olin hengessä, ja katso, istuin oli pantu taivaasen, ja
istuimella oli (yksi) istuva. 3 Ja se, joka istui, oli näkyänsä
kiven jaspiksen ja sardin kaltainen, ja taivaan kaari istuimen
ympäri näkyänsä smaragdin kaltainen. 4 Ja sen istuimen
ympärillä oli neljäkolmattakymmentä istuinta, ja niillä istuimilla
näin minä neljäkolmattakymmentä vanhinta istuvan, valkeilla
vaatteilla puetettuna, ja heidän päässänsä olivat kultaiset
kruunut. 5 Ja istuimesta kävivät ulos leimaukset ja pitkäiset
ja äänet, ja seitsemän tulista lamppua paloi istuimen edessä,
jotka seitsemän Jumalan henkeä ovat. 6 Ja istuimen edessä
oli niinkuin lasinen meri, kristallin muotoinen, ja keskellä
istuinta ja ympäri istuinta neljä eläintä, edestä ja takaa silmiä
täynnänsä. 7 Ja ensimäinen eläin oli jalopeuran muotoinen,
ja toinen eläin vasikan muotoinen, ja kolmannella eläimellä
olivat niinkuin ihmisen kasvot, ja neljäs eläin lentäväisen
kotkan muotoinen. 8 Ja niillä neljällä eläimellä oli kullakin
kuusi siipeä ympärillä, ja he olivat sisältä silmiä täynnänsä;
ja ei heillä ollut lepoa päivällä eikä yöllä, ja sanoivat:
pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala kaikkivaltias, joka oli,
ja joka on, ja joka tuleva on. 9 Ja kuin ne eläimet antoivat
kiitoksen ja kunnian ja siunauksen sille, joka istuimella istui,
joka elää ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165)** 10 Niin
ne neljäkolmattakymmentä vanhinta lankesivat istuimella
istuvaisen eteen, ja kumartaen rukoilivat sitä, joka elää
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, ja heittivät kruununsa istuimen
eteen ja sanoivat: **(aiōn g165)** 11 Herra! sinä olet mahdollinen
saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman; sillä sinä olet
kaikki luonut, ja sinun tahdostas he ovat, ja luodut ovat.

5 Ja minä näin istuimella istuvaisen oikiassa kädessä kirjan,
sisältä ja ulkoa kirjoitetun, seitsemällä sinetillä lukitun. 2 Ja
minä näin väkevän enkelin suurella äänellä saarnaavan: kuka
on mahdollinen tätä kirjaa avaamaan ja hänen sinettiänsä
päästämään? 3 Ja ei yksikään voinut, ei taivaassa, eikä
maassa, eikä maan alla, kirjaa avata, eikä siihen katsoa. 4
Ja minä itkin kovin, ettei yksikään löydetty mahdolliseksi
kirjaa avaamaan eikä sitä näkemään. 5 Ja yksi vanhimmista
sanoi minulle: älä itke! katso, Jalopeura voitti, joka on
Juudan sukukunnasta, Davidin juuri, avaamaan sitä kirjaa ja
päästämään sen seitsemää sinettiä. 6 Ja minä näin, ja katso,
keskellä istuinta, ja neljän eläimen ja vanhimpien keskellä
seisoi Karitsa, niinkuin tapettu, jolla oli seitsemän sarvea ja
seitsemän silmää, jotka ovat seitsemän Jumalan henkeä
kaikelle maalle lähetetyt: 7 Ja se tuli ja otti kirjan istuimella
istuvaisen oikiasta kädestä. 8 Ja kuin hän kirjan ottanut
oli, lankesivat ne neljä eläintä ja neljäkolmattakymmentä
vanhinta Karitsan eteen, ja jokaisella oli kantele ja kultaiset
maljat suitsutusta täynnä, jotka ovat pyhäin rukoukset, 9 Ja
veisasivat uutta virttä, sanoen: sinä olet mahdollinen kirjaa
ottamaan ja sen sineteitä avaamaan; sillä sinä olet tapettu ja
verellä meitä Jumalalle lunastit kaikkinaisista sukukunnista,
ja kielistä, ja kansoista ja pakanoista, 10 Ja olet meidät
tehnyt meidän Jumalallemme kuninkaiksi ja papeiksi, ja
me saamme vallita maan päällä. 11 Ja minä näin ja kuulin
monen enkelin äänen istuimen ja eläinten ja vanhimpien
ympärillä, ja heidän lukunsa oli kymmenentuhatta kertaa
kymmenentuhatta, ja tuhannen kertaa tuhatta, 12 Ja sanoivat
suurella äänellä: Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen
ottamaan voiman, ja rikkauden, ja viisauden, ja kunnian, ja
kiitoksen, ja siunauksen. 13 Ja kaikki luontokappaleet, jotka
taivaassa ovat, ja maan päällä, ja maan alla, ja meressä,
ja kaikki, jotka niissä ovat, kuulin minä sille sanovan, joka
istuimella istui, ja Karitsalle: siunaus ja kunnia, ja ylistys ja
voima, ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165)** 14 Ja ne
neljä eläintä sanoivat: amen! Ja ne neljäkolmattakymmentä
vanhinta lankesivat maahan, kumarsivat ja rukoilivat sitä,
joka elää ijankaikkisesta ijankaikkiseen.

6 Ja minä näin, kuin Karitsa ensimäisen sinetin avasi, ja
minä kuulin yhden neljästä eläimestä sanovan, niinkuin
pitkäisen jylinän: tule ja katso! 2 Ja minä näin, ja katso,
valkia orhi; ja se, joka sen päällä istui, piti joutsea, ja hänelle
annettiin kruunu, ja hän läksi voittamaan ja saamaan voittoa.
3 Ja kuin hän toisen sinetin avasi, kuulin minä toisen eläimen
sanovan: tule ja katso! 4 Ja ruskia orhi meni ulos; ja sille,
joka sen päällä istui, annettiin rauha maasta ottaa pois,
että heidän piti keskenänsä toinen toisensa tappaman; ja
hänelle oli suuri miekka annettu. 5 Ja kuin hän kolmannen
sinetin avasi, kuulin minä kolmannen eläimen sanovan:
tule ja katso! Ja minä näin, ja katso, musta orhi; ja sillä,
joka sen päällä istui, oli vaaka kädessä. 6 Ja minä kuulin
äänen neljän eläimen keskeltä sanovan: mitta nisuja yhteen
penninkiin ja kolme mittaa ohria yhteen penninkiin, ja älä
viinaa eikä öljyä vahingoita. 7 Ja kuin hän avasi neljännen
sinetin, kuulin minä neljännen eläimen äänen sanovan: tule
ja katso! 8 Ja minä näin, ja katso, hiirenkarvainen orhi,
ja joka sen päällä istui, sen nimi oli kuolema; ja helvetti
noudatti häntä. Ja hänelle annettiin voima tappaa neljättä
osaa maan päältä miekalla ja nälällä, ja surmalla ja pedoilla
maan päällä. **(Hadēs g86)** 9 Ja kuin hän viidennen sinetin
avasi, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka Jumalan
sanan tähden tapetut olivat ja sen todistuksen tähden, joka

heillä oli. 10 Ja he huusivat suurella äänellä sanoen: sinä
pyhä ja totinen Herra! kuinka kauvan et sinä tuomitse ja
meidän vertamme kosta niille, jotka maan päällä asuvat? 11
Ja kullekin heistä annettiin valkia vaate ja sanottiin heille,
että heidän piti vielä vähän aikaa lepäämän, siihenasti kuin
heidän kanssapalveliainsa ja veljeinsä luku täytetyksi tulis,
jotka piti tapettaman niinkuin hekin. 12 Ja minä näin, kuin
hän kuudennen sinetin avasi, katso, niin tapahtui suuri
maanjäristys, ja aurinko tuli mustaksi niinkuin karvasäkki
ja kuu tuli kokonansa niinkuin veri, 13 Ja tähdet putosivat
taivaasta maan päälle, niinkuin fikunapuu fikunansa varistaa,
kuin hän suurelta tuulelta häälytetään. 14 Ja taivas pakeni
niinkuin kämärtynyt kirja, ja kaikki vuoret ja luodot siirrettiin
sioistansa. 15 Ja kuninkaat maan päällä, ja ylimäiset, ja
rikkaat, ja päämiehet, ja väkevät, ja kaikki orjat, ja kaikki
vapaat kätkivät itsensä luoliin ja vuorten rotkoihin, 16 Ja
sanoivat vuorille ja kukkuloille: langetkaat meidän päällemme
ja peittäkäät meitä sen kasvoin edestä, joka istuimella istuu,
ja Karitsan vihasta. 17 Sillä se suuri hänen vihansa päivä on
tullut, ja kuka voi pysyä?

7 Ja sitte näin minä neljä enkeliä seisovan neljän maan
kulman päällä, ja neljää maan tuulta pitävän, ettei
tuuli oisi puhaltanut maan päälle, eikä meren päälle, eikä
yhdenkään puun päälle. 2 Ja minä näin toisen enkelin
auringon koitosta tulevan ylös jolla oli elävän Jumalan
sinetti, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille,
joiden maata ja merta oli annettu vahingoittaa. 3 Ja
sanoi: älkäät maata eikä merta eikä puita vahingoittako
siihenasti kuin me merkitsemme meidän Jumalamme
palveliat heidän otsissansa. 4 Ja minä kuulin, että merkittyin
luku oli sata ja neljäviidettäkymmentä tuhatta, jotka kaikkein
Israelin lasten sukukunnista merkityt olivat: 5 Juudan
sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt Rubenin
sukukunnasta kaksitoistakymmentätuhatta merkityt, Gadin
sukukunnasta kaksitoistakymmentätuhatta merkityt: 6
Asserin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt,
Naphtalin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta
merkityt, Manassen sukukunnasta kaksitoistakymmentä
tuhatta merkityt: 7 Simeonin sukukunnasta
kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Levin sukukunnasta
kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt, Isaskarin
sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt: 8
Zebulonin sukukunnasta kaksitoistakymmentä tuhatta
merkityt, Josephin sukukunnasta kaksitoistakymmentä
tuhatta merkityt, Benjaminen sukukunnasta
kaksitoistakymmentä tuhatta merkityt. 9 Sen jälkeen näin
minä, ja katso, suuri joukko, jota ei yksikään lukea taitanut,
kaikista pakanoista, ja sukukunnista, ja kansoista ja kielistä,
seisovan istuimen edessä ja Karitsan edessä, valkeilla
vaatteilla puetetut, ja palmut heidän käsissänsä. 10 Ja he
huusivat suurella äänellä, sanoen: autuus olkoon meidän
Jumalallemme, joka istuimella istuu, ja Karitsalle! 11 Ja
kaikki enkelit seisoivat ympäri istuinta, ja vanhimpia, ja
neljää eläintä, ja lankesivat kasvoillensa istuimen eteen,
kumarsivat ja rukoilivat Jumalaa, 12 Sanoen: amen! Siunaus,
ja ylistys, ja viisaus, ja kiitos, ja kunnia, ja voima, ja väkevyys
olkoon meidän Jumalallemme ijankaikkisesta ijankaikkiseen.
Amen! **(aiōn g165)** 13 Ja yksi vanhimmista vastasi ja sanoi
minulle: kutka nämät valkeilla vaatteilla puetetut ovat, ja
kusta he tulleet ovat? 14 Ja minä sanoin hänelle: herra,
sinäpä sen tiedät. Ja hän sanoi minulle: nämät ovat ne, jotka
suuresta vaivasta tulivat, ja he ovat vaatteensa pesseet ja
ovat vaatteensa Karitsan veressä valaisseet. 15 Sentähden
ovat he Jumalan istuimen edessä ja palvelevat häntä
päivällä ja yöllä hänen templissänsä. Ja se, joka istuimella
istuu, asuu heidän päällänsä. 16 Ei heidän pidä enään
isooman, eikä enään janooman, eikä aurinko lankee heidän
päällensä, ei myös yksikään palavuus. 17 Sillä Karitsa, joka
istuimen keskellä on, kaitsee heitä ja johdattaa heitä eläväin
vesilähdetten tykö, ja Jumala on kuivaava kaikki kyyneleet
heidän silmistänsä.

8 Ja kuin hän seitsemännen sinetin avasi, oltiin ääneti
taivaassa lähes puoli hetkeä. 2 Ja minä näin seitsemän
enkeliä Jumalan edessä seisovan, joille seitsemän basunaa
annettiin. 3 Ja toinen enkeli tuli ja seisoi alttarin edessä, ja
hänellä oli kultainen pyhän savun astia, jolle paljo suitsutusta
annettiin, kaikkein pyhäin rukouksiin, kultaiselle alttarille
antaaksensa, joka on istuimen edessä. 4 Ja suitsutuksen
savu pyhäin rukouksista nousi enkelin kädestä Jumalan
eteen. 5 Ja enkeli otti pyhän savun astian, ja täytti sen
alttarin tulesta, ja heitti maan päälle, ja niin tapahtuivat äänet
ja pitkäisen jylinät ja leimaukset ja maanjäristykset. 6 Ja ne
seitsemän enkeliä seitsemällä basunalla hankitsivat basunilla
soittamaan. 7 Ja ensimäinen enkeli soitti basunalla, ja tuli
rakeita ja tulta verellä sekoitettuja, jotka maan päälle heitettiin;
ja kolmas osa puista paloi ja kaikki viheriäinen ruoho paloi. 8
Ja toinen enkeli soitti basunalla, ja mereen heitettiin niinkuin
suuri vuori tulessa palava: ja kolmas osa merestä tuli vereksi,
9 Ja kolmas osa elävistä luontokappaleista meressä kuoli
ja kolmas osa haaksista hukkui. 10 Ja kolmas enkeli soitti
basunalla, ja suuri tähti lankesi taivaasta, palava niinkuin
tulisoitto, ja lankesi kolmannen osan virtain ja vesilähdetten

päälle. 11 Ja tähti kutsutaan koiruohoksi: ja kolmas osa
vesistä muuttui koiruohoksi, ja monta ihmistä kuoli vetten
tähden, että ne haikiaksi tehdyt olivat. 12 Ja neljäs enkeli
soitti basunalla, ja kolmas osa auringosta lyötiin, ja kolmas
osa kuusta, ja kolmas osa tähdistä, niin että kolmas osa
heistä pimeni, ja ei kolmas osa päivästä valaissut, eikä
yöstä. 13 Ja minä näin ja kuulin enkelin keskelle taivasta
lentävän ja suurella äänellä sanovan: voi, voi, voi, asuvaisia
maan päällä, muiden kolmen enkelin basunan äänistä, jotka
vielä basunilla soittaman pitää!

9 Ja viides enkeli soitti basunalla, ja minä näin tähden
taivaasta maan päälle putoovan, ja hänelle annettiin
syvyyden kaivon avain. (Abyssos g12) 2 Ja hän avasi syvyyden
kaivon, ja kaivon savu kävi ylös niinkuin suuren pätsin savu,
ja aurinko ja ilma pimisi kaivon savusta. (Abyssos g12) 3 Ja
savusta läksivät metsäsirkat maan päälle, ja heille annettiin
voima, niinkuin skorpionilla on voima maan päällä. 4 Ja
heille sanottiin, ettei heidän pitänyt vahingoittaman maan
ruohoa eikä mitään viheriäistä, ei myös yhtään puuta, vaan
ainoastaan ihmisiä, joiden otsissa ei Jumalan sinetti ole. 5
Ja se annettiin heille, ettei heidän pitänyt heitä tappaman,
vaan viisi kuukautta vaivaaman, ja heidän vaivaamisensa
oli niinkuin skorpionin vaivaaminen, kuin hän on ihmistä
pistänyt. 6 Ja niinä päivinä ihmiset etsivät kuolemaa, ja
ei löydä häntä, ja pyytää kuolla, vaan kuolema pakenee
heitä. 7 Ja metsäsirkat ovat orhitten kaltaiset, jotka sotaan
valmistetut ovat, ja heidän päässänsä niinkuin kruunut, kullan
muotoiset, ja heidän kasvonsa niinihmisten kasvot. 8 Ja
heillä olivat hiukset, ja heidän hampaansa olivat niinkuin
jalopeuran. 9 Ja heillä oli pantsari niinkuin rautapantsarit;
ja heidän siipiensä havina niinkuin ratasten kituma, kussa
monta hevosta sotaan juoksee. 10 Ja heillä oli pyrstöt
niinkuin skorpionilla, ja heidän pyrstöissänsä olivat neulaiset,
ja heidän voimansa oli ihmisiä viisi kuukautta vahingoittaa.
11 Ja heidän kuninkaansa on syvyyden enkeli, jonka nimi
Hebrean kielellä on Abaddon, ja Grekan kielellä on hänen
nimensä Apollyon. (Abyssos g12) 12 Yksi voi on mennyt edes,
katso, vielä kaksi voita sen jälkeen tulevat. 13 Ja kuudes
enkeli soitti basunalla, ja minä kuulin äänen neljästä kultaisen
alttarin sarvesta, joka Jumalan edessä on, 14 Sanovan
sille kuudennelle enkelille, jolla basuna oli: päästä ne neljä
enkeliä, jotka suuressa Euphratin virrassa sidottuna ovat. 15
Ja ne neljä enkeliä päästettiin, jotka olivat valmiit hetkeksi, ja
päiväksi, ja kuukaudeksi ja vuodeksi, tappamaan kolmatta
osaa ihmisistä. 16 Ja ratsasmiesten sotajoukon luku oli
kaksin kerroin kymmentuhatta kertaa kymmenentuhatta,
ja minä kuulin heidän lukunsa. 17 Ja niin minä näin ne
orhiit näyssä, ja niillä, jotka heidän päällänsä istuivat, olivat
tuliset ja keltaiset ja tulikiviset pantsarit, ja orhitten päät olivat
niinkuin jalopeurain päät, ja heidän suustansa kävi ulos tuli,
ja savu, ja tulikivi. 18 Näillä kolmella vitsauksella tapettiin
kolmas osa ihmisistä, tulella, savulla ja tulikivellä, jotka
kävivät ulos heidän suustansa. 19 Sillä heidän voimansa
oli heidän suussansa ja heidän pyrstöissänsä, ja heidän
pyrstönsä olivat kärmetten muotoiset, heillä olivat päät ja
niillä he vahingoitsivat. 20 Ja muut ihmiset, jotka ei näillä
vitsauksilla ole tapetut, ei heidän kättensä töistä parannusta
tehneet: ettei he olisi perkeleitä kumartaneet ja kultaisia,
ja hopiaisia, ja vaskisia, ja kivisiä ja puisia epäjumalia,
jotka ei nähdä taida, eikä kuulla, ei myös käydä. 21 Ja ei
tehneet parannusta murhistansa, eikä velhoudestansa, eikä
huoruudestansa, ei myös varkaudestansa.

10 Ja minä näin toisen väkevän enkelin tulevan alas
taivaasta, joka pilvellä puetettu oli, ja taivaan kaari
hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat niinkuin
aurinko, ja hänen jalkansa niinkuin tulen patsaat. 2 Ja hänen
kädessänsä oli avoin kirja, ja hän pani oikian jalkansa meren
päälle ja vasemman maan päälle. 3 Ja huusi suurella äänellä,
niinkuin jalopeura kiljuu. Ja koska hän huusi, puhuivat ne
seitsemän pitkäistä äänensä. 4 Ja kuin ne seitsemän pitkäistä
olivat äänensä puhuneet, tahdoin minä sen kirjoittaa. Ja minä
kuulin äänen taivaasta sanovan minulle: lukitse se, mitä ne
seitsemän pitkäistä puhuivat, ja älä niitä kirjoita. 5 Ja enkelin,
jonka minä meren päällä ja maan päällä näin seisovan, nosti
kätensä taivaasen päin, 6 Ja vannoi sen kautta, joka elää
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, joka taivaan luonut oli ja ne,
mitkä siinä on, ja maan ja ne, mitkä siinä on, ja meren ja ne,
mitkä siinä on, ettei silleen aikaa enempi oleman pidä: (aiōn
g165) 7 Vaan seitsemännen enkelin äänen päivinä, kuin hän
rupee basunalla soittamaan, niin pitää Jumalan salaisuus
täytettämän, niinkuin hän on palvelioillensa prophetaille
ilmoittanut. 8 Ja ääni, jonka minä kuulin taivaasta, puhui
taas minun kanssani ja sanoi: mene ja ota avoin kirja enkelin
kädestä, joka meren ja maan päällä seisoo. 9 Ja minä
menin enkelin tykö ja sanoin: anna kirja minulle. Ja hän
sanoi minulle: ota ja syö se! ja se on karvasteleva sinun
vatsassas, vaan sinun suussas pitää sen oleman makian
niinkuin hunaja. 10 Ja minä otin kirjan enkelin kädestä ja söin
sen, ja se oli makia minun suussani niinkuin hunaja. Ja kuin
minä sen syönyt olin, karvasteli se minun vatsassani. 11 Ja
hän sanoi minulle: taas tulee sinun propheteerata kansoille,
ja pakanoille, ja kielille, ja monelle kuninkaalle.

11 Ja minulle annettiin ruoko niinkuin sauva, ja enkeli seisoi
ja sanoi: nouse ja mittaa Jumalan templi ja alttari, ja ne,
jotka siinä rukoilevat. **2** Mutta syökse sisälmäinen kuori ulos
templistä, ja älä sitä mittaa; sillä se on pakanoille annettu,
ja he tallaavat pyhää kaupunkia kaksiviidettäkymmentä
kuukautta. **3** Ja minä annan kahdelle minun todistajalleni, ja
heidän pitää tuhannen kaksisataa ja kuusikymmentä päivää
propheteeraaman, säkeissä puetettuna. **4** Nämät ovat kaksi
öljypuuta ja kaksi kynttiläjalkaa, jotka maan Jumalan edessä
seisovat. **5** Ja jos joku heitä tahtoo vahingoittaa, niin tuli käy
ulos heidän suustansa, ja syö heidän vihollisensa; ja jos joku
tahtoo heitä vahingoittaa, niin se tapetaan. **6** Näillä on valta
taivasta sulkea, ettei niinä päivinä, joina he propheteeraavat,
sataman pidä; ja heillä on valta vesiä vereksi muuttaa,
ja löydä maata kaikkinaisella vitsauksella, niin usein kuin
he tahtovat. **7** Ja koska he todistuksensa lopettaneet
ovat, niin peto, joka astui ylös syvyydestä, on heidän
kanssansa sotiva, ja heitä voittava ja tappava heidät. **(Abyssos g12)** **8** Ja heidän ruumiinsa pitää makaavan sen suuren
kaupungin kaduilla, joka hengellisesti kutsutaan Sodoma
ja Egypti, kussa myös meidän Herramme ristiinnaulittu on.
9 Ja muutamat sukukunnista, ja kansoista, ja kielistä, ja
pakanoista pitää näkemän heidän ruumiinsa kolme päivää
ja puolen, ja ei he salli heidän ruumiitansa haudattaa.
10 Ja jotka maan päällä asuvat, ne iloitsevat heistä, ja
riemuitsevat, ja lahjoja keskenänsä lähettelevät, sillä nämät
kaksi prophetaa ahdistelivat niitä, jotka maan päällä asuivat.
11 Ja kolmen päivän perästä ja puolen meni Jumalalta
elämän henki heihin: ja he seisoivat jaloillansa, ja suuri pelko
tuli niiden päälle, jotka heidät näkivät. **12** Ja he kuulivat
suuren äänen taivaasta sanovan heille: astukaat tänne. Ja
he astuivat taivaasen pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät
heidät. **13** Ja sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys,
ja kymmenes osa kaupungista lankesi maahan. Ja siinä
maanjäristyksessä tapettiin seitsemäntuhannen ihmisten
nimi, ja ne muut hämmästyivät ja antoivat kunnian taivaan
Jumalalle. **14** Toinen voi on mennyt edes, ja katso, kolmas voi
pian tulee. **15** Ja seitsemäs enkeli soitti basunalla, ja suuret
äänet kuuluivat taivaassa, sanoen: maailman valtakunnat
ovat meidän Herrallemme ja hänen Kristuksellensa tulleet, ja
hän on hallitseva ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165)** **16**
Ja neljäkolmattakymmentä vanhinta, jotka Jumalan edessä
istuimillansa istuvat, lankesivat kasvoillensa ja kumarsivat
Jumalaa, **17** Sanoen: me kiitämme sinua Herra, kaikkivaltias
Jumala, joka olet, ja olit, ja tuleva olet: että sinä olet saanut
sinun suuren voimas, ja hallinnut; **18** Ja pakanat ovat
vihastuneet, ja sinun vihas on tullut, ja kuolleitten aika heitä
tuomittaa, ja sinun palveliais prophetain palkka maksettaa, ja
pyhäin, ja niiden, jotka sinun nimeäs pelkäävät, pienten ja
suurten, ja kadottaa niitä, jotka maan turmelleet ovat. **19** Ja
Jumalan templi aukeni taivaassa, ja hänen testamenttinsa
arkki nähtiin hänen templissänsä; ja tapahtuivat leimaukset,
ja äänet ja pitkäiset, ja maanjäristykset, ja suuret rakeet.

12 Ja suuri ihme ilmestyi taivaassa: vaimo oli puetettu
auringolla, ja kuu hänen jalkainsa alla, ja hänen
päässänsä kruunu kahdestatoistakymmenestä tähdestä. **2**
Ja hän oli raskas, ja huusi synnyttäissänsä, ja hänellä oli
suuri vaiva synnyttää. **3** Ja toinen ihme näkyi taivaassa,
katso: suuri ruskia lohikärme, jolla oli seitsemän päätä ja
kymmenen sarvea, ja hänen päissänsä seitsemän kruunua.
4 Ja hänen pyrstönsä veti kolmannen osan taivaan tähdistä,
ja heitti ne maan päälle. Ja lohikärme seisoi vaimon edessä,
joka oli synnyttämällänsä, että kuin hän olis synnyttänyt, se
olisi syönyt hänen lapsensa. **5** Ja hän synnytti poikalapsen,
joka oli kaikki pakanat hallitseva rautaisella vitsalla. Ja hänen
poikansa temmattiin Jumalan tykö ja hänen istuimensa
tykö. **6** Ja vaimo pakeni korpeen, kussa hänelle oli sia
Jumalalta valmistettu, siinä ruokittaa tuhannen kaksisataa ja
kuusikymmentä päivää. **7** Ja (suuri) sota tapahtui taivaassa:
Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikärmeen kanssa, ja
lohikärme soti ja hänen enkelinsä. **8** Ja ei he voittaneet,
eikä heidän siaansa enää löydetty taivaassa. **9** Ja suuri
lohikärme, vanha mato, joka perkeleeksi ja saatanaksi
kutsutaan, heitettiin ulos, joka koko maan piirin viettelee,
hän heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä myös hänen
kanssansa heitettiin sinne. **10** Ja minä kuulin suuren äänen
taivaassa sanovan: nyt on autuus, ja voima, ja valtakunta,
ja väki meidän Jumalamme, ja valta hänen Kristuksensa:
että meidän veljiemme päällekantaja on heitetty ulos, joka
heidän päällensä yötä ja päivää Jumalan edessä kantoi. **11**
Ja he ovat hänen voittaneet Karitsan veren kautta, ja heidän
todistuksensa sanan kautta; ja ei he henkeänsä kuolemaan
asti rakastaneet. **12** Sentähden te, taivaat, iloitkaat, ja jotka
niissä asutte. Voi maan ja meren asuvia! sillä perkele astuu
alas teidän tykönne, pitäin suurta vihaa, tietäen itsellänsä
vähän aikaa olevan. **13** Ja kuin lohikärme näki itsensä
maahan heitetyksi, vainosi hän vaimoa, joka pojan synnytti.
14 Ja vaimolle annettiin kaksi suuren kotkan siipeä, että hän
olis korpeen siaansa lentänyt, kussa hän elätetään ajan, ja
kaksi aikaa, ja puolen aikaa, kärmeen kasvoin edestä. **15** Ja
kärme puuskasi vaimon jälkeen suustansa vettä niinkuin
kosken, upottaaksensa häntä. **16** Mutta maa autti vaimoa, ja
maa avasi suunsa, ja särpi veden, jonka lohikärme suustansa

puuskannut oli. 17 Ja lohikärme vihastui vaimon päälle, ja
meni sotimaan muiden kanssa hänen siemenestänsä, jotka
Jumalan käskyt kätkevät ja Jesuksen Kristuksen todistuksen
pitävät.

13 Ja minä seisoin meren sannalla. Ja minä näin pedon
merestä astuvan ylös, jolla oli seitsemän päätä ja
kymmenen sarvea, ja hänen sarvissansa kymmenen kruunua,
ja hänen päissänsä pilkan nimi. 2 Ja peto, jonka minä näin,
oli pardin muotoinen, ja hänen jalkansa olivat niinkuin karhun
käpälät, ja hänen suunsa oli niinkuin jalopeurain suu; ja
lohikärme antoi sille voimansa, ja istuimensa, ja suuren
vallan. 3 Ja minä näin yhden hänen päistänsä niinkuin se
olis kuoliaaksi haavoitettu ollut, ja hänen kuolemahaavansa
parani, ja koko maan piiri ihmetteli sitä petoa, 4 Ja kumarsivat
lohikärmettä, joka pedolle voiman antoi. Ja he kumarsivat
petoa ja sanoivat: kuka on tämän pedon kaltainen? kuka
voi sotia häntä vastaan? 5 Ja hänelle annettiin suu puhua
suuria asioita ja pilkkoja, ja hänelle annettiin valta pitää
sotaa kaksiviidettä kuukautta. 6 Ja hän avasi suunsa pilkkoja
puhumaan Jumalaa vastaan, pilkkaamaan hänen nimeänsä,
ja hänen majaansa, ja niitä, jotka taivaassa asuvat. 7 Ja
hänen sallittiin sotia pyhäin kanssa ja voittaa heitä. Ja hänelle
annettiin valta kaikkein sukukuntain päälle, ja kansain, ja
kielten, ja pakanain. 8 Ja kaikki, jotka maassa asuvat,
kumarsivat häntä, joiden nimet ei ole kirjoitetut Karitsan
elämän kirjassa, joka maailman alusta tapettu on. 9 Jos
jollakin korva on, se kuulkaan. 10 Joka vankiuteen vie,
se vankiuteen menee, joka miekalla tappaa, se miekalla
tapetaan. Tässä on pyhäin kärsivällisyys ja usko. 11 Ja
minä näin toisen pedon maasta astuvan ylös, ja hänellä
oli kaksi sarvea niinkuin lampaalla, ja hän puhui niinkuin
lohikärme. 12 Ja se tekee kaiken entisen pedon voiman,
sen nähden, ja saattaa maan ja sen asuvaiset ensimäistä
petoa kumartamaan, jonka kuolemahaava parantunut oli.
13 Ja tekee suuria ihmeitä, niin että hän saattaa tulenkin
putoomaan taivaasta alas maan päälle, ihmisten edestä;
14 Ja viettelee maan asuvia niillä ihmeillä, joita hänen oli
annettu pedon edessä tehdä, sanoen maan asuville, että
he tekisivät pedon kuvan, jolla miekan haava on, ja joka
virkosi. 15 Ja sallittiin hänelle antaa hengen pedon kuvalle,
että pedon kuva myös puhuis, ja tekis, että jokainen, joka ei
pedon kuvaa kumarra, pitää tapettaman. 16 Ja se saattaa
kaikki, pienet ja suuret, rikkaat ja köyhät, vapaat ja palveliat,
ottamaan merkin oikiaan käteensä taikka otsiinsa; 17 Ja
ettei kenkään taitanut ostaa eikä myydä, jolla ei se merkki
ollut, taikka pedon nimi, eli hänen nimensä luku. 18 Tässä
on viisaus. Jolla on ymmärrys, laskekaan pedon luvun;
sillä se on ihmisen luku, ja hänen lukunsa on kuusisataa
kuusikymmentä ja kuusi.

14 Ja minä näin, ja katso, Karitsa seisoi Zionin vuorella, ja
hänen kanssansa sata ja neljäviidettäkymmentä tuhatta,
joilla oli hänen Isänsä nimi kirjoitettu heidän otsissansa. 2 Ja
minä kuulin äänen taivaasta niinkuin paljon veden äänen,
ja niinkuin suuren pitkäisen äänen. Ja se ääni, jonka minä
kuulin, oli niinkuin kanteleen soittajain, jotka kanteleitansa
soittavat, 3 Ja veisasivat niinkuin uutta virttä istuimen edessä,
ja neljän eläimen edessä, ja vanhinten. Ja ei yksikään taitanut
sitä virttä oppia, paitsi niitä sataa ja neljääviidettäkymmentä
tuhatta, jotka maasta ostetut ovat. 4 Nämät ovat ne, jotka ei
vaimoin kanssa ole saastutetut; sillä he ovat neitseet: nämät
ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, kuhunka hän menee.
Nämät ovat ihmisistä ostetut Jumalalle ja Karitsalle uutiseksi,
5 Joiden suussa ei ole petosta löydetty; sillä he ovat ilman
saastaisuutta Jumalan istuimen edessä. 6 Ja minä näin
toisen enkelin lentävän taivaan keskitse, jolla ijankaikkinen
evankeliumi oli, jota hänen pitää niille ilmoittaman, jotka
maan päällä asuvat, ja kaikille pakanoille ja sukukunnille,
ja kielille ja kansoille; (aiōnios g166) 7 Joka sanoi suurella
äänellä: peljätkäät Jumalaa, ja antakaat hänelle kunnia; sillä
hänen tuomionsa hetki on tullut: ja kumartakaat ja rukoilkaat
sitä, joka taivaan ja maan ja meret ja vesilähteet teki. 8
Ja toinen enkeli seurasi, sanoen: lankesi, lankesi Babylon,
suuri kaupunki; sillä hän oli huoruutensa vihan (a) viinalla
kaikki pakanat juottanut. 9 Ja kolmas enkeli seurasi niitä,
sanoen suurella äänellä: jos joku petoa ja hänen kuvaansa
kumartaa, ja ottaa sen merkin otsaansa taikka käteensä, 10
Sen pitää myös Jumalan vihan viinaa juoman, selkiää viinaa,
joka hänen vihansa maljaan kaadettu on; ja häntä pitää
tulella ja tulikivellä pyhäin enkeleitten edessä ja Karitsan
edessä vaivattaman. 11 Ja heidän vaivansa savu astuu ylös
ijankaikkisesta ijankaikkiseen, ja ei heillä ole lepoa päivällä
eikä yöllä, jotka petoa ja hänen kuvaansa kumartavat, ja jos
joku on hänen nimensä merkin ottanut. (aiōn g165) 12 Tässä
on pyhäin kärsivällisyys. Tässä ne ovat, jotka Jumalan käskyt
ja Jesuksen uskon pitävät. 13 Ja minä kuulin äänen taivaasta
minulle sanovan: kirjoita: autuaat ovat ne kuolleet, jotka
Herrassa kuolevat tästälähin. Jaa, Henki sanoo: heidän pitää
lepäämän töistänsä; sillä heidän tekonsa noudattavat heitä.
14 Ja minä näin, ja katso, valkia pilvi, ja pilven päällä istui
Ihmisen Pojan muotoinen, jonka päässä oli kultainen kruunu
ja terävä sirppi hänen kädessänsä. 15 Ja toinen enkeli läksi
templistä, huutaen suurella äänellä pilven päällä istuvaiselle:

sivalla sirpilläs ja leikkaa; sillä sinulle tuli hetki leikatakses, ja
elo on maan päällä kuivaksi tullut. 16 Ja se, joka pilven päällä
istui, sivalsi sirpillänsä maan päältä, ja maa tuli leikatuksi. 17
Ja toinen enkeli läksi templistä, joka taivaassa on, jolla myös
terävä sirppi oli. 18 Ja toinen enkeli läksi alttarista, jolla oli
valta tulen päälle, ja huusi suurella äänellä sille, jolla terävä
sirppi oli, ja sanoi: sivalla terävällä sirpilläs, ja leikkaa ne
viina-oksan versot maan päältä; sillä hänen viinamarjansa
ovat kypsyneet. 19 Ja enkeli sivalsi terävällä sirpillänsä
maan päällä, ja niitti maan viinamäen, ja heitti ne Jumalan
vihan suureen kuurnaan. 20 Ja kuurna sotkuttiin ulkona
kaupungista, ja veri kuurnasta kuohui ulos hamaan orhitten
suitsiin asti, tuhannen ja kuusisataa vakomittaa.

15 Ja minä näin toisen merkin taivaassa, suuren ja
ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla seitsemän
viimeistä vitsausta oli; sillä niissä on Jumalan viha täytetty. 2
Ja minä näin niinkuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja ne,
jotka pedosta voiton saaneet olivat ja hänen kuvastansa
ja hänen merkistänsä ja hänen nimensä luvusta, seisovan
lasisen meren päällä, ja heillä oli Jumalan kanteleet, 3 Ja he
veisasivat Moseksen, Jumalan palvelian virttä, sanoen: suuret
ja ihmeelliset ovat sinun tekos, Herra Jumala kaikkivaltias!
oikiat ja totiset ovat sinun ties, sinä pyhäin Kuningas! 4
Kuka ei pelkää sinua, Herra, ja sinun nimeäs ylistä? Sillä
sinä yksinäs pyhä olet; sillä kaikki pakanat tulevat, ja sinun
kasvois edessä kumartavat ja rukoilevat: että sinun tuomios
julistetut ovat. 5 Sitte näin minä, ja katso, todistuksen majan
templi avattiin taivaassa. 6 Ja templistä läksivät seitsemän
enkeliä, joilla seitsemän vitsausta oli, puetetut puhtailla
ja kirkkailla liinavaatteilla, ja vyötetyt rinnoilta kultaisilla
vöillä. 7 Ja yksi neljästä eläimestä antoi seitsemälle enkelille
seitsemän kultaista maljaa, täynnänsä Jumalan vihaa, joka
elää ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165)** 8 Ja templi
täytettiin savulla Jumalan kunniasta ja hänen voimastansa,
ja ei yksikään voinut templiin mennä sisälle, siihenasti kuin
seitsemän enkelin seitsemän vitsausta täytetyiksi tulivat.

16 Ja minä kuulin suuren äänen templistä sanovan
seitsemälle enkelille: menkäät ja vuodattakaat Jumalan
vihan maljat maan päälle! 2 Ja ensimäinen meni ja vuodatti
maljansa maan päälle: ja tuli paha ja häijy haava ihmisten
päälle, joilla pedon merkki oli, ja niiden päälle, jotka sen
kuvaa kumarsivat. 3 Ja toinen enkeli vuodatti maljansa
mereen, ja se tuli niinkuin kuolleen veri, ja kaikki eläväiset
sielut kuolivat meressä. 4 Ja kolmas enkeli vuodatti maljansa
virtoihin ja vesilähteisiin: ja se tuli vereksi. 5 Ja minä kuulin
vetten enkelin sanovan: Herra, sinä olet vanhurskas, joka
olet, ja joka oli, ja pyhä, ettäs nämät tuomitsit; 6 Sillä
he ovat pyhäin ja prophetain veren vuodattaneet, ja sinä
annoit heille verta juoda; sillä he ovat sen ansainneet.
7 Ja minä kuulin toisen (enkelin) alttarilta sanovan: jaa,
Herra kaikkivaltias Jumala, sinun tuomios ovat totiset ja
oikiat. 8 Ja neljäs enkeli vuodatti maljansa aurinkoon: ja
sille annettiin ihmisiä vaivata helteellä tulen kautta. 9 Ja
ihmiset tulivat palavaksi suuresta helteestä, ja pilkkasivat
Jumalan nimeä, jolla niiden vitsausten päälle valta oli,
ja ei tehneet parannusta antaaksensa hänelle kunniaa.
10 Ja viides enkeli vuodatti maljansa pedon istuimelle;
ja hänen valtakuntansa tuli pimiäksi, ja he pureskelivat
kielensä rikki kivuillansa, 11 Ja pilkkasivat taivaan Jumalaa
kipuinsa ja haavainsa tähden, ja ei tehneet parannusta
töistänsä. 12 Ja kuudes enkeli vuodatti maljansa suuren
virran Euphratin päälle: ja sen vesi kuivui, että tie olis
valmistettu itäisille kuninkaille. 13 Ja minä näin lohikärmeen
suusta ja pedon suusta ja väärän prophetan suusta lähtevän
kolme rietasta henkeä, sammakkoin muotoista; 14 Sillä he
ovat perkeleiden henget, jotka ihmeitä tekevät ja menevät
maan ja koko maanpiirin kuningasten tykö, kokoomaan
heitä sotaan suurena kaikkivaltiaan Jumalan päivänä. 15
Katso, minä tulen niinkuin varas: autuas on se, joka valvoo
ja kätkee vaatteensa, ettei hän alasti kävisi, ettei hänen
häpiäänsä nähtäisi. 16 Ja hän on koonnut heitä siihen siaan,
jota kutsutaan Hebreaksi Armageddon. 17 Ja seitsemäs
enkeli vuodattaa maljansa ilmaan: ja taivaan templistä läksi
suuri ääni, istuimelta, joka sanoi: se on tapahtunut. 18 Ja
äänet tulivat ja pitkäiset ja leimaukset, ja suuri maanjäristys
tapahtui, jonka kaltaista ei ole ollut sitte kuin ihmiset tulivat
maan päälle, senkaltainen suuri maanjäristys. 19 Ja se
suuri kaupunki tuli kolmeksi osaksi, ja pakanain kaupungit
lankesivat; ja se suuri Babylon muistettiin Jumalan edessä,
että hän antais hänelle juoma-astian hirmuisen vihansa
viinasta; 20 Ja kaikki luodot pakenivat, ja ei vuoria löydetty;
21 Ja suuri rae niinkuin leiviskän paino lankesi alas taivaasta
ihmisten päälle. Ja ihmiset pilkkasivat Jumalaa rakeen
vitsauksen tähden, sillä sen vitsaus oli sangen suuri.

17 Ja tuli yksi seitsemästä enkelistä, joilla seitsemän
maljaa oli, ja puhui minun kanssani ja sanoi minulle:
tule, minä osoitan sinulle sen suuren porton tuomion,
joka paljoin vetten päällä istuu, 2 Jonka kanssa maan
kuninkaat huorin tehneet ovat, ja ne, jotka maan päällä
asuvat, ovat hänen huoruutensa viinasta juopuneet. 3 Ja
hän vei minun hengessä korpeen. Ja minä näin vaimon
istuvan verenkarvaisen pedon päällä, täynnänsä pilkkanimiä,

jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. 4 Ja vaimo
oli vaatetettu purpuralla ja verenkarvaisella, ja oli kullalla
kullattu, ja kalliilla kivillä ja päärlyillä, ja piti kädessänsä
kultaisen maljan, täynnä kauhistuksia ja hänen huoruutensa
riettautta. 5 Ja hänen otsassansa oli nimi kirjoitettu: salaus:
suuri Babylon, huoruuden ja maan kauhistuksen äiti. 6 Ja
minä näin vaimon juopuneena pyhäin ja Jesuksen todistajain
verestä; ja minä ihmettelin suuresti, kuin minä sen näin.
7 Ja enkeli sanoi minulle, miksis ihmettelet? Minä sanon
sinulle vaimon salaisuuden ja pedon salaisuuden, joka häntä
kantaa, ja jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. 8
Peto, jonkas näit, on ollut ja ei ole, ja se on syvyydestä tuleva
ylös ja on kadotukseen menevä: ja ne, jotka maan päällä
asuvat, (joidenka nimet ei ole elämän kirjassa maailman
alusta kirjoitetut,) ihmettelevät, kuin he näkevät pedon,
joka oli ja ei ole, vaikka hän kuitenkin on. (Abyssos g12) 9 Ja
tässä on mieli, jolla viisaus on. Ne seitsemän päätä ovat
seitsemän vuorta, joidenka päällä vaimo istuu. 10 Ja ovat
seitsemän kuningasta: viisi ovat langenneet, ja yksi on, ja
toinen ei ole vielä tullut, ja kuin hän tulee, niin hänen pitää
vähän aikaa pysymän. 11 Ja peto, joka oli ja ei ole, on itse
kahdeksas, ja on niistä seitsemästä, ja menee kadotukseen.
12 Ja ne kymmenen sarvea, jotkas näit, ovat kymmenen
kuningasta, jotka ei vielä valtakuntaa saaneet ole, mutta
niinkuin kuninkaat saavat voiman yhdeksi hetkeksi pedon
kanssa. 13 Näillä on yksi neuvo, ja he antavat pedolle
voimansa ja valtansa. 14 Nämät sotivat Karitsan kanssa, ja
Karitsa on heidät voittava; sillä hän on herrain' Herra, ja
kuningasten Kuningas: ja ne, jotka hänen kanssansa ovat,
kutsutut ja valitut ja uskolliset. 15 Ja hän sanoi minulle:
vedet, jotkas näit, kussa portto istuu, ovat kansat ja joukot,
ja pakanat ja kielet. 16 Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä
pedossa näit, ne pitää porttoa vihaaman, ja pitää hänen
hävittämän ja alastomaksi tekevän, ja heidän pitää syömän
hänen lihansa, ja sen tulella polttavat. 17 Sillä Jumala
on antanut heidän sydämeensä, että he hänen suosionsa
jälkeen tekevät, ja että he sen yhdestä tahdosta tekevät,
ja antavat valtakuntansa pedolle, siihenasti kuin Jumalan
sanat täytetyksi tulevat. 18 Ja vaimo, jonka sinä näit, on
suuri kaupunki, jolla on valta maan kuningasten ylitse.

18 Ja sitte näin minä toisen enkelin tulevan alas
taivaasta, jolla oli suuri voima: ja maa valistui hänen
kirkkaudestansa. 2 Ja hän huusi väkevästi suurella äänellä ja
sanoi: lankesi, lankesi suuri Babylon, ja on tullut perkeleitten
asumasiaksi, ja kaikkein rietasten henkein kätköksi, ja
kaikkein rietasten ja vihattavain lintuin kätköksi. 3 Sillä
hänen huoruutensa vihan viinasta ovat kaikki pakanat
juoneet, ja maan kuninkaat hänen kanssansa huorin tehneet,
ja kauppamiehet maan päällä ovat rikastuneet hänen
herkkuinsa voimasta. 4 Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta
sanovan: te. minun kansani, lähtekäät ulos hänestä, ettette
hänen synneistänsä osallisiksi tulisi, ettette myös jotakin
hänen vitsauksistansa saisi. 5 Sillä hänen syntinsä ovat
ulottuneet hamaan taivaasen asti, ja Jumala muisti hänen
vääryytensä. 6 Maksakaat hänelle niinkuin hänkin maksoi
teille, ja kertokaat hänelle kaksinkertaisesti hänen töittensä
jälkeen; sillä juoma-astialla, josta hän teille pani sisälle,
niin pankaat hänelle kaksinkertaisesti. 7 Niin paljo kuin
hän itsiänsä kunnioitti ja koreili, niin antakaat hänelle niin
paljon vaivaa ja itkua; sillä hän sanoo sydämessänsä: minä
istun ja olen kuningatar ja en leski, ja ei minun pidä itkua
näkemän. 8 Sentähden pitää hänen vitsauksensa yhtenä
päivänä tuleman: kuolema ja itku ja nälkä, ja hän pitää
tulella poltettaman; sillä Herra Jumala on väkevä, joka hänen
tuomitsee. 9 Ja häntä pitää itkettämän, ja maan kuninkaat
parkuvat häntä, jotka hänen kanssansa huorin tekivät ja
hekumassa elivät, kuin he hänen palonsa savun näkevät.
10 Ja pitää taampana seisoman hänen vaivansa pelvon
tähden ja sanoman: voi, voi suurta kaupunkia Babylonia,
väkevää kaupunkia! sillä yhdellä hetkellä tuli sinun tuomios.
11 Ja kauppamiehet maan päällä itkevät ja murehtivat häntä,
ettei kenkään enempi heidän kalujansa osta: 12 Kulta- ja
hopiakaluja, ja kalliita kiviä ja päärlyjä, ja kalliita liinavaatteita,
ja purpuraa ja silkkiä, ja tulipunaista, ja kaikkinaisia kalliita
puita, ja kaikkinaisia astioita elephantin luista, ja kaikkinaisia
astioita kalleimmista puista, ja vaskesta, ja raudasta, ja
marmorista, 13 Ja kanelia ja hyvänhajullisia, ja voidetta,
ja pyhää savua, ja viinaa, ja öljyä, ja sämpyliä, ja nisuja,
ja karjaa, lampaita ja hevosia, rattaita, ja orjia ja ihmisten
sieluja. 14 Ja hedelmät, joita sinun sielus himoitsee, ovat
sinulta paenneet pois, ja kaikki, jotka lihavat ja kauniit olivat,
ne ovat sinusta oljenneet pois, ja ei sinun pidä niitä enää
löytämän. 15 Näiden kaluin kauppamiehet, jotka hänestä
rikastuneet ovat, pitää taampana seisoman hänen vaivansa
pelvon tähden, itkemän ja murehtiman. 16 Ja sanoman:
voi, voi suurta kaupunkia! joka puetettu oli kalliilla liinalla
ja purpuralla, ja tulipunaisella, ja kullalla yltäkullattu, ja
kalliilla kivillä, ja päärlyillä; yhdellä hetkellä ovat senkaltaiset
rikkaudet hävitetyt. 17 Ja kaikki haahdenhaltiat, ja kaikki
haaksiväki, jotka laivoissa asuvat, ja merimiehet, ja jotka
merellä vaeltavat, seisoivat taampana, 18 Ja huusivat, kuin
he savun hänen palostansa näkivät, ja sanoivat: kuka on
tämän suuren kaupungin verta? 19 Ja he heittivät multaa

päittensä päälle, huusivat, itkivät ja murehtivat, sanoen: voi,
voi suurta kaupunkia! jossa kaikki rikastuneet ovat, joilla
laivat meressä olivat, hänen kalliista kaluistansa; yhdellä
hetkellä on hän hävitetty. 20 Ihastu, taivas, hänestä, ja te
pyhät apostolit ja prophetat! sillä Jumala tuomitsee teidän
tuomionne hänen päällensä. 21 Ja yksi väkevä enkeli nosti
ison kiven, niinkuin myllynkiven, ja heitti sen mereen ja
sanoi: näin äkisti pitää suuri kaupunki Babylon heitettämän
pois, ja ei häntä pidä enempi löydettämän. 22 Ja kanteleiden
soittajain ja laulajain, ja huiluin ja basunan soittajain ääni ei
pidä enempi sinusta kuuluman, ja ei yhtäkään virkamiestä
yhdestäkään virasta pidä enempi sinussa löydettämän,
ja myllyn ääni ei pidä enempi sinussa kuuluman; 23 Ja
kynttilän valkeus ei pidä sinussa enää valistaman, ja yljän ja
morsiamen ääni ei pidä enää sinussa kuuluman; sillä sinun
kauppamiehes olivat maan päämiehet, ja sinun noitumises
kautta ovat kaikki pakanat eksyneet. 24 Ja hänessä on
prophetain ja pyhäin veri löydetty, ja kaikkein niiden, jotka
maan päällä tapetut ovat.

19 Ja sitte kuulin minä suuren äänen, niinkuin paljolta
kansalta taivaassa, sanovan: halleluja! autuus ja ylistys,
kunnia ja voima olkoon Herralle meidän Jumalalle! 2 Sillä
hänen tuomionsa ovat totiset ja vanhurskaat: että hän on
suuren porton tuominnut, joka huoruudellansa maan turmeli,
ja on palveliainsa veren sen kädestä kostanut. 3 Ja taas
he sanoivat: halleluja! Ja sen savu käy ylös ijankaikkisesta
ijankaikkiseen. (aiōn g165) 4 Ja neljäkolmattakymmentä
vanhinta ja neljä eläintä maahan lankesivat ja rukoilivat
Jumalaa, istuimella istuvaista, ja sanoivat: amen! halleluja!
5 Ja ääni kuului istuimelta, sanoen: kiittäkäät meidän
Jumalaamme kaikki hänen palveliansa ja jotka häntä
pelkäätte, sekä pienet että suuret. 6 Ja minä kuulin niinkuin
paljon kansan äänen, ja niinkuin suuren veden äänen, ja
niinkuin suurten pitkäisten äänen, jotka sanoivat: halleluja!
sillä Herra kaikkivaltias Jumala on valtakunnan omistanut.
7 Iloitkaamme ja riemuitkaamme, ja antakaamme kunnia
hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja sen emäntä
valmisti itsensä. 8 Ja hänen annettiin pukea itsensä puhtaalla
ja kiiltävällä kalliilla liinalla, joka kallis liina on pyhäin
vanhurskaus. 9 Ja hän sanoi minulle: kirjoita: autuaat ovat
ne, jotka ovat Karitsan häihin ehtoolliselle kutsutut. Ja hän
sanoi minulle: nämät Jumalan sanat ovat totiset. 10 Ja minä
lankesin hänen jalkainsa eteen häntä rukoilemaan. Mutta
hän sanoi minulle: katso, ettes sitä tee; minä olen sinun ja
sinun veljeis kanssapalvelia ja niiden, joilla Jesuksen todistus
on: kumarra ja rukoile Jumalaa, sillä Jesuksen todistus
on prophetain henki. 11 Ja minä näin taivaan avatuksi, ja
katso, valkia orhi, ja se, joka sen päällä istui, kutsuttiin
uskolliseksi ja totiseksi, ja vanhurskaudella hän tuomitsee
ja sotii. 12 Ja hänen silmänsä ovat niinkuin tulen liekki, ja
hänen päässänsä on monta kruunua, ja hänellä oli kirjoitettu
nimi, jota ei kenkään tietänyt, vaan hän itse. 13 Ja hän oli
vaatetettu vereen kastetulla vaatteella. Ja sen nimi kutsutaan
Jumalan sanaksi. 14 Ja sotajoukko, joka taivaassa on,
seurasi häntä valkeilla hevosilla, vaatetetut valkialla puhtaalla
kalliilla liinalla. 15 Ja hänen suustansa kävi ulos terävä
miekka, jolla hänen pitää pakanoita lyömän, joita hän on
hallitseva rautaisella vitsalla. Ja hän on sotkuva kaikkivaltiaan
Jumalan närkästyksen ja vihan viinakuurnan. 16 Ja hänellä
on vaatteessansa ja reidessänsä nimi kirjoitettu: kuningasten
Kuningas ja herrain Herra. 17 Ja minä näin enkelin seisovan
auringossa, joka huusi suurella äänellä ja sanoi kaikille
linnuille, jotka taivaan alla lentävät: tulkaat ja kokoontukaat
suuren Jumalan ehtoolliselle. 18 Syömään kuningasten lihaa
ja päämiesten lihaa, ja väkeväin lihaa, ja orhitten lihaa, ja
niillä ajavaisten, ja kaikkein vapaitten ja orjain, sekä pienten
että suurten. 19 Ja minä näin pedon, ja maan kuninkaat, ja
heidän sotaväkensä koottuna sotimaan sen kanssa, joka
oriin päällä istui, ja myös hänen sotaväkensä kanssa. 20 Ja
peto otettiin kiinni, ja hänen kanssansa väärä propheta, joka
ihmeitä hänen edessänsä teki, joilla hän niitä vietteli, jotka
pedon merkin ottivat, ja jotka hänen kuvaansa kumarsivat:
nämä kaksi ovat elävältä tuliseen järveen heitetyt, joka
tulikivestä paloi. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Ja muut tapettiin
miekalla, joka sen suusta kävi ulos, joka oriin päällä istui; ja
kaikki linnut ravittiin heidän lihastansa.

20 Ja minä näin enkelin astuvan alas taivaasta, jolla oli
syvyyden avain ja suuri kahle hänen kädessänsä.
(Abyssos g12) 2 Ja hän otti lohikärmeen kiinni, vanhan
madon, joka on perkele ja saatana, ja sitoi hänen tuhanneksi
vuodeksi, 3 Ja heitti hänen syvyyteen, ja sulki hänen, ja lukitsi
päältä, ettei hänen enempi pitäisi pakanoita viettelemän,
siihenasti kuin tuhannen vuotta kuluu; ja sitte pitää hän
vähäksi hetkeksi päästettämän. (Abyssos g12) 4 Ja minä näin
istuimet, ja he istuivat niiden päällä, ja heille annettiin tuomio;
ja niiden sielut, jotka Jesuksen todistuksen ja Jumalan
sanan tähden mestatut olivat, ja jotka ei petoa kumartaneet
eikä hänen kuvaansa, ja ei ottaneet hänen merkkiänsä
otsiinsa taikka käsiinsä; ja he elivät ja hallitsivat Kristuksen
kanssa tuhannen vuotta. 5 Mutta ne muut ei kuolleista
virvonneet siihenasti kuin tuhannen ajastaikaa kului. Tämä
on ensimäinen ylösnousemus. 6 Autuas ja pyhä on se, jolla

on osa ensimäisessä ylösnousemisessa: niiden ylitse ei ole
toisella kuolemalla yhtään valtaa, vaan he tulevat Jumalan ja
Kristuksen papeiksi, ja hallitsevat hänen kanssansa tuhannen
vuotta. 7 Ja kuin tuhannen vuotta kuluneet ovat, niin saatana
päästetään vankiudestansa. 8 Ja hän menee ulos pakanoita
viettelemään, jotka neljällä maankulmalla ovat, Gog ja
Magog, että hän heitä sotaan kokoais, joidenka luku on
niinkuin meren santa. 9 Ja he astuivat maan avaruuden
päälle, ja piirittivät pyhäin leirin ja rakkaan kaupungin. Ja tuli
lankesi Jumalalta taivaasta ja söi heidät. 10 Ja perkele, joka
heitä vietteli, heitettiin tuliseen ja tulikiviseen järveen, jossa
sekä peto että väärä propheta oli; ja ne pitää vaivattaman
päivää ja yötä ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165, Limnē
Pyr g3041 g4442)** 11 Ja minä näin suuren valkian istuimen
ja senpäällä istuvan, jonka kasvoin edestä maa ja taivas
pakeni; ja ei heille löydetty siaa. 12 Ja minä näin kuolleet,
sekä pienet että suuret, seisovan Jumalan kasvoin edessä,
ja kirjat avattiin, ja toinen kirja avattiin, joka on elämän,
ja kuolleet tuomittiin niistä, mitkä kirjoissa kirjoitetut olivat,
töittensä jälkeen. 13 Ja meri antoi ne kuolleet, jotka hänessä
olivat, ja kuolema ja helvetti antoi ne kuolleet, jotka heissä
olivat: ja ne tuomittiin jokainen töittensä jälkeen. **(Hadēs g86)**
14 Ja kuolema ja helvetti heitettiin tuliseen järveen. Tämä on
toinen kuolema. **(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)** 15 Ja joka ei
löydetty elämän kirjassa kirjoitetuksi, se heitettiin tuliseen
järveen. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**

21 Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä
ensimäinen taivas ja ensimäinen maa katosi, ja ei meri
silleen ole. 2 Ja minä Johannes näin pyhän kaupungin, uuden
Jerusalemin, astuvan alas taivaasta, Jumalalta valmistetun,
niinkuin morsiamen kaunistetun hänen miehellensä. 3 Ja
kuulin suuren äänen taivaasta sanovan: katso Jumalan maja
ihmisten seassa, ja hän on asuva heidän kanssansa, ja
he tulevat hänen kansaksensa, ja itse Jumala on oleva
heidän kanssansa ja heidän Jumalansa. 4 Ja Jumala on
pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä, ja ei
kuolemaa pidä silleen oleman, eikä itkua, eikä parkua, eikä
kipua pidä silleen oleman; sillä ne entiset poismenivät. 5
Ja se, joka istuimella istui, sanoi: katso, minä uudistan
kaikki. Ja sanoi minulle: kirjoita! sillä nämä sanat ovat
totiset ja vahvat. 6 Ja hän sanoi minulle: Se on tapahtunut.
Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoovalle
elämän veden lähteestä lahjaksi. 7 Joka voittaa, sen pitää
kaikki nämät perimän, ja minä olen hänen Jumalansa, ja
hänen pitää oleman minun poikani. 8 Mutta pelkureille ja
uskottomille, ja hirmuisille, ja murhaajille, ja salavuoteisille,
ja velhoille, ja epäjumalisille, ja kaikille valehtelioille pitää
osa oleman siinä järvessä, joka tulesta ja tulikivestä palaa,
joka on toinen kuolema. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 9 Ja minun
tyköni tuli yksi seitsemästä enkelistä, joilla oli seitsemän
maljaa täynnä seitsentä viimeistä vitsausta, ja puhui minun
kanssani, sanoen: tule, minä osoitan sinulle morsiamen,
Karitsan emännän. 10 Ja hän vei minun hengessä suurelle ja
korkialle vuorelle, ja osoitti minulle suuren kaupungin, pyhän
Jerusalemin, astuvan alas taivaasta Jumalalta, 11 Jolla oli
Jumalan kirkkaus; ja sen valkeus oli kaikkein kalleimman
kiven muotoinen, niinkuin kirkas jaspis. 12 Ja hänellä oli
suuri ja korkia muuri, jolla oli kaksitoistakymmentä porttia, ja
porteissa kaksitoistakymmentä enkeliä, ja nimet kirjoitetut,
jotka ovat kahdentoistakymmenen Israelin lasten sukukuntain
nimet: 13 Idässä kolme porttia, pohjoisessa kolme porttia,
etelässä kolme porttia, lännessä kolme porttia. 14 Ja sen
kaupungin muurilla oli kaksitoistakymmentä perustusta, ja
niissä Karitsan kahdentoistakymmenen apostolin nimet. 15
Ja sillä, joka minun kanssani puhui, oli kultainen ruoko,
kaupunkia mitataksensa ja hänen porttejansa ja muuriansa.
16 Ja kaupunki on pantu nelikulmaiseksi, ja hänen pituutensa
on niin suuri kuin hänen leveytensä. Ja hän mittasi kaupungin
ruovolla kaksitoistakymmentä tuhatta vakomittaa; ja hänen
pituutensa ja leveytensä ja korkeutensa ovat yhtäläiset. 17
Ja mittasi hänen muurinsa, sata ja neljäviidettäkymmentä
kyynärää ihmisen mitan jälkeen, joka enkelillä oli. 18 Ja
muurin rakennus oli jaspiksesta, ja itse kaupunki puhtaasta
kullasta, puhtaan lasin kaltainen. 19 Ja kaupungin muurin
perustukset olivat kaikkinaisilla kalliilla kivillä kaunistetut:
ensimäinen perustus oli jaspis, toinen saphiri, kolmas
kalkedoni, neljäs smaragdi, 20 Viides sardoniks, kuudes
sardius, seitsemäs krysoliti, kahdeksas berilli, yhdeksäs
topasis, kymmenes krysoprasi, yksitoistakymmenes hyakinti,
kaksitoistakymmenes ametysti. 21 Ja ne kaksitoistakymmentä
porttia olivat kaksitoistakymmentä päärlyä, ja kukin portti
oli yhdestä päärlystä; ja kaupungin kadut olivat puhdas
kulta, niinkuin lävitse paistavainen lasi. 22 Ja en minä
hänessä templiä nähnyt; sillä Herra kaikkivaltias Jumala
on hänen templinsä, ja Karitsa. 23 Ja ei se kaupunki
tarvitse aurinkoa eikä kuuta hänessä valistamaan; sillä
Jumalan kirkkaus valistaa hänessä, ja hänen valkeutensa
on Karitsa. 24 Ja pakanat, jotka autuaaksi tulevat, pitää
hänen valkeudessansa vaeltaman, ja maan kuninkaat tuovat
kunniansa ja ylistyksensä siihen. 25 Ja ei sen portteja suljeta
päivillä; sillä ei siellä yötä pidä oleman. 26 Ja pakanain
ylistys ja kunnia tuodaan siihen. 27 Ja ei pidä häneen mitään
saastuttavaa tuleman sisälle, taikka sitä, mikä kauhistuksen

eli valheen saattaa; vaan ne, jotka Karitsan elämän kirjassa
kirjoitetut ovat.

22 Ja hän osoitti minulle puhtaan elämän veden virran,
selkiän niinkuin kristallin, vuotavan Jumalan ja Karitsan
istuimesta. **2** Keskellä hänen katuansa ja molemmilla puolilla
virtaa seisoi elämän puu, joka kantoi kaksitoistakymmeniset
hedelmät, ja antoi hedelmänsä kunakin kuukautena, ja
puun lehdet pakanain terveydeksi. **3** Ja ei kirousta pidä
silleen ensinkään oleman; vaan Jumalan ja Karitsan istuin
pitää hänessä oleman, ja hänen palveliansa pitää häntä
palveleman, **4** Ja näkemän hänen kasvonsa, ja hänen
nimensä pitää heidän otsissansa oleman. **5** Ja yötä ei pidä
siellä oleman, eikä he tarvitse kynttilää taikka auringon
valkeutta; sillä Herra Jumala valaisee heitä: ja heidän pitää
hallitseman ijankaikkisesta ijankaikkiseen. **(aiōn g165)** **6** Ja
hän sanoi minulle: nämät sanat ovat vahvat ja totiset, ja
Herra, pyhäin prophetain Jumala, on enkelinsä lähettänyt
osoittamaan palvelioillensa niitä, mitkä pian tapahtuman
pitää. **7** Katso, minä tulen nopiasti. Autuas on se, joka kätkee
tämän kirjan prophetian sanat. **8** Ja minä Johannes olen
se, joka näitä näin ja kuulin. Ja kuin minä näitä kuulin ja
näin, lankesin minä maahan rukoilemaan enkelin jalkain
eteen, joka minulle näitä osoitti. **9** Ja hän sanoi minulle:
katso, ettes sitä tee; sillä minä olen sinun kanssapalvelias, ja
sinun veljeis prophetain ja niiden, jotka tämän kirjan sanat
kätkevät: kumarra ja rukoile Jumalaa. **10** Ja hän sanoi
minulle: älä tämän kirjan prophetian sanoja lukitse; sillä aika
on läsnä. **11** Joka paha on, se olkoon vielä paha, ja joka
saastainen on, se tulkoon vielä saastaiseksi; mutta joka
vanhurskas on, se tulkoon vielä hurskaaksi, ja joka pyhä
on, se tulkoon vielä pyhäksi. **12** Ja katso, minä tulen pian,
ja minun palkkani on minun kanssani, antamaan kullekin
niinkuin hänen työnsä on. **13** Minä olen A ja O, alku ja loppu,
ensimäinen ja viimeinen. **14** Autuaat ovat ne, jotka hänen
käskynsä pitävät, että heidän voimansa elämän puussa
olis ja he porteista kaupunkiin sisälle menisivät. **15** Mutta
ulkona ovat koirat ja velhot, ja huorintekiät ja murhaajat, ja
epäjumalan palveliat, ja kaikki ne, jotka valhetta rakastavat
ja tekevät. **16** Minä Jesus lähetin minun enkelini todistamaan
näitä teille seurakunnissa. Minä olen Davidin juuri ja suku,
se kirkas kointahti. **17** Ja henki ja morsian sanovat: tule. Ja
joka kuulee, se sanokaan: tule. Joka janoo, se tulkaan, ja
joka tahtoo, se ottakaan elämän vettä lahjaksi. **18** Mutta
minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan prophetian sanoja
kuuleva on: jos joku lisää näihin, niin Jumala on paneva
hänen päällensä ne vitsaukset, jotka tässä kirjassa kirjoitetut
ovat. **19** Ja jos joku tämän kirjan prophetian sanoista ottaa
pois, niin Jumala ottaa pois hänen osansa elämän kirjasta, ja
pyhästä kaupungista, ja niistä, mitkä tässä kirjassa kirjoitetut
ovat. **20** Se, joka näitä todistaa, sanoo: jaa, minä tulen pian:
amen! Niin tule, Herra Jesus! **21** Meidän Herran Jesuksen
Kristuksen armo olkoon teidän kaikkein kanssanne. Amen!

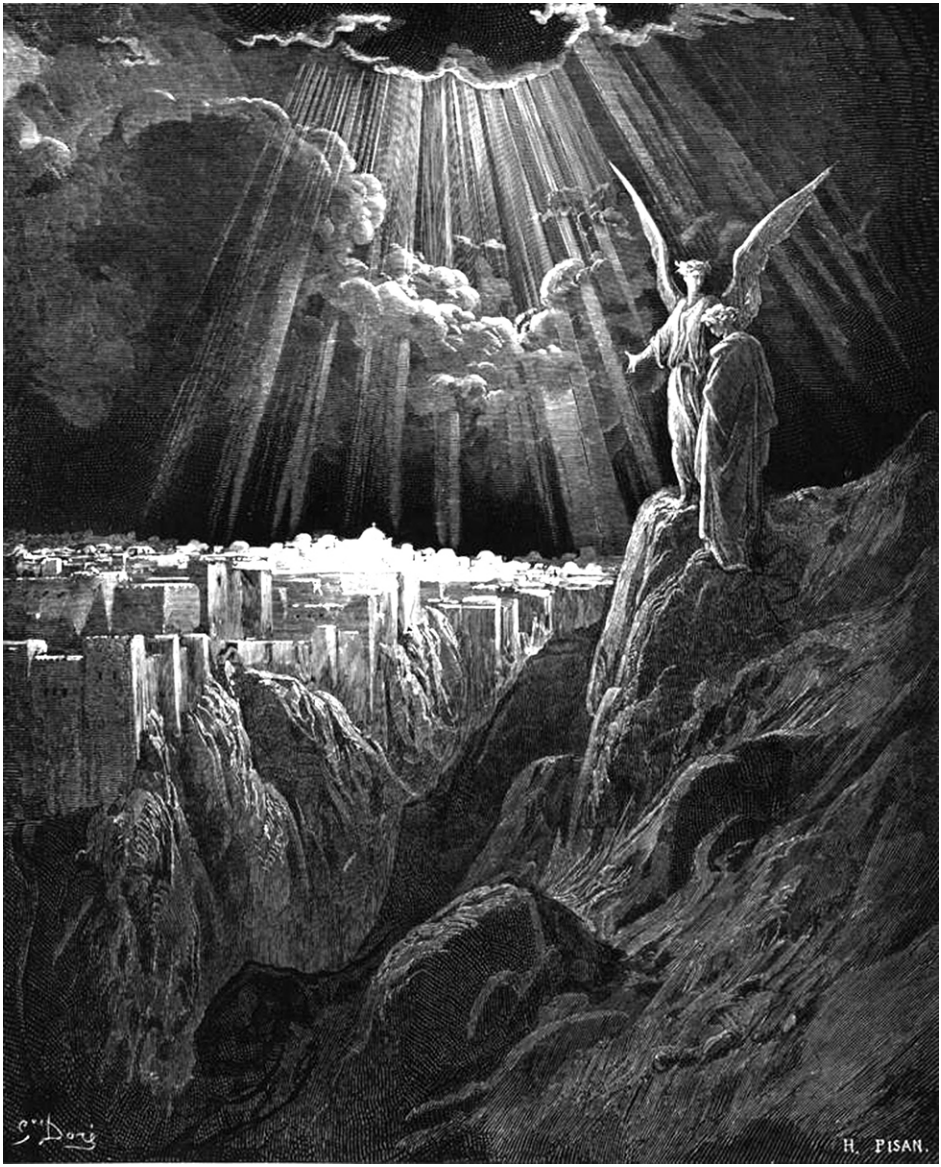

Ja minä Johannes näin pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, astuvan alas taivaasta, Jumalalta valmistetun, niinkuin morsiamen kaunistetun hänen miehellensä. Ja kuulin suuren äänen taivaasta sanovan: katso Jumalan maja ihmisten seassa, ja hän on asuva heidän kanssansa, ja he tulevat hänen kansaksensa, ja itse Jumala on oleva heidän kanssansa ja heidän Jumalansa.

Ilmestys 21:2-3

Lukijan Opas

Suomen Kieli at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Sanakirja

Suomen Kieli at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Sanakirja +

AionianBible.org/Bibles/Finnish---Finnish-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Luukkaan 8:31
Roomalaisille 10:7
Ilmestys 9:1
Ilmestys 9:2
Ilmestys 9:11
Ilmestys 11:7
Ilmestys 17:8
Ilmestys 20:1
Ilmestys 20:3

aïdios

Roomalaisille 1:20
Juudaksen 1:6

aiōn

Matteuksen 12:32
Matteuksen 13:22
Matteuksen 13:39
Matteuksen 13:40
Matteuksen 13:49
Matteuksen 21:19
Matteuksen 24:3
Matteuksen 28:20
Markuksen 3:29
Markuksen 4:19
Markuksen 10:30
Markuksen 11:14
Luukkaan 1:33
Luukkaan 1:55
Luukkaan 1:70
Luukkaan 16:8
Luukkaan 18:30
Luukkaan 20:34
Luukkaan 20:35
Johanneksen 4:14
Johanneksen 6:51
Johanneksen 6:58
Johanneksen 8:35
Johanneksen 8:51
Johanneksen 8:52
Johanneksen 9:32
Johanneksen 10:28
Johanneksen 11:26
Johanneksen 12:34
Johanneksen 13:8
Johanneksen 14:16
Teot 3:21
Teot 15:18
Roomalaisille 1:25
Roomalaisille 9:5
Roomalaisille 11:36
Roomalaisille 12:2
Roomalaisille 16:27
1 Korinttilaisille 1:20
1 Korinttilaisille 2:6
1 Korinttilaisille 2:7
1 Korinttilaisille 2:8
1 Korinttilaisille 3:18
1 Korinttilaisille 8:13
1 Korinttilaisille 10:11
2 Korinttilaisille 4:4
2 Korinttilaisille 9:9
2 Korinttilaisille 11:31
Galatalaisille 1:4
Galatalaisille 1:5
Efesolaisille 1:21
Efesolaisille 2:2
Efesolaisille 2:7
Efesolaisille 3:9
Efesolaisille 3:11
Efesolaisille 3:21
Efesolaisille 6:12
Filippiläisille 4:20
Kolossalaisille 1:26
1 Timoteukselle 1:17
1 Timoteukselle 6:17
2 Timoteukselle 4:10
2 Timoteukselle 4:18
Titukselle 2:12
Heprealaisille 1:2
Heprealaisille 1:8
Heprealaisille 5:6
Heprealaisille 6:5
Heprealaisille 6:20
Heprealaisille 7:17
Heprealaisille 7:21
Heprealaisille 7:24
Heprealaisille 7:28
Heprealaisille 9:26
Heprealaisille 11:3
Heprealaisille 13:8
Heprealaisille 13:21
1 Pietarin 1:23
1 Pietarin 1:25
1 Pietarin 4:11
1 Pietarin 5:11
2 Pietarin 3:18
1 Johanneksen 2:17
2 Johanneksen 1:2
Juudaksen 1:13
Juudaksen 1:25
Ilmestys 1:6
Ilmestys 1:18
Ilmestys 4:9
Ilmestys 4:10
Ilmestys 5:13
Ilmestys 7:12
Ilmestys 10:6
Ilmestys 11:15
Ilmestys 14:11
Ilmestys 15:7
Ilmestys 19:3
Ilmestys 20:10
Ilmestys 22:5

aiōnios

Matteuksen 18:8
Matteuksen 19:16
Matteuksen 19:29
Matteuksen 25:41
Matteuksen 25:46
Markuksen 3:29
Markuksen 10:17
Markuksen 10:30
Luukkaan 10:25
Luukkaan 16:9
Luukkaan 18:18
Luukkaan 18:30
Johanneksen 3:15
Johanneksen 3:16
Johanneksen 3:36
Johanneksen 4:14
Johanneksen 4:36
Johanneksen 5:24
Johanneksen 5:39
Johanneksen 6:27
Johanneksen 6:40
Johanneksen 6:47
Johanneksen 6:54
Johanneksen 6:68

Johanneksen 10:28
Johanneksen 12:25
Johanneksen 12:50
Johanneksen 17:2
Johanneksen 17:3
Teot 13:46
Teot 13:48
Roomalaisille 2:7
Roomalaisille 5:21
Roomalaisille 6:22
Roomalaisille 6:23
Roomalaisille 16:25
Roomalaisille 16:26
2 Korinttilaisille 4:17
2 Korinttilaisille 4:18
2 Korinttilaisille 5:1
Galatalaisille 6:8
2 Tessalonikalaisille 1:9
2 Tessalonikalaisille 2:16
1 Timoteukselle 1:16
1 Timoteukselle 6:12
1 Timoteukselle 6:16
2 Timoteukselle 1:9
2 Timoteukselle 2:10
Tituksselle 1:2
Tituksselle 3:7
Filemonille 1:15
Heprealaisille 5:9
Heprealaisille 6:2
Heprealaisille 9:12
Heprealaisille 9:14
Heprealaisille 9:15
Heprealaisille 13:20
1 Pietarin 5:10
2 Pietarin 1:11
1 Johanneksen 1:2
1 Johanneksen 2:25
1 Johanneksen 3:15
1 Johanneksen 5:11
1 Johanneksen 5:13
1 Johanneksen 5:20
Juudaksen 1:7
Juudaksen 1:21
Ilmestys 14:6

eleēsē

Roomalaisille 11:32

Geenna

Matteuksen 5:22
Matteuksen 5:29
Matteuksen 5:30
Matteuksen 10:28
Matteuksen 18:9
Matteuksen 23:15
Matteuksen 23:33
Markuksen 9:43
Markuksen 9:45
Markuksen 9:47
Luukkaan 12:5
Jaakobin 3:6

Hadēs

Matteuksen 11:23
Matteuksen 16:18
Luukkaan 10:15
Luukkaan 16:23
Teot 2:27
Teot 2:31
1 Korinttilaisille 15:55
Ilmestys 1:18
Ilmestys 6:8
Ilmestys 20:13
Ilmestys 20:14

Limnē Pyr

Ilmestys 19:20
Ilmestys 20:10
Ilmestys 20:14
Ilmestys 20:15
Ilmestys 21:8

Sheol

1 Mooseksen 37:35
1 Mooseksen 42:38
1 Mooseksen 44:29
1 Mooseksen 44:31
4 Mooseksen 16:30
4 Mooseksen 16:33
5 Mooseksen 32:22
1 Samuelin 2:6
2 Samuelin 22:6
1 Kuninkaiden 2:6
1 Kuninkaiden 2:9
Jobin 7:9
Jobin 11:8
Jobin 14:13
Jobin 17:13
Jobin 17:16
Jobin 21:13
Jobin 24:19
Jobin 26:6
Psalmien 6:5
Psalmien 9:17
Psalmien 16:10
Psalmien 18:5
Psalmien 30:3
Psalmien 31:17
Psalmien 49:14
Psalmien 49:15
Psalmien 55:15
Psalmien 86:13
Psalmien 88:3
Psalmien 89:48
Psalmien 116:3
Psalmien 139:8
Psalmien 141:7
Sananlaskujen 1:12
Sananlaskujen 5:5
Sananlaskujen 7:27
Sananlaskujen 9:18
Sananlaskujen 15:11
Sananlaskujen 15:24
Sananlaskujen 23:14
Sananlaskujen 27:20
Sananlaskujen 30:16
Saarnaajan 9:10
Laulujen laulu 8:6
Jesajan 5:14
Jesajan 7:11
Jesajan 14:9
Jesajan 14:11
Jesajan 14:15
Jesajan 28:15
Jesajan 28:18
Jesajan 38:10
Jesajan 38:18
Jesajan 57:9
Hesekielin 31:15
Hesekielin 31:16
Hesekielin 31:17
Hesekielin 32:21
Hesekielin 32:27
Hoosean 13:14
Aamoksen 9:2
Joonan 2:2
Habakukin 2:5

Tartaroō

2 Pietarin 2:4

Questioned

2 Pietarin 2:17

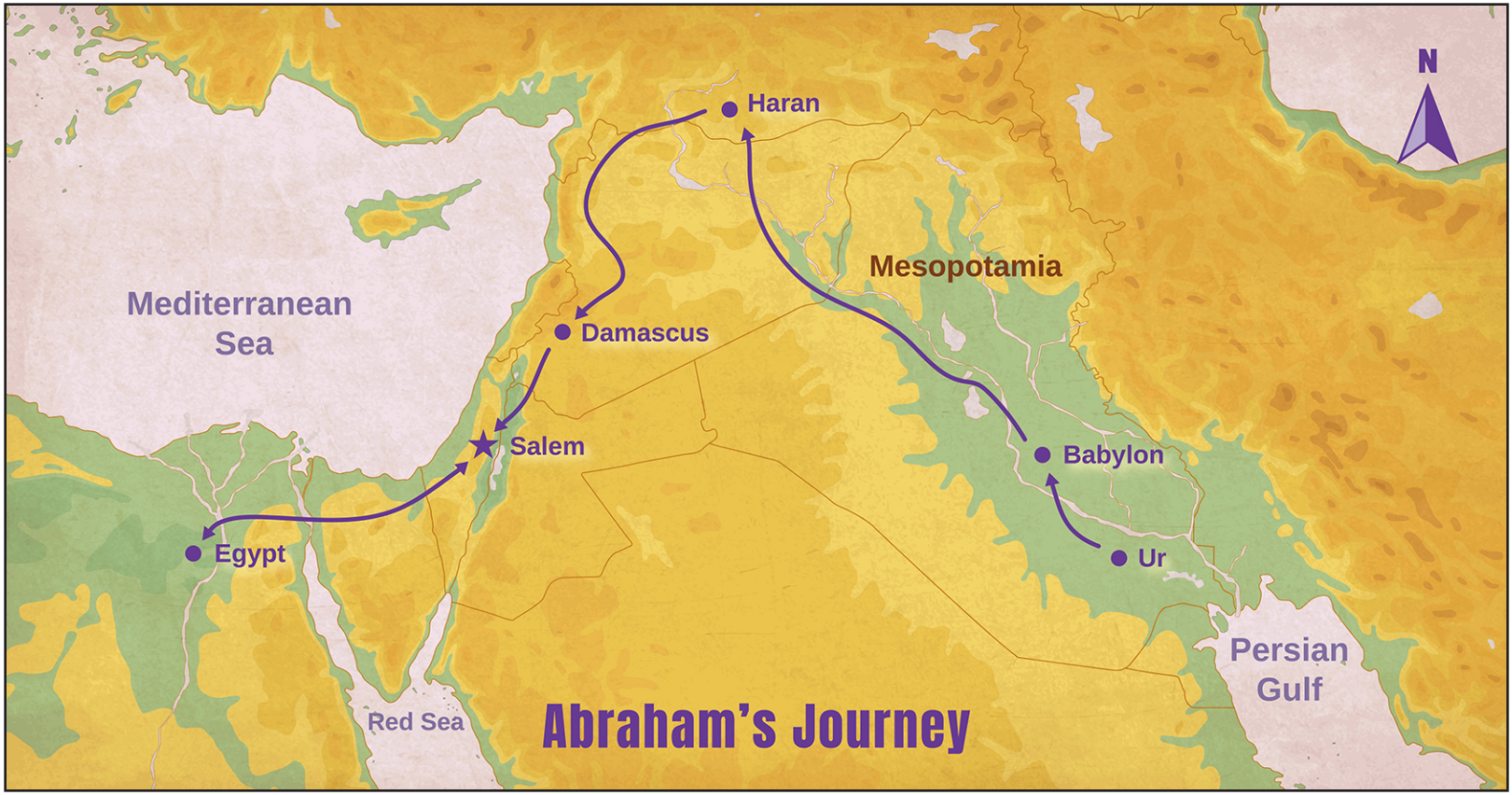

Uskon kautta tuli Abraham kuuliaiseksi, kuin hän kutsuttiin menemään siihen maahan, jonka hän oli perivä, ja hän meni eikä tietänyt kuhunka hän tuleva oli. - Heprealaisille 11:8

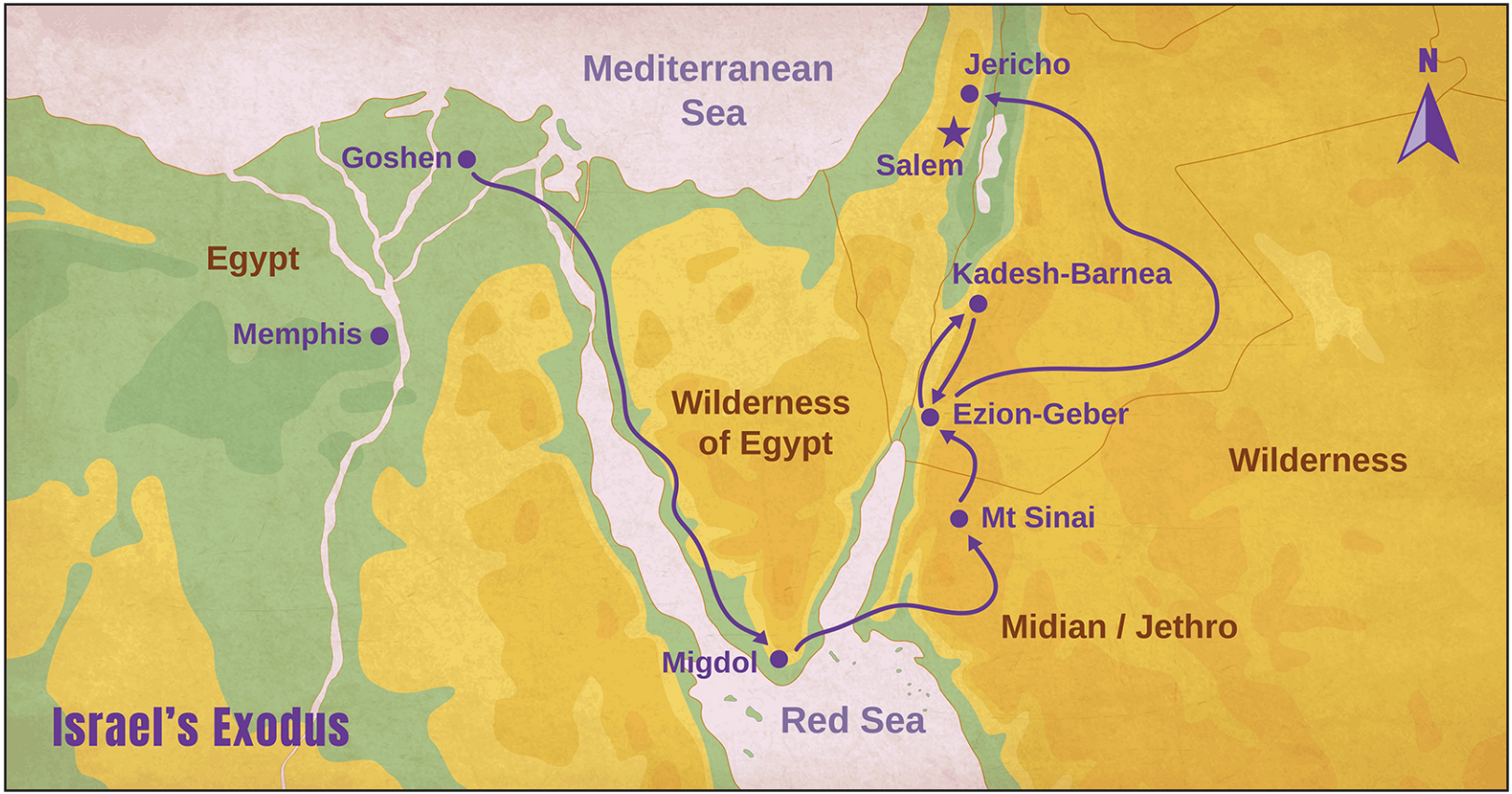

Ja tapahtui, koska Pharao oli päästänyt kansan, niin ei Jumala johdattanut heitä tietä Philistealaisten maan lävitse, joka tärkin oli; sillä Jumala sanoi, ettei kansa joskus katuisi, koska he näkisivät sodan heitänsä vastaan, ja palajaisi Egyptiin. - 2 Mooseksen 13:17

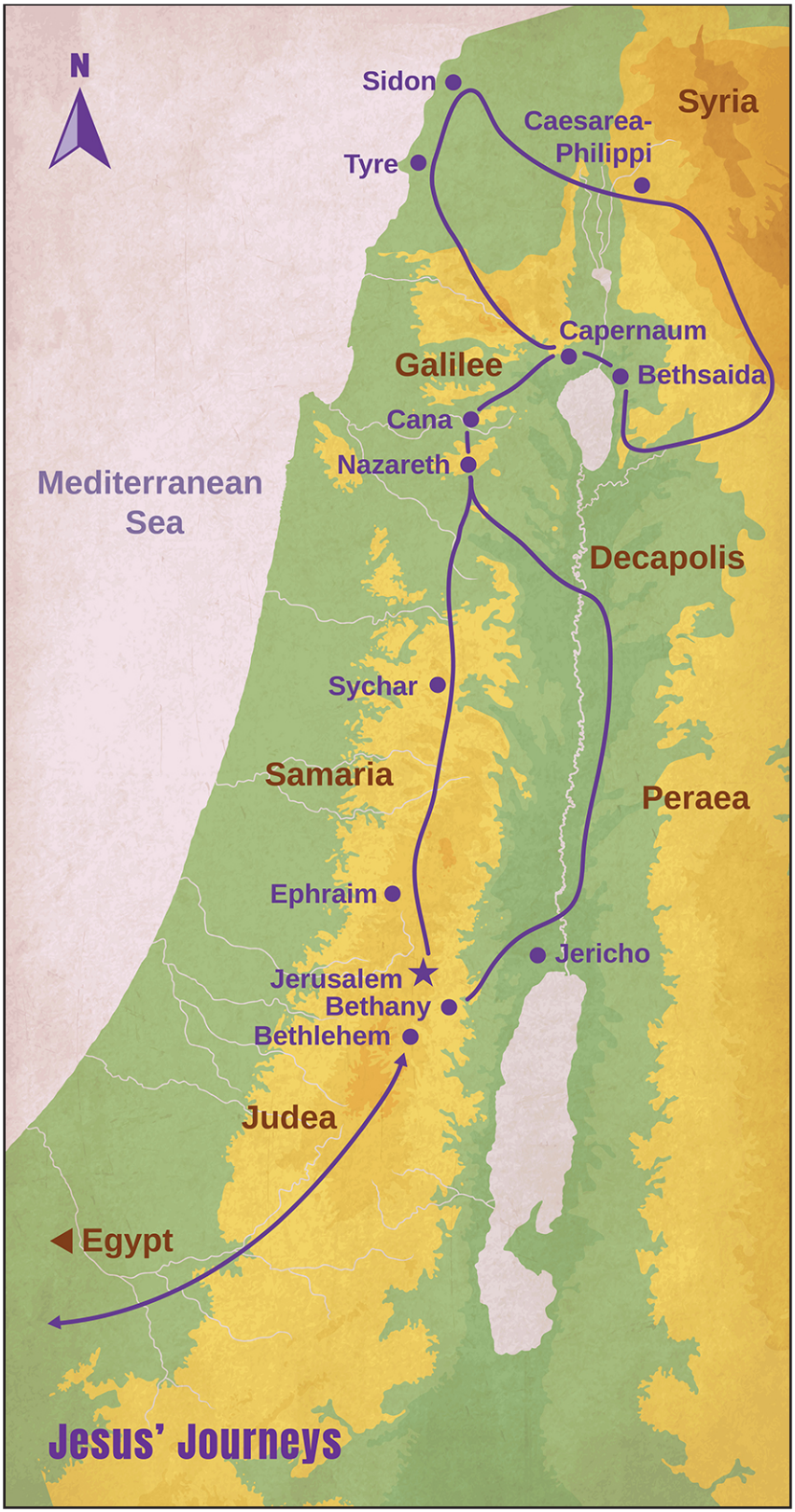

Sillä ei myös Ihmisen Poika ole tullut, että häntä palveltaisiin, mutta palvelemaan ja antamaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä. - Markuksen 10:45

Paavali, Jesuksen Kristuksen palvelia, kutsuttu apostoliksi, eroitettu Jumalan evankeliumiin, - Roomalaisille 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?			When?							
			Innocence		Fallen				Glory	
			Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth
Who?	God	Father	God's Perfect Fellowship John 10:30	God's Perfect Fellowship with Adam in the Garden of Eden No Fall No Death Gen 1:31	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16				God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City No Hades No Dead Rev 20:3	All Restored Acts 3:21
		Son			Pre-Incarnate, John 8:58		Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43		
		Holy Spirit			Everywhere, Psalm 139:7		Indwelling Believers, John 14:17			
	Mankind	Living Mankind	No Creation No people Gen 1:1		Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					
		Deceased Believing Mankind			Blessed in Paradise, Luke 16:22					
		Deceased Unbelieving Mankind			Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13					
	Angels	Holy Angels			Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					
		Imprisoned Angels		No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6				Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels Mat 25:41 Rev 20:10	Fallen Angels Forgiven? Col 1:20 Yes? Heb 2:16 No?
		Fugitive Angels			Rebelling Against Christ Accusing Mankind 1 Peter 5:8 and Revelation 12:10			Thalaasa, Rev 20:13		
		First Beast Demon						Lake of Fire Revelation 19:20		
		False Prophet Demon								
		Satan						Abyss Revelation 20:2		

Kohtalo

Suomen Kieli at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Menkäät siis ja opettakaat kaikkea kansaa, ja kastakaat heitä nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen, - Matteuksen 28:19